

Giới thiệu Tiên Lộ Yên Trần

Bạn đang đọc truyện Tiên Lộ Yên Trần của tác giả Quân Bình Triều trên trang đọc truyện online. Tiên Lộ Yên Trần lấy hai chữ “yên trần” (khói bụi) làm chủ, mô tả những chuyện phong lưu trần thế phiêu phù. Con đường tu tiên chỉ là sự phô bày của trần thế, tiên hiệp cũng không thoát khỏi thiên địa giang hồ tự, sinh tự dưỡng. Trong truyện, pháp bảo không nhiều, tiên thuật cũng hiếm, chỉ là cách để thôi thúc tình tiết phát triển. Mỹ nữ cũng chỉ xuất hiện để giải quyết vấn đề sinh hoạt. Chuyện tình giữa Trương Tinh Ngôn, Tư Mã Doanh Cúc, Linh Y Nhân cũng chỉ là mối tình phong lưu nhân nữ phẩm trần, thể hiện rõ cái đặc điểm xã hội dạt dào đạo khí thời Tây Tấn, vừa tiếp thu Tam quốc phân tranh, Bát vương chi loạn truyền kỳ. Phong cách của truyện là dùng cái bình dị thẳng cao siêu, cái bình dân được thi vị hóa đến mức cao đẹp, truyền kỳ. Cái thành công của Quân Bình Triều khi viết truyện này là tạo nên một cố sự đầy đầy u tình, trầm bổng như giấc mộng, đọc truyện mà giống như đi thuyền trên mặt nước hồ thu dưới ánh trăng rằm. Truyện đã được xuất bản dưới tên “Tiên Kiếm Vãn Tình”, được đánh giá là một bộ tiên hiệp đặc sắc, có tác dụng giải trí nhẹ nhàng, thích hợp cho những ai vừa thích mơ mộng, vừa thích hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Kiềm Tâm Mộ Đạo Thủy Gia Tử.

Bất cầu đại đạo xuất mê đồ

Túng phụ hiền tài khởi trượng phu

Bách tuế quang âm thạch hỏa thước

Nhất sinh thân thể thủy phao phù.

(Ngộ chân thiên).

"Khẩn thỉnh tiên trưởng thu Lục tiểu tử làm đồ đệ!".

"Các hạ trần duyên chưa dứt, cùng bản đạo vô duyên. Mời quay về!".

"Hu hu hu..."

"Xin đại sư thu con làm đồ đệ!".

"Bản đạo với ngươi vô duyên!".

"Ai!..."

"Đạo trưởng, thu con làm đồ đệ nha?".

"Danh sách đã đủ".

"Ai!"

"Lão đầu nhân, làm sư phụ con đi".

"Không được. Lát nữa nếu ngươi có đến cửa hàng tạp hóa nhìn trộm con gái chủ hàng, giúp ta nhìn xem đàn hương gỏi ở đó bán hết chưa".

"Được. Bất quá con vừa nhìn thấy mỹ nữ, thì rất mau quên..."

"Cút".

Đoạn trên chính là đối thoại thường ngày của thiếu niên Trương Tinh Ngôn và lão đạo Thanh Hà trong vài năm nay.

Trương Tinh Ngôn là một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi, mi thanh mục tú, cặp mắt đen lanh lợi, vừa nhìn đã biết là kẻ hoạt bát nhanh nhẹn. Hắn từ nhỏ sinh trưởng ở gia đình nông dân, cha mẹ đều là sơn dân hiền lành lương thiện, ở dưới Mã Đề Sơn Bà Dương Hồ ngoài Nhiều Châu thành, dựa vào núi mà kiếm sống.

So với đám con cháu cùng khổ gia đình nông dân khác, thiếu niên Tinh Ngôn cũng không có gì đặc biệt. Nếu thật sự phải nói ra chỗ khác nhau, thì có

một chút thể này:

Trương gia tuy sinh hoạt khổ khổ, nhưng cha mẹ Tinh Ngôn vẫn nhân một lần cơ duyên, cho nó theo Quý lão tiên sinh của Quý gia tư thực ở Nhiều Châu thành học tập thi thơ. Nhà nó bần khổ, nạp không đủ tiền học, vợ chồng Trương thị chỉ đành cố gắng nhịn bớt khẩu phần ăn, thường thường dâng lên ít rau củ, sản vật núi rừng để thay thế tiền học đóng cho Quý lão tiên sinh.

Cái tên Tinh Ngôn này, chính là Quý lão học cứu của Quý gia tư thực đặt cho. Trước đây, trên thế gian còn chưa có tên nhóc Tinh Ngôn này, chỉ có con chó con của Trương gia mà thôi. Năm đó con chó con này lên bảy tuổi, lão Trương đầu vừa hay được Quý lão tháo gia của gia tộc quyền thế ở Nhiều Châu thành thuê làm công nhật. Tuy xưng là lão Trương đầu, nhưng cha của con chó con này lúc đó kì thật đang tuổi tráng niên, vì người nhà nông làm việc liên ngày liên đêm khiến y già hơn tuổi, bởi vậy mọi người gọi y là lão Trương đầu, gọi riết mà thành quen.

Lại nói lão Trương đầu đi làm công nhật, ngẫu nhiên nghe nói Quý lão tiên sinh của Quý gia tư thực học văn cao, người cùng hòa nhã, thấy vậy liền lấy hết can đảm, dưới sự dẫn dắt của lão Tôn đầu đánh xe cho Quý gia, tìm đến trong lớp học xin lão tiên sinh chọn cho con trai mình một cái tên.

Nghe lời khẩn cầu tội nghiệp của người nông dân này, Quý lão học cứu mặt mày hiền hậu cũng không có bất tội, vẻ mặt ôn hòa nhìn y hỏi đối với tên của con trai có yêu cầu thế nào. Không tưởng được lão tiên sinh chọn tên, còn phải trưng cầu ý kiến của mình, lão Trương đầu ngược lại được ưu ái đàm ra kinh hãi. Thế là, cha thằng chó con được cơ hội quý báu này, liền suy nghĩ một hồi, sau đó cung cung kính kính đáp:

"Bẩm Quý lão tướng công, người nông dân tôi đây thường cảm thấy mặt trời xuống núi nhanh quá, chỉ mong thời gian ngủ ít một chút, như thế ngày làm việc sẽ dài ra một chút, có thể làm thêm được vài mẫu ruộng. Trừ chuyện này, cũng hy vọng con trai tôi tương lai sẽ biết ăn nói một chút, như thế ngày sau lúc nó giúp tôi bán thổ sản hàng hóa núi rừng, thì không bị mấy kẻ nhanh mồm nhanh miệng khi dễ ăn hiếp..."

Nghe yêu cầu này của lão Trương đầu, Quý lão tiên sinh ngẩn ra một chút, không giống như người lập tức xuất khẩu thành thơ "Tài trí mẫn tiệp, hạ bút thành văn" trước kia, tám chữ này chính là lời thầy dạy học bình luận đối với khả năng văn chương của Quý lão tiên sinh lúc thiếu niên, từ đó Quý học cứu luôn luôn tự phụ về chuyện này. Xem ra, lão tiên sinh ôn nhu văn nhã, ngược lại giống như không thường nghe được yêu cầu dạng này của lão Trương đầu.

Thấy ông ta im lặng, hai người giúp việc là lão Trương đầu và lão Tôn đầu, thở mạnh cũng không dám thở, sợ quấy nhiễu mạch suy nghĩ của Quý tiên sinh.

Lão tiên sinh cân nhắc rất lâu, suy qua tính lại, suy nghĩ để phù hợp yêu cầu thực tại của người nông dân này, không thể dùng "Phú", "Quý", "Thanh", "Minh" mấy hư từ này, càng không thể dùng mấy chữ thâm thúy khó hiểu như "Thị", "Hạnh", "Uy", "Nhụy". Tên đọc lên còn phải để cho mấy người nông dân không biết chữ này kêu cho suông miệng, xác thật không phải là chuyện "Hạ bút thành văn".

Trải qua một trận sắp xếp tổ hợp điên đảo, cuối cùng Quý lão tiên sinh trước khi thái dương đỏ mồ hôi, thành công xác định hai chữ "Tinh", "Ngôn"! Nghe ông ta nói ra, lão Trương đầu tức thì như thu được báu vật, lập tức dâng lên lão tiên sinh một giò sơn trà Mã Đề Sơn mới hái. Tiểu Tinh Ngôn, năm đó bảy tuổi, cũng hoàn thành chuyển biến từ thằng chó con sang Trương Tinh Ngôn.

Lão Trương đầu đốt đặc cán mai, lại được chuyện đặt tên này dẫn dắt, chết sống thỉnh cầu Quý lão tiên sinh cho phép Tinh Ngôn bên cạnh nghe giảng, may ra lâu ngày có chút học vấn, tránh cho con trai khi lớn lên không biết chữ như y, ngay cả tên con mình cũng không biết. Tuy người nông dân thiếu tiền thiếu bạc, nhưng chỉ cần Quý lão tiên sinh khai ân thu nhận tiểu Tinh Ngôn, ngày sau theo mùa, nhất định không quên hiếu kính dâng lên hoa quả tươi ngon. Tuy sản vật núi rừng thấp kém, nhưng cũng có thể cho tiên sinh thay đổi khẩu vị.

Đương thời, không biết thế nào, Quý lão tiên sinh nghe lời miêu tả chất phác của lão Trương đầu, lại đột nhiên cảm giác ngán ăn mãnh liệt đối với cao lương thiện cá trong nhà, động tâm đối với hoa quả sơn trân mà cha Tinh Ngôn hứa dâng, bất ngờ đáp ứng thỉnh cầu của lão Trương đầu.

Tuy nói Vọng tộc tư thực thu nhận một học trò nhà nghèo như thế, dường như có chút tổn hại đến người có văn hóa, nhưng ngược lại Quý lão tiên sinh vốn là tộc lão đức cao vọng trọng trong Quý thị gia tộc, với tài trí danh vọng của ông ta, tất nhiên không ai dám đứng ra chất vấn hành động này của lão.

Chẳng qua là, lúc đó ngay cả bản thân lão tiên sinh cũng không tưởng được chuyện thu Tinh Ngôn làm học trò, về sau trái lại trở thành một kì ngộ của lão, khiến rất nhiều danh sĩ hâm mộ không thôi. Về sau lúc cái tên Trương Tinh Ngôn vang danh bốn bể, Quý lão tiên sinh liền bắt đầu quên đi tám chữ bình luận của ân sư năm xưa, ngược lại gặp người cứ khoe là người khai sáng cho Trương Tinh Ngôn. Cho dù lão tuổi tác đã cao, triệu chứng hay quên ngày càng nghiêm trọng, nhưng lão đối với mỗi một chuyện thú vị của người đệ tử đặc ý năm đó, lại nhớ rõ không gì bằng!

Thậm chí, Quý lão tiên sinh về sau lại đem cái tên rất ít người đương thời chịu thay đổi, từ tên gốc là "Minh Thường" đổi thành "Minh Ngôn". Từ đó về sau, ai còn gọi lão là Quý Minh Thường liền bị lão nổi nóng. Lần đó thay đổi tên, lão tiên sinh là có thâm ý: Như thế lão gia từ mỗi lần thanh đàm (lời đàm luận rất phổ biến đời Tấn), khi ta tự giới thiệu, thì có thể khiến đối phương phải thắc mắc lai lịch của cái tên này.

Lại nói thiếu niên Tinh Ngôn, tuy vào tư thực, có thể đọc sách lên lớp, nhưng rốt cuộc nó là con cái nhà cùng khổ, tịnh không thể giống như đám đồng môn phú gia của nó, cả ngày tập hợp trong phòng học, hoặc ăn không ngồi rồi đá gà đua chó. Nó còn phải nhân cơ hội bản thân còn đang tham gia khóa học trong Nhiều Châu thành, thuận tay bán sản vật rừng núi như hoa quả, trĩ, thỏ của nhà. Giữa trưa và chạng vạng, nó còn phải đến Đạo Hương Lâu từ lâu ở cửa Nam làm hầu bàn, mấy đồng kiếm được cũng giúp nó có tiền tiêu vặt, mua dụng cụ bút viết chỉ nghiền dùng cho việc học.

Còn đoạn đối thoại bên trên, bốn danh xưng tiên trưởng, đạo trưởng, đại sư, lão đầu nhân thay đổi trong miệng Tinh Ngôn, chính là đạo sĩ phụ trách thu mua đặc sản Bà Dương Hồ ở Nhiều Châu của đạo giáo tông môn "Thượng Thanh Cung" trên La Phù Sơn Tuần Châu nổi danh khắp thiên hạ, đạo hiệu là "Thanh Hà".

Thanh Hà đạo sĩ tuổi tác dĩ nhiên không nhỏ, sinh ra vốn gầy gò. Bởi vì không thường xuyên cắt tỉa, mấy chục sợi râu của lão ngày càng dài ra, năm qua tháng lại cũng khá có quy mô. Lúc theo gió lật phất cũng có vài phần tiên phong đạo cốt.

Tuy Thanh Hà lão đạo tuổi tác đã lớn, nhưng vẫn là làm những chuyện dạng như tạp dịch. Theo lý giải của Tinh Ngôn, đây chắc là do Thanh Hà lão đạo hơi ngốc, làm công khóa ở Thượng Thanh Cung không tốt, mới bị phái đến nơi này chạy vật. Chuyện ở trên, tuy nói mấy năm nay hai người ngày nào cũng kiên trì tranh cãi chuyện bái sư không thôi, từ lâu đã quen như thế. Nhưng giống như vầy nghịch của ác long, chỉ cần Tinh Ngôn chăm chọc lão một chút, lão liền bức tức không chịu nổi, bùng phát như sấm, nhất định phải níu thiếu niên giải thích rõ ràng:

Thanh Hà đại sư ta lần này đến Nhiều Châu thành, thật sự là sư môn Thượng Thanh Cung đặc biệt coi trọng việc nhập thế, nhưng trên La Phù Sơn thật sự không có chức vị so được với việc nhập thế này. Vì vậy, năm đó để có thể được phái đến Nhiều Châu thiện duyên, đúng là lão phải nhiều lần vất vả cạnh tranh kịch liệt, áp đảo rất nhiều đồng môn ưu tú, cuối cùng mới giành được!

Vì đề tiểu tử nghịch ngợm này tiếp thụ thuyết pháp của lão, lúc đó Thanh Hà lão đạo nhất định sẽ đề cập đến, năm đó lão có thể được thăng lên hàng đạo sĩ cao cấp của Tầng kinh các ở Thượng Thanh Cung, chỉ là để tu vi tiến thêm một bước, mới tranh thủ đến Nhiều Châu thành này.

Tuy nhiên, Thanh Hà lão đạo nói mấy lời này, thường đắc ý dương dương. Nhưng nếu như thiếu niên lớn thêm vài tuổi, lòng dạ sâu sắc thêm vài phần, thì sẽ phát hiện khi đó thần sắc của lão đầu nhân này không hề tự nhiên như thế.

Bất quá, tuy nói nếu như trông mặt mà bắt hình dong, thì Thanh Hà khó tránh phải bị liệt vào hàng cổ hủ. Nhưng đầu óc lão linh hoạt, nhân tình thế sự thông hiểu lão luyện, làm việc chưa từng câu nệ thân phận người xuất gia, đó chính là "Nhập thế chi đạo" của lão!

Liệu Thanh Hà đạo sĩ có phải tu đạo không thành mới làm mấy chuyện ngốc này hay không, thì dù sao trong mắt Tinh Ngôn, việc "Nhập Thế" này của Thanh Hà lão đạo, đúng là đạt đến cảnh giới lô hóa thuần thanh, đến mức hay tính luôn cả y, bất y vì thiện duyên thuận đường làm luôn các chuyện vặt.

Xem ra, Thượng Thanh Cung thiên hạ ai ai cũng biết tiếng này, đúng là không tầm thường. Lão đầu Thanh Hà này, không phải là điển hình của việc sử dụng nhân tài của Thượng Thanh Cung sao? Thế là, chuyện này càng làm tăng thêm sự sùng kính của Trương Tinh Ngôn đối với Thượng Thanh Cung. Đúng là:

Tiểu đồng tử, chí khí cao, muốn học thần tiên cõi mây đạo.

Mặt trời lên cao chưa tỉnh giấc, vẫn cứ vui sướng trong giấc mộng.

Kì thật, đối với Tinh Ngôn mà nói, cái gọi là cầu tiên mộ đạo, cùng lắm cũng chỉ là một lý do đường hoàng để y quán lấy lão đạo đòi bái sư mà thôi. Nguyên nhân chân chính bái sư là, hiện tại thiếu niên đang đến lúc thân thể trưởng thành, sức ăn tăng mạnh, mà trong nhà chỉ dựa vào núi kiếm sống, vợ chồng Trương thị dù đã cố gắng, nhưng vẫn duy trì không nổi.

Đồng thời, y ở trong Nhiều Châu thành, không có chỗ ở trọ, mỗi ngày phải đi một quãng đường dài mới về đến nhà ở ngoại thành. Tuy hai chân nhờ đó luyện được sự khỏe mạnh vô bì, nhưng đối với một thiếu niên như Tinh Ngôn mà nói, ngày tháng lâu dài, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Do đó, nếu như có thể lẫn lộn vào chỗ thiện duyên, chí ít có thể có chỗ dừng chân. Rất đáng tiếc, tuy Tinh Ngôn và Thanh Hà lão đạo cãi lộn đã quen, thỉnh thoảng cũng được nghỉ chân ở "Nơi thiện duyên của Thượng Thanh Cung La Phù Sơn ở Nhiều Châu" này, nhưng chỗ thiện duyên ấy tịnh không chỉ có một mình Thanh Hà lão đạo. Thủ hạ của lão còn có hai đứa tiểu đạo sĩ nữa, Tịnh Trần và Tịnh Minh. Hai tiểu đạo sĩ này, thì không có thiện cảm đối với y.

Có lẽ, hai đứa đó phiền chán việc tá túc của Tinh Ngôn, hoặc là có nguyên nhân khác có thể thông cảm. Tuy chúng có bối phận rất thấp, nhưng có thể gia nhập Thượng Thanh Cung đạo môn thanh cao vang danh thiên hạ này, đều phải phí một phen tâm lực, nên hầu hết đều mong có thể học vài thủ đạo thuật, quay về nhà vinh hiển.

Ai ngờ, không hiểu sao chúng lại bị tống đến nơi xa xôi này làm việc vặt. Đối với những kẻ kiên tâm mộ đạo này mà nói, việc này thật không khác gì việc sung quân đi đày. Chỗ xúi quẩy, là ngay cả thư nhà cũng không để viết, đúng là một bụng oán trách.

Bởi vậy, tuy đạo gia giảng dạy thanh tịnh vô vi, nhưng tích tụ một bụng xúi quẩy như thế, thì khó tránh khỏi việc khó chịu ra mặt đối với một thiếu niên tục gia ăn chực như Tinh Ngôn. Nhưng trải qua rèn luyện mấy năm ở trường học và chợ phố, Tinh Ngôn cũng không còn là một thiếu niên mù mà mù mờ trong núi năm xưa. Đối với mặt xấu của hai đạo sĩ tạp dịch, hán sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Bởi thế, hán càng muốn bái Thanh Hà làm sư phụ. Nếu sớm một ngày trở thành một thành viên trong bọn, thì có thể sớm một ngày danh chánh ngôn thuận ở chỗ thiện duyên này ăn chùa uống chùa ở chùa rồi!

Khác hẳn với cách nhìn của Tịnh Trần, Tịnh Minh, trong mắt một tiểu thiếu niên như Tinh Ngôn, chỗ thiện duyên của đám đạo sĩ bọn chúng, đúng là chốn thiên đường. Không lo thiếu cơm ăn áo mặc, không lo dầm mưa dãi nắng, cả ngày cãi lộn tranh luận, tiếp đãi tiếp nhận quyền góp của người mộ đạo. Cùng lắm bất quá cũng chỉ là đi qua mấy cái góc đường, chọn mua vật phẩm linh tinh, còn có thể luân phiên ba người đi làm, thật sự quá nhàn nhả!

So với những việc Tinh Ngôn đã làm qua, đây đúng là mơ mà không thấy được. Đã như thế, nhưng nhìn hai tên tiểu đạo sĩ cả ngày mặt nhừ mày chau, thân ở chỗ sướng mà không biết sướng. Mỗi ngày trên đường về nhà, trong lòng Tinh Ngôn luôn nghĩ đến vấn đề này.

Kì thật, cũng chẳng trách thiếu niên Trương Tinh Ngôn có suy nghĩ như thế, bởi vì y hiện tại, đang ở vị trí một người dân khốn khổ, còn đạo giáo lại đang trong thời kỳ bành trướng.

Lúc này thiên hạ mới ổn định. Vừa trải qua nhiều năm chiến loạn chinh phạt của các thế lực cát cứ, nhân khẩu trên Hoa hạ đại địa giảm mạnh. Vô luận là tầng lớp sĩ tộc trung lưu, hay là tầng lớp bình dân dưới cùng, đều đối với việc chạy ăn từng bữa nghĩ lại còn rùng mình. Cho nên, hiện tại lòng người thiên

hạ đều muốn an định. Trên đến hoàng thân quốc thích, dưới đến lê dân bách tính, đều chán ngán sự ảm ỉ của chiến tranh, bắt đầu chữa trị vết thương nhiều năm do nó mang lại. Ở trong trào lưu như thế, phản đối vũ lực chinh phạt, tuyên truyền đạo giáo thanh tịnh vô vi gặp nhiều thuận lợi, nên đạo giáo bắt đầu từ trong các giáo phái lan truyền ra.

Lúc đó, khắp đất nước đều hâm mộ đạo gia, không chỉ đạo tông tự miếu hương hỏa đầy đủ, mà cả văn nhân danh sĩ trong trần thế, nhiều người cũng theo trào lưu nghiên cứu đạo gia điển tịch. Khi đó trong giới nhân sĩ, xuất hiện không ít đạo học gia trứ danh.

Có bối cảnh như thế, phong trào đạo gia huyền học thanh đàm cực thịnh ngoài ý liệu. Những tranh luận của đạo gia huyền học, lại được xưng là "Vi ngôn", "Thanh ngôn", "Thanh nghị", "Thanh biện".

Nghiên cứu xưng danh "Lão, Trang, Dịch" của "Đạo gia tam huyền", khi đó trở thành lựa chọn thời thượng để tranh luận. Danh sĩ tinh thông "Tam huyền", không chỉ tài trí nấn tiếp trong thanh đàm, tranh luận ngay thẳng, còn là viết sách lập thuyết. Người có học thuật thành tựu, thì được người đời xưng làm Huyền học gia.

Chỉ bất quá, tuy đương thời danh xưng "Huyền học gia" có thể được người cảm thấy kính nể, nhưng danh hiệu có được không phải dễ. Loại huyền học thanh đàm có liên quan đạo gia này, thường tiến hành cả đêm, mới đạt được cái gọi là "Vi ngôn đạt đán". Có vài nhân sĩ đắm chìm trong tranh luận, đến mức mất ăn mất ngủ, có khi "Tùy tùng dâng thức ăn, lạnh đem hâm nóng đến bốn lần". Thậm chí, có ít danh sĩ, vì dễ giành chiến thắng trong tranh luận, không ngờ thâm đêm trầm tư mà ngã bệnh đến gần chết.

Lão sư Quý lão tiên sinh của Tinh Ngôn, cũng coi là danh nhân trong giới nhân sĩ bản địa. Ở trong làn sóng đạo học toàn quốc này, tự nhiên cũng không thoát khỏi. Mỗi lúc hứng chí, lão tiên sinh lập tức có thể ở trong lớp học diễn thuyết huyền học luôn.

Bất quá, với học thức và hứng thú của thiếu niên đương thời, hẳn thật sự không có hứng nghe lão sư bưng bưng khí thế nói cái gì, chỉ là ngơ ngác nhìn cái miệng giống như vĩnh viễn không ngừng nghỉ của lão tiên sinh. Trong đầu hẳn lúc đó chỉ mong sao cho mau chóng kết thúc.

Hắn phải bận tâm rất nhiều thứ. Một là âu lo không thể đến kịp Đạo Hương lâu để làm thêm. Hai là lo nếu đến trễ ngoài việc phải lo dọn dẹp màn trường thêm, mà còn lại bị trừ tiền công.

Trong đầu của Tinh Ngôn lúc này, rất nhiều tạp niệm ùn ùn kéo đến, giống như biến đổi khôn lường, chỉ bất quá không giống chủ đề có liên quan trên lớp học.

Thế là, Quý lão tiên sinh ở trên nói thì cứ nói, đệ tử Trương Tinh Ngôn của lão, thì ngồi nghiêm chỉnh ở dưới, tinh thần trôi đi vạn dặm.

Bất quá trong diễn giảng của Quý lão tiên sinh, thỉnh thoảng có một hai chỗ sự không phải khô khan như thế, trong vô ý được Tinh Ngôn để ý được. Mỗi lần lão tiên sinh nhắc đến, người con của Vệ thị nhà ở thành đông Nhiều Châu, yếu ớt mà giới thanh đàm, một lần ước hẹn tranh luận với danh sĩ Tạ Côn ở Vị Thủy, kết quả biện luận suốt đêm, bị Tạ Côn từ xa tới bức đến sùi bọt mép, bệnh cũ phát tác mà vong!

Nhìn bộ dạng lão sư bi khái "Phong tiêu tiêu hệ dịch thủy hàn" của lão sư lúc giảng chuyện này, trong lòng tiểu Tinh Ngôn liền vạn phần sợ hãi, quyết định tuy bản thân còn phải tiếp tục tranh thủ trà trộn vào chỗ thiện duyên của Thanh Hà lão đạo, nhưng ngày sau có thể ngàn vạn lần phải chú ý, không thể tán gẫu cả đêm với lão đạo!

Đã là đạo giáo lưu hành, khắp nơi cùng ngưỡng vọng, người có chí nguyện gia nhập đạo giáo cũng đại tăng. Đã là nhu cầu thịnh vượng, thì tự có nhiều người tìm đến.

Thế là, trong mấy chục năm, vô số đạo gia môn phái quật khởi giang hồ. Cái gì Cực quang, Toàn không, Thủy vô, Nguyên sơ, Quy nhất, Luân không, danh tự thì đua nhau cái này trội hơn cái kia về khoảng "Không", và khoảng "Huyền". Bất quá, ở trong quá nhiều đạo giáo môn phái tốt xấu lẫn lộn, chân chính danh môn thiên hạ, vẫn là ba đạo giáo tông môn lớn thâm căn cố đế có lịch sử lâu đời:

Diệu Hoa Cung của Ủy Vũ Sơn, Thượng Thanh Cung của La Phù Sơn, và Thiên Sư Tông của Hạc Minh Sơn.

Diệu Hoa Cung nhiều nữ đạo nhân. Thượng Thanh Cung thờ hai đạo "Thượng Thanh", "Ngọc Hoàng". Thiên Sư Tông lại xưng là "Thiên Sư đạo", "Ngũ đầu mã giáo". Nghe nói vì Trương Đạo Lăng Trương thiên sư sáng lập, tín đồ nhiều nhất trong ba đại đạo tông, thanh thế mạnh nhất.

Khác với Diệu Hoa Cung theo con đường nữ tử, Thiên Sư Tông theo con đường quần chúng, Thượng Thanh Cung của Thanh Hà là một trong ba đại tông phái khá thanh cao so với hai phái kia, tu luyện lấy kinh điển đạo giáo "Ngọc Hoàng Kinh", "Thượng Thanh Kinh" làm chủ. Cái tên Thượng Thanh của giáo, xuất phát từ việc sùng kính đối với Tam Thanh tổ sư.

Không biết là có ý hay là vô tâm, thanh danh của Thượng Thanh Cung chiếm được sự tôn trọng của lớp sĩ đại phu, được hoàng gia phân phối cho đồng ruộng phi nhiêu, ở La Phù Sơn, vùng đất núi bằng phẳng năm trăm dặm, cũng được chính thức phong làm tài sản riêng của Thượng Thanh Cung.

Ngược lại, Thiên Sư Tông có thanh danh lớn trong bách tính cùng khổ, lại không được giới nhân sĩ đón nhận.

Kì thật nếu từ tế truy tìm nguồn gốc mà nói, Thượng Thanh Cung này cùng Thiên Sư Tông đó, còn có nhiều uyên nguyên. Nghe nói năm xưa hai giáo nguyên là một nhà, chỉ là do đối với giáo nghĩa lý giải không hợp, trong môn xảy ra tranh chấp, thế là hậu nhân của Trương Đạo Lăng, đệ tử đại thiên sư Trương Khanh, liền đem tông môn lên Hạc Minh Sơn, xưng danh "Thiên Sư Tông". Còn mấy trưởng lão lưu thủ thì sáng lập Thượng Thanh Cung, từ đó thành một phái.

Đối với đại đa số bách tính cùng khổ mà nói, Thượng Thanh Cung đương thời, tượng trưng cho thiên đường com no áo ấm không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Nếu có ai có thể cùng Thượng Thanh Cung tạo quan hệ, đó sẽ là một đời không lo. Một đời không chịu đói, trong lòng đại đa số lão bách tính bản khổ đương thời, có lẽ là sự tình không thể, có chăng chỉ là nằm mộng trong giấc ngủ mới thấy được chuyện tốt đẹp đó.

Lúc Tinh Ngôn còn là một đứa bé ngu ngơ, đã nhận thức được sinh hoạt gian nan. Sau khi biết chuyện, càng phải tự mình kiếm ăn. Đối với tiểu Tinh Ngôn bốn ba vì cơm áo mà nói, đưa mắt nhìn "Nơi thiện duyên của Thượng Thanh Cung ở Nhiều Châu", thật là quá tuyệt vời.

Nhưng bất hạnh đó là, Thượng Thanh Cung chính vì danh tiếng thanh cao, nên lựa chọn đồ đệ rất nghiêm. Đồng thời có lẽ họ cũng sợ không ứng phó nổi nhiều miệng ăn, bèn ra lệnh môn hạ nghiêm túc thu nhận đồ đệ. Vì thế, mới có đoạn đối thoại giữa Tinh Ngôn và Thanh Hà lão đạo lúc đầu, qua nhiều năm vẫn không đổi.

Đã qua nhiều năm tranh cãi như thế, Tinh Ngôn vẫn thân ở hồng trần. Kết quả duy nhất, đó là quen thân với lão đạo Thanh Hà.

Lại nói hôm nay, Tinh Ngôn làm xong công khóa bái sư thường lệ, thì đi đến Đạo Hương Lâu cách hai con đường làm công nhật. Thuận đường, cũng đi hoàn thành một công khóa thường ngày khác của y: ở góc ngã tư trên đường đông môn, nhìn trộm Lý Tiểu Mai con gái của chủ tiệm tạp hóa Lý Kí.

Hành động này cũng không trách thiếu niên phát dục sớm. Khi đó người ta phổ biến tảo hôn, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi như Trương Tinh Ngôn, đã thành hôn sinh con cũng không phải không có, chỉ là nhà Tinh Ngôn nghèo khổ không có lực đón dâu mà thôi.

Đến tuổi này, y đã có cảm tình mơ hồ đối với nữ tử. Lý Tiểu Mai này, chính là nữ tử xinh đẹp trong mắt y. Trong mắt y, da dẻ Lý Tiểu Mai rất đẹp, đôi mắt cũng trong trẻo, nhìn thế nào cũng thấy xinh xắn, chẳng trách, nàng không then là đệ nhất mỹ nhân ở hai con đường này!

Kì thật, nếu phải so sánh thật sự, Lý Tiểu Mai đó cũng chính là nữ nhân chợ phố điển hình, nhìn chỉ là thanh xuân linh hoạt, thật không thể xem là mỹ nhân. Nhưng chuyện này thì có làm sao? Đối với thiếu niên mới biết mùi ái tình mà nói, trong mắt y, thiếu nữ mà y khao khát chính là người đẹp nhất.

Có lẽ, qua mấy chục năm sau nhớ lại, hồi ức về sự si mê của bản thân đối với mỗi thiếu nữ năm xưa, bất cứ ai đều sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là, đó đã là chuyện mấy chục năm sau.

Lúc qua tiệm tạp hóa Lý Kí, thiếu niên cũng không quên lời nhờ vả của Thanh Hà. Cuối cùng hỏi thăm một chút hóa vật còn hay hết, thì hần dương mắt trắng trợn nhìn Lý Tiểu Mai.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Nhân Ngọa Tiên Sơn Kinh Nguyệt Lộ.

"Si nhân không ngọa tiên sơn bối - Hàn lộ mẫn thân phi nguyệt hoa"

(Tề Vân Nham thạch bích kệ)

Ngày tháng cứ thong thả trôi qua, Tinh Ngôn mỗi ngày đều theo lộ tuyến giống nhau như thế, qua qua lại lại Mã Đề Sơn, Quý gia tư thực, nơi thiện duyên Thượng Thanh Cung, cửa tiệm tạp hóa Lý Kí, còn có chỗ làm công nhật Đạo Hương từ lâu.

Tuổi tác chất chồng thêm bao nhiêu thì lão Trương đầu cũng già đi bấy nhiêu, bắt đầu không kham nổi việc nặng. Tinh Ngôn phải kế thừa tổ sản ở Mã Đề hoang sơn, cũng ở trong hoang sơn này kiếm ăn, băng sông vượt núi săn bắt sơn vật. Khi tích góp được chút ngân lượng, thì đến sơn thôn gần đó, tìm cô nương con nhà môn đăng hộ đối cưới về làm vợ. Từ đó, hần cách xa lớp học, cách xa mỹ nữ tiệm tạp hóa, biến thành hần tử đảm đang chỉ thích hợp ở nhà chăm con.

Có lẽ, nếu không có phát sinh chuyện ngoài ý, cuộc đời này của thiếu niên Tinh Ngôn cũng sẽ không khác gì các đời của Trương gia, cứ theo con đường bình đạm mà trôi qua như thế, cũng không lưu lại chút vết tích nào trong truyền kỳ sau này.

Chuyện ngoài ý muốn khiến cuộc đời của thiếu niên Tinh Ngôn chuyển biến đã phát sinh vào mùa hè năm y mười sáu tuổi.

Hôm đó, đang khi khí trời nóng bức, giống cây sơn trà nhà y phí tâm phí lực trồng trên Mã Đề Sơn, không biết sao bị sâu bệnh. Nói theo lý, cây sơn trà này tự có một cỗ thanh khí, thông thường không dễ sinh trùng. Chỉ là hôm ấy khi lão Trương đầu lên núi tuần thị rừng sơn trà, vốn là nguồn kiếm sống của cả nhà, lại phát hiện trong bụi cây mấy con trùng bướm chưa từng thấy qua bay vòng vòng.

Lần đó, lão Trương đầu lập tức phát hoảng, vội kêu gào con trai và bà nhà cùng đập. Ai ngờ đám trùng bay này linh hoạt vô cùng, muốn triệt để giết hết chúng quả thật không dễ. Thấy tình hình vậy, ba người chỉ đành dùng quần áo đập phui, cố hết sức đuổi đám quái trùng này khỏi rừng sơn trà.

Giăng co mắt cả ngày, cuối cùng thì họ cũng đuổi sạch chúng đi. Tinh Ngôn là người chủ lực trong hành động đuổi trùng, làm từ khi mặt trời lên đến khi lặn, nên dù sức vô trẻ tuổi là thế, hần vẫn đuổi sức mệt đến ngất ngư.

Trời đã vào đêm, y tạm thời chẳng muốn cử động, liền nói hai cha mẹ già về trước, còn bản thân thì ở lại nghỉ trên núi, xem đám trùng đó còn quay lại hay không. Dù sao tiết đang vào hè, ngủ ở trong nhà thì oi bức khó chịu, sao bằng cứ nghỉ ở trên núi, trong đêm còn có chút mát mẻ. Đói bụng thì có thể hái vài quả đại lốt dạ, vừa hay tiết kiệm được bữa cơm chiều.

Thế là hai ông bà già trở về trước. Trương Tinh Ngôn nằm lên phiến đá trắng thường dùng để nghỉ ngơi ở trên sườn núi.

Khối đá trắng này được hình thành một cách tự nhiên, bề ngoài rất giống giường ngủ. Mã Đề Sơn tuy diện tích không nhỏ, nhưng cũng chẳng lấy làm cao. Hơn nữa, trong núi cây cỏ thưa thớt, thật sự chỉ có thể coi như một tòa núi hoang. Lão Trương đầu từng có ý muốn bán nó, đổi chút ngân lượng đến ven Nhiều Châu thành mua một mảnh ruộng nước, nhưng chỉ là không có ai hỏi mua nên đành chịu.

Giá trị duy nhất của Mã Đề Sơn chính là khối đá trắng hình chiếc giường ngập một nửa trong đất này. Khối đá dài cỡ thân hình một người lớn, Tinh Ngôn có thể nằm vừa vặn. Mặt giường đá đó rất sạch sẽ, tuy ở giữa có mấy chỗ hơi nhô ra, nhưng không nằm lâu thì không thể phát giác được.

Giường đá trắng này còn có một chỗ quái dị mà chỉ có Tinh Ngôn mới hiểu được, đó là mỗi lần đến thời vụ, ở trên núi làm việc mệt nhọc, nằm trên khối đá trắng này đánh một giấc, lúc tỉnh lại luôn cảm thấy thần thanh khí sảng, đầu óc cũng giống như linh hoạt hơn. Thậm chí, sau đó hần thường có xung động muốn hú lên mấy tiếng dài.

Bất quá, có lẽ đây cũng không thể coi là điểm đặc biệt gì. Ngủ trên đá mát, sau khi ngồi dậy e rằng cũng chính là cảm giác này. Thiếu niên tâm tư cẩn mật, sợ nói ra lại khiến người khác cười nhạo, nên chưa từng kể qua với ai.

Lúc Tinh Ngôn nằm trên giường đá trắng thiên nhiên này, một vầng trăng sáng đã treo trên phía đông núi. Ở trong làn gió mát đặc biệt của núi rừng, thiếu niên co gien tay chân, hưởng thụ trọn vẹn sự mát mẻ của khối đá trắng.

Qua một lúc lâu, hần tựa như cảm thấy có chút buồn chán, liền yên lặng ngắm đầu ngắm các vì sao giăng đầy trên bầu trời.

Nhìn dãy ngân hà lơ lờ bất ngang trên ấy, lòng người thiếu niên bất giác nhớ đến câu ngôn ngữ của nghề nông:

"Ngân hà liền Tây - Đông, nhà nhà cơm no đủ".

Đáng tiếc là nhà mình không có đồng ruộng để trồng lúa.

Thiếu niên nằm trên khối đá trắng, cảm giác bầu đầy trời sao trên đầu luôn biến đổi, phảng phất mỗi ngày đều có sự đổi thay. Y nhìn bầu trời sao đó một lúc lâu, đầu tiên là ánh mắt của bản thân, kể đến là cả thân thể, đều bị bầu trời sao thần bí mệnh mông đó thu hút.

Tinh Ngôn cứ nằm như thế, im lìm bất động. Chỉ có lúc này, mới là thời gian sung sướng nhất của y. Bao phiền não ưu sầu gì cũng là chuyện của ngày mai, hiện tại hần không cần lo lắng gì nữa.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua như thế. Trăng trôi bóng chuyển, bất tri bất giác vầng trăng đã di chuyển đến ngay đầu Tinh Ngôn. Ánh trăng như tuyết, tựa làn nước mềm mại yên lặng đổ xuống, trôi qua trên người Tinh Ngôn đang nằm yên lặng.

"Trăng đêm nay tròn quá..., có phải lại đến rằm rồi hay không? Sau khi về nhà phải đi hỏi mẹ..."

Tinh Ngôn thờ ơ nhớ vậy. Ngay lúc đó, hần đột nhiên phát giác khối đá trắng dưới người chợt như có sinh mệnh! Một nguồn sức lực mãnh liệt đang từ dưới ấy truyền lên người hần, xâm nhập mạnh mẽ, chảy khắp toàn thân.

Hần đang nằm thư thái, chợt cả người như bị ném lên trên mây trong chớp mắt. Hần như đang bay vào vùng trời sao mệnh mông, vô cùng vô tận.

"Ái! Gặp quý rồi!"

Phản ứng đầu tiên của Tinh Ngôn là cảm thấy bản thân gặp phải mấy con ác quỷ luôn được mấy ả đàn bà ngu, đàn ông tục trong vùng đề cập đến! Hần không thể tưởng được điều mà bản thân luôn cười nhạo, một con người luôn bắt kính quý thần như hần hôm nay lại gặp được báo ứng!

Tuy nghĩ thế, nhưng Tinh Ngôn không chịu nằm đó chờ chết, hần muốn giãy giụa thoát ra, nhưng không ngờ ánh trăng vốn nhu nhược như nước, không thực không chất đó lại đột nhiên có lực thực chất vô cùng. Ánh trăng trắng xóa sáng ngời bao phủ khối đá trắng mà Tinh Ngôn đang nằm. Trong sát na ấy, dường như bao tinh hoa của trăng, vốn tràn ngập khắp trời đất, giờ lại chỉ tập trung lên chỗ hần nằm. Luồng lực lượng ấy đang đụng phải sự kháng cự mãnh liệt của khối đá trắng dưới người hần. Cả hai cùng lúc đánh vào thân thể của Tinh Ngôn, rì rầm liên miên không dứt.

Dưới sự co kéo của hai cỗ lực lớn không biết từ đâu ra này, hần chỉ cảm giác bản thân tựa hồ như đang bị hai cái cự trảo chụp lấy, lúc dồn nén, lúc kéo xé. Cả người của hần dường như không phải của mình nữa, mà là một chiếc lá nhỏ trong gió bão, đảo lộn không thể tự chủ được.

Điều bất hạnh là, Tinh Ngôn không giống như chiếc lá không hề biết đau. Trong nhất thời, hần vừa cảm thấy khắp cơ thể như có vạn con kiến cắn, vừa đau vừa ngứa vô cùng; Hần cũng có cảm giác như đang rơi xuống vách núi, biết sắp chết nhưng lại không làm gì được. Lúc này, hần chỉ biết kinh hãi mất trọn miệng há, không kêu gào được, muốn bật dậy chạy đi nhưng lại một tắc cũng khó dời!

Tuy nhiên, thần kinh của hần ngoan cường ngoài ý liệu. Trong tình trạng thống khổ cực kỳ đó, hần vẫn còn có thể nẩy lên vài ý:

"Thì ra, thời gian cực khổ lao lực trước đây của ta lại khoát lạc hạnh phúc như thế!"

Đang khi Tinh Ngôn cho rằng hần lần này nhất định "Chết yếu", một cái chết thống khổ và bi thảm giống như Quý lão tiên sinh nói vậy, nhưng hần dần dần phát hiện sự đau đớn khủng bố đó sớm đã rút đi như thủy triều. Hai cỗ lực lượng cực lớn lúc dần co nẩy giờ đã hòa thành một, giống như một luồng nước chảy, chậm chậm tỏa khắp toàn thân hần. Cảm giác sống và chết hoang đường hiện lên cùng một lúc, tựa như tự mâu thuẫn nhau. Hần cũng dần dần khôi phục lại từ trong khủng hoảng. Qua một hồi lâu, hần mới dám khẳng định, khổ nạn vừa rồi đã qua!

Bởi vì, theo luồng nước chảy qua thể xác, sự đau đớn toàn thân dần dần mất đi, tinh thần dần thư thái trở lại. Luồng nước mát đó vẫn cuốn chảy từng vòng, tiếp tục gội rửa thân thể hần. Tinh Ngôn dường như có thêm con mắt thứ ba, nhìn xuống "Trương Tinh Ngôn" đang nằm trên khối đá trắng, nhìn thấy cả người "y" dần dần biến thành trong suốt, kỳ ảo, bay bay...

...

....

Cũng không biết qua bao lâu, "Con mắt thứ ba" của Tinh Ngôn vẫn im lìm quan sát luồng nước đó. Sự vận chuyển của nó càng lúc càng vô hình. Cuối cùng, nó giống như dòng suối dung nhập vào trong tứ chi tám huyết, rõ ràng đến mức hần như nắm rõ đường đi nước bước của luồng nước vô hình, dùng "Con mắt thứ ba" kì dị bám theo sau.

Chỉ là, trong thân thể hần vẫn tồn tại một chút dư âm vừa thuần hậu, vừa nhẹ nhàng, khiến y thật lâu sau cũng khó mà quên được.

Sự đau khổ ban đầu của Tinh Ngôn đã chuyển sang trạng thái khó quên ở hiện tại. Hần đã quên sự kinh khủng ban đầu, mà lưu luyến thử cảm giác chưa từng có này. Thế là, hần vẫn giữ như thế nằm ở trên tảng đá, từ từ bình phục như thường, hy vọng dị tượng này sẽ đến lần nữa, không biết phương Đông đã hừng sáng...

-----oOo-----

"Tiểu tử Tinh Ngôn đó điên rồi!"

Ngày hôm sau, mọi láng giềng quen biết với Tinh Ngôn trong Nhiều Châu đều truyền miệng cho nhau nghe câu nói đó.

Cũng chẳng trách, thiếu niên Trương Tinh Ngôn sau khi trời sáng, đã trở về nhà rồi đi thẳng đến làm việc trong Nhiều Châu thành. Hần hồ chút là kéo người quen hỏi cùng một chuyện:

"Người tới qua có nhìn thấy ánh sáng trắng ngoài thành Đông không? Người nhìn ta hôm nay liệu có gì khác không?"

Kết quả, vòng điều tra bao gồm cả cha mẹ y trong đó, đều có kết quả phủ nhận. Tất cả mọi người đều nhìn y với ánh mắt quái dị. Nếu gặp được người nghe đặc biệt có lòng yêu mến, hần còn bị sờ trán, nhằm xác nhận rốt cuộc hần có phát điên hay không!

Tuy vậy, hần vẫn không mất hi vọng, thậm chí còn kéo tay áo Lý Tiểu Mai, truy hỏi cùng một chuyện như thế. Hần làm cho nữ hài không hề quen biết này đỏ bừng mặt, tận lực thoát khỏi sự quấy rầy ngu ngốc này. Nàng chạy thẳng ra hậu đường sau khi lưu lại nửa ống tay áo rách nằm đơn độc trong ma trảo của Tinh Ngôn.

Xui xẻo hơn, hần còn bị Lý lão bán của tiệm tạp hóa gần giọng cảnh cáo, bảo không được giả bộ điên khủng chọc ghẹo con gái lão. Rất may là Lý đại lão bán sớm đã nghe nói về sự quái dị của tiểu tử Tinh Ngôn, lại tận mắt chứng kiến quá trình hần quấy rối con gái lão, nhân đó cũng hiểu rõ nguyên ủy sự tình. Vì thế, ngữ khí trách mắng của lão tuy nghiêm khắc, nhưng vẫn xen vài ý cười cợt cổ nển trong lòng.

Về phía Tinh Ngôn, hần lập tức đỏ bừng mặt, cũng chỉ biết bỏ lại nửa ống tay áo còn đượm thơm hương, quay người bỏ chạy.

Quý lão tiên sinh đang ngồi trên Thanh Thạch Bàn gần ngã tư, thông thả ăn điểm tâm. Vừa rồi lão đã tận mắt thấy đệ tử làm trò hề, không ngờ cũng không nghĩ đến mình đã già, dùng ngữ điệu khoa trương hô lên cả kinh:

"Trừ tri tiểu nhân yểm hữu đoạn tụ chi phích hồ!"

Dứt lời, lão nhún vai cười hắc hắc.

Chỉ đáng tiếc, lời nói uyên thâm quá thì ít người hiểu, nên khắp con đường lớn này ngoài lão tiên sinh ra không ai nghe được ý cười trong câu nói đó.

Kì thật, bất kì ai cũng cho rằng bình thường Tinh Ngôn có chút tinh linh quý quái, hôm nay lại đang làm trò quỷ gì đó đi chọc mọi người đây. Thế nên dù họ chưa từng đồng tâm hiệp lực hợp tác qua lại, nhưng nhất mực phủ nhận vấn đề của Tinh Ngôn như là có hẹn trước, ngoại trừ lão đạo sĩ Thanh Hà cổ hủ ở chỗ thiện duyên.

Ánh mắt khẩn cầu của hần cuối cùng dừng lại trên người lão đạo Thanh Hà, âm thanh thắc mắc giờ đã đã nhỏ đi rất nhiều, vì từ sớm đến giờ hần liên tục bị chọc ghẹo, lòng tin đã nhanh chóng cạn kiệt. Điều hồng bét chính là hiện giờ ngay cả bản thân hần cũng hầu như không tin chính mình, cho rằng chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng lạ mà thôi. Nếu hỏi tiếp như thế, e rằng hần cũng phải tự hỏi liệu bản thân có bệnh hay không.

Chuyện đến nước này, Tinh Ngôn cố chịu đựng đã kích lần cuối. Hần quyết định, nếu như lão đạo sĩ Thanh Hà gần như sánh với thần tiên này cũng phủ

nhận điều ấy, thì hẳn hoàn toàn có thể cho rằng, bản thân đêm qua đích xác là đã mơ một giấc mơ hoang đường.

Dáng vẻ của Thanh Hà lão đạo giống như đã đợi ở nơi thiện duyên này rất lâu, bộ dạng rất giống với kẻ ngồi ôm cây đợi thỏ. Nghe hẳn hỏi, lão đạo liền nhìn hẳn từ trên xuống dưới, bí bí ẩn ẩn tra xét hẳn một hồi, thật lâu sau mới bảo:

"Xác thật có chút biến hóa!"

"Oa!" Hẳn hoang mang nửa ngày trời, mắt ngủ hơn nửa đêm, trái hết thiên tân vạn khổ, chịu hết sự châm chọc của thế nhân, cuối cùng cũng khổ hết sương tói, tìm được tri âm!

Lời nói của Thanh Hà lão đạo tuy có thanh âm không cao, nhưng từng lời vang vàng trong hai tai Tinh Ngôn, chẳng khác nào tiếng Hồng chung yên bình đánh lên trong đêm khuya vắng.

Thấy Tinh Ngôn tràn đầy hưng phấn chờ đợi, Thanh Hà lão đạo chậm chậm nói:

"Hôm nay, nguoi, xác, thật, là, không, giống. Bởi vì hôm nay nguoi rất ngu! Ha ha ha".

Lão đạo nói xong bật cười, một giọng cười có thể vang ba ngày chưa dứt. Có vẻ lão đầu này đã nhịn rất lâu rồi.

"Ta bóp chết xú đạo sĩ ông!"

Hẳn nghe vậy rất tức giận, làm ra vẻ muốn đánh. Chỉ là, khi hẳn hươ tay thì trong lòng đã hoàn toàn bình tĩnh, hờ hững như thăm:

"Ai, thì ra đêm qua đúng là một giấc mộng...bất quá giấc mộng này thật kỳ lạ, rất giống tự bản thân mình đã trải qua!"

Qua một lúc, Tinh Ngôn dường như lại nhớ đến điều gì, nhìn Thanh Hà lão đạo hỏi:

"Đại sư! Xin người thu ta làm đồ đệ! Coi như bồi thường vừa rồi cười nhạo ta vậy!"

Thế là đoạn đối thoại bá sư thường ngày lại ầm ĩ vang lên, sinh hoạt của thiếu niên Trương Tinh Ngôn dường như lại hồi phục theo quỹ đạo bình thường. Sự náo loạn lúc sáng cũng chỉ được sử dụng để làm chuyện cười cho bọn hẳn từ phố chợ lúc uống rượu hóng mát đàm luận mà thôi. Có lẽ không quá hai ngày sau, chuyện này sẽ nhanh chóng bị mọi người quên lãng.

Chỉ có điều, sau chuyện khối đá trắng mạnh động cùng ánh trắng yêu dị đó, sinh hoạt của thiếu niên Tinh Ngôn có thật sẽ theo quỹ đạo bình thường như trước nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Hành Trình Chính Tại, Thu Thủy Doanh Doanh Xứ

Lại nói giữa trưa hôm nay, Tinh Ngôn đang xăng xái như con thoi giữa đồng bàn ghế ở Đạo Hương tửu lâu, bỗng nghe ngoài tiếng huyền nào ầm ĩ của bọn uống rượu, trong đó có thanh âm nữ nhân trong trẻo nhẹ nhàng truyền lại, rất giống tiếng của giọt sương óng ánh sớm mai, trong ánh sáng ngũ sắc rơi vờ trên đá xanh.

“Ái, thanh âm của “ả” nào nghe thật sướng tai à!”.

Thiếu niên tự phụ hiểu nhiều biết rộng bất giác ngơ ngẩn, vội vàng ở trong đồng âm thanh hỗn tạp vênh tai lên, cố gắng tìm kiếm chuỗi thanh âm mỹ diệu đó.

“Gió lại vách ngăn, ba, phần, say ...sau khi uống thì bắt đầu đàm luận, mười, dặm, hương! Thành thúc, không tưởng được tiệm rượu này cũng phong nhã quá”.

Nghe khẩu âm của nàng, rõ ràng không phải người địa phương, dường như là tiếng Quan thoại của khách thương phương bắc. Hẳn đang phân tích thì lại nghe tiếng cười nói của một lão già:

“Đúng thế, câu đối này rất có ý tứ. Cũng hay, đi đường lâu như thế, đã đến lúc nghỉ ngơi rồi”.

Ước chừng lão giả này chính là Thành thúc mà thiếu nữ gọi. Lời nói vừa dứt, thì nghe một thanh âm thô hào gọi lớn:

“Tiểu nhị! Dắt ngựa của chúng ta xuống, cho nó nước ngọt cò ngon đầy đủ”.

Chắc hẳn, hán tử thô hào này là xa phu của thiếu nữ và Thành thúc. 1

“Ngài cứ yên tâm đi! Xin mời lên lầu!”.

Giọng hô của tiểu Hồ dưới lầu cất lên, vừa đủ chuyên nghiệp đủ êm ái.

Không biết sao, nhĩ lực của Tinh Ngôn gần đây đã biến đổi càng lúc càng nhạy bén. Tuy dưới lầu cách xa như thế, nhất là thanh âm của lão già cũng thật không lớn, nhưng khi y có ý tĩnh tâm ngưng thần, không ngờ ở trong khối hỗn loạn của tiệm rượu, phân biệt rõ mỗi một âm tiết thanh điệu của đoạn đối thoại đó.

Cái hay của việc nhờ vào nhĩ lực tốt này là nghe được thiếu nữ có thanh âm ngọt ngào đó đang lên lầu, Tinh Ngôn không tránh khỏi hưng phấn trong lòng, tranh thủ nhân cơ hội mang thức ăn cho khách nhân, cố gắng nhìn về phía đầu cầu thang mấy lần. Dẫu sao, bình thường ở trong Nhiều Châu tiểu thành này, cũng hiếm khi thấy được nhân vật mới mẻ xuất chúng như vậy.

Trong ánh mắt chờ đợi của thiếu niên, người thiếu nữ đó và Thành thúc của nàng cuối cùng cũng lên đến lầu trong sự mong ngóng kỳ vọng. Họ đi đến một chỗ trang nhã sát cửa sổ ngồi xuống. Người xa phu không lên, đoán chừng là thân phận quá thấp, nên ở trong đại sảnh dưới lầu dùng vài món ăn qua loa.

Thấy hai người ngồi xuống, Tinh Ngôn vội chạy lên chào, thuận thực hỏi hai người muốn ăn gì, dĩ nhiên hán cũng thuận tiện ngắm tiểu cô nương mấy cái. Vừa nhìn thiếu nữ, lòng hán có vài phần thất vọng. Tuy thiếu nữ này thanh âm hay như thế, nhưng dung mạo cũng chỉ bình thường. Duy chỉ có đôi mắt là trong trẻo vô cùng, tỏ rõ sự tinh tường, khiến cho cả tướng mạo nàng linh hoạt hơn hẳn.

Thiếu nữ này tuổi vừa mới cập kê, ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, váy áo rộng rãi, vội vã cũng nhìn không ra thân thể nàng thế nào. Kỳ thật nhìn được thì thế nào chứ? Thiếu niên vừa lớn lúc này, thì sao có thể chân chính hiểu được chỗ hay của việc thưởng thức thân thể nữ tử. Hiện tại, Tinh Ngôn chỉ ấn ước cảm thấy, thiếu nữ trước mắt này cả người toát ra sức sống khó hình dung được.

Nhìn đến vị đại thúc đó, thanh âm nghe được tuy có vẻ già nua, nhưng gương mặt tịnh không đầy nếp nhăn như trong tưởng tượng. Dường như vị đại thúc này rất giỏi đạo dưỡng sinh, gương mặt quắc thước tinh anh.

Quan sát hai người rồi, Tinh Ngôn bắt đầu đánh giá trong lòng:

“Ồm, thiếu nữ này so với Tiểu Mai, chỉ dễ thương hơn một chút. Bất quá Thành thúc này, so với Thanh Hà lão đạo thì tinh thần cao hơn nhiều à!”.

Tuy trong lòng hán suy nghĩ lung tung, nhưng tay vẫn linh hoạt không chút chậm chạp. Tinh Ngôn thành thực hướng về hai vị khách nhân ngoài vùng, giới thiệu mấy món ăn ngon của Đạo Hương từ lầu.

“Khục khục, vị tiểu ca này...”

Đúng khi vị tiểu cô nương đó nóng lòng muốn thử món giò heo bốc khói nghi ngút thì bỗng nghe Thành thúc lên tiếng hỏi. Lão thậm chí phải ho mấy tiếng mới lời được thiếu niên đang xuất thần chăm chăm nhìn thiếu nữ ngây thơ quay về với hiện tại.

“Không biết khách quan có phân phó gì?”

Tinh Ngôn vội vàng đáp. Thấy y đã bình tĩnh, Thành thúc liền hòa ái hỏi:

“Là thế này, tiểu ca có biết gần đây có danh thắng cổ tích gì không? Đặc biệt là danh sơn thắng cảnh gì đó. Tiểu thư nhà ta muốn du ngoạn quanh phụ cận Nhiều Châu một chuyến”.

“Hà! Ông hỏi ta có thể coi là hỏi đúng người rồi!”.

Vừa nghe lão già hỏi thế, thiếu niên lập tức mồm năm miệng mười:

“Trương Tinh Ngôn tôi không dám mạnh miệng, nhưng chỉ nói thắng cảnh của Nhiều Châu thành này, Trương Tinh Ngôn tôi là quen thuộc nhất!”.

Thế là một già một trẻ, mắt trừng miệng há nghe thiếu niên trường thiên đại luận diễn giảng.

Tên hầu bàn này, đem cảnh trí của Nhiều Châu thành ào ào nói qua pha chút hài hước, vô luận là góc xó nào cũng không bỏ sót, lại kẻ mạch lạc phân minh, có ngọn có ngành.

Xem ra, Tinh Ngôn không hổ là đệ tử đắc ý của Quý lão học cứu, huấn luyện khắc khổ trường kỳ, hiện tại cuối cùng cũng phát huy được công dụng! Đúng là:

“Hốt phát cuồng ngôn kinh mẫn tọa, lưỡng hoàng minh mị nhất thời hồi!”

“Tinh Ngôn ! ! !”

Ngay khi Thành Thúc muốn lên tiếng ngắt lời thiếu niên thao thao bình luận, bỗng nghe sau lưng thiếu niên này, chợt có một tiếng gào lên, sau đó hai người già trẻ vô cùng kinh ngạc nhìn thiếu niên lập tức ngưng bật, ôm đầu lùi như chuột chóp mắt đã biến mất ở trước mặt...

“Khách quan người chớ nghe tiểu tử đó huênh hoang. Y cả ngày không lúc nào đang hoàng! Ngài xem món ăn này đều muốn nuốt rồi, nhị vị hãy dùng trước đi. Không đủ thì xin gọi thêm!”

“Hà hà, kỳ thật tiểu điểm cũng không có đặc sắc gì khác – chỉ là món ăn đặc biệt ngon! Số lượng đặc biệt đủ! Lại còn không quá đắt! Khả khả!”

Không biết có phải được trưởng phòng (thủ quỹ) báo hay không, mà Lưu chương cự mồm mép “đặc biệt” này, bỗng xuất hiện ở đương trường như thần binh thiên tướng, kịp thời tổng cổ thiếu niên hầu bàn đang cản trở khách nhân có khả năng tiêu tiền.

“A, tiện thể làm phiền chương cự, gọi dùm vị tiểu ca khi này lại đây, lão hủ đang có mấy chuyện quan trọng hỏi ý”.

Nghe ngôn ngữ khoa trương của Lưu chương cự, dáng vẻ của Thành thúc vẫn không có gì nôn nóng.

"Ách ! "

Lần này, đến phiên Lưu chương cự lúng túng. Dẫu sao nhu cầu của khách vẫn là số một, chỉ đành thất vọng quay đi, lại kêu Tinh Ngôn qua. Chỉ là, hần nhân lúc người ta không chú ý, nhỏ giọng uy hiếp bắt thiếu niên nhất định phải chú ý hầu hạ khách nhân, cố gắng không được ảnh hưởng đến việc ăn uống của bọn họ. Sau đó, Lưu chương cự này xấu hổ biến mất sau quầy hàng, chờ đợi tình trạng bất ngờ kế tiếp xảy ra.

Có kinh nghiệm rồi, lần này Thành thúc hỏi thiếu niên rất dứt khoát, ở lân cận Nhiều Châu thành này, thực chất có dãy núi nào đẹp để du ngoạn không.

Nghe Thành thúc hỏi, thiếu niên không muốn làm mất mặt người Nhiều Châu, gãi đầu cả buổi, sau một phen vò đầu bứt tóc, chỉ có thể nói với lão già trước mặt thế này:

“Không sợ ông cười chê, Nhiều Châu thành chúng tôi tuy danh thắng cảnh đẹp rất nhiều, nhưng ở ngoại thành thực sự không có danh sơn nào có giá trị cả”.

“Trong vùng Bà Dương hồ cách Nhiều Châu thành không xa, có không ít đồi núi. Nhưng theo tôi thấy, cũng chỉ là bình thường. Chỗ có thể coi được, lại cách quá xa Nhiều Châu này. Gần Nhiều Châu thành này...ách, nhà tôi cũng có một vùng núi tổ sản, tuy chiếm diện tích lớn, nhưng thế núi thấp, chỉ có thể coi là một mòm núi”.

“Ừ! Gần nhà người có núi à?”

Vừa nghe lời nói của Tinh Ngôn, thiếu nữ đó lập tức bỏ qua đĩa giò heo trước mắt, cảm thấy rất hứng thú, truy hỏi thiếu niên:

“Tên ngọn núi của nhà người là gì? Còn chưa có tên sao? Chưa có tên thì ta sẽ cho một cái tên!”

"A!"

Thấy thiếu nữ nhiệt tình như thế, thiếu niên cũng cười lại vui vẻ, đáp:

“Ngọn núi nhà tôi, mọi người đều gọi nó là ‘Mã Đề Sơn’. Bởi vì những người lớn tuổi ở gần nói rằng, ngọn núi này năm xưa thiên mã của Ngọc Hoàng đại đế cưỡi để hạ phàm, lúc chạy quanh ùn đất tạo ra Bà Dương Hồ, trước khi phi thiên lại giẫm chân xuống một cái. Mã Đề Sơn nhà tôi, chính là dấu chân của con ngựa này”.

Nghe được mấy từ “Mã Đề Sơn” này, cặp mắt của Thành thúc và thiếu nữ đồng thời sáng lên:

“Lại có cổ sự thú vị này à! Không biết vị đại ca này có thể dẫn ta đi xem hay không?”

Thiếu nữ này trải đời chưa nhiều, đúng lúc không biết nên làm sao để tiêu phí thời gian buổi chiều.

“Uòm... , vừa hay đưa tiểu thư cùng đi xem. Đây, vị tiểu ca kia, nếu người nguyên ý vất vả một lần, đỉnh ngân lượng này sẽ thuộc về người!”

Thành thúc này luôn bình tĩnh ôn trọng. Bất quá thiếu niên nhạy bén có thể nhìn ra, vị thành thúc này không chỉ là vì thiếu nữ cảm thấy hứng thú mới phí lòng tốn tiền thu xếp, mà rõ ràng bản thân cũng đã động hứng thú.

“Thật không hiểu à! Hoang sơn đó có gì đáng xem? Hai người vùng ngoài này thật có hứng trí, chẳng lẽ thật sự bị cái truyền thuyết hoang đường của ta làm động tâm? Bất quá đỉnh ngân lượng này không dễ kiếm, ngang với tiền công hai ngày làm việc của ta rồi...”

“Ồ! không ổn rồi! Lão đầu này làm sao khẳng khái như thế chứ? Ngân lượng này không phải là giả chứ?”

Thiếu niên đang suy tính hơn thiệt, đột nhiên cảm thấy hai con mắt sáng lấp lánh, đang chăm chú vào mình – Thì ra chính là thiếu nữ đó, thấy y lúc linh hoạt mau mắn, lúc ngờ ngợ ngần ngừ, cảm thấy hết sức hứng thú, đang ghim cặp mắt vào y.

Không biết duyên cớ gì, thiếu niên bỗng cảm thấy rất xấu hổ, cái da mặt vốn đã luyện qua vô số lần với Thanh Hà lão đạo, lại lần đầu tiên khẽ ửng đỏ

lên!

Đội Thành thúc và người thiếu nữ đó dùng com xong, bọn họ không lập tức theo Tinh Ngôn đi du lãm Mã Đề Sơn, không phải là vì bọn họ mất hứng thú, trở què, mà là vì vị tiểu cô nương đó tạm thời lại quyết định muốn tham quan một vòng trong thành trước, cảm thụ một chút nhân tình phong thổ của Nhiều Châu thành. Thành thúc cũng không có phản đối gì, hướng dẫn viên Trương Tinh Ngôn cũng không có ý kiến, dù sao trốn học buổi chiều cũng không phải lần đầu. Vô luận là đi du ngoạn Mã Đề Sơn hay là du ngoạn trong Nhiều Châu thành, bản chất cũng không khác biệt.

Thế là, Thành thúc cùng thiếu nữ đó dưới sự hướng đạo của Tinh Ngôn, bắt đầu đi loanh quanh trong Nhiều Châu thành.

Đúng như đã nói trước đó, Nhiều Châu kỳ thật không là đại thành, quy cách thành nội so với thành trì khác trong thiên hạ cũng không có khác biệt nhiều, không ngoài liễu dọc đường đi, mua bán trên phố, không có chỗ nào đặc biệt cả.

Lúc đó tuy còn chưa có dạng sắp xếp nếp sống thành quách thập cảnh, nhưng Trương Tinh Ngôn mặc dù theo Quý lão tiên sinh đọc qua thi thơ, nhưng vì áp lực sinh kế, không tránh được “Ba ngày đánh cá, hai ngày bẫy chim”, thường thường không thể không trà trộn vào phố chợ. Nhưng y xưa nay thông minh, cái học được so với đám đồng môn áo đẹp com no, còn thông thấu tính thâm hơn nhiều.

Nhân đó, tuy phố phường Nhiều Châu bình đạm không đặc biệt, nhưng thiếu niên không tránh được thường thường mượn đề tài nói chuyện, cảnh vật đơn đơn giản giản, cũng được đặt tên cao nhã như “Cổ miếu Phạm Chung”, “Thu hà tú sắc”, “Lư thủy nhân gia”, “Hoàn thành phi thúy”, “Tiểu thành đăng hòa”, lại kết hợp với những chuyện lạ nghe được từ thực khách tam giáo cửu lưu ở Đạo Hương Lâu, đem cảnh vật vốn không có gì đặc sắc, nói có sách mạch có chứng nghe êm ái như đêm châu báu trong nhà. Ngôn từ thú vị có hư có thực, không chỉ hấp dẫn thiếu nữ đó, mà ngay cả Thành thúc dày dặn sự đời cũng thường gật đầu khen ngợi.

Du ngoạn quá nửa buổi chiều, ba người đã quen thuộc hơn, đặc biệt là hai người trẻ tuổi, càng tự nhiên hơn nhiều so với lúc bắt đầu.

Tinh Ngôn đã biết vị đại thúc đó gọi là Thành thúc, chỉ có danh tính của thiếu nữ đó là còn mù mờ. Tuy nếp sống nam nữ phố chợ lúc bấy giờ không câu thúc như đời sau, nhưng tính danh của nữ tử vẫn không thể dễ dàng nói với nam tử không quen. Thế là thiếu niên thường bối rối không biết xưng hô thiếu nữ đó thế nào, cuối cùng nhịn không được hỏi Thành thúc danh tính của thiếu nữ đó.

Không ngờ, thiếu nữ đó hợp ý với Tinh Ngôn, nghe y hỏi, liền hơi mất tự nhiên chủ động nói tên luôn:

“Ta gọi là Cự Doanh”.

“Ta gọi là Trương...”

Đúng lúc Tinh Ngôn cũng muốn nói ra tên của mình, ai ngờ Cự Doanh khẽ cười nói:

“Ngươi gọi là Tinh Ngôn! Giọng của lão bản ngươi hung dữ như thế, sớm đã réo tên ngươi khắp cả con đường đều nghe thấy rồi! hìhì...”

Không cần nhắc cũng biết lại xảy ra một phen đùa giỡn của đôi nam nữ thiếu niên này nữa. Lại nói khi họ đi qua tiệm tạp hóa Lý Ký, do tâm tính của thiếu niên, trong ngôn ngữ Tinh Ngôn không tránh được lộ ra ý tán thưởng Lý Tiểu Mai, thế là Cự Doanh nhịn không được cười nhạo hần chưa thấy qua mỹ nữ chân chính.

Nghe thần tượng trong lòng bị người khinh thị, thẩm mỹ quan của bản thân càng bị hoài nghi, thiếu niên liền không tránh khỏi có chút hổ thẹn sinh giận, bực tức nói:

“Cự Doanh, tuy Tiểu Mai có thể nhìn không bằng mấy nữ tử xinh đẹp bên ngoài, nhưng trong Nhiều Châu Thành này, theo ta cũng là số một số hai!”

Lúc này, vì tranh thắng, y đã đem Tiểu Mai - đệ nhất mỹ nữ trong phương viên hai con đường này, tăng bốc lên thành số một số hai toàn thành.

Không tưởng được, Cự Doanh nghe vậy, có thêm hứng thú truy vấn:

“Vậy Tinh Ngôn ngươi biết bên ngoài có nữ tử xinh đẹp nào?”

“Cái này...”

Khí thế của Thiếu niên đang hung dữ, bị hỏi thế liền nghẹn lại. Suy cho cùng, địa giới xa nhất bản thân hắn đã đi cũng không quá Bà Dương huyện đông nam Nhiều Châu.

Nhìn hai người trẻ tuổi đầu khẩu, Thành thúc cũng không can thiệp, chỉ giữ nét cười cười thường trực.

Đứng gần một lúc lâu, Tinh Ngôn dù sao cũng thường hoạt động ở tửu lâu, tâm tư linh hoạt, nhìn lúm đồng tiền của Cự Doanh, nghĩ nhanh một chút liền có tính toán, lên tiếng nói:

"Ài, nữ tử xinh đẹp bên ngoài, ta đương nhiên biết. Đứng đầu đương nhiên là Khuynh Thành công chúa, con gái hoàng đế bệ hạ của chúng ta. Đám khách Đạo Hương Lâu, đều loan truyền mỹ mạo của nàng ta. Bọn họ kiến thức nhiều, có thể công nhận nàng ta là thiên hạ đệ nhất, nghĩ cũng chắc không sai".

Thiếu niên thông minh, đầu tiên đã chọn ra một vị đệ nhất mỹ nữ được thiên hạ công nhận, bảo đảm đứng ở thế bất bại, sau đó mới bắt đầu phản kích:

"Đương nhiên, mọi người đều biết Khuynh Thành công chúa xinh đẹp, vậy ta sẽ đề cử một ví dụ sẵn có".

Nói đến chỗ này, Tinh Ngôn cố ý ngừng lại.

"Áy, ví dụ sẵn có, ở chỗ nào chứ?".

Quả nhiên thiếu nữ liền trúng kế.

"Đó chính là cô!, hi hi..."

Đang chuẩn bị nhìn Cừ Doanh có phản ứng khoa trương gì, không tưởng được nàng lại chỉ cười bên lên, không nói tiếp gì.

Thời gian qua rất nhanh, tuy Nhiều Châu thành không lớn, nhưng thông thả đi một vòng, bắt tri bắt giác cũng đến lúc mặt trời chìm về tây. Đợi sau khi giảng giải xong cổ sự giếng nước ở ngõ trúc và một vị quả phụ bi khổ động lòng, Tinh Ngôn liền cùng hai người bọn họ ngồi xe ngựa đi về Mã Đề Sơn.

Ở trên xe, thỉnh thoảng Tinh Ngôn lại phát hiện, trên lông mi của Cừ Doanh còn ẩn ước bóng ánh một chút lệ quang, ước đoán là thiếu nữ đơn thuần này, còn chìm đắm trong cổ sự thê mĩ động lòng mà y vừa giảng giải.

"Con gái đúng là đa sầu đa cảm à!"

Thiếu niên quyết định, lần tới khi kể cổ sự với đám tiểu cô nương, đều đem kết cục cải biến thành đại đoàn viên.

Nhờ phúc của bọn người Cừ Doanh, lần này trên đường, có rất nhiều chuyện là lần đầu trong đời thiếu niên Tinh Ngôn:

Lần đầu ngồi xe ngựa.

Lần đầu không dùng hai chân mình quay về nhà.

Lần đầu...tiên trong cuộc đời này hần chạm được thân thể của thiếu nữ.

Cái lần đầu này, là lúc xe ngựa đi vòng, do tác dụng quán tính, thiếu nữ hơi ngã về bên hần, cánh tay tựa vào khuỷu tay của hần. Tuy chỉ là một thoáng, một cái chạm nhẹ nhàng, nhưng đã làm cho thiếu niên có dũng khí này tim đập loạn dọc đường đi!

Đợi lúc đến Mã Đề Sơn, thì nắng chiều đã chệch tây. Hào quang của trời tây chiếu xéo lên Mã Đề Sơn, đem toà núi nhỏ bình thường này trang trí thành như một tòa hồng ngọc điêu khắc quang hoa lưu động. Cây cỏ xanh tươi trên sườn núi lúc đó cũng như được phủ một màn phấn đỏ.

Có thể là khi trước Tinh Ngôn không có lời gì khoa trương Mã Đề Sơn, Cừ Doanh cảm thấy Mã Đề Sơn trong ánh chiều, nhìn cũng rất đẹp. Bắt tri bắt giác, thiếu nữ đã dựa theo phong cách hướng dẫn lúc chiều của thiếu niên, buột miệng tán dương:

"Nắng chiều Mã Đề đẹp quá!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Kiêu Nhân Nguyên Bất Giải Viêm Lương.

Lại nói chuyện xe ngựa của ba người sau một lúc đi đường thì cuối cùng ngừng lại ở một chỗ bằng phẳng dưới chân núi. Bước xuống xe, Tinh Ngôn liền dẫn Thành thúc, Cừ Doanh, nhắm hướng Mã Đề Sơn đi lên.

Mặc dù Mã Đề Sơn này là nơi Tinh Ngôn quá quen thuộc. Nhưng ngoài điển cổ ‘Thiên mã đề chương’ đã kể qua ở từ lâu, thật sự hần nghĩ không ra điển cổ nào khác có giá trị đề nhắc đến. Còn tên gọi phong cảnh này, sớm đã bị nha đầu Cừ Doanh giành đặt trước, hần dù sao cũng không thể ngoài cái ‘Ánh chiều Mã Đề’ này, lại đặt ra cái ‘Nắng chiều Mã Đề’, đó quả không phải là một ý hay.

Đương nhiên, cũng có thể nói về khối đá trắng đó, thêm mắm thêm muối đem tao ngộ của bản thân trong đêm hè đó kể lại. Kỳ thật tao ngộ đêm đó của hần, vốn nằm ngoài lý giải của người thường, không cần thêm mắm thêm muối, đoán chừng cũng có thể dễ dàng thu hút sự hứng thú của Cừ Doanh và Thành thúc.

Bất quá, đã có bài học từ buổi sáng hôm đó, Tinh Ngôn đối với nhận thức của người khác không ôm bất cứ hy vọng gì. Nếu nói ra, rất có thể hậu quả

lớn nhất, đó là làm xấu hình tượng bản thân trong mắt Thành thúc và Cừ Doanh. Bọn họ có lẽ sẽ cho rằng, mấy cái điển cổ tiểu tử này đã nói, toàn mượn có tiền nhân, lần này không ngờ lấy cả mình làm vai chính!, không tránh được việc bị châm biếm là khoác lác, nghi ngờ mình là thứ ngu dốt. Vì thế, thiếu niên hướng đạo lần này dứt khoát giữ im lặng.

Kỳ thật, với trí tuệ của Tinh Ngôn, về sau trải qua nhiều lần suy nghĩ, sớm đã nhận định kì ngộ đêm đó không chỉ là một ảo mộng. Chỉ bất quá, suy trước tính sau vẫn là quá kinh thế hãi tục, cho dù ở trước mặt cha mẹ, y cũng cảm miệng không nhắc đến.

Đang nghĩ đến chuyện khối đá trắng, bất tri bất giác ba người đã đến trước khối đá trắng. Thấy không khí có chút trầm lắng, thiếu niên liền nghĩ tìm ra một đầu đề nói chuyện:

“Nhị vị nhìn khối đá này xem. Nhìn ta giống thứ gì không?. Giống cái giường đó. Tôi thường đến nơi này để hóng mát ngủ nghỉ, rất là mát mẻ. Nếu khối đá này có thêm cây đại thụ lớn đứng bên che mát, thì nhất định là chỗ ngủ trưa ngày hè rất lý tưởng!”.

Trong lúc thiếu niên nói, Cừ Doanh sớm đã tót lên ngồi, đôi chân đơng đưa đơng đưa, dường như đang đánh giá mức cao thấp thoái mái của giường đá này. Bất quá, tầm nhìn từ khóe mắt của Tinh Ngôn, giúp y ngẫu nhiên phát hiện Thành thúc luôn rất điềm đạm, biểu tình lúc nhìn thấy giường đá trắng này, dường như có chút không được tự nhiên.

Chỉ thấy lão đi quanh chiếc giường đá trắng bình thường này mấy vòng, dường như đang cẩn thận quan sát gì đó, trong miệng còn không ngừng đọc lầm nhảm

Thấy dị trạng của Thành thúc, Tinh Ngôn có chút kì quái, trong lòng thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ ông ta thật sự bị lời nói của ta tác động?, muốn vận chuyển khối đá này về làm giường?. Không phải đang dùng mắt ước lượng kích thước, cân nhắc làm thế nào khai quật chuyển đi chứ?”.

Đang lúc thiếu niên lại bắt đầu suy nghĩ lung tung thì phát hiện Thành thúc đã ngừng lại, trên gương mặt vốn nhìn không ra nét mừng vui giận dữ, lúc này lại bị Tinh Ngôn quan sát được một nét rất kì lạ.

Đang suy nghĩ Thành thúc vì sao có nét mặt kì lạ như thế, y lại kinh ngạc khi thấy ánh mắt kì dị của Thành thúc đang quay qua mình.

Trong ánh mắt kì quái của thiếu niên, bộ dạng Thành thúc lại giống như khi quan sát khối đá trắng vừa rồi, đi quanh y mấy vòng.

“Lão đầu này, chẳng lẽ cũng xem ta như khối đá?”

Tinh Ngôn không hiểu, thiếu nữ Cừ Doanh ở bên cạnh, cặp mắt to chớp chớp, cũng không biết nguyên do.

“À, lão phu chỉ là bỗng cảm thấy, Tinh Ngôn tiểu ca thì giống như khối đá trắng này, là khối ngọc chưa mài, tinh hoa ẩn trong. Đúng là chất liệu rất tốt à!”.

Lão già đã tỉnh táo lại, vội giải thích với hai người. Lúc đó trên mặt lão, đã đổi nét cười xuất phát từ trong lòng.

“Thì ra đúng là coi ta như khối đá mà!”.

Tinh Ngôn bất giác lè lưỡi. Thiếu nữ đó cũng vui vẻ la lên:

“À!, không tưởng được Tinh Ngôn lại là một nhân tài!”

Lời này đầy tính châm chọc, thiếu niên bất giác trừng mắt với tiểu nha đầu mồm mép đang cười tươi đứng đó.

Tiếp đó bọn họ đi vòng quanh khắp nơi, rồi kết thúc chuyến tham quan Mã Đề Sơn lần này.

Thành thúc từ sau lần kinh ngạc vừa rồi, sớm đã trở lại vẻ điềm đạm vốn có, nhưng thiếu niên cảm thấy rõ lão đối với mình nồng nhiệt hơn nhiều.

“Chẳng lẽ khối đá trắng đó lần này lại gây chuyện cổ quái?, bằng không vị Thành thúc ôn trọng này, sao có thể đột nhiên có thái độ thất thường?”.

Tinh Ngôn nhìn gương mặt vốn đức cao vọng trọng của Thành thúc, trong lòng có vài suy nghĩ tinh quái.

Sắc trời đã tối, với đề nghị tốt bụng của Tinh Ngôn cùng sự sắp xếp chặt chẽ của Thành thúc, bọn người Cừ Doanh sẽ nghỉ ngơi ở nhà Tinh Ngôn. Người đánh xe còn có xe ngựa, sẽ chờ dưới Mã Đề Sơn này.

Nhà Tinh Ngôn có ba căn phòng, tuy gia cảnh khôn đốn, nhưng mẫu thân Trương vương thị của Tinh Ngôn hiền lành cần mẫn, thu dọn phòng ốc đơn giản sạch sẽ. Vợ chồng Trương gia rất hiếu khách, thấy con trai mang khách nhân vùng ngoài về, lão Trương đầu liền mức rượu từng quả của nhà làm, rót cho Thành thúc, lại cắt một miếng thịt gà rừng tẩm muối mà bình thường không được ăn, kêu bạn già lấy hạt quả phi xào thành hai món nhắm rượu.

Thiếu nữ Cừ Doanh, phảng phất như đối với mọi thứ của nhà nông đều thấy rất hứng thú, đặc biệt đối với chung rượu làm từ gốc trúc, thật là thích đến mức không muốn rời tay.

Cái chung trúc này, vân ngoài vàng xanh, dùng dao khắc một cụm hoa lan mờ mờ. Tuy chỉ là lựa thừa vài nét, nhưng phong thái dạt dào, phối hợp với vẻ

giản dị của ông trúc, càng có ý nhị. Tự nhiên, dụng cụ tự chế mang vẻ phong nhã này, chính là kiệt tác của thiếu niên Tinh Ngôn. Nghe sự giới thiệu pha lẫn vài phần tự hào của mẹ Tinh Ngôn, trong mắt của tiểu cô nương, không giấu nổi vẻ khâm phục thoáng qua, đối với vị thiếu niên nông gia này.

Nhìn Thành thúc, Tinh Ngôn đều có uống rượu, hơn nữa dáng vẻ phảng phất như còn rất say sưa, Cừ Doanh nhin không được cũng muốn thử một ngụm. Nhà Tinh Ngôn lựa chọn từng quả trên Mã Đề Sơn tự sản xuất ra thanh tửu, mùi của nó tịnh không cay nồng, còn mang một mùi thanh hương đặc biệt của lá thông. Bởi vậy, mẹ Tinh Ngôn thấy dáng vẻ mong ngóng của thiếu nữ, liền thay Thành thúc giải thích một chút, cũng rót cho nàng một chung nhỏ, quan tâm dặn dò nàng, nên uống từ từ, mỗi lần uống một tí, hơn nữa không nên nuốt nhanh quá, thì không sợ bị sặc.

Thế là, tiểu cô nương Cừ Doanh này, cũng học dáng vẻ hưởng thụ đó của Thành thúc, chậm chậm hớp một chút, sau đó để rượu lưu chuyển ở răng, chăm chú thưởng thức mùi vị thanh thuần của loại rượu này.

Hình như Cừ Doanh chưa từng uống rượu, tuy từ lực của loại rượu từng quả này nhẹ nhàng hòa dịu, nhưng uống quá nửa cái chung nhỏ, hai má cũng ửng hồng, dưới ánh nến chiếu càng thấy xinh đẹp, giống như đóa sen trong nắng chiều, nói không hết vẻ quyến luyến bịn rịn.

“Không tưởng được nha đầu Cừ Doanh này cũng xinh đẹp như thế!”.

Mắt thấy gương mặt say bừng đỏ của thiếu nữ, Tinh Ngôn tự nhiên có cảm hứng bất chợt, bản lĩnh nhiều năm học tập ở Quý gia tư thực tự nhiên bùng phát, mượn chung rượu thanh tửu ngâm nga:

“Say sưa tiệc nhỏ nhà chân núi

Gió thổi rượu thơm bay khắp nơi

Bóng nền lập lòe tay thiếu nữ

Mã Đề Sơn trong ánh phù phù”.

Thiếu niên vừa ngâm bài thơ, phản ứng của người nghe đều khác nhau:

Vợ chồng Trương thị thấy lạ mà không lạ, biết con trai lại biên soạn ra một vài câu ngắn kỉ quái, tuy nghe không hiểu, bắt quá đại khái đó là học văn có được từ Quý gia tư thực. Xem ra, con trai đi học không có uống phí, thì rất là vui vẻ.

Thành thúc thì bỗng động dung, nhìn thiếu niên vốn trong lòng nghĩ là người khoa trương khoác lác, ánh mắt có chút khác lạ. Còn Cừ Doanh hiển nhiên nghe hiểu bài thơ của Tinh Ngôn là chỉ nàng, hơn nữa rất có ý vị, không kìm được sự vui vẻ trong lòng. Tuy nàng chỉ là nhẹ nhàng nói một câu “Thơ không đúng đắn”, nhưng gương mặt đã đỏ càng thêm đỏ, khiến Tinh Ngôn càng nhìn càng thấy xinh đẹp.

Lúc mọi người uống rượu, mẹ của Tinh Ngôn luôn ở bên phục vụ. Đợi mọi người uống xong, mới ngồi xuống mé bàn tiệc, cùng mọi người dùng cơm.

Buổi tối, Cừ Doanh một mình ngủ một phòng, Thành Thúc thì cùng Tinh Ngôn một phòng. Vợ chồng Trương lão thì trải rom ngủ ở phòng bếp.

Trong phòng, Thành thúc dường như ngủ rất nhanh, nhưng Tinh Ngôn lại không ngủ nhanh giống như trước được. Xoay qua xoay lại, nhìn ánh trăng lọt qua cửa sổ, nhớ lại quang cảnh vui vẻ vừa qua, phảng phất cứ như đang ở trong mộng.

Đặc biệt, nhớ lại cái chạm nhẹ trên xe ngựa, trong lòng thiếu niên liền như có vạn loại phong tình chuyển động, bài học trong “Kinh Thi-Quốc Phong” bất giác tự động xuất hiện trong đầu:

" Hữu nữ đồng xa , nhan như thuận hoa .

Tương cao tương tường , bội ngọc quỳnh cư .

Bỉ mỹ mạnh khương , tuân mỹ thả đồ ;

Hữu nữ đồng hành , nhan như thuận anh .

Tương cao tương tường , bội ngọc tương tương .

Bỉ mỹ mạnh khương , đức âm bất vong ;”

Lần đầu tiên, Tinh Ngôn cảm thấy Kinh Thi mà y luôn nghĩ là khô khan, thì ra cũng sinh động linh hoạt như thế!.

“Kỳ thật, nàng cũng rất xinh đẹp...”

Thiếu niên cứ suy nghĩ linh tinh như thế, dần dần chìm vào trong giấc mộng đẹp.

Cừ Doanh ở cách vách, thì nhìn chiếc giường đã được trải đệm vải bố sạch sẽ thay cho đệm cỏ, trên đệm vải bố còn trải một tấm da cáo còn mới toanh. Bên cạnh cái gối sứ thô, còn phát hiện một cái kéo sắt phòng thân, nghĩ nhất định phải là mẹ của Tinh Ngôn sắp xếp.

“Đại thẩm quá chu đáo!”

Cứ Doanh nghĩ thế.

Trải qua một ngày chơi đùa, tiểu cô nương xác thật cũng quá mệt, thêm vào tác dụng thanh thuần lâu dài của rượu từng quả vẫn còn, liền leo lên tấm da cáo ấm áp, ở trong âm thanh hỗn tạp của tiếng chim đêm rúc rúc cùng tiếng xào xạt của lá cây trong gió đêm son dã, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Tinh Ngôn thức dậy trong tiếng chim riu rít, nhìn đệm cỏ của Thành thúc ở đối diện đã trống không. Thấy tình hình thế, thiếu niên cũng ngại ngủ tiếp, liền mặc y phục, đi lấy chút nước suối trong bồn gỗ đặt trong phòng bếp, bắt đầu rửa ráy.

Lúc rửa gần xong, bỗng nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười vui vẻ của Cứ Doanh, kèm theo tiếng cục cục chiêm chiếp của đám gà con. Tinh Ngôn liền buột tóc ngay ngắn, đi ra ngoài cửa nhìn xem thiếu nữ cao hứng thế nào – chỉ thấy Cứ Doanh đang ở chỗ trống ngoài cửa phòng, cầm một cái gáo, vô cùng cao hứng vung vẩy thứ gì đó cho đám gà con ăn, vừa vẩy vừa bắt chước tiếng “cục cục” của gà mẹ, rất hứng thú chơi đùa với đám gà con nhà y mới ấp nở chưa được mấy ngày.

“Tinh Ngôn mau ra xem, mấy con gà con này dễ thương quá!, giống quả cầu nhưng quá!”.

Cứ Doanh vui vẻ la lên.

Nhìn đáng vẻ mới mẻ của nàng, Tinh Ngôn không nhịn được cười.

“Xem ra nha đầu này, đúng là không hiểu biết à, vài con gà con, đáng kích động như thế à”.

Bất quá thấy thiếu nữ đang quá nhiệt tình, y cũng bị thu hút lấy, liền đi tới cùng xem mấy con gà con này.

Chỉ là, khi Tinh Ngôn thấy vật đựng trong cái gáo trên tay thiếu nữ, sắc mặt không giữ được biến thành hơi trắng tái, vội tiến vài bước đến gần, chăm chú nhìn cái gáo trên tay nàng, giọng gào nói”

“Mau đưa nó cho ta”.

Cứ Doanh nhất thời còn chưa có phản ứng lại, nói:

“Được rồi, người cũng vẩy gạo cho chúng ăn đi!”.

Bất quá đợi khi nàng đưa cái gáo cho Tinh Ngôn, mới thấy rõ sắc mặt thiếu niên không phải tự nhiên như thế, nhìn kỹ, dường như có chút tiếc thương, lại có chút giận dữ.

Cứ Doanh thấy hơi kì quái, bất quá vẫn chú ý cẩn thận hỏi:

“Tinh Ngôn người sao thế?, tức giận à?”.

“Không, không có gì”.

Tinh Ngôn tiếp lời đáp, bất quá hiển nhiên có vẻ không tập trung.

“Người gạt ta, nhất định là tức giận, hơn nữa ta còn biết là người giận ta, mau nói người ta nghe chuyện là thế nào!”.

Nói xong quàng mắt Cứ Doanh hơi ửng đỏ.

“Đừng khóc, đừng khóc, ta nói cho cô là được!”.

Thiếu niên rất ít khi thấy tình cảnh như thế, lập tức hoảng loạn chân tay, đồ thứ trong gáo trút ra nói:

“Cô biết cô vẩy cái gì cho đám gà con ăn không?. Đó là gạo!, ta nhiều phen trèo đèo lội suối, khổ cực trăm bề săn bắt được nhiều sản vật, mới có thể vào cửa hàng gạo trong thành đổi lấy một túi gạo nhỏ. Gạo này, nhà ta bình thường đều không dám ăn, chỉ có khách nhân đến thì mẹ mới nấu cơm nấu cháo. Bình thường nhà ta đều là ăn củ mài, vừa thô vừa khó ăn, đoán chừng cô cũng chưa ăn thử?. Ta cũng không thích ăn, nhưng không còn cách khác. Dựa vào Mã Đề Sơn hoang sơn dã lĩnh này, tích lũy được chút ngân lượng cũng chỉ đủ đóng thuế. Nếu như ta không làm điểm tiêu nhị ở Đạo Hương Lô, chuyện học ở trường tư của ta cũng không cần nghĩ đến nữa!”.

“Nhà ta cho gà ăn, đều là mẹ ta băm nát rau dại cho bọn chúng ăn, gạo này cả người cũng không dám ăn, há có thể cho gà ăn!. Gạo trong gáo này, đại khái là mẹ mức ra chuẩn bị nấu cháo cho các người ăn sáng. Kỳ thật là nhờ phúc các người, lần này ta mới được ăn cháo. Đại khái đã hơn hai tháng rồi...”

Có lẽ là xúc động trong lòng, Tinh Ngôn bất tri bất giác đã nói nhiều lời như thế, hơn nữa nói đến cuối lại nhếch mép cười khổ.

Cũng chẳng trách trong lòng hắn xúc động như thế, bởi vì ruộng nước trong địa giới Nhiều Châu rất ít, thổ sản vùng núi thì nghèo nàn nên gạo rất quý. Nhà Tinh Ngôn sinh hoạt khốn đốn, lão Trương đầu thường ngày đầu tắt mặt tối cày bừa trên hoang sơn này cũng chỉ có được chút trái rừng và củ mài, lúc nông nhàn thì đi săn bắt sơn vật, đem vào thành đổi lấy ít gạo pha lẫn tấm. Nhà y rất ít nấu cơm cháo thuần gạo, mà do mẹ Tinh Ngôn đến sơn dã phụ cận, đi khắp nơi thu thập củ mài và trái rừng, mài thành lương thực nấu độn với gạo.

Lại nói Tình Ngôn một hơ trút hết uất khổ trong lòng, dần dần bình tĩnh lại, cũng cảm thấy bản thân hơi thất thố, bất quá đã theo yêu cầu thiếu nữ nói ra nguyên nhân, nghĩ nhất định chuyện này sẽ qua thể thôi.

“Hu hu hu, xin lỗi!”

Không nghĩ sau khi Cự Doanh nghe xong, vẫn không nhin được òa lên khóc. Lần này đến lượt Tình Ngôn lúng túng tay chân, vội an ủi:

“Ài!, ta đã nói với cô, cô làm sao còn khóc nữa?. Nếu để Thành thúc nghe thấy, còn cho rằng ta ăn hiếp cô!”

“Hu hu..không liên quan đến chuyện của người. Người ta khó chịu trong lòng...”

“Tên tiểu tử ngốc Tình Ngôn sao lại ăn hiếp tiểu cô nương người ta chứ?”

Thành thúc chưa xuất hiện, ngược lại mẹ Tình Ngôn bị tiếng khóc của thiếu nữ kinh động, liền mặc áo ra xem

Đang ghen ngào, nghe mẹ Tình Ngôn lên tiếng, đột nhiên Cự Doanh cảm thấy rất xấu hổ, liền ngưng bật tiếng khóc. Nàng ngập ngừng kể sơ chuyện đã qua cho mẹ Tình Ngôn, nói rõ chuyện không liên quan đến Tình Ngôn, đều là bản thân nàng không tốt, không nên đem gao cho gà ăn.

Sau một phen thành tâm nhận lỗi, mẹ Tình Ngôn cuối cùng cũng minh bạch nguyên ủy của sự tình. Nhưng nông phụ thật thà không giỏi ăn nói, chỉ là nói không trách cô không trách cô, đồng thời trừng mắt với con trai. Lúc này Tình Ngôn cũng cảm thấy ngượng ngùng vừa rồi hơi quá đáng, thấy lo lắng vô cùng. Để làm dịu căng thẳng, thiếu niên không biết làm thế nào, đành đích thân hứa với Cự Doanh, hôm nay y có thể tiếp tục hướng dẫn cho bọn họ đi du ngoạn. Nghe y nói như thế, thiếu nữ mới chân chính nín khóc khẽ cười:

“Thật tốt à...không được nuốt lời đó!, người ta vẫn còn chưa hiểu chuyện nhiều, lần này thật sự là không biết mà. Tình Ngôn người không được ghi trong lòng mà giận ta đó nha!”

Tình Ngôn vội nói:

“Sớm đã hết giận rồi”.

“Không tưởng được nhà các người khổ sở như thế...”

Nói xong, trong mắt Cự Doanh lại có ánh lệ long lanh.

“Ái chà..khóc nữa ta sẽ giận thật đó!”

Trải qua trường sóng gió này, bất tri bất giác, hai người đã thân mật hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Hạo Miếu Yên Ba Mẫn Trần Tục (1).

“Đúng rồi, sao không thấy Thành thúc vậy?”

Vừa rồi nháo loạn như thế, nhưng vẫn không thấy Thành thúc xuất hiện, Tình Ngôn có chút kì quái, liền xuất ngôn hỏi Cự Doanh.

Cự Doanh trả lời mình cũng không biết, trái lại mẹ Tình Ngôn nói với bọn họ, Thành thúc rất sớm đã khởi hành, nói đi gọi xe ngựa đậu ở dưới chân núi trước, mang ít thức ăn cho người đánh xe. Đồng thời đặc biệt dặn dò, nói bọn Cự Doanh không cần đợi ông ấy, sau khi ăn sáng ở nhà Tình Ngôn, ông ấy đi xe ngựa đến đây tìm y.

Lúc ăn sáng, để biểu thị sự hối lỗi, Cự Doanh kiên quyết không ăn cháo, mà muốn ăn thử củ mài. Tình Ngôn can không được, cũng chỉ đành nói mẹ nấu cháo củ mài cho bữa sáng.

Thiếu nữ chưa biết gì về cháo củ mài, đợi đến lúc thật sự nuốt vào trong miệng, mới phát hiện lời của Tình Ngôn không dối. Cháo củ mài này, thật không dễ ăn, cho dù đã cho vào bảo tử nhục đinh tằm nước tương, Cự Doanh vẫn cảm thấy món củ mài này khó nuốt nổi. Bất quá, cho dù thế nào, nàng vẫn kiên trì ăn hết, tịnh không than khổ. Tình Ngôn nhìn thấy vậy, nhủ thầm:

“Nha đầu này cũng rất biết chuyện à”.

Chờ đợi theo lời Thành thúc đến khi xe ngựa đến chỗ trống trước núi, người đánh xe lại nói với bọn họ, Thành thúc sớm đã tự mình rời đi, nói phải đi Tam Thanh Sơn lên núi thăm bạn, nhờ Tinh Ngôn tạm thời chăm sóc cho Cừ Doanh.

Cừ Doanh nghe vậy, tuy đối với việc Thành thúc không cáo mà biệt có chút kinh ngạc, bất quá không tức giận chút nào, ngược lại còn có vẻ vui mừng nhảy cẫng lên, Có lẽ, chỉ có ở cùng người bằng tuổi, du ngoạn mới càng thêm khoái lạc. Không giống với sự hân hoan cổ vũ của nàng, Tinh Ngôn ngược lại trong lòng có chút kì quái, tự lẩm nhẩm:

“Tam Thanh Sơn...không phải ở cạnh Bà Dương Hồ sao. Trong Tam Thanh Sơn nghe nói có không ít đạo sĩ. Chẳng lẽ Thành thúc ở đó cũng có bằng hữu?”

“Bà Dương hồ? tên nghe hay à!, Tinh Ngôn người đưa ta đi xem đi! Được không?”

Không tưởng Cừ Doanh tai nghe hay, lập tức nắm lấy ba chữ “Bà Dương hồ, lên tiếng cầu khẩn thiếu niên.

Đang ồn ào, người đánh xe đó lại đưa qua một bức thư, nói là Thành thúc lưu cho Tinh Ngôn, bảo y lúc nào mở xem cũng được.

Tâm tính thiếu niên vốn rất hiếu kì, không cần Cừ Doanh khuyến khích, Tinh Ngôn liền xé phong bì, lấy bức thư ra xem. Thành thúc có thể nói với thiếu niên phố chợ này chỉ là ngẫu nhiên quen biết, có chuyện gì trọng yếu nói chứ?. Chẳng qua là dặn dò phải chiếu cố tốt tiểu nha đầu Cừ Doanh này.

Mở thư ra xem, chỉ thấy trong thư viết rằng:

“Tiệc rượu đêm qua, phú thi của cậu hết sức nhã lệ, nổi mạch cảm hứng, lão phu không kìm được muốn trở tài, cũng thử họa một bài:

Uý, thi ra là họa thơ cùng ta!. Chẳng lẽ bài thơ ngẫu hứng làm đêm qua, đúng là không tệ?. Tiếp đó nhìn thể chữ theo kiểu chữ thảo của Thành thúc, cũng được viết thật chuẩn, trong nét nghiêm túc trang trọng còn có thể nhìn ra bút ý hết sức phiêu dật sái thoát.

Tiếp tục đọc xuống, lại thấy bút ý Thành thúc bỗng biến, đổi thành lối chữ thảo phóng túng:

“Người si nằm tựa tiên sơn

Trăng đêm rủ ánh mon mon khắp mình

Sợi vàng óng ánh lặng thính

Trời người vào giấc mộng kinh từ nào”

Chỉ thấy khắp tờ giấy vết mực chuyển động, hai mươi tám chữ đó phảng phất hàm súc một loại linh khí không nói được, luôn muốn rời giấy bay đi. Chỉ là ngoài tán thưởng...bốn câu này là họa thơ sao? dường như chẳng ăn khớp với bài thơ của mình đêm qua.

Bất quá tuy không hiểu sao cả, nhưng bài thơ này đúng là không tệ, âm tiết uyển chuyển, rất có chỗ đáng xem. Đặc biệt là lối chữ thảo của Thành thúc, phóng túng mà không loạn, trong thanh lệ linh động, lại có vài phần tiêu sái thoát trần, thấy rõ đường lối thư pháp của Thành thúc, hết sức tinh thâm.

Đang lúc tán thưởng trong lòng, thiếu niên lại phát hiện dưới thư còn có nội dung:

Về Lý Tiểu Mai, tịnh không phải là giai ngẫu của cậu.

Ký tên: Linh Thành Tử.

“...Nhìn không ra Thành thúc này, còn có chút không theo thể diện người già à!, ta lúc nào nhắc qua Tiểu Mai chứ”.

Trên mặt thiếu niên không kìm được hơi ửng hồng.

“Này!, trong thư viết gì thế?”

Cừ Doanh nhìn thấy thiếu niên đỏ mặt, thế là rất hiếu kì nội dung trong thư, liền chồm đầu qua muốn xem.

“Đi đi, không có gì đáng xem đâu”

Tinh Ngôn không tiện để cho nàng nhìn thấy câu cuối cùng đó.

“Không nghĩ Tinh Ngôn người là một tiểu quý hạp hời!”

Nhìn dáng vẻ của Cừ Doanh có chút bất mãn, thiếu niên này đột nhiên muốn chọc ghẹo nàng:

“A a a, Linh Thành Tử, ái chà, là Thành thúc cô đã nói với ta...”

Ngưng một chút, nhìn thiếu nữ đang lắng tai nghe, nói tiếp:

“Thành thúc nói muốn đem cô gả cho ta!, Khả khả khả...”.

Lời vừa dứt, thiếu niên liền học theo dáng vẻ khoa trương của lão đầu nhân Thanh Hà, hoa tay múa chân cười lớn.

“Gạt người!, Thành thúc không thể nói như thế được!”

Trên mặt thiếu nữ thoáng ửng nét hồng, hốt hoảng nói.

Qua một lúc lâu, nha đầu thông minh cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức phản kích:

“Hừ, hừ, cho dù Thành thúc thật muốn đem ta gả cho người, người dám cưới không?”

Vừa nghe lời này, thiếu niên vừa lớn cảm thấy dũng khí của bản thân chịu phải sự hoài nghi, giống như chịu sự vũ nhục rất lớn, hơi tức giận lớn tiếng đáp:

“Đương nhiên dám!”

“Trương Tinh Ngôn ta, ngoại trừ Khuynh Thành công chúa ra, ai không dám cưới chứ!”

Không tương, lần này thiếu nữ lại không cười lời khoác lác vô tri của y, chỉ là xoa tay một lúc, trầm mặc không nói, sau đó thì ngẩng đầu cười tươi:

“Khuynh Thành công chúa...nàng là đại lão hồ ăn thịt người à?”.

Hai người Tinh Ngôn, Cứ Doanh phen này mắt ngắm được Bà Dương Hồ, khói sóng mênh mông, trời nước ngút ngàn, chính là hồ lớn thứ ba đương thời ngoài đầm lớn Vân Mộng và Động Đình thủy bạc, hình dáng như một trái hồ lô to lớn nam rộng bắc hẹp, nút thắt thông với phía nam dãy Trường Giang.

Lần này hai người vẫn ngồi xe ngựa để đến thủy bạc rộng lớn trong Bà Dương huyện cảnh thuộc Nhiều Châu. Có lẽ lần đầu tiên thấy được cảnh tượng khói sóng mênh mông như thế, khi Cứ Doanh hoạt bát vừa ngóng thấy sóng lớn vỗ bờ, mặt hồ Bà Dương rộng lớn không bờ bến, chỉ mở lớn hai mắt, một câu cũng nói không được.

Rất lâu, thiếu nữ mới từ trong kiệt tác hùng vĩ tuyệt đẹp của đại tự nhiên tỉnh táo lại, nhẹ nhàng nói với Tinh Ngôn:

“Trước đây cha bảo ta đọc sách, trong thư sách có mấy câu ‘Trời nước một màu’, ‘Trời nước liền kề’, ta liền cảm thấy tả rất có thi ý. Mãi đến hôm nay, ta mới chân chính hiểu được chút ít mấy câu này ẩn chứa bao nhiêu hàm nghĩa thực tại...”

Cũng chẳng trách Cứ Doanh cảm thán như thế, từ bờ Bà Dương hồ ngóng về hướng nam, chỉ thấy mặt nước khuếch trương rộng lớn, nơi rất xa vẫn không nhìn thấy giới hạn. Ngay nơi tận cùng của tầm nhìn, thủy bạc này hòa với trời xanh liền một thể, khiến người ta không phân rõ đâu là bầu trời, đâu là mặt hồ.

Tinh Ngôn đến Bà Dương hồ vài lần, tuy kích động như thiếu nữ, nhưng bị thần tình kinh ngạc của thiếu nữ cảm nhiễm, hiện tại y cũng cảm thấy hôm nay Bà Dương Hồ đặc biệt đẹp.

Thiếu niên dẫn thiếu nữ men theo bờ hồ du ngoạn, mơ hồ không chú ý đến chiếc xe ngựa đó, cũng chậm chậm đi theo sau.

Bà Dương hồ gần trong gang tấc, sóng hồ không ngừng vỗ vào đá làm bờ đê, phát xuất tiếng “Rào rào” liên tục, trong nháy mắt, hai người chỉ cảm thấy một làn hơi nước mát mẽ phả vào mặt, thấy hết sức dễ chịu.

Thấy Cứ Doanh rất hứng thú, tinh không than mệt, Tinh Ngôn liền dẫn nàng đi quanh bờ hồ, ngắm danh thắng cảnh vật trên bờ Bà Dương hồ một chút. Con đường quanh co, qua Tỳ Bà Đình, bãi Lão Gia Miếu, thăm Thái Quân Nham, lên Diêm Vương Đài của Chu lang thời tam quốc. Lúc gần trưa, Cứ Doanh mới cảm thấy thân thể có chút mệt nhọc, Tinh Ngôn liền dẫn nàng đến Vọng Hồ Lâu của Bà Dương huyện thành dùng cơm.

Vọng Hồ Lâu này tọa lạc ở phía đông nam Bà Dương huyện thành, cách bờ Bà Dương Hồ chỉ có mấy bước, chính là chỗ dùng cơm ngắm cảnh rất tốt.

Cứ Doanh đi đến dưới Vọng Hồ Lâu này ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy mái cong lâu chắc, toàn là làm từ gỗ, có ba tầng, hai tầng trên tám góc, tầng dưới bốn góc, ngói nhỏ xanh đen, viền mái sơn trắng, trong nhà đậm pha lẫn tinh xảo, dựng một ngôi lầu lâu thể này cũng hết sức khó khăn.

Ngẩng đầu nhìn lên, trước mái viền tầng hai có treo một tấm biển gỗ đen, bên trên dùng mực xanh lục viết ba chữ lớn “Vọng Hồ Lâu”, bút lực mạnh mẽ hùng hồn, vừa nhìn đã biết là thủ bút danh gia. Dưới hai bên tấm biển có một đôi liên, viết rằng:

Hoa tiên minh oán hương thiên tái ,

Vân ảnh hoa quang hoạt nhất lâu .

Câu đối này không biết người nào nghĩ ra, rất hợp với khí phái của Vọng Hồ Lâu. Lầu các tạo hình tạo nhã, khiến bản thân Vọng hồ cổ lâu này, cũng thành một cảnh của Bà Dương Hồ.

Sau một phen du ngoạn, Tinh Ngôn liền dẫn Cứ Doanh lên lầu dùng cơm. Cứ Doanh giống như có hẹn ngầm với người đánh xe đó, hai người chưa hề

nói chuyện, người đánh xe đó đã đem xe ngựa của mình đợi ở dưới lầu. Nhìn thần thái của Cừ Doanh, dáng vẻ không có gì khác lạ, rõ ràng đã thành thói quen. Mà người đánh xe nhà nàng hình thể khôi ngô tráng kiện, so với hình dạng của lão bản đánh xe bình thường thô tục gầy gò, chung quy có khoảng cách xa.

Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn kì quái trong lòng, liền tò mò hỏi. Thiếu nữ nói với y, nàng vốn là con gái của thương hộ ở Lạc Dương, người đánh xe này là người ở trong nhà nàng, cùng nàng lên đường đến nơi này.

Lên đến lầu ba, Cừ Doanh tìm một chỗ ngồi tảo nhả tựa cửa sổ ngồi xuống, đang đợi gọi món ăn, lại thấy Tinh Ngôn hơi cúi đầu đứng bên, bất giác ngạc nhiên, liền xuất ngôn hỏi.

Tinh Ngôn chần chờ một chút, chỉ đành giải thích cho nàng:

“Ta nào có tiền dư để ăn cơm ở Vọng Hồ Lâu này. Cô ăn trước đi, chút nữa ta đến quầy hàng xin churong cự một bát canh, ta có mang lương khô để ăn trên đường rồi. Ta thường đến nơi này lấy cá cho Đạo Hương Lâu, rất quen với churong cự, cô cứ yên tâm. Cừ Doanh cô ăn trước đi, ta ở đây đợi, nói chuyện với cô”.

Cừ Doanh nghe vậy, trong lòng đau xót, sau đó mắng khéo, đứng dậy kéo y ngồi xuống, cùng lúc uy hiếp nói, nếu ngươi không ăn, ta cũng không ăn. Thiếu niên vốn đã quen chuyện này, không tưởng được nàng có phản ứng kịch liệt như thế, cũng chỉ đành ngồi xuống.

Tuy y ở Nhiều Châu làm chạy bàn trên Đạo Hương Lâu, đối với công việc của tiểu nhị tương đối quen thuộc, nhưng chính thức ngồi ở chỗ trang nhã thế này, lại là “Đại cô nương lần đầu ngồi kiệu”, trong nhất thời, không tránh được có chút bối rối, trên người như có trùng bò, cảm giác có chút khó chịu, không biết tay chân nên làm thế nào thì tốt.

Cừ Doanh nhìn dáng vẻ lúng túng buồn cười của y, trong lòng lại có một tư vị khác.

“Tinh Ngôn, ngươi gọi tiểu nhị qua đây, chúng ta gọi món ăn”.

Cừ Doanh nhẹ giọng nói.

Vừa nghe hai chữ “Tiểu nhị”, thiếu niên có chút phản xạ nghề nghiệp, câu “Khách quan người muốn ăn gì” chút nữa đã buột miệng nói ra. May mà phản ứng kịp thời, vội như khách nam khác, gọi tiểu nhị qua.

Đang lúc thiếu nữ hỏi tiểu nhị Vọng Hồ Lâu này có món gì đặc sắc, thì nghe Tinh Ngôn tiếp lời:

“Tuy ta chưa ăn ở Vọng Hồ Lâu, nhưng các món ăn đặc sắc ở đây ta rất quen thuộc. Đặc sắc nhất Vọng Hồ Lâu, trước hết phải kể đầu rêu râu sư tử, hồng lý ngư chưng ả bánh bao, tức ngư nấu ngọt, ngoài ra còn có thi ngư nấu rượu bạch lộ. Cái gọi là bạch lộ thi ngư, thực ra là lấy rượu ngon nhất nấu bằng nước suối ở giữa Nam cơ đảo ở Bà Dương hồ, vừa uống ăn vào vị đã thấm tận đầu lưỡi...”

Tiểu nhị đó hiển nhiên rất quen với Tinh Ngôn, nghe y nói đến cuối, thì cười nhạo y nói bừa.

“Vậy cứ lấy mấy món đó, rồi mang tiếp ba bát cơm gạo trắng”

Cừ Doanh phân phó tiểu nhị.

“Này, mang thêm ba bát cơm, phải tốn hai lượng bốn tiền đó!”.

Tinh Ngôn buột miệng nói ra giá tiền bữa cơm, nhắc nhở Tinh Doanh đây là một món tiền lớn. Nhưng nghe thiếu nữ mắng:

“Người ta đi nửa ngày trời, bao tử trống rỗng! Ngươi còn không để người ta ăn!”

“A a a...”

Nghe nàng nói như thế, thiếu niên mắt thấy xa xỉ như vậy, tuy thấy tiếc trong lòng, nhưng cũng chỉ biết nhe răng cười.

Đợi tiểu nhị quay đầu xuống lầu lớn giọng kêu các món ăn của bọn họ, xác định mấy món ăn này sẽ chân chân thật thật xuất hiện ở trước mặt, hơn nữa còn có thể thưởng thức, Tinh Ngôn bắt đầu nhấp nhòm, hưng phấn không thôi! Bây giờ, trong lòng thiếu niên mười sáu tuổi này đang quay cuồng suy nghĩ rất tức cười:

“Không tưởng được Trương Tinh Ngôn ta cũng có hôm nay, cũng có thể ngồi ở Vọng Hồ Lâu này ăn cơm, còn lần lượt ăn các món nổi tiếng của Vọng Hồ Lâu! Sau này về, ta có thể khoe khoang với đám chạy bàn ở Đạo Hương Lâu rồi!”

Thiếu niên mười sáu tuổi này dường như trong chớp lát biến thành trẻ nhỏ! Nhìn bộ dạng hưng phấn của y, trong lòng Cừ Doanh lại nghĩ:

“Ngốc tử, kỳ thật ta nào ăn được nhiều như thế. Gọi như vậy, toàn là vì để cảm ơn ngươi”.

Trong lòng nàng tuy nghĩ như thế, nhưng miệng lại tươi cười chọc y:

“Này, chút nữa không đủ tiền trả, có thể đành đem người gán ở đây đó!”

Thiếu niên đang hưng phấn, nghe vậy không khỏi kinh nghi bất định, lại bắt đầu suy nghĩ khả năng này, cái tật suy hèn tính thiệt lại nổi lên.

Nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của y, Cừ Doanh nhếch miệng cười, không quan tâm y nữa, quay đầu ngắm Bà Dương Hồ ngoài cửa sổ.

Nàng vừa nhìn, liền phát giác Vọng Hồ Lâu này quả nhiên là chỗ tốt để ngắm cảnh hồ. Từ lầu ba nhìn ra, thắng cảnh Bà Dương bày ra hoàn toàn trước mắt.

“Vạn khoảnh hồ bình trường tự kính, tứ thời vân hảo tối nghi thu”

(Vạn khoảnh hồ bình dài tựa kính, bốn mùa mây đẹp nhất đương thu)

Hiện nay đang là tháng chín tiết thu, trời nước rõ ràng, nhưng từ chỗ cao trên Vọng Hồ Lâu nhìn ra, khí tượng của Bà Dương Hồ lại có chỗ bất đồng – xa xa xanh biếc, nước dâng thấu trời, buồm trắng ẩn hiện ngút tầm mắt. Trên mặt hồ, lúc này có chim âu chao lượn, bóng khói mênh mông, hiển hiện hết sức xinh đẹp. Thật là:

“Gian vân dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc!”

(Mây dài khói lè cùng bay lượn, nước hồ thu một sắc cùng trời)

Bị bóng nước ánh trời hấp dẫn sâu sắc, Cừ Doanh nhất thời quên cả mình đang ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Lý Đại Đào Cường Sự Du Kỳ (1)

Cừ Doanh ngắm cảnh ngoài cửa sổ, Tinh Ngôn thăm nuốt nước miếng, nhất thời hai bên đều yên lặng.

Qua một lát, trong sự mong mỏi vô cùng của thiếu niên, món ăn đầu tiên Đầu cá trê cuối cùng được tiểu nhị mang lên. Bất quá, tiếp đó tiểu nhị đã rất xin lỗi nói với y hai câu:

“Thật xin lỗi, đầu bếp ở nhà bếp Tào sư phó nói, hôm nay Thì ngư đã dùng hết, vì thế món Bạch lô thì ngư thật sự xin lỗi!, khách quan ngài có muốn đổi món hay không?”

Tinh Ngôn nghe nói, trong lòng hô lớn đáng tiếc, lần tới còn không biết khi nào, mới có cơ hội trở lại Vọng Hồ Lâu này ăn cơm.

Nghe lời của tiểu nhị, Cừ Doanh cũng có chút thất vọng, chỉ đành lại tùy tiện chọn món Tuyết thái ngân ngư thang, hai người bắt đầu cầm cùi ăn cơm.

Ngay khi Tinh Ngôn đang toàn tâm toàn ý thưởng thức món đầu cá trê béo ngậy mà không ngần ngại, bỗng nghe con đường dưới lầu một trận nhốn nháo. Trong màn âm thanh ầm ĩ, nghe rõ tiếng quát mắng vênh vào nghênh ngang, còn có tiếng khóc lóc bi thiết của nữ tử trẻ tuổi.

Tình huống bất ngờ này, lập tức gián đoạn việc nhai nhỏ nuốt chậm của thiếu niên. Cừ Doanh nhất thời cũng buông đũa, đứng dậy cùng y, đi đến một phía khác nhìn ra rừng hoa dẻ đôi diện cửa sổ, thử xem rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Thực khách xung quanh, lúc này cũng ào ào buông chén, đồng loạt đến trước cửa sổ xem nhiệt náo.

Qua cửa sổ nhìn xuống, thì ra, nơi gần cổng thành trên Vọng hồ nhai đối diện không xa Vọng Hồ Lâu, cạnh con đường lát đá bản xanh có một dãy hàng rong nhỏ, đang có một đám nha dịch vây quanh một quầy hàng trong đó, đang ở chỗ đó tranh giành xô đẩy gì đó, tiếng quát mắng khóc la chính là từ chỗ đó truyền đi.

“Đi, chúng ta đi xem xem! Đường như có thanh âm nữ hài tử khóc la!”.

Thiếu nữ nóng ruột lập tức kéo Tinh Ngôn, từ trong đám thực khách vây quanh chen ra, cùng xuống lầu đi xem chuyện gì. Vừa xuống bậc thang, Tinh Ngôn vẫn không quên quay đầu la với tiểu nhị:

“Điểm gia! Chớ động đến đầu cá trê, còn chưa ăn xong. Các món còn lại đợi chúng ta quay về hãy đưa lên, tránh để nguội lạnh”.

Lời nói đã ngoài đường, thanh âm còn vang dưới lầu.

Lúc này, ở trước chỗ hàng rong xảy ra chuyện, đã có mấy người rảnh rỗi tụ tập, đang ở chỗ đó coi nhiệt náo, chỉ bắt quá hiện tại quan sai làm việc, ai cũng không dám đến quá gần, nhờ vậy Tinh Ngôn bảo vệ thiếu nữ, không phí chút lực nào đã chui đến chỗ gần nhất.

Chỉ thấy trước một quầy bán dược liệu, có bốn năm tên nha môn sai dịch đứng đó. Trong đó có hai tên nha dịch, đang lôi kéo một nữ tử nhỏ tuổi ăn mặc kiểu thôn quê, muốn lôi nàng ta đi. Còn có một trung niên hán tử dáng vẻ lương thiện, gương mặt sần khổ, nghe bách tính xung quanh xì xầm, thì biết là phụ thân của nữ tử đó. Lúc này, ông ta đang cố sức giữ chặt tay của con gái, không để nha dịch lôi đi; đồng thời, trong miệng đang van vỉ cầu xin gì đó. Còn một vị quan sai thân thể trung bình là trưởng nhóm, đang lớn tiếng quát mắng hán tử không ngừng cầu xin đó, bảo ông ta thức thời thì mau buông tay.

Nghe một hồi, Tinh Ngôn mới hiểu rõ, thì ra hai cha con này là dược nông ở phụ cận Đại Cô Sơn, nghe nói Bà Dương huyện này phồn hoa, đem thảo dược hái được đến trên Vọng hồ nhai này bán. Nhưng không ngờ, vừa rồi trưởng nhóm mang thủ hạ đến thu thuế quầy, ngân lượng bán được trong buổi sáng của quầy thuốc này, chỉ có thể miễn cưỡng giao đủ phí bầy hàng. Ai ngờ, nhân nhện giao tiền rồi, quan sai lại nói còn phải giao thuế “Giữ gìn trật tự”. Đáng tiếc cha con nhà đó, chưa từng nghe nói qua loại thuế này, hơn nữa cũng thật không có tiền, muốn giao cũng không có mà giao. Vì vậy, trưởng nhóm này liền đòi giam cô gái đó trước để thế chấp tiền thuế.

“Trần trưởng nhóm tám phần là nhìn trúng cô nương này rồi? Chưa thấy kiểu làm khó người như thế”.

Một người xem nhiệt náo bên cạnh nhỏ giọng nói.

Tinh Ngôn nghe vậy, liền tỉ mỉ quan sát cô nương đó, phát hiện nàng ta tuy phục sức tầm thường, nhưng ngắm kỹ xác thật có chút dễ nhìn. Lại thấy ánh mắt của Trần trưởng nhóm ghim chặt vào cô nương này, liền biết lời của người bên cạnh đúng đến tám chín phần.

Đang lúc Tinh Ngôn chần chừ xem có nên đem mẩu chốt này nói cho Cừ Doanh bên cạnh đang chăm phần nghe hay không, tình hình trong trường lại có biến hóa. Chỉ thấy Trần trưởng nhóm đó thấy trung niên hán tử vẫn không chịu buông tay, cũng không nhân nhượng, cười hung ác một tiếng, hét lên cho hai tên thủ hạ đứng không ở bên xem:

“Được à!, điều dân đã không buông tay, vậy cứ bắt hết đi!”

Đám sai dịch hô vang hưởng ứng, huy động xích sắt tiến lên bắt giữ. Đáng thương hai cha con họ làm sao chống lại được đám sai dịch như lang như hổ?, lập tức giống như lão ưng tóm gà con, bị đám nha dịch trông xích sắt bắt đi về huyện nha.

“Giữa ban ngày ban mặt, quan sai sao dám làm như thế?”

Cừ Doanh giận đến mặt hạnh đỏ bừng. Thấy nàng như thế, một vị lão giả hảo tâm bên cạnh khuyên cáo:

“Cô nương hãy nhỏ tiếng một chút. Vạn nhất bị Trần trưởng nhóm nghe được, coi chừng cũng bị bắt đi!”.

Lão giả đó than tiếp:

“Ài, cô nương đó coi như chạy không thoát khỏi miệng hổ của Trần Khôi rồi. Hán tử đó chắc cũng là có đi mà không về”.

Tinh Ngôn nghe vậy, vội hỏi lão giả là chuyện thế nào.

Nghe lão giải thuyết một hồi, mới biết đầu mục nha dịch đó tên là Trần Khôi, là người ham sắc mê cờ bạc, thấy nữ tử cùng khổ có chút nhan sắc, lập tức suy tính tìm thủ đoạn chiếm đoạt. Mà hán tử lại gọi xu nịnh, khiến Huyện lệnh lão gia Lữ Sùng Hoàng vui vẻ. Vì vậy đối với hành động tội ác của Trần Khôi, Lữ huyện lệnh tuy thấy trước mắt, nhưng cũng chỉ là nhắm mắt che mắt, người bị hại không có chỗ kiện cáo, cuối cùng cũng chỉ đành nuốt giận chịu nhục. Chính vì như thế, Trần Khôi cũng càng lúc càng hoành hành không sợ gì.

Nói đến Lữ huyện lệnh này, kỳ thật bản thân hắn không phải là thứ tốt lành gì. Ác độc tham tiền, nghĩ mọi biện pháp vợ cùng vết tận, khiến bách tính ở Bà Dương huyện này nhiều lời oán thán, liền dựa theo tên của hắn đọc trệch thành “Lữ Hoàng Trùng”.

Nghe lời này của lão giả, một vị hào khách mày rậm mắt to cạnh bên chăm phần kêu lên:

“Thanh thiên bạch nhật thế này, trời đất sáng sủa, còn có vương pháp hay không? Chuyện này các huynh đệ nói xem có quan hay không quản!”

Trong đám người vây quanh, có không ít du khách Bà Dương Hồ, trong đó không thiếu hán tử giang hồ thô hào đeo kiếm vác đao.

“Quản?”.

Nghe lời nói hiệp của tráng hán, lão giả đó cười lạnh một tiếng:

“Vị hào hán này là người ngoài đúng không? Ai không biết chỉ cần vào đại lao của Bà Dương huyện này, đầu tiên bắt kẻ phải trái đúng sai, cứ một trận gây thị uy. Sau đó nếu không có hai ba chục lượng bạc trắng, đừng hòng Lữ lão gia sẽ thả người!”.

Vừa nghe nhắc đến hai ba chục lượng bạc trắng, hào hán có ý đồ đã đảo mắt bình lập tức im tiếng. Năm nay làm ăn không được thịnh vượng, trên đồ lót của ai không có vài miếng vá? Đúng là ra mặt mà thiếu tiền, anh hùng cũng khí đoản à!.

Lời của lão giả vừa ngưng, làm cho không khí phía trước quầy hàng thảo dược này nhất thời lạnh lẽo, đám tráng sĩ vừa rồi còn nhiệt huyết dâng trào cũng

đã yên lặng, tự an ủi làm người trong giang hồ, vẫn nên tuân thủ phép tắc giang hồ đầu tiên “Dân không đấu với quan”. Tiếp đến vừa nghĩ đến “Sát uy bổng” khiếp người mới nghe được, càng không rét mà run – đao kiếm chạm vào kẻ khác thì trên người không biết đau, giả như ứng vào bản thân, thì không chơi được rồi. Có lẽ đường ai nấy đi mới là kế sách hay nhất.

Thế là, đám người xem nhiệt náo này, liền tùm nãm tùm ba tản đi.

Nghe được lời vừa rồi của lão giả, Cừ Doanh trong mắt có chút sắc thái chán chừ. Tinh Ngôn vừa nhìn, liền biết tiểu cô nương đông lòng trắc ẩn, muốn tiêu tiền để giải nạn cho hai cha con nọ.

“Nha đầu này, xem ra ngân lượng trên người thật không ít à!”

Đang nghĩ thầm, bỗng thấy một hán tử thân thể ngũ đoản, ăn vận phong phanh, đột nhiên chạy đến trước mắt, mặt đầy vẻ thần bí nói với hai người:

“Hai vị muốn giải cứu hai cha con đó phải không? Tiểu nhân có một kế hay!”

Vị hán tử đơn bạc trước mắt này, tướng mạo nhìn hơn hẳn tiện. Hắn thấy dụ được hai người có hứng thú, liền tiếp tục nói:

“Xem ra vị tiểu thư này, là hết sức đồng tình với tào ngộ của cha con nọ. Kỳ thật tiểu nhân cũng vậy. Tiểu nhân có một biện pháp, không cần tiêu tốn ba mươi lượng bạc trắng, cũng có thể giải thoát hai cha con nọ khỏi thống khổ!”

Xem ra, hán tử bản tiện này từ y phục của hai người, lập tức phán đoán ra phải nói chuyện với người nào – cái này không phải hắn có nhãn lực hơn người, mà là Tinh Ngôn thân vận y phục vải bố, xác thật cũng chỉ có thể là người hầu đi theo.

Nghe được ý vị trong lời nói của hắn, Cừ Doanh lập tức cảm thấy rất hứng thú, vội hỏi:

“Ngươi có biện pháp hay? Mau nói ra nghe xem!”

“Vị đại tiểu thư này xin đừng nôn nóng. Kỳ thật, vừa rồi lão đầu đó nói cũng không hoàn toàn sai; nếu vào đại lao của Lữ tướng công, không kiếm được mấy chục lượng bạc trắng, đúng là không thể ra được...bất quá”

Nói đến chỗ này nhìn thấy thần sắc thiếu nữ không hay, hán tử bản tiện vội chuyển hướng:

“Bất quá Lữ tướng công đó trên đại đường xét hỏi phạm nhân, trước khi thẩm vấn, luôn đối với những phạm nhân không có tiền chuộc tội, không cần biết nguyên nhân, cứ đánh một trận gây thị uy trước! Vị tiểu nữ từ đó, không cần lo lắng. Trần Khôi đại nhân tự sẽ biết thương hương tiếc ngọc, Lữ lão gia cũng không thể không hiểu chuyện. Chỉ là, cha nàng thì không cần nói, trận gây thị uy này chắc không tránh được!”

“A! Vậy làm thế nào?”

Nghe hán tử dụ, Cừ Doanh bùm miệng kinh hô.

Lại nghe hán tử đó nói tiếp:

“Tiểu nhân muốn nói chính là chỗ này. Cô nương có biết tiểu nhân còn có một ngoại hiệu khác hay không? Gọi là “Vương đại trượng (chịu đòn)!”

“Hả? Vương đạo trượng?”

Tinh Ngôn nghe không rõ, bất quá đối với từ “đạo trượng” này thì tương đối miễn cảm.

“Vị tiểu ca này ngươi nghe lầm rồi, tiện danh là Vương nhị, ngoại hiệu gọi là ‘Vương, đại, trượng’, chuyên môn chịu gây thay người. Chỉ cần khổ chủ bằng lòng cho ta chút rượu thuốc và ngân lượng là làm”

“Ừ?, trên đại đường cũng có thể chịu đòn thay người?”

Cừ Doanh nghe thấy mới mẻ, thập phần hiếu kì. Thấy biểu dạng kì quái của nàng, Vương nhị chịu đòn nhăn mặt cười nói:

“Hai vị xem ra cũng không phải khách cùng quê? Ai cũng biết, Lữ đại nhân bọn ta chỉ quản chuyện ngân lượng chuộc tội. Ngài đâu quản đòn gây cuối cùng rơi vào trên thân người nào!”

Thì ra, Bà Dương Lữ huyện lệnh này là kẻ tham ô, vô cùng thích tiền, thế là chức “chịu đòn” này liền ứng vận mà ra đời. Mấy hộ phá sản ở Bà Dương huyện thành, mượn chuyện này làm kế sinh sống, được chút ngân lượng thì thay người chịu đòn.

Đương nhiên, trong phí “chịu gây”, đương nhiên phải khấu trừ đám Lữ đại nhân, Trần trưởng nhóm, còn có nha dịch đang đánh. Nha dịch đó cũng được chia hoa hồng, tất nhiên là lúc bị đánh sẽ ít đau, nếu cho tiền, gây liền giờ cao, đánh khẽ, tuy trong tai của đám đông đến coi nghe tiếng “Bốp” giòn tan, người chịu đòn cũng hồ hởi kinh thiên động địa, trên công đường hỗn loạn nhiệt náo vô bì – nhưng thực tế, chỉ là trúc trượng đập vào tấm da dê độn trong nội khí.

Chỉ là, tuy nói là có vật độn bảo hộ, nhưng ngân lượng cho nha dịch cầm gây không được giảm bớt. Nếu tham lam giữ lại vài phần ngân lượng không chịu dứt lốt, nha dịch cầm gây sẽ giở trò chơi xấu, đem trúc già khô héo đôi lấy tre bương lớn, ác độc hơn còn bắt chức đám đồ tể vô lương ngâm thối

vào nước, đem tre bương tươi vốn không nhẹ đi ngâm trong nước một đêm, biến thành nặng trĩu chắc nịch, uy lực không dưới Phật môn hàng ma xử, vung một cái là một làn thanh quang lướt qua. Đợi đến khi lên công đường, lấy cái thứ đánh người đến chết này ra dùng, một trận đánh loạn không khỏi khiến người la hét. Tuy nói kết quả hiện trường đều không khác biệt, nhưng thực chất, nếu thắng tay đánh, “Chịu đòn” kiếm tiền này còn muốn làm ăn nữa hay không?

Bất quá, hai người Cừ Doanh vẫn là nghe nói lần đầu, không ngờ còn có thuyết pháp “Chịu đòn” này, nghe Vương Nhị nói huych toẹt ra, không kìm được mất tròng miệng há.

Thấy hai người họ cứng mồm cứng lưỡi, Vương Nhị hí hửng, thầm nói hai tên trẻ tuổi này xem ra trải đời chưa nhiều, vị tiểu thư này lòng tốt dạt dào, nói không chừng chuyện sinh ý này vốn vô cớ vô bằng, nói một hồi lại được. Theo kinh nghiệm trong nghề, lúc này càng phải tranh thủ rèn sắt khi nóng, thêm củi lửa vào, đem chuyện này biến thành chắc như thiết bản:

“Tiểu thư cô còn chưa thấy qua “Sát uy bổng” của Bà Dương huyện nha chúng tôi? Mấy nha dịch cầm côn, có thể nói hàng ngày đều có cơ hội thực tập đánh người, tập luyện côn thuật này thường xuyên. Trong giới võ thuật Nhiều Châu, có thể coi là số một số hai, vang danh gần xa! Ngay cả chương môn Kỳ Môn Huyền của Thần Côn Môn, cũng tự thân từ nơi xa đến đây để khảo sát học hỏi kinh nghiệm!”

“Cô cũng đích thân thấy rồi, vừa rồi thân thể người bán thuốc đó, ước chừng mười côn cũng chịu không nổi, rất dễ bị mất mạng, quả thật thảm a! Nghĩ xem, con gái của ông ta mất đi cha hiền như thế từ đây cô khổ không nơi nương tựa, mẹ già tám mươi ở nhà từ đây cũng phải lưu lạc đầu đường xin ăn để sống...”

Cô hỏi phải làm sao? Tìm ta nè! Uy tín chịu đòn của ta rất tốt, giá cả trong nghề cũng rất hợp lý. Hai mươi côn đầu mỗi côn một lượng bạc trắng, trên công đường đánh thêm một côn thì thêm năm tiền, tiền đặc cộc là một lượng bạc ròng, nhiều trả thiếu bù. Nếu đánh chưa hết giá tiền, còn có thể tự động giữ đó lần tới lên công đường tính tiếp”.

“Uy tín? Cô nhìn con người ta đây, vừa nhìn đã biết là thật thà trung hậu, tuyệt đối không lừa gạt! Không tin cô đi hỏi xem, bằng giá của ta, có phải thấp nhất Bà Dương huyện hay không! Nếu như không phải, ta vài xu cũng không lấy! Tiểu thư cô lần này cứ yên tâm giao tiền đi!”

Đang khi tên Vương Nhị chịu đòn này chào hàng vắng nước miếng tứ tung, đại nghĩa lắm liệt tuyên bố giá cả của hắn công bình hợp lý, kì thực ám tàng huyền cơ. Thiếu niên tuy đã đến nơi đây mấy lần, nhưng thật sự không chú ý dạng sự tình này, lúc này cũng tỉnh táo trở lại. Nhìn Cừ Doanh bất an muốn động, y liền vội tiếp lời hỏi Vương Nhị:

“Không đúng rồi đại bá, nhìn thân thể của ông, ta xem chừng năm côn cũng có thể không chịu nổi!”

Nói xong, y liền kéo thiếu nữ đang bị lời chào hàng của Vương đại trượng làm cho mơ mơ hồ hồ, định bỏ đi ngay bây giờ.

Mãi đến lúc này, Vương Nhị chịu đòn luôn chú ý quan sát biểu tình của thiếu nữ, đang cho rằng việc kiếm ăn này đã giống như con vịt nấu chín cầm trong tay rồi, mới đột nhiên phát giác có điểm không đúng:

Thiếu niên nhà quê luôn yên lặng bên cạnh thiếu nữ, rất có thể không phải là một kẻ hèn.

Lúc này trước mặt Vương Nhị, dường như bỗng thoáng hiện một tình cảnh cổ quái:

Trên tấm thớt của Lỗ thực phở ở góc đường có mấy con vịt nẩy chín, đang chóp chóp đôi cánh bóng nhoáng bay đi...

Lại nghe Tinh Ngôn kéo Cừ Doanh sang một bên, vội phân tích cho nàng:

“Người vừa rồi, mồm miệng giang hồ, lời nói không thể hoàn toàn tin được. Hơn nữa mời hắn chịu đòn, cũng không giải quyết tận gốc, cho dù giúp hắn từ bán thuốc thoát khỏi một trận đòn, con gái của ông ta vẫn không thoát khỏi ma trảo của Trần Khôn, bản thân cũng vẫn không thoát khỏi ngục tù. Nếu như ông ta còn có vợ con ở nhà, nói không chừng sẽ bị bắt chẹt tan nhà nát cửa. Chuyện này còn phải nghĩ kế sách vẹn toàn khác”.

“Hả? thì ra là vậy!”

Cừ Doanh cũng không phải nha đầu ngốc, vừa được Tinh Ngôn nhắc nhở, cũng tỉnh táo trở lại.

Nghĩ đến cứu người, Tinh Ngôn máy động trong lòng, liền có kế hoạch, thế là lập tức đi đến trước mặt Vương Nhị chịu đòn đang đứng ở góc tường kiểm điểm xem đã sơ hở chỗ nào, hùng hổ mắng hắn:

“Tên kia, định lừa gạt tiền của tiểu thư nhà ta à! Hai điều dân kia đóng không đủ tiền thuế cần phải bị bắt, tiểu thư nhà ta chỉ là nhất thời có chút bất nhẫn với cô nương đó mà thôi. Người còn dám đến lừa bịp tiền của tiểu thư ta? Chúng ta theo Châu lão đại đến đây ngoạn hồ, không tưởng được lại gặp phải loại chuyện này, xúi quẩy xúi quẩy!”.

Vốn là Tinh Ngôn đột nhiên nhớ đến, bản thân suy cho cùng cũng là người gần đây, đã quyết định chủ ý muốn nghĩ cách cứu cha con họ khỏi ngục, không tránh khỏi phải có chút xung đột với quan phủ. Vì thế, Tinh Ngôn quyết định chỉ ít bắt đầu từ bây giờ, tận lực tiêu trừ tất cả chứng cứ giúp người khác lần ra manh mối sau chuyện này.

Đùng thấy thiếu niên bình thường ngờ ngợ ngần ngừ trước mặt Cừ Doanh, một khi quyết định phải làm một chuyện quan trọng, đầu óc của y lập tức toàn tốc triển khai, suy nghĩ cũng trở nên cần mẫn.

Còn Vương Nhị chịu đòn đang ăn năn hối hận, nhớ suy xét nguyên nhân thất bại, nghe lời này của Tinh Ngôn liền bưng tỉnh, không ngờ không giận còn vui vẻ:

“Thì ra như thế! Không phải miệng mồm mình không hay, cũng không phải phán đoán sai thân phận của thiếu niên đó, mà là chủ tớ người ta căn bản không muốn ra mặt giúp người khác. Xem ra tình không phải năng lực bản thân có vấn đề!”

“Bất quá tiểu tử này cũng thật đáng ghét, lại dám hoài nghi lão tử không thể chịu qua năm trọng! Hoài nghi đối với tố chất nghề nghiệp của ta, thì là vũ nhục lớn nhất đối với Vương Nhị ‘chịu đòn’ đại danh鼎鼎 à, nhất định phải bắt tên tiểu tử này xin lỗi!”

Vương Nhị đã định chủ ý chuẩn bị hưng sư vãn tội, lúc này mới phát hiện thiếu niên đó sớm đã nói xong bỏ đi, chỉ đành đem lời nói nuốt trở lại vào bụng.

Chỉ thấy vị Vương Nhị chịu đòn đáng kính đó, cứ đứng ở đầu Vọng hồ nhai như thế, ngẩng nhìn mặt trời trên cao, dùng lực vung vung cánh tay như cây sậy, cảm phần hết:

“Chẳng lẽ, ta thể này còn không đủ cường tráng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Kiểm Điểm Nhu Tràng Hiệp Cốt (1)

“Chẳng lẽ chúng ta phải tụ thủ bàng quan sao? Hai Cha con đó thật đáng thương!”

Đoạn đối thoại xóa dấu vết vừa rồi giữa Tinh Ngôn và Vương Nhị chịu đòn, không may bị Cự Doanh nghe được mang máng. Thế là, thiếu nữ nhin không nổi kháng nghị bất mãn với y.

“Đương nhiên không phải!”

Thấy thiếu nữ ngây thơ hiểu lầm mình, Tinh Ngôn vội giải thích rành mạch:

“Cự Doanh cô phải biết, nếu muốn từ nha môn quan phủ cứu người ra ngoài, là chuyện không phải dễ dàng. Làm không tốt, cứu người không thành ngược lại chúng ta còn bị bắt thêm. Tiền chuộc người đó, tuy cũng là biện pháp, chỉ là ta nhận thấy, đem ngân lượng cho tên tham quan ăn, thật là không cam tâm”.

“Quan trọng nhất, cho dù cô nguyện ý xuất tiền, ta thấy Trần trưởng nhóm đó cũng không nhất định vừa ý. Bởi vì, nghe mọi người nói, Trần trưởng nhóm rõ ràng có ý xấu với nữ hài đó”.

Cự Doanh nghe hẳn phân tích một hồi, cũng cảm thấy nói không sai, chỉ đành nhẫn nại tâm tư, cùng y nghĩ xem có cách gì vừa sức để cứu người. Có điều, tuy lao tâm khổ tứ, nhất thời cũng không có manh mối gì, đành buồn phiền đi men theo bờ hồ.

“Đứng rồi!”

Tinh Ngôn đột nhiên la lên, phá bầu không khí tịch mịch khiến người khó chịu.

“A..Tinh Ngôn ngươi nghĩ ra biện pháp rồi à?”

“Không phải vậy”

Thiếu niên xấu hổ gãi gãi đầu, cười tươi nói:

“Ta chỉ là đột nhiên nhớ đến, món ăn của ta vẫn được tiểu nhị giữ lại. Chúng ta cứ ở đây di chuyển mất phương hướng cũng không phải là biện pháp, không bằng quay về vừa ăn vừa nghĩ, nói không chừng sau khi ăn no bao tử, biện pháp cũng sẽ tự nhiên nghĩ ra được!”

Thiếu nữ vốn hết sức hy vọng, sau khi nghe lời này của y thật là dở khóc dở cười. Bất quá, qua sự nhắc nhở của y, đột nhiên cũng cảm thấy rất đói bụng, đành theo đề nghị của thiếu niên, lại quay về Vọng Hồ Lâu.

Vào chỗ ngồi, đôi thiếu niên nam nữ này không thể tập trung ăn cơm, chỉ nghĩ đến chuyện cứu người.

Lúc này, Cự Doanh cũng không có hứng quan thưởng cảnh hồ như trước, Tinh Ngôn cũng không chuyên chú vào món ngon trước mắt nữa. Hai vị nam

nữ nhiệt huyết trên đường gặp chuyện bất bình, thì cũng giống như đám hán tử giang hồ khi nấy, nhất thời rơi vào khốn cảnh, vô kế khả thi, đối ảnh trường sầu.

“Đúng rồi! Thật ngốc quá...”

Lần này là thiếu nữ phá vỡ sự trầm lặng trước, mặt đầy hưng phấn nói:

“Chúng ta sao quên mất, có thể lên Châu phủ thượng quan tố cáo bọn chúng cưỡng đoạt dân nữ!”

“Ách! Cái này...”

Thiếu niên đang rửa tai chờ nghe, vừa nghe lời này, dường như bị mắc nghẹn com trọng miệng. Xem ra, thiếu nữ này vẫn ngây thơ quá. Tinh Ngôn lẫn lộn ở phố chợ đã lâu, hiện tại bản lĩnh suy xét những chuyện bất bình này cũng hết sức thấu triệt.

Nếu cách báo cáo thượng quan có thể có tác dụng, tình hình của Bà Dương huyện, sớm đã không hỗn loạn hủ bại như hiện tại, chắc tám chín phần, quan lại phủ, huyện từ trên xuống dưới đều bao che cho nhau.

Thiếu niên trong lòng nghĩ thấu đáo, cười khổ đem suy nghĩ của bản thân, nói cho thiếu nữ đang hưng phấn nghe.

“Một đám cầu quan!”

Nghe phân tích hợp tình hợp lý của y, Cừ Doanh ngoài uất ức còn rất tức giận.

Trong khoảng khắc nàng bật ra mấy lời trách mắng, Tinh Ngôn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kì quái: Thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, không hiểu thế tình này, hiện tại phát giận, lại tự nhiên lộ ra uy thế ngạo thị chúng nhân.

Sinh ra cảm giác kì quái như thế, Tinh Ngôn lập tức kinh ngạc nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ bừng của thiếu nữ đối diện, muốn chứng minh một chút, vừa rồi liệu có phải là ảo giác của bản thân hay không.

Thấy bộ dạng ngơ ngẩn như thế của y, thiếu nữ đang tập trung suy nghĩ cứu người, lập tức biểu đạt sự bất mãn của mình:

“Tinh Ngôn ngươi làm gì thế, trên mặt ta không có lọ nghe đâu – hãy mau nghĩ biện pháp đi!”

Vẫn còn bức xúc, lại nhịn không được có chút thất vọng:

“Ai, nếu có Thành thúc thì tốt rồi...”

“Này. Kỳ thật, ta hình như đã có một biện pháp rồi”.

Nhìn thiếu nữ rối loạn trong lòng, Tinh Ngôn cảm thấy phải đem phương án giải cứu đang dần hoàn chỉnh trong đầu, nói liền cho nàng biết.

Cừ Doanh vừa nghe đã có cách rồi, liền thôi thúc y nói nhanh. Chỉ là, bởi vì hưng phấn thái quá, nàng nhất thời quên hạ thấp giọng, may mà thiếu niên kịp thời bịt chuyện, nói lớn át giọng nàng đi.

Thấy tình hình thế, thiếu nữ tinh ngộ xấu hổ là lười một cái, lập tức im miệng không nói.

Bất quá, tiếng hoan hô không kìm được vừa rồi của Cừ Doanh, trái lại đã nhắc nhở thiếu niên, cảm thấy trên Vọng Hồ Lâu này ngưng long hỗn tạp, tình không phải là chỗ tốt để vạch kế hoạch. Hơn nữa, bữa cơm ngon cũng cơ bản ăn xong, y liền đề nghị phải đi tìm một chỗ yên tĩnh cạnh Bà Dương Hồ rồi hãy bàn luận tiếp.

Thiếu nữ lạnh lẽ, hiện tại đối với Tinh Ngôn đã là nói gì nghe nấy, lập tức kêu tiểu nhị tính tiền, hai người cùng ly khai Vọng Hồ Lâu đồng người phức tạp.

Lúc đi qua xe ngựa dưới lầu, Cừ Doanh gọi người đánh xe nhà nàng lại, nói mình muốn đi ngắm phụ cận cảnh hồ, bảo hắn không cần đi theo. Sau đó, liền cùng thiếu niên đi một hồi, tìm được một tảng đá cạnh hồ hiếm có dấu vết của người, hai người ngồi xuống đó, bắt đầu thương thảo đại kế cứu người.

Dường như, chuyện này Cừ Doanh cũng không muốn để người đánh xe nhà nàng biết chút nào.

Đợi nàng ngồi xuống tảng đá cạnh hồ, Tinh Ngôn thì tựa ở bên cạnh, đem suy nghĩ của mình nói rõ với Cừ Doanh.

Kế hoạch này không hề quá phức tạp, y nói một chút là xong. Có điều, đợi y trình bày xong, Cừ Doanh lại dùng ánh mắt chứa đầy hoài nghi, cẩn thận đánh giá y mấy lần, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, mặt đầy hoài nghi hỏi:

“Tinh Ngôn ngươi nói đều là thật chứ? Không phải lại gạt ta chứ? Làm sao một chút cũng nhìn không ra vậy?”

Thấy nàng không tin, Tinh Ngôn cũng không giận. Bởi vì chuyện này, có lúc ngay cả y cũng không dám tin. Bất quá, vì để thuận lợi thực thi kế hoạch, cho dù chuyện này nói ra có chút ly kì, nhưng đến giờ phút quan trọng này, cũng cần chứng minh một chút.

Nghĩ đến chỗ này, y liền đứng dậy, cười nói:

“Sớm biết cô không tin, đang muốn diễn luyện cho cô xem!”

Thế là, Tinh Ngôn liền trong mục quang hiếu kì của thiếu nữ, đưa mắt nhìn quanh. Sau một lát, chọn được một khối đá hồ. Khối đá hồ này, non nửa ngập trong đất, chu vi lớn hơn hai vòng thót.

Quan sát một lát, Cừ Doanh liền thấy y cúi người xuống, dùng hai tay cầm hai góc khối đá, xoay xoay, xác nhận đã nắm chắc, liền hét lớn một tiếng:

“Lên!”

Sau tiếng hét lớn này, chỉ thấy khối đá lớn vốn không thể có khả năng bị một thiếu niên mười sáu tuổi lôi lên khỏi mặt đất, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu nữ, cho dù không muốn rời khỏi mảnh đất êm ái của mình, cũng đã bị Tinh Ngôn lôi lên ôm trước ngực!

Chỉ giữ một chút, y lại từ từ đưa khối đá hồ đó quay về chỗ cũ. Sau khi hoàn thành một hành động vĩ đại, quan sát y, thấy y mặt không đổi sắc, tim không loạn, chỉ đứng chỗ đó cười hi hi, xác nhận với thiếu nữ, lần này có phải đã tin là y không có gạt nài hay không.

Bất quá, Cừ Doanh không có hồi đáp.

Bởi vì miệng nàng lúc này, đang há to đến mức có thể bỏ lọt một quả trứng gà.

Bất quá, nhìn biểu tình kinh ngạc lẫn vui mừng của thiếu nữ, Tinh Ngôn vẫn không dương dương đắc ý, lắc lắc đầu, lại hơi lo lắng:

“Cừ Doanh, phương pháp của ta còn có một sơ hở rất lớn!”

“Ồ? Ta cảm thấy rất tốt mà!”

Thiếu nữ đơn thuần lúc nào cũng vô tư lạc quan như thế. Thấy nàng như vậy, Tinh Ngôn nhắc nhở rất có chừng mực:

“Cô không cảm thấy phương pháp của ta, cô cũng phải có mặt giúp đỡ sao? Chuyện này e rằng...”

“Chuyện đó có quan hệ gì chứ! Sao?”

Thiếu nữ thông minh lập tức có cảnh giác, bắt đầu chất vấn:

“Này! Người có phải cảm thấy ta quá vô dụng hay không, chỉ có thể làm hỏng chuyện? Hừ hừ...ta, những chỗ ta đi còn nhiều hơn người!...”

Thiếu nữ cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng, ngênh cái miệng nhỏ lên.

“Thật không có vấn đề chứ?”

Tinh Ngôn vì để sự tình thành công, phớt lờ sự tức giận của thiếu nữ, cứ phản vấn dứt khoát.

"Đương nhiên ! "

Câu trả lời lại càng dứt khoát.

“Kế hoạch này của ta rất bạo lực à!”

“Không sợ! Bỏ tiểu thư đang muốn giáo huấn hai cậu quan đó một chút!” Hồi đáp càng chắc như đinh đóng cột.

“

“Kế hoạch của ta còn rất đậm máu à!” Thiếu niên tiếp tục truy vấn. “...”

Lần này thiếu nữ có chút chần chừ. Chỉ bất quá cũng trong chớp lát; Tinh Ngôn lập tức liền nghe nàng trả lời:

“Vẫn không sợ!...Này, cha ta từng nói với ta, đối với quan xấu thì không thể mềm lòng!”

Xem ra, cuối cùng thì sự giáo dục của cha nàng, lần nữa lại giúp vị thiếu nữ hơi dao động này kiên định lập trường.

“Không tương được, Cừ Doanh cô vẫn thật kiên cường à!” Thấy nàng như thế, thiếu niên cũng thập phần mãn ý, sau khi tán thưởng một câu, liền đưa ra vấn đề cuối cùng: “Đúng rồi, còn có một chuyện quan trọng nhất”.

“Là gì?” Biết đã đến lúc cuối, cũng thường là khảo nghiệm gian khổ nhất sẽ đến, thiếu nữ vội tập trung lắng nghe, khẩn trương chờ đợi đoạn sau.

“Là thế này, trong kế hoạch của ta liên quan tới việc chi tiêu vài lượng bạc trắng, cô xem cô có thể hay không...” Lần này đổi thành quan chủ khảo khẩn trương.

“...Tinh Ngôn ngơoi xem ta là tên quỷ keo kiệt hử!”

Xem đáng về, lần này thiếu nữ là tức giận thật sự, đôi môi khê run, khóe môi trĩ xuống hai bên, trong hai mắt lại bắt đầu ươn ướt nước mắt.

Thế là, ở bên bờ hồ Bà Dương khói sóng giăng giăng, lại diễn ra một màn kịch kinh điển thiếu niên tay chân rối loạn thấp giọng hạ khí thỉnh cầu thiếu nữ thứ lỗi. Vừa hay lúc đó một cụ già đã trên bảy mươi chống gậy gỗ lê từ chỗ không xa nơi đó chậm chậm đi qua, nhìn màn kịch này, không nhìn được run run vuốt chòm râu hoa râm, hết sức cảm khái than:

“Ài! tuổi trẻ thật tốt! Nhớ năm đó...”

Bỏ qua cụ già này thương cảm tuế nguyệt vô tình, lại nói đến đại kế giải thoát của Tinh Ngôn và Cứ Doanh. Kế hoạch đã xác định, quỹ tiền cũng đã đầy đủ, phương án giải thoát lập tức chính thức tiến vào giai đoạn thực thi.

“Biết người biết ta, mới có thể trăm trận không bại!”.

Tinh Ngôn ở trong Quý gia tư thực, cũng đọc qua một vào binh thư chiến sách, biết sự quan trọng của việc thu được tin tức chính xác.

Nói đến việc đọc nhiều này của thiếu niên, cũng may thời đại của y còn không coi trọng khoa cử, triều đình tuyển chọn quan viên thường áp dụng cách tiến cử bảo đảm. Tiếng tăm hiếu thuận của ai tốt, sự tiến cử của ai cao, bất kỳ ai cũng có thể làm quan, làm đại quan. Vì vậy, trong quý gia tư thực, đề từ rất chú ý phát triển toàn diện, tài liệu giảng dạy của trường tư cũng không phải quan phủ chỉ định biên soạn phát hành. Trường tư bình thường, đều có đọc qua Chư tử bách gia quân. Nhờ vậy lúc này, thiếu niên nhỏ tuổi Tinh Ngôn, mới biết đạo lý “Dục tốc bất đạt, mưu định hậu động”.

Thế là buổi chiều đó, thân ảnh của hai người Tinh Ngôn và Cứ Doanh, cứ nhanh nhẹn lén khắp đường lớn hẻm nhỏ của Bà Dương huyện thành, thâm nhập bách tính, thu thập tư liệu trực tiếp liên quan đến hai kẻ vang danh Lữ Sùng Hoàng và Trần Khôi.

Lúc này, tài ăn nói đã luyện lâu năm của Tinh Ngôn cuối cùng đã có chỗ dùng, thông qua hàng loạt kỹ xảo bắt chuyện hỏi thăm, thu được rất nhiều tư liệu trực tiếp. Đương nhiên, gương mặt chân thật vô hại của y, cũng là yếu tố ngoài ý liệu trong quá trình thu thập tin tức này, khiến nó càng dễ dàng.

Đồng thời khi y bận rộn, tiểu nha đầu Cứ Doanh cũng không thành thoi. Mỗi khi có vấn đề người nam không tiện hỏi, thậm chí không tiện có mặt ở chỗ đó, Cứ Doanh tiểu thư của chúng ta liền uốn người xông lên, đẹp tính cách tiểu thư đi, dùng lời lẽ êm ái ôn tồn, cộng thêm gương mặt tươi cười khiến người vui vẻ. Dưới sự phối hợp liên lạc không kẽ hở của hai người, hiếm có ba cô sáu bà, đại thúc đại bá nào mà không bị công thể khả ái vô địch này hạ gục!

Sau đó, chỉ thấy trên Ma Phòng Nhai của Bà Dương huyện thành, đang có một vị đại hán râu quai nón như hung thần ác sát, chăm chú nhìn hai lưng ảnh xa dần trong ánh chiều, rất lâu sau mới tỉnh táo lại, nghi hoặc nói:

“Ồ? Chẳng lẽ ta rất quen với bọn nó sao? Không hiểu vì sao vừa rồi ta lại đem trải nghiệm nhiều năm trong lòng ta, dốc sạch mọi chuyện cho hai thiếu niên này biết?

Chính là:

Lòng dạ cứng như thép, cũng hóa thành mềm yếu!

Tinh Ngôn cũng không tưởng được, bản thân và tiểu nha đầu hợp thành một khối, lại thành một tổ hợp chặt chẽ như thế, không đến hai canh giờ, đã sưu tập đầy đủ tin tức cần thiết. Trải qua một hồi chú tâm lược chính, loại bỏ mấy tin tức vớ vẩn như “Lữ huyện lệnh sợ vợ”, “Trần trưởng nhóm không rửa chân”, cuối cùng đã được bản tin có tác dụng dưới đây:

Trần Khôi Trần trưởng nhóm, ngoài háo sắc thích cờ bạc, còn là người thích ăn ngon. Chạng vạng sau khi rời nha môn, tên này nhất định sẽ đi quán rượu “Thủy trung cư” ở hòn đảo nhỏ nam Bà Dương Hồ. Bởi vì “Thủy trung cư” lúc này, đang có ngư dân đem Thị ngư thượng phẩm vừa mới câu lên còn rất tươi đến. Trần Khôi mỗi tối đều đi, gió mưa cũng mặc, chưa từng có ngoại lệ...cứ như hần chưa từng trả tiền vậy.

Còn Lữ Sùng Hoàng huyện lệnh, không nghĩ tham quan này, lại cũng si mê về thanh đàm, thường đi “Thủy hồ văn xã” ở thành tây, cùng đàm huyền luận đạo, thường đến khuya mới về. Tuy nhiên phu nhân của Lữ đại nhân này, chính là muội muội của châu thủ Cán Châu phủ, huyện lệnh sợ vợ này có quan hệ cũng rất sâu xa với hần, bởi vậy không tránh được khuê môn gia pháp nghiêm ngặt. lại vô cùng sợ vợ. Chỉ là, giống như Lữ lão nhân lúc còn sống tham tiền, vụ thanh đàm thâm đàm này xác thật là một thứ hần thích đến cực độ, bởi vì cho dù luật lệ trong nhà nghiêm khắc, nhưng về mặt này, Lữ phu nhân chỉ có thể thông tình đạt lý, thuận theo ý tứ của lão đầu tử, không để hần mất mặt trong đám sĩ lâm hiện tại. Bất quá, so với trong nhà, phong khí hoàn cảnh của hai gian văn xã này, càng lúc càng khiến Lữ đại nhân lưu luyến thanh đàm, mỗi lần đều đến đêm khuya mới về.

Hai luồng tin tức này, đối với hành động giải cứu của Tinh Ngôn hết sức quan trọng; chính là hai thói quen thường ngày của hai vị đại nhân, mới giúp kế hoạch giải cứu của y, đạt được thời gian hiệu quả càng thêm hoàn mỹ.

Đôi nam nữ này khi bàn bạc xong, thì bắt đầu chuẩn bị vật sự cần thiết. Sau khi nhiều thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa, hai thiếu niên cả gan làm loạn này, liền trở lại trong Bình An khách sạn, yên lặng chờ màn đêm buông xuống.

“À, nhớ rồi! Tinh Ngôn ngơoi còn chưa nói với ta, ngơoi sao có thể có một thân sức lực đó!”.

Trong một sương phòng của Bình An khách sạn, đang truyền ra lời nói của một vị thiếu nữ.

“Ách...”

Không nghĩ vấn đề đã né tránh nửa ngày, cuối cùng cũng không thể lùm xùm trôi qua. Thiếu niên ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng cũng bứt rứt nói ra một câu:

“Ta, ta cũng không biết! Có thể là phong thủy nhà ta tốt...”

Lời này cũng không có hoàn toàn gạt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tiểu Tróc Cường Lương Như Thử (1)

Nắng chiều mùa thu chậm chậm lùi dần về núi tây, ráng hồng ở chân trời cũng nhạt dần rồi lùi vào trong u ám. Màn đêm, cuối cùng cũng buông xuống.

“Phải xuất phát rồi!” Tinh Ngôn nói.

“Ồ!” Cự Doanh có chút khẩn trương.

Lúc sắp rời phòng, thiếu niên đột nhiên ngừng lại, trầm tư chốc lát, quay lại nói với thiếu nữ phía sau: “Hành động lần này tịnh không phải trò chơi, Cự Doanh cô phải theo thương nghị của chúng ta vừa rồi mà hành sự, không được làm loạn!”

“Ta hiểu rồi!” Thiếu nữ cũng biết hành động này vạn phần hung hiểm, nghiêm nghị gật đầu.

“Còn nữa,” Tinh Ngôn lại nghiêm mặt nói, “Vạn nhất thất thủ, Cự Doanh cô cứ mặc kệ ta, tự mình chạy trước đi!”

“...Ta không thể mặc kệ người!”

“Đa tạ cô! Bất quá là cứ theo lời ta mà làm. Bởi vì chỉ có cô chạy thoát, mới có thể đem cứu binh đến giúp ta”.

“Nếu ta bị bắt đi, cô phải lập tức tìm cách nào nhanh nhất đi tìm một người, hẳn chắc chắn có thể giải trừ khốn đốn của ta!”

“Ai?”

“Vương Nhị chịu đòn”.

Nam Cơ Đảo chìm trong màn đêm, bình tĩnh an tường. Núi sông tươi đẹp trong đêm thu, đang vô cùng tĩnh lặng. Chính vì như thế, một hán tử xiêu vẹo lao đảo đi trên bờ hồ, lộ ra hết sức không cân đối.

Hán tử này trong miệng ngâm nga ư ử một điệu hát dân gian hạ lưu, thấy rõ đã uống say, chính là Trần Khôi Trần trưởng nhóm vang đang gần xa của chúng ta.

“Hôm nay vận mạng không tệ à, lại không cần phí lực cũng có thể tìm được đồ ngang!”

Mất hán say lơ đãng, tuy mù mờ nhưng vẫn thấy chỗ cây liễu trên bờ hồ không xa trước mặt đang có một con thuyền buồm đen chờ khách đậu đó. Bà Dương Hồ đã trở nên tĩnh lặng trong màn đêm, chỉ có sóng gợn lăn tăn vỗ vào bờ hồ, thuyền buồm đen đó theo sự lên xuống của con sóng, lúc nhô lúc hụp.

“Hi hi, mấy thuyền gia này bình thường trốn lão tử như trốn ôn thần, hôm nay lại vừa vận có một chiếc, chi đợi lão tử đến ngồi!”

Trần Khôi đầy vẻ đắc ý hô: “Khà khà! Ăn com miễn phí, ngồi Bá vương thuyền, đại trượng phu như thế là quá được rồi!”

Vừa nghe tiếng hán gọi, vị thuyền gia đội nón đang ngồi ở đầu thuyền đợi khách, vội đứng dậy, sau đó thì tháo sợi dây thừng buộc trên thân cây liễu, kêu “Lão gia, ngài ngồi ổn không?”, rồi đưa cây sào trúc điểm nhẹ vào bờ hồ, thế là chiếc thuyền này nhẹ nhàng rời khỏi bóng liễu bên bờ hồ, trong màn đêm mênh mông, chạy vào trong Bà Dương Hồ.

“Không tưởng được thuyền gia này cũng hiểu chuyện, hà hà...” Tên tiểu đầu mục Trần trưởng nhóm phẩm cấp bé xiu xiu này, đang thích thú được người khác gọi là lão gia.

... “Hồi nãy định về làm gì chứ? Về ngủ à?...không phải, đã nhớ rồi...lão gia ta còn phải gian khổ một chuyến, vào trong đại lao cả đêm thăm vấn tiểu nương tử đó!”

... “Đợi chút nữa, ta phải chăm sóc nàng thật tốt, để nàng biết thủ đoạn phong lưu của Trần lão gia ta đây...”

Đúng khi thuyền đến giữa hồ, lúc vị Trần lão gia này tinh thần đang lâng lâng vì men rượu, gương mặt đầy dâm đãng cười bí ối, bên tai bỗng nghe một tiếng gió “vù”, cảm giác trước mặt đen thui – thì ra là một cái túi gai lớn chụp xuống, nhốt cả người Trần Khôi Trần lão gia say rượu yếu ớt vào trong nhanh nhẹn buột miệng túi lại, hoàn chỉnh thành một cục.

“Khô vậy! Lên trướng thuyền tặc rồi!”

Chỉ thoáng chốc, Trần Khôi này đã tiêu hết hơi rượu, lời nói phong lưu kinh nhân vừa rồi cũng lập tức bị ném đến ngoài chín tầng mây. “Cứu, mệnh, a...”

Không tưởng được Trần trưởng nhóm tề như thế, chỉ hơi ngọ nguậy vài cái, đã kêu gào như heo bị thọc tiết!

Chỉ là Bà Dương Hồ khỏi sương vạn khoảnh, lại đang đêm đen mông lung, thuyền đi lại trên hồ cực ít, cho dù có ngư gia nghe được, cũng chỉ giả điếc, có ai dám đến gần chứ? Vì vậy tiếng la cứu mạng rách cả cổ họng của Trần trưởng nhóm này, tuy tê tâm liệt phế chói tai vô cùng, nhưng không có chút hiệu quả thực tế nào.

“Cầm cái mỏ nhọn của ngưoi lại!” Một tiếng quát lớn rền rền vang lên, sau đó Trần trưởng nhóm liền cảm giác một trận thiết quyền như mưa rơi trên người hắn. Tuy có một lớp vải gai dây che chắn, nhưng một trận đánh người này, khiến Trần trưởng nhóm tề môi gãy răng đau đớn, gương mặt méo mó hết sức khó nhìn – đương nhiên, đang ở trong cái túi này, cũng không đoán được hình dáng mặt mày của hắn trở nên xấu như thế nào.

Trận đòn cuối cùng cũng ngừng, sau đó liền nghe người đó hét: “Kêu nữa không? Còn kêu nữa lão tử quăng ngưoi xuống hồ cho cá ăn!”

“Hảo hán không chịu thiệt trước mắt”, không tưởng được vì Trần đại trưởng nhóm bình thời tác oai tác phúc này, lại là hảo hán trong hảo hán. Trần lão gia trong túi gai lập tức ý thức được sự tình nghiêm trọng, vội ngừng việc la hét vô ý nghĩa nhưng rất có thể mang lại hậu quả nghiêm trọng, trong túi gai thấp giọng van xin: “Không biết vị hảo hán này có phải tú tiên không được thoát mái phải không? Nếu là vậy, chỉ cần phân phó tiểu nhân một tiếng, sau khi quay về tiểu nhân lập tức hai tay dâng cho hảo hán, tuyệt đối không hàm hồ!”

Tặc nhân đó lại không trả lời. Im lặng hồi lâu, nhất thời trong khoang thuyền tịch mịch, chỉ nghe tiếng sóng hồ ì oạp ngoài thuyền.

Chỉ là, càng tĩnh mịch như thế, trong lòng Trần trưởng nhóm càng sợ hãi. Lại đột nhiên nghĩ đến bản thân trước giờ dường như không có làm qua chuyện gì tốt, nói không chừng lần này là cừu gia kết oán đến tâm cừu. Bất quá không đúng à, bình thường tìm đến hiếp đáp, đều nhìn chuẩn là lão bách tính nghèo khổ, dường như chưa đắc tội với kẻ khó chơi nào?

Trần Khôi đang tâm loạn như ma, bỗng nghe một thanh âm trong trẻo nói:

“Đại ca, đêm không trăng đúng gió, cảnh đẹp ngày tốt thế này, chúng ta sao không ngâm một bài thơ để trợ nhả hứng?”

“Tiêu rồi, thì ra tặc tử không chỉ một người!”

Trần Khôi nghe vậy, không kìm được phiền muộn trong lòng, liền trách rượu vàng ở Thủy trung cung đã khiến bản thân hắn trước khi lên thuyền không nhìn rõ lộ số, đi nhầm thuyền của hồ tặc!

“Bất quá...nghe khẩu khí đó của tặc tử, dường như bọn chúng cũng là dạng phong nhã. Nói không chừng chính là Lương phi hiểu biết đạo lý trong tặc nhân!”

Trần Khôi lập tức giống như nhìn thấy được một cây thuốc cứu mạng, liền không ngừng cầu nguyện, hy vọng Bò tát trong Lão gia miếu có thể hiển linh giúp đỡ.

Đang mang mưu mô, lại nghe “Đại ca” đó háng giọng, đáp một tiếng “Được”, rồi bắt đầu ngâm một bài thơ:

“Lưng ngựa tung hoành ngang dọc

Lấy đao thương dựng làm nhà

Bảy rượu bên bãi tha ma

Giết người chính là sinh kế!”

Vừa nghe lời này, Trần trưởng nhóm bị dọa đến hồn phi phách tán!

Ngay khi Trần Khôi nghe thơ biến sắc, sắp kêu cha gọi mẹ của mình, lại nghe tặc tử trẻ tuổi tiếp lời tán thưởng:

“Bài thơ này của đại ca quả nhiên rất hay, chính là tả cuộc sống hàng ngày của chúng ta! Tiểu đệ tuy đàn độn, văn tài thua xa đại ca, nhưng cũng khoe

xấu làm một bài để họa với đại ca”.

“Úy? Không biết hiền đệ họa thể nào? Mau đọc nghe xem!”

Tuy không nhẫn nại, nhưng Trần trưởng nhóm chỉ sợ quấy rầy thi hứng của tặc nhân dẫn đến ăn đòn, lúc này chỉ đành nhin xung động muốn phát ngôn, ở trên khoang thuyền rửa tai lắng nghe. Đồng thời, trong lòng cầu nguyện không ngừng, chỉ mong hai vị tặc nhân phong cách đặc biệt thi hứng đại phát, ngâm ra tác phẩm có một không hai, tâm tình vui vẻ nói không chừng sẽ tha cho mình.

Thế là trong cùng sự mong ngóng của cả hai người, cả trong túi lẫn ngoài túi, vị tặc nhân trẻ tuổi cuối cùng cũng lí nhí đọc:

“Mười bước giết một người

Nghìn dặm không lưu dấu

Làm sao không lưu dấu?

Ném cho thần hồ ăn!”

Hai vị thánh giả đang tự thưởng thức hàm nghĩa trong bài thơ này, lại nghe tặc nhân trẻ tuổi đó đọc đến hứng khởi, bỗng hưng dữ nói:

“Lão đại, tên này vui nhất là đi Thủy trung cư, chi bằng cứ đem hán ném xuống hồ cho cá ăn. Hai huynh đệ bọn ta thì đi du hồ, tiểu đệ đang có mấy bài thơ mới muốn thỉnh giáo đại ca!”

“Không thể!”

“Không cần đâu!

Hai câu nói của tặc tử lớn tuổi và Trần trưởng nhóm cơ hồ đồng thời phát ra. Tuy hàm ý bất đồng, giọng nói càng khác xa, nhưng điều khiến Trần trưởng nhóm thở phào chính là, lời nói của tặc nhân đó giống với ý của hán.

“Đại ca, vì sao không thể?”

“Hiền đệ có chỗ không biết, tên này tuy đáng ghét, nhưng đại ca đang có một chuyện cần dựa vào trên người hán, không thể hại tính mệnh của hán”.

“Nghĩa sĩ à! Không biết đại vương có chuyện gì cần tiểu nhân làm? Ghét người phóng hỏa hay chặn đường cướp của? Chỉ cần đại vương ngài phân phó một lời, Trần Khôi ta cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cũng tuyệt không chau mày một cái!”

Vừa nghe nói tính mạng có thể không lo, Trần trưởng nhóm bỗng cảm giác cái túi gai tối đen này lập tức trở thành chỗ sáng sủa. Xem ra chắc do mình vừa rồi khấn bái cúng tế bò, dê, lợn cho bò tác đã sinh tác dụng, nghe được việc bản thân còn có chỗ dùng với bọn tặc nhân này, Trần Khôi lập tức hận không thể đem cả trời xuống cho tặc nhân – nhưng lại không dám vùng vẫy lung tung, sợ bị hiểu lầm muốn đào tẩu.

“Câm mồm!”

Nghe hán huyền não, tặc nhân trẻ tuổi quát một tiếng, sau đó dịu giọng hỏi:

“Không biết đại ca người vì chuyện gì?”

“Ái! Nói ra sợ hiền đệ cười, nghĩ xem đại ca ngươi tuy hết sức tài hoa, thi tài xuất chúng, nhưng cũng vì đó mà mắt đặt trên đầu, khó kiểm tri âm, cũng không nhìn đến đám tục phản bình thường. Cho đến tận hôm nay, vẫn là người đơn chiếc. Hiền đệ tuổi còn trẻ, không biết được nỗi khổ không có người kẻ gôi đâu”.

Nói đến chỗ này, tặc nhân lớn tuổi không nhịn được thở dài than ngắn, ngữ điệu khổ sở, làm cho Trần Khôi cũng dường như quên đi xử cảnh của mình, chút nữa đã xuất ngôn an ủi.

“Này! Không biết đại ca có nỗi khổ như thế! Vừa rồi là tiểu đệ lỡ mồm. Chỉ là, chuyện này liên can gì đến tên này?”

“A!...Đại vương à! Chuyện tẩu phu nhân cứ giao cho tiểu nhân! Ta giỏi nhất chuyện này! Sáng sớm mai đưa cho ngài mấy cô, bảo đảm ai nấy...”

Đây chính là Trần Khôi nghe được hai chữ “Tên này” mà có phản ứng, lập tức biểu lộ lòng trung; nếu không phải trong túi chật hẹp, thì ngay cả nhảy múa hán cũng làm!

“Câm cái mỏ nhọn của ngươi đi! Làm ồn nữa thì lão tử sẽ cho ngươi một quyền!”

Túi gai lập tức yên lặng như cũ, nhìn không ra bên trong còn có vật sống.

“Hiền đệ ngươi có chỗ không biết, hôm nay trước giờ Ngọ đại ca đang đi trên Vọng Hồ Nhai mua ít thảo dược trị bong gân, trật khớp để chuẩn bị cho lúc bất ngờ, lại ở trước quầy hàng thuốc thấy được đại tẩu của ngươi – ách, đó là một vị cô nương bán thuốc. Ta cùng nàng vừa thấy đã ưng, hai người đều hâm mộ tài mạo của đối phương, lập tức ở dưới mặt trời, trước quầy hàng thuốc ước định chung thân!”

“Đại ca đang muốn quay về thương lượng việc đón dâu với ngươì, nhưng trong lòng quả thực không thể dứt được hình bóng chị dâu ngươì, nửa đường quay trở lại, muốn nói tiếp với nàng mấy câu tri âm – ai biết đã là ngươì đi quấy trống, hành tung khó tìm. Chính là ‘Đa tình tự cổ không dư hận’, hà...”

“A! không tưởng được đại ca ngườì đáng vẻ thô kệch, vẫn có tấm lòng lãng mạn tình tế như thế”

“Hiện đệ làm rồi! Lúc đó đang lúc đại ca trong lòng ảo não, lại nghe ngườì đi đường nói, chính là tên trong túi này bắt đại tẩu ngươì và nhạc phụ ta vào trong nha môn! Mối cừu đoạt thê giết...”

Tặc nhân đại ca đó nói đến chỗ này, bỗng lại nộ khó bộc phát, thế là Trần Khôi chỉ cảm giác trên mông đít mình, lại trúng một cước mạnh. Có điều tuy đau nhưng cũng chỉ ráng nhịn, không dám kêu gào.

Trần trường nhóm này không then là cầm đầu nha dịch một huyện, quả là cơ linh, vừa nhin đau, vừa tiếp lời, thấp giọng hạ khí cầu cáo:

“Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân mù mắt rồi, không nên đụng đến đại tẩu! Chỉ xin hảo hán tha cho tiểu nhân quay về, tiểu nhân sáng sớm mai sẽ đưa tẩu phu nhân về”.

“Hà? Lời này thật chứ?”

“Tuyệt không hư ngôn! Nếu tôi có nửa câu nói láo, xin cho Trần Khôi tôi bị sét đánh, không thể chết an lành! Cứ cho tôi bị...”

Biết đang đến thời khắc quan trọng, Trần trường nhóm không chút chần chừ thê độc ào ào, sợ nói chậm thì tặc nhân này biến đổi chủ ý, cái tính mạng này cũng bị mất ở trong Bà Dương Hồ.

Thê độc này của Trần Khôi, cũng là phát từ nội tâm, ngữ khí chân thành. Tên khốn khiếp yếu sợ mạnh này, chính là “Đi đêm cũng có ngày gặp quỷ”, hôm này mới biết còn có ngườì hung dữ hơn mình, lập tức liền không dám có chút hai lòng nào.

“Được! Không cần phải thê độc nữa. Nghĩ ngươì cũng không dám lừa gạt bọn ta, nếu trước giờ ngộ ngày mai còn không thấy nàng dâu của ta, không cần thiên lôi đánh ngươì, ta cũng không tha cho ngươì! Trừ phi cả đời ngươì chui rút trong huyện nha không đi đường ban đêm!”

Trần Khôi liền nói không dám, thê thốt thể hiện lòng trung thành.

“Đại ca, tên này đã nhận sai, cứ “đưa” hẩn qua đi”.

““Đưa” qua? Không phải là siêu độ chứ?”

Trần trường nhóm đã như chim sợ cành cong, nghi thần nghi quỷ. Lại nghe đại ca đó trầm ngâm một chút, nói:

“Không thể, bờ bắc sợ có ngườì đi dạo, nếu bị nhìn thấy sợ sẽ hỏng chuyện; hay là quay thuyền lại, đến Nam Ki Đảo tìm một chỗ tịch mịch ném xuống”.

“Quả nhiên vẫn là lão đại nghĩ được chu toàn! Cứ y theo lời đại ca”.

Trần Khôi ở trong túi nghe rất rõ, chỉ là tịnh không dám nói leo; trong khoang thuyền lại yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng nước vỗ bì bõm vào thuyền, tiếng mái chèo khua sóng...

Hôm nay, thủy lộ của Bà Dương Hồ này, trong lòng Trần Khôi dường như hết sức dài, qua một lúc lâu, thuyền này mới chậm bờ ngừng lại.

Mới thăm vui vẻ, lại bỗng cảm giác giống như đang vãn giá vù, bản thân cùng cái túi gai này bị ngườì lôi lên, lại đi mấy bước vẫn ở trên đất, trên ngườì rất đau, bất giác la “á” một tiếng. Tiếng la vừa vang lên, Trần trường nhóm lập tức trong lòng hết sức lo lắng, thăm cảnh giới, cũng không dám có chút động tĩnh nào.

“Trần, trường, nhóm...”

Chỉ nghe giọng nửa nam nửa nữ của tặc tử trẻ tuổi nói:

“Ngươi cứ kêu đi! Nói không chừng sẽ có ngườì đến cứu ngươi!”

Túi gai yên tĩnh như nước đọng

“A...Không phải là té chết rồi chứ?”

“Đại vương, tiểu nhân còn sống chứ?”

Sợ tặc nhân quyền đâm cước đá kiểm tra, Trần trường nhóm đành phải xuất thanh ứng đáp; chỉ bất quá, tên này đã tận lực hạ thấp thanh âm, nếu không phải là đêm tối yên tĩnh, khoảng cách lại gần, bằng không nhất thời thật sự không nghe tiếng hẩn.

“Chưa chết đâu. Nhớ kỹ, trước giờ ngộ ngày mai, ta muốn thấy được nương tử của ta, cùng cha nàng từ trong nha môn bước ra”.

Ngừng một chút, lại bỏ sung một câu:

“Nếu trên người bọn họ thiếu một sợi lông, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi!”

"Nhất định ! Nhất định ! "

Lại bỗng cảm giác có chút thiếu sót, Trần Khôi vội bổ sung:

“Đại vương xin yên tâm! Chuyện ngày mai cứ giao cho tiểu nhân!”

Ngữ khí kiên định, tiếng như muỗi kêu.

Đợi thật lâu, nhưng không nghe có người đáp lời. Trần Khôi đang thấy bồn chồn, lại phát giác thân thể dần có thể chuyển động, không khí thở cũng dần nghe lạnh.

Thì ra, không biết lúc nào, miệng túi đã được mở ra.

Lúc phát giác tình hình này, Trần Khôi vẫn không dám cử động. Qua một lúc, xác nhận xung quanh đúng là không có người, mới dám chui khỏi túi. Vốn là Trần trưởng nhóm kinh nghiệm quả nhiên phong phú, biết rõ tuyệt không thể đối mặt với tặc cướp. Nếu như tướng mạo của tặc nhân đó sợ hãi bị mình nhìn thấy, cái tiểu mệnh này cũng coi như kết thúc ở đây – nhớ đến trận quyền đầu mạnh mẽ đó, Trần trưởng nhóm không nhịn được lại rung mình một cái.

Đứng ngẩn ngơ ở đó một lúc để định thần, Trần trưởng nhóm lúc này mới vận lực mà đi; quan sát xung quanh, lại phát hiện chỗ bản thân đứng, tịnh không phải là Nam Ki Đảo trong miệng tặc nhân, mà là đã về đến bờ bắc Bà Dương Hồ. Mẻ nước đang có mấy chiếc thuyền nhỏ, theo sóng dập dềnh; nhìn tiếp ra xa, có thể lờ mờ nhìn thấy bóng ảnh của Vọng Hồ Lâu.

“Hai tặc đồ này quả nhiên giao hoạt!”

Trần Khôi mắng thầm trong bụng, chỉ là chân cẳng không dám chậm, đi một lèo về huyện nha.

Hắn chỉ sợ đi chậm, có tên thù hạ nào ngu ngốc không biết tốt xấu vô lễ với cha con cứu khổ cứu nạn đó!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Lãng Tĩnh Phong Điềm, Binh Tiêu Qua Đảo (1)

Màn đêm đen kịt bao trùm Bà Dương huyện thành. Cư dân của tiểu thành luôn có tập quán đi ngủ sớm, lúc này trên nhai đạo đã tẩy sạch phồn hoa ban ngày, biến thành trống lóc lạnh lẽo. Lá vàng ở lề đầu đường, tựa hồ không chịu nổi buốt giá của đêm thu, xoay xoay rơi xuống trong làn gió nhẹ. Xa xa thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chó tru, càng thể hiện sự tĩnh lặng đặc biệt của Bà Dương thành trong đêm thu.

Trăng lạnh im lìm, sắc đêm mờ mịt.

Chỉ bất quá, hết như trâu bò nhai mẩu đơn, đối diện đêm thu lãng mạn băng khuâng, lại có người có mắt như không. Chỉ thấy chỗ góc rẽ khu rừng phía tây con đường, đang có hai thân ảnh lén lút, dưới sự che chắn của đêm đen, lo lắng bất an chờ đợi người bị hại về nhà.

Hai tiểu tặc này, chính là Tĩnh Ngôn và Cự Doanh. Hai người họ vừa ở trên Bà Dương Hồ diễn một màn kịch “Bắt thả Tào”, hóa trang còn chưa kịp tháo gỡ, đã vội chạy đến con đường mà Lữ huyện gia về nhà nhất định sẽ qua, chuẩn bị giờ trò cũ. Tên tặc đa tình giọng nói thô lỗ vừa rồi ở trên con thuyền mũi đen, chính là Trương Tĩnh Ngôn; vị “hiền đệ” trong miệng y, thì là tiểu cô nương Cự Doanh gắng gương đóng vai phụ.

Vừa rồi xử lý tên Trần Khôi miệng cộp gan thô đó, theo lý thuyết thì lần này phải là quen việc dễ làm. Chỉ là hoàn cảnh gây án lần này đòi lại ở con đường huyện thành, phải đề phòng hộ gia đình gần đó và người đi đường, không thể so với Bà Dương Hồ xa xôi vắng người có thể phóng tay mà làm. Vì thế hai người so với trước kia càng thêm khẩn trương.

“Lữ lão nhân này sao còn chưa đến? Không phải hôm nay đã chuẩn bị cả đêm ở “Thủy hồ văn xã” sao?”

Tĩnh Ngôn nhìn Cự Doanh trong gió thu bắt đầu có chút co ro, không khỏi thầm lo lắng, lòng nghĩ tiếp tục như thế, người chờ chưa đến, bệnh đã đến đây trước rồi. Bất quá chắc không thể xúi quẩy như thế, bởi vì căn cứ tin tức bản thân thu được, Lữ lão nhân đó cho dù không tình nguyện, cũng tuyệt không dám cả đêm không về nhà. Tĩnh Ngôn không ngừng cổ động cho chính mình, đồng thời bảo Cự Doanh đến góc đường tránh gió.

Ngay khi hai vị nghĩa sĩ trên đường gặp bắt binh này chờ đợi có chút hoảng sợ thì cuối cùng, trong sự mong đợi của mọi người, một vai chính khác đã xuất hiện trong vở kịch, Bà Dương huyện chủ Lữ Sùng Hoàng Lữ lão gia, bước chân thong thả ung dung, từ phía lề kia đường lác lác đi đến.

Tĩnh Ngôn ra hiệu cho Cừ Doanh, cùng ẩn vào trong màn đêm hắc ám.

Tiếp tục tạo ngộ của Lữ lão gia, lão cũng lòng trung sáng rõ giống như tên thuộc hạ của mình, chỉ là tính tiết hơi có khác nhau. Lữ lão gia đang bị nhét một cục vải bỏ trong miệng, không thể kêu gào, mơ mơ hồ hồ bị túm đến một chỗ vắng vẻ.

Chỉ bất quá Lữ lão nhân chắc may mắn hơn đó là, tặc nhân đảm nhiệm chủ lực nhận thức được rất rõ, bản thân còn chưa thể không chế lực đạo tốt, nhìn xương cốt của Lữ lão gia hết như cây khô bên đường, lòng nghĩ bản thân tuy có thể “cử nặng như nhẹ”, nhưng chưa đạt cảnh giới “cử nhẹ như nặng”, sợ một quyền đánh ra, Lữ huyện gia này sẽ mất luôn mạng ngay tại chỗ.

Thế là, việc trước giờ không rèn luyện thân thể của Lữ lão huyện gia, lại giúp lão may mắn tránh được nỗi khổ bị ăn đòn. Chỉ bất quá, va chạm thì khó tránh được.

Kỳ thật, hai người tuổi trẻ liều mạng này có chỗ không biết, phía sau Lữ lão đầu không xa, còn có một đầy tớ nhỏ tuổi đi theo. Bởi vì Tĩnh Ngôn và Cừ Doanh cả hai đều khăn trương, ánh trắng cũng đã mờ hơn, chỉ chăm chăm nhìn chủ nhân, đối với kẻ hầu nhất thời không có nhận thấy; mà tên người hầu nhỏ tuổi đó, cũng vì chuyện xảy ra đột ngột, bỗng chốc cũng không có phản ứng.

Ngay khi tên tùy tùng đó tỉnh lại muốn tri hô, nhưng đã mềm oặt ngã xuống. Ở vị trí ngay gáy hấn vừa rồi, có một nắm đấm to lớn ngừng ở đó!

Người trẻ tuổi tự cho rằng không có sơ hở, lại không biết vừa rồi sém chút đại nạn lâm đầu!

Tất cả mấy chuyện này hoàn thành rất nhanh như đèn kéo quân; nếu như có người không chú ý nhìn thấy, còn cho rằng người đó vừa rồi đang diễn một kịch đèn chiếu.

Sự tình sau đó, thì đại loại cũng như trên Bà Dương Hồ khi nãy. Lữ lão huyện gia luôn chỉ quen diễn giảng cho người khác, không thể không tiếp thụ một bài thuyết giáo cả đời khó quên. Không có a dua xu nịnh quen thuộc, chỉ đầy rẫy sự châm biếm và dọa dẫm vô pháp vô thiên.

Lần này bọn Tĩnh Ngôn điều chỉnh đối thoại một chút, đem bản thân miêu tả thành tặc khấu kiếm ăn trên Đại cô sơn; còn Tĩnh Ngôn và vị thiếu nữ bán thuốc đó có quan hệ luyện ái, cũng từ cái vụ vừa thay đã yêu, biến hóa nhanh chóng thành thanh mai trúc mã có chi phúc vi hôn. Suy cho cùng Lữ lão nhân này không phải là hán tử thô lỗ ngu xuẩn như Trần Khôi, nói bừa một chút là có thể bị lão nhìn ra chỗ sơ hở.

Diễn giảng hồi lâu cuối cùng kết thúc trong mồ hôi lạnh khắp người Lữ huyện gia. Với sự khủng bố và uy hiếp làm lời kết, hai vị khách không mời mà đến này ném hấn xuống nghênh ngang mà đi.

Vùng vẫy hồi lâu, Lữ huyện gia mới từ trong túi gai rì tiền mà Tĩnh Ngôn mất nửa ngày mới mua về, gian nan tự giải thoát chui ra. Mồ hôi lạnh dính trên người, bị gió đêm thu lạnh lẽo thổi đến, tăng thêm sự kinh khủng và dày vò trước giờ chưa có, Lữ lão gia chỉ cảm giác tinh thần và thể xác đều hết sức khó chịu.

Một lúc sau định thần lại, thất tha thất thiếu đi tìm tên hầu của lão, sau khi tỉnh lại thì nâng đỡ lẫn nhau nhắm hướng Lữ phủ lão đảo mà đi. Tên tùy tùng nhỏ tuổi chưa định thần hồn, không hề biết lão gia của nó vừa rồi đã phát sinh sự cố gì; chỉ thấy thần sắc thất hồn lạc phách đó của lão gia, người trẻ tuổi thông minh liền biết lúc này nên giữ im lặng.

Đường đêm dài đằng đẵng, suốt đường im lặng.

Bề ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng so với tên hầu, Lữ huyện gia đã nghe qua một trận diễn giảng, phong ba lại nổi lên trong lòng. Cuộc đời lão lần đầu phát giác, chủ nhân của một huyện nông cuồng tự cao tự đại, lúc gặp cường đạo bên đường, thì ra cũng yếu ớt và vô năng như thế. Lại nghĩ những chuyện tác oai tác quái mình từng làm, giống như bị đòn cảnh tỉnh, không kìm được mồ hôi lạnh ào ào túa ra!

Lúc này lão mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra mọi người kính lão sợ lão, đều là vì chức quan và vương pháp đó của bản thân – tuy bản thân thường thường không đem vương pháp ra làm việc, nhưng một khi có kẻ mạnh cũng coi thường cái vương pháp này như lão, bản thân ở dưới thủ đoạn của những cường đạo này, cũng giống như những tiện dân bình thường bị lão khinh khi, bóc lột. Còn bản thân trước đây có thể không kiêng nể gì, mọi việc đều thuận lợi như thế, hoàn toàn là y vào phu nhân là em của Châu phủ, thường thay lão thu thập đồng hồ hỗn loạn, bằng không không cần tặc phi động thủ, bản thân cũng bị cường hào trên quan trường lật đổ.

Lữ lão huyện gia chịu trận kinh khủng đó, lúc này lại biến thành hết sức tỉnh táo. Thì ra vị thế từ kết tóc ở nhà mà mình thường tôn trọng nhưng không gần gũi đó, mới là người chân chính yêu mình bảo vệ mình. Nghĩ đến chỗ này, Lữ Sùng Hoàng Lữ lão gia không nhận được càng bước nhanh hơn, đi về phía nhà đang có người đợi lão quay về.

Vừa bước vào phòng, Lữ phu nhân thấy trượng phu nhếch nhác như thế, bất giác kinh hô một tiếng, quên cả trách lão về trễ, vội vàng hỏi lão đã xảy ra chuyện gì. Lữ lão gia lại không trả lời, một tay kéo thế tử, run giọng kêu: “Nương tử!” Lại phát giác nương tử của mình đã lốm đốm tóc bạc, trong lòng càng là trăm cảm xúc lẫn lộn. Chính là:

Thường chịu khổ, tóc mây nhiễm tuyết, mặt phơi sương, nét xuân đi không trở lại.

Tuổi già khó tránh, chỉ sợ mưa phù gió bụi.

Nhưng chỉ mong vô tổn vô thương, ta với nàng cùng vui vùng buồn...

Một đêm này, bao nhiêu người không ngủ.

Lại nói Tinh Ngôn và Cừ Doanh làm xong hai chuyện phạm pháp đó, chạy như điên về khách sạn, tự cho rằng thần không biết quỷ không hay chuồn vào phòng khách. Đợi đến khi vào trong phòng rồi, hai người cũng bị kinh hãi như Trần trường nhóm và Lữ huyện gia, cũng là thần hồn bất định. Đợi một lúc sau định thần lại, hai người lúc này mới phát giác hai chân của mình đều có chút không chịu không chế, không ngừng run rẩy, không nói rõ được đó là vì khấn trang, nghĩ lại sợ, hưng phấn, hay là cả buổi chiều chạy đi chạy lại khiến cơ chân co rút lại.

“Quay về rồi!”

“Ừ, quay về rồi!”

Thanh âm của hai người đều có chút run rẩy, bất quá đều nhìn thấy sự vui mừng trong mắt của đối phương. Mặc kệ kết quả ngày mai thế nào, cũng coi như đã là nỗ lực cao nhất của bản thân, hơn nữa còn bình yên quay về.

Kỳ thật trong mắt của người lão luyện thành thực, phương pháp bắt giữ thượng quan ép buộc thả người này của Tinh Ngôn, thực sự là có thiếu sót cần xem lại, có nhiều chỗ hành động nguy hiểm không thỏa đáng. Nếu như là bọn họ, vô luận thế nào cũng không dám khinh cử vọng động như thế, nhất định sẽ suy nghĩ kéo dài thời gian, quyết không thể hành sự lỗ mãng như thế.

Nhưng chính vì thiếu niên phố chợ Tinh Ngôn không biết trời cao đất dày, tiểu cô nương Cừ Doanh đó trước giờ càng không biết sợ gì, còn thấy kế hoạch này của Tinh Ngôn không có kẻ hở còn rất thú vị, lại có thể giáo huấn kẻ xấu một chút, liền vội vàng như thiên lôi đi theo Tinh Ngôn. Cái gọi là “Nghe con không sợ cọp”, hai nam nữ liều lĩnh này nói động thủ là động thủ, lại vô cùng thành thực, trong một đêm đã làm xong chuyện này.

Tuy sự thuận buồm xuôi gió của đêm nay, cùng kế hoạch coi là chu tường của Tinh Ngôn, còn có sự tương trợ của cao nhân qua đường, nhưng thực sự khiến người ta không thể không bội phục chính là vận khí và dũng khí của hai người. Rất nhiều lúc chính là như thế, đối với chuyện khó khăn, người càng nắm rõ góc ngách, lại càng dễ sợ đầu sợ đuôi không dám hạ thủ, do vậy vĩnh viễn không làm được. Ngược lại, người lỗ mãng không hiểu con đường phía trước gian khổ, người không biết thì không sợ, liều lĩnh nói làm là làm, mặc kệ trong quá trình có thể gặp khó khăn và cản trở gì, cuối cùng lại hoàn thành được sự tình.

Lạc đề một chút, lại nói hai người Tinh Ngôn và Cừ Doanh đó, tuy vừa rồi cực khổ làm chuyện không liên quan đến mình như thế, nhưng không có chút buồn ngủ nào. Cừ Doanh không quay về phòng, ở cùng Tinh Ngôn hạ thấp giọng nói, lúi rúi ôn lại hành động vừa rồi. Hai người trẻ tuổi càng nói càng hưng phấn, kết quả càng không ngủ được.

Thế là, Tinh Ngôn chế nhạo thanh âm của Cừ Doanh giả tác nhân quả hiền hòa, lại trách nàng làm trận đem đài từ “Ném cho ba ba ăn” đổi thành “Ném cho thần hồ ăn”, chẳng ra gì cả. Cừ Doanh thì cười nhạo Tinh Ngôn biểu diễn làm tác tử đa tình quá mức, cười ý tình chân ý thiệt như thế liệu có phải thật sự muốn vợ hay không - - Tinh Ngôn bị chọc lúng túng la lớn oan uổng, cực lực biện bạch, cố biện minh mấy lời đó đều là nghe được từ từ khách của Đạo Hương Lâu.

Hai người trẻ tuổi không biết tư vị lo lắng, cứ đùa giỡn như thế đến khi gà gáy sáng, mới chia tay nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai mãi đến lúc mặt trời lên cao, Tinh Ngôn lúc đó mới dậy mặc áo rửa mặt, sau đó thì đi xem Cừ Doanh dậy chưa, khi đi trong hành lang lại vừa hay gặp người đánh xe của Cừ Doanh. Người xa phu đó chào Tinh Ngôn buổi sáng, sau đó tựa như trong vô ý nhắc đến, cha con người bán thuốc trên Vọng Hồ nhai bị bắt đi hôm qua, đã được thả ra rồi.

Tinh Ngôn nghe tin này lập tức hớn hở ra mặt, không kìm được vội đi xem Cừ Doanh dậy chưa, sau đó nói tin này cho nàng nghe. Cừ Doanh nghe được cũng hết sức vui mừng, xem ra hai vợ kịch “Bắt thả Tào” đêm qua đã phát huy tác dụng, bốn ba khổ cực cả đêm cũng không uổng phí!

Tạm không nhắc đến hai người trẻ tuổi “một người làm quan cả họ được nhờ”, lại nói Lữ Sùng Hoàng Lữ huyện gia đó, trời vừa sáng liền chạy đến huyện nha, đi vòng quanh trong thư phòng, vất óc suy nghĩ tìm lý do thế nào để lệnh Trần Khôi thả người. Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, lại nghe Trần trường nhóm cầu kiến ngoài cửa.

“Tên này hôm nay lại đến sớm như thế!”

Bất quá đang muốn tìm hấn, Lữ huyện gia vội quay lại ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ lim, sau đó thì gọi hấn vào.

Lúc này trong lòng Lữ huyện gia đã định chủ ý, tuy nói trước đây Trần trường nhóm này bắt được nữ tử nào hơi có nhan sắc, liền giống như miêu nhân thấy được thịt sống không thể buông tha, nhưng lần này vô luận thế nào cũng phải ép hấn thả người, bởi vì lời nói khủng bố của hai tên tác nhân đêm qua vẫn còn vang bên tai. Nếu như Trần trường nhóm này thực không thức thời, cũng chỉ đành lấy chức vị này ép hấn. Chỉ là tốt nhất vẫn không nên làm mất mặt nhau, dẫu sao những chuyện bất lương trước đây của mình, Trần Khôi cũng biết rõ.

Nhìn Trần Khôi đang tiến vào, trong lòng Lữ huyện gia lập tức có kế hoạch, nâng chung trà lên nhấp một ngụm cho thấm giọng, sau đó đằng hắng một tiếng, bắt đầu từ sở trường huyền học của lão, thao thao bất tuyệt, lấy việc cuối cùng ám thị Trần Khôi thả người làm nền.

Đáng tiếc màn biểu diễn đẹp mắt này lại là làm cho người mù xem, không tường được Trần Khôi đó cũng trong lòng cũng đang gan bào ruột xé, đúng là lòng nóng như thiêu!

Sáng sớm chạy qua thành thị lão gia thả người, lại bị Lữ huyện gia xem như đồng đạo ở Thủy hồ văn xã, âm âm dương dương có có không không thao thao thuyết giảng, đến mức Trần trưởng nhóm đầu óc choáng váng. Đang không ngừng vâng vâng dạ dạ phụ họa, Trần Khôi bỗng nhớ đến thủ đoạn độc ác của hai tặc nhân gian hiểm ác đêm qua, đặc biệt là lời cảnh cáo trước ngõ đúng giờ thả người, lập tức sồn tóc gáy, cũng đành quấy nhiễu Lữ lão gia đang nói đến lúc cao hứng, đợi lão vừa dứt câu liền nói chen vào:

“Lữ huyện gia, tiểu nhân có chuyện gấp bẩm cáo!”

“Hả? Chuyện gì?”

Bị ngắt ngang dàn bài dài dằng dặc tốn công xây dựng, Lữ huyện gia thật không cao hứng, nhưng lúc này cũng không tiện phát tác, cố gắng vui vẻ bảo Trần Khôi từ từ bẩm lên.

“Lữ lão gia, ngài thấy liệu có thể thả hai cha con tiểu nhân bắt lúc trưa hôm qua ra hay không?”

“Phù!”

Nước trà trong miệng Lữ huyện gia phun ra!

Bỗng thấy thần sắc quái dị của lão gia, Trần Khôi cuống quýt, vội đem lý do mà mình mất ngủ cả đêm hôm qua mới chuẩn bị được, dùng ngữ khí thành khẩn nhất, khiêm nhường nhất, rủ rì nói ra, chứng minh hôm qua mình bắt hai cha con nọ chỉ là một trường hiểu lầm. Trần Khôi trước tiên kiểm điểm việc không làm tròn chức phận nghiêm trọng của mình, cuối cùng lại biểu thị vì chuộc lỗi lầm trong công tác, chủ động yêu cầu khấu trừ lương của mình làm tiền chuộc tội để thả hai cha con nọ, coi như là trừng phạt đối với sự sơ suất cầu thả của mình.

Lữ huyện gia đè nén xung động muốn ôm hôn Trần trưởng nhóm, dùng ngữ khí hòa hoãn và thân phận huyện chủ, biểu thị sự tán dương đối với thuộc hạ đứng cảm thừa nhận lỗi lầm, hy vọng hẳn tốt nhất có thể nhanh chóng sửa đổi lỗi lầm, mau thả hai cha con nọ ra. Còn thấy rằng Trần trưởng nhóm làm việc luôn cần cù, Lữ lão gia trước giờ xử sự công bình, lần này cũng vậy, quyết không thể vì một lỗi nhỏ của Trần trưởng nhóm mà cản trở lương của hắn.

Trần trưởng nhóm trước đó nhận thức được chuyện này hết sức gian nan, nhưng không ngờ hôm nay Lữ lão gia này lại nói lời tốt như thế. Thì ra quyết định hao tiền bi tráng của hắn cũng dựa trên tính tham tiền như mạng của Lữ lão quan nhân mà ra, nhưng không tượng được hôm nay không biết thổi thứ gió gì, không phí bao nhiêu miệng lưỡi thì Huyện lão gia này đã thông khoái cho phép thả người. Quả thật nghĩ không ra, Lữ lão huyện gia trước giờ “một cẳng cũng không bỏ” này, lại còn có mặt liêm khiết thanh cao như thế.

“Trước giờ mình liệu có hiểu lầm ông ta hay không? Bất kể thế nào, việc chuyển nguy thành an cũng đã thuận gió thuận nước, xem ra nhất định là Bò tác nghe được lòng thành cầu nguyện của mình, phù hộ bản thân có thể gặp hung hóa hiên. Sau khi làm xong chuyện này, phải nhanh đến Lão gia miếu trả lễ, đem cái đầu heo lớn dâng lên cho Bò tất như lời khấn đêm qua!”

Trần Khôi Trần trưởng nhóm đang nghĩ ngợi lung tung, Lữ Sùng Hoàng Lữ lão gia cũng thầm kêu may mắn. Không biết thế nào, bình thường làm sao cũng không nhận thấy, hôm nay lão càng nhìn gương mặt bầm dập của Trần trưởng nhóm, càng phát giác rất khả ái.

Úy, mặt mũi bầm dập! Lữ lão huyện gia trước đó tâm thần bán loạn, mãi đến lúc này mới phát hiện trên gương mặt của thuộc hạ, từng cục từng cục bầm tím, hết như vừa mở tiệm nhuộm, liền vội thân thiết hỏi thăm vị thuộc hạ trung thành này đã phát sinh chuyện gì.

“Ách, chút thương vật này, là tiểu nhân đêm qua đi rửa chân, không ngờ trời tối đất trơn, trượt chân té ngã, mặt mũi thành thế này...”

“Này, Trần trưởng nhóm sau này phải chú ý dưới chân”.

“Đa tạ lão gia quan tâm, thuộc hạ sau này nhất định chú ý!”

“Ừ! Trên mặt lão gia người...”

Thì ra Trần trưởng nhóm cũng phát giác, trên mặt Lữ lão gia đằng trước, cũng rách mấy đường.

“Cái này... kỳ thật đêm qua ta thấy con mèo nhỏ trong lòng chủ mẫu người kêu gào làm ta bức bối, liền muốn bắt nó ném ra cửa. Nhưng không ngờ ngược lại bị con súc sinh đó cào rách mấy đường!”

“Ồ! Lão gia người sau này cũng phải cẩn thận”.

Hai người này ai nấy đều mang mưu mô, ai cũng không chú ý tâm bệnh trong lời nói của đối phương.

“Lão gia, ngài không có gì phản phó, vậy tiểu nhân xin lui! Đi thả hai cha con kia ra”.

Chính là Trần trưởng nhóm sợ đêm dài lắm mộng, không có lòng lưu lại.

“Mau thả đi!”

Q.1 - Chương 10: Tù Khẩu Lợi Nha, Ná Quả Quỷ Khốc Thần Nộ (1)

Lại nói vị Lữ Sùng Hoàng Lữ lão gia đó, sau khi gặp đại nạn này, lại giống như được tắm nước thánh, hoàn toàn đại ngộ, từ đó không ngờ ra sức sửa đổi những sai trái lúc trước. Lữ Sùng Hoàng mô phỏng theo cách quản lý thuận theo tự nhiên của quận thủ Tào Tham đời Hán sơ, phân cấp quản lý, bất cứ chuyện gì cũng chỉ quản đại thể, ít hỏi chuyện nhỏ, phóng tay cho phép Thương hộ hào cường của Bà Dương huyện đi xử lý sự vụ địa phương; bản thân mình thì cả ngày chỉ biết ở nhà môn thưởng phạt, hoặc cùng phu nhân đi dã ngoại, hoặc đến Thủy hồ văn xã gặp bạn, cả ngày vui vẻ thoải mái.

Không tưởng được chuyển đổi như thế, Bà Dương huyện sau đó lại hàng năm mưa thuận gió hòa, no ấm giàu có, lại xưng đại trị. Còn ngoại hiệu “Lữ hoàng trùng” của lão, từ đó cũng không ai nhắc đến nữa, lão bách tính khoan dung lương thiện, từ đó chỉ biết ở Bà Dương huyện có vị “Lữ công” anh minh khoáng đạt.

Nhưng truyền kì về Lữ công Lữ sùng hoàng này vẫn chưa kết thúc ở đây. Khi lão tuổi già về hưu, thì chỉ ở trong nhà cùng hưởng phúc tuổi già với phu nhân. Nhưng không ngờ Đại cô son cạnh Bà Dương Hồ, lại thật sự có tật khẩu chiếm núi làm loạn, binh họa lan ra mấy thôn. Mà quan lại Bà Dương huyện toàn là thư sinh, làm người yếu ớt, thấy tật nhân thế mạnh, nhất thời khủng hoảng vô sách, được người chỉ điểm, đành phải đến nhà Lữ lão tiên bói xin chỉ bảo.

Lữ công nghe tật nhân làm ác, tức giận nổi lên, không quản tuổi tác đã cao, đứng ra hô hào, tập hợp mọi người. Với uy vọng thanh danh của “Bà Dương Lữ Công”, không mấy ngày đã tập hợp được mấy trăm dân khỏe. Sau mấy ngày thao luyện, Lữ Công Sùng Hoàng bắt chấp tuổi cao sức yếu, sai tả hữu dùng cán tre khiêng lão thượng trận, đốc thúc dân dũng mãnh công kích tật khẩu. Binh chúng thấy Lữ công đích thân ra chiến trường, mỗi người đều cảm động cố sống cố chết xông lên, không ngờ chiến thắng liên tiếp, cuối cùng tiêu diệt hết phi khẩu ở Đại cô son, bắt rất nhiều tật nhân làm tù binh.

Lữ công tuổi tác đã cao, còn dùng chức quan văn làm chuyện võ, lại chính lúc ấy tiêu diệt tật khẩu cùng hung cực ác, chuyện này lập thành một đoạn giai thoại đương thời. Dân chúng Bà Dương huyện thành cũng đều cảm tạ đại đức của Lữ công, hoàng đế đương triều cũng nghe sự tích kỳ này, đích thân viết bằng vàng “Đương thế phục ba”, ban thưởng nhằm khuyến khích cho lão.

Còn vị Trần Khôi Trần trưởng nhóm đó, từ sau đêm kinh hồn trên thuyền tật, cứ cảm giác trên cổ mình có chút lạnh lẽo, từ đó Trưởng nhóm này làm gì cũng thấy bó chân bó tay, rất không thoải mái. Rút kinh nghiệm xương máu, trải qua tổng kết sâu sắc kinh nghiệm giáo huấn, Trần trưởng nhóm cuối cùng quyết định nên đi làm tật nhân ẩn nấp ở các núi mới có cảm giác an toàn. Thế là hần liền dứt khoát từ chức không làm, luân nhập vào đám đạo khấu.

Không ai ngờ, tên Trần Khôi này công tác ở nha môn thì làm không xong, nhưng làm đạo phi lại có thiên phú kinh người. Cuối cùng, làm đến nhị trại chủ của trại phi trên Đại cô son, Chỉ là thời vận không tốt, không tưởng được quần khấu Đại cô son thanh thế to lớn, cuối cùng lại bị lão đầu Lữ công đã gần đất xa trời dẫn người tiêu diệt. Còn Trần Khôi, cũng trở thành tù nhân của chỗ làm ngày trước.

Lúc bị giải vào thẩm vấn với tư cách đầu lĩnh tật phi, Trần Khôi vừa thấy là cựu chủ đảng đường, vội nhắc đến tình nghĩa khi xưa, mong Lữ công nể tình xưa mà tha cho hần một mạng – nhưng không ngờ, hành động này trái lại đã làm tính mạng của hần đi tong. Một tên thanh niên sĩ tử theo Lữ Sùng Hoàng Lữ lão gia từ khỏi sự diệt phi, vừa nghe tên đầu tật cùng hung cực ác này miệng mồm léo mép, lại nói từng cùng thân tượng của mình là Lữ lão công có giao tình, không tránh được tức giận điên đầu. Một đao chém xuống đầu Trần Khôi. Thanh niên sĩ tử này vốn nổi tiếng đao nhanh, Lữ công nhất thời không kịp ngăn cản!

Nếu như có người hiểu được tiền nhân hậu quả, không tránh được phải than câu tặc mệnh vô thường, báo ứng xác đáng.

Đương nhiên, mấy chuyện này đều là lời sau. Đôi thiếu niên nam nữ một tay thúc đẩy chuyển biến mệnh vận hai người đó, hiện tại lại là không biết chút gì. Lúc này hai người đang trên một con thuyền nhỏ trong Bà Dương Hồ, nhắm hướng Nam Kì Đảo lướt đi.

Thì ra, để chúc mừng cứu được hai cha con họ, theo đề nghị của Cừ Doanh, mời Tỉnh Ngôn đi Thủy trung cư trên Nam Kì Đảo ăn Thi ngư. Tâm tình của Tỉnh Ngôn cũng rất tốt, lại nghe có thể ăn món bổ dưỡng có tiếng của Bà Dương Hồ, càng lên tiếng phụ họa, thế là hai người liền thuê một chiếc thuyền nhỏ, thông thả đi đến Thủy trung cư.

Đợi đến khi thưởng thức được “Thanh chung thi ngư” của Thủy trung cư nổi tiếng gần xa, tuy tiểu cô nương Cừ Doanh kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không tránh được hồ lớn khen ngon; còn vị thiếu niên nhà nông trước giờ không có duyên với món ngon, càng là ăn đến tâm hồn bay bổng. Quả nhiên là Thi ngư “Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ”, “Thủy trung cư” này chiếm được thiên thời địa lợi, đem Thi ngư vừa mới rời khỏi nước, dùng lửa nhỏ vừa mức rán, gấp miếng thịt Thi ngư trắng muốt nóng hổi, cho vào miệng lại tự có một mùi thơm. Chẳng trách con quỷ háo sắc Trần Khôi đó, cũng phải đến “Thủy trung cư” này ăn no trước rồi mới về hành sự.

Lại nói hai người ăn xong, tâm tình đang tốt, lại thấy khí trời ẩm áp, trời cao xanh biếc vạn dặm, liền ở trên Nam Kì Đảo tìm được một chiếc thuyền buồm, lên thuyền du lãm thắng cảnh của Bà Dương Hồ.

Bà Dương Hồ dưới trời quang tự có một dạng phong tình. Mặt nước chỗ gần phản chiếu ánh nắng, sóng gợn lấp lánh, như có quang hoa rực rỡ mềm mại lưu động. Chỗ hơi xa, ánh nước như lưu ly, mặt hồ sáng rỡ tinh khiết; càng phóng tầm nhìn mặt hồ càng trở nên bằng bạc, tựa như trong một bức họa. Chỗ tối đa của tầm nhìn, sương mù bao phủ, chỉ thấy khói nước mờ mờ.

Hồ thu thắm đắm sắc trời, trên xanh dưới xanh, chỗ trời nước giao tiếp mịt mù một sắc.

Trước thảnh cảnh tạo hóa phi phàm này, hai người thiếu niên Tinh Ngôn cùng Cừ Doanh, nhất thời quên cả nói chuyện, chìm trong ánh nước sắc trời.

Thuyền đi cảnh đổi, không bao lâu đã đến bên cạnh một thạch đảo cao. Thạch đảo này chính là một thắng cảnh khác trong Bà Dương Hồ, La Tinh Sơn. La Tinh Sơn này đã ngoài cảnh giới của Bà Dương Huyện, thủy vực thuộc Tinh Từ huyện thành.

La Tinh Sơn là một tòa thạch đảo nhỏ bé, cao chừng mấy trượng, rộng ước khoảng hơn trăm bước chân, mới nhìn thì giống vì sao nổi trên mặt nước. Người ở đây đều truyền thuyết La Tinh Sơn này chính là sao trên trời rơi xuống, vì thế còn có tên “Lạc Tinh Đôn”; nơi đó cũng có thuyết pháp “Đá trong hồ hôm nay, sao trên trời năm xưa”. Ở nơi này nhìn xa ngút tầm mắt, có thể ẩn ẩn nhìn thấy son ảnh mờ mờ của dãy Lư Sơn.

Giá để có thể ngồi trên con thuyền này không rẻ, phần lớn là đám con cháu nhà giàu quần áo son phấn lòe loẹt, cũng có không ít thương nhân giang hồ mang đao gươm kiếm ra về không coi trọng buôn bán; trong đám du khách ngồi chật thuyền, thiếu niên quê mùa Tinh Ngôn và thiếu nữ tuổi cập kê Cừ Doanh toát lên nét đặc biệt, không hòa lẫn vào chúng nhân.

Thấy vẻ đặc biệt của La Tinh Sơn, không tránh khỏi có người yêu cầu thi thơ để trợ du hứng. Chẳng hạn như tên con cháu nhà giàu nhìn cũng phong lưu nho nhã đó, thấy có Cừ Doanh là thiếu nữ ở đây, càng chinh đồn áo quần mũ mào, quạt trong tay xòe ra phe phẩy, bắt chước khí phái Chu lang phẩy quạt vãn khăn trên đài diêm tướng năm xưa, đàng hăng thông giọng, liền ngâm một bài thơ – Nhưng không biết hiện tại đã là cuối thu khí lạnh, lại đem quạt ra làm dáng, thật không hợp thời.

Cừ Doanh nhìn diễn xuất của hắn, trong lòng lại là khinh thường; bắt quá cũng hiểu kì, muốn xem xem vị “Tiểu Chu lang” này xuất khẩu thành văn như thế nào.

Vị nhân huynh đó mắt thấy đã thu hút thành công sự chú ý của mọi người, đặc biệt là thành công thu được sự chú ý của vị thiếu nữ đó, không tránh khỏi hớn hờ trong lòng, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, cuối cùng cũng lên tiếng ngâm thơ:

“

“Nhìn xa núi này đen thui lù

Bên trên đầu nhỏ dưới đầu to

Nếu đem núi này đảo lộn lại

Dưới thành đầu nhỏ trên đầu to!”

Giọng ngâm du dương đã ngưng, vị nhân huynh đó phe phẩy quạt thu, giương mắt nhìn quanh, chính là dương dương tự đắc. Du khách khắp thuyền, ngoại trừ Tinh Ngôn và Cừ Doanh, không tránh khỏi hoặc gật đầu khen hay, hoặc làm trạng thái trầm tư, chỉ e bị người nhìn ra mình không biết thưởng thức - - thế là Tinh Ngôn nhin không được cười lớn lên, tiếng cười vang vang bên tai mọi người trong thuyền. Còn Cừ Doanh cũng nhin không nổi phì cười, nhưng bị tiếng cười lớn của Tinh Ngôn át mất.

Tài tử đang hả lòng hả dạ tự cao tự đại, nghe tiếng cười liền biến sắc. Quay đầu nhìn xem cao nhân nào phát ra tiếng cười, lại thấy thì ra là một tên thiếu niên mười phần quê mùa, khắp người mặc y phục vải bố, đang đứng đó cười ngặt nghẽo. Thế là, tên con cháu nhà giàu đó lòng càng thêm tức giận, há miệng quát Tinh Ngôn:

“Tiểu tử! Chẳng lẽ ngươi cho rằng bài thơ của đại gia không hay!”

Nghe hắn chất vấn, thiếu niên lúc này mới phát giác đã gây họa, vội khiêm tốn đáp:

“Không dám! Không dám! Thực sự tiểu nhân thấy bài thơ của ngài quả thật làm rất hay, đọc hết sức lưu loát! Tội diệp chính là nó còn vô cùng hài hước, tiểu nhân giống như bị bài thơ lây nhiễm, không khỏi có chút thất thái, ngàn vạn lần mong đại gia ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, thứ cho tiểu nhân lỗi này!”

Chỉ là, tuy ngôn ngữ nói khiêm tốn, nhưng mặt y còn chưa kịp triệt tiêu nét cười, lại làm cho thái độ khiêm tốn của y mất hết hiệu quả. Vị nhân huynh đó liền phát giác lời y không thật lòng, không tránh được then quá hóa giận, giọng âm dương quái khí châm chọc:

“Ồ, không ngờ vị tiểu ca đầu đất y phục đẹp đẽ này lại có kiến giải như thế, nghĩ nhất định là thi tài dạt dào? Hôm nay chó ngại cho mọi người thưởng thức một chút! Khả khả khả...”

Nói xong, tên này liền phá lên cười lớn.

Nghe lời châm biếm người của hắn, đám khách trên thuyền lập tức cũng ào ào cười theo. Trong tiếng cười tràn lan khắp thuyền, người có liên quan đã quen bị người khinh thị, không cảm thấy bức dọc gì; Ngược lại tiểu cô nương Cừ Doanh giận đến đỏ bừng mặt, kêu thiếu niên nhất định phải làm bài thơ

hay, cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại!

Thế là, tiếng cười trên thuyền càng vang thêm!

Thấy Cừ Doanh vì mình bị người cười nhạo, tuy thì khí rất tốt, nhưng lúc này Tinh Ngôn trong lòng cũng không khỏi tức giận. Hơn nữa, không biết từ lúc nào, trong tiềm thức của Tinh Ngôn đã có ý nghĩ không muốn thiếu nữ trước mặt xấu hổ, bất giác nhíu mày, lớn tiếng nói:

“Được! Tiểu tử hôm nay cũng xin bêu xấu một phen!”

Lời nói hàm chứa sự tức giận của Tinh Ngôn vang vang, tiếng cười trên thuyền không khỏi ngừng lại. Mọi người ngạc nhiên:

“Ủy, không tưởng được thiếu niên quê mùa này, lại có cổ hống tốt như thế!”.

Chỉ thấy thiếu niên này không thèm quan tâm chúng nhân, ngang nhiên ngẩng đầu, nhịp tay trên lan can thuyền, đối diện trời nước man mác, sang sảng ngâm:

“Một khối La Tinh lớn như quyền”

Chúng nhân vừa nghe câu này, chực muốn phì cười; nhưng không biết sao, thiếu niên dáng vẻ không xuất chúng này, với trời xanh khối nước mênh mông tịch liêu làm nền, lại tự có một cổ khí thể không tả được. Chúng nhân lúng búng trong miệng một hồi, lời châm biếm cuối cùng cũng có thể nói ra. Còn thiếu nữ Cừ Doanh đồng hành, gương mặt cũng đầy kinh ngạc, thần tình có chút phức tạp nhìn người bạn mới quen biết hai ngày trước.

Tinh Ngôn lại không biết phản ứng của chúng nhân sau lưng, ngang nhiên ngâm tiếp:

“Một khối La Tinh lớn như quyền

Đánh vỡ trời xanh trong nước huyền

Say tựa Chu Lang dài ngắm nguyệt

Gió lùa qua động tựa sáo tiên”

Lời thơ khàng khái khoáng đạt, trong tiếng ngâm trầm bổng tựa hồ hàm súc một cổ khí thể đất trời cuộn cuộn, phiêu đảng trong trời nước mênh mông tĩnh lặng.

Ngay khi Tinh Ngôn ở mép thuyền ngâm thơ, chúng nhân đều chăm chú vào sau gáy y, muốn chờ y quay người lại, từ tế ngắm vị thiếu niên tràn đầy khí thể này, thực chất đáng vẻ thế nào. Vừa rồi chỉ lo cười nhạo, thật sự không ai lưu tâm thiếu niên y phục quê mùa dung mạo không xuất chúng này, hình thái cụ thể ra sao.

Cuối cùng, trong sự chăm chú của chúng nhân, thiếu niên ngâm thơ xong đã chậm chậm quay đầu lại.

Chỉ thấy y đang cười toe toét, nịnh bợ nhìn vị con cháu nhà giàu phe phẩy quạt vừa rồi, cười mỉa trung cầu ý kiến của hắn.

Có lẽ trường cảnh này quá trái ngược với tưởng tượng của mọi người, nhất thời đám đông lại không có phản ứng. Bất quá, gương mặt tươi cười đầy vẻ khiêm tốn của Tinh Ngôn, cùng y phục vải bố có mấy miếng vá, rất nhanh giúp đám thuyền khách quen vênh vào tự đắc khôi phục bình thường. Mấy tên thuyền khách tự tin này tin rằng, vừa rồi nhìn thấy tiểu tử đồ uy thế tràn đầy, chẳng qua là mặt của mình bị mặt nước phản chiếu ánh nắng, loang loáng mà sản sinh ảo giác.

Chỉ thấy vị công tử “quạt thu” đó, đầu lắc lư ra vẻ bình phẩm một phen, cuối cùng đưa ra lời bình:

“Cũng được, số từ ăn khớp, so với bài thơ của ta chỉ kém chút, như vậy đã là không tệ rồi!”

Thấy trường phong ba này đã yên ổn, Tinh Ngôn liền quay về bên cạnh Cừ Doanh. Gương mặt tiểu cô nương rất không cao hứng, kì quái vì sao Tinh Ngôn khách khí với đám người này như thế. Tinh Ngôn cười cười bình đạm, nói năng bất tất so đo với đám người này, bằng không du hứng của hai người sẽ không còn. Nghe lời này, Cừ Doanh lúc đó mới thoải mái.

Kỳ thật trong lòng thiếu niên còn có một nguyên nhân tịnh không có nói với nàng, đó là y kỳ thật đã quen việc khiêm tốn như thế rồi. Suy cho cùng bản thân chỉ là một thiếu niên son đã cùng khổ thân phận thấp kém, có tư cách gì mà so đo với đám con cháu nhà giàu có địa vị đó chứ?

Chỉ là, Tinh Ngôn thông minh nhìn được vị thiếu nữ ngây thơ này, đối với thân phận thấp hèn của y tịnh không có cảm giác gì, vì vậy cũng không nói nhiều nữa, tránh chuyện lại cãi cọ um sùm.

Thông thường thuyền đến La Tinh Sơn, phong cảnh trong Bà Dương Hồ cơ bản đã coi như xem hết. Thế là thuyền liền quay bánh lái, xoay đầu chậm chậm ngược về Nam Ki Đảo.

Vào lúc xa xa có thể ngó thấy bóng cây xanh biếc trên Nam Ki Đảo, Tinh Ngôn không khỏi lại nhớ đến món “Thanh chung Thị ngư” của Nam Ki Đảo, thật là ăn rồi còn thơm. Đang khi nhớ lại nực cười, thì lại nghĩ đến Thị ngư này còn có một điển cố; ban đầu chỉ nhớ đến nực cười mà quên giảng cho Cừ Doanh. Lúc này chính là lúc thích hợp giảng cho thiếu nữ nghe, cũng vừa hay để làm nhạt đi sự không vui của chuyến đi La Tinh thạch đảo này. Thế

là thiếu niên liền bắt đầu hứng chí bưng bưng đem điển cổ vừa nhớ lại, rù rí kể cho thiếu nữ bên cạnh:

Thì ngư trong Bà Dương Hồ này, bởi vì bụng mỏng như lưỡi dao, vảy thô mà sáng bóng, khắp thân trắng như bạc, người xưa còn gọi là “Ngân quang ngư”. Không giống Thì ngư ở địa phương khác, Thì ngư ở Bà Dương Hồ không chỉ bốn mùa đều có, trước trán óng ánh của nó, lại có một điểm màu đỏ. Điểm này sáng rõ trong suốt, nhìn rất đẹp.

Nghe nói, thời thượng cổ Thì ngư trong Bà Dương hồ, cũng giống như Thì ngư khắp thiên hạ, trước trán tròn bóng như kính, vốn không có điểm đỏ. Tương truyền đời sau lúc Đại Vũ trị thủy, có một yêu quái gọi là “Vô chi kỉ”, ở trung du Trường Giang gần Bà Dương Hồ làm hại gây loạn, ngăn chặn thủy lộ, dẫn đến Bà Dương Hồ cũng nước lũ ngập trời, chìm chết rất nhiều bách tính, trong phương viên mấy trăm dặm đều biến thành đầm lầy. Đại Vũ nghe yêu quái làm ác, liền đi thỉnh thần binh thiên tướng đến tương trợ. Chỉ thấy thiên tướng đó chém một phủ, liền mở ra một thông lộ cho Trường Giang đang bị ngăn dòng, thủy lộ liền lưu thông, lũ lụt ở Bà Dương Hồ cũng liền rút đi.

Chỉ là sau nhiều năm, yêu quái đó không hiểu sao lại từ trong tro tàn hồi phục, kéo nhau trở lại, ở trong Bà Dương Hồ nổi gió làm sóng, trên mặt hồ, ngày ngày sóng cuộn đục ngầu, ngư dân căn bản không thể xuống hồ đánh cá, tức thì mất đi sinh kế kiếm sống. Đông Hải long vương sau khi biết, liền phái thái tử Tiểu long vương đến Bà Dương Hồ trấn yên an dân. Tiểu long vương pháp lực cao cường, đến nơi ra tay một lần là thành công. Vì công lao lớn này, Tiểu long vương được thiên đình phong làm “Tứ độc long thần”, chưởng quản Trường Giang, Hoàng Hà, Hoài Hà, Tể Thủy tứ đại thủy mạch; còn Bà Dương đại trạch tương thông với Trường Giang, cũng thành một động phủ của “Tứ độc long thần”.

Từ đó trở đi, Đông Hải lão long vương mỗi năm bốn năm tháng, phái Thì ngư tinh đem thư nhà cho Tiểu long vương. Sau khi nhận được thư nhà, Tứ độc tiểu long vương sẽ dùng bút đỏ chấm vào đầu Thì ngư một điểm, làm bằng chứng nó đã đưa thư nhà đến.

Sau đó, con cháu của Thì ngư đưa thư ở trong Bà Dương thủy bạc sinh sôi phát triển; đám hậu duệ ở Bà Dương Hồ cũng biến thành không giống với Thì ngư ở thủy trạch khác trong thiên hạ, trên trán đều sinh ra một điểm tròn màu đỏ sáng rõ.

Câu chuyện này khiến tiểu cô nương Cự Doanh nghe như mê như say. Tình Ngôn trước đó lúc du ngoạn quanh Nhiều Châu thành, đã hiển lộ ngôn ngữ thiên phú kinh người; còn lúc này lại đối diện hồ quang son sắc khiến tâm hồn người bay bổng này, càng đem đoạn truyền thuyết vốn rất khúc chiết động nhân, rù rí kể ra, đem yêu quái cùng hung cực ác, thiên tướng thần thông quảng đại, Long vương phụ tử tình thâm, miêu tả sinh động như thật. Còn thiếu nữ Cự Doanh ăn sung mặc sướng, chưa từng nghe qua cổ sự uyển chuyển khúc chiết như thế, càng không tưởng được Thì ngư bé nhỏ ở Bà Dương Hồ này, lại có lai lịch thần bí mỹ diệu như thế. Trong nhất thời, thiếu nữ nghe đến mê man, quên mất sự tồn tại của mình.

Đang khi hai người tuổi trẻ chìm đắm trong truyền thuyết mỹ lệ động nhân đó, bỗng nghe một thanh âm âm dương quái khí, không hợp thời vang bên tai hai người:

“Cái gì Long vương yêu quái ngu đầu mã diện, ăn nói lung tung. Trời đất sáng rõ thế này, nào có chuyện cổ cổ quái quái như thế! Xú tiểu tử kia, bịa chuyện nói nhảm, chỉ nhằm lừa gạt thiếu nữ vô tri! Bộ dạng nghèo rớt của ngươi cũng không xứng ngắm Bà Dương Hồ. Thật là không tự lượng sức!”

Thanh âm không êm ái như thế, chính là phát ra từ miệng vị nhân huynh “Dưới thành đầu nhỏ trên đầu to” đó. Tên này gần đây làm được mấy câu thơ nhảm, thì từ đó phong lưu khoáng đạt; lại ý vào trong túi nhiều tiền, tự có một đám gian đồ nịnh bợ, liền tự nhận tài cao bậc đầu, không ai bì nổi. Tên này chính là điển hình cho đám con cháu nhà giàu “Túi to đầu nhỏ”.

Chỉ là, trước giờ tự phụ tài cao, không ngờ vừa rồi ở bên La Tinh thạch đảo, lại bị thiếu niên nông thôn này cười nhạo. Tên này chưa từng bị nhạo như thế, làm sao nuốt được cục tức đó, không khỏi lửa giận bùng trong lòng, đang muốn tìm cơ hội phát tác. Không ngờ tiểu tử nông thôn này, từ đó lại hết sức khiêm tốn, tựa như con chuột trộm trứng gà nhưng không biết cắn chỗ nào, tên này nhất thời không biết làm thế nào để gây hấn.

Mất thấy sắp đến Nam Ki Đảo, đang nóng ruột như thiêu, nếu không tìm được cơ hội phát tác, khó tránh uất ức tích tụ trong ngực, từ đó mà sinh tâm bệnh!

Đang ở ranh giới lưỡng lự do dự, vừa hay nghe thiếu niên đang nói chuyện yêu quái thần linh, lập tức như lượm được chí bảo, vội theo đuôi chuyện cười nhạo một phen – nhưng vì thật sự kìm nén quá lâu, không tránh khỏi ngữ khí có chút hỗn hển, càng làm cho hết sức khó nghe.

Thấy hai người không phản ứng lại, tên này càng đắc ý, phe phẩy cái quạt lông ngỗng, quay đầu nhìn chúng nhân khắp thuyền, cao giọng ré lên:

“Chư vị mau đến xem! Nơi này không có Long vương, chỉ có một con cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga!”

Đám thuyền khách đó cũng đều không phải hạng tốt đẹp gì, vừa rồi lại bị hớ ở cạnh La Tinh thạch đảo, trong lòng đúng là hết sức sầu muộn, cũng đang muốn tìm một cơ hội phác tác, lúc này càng là hiểu ngầm trong lòng, hết sức phối hợp ào ào cười phá lên. Trong tiếng cười nhạo, còn lẫn sự cay nghiệt miệt thị. Thấy có cơ hội càn rỡ khó gặp như thế, cả chủ thuyền lẫn người lái cũng ùa theo, giờ hết sở trường nhạo báng.

Tình Ngôn và Cự Doanh, cùng lắm chỉ là hai kẻ thiếu niên, làm sao từng gặp dạng tình huống thế này. Trong tiếng cười chế nhạo của đám người trên thuyền, hai người tuy nhất thời chỉ hơi bối rối, nhưng tay chân lại lúng túng, không biết làm thế nào thì tốt.

Chỉ là, trong tiếng ồn ào tạp nham khắp thuyền, ai cũng không chú ý ở khoảng không bao la trên đầu, có một đám mây đen, lúc đầu chỉ chừng đồng tiền rồi từ từ khoách đại vô thanh vô tức.

Q.1 - Chương 11: Thần Uy Nan Trắc Tiên Nhan Lộ.

Đang lúc Tinh Ngôn giận không thể kìm được, âm thầm siết chặt nắm tay, đang chuẩn bị liều cho mặt tên đó nở hoa, thì phát hiện tiếng cười nhạo vốn đang hết sức cao hứng vang khắp thuyền, nhất thời đang dần dần nhỏ đi.

Thiếu niên từ trong nộ hỏa dần dần bình phục lại, lúc này mới phát giác, một vùng trời đất quen thuộc trước mắt, lại đang phát sinh biến hóa hải nhân.

Bầu trời vốn rộng rãi khoáng đạt, không biết lúc nào mây đen đã dày đặc. Nước Bà Dương Hồ vốn chỉ là gió nhẹ sóng gọn, hiện tại lại như nước trong nồi đang nấu, muốn sôi lên ừng ực. Phi điều kiểm ăn trên mặt hồ, hiện tại đã không còn một bóng. Những con thuyền đánh cá, thấy khí trời cổ quái như thế, cũng đều hốt hoảng kéo lưới lên bờ.

Lúc này, vùng trời màu đen trên đầu chúng nhân đang có trăm nghìn đạo thiểm điện nhọt nhọt, hệt như những con rắn nhỏ không ngừng chạy loạn. Đằng sau vùng mây đen dày đặc đó, ần ần nghe được có tiếng gió sấm ầm ỉ.

Lúc này, cả khoảng không Bà Dương Hồ, hệt như có một cái nồi lớn úp ngược xuống, vòm trời như mực, tiếng sóng như sôi, ban ngày lập tức như đêm đen, trời đất mênh mông trong sát na biến thành giới tu la khủng bố!

“Thuyền gia! Mau chèo thuyền! Mau chèo trở về!”

Lúc này chúng nhân trên thuyền, ai nấy vạn phần kinh khủng, ở trong sóng to gió lớn này nghiêng ngã lão đảo, tiếng kêu gào la khóc không ngớt. Hoặc quát hoặc chửi hoặc cầu khẩn, mọi người đều đang thúc giục chủ thuyền mau chèo thuyền về.

Tinh Ngôn và Cự Doanh, cũng bị dị trạng hải nhân này làm cho ngây ngốc, quên sạch sự không vui vừa rồi. Cự Doanh suy cho cùng là một cô gái, thân nhẹ thể nhược, bị đám người hoảng loạn trên thuyền chen ép nghiêng ngã. Đang lúc nguy cấp, thiếu niên không thể quá quan tâm đến lễ giáo, đưa tay kéo thiếu nữ qua, bảo vệ trước ngực nàng. Lúc đó, sống lưng của thiếu niên không biết chịu bao nhiêu cú va chạm mạnh, cũng chỉ là nghiêng răng mím môi, im lặng chịu đựng, chỉ cố chết bảo vệ cho Cự Danh.

“A... thuyền đứng yên rồi!”

Một tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế từ trong miệng chủ thuyền truyền đến.

Thì ra, ngay khi thuyền phu trên thuyền liều mạng vùng mái chèo, lại phát hiện vô luận bản thân dùng lực thế nào, mái chèo này cũng như chèo trong không khí, không mượn được chút thủy lực nào. Con thuyền này, lại nửa bước khó dời! Hiện tại bánh lái của thuyền, lại như bị nước sắt hàn chặt, dù thuyền phu hết sức bẻ xoay, vẫn im lìm không nhúc nhích!

Tiếng gào của thuyền chủ so với tiếng khóc còn khó nghe, lập tức dập tắt ý nghĩ chạy về Nam Ki Đảo của chúng nhân, mọi người giống như ruồi nặng không đầu kinh hoàng vô thổ. Tuy chúng nhân đều gấp đào ly, nhưng nhất thời vẫn không có ai dám nhảy xuống nước – nhìn tình trạng phun trào quỷ dị của nước hồ, ai cũng không dám tưởng tượng, một khi xuống nước sẽ phát sinh sự thể khủng bố nào!

Ám ảnh tử vong lập tức bao phủ trong lòng mọi người.

Đang khi chúng nhân trên thuyền rơi vào tuyệt vọng, đều cho rằng bản thân lần này khó thoát kiếp nạn, thì bỗng nghe có người kinh hô một tiếng, gọi mọi người mau nhìn về phía nam. Thì ra, ở phía trời nam, trong vùng mây vốn đen như mực, bỗng có mấy đóa mây đỏ mờ mờ xuất hiện, tụ họp dần dần, kết nối cùng nhau, dường như có chữ đồ như lửa!

Trong ánh nhìn kinh khủng của chúng nhân khắp thuyền, mấy đóa hình chữ đó đang dần dần di chuyển về phía thuyền.

Tinh Ngôn từ sau khi trải qua một đêm cổ quái trên Mã Đề Sơn, bắt giác tầm nhìn cũng biến đổi càng lúc càng tốt, lúc chúng nhân còn mơ mơ hồ hồ nỗ lực phân biệt hình trạng mấy đóa, y đã nhìn thấy được mấy đóa mây đỏ yêu dị đó đang uốn khúc kết thành bốn chữ lớn ngoạn ngoào:

Tinh Ngôn Doanh Cúc

Khoảng khắc này, đối với thiếu niên mà nói, chẳng khác nào sấm giữa trời quang! Tuy nhiên, hai chữ “Doanh Cúc” đó còn có chút không hiểu, nhưng e là ám chỉ thiếu nữ Cự Doanh, bởi vì hai chữ này cách đọc vừa hay tương phản.

“Không tưởng được trước đây chế nhạo mấy cái chuyện quỷ thần này, hôm nay lại báo ứng trên người mình!”

Trong lòng kêu khổ liên liên, đang muốn giả bộ mơ hồ, che dấu chuyện này cho qua, nhưng không ngờ bên cạnh đã có người giương cổ rống lên:

“Chính là hai đứa này! Chính là hai đứa này chọc thần hồ phát nộ!”

Tinh Ngôn nghe vậy hoảng sợ, nghiêng mặt nhìn, phát hiện người lớn tiếng kêu gào, chính là tên con cháu nhà giàu nhục mạ y hồi nãy.

Lúc này cái quạt lông ngỗng trong tay tên đó cũng không biết ném chỗ nào rồi, áo xốc mũ lệch, hoa tay múa chân, đang như chó điên nhắm Tinh Ngôn và Cừ Doanh sủa loạn.

Thì ra, tên này lúc nãy ở bên nghe trộm đối đáp của Tinh Ngôn và Cừ Doanh, liền nghe thấy tính danh của hai người. Tuy nghe được thiếu niên gọi tiểu nữ từ là “Cừ Doanh”, nhưng cũng là đọc ngược với “Doanh Cúc”, nghĩ chắc không sai. Mấy chữ đỏ như lửa trên trời, nhất định là chỉ hai người bọn họ!

Chúng nhân thấy chỉ thị của chữ đỏ, vừa nghe thần hồ phát lộ là vì người bên cạnh, lập tức trong lòng an tâm, thầm cảm tạ trời đất, lần này có thể tìm được quý thể mạng rồi! Thần hồ lão nhân gia đã chỉ thị chính xác bọn họ, nhất định là không muốn thương tổn lắm bọn chúng, xem ra cái tiểu mạng của mình, lần này giữ được rồi. Chỉ là, phen này sau khi an toàn quay về, sau này ai còn dám nhắc hai chữ “Ngồi thuyền” với mình, nhất định phải đánh hẳn răng văng đầy đất!

Một khi không lo tính mạng, đầu óc chúng nhân liền sáng lạn trở lại, ào ào suy đoán nguyên nhân hai người này đắc tội với thần hồ. Khi nãy hình như nghe trong bài thơ của thiếu niên này có nhắc đến từ “long”, liệu có phải là lúc đó, đã mạo phạm tôn hủ của thần trong hồ hay không? Lại nghe nói tiểu tử này vừa rồi rảnh rồi, ở đây réo yêu quái “Vô chi kỳ” gì đó, không biết có mạo phạm vong linh trên trời của yêu quái lão nhân gia hay không?

Đang lúc chúng nhân suy đoán lung tung, thì nghe tiếng sấm trên đầu càng lúc càng vang, giống như vang động chừng một trượng trên đầu. Chúng nhân lúc này mới nhớ, không phải là thần phát lộ thì là yêu quái tầm cừ, việc khẩn cấp trước mắt là đem đôi nam nữ này ném xuống hồ hiến tế. Thế là, cả đám liền như có ước hẹn trước, cùng bức đến hai thiếu niên.

Bất quá, cho đến lúc này chúng nhân mới phát hiện, vị thiếu niên dung mạo bình thường này, lại có sức khỏe như thế, chỉ dựa vào mạn thuyền liễu mạng chống cự, nhất thời lại không làm khó được y!

Kỳ thật, sau khi nghe tên con cháu nhà giàu đó kêu lên, Tinh Ngôn và Cừ Doanh lập tức nhìn nhau:

Lần này hôm nay, hai người sợ khó thoát kiếp nạn.

Hai người không hẹn mà đều nghĩ trong lòng, nhất định hai người đem qua làm chuyện phạm pháp bắt giữ mệnh quan, chọc giận đến thần linh, mới giáng tai họa xuống như thế. Xem ra, thật sự là “Làm chuyện lén lút, mắt thần như điện, nhân gian nói nhỏ, trời nghe như sấm”, uy trời khó lường, thật là quá kinh khiếp!

Đang khi thiếu niên liễu mạng giằng co với chúng nhân, ngăn chặn đã sắp không nổi, thiếu nữ Cừ Doanh này ngược lại, thần sắc vẫn bình tĩnh.

Từng chuyện ngày trước, từng chuyện hôm nay, hết như đá lửa xẹt loáng qua trước mắt.

“Lần này phải táng thân cùng thiếu niên này ở trong Bà Dương Hồ sao?”

Thời khắc nguy cấp này, nhìn thiếu niên thuần phác trước mặt đang liễu mạng bảo vệ mình, thiếu nữ lại cảm giác trong lòng có vài phần ung dung an định, như không sợ cái chết đang đến gần.

Còn trong lòng Tinh Ngôn, lại nhớ đến cha mẹ già ở nhà. Cũng chỉ trách mình làm càn quấy rồi mới có kiếp nạn này. Lần này bị hại trong hồ, xem ra không thể báo đáp ân dưỡng dục của song thân. Lại nhìn thiếu nữ bên mình, bất giác càng như vạn tiền xuyên tâm, thầm chửi đều tại mình, mới liên lụy đến thiếu nữ ngây thơ khả ái này.

Nghĩ đến chỗ đó, thiếu niên bỗng cao giọng hét lớn với đám người trước mặt:

“Các vị đại gia tạm ngưng, nghe một lời của tiểu tử! Lần này đều là tiểu tử vô tri, chọc giận thần hồ lão gia; chỉ là chuyện không liên quan đến thiếu nữ này, khẩn thỉnh các vị thức bá có thể thương thân phận nữ lưu của nàng, tha cho nàng một con đường sống! Nếu đáp ứng lời này, tiểu tử tuyệt không kháng cự nữa!”

Không tưởng một phen rút ruột cầu xin này, lại chỉ dẫn đến một phen thóa mạ. Chúng nhân chỉ vì giữ mạng, thấy thần hồ kết chữ thị ý, muốn hiến tế hai người này, vạn nhất giữ lại, cuối cùng thần linh trách tội xuống không phải chuyện đùa! Chính là vì tính mạng, mặc kệ lời cầu xin của thiếu niên.

Thấy đám đông ồn ào, Cừ Doanh liền nhẹ nhàng nói với thiếu niên đang vô cùng hoảng hốt:

“Đem qua bắt người, ta đã nói qua không thể bỏ người chạy trước. Lần này, càng không thể nhìn người chết một mình...”

Nhìn thần sắc quyết liệt trên gương mặt thiếu nữ này, Tinh Ngôn bất giác trống rỗng trong lòng! Chỉ là chuyện lần này đã đến mức này, cũng không còn đất để xoay chuyển. Nghĩ đến chỗ đó, Tinh Ngôn không khỏi than dài, hai người tính mạng bị đẩy vào chỗ chết, đối diện chúng nhân nói:

“Xem ra lần này hai người bọn ta khó thoát kiếp nạn! Nhưng xin cho hai người bọn ta một con thuyền tam bản, từ đó sinh tử cứ theo ý trời. Nếu các người không đáp ứng yêu cầu này của bọn ta, hai người bọn ta có làm lẹ quý cũng không tha cho các người!”

Nếu như là trước đây, nghe mấy lời dạng lệ quỷ đe dọa này, đám người này chắc không tránh khỏi cười mỉa, Chỉ là hôm nay thấy tình trạng quỷ dị trên Bà Dương Hồ, e rằng chuyện quỷ thần cũng không phải nói chơi; tuy trong lòng ai nấy thầm chửi thiếu niên này nói lời thừa thãi, còn không mau chủ động nhảy xuống cứu tính mạng lão tử, nhưng hai người này đã nguyện ý rồi thuyền hiến tế, cho hai bọn chúng một con thuyền tam bản cũng không phải là

chuyện lớn lao gì. Trong nước hồ phun trào thế này, một con thuyền tam bản tạo thành từ một mảnh gỗ, lại có thể di chuyển sao?. Cứ theo lời của thiếu niên, mau đưa hai ôn thân này đi, tránh đêm dài lắm mộng.

Lúc này tất cả người trên thuyền đều chung một tâm tư, vội nhường cho hai người Tinh Ngôn một con đường rộng rãi, để hai người họ đến đuôi thuyền thả chiếc thuyền tam bản nhỏ xuống. Chúng nhân đều nín thở ngưng thần, khẩn trương nhìn chăm chú vào mỗi một động tác của hai người. Đợi đến khi tận mắt thấy hai người cùng lên con thuyền đơn, chúng nhân trên thuyền mới thở phào nhẹ nhõm. .

Trong sóng gió đầy trời, có hai đôi tay siết chặt nhau!

Vào sát na Tinh Ngôn, Cự Doanh lên tam bản, tiếng sấm âm ỉ đã lâu trên đầu chúng nhân, tựa hồ cuối cùng cũng tìm được một chỗ phát tiết, chúng nhân chỉ nghe một tiếng phích lịch “Đoàng” vang bên tai, mây đen đầy trời hơi dao động, hình như chỗ đám mây đó như lửa đỏ mở ra một cái miệng, bỗng có một đạo huyết sắc điện quang chói mắt hung dữ nhoáng lên, hình dáng như rắn, ngoằn ngoèo chạy về phía con thuyền tam bản nhỏ!

Phích lịch kinh thiên từ đám mây đó mang theo các tia điện nhỏ chạy loảng ngoảng, thế đến vô cùng mãnh liệt, vô luận là Tinh Ngôn, Cự Doanh tự biết khó tránh khỏi sự khiển trách của trời, hay là chúng nhân trên thuyền đang dương dương đắc ý tự nghĩ đã thoát khỏi số mệnh, trước sự biến đổi kinh hồn này của trời đất, đều có dáng vẻ si ngốc, không kịp có phản ứng nào.

Mất chưa kịp nhìn nhau, vạn sự đã tận, người quý hai đường.

Mưa lớn như trút nước.

.....

Sóng gió trên Bà Dương Hồ đã lui xa tự hồi nào, trời đất lại chìm vào sự trầm tịch vĩnh hằng.

“.....Ta đã chết rồi sao?”

“Đây, đây là đường xuống hoàng tuyền sao?”

Rất lâu, Tinh Ngôn bị uy thế kinh tâm động phách đó của trời đất làm cho hôn mê, từ từ dường như có một tí tri giác. Trong mơ hồ, phảng phất cảm giác trước mắt có một đoàn nhân ảnh mờ mờ lung lung, đang nôn nóng kêu gào mình gì đó.

Vùng vẫy một hồi, cuối cùng mở được cặp mắt nặng nề, nhưng nhìn thấy một dung nhan xa lạ như hoa tựa tuyết.

“Ừ!”

Thiếu niên vừa thấy được một tia sáng, lại lập tức cảm giác hai mắt tối sầm

“Xong rồi! Cuối cùng cũng không thể thoát khỏi kiếp này! Rất nhanh đã đến âm tào địa phủ rồi, ngu ru đầu mã...ách?”

Nghĩ đến chỗ này, thiếu niên mới cảm thấy có chút không đúng:

“Địa phủ có ngu ru đầu mã diện dễ nhìn vậy sao!”

Lại nỗ lực triển khai tầm nhìn của mình – thế là thiếu niên liền thấy một khung cảnh rất đẹp chưa từng thấy trong suốt mười sáu năm qua của mình

Trời xanh nước biếc mây tan mưa tạnh, một thiếu nữ tiên từ như mộng như ảo, thần thái xinh đẹp, đang dịu dàng nhìn mình, thần sắc tươi nhuận, càng hiện nét thanh lệ vô bì, hết sức phong nhã

Thấy Tinh Ngôn tỉnh lại, thiếu nữ như tiên từ đó thần sắc vui mừng, bắt giác mỉm cười xinh đẹp – bỗng chốc, trong mắt Tinh Ngôn, sóng mắt lưu chuyển của thiếu nữ đó phảng phất như chiếu sáng cả trời xanh, nước biếc, mây trắng, núi xa trước mắt, dập dềnh hòa cùng ánh nước thu Bà Dương Hồ.

Trong sát na, giống như cảm ứng được đạo khí cơ không phải nhân gian phạm trần này, cổ nguyệt hoa lưu thủy trong thân thể Tinh Ngôn lâu nay, tựa hồ cũng bị sự tuyệt thế của thiếu nữ dẫn dắt, ập dòn phiêu đảng cùng sóng mắt đó.

Cùng nhịp điệu của cổ lưu thủy này, tinh thần của Tinh Ngôn cũng lúc ẩn lúc hiện. Thiếu niên vừa trở về từ ranh giới sống chết, bỗng nhìn thấy tiên từ ngọc mạo tuyệt thế, thì lòng muốn nghĩ, cũng quên ý, miệng muốn nói, cũng quên lời. Lúc này trong đầu của thiếu niên, cũng không suy xét cái khác được nữa, chỉ lập đi lập lại một câu quen thuộc đã học trong miệng:

" Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt , phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết ... phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt , phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết ..."

" A ! "

Thiếu niên tinh thần hoảng hốt, bỗng cảm giác một làn nước hồ lạnh ngắt ập đến, đầu óc mới tỉnh táo, quay về lại hiện tại.

Thì ra, thiếu nữ đó sau khi thấy kêu mấy tiếng , thiếu niên đều không trả lời, thì đẩy y một cái. Không ngờ thiếu niên đang nắm xéo ở chỗ nông, trong lúc hoảng hốt bị đẩy rơi vào trong nước. May mà gần bờ nước cạn, chỉ nhếch nhác một chút, Tinh Ngôn rất nhanh lại bò lên bờ. Tay chân đang quờ quạng,

lại nghe:

“Kẻ khinh bạc nhà ai? mắt lão liên như trộm!”

Thanh âm lãnh lút, phối hợp với dung nhan xinh đẹp như tiên.

A...nhất định là vừa rồi nhìn chăm chăm người ta, mạo phạm giai nhân, bị mắng là kẻ trộm. Chỉ là...thanh âm này sao nghe quen quá?

Hôm nay thấy nhiều chuyện lạ, Tinh Ngôn không dám lỗ mãng, liền cẩn thận hỏi:

“

“Không biết vị tiên tử này, có quen với tại hạ hay không?”

“Tinh Ngôn! Ta là Cự Doanh đây!”

Lời mắng hơi giận dữ, vành mi còn lưu lại ánh lệ động nhân.

“Ách...”

Xem ra các loại tình hình hôm nay, thật là như đang nằm mộng; mà mộng này, mãi đến giờ còn chưa thể tỉnh.

Đến lúc này, thấy tình thái Tinh Ngôn như thế, thiếu nữ cũng cảm thấy có chút không đúng, liền soi mình vào nước. Đột lúc thấy rõ hình dáng, thiếu nữ bất giác bùm miệng kinh hô một tiếng!

Sau đó, để Tinh Ngôn tiếp thụ sự thật mình chính là “Cự Doanh”, thiếu nữ lại tốn một phen công phu. May mà, cuối cùng thiếu niên thật thà, cũng tiếp thu thuyết pháp ‘Gia phụ nghiêm mệnh, phải làm xấu đi mới có thể đi chơi’ của nàng. Bài thuyết minh này, cũng hợp tình hợp lý, với dung mạo xinh đẹp của thiếu nữ trước mặt, nếu như không tự làm xấu, tuyệt không thể xem thường mạo hiểm vào giang hồ, mà chỉ có thể bị nhốt trong khuê phòng.

Xem ra, đều là thiếu niên quê mùa kiến thức hạn hẹp, nhất thời y lại không tưởng được, thuật dị dung kỳ diệu như thế, nhà buôn bán há có thể có chỗ cần dùng!

Thiếu niên hết sức chất phác, tin lời thuyết minh này của Cự Doanh, nhưng vị thiếu niên mới có cơ hội thấy được nữ tử xinh đẹp này, thấy dung mạo kinh thể hãi tục của Cự Doanh, vẫn còn rất không tự nhiên. Còn thiếu nữ cũng không tưởng được có tình huống này phát sinh, nhất thời cũng quá hồ thẹn, không tự tại như trước được.

Qua lúc lâu, có lẽ nhớ lại tình cảnh quỷ thần khó lường vừa cùng trải qua, thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, ngắm thiếu nữ, gương mặt dần ra, cười nói:

“Cự Doanh!”

Thiếu nữ nghe nói, cũng mỉm cười:

" Tinh ngôn ! "

Hai tiếng đối đáp, lập tức khiến hai người lại quay về tình cảnh trước kia.

Lúc này, dây cột tóc màu vàng vốn trên đầu Cự Doanh, đã bị phen mưa lớn vừa rồi làm trôi mất. Mái tóc dài bóng như tơ, buông thả chảy xuống như thác. Thế là thiếu nữ liền trong khung cảnh thơ mộng, lấy hồ làm kính, lấy tay làm lược, vuốt chỉnh mái tóc chảy dài như thác.

Thiếu niên ở không xa nàng, thấy phác ảnh xinh đẹp của Cự Doanh, trong lòng lại thấy không mấy tự tại, tay chân đều không biết bỏ cho nào. Qua một lúc, Tinh Ngôn cảm giác yên lặng quá, tự có vài phần xấu hổ, liền tìm lời nói:

“Ách, Cự Doanh, cô xem phía nam đó, dãy núi mờ mờ phía xa đó, rất giống trên người cô, hình dáng chỗ đó à...”

Tài ăn nói trôi chảy hàng ngày của thiếu niên, lúc này lại biến đâu mất, lời nói cứ lắp ba lắp bắp, có vẻ không lưu loát.

Thiếu nữ nghe vậy, liền đưa mắt ngó hình dáng dãy núi phía xa, ần ần thấy chỗ đó, có đường cong uyển chuyển lượn quanh hai ngọn nhô lên.

Vừa thấy cảnh đó, thiếu nữ ngẩn ra, bỗng không biết nghĩ gì, bất giác cúi đầu nhìn xuống ngực; sau đó hai má đỏ bừng, hứ nhẹ một tiếng, đưa tay đẩy Tinh Ngôn:

“Này! Thì ra thật là một kẻ khinh bạc!”

Thế là thiếu niên vô tội không có phòng bị, lại lần nữa rơi xuống nước; lần ngâm trong nước hồ lạnh buổi này, y vẫn còn mơ hồ, trong lòng nghi hoặc không hiểu thâm nghĩ:

“Đang khen đôi mày của nàng như hai dãy núi thu mờ mờ, vì sao lại nổi cáu thỉnh linh với ta? trong thi thơ không phải cũng có câu ‘Nước tựa sóng mắt, núi tựa mày cong’ sao?”

Thiếu niên khi không bị tai nạn này, trong lòng cảm thán quả nhiên tâm tư của tiểu nữ tử là khó hiểu nhất mà!

Ngay lúc ở chỗ nước cạn gần Nam Ki Đảo này, thiếu nữ hồn nhiên xinh đẹp, thiếu niên khốn khổ ủy khuất, bất tri bất giác, mặt trời đã dần dần chìm xuống đầu tây Bà Dương Hồ.

Dưới ánh tà thu còn sót lại, sắc mây đang rặng nửa bầu trời tây hồ. Trong hào quang thấp thoáng, ở chỗ sâu âm u của Bà Dương đại trạch, có một con thuyền tam bản nhỏ, đang bập bênh theo sóng, lúc chìm lúc nổi. Còn một chỗ nào đó lạnh lẽo đen tối của Bà Dương Hồ, lúc màn đêm sắp phủ xuống, đang nuốt dần một khối giống hệt như mảnh lan can thuyền bị đánh vỡ...

Một ngày, lại trôi qua như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Tiêu Hồn Xứ, Ly Mộng Trích Trục (1)

Trải qua nửa ngày kinh tâm động phách, Tinh Ngôn và Cừ Doanh đều không tránh khỏi một mối uể oải. May mà túi tiền trong áo Cừ Doanh chưa bị thất lạc, Tinh Ngôn liền đi thuê một con thuyền nhỏ, do thiếu niên cầm chèo, con thuyền nhỏ này liền lướt trên nước hồ Bà Dương dưới ánh tà, nhắm thẳng hướng bờ Bắc mà đi.

Thiếu niên đang chèo thuyền, nhớ đến tối hôm qua, bản thân cũng ở trên Bà Dương Hồ này làm chuyện giống vậy, không tưởng chỉ cách chưa đến một ngày, đã phát sinh nhiều sự tình như thế, hoảng hốt như đã qua một đời. Bất quá, tuy chịu nhiều gian khổ như vậy, nhưng thấy được dung mạo như tiên tử của Cừ Doanh, cũng coi như được an ủi. Thế là lại nhớ đến phen phong ba hiểm ác đó trên Bà Dương Hồ lúc chiều, tay bất giác tăng sức chèo. Lúc này y cũng không có lòng nghĩ nhiều, chỉ muốn mau về nhà; ở trong lòng y, khát vọng mau chóng diện kiến cha mẹ mỗi ngày như trước đây, chưa bao giờ lớn như thế.

Còn Cừ Doanh đang ngồi nghiêng ở đầu thuyền, dùng một cái nón trúc che đầu, cái nón che dung mạo siêu phẩm thoát tục của nàng, tránh người trên bờ chú ý.

So với thiếu niên tâm tư đơn giản, trong lòng thiếu nữ lúc này, đang suy nghĩ linh tinh. Chốc lát lại nghĩ đến người thiếu niên đang chèo thuyền này, hơn canh giờ trước đã cùng sinh cộng tử với mình trong sóng to gió lớn, trong sâu thẳm lòng thấy ngọt ngào, không chỉ không có một chút lo sợ, ngược lại có sự dao động chưa từng thể nghiệm qua, không thể hình dung, không thể nói rõ, lại chỉ cảm giác khi nhớ đến, thì toàn thân như muốn run rẩy. Chốc lát, lại nhớ đến bản thân lần này hiển lộ chân dung, theo ước định với cha trước đây, hiện tại đã phải quay về Lạc Dương. Cho dù bản thân giấu diếm, nhưng tính tình cố chấp đó, chỉ nghe lời của một mình Tông thúc, cũng sẽ ép mình quay về.

Nếu là trước đây thì cũng không có gì; vốn trước khi đến Nhiều Châu, hứng thú du ngoạn của bản thân lần này cũng đã cạn. Không tưởng, ở Nhiều Châu tiểu thành này, gặp được thiếu niên thú vị này, chỉ trong thời gian hai ba ngày ngắn ngủi, lại khiến trong lòng nàng, giống như có sự vướng víu, không thể cắt bỏ, cũng không tình nguyện cứ như thế ly khai Bà Dương Hồ khói sóng mênh mông, ly khai Nhiều Châu thành chất phát tự nhiên, ly khai nông gia sơn thôn đơn giản nhưng ấm áp... còn có thiếu niên trên thuyền nhỏ này nữa.

Nghĩ đến chỗ này, thiếu nữ không khỏi có chút xấu hổ, quay mặt nhìn trộm thiếu niên, lại thấy y không chút phát giác, đang toàn tâm toàn ý chèo thuyền.

“Ai!, sinh hoạt đơn đơn giản giản như y, cũng thật tốt...”

Nghĩ đến thời khắc ly biệt sắp đến, trong đáy lòng thiếu nữ, cảm thấy phiền muộn và thất lạc mà trước giờ chưa từng có.

Bên cạnh thiếu nữ đang xuất thần, con thuyền nhỏ đang lướt trên con sóng lấp lánh dưới ánh tịch dương trên Bà Dương Hồ. Bất cứ ai cũng không tưởng được, hơn một canh giờ trước, thủy vực yên bình tĩnh lặng trước mặt này, lại nổi sóng làm gió dậy trời, cảnh tượng ghê gớm như tu la giới.

“Cũng không biết mấy người trên thuyền đó, liệu có thoát mạng như bọn ta hay không... bất quá tao ngộ lần này của bản thân, cũng thật kì quái!”

Thiếu nữ đang suy nghĩ lung tung, tâm loạn như ma, nhìn khói nước mù mịt, không tự chủ nghĩ đến.

“Theo lý thuyết thuật dịch dung của Tàn Đãi Chiếu, cho dù gặp phải mưa to gió lớn, cũng tuyệt không bị nước mưa tầm thường làm mất, vì sao bản thân hôm nay, lại hiển lộ dung mạo đích thực?”

“Bất quá, như thế cũng tốt... cũng thuận tiện cho tên tiểu tử gốc Tinh Ngôn này! Ngày sau, y chắc không thể cho rằng, chỉ có Lý cô nương của tiệm tạp hóa đó là xinh đẹp nữa”.

Nghĩ đến chỗ này, Cự Doanh lại bắt giác hai má lại ửng hồng, hai quai hàm bị hào quang từ trời tây chiếu lên, càng hiển hiện vẻ kiều diễm vô bì.

Trong sự tình nguyện hay không tình nguyện của người ngồi thuyền, con thuyền nhỏ cuối cùng đã cập bờ bắc.

Cột dây thừng, bỏ thuyền lên bờ, nhìn lại chỗ đó, khói nước mênh mang.

Đội lên đến trên bờ, Tinh Ngôn liền nói với Cự Doanh:

“Lần này ta muốn quay về nhà. Cô liệu có phải cũng...”

Nói đến chỗ này, lời của thiếu niên chợt tắt nghẹn, không nói tiếp được nữa.

Thiếu nữ nghe vậy, cúi thấp đầu, lát sau cũng không nói; nón trúc che mặt, khiến thiếu niên trong lòng đang buồn bã không thấy được biểu tình của nàng.

Lâu sau, thiếu nữ mới tự hạ quyết tâm, nhẹ giọng nói:

“Ừ, ta cũng muốn thưởng thức rượu từng quả lần nữa, Tinh Ngôn người có hoan nghênh không?”

Tạm không nhắc đến tình trạng đôi nam nữ Tinh Ngôn và Cự Doanh, lại nói người đánh xe nhà Cự Doanh đội hai người trở về, đã ở bờ Bắc Bà Dương Hồ chờ hơn nửa ngày. Người đánh xe này vì mất thấy dị trạng trên Bà Dương Hồ, không khỏi lòng nóng như đốt. Tuy nói Thành thúc giỏi bói toán bốc quẻ, trước khi đi nói mình không cần lo lắng, còn nói:

“Lão Tông à, Cự Doanh và thiếu niên đó, đều là người phúc duyên quảng đại, tự có trời cao bảo hộ, tuyệt không phải sức người có thể gia hại, người cứ yên tâm thoải mái”.

Nhưng tuy nói như thế, Thành thúc đó cũng không phải thần tiên; hôm nay mất thấy tình trạng khủng bố trên Bà Dương Hồ, lão Tông này trong lòng không khỏi vẫn là hết sức kinh hoàng. Y nói thầm, nếu như tiểu thư có chuyện gì, bản thân có chết vạn lần cũng không đền được!

Ngay khi người đánh xe họ Tông này hết sức lo lắng, lại bỗng như hạn hán gặp mưa rào, gương mặt u sầu dần ra – Thì ra, trên bờ hồ xa xa có hai người đang đi đến, một trong đó chính là thiếu niên kia. Người còn lại, tuy đội nón trúc, nhưng hiển nhiên chính là Cự Doanh.

Vừa thấy bọn họ, lão Tông vội chạy lên, nghênh đón hai người giữa đường; đang muốn hỏi dài tra ngắn, nhưng nhất thời nín bật, ngờ ra không thốt được lời.

Hóa ra, y nhìn thấy dung nhan tuyệt thế như thiên tiên của Cự Doanh đang giấu dưới nón trúc.

“Tiểu thư, người vậy là...”

Qua một lát, lão Tông mới cẩn thận chất vấn.

“Tông thúc, ta muốn đến nhà Tinh Ngôn, làm phiền ông đánh xe đưa bọn ta đi”.

Cự Doanh tịnh không hồi đáp nghi vấn của lão Tông, chỉ là bảo y đánh xe đến nhà Tinh Ngôn. Lời của thiếu nữ thanh âm tuy không lớn, nhưng ngữ khí lại hiển thị sự kiên quyết.

“Vậy... được rồi”.

Tuy Tông thúc muốn nói lại ngưng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa, chỉ dẫn Cự Doanh và Tinh Ngôn ra xe, sau đó rung dây cương, kêu một tiếng:

" Hự !"

Thế là xe ngựa này chở theo hai người Tinh Ngôn, Cự Doanh, ly khai Bà Dương Hồ sương khói mênh mang, trong hào quang khắp trời chạy về Mã Đề Sơn.

Xe ngựa trong sắc chiều mơ hồ, thưởng thức dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ, trong lòng Tinh Ngôn bắt giác nghĩ:

“Đội đến nhà, thấy Cự Doanh bữa trước bỗng biến thành xinh đẹp như thế, cha mẹ mình, không biết có cho nàng là yêu quái hay không?”

Đội lúc xe ngựa đến Mã Đề Sơn, đã là sao giăng đầy trời.

Thấy con trai đi vắng hai ngày trở về, lão Trương đầu và bà vợ đều rất cao hứng. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy rõ Cự Doanh đang bước vào cửa, hai người không khỏi mất từng người ngăn, há miệng đờ lưỡi!

Tinh Ngôn thấy vậy, lòng thầm la hồng, nhìn tình trạng của cha và mẹ, mười phần thì tám chín đã cho Cự Doanh là yêu hồ quỷ quái rồi! Đang muốn lên tiếng giải thích, lại nghe cha mẹ lắp bắp nói:

“Tiên, tiên nữ hạ phàm!”

Tinh Ngôn vừa nghe lời này, mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nói như vậy tốt rồi, thì ra cha mẹ không cho Cự Doanh là yêu quái, ngược lại cho là tiên nữ.

Ngay sau đó, đợi thần tình hai lão hơn bình phục, Tinh Ngôn liền đem chuyện Cự Doanh dịch dung kể qua một lượt, nói với hai lão trước mắt mới là dung mạo thật sự của Cự Doanh. Chỉ là trong lúc giải thích, bỏ qua trường kính hồn trên Bà Dương Hồ, tránh cho hai lão bị quá sợ hãi.

Nghe giải thích của Tinh Ngôn, vợ chồng Trương thị lúc này mới minh bạch. Hóa ra thiếu nữ như tiên tử trước mặt này, là vị thiếu nữ làm khách trong nhà mình ngày hôm kia. Biết được mấu chốt trong đó, hai người cũng không quá thất kinh.

Mẹ Tinh Ngôn nhìn thiếu nữ trước mặt, tán thưởng:

“Ngày trước ta nghe thanh âm, ánh mắt của Cự Doanh, liền nghĩ nhất định không phải là nữ tử thô lậu như bọn ta. Mắt thấy đáng vẻ như tiên nữ này, mới xứng với ánh mắt, giọng nói đó!”

Tuy đã nghe qua vô số lời tán dương, thậm chí còn có văn học sĩ vì nàng đề thơ tả phú, nhưng Cự Doanh nghe lời khen chân thật của mẹ Tinh Ngôn, lại đột nhiên cảm giác rất xấu hổ, thẹn thùng nói:

“Bá mẩu chó quá lời, Cự Doanh xấu xí, sao dám sánh với tiên nữ...”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Can Tràng Mi Đại Thiên Thiên Kết.

TIÊN LỘ YÊN TRẦN

Lời đầu.

Tiêu Điều Chí.

Một tiếng sáo ngọc cao vút

Thiếu niên chí hướng đường đường

Cao giọng ca tan phiền muộn

Thong dong nằm gió uống sương

Vỗ bàn uống ly rượu ngọt

Tiêu điều tự tại bốn phương.

Quản Bình Triều.

Can tràng mi đại thiên thiên kết, yên thủy vân son vạn vạn điệp.

Dật Danh

Trời cao mây nhạt, nhận bay phương nam.

Tựa như có một đàn nhạn về nam ở chân trời đó, nâng lấy cỗ xe của Cự Doanh, trong sự trông ngóng của thiếu niên, dần dần biến mất ở phương xa.

Chia tay Cự Doanh, đối với Tinh Ngôn mà nói, giống như chia tay với một dạng sinh hoạt. Vài ngày ngắn ngủi ở cùng với Cự Doanh, cũng đủ để Tinh Ngôn khắc cốt ghi tâm.

Chẳng qua, đối với thiếu niên thôn dã phố chợ Tinh Ngôn này, dùng mấy từ "Khắc cốt ghi tâm", tựa hồ đã hơi xa xỉ. Đối với thiếu niên phải bôn ba vì cuộc sống mà nói, vài ngày đồng cam cộng khổ với Cự Doanh, cũng có lẽ chỉ là một sự ngẫu nhiên ngoài ý trong sinh hoạt. Khi người kia đi xa, mọi chuyện đều tiêu tan thành mây khói, sinh hoạt của thiếu niên lại phục hồi chu trình vốn có, tiếp tục vì bữa ăn ngày mai mà bôn ba bận rộn.

Nhắc đến thức ăn, Tinh Ngôn lúc này mới chợt nhớ đến một chuyện đại sự, y đã hai ngày không đến Đạo Hương Lâu làm công.

" Cái đầu gối này! cả việc đi làm cũng quên rồi!" Tinh Ngôn thầm trách bản thân, "Không thể tiếp tục đứng ngẩn ở đây, mau đến Đạo Hương Lâu xem sao! Còn không chắc Lưư chương quý đó có lý do gì đại khái để ăn chặn tiền công hay không..."

Lão Trương đầu cha của Tinh Ngôn, hai ngày nay vừa hay bắt được mấy con thỏ rừng, vốn nghĩ để con trai thuận đường ghé vào thành bán. Nhưng Tinh Ngôn cảm thấy đã nghỉ làm hai ngày, hôm nay lại mang sơn sản dã vật của nhà đến, chương quý càng không vui. Thế là Tinh Ngôn liền nói nguyên ủy với phụ thân, hai cha con cùng đi thẳng đến Nhiều Châu thành.

Đội đến Đạo Hương Lâu, Tinh Ngôn lúc này mới phát hiện sự tình hai ngày không đến làm nghiêm trọng hơn tưởng tượng của y nhiều, không chỉ tiền công tháng này của y bị Lưư chương quý một đồng cũng không trả, hơn nữa càng hồng bát chính là, y đã bị Chương quý sa thải. Xem tình hình nói thế nào cũng không có tác dụng, bởi vì vị trí của y, sớm đã có một tiêu tử hậu sinh thay thế rồi,

Kì thật đối với lão bản Lưư chương quý của Tinh Ngôn mà nói, hai ngày nay Tinh Ngôn không đến làm công, lại chính là ý nguyện trong lòng lão! Bởi vì trước đây Tinh Ngôn thường vì khóa học của y, mà không thể đến trước giờ làm, Lưư chương quý sớm đã nhìn y không vừa mắt; Nếu không phải còn mấy phần nể mặt Quý lão tiên sinh, Tinh Ngôn sớm đã bị lão một cước đá văng khỏi cửa. Hai ngày nay Tinh Ngôn không đến, chính là thời cơ trời cho, không chỉ có thể danh chính ngôn thuận sa thải tiêu tử này, còn có thể mượn cơ chiếm đoạt tiền công tháng này của y!

Thiếu niên vừa thất nghiệp không cam tâm, còn theo lão bản Lưư chương quý tranh cãi một hồi nhưng không có chút hiệu quả nào; tài hùng biện của Tinh Ngôn không được rèn luyện nhiều như lão sư của y, lần này lại gặp phải khắc tinh thiên sinh; tài ăn nói này dùng trên người Lưư lão bản keo kiệt. hệt như một cước đá vào thiết bản, không suy suyển chút nào.

Đội Tinh Ngôn vừa nhắc đến bản thân bị ăn chặn tiền công, Lưư chương quý liền giống như bị ong vò vẽ đốt một phát, nhảy lên ba trượng, tiện tay lôi ra cái bàn tính, tính toán hai ngày Tinh Ngôn không đến làm đã gây thiệt hại lớn thế nào đối với Đạo Hương Lâu. Tính đến cuối cùng, cả Tinh Ngôn cũng bắt đầu cảm thấy hổ thẹn vì qua bài giảng của Lưư lão bản, Đạo Hương Lâu không chỉ không phải bồi thường tiền cho Tinh Ngôn, Tinh Ngôn còn phải bồi thường cho từ lâu, từ lâu không bắt y bồi thường là đã tiện nghi cho y rồi; May cho y là Lưư lão bản tâm lòng bỏ tất:

"Người như ta, thiên sinh lòng mềm yếu..."

.....

Đội đến khi Tinh Ngôn từ trong mơ hồ tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện hết sức phiền muộn, không biết bản thân bị Lưư chương quý đồ mê hồn thang gì, đã tự động ra khỏi từ lâu, đi trên đại nhai rồi!

Đúng khi Tinh Ngôn đang đi trên đại nhai không mục đích, suy tính xem liệu có đi chỗ khác tìm việc làm công nhật nữa hay không, thì thấy bên người có mấy thằng nhóc đang cười đùa chạy qua một con đường, trong miệng la hét:

"A a...lưư mạnh sáu ngón tay, lại nằm ăn vạ gạt người"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn liền có chút lo lắng, nhìn theo hướng đám nhóc đó đang chạy qua; chưa nhìn thì chưa nôn nóng, vừa nhìn Tinh Ngôn liền kinh hãi trong lòng – bởi vì chỗ góc đường xa đó, có đám người đang ồn ào vây quanh xem, chính là nơi bán dã vật mà y và cha y chia tay.

Trong lòng lo lắng cho cha, Tinh Ngôn liền vội chạy thẳng tới đó. Đến khi vệt đám người ra nhìn rõ, Tinh Ngôn lập tức hiểu chuyện: Thì ra tên lưư mạnh vô lại Tôn lục chi, đang nằm trên đất giả chết; tay nắm chặt ống quần của một người thả chết không buông, người đó không phải người ngoài, chính là lão Trương đầu cha y!

Lão Trương đầu đang bối rối vô cùng, không biết làm thế nào giải quyết, bỗng thấy con trai đến, thì như hạn hán gặp mưa rào, vội kéo nhi tử, đem nổi uất ức chất chứa một bụng kể cho con trai nghe. Rành rành lão Trương đầu đồn hậu chất phát này, trong lòng đang rất buồn phiền khó chịu, thanh âm phát ra cũng rung rung.

Nghe lời tường thuật có phần lộn xộn của cha, Tinh Ngôn rốt cuộc cũng hiểu chút chuyện cãi nhau này. Thì ra tên phá nhà phá cửa, vô lại lưư mạnh Tôn lục chi đó, vừa rồi giả bộ muốn mua thỏ của lão Trương đầu, nhưng lại không hỏi giá, chỉ ở đó không ngừng vuốt ve, ôm bế thỏ.

Đội đến khi lão Trương đầu không nhịn được, lên tiếng hỏi hán rốt cuộc có mua hay không, nhưng không ngờ Tôn lục chi đó lại đột nhiên kêu lên oan uổng, nói mấy con thỏ đó chính là hán nuôi dưỡng, nhưng hôm qua chạy mất; đang đi tìm thì đã bị lão Trương đầu bắt rồi. Vì vậy hán liền vu cho lão Trương đầu trộm thỏ của hán; không chỉ đòi trả thỏ cho hán, còn yêu cầu lão Trương đầu đem mấy con khác bồi thường cho hán.

Lão Trương đầu thật thà chất phác vừa nghe nào chịu chuyện này, lập tức liền bị Tôn lục chi kêu gào ăn vạ đến sùi bọt mép - - chuyện này đứng ngoài có thể thấy rõ, mấy con thỏ này là lão bắt được ở Mã Đề Sơn, là nơi hoang dã cách Nhiều Châu thành này đến mười mấy dặm, thì sao có thể bắt mấy thỏ của Tôn lục chi chứ?, tên này rõ ràng là đang xảo trá!

Lão Trương đầu nhất thời tức giận, nói không ra lời, chỉ đưa tay giằng lại thỏ trong tay Tôn lục chi; nhưng không ngờ tên vô lại lưư mạnh này thuận thế ngã ra giả chết, tay còn nắm chặt ống quần của lão Trương đầu, trong miệng la lên "Đánh chết người rồi! đánh chết người rồi!" Nháo loạn phen này khiến lão Trương đầu dù đúng lý cũng không biết giải quyết thế nào!

Nghe lời kể của cha, lại thấy cảnh tượng trước mắt, đối với nguyên do trong đó, Tinh Ngôn lập tức nắm rõ.

Tên Tôn lục chi đang nằm giả chết chỗ đó, Tinh Ngôn không có quen, nhưng chuyện xấu của tên này, thì y đã nghe kể đến mòn tai. Tôn lục chi này, vang danh lưư mạnh phá nhà phá cửa trong Nhiều Châu thành. Vì bản tay có thêm một ngón, mọi người liền gọi hán là Tôn lục chi; năm dài tháng rộng, bốn

danh này ai ai cũng biết. Tên Tôn lục chỉ này giỏi nhất là ngón vô lại, chuyên nhằm vào người què mùa thành thật trung hậu, sau đó tìm có gì đó, đợi người hơi đứng vào là ngã lăn ra đất giả chết. còn người bị hấn lửa, thường sợ ồn ào sinh chuyện, vừa thấy hấn kêu gào sống chết như thế, mười đến tám chín phần là không dám tranh nháo với hấn, chỉ đành ngoan ngoãn đem sơn sơn thổ hóa của mình dâng lên cho hấn, chỉ mong có thể mau mau đuổi hấn đi – Một chiêu độc này của Tôn lục chỉ dờ ra lúc nào cũng thuận lợi, lần nào cũng linh nghiệm; chỉ là hôm nay người què mùa gặp xúi quẩy này, lại đến lược cha của Tinh Ngôn!

Tinh Ngôn nhớ mấy chuyện này, không khỏi tức giận trong lòng. Nhìn người cha trung hậu hiền từ của mình đang bị tên lưu manh này lừa, bản thân lại vừa bị tên lão bản vô lương sa thải, còn bị chiếm đoạt luôn tiền công khổ cực cả tháng trời! Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn không tránh được u sầu đầy bụng, đầu óc chán nản!

Lòng đang buồn bã, lại thấy tên Tôn lục chỉ kêu gào giả chết trên đất, Tinh Ngôn bỗng lửa giận dâng lên đầu, liếc mắt quan sát đám người đang vây quanh, có một vị giang hồ hào khách hông đeo một thanh đao cong, liền tiến lên trước, mắt giận xoe tròn, cao thanh hét: "Tên lưu manh lừa gạt kia! Hôm nay ngươi muốn chết, để tiểu gia thành toàn cho ngươi!"

Nói xong, Tinh Ngôn xăm xăm nhắm cây đao đó đi tới!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 14: Phụ Hận Hùng Hành Khởi Ý Khí.

Đang lúc Tinh Ngôn muốn đoạt thanh đao đó đi qua chém Tôn lục chỉ thì bị trung niên hán tử đeo đao cản lại. Hán tử giang hồ đó thấy thiếu niên này mặt mũi sáng sủa, không nghĩ lỗ mãng như thế, một lời không hợp liền muốn giết tên lưu manh phá nhà kia, không tránh khỏi phải trả giá bằng tính mạng của mình, thật là không đáng! Trung niên hán tử này trong lòng bất nhẫn, liền đề lên tay Tinh Ngôn đã nắm trên đao, chân thành khuyên: "Vị tiểu ca này chậm đã, nghe một lời của ca ca! Ta thấy cái mạng vứt đi của tên này, không đáng để tiểu ca vì hấn mà bỏ mất thanh xuân tươi đẹp của mình!"

Nghe lời phế phủ của hán tử trung niên, Tinh Ngôn như vượt qua nỗi uất ức, dùng ngữ điệu đau khổ đáp:

"Vị hảo hán này có chỗ không biết, hiện nay ta đã không còn hứng thú sống, thì nói gì thanh xuân tươi đẹp! Sớm nay, nữ tử ta thích đã lâu vừa bỏ ta mà đi, không biết khi nào gặp; Hồi nãy đi đến Đạo Hương Lâu làm công, lại được biết đã bị phường quý sa thải; cái mạng này của ta nghĩ không đáng tiền, còn giữ làm gì!" Ngữ điệu thê lương, nét mặt động lòng.

Lại nghe thiếu niên tiếp tục nói:

"Đa tạ một phen hảo ý của ngài! chỉ là ngài không cần ngăn cản, Tôn lục chỉ tên này lại dám ăn hiếp cha già của ta! Hôm nay ta phải vứt cái mạng này, chém cái đầu chó của hấn xuống, lại có thể vinh danh hiếu liệt của Trương Tinh Ngôn ta, hảo hán xin cứ yên tâm, sau khi chém tên này, trước khi đi đầu thú của quan, nhất định sẽ rửa sạch đao cho ngài!"

Nói đến chỗ này, Tinh Ngôn đã hết sức kích động, chúng nhân chỉ nghe y hét lớn:

"Tên lục chỉ khốn kiếp mau chịu chết đi!!!"

Tiếp liền tiếng nộ hồng, thiếu niên đã đẩy bàn tay hán tử giang hồ đó ra. Chúng nhân chỉ nghe "Soẹt" một tiếng, thiếu niên đã rút thanh quý đầu đao sáng quắc, lạnh lẽo đó ra!

Lão Trương đầu cha Tinh Ngôn chưa từng thấy qua tình huống này, càng không tưởng con trai mình thường ngày cười cười hiền lành, tính tình đâu có hung dữ như thế, trong nhất thời, lão Trương đầu trung hậu chân thật, lại như si như ngốc, há miệng nhưng không la lên được!

Ngay khi Tinh Ngôn chuyển động, chúng nhân đều cho rằng sẽ máu đổ đương trường, thì thấy tên lưu manh Tôn lục chỉ vốn nằm chết trên đất, lúc này hệt như Trương Dực Đức ở trước cầu Đương Dương hét lui trăm vạn quân Tào Tháo, "sột" một tiếng, từ dưới đất nhảy lên, vạch đám người, ôm đầu như chuột chạy té cứu té đại.

Đội khi thiếu niên khí thế hùng hấn mang đao chuyển thân đến nhìn, thì phát hiện chỗ đất bùn vàng vốn là nơi tên Tôn lục chỉ nằm, hiện giờ đã trống không, chỉ có vài cái lông gà tích mịch, đang phát phơ trên đất...

"Tên này chạy nhanh đó! Bằng không nhất định phải ăn đao của ta!" Thiếu niên không vớ được "đầu chó" của Tôn lục chỉ, đứng ở đó oán hận không thôi!

Tạm không nhắc đến sự phiền muộn của Tinh Ngôn, chúng nhân vây quanh đều thở ra một hơi, ai cũng không tưởng được thiếu niên Tinh Ngôn bình

thường cười hi hi, lần này lại khốc liệt như thế, vì cha y bị gạt, bỏ cả tính mạng đi giết tên lưu manh. Bất quá chúng nhân đứng đây xem nhiệt náo tuy thấy bất bình, nhưng nếu thật xảy ra án mạng, thì không tránh được kinh động quan phủ, chấn động địa phương, lảng giềng rối loạn, hà huống còn có thể hại tính mạng của đứa trẻ Tinh Ngôn này, thật là không đáng! Vì thế thấy chuyện này ngừng lại ở đây, chúng nhân không khỏi ai nấy thầm kêu may mắn.

Chúng nhân vây quanh thấy chuyện đã xong, cũng dần dần tản đi. Còn khách giang hồ bị Tinh Ngôn mượn đao, thấy thiếu niên này hung hăng như thế, không coi mạng mình ra gì, bản thân dù vào nam ra bắc, cũng không tránh khỏi thâm kinh hãi. Vì vậy sau khi Tinh Ngôn trả đao, hán tử này cũng không dám nói nhiều, chỉ qua loa mấy câu rồi cáo lỗi đi liền.

Tuy chúng nhân đã giải tán, nhưng lão Trương đầu này giờ đứng sững ở đây, hiện giờ vẫn kinh hồn chưa định, không tưởng được vừa rồi hung hiểm như thế, con trai Tinh Ngôn suýt chút nữa đã giết người nhận mệnh! Bản thân chỉ có mình Tinh Ngôn là con trai, không thể để nó vì uất ức của mình mà trả giá bằng tính mạng!

Lão Trương đầu thầm hỏi hận không người: "Sớm biết con trai lỗ mãng như thế, mình nên đưa mấy con chó rừng cho tên vô lại đó cho rồi!"

Lại nhớ cảnh tượng quang kiếm ánh hiem ác vừa rồi, lão Trương đầu mặt xám như đất. Đợi hơi trấn định tâm thần, thì không khỏi lên tiếng trách con trai lỗ mãng.

Mắt thấy cha mình nổi nóng, thiếu niên đang làm mặt hầm hầm bỗng cười "khi" một tiếng, dọa cha y giật bắn người.

Lão Trương đầu đang mù mà mù mờ không biết thế nào, thì nghe con trai giải thích cho mình:

"Xin cha yên tâm, hài nhi tuy chẳng ra gì, nhưng sao có thể là kẻ vong mạng không biết tiến thoái. Con ngày sau còn phải phụng dưỡng cha và mẹ, sao dám coi rẻ tính mạng như thế! Con vừa rồi chỉ là hù dọa tên vô lại Tôn lục chỉ đó, nếu hôm nay chúng ta nhịn nhục đáp ứng ý muốn của hắn, không tránh khỏi bị hắn xem thường; còn tên vô lại đó, đúng là kẻ không biết tiến thoái, hôm nay ném được mồi ngon này, ngày sau không khỏi như gòi bám xương, nhà ta còn phải đến Nhiều Châu thành để bán đặc sản núi rừng, những lần sau quả thật khó mà thoát khỏi sự làm phiền của hắn! Vì thế hài nhi suy nghĩ cận kề, không bằng phá bỏ luôn chiêu vô lại tên này hay dùng hàng ngày, khiến hắn một phen hú vía, lần tới nhất định không dám đến quấy rầy nữa, chính là một kế vẹn toàn!"

Ngừng một chút, nhìn thần sắc của cha đã bình tĩnh lại, đã lĩnh hội lời giải thích của y, Tinh Ngôn liền tiếp tục nói:

"Hon nữa, một phen dọa nạt vừa rồi sẽ truyền đi khắp nơi, mấy tên vô lại du côn khác ở Nhiều Châu thành, nếu muốn đến làm phiền việc buôn bán của cha, cũng phải trước hết sờ cái cổ của mình, tự hỏi mình có đủ đảm lượng hay không!"

Qua đêm kia bắt cóc, uy hiếp thượng quan thả người, thiếu niên mười sáu tuổi Tinh Ngôn, bất tri bất giác đã lớn gan hơn nhiều, biết mấy tên ác ôn trên thế gian này, không dùng thủ đoạn khốc liệt thì mấy tên khốn không biết tiến thoái này, càng khinh nhờn bắt nạt bách tính lương thiện.

Đương nhiên, hành động ác liệt này của Tinh Ngôn, cùng việc y vừa bị sa thải, lại bị lão bản vô lương ăn chặn tiền công, thì cũng không có quan hệ gì.

Lão Trương đầu nghe lời này của con trai, cũng cảm thấy có vài phần đạo lý, bản thân nhìn con trai Tinh Ngôn trưởng thành, bình thường không phải là loại lớn gan làm càn, hơn nữa con trai của y có theo Quý lão tiên sinh đọc qua thi thơ, quyết không thể lỗ mãng như thế!

Tuy nói như thế, nhưng lão Trương đầu bất giác nhớ lại cảnh tượng hung hiểm vừa rồi, sắc mặt mới hơi bình phục lại biến thành trắng nhợt, nói với Tinh Ngôn:

"Con trai à! Vạn nhất tên vô lại Tôn lục chỉ đó cứ nằm trên đất không chịu chạy; hoặc giả liều mạng ăn một đao của con, sau đó đòi tiền bồi thường thì làm sao?"

Nghe cha hỏi như thế, Tinh Ngôn cười vui vẻ đáp:

"Hà hà...cha không cần lo lắng như thế, hài nhi trước khi đoạt đao đã quan sát, chỗ tên vô lại đó nằm, vừa hay tránh một khối đá xanh lạnh lẽo, nằm ở trên bãi đất bùn vàng, cha xem tên đó cả lạnh cũng sợ, lần này lại nghe hài nhi uất ức đối đáp với hán tử giang hồ, lại mắt thấy con rút đao lao tới, còn không mau đào tẩu sao? Hà hà...", nói đến chỗ này, Tinh Ngôn phảng phất như thấy bộ dạng nhếch nhác của tên Tôn lục chỉ, không nhịn được cười lên hà hà.

"Hay! Hay cho một nam nhân hiếu liệt trí dũng song toàn!"

Trong lúc hai cha con đang đối đáp, không đề phòng bên cạnh đột nhiên có người bước đến, lên giọng tán thưởng hòa với tiếng cười thoải mái của Tinh Ngôn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Tử Cuồng Không Thiên Địa.

Lại nói Trương Tinh Ngôn rút đao dọa nạt tên lưu manh Tôn lục chỉ bắt nạt cha y, trong lúc hai cha con đang đứng bên đường đối đáp, lại bỗng nghe bên cạnh có người cao giọng tán thưởng Tinh Ngôn.

Đội hai cha con định thân quan sát, mới phát hiện thì ra là một vị lão trượng áo vải, đang vòng qua phía hàng xóm, đi về phía trước hai người.

Nhìn dung mạo của lão trượng này, tuổi tác đã hơi cao; thế nhưng da mặt vẫn hồng nhuận, tóc đen khắp đầu. Nhìn dáng vẻ từ bên cạnh vòng ra, bước chân rắn rỏi có lực, đi đứng có nhịp, không hề dùng quai trượng. Xem ra vị lão giả này am tường đạo dưỡng sinh, đang nhìn Tinh Ngôn tấm tắc khen lạ.

"A a, lão nhân gia quá lời rồi!" Tinh Ngôn khiêm tốn nói, "Vừa rồi bắt quá chỉ là dọa một tên lưu manh vô lại mà thôi".

"A...lời này của tiểu ca sai rồi! Vừa rồi lão phu ở bên nhìn rất rõ, tiểu ca vừa thấy tên lưu manh đó quấy nhiễu, lập tức bước lên đoạt đao dọa dẫm, tâm tư vô cùng nhạy bén, dũng cảm quyết đoán. Lại thấy tiểu ca lựa người đoạt đao, tuy là giang hồ hào khách, nhưng mặt mũi sáng rõ, trán cao bằng phẳng, rõ là không phải hán tử lỗ mãng thô lỗ vô tâm. Người tướng mạo như thế, rất có thể cần tiểu ca rút đao, khuyên nhủ vài câu, để cho tiểu ca có cơ hội phần uất, gây hoang mang cho tên lưu manh khiến hắn cho rằng tiểu ca có ý giết hắn!"

Nghe lời này của lão trượng, Tinh Ngôn thì mắt trừng miệng há tử tế nghĩ lại, lão trượng nói hành động chọn người rút đao này, tuy không phải bản thân suy tính cặn kẽ như thế, nhưng lúc đó trong lòng cũng ảm ước nhận thấy, vị hán tử giang hồ mang đao này, tuyệt không phải loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn, không chỉ không can ngăn, còn chủ động hai tay dâng đao lên, sẽ lên tiếng can trở. Như vậy sự xông tới của bản thân sẽ bị chậm một chút, có cơ hội nói ra mấy lời uất ức, tăng thêm hiệu quả hù dọa; Đồng thời, cũng để cho tên Tôn lục chỉ đó có thời gian, nếu bản thân hành động nhanh quá, tên lưu manh đó không kịp phản ứng, màn kịch này không thể biểu diễn tiếp rồi!

Nhìn thần tình của thiếu niên, vị lão trượng quắc thước biết mình đã nói trúng chỗ mấu chốt, liền cười hà hà, tiếp tục nói:

"Hơn nữa, từ trong lời vừa rồi của tiểu ca, lão trượng cũng nghe ra tiểu ca từ chỗ tên lưu manh đó nằm, biết tên đó tuyệt không phải là dạng làm mạng đến cùng, ương bướng không sợ chết, tâm tư tiểu ca cẩn mật như thế, làm sao lão phu không phục được?"

"Hi hi.." thiếu niên nghe lời tán thưởng của lão trượng, cũng không khỏi tự hào trong lòng, liền cười hi hi, lão Trương đầu cha y là thôn phu chất phác, cho dù Tinh Ngôn đã giải thích tỉ mỉ, nhưng cũng không hiểu được mấu chốt bên trong. Lúc này lại có vị lão trượng hiểu biết, đối với hành động quát dọa tên lưu manh đó, phân tích đến rõ ràng như thế, làm sao không khiến Tinh Ngôn lòng như mở cờ, Tinh Ngôn vẫn chỉ là một vị thiếu niên mười sáu tuổi, nghe được có người lớn tuổi tán thưởng mình, trong lòng khó tránh đắc ý, đây cũng là việc thường tình.

"Gặp nhau không bằng gặp ngẫu nhiên, có lẽ hôm nay hai vị còn chưa dùng cơm, chi bằng để lão trượng ta mạn phép, mời hai vị một bữa rượu nhỏ thế nào?"

Lão Trương đầu đang định từ chối, lại thấy lão trượng không nói nữa mà xách luôn cái lồng thỏ trên đất, đang đưa đi về phía trước!

Thấy tình cảnh này, hai cha con cũng chỉ đành đi theo. Kỳ thật đối với thiếu niên Tinh Ngôn mà nói, do vừa mất công việc ở Đạo Hương Lâu, còn không biết cơm trưa hôm nay phải kiếm ở đâu, lão trượng áo vải này làm thế lại đúng với nỗi lòng của y!

Ai! Xem ra Tinh Ngôn hiện giờ bụng đói còn cào mồi biết chỗ làm vừa mất đi tốt thế nào, nhớ đến những ngày cơm dưa đạm bạc ở Đạo Hương Lâu, thỉnh thoảng còn có chút cơm thừa canh cặn của khách nữa chứ.

Trong lúc đang phiền muộn, Tinh Ngôn lại phát giác lão trượng đó đi phía trước bước chân như bay, không nhìn ra có chút nào là già lão lụ khụ; thiếu niên cùng cha phải bước nhanh mới có thể miễn cưỡng theo kịp.

Lúc lão Trương đầu hơi thở khi khi thì lão trượng đó đã dừng lại ở trước cửa một túp lều. Túp lều này đối với Tinh Ngôn mà nói, lại là hết sức quen thuộc, bản thân mới vừa rồi còn đến nơi này, chính là chỗ thương tâm sáng nay của Tinh Ngôn - "Đạo Hương Lâu!"

Lại nói Lưu chương quỹ thấy hai cha con Tinh Ngôn theo nhau đến lều, thì cho rằng hai người Tinh Ngôn đến quấy rối vẫn là vì tiền công, vừa muốn xuất ngôn chửi mắng, thì không ngờ lão trượng quay đầu chỉ vào Tinh Ngôn và lão Trương đầu, nói với chương quỹ: "Đây là bạn đồng hành của ta, bọn ta ba người, mau chuẩn bị chỗ ngồi tốt trên lều đi!"

Chỉ thấy vị lão bản đó bị xem là hầu bàn, nhất thời không nhịn nổi. Vừa muốn phát tác, thì thấy điệu bộ vênh mặt hất hàm của lão trượng đó, rõ ràng không phải là hạng lão hủ tầm thường, vì vậy tuy Lưu chương quỹ trong lòng không ngớt thầm chửi xúi quẩy, nhưng miệng thì không dám lạnh nhạt, cung kính kính dẫn ba người lên lều đến một chỗ thoải mái cạnh cửa sổ ngồi xuống. Tinh Ngôn vừa ngồi xuống đã nhớ rõ, ba ngày trước khi Cứ Doanh và Thành thúc đến nơi này, bộ dạng khả ái muốn ăn thử món giò heo của tiểu nha đầu Cứ Doanh, nghĩ thế bắt chợt trên mặt Tinh Ngôn hiện vẻ tươi cười.

Nhưng không đề phòng Lưu chương quỹ đó vô tình liếc mắt qua Tinh Ngôn, nhìn thấy tên hầu bàn ở đây trước kia, hiện tại trên mặt lại có nét tươi cười, rõ ràng là thấy bộ dạng quần bách của mình vừa rồi, đang cười nhạo mình! Lưu chương quỹ có lấy dạ tiểu nhân mà suy nghĩ.

"Xú tiểu tử này! Thật là đáng ghét!" Đội sau khi lão giả áo vải gọi xong món ăn, Lưu chương quỹ vừa rửa thầm trong lòng, vừa hậm hực quay về hậu đường, chuẩn bị thay vội một bộ trang phục đẹp đẽ, nhưng vừa bước ra lại rụt vào.

Tạm không nhắc đến Lưu chương quỹ thủ đồ trong hậu đường, lại nói vị lão trượng quắc thước đó, đợi sau khi rượu thịt được dọn lên, liền cứ uống liền từng chung từng chung, còn nhiệt tình mời hai cha con Tinh Ngôn ăn thịt uống rượu, ngoài việc này ra thì không nói đến chuyện gì khác.

Nhưng thiếu niên tuy cũng ăn thịt uống rượu, lại không giống cha y mơ hồ không biết. Đợi sau khi lão nhân đó uống cạn năm, sáu chung rượu, Tinh Ngôn cuối cùng cũng không nhịn nổi, buông đũa cất tiếng hỏi:

"Dám hỏi vị lão gia này, chúng ta chỉ là bình thủy tương phù, nhưng không biết lão trượng vì sao coi trọng tiểu tử như thế, mời hai cha con tôi đến đây dùng bữa ăn thịnh soạn như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì thấy cái chuyện nhỏ tống cổ tên lưu manh đi của tôi hay sao?"

"Khà khà khà!...", lão giả áo vải đang uống rượu đó, nghe vậy bật cười khà khà, khiến các tử khách xung quanh đều ngừng ăn đưa mắt nhìn.

"Tiểu ca hỏi thật hay! Chỉ là tiểu ca có chỗ không biết, hai người chúng ta kỳ thật đã quen nhau từ lâu!"

"Úy! Nhưng ta và lão nhân gia trước giờ còn chưa từng gặp nhau mà?" Tuy Tinh Ngôn có trí nhớ rất tốt, nhưng cũng vẫn không nhớ nổi đã gặp lão trượng này lúc nào, chỉ ngồi đó nhăn nhó suy nghĩ.

"Hà hà, tiểu ca không cần một câu lão gia hai câu lão gia, nếu không ngại cứ gọi ta một tiếng 'Lão ca' cho tiện". Lão giả quắc thước cười hà hà nói. "Ki thật nói ra chỉ là chuyện ngày hôm qua, tiểu ca không phải mau quên như thế chứ?"

"Hôm qua?" Tinh Ngôn tuy bình thường luôn lạnh lợi, lúc này cũng hơi chần chừ, trong lòng không khỏi cố gắng suy nghĩ, hôm qua có duyên gặp lão trượng này lúc nào:

"Sáng hôm qua, ở trong Bình An khách sạn ở Bà Dương huyện, ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy; Trưa hôm qua, ăn Thịt Ngừ ở Thủy Trung Cư trên Nam Ki Đảo...Lúc đó người ăn ngồi quanh đó cũng không nhiều, thật sự không có lão trượng này. Buổi chiều? trường kinh tâm động phách chiều hôm qua, bản thân có chết cũng không quên được! Chẳng lẽ vị lão trượng này cũng là một du khách trên thuyền hay sao? Thế nhưng dường như cũng không có ấn tượng gì..."

"Vị lão trượng này rốt cuộc là người thế nào đây?" Thiếu niên nghĩ hoài vẫn không ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Thủy Long Ngâm Xứ Phi Thần Tuyết.

Nghe lão giả nói hôm qua có duyên đã gặp qua mình, Tinh Ngôn liền suy đi tính lại, nhưng thật là không chút manh mối nào. Nghĩ đi nghĩ lại, Tinh Ngôn quyết định tốt nhất hỏi thẳng lão giả.

Thấy thiếu niên nghi hoặc, lão giả cười hà một tiếng, giải đáp:

"Trí nhớ của tiểu ca thật là không tốt. Hôm qua ở trên Bà Dương Hồ, bị tiểu ca thay ta tuyên dương sự tích năm đó, lúc cuối lại tặng một bài thơ, sao lại mau quên như thế?"

Nghe lời này của lão trượng, Tinh Ngôn vẫn không hiểu gì cả; nhưng cũng không trách y được, thật sự cảnh tượng hung dị chiều qua trên Bà Dương Hồ, quá kinh thế hãi tục; Hà huống sau đó lại tiếp một phen hoảng sợ vì "Sắc đẹp"; thiếu niên bị chấn động đến quá độ, lúc này đối với hành động làm trước lúc thiên biến đó, thực cũng mơ mơ hồ hồ thôi.

Thấy Tinh Ngôn vẫn ngơ ngẩn, lão trượng đó cũng không giải thích nhiều, chỉ nói:

"Lão phu nghe được tiên hiền có lời: 'Có lòng làm thiện, dù thiện không thưởng; Không ý làm ác, dù ác không phạt'; Hành động của tiểu ca mấy ngày này, chính ứng với kiểu 'Có ý làm thiện' của trời cao!"

Nghe được lời này, Tinh Ngôn đang ngớ ngẩn giật nảy người, đang muốn lên tiếng, lại nghe lão giả đã hứng chí bùng bùng nói tiếp:

"Phạt mạnh cứu yếu, không cầu báo đáp, chính là hành vi của anh kiệt chúng ta! Thống khoái! Phải phạt một ly thôi! Hà...tiểu ca còn làm một bài thơ hay, nghĩ câu 'Say tựa Chu lang đài thưởng nguyệt, Gió lùa qua động tường sáo tiên' đó, hay! Sảng khoái! Đúng là hết sức lâm li, lại phải phạt một ly!" Nói đến chỗ này, lão giả quắc thước liền tiếp ngửa cổ, uống cạn hai ly rượu nóng xuống bụng.

"Chỉ là, lão phu trước giờ ghét ác như cừu, không thể nhìn được kẻ xấu thì tự tại, người tốt thì không được báo đáp! Hay...Hay cho một câu 'Gió lùa qua động tường sáo tiên! Vì bài thơ này, hôm nay lão phu cũng phải tặng tiểu ca một phần lễ nhỏ!"

Lão đầu nhân này hiển nhiên đã có sáu bảy phần say, đích xác là đáng về say sưa. Cũng không đợi cha con Tinh Ngôn đáp lời, liền đứng dậy, nói: "Đội ta xem trong tay áo này có vật gì, có thể đem biểu mà không để người cười".

Nhưng có thể lúc đi quá gấp gáp, lão đầu nhân lục lại một hồi trong tay áo rộng, nhưng một hồi lâu cũng không có gì, không khỏi mặt hơi ửng đỏ.

Tinh Ngôn thấy tình trạng vậy liền lên tiếng: "Thật ra lão nhân gia cũng không cần khách khí, tiểu tử vô công bắt thụ lộc! Tôi thật cũng không biết chuyện này..."

Tinh Ngôn đang khiêm nhường, lại thấy lão đầu nhân khoát tay, thở khì ra một hơi rượu nồng, ngắt lời: "Vân Trung Quân ta nói có quà là có quà, tiểu ca không cần vội, đợi ta tìm từ từ!"

Hai cha con Tinh Ngôn thấy vị lão đầu áo vải đó, nói xong nhắm hai mắt, chỉ là miệng không ngừng lẩm nhẩm.

"Có rồi! khà khà...ngay lúc hai cha con nghỉ hoặc nhìn lão đầu không biết có phải lão đã quá say hay không, thì "Vân Trung Quân" đó lại đột nhiên cười khà khà nói tiếp:

"Xem ra trí nhớ của lão phu vẫn không tồi, lên đường cũng không quên mang theo hai sự vật, đúng là thói quen tốt! Hà, cái sáo đá này tặng cho tiểu ca, khớp với câu 'Gió lửa qua động tường sáo tiên!'"

Lão đầu trong lúc nói đưa tay vào trong tay áo lấy ra một cây sáo ngọc dúi vào tay Tinh Ngôn. Tinh Ngôn sợ trong lúc đưa đẩy làm rớt sáo ngọc, chỉ đành cầm sáo ngọc vào tay.

Thấy Tinh Ngôn đã nhận, lão đầu nhân rất là cao hứng, nói năng có chút lộn xộn: "Tốt! Nam...nhân chúng ta, không nên làm đáng màu mè như bọn tiểu nữ tử!"

Tinh Ngôn vừa nghe lời này, câu từ chối đang nằm ở cửa miệng cũng đành rút lại, chỉ đứng ở đó cười ngây ngô.

Cây sáo ngọc trong tay Tinh Ngôn, toàn thân xanh nhạt, bên trong có vân trắng thấp thoáng, hệt như đang trong núi xanh cốc biếc, còn có mấy sợi màu như sắc cầu vồng lơ lửng. Cuối cây sáo có treo một dải mai hoa đỏ tươi, theo gió phiêu dật, tương hồ với sắc xanh tinh nhuận trên thân, đúng là càng làm nổi bật cho nhau. Ở trên thân địch, dùng kiểu chữ đại triện cổ xưa khắc hai chữ: "Thần Tuyết". Hai chữ này mạnh mẽ cổ nhả, giống như nét bút vẽ rồng điểm mắt, làm cho cây sáo ngọc bỗng hàm súc cổ ý.

Đang lúc Tinh Ngôn si mê nhìn sáo ngọc trong tay, lại thấy lão đầu nhân đã chéch choáng đột nhiên vỗ tay vào đầu:

"Ách...xem cái đầu này của ta, thật quá hồ đồ rồi! Ách...e rằng ta thật đã say rồi...Hôm nay ta đã tặng cá cho người, sao lại quên mất dạy người làm cá? Có địch mà không có phở làm sao biết thổi! Phở đó...Ta, ta chắc cũng có mang theo! Tiểu ca chờ một chút, đợi ta lục xem!"

Thế là Tinh Ngôn lại thấy lão đầu đó lẩm nhẩm một trận, sau đó từ trong ống tay áo lại lấy ra một vật. Tinh Ngôn nhìn kỹ vật đó, thì ra là một quyển sách lụa cổ xưa, bìa ngoài xanh nước biển sậm, gáy buộc bằng rong biển, trên khung tựa màu trắng, bỗng hiện ba chữ triện lớn màu đen:

"Thủy Long Ngâm".

Lúc lấy ra sách này, lão già đó lại một ăn uống ngòm ngòm một trận; Tinh Ngôn sợ bìa sách đẹp để dính dầu ăn, đành ngoan ngoãn nhận lấy.

"Khà! Khà! Thông khoái! Lão phu mắt thấy hành động anh hùng trừng ác giúp nhọc của tiểu ca, lại được on tiểu ca tuyên dương sự tích, đề thơ tặng phú, hôm kia giúp tiểu ca nhìn thấy tiên nhan của người đó, hôm nay lại tặng tiểu ca sáo và phở, tâm nguyện của lão phu đã xong. Ách!...Rượu này không thể uống tiếp, nếu uống tiếp ta sẽ say mất! Nhị vị, lão hủ xin cáo từ ở đây!"

Nói xong, lão đầu đã có chín phần say đó, loạng choạng đứng dậy, trong miệng còn lẩm nhẩm nghe không rõ: "Ài! Mặc cái gì anh hùng...hào hán, nghìn năm qua, lại có...mấy người biết được..."

"Tiểu nhị! Mau tính tiền!" Kêu xong, lão đầu nhân liền đưa tay chỉ, kêu tên "Tiểu nhị" qua tính tiền.

Kê bị lão đầu chỉ trúng, lại là Lưu chương quỹ vừa thay quần áo lịch sự, không thể tin lão đầu lần này vẫn gọi mình, ngo ngắc ngo đông nhìn tây, nhưng không ngờ lão đầu lại cao giọng kêu tiếp: "Nhìn cái gì mà nhìn? Chính là nguời đó! Mau tính tiền".

Vừa nghe xác nhận, Lưu chương quỹ đang "Xúi quẩy" thăm kì quái trong lòng, sao lần này vẫn nhằm hán là tiểu nhị? Chỉ vì để làm ăn tốt đẹp thì phải giữ hòa khí, Lưu chương quỹ tuy bực bội, nhưng lại không thể phát tác, chỉ đành cười gượng, lại lùi thui bước đến, nói với lão đầu tổng cộng bao nhiêu tiền.

"Này! Nhận lấy đỉnh ngân lượng này! Phần dư đưa cho tiểu ca kia". Lão đầu loạng choạng đưa cho Lưu "tiểu nhị" một đỉnh bạc trắng, lại lẩm nhẩm một câu:

"Nguời còn thua một tên tiểu nhị lạnh lẽ mới vào việc!"

Nói xong thì lác lư đi đến chỗ cầu thang.

"Lão nhân gia! Bước cẩn thận! Đợi tí tôi đỡ ông đi" Chính là Tinh Ngôn thấy lão đầu đó đã tám, chín phần say, chân xiêu vẹo không ổn, sợ lão té ngã liền

cao giọng kêu lên.

"Không chuyện gì! Ta không phải tên say ngớ ngẩn!" Nói rồi, lão đầu lại tiếp tục đi tới.

Tinh Ngôn đang muốn đi lên, thì bị Lưu chương quỹ cản lại: "Tiểu tử! Đừng có lộn xộn thế, lão đầu quỹ đó không dễ té ngã đâu!. Đây!, đây là tiền thừa; Thật không biết tiểu tử ngươi hôm nay đập phải vận chó gì mà lại gặp một lão già..."

Đang nói, lời của Lưu chương quỹ bỗng nhiên ngừng lại, cùng Tinh Ngôn đứng ngẩn ngơ. Thì ra, tiền còn thừa lại đúng với tiền công mà Lưu chương quỹ vô lương ăn chặn của thiếu niên.

Lúc hai người đang ngơ ngẩn, bên tai lại bỗng nghe một tràng âm thanh "Lộp bộp lộp bộp".

Tinh Ngôn la lớn "Khô quá!". Thì ra lão đầu say đó, chân bước không ổn đã lăn xuống lầu rồi!

Tinh Ngôn vội cùng lão Trương đầu chạy xuống bậc thang.

Nhưng phát hiện trên đại nhai, người đi đường thừa thốt, có điều bóng dáng lão "Vân Trung Quân" say rượu tưng sáo tưng sách, sớm đã không còn tung tích...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Thử Khúc Chích Ứng Thiên Thượng Văn.

Lại nói trên Đạo Hương Lâu, cha con lão Trương đầu và Trương Tinh Ngôn, thấy lão trượng áo vải say bí tỉ chân bước không vững đã lăn xuống lầu. Cha con Tinh Ngôn gấp rút chạy xuống nhưng phát hiện đã không thấy tung tích của lão trượng đó đâu.

"Vị lão nhân gia này thật là mau chân...Chà! Tinh Ngôn, con nói vị lão trượng đó liệu có phải là thần tiên không? Rành rành chắc phải ngã một đồng, tội quá tội quá! Nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy đâu!" Thấy lão trượng đó thần long thấy đầu không thấy đuôi, lão Trương đầu cảm giác hết sức quái dị.

"Không thể à...Giữa ban ngày ban mặt, chúng ta sao đột nhiên gặp được thần tiên chứ, hơn nữa thần tiên còn mời chúng ta ăn thịt uống rượu, lại tặng quà...tưởng tượng cảm giác cứ như là đang nằm mộng vậy! Chắc không có khả năng. Lão trượng đó có thể đã được người nào đỡ quẹo vào góc đường rồi".

Tinh Ngôn đưa ra một khả năng khác cho cha y, phủ định thuyết "Gặp tiên". Mấy lời này của Tinh Ngôn, thật ra là xuất từ lòng hiếu thuận. Bởi vì với tính thật thà của cha mình, nếu như thất sự cho rằng lần này gặp phải thần tiên, từ đó không tránh khỏi việc nghi thần nghi quỷ, sợ rằng cả ngủ cũng không yên giấc!

Lão Trương đầu nghe con trai nói như thế, suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy ý nghĩ này của bản thân cũng quá quái đản. Còn chưa nói trên thế gian này có thần tiên hay không, cho dù có, thì cũng đâu dễ để cho mình gặp được như thế chứ! Hà huống, còn chiêu đãi mình rượu thơm thịt ngon! Tinh Ngôn nhắc đúng, nếu không bản thân sau này kể ra, nhất định bị người khác cười nhạo!

Tuy nói để yên lòng cha, nhưng trong lòng Tinh Ngôn lại không ngừng xáo động. Nghĩ lại lời của lão Trương đầu, Tinh Ngôn càng cảm thấy chuyện này kì lạ. Đặc biệt trong sự lời nói úp mở của lão trượng đó, đối với hành vi của mình và Cừ Doanh hôm kia, dường như là biết rất rõ! May mà xem ra vị lão già biết sự tình này, đối với hành động của hai người không ngờ hết sức tán thưởng, bằng không cũng không thể đã mời ăn còn tặng sáo, sách.

"Chẳng lẽ thật là thần tiên hay sao?" Tinh Ngôn tuy vừa rồi nói để lừa cha mình, nhưng lại không lừa được mình.

"Úy...vẫn là không thể. Cũng như ta vừa nói, nếu nói thật là thần tiên thì nghe đáng sợ quá. Đứng rồi!, nghĩ hành vi của lão già đó, chắc là phong trần dị nhân mà trong mấy truyện du hiệp hay viết! Ủ! Chắc là như thế rồi! Hà hà hà". Tinh Ngôn cảm thấy bản thân đã tìm được lời giải, trong lúc hưng phấn bất tri bất giác đã vứt được tâm sự trong lòng.

Hai cha con đều cho rằng đã tìm được giải thích hợp lí cho thân phận của lão đầu kì quái đó, liền bắt đầu thương lượng tiếp phải làm gì. Lão Trương đầu nói với con trai:

"Còn có hai con thỏ chưa bán được, cha sẽ đi bán. Con đã hai ba ngày chưa đến lớp, mau đi xem sao! Quý lão tiên sinh e đã tức giận rồi!" Đối với lão Trương đầu mà nói, lớp học tư này đúng là chỗ không thể đụng đến, còn Quý lão học cứu có học vấn đó, trong mắt lão càng sánh như thần nhân.

"Được ạ, một mình cha phải cẩn thận đó".

"Không sao, lần này cha sẽ đem thỏ đi bán đại, không so đo giá tiền". Lão Trương đầu tiên nhìn đối với trận phong ba lúc sáng còn chưa hết bàng hoàng.

"VẬY con đi đây".

"Này, nhớ sớm quay về ăn cơm chiều".

Hai cha con từ biệt ở đây.

Tĩnh Ngôn nhìn theo cha y rẽ vào góc đường, bản thân đứng yên không bước đi.

Tuy nói với cha như thế, nhưng lúc này trong lòng Tĩnh Ngôn nghĩ bản thân đã ở lớp học tư này nhiều năm, Kinh điển, Lịch sử, Chư Tử, Văn Tập gần như đã xem, thi thư lễ nhạc cũng đều có chút hiểu biết, bản thân với lớp học này cũng không có quan hệ gì, cũng không dám trông chờ mấy cái thi thơ này có thể đổi được cơm ăn áo mặc. Hiện tại việc cấp bách là mau đi tìm một chỗ làm công nhật, bằng không cơm ăn ngày sau thật là một vấn đề khó khăn.

Năm nay Tĩnh Ngôn đã là một tiểu tử mười sáu tuổi; Chiếu theo thuyết pháp con nhà nghèo sớm từng trải, y đã coi là nửa người lớn, thật không dám muối mặt chờ ăn cơm nhà.

Xem nét mặt của Lưu chương quỹ, Đạo Hương Lâu hiển nhiên không hy vọng gì; phải đi đâu đây? Thiếu niên nhất thời lưỡng lự.

"ĐỪNG rồi! Sao ta quên mất vật lão nhân gia đó vừa tặng chứ!"

Tĩnh Ngôn đang không có chủ trương, bỗng nhớ đến tình tiết lão trượng đó tặng sáo tặng sách, thậm chí sao mình không đem sáo ra thổi thử. Thiếu niên liền vội tìm một nơi yên tĩnh, lấy sáo từ trong lòng ra, chuẩn bị thổi thử một phen.

Nói ra cũng là, sáo ngọc "Thần Tuyết" trong tay này, không chỉ hình dáng thanh thoát bất tục, chất liệu e cũng có chút đặc dị. Nói theo lý, sáo giống như làm từ ngọc thạch, vào tay nặng chịch, không thích hợp thổi trong thời gian lâu; Hơn nữa tính đá cứng rắn, không mềm nhẹ giống như chất trúc, do đó sáo làm bằng ngọc thạch, tiếng thổi ra thường cũng không du dương trong trẻo như sáo trúc.

Vì vậy, tuy nói thế gian này không hề hiếm sáo ngọc, nhưng cơ bản cũng chỉ có nhà có tiền mới trang bị, nếu buộc thêm dài tua lụa, rồi đặt trên một giá gỗ đỏ, thì cũng giống như tượng Bồ Tát đặt trong thư phòng có tác dụng trang trí. Nếu là mấy tên con cháu nhà giàu tầm thường, thì sáo không rời tay, luôn mang bên người để tăng phần tao nhã, cũng chẳng khác gì dạng "Quạt thu". Nói chung, cái gọi là "Sáo ngọc" này, kì thật chính là cây gậy đá rỗng ruột; Giang hồ hiệp khách có lẽ có thể tiện tay, còn thật sự thổi không hay.

Còn cây sáo ngọc "Thần Tuyết" này, lạ là lạ ở chỗ: vào tay tuy nhẹ, nhưng so với sáo trúc tầm thường vẫn nặng hơn một chút, hơn nữa khi thổi lên, âm thanh uyển chuyển du dương không hề thua sáo trúc.

"Thật phải đa tạ lão trượng đó! Trương Tĩnh Ngôn ta cuối cùng cũng có sáo rồi!" Thiếu niên cảm động ứa nước mắt.

Chẳng trách Tĩnh Ngôn kích động như thế. Ở trong Quý gia tư thực, cũng có môn "Lễ nhạc"; sáo trúc là nhạc khí nhập môn phổ thông nhất dùng trong lớp. Thế nhưng dù sáo trúc tầm thường cũng tốn ít tiền, đối với gia cảnh nghèo khổ của Tĩnh Ngôn, chút tiền này dùng để chi vào việc cơm áo, không dùng bữa bãi được. Vì vậy lúc đó, Tĩnh Ngôn lên núi chặt một đoạn trúc, sau đó bản thân dùng dao chiếu theo mẫu sáo trúc mà khoét lỗ, nhưng thân trúc đâu phải đều hũ, Tĩnh Ngôn khoét như thế, nghĩ trên mặt trúc sẽ hiện ra lỗ tròn, nhưng tay Tĩnh Ngôn khoét không chuẩn, lỗ khoét ra không tròn không vuông, hoặc bầy mặt, hoặc sáu cạnh, mỗi lỗ một kiểu, vì vậy âm nhạc của cây sáo tự chế này, có khi thì nhỏ xíu phải gắng tai mới nghe được, có khi thì trầm đục không nghe nổi...

Thiếu niên đang hưng phấn, liền lật cuốn phổ "Thủy Long Ngâm" xem. Chẳng qua, lần này y lại có chút thất vọng. Trong cuốn phổ mỏng này, chép các nốt nhạc quá phức tạp siêu việt nằm ngoài ý liệu con người, ngoài biến chủ lại có biến chủ, thật sự là...

"Không phải để người thổi!" Tĩnh Ngôn bình luận.

Chờ con hưng phấn lắng xuống, lại chăm chú xem lại các mẫu chốt. Lần này, Tĩnh Ngôn không còn ngờ ngáo như vừa rồi, rất nhanh trong đầu y đã sáng rõ, kêu lên:

"CÓ đầu mối rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Mị Nguyệt Kiều Hoa Yêu Địch Bộ. Lâm Phong Địch Bộ, Hoa Nguyệt Tùy Thân.

Lúc Tinh Ngôn đang do dự vì sinh kế, lại nhìn thấy cây sáo "Thần Tuyệt" trong tay, lòng lập tức có chủ ý.

Thì ra, thiếu niên bỗng nhớ đến mấy ngày trước, khi đi qua kỹ phường "Hoa Nguyệt Lâu" lớn nhất Nhiều Châu thành, vô tình nhìn thấy trên bức tường ngay cổng Hoa Nguyệt Lâu dán một bảng thông báo lớn màu đỏ, trên đó ghi "Cần người thổi sáo"...Lúc đó Tinh Ngôn cũng chỉ tạt qua vô tình thấy, đương thời không hề nghĩ có quan hệ gì với mình. Lúc này bản thân đã mất chén ăn cơm ở Đạo Hương Lâu, lại được cao nhân xem trọng tặng cho sáo, nói một cách khác, Tinh Ngôn nhớ lại bảng thông báo đó, tức thì chuyện không có liên quan đến mình, chợt biến thành cần câu cơm cho mình.

Chỉ là thời gian đã qua bốn năm ngày, không biết đã có người nhanh chân đến trước hay chưa. Hiện tại đi Hoa Nguyệt Lâu ứng sinh, gần như đã thành hy vọng duy nhất của Tinh Ngôn, thiếu niên không khỏi suy được tính mất, lật đặt gia tăng nhịp chân, nhắm hướng kỹ phường "Hoa Nguyệt Lâu" bôn bả đi đến.

Kì thật, chính vì "Quan tâm thi loạn", lần này Tinh Ngôn đã lo lắng vô ích. Nghĩ xã hội bây giờ, nam tử có thể thổi được hai bài sáo, không ngoài đám con cháu nhà có tiền, văn nhân nhà sĩ; nhưng bọn họ hiển nhiên không thể chịu nương thân vào kỹ phường thấp hèn, tranh giành chén cơm của Tinh Ngôn; Còn những con cháu nhà nghèo có đủ lý do để tranh giành chén cơm với Tinh Ngôn, thì căn bản không có tâm tư, cũng không có thời gian rảnh để đi học, mà cho dù trong bọn họ có người muốn học, cũng không nhất định có cơ hội này. Tinh Ngôn nhờ ơn cha y, có thể nghe Quý lão học cứu chi dạy, có thể nói là rất hiếm trong đám con cháu nhà nghèo.

Còn trong giới nữ, thì không thiếu người chơi nhạc. Chỉ là ở Nhiều Châu tiểu thành này, trong hạng trắng hoa thì thật sự không tìm được mấy nhân tài; Hà huống trong nghề sáo này có mấy câu đặc thù thế này: "Trúc âm thích hợp với nữ nhân, duy chỉ có ống sáo là có thể chơi tạm chứ không chơi thường được. Nam tử nghiêng về thanh, nữ tử nghiêng về dung mạo, lúc thổi sáo, thanh thì có thể nghe, nhưng dung thì khó mà nhìn". Lời này nói cũng không sai, nghĩ lúc nữ nhân thổi sáo, phùng mang rướn cổ, dù cho hoa dung đẹp để thế nào cũng biến thành khó nhìn!

Nhưng tuy nói như thế, trong ban nhạc của kỹ phường, sáo lại là nhạc cụ không thể thiếu. Ban nhạc đàn sáo nếu muốn âm luật hài hòa, thì chủ yếu phải dựa vào sáo.

Vì vậy, thiếu niên Tinh Ngôn không biết bản thân chính là nhân tài hiếm hoi, lại hết sức lo lắng gấp gáp. Đợi khi y đến trước Hoa Nguyệt Lâu, vui mừng vì thấy tấm bảng thông báo đỏ đó vẫn còn nguyên, liền vội vàng căn Quy công đứng đó đang thao thao bất tuyệt vì tưởng bản thân là khách hàng, trực tiếp biểu hiện rõ ý. Nghe lời này, lại đánh giá xem xét đáng về của Tinh Ngôn, Quy công canh cửa này có chút do dự; Bất quá đã nhiều ngày rồi mà chưa có ai ứng sinh, dù sao cũng có người đến rồi, cứ đi báo cho Hạ di biết, Hạ di này chính là chủ chứa của "Hoa Nguyệt Lâu", cách làm người có chút quái dị, chủ chứa của các lầu hoa bên cạnh đều thích người khác gọi là "Mụ mụ", chủ chứa của Hoa Nguyệt Lâu lại thích người khác kêu mụ là Di.

Sau khi thông báo được cho phép, Tinh Ngôn liền theo Quy công đó tiến vào trong, thấy được Hạ di hơn ba mươi tuổi, vẫn còn phong vận. Có lẽ đứng là khó kiếm người thổi sáo, chưa qua thẩm nghiệm bao nhiêu, Tinh Ngôn chỉ là lấy sáo ngọc thổi qua mấy tiểu khúc đơn giản, liền qua được thẩm tra của Hạ di. Chủ chứa Hạ di đó đối với trình độ nghiệp vụ của Tinh Ngôn thì không mấy quan tâm, ngược lại cảm thấy hứng thú với cây Thần Tuyệt trong tay y, truy hỏi thiếu niên áo vá này từ đâu có được sáo tốt như thế.

Nghe Hạ di hỏi, Tinh Ngôn cũng không thêm thắt che giấu, đem sự tình sáng nay nói qua. Hạ di nghe xong không khỏi cảm thán, khen số mệnh y rất tốt, gặp được dị nhân!

Sau khi được bố trí ổn thỏa, thiếu niên Tinh Ngôn phát hiện bản thân đối với công việc mới này hết sức mãn ý.

Làm nhạc công ở Hoa Nguyệt Lâu, tuy tiền công cũng không coi là nhiều, nhưng cao hơn nhiều so với việc vất vả trước đây của y. Hơn nữa, chỗ tốt nhất chính là Hoa Nguyệt Lâu bao ăn ở, giải quyết khó khăn trong sinh hoạt mấy năm qua của thiếu niên. Điều khiến thiếu niên vui vẻ ngoài ý chính là, nghe Hạ di nói, nếu bản thân gặp vận may, gặp phú gia tử đệ khoe mẽ chơi sang, nói không chừng còn có thể có tiền thưởng ngoài mức, tuy tiền thưởng này kì lâu đã trừ đi một phần ba, nhưng đối với Tinh Ngôn trước giờ chưa từng có tiền dư, đây đã xem là thu nhập quá tốt rồi.

Đối với thiếu niên mà nói, vẫn còn có một chỗ tốt. Tuy Hoa Nguyệt Lâu này là kỹ phường lớn nhất Nhiều Châu thành, nhưng rốt cuộc Nhiều Châu thành không lớn, cũng không phải nơi quan yếu gì, khách thương vắng lại không quá nhiều. Vì vậy ở trong Hoa Nguyệt Lâu này, ban nhạc bọn họ vào ban ngày căn bản không có việc gì làm, chỉ có tối đến mới có khách nhân kêu cô nương bồi rượu, nghe ban nhạc tấu khúc. Thế là thiếu niên nhân lúc ban ngày rảnh rỗi, đi nghe Quý lão tiền sinh giảng bài, hoặc làm mấy việc vặt vãnh khác.

Đương nhiên, nói đến quay lại lớp học của Quý gia tư thực, Tinh Ngôn căn bản cũng không nghĩ đến khả năng có thể bị bạn học của y cười nhạo. Suy cho cùng đối với y mà nói, tìm được chén cơm mới là quan trọng hàng đầu, chỉ cần kiếm được tiền, chuyện thấp kém hơn y cũng phải làm. Sự thật mấy năm nay, tên cùng khổ tử đệ Tinh Ngôn, ở trong Quý gia tư thực, bất tri bất giác đã tích lũy được thành tích uy vọng nhất định trong lớp, một thiếu niên son đã như y, không chỉ đọc sách mau lẹ thông tuệ, còn có thân thể cường tráng, trèo cây bắt chim, xuống sông bắt cá, trong mắt đám thiếu niên cùng tuổi, y giống như thần thông quảng đại. Bình thường lúc giải lao chơi đùa, Tinh Ngôn nghiêm nhiên chính là một vị vua con!

Lúc này đám thiếu niên đó còn chưa hoàn toàn trưởng thành, quan niệm môn đệ đẳng cấp còn không phải quá gay gắt. Hơn nữa, cho dù bọn chúng biết Tinh Ngôn nương thân vào kỹ phường làm nhạc công, nhưng cũng không dám dễ dàng cười nhạo, nếu trở mặt với tai mắt của Hoa Nguyệt Lâu, nếu ngày nào đó bản thân đến đây để làm lễ trưởng thành, vạn nhất bị y nhìn thấy đi bêu rêu khắp nơi thì đúng là hết sức không hay!

Nói đến "Hoa Nguyệt Lâu" mà thiếu niên vừa xin được chén com, là một tòa kỹ phường quy mô lớn nhất trong Nhiều Châu thành, nằm ở mặt tiền đường lưng hướng Bắc mặt hướng Nam. Hoa Nguyệt Lâu này tuy rộng lớn, phòng ốc không ít, nhưng bộ mặt lâu thì không hề hoành tráng. Cổng chào sát đường làm thành hai tầng, trên dưới đều sơn màu đỏ, ở giữa vẽ hình chim hoa hợp hoan, rất hợp với khí phái kỹ lâu. Chỉ là qua nhiều năm không tu sửa, màu sắc cũng đã xỉn, có mấy chỗ bong tróc ra.

Hai bên cổng chào của Hoa Nguyệt Lâu, có hai câu đối chia hai bên, viết:

Thái y nhân tức thị bạch y.

Nhất dạng từ hàng năng giải thoát.

Hai câu đối này không biết người nào làm, hết sức khôi hài thú vị. Trong câu đối cổ tình xuyên tạc thuyết "Giải thoát" của Phật gia, cả câu đối cũng có ý trêu chọc Bạch y quan âm. Tuy câu đối này có ý bất kính đối với Phật môn, nhưng lúc đó chính là đang bài Phật sùng Đạo, đối với câu đối này, mọi người đều coi là bình thường.

Bất kể thế nào, thiếu niên mười sáu tuổi Trương Tinh Ngôn, sau khi làm bẻ chén com từ công việc hầu bàn yêu quý của y, thì chính thức trở thành một thành viên của ban nhạc trong kỹ phường Hoa Nguyệt Lâu, lớn nhất ở Nhiều Châu thành Cống Châu phủ.

Chẳng qua, làm cho thiếu niên lúc này cảm giác có chút lỗi lầm chính là, sau khi giải quyết tốt vấn đề ăn ở, tấm lòng hướng đạo của y, bắt giác lại dần dần mất đi...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 19: Hoảng Đạo Tâm Vu Thị Tĩnh.

Cũng có lẽ là trời già giúp đỡ, Tinh Ngôn xác thật đã tìm được công việc tốt. Từ sau khi y ở Hoa Nguyệt Lâu làm dịch sư, sinh hoạt của thiếu niên liền trở nên nhẹ nhàng hơn trước nhiều. Đặc biệt làm cho thiếu niên cảm thấy mãn nguyện đó là, từ đây y không cần phải đi đi về về mỗi ngày mười mấy dặm nữa.

Còn lão đạo Thanh Hà lâu ngày không gặp, hiện tại tình cảm đối với Tinh Ngôn rõ ràng vẫn không ít đi. Tuy Tinh Ngôn đã lâu không còn quấy rầy đòi bái sư nữa, nhưng lão đạo thì vẫn thường thường nhắc nhở y.

Nói đến công việc ở chỗ thiện duyên này thì hết sức thanh nhàn đơn điệu. Với tính khí linh hoạt như thể của Thanh Hà lão đạo, sao chịu yên lặng được. Vì vậy lão đạo không khỏi thường thường nhân lúc nhàn rỗi, đến xem phong thủy cho nhà người ta, viết vài lá bùa, thuận tiện kiếm được vài đồng tiền thưởng. Mang danh đạo sĩ Thượng Thanh Cung, việc kiếm thêm này của lão cũng hoàn toàn phát đạt.

Cái gọi là "Cô chương nan minh", mấy chuyện này một mình lão đạo cũng làm không xuể, vẫn cần có trợ thủ. Chỉ là hai nhân tuyển sẵn có ở chỗ thiện duyên, tiểu đạo sĩ Minh Tĩnh và Minh Trần, lại không thể "cùng hội cùng thuyền" với lão.

Hai tiểu đạo sĩ Minh Trần Minh Tĩnh này, tuy đối với chuyện bị môn phái chuyển đến Nhiều Châu thành làm công việc như tạp dịch, ôm một bụng oán trách, nhưng vì đó càng thêm quý trọng danh dự, làm sao có thể chịu được việc theo Thanh Hà lão đạo đi khắp hang cùng ngõ hẻm, làm chuyện của dạng đạo sĩ du phương.

Không những không phụ họa, hai người Minh Tĩnh và Minh Trần đối với hành động làm giảm uy danh Thượng Thanh Cung của lão đạo, còn hết sức phản đối. Tuy nhiên vì bối phận thấp, miệng không thể nói nhiều, nhưng chửi thầm trong lòng là điều khó tránh khỏi.

Đối với tình trạng đó, ở trong mắt Thanh Hà lão đạo, cũng là biết để trong lòng, càng không dám hy vọng hai tên đó "hòa đồng" với mình, cũng không lên tiếng nhờ bọn chúng giúp đỡ.

Dưới hình thế như vậy, thiếu niên Tinh Ngôn quen thân đến mức không thể thân hơn của lão, chính là hết sức thích hợp. Lúc Tinh Ngôn ở ban nhạc vào ban ngày, thường theo Thanh Hà lão đạo phụ việc cho lão, xách cái giỏ đựng bùa chú của lão, thiếu niên lanh lợi, hai người già trẻ phối hợp hết sức thuận buồm xuôi gió. Bởi vì mỗi lần theo lão đạo ra ngoài làm việc, đều có thể kiếm được ít bạc lẻ, Tinh Ngôn đối với việc này làm không biết chán.

Lại nói sáng hôm nay, Thanh Hà lão đạo lại có một mối làm ăn đến cửa. Thì ra là lão bản của tiệm gạo Chúc gia Chúc lão viên ngoại sai người đến mời, mời lão đạo sĩ Thanh Hà làm một pháp sự nhỏ trừ tà cho Chúc gia bọn họ.

Nói đến Chúc lão bản của tiệm gạo Chúc kị này, ở Nhiều Châu thành cũng coi là nhân vật có tiếng, sinh ý của tiệm gạo hưng vượng, gia sản hết sức giàu có.

"Có lẽ kiếm được không ít từ vụ này rồi!"

Vừa nghe Chúc đại lão bản của tiệm gạo mời, trong lòng lão đạo liền vô cùng sung sướng, lập tức không dám chậm trễ, vội đến Hoa Nguyệt Lâu kêu Tinh Ngôn, chuẩn bị đủ các vật dụng, làm thành một cái quầy để Tinh Ngôn gánh phía sau, hai người già trẻ vui vẻ lên đường theo gia nhân của Chúc gia đi đến trang viên họ Chúc.

Sau khi đến Chúc gia, lão đạo đang phải mặc pháp y, phân phó Tinh Ngôn bày trí đồ vật, bắt đầu bắt tay làm phép trừ tà, nhưng Chúc viên ngoại đã lên tiếng:

"Đạo trưởng bốn ba trên đường, hãy dùng chút thức ăn trước. Chuyện trừ tà cũng không cần gấp gáp".

Chúc viên ngoại phân phó gia nhân, sai bày tiệc rượu, mời lão đạo và Tinh Ngôn vào tiệc dùng cơm, bản thân cũng ngồi bên tiếp đãi.

"Quả nhiên là nhà đại phú, hết sức khách khí!" Thấy chủ nhân ân cần, lại có rượu ngon thịt ngọt, lão đạo càng vui mừng khôn xiết. Tinh Ngôn cũng thăm vui vẻ, bụng nghĩ vận khí hôm nay thật tốt, bản thân còn được một bữa cơm ngon.

Chỉ là lúc ăn cao hứng, Tinh Ngôn lại không tránh được cảm giác có chút kì quái, bởi vì vị Chúc viên ngoại ngồi trong tiệc tiếp đãi này, lại là tuyệt đối không nhắc chuyện trừ tà, mà nhiệt tình mời ăn mời uống, so với bộ dạng vênh vác của gia đình khi đến mời bọn họ vào buổi sáng, quả thật có chút không tương xứng. Bất quá đang ăn uống náo nhiệt, cũng không thể nghĩ ngợi nhiều, cứ ăn no rồi tính tiếp.

Uống chừng bốn năm ly rượu, lão đạo Thanh Hà mặt đã ửng đỏ, bộ dạng có chút chềch choáng.

Dưới tác dụng của tửu lực, cái miệng của lão đạo như không có gì chặn được, bắt đầu thổi phồng đạo pháp của lão. Lão đạo hùng hồn nói:

"Nhớ trước khi bản đạo đến Nhiều Châu thành này, từng ở trên La Phù Sơn học qua đạo pháp nhiều năm. Không phải bản đạo khoác lác, mấy cái chuyện làm phép trừ tà, chỉ là việc dễ dàng".

Nghe lão đạo khoác lác, Chúc viên ngoại ở bên cạnh không ngừng phụ họa tán thưởng.

Đội cận thêm hai ly nữa, Thanh Hà lão đạo mặt càng đỏ, càng không biết miệng đang nói gì nữa, trong lúc gân cổ khoa trương, bất giác lòi đến cả sư môn Thượng Thanh Cung của mình, lão khoe khoang:

"Bỉ môn Thượng Thanh Cung, đạo pháp quả thật cao thâm mịch trắc. Tuy lão đạo ngu độn, nhưng học nghệ nhiều năm, cũng nắm chắc một ít. Bằng vào thuật chiêm tinh, phù kê (lên đồng), mấy chuyện nhỏ như cầu an trừ tà, hay bắt yêu hàng quái, cũng không thành vấn đề!"

Không tưởng được, lời này vừa nói, vị Chúc viên ngoại luôn ở bên nói đùa, lại đứng lên, bước ra cung kính thi lễ với Thanh Hà lão đạo, chân thành nói:

"Quý phái Thượng Thanh Cung đạo pháp cao thâm, có năng lực hàng long phục hổ, cả thiên hạ này đều biết. Hôm nay mời tiên trưởng đến, chính là có một chuyện thỉnh cầu, Bỉ môn bất hạnh, trang viên này có yêu dị, hôm nay cầu tiên trưởng thương xót, thi dụng đạo pháp của Thượng Thanh Cung hàng phục yêu quái!"

Vừa nghe lời này của Chúc viên ngoại, Thanh Hà lão đạo đang dương dương tự đắc, tay đang trút rượu vào mồm, bỗng cứng đờ giữa không trung.

Giống như trời tháng sáu bị một bầu nước tuyết dội vào, lão đạo Thanh Hà đã say năm sáu phần, thoáng chốc chợt tỉnh táo liền!

Lúc này trong lòng lão đạo trầm hồ không ổn, lòng kêu cha gọi mẹ, hôm nay bản thân lại dự một Hồng môn yến! Đáng cười là bản thân vốn cho rằng gặp được một việc ngon lành, không tưởng được lại bị phông tay!

Lão đạo chửi thầm lão bản tiệm gạo giàu có này quả nhiên gian hoạt, trước tiên mời ăn thịt uống rượu, lời ngon tiếng ngọt tăng bốc, khiến mình đang bay bổng trên mây, cho nên khoa trương khoác lác quá lớn, đến nỗi bây giờ có chút khó kết thúc, không thể cứ thế khước từ.

Chúc viên ngoại tuy gian ngoan, nhưng lão đạo Thanh Hà cũng không phải kẻ ngốc. Trong lòng lão đạo tuy oán hận Chúc lão đầu mời mình ăn Hồng môn yến, nhưng mặt không đổi sắc, nghiêm trang nói với Chúc viên ngoại:

"Lời này của viên ngoại sai rồi! Trong Nhiều Châu thành này cảnh khí thanh hòa, làm sao có thể có yêu dị! Nghĩ mấy dạng yêu quái này, đều xuất phát từ lòng người. Trong Thượng Thanh Cung ta từng có trưởng lão dạy: 'Yêu dị đều do lòng người tưởng tượng ra'. Chúc viên ngoại à, yêu dị gì gì đó, đều là ảo ảnh, chỉ cần lòng trong sáng, tất cả đều mất đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Hận Ma Chứng Chi Công Cao.

Đang lúc Thanh Hà lão đạo giả bộ cố làm ra vẻ huyền bí, thiếu niên Tinh Ngôn thường ngày rất thân thuộc với lão, vừa thấy bộ dạng này của lão đầu nhân, liền biết trong lòng lão tiểu tử này đã nhụt chí. Tinh Ngôn cười thầm, không tưởng được lão đầu nhân này bình thường lúc về bùa trừ tà, động tác đều hết sức bài bản, thể hiện một thân đạo pháp cao diệu, đáng vẻ đạo mạo nghiêm trang, nhưng khi bị mấy lời quái dị này hù dọa thì cũng không được việc gì.

Đang định thay lão đạo khuất lấp mấy câu, thì nghe Chúc viên ngoại đáp:

"Đạo trưởng có chỗ không biết, tuy nói yêu dị do tâm sinh, nhưng yêu dị ở Trạch viện ta lại là hoàn toàn có thật!"

Vừa nghe lời này, cả lão đạo lẫn Tinh Ngôn đều giật thót trong lòng. Chúc viên ngoại tiếp tục nói:

"Đại khái hơn nửa tháng trước, trong trạch viện ta không được yên ổn. Ban ngày nhìn lên không thì có ngói bay, ban đêm thì có tiếng quỷ rên rỉ. Thỉnh thoảng ở chỗ không người lại bỗng phát lửa...Chính vì mấy dị trạng như thế, náo loạn đến cả gà chó trong nhà cũng không yên! Cầu mong tiên trưởng cứu ta!..."

Mấy lời này của Chúc viên ngoại làm cho hai người già trẻ vốn chuẩn bị đến đây kiểm bồng lộc, nghe xong phát rét trong lòng.

"Đúng vậy! Yêu quái đó thật đáng sợ..." Nói chen lời Chúc viên ngoại là con trai Chúc Văn Tài của lão đang ngơ ngẩn. Chỉ là lời mới nói được nửa đã bị lão tử của hắn lừ mắt ngắt ngang.

Tinh Ngôn thấy không khí có chút nhạt nhẽo, liền chen lời hỏi: "Việc này..việc này đã hơn nửa tháng, chẳng lẽ chưa mời đạo gì pháp sư nào sao?" Tinh Ngôn lúc này cũng là một thân đạo y đạo quan, rất có 'nghịệp vụ'. Thanh Hà lão đạo cũng luôn chú ý, mỗi lần Tinh Ngôn theo lão làm việc, đều kêu y đổi một đạo bào cũ.

"Đương nhiên mời rồi! Cả Vương Bàn Vương đạo trưởng của Tam Thanh Sơn Bà Dương huyện cũng đã mời rồi".

"Kết quả thế nào?" Tuy biết chắc đáp án không hề tốt đẹp, nhưng già trẻ hai người lúc này vẫn mong có kì tích phát sinh, không hèn mà cùng đồng thanh hỏi.

"Ai! Mấy chuyện quái dị trong viện vẫn như cũ; Vương đạo trưởng không biết vì sao, từ sau hôm đến viện hàng yêu, quay về liền bệnh không cất mình nổi, đến nay vẫn còn nằm trên giường dưỡng bệnh; Môn nhân đệ tử của ngài cả ngày lẫn lượt đến làm nhện ở tiệm gạo ta, ta phải bồi thường không ít tiền thuốc".

Tuy không nói yêu dị đó thế nào, nhưng hai người Thanh Hà cùng Tinh Ngôn nghe mấy lời này càng sồn gai góc. Phải biết Vương Bàn đạo trưởng ở Tam Thanh Sơn, là một tài năng xuất chúng trong nghề của bọn họ.

Chỉ thấy sắc mặt lão đạo bỗng biến thành trắng nhợt, lúng búng nói: "Ặc..Ặc...Chuyện này, chuyện hàng yêu bắt quái này...Đúng rồi, chuyện hàng yêu bắt quái này, nguyên bản cũng không đáng kể. Chỉ là hôm nay lúc Quý gia đình đến mời, chỉ nói là về bùa trừ tà, vì vậy bản đạo đi vội, pháp bảo hàng yêu quên không mang theo, chỉ bằng đợi bản đạo quay về, lấy đủ các loại pháp khí hàng yêu, ngày mai lại đến".

"Quả nhiên người nhiều kinh nghiệm có khác!" Tinh Ngôn thầm nghĩ. Cơ sở của Thanh Hà lão đạo này bản thân biết rất rõ, thân mật hợp tác cũng nhiều lần, có thấy qua dùng pháp bảo pháp khí gì đâu. Rõ ràng đây chỉ là một động tác giả, chính là bắt chước Hán chủ Lưu Bang trên Hồng môn yến, tâm tư của lão đạo Tinh Ngôn cũng hoàn toàn đoán được.

Trước hết cứ từ biệt, đi khỏi rồi hãy nói. Cái gì mà ngày mai lại đến, đều là nói vớ vẩn! Tinh Ngôn dám cá, chân vừa bước khỏi cửa, Thanh Hà lão đạo lập tức sẽ xuất môn vân du, hoặc đi Bà Dương Hồ chọn mua hàng tươi, hoặc đi Tam Thanh Sơn thăm Vương đạo huynh, vô luận lí do đường hoàng tốt đẹp nào, trong vài ngày sắp tới đừng hòng tìm thấy lão ở trong Nhiều Châu thành!

Nhưng có câu "Đạo cao một thước, Ma cao một trượng", Chúc viên ngoại đã thiết kế ra Hồng môn yến. đâu dễ có pháp sư rơi vào tròng, há có thể tái phạm sai lầm của Sở bá vương năm xưa, liền túm lấy tay áo lão đạo, kêu lên:

"Tiên trưởng nhất định phải cứu ta! Toàn gia kẻ hèn này hiện giờ đang như thân trong nước sôi lửa đỏ, một ngày cũng không thể chịu đựng nổi! Mong đạo trưởng mở lòng từ bi, giải thoát sự khốn đốn này cho nhà ta. Còn pháp bảo gì đó, không cần phiền đạo trưởng, có pháp khí gì, cứ liệt kê hết ra, tại hạ kêu gia đình theo đó mà đi lấy, không dám phiền ngọc chỉ của tiên trưởng!"

Chúc viên ngoại thầm nói từ khi Vương Bàn Vương đạo trưởng trên Tam Thanh Sơn đến nhà hàng yêu không thành còn bị yêu cản, thì cũng không có ai dám đến nữa; Hôm nay lão đạo chỗ thiện duyên này mù mà mù mờ, lại tự vui vẻ dẫn xác đến, đã mời đến được thì không thể dễ dàng để lão đi mất. Nhìn bộ dạng cấp bách của Chúc viên ngoại, xem ra Chúc gia cũng thật sự không chịu nổi nữa, đã khó mời được pháp sư thì càng không thể dễ dàng bỏ đi như thế.

Đang khi lão đạo bối rối không biết làm sao thì Tinh Ngôn lên tiếng giải vây:

"Chúc viên ngoại à, tiểu tử có một chuyện không rõ. mấy loại quái dị ngài nói, lại nghe có tiếng yêu quái khóc lóc rên rỉ, ban ngày còn có ngói bay gì đó;

Thế nhưng vì sao cho đến lúc này, đã qua một thời gian dài, vẫn không có động tĩnh gì?"

"Ài!..Cái này đúng à!" Nghe lời này của thiếu niên, Chúc viên ngoại mới nghĩ đến, sớm nay yêu quái còn làm loạn, nhưng từ lúc một già một trẻ đến nhà, yêu quái đó lập tức an phận thủ kỷ, không ngờ cả một tiếng động cũng không phát ra.

"Chẳng lẽ Thanh Hà lão đạo này quả thật có chút môn đạo hay sao? Nói không chừng đúng như thế, nghĩ Thương Thanh Cung thiên hạ biết tiếng, trong phái nhất định là tàng long ngoạ hổ, cho dù Thanh Hà đạo trưởng chỉ là một đạo sĩ tạp dịch, cũng nhất định là không tầm thường à!".

Tâm tư này của Chúc viên ngoại, cho thấy hôm nay lão mời Thanh Hà đến, cũng là vì quá cấp bách làm đại thôi. Không tưởng hôm nay yêu quái đó lại phản ứng như thế, không còn ra tác loạn nữa. Chỉ là việc này đối với Thanh Hà và Tinh Ngôn mà nói lại là không phải chuyện tốt, bởi vì nó đã khiến Chúc viên ngoại sinh lòng tin tưởng năng lực bọn họ. Trong mắt Chúc viên ngoại, Thanh Hà đạo trưởng trước mặt, bất tri bất giác đã từ kẻ giang hồ kiếm cơm, biến thành liều thuốc cứu mạng.

Đang lúc Chúc viên ngoại vui mừng trong lòng, lại nghe Thanh Hà đạo trưởng nói:

"À! Đồ nhi của ta nói rất có đạo lý! Ngài xem quý trạch hiện giờ cũng không có sự quái dị nào, Chúc viên ngoại ngài không nên hí lộng bần đạo. Chính như lời của bần đạo, nghĩ Nhiều Châu thành trời đất trong sáng, sao có thể có yêu dị chứ! Yêu dị do tâm sinh thôi! Lão đạo phải cáo từ ở đây rồi!"

Thanh Hà lão đầu nhân lúc này không muốn lưu lại thêm chút nào, miệng hùm gan sứa nói xong mấy lời này liền đứng dậy, muốn cáo từ bỏ đi.

"A...Tiên trưởng xin chờ chút!" Thấy liều thuốc cứu mạng này muốn đi, Chúc viên ngoại vội giữ lấy.

"Ài! Ta đã nói Chúc viên ngoại rồi, ngài sao còn ngăn cản ta? Chẳng lẽ quý trạch còn muốn có yêu quái đến hay sao?" Lão đạo hiện tại cũng không giả bộ trang nghiêm nữa, thấy Chúc viên ngoại ngăn cản, hết sức không vui.

Nghe lời nói nặng của lão đạo, Chúc viên ngoại hết như kiến bò trên chảo. Chúc lão bản lòng thầm kêu khổ, oán trách yêu quái này lại khôn khéo như thế, vừa nghe tiếng gió, thấy có cao nhân ở đây, lại an tĩnh như thường, cũng không ra làm loạn một hồi để tiên trưởng tiêu diệt. Hôm nay mắt thấy cao nhân cứu khổ cứu nạn này muốn nhắc chân bỏ đi, Chúc viên ngoại không ngớt kêu khổ trong lòng. Sự tình khẩn cấp cũng mặc kệ tất cả, lòng hạ quyết tâm, thầm kêu:

"Chuyện đến nước này, không còn cách rồi! Chỉ đành dùng chiêu đó thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 21: Phúng Nhân Diệt Tu Lưu Tam Phân Nhan Diện.

Lại nói Chúc viên ngoại đó, mắt thấy yêu quái trong nhà mình, lại biết nghe động mà im, thấy có cao nhân Thương Thanh Cung ở đây, liền bắt chước rùa rút đầu, một tiếng động cũng không có, giả bộ ngu độn. Một đòn này của yêu quái làm cho Chúc viên ngoại vừa giận vừa gấp vừa sợ.

Giận chính là, không biết liệu có phải bởi vì bản thân trước đây thường cần thiếu chút ít mà dẫn đến xuất hiện yêu quái trong nhà hay không; Gấp chính là, có yêu quái đã là đủ xui xẻo, nhưng xui xẻo hơn chính là yêu quái này không chỉ lực lượng mạnh mẽ. sinh tính lại còn giáo hoạt như thế, biết nghe lời quan sát. Còn sợ chính là, bản thân không dễ dàng mời được một vị pháp sư đạo hạnh cao thâm, có thể trấn trụ yêu nghiệt này, nhưng không ngờ yêu quái đó khôn ngoan, Thanh Hà đạo trưởng này thấy cảnh tượng an tường trong nhà mình, càng không ngừng đòi đi, còn hoài nghi mình liệu có phải đang hí lộng ông ta hay không. Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, một khi đợi vị cao nhân Thương Thanh Cung này đi khỏi, yêu nghiệt thông minh đó không tránh khỏi sẽ oán trách tội tình pháp sư lợi hại như thế của mình, nhất định sẽ báo phục nhà mình ngày càng tệ hại hơn!

Nghĩ đến chỗ này, Chúc viên ngoại không nhịn được rung mình một cái, không giữ được dáng vẻ khiêm tốn nhã nhặn nữa, trong mắt lộ hàn quang, ngữ khí trùng xuống nói:

"Chuyện đến nước này..không còn cách rồi...Chỉ đành dùng một chiêu đó thôi!"

Mấy tiếng này của Chúc viên ngoại, nặng nề trầm trọng, như thầm chứa một khí khái liều mạng, bất quá hai vị già trẻ trước mặt chỉ nghĩ đến thoát thân, vừa nghe lời này, chợt cảm giác trong đại sảnh vốn sáng rỡ lập tức biến thành đen tối. Chúc phu nhân luôn yên lặng ở bên, nghe trọng phu bỗng thốt ra lời này, không khỏi kinh hô một tiếng, khốc nức nở la lên: "Lão gia! không nên!..."

Thanh âm này mang sự thảm thiết, vang vọng trong cả đại sảnh, khiến người nghe cảm giác một sự nặng nề bao phủ tất cả mọi người, lúc bầu không khí quý dị này ngột ngạt đến mức khó thở thì bỗng nghe Chúc viên ngoại hét lớn với con trai đang ở bên:

"Văn Tài người thật chẳng ra gì! Đầu óc ngu si đần độn như một khúc gỗ Du vậy!"

Lời này vừa xuất, cả nhà Chúc gia hoảng loạn một trận, đặc biệt là vị thiếu công tử Chúc Văn Tài, nghe lão gia trách mắng, càng kinh hoàng thất thố. Khắp cả đại sảnh, chỉ có hai người lão đạo và Tinh Ngôn, thấy Chúc viên ngoại nhìn quanh mắng hăm, không nhắc gì yêu quái, mà lại bắt đầu giáo dục con cái, không khỏi có chút mơ hồ, ngờ ngác đứng đó. Đợi một lúc sau, thấy Chúc viên ngoại không nói gì tiếp, lão đạo mới nhịn không nổi xuất ngôn hỏi:

"Chúc viên ngoại, ngài nói một chiêu gì đó, rốt cuộc là gì? Sao còn không mau dõ ra xem?"

"Tiên trưởng, chiêu này của ta đã xuất rồi!"

"Ách!...chỉ, chỉ là câu giáo huấn không đầu vào đầu đó à?" Lão đạo càng thêm không vui, "Chúc viên ngoại! Ngài liệu có phải thấy ta là người côi tiên mà tùy ý hí lộng hay không?"

"Đạo...đạo...trưởng, ngài...không thấy được...trong đại sảnh này, có gì dị dạng sao?...đấy...đấy...đấy..."

Khiến Tinh Ngôn cảm thấy có chút kì quái chính là, đối diện chất vấn của lão đạo, Chúc viên ngoại lại lấp ba lấp bắp đáp không đúng vấn đề, còn bắt đầu cả người phát run, răng va chạm lập cập không ngừng!

Nhìn biểu hiện của Chúc viên ngoại, lão đạo và Tinh Ngôn không khỏi ớn lạnh xương sống, vội lén lút lút lút cẩn thận quan sát xung quanh.

Đợi khi ánh mắt của hai người già trẻ đã quét qua đại sảnh mấy vòng, nhưng quả thật nhìn không ra có quái dị gì; Thanh Hà lão đạo và thiếu niên Tinh Ngôn bất giác đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt người đối diện.

Ngay khi hai người đưa ánh mắt qua Chúc viên ngoại đang hồn bất phụ thể, phát hiện rằng của lão càng lập cập, nhất thời không nói được lời, chỉ đưa tay chỉ vào bức tường mặt Đông.

Lão đạo và Tinh Ngôn định thần, chuẩn bị tư tưởng thật tốt nhìn cảnh tượng khủng bố, rồi mới dám thận trọng chuyển hướng nhìn về bức tường mặt Đông đại sảnh theo hướng tay Chúc viên ngoại chỉ, trên bức tường vôi đỏ, vẽ một cây Hải Đường nở hoa rực rỡ, trên một nhánh Hải Đường, có một con Anh vũ đậu, lông xanh mướt đỏ, thần thái sinh động như sống, thật là kì diệu.

Đang lúc hai người khần trương quan sát, đột nhiên không ngờ con Anh vũ trong tranh bỗng xòe cánh há mỏ, kêu lên quái dị:

"Yêu quái! yêu quái!"

Âm thanh phát ra, lão đạo và thiếu niên liền kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

Chỉ là, sau chốc lát kinh hồn không định, lão đạo lại bật cười một tiếng, thuận tay vợ lấy kiếm gỗ Đào ở cạnh, quay đầu nói với Chúc viên ngoại:

"Thì ra một con điều yêu thành tinh! Không cần sợ như thế, đợi lão đạo đến bắt nó đem nướng nhấm rượu!"

Thanh Hà lão đạo nhân này, thấy yêu điều trong tranh thân thể nhỏ bé, như không chịu nổi một kiếm gỗ Đào của lão, liền khôi phục đảm khí, nóng lòng muốn thử.

"..Không phải tiên trưởng ơi, yêu quái tinh không phải là con Anh vũ đó! Anh vũ đó là thật, không phải vẽ đâu. Chẳng qua người thợ ở trên cành Hải Đường đục một cái lỗ trống nhỏ, sau đó từ mặt sau tường đưa một con Anh vũ vào, cho nó nhảy nhót trong đó, nhìn từ xa bức họa rất sống động. Hắc...kẻ mọn này phải tốn nhiều tiền mới làm được vậy!"

Nói đến chỗ đắc ý, răng của Chúc viên ngoại dường như cũng không còn đánh lập cập, lời nói lại lưu loát, xem ra còn hết sức tự đắc.

"Ừ!, thì ra là như thế! Thật là thú vị à!" Tinh Ngôn nghe lời này của Chúc viên ngoại, cảm thấy đúng là rất thú vị.

"Không sai! Quả nhiên suy nghĩ độc đáo, không hổ là...ách!...Chúc viên ngoại!, ngài vậy là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hôm nay mời ta đến là vì khoa trương bố trí trong nhà hay sao? Ngài đã mấy lần hí lộng ta, rốt cuộc là có dụng ý gì?"

Thì ra Thanh Hà lão đạo nhằm tương con chim sống thành yêu quái, cảm thấy xấu hổ, không khỏi có chút thẹn quá hóa giận.

"Tiên trưởng chớ bực! đều do kẻ mọn này vừa rồi nói không rõ, kì thật không phải bức họa đó có vấn đề, mà là cái ghế dài ở trước bức họa vốn không phải được bố trí ở đó, chính là nó ở trong nhà ta mấy lần tác quái! Tiên trưởng xin làm ơn mở lòng từ bi, cứu toàn gia ta!"

Theo lời nhìn đến, lão đạo và Tinh Ngôn lúc này mới chú ý, trước bức họa cây Hải Đường, một cái ghế dài bốn chân đặt xéo ở đó. Cái ghế này dài chừng hai cánh tay, mặt ghế rộng rãi. Chỗ góc cạnh của ghế hết sức bóng láng, rõ ràng đã trải qua rất nhiều năm; có điều khiến người ta kêu kì lạ chính là, màu sắc thân ghế hoàn toàn trắng nõn, xem ra chủ nhân siêng năng lau chùi, bảo dưỡng nó rất tốt.

Nghe ý tứ của Chúc viên ngoại, dường như cái ghế dài này vừa rồi không hề ở chỗ đó, lúc lão kêu lên câu đó, cái ghế này mới xuất hiện trước bức họa tường Đông. Bất quá lão đạo và Tinh Ngôn ban đầu cũng không có chú ý, không biết liệu có đúng như lời của Chúc viên ngoại hay không.

"Ngài nói, là cái ghế gỗ Du này đang tác quái?" Lão đạo có chút nghi hoặc hỏi.

"Chính là như thế! Tiên trưởng quả nhiên mắt sáng như đuốc; không gì khác ngoài cái ghế gỗ Du này cả!"

"Úy! Ghế gỗ Du rất đặc biệt à? Này...dùng gỗ Du chế thành ghế, kiên cố bền chắc, dùng lâu không hư, còn không dễ bị mọt, chính là vật liệu thượng đẳng để làm ghế...Ách!...một cái ghế gỗ Du thế này làm sao dính đến yêu quái gì? Viên ngoại không phải lại khoe sự huyền diệu của dụng cụ trong nhà chứ?"

Xem ra, trong lòng lão đạo. Chúc viên ngoại đã bị liệt vào dạng người thích nói chuyện giạt gân rồi.

Chúc viên ngoại thấy lão đạo hoài nghi, cũng không giải thích, lại niệm câu chú vừa rồi:

"Đầu óc ngu si đần độn như một khúc gỗ Du vậy!!!"

Lão đạo nghe lão niệm lên câu chú không đầu không đuôi này, trong lòng buồn cười, đang định nói mấy câu châm biếm thì không ngờ, ngay khi giọng nói của Chúc viên ngoại vừa dứt, dị biến chợt hiện!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Trừ Ác Mạc Vong Phòng Xạ Ảnh Chi Trùng.

Khi Thanh Hà lão đạo đang định lên tiếng, châm chọc hành vi như cuồng si của Chúc viên ngoại thì bỗng nghe Tinh Ngôn ở bên "A" một tiếng, kêu lão nhìn về chỗ bức tường mặt Đông.

Lão đạo theo tiếng nhìn đến, lại thấy cái ghế dài vừa rồi bị cho là tác quái, hiện tại đang phát sinh biến hóa quỷ dị. Trên thân ghế vốn trắng nõn, lại như có một luồng hơi đỏ tươi đang bốc lên, phảng phất ghế này bị lời nói bóng gió của Chúc viên ngoại xúc phạm đến lòng tự tôn rất cao của nó, mặt đang bùng đỏ lên. Còn bốn chân của nó, hiện tại giống như bốn chân dã thú, nhẩy loạn không thôi, phảng phất đang muốn chạy sang bên này. Hai đốt gỗ màu nâu sẫm ở đầu ghế, hiện tại giống như hai mắt người, đang phẫn nộ nhìn chòng chọc qua bên này. Cái ghế gỗ Du này vốn không quá đẹp, hiện tại lại đột nhiên tức giận đùng đùng, tự mình biến thành một con ác quỷ nhắm người mà cắn!

"Mẹ ta ơi! Đúng là yêu quái!" Trong lòng lão đạo liên tục kêu khổ.

Tuy nói lần trước ở trên Bà Dương Hồ đã trải qua phen dị tượng đó, phong ba mãnh liệt, sấm rung sét giạt, khí thế so với tình hình trước mắt hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng hiện tại Tinh Ngôn gặp tình huống kinh khủng này, dù không thể so bì chút nào về sự bùng bùng của lần trước, nhưng chính vì biến hóa trong vô thanh vô tức lại càng thêm kinh khiếp. Tinh Ngôn cảm giác có một cỗ khí từ xương sống rợn lên, thiếu niên ở trước sóng gió ngập trời trên Bà Dương Hồ vẫn trấn định như thường, lúc này lại sồn gai ốc khắp người!

Đang lúc tất cả đều hoảng loạn, lại thấy Chúc viên ngoại bên cạnh lão đạo, thấy yêu quái ghế rục rịch, sợ đến té đái. Trong cơn mất thăng bằng hoảng loạn của thiếu niên, "vù" một tiếng nhẩy ra sau lão đạo, nhìn không ra thân thể béo phì của lão, lại có thân thủ nhanh lẹ như thế!

Chúc viên ngoại trốn vào chỗ an toàn, trong miệng không ngừng hét hoảng thúc giục: "Tiên trưởng, mau thi pháp đi! Yêu quái này phát nộ thì rất là hung ác!"

Vừa nghe lời này, lão đạo càng hoảng loạn, vội nâng kiếm gỗ đào lên, đồng thời ngón trở đưa vào trong miệng, sắc mặt đã biến thành thập phần nghiêm trọng.

"Ồ, lão đạo ông đang làm gì thế?" Tinh Ngôn thấy lão đạo đang lúc nguy hiểm cận kề, không nghĩ làm thế nào chống lại, hàng phục yêu quái, lại ở đó cứ học đòi mấy đứa tiểu đồng mút tay, không tránh khỏi lấy làm lạ.

"Ngu ngốc! Đúng là chưa thấy qua pháp thuật lợi hại của Đạo gia chân pháp chân chính, phải cắn bẻ đầu lưỡi, hoặc cắn sứt ngón tay, phun ra một bùm máu tươi trên pháp khí, uy lực của đạo pháp như thế sẽ nhân lên mấy chục lần! Hôm nay yêu quái này rõ ràng rất hung ác, xem ra bản đạo không xuất ra chút máu thì không được rồi!"

Chỉ là, lời tuy như thế, nhưng cắn đầu ngón tay hay cắn đầu lưỡi, quả thật không phải dễ dàng như phun ra một bãi nước bọt. Da trên tay vốn dày, răng lại không sắc bén như dao, vốn rất khó cắn sứt da. Hơn nữa mười ngón tay liên quan đến tim, tự mình cắn tay mình, cảm giác rất đau đớn, trừ phi là người cùng hung cực ác, còn không sao có thể cứ cắn vào tim như thế! Chớ nghe mấy cái thuyết thư lúc trà dư tửu hậu, môi trên chạm môi dưới, dẫn đến "Cắn nát đầu lưỡi, phun một bùm máu tươi lên kiếm gỗ đào", dường như rất dễ dàng, nói thì cứ nói, chỉ là tuy miệng nói nhẹ nhàng, lão cũng không lấy bản thân mình ra làm thử.

Vì vậy, mắt thấy lão đạo chộn rộn hồi lâu thì lưu lại mấy vết răng thừa thốt trên lớp da tay gầy nua của lão, biểu hiện ở tuổi này của lão, răng đã bắt đầu rụng dần. Có điều, trên đầu ngón tay đưa vào miệng cắn, cả một giọt máu cũng không thấy rỉ ra!

Tạm không nhắc đến sự rối loạn phía này, lại nói đến yêu quái ghê đó, sau khi quan sát một hồi, liền như ác quỷ rụt người về sau, co chân ngáng đầu, sau đó chỉ nghe tiếng gió "vù", yêu quái ghê gở Du đó lao tới như sấm sét.

Chức viên ngoại đang núp sau lão đạo, lấy vị cao nhân này làm tấm khiên, cảm thấy bản thân coi như an toàn, ai ngờ lại là đứng mũi chịu sào! yêu quái ghê đó thế đến hung mãnh, lại nhanh nhẹn dị thường, "Soẹt" một tiếng, thân ghê như rắn nước bè qua, vọt tới chỗ Chức viên ngoại!

"Bep!", trong lúc sét đánh không kịp bưng tai, thân thể mập ú gần hai trăm cân của Chức viên ngoại, lại giống như cọng rom bị hất bay đi, rớt xuống rất xa. Chỉ thấy lão lăn mấy vòng, từ trung tâm đại sảnh, bay đến bức tường phía Tây, trên đường bay đụng hai kệ gỗ, va vỡ ba bình hoa sứ xanh, cuối cùng đáp xuống lại vỡ một cái ghê tởm!

Còn không chờ chúng nhân có phản ứng, yêu quái ghê có lực lượng kinh nhân đó, lại thập phần nhanh nhẹn, giống như hổ vào đàn dê, trong đại sảnh sang trái qua phải, đánh chúng nhân té ngã xiềng xiềng.

Sau một trận đâm quăng đâm xiên, đại bộ phận chúng nhân trong đại sảnh đều bị va ngã ra đất, trong miệng không ngừng kêu rên, cả lão đạo sĩ Thanh Hà, hiện tại cũng bị đụng ngã thẳng cẳng dưới bàn bát tiên.

Trong lòng lão đạo hiện tại vừa kinh vừa sợ: "Mẹ ơi! Thứ này rốt cuộc là ghê gở, hay là chó dại đây?"

Tiếp đến nhìn thanh kiếm gỗ đào của lão, hiện tại trên thân dính đầu máu do lão đạo bị đụng ngã phún ra. Chỉ đáng tiếc, lão đạo vừa rồi bị đụng mạnh quá, hiện tại ngay cả lực khí cử động mấy đầu ngón tay cũng không có.

Lúc này đưa mắt nhìn quanh, trong đại sảnh Chức gia vốn bố trí bài bán ngăn nắp, lúc này đã là một đống bừa bãi; Ghê tởm ngã lăn lóc, bàn vẹo chân xiêu, bình hoa bể nát, rượu thịt tứ tung, nước chảy đầy đất. Hơn nữa người bị thương nằm la liệt, hết như chiến trường vừa trải qua một cuộc ác chiến kịch liệt, khí tượng phú quý phồn hoa khi nãy đã tan biến sạch sẽ, cả con Anh vũ làm bức họa trên tường xinh đẹp sống động mà Chức viên ngoại lấy làm kiêu ngạo, sợi dây nhỏ buộc chân nó vừa rồi cũng bị cắt đứt, hoảng hốt bay khỏi cửa, lượn ba vòng quanh sân, kêu "quang quác" như quạ, làm tình cảnh càng thêm mấy phần thảm, đau thương.

Lúc chúng nhân đều bị đụng ngã ra đất, người đến hiện tại vẫn không chút tổn thương nào, đang đứng lẻ loi ở đó chính là thiếu niên, tình cảnh hết sức chơng mớ.

Thì ra, tuy nói yêu quái ghê đó ào ào xông tới, tấn công như lửa, thế nhưng không đụng đến Tinh Ngôn, điều này quả thật khiến người ta khó hiểu.

Chàng thiếu niên hiện tại vẫn không bị tổn hại nào, trong lòng cũng không hiểu vì sao, đầu óc suy nghĩ lung tung: "Chẳng lẽ yêu quái này lại thông minh như thế? Biết được sức mạnh của ta, sợ chạm không văng ta nên không dám đụng vào? Hay là nó trước đây là chỗ quen cũ của ta, nhận biết được ta, nên hạ thủ lưu tình không đến quá nhiều?"

Đang lúc Tinh Ngôn suy nghĩ lung tung kêu thầm may mắn, lại không ngờ yêu quái xoay thân qua, đưa hai con "mắt" của nó chăm chăm nhìn y, tựa hồ đang đo dự không biết có nên tấn công hay không.

"Thảm rồi! Rốt cuộc vẫn không tránh được! Xem ra nó không quen với ta...không nên qua đây! Không nên qua đây! Ngàn vạn lần không nên qua đây..." Điều thiếu niên hiện tại duy nhất có thể làm chỉ là không ngừng cầu nguyện; Bởi vì y minh bạch, dù lực khí bản thân lớn hơn, thân thủ nhanh nhẹn hơn cũng không có tác dụng, vì tốc độ của yêu quái này thật quá nhanh, gỗ Du lại cứng rắn dị thường, dưới sự công kích nhanh như chớp đó, bản thân tuyệt không thể chống đỡ.

Đang lúc Tinh Ngôn không ngừng cầu khẩn các bậc thần tiên Tam Thanh, Thích Già, Không Thánh thì bỗng nhìn thấy sự kinh khủng, yêu quái ghê như đã hạ quyết tâm, co thân về sau, tiếp đó chỉ nghe "vù" một tiếng, giống như chớp vạch ngang trời, thế đến như sấm sét, lao đến chỗ y.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Mỗi Đáo Tuyệt Xử Hữu Kỳ Phong.

Mắt thấy cái ghê gở Du đó, ách!...hiện tại phải gọi nó là "Yêu quái ghê", đang hung hãn lao tới, Tinh Ngôn cũng không cam tâm ngồi đợi giết, lập tức tránh sang bên.

Hiện tại thân thủ của thiếu niên đã là hết sức nhanh nhẹn. Chỉ thấy y ở trong đại sảnh nhảy lên nhảy xuống, tránh trái né phải, động tác quả thật không

chậm. Hơn nữa hiện tại sáu giác quan của thiếu niên đã trở nên thập phần mất cảm, trong lúc y tránh né lung tung, rất hay là không đụng phải người nào bị thương nằm trên đất, không có mang lại tổn thương ngoài ý cho những người bất hạnh này.

Hiện tại trong mắt lão đạo đã có chút hoảng hốt, chỉ có thể nhìn thấy một nhân ảnh chuyển động rất nhanh trước mắt. Chỉ là, tuy tốc độ của Tinh Ngôn nhanh như thế, nhưng nhân lực không so được yêu lực, cho dù với tốc độ nhanh thế của y, cũng chỉ chốc lát đã bị yêu quái ghề đuổi kịp.

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng, Tinh Ngôn đã bị yêu quái ghề đụng vào hông, tuy nói Tinh Ngôn bản thân đang chạy băng băng, tốc độ có thể có làm giảm bớt một phần lực va chạm nhất định, nhưng hông chính là chỗ yếu nhược của thân thể, bị khối gỗ Du rần như thép đụng một cái, quả thật không dễ chịu, lập tức đau đến nghiêng răng méo miệng. Thiếu niên chân bước loạn choạng, thân thể bị đụng lao tới một cây cột nhà sơn đỏ. "Rầm" một tiếng chạm vào đó, sau đó ừ rũ tại chỗ.

"Hy vọng yêu quái ghề này thấy ta thụ thương thì dừng tay ở đây, tha cho ta một đường sống". Tinh Ngôn mất đi năng lực chống cự, trong lòng không ngừng cầu khẩn.

Hông của thiếu niên hiện tại như bị lửa thiêu đau rát. Khắp người ngoài sự đau đớn thì không vận được chút lực khí nào; Hiện tại Tinh Ngôn cả đứng cũng không đứng nổi chứ đừng nói đến né tránh phải.

Hiện tại Tinh Ngôn chỉ có thể mong muốn yêu quái đó không muốn đuổi tận giết tuyệt, tha cho mình một đường sống, chiếu theo kinh nghiệm của những người trước mặt, dường như khả năng này cũng rất lớn.

Chỉ đáng tiếc, trời già dường như rất thích đùa cợt người lương thiện, sự tình phát triển hay trái lại mong muốn của mọi người. Yêu quái ghề tinh lực sung mãn, cũng không biết là ăn phải thứ thuốc gì, hoặc giả nó đúng là một khối gỗ Du không có đầu óc, chỉ biết không ngừng công kích bất kể chân tướng thế nào. Tinh Ngôn tựa xéo vào cột nhà sơn đỏ đó, đành chịu đứng nhìn yêu quái ghề tiếp tục thể công thuận lợi, bốn chân nó sau khi đi động về sau một đoạn thì ngừng lại, thân thể cong lên. trong ánh mắt tuyệt vọng của Tinh Ngôn lại nhảy đến thiếu niên!

"Á!...chẳng lẽ yêu quái này chưa nghe qua câu thành ngữ 'Kẻ cùng chó đuổi' hay sao?"

Trong đầu Tinh Ngôn hiện tại chỉ toàn ý nghĩ xấu:

"Xong rồi xong rồi! Xem ra bản thân lần này khó thoát rồi, xem ra không lấy đi quá nửa cái mạng nhỏ của mình thì yêu quái này không chịu dừng lại à! Ái!, ai biểu ta theo lão đạo, ham muốn chút tiền vật này, lần này e cả tiền thuốc cũng không đủ rồi..."

Đang lúc Tinh Ngôn tự oán trách hối hận, yêu quái đó chẳng cho y nghĩ ngợi nhiều, chớp mắt chỉ còn cách y một bước chân!

Tuy mắt thấy đại nạn đến gần, nhưng Tinh Ngôn vẫn đành bất lực...

Đang khi Tinh Ngôn cho rằng bản thân khó thoát kiếp nạn, đã nghĩ cam chịu, thì bất tri bất giác, thân thể đang chịu đau đớn của y, lại có biến hóa quen thuộc.

Cổ "Lưu thủy" trong thân thể Tinh Ngôn chỉ xuất hiện trước đây hai lần, vào lúc nguy hiểm khẩn cấp này, lại đã xuất hiện!

Đúng khi thiếu niên toàn suy nghĩ xấu, cảm giác cổ "Lưu thủy" này đã róc rách, từ khắp các lỗ chân lông trên người Tinh Ngôn khuếch trương, nói không chắc chỗ đến, cũng không biết chắc nơi đi, chỉ đang trào dâng trong cả người y, dập dờn...

Thế là, nếu lúc này có ai có mục lực cực tốt có thể nhìn rõ được biến hóa trong chớp mắt, thì sẽ thấy được trước mắt xuất hiện một hình tượng kì dị phi thường:

Chỉ thấy yêu quái ghề đó vô cùng nhanh chóng chạm thiếu niên, nhưng ở sát na tiếp xúc thân thể thiếu niên, bỗng chấn động theo một tần suất nào đó, từ nhanh đến chậm, từ chậm đến ngừng...trong chớp mắt, đã ngừng hẳn ở trước người thiếu niên.

Sự thật thì không có ai có năng lực nhìn rõ biến hóa này, bởi vì tất cả đều phát sinh trong thời gian mất chưa kịp chớp. Ngay cả Thanh Hà lão đạo luôn không rời mắt, chăm chú quan sát yêu quái ghề công kích Tinh Ngôn thế nào, cũng chỉ thấy khí thế hung hăng ào ào đến thiếu niên của yêu quái ghề, lại đột nhiên ngưng bật lúc vừa chạm vào thân thể Tinh Ngôn.

Nhìn được cảnh tượng này, lão đạo không khỏi cảm thán:

"Ái! Không tưởng được yêu quái này không chế được lực đạo, lại thu phát như thường vậy, có lẽ bại dưới tay nó cũng coi là không oan rồi!"

Lão đạo dường như lại nghĩ đến gì, nói:

"Ôi ôi!, yêu quái này cũng quá đáng ghét, vì sao lúc đụng ta thì chỉ phát mà không thu! Ôi chào...", vốn là lão đạo đang lúc hậm hực, lại động đến vết thương trước ngực.

Còn Tinh Ngôn đang nhắm mắt chờ chết, tuy cảm giác cổ lưu thủy lại xuất hiện trong cơ thể, nhưng vẫn không kịp phản ứng chứ không phải ung dung như lời miêu tả như thế, trên thực tế dị trạng từ thân thể đến lúc yêu vật va chạm người, chỉ mất thời gian một cái chớp mắt.

Lúc Tinh Ngôn cảm giác có dị vật kề sát bên mình, y sớm đã chuẩn bị tốt tư tưởng, lập tức gào lên một tiếng "Á!"

Âm thanh còn chưa dứt, Tinh Ngôn liền cảm thấy có chút không phù hợp, vì sao một chút cảm giác đau cũng không có chứ?, ngược lại còn có chút tê tê!

Mở mắt nhìn, lại phát hiện yêu quái ghê vốn khí thế hung hăng, hiện tại lại ở sát bên không chút động đậy, giống như một con chó con đang làm nũng, bám vào người y.

“Quái dị!!! Chẳng lẽ yêu quái này thật có quen biết với ta?” Thiếu niên nhìn dị trạng trước mắt, không sao hiểu nổi. Bất quá điều may mắn chính là, bất kể thế nào, đại nạn từ trời giáng xuống lần này, ngay khi lâm đầu, lại tan biến vô hình kỳ diệu như thế.

“Ủy? Sao lại là nó?” Tinh Ngôn sau khi hết suy nghĩ lung tung, lúc này mới phát giác trong thân thể lại xuất hiện cỗ “Lưu thủy” đó. Hơn nữa Tinh Ngôn kì quái cảm giác được, tần suất pháp phù của cỗ lưu thủy đó trong thân thể mình càng lúc càng nhanh, đồng thời dường như bắt đầu chảy nhỏ giọt, từng giọt từng giọt dần dần lớn mạnh.

Ngay khi Tinh Ngôn kì quái về việc cỗ “Lưu thủy” này lần thứ ba xuất hiện, thì thấy yêu quái ghê đang ở sát trước mình, cũng đang phát sinh biến hóa kì quái:

Thân ghê vốn đỏ bừng, màu sắc đỏ tươi đang dần dần phai đi, từ từ lại hồi phục thành màu trắng; nhưng màu trắng này lại không giống với màu trắng nõn tinh thuần óng ánh của nó lúc đầu, hiện tại thân ghê lại biến thành trắng nhà trắng nhợt, dường như nhìn thấy một cỗ tử khí u ám.

Còn cỗ “Lưu thủy” vô cùng kì diệu trong thân thể thiếu niên, trải qua hai lần xuất hiện ở Mã Đề Sơn và Bà Dương Hồ, Tinh Ngôn hiện giờ đã thích cảm giác lưu thông điềm tĩnh, chậm chậm hài hòa của nó. Chỉ đáng tiếc, theo làn tia đỏ cuối cùng trên thân ghê trước mặt, cỗ “Lưu thủy” kì diệu trong thân thể cũng như suối về nguồn, dần biến mất vô tung, dù rằng chủ nhân không bằng lòng, cũng khó mà nắm được chút tung tích nào của nó.

Tinh Ngôn đang bất mãn trong lòng, lại bỗng phát giác cái ghê gỗ Du trắng nhợt đó, vẫn dính sát người mình, khắp người lập tức nổi lên một lớp da gà, vội lấy can đảm một quyền vung tới, muốn đánh nó văng ra.

Không ngờ một quyền này của Tinh Ngôn đâm đến, ghê gỗ Du vốn cứng như thép, vô cùng rắn chắc đó, lại bị một quyền của y đánh văng, bay chạm vào bức tường bên cạnh; Đột lúc cái ghê đó rơi xuống đất, nhìn thấy khắp thân nó nứt nẻ, đang dần dần toác ra...

Cuối cùng, theo các vết nứt càng lúc càng nhiều, cái ghê gỗ Du đánh đá lung tung, vô cùng mạnh mẽ đó, lại “Ầm” một tiếng, vỡ thành vô số mảnh, văng tung tóe khắp đất...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Vô Đoan Yêu Dã Giai Do Niệm.

Tuy quá trình hàng phục yêu quái ghê này có điểm kì diệu khó hiểu, nhưng bất kể thế nào, vấn đề rốt cuộc đã giải quyết, việc kế tiếp cứ để lão đạo làm là tốt nhất, chính là quen việc dễ làm.

Chúc viên ngoại bị hất bay té xụi, tuy chịu không ít đau đớn, nhưng thấy tâm phúc đại họa trong nhà đã giải quyết, tức thì tạ trời tạ đất, giống như vén áng mây mù nhìn thấy mặt trời, hết sức nhiệt tình với lão đạo và Tinh Ngôn.

Chỉ là Thanh Hà lão đạo ăn bữa tiệc Hồng Môn này, lại bị phá đến nhếch nhác như thế, ngực vô cùng đau đớn, không tránh khỏi có chút xấu hổ thành giận. Lão đạo thấy nguy cơ đã qua đi, trấn định tâm thần, thì bắt đầu tính toán vớt vát thể diện, hoa chân múa tay trách Chúc viên ngoại không sớm nói tình thật với lão, lần này mời lão đến kì thực là muốn lão hàng phục yêu quái ghê:

"Nếu bản đạo sớm biết là đến thu phục yêu quái ghê, ta nhất định sẽ mang theo pháp bảo thích hợp, ví dụ như Phách Sơn Đao, Hằng Yêu Phù, như thế thì con tiểu yêu không đáng nói đến này sớm đã bị chém thành tro bụi rồi!"

Sau đó lão đạo lại ra về trách mắng Tinh Ngôn:

"Khắc khắc, người trẻ tuổi tính khí đúng là nóng à...ai kêu ngươi đánh vỡ con yêu quái ghê này nhanh như thế? Nếu không để bản đạo nhân lúc rảnh rỗi tác pháp, hàng phục nó nghe theo lời cũng không tệ, hà hà hà..., sau này xuất môn thì bắt nó theo sau, đi một thì ngồi lên nó nghỉ ngơi, quá hợp lý!"

Thấy lão đạo nở vang trời, Tinh Ngôn vụn phần mỉa cười trong bụng, bất quá trên mặt không lộ chút khác lạ nào; Chúc viên ngoại hiện tại thì hết sức lo sợ, nghe lão đạo trách tội, lòng biết bản thân lần này làm cũng qua mặt người ta, trong miệng không ngừng xin lỗi; Sau đó Chúc viên ngoại lại rất thức thời dâng lên một mâm bạc trắng, thay cho sự cảm kích vô cùng.

Lão đạo nhân tuy nói có chút phần nộ, bất quá cũng là thấy tiền mất sáng, một phen la mắng mang lại hiệu quả tức thì khiến chủ nhân chiều lòng, cũng thôi không trách nữa. Chỉ là lão thật không khách khí, sau khi nhận lấy tiền do đích thân Chúc viên ngoại đưa lên, lão vẫn giữ bộ mặt trang nghiêm, thành thật cảnh báo Chúc viên ngoại:

"Bần đạo lúc đầu nói "Yêu do tâm sinh", vẫn không có nói sai; Tâm loạn thì thần loạn, thần loạn thì yêu dị thừa cơ đến; Tâm định thì thần nhàn, thần nhàn thì yêu khí không thể làm gì; Bần đạo có câu này, "Tâm niệm bất chính, thì sinh yêu nghiệt", về điểm này bần đạo cũng có nghe nói, tiệm gạo của Chúc lão bản ngày sau làm ăn buôn bán, e rằng phải thêm bốn phen mới là! Ách...đúng rồi", lão đạo chợt ngưng, như cười như không nói với Chúc viên ngoại:

"Ngày sau Chúc viên ngoại giáo dục công tử, cũng phải chú ý phương thức phương pháp à!"

Tận mắt thấy sư đồ hai người, quả là có bản lĩnh hàng yêu phục quái, đánh yêu quái quấy nhiễu đó tan tành từng mảnh, vì vậy hiện tại lời của lão đạo đối với Chúc viên ngoại mà nói, giống như chỉ dẫn của tiên, làm sao dám không nghe. Chúc viên ngoại nhớ lại hành vi gian lận của mình ngày trước, cân vào thừa cân ra thiếu, không khỏi mồ hôi lạnh toát ra ào ào!

Phen kinh hồn này có tác dụng hơn bất cứ thuyết giáo nào, Chúc viên ngoại từ đây thì thay đổi không còn như trước, bắt đầu tích đức hành thiện. Tiệm gạo Chúc thì từ đó mỗi quý đều định giờ phát chẩn cháo, chu cấp cho bách tính bản khổ. Hành vi đó của Chúc viên ngoại đã mang về cho bản thân danh thơm "Thiện nhân", sinh ý ngược lại càng phát đạt hơn trước. Không chỉ bách tính cùng khổ, cả thân sĩ thanh cao bản địa, đối với lão cũng hết sức tán thưởng, càng chiếu cố sinh ý của lão.

Đồng thời, không biết là thật sự thiện có thiện báo hay không, hay là lời của lão đạo có tác dụng, Chúc Văn Tài Chúc công tử thường bị Chúc viên ngoại mắng là đầu gỗ Du, vì vậy mà dẫn đến yêu dị quấy nhiễu, sau đó lại là sự học đạt thành, trở thành nho sĩ uyên bác có tiếng tăm ở khu vực Bà Dương.

Lại nói thiếu niên Tinh Ngôn, một phen xuất lực lần này, cũng không có uổng phí. Từ đó về sau, lão Trương đầu đến tiệm gạo Chúc gia mua gạo, tuy Chúc lão bản không nói ngoài miệng, nhưng nhắc thăm người làm, mỗi lần đều cân nhiều hơn mấy phần.

Trong thời gian trước khi yêu quái ghé bị hàng phục, trên dưới Chúc gia đều bị yêu quái ghé gỗ Du này quấy phá chịu khôn xiết, già trẻ khắp nhà cả ngày đều nom nớp lo sợ. Hiện tại tâm đầu đại hoan này bị sư đồ hai người trừ đi, chủ nhân trạch viện Chúc viên ngoại vui mừng như cuồng, bằng mọi cách mời lão đạo và Tinh Ngôn lưu lại, nói là phải dự một tiệc rượu nữa.

Ai ngờ hai người già trẻ này trải qua phen kinh khủng đó, lúc này đã thành kinh cung chi điều, đều cảm giác Chúc trạch này chính là không phải đất lành, không biết còn có gì cổ quái hay không. Vừa nghe hai chữ "Tiệc rượu", Thanh Hà lão đạo càng kiên quyết từ chối, sợ lại là một Hồng Môn yến, lại có quái dị xuất hiện. Vì vậy lão đạo và Tinh Ngôn cùng đồng thanh, nhất trí kiên quyết cáo từ. Chúc viên ngoại dùng mọi cách vẫn giữ không được, cũng đành xóa bỏ, dẫn già trẻ toàn gia ân cần tiễn đưa hai người ra ngoài cổng lớn.

Đội lúc hai người bước ra đường, lại thấy được trời xanh mây trắng, lão đạo và Tinh Ngôn lập tức có cảm giác tái thế làm người, cảm thấy dân chúng qua lại trên phố hôm nay thật là thân thiết khá ái!

Lúc quẹo qua góc đường, Tinh Ngôn thấy lão đạo Thanh Hà luôn đi đứng như thường, bỗng uể oải dựa vào tường đất bên cạnh, bộ dạng trang nghiêm ổn trọng, cũng lập tức biến thành nghiêng răng méo miệng. Chỉ nghe lão đạo gào lên:

"Ồi, ối...! đau chết ta rồi! Tinh Ngôn ngươi mau nhìn đùi ta, xương sườn của ta chắc đã gãy thành mấy khúc rồi!"

"...Ách!....Thì ra lão đạo ông này giờ có nhện đau! Theo ta thấy bộ dạng của ông vẫn không có chuyện gì đâu, ta bị yêu quái ghé đụng hai cái, hông dường như có chút đau đốn, xương cốt trên người lão đạo ông..."

Lời chế nhạo của thiếu niên còn chưa nói hết, đã bị lão đạo ngắt ngang:

"Khặc..khặc..Xú tiểu tử nhà ngươi! Lúc này còn có tâm tư đùa khêu với ta!...e rằng xương sườn của ta bị gãy thật rồi!"

"Úy, để ta xem xem!" Tinh Ngôn nói như thế, nhưng lại đứng yên không động, chỉ đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới người lão đạo, rồi nói:

"Này, xem qua rồi, lão đạo ông không có bị gãy xương sườn".

"Ách! Thật không? Nhìn cái kiểu cổ cổ quái quái của xú tiểu tử ngươi, ngươi đứng ngó vậy là nhìn ra sao?"

"Hà! Lão đạo ông đừng giả bộ nữa! Nếu thật xương sườn đã gãy, ông còn có thể ung dung đi đến chỗ này sao? Muốn ta đỡ ông hay công ông về chứ gì!" Chút tâm tư đó của lão đạo, thiếu niên biết quá rõ rồi.

"Khặc khặc, quả nhiên lão đạo không nhìn lầm người, Tinh Ngôn ngươi quả nhiên là giỏi hiểu ý người, hiện tại ta một bước cũng không đi nổi, đang muốn làm phiền cái lưng quý..."

"Được được! Để ta công ông một lần vậy!...làm gì mà nói lưng quý lưng quý, thật khó nghe quá!"

Đầu khẩu cứ đầu khẩu, trong lúc nói chuyện Tinh Ngôn đỡ lão đạo lên lưng, thông thả đi về hướng chỗ thiện duyên.

.....

.....

.....

"Lão đầu nhân ông làm ơn bám ta chặt vào! Bộ xương già của ông có chịu nổi té thêm một lần nữa không? Sao ông chỉ dùng có một tay vịn vào vai ta vậy?"

"Ách....ngươi không hiểu rồi, tay kia của ta làm chuyện trọng yếu hơn!"

"Chuyện gì?"

"Giữ chặt túi tiền của Chúc viên ngoại đưa!"

"...Lão đạo ông đúng là kẻ hám tiền! Chớ nói ta không nhắc ông, nếu tay kia không vịn vào, ngã thêm lần nữa, xương sườn của ông đúng là sẽ gãy thành mấy khúc đó!"

"Xương sườn có thể gãy, túi tiền không thể mất!" Ngự khí trầm đĩnh chặt sắt, xem ra vị lão đạo của Thượng Thanh Cung này quả có tín niệm kiên cường.

"....."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25: Hốt Văn Thế Thượng Hữu Kỳ Kinh.

Cổng lão đạo đi được một chập, Tinh Ngôn lại cảm thấy ở hông vẫn có chút đau đớn, bất giác nhớ lại trường kinh tâm động phách trong Chúc trạch nửa ngày trước. Tinh Ngôn không nhịn nổi lên tiếng phả vỡ không khí trầm mặc:

"Ta nói lão đạo, vừa rồi ghé đó...Ông nói, trên thế gian này thật có yêu quái hay không?"

Nhìn thấy được Tinh Ngôn đến bây giờ nghĩ lại chuyện đó vẫn thấy phát rùng mình.

"Ách...câu này..." Lần này lão đạo cũng không cười nhạo Tinh Ngôn nhát gan, nghiêm túc đáp lời Tinh Ngôn:

"Tinh Ngôn à, kì thật vật cở quái hay chuyện quái dị trên thế gian này còn rất nhiều, chỉ là chúng ta chưa thấy qua mà thôi. Cho dù chưa đích thân chứng kiến, nhưng cũng không thể dễ dàng phủ định sự tồn tại của những việc hoang đường. Chẳng hạn như mấy con sâu bọ ở mùa thu, hiển nhiên không biết trên thế gian này có tuyết đông. Nếu có pháp lực vô thượng tạo ra một vùng hoa tuyết cho nó thấy, nó cũng cảm giác quái dị phi thường. Cái gọi là 'Chuyện không có lý cũng có thể xảy ra', kì thật sự 'Không có lý' này, chỉ là phạm nhân bọn ta không hiểu mà thôi, chứ nó ắt có đạo lý trong đó. Người tu đạo bọn ta, chính là truy cầu đạo lý như thế, hay còn gọi là 'Thiên đạo'. Những đạo thuật pháp môn, đều là mạt lưu".

Thấy Tinh Ngôn không nói tiếng nào, nghe đến nhập thần, lão đạo càng hứng chí, nói tiếp:

"Lấy chuyện ghé gỗ thành yêu vừa rồi mà nói, kì thật cũng không nằm ngoài đạo lý. Phạm vật lâu năm, hấp thu linh khí trời đất, tích lũy lâu năm, trải qua quá nhiều năm thì có thể thành yêu. Hoặc vật trong nhà, hấp thụ được nhiều tình khí của người, cũng có thể thành yêu. Đạo lý này là bình thường, không có gì kì quái. Cái ghé gỗ Du trong Chúc trạch đó, chính là ứng với đạo lý sau".

Một phen giải thích của lão đạo, khác hẳn giáo huấn của Quý lão học cứu ở Quý gia tư thực, nhưng từng câu nghe đều có đạo lý, khiến Tinh Ngôn nghe như say như mê.

Đang say sưa nghiền ngẫm mấy lời của lão đạo, Tinh Ngôn đột nhiên cảm giác có chút gì quái quái, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được có vấn đề chỗ nào, chỉ đành buồn bực cắn đầu tiếp tục đi tới.

Có điều qua một lúc, Tinh Ngôn bỗng kêu to: "Lão đạo!" Tiếng kêu bất ngờ khiến lão đạo đang tự do thoải mái trên lưng thiếu niên giật mình đánh thót.

"Lại chuyện gì?" Lão đạo bị giật mình bất mãn hỏi.

"Ta nói Thanh...Hà...đạo...trưởng...Ông có thật chỉ là một người làm việc vặt bên ngoài của Thượng Thanh Cung?" Ngự khí của thiếu niên không có chút châm chọc nào, nghe rõ vẻ thành thật trong đó.

"Ách...hừ hừ! Xú tiểu tử này! Ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần! Bản đạo đương nhiên không phải kẻ sai vặt, ta chính là cao nhân Thượng Thanh Cung

"Nhập thế' tu luyện! Ngươi xem mấy cái như vẽ bùa, coi bói, lập đàn, trừ tà cho người ta, ta đều làm rất thuần thực, đạo pháp rất cao thâm!..." Lão đạo đường như đã chịu ủy khuất quá lâu, đang vênh râu trừng mắt.

"Thật vậy sao?... " thiếu niên hỏi lại, giọng nói lại chứa sự hoài nghi như mấy năm qua.

"Đúng thế! Lão đạo từ nhỏ tới già chưa từng nói dối, có gì nói vậy!" Lão đạo bùng khí thế, lúc nói lời này, mặt không đỏ, tim không nhảy.

"Hi hi..." Rõ ràng Tinh Ngôn lúc này không chỉ là hoài nghi, mà còn hoàn toàn không thừa nhận, nhưng cũng không hỏi lão đạo nữa.

.....

.....

.....

Hai người già trẻ cứ trầm mặc như thế, mãi miết bước đi. Lại chuyển qua hai con đường thì đến trước cửa chỗ thiện duyên của lão đạo. Thanh Hà lão đầu nhân lỏng ngóng tụt xuống lưng Tinh Ngôn, thờ phào một hơi nói:

"Phù...rốt cuộc cũng về rồi! Phen này thật là tìm sống trong chết mà, mấy chuyện chịu kinh hãi này ta có lẽ không làm nữa...Chỉ ít phải nghỉ ngơi một năm, không, nửa năm...Àch, nửa tháng được rồi! Trong nửa tháng này ta sẽ sớm lấy lại phong độ. Hà..."

Ánh mắt lão đạo đang sáng quắc nhìn túi tiền đó, đủ cho phép lão rửa tay gác kiếm gõ một thời gian.

"Này...nửa này cho ngươi!" Lão đạo lần này phóng tay rộng rãi.

"Sao? không phải nói chia ba bảy sao?" Rõ ràng thiếu niên bị lão đạo bóc lột đã quen.

"A...lão đạo ta cũng là người đạo lý phân minh; Trước đây một mình ta biểu diễn trước đàn, đảm nhận hết phần kỹ thuật chính, vì thế đương nhiên lấy phần nhiều! Lần này...hà hà...là lão đạo ta sơ suất, cuối cùng còn dựa vào ngươi mới thoát khỏi cái tiểu kiếp này!"

Tinh Ngôn quên cả đáp lời lão, y nhìn số tiền lớn mình lần đầu kiếm được trong đời, hai mắt không khỏi sáng rỡ.

Chỉ là, trong khoảng khắc dường như lại nghĩ ra gì đó, ánh sáng trong mắt thiếu niên dần mất đi. Chỉ thấy Tinh Ngôn đem số tiền đó cẩn thận cất vào lòng, rồi nói:

"Ta nói Thanh Hà lão đầu nhân ông, lần tới có chuyện như thế chớ đến tìm ta nữa. Ai biết được mấy đồng tiền từ công việc chạy vặt này, lại có nguy hiểm đến tính mạng!"

Xem ra Tinh Ngôn hoàn toàn có lý trí, không giống lão đạo chết vì tiền.

"Khắc khắc...Ta nói Tinh Ngôn ngươi, ngươi vẫn là một kẻ trẻ tuổi, giống như ghé con mới sinh, huyết khí phương cương, mà ngay cả lão đầu nhân như ta ngươi cũng không thể bằng à?" Lão đạo hiện tại đang thi triển thuật khích tướng không phải pháp thuật của bốn môn.

"Đúng đúng, ta nhát gan, không bằng lão đạo ông dũng mãnh, sau này có nói gì ta cũng không làm. Ta còn phải giữ tính mạng để phụng dưỡng cha mẹ ta nữa!" Nhìn không ra thiếu niên mười sáu tuổi, ý chí lại kiên định như thế, không chịu ảnh hưởng thuật mê hoặc của lão đạo chút nào.

"Ách...Tinh Ngôn ngươi đã nói như thế, lão đạo ta cũng không miễn cưỡng nữa. Bất quá lão đạo trước giờ không chỉ nói một là một, đồng thời cũng là người biết ăn báo đáp. Chuyện ở Chúc trạch hôm nay, có thể nói Tinh Ngôn ngươi đã có ân đối với lão đạo ta".

Nói đến đây, lão đạo ngừng một lát, miệng lẩm nhẩm, nói vài câu gì đó. Nhĩ lực của Tinh Ngôn không tệ, ẩn ước nghe được dường như là "Cứ thử không sao", "Cũng có thể có tác dụng" gì gì đó. Sau đó vị Thanh Hà lão đạo này giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, thần sắc trên mặt ngưng trọng, nghiêm trang, xem ra sau một phen trải qua thống khổ đấu tranh trong lòng, cuối cùng lão đã có một quyết định sống còn!

"Hi...ta nói lão đạo ông, ông chớ lại dùng chiêu này!... cái gọi là 'Từng bị người lừa gạt, từ đó không tin vào miệng người nữa', dù lười ông có nở hoa, tiểu tử cũng không theo đâu! hà..."

Lão đạo lại không quan tâm đến y, trong gió thu rì rào thờ dài than:

"Hiểu ta thì hiểu nỗi lo trong lòng ta, không hiểu ta thì cho là ta cầu khẩn...thôi thôi thôi! Lần này được ngươi cứu mạng, lão đạo phá lệ một lần, truyền bảo điển trấn giáo của bốn môn cho ngươi".

Thiếu niên đang biến tâm như thép, nhưng nghe lão đạo nói muốn tặng mình bảo điển của Thượng Thanh Cung, tim liền nhảy thót, vội dương tai cung kính lắng nghe:

"Hôm nay Thanh Hà truyền cho ngươi bảo điển 'Thượng Thanh Kinh' của Thượng Thanh Cung!"

Trong lúc giọng nói còn vang vọng, có một đám mây trắng bay qua, che lấp nửa vầng mặt trời, trời đất đang xán lạn trước mắt, dường như bỗng trở nên tối hẳn đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Khởi Kiến Văn Chương Năng Tể Thế.

"Oa! là 'Thượng Thanh Kinh'!...Tĩnh Ngôn kích động la om sòm.

"Đương nhiên! Hà hà hà!" Lão đạo hết sức đắc ý.

.....

"Úy? Ta hình như đã nhớ, sao hai vị đạo trưởng Tĩnh Trần, Tĩnh Minh cũng có một quyển 'Thượng Thanh Kinh' này?" Tĩnh Ngôn sức tỉnh từ trong bầu không khí cuồng nhiệt do lão đạo vừa tạo ra, không khỏi có chút nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"Xì xì..." hai tên Tĩnh Trần, Tĩnh Minh nghe được hai chữ "Bảo điển", đang đứng bên khăn trương lắng nghe, nhưng vừa nghe được ba chữ "Thượng Thanh Kinh" thì lập tức giễu cợt không thôi rồi nhanh chóng bỏ đi, tiếp tục tán gẫu với nhau.

"Khắc khắc...Tĩnh Ngôn người nghe ta nói đã! Tuy nói 'Thượng Thanh Kinh' là kinh thư nhập môn của Thượng Thanh Cung bọn ta, nhưng thông thường người khác cũng rất khó thấy được nó à!" Thấy người nghe có vẻ thất vọng, Thanh Hà lão đạo vội vớt vác.

"Ách...Ta nói lão đạo hôm nay sao khác thường như thế!..Cũng hay, hai chúng ta quen biết nhau nhiều năm như thế, lão đạo ông lần đầu có cái tặng ta, đừng có ở đó gọi hứng thú cho ta nữa. mau lấy ra đưa cho ta! Ta còn phải quay về Hoa Nguyệt Lâu!" Thấy rõ hiện tại Tĩnh Ngôn đối với việc quay về cương vị công tác rất là hứng thú.

"Xú tiêu tử này! Xem người nói chuyện kia!...Được được, không nói tào lao nữa, đi theo lão đạo qua đây". Nói xong lão đạo khệnh khạng đi trước, dẫn Tĩnh Ngôn tiến vào trong kinh xá của mình.

Lão đạo tìm chìa khóa, mở cái hộp gỗ đầy bụi bặm của lão, tay lấy ra một cuốn sách mỏng dính.

"Úy? Cuốn 'Thượng Thanh Kinh' này sao không giống cuốn bằng gỗ tre của bọn Tĩnh Trần Tĩnh Minh?" Vuốt ve cuốn sách bằng giấy gai xì xì màu nâu sẫm trong tay, Tĩnh Ngôn hơi nghi hoặc.

"Hà...dạng cao nhân như lão đạo ta, thư sách cất giữ đương nhiên mấy loại sách đó không thể so bì được rồi..." lão đạo cười ngông cuồng. Bất quá thanh âm của lão kim xuống rất thấp, không kiêu căng giống nội dung lời nói của lão.

"Ta nói lão đạo, loại giấy gai này chỉ là giấy thôi. Hà hà...ta cũng đã biết đến rồi! Chỉ là ta thấy loại giấy gai này tuy dễ dùng, nhưng lại không dễ lưu trữ lâu, e rằng khó tránh thấm nước, lửa cháy, một gặm nhắm. Nếu như giấy này về sau được dùng phổ biến, không biết lại có bao nhiêu kinh điển văn thư hậu thế khó tìm lại được..." Lão đạo lấy vật mới mẻ này định lên mặt với Tĩnh Ngôn, ngờ đâu lại dẫn đến một phen cảm khái suy tư của thiếu niên.

"Ách" lão đạo đang đắc ý thì như bị nghẹn họng, tức thì im bặt. Bất quá suy nghĩ kỹ lưỡng, lời của thiếu niên cũng xác thật có đạo lý, lão đạo từ trong bối rối bình tĩnh lại, nghiêm mặt nói:

"Suy nghĩ của người đứng là cổ quái, nhưng nghĩ kỹ lại cũng không phải vô lý. Xem ra hôm nay bảo điển này của ta, cũng coi như không trao nhầm người".

Tĩnh Ngôn mắt thấy Thanh Hà lão đạo, vẫn là một lối gọi 'Bảo điển', không khỏi có chút mỉm cười nhưng cũng không phản bác lại. Chỉ tiếp nhận lời nói một phía của lão đầu nhân, lại còn tạo về cung kính.

"Hiện tại chắc không có bọn tạp vụ, Tĩnh Ngôn người nghe lão đạo nói một chút". Lão đạo lúc này tuy thanh âm hạ xuống rất nhỏ, nhưng dáng vẻ thập phần trang trọng, khác xa so với trước đây. Thiếu niên nhạy bén cảm nhận rõ được, vị Thanh Hà lão đạo bình thường hay cười giong máng chữ này, lúc này lại vô cùng nghiêm túc. Vì vậy tuy có chút không hiểu nội tình, nhưng Tĩnh Ngôn vẫn thật thà đáp:

"Vâng, ta nghe đây".

Thấy thái độ của thiếu niên, Thanh Hà lão đạo hết sức hài lòng, tiếp tục trầm giọng nói:

"Tốt! Tĩnh Ngôn người quen biết lão đạo nhiều năm như thế, có thể đây là lần đầu tiên ta nói lời nghiêm túc với người. Sách 'Thượng Thanh Kinh' trong tay người, xác thật là Bảo điển...trần môn, hoàn toàn không giống với những cuốn trong tay đám Tĩnh Trần Tĩnh Minh. Trong sách mà người giữ, có

nhiều hơn hai chương: 'Luyện Thần Phẩm' và 'Hóa Hư Thiên'". Nói đến chỗ này, giọng nói của lão đạo hơi ngừng lại.

"Ách? Cùng một bản 'Thượng Thanh Kinh', sao còn có khác biệt?" Tinh Ngôn hết sức thắc mắc.

"Bản vốn không khác...Ách, hai chương nhiều hơn này...khắc khặc, đều là tâm đắc tích lũy được qua nhiều năm tu hành của lão đạo ta". Lúc nói mấy câu này, lão đạo có vẻ rất lập lờ.

Tuy nói nếu giống như bình thường, gặp được cơ hội thế này, Tinh Ngôn chắc không khỏi sẽ cười nhạo một trận. Nhưng hiện giờ nhìn quang cảnh này, thiếu niên thông minh sáng láng nhất định không thể bất trí như thế, tuyệt không thể truy tìm ngọn nguồn. Nghe giọng nói lập lờ như có gì khó nói của lão đạo, Tinh Ngôn cũng rất hiểu ý, phớt lờ đi chỉ hướng ứng một câu:

"À, thì ra là vậy".

"Ừ, chính là như thế. Nhắc nhở cuối cùng, Tinh Ngôn người phải ghi nhớ kỹ hai chương cuối. Tâm đắc của ta, nội dung tịnh không quá nhiều, người nếu có hứng thú với sách này, sau khi ghi nhớ kỹ hai chương đó, thì bất kể là ngâm nước, lấy lửa đốt, hay là cho một cắn, nhất định phải hủy phần sau này đi, chỉ lưu lại bộ 'Thanh Tâm Chú' đó, cũng chính là 'Thượng Thanh Kinh', hà...".

"Vâng, tiểu tử hiểu rồi".

Già trẻ hai người ở trong cái nhà nhỏ này, đều không phải dạng ngu xuẩn, huống chi lại quen thân như thế, lão đạo nói dĩ nhiên không ít, có vài lời lại không nói rõ cho Tinh Ngôn biết. Mấy cái "Tâm đắc" của lão đạo, "Luyện thần phẩm" và "Hóa hư thiên", tuy không biết là nội dung gì, rốt cuộc là thế nào, nhưng có một điểm có thể khẳng định, chuyện này nếu như không cần thận đề cho bọn tạp vụ biết, nhất định sẽ rất phiền phức.

"Khà khà...sách này của bản đạo, theo ta nhiều năm, sớm đã lật qua lật lại đến thuộc lòng. Chỉ là nhiều năm gần đây lại không tiến được chút nào, không bằng tặng nó cho người có duyên với đạo! Còn có được thành tựu gì hay không, phải xem tạo hóa của Tinh Ngôn người rồi! Khà khà khà..." Lúc lão đạo nói lời này, thanh âm lại lớn trở lại.

"Khà...đa tạ lão hữu tặng sách! Tiểu tử cảm về xem xem, học vài pháp thuật cao thâm, dù tệ nhất cũng nhận được vài chữ mà! hà hà hà.." Thiếu niên bỗng được sách của Thượng Thanh Cung, thấy rõ cũng rất vui vẻ.

Sau đó hai người già trẻ liền đùa giỡn một trận, lại đứng ngay cửa chỗ thiện duyên tán gẫu một hồi, Tinh Ngôn lúc đó mới cáo từ.

.....

.....

.....

Chỉ là, thiếu niên đã đi rất xa, bỗng ngừng chân, quay đầu ngoái về nơi mái ngói trắng xám chỗ thiện duyên Thượng Thanh Cung, ngo ngẩn xuất thần một hồi, sau đó lại quay người tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 27: Hoa Tiên Nguyệt Hạ Đa Diễm Hữu.

Tinh Ngôn một ngày trước sau trải qua mấy phen bận rộn, bất giác đã tiêu phí hết hơn nửa ngày. Đợi lúc quay về Hoa Nguyệt Lâu thì ánh chiều đã phủ trùm vạn vật.

Đến lúc vào trong Hoa Nguyệt Lâu, Tinh Ngôn cũng nhận thấy hôm nay đã bỏ đi quá lâu, cũng có chút xấu hổ. Đang định rón rén quay về phòng mình, không ngờ lại vẫn bị Hạ đi bắt gặp. Đang lúc lúng túng không nói nên lời, ai ngờ Hạ đi cũng không bắt lỗi, chỉ điềm đạm cười nói một câu:

"Tinh Ngôn, người rảnh rồi thì phải luyện sáo thêm nhiều vào".

Tinh Ngôn liền cúi đầu vâng dạ, vội chạy về phòng mình. Hạ đi thấy thần thái vội vã của y, trong lòng lại nghĩ:

"Ai, thời gian gần đây, việc làm ăn giảm sút quá..."

Tinh Ngôn đang vội về phòng, không ngờ lại đụng phải một người. Chỉ nghe người đó kinh hô một tiếng "A", mười mấy đồng tiền trong tay áo rớt "Leng

keng" lẫn ra bốn phía.

Tĩnh Ngôn vội định thần nhìn xem mình đã đụng ai, chỉ thấy người mà y đụng phải, buộc tóc hai bên, vẫn còn tính trẻ con, chính là một tiểu nha hoàn chào đón khách trong Hoa Nguyệt Lâu.

"Thật là không phải, là ta không cẩn thận. Đụng cô có đau không?" Tĩnh Ngôn vừa ngồi xuống giúp cô gái nhặt tiền, vừa quan tâm hỏi. Tuy Tĩnh Ngôn biết tên của tiểu nha đầu này, nhưng dù sao thì thiếu niên e thẹn, lại không quá quen với tiểu cô nương này, do đó ngại ngần không gọi tên của cô gái.

"Không việc gì...úy? Đây không phải là Trương gia tiểu ca sao? Huynh thổi sáo nghe rất hay!" Tiểu cô nương đang xoa bóp chỗ đau, nhìn thấy rõ diện mạo của người đụng mình.

"Ồ ồ...quá khen rồi, tài vật mà thôi. Đứng rồi, cô đi gấp như thế, là đi làm gì vậy?" Tĩnh Ngôn thấy tiểu cô nương nôn nóng gấp gấp như thế, cảm thấy có chút kì quái.

"Ta đi mua mút hoa quả và trái cây cho nhị tỷ tỷ thôi! Mua chậm sợ lại bị quan nhân trong phòng tỷ tỷ mắng...tiểu cô nương hiển nhiên rất có hảo cảm với vị thiếu niên mi thanh mục tú này, liền có gi nói nấy.

"À, vậy cô đi nhanh đi!" Tĩnh Ngôn cũng không nói nhiều với cô gái nữa để tránh làm lỡ chuyện của cô gái.

"Ừ!, Trương gia tiểu ca, ta đi đây...ta là Nghênh Nhân..."

Nhìn theo thân ảnh thoăn thoắt lạnh lẽo của tiểu cô nương đến khi khuất dạng, Tĩnh Ngôn cũng đi về phòng.

Kỳ thật đối với vị nhị tỷ tỷ mà Nghênh Nhân nói, Tĩnh Ngôn cũng có nghe nói. Nàng đến Hoa Nguyệt Lâu này cũng đã một thời gian, biết Hoa Nguyệt Lâu này dù sao cũng là đệ nhất đại kĩ lâu của Nhiều Châu, càng là nơi ôn nhu hương tiêu hồn quật trừ danh Bà Dương. Thời kỳ thế đạo gian nan, nữ nhân cùng khổ bán thân vào thanh lâu rất nhiều, nữ tử có nhan sắc trong Hoa Nguyệt Lâu cũng không phải số ít, bốn tiểu thư "Ngọc Nhị Vũ Vân", càng là nổi bật trong quần hoa.

Bốn nàng này phân biệt là Ngọc nương, Nhị nương, Vũ nương, Vân nương, bốn người bọn họ mỗi người đều có chỗ phong lưu. Ngọc nương da dẻ trắng nõn, tron nhẵn như ngọc, được đám khách làng chơi tôn vinh là "Chương đài bảo ngọc"; Nhị nương dung mạo thanh lệ, cử chỉ khéo léo, rất có phong phạm gái nhà lành; Vũ nương mày mắt thanh thoát, thần thái nhẹ nhàng, lúc cười nói kiêu mị phi thường; Vân nương thì không cần trang điểm dung mạo vẫn xinh đẹp, như có một cỗ phong nhã tự nhiên.

Trong bốn nàng, thanh danh do Nhị nương đứng đầu. Nhị nương này bình thường đoan trang tự kiêu, không dễ cười nói, càng không dễ tiếp khách, nhưng trái lại nhờ vậy thu được thanh danh rất lớn. Chỉ là Tĩnh Ngôn gần đây nhất nghe nói, vị Trình Nương tử trong Hoa Nguyệt Lâu này, gần đây lại có quan hệ rất thân mật với một vị phong lưu tử đệ, cả ngày chỉ quần quýt ở trong phòng, trốn không ra cửa, còn nghe phong thanh nàng muốn hoàn lương theo vị công tử đó.

"Hà...thiếu Nhị nương rồi, không biết vị tỷ tỷ nào có may mắn thay thế vị trí đó trong Hoa Nguyệt tứ cơ đây?"

Mang theo suy nghĩ buồn chán đó, Tĩnh Ngôn về đến căn phòng nhỏ của mình.

Trải qua một ngày bồn ba kinh hiểm, tinh thần thể xác Tĩnh Ngôn đã rất mệt mỏi, vừa mới vào phòng, liền không nghĩ ngợi nữa, leo lên giường nằm nghỉ.

Chỉ là, thiếu niên nằm trên giường buông lỏng thể xác và tinh thần, nhưng vẫn không sao ngủ được. Những việc cổ quái trải qua hôm nay, giống như đèn cù trôi dạt qua trước mắt.

Nhìn hoa văn chạm trổ trên cột giường màu đỏ, Tĩnh Ngôn không thể tự chủ lại nhớ đến trường kinh tâm động phách trong đại sảnh nhà Chúc viên ngoại, hơn nữa càng nghĩ lại càng thấy sợ:

"Xem ra vật dụng thành yêu thật đáng sợ, chạy đụng tan tác mọi thứ. Nghe ý tứ của lão đạo, yêu quái ghê này vẫn là chi là loài yêu quái cấp thấp, nhưng đã có lực lượng to lớn như thế, thật sợ khiếp người!"

Bất quá, điều vui mừng có được là, cuối cùng bản thân vẫn may mắn thoát khỏi kiếp nạn này. Tĩnh Ngôn lúc đó vẫn có chút mơ hồ, nhưng hiện giờ đã định thần phân tích kỹ lưỡng tiền nhân hậu quả, Tĩnh Ngôn biết chính là quái lực của cỗ lưu thủy trong cơ thể đã cứu mình.

"Xem ra tao ngộ lần đó trên Mã Đề Sơn, đối với ta vẫn có chỗ tốt như thế!" Chịu ơn cứu mạng này, hiện tại trong lòng thiếu niên đối với sự kiện yêu dị Nguyệt hoa lưu thủy lần đó, trong tiềm thức đã không còn chống đối nữa. Lòng ngang ngược đã bỏ, Tĩnh Ngôn liền nằm trên giường, bắt đầu lên kế hoạch làm sao sử dụng cỗ lực lượng quái dị này để kiếm tiền:

"Hà...kinh lực quái dị này hình như đã khiến ta có khả năng chịu đòn rất tốt, có lẽ có thể đi đến võ quán trong thành ứng sinh, xin làm người chịu đòn để võ sinh luyện quyền pháp, nghĩ tiền thù lao nhất định không ít!"

Thiếu niên nuốt nước miếng đánh ực, nhưng đột nhiên nghĩ đến cách này có một vài chỗ bất tiện:

"Ách...vẫn không thỏa đáng lắm...cỗ quái lực này hình như không chịu sự khống chế của ta, vậy thì không đến, gọi thì lại đi, rất có thể bản thân bị đánh đến mặt mũi bầm dập, quái lực này lại cứ không xuất hiện, vậy thì thế nào là tốt? Không khéo biến thành khắp mình thương tích, đau đớn không nói, e rằng tiền kiếm được cũng không đủ tiền mua thuốc! Như vậy không phải trộm gà không được còn mất cả gạo sao? Không ôn không ôn!"

Đường này không thông, thiếu niên ừ rử một hồi, rồi tự nhiên mà nghĩ đến sinh kế trước mắt của mình.

"Ách...Hạ di vừa nãy còn căn dặn ta luyện sáo cho tốt. Đúng rồi, vị lão trượng Vân Trung Quân đó không phải tặng ta một cuốn 'Thủy Long Ngâm' sao? Tuy nói khúc phổ đó thực không phải cho người thổi, nhưng ta thấy vị lão trượng đó cũng không phải người ngông cuồng, chắc không thể viết loạn một khúc phổ để đùa giỡn mình. Rất có khả năng, khúc phổ này không phải dùng phương pháp thông thường thổi được. Nói không chừng, ta mượn cổ quái lực đó, thì có thể đem mấy cái nốt nhạc, biến chũy phức tạp đó thổi thành bài nhạc được!"

Tĩnh Ngôn tuy thấy cách này có chút viển vông, nhưng có lẽ không có nguy hiểm gì đến thân thể, liền quyết định chủ ý, sau này lúc rảnh đi tìm chỗ không có người luyện sáo, thử nghiệm một chút cũng chẳng sao.

.....

.....

.....

"Úy!, cứ mãi lo nghĩ ngợi!, ta sao lại quên mất cuốn 'Thượng Thanh bảo điển' Thanh Hà lão đầu nhân vừa đưa chứ? Xem bộ dạng huyền thuyên của lão, ta phải xem xem rốt cuộc viết cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Khai Quyền Thần Du Thiên Tái Thượng.

Càng nhớ lại tình cảnh trình trọng lúc lão đạo trao sách, Tĩnh Ngôn càng hưng phấn, liền vội ngồi dậy, lấy cuốn 'Thượng Thanh Kinh' đó ra, chuẩn bị nghiên cứu kỹ càng.

Ấp ủ tâm tình kích động thậm chí đến mức sùng bái, Tĩnh Ngôn lật trang bìa, bắt đầu xem nội dung.

Kinh văn phần đầu của cuốn Thượng Thanh Kinh này dùng lối chữ Khải để viết, là vài pháp môn thanh tịnh an thần, cũng trình bày kèm theo không ít tư tưởng đạo môn. Mấy cái quan điểm đạo nghĩa này, chính là lí giải việc tôn sùng tư tưởng đạo gia của Thượng Thanh Cung. Từ trong câu chữ, có thể nhìn ra được, La Phù Sơn Thượng Thanh Cung này, đối với mấy tổ sư đạo giáo là Lão Tử, Trang Tử, rõ ràng hết sức tôn sùng.

Đọc qua một lúc, cảm thấy đọc sách này rất có ích, Tĩnh Ngôn không khỏi gấp sách tán thưởng:

"Hà!, không hổ là thiên hạ đệ nhất giáo phái, quả nhiên là danh bất hư truyền! Chỉ một cuốn kinh thư nhập môn, đã hết sức hữu dụng như thế! Nếu tương lai những khi mất ngủ, mấy phương pháp thanh tịnh này đúng là thích hợp dùng đến!"

Không biết là kết quả của việc đã đọc thi thư trong thời gian dài, hay là việc mong ngóng đọc đến hai chương cuối cùng, mà đối với những nội dung trong phần đầu này, Tĩnh Ngôn xem qua hết sức nhanh chóng. Rất nhanh, y đã lật đến mấy trang cuối cùng mà nghe khẩu khí của lão đạo, dường như là cực kì hiếm có.

"Ách...phần sách này sao biến thành khó xem như thế? Nét chữ của lão đạo cũng không xấu đến mức như thế!" Tĩnh Ngôn nhìn kiểu chữ viết nguệch ngoạc cầu thả, không khỏi có chút nhíu mày.

Tạm không phản nản đối với việc chữ khó xem này, không để tâm tình xấu đi, Tĩnh Ngôn bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu nội dung của "Luyện Thần Phẩm".

Chỉ thấy bên trên tờ giấy gai bắt đầu phần này, bỗng nhiên dùng kiểu chữ phóng túng viết hai câu:

"'Luyện Thần' là gì? Luyện thần ấy là luyện thần.

'Luyện Thần' thế nào? Không luyện thần, tức là luyện thần".

Chỉ hai câu này đã khiến Tĩnh Ngôn không sao hiểu nổi.

Không phải chứ? Lão đạo chơi trò huyền hoặc gì đây? Mở đầu lại là hai câu nói nhảm. Còn cho rằng gì mà bảo điển khoáng thế, thì ra là mấy câu chú linh tinh. Ách....khẩu khí linh tinh lang tang không sao hiểu nổi, phong cách quả thật có điểm giống vị Thanh Hà lão đạo giả thần giả quỷ, ra vẻ huyền bí.

Tĩnh Ngôn nghĩ đến chỗ này, lật nhanh ra sau. Lật đến chỗ bắt đầu của "Hóa Hư Thiên", quả đúng như dự đoán, bắt đầu lại có hai câu:

"'Hóa Hư' là gì? Hóa hư ấy là hóa hư.

'Hóa Hư' thế nào? Không Hóa hư tức là Hóa hư".

Cái gọi là "Kì vọng càng lớn, thất vọng càng cao", lúc này Tĩnh Ngôn đã thấy chán nản, lại lật nhanh đến trang giấy cuối cùng, muốn xem xem liệu có ghi chú "Thanh Hà tiên trưởng từ hậu tủy thư" hay không!

Chỉ là, lần này y đã đoán sai, chỗ đề tên ở trang giấy cuối cùng để trống không. Khóe mắt vô ý lướt qua, thì thấy một câu cuối trong phần kinh văn "Hóa Hư Thiên" viết:

"...Luyện thiên địa hỗn độn chi thần, hóa trụ vũ vi hòa chi khí. Thiên đạo chung cực, thể thiên hành đạo. Thần phạt vi đại, cũng khó thể đương".

"Xi xi...khẩu khí này của lão đạo thật không nhỏ à!" Tĩnh Ngôn không khỏi cười thầm.

Chỉ là...Lão đạo, lão có khí phách lớn như thế sao? Còn nữa, nhớ đến biểu hiện của lão đạo lúc trao sách, quả thật không giống đang trêu chọc y, mặc dù vị lão đạo vô lương này trêu chọc y để tìm sự vui vẻ, cũng không phải lần một lần hai.

"Tạm không cần nghĩ đến lão đạo, cứ để ta xem kỹ lưỡng lần nữa đã". Dù sao cũng đang rảnh rỗi, Tĩnh Ngôn vừa có một tia hi vọng mới, liền giờ xem nội dung cụ thể rốt cuộc viết gì.

Lần xem này, Tĩnh Ngôn cũng thật đã nhìn ra được vài lẽ lố. Chẳng hạn như, hai chương kinh văn này, so với "Thanh Tâm Chú" mà lão đạo nói ở phần đầu, không chỉ khác nhau về mặt thư pháp, phần đầu thì chữ viết thanh thoát, phần sau thì chữ viết thô ráp, mà về mặt văn phong cũng không hề giống nhau. Thanh Tâm Chú hành văn bình hòa, giọng viết êm đềm; Đồng thời tuy có trình bày không ít tư tưởng đạo gia, nhưng vẫn tự thuật thêm cụ thể một vài pháp chú tinh tâm an thần. Ví dụ như, trong Thanh Tâm Chú này, tự thuật thường lấy kinh mạch huyết vị trong người làm cơ bản; mấy cái danh xưng bộ vị trong người này được dẫn dụng rất nhiều trong các sách y như: đan điền, khí hải, thiên trụ, ngọc chẩm, nê hoàn, thần đình, thước kiêu, trọng lâu, hàng cung...những loại như thế còn có rất nhiều. Trong Thanh Tâm Chú có một câu thế này:

"...Huyết mạch đều lưu thông, thân thể chắc chắn mạnh khỏe. Lại có thể điều hòa khí tức, xuống về khí hải, lên đến nê hoàn, vậy thì khí hòa mà thần tĩnh, thủy hỏa có qua có lại, mới là đạo tu chân đường thần toàn vẹn".

So với Thanh Tâm Chú, hai chương "Luyện Thần Phẩm" và "Hóa Hư Thiên" ở phần sau lại có nhiều bất đồng. Không chỉ hành văn cuồng phóng không ràng buộc, còn không hề có pháp môn cụ thể, tựa hồ chỉ là trình bày tư tưởng đạo gia. May mà Tĩnh Ngôn lúc trước đã tiếp xúc qua một vài điển tịch đạo gia, hiểu được chút ít yếu nghĩa cơ bản của đạo gia, cho nên đọc đến cũng không coi là quá khó. Chỉ là kinh điển Tĩnh Ngôn đã từng đọc qua, đối chiếu cụ thể với hai chương này, phát giác được không ít quan điểm trong nội dung hai chương này, có thể nói kinh thể hãi tục.

Bất quá, mấy điểm này đối với một thiếu niên mười sáu tuổi tinh tinh hoạt náo như Tĩnh Ngôn, lại không có trở ngại gì. Tĩnh Ngôn không những không sinh mâu thuẫn bài xích, ngược lại còn cảm thấy rất mới mẻ với mình. Kỳ thật nếu đổi lại là một vị đạo gia học cứu nào đó tinh thông đạo học, không tránh khỏi sẽ bài xích là nói xàm nói bậy, thậm chí có thể cảm thấy mấy cái này là tà thuyết trái luân thường đạo lý.

Tĩnh Ngôn kỹ lưỡng đọc xong, mới cảm thấy hai chương kinh văn này cũng không phải chỉ hỗn tạp như tưởng tượng ban đầu của mình. Chẳng hạn, phần sau trong Luyện Thần Phẩm có viết như sau, nhằm thuyết minh cho hai câu mở đầu:

"Pháp môn luyện thần, không cần luyện thần. Không cần luyện thần tức là vô vi. Đạo luyện thần, chỉ là vô vi mà thôi. Vô vi mà không phải vô vi: Vô tâm vô vi là si ngu, vô tâm hữu vi là tự nhiên. Hữu tâm hữu vi là trần tục, hữu tâm vô vi là thiên nhân. Vô vi luyện thần là đạo của thiên nhân. Một khi gần nhập cảnh giới thiên nhân, nếu không có duyên với thiên đạo, được trao cho cảm ứng của thiên nhân, thì con đường luyện thần này, cũng như trắng trong nước, chỉ nhìn mà thôi.

Khó khăn như thế, tuổi của ta cũng rất nhiều, nhưng chưa từng thấy một ai thành công. Giống như cơn trùng mùa thu, dù có duyên biết được thế gian có băng tuyết, nhưng khổ nỗi không thể chứng kiến được. Ấy cũng là nỗi bi ai của phù du".

Sau khi đọc một hồi, Tĩnh Ngôn từ trong "Luyện Thần Phẩm" này biết được, cái gọi là luyện thần, chính là hấp thu hỗn độn chi khí của thiên địa chi mầu. Thái thượng lão từ từng miêu tả qua: "Có vật do thiên địa hòa lẫn mà tạo thành, lặng lẽ im lìm, đứng một mình mà không đổi, vận hành mà không hay, thì có thể làm thiên địa mầu".

Chỉ là, Tĩnh Ngôn thuộc lòng Đạo Đức Kinh, cảm giác có chút kì quái đó là, trong văn tự thông thiên này, không hề nhắc đến Lão Tử, điều này rất là kì lạ. Phải biết thuyết hỗn độn này, đã nhắc đến tổ sư đạo giáo, thì trong thiên kinh văn đạo gia này, không có lý do gì không nói đến.

Bất quá nghi hoặc cứ nghi hoặc, thiếu niên đọc kinh hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một điểm hữu dụng với mình:

"...(Hỗn độn nguyên khí) Ta cũng không biết gọi là gì. Tên chính cứ gọi 'Đạo Lực', tên tự cứ gọi 'Thái Hoa'. Chữ 'Thái' là lớn, chữ 'Hoa' là cao".

Tĩnh Ngôn nghĩ đến chỗ này, trong lòng reo lên: "Đang sầu vì không biết gọi cổ quái lực lưu thủy trong cơ thể thế nào, giờ thì tốt rồi, cứ gọi nó là 'Thái hoa đạo lực'!" Dù sao sách này cũng có chút tác dụng.

Thiếu niên đang vui vẻ chuẩn bị đọc tiếp sang "Hóa Hư Thiên", thì bỗng nghe người gọi cửa.

Nghe có tiếng gõ cửa "Cốc cốc", Tinh Ngôn lúc này mới nhớ, đã gần đến giờ cơm rồi. Có lẽ là thằng nhỏ mình quen thấy mình không đến thì chạy lại kêu.

Nghe đến chỗ này thì cũng cảm thấy bụng trống rỗng. Thiếu niên đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt vội ngồi dậy, cất kỹ "Thượng Thanh Kinh", chỉnh lại áo quần rồi đi mở cửa...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Chúc Tửu Tâm Tại Vạn Sơn Trung.

Lúc Tinh Ngôn ra mở cửa, lại thấy không phải là thằng nhóc mình quen, mà là Nghênh Nhân vừa bị mình "đụng" làm quen hồi chiều. Tiểu nha hoàn lúc này đang cười hi hi nhìn y.

"A...Ta tưởng là ai chứ...thì ra là Nghênh Nhân. Dọn cơm rồi à?" Thiếu niên có vẻ không biết tiểu nha đầu này đến tìm mình để làm gì.

"Ừ! Dọn xong sớm rồi. Ta đến tìm huynh không phải vì chuyện này. Vừa rồi ta nghe được một tin tốt rất quan trọng muốn nói với huynh, nhưng chờ lâu vẫn không thấy huynh đến ăn cơm nên mới đến đây tìm huynh!" Nhìn biểu tình nôn nóng không chờ nổi của Nghênh Nhân, dường như thật có chuyện tốt gì đó.

"Vậy sao, là tin gì thế?" Thiếu niên bụng đói còn cào lại thì thảo cần nhai một câu: "Ách...ngoại trừ dọn cơm thì còn có tin tức gì chứ..."

"Thật là tin tốt mà! Hơn nữa có liên quan đến huynh!"

Nhìn ra biểu hiện của thiếu niên dường như đã có hứng thú, Nghênh Nhân vội vàng đem tin tức vừa nghe được, đáng vẻ như hiến vật quý, kể Tinh Ngôn nghe:

"Vừa rồi lúc Nghênh Nhân ở bên ngoài dâng rượu, nghe được đám quan sai đến uống rượu nói, đương kim hoàng thượng bãi bỏ thuế ruộng ba năm cho sơn dân ngoại thành Nhiều Châu! Chỉ ý này chiều nay mới vừa đến Nhiều Châu thành, bố cáo còn chưa kịp dán ra nữa kia!"

"Ái chà!...quả nhiên là tin rất tốt!" Tinh Ngôn bất ngờ được tin mừng vui vẻ như điên: "Nghênh Nhân tiểu muội, đa tạ muội đến báo cho ta!" Tâm tình đang rất tốt, Tinh Ngôn cũng có chút không chú ý lời nói, cả muội muội cũng gọi luôn!

"À! Nghênh Nhân không có gạt ta chứ!" Nhìn thấy đáng vẻ vui sướng của Tinh Ngôn, tiểu nha đầu này cũng bị vui lây, mặt mày hớn hơ. Bất quá, vẫn kịp nhỏ giọng nói thêm một câu: "Người ta không còn nhỏ đâu à...". Chỉ là câu nói này, thiếu niên đang hân hoan phấn khởi hoàn toàn không nghe được.

Đội con cao hứng đó qua đi, Tinh Ngôn liền hỏi thăm kẻ Nghênh Nhân đây rốt cuộc là chuyện thế nào. Phải biết, mấy chuyện triều đình miễn thuế cho dân này, là chuyện quan trọng không thể coi thường. Nói cho cùng, hiện tại khắp nơi thanh bình, không như lúc vừa kết thúc chiến loạn, chuyện bãi bỏ thuế ruộng này, thật là khó mà có được. Hà huống, hiện tại tình cảnh Nhiều Châu thanh hòa, lại không có phát sinh thiên tai nhân họa, thật không có lý do gì để bãi bỏ thuế ruộng như vậy, hơn nữa còn miễn đến ba năm! Thêm nữa nghe nói chỉ bãi bỏ thuế ruộng cho sơn dân ngoại thành Nhiều Châu, càng thấy có không ít chỗ quái. Thiếu niên bình tĩnh lại, không khỏi bắt đầu có chút hoài nghi tính chân thật của tin tức tiểu nha đầu này cung cấp, liền cẩn thận hỏi han.

Thế nhưng, xem ra tiểu nha hoàn Nghênh Nhân này cũng chỉ là nghe lờm borm lại, không có lưu bên cạnh đám nha sai đó lâu, vì thế tuy cô thể thốt chuyện này là thật, nhưng đối với nguyên do cụ thể, lại cũng không rõ lắm, không nói ra được lẽ lỗi nào.

Thấy Tinh Ngôn truy vấn, Nghênh Nhân chống ngón tay vào má, nhíu mặt cố gắng suy nghĩ. Nhưng nghĩ hồi lâu, cũng chỉ nhớ được dường như triều đình muốn lấy ruộng Tùng quả gì gì đó, cái khác thì gì cũng không nghe được. Thấy tình trạng tiểu nha đầu như thế, Tinh Ngôn cũng không truy vấn nữa, liền cùng cô đi đến phòng dùng cơm.

Tuy chúng nhân trong Hoa Nguyệt Lâu thay phiên ăn cơm, nhưng số người cùng ăn với Tinh Ngôn cũng không ít. Chuyện miễn thuế ruộng ba năm cho sơn dân Nhiều Châu mà Nghênh Nhân vừa nói, thật sự là chuyện rất lớn, hoàn toàn không giống mấy đề tài nhảm chán. Vì vậy rất tự nhiên, mọi người trên bàn ăn đều bàn tán chuyện này om sòm!

Mọi người chung quy đều là tiểu dân phố chợ. Mọi người nam nữ trước mắt Tinh Ngôn, ai nấy đều cảm thấy bản thân mình có quyền uy nhất trong tin tức này, nhìn đâu cũng có người nói rõ ràng đâu ra đấy, trong ngôn ngữ, giống như thánh chỉ là do đích thân mình ban ra vậy. Có vài người nói rất mạnh mẽ, đối với đạo thánh chỉ đột nhiên mà đến này, lấy kinh nghiệm và sinh hoạt thường ngày của mình ra phân tích bình phán nguyên do ẩn sau tin tức đó, có điều bất hạnh là, mấy cái kết luận đó chỉ có người phát ngôn ra nó là cho rằng hợp lý mà thôi.

Trong đám đó, nếu ai có thân quyến sống ở trong núi ngoại thành Nhiều Châu thì càng cao hứng giống như vừa nhặt được tiền, há miệng ngoác mồm, trên mặt đầy vui sướng, nhìn cũng nhìn không được. Rốt cuộc đối với bọn họ mà nói, chuyện tốt này đúng là quá lớn, người khác cũng không thể châm biếm mỉa mai, chỉ chân thành chúc mừng. Nói cho cùng, chuyện này là chuyện quá tốt cho cả Nhiều Châu thành.

Tuy đại đa số người ngồi ở đây không được lợi trực tiếp, nhưng cái gọi là ơn vua rộng lớn, ân chỉ do lời vàng ý ngọc của đương kim hoàng đế đích thân ban bố, thì đúng là vinh diệu quá lớn. Khắp Nhiều Châu này, trên từ y quan thân sĩ, dưới đến tiểu thương đầy tớ, ai cũng cảm thấy nở mày nở mặt, ngày sau ở trước mặt người nơi khác, lời nói cũng mạnh hơn được vài ba phần!

Cái gọi là khắp nơi vui mừng, khắp trong Hoa Nguyệt Lâu, vô luận là người trong lâu hay khách nhân đến chơi, trong ngoài đều cười nói ồn ào, một bầu không khí náo nhiệt vui mừng dạt dào. Lão bản nương Hạ di của Hoa Nguyệt Lâu biết được tin này, cũng đặc biệt tặng thêm mỗi bàn một vò rượu gạo. Trong nhất thời, khắp các bàn trong Hoa Nguyệt Lâu ăn uống linh đình, anh một ly tôi một ly, tiếng cụng ly vang lên không ngớt.

Thiếu niên Tinh Ngôn lúc này, trên mặt cũng như đang nở hoa, bị ép uống mấy ly rượu, khiến mặt hồng tai đỏ. Trong tiếng ồn ào tạp nham cùng nói về một vấn đề của chúng nhân, Tinh Ngôn đại khái nghe hiểu được câu chuyện thế nào.

Thì ra, đương triều thiên tử Tư Mã hoàng đế, hôm nay có chí ý truyền đến cho thái thú Nhiều Châu, nói rõ muốn Nhiều Châu phủ tiến cống định kỳ rượu Tùng quả do sơn dân sản xuất. Đồng thời, bù lại miễn cho sơn dân Nhiều Châu khoản thuế ruộng trong ba năm.

Chúng nhân trong lúc ào ào tán dương đương kim hoàng thượng hiểu rõ dân tình, cũng có nhiều suy đoán về lai lịch của đạo thánh chỉ này. Có người nói do địa giới Nhiều Châu sơn linh thủy tú, rượu Tùng quả sản xuất ra cũng dĩ nhiên nhiễm phong thủy, tích tụ đầy đủ linh khí của Nhiều Châu, tự nhiên không giống rượu thường! Không tin?, người cứ xem đi, nếu không phải là phẩm chất tinh thuần, có thể kinh động đương kim thánh thượng sao?

Lời này nói ra thì không có ai không tin, lập tức thu được sự đồng thanh hưởng ứng của phụ lão Nhiều Châu, âm thanh phụ họa không ngừng vang lên. Thậm chí có người còn thêm mắm thêm muối việc này, đem rượu Tùng quả do Nhiều Châu sản xuất, nói thành là linh đan diệu dược, ngọc dịch quỳnh tương, lại có thể dùng trị bách bệnh! Thành thạo có người đề xuất nghi ngờ nhỏ, nói cho dù rượu Tùng quả của chúng ta có ngon hơn nữa, nhưng hoàng thượng ở trong thâm cung ngự uyển, làm thế nào có thể biết được có thứ này ở Nhiều Châu tiểu thành chứ?

Lời mạt hứng này vừa xuất, lập tức bị các lời nói hùng dũng vui lấp. Phủ định lại lời này, rất nhanh có người đưa ra giải thích hợp lý: "Vị thiên tử này, cũng là đương kim hoàng đế, chính là con của trời cao, nghĩ chắc cũng có thần thông quảng đại, hiểu biết được chuyện cách ngoài ngàn dặm, có khi chỉ là một đĩa rau cải cũng biết được. Như vậy việc thiên tử biết mỹ tửu của Nhiều Châu thành thì cũng là việc thiên kinh địa nghĩa, có gì quá kì quái đâu?"

Đối với những lời đàm luận này, Tinh Ngôn nghe chỉ cười cười, trong lòng không cho là đúng. Bởi vì y từ rượu Tùng quả nhà mình, biết rượu này tuy mùi thơm rất lâu, nhưng khả năng trị bệnh là không có, càng không nói đến ngọc dịch quỳnh tương gì đó! Hơn nữa, nói hoàng đế có thể biết được sự tình cách ngàn dặm, đối với người đọc nhiều điển tịch thánh nhân như Tinh Ngôn, càng là chuyện vớ vẩn. Đương nhiên, ở nơi mọi người đều rất cao hứng, Tinh Ngôn khôn ngoan dĩ nhiên không thể chỉ rõ như thế, xuất ngôn làm mất hứng mọi người.

Bất quá, xem tình hình thì đạo thánh chỉ này hạ xuống, rượu Tùng quả nhà mình sản xuất, lập tức giá trị sẽ bội tăng! Thứ rượu nhà sơn thôn vốn giá rất thấp, sau này e rằng thật có thể bán được giá như ngọc dịch quỳnh tương!

Nói đến chuyện rượu Tùng quả dùng trị bách bệnh trên đây, Tinh Ngôn cảm thấy hứng thú với một thuyết pháp trên bàn tiệc. Kẻ nói ra thuyết pháp này tự xưng là nghe được từ một đại khách thương linh thông tin tức ở đất Bắc, nói là vị Khuynh Thành công chúa bảo bối của hoàng gia, gần đây không biết vì sao lại cả ngày ủ rũ, không màn đến cơm nước. Hoàng hậu thương xót con gái, liền bằng mọi cách gần hỏi công chúa, cuối cùng nàng nói mình nhớ đến một sản phẩm dân gian là rượu Tùng quả.

Thế là, nhiệm vụ vô cùng quang vinh này, Nhiều Châu phủ sản xuất rượu Tùng quả vang danh thiên hạ phải đứng ra chịu trách nhiệm. Tinh Ngôn nghe đến chỗ này thì nhìn không nổi phải cười: hiển nhiên câu cuối cùng này, nhất định là một kẻ đồng hương đã thêu dệt ra. Tuy nhìn người nghe khắp tiệc đều gật gật đầu, nhưng Tinh Ngôn lại biết cố sự này quá nhiều sơ hở, có điều không muốn chỉ ra. Không biết là vị phụ lão Nhiều Châu nào quá yêu mến quê hương, đem thứ rượu Tùng quả vô cùng bình thường này, gắn với vị Khuynh Thành công chúa được tôn sùng hết mực, khẳng định thứ rượu Tùng quả này đích xác không phải rượu thường.

Bất quá, nhắc đến rượu Tùng quả này, còn có thêm đoạn kì đàm trên phố mà Khuynh Thành công chúa đảm nhiệm vai chính đó, khiến Tinh Ngôn nhớ đến người thiếu nữ hay xuất hiện trong giấc mộng của mình. Trong ba ngày khó quên đó, từng tình cảnh ở cùng thiếu nữ Cự Doanh lại hiện trong đầu y, gương mặt đỏ hồng của nàng khi thưởng thức rượu Tùng quả, sự im lặng khi đùa giỡn nhắc đến Khuynh Thành công chúa, tất cả trôi qua trong đầu thiếu niên hết sức sống động, hết như mới xảy ra ngày hôm qua.

Lại nhớ đến lúc chia tay dưới Mã Đề Sơn, từ đó khó mà gặp lại, người thiếu niên vui vẻ khoáng đạt này, cảm thấy đau nhói trong lòng..

Sâu vào trong lòng ruột đứt chín đoạn, nhắm tịt, ngày rồi Đạo Hương Lâu, nơi gặp Cự Doanh lần đầu, đến nay vừa tròn một tháng. Nhớ đến lúm đồng tiền như hoa, giọng nói êm ái của Cự Doanh, trong lòng Tinh Ngôn bỗng chùng chùng hẳn xuống. Rượu này, uống cũng bắt đầu thấm rồi..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 30: Hữu Nữ Kiều Hoàn Lai Nguyệt Hạ.

Ngày nào gặp?

Thỏa nhớ mong.

Thẹn thùng trao gởi tiếng lòng cho nhau.

Ngày hôm sau, quan phủ quả nhiên dán thông báo của hoàng thượng ở các nơi thuộc Nhiều Châu thành, nội dung cơ bản giống với tin tức lan truyền tới qua, khiến Tĩnh Ngôn hết sức vui vẻ.

Chỉ bất quá, trong vạn niềm vui cũng có nỗi buồn, cuối bảng thông báo này nói rõ, vì rượu Tùng quả của Nhiều Châu là cống phẩm vô cùng trân quý, dân gian không được mua bán, kẻ nào vi phạm quy định này sẽ bị phạt nặng, không biết quy định này vốn có trong thánh chỉ, hay là thái thủ Nhiều Châu phỏng đoán ý trên mà thêm vào. Điều này khiến thiếu niên đang có tính toán tuyệt vời, chuẩn bị bán rượu Tùng quả kiếm một khoản tiền, như bị dội một gàu nước lạnh vào đầu.

Bất quá, các loại thuế khoán thuế ruộng phải giao nộp mỗi quý, vốn chiếm một khoản rất lớn trong nhà Tĩnh Ngôn. Bây giờ có thể miễn được các loại thuế này, đã là ân huệ vô cùng rồi.

Cũng không biết sao, có lẽ do tối qua uống rượu hơi nhiều, Tĩnh Ngôn tuy ngủ một đêm, nhưng ban ngày vẫn phờ phạc. Gương mặt xinh đẹp như hoa đỏ, thủy chung vẫn phiêu hốt phiêu đảng trước mắt thiếu niên, vút không được, ném không đi, cưỡng bách bản thân không nghĩ đến nhưng vẫn không thể quên được.

Đợi đến lúc mặt trời dần dần nghiêng về Tây, Tĩnh Ngôn cuối cùng nhìn không được, lấy dũng khí đi gặp Hạ di, nói buổi tối có chuyện, ở nhà kêu mình đi Bà Dương huyện mua ít vật phẩm. Tuy lý do này rất là khiên cưỡng, nhưng do gần đây tài sáo của Tĩnh Ngôn tiến bộ rất nhanh, dịch khúc thổi lên êm dịu thanh thoát, làm việc cũng cần cù, do đó thấy Tĩnh Ngôn mở miệng khẩn cầu, Hạ di cũng không làm khó dễ, lập tức đồng ý yêu cầu của y.

Vừa ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, thiếu niên liền như chim sổ lồng, nhắm hướng Bà Dương huyện mà đi.

Đã qua một tháng từ lần trước đến, lần này lúc Tĩnh Ngôn đến Bà Dương Hồ, mặt trời đã ẩn vào bóng núi, vầng tà dương đỏ ối trời Tây cũng dần nhạt đi. Mảnh trăng cong cong treo ở trời Đông, bắt đầu phá ánh sáng dịu dàng, trải trên mặt hồ Bà Dương sóng gợn lăn tăn.

Tĩnh Ngôn vừa đi men theo bờ hồ quanh co dài dằng, vừa lắng nghe tiếng rập rờn của những con sóng vỗ vào bờ hồ. Ánh trăng nhu hòa, kéo sau lưng y một cái bóng mảnh dài.

Không lâu, Tĩnh Ngôn đã nhìn thấy khối đá hồ đó đang được ánh trăng tinh khiết bao phủ. Một tháng trước, thiếu nữ ngồi tựa vào nó, cười nói vui vẻ nhìn y nâng khối bàn thạch lên. Hôm nay, đá vẫn còn đó mà người đang ở đâu?

Nhìn vật nhớ người, mãi đến lúc này, Tĩnh Ngôn mới nhận thức được rõ, nỗi nhớ của mình về Cừ Doanh mãnh liệt như thế, nhớ những lúc ngắm trời xanh, khối nước, nhớ từng lời nói tiếng cười, nhớ...nhớ dung mạo xinh tươi, nụ cười phơn phớt của nàng.

Chính là:

Khi ở cùng nhau không biết được

Tĩnh này xa cách mới thành duyên.

Tuy nhưng nhớ dạt dào, nhưng Tĩnh Ngôn hiểu rõ trong lòng, mình chỉ là một thiếu niên son đã, Cừ Doanh lại là con gái nhà giàu ở Lạc Dương, so sánh hai bên, có thể nói một ở trên trời, một ở dưới đất, Tuy lần đó lúc ngộ hiểm ở Bà Dương Hồ, vài lần rung động, nhưng thời này coi trọng môn đăng hộ đối, hai người nếu muốn ở cùng nhau, hầu như chỉ là mộng ảnh không hoa, tuyệt không có khả năng. Hà huống, hiện tại hai người, một ở trời nam, một nơi sông bắc, cơ hội gặp lại sau này rất có thể cũng không có!

Đối diện khối sóng mênh mang, xuất thần hồi lâu, người thiếu niên khoáng đạt này dần hồi phục lại vẻ thường thấy, nhìn ánh trăng như lụa, hồ sáng như gương, cảnh đẹp khí hòa như thế, bản thân lại nghĩ đến những tâm sự phiền não ấy làm gì!

Thiếu niên tươi tỉnh nét mặt, tháo ngọc dịch Thần tuyết ở sau lưng xuống, bên cạnh khối đá hồ, dưới bóng thùy dương rủ, một lần dịch âm uyển chuyển thoát lên.

Thiếu niên trong ánh trăng thổi sáo đến xuất thần như thế, động tình như thế, dường như lúc này, tiếng sáo phát ra không chỉ là khúc phổ đơn giản, mà là thanh âm nói lên nỗi lòng của y.

Lúc ấy trời không vụn mây, trăng sáng vàng vạc. Ánh trăng thanh bạch phủ trên vạn khoảnh hồ. Mấy ngư hộ lấy thuyền làm nhà trên mặt nước, đã lần lượt thấp đèn, nhìn từ xa lấp lánh như sao. Tiếng sáo phiêu đảng trong đêm thu, theo gió hồ mát lạnh, thong dong bay lượn, tung tăng trong bầu trời đêm yên tĩnh.

Tiếng sáo thổ lộ tình cảm, thuyền cá cất tiếng hò đêm, tạo thành một bức họa sống động biến ảo!

...Rất đáng tiếc, bức họa đầy sắc thái này, không bao lâu đã bị một thanh âm không hợp thời phá vỡ.

Lại nói thiếu niên đang chìm đắm trong tiếng sáo, bỗng nghe bên tai có tiếng con gái quát mắng:

"Cuối cùng cũng bị ta tóm được! Hay cho tặc nhân to gan, lại dám đến trước bổn...môn khoe khoang!

Thình lình nghe tiếng la bắt tặc, Tinh Ngôn vội mở mắt, xem xem có tặc đồ nào chạy qua hay không, nhưng phát hiện trong bóng cây cách mình không xa, một vị thiếu nữ hình như nhìn cũng không tệ, đang tức giận đùng đùng trừng trừng nhìn mình!

"Xin hỏi vị cô nương này, không biết vì sao lại trừng mắt nhìn ta? Tặc nhân kia ở chỗ nào?" Tinh Ngôn thấy cô nương đó không đi bắt tặc, lại đứng đây trừng trừng nhìn mình, không tránh khỏi hơi khó hiểu, liền mở lời khách khí hỏi.

"Hừ hừ...Đừng giả vờ nữa, người chính là tên trộm sáo mà bổn cô nương tìm đó!"

Đồng thời lúc nghe lời này, Tinh Ngôn rõ ràng cảm giác được, vị thiếu nữ đó đột nhiên xuất hiện trong bóng trăng, thần sắc dường như thêm phần tức giận.

"Này...Cô nương không thể cho rằng cây sáo tại hạ đang cầm chính là vật mà cô nương mất à? Chuyện này là không thể! Cây sáo này rõ ràng là của hạ, không biết cô nương vì sao nói như thế? Hay là do ánh trăng mờ hồ khiến cô nương nhìn lầm?"

Tinh Ngôn nghe thiếu nữ gọi mình là "Tên trộm sáo" thì giật nảy mình. Trong lúc kinh ngạc, không khỏi hơi cảnh giác, ngữ khí cũng biến thành rất trịnh trọng. Phải biết cây sáo trong tay là căn cước của mình, còn chứa cái tình tri ngộ của Vân Trung Quân, bản thân xem như trân bảo, không dám tùy tiện để người lừa gạt.

"Cái gì?" "Rõ ràng là của tại hạ!" Cây sáo trong tay người, chính xác là trộm của ta! Còn dám chống chế...mau mau trả cho ta!!!"

Thiếu nữ đó mất thấy tên tặc tử này gặp được chủ nhân của vật mà không chịu ngoan ngoãn hai tay dâng lên, trái lại còn thậm chí nói năng hùng hồn hỏi ngược trở lại. Phải biết thiếu nữ này trước giờ nói một là một, làm sao chịu nổi cục tức này, liền không đợi "Tặc nhân" giải thích, lại đưa tay chụp lấy.

Tinh Ngôn đang thiện ý nói chuyện, không ngờ vị thiếu nữ vốn không quen biết này, lại gian trá như thế! Chưa phân rõ trắng đen, lời còn chưa dứt đã nhào tới chụp lấy sáo, đuôi sáo đã bị nàng nắm chặt. Đừng thấy thiếu nữ này tuổi còn nhỏ mà xem thường, Tinh Ngôn cảm giác cổ lực đạo truyền đến tay mình không hề yếu chút nào!

Tuy thiếu nữ này rất nhanh lẹ, nhưng may mà Tinh Ngôn lại cơ mẫn, lập tức có phản ứng lại. Hầu như đồng thời với thiếu nữ đoạt sáo, Tinh Ngôn cũng dụng lực kéo lại, dùng sức lôi cây sáo trở lại! Thậm chí, còn kéo thiếu nữ loạng choạng, chúi nhủi luôn vào lòng mình!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 31: Tâm Tự Bằng Ti Vãng, Trung Hữu Thiên Thiên Kết.

"Ái chà..."

Người giữ sáo, kẻ đoạt sáo, đều chưa từng nghĩ đến kết quả như thế, cùng bật tiếng kinh hô.

Thiếu nữ đó phản ứng rất nhanh, chỉ thấy nàng thở nhẹ một hơi, nhanh chóng nhảy khỏi Tinh Ngôn, ổn định thân hình. Có lẽ trước giờ chưa từng gặp phải tình cảnh như thế, thiếu nữ buống bình đó, lại là nhất thời im lặng.

Sự vô ý chạm nhau vừa rồi, Tinh Ngôn cũng có chút ngượng ngùng. Tuy phát sinh không ở mình, bản thân cũng không phải cố ý, nhưng hành vi như thế đối với một cô nương, cũng xem như hết sức thất lễ. Thế là Tinh Ngôn mặc kệ ngực bị đụng đang hơi ê ẩm, vội cuống quýt giải thích với thiếu nữ:

"Ách...xin vị cô nương này không nên tức giận, là ta không cẩn thận dùng lực quá mạnh, mới mạo phạm đến cô nương, thật không phải cố ý kéo cô nương vào lòng..."

Vừa nghe mấy lời nhận lỗi vuốt giận này, vị thiếu nữ đang nỗ lực bình ổn tâm tình bỗng nhiên nổi cáu, hơn nữa cáu giận còn hơn lúc này:

"Câm mờ!...Được lắm! Không tưởng được người không chỉ là tên trộm sáo, còn là một tên...Dâm tặc đáng chết!"

Nàng tuy miệng hô hai tiếng "Dâm tặc", nhưng rõ ràng vị cô nương trong bóng cây này, không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn có chút nóng lòng nhào tới, xem bộ dạng hình như đang suy xét nhảy qua đoạt sáo lần nữa.

Thấy tình cảnh vậy, trong lòng Tinh Ngôn thầm kêu khổ! Xem ra hôm nay đúng là xui xẻo, chẳng qua chỉ đến bên Bà Dương Hồ thổi sáo trút tâm sự, hoài niệm bạn cũ, lại bị tai bay vạ gió, biến thành kẻ trộm sáo, chịu án oan tày đình từ con tiểu nữ mà không biết từ đâu chui ra này. Hơn nữa, một trận náo loạn vừa xảy ra, hiện giờ vẫn không hiểu đầu đuôi gì cả. Tinh Ngôn nói thầm:

"Xong rồi xong rồi, tặc ngữ nói 'Người đàn ông lịch sự không đánh nhau với phụ nữ', hôm nay thấy quang cảnh này, vương mắc càng lúc càng khó giải quyết. Trong ba sáu chức, chạy là thượng sách, lưu lại lành ít dữ nhiều!"

Quyết định chủ ý, Tinh Ngôn liền nói với thiếu nữ:

"Xem ra cô nương có nhiều hiểu lầm với tại hạ. Hôm nay tại hạ cũng không tiện giải thích nhiều, xin phép cáo từ!"

Lời nói tuy lịch sự lễ độ, dường như còn rất khách khí trung cầu ý kiến của thiếu nữ, nhưng lúc nói lời này, Tinh Ngôn sớm đã lẳng lặng di chuyển. Ngay khi câu nói cuối cùng vừa dứt, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu nữ, thân hình của Tinh Ngôn đã cách ngoài hai trượng!

"Hừ hừ! Tên trộm này quả là gian xảo! Đến đây còn muốn bỏ chạy! Hừ...ở trước mặt bổn công chúa còn nghĩ chạy thoát được sao? Hãy xem thủ đoạn của ta!"

Nhìn không ra, cái vị tiểu cô nương tự xưng là "Công chúa" này, lại còn là một pháp sư. Chỉ thấy nàng thổi khí như lan, quát khê:

"Băng, tâm, kết...ngừng!"

Niệm xong lời chú, tiểu cô nương liền nhón đầu ngón tay, nhắm về phía "Dâm tặc" đang cực lực chạy trốn, tung ra một chỉ!

.....

Không ngờ, "Dâm tặc" đó không ngừng lại như mong muốn của thiếu nữ, pháp thuật của nàng trước giờ trăm lần thử đều linh nghiệm, hôm nay không biết vì sao mất đi hiệu dụng, thiếu niên đang chạy trốn đó, thân hình dường như chỉ hơi vướng víu, nhưng lại giống như không có chuyện gì, tiếp tục chọn đường mà chạy!

Không nhắc đến sự kinh ngạc của thiếu nữ đó, lại nói thiếu niên Trương Tinh Ngôn, trong lúc đang co giò mà chạy, bỗng cảm thấy bản thân đột nhiên bị vật gì đó buộc giữ, suýt chút nữa đã ngã lộn nhào. Bất quá may mắn, bản thân vẫn nhanh chóng ổn định thân hình, không lòi cái xâu. Chỉ là, trong thời gian chớp mắt vừa rồi, cổ lưu thủy đó trong thân thể, hình như lại im lìm xuất hiện.

"Khắc khắc! 'Thái Hoa Đạo Lực' mà mình tu luyện, thật là không tệ mà! Có thể giúp ta khỏi té ngã...Ách xì!...Tinh Ngôn đang dương dương tự đắc, lại không đề phòng một cổ hán ý bỗng xông lên, liền hất xì một cái.

"Ách...xem ra đêm nay đã có khí thu lạnh rồi, quay về phải mặc thêm y phục...Thuận tiện còn phải tra hoàng lịch, e rằng hôm nay đúng là không thích hợp chơi nhạc, không thích hợp đi xa!"

Tuy vô số ý nghĩ lướt qua trong đầu, nhưng chân Tinh Ngôn không dám ngừng chút nào, nắm chặt ngọc địch trong tay, thật như thỏ bị động, chạy như bay trốn vào đồng hoang...

Tinh Ngôn chuyên tâm chạy trốn có chỗ không biết đó là, vị thiếu nữ tiểu pháp sư phía sau y, đang cho rằng pháp chú vừa rồi mất linh chi là ngoài ý, liền tiếp tục niệm chú, ngón tay lại chỉ ra. Chỉ đáng tiếc, đối với thiếu niên chạy trốn thực mạng đó, lại vẫn không có chút ảnh hưởng nào...

"Đáng ghét! Không tưởng được tên này lại nhanh như thế, chớp mắt đã chạy xa như thế rồi, có lẽ là cách quá xa, phương hướng chi không chuẩn, mới dẫn đến chú định thân của bổn công chúa mất linh". Thiếu nữ tìm được giải thích hợp lý, nghĩ một lát, lại thấy tức tối:

"Hừ hừ...xem ra tên lưu manh này, bỏ chạy nhanh như thế, nhất định là có tật giết mình! Chỉ là, muốn thoát khỏi lòng bàn tay của bổn công chúa, chuyện đó thì đừng hòng, đừng hòng à..."

Gió đêm mát rượi thổi qua, tâm tình thiếu nữ đã hơi an định, lại phát giác có chỗ không đúng:

"Úy? Tên lưu manh này chỉ là một kẻ phạm phu, sao có thể trộm được ngọc địch 'Thần Tuyết' của ta? Chẳng lẽ là ta nhìn ầu, hẳn còn có chút lai lịch gì đó hay sao?...Nhưng chuyện này không thể nào, bổn công chúa mắt sáng như đuốc, nếu có quái dị sao không thể nhìn ra chứ?"

Thiếu nữ rất tự tin xoay chuyển suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng:

"Ách...chẳng lẽ chuyện này lại có liên quan đến ông nội ta? Có điều, ta đã mấy ngày không thấy Thần Tuyết, đi hỏi ông nội, ông cũng nói không biết. Không đúng, nhớ lại thần sắc của ông nội lúc trả lời ta, dường như có vẻ cổ quái...Xem ra nhất định là ông nội đã trộm bảo bối Thần Tuyết mà tôn nữ thích nhất, đem tặng cho xú tiểu tử đó rồi!" Nghĩ đến chỗ này, vị thiếu nữ ngang bướng đó, không ngờ nhăn mũi, cái miệng nhỏ mếu mếu, giống như muốn bật khóc.

Chỉ là, lại nhớ đến người ông hài hước của mình, mấy ngày trước lúc nàng hỏi hạ lạc của Thần Tuyết, thì ông kéo tai lên, bộ dạng giả đờ thật mắc cười, thiếu nữ đang ảm ức, không tránh khỏi dờ khóc dờ cười.

Trong ánh trăng đêm thu thê thiết, thân hình của thiếu niên bỏ chạy sớm đã bị màn đêm nuốt chửng, cũng không còn nhìn thấy. Dưới ánh trăng lạnh lạnh, chỉ còn lại vị thiếu nữ méo mào muốn khóc, đứng một mình bên Bà Dương Hồ sóng nước sóng sánh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 32: Hiệp Cốt Loạn Phong Ba.

Khi Tinh Ngôn nhanh như chớp quay về nhà ở Mã Đề Sơn thì đêm đã về khuya, ăn qua quýt chút com canh, sau khi tắm giặt thì cõi đồ đi ngủ.

Đêm này, Tinh Ngôn ngủ không hề yên ổn. Thiếu niên nhớ lại chuyện tối nay, càng nhớ càng thấy phiền muộn. Bản thân vốn chỉ muốn đến thổi sáo hoài niệm bạn cũ, lại rước lấy danh hiệu 'Tặc nhân', cuối cùng còn giống như ôm bầu tâm sự chạy loạn vào đồng hoang. Tinh Ngôn càng suy nghĩ càng cảm thấy ngột ngạt, trần trọc mãi hồi lâu mới dần dần chìm vào giấc mộng.

Bất quá, điều khiến Tinh Ngôn cao hứng đó là, trong mấy ngày tiếp theo, vị thiếu nữ bên Bà Dương Hồ cho rằng y là kẻ trộm đồ, cũng không có xuất hiện. Có lẽ là do mình chạy nhanh, thiếu nữ đó truy đuổi không kịp, không có cách nào biết được hành tung của mình. Nghĩ thông mấu chốt này, Tinh Ngôn đối với việc canh cánh trong lòng mấy bữa nay, thậm chí cảm thấy mắc cười.

Ban ngày rảnh rỗi, Tinh Ngôn thường dạo chơi trong Nhiều Châu thành, khi thì đến Quý gia tư thực nghe giảng, hoặc đi đến chỗ thiện duyên của Thượng Thanh Cung, tranh luận với Thanh Hà lão đạo. Vị lão đạo huyền thuyên này, từ sau lần tặng sách đó, cũng không nhắc đến chuyện này nữa câu, tựa hồ như chưa có chuyện gì. Bất quá như thế Tinh Ngôn cũng cảm thấy thanh tịnh. Suy cho cùng cuốn sách tặng đó viết hết sức mơ hồ, sau khi đã đọc kỹ nhiều lần vẫn là nửa hiểu nửa không. Tuy có "Thái Hoa Đạo Lục" tự xưng tu tập theo thuyết hỗn độn chỉ thần trong sách, nhưng kì thực, Tinh Ngôn đối với câu cú hai chương Luyện Thần Hóa Hư trong sách, mới đúng là hỗn hỗn độn độn không biết gì.

Tuy lão đạo không nhắc đến "Thượng Thanh Kinh", nhưng lại thường dụ dỗ Tinh Ngôn tiếp tục hợp tác với lão, đi làm chuyện "Trừ ma vệ đạo". Có điều, từ sau sự kiện yêu quái ghê, Tinh Ngôn đối với mấy đề nghị chính nghĩa ngời ngời của lão đạo, kiên quyết xin miễn thứ dùm cho.

Trong mấy ngày nom nớp trong lòng đó, lại không đụng phải thiếu nữ vô lý, trái lại bất ngờ gặp được một người ngoài ý mấy lần. Người này chính là khách trong phòng của nhị nương trong bốn nàng "Ngọc Nhị Vũ Văn" của Hoa Nguyệt Lâu, Hồ Thế An. Nghĩ đến nhị nương trước đây hành vi hết sức nghiêm khắc, lại vì người này mà động tình, Tinh Ngôn vẫn còn tâm tính thiếu niên, tự nhiên thấy rất tò mò, vì thế ở trong Hoa Nguyệt Lâu cũng rất chú ý đến.

Kết quả theo quan sát của Tinh Ngôn, cũng chẳng trách thực nương tử nhị nương trong Hoa Nguyệt Lâu phải động lòng trần. Vị Hồ Thế An Hồ công tử này, dáng vẻ thanh thoát, mày mắt sáng sủa tươi tắn, nhị nương động tình cũng không có gì lạ. Lại nghe tiểu nha hoàn Nghênh Nhi kể, Hồ Thế An Hồ công tử này, vốn là con cháu nhà giàu ở Sơn Đông, đến nơi này để du ngoạn, vừa thấy nhị nương đã bị hút hồn, không chỉ hết sức say đắm, còn chuẩn bị chuộc thân cho nhị nương, kết thành hôn phối!

Mỗi lần nói đến chỗ này, không chỉ tiểu nha đầu Nghênh Nhi đầy ngưỡng mộ khao khát, mà cả Tinh Ngôn cũng không khỏi cảm thấy cao hứng cho vận may của nhị nương. Phải biết lân cận địa giới Nhiều Châu, vẫn rất hiếm khi nghe được có khách chơi tốt bụng chuộc thân cho nữ tử thanh lâu. Bởi vì, thứ nhất là tiền chuộc thân vốn không ít, thứ nhì dù có người có tài lực thì đa phần là sĩ tộc thanh môn, không thể làm mấy chuyện tổn hại đến thể diện nhà như thế. Vì thế, nghe Nghênh Nhi kể như thế, Tinh Ngôn trong lòng cũng vui mừng dùm nhị nương, mừng cho nàng gặp được một người tốt hiếm có như thế.

Hồ công tử này còn có một chuyện khác lưu lại ấn tượng cho Tinh Ngôn, đó là, mấy lần gặp phải vị Hồ công tử này trong thành, đại để cũng gần "Khoái ý phường". Xem ra vị phú gia tử đệ này, tuổi trẻ tiền nhiều, không chỉ là phong lưu thành tính, trong nghề cơ bạc cũng người tiên phong. Bởi vì "Khoái ý phường" này, đúng là một đồ trường lớn nhất Nhiều Châu, địa vị trong ngành, cũng như "Hoa Nguyệt Lâu" trong ngành thanh lâu hay "Lung nhạc phường" về ngành nhạc.

Tinh Ngôn gặp mấy lần như vậy, cũng chỉ nghĩ thoáng qua, không quá chú ý đến.

Mấy ngày lặng yên như nước trôi qua, Tinh Ngôn cả ngày tung tăng du ngoạn, cũng quá tiêu điều khoái ý. Chỉ là, bình yên như thế chưa được mấy ngày, Tinh Ngôn lại gặp phải một chuyện phiền phức.

Chạng vạng tối hôm đó, có mấy vị khách giang hồ vùng khác đến Hoa Nguyệt Lâu uống rượu tìm cô nương, đất bằng lại khởi một đoạn phong ba.

Nói theo lý, với tiếng tăm bên ngoài của Hoa Nguyệt Lâu, giang hồ hán tử đến chiếu cố cũng không ít, tuy ai nấy đều không phải là kẻ hiền lành, nhưng cái gọi là "Cường long bất áp địa đầu xà", ở nơi thanh lâu tam giáo cửu lưu hỗn tạp, cũng không dám cuồng loạn sinh sự.

Vì vậy, khi có ba nhân huynh giang hồ hào khách ăn vận lòe loẹt, mượn ba phần rượu để quấy nhiễu, thì biểu hiện hết sức gai mắt. Đầu tiên, mấy người này ché rượu thịt đầy bàn khó ăn, rượu nhạt đồ nhấm lạt lèo, phần nản cự nự một hồi, bộc lộ điển hình cho kiểu thực khách ngang ngược, vừa nhìn là đã biết. Tuy mấy thủ thuật này chỉ là nông cạn, nhưng Hoa Nguyệt Lâu dù sao cũng quá kinh nghiệm, hiện tại khách nhân không ít, tự biết không thể phát tác, chỉ đành để bọn chúng quấy nhiễu. Đại nương của Hoa Nguyệt Lâu cũng chỉ có thể thấp giọng nén giận nhận sai, kêu nha hoàn dọn rượu thịt đó xuống, lại dọn lên một bàn tiệc mới.

Một phen ăn nói nhũn nhặn, vốn nghĩ trận phong ba này đã yên ổn. Nhưng mấy người này sau khi ngòm ngoàm ăn uống, thì lại bắt đầu chỉ trích cô nương bôi rượu không dễ nhìn. Sau một hồi chê bai suông sã, liền mượn cớ nói Hoa Nguyệt Lâu đùa cợt người, có ý không muốn trả tiền cho bữa hoa tửu (uống rượu có cô nương phục vụ) này.

Chỉ là, mấy vị nhân huynh này hình như thực sự không biết điều. Phải biết, ở mấy chỗ như Hoa Nguyệt Lâu, tùy ý chọn cô nương, nếu cô nương không đúng ý, thì cũng phải lựa lời nói khéo cho dễ nghe. Còn nếu chăm chăm bói lông tìm vết châm biếm dung mạo cô nương, thì chính là đã phạm đại kỵ thanh lâu, có thể thấy là kẻ không biết tiến thoái.

Nhưng cho dù như thế, cũng không đáng gì đến một người chơi nhạc thấp hèn như Tinh Ngôn. Nhưng không biết mất của tên đó tốt, hay là Tinh Ngôn xúi quẩy, mấy tên giang hồ hán tử gây chuyện đó đang cãi cọ với người hầu bàn của Hoa Nguyệt Lâu, trong đó có một tên có vẻ sốt ruột, ngẫu nhiên liếc mắt một vòng, nhìn thấy cây sáo bích ngọc tua hồng Thần Tuyệt cực kì xinh đẹp trong tay Tinh Ngôn.

Tên này lập tức dựa vào sức rượu, chỉ đến ngọc địch trong tay Tinh Ngôn, tuyên bố kì thực muốn mình trả tiền cũng có thể, nhưng phải đem cây sáo đá trong tay thiếu niên nhạc công kia đưa cho hắn, dù thêm mấy đồng tiền cũng được. Thế là, Tinh Ngôn không hề nghĩ chuyện sẽ liên quan đến mình, đang ở bên xem nhiệt náo, đã bị tai bay vạ gió lần thứ ba trong tháng.

Chỉ là, hiện tại cây ngọc địch Thần Tuyệt này, đối với Tinh Ngôn mà nói ngoài cần câu cơm cho nhà, còn là trân bảo yêu quý của y. Nghĩ trước đây lúc ở bên Bà Dương Hồ không hiểu sao bị vu là kẻ trộm, Tinh Ngôn thả vất giò chạy trốn chết mấy chục dặm, cũng không chịu để ngọc địch bị người đoạt lấy. Hôm nay gặp phải kẻ ngang tàng không kể đạo lý này đòi cưỡng đoạt, Tinh Ngôn càng không thể bấm bụng mà chịu.

Kì thật Tinh Ngôn cũng đã là thiếu niên mười sáu tuổi, vốn đã có tâm tính ghé con không sợ hổ. Hà huống y ở bên quan sát hành vi của mấy tên lưu manh này, đã hết sức khinh thường. Hiện tại tên này lại đòi lấy cần câu cơm của mình, tự nhiên càng khiến con nóng giận của y bộc phát! Do đó Tinh Ngôn cũng mặc kệ ba tên lưu manh này không phải kẻ hiền, lập tức lên tiếng cự tuyệt yêu cầu vô lễ của tên đó, thuận miệng còn châm biếm thêm mấy câu.

Lần này, giống như đã đụng phải tổ ong vô vể, ba tên lưu manh tung từng này, xác thật không phải loại hiền lành gì, hoành hành bá đạo đã lâu. Ban đầu vốn chỉ muốn đến ăn quýt một bữa, nhưng hiện giờ càng nhìn càng thấy cây sáo trong tay thiếu niên đúng là bảo bối, liền muốn chiếm đoạt. Hiện tại thấy thiếu niên này châm chích bọn chúng như thế, xuất ngôn kiêu ngạo, thật là đúng với ý nguyện của bọn chúng!

Chỉ thấy tên hào khách nói muốn "Mua" đó, đột nhiên nhào đến gần Tinh Ngôn, vẻ mặt tàn ác, hung tợn quát:

"Tiểu oa nhi, ngươi biết lão tử là ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33: Hương Nhuyễn Lâu Trung Kinh Phích Lịch.

"Tiểu oa nhi, ngươi biết lão tử là ai không?"

Tên hán tử giang hồ diện mạo hung ác đó, nói xong câu nói gần giọng lên xuống đầy biểu cảm này, thì lưu tâm quan sát phản ứng của chúng nhân. Chỉ đáng tiếc, trong đại sảnh vẫn hết sức ồn ào, thiếu niên trong khu vực cho ban nhạc, phản ứng cũng dường như không có gì ghê gớm. Tức thì, hán cảm thấy có chút lúng túng.

May mà hai vị huynh đệ của hắn phát giác quần cảnh của hắn, hiểu ý vội gào lên: "Đại ca! Nói rõ danh hiệu của đại ca ra, tiểu tử đó không bị dọa ngắt xù mới lạ à!"

"Hừ!, lão tử chính là, danh chấn Giang Hoài, Phích Lịch Kinh Hồn Thủ Nam...Cung...Vô...Dạng!..."

"Ách...", vừa nghe danh hiệu dọa người này, tim Tinh Ngôn liền đập "Thình thịch", "Chết rồi! Xem ra chọc trúng cao thủ võ lâm cực kỳ lợi hại rồi! Lúc

này sao mình xúi quẩy đến thế! Cây sáo này...có lẽ xong rồi, dù sao nó cũng chỉ là vật ngoài thân, giữ được tiểu mạng mới là quan trọng, nghĩ nếu Vân Trung Quân biết được nguyên do, cũng không thể nào trách tội ta được..."

Tinh Ngôn đang định chịu thua, chuẩn bị lựa lời tốt để thương lượng giá cả cây sáo với vị Kinh Hồn Thủ Nam Cung tiền sinh đó. Ai dè, Nam Cung đại hiệp này, thấy Tinh Ngôn ù ừ cạc cạc không lên tiếng, thì nổi giận lôi đình. Lại thêm nhìn thấy dáng vẻ ôn hậu thuần lương của thiếu niên, dựa vào phần công lực của mình, muốn đoạt lấy cây sáo trong tay y, lại không phải rất dễ dàng đắc thủ sao?

Thế là, chỉ thấy Nam Cung Vô Dạng không nói gì nữa, chuyển thân lao tới, xuất thủ như chớp, tay trái tung quyền đâm thẳng vào trước ngực Tinh Ngôn, ý muốn đánh vắng thiếu niên. Năm ngón tay phải cong lại, tạo hình Ưng trảo, định đoạt lấy sáo ngọc trong tay thiếu niên. Động tác liên lạc, hành động mau lẹ, quả nhiên là thể đánh nhanh như chớp.

Thấy khí thế như lôi điện này, xem ra vị Nam Cung hảo hán đúng là không phải chỉ có hư danh, công phu quả thật không tầm thường. Thấy tình hình thế, mọi người ở đây vô luận là người trong nghề hay ngoài nghề, đều thảm kinh hãi, đoán thiếu niên quật cường đó, lần này không tránh khỏi chịu một phen đau khổ. Mấy người ở Hoa Nguyệt Lâu có giao hảo với Tinh Ngôn, lòng càng như lửa đốt!

Còn lúc này người xúi quẩy đang bị công kích, thiếu niên Trương Tinh Ngôn, trong lòng cũng hết sức ảo não. Tinh Ngôn thảm la vị hảo hán này nôn nóng quá, sao không đợi y lên tiếng rồi hãy động thủ. Nhìn khí thế uy mãnh này, nếu bị hấn đánh trúng một cái, e rằng bị ngã không nhẹ. Không nói tổn tiền thuốc không ít, nói không chừng còn phải ngừng công việc. Thế là, trong thời gian như đá xẹt lửa đó, sau vài suy nghĩ thoáng qua, Tinh Ngôn liền quyết định trước hết cứ dùng lực chống lại, đợi tránh qua tình thế này, hãy tiếp tục thương lượng.

Dựa vào danh hiệu "Phích lịch kinh hồn thủ" này, Tinh Ngôn không dám chậm trễ, vội đem sáo ngọc nhanh chóng đặt trên ghế chạm hoa, sau đó tập trung đầy đủ khí lực toàn thân, nắm chặt song quyền, chuẩn bị hết sức ngăn cản đòn công kích này.

May mắn đó là, vị cao thủ trước mắt này, tốc độ so với yêu quái ghê hình như chậm hơn nhiều, giúp Tinh Ngôn có dư thời gian chuẩn bị tốt.

...Chỉ nghe một tiếng "Chát" vang lên, quyền chưởng hai người cuối cùng cũng chạm vào nhau!

.....

.....

Đúng như dự đoán, giống như tượng tượng của chúng nhân, dưới ánh sáng của các trần nền, hai người vừa chạm nhau, thân ảnh của thiếu niên liền bị đánh bay ra!

Chỉ là ...

Làm thế nào thiếu niên bị đánh ngã không có lộn nhào về sau, mà trái lại bay về phía đối diện? Hai tên đại hán đang la ó om sòm, thấy tình cảnh như thế không khỏi ngạc nhiên, thanh âm lập tức nhỏ xuống...

Ngưng một chốc, mọi người cuối cùng cũng kinh ngạc phát hiện, thì ra người vừa rồi bay đi rất xa, thân ảnh trên đường bay đụng không ít bàn ghế chén đĩa, lại là vị Phích Lịch Kinh Hồn Thủ khí thế hùng hãn đó! Còn chàng thiếu niên, lại chỉ thối lui về sau hai bước ngắn, an nhiên bình ổn. Chúng nhân đều hoài nghi không biết mình có hoa mắt hay không, nhất thời có chút ngơ ngẩn.

Lúc ấy, Tinh Ngôn cũng cảm thấy không hiểu sao cả, gương mặt đầy nét kinh ngạc, ở trong mắt người khác, cũng hiện vẻ hết sức cao thâm mịch trắc...

Thiếu niên đã bình yên vô sự, còn vị Nam Cung Vô Dạng bay một lèo đó, thì đúng là có chuyện. Chỉ thấy hán ngọc ngoay từ dưới chân bàn bỏ lên, miệng đầy máu, đã thụ thương rồi. Hai vị huynh đệ của hán mặt mũi tái mét, vội chạy đến đỡ lấy đại ca của bọn chúng, quan tâm hỏi thăm hán bị thương chỗ nào.

Chỉ thấy vị Kinh Hồn Thủ Nam Cung Hảo Hán này, vừa mở miệng cho hai huynh đệ hán xem, vừa thuê thảo nói:

“Không sao! Hình như gãy hai cái răng cửa à...”

Thì ra, may mà hán da thô thịt dày, trên đường va chạm vừa rồi, chỉ bị gãy hai cái răng cửa.

Phải biết, ở thời kỳ Hán Tấn này, rất chú trọng “Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu” (Mạnh Tử viết: “Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu - bắt cảm hỷ thương, hiếu chi thủy dã.” Nghĩa là: Thân thể tóc da thụ lãnh nơi cha mẹ, chẳng dám hủy hoại, là hiếu trước tiên đó vậy), nếu răng gãy, đều phải dùng vải đỏ bọc kỹ, hoặc treo ở giường, hoặc mang theo bên mình, không thể qua loa. Do đó, vừa nghe đại ca rớt hai cái răng, hai vị huynh đệ lập tức vội nhìn, phân công tìm kiếm cẩn thận xung quanh.

Chỉ là, hai tên tìm trái kiếm phải, nhưng chỉ có thể tìm thấy có một cái. Hai tên hảo huynh đệ lại tìm qua tìm lại thêm ba lần nữa, kết quả vẫn vô công, chỉ đành trách bản thân vô năng xin lỗi đại ca. Nam Cung đại ca của bọn chúng cũng rất thông tình đạt lý, không có trách tội:

“Còn một cái đại ca nhất thời gấp gáp, không ngờ lỡ nuốt vào trong bụng...”

“Ách!...Vậy cũng tốt, không bị mất!”

Chỉ là, hai tên cùng hội cùng thuyền này, thấy đại ca mất mặt như thế, nhưng cũng không dám nhắc đến chuyện báo thù. Vừa nhớ lại tình cảnh nhếch

nhắc khi này, ba người liền giống như quả bóng bị xì hơi, không còn được phân nửa uy phong lúc đầu...

Sau đó, hai bàn hoa tửu liên quan đến một nhóm ba tên Nam Cung hảo hán, cùng mấy vật dụng tổn hại trong phen va chạm này, được hai bên tiến hành tính toán chi phí bồi thường trong bầu không khí hết sức hữu hảo.

Do ngân lượng trên người ba tên tổng cộng cũng không đủ bồi thường, Phích Lịch Kinh Hồn Thủ Nam Cung huynh, rất hào sảng đứng ra đảm nhận đi rửa chén ở phòng bếp Hoa Nguyệt Lâu ba ngày. Còn hai vị hảo huynh đệ của hắn, cũng ào ào biểu hiện nghĩa khí giang hồ có nạn cùng chịu, kiên trì muốn cùng đại ca đồng cam cộng khổ, cùng đi rửa chén. Nam Cung lão huynh cảm động suýt chút nữa rơi lệ, liên tục thốt: "Hảo huynh đệ! Hảo huynh đệ!"

Thế là, ba vị hảo hán trọng nghĩa khí đó, tổng cộng chỉ phải rửa chén một ngày, thì có thể tiêu trừ tất cả sự xích mích với Hoa Nguyệt Lâu.

Rất nhanh, Hoa Nguyệt Lâu lại khôi phục trật tự như thường, uống rượu, ca hát, liếc mắt đưa tình, không khí phong hoa tuyết nguyệt lại tràn trề.

Chỉ là, thiếu niên Tinh Ngôn lúc này, lại cảm thấy rất không tự do, y cảm thấy mấy người quen biết bình thường bên cạnh mình, ánh mắt nhìn mình có chút sợ sệt, thanh âm nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, làm cho y hơi khó chịu.

Bất quá, khiến Tinh Ngôn cảm thấy cao hứng đó là, lão bản nương Hạ di của Hoa Nguyệt Lâu, tuyên bố tại chỗ, xét thấy thái độ phục vụ ưu tú của y tối nay, bà ta mời y làm thêm nhiệm vụ hộ viện cho Hoa Nguyệt Lâu.

A...như thế thì có thể lĩnh hai phần tiền công rồi!

Thiếu niên đang vô cùng cao hứng, bỗng nghe một người bên cạnh lạnh giọng nói:

"Hừ! Thì ra cũng là hạng ý mạnh làm càn!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 34: Tấu Thiên Khúc Nhi Hậ Tri Âm.

Lại nói thiếu niên Tinh Ngôn, gặp được cơ hội nở mày nở mặt bình sinh ít có, đang dương dương đắc ý, lại không ngờ đột nhiên nghe một tiếng cười lạnh châm biếm bên cạnh, trong nhất thời không tránh khỏi hơi mấy hừng.

Tinh Ngôn nghe tiếng quay đầu, muốn xem xem là người nào phá phong cảnh như thế. Bất quá vừa nhìn lên, Tinh Ngôn cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng bừng, cách không xa chỗ y, một thiếu niên tuấn tú mặc áo rộng rãi, ống tay áo lớn, đang đứng ở đó.

Thiếu niên này phong tư như ngọc, tuấn mĩ vô cùng. Mắt sáng mày tằm, mặt trắng nõn nà, hệt như thoa tuyết phấn, đáng thanh mảnh đứng ở đó. Tinh Ngôn cảm thấy trên người thiếu niên này như có nền sáng chiếu rọi, đập vào mắt cảm giác sáng rạng rỡ.

"Một vị công tử đẹp trai quá!" Ngần ra hồi lâu, Tinh Ngôn mới định thần lại. Thuận mắt nhìn đằng hoàng, mới nhớ vị thiếu niên xinh đẹp trước mắt này, vừa rồi hình như rất là bất mãn với mình. Thế là Tinh Ngôn liền cười làm quen hỏi:

"Vị công tử này, không biết tiểu nhân phải chăng có chỗ nào mạo phạm các hạ hay chăng? Nếu vừa rồi tiểu nhân có chỗ nào không đúng, xin công tử lượng thứ!"

Xưng hô "Công tử", trong lòng Tinh Ngôn đã có cân nhắc một chút. Nếu xưng là "Đại gia" như thói quen, rõ ràng có vẻ báng bổ vị thiếu niên phong thái như ngọc này, nếu gọi "Huynh đài", thì giống như hơi lép vế trước dung mạo sáng rỡ của thiếu niên, có vẻ tự thẹn kém người, Tinh Ngôn cảm thấy xưng hô như thế vạn lần không ổn. Cuối cùng, vẫn thấy xưng hô là "Công tử" thỏa đáng hơn cả.

"Hừ!" Ai ngờ, Tinh Ngôn khiêm cung hỏi, chỉ nhận lại một tiếng hừ của vị công tử này. Xem ra, việc Tinh Ngôn vừa nãy được Hạ di biểu dương công tác ưu tú, dường như đụng chạm đến vị công tử này.

Chỉ là, Tinh Ngôn thân ở trong cuộc, lại thật sự hỗn loạn ngơ ngáo. Trong sự kiện "Răng cửa" của Vô Dạng huynh khi này, bản thân chỉ là người bị hại cố gắng phản kháng lại yêu cầu vô lễ mà thôi, chẳng có liên quan đến chuyện đó, thật sự nghĩ không ra có chỗ nào mạo phạm. Vị công tử tuấn tú này, bản thân chỉ là mới gặp lần đầu thôi!

Thấy Tinh Ngôn vẻ hoài nghi đầy mặt còn muốn hỏi tiếp, công tử trẻ tuổi đó không kiên nhẫn nổi, khoác tay nói:

"Tiểu tử nhà ngươi, tạm không nói nhiều với người. Hôm nay đại gia chỉ là đến nghe điệu sáo, không tính toán nhiều với ngươi!"

Tuy vẫn không sao hiểu nổi, nhưng khách hàng đã không muốn nói nhiều, Tinh Ngôn cũng vui vẻ giả bộ hồ đồ, quyết không thể hỏi đến cùng để đập vỡ nỗi com được, tự rước xúi quẩy. Chỉ là...thanh âm giòn tan của vị công tử này, bản thân sao có cảm giác hơi quen thuộc chứ?

Vút nghi vấn sang một bên không nhắc đến nữa, Tinh Ngôn bắt đầu thổi một khúc quen thuộc mời vị công tử tuần tú đó thưởng thức, cuối cùng cũng mở màn cho công tác chính trong ngày.

.....

Điễn qua một lúc, Tinh Ngôn lại cảm thấy có chỗ không đúng:

Vị thiếu niên này nghe xong một khúc lại một khúc, tạm không nhắc nữa phân tiền thưởng cũng không có, suốt buổi nghe, lại giống như không muốn ngừng, không có chút ý tứ muốn gọi cô nương.

Phải biết, Hoa Nguyệt Lâu không so với nhạc phường, người nghe nhạc, người tấu nhạc, chỉ là đại khác để làm nổi không khí, hỗ trợ cho tiết mục hứng thú còn lại. Vai chính cuối cùng, vẫn là ở trên người các vị tỷ muội như hoa như nguyệt của Hoa Nguyệt Lâu. Nếu muốn nghe nhạc chính thức, người có thể đi "Lung nhạc phường", ở đó mới gọi là chuyện nghiệp!

Thế là, bên này thì hứng trí bùng bùng, nghe nhạc không muốn dừng. Bên kia, lại là đám tỷ muội khổ sở chờ đợi. Mấy cô nương này đều khoái thiếu niên tuần tú đó, các mối sinh ý khác đều không làm, chỉ dài cổ ở đó chờ đợi, ngóng đến mỗi cổ, miệng cười muốn méo mà vẫn chưa thấy thiếu niên đó có ý gọi cô nương.

Tạm không nói đến đám cô nương nôn nóng ở bên, đối với Tinh Ngôn mà nói, thổi qua vài khúc, y lại cảm thấy vị công tử này tối nay có vẻ kì lạ: Có lẽ, vị công tử sáng sủa này chắc con nhà học văn thâm sâu, xem phong thái chọn nhạc của hắn, rõ ràng đối với đạo cung thương trung vũ cũng có nghiên cứu.

Chỉ đáng tiếc, vị thiếu niên chọn nhạc không biết mặt này, trình độ nhạc lý thâm hậu, đối với cái ban nhạc nhỏ xíu Tinh Ngôn đang chơi này, thì đúng là một trường tai nạn:

Vừa nghe xong Tiên lữ cung xướng trong trẻo ngân nga, lại tiếp qua Song điều xướng cổ động đánh nhau. Toàn thể nhân viên đang chìm trong dư vị quang đăng, không thể không nhanh chóng điều chỉnh tình tự, tiến nhập trạng thái oán cừu đau khổ.

Điều khiển nhạc khúc lúc cao lúc trầm, đám cô nương và nhạc công theo dõi đang hân hoan cổ vũ, mấy người vui vẻ này không ngờ được, bọn họ lại trở thành vai chính trong bản Thương điều xướng thể thảm đau buồn!

Một trận rối ren, toàn ban người thổi sáo người chơi đàn phối hợp ăn ý, diễn tấu thành công một khúc "Bàn thiệp tiểu biến" nhẹ nhàng tươi tắn, bỗng nhiên chuyển qua khúc "Cổ thủy tiên tử" nặng nề u uẩn chẳng ăn nhập gì nhau!

Càng chết người đó là, ban nhạc mà Tinh Ngôn phục vụ ở Hoa Nguyệt Lâu này, từ khúc quen thuộc chỉ là mấy bài vui tươi diễm tình, bỗng nhiên bắt bọn họ tấu mấy điệu ít gặp này, tự nhiên là giật gấu vá vai, khổ không thể nói.

Một phen khốn khổ giáng xuống này, không chỉ chúng nhân ban nhạc mồ hôi dàn dựa, mà đám tỷ muội si tình khổ sở chờ đợi ở bên, cũng chút nữa hóa thành đá vọng phu!

Lại nói thiếu niên Trương Tinh Ngôn, có được mấy lời nói của vị công tử trước mắt, lại nhìn kỹ một phen hành động của hắn, thiếu niên cuối cùng cũng tỉnh táo trong lòng:

"Đây...vị huynh đài này, không phải giờ trò hí lộng ta sao! Ai...xem ra bản thân trước đây đắc tội không nhẹ với vị nhân huynh này rồi!"

Khoan khoan...vừa nghĩ đến hai chữ "Trước đây", lại cẩn thận quan sát bộ dáng mặt mũi của vị công tử trước mắt, Tinh Ngôn luôn trong trạng thái mơ hồ cuối cùng cũng bỗng nhiên đại ngộ, nghĩ thông suốt vì sao lúc đầu nghe tiếng vị công tử này quen thuộc như thế:

Thì ra, vị "Công tử" đẹp trai này, lại chính là thiếu nữ đêm đó không phân trắng đen phải trái gán cho mình tội "Kẻ trộm sáo" lúc mình đến Bà Dương Hồ thổi sáo. Tuy đêm đó tiếp xúc vội vàng, nhưng dưới ánh trăng không quá âm đạm, Tinh Ngôn vẫn nhìn thấy mang máng hình dạng của thiếu nữ. Sau này, hình ảnh đó lại xuất hiện mấy lần trong các cơn mộng của thiếu niên!

Đối chiếu cẩn thận vài lần, Tinh Ngôn càng nhìn càng thấy giống, khác miệng bầu bĩnh của vị công tử tuần tú trước mắt này, giống hệt thiếu nữ ngang ngược bên Bà Dương Hồ tối đó.

Kì thật nhắc đến, người thiếu nữ này lai lịch cũng bất phàm, thân phận của nàng ở trong thân tộc cũng rất tôn quý. Ở trong tộc, thiếu nữ này luôn được gọi là "Linh Y Nhi". Danh hiệu "Tuyệt Địch Linh Y" vang danh khắp sông hồ, hiện tại mất đi cây sáo ngọc "Thần Tuyệt", bảo nàng làm sao không nóng!

Lúc đầu, vừa thấy cây sáo yêu quý của mình nằm trong tay Tinh Ngôn, Linh Y Nhi một mực cho rằng Tinh Ngôn là thiếu niên lưu manh đã trộm sáo ngọc của mình. Nhưng đêm đó bị thiếu niên lạnh lẽo này chuồn mất, lại tĩnh tâm suy nghĩ, cảm thấy chuyện này có nhiều chỗ không hợp lý.

Thiếu nữ đang phẫn uất, lại nhớ đến mấy ngày nay ông nội đối với mình xin gì được nấy, hỏi đến chuyện mất sáo thì lại giả điếc. Xem tình trạng đó, mười đến tám phần, chuyện mất sáo này là dính đến người ông cười đùa vô thường này!

Chỉ là, thiếu nữ Linh Y Nhi sinh tính hoạt bát, tuy chỗ ở bất phàm, nhưng đối với tuổi trẻ mà nói thì có chút trầm lắng, càng ít người đồng tuổi dám cười nói đùa giỡn với nàng. Lần này không dễ tìm được lý do, gặp được thiếu niên "Gian ngoan" Tinh Ngôn, thiếu nữ làm sao dễ dàng bỏ qua chứ!

Linh Y Nhi chỉ một lòng suy nghĩ: "Tinh cò gạo được sáo ngọc, ta trước hết không nói với ông nội. Đợi ta dựa vào mưu trí của bản thân thu hồi sáo ngọc, tiếp đó bắt thiếu niên đáng ghét này chính miệng thừa nhận cây sáo này là ông nội trộm đưa cho hắn, vậy mới hay!"

Nghĩ đến dáng vẻ mặt cười của ông nội khi bị mình vạch trần mưu kế giả câm giả điếc, thiếu nữ nhin không được bật ra tiếng cười trong trẻo!

Chỉ là, thiếu niên đáng ghét trước mắt này lại biết rõ nguyên nhân trong đó, cũng một lòng suy nghĩ, làm sao mới có thể thoát khỏi sự quấy rầy của nữ nhân ngang ngược trước mắt này.

Tinh Ngôn nhìn lên khắp nơi, thấy phần lớn đều là "Người mình", thì không khỏi nhẹ lòng đi nhiều, đám khí cũng tăng lên. Khóe mắt tinh cò quét qua một chỗ, Tinh Ngôn vui mừng trong lòng:

"Có rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 35: Khâm Thấp Vũ Lộ, Loạn Hồng Thâm Thâm Xử

Lại nói thiếu niên Tinh Ngôn nhìn ra chân diện mạo của vị "Công tử" tuấn tú đó, lúc đang luống cuống nghĩ mưu tìm kế, thì khóe mắt xảo hợp liếc thấy đám cô nương ở bên đang ngồi chống cằm ngó ngán nhìn, hiện giờ y và bọn họ cũng có chút đồng bệnh tương lân.

Liếc thấy bọn họ, Tinh Ngôn máy động trong lòng, tức thì đã có chủ ý, thầm nghĩ:

"Hay cho nữ oa nhi cô, tâm tư xấu như thế, cái trang đến gây chuyện với ta! Nếu như cứ tiếp tục chơi nhạc như vậy, không chỉ mình ta chịu không nổi, còn sẽ liên lụy đến người bên cạnh. Ái chà, cô đã dùng chiêu "Cái đầu hoán diện"(thay hình đổi dạng), thì ta dùng chiêu "Khu hổ thôn báo"(đuổi hổ thịt báo), hi hi..."

Cũng mặc kệ ví dụ có khớp hay không, Tinh Ngôn đã có chủ định trong lòng. Bất kể thế nào, hôm nay nhất định phải tổng khứ thiếu nữ lẳng nhẳng này đi, bằng không, tối nay mọi người đừng hòng được yên ổn!

"Ách...ta nói vị đại gia này..."

Ngay lúc Linh Y Nhi hết sức hứng thú chọn bài "Vô xạ điều", bài này rất ép thanh, thì Tinh Ngôn đã nhin không nổi nữa, cuối cùng lên tiếng thực thi 'Khu trục đại kế' của mình!

Chỉ thấy y đem cây sáo ngọc "Thần Tuyệt" dặt kỹ càng vào hông, sau đó nói với vị "Công tử" giả hiệu trước mặt:

"Theo tiểu nhân thấy, vị đại gia này đã nghe quá nhiều khúc rồi, nghĩ chắc cũng đã hơi mệt".

Kì thật nói chuẩn xác, người mệt chính là ban nhạc của Tinh Ngôn. Vị công tử "Linh Y Nhân" trước mặt này, không những không có chút mệt mỏi nào, còn có thể xưng là thần thái sung mãn! Bất quá, nói như vậy chỉ là chuẩn bị cho sự thật khác, Tinh Ngôn tiếp tục nói:

"Mấy khúc nhạc này tiểu nhân và chúng bạn tấu đúng là thô bỉ khó nghe, tiếp tục nghe e rằng sẽ làm bản tai công tử! Mời công tử người nhìn quanh xem..." Nói đến chỗ này, thiếu niên đưa tay chỉ đám ti muội mọi mắt chờ trông bên cạnh Linh Y Nhi.

"Bên cạnh ngài có nhiều ti muội xinh như hoa như ngọc vậy, đang chờ hầu hạ công tử. Gặp lúc tình cảnh phong lưu thế này, sao ngài không chọn một nàng, nghỉ ngơi vui vẻ chứ?..."

Lúc này, đám người trong ban nhạc bên cạnh Tinh Ngôn đã mệt mỏi không chịu nổi nhưng không ai dám nói ra. Vừa nghe lời nói của Tinh Ngôn trùng với tâm sự trong lòng, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, chính ứng với câu "Tìm được chút thời gian rảnh trong cuộc sống bận rộn!".

Còn đám cô nương ở bên cạnh chờ đợi khổ sở sớm giờ, nghe được lời công đạo này của Tinh Ngôn, càng như nghe được lời tiên, lời danh ngôn chí lý, lập tức hận không thể ôm thiếu niên thấu hiểu lòng người đó, hôn cho y một cái!

Nhìn thấy các cô nương như hoa nguyệt đó nóng lòng muốn thử, Tinh Ngôn vốn đã nghiên cứu binh pháp, lòng hiểu rõ phải thừa thắng truy kích, châm

tiếp cho bọn họ một mối lửa:

"Các vị tỷ tỷ, thứ cho tiểu tử nói thẳng, hôm nay các vị vì sao ngỡ ngàng như thế? Vị công tử này không ngừng nghe nhạc, rõ ràng là đa mặt quá mỏng, không dám nói ra mục đích, các vị tỷ tỷ sao không bắt chước Mao Toại tự tiến chứ? (Tự tin vào khả năng của mình mà tự ứng cử. Mao Toại tự đề cử mình dựa theo tích: khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại tự đề xuất đi cùng. Nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công). Cũng nên mau sớm đi nghỉ ngơi, phải biết đêm xuân rất ngắn à..."

Ở Hoa Nguyệt Lâu đã một thời gian dài, thiếu niên Tinh Ngôn cũng mất thấy tai nghe riết thành quen. Tuy thực tế là nửa hiểu nửa không, nhưng mấy lời phong tình này nghe cũng rất nhiều. Lúc này thuận miệng nói ra, tuy có chút ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, nhưng ý bên trong lại điểm trúng mấu chốt, giải trừ chỗ ngứa của đám tỉ muội hoa nguyệt ở bên.

Lời này của Tinh Ngôn vừa xuất, thì giống như một đóm lửa quăng vào đồng hỏa dược, chư nữ hoa nguyệt ở bên chờ đã quá lâu, lập tức chen lấn nhào lên, vây chặt lấy vị công tử tuần tú ngàn năm khó gặp này, kéo áo nắm tay, ngọt ngào ân cần, ai nấy đều sử ra tuyệt kỹ giữ nhà của mình, nhất quyết phải chiếm được "Hoa khôi" đem về!

Trong nhất thời, tiếng oanh yến vang vang, liếc mắt đưa tình ướt át cả một vùng. Người thì đầu tóc rối bù, người thì quần áo xộc xệch, chen chúc nhau lên, chỉ sợ chậm chân hơn người khác!

Đám nhạc công trong ban nhạc ở bên cạnh cũng không nhàn rỗi. Một trận rền giữa vừa rồi, ai nấy nghĩ lại còn phát sợ, hiện tại tận đáy lòng đều kỳ vọng vị công tử khó hầu này, sớm ngã vào trong trường hồng thơm tho, không theo làm phiền bọn họ nữa. Có nữ nhân cá biệt trong ban nhạc, cũng nhịn không nổi, vứt bỏ tỷ bà, sửa sang đầu tóc, chải chuốt quần áo, lao vào trong trường tranh đoạt đó!

Chỉ thấy một vùng trước mắt này, giống như nồi cháo đặc sệt đang sôi, hỗn loạn vô cùng!

Nếu là một nam tử, nhìn thấy tình cảnh trước mắt có lẽ sẽ nghĩ mình điểm phúc hơn người, nhất định sẽ ôm trái ả phải, hưởng thụ một phen. Nhưng hiện tại Linh Y "Công tử" sầm vai chính trong tình cảnh này, lại là kẻ khổ không ngớt. Nàng từ nhỏ thân phận đã tôn quý, làm thế nào chịu được cảnh thế này:

Từng cánh tay đưa đến, bàn tay như hoa sỡ loạn trên mặt nàng Từng cái eo nhỏ xíu, mềm mại như dương liễu, cọ sát vào thân kiều của nàng. Có thể nói người ngoài tưởng là ôn nhu hương, bản thân lại nhìn thành tu la trường!

Nói đến thiếu nữ Linh Y Nhân đến đây hí lộng Tinh Ngôn, chưa từng nghĩ đến thiếu niên lưu manh này làm việc lại không tôn trọng như thế, nói không diễn là không diễn, hơn nữa còn xuất ngôn xem thường, nói ra mấy lời xấu hổ như thế, tuy Linh Y Nhi này bình thường ngang ngược không sợ gì, nhưng cũng nhất thời ruột gan rối bời, quên bấc bỏ lại khiến mất đi tiên cơ, hiện tại bị đùa cợt đến nhếch nhác như thế, không ngớt kêu khổ trong lòng!

Trong lúc hỗn loạn, Linh Y Nhân qua kẻ áo đám tỷ muội, nhìn thấy kẻ mở đầu trường tai nạn này cho mình, thiếu niên đáng ghét trộm sáo không trả đó, lại còn ở bên cười hà hà coi nhiệt náo, thỉnh thoảng còn la vài tiếng cổ động đám tỷ muội đó.

Vừa thấy thiếu niên đáng ghét còn ở đó quạt gió vào lửa, Linh Y Nhi càng không kìm được tức giận, lại thêm phấn hương phả vào mặt nàng khiến nàng ngọt ngát, lực vùng vẫy của thiếu nữ không khỏi mạnh lên. Thế là, chỉ nghe "Phụt" một tiếng, mũi mào trên đầu nàng vốn đã nghiêng lệch, không còn chỉ trỉ nổi, trong trường loạn động đó, cuối cùng cũng rơi xuống.

Lúc này, đám cô nương còn ở ngoài đang liều mạng chen vào trong, bỗng kì quái phát giác các tỉ muội trước mặt đột nhiên ngừng lại. Đang khi không hiểu, liền nhân cơ hội vạch đám người may mắn ở trước chen vào. Chỉ là, đến lúc đến sát mới kinh ngạc, thiếu niên tuần tú thu hút mọi người này, cái mũi đội trên đầu sớm đã không còn thấy, tóc xanh trên đầu như thác chảy xuống. Lại nhìn đôi mắt đen láy lấp lánh nước mắt của "Công tử", lúc này ngay cả kẻ ngốc nhất cũng có thể nhìn ra được, thì ra vị công tử tuần tú mà mình thâm kết trong lòng, lại là một giai nhân xinh đẹp!

Lại nói người thiếu niên Trương Tinh Ngôn đứng ngoài cổ vũ, trong lúc khẩn cấp không để trong trường có thanh âm cất lên, đứng đó lớn tiếng hét:

"Khà khà...ta nói vị công tử đa tình này nghe, Hoa Nguyệt Lâu chúng ta còn có ngũ thạch tán đặc chế, mua một bao nhỏ, bảo đảm ngài dùng rất mãn ý!..."

Đáng tiếc lời nói vốn hào tâm kiến nghị đó, trong bầu không khí ở đại sảnh chợt lắng xuống này, lại lộ rõ có "một chút" không thích hợp!

Cuối cùng, thiếu nữ chịu khổ nhưng không biết làm gì, lúc này đã không nhịn nổi, "Oa" một tiếng đã bật khóc. Chỉ thấy nàng dùng sức đẩy vệt đội ngũ hồng phấn còn vây quanh, một mình chạy vào trong màn đêm mênh mông...

Bóng đêm có chút thê lương, che phủ thân ảnh thiếu nữ oan ức. Chỉ có một lời oán hận nghẹn ngào, nhưng rất rõ ràng truyền đến tai chúng nhân:

"Trương Tinh Ngôn! Người chưa xong với ta đâu!..."

Quần nữ Hoa Nguyệt tại trường, nghe vậy đều ngạc nhiên nhìn về phía Tinh Ngôn, trong mắt còn chứa nét cười ý vị. Còn người thiếu niên đang kiểm điểm bản thân vừa rồi có quá đáng hay không, nghe lời nói theo gió truyền đến này, không khỏi rung mình một cái:

"Hồng rồi!...cô ta cả danh tính của ta cũng đã nghe được! Xem ra, sau này ta còn gặp phiền phức..."

"Ai!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Văn Định Thanh Hà Xử? Hữu Nhân Xuy Đáp Nguyệt Tam Canh.

Từ sau trận phong ba đêm đó, Tinh Ngón không tránh khỏi lo lắng bất an hết mấy ngày. Chỉ là, cũng giống như sau trận đất băng nổi sóng ở bên Bà Dương Hồ lần trước, trong mấy ngày tiếp theo, dường như lại là yên bình lặng lẽ, không thấy người thiếu nữ không hiểu từ đâu đến gây chuyện đó, trở lại Hoa Nguyệt Lâu kiểm chuyện với y.

Có lẽ, nhất định là trận phong lưu long trời lở đất tối đó, khiến người thiếu nữ tuổi mới cập kê quá xấu hổ, từ đó biết khó mà lui.

Chỉ là, tuy nữ oa nhi đó không đến kiểm chuyện, đám tỷ muội Hoa Nguyệt Lâu, cùng đám nhạc kỹ trong ban nhạc, thì thường đem chuyện đêm đó trên chóc Tinh Ngón, đều nói y tuổi tác còn nhỏ, bình thường bộ dáng lại thật thà như đêm, ai ngờ y lại lên lút ra ngoài gây nợ phong lưu...

Lúc này, nếu người chóc ghẹo y là kỹ nữ trong lầu, thì nhất định sẽ làm đáng nể nịu, giả bộ ra vẻ trách:

"Ta nói với Trương tiểu ca này...ngươi cũng thật không biết nhìn mà...trong Hoa Nguyệt Lâu chúng ta người đẹp như mây, tiểu ca ngươi sao lại bỏ gần tìm xa chứ?...không bằng...ngươi xem xem nô gia thế nào? hi hi hi!"

Nói rồi, thì các tỉ muội ở bên xem nhiệt náo, cùng nhìn đến thiếu niên đang mặt đỏ tía tai, cười lớn!

Chỉ là, chóc ghẹo nhiều quá thì biến thành có chút nhạt nhẽo, Đối với đương sự mà nói, rõ ràng trong mấy ngày ồn ào này, Tinh Ngón vốn trước đây không ai hỏi thăm, đúng là khó kiếm được khoảng thời gian thanh tĩnh.

Bất quá, chóc ghẹo cứ chóc ghẹo, đám tỷ muội thấy qua tuyệt thế dung nhan của Linh Y Nhi, lúc trên đùa thiếu niên, cũng thầm thấy kì lạ, không biết người thiếu niên son đã thật thà như đêm này, làm sao dụ dỗ được một thiếu nữ dung mạo xuất sắc như thế. Tạm không nói đến dung mạo thế nào, đơn luận khí độ ẩn chứa trong các cử động giờ tay nhắc chân của nàng, vừa nhìn đã biết, thiếu nữ không biết vì sao tự nhiên đến quấy rối này, tịnh không phải là nữ nhân con nhà buôn bán tầm thường.

Nếu có người nào quá thắc mắc chỗ đó đến hỏi dồn Tinh Ngón, đều bị thiếu niên linh lợi này dùng lời lái đi, không nắm được gì, thật là khiến người ta hết sức bức bối. Kì thật, nếu vì vậy mà trách tội Tinh Ngón, thì thật có chút oan uổng cho y. Bởi vì bản thân Tinh Ngón cho đến hiện tại, về thân phận lai lịch chân thật của thiếu nữ đó, cũng là không biết gì cả, mơ mơ hồ hồ. Minh đã mơ hồ vậy, làm sao có thể nói rõ với người khác?

Đồng thời, không tránh khỏi có kẻ nhiều chuyện thuận tiện truy hỏi y đêm đó vì sao khỏe như thế, một quyền đã đánh bay tên giang hồ lỗ mãng hết sức hung ác đó. Vấn đề này đối với Tinh Ngón, đáp án còn hoang đường vô có hơn nữa, càng không biết mở miệng từ đâu, thiếu niên chỉ đành qua quýt "Thiên sinh đại lực", "Cắm phần đánh ra", giải thích như thế cũng có được vài phần đạo lý.

Đem nữ tử so với nam tử mà nói, bản tính tò mò hơn, đối với mấy chuyện thêm mắm thêm muối này, trời sinh đặc biệt mẫn cảm. Nhiều nữ tử trong Hoa Nguyệt Lâu, lần này khiến Tinh Ngón tiếp đãi phát mệt, hết người này đến người kia luân phiên hỏi tùm lùm chuyện, khiến Tinh Ngón gần như không có chút rảnh rỗi nào. Cho dù hỏi chuyện gì thì mấy ngày nay, lỗ tai của Tinh Ngón đúng là không thể yên tĩnh.

Trong đám người đó, nổi bật nhất là tiểu nha đầu Nghênh Nhi vừa quen, cả ngày theo Tinh Ngón hỏi về mấy chuyện đó, hơn nữa đặc biệt hứng thú đối với quan hệ giữa y và thiếu nữ, dò hỏi tùm lùm. Tuy Tinh Ngón làm người khoan hậu, nhưng cũng có chút chịu không thấu sự quấy nhiễu này!

Lại nói hôm nay Tinh Ngón rất vất vả mới khiến tiểu nha hoàn Nghênh Nhi bỏ đi, đang vô kế khả thi, đối ảnh trường sầu. Đang lúc ngồi buồn bực, không tránh khỏi lại hồi tưởng tình cảnh đêm đó. Vừa nhớ lại, Tinh Ngón liền mấy động trong lòng:

"Đêm ấy nữ hài nhân gian ngược đó chọn bài nhạc, có thể thấy rất có trình độ. Xem ra nữ oa điều man này tuyệt không phải con cái nhà tầm thường. A...nếu không phải ta từng có không ít thời gian theo Quý lão tiên sinh học qua lễ nhạc, e rằng đêm đó phải xấu mặt tại trường. Tuy nói cố gắng vẫn có thể ứng phó, nhưng đêm đó ở một vài chỗ biến điệu khó khăn, bản thân vẫn có vẻ lực bất tòng tâm. Xem ra cũng phải tìm lúc rảnh rỗi chuyên luyện...úy! Đúng rồi!"

Tinh Ngón đột nhiên tựa như nhớ đến chuyện gì, hai mắt sáng lên:

"Lần trước sau khi cùng Thanh Hà lão đạo hàng phục yêu quái ghé ở Chúc trạch, ta không phải đã nghĩ qua, liệu có thể đem 'Thái Hoa Đạo Lực' mà ta tu luyện, thử phụ trợ để thổi khúc phổ 'Thủy Long Ngâm' biến ảo khó tấu mà Văn Trung Quân tặng ta được hay không? Ta sao lại mau quên như thế! Thật là u mê mà..."

Thiếu niên Tinh Ngón hiện tại, đã quen thói nói khoác tới trời, tự cho bản thân đã tu luyện 'Thái Hoa Đạo Lực' trong 'Luyện Thần Hóa Hư' rồi, cho dù đến hiện tại y vẫn còn chưa biết được chính xác pháp môn 'Tu luyện'. Dù sao đây chỉ là tự nói tự nghe, cũng không sợ ai cười nhạo.

Tinh Ngón nghĩ đến chỗ này, lập tức nghĩ ra một diệu pháp giải thoát được tình trạng huyền não không chịu nổi mấy ngày nay:

"Sao không nhân cơ hội này, xin phép Hạ di nghỉ một hai ngày, quay về Mã Đề Sơn thăm cha mẹ, thuận tiện đến chỗ không người trên Mã Đề Sơn, thoải mái luyện sáo? Vừa hay cũng để cho hai tai ta được thanh tịnh! Hà hà...lường toàn kì mỹ, quá hay quá hay!..."

Suy nghĩ này vừa có, thiếu niên càng nghĩ càng thấy tuyệt, một khắc cũng không muốn nghỉ ngơi, vội đứng lên đi gặp Hạ di xin phép, nói mình nhớ song thân, muốn quay về nhà thăm hỏi, thuận tiện cũng ở chỗ sơn dã không người cạnh nhà luyện tài nghệ thổi sáo.

Lão bản nhân Hạ di của Hoa Nguyệt Lâu, từ đêm Tinh Ngón một quyền kinh khủng đánh bay giang hồ hào khách, dùng lời ép thiếu nữ giả trang bỏ đi, thì trong lòng đã thầm thấy kì lạ đối với thiếu niên phố chợ này, thay đổi triệt để cách nhìn về y. Hiện tại Tinh Ngón tiểu ca này đã lên tiếng xin phép, Hạ di cũng không thể làm cụt hứng, liền rất sáng khoái cho phép y nghỉ hai ngày.

Nghe Hạ di ưng thuận, Tinh Ngón liền như chim sổ lồng, mang theo khúc phổ và sáo ngọc, như một làn khói bay về Mã Đề Sơn!

Đến khi về đến nhà, Tinh Ngón nghỉ ngơi một lát rồi đi giúp mẹ làm mấy việc nhà. Bất tri bất giác, màn đêm đã len lút trùm xuống khắp Mã Đề Sơn ngoại thành Nhiều Châu hồi nào không hay.

Dùng cơm tối xong, Tinh Ngón chào cha mẹ một tiếng, rồi dắt theo sáo ngọc "Thần Tuyệt" yêu quý, mang theo khúc phổ "Thủy Long Ngâm" đó, xuất phát lên Mã Đề Sơn luyện sáo.

Mã Đề Sơn trong đêm thu, đã không còn sự tươi xanh trong trẻo trong những ngày mùa hạ, dưới ánh trăng mờ li bao phủ, hiện ra một vẻ hết sức tịch mịch thê lương. Trong bụi rậm cạnh đường lên núi, côn trùng mùa thu chưa biết mùa đông giá rét sắp về, vẫn kêu rì rả không biết mệt. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, các dãy núi nối liền với Mã Đề Sơn phô những đường cong nhấp nhô uốn lượn chạy dài ra xa, dưới ánh trăng trắng nhợt bao phủ sơn dã, cũng dần dần nhạt đi. Các lùm cây bụi cỏ ngập trong đêm đen, im lìm ẩn chứa đủ loại nguy hiểm và thần bí của tự nhiên.

Ngồi lên phiến đá trắng vắn bằng phẳng bóng loáng như xưa, thiếu niên Tinh Ngón bày cuốn phổ "Thủy Long Ngâm" sớm đã đọc vô số lần, mượn ánh trăng đọc lướt qua một lượt, rồi đặt sang bên, nâng sáo ngọc "Thần Tuyệt" yêu thích lên, chuẩn bị tận lực thử nghiệm một chút, liệu có thể dựa vào cổ lưu thủy 'Thái Hoa Đạo Lực' trong cơ thể, đem điệu khúc "Thủy Long Ngâm" vốn vượt khỏi phạm vi thường thức của nhân loại bình thường, thổi được thông thuận hay không.

Bốn bề im lìm, chỉ có tiếng trùng kêu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 37: Thủy Long Ngâm Xử, Lôi Bôn Quỷ Vũ.

Lại nói Tinh Ngón để có thể thổi được bản khúc phổ 'Thủy Long Ngâm' do Vân Trung Quân tặng, nghĩ ra phương pháp dùng 'Thái Hoa Đạo Lực' mà bản thân cũng chưa từng không chế được, cách này có chút liều lĩnh tuyệt vọng. Bất quá, kì thật đây cũng là việc chẳng còn cách nào khác để làm. Bởi vì, nếu dựa theo phương pháp tầm thường, bản 'Thủy Long Ngâm' này đúng là không thể thổi được, trong sách không ít phổ điệu đã vượt quá phạm vi hiểu biết của con người.

Để hiểu được điểm này, cần phải giới thiệu sơ qua một chút về cổ nhạc lý. Nhạc luật thời xưa tổng cộng bao hàm mười hai âm luật, còn âm giai thì phân làm ngũ âm nhị biến. Mười hai âm luật bao gồm: hoàng chung, đại lữ, thái thúc, giáp chung, cô tẩy, trung lữ, nhuy tân, lâm chung, di tắc, nam lữ, vô xạ, ứng chung. Âm giai thì phân thành cung, thương, giác, biến trung, trung, vũ, biến cung. Bọn chúng đều là lần lần thăng cao.

Nếu với mỗi âm luật trong mười hai âm luật làm nên cung âm trong âm giai, suy ra theo thứ tự, thì tổng cộng có thể diễn thành tám mươi bốn khúc điệu. Chỉ là, tám mươi bốn khúc điệu này đối với nhân loại mà nói, đại bộ phận sớm đã vượt khỏi phạm vi nhận biết của năng lực nghe, do đó mấy phổ điệu đó không hề có ý nghĩa thực tế.

Chỗ chết người đó là, bản khúc phổ mà vị Vân Trung Quân lão đầu nhân tặng cho Tinh Ngón, lại cứ dùng nhiều những loại âm điệu đó! Cái này nếu đổi là một vị học cứu nghiên cứu nhạc lý lâu năm, thấy khúc phổ hoang đường như thế, nói không chừng sẽ bị tức đến thổ huyết!

Nhưng không biết sao, thiếu niên Tinh Ngón đối với lão đầu nhân tặng sách đó, tự nhiên có cảm giác tín phục, cảm thấy việc tặng sách này không phải để hí lộng y.

Thế là, Tỉnh Ngôn muốn trong cảnh gió mát trăng sáng trên Mã Đề Sơn, thử đem 'Thái Hoa Đạo Lực' đã 'Tu luyện', liệu có thể giúp bản thân được chút sức nào hay không.

Chỉ là, lần này dường như không hề có vận may xuất hiện, vẫn là gặp phải tình cảnh như trong dự liệu: cổ lực lượng lưu thủy tưởng quen mà lạ đó, mặc cho Tỉnh Ngôn thiên hô vạn hoán, vẫn trôi nổi khó tìm, hết như trước đây, gọi thì không thưa, kêu thì chẳng đến!

Tỉnh Ngôn lại tập trung cao độ một lúc, nhưng vẫn không thể nắm được mấu chốt.

Mây mờ một hồi, thiếu niên thông minh cũng đành ngưng việc kêu gọi vô ích, bắt đầu tĩnh tâm nhớ lại tình cảnh mấy lần Thái hoa đạo lực đó xuất hiện. Lần thứ nhất, đêm hè buồn chán, ngắm nhìn bầu trời sao tinh khiết trên vùng sơn dã...Lần thứ nhì, trời xanh khói nước mênh mang, ngơ ngẩn nhìn dung mạo như tiên của Cừ Doanh...Lần thứ ba, trong hoa sảnh Chúc gia, nhắm mắt chờ đợi thể tấn công như chớp giật của yêu quái ghé vào mình...

Cứ suy nghĩ mãi, lại nhớ đến danh xưng 'Thái hoa đạo lực', thế là đoạn kinh văn trong thiên 'Luyện thần hóa hư', giống như đèn cù chớp động không ngừng trong đầu thiếu niên:

"Con đường luyện thần, chỉ là vô vi mà thôi"

"Vô tâm vô vi ấy là si ngu; Vô tâm hữu vi ấy là tự nhiên; Hữu tâm hữu vi ấy là trần tục"

"Hữu tâm vô vi ấy là thiên nhân"

"Vô vi luyện thần, là đạo của thiên nhân"

.....

"Có lẽ, ta hiểu rồi".

Giống như có một tia sáng lóe qua đầu, thiếu niên đang khổ sở bỗng cười nhẹ, lòng tự có hướng đi.

Thần sắc thiếu niên bỗng nhiên thư thái, tay chân tùy ý co duỗi thoải mái.

Người này, cùng núi, sông, cỏ cây, mây gió, trăng sao, cùng tất cả vạn vật giữa trời đất, từ thời khắc này, tựa hồ đã hòa thành một thể:

Chớ hỏi người này từ nơi nào đến, chớ hỏi người này muốn đến nơi nào. Ở giữa trời đất rộng lớn mênh mông này, ở trong vũ trụ bao la không giới hạn này, y vốn phải như thế, đã là như thế.

Nếu hỏi: Người này, cùng núi, sông, cây cỏ, mây gió, trăng sao, cùng tất cả vạn vật, vì sao cần phải như thế?

Rằng: Thiên đạo hữu thường.

Rằng: Ta tự nhiên.

Thế là, cổ lưu thủy giống như Thái hoa đạo lực, cũng ở trong thân thể thiếu niên Trương Tỉnh Ngôn, xuất hiện hết sức tự nhiên, giống như nó luôn có ở đó.

Không có ý thức đặc biệt, Tỉnh Ngôn nâng sáo ngọc Thần Tuyết, cũng hết sức tự nhiên thổi lên.

Từ thời khắc này, có lẽ chỉ có trời và đất, mây và trăng, sông và gió, cỏ và cây, còn có thiếu niên này mới có thể nghe thấy được nhạc khúc, lấy thiếu niên làm trung tâm, trong bầu đêm ánh trăng như nước, yên tĩnh, chạy cuồng, với phương thức mâu thuẫn và hài hòa, truyền ra bốn phương tám hướng.

.....Trong rừng cây u tối tịch mịch, một người thợ săn nhân đêm tối đặt bẫy thú, đang vạn phần kinh khủng nhìn mảnh hổ rùn đầu muốn vồ tới ở trước mặt mình. Ngay lúc hấn nghĩ đã sắp châu ông bà ông vải, thì đột nhiên phát hiện mảnh hổ đang tập trung vào mỗi trước mặt, lại giống như nghe được âm thanh gì đó trong sơn lâm, cái đầu to lớn uy mãnh của nó quay sang một hướng khác, quắc mắt nhìn ra. Sau đó, thì bỏ luôn con mồi trước miệng này, thông thả đi về hướng đó...Mắt thấy thân thể cường tráng của mảnh hổ rời khỏi khu rừng, biến mất trong đêm đen, người thợ săn tìm sống trong chết này, vẫn cứ đứng sững ở đó, không dám tin vào mắt mình...

....

....Trong Nhiều Châu thành đêm khuya vắng lặng, một tên gia cảnh lụn bại trong tay không tiền, đang mượn đêm đen đến nhà người ta ăn trộm. Tên này đang trèo qua bờ tường, lúc nhẹ nhàng đáp xuống đất thầm tự đắc ý, lại bỗng nhiên kinh khủng phát hiện, ở góc tường kề bên, trong ánh trăng có một con chó săn to lớn đang xoạc đuôi ngồi. Ngay khi tên lưu manh này hai giò phát nhún muốn vắt chân bỏ chạy, thì có phát hiện ngoài ý, con chó này thấy hấn không hề lao lên cắn xé, cái đầu chó chỉ ngẩng ngốc ngỗng về hướng đông thành, một chút cũng không động.

"Đồ nhát chết! Thì ra chỉ là một con chó đá". Tên lưu manh thuận tay ấn vào đầu chó một cái....quắc quắc...grừ grừ...trong sân lập tức một trận gà bay chó sủa, tiếng người la làng, "Thì ra là chó thật!...", tiếng kêu thảm vang vọng trên không trung Nhiều Châu thành, thật lâu chưa dứt...

.....

Lại nói thiếu niên thổi sáo ngọc “Thần Tuyết”, đã hoàn toàn chìm trong cảnh giới kì diệu không tả nổi, tất cả mọi chuyện phát sinh bên ngoài y đều không hề biết, trong bầu trời đêm vốn chỉ có vài cụm mây đen, lúc này mây đen đã tập trung càng lúc càng nhiều, ầm ầm có tiếng sấm đi đùng, thỉnh thoảng lóe lên vài tia chớp ngoằn ngoèo như long xà nhẹ nhàng múa vuốt.

Trong vùng sơn dã xa xa, truyền đến từng hồi gió gào quái đản, nghe như quỷ khóc.

Lúc này, sáo ngọc “Thần Tuyết” trong tay Tinh Ngôn, mấy đường vân trong thân sáo bích ngọc, hiện tại cũng giống như sống lại, theo âm luật ‘Thủy ngâm’ đó, ở trong thân ngọc bích, lúc tụ lúc tan, lúc phân lúc hợp, không ngừng chuyển động vòng vòng, hết như du long ở biển.

Còn quanh thân thiếu niên, lấy khối đá trắng làm trung tâm, cách ngoài mấy bước, thú vật đang tụ tập càng lúc càng nhiều, hoặc chồm hồm, hoặc tựa, hoặc đứng, hoặc phủ phục, hoặc nằm rạp xuống. Hồ, báo, gấu, gấu ngựa, sói, vượn, thỏ, hồ kè sát thỏ, vượn kè sát báo, ngoan ngoãn hiền từ, cứ yên lặng thế đợi ở đó, chăm chú nhìn người thiếu niên đang say sưa thổi sáo, hoàn toàn không quan tâm đến chớp giật sấm rùng ở chân trời...

Mượn lực lượng của cổ lưu thủy đó, Tinh Ngôn cuối cùng cũng thổi thành công khúc ‘Thủy ngâm’ ảo diệu khó tấu này!

Chỉ là, theo nốt nhạc như dòng nước thoát ra, thiếu niên mơ hồ ấn ước cảm thấy, cổ lưu thủy chống đỡ cho sáo ngọc Thần Tuyết, đã càng lúc càng yếu, càng chảy càng hẹp... mãi đến trước lúc sắp kết thúc cả khúc, thiếu niên đang chìm đắm trong cảnh giới vô thượng đó, lại “nhìn được” dòng lưu thủy đã khô cạn!

Trong nhất thời, Tinh Ngôn chỉ cảm thấy khắp người bỗng như có ngàn kim vạn dao, cắt đâm vào trong xương tủy, vô cùng đau đớn. Càng đáng sợ đó là, Tinh Ngôn cảm thấy được, dường như máu thịt toàn thân, đều muốn thuận theo một tia lưu thủy cuối cùng, chảy vào trong cây sáo đó, không thể ngừng lại...

Vào lúc nguy cấp này, lại là khối đá trắng kì dị trên Mã Đề Sơn đã cứu Tinh Ngôn.

Ngay lúc Tinh Ngôn tự cảm thấy nhân thân đều mất, khối đá rắn sau người y, lại giống như lần trước, bỗng truyền đến một cỗ lực dồi dào, cỗ lực lượng mãnh mẽ liên miên không ngớt này Tinh Ngôn hiện đã rất quen thuộc, chính là “Thái hoa đạo lực” cứu mạng!

Một khúc ‘Thủy ngâm’ khoáng cổ tuyệt kim, đã kết thúc hoàn toàn kì dị như thế!

Còn khi nốt nhạc cuối cùng tiêu tan trong bầu trời đêm, kinh lôi thiểm điện hầm hè nẩy giờ ở trên đầu, cũng nhắm thẳng mặt thiếu niên giáng xuống!

Chỉ trong một sát na, tất cả điện quang xuyên qua đầu thiếu niên, biến mất không tung tích.

Thời khắc đó, trời đất vốn ảm ỉ, lại chìm vào trong sự cô vắng... mãi đến, mãi đến lúc khối đá trắng sau người thiếu niên, đột nhiên hóa thành bột vụn bay lá tả đầy trời, giống như hoa tuyết cười gió, phiêu phiêu sái sái giữa đất trời...

Còn chỗ “Tuyết hoa” bay lên đó, đang có một thanh cổ kiếm thon dài, tán phát điện quang lập lòe...

Chính là :

Thiên tái quang âm đạn chỉ quá

Nhất kiếm thập niên tín thủ ma

Tích tâm luyện đắc lãng tiêu phách

Hoàn bất nhược linh đầu gian tọa

Hết quyển 2.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 39: Nhất Kiếm Thập Niên Tín Thủ Ma.

Lại nói người thiếu niên cực kỳ nhếch nhác trên Mã Đề Sơn đó, nhìn thấy quần thú bao quanh, liền kinh hoảng cướp đường chạy cuồn!

Tinh Ngọn lòng như lửa đốt, hai giò sải hết cỡ, cứ cắm đầu cắm cổ chạy, cuối cùng nửa đường bắt kịp cha mẹ, ngăn hai người bọn họ lại đứng lúc.

Thấy bản thân kịp thời thành công ngăn cản cha mẹ trước khi hai người bọn họ lên đỉnh núi, Tinh Ngọn lòng đang căng thẳng, lập tức cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Cho đến lúc này, Tinh Ngọn mới phát giác, trải qua đoạn thời gian chạy trời chết vừa rồi, khắp cơ thể lúc này đang đau nhức không dứt. Thiếu niên kiệt sức chỉ đành dùng cây gậy thuận tay nhặt được khi nãy chống đỡ, vịn vào vai của lão Trương đầu, khập khà khập khiễng quay về gian nhà cỏ dưới Mã Đề Sơn.

Đợi đến khi vào trong nhà, dưới ánh đèn nhựa thông soi sáng, mẹ Tinh Ngọn cuối cùng cũng phát giác quần áo vải thô của hải nhi, sớm đã bị bụi gai trên núi cào rách không ít chỗ, không tránh khỏi lại một phen nhộn nhạo, kêu con trai thay đổi y phục để bà khâu vá luôn trong đêm.

Mẹ Tinh Ngọn vừa khâu vá, vừa trách con trai đã biết cha mẹ đi tìm, vì sao còn phải khần cấp đuổi theo như thế. Tuy là trách móc, nhưng trong lời nói toát lên tình cảm lo lắng của mẹ hiền. Người thiếu niên bình thường cơ linh mau miệng, hiện tại trước mặt mẫu thân của mình, thì lập tức biến thành miệng lưỡi vụng về, miệng muốn nói mà lại ngập ngừng, lời cứ ấp úng không phát ra được, chỉ đành ngồi đó cười hi hi ngớ ngẩn.

Đến mức mấy vết xước rướm máu trên bắp chân Tinh Ngọn, đối với thiếu niên mà nói thì đó là chuyện thường, không chú quan như hải tử, lão Trương đầu nhai nát mấy miếng thảo dược, đắp loạn trên bề mặt để cầm máu.

Tong gian nhà cỏ dưới Mã Đề Sơn này, một sợi tim đèn làm cây cối, nhúng trong nhựa thông do nhà nông tự tay ép, hắt ra ánh sáng vàng dịu. Điểm sáng như hạt đậu đỏ không ngừng đong đưa, chiếu sáng bốn vách tường tranh, ánh sáng dịu đó cũng nhẹ nhàng soi rõ đôi tay đang khâu vá của người mẹ hiền.

Lão Trương đầu thì sửa chữa các dụng cụ nhà nông, thuận miệng hỏi con trai vừa rồi trên Mã Đề Sơn, một trận thiểm điện lôi minh kinh khiếp xảy ra bất thành linh lúc này, có làm cho "con trai hoảng sợ" hay không!

Nghe cha hỏi như thế, Tinh Ngọn khôn khéo không muốn cha mẹ lo lắng, chỉ điềm đạm đáp không có sợ hãi gì, dù sao cũng không có mưa, chỉ cần không dầm nước là không sao hết.

Mẹ Tinh Ngọn đang may vá quần áo, nghe vậy lại cần nhần nhắc nhở con trai làm người phải tích đức hành thiện, bằng không sẽ bị thần tiên trên trời ai thiên lôi đánh. Một trận lôi điện hải nhân đêm nay, nói không chừng chính là vị thần tiên trên trời phát nộ gây ra...

Ngây ngốc nhìn mẹ từng kim từng kim sửa chữa quần áo, Tinh Ngọn chỉ lắng nghe không lên tiếng đáp lại. Qua một lúc sau, Tinh Ngọn trải qua một tối gian nan, cảm thấy đã mệt mỏi. Thế là Tinh Ngọn liền chào cha mẹ một tiếng rồi đi ngủ trước.

Đến lúc nằm trên chiếu yên lặng một hồi, Tinh Ngọn khép hai mắt lại, nhớ về chuyện phát sinh tối nay, con buồn ngủ cũng không còn riu mắt như hồi này.

Tình cảnh phát sinh trên Mã Đề Sơn tối nay, lại như đèn cù trôi qua trước mắt Tinh Ngọn.

Mặc dù mấy chuyện đó xảy ra cách đây không quá nửa canh giờ, tất cả tình tiết vẫn rõ ràng trước mắt, nhưng Tinh Ngọn nhớ đến các sự thể đó, lại vẫn như đang trong mây mù, mơ mơ hồ hồ, tất cả tình tiết đều tựa như thò tay là đụng được, nhưng thật sự không thể với tay tới.

Thiếu niên không thể ngủ được, lại cảm thấy có chút hoảng hốt, dứt khoát mở hai mắt, nhìn chăm chú bóng trắng loang lổ chiếu qua góc cửa sổ, hết sức trấn định lại bản thân.

Tinh Ngọn bình tĩnh trở lại, tiếp tục cố gắng nhớ lại tất cả tình tiết phát sinh tối nay, lần lượt lọc kỹ một lần.

Cân nhắc nhiều lần, suy xét nhiều lần, cuối cùng, tuy có chút không dám tin vào sự thật của kết luận mà mình đúc kết, nhưng Tinh Ngọn vẫn nghĩ rằng, tất cả chuyện phát sinh tối nay, mười phần đã đến tám chín, có liên quan rất lớn đến việc bản thân dùng "Thái hoa đạo lực" thổi lên "Thủy Long Ngâm". Tuy Tinh Ngọn không dám tin sấm sét trên trời có liên hệ với bản thân, có lẽ đó là xảo hợp, nhưng có nhiều dã thú không hiểu vì sao đến tụ tập bên cạnh y như thế, không chỉ không tấn công y, hình như còn rất sợ hãi mình. Sự tình quái dị trước giờ chưa từng nghe thấy này, nếu không phải vì bản thân vốn nhận thấy bản "Thủy Long Ngâm" không phải tầm thường, thì dù có bừa cái đầu ra cũng không nghĩ được nó có liên quan đến chuyện này như thế.

"Xem ra, lão trượng Vân Trung Quân tình cờ gặp mặt đó, nhất định không phải là nhân vật tầm thường. Khúc phổ và sáo ngọc tặng cho ta, cũng chắc chắn không phải là vật bình thường!"

"Cuộc đời này của ta, có lẽ sẽ chuyển biến từ đây!...", nghĩ đến chỗ này, người thiếu niên son đã nằm trên chiếu, không khỏi có chút kích động:

"Ta, Trương Tinh Ngọn, có thể sẽ gia nhập vào trong đoàn xiếc thú hành tẩu bốn phương, tìm kiếm một chân huấn luyện thú vật! Có lẽ, thù lao nhất định không ít! Hà hà..."

.....

.....

Người thiếu niên đã trải qua một đêm mệt mỏi, cứ như thế chìm dần vào giấc mộng, khóe miệng loáng thoáng một nét cười...

Có lẽ tối qua đúng là cực nhọc, Tinh Ngọn sang ngày thứ hai mãi đến khi mặt trời lên cao, mới lồm cồm bò dậy khỏi chiếu.

Thiếu niên vệ sinh xong, phát giác sau một đêm ngủ, mọi mệt nhọc hôm qua đã biến mất không còn tung tích. Hít thở không khí son đã tinh khiết, cảm

thấy cả người như thoát thai hoán cốt, hết sức sáng khoái tinh minh.

Tinh Ngôn đang say sưa đón làn gió núi sáng sớm mát rượi, bỗng nghe có tiếng mẹ la hoảng trong nhà:

"Úy? Cây dao sắt này ở đâu ra vậy?"

Tinh Ngôn nghe tiếng, vội vàng chạy vào nhà xem đã phát sinh chuyện gì. Vừa nhìn qua, Tinh Ngôn cũng hết sức kinh ngạc. Thì ra, lại không phải là dao sắt gì, mà là ở góc tường, có một thanh trường kiếm nằm yên lặng trên mặt đất.

Tinh Ngôn liền đến gần, cúi xuống cầm thanh kiếm lên, quan sát tỉ mỉ:

Thanh kiếm này thân kiếm thon dài, ước chừng ba thước chín tấc. Chỗ tiếp giáp giữa chuôi kiếm và thân kiếm không có phần che tay, chỉ hơi mở rộng ra hai bên, sau đó hơi lõm vào ở hướng mũi kiếm. Thân kiếm dẹt, mũi kiếm không sáng, hiển thị không hề sắc nhọn, trên đầu kiếm còn dính không ít bùn đất. Sắc kiếm màu xám đen, gọt đáng hết sức cổ xưa.

Tinh Ngôn cầm thanh trường kiếm này, lật qua trở lại quan sát, trong lòng nghi hoặc, không biết trong nhà sao tự nhiên xuất hiện thanh kiếm này. Thiếu niên nghi hoặc liền hỏi mẹ:

"Kiếm này liệu có phải cha kêu người rèn gần đây hay không?"

Mẹ Tinh Ngôn lắc đầu phủ nhận, nói chưa từng thấy vật này ở trong nhà.

Tinh Ngôn lại đem ra ngoài nhà quan sát tỉ mỉ dưới ánh nắng, cho đến khi ý chú ý trên đầu kiếm có dính mấy cục bùn, cuối cùng bỗng hiểu ra:

"Khà!...Thanh kiếm này thì ra chính là do ta mang từ Mã Đề Sơn về tối qua, dùng làm gậy chống trên đường về!" Nhớ đến sự kinh hoàng thất thố của mình trong đêm qua, cứ đem nó làm cây gậy, thiếu niên không khỏi bỗng thấy mắc cười.

"Hà hà...nhất định là lúc khối đá trắng đó bị lôi điện đánh tan, đã làm thiết kiếm chôn dưới đất lộ ra!"

Thiếu niên nghĩ thông mấu chốt này, không khỏi quá đổi vui mừng:

"Khà khà!...Lần này ta đã nhặt được báu vật rồi!"

Đang nói, Tinh Ngôn bỗng chạy nhanh đến mức ra một gàu nước sạch, đem thanh bảo kiếm có được ngoài ý này, đi đến khối đá mài trong sân mà cha thường dùng mài dao, hì hục hì hục găng sức mài:

"Đem bảo bối này đến cửa hàng thành cảm cố, chắc cũng được không ít tiền à! Hà hà..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 40: Thái Bình Thị Phụ Khả Đàm Phong.

Lại nói thiếu niên Tinh Ngôn có được thanh "Bảo kiếm" ngoài ý, lập tức hớn hở xách nước ra mài, hy vọng mài cho sáng hơn một chút, đến lúc đem ra tiệm cảm đồ, có thể có được giá tiền tốt.

Chỉ là, Tinh Ngôn cảm thấy hơi kỳ quái, bản thân đã mài rất lâu, nhưng ngoài bùn sinh cò rác bám trên mũi kiếm trôi sạch, còn thân kiếm vẫn mang một sắc xám âm đạm, thủy chung vẫn không xuất hiện sự thay đổi rõ ràng nào.

Lại mài xet xet thêm hồi nữa, kết quả vẫn không có gì khởi sắc. Tinh Ngôn thăm than xong rồi, lòng nghĩ dù sao đây cũng là vật nhặt được, đem cầm đại chắc cũng được vài đồng tiền. Nhưng ý xem kỹ lại, thấy thanh "Bảo kiếm" này giống như rất cổ xưa, nói không chừng chính là đồ cổ. Đợi đến chiều đem ra "Thanh Phù Cư" nhờ Chương lão thẩm định hàng, có khi vận khí tốt, có thể cầm được một hai lượng bạc trắng cũng không chừng.

Thế là, thiếu niên liền đứng dậy, lấy một miếng vải bố khô ráo ở trong nhà, lau chùi sạch sẽ nước bám trên kiếm. Lại quay vô nhà tìm một hồi nữa, kiếm được một mảnh vải bố lớn đã rách, vừa hay bao bọc hết thanh kiếm này, lại dùng dây tết từ cỏ tranh quấn lấy mấy vòng ở bên ngoài, rồi thuận tay đặt nó tựa vào tường đất cạnh cửa.

Thu xếp xong tất cả, Tinh Ngôn đi tới chỗ một khối đá bằng trước nhà không xa, giúp mẹ phơi mấy tấm da thú tích cốp từ trước đến giờ, mấy tấm da thú này nhà chỉ dùng có vài tấm, phần còn lại nếu như cất thời gian dài không đem ra phơi nắng, thì mười phần đến chín sẽ bị côn trùng gặm cho lỗ chỗ.

Nếu dễ như thế, chỉ có nước đem đồng da đỏ ra bán rẻ mặt mà thôi.

Bận rộn một hồi, lại xách cây sáo ngọc "Thần Tuyết" ra luyện tiếp một trận cho đến lúc ăn trưa.

Bởi vì Tinh Ngôn quay về bắt nờ, mẹ Tinh Ngôn liền lấy thịt hoẵng phơi khô treo trên tường, cắt một miếng đem nướng cho con trai dùng cơm.

Nói đến loại hoẵng này, chỉ vì bọn chúng nhanh nhẹn giỏi chạy trốn, nhảy nhót trên đá núi như trên đất bằng, cho nên đám sơn dân ở ngoại thành Nhiều Châu gọi chúng là "Sơn dương". Nếu không hạ thuốc hoặc đặt bẫy kẹp, loại "Sơn dương" này không dễ gì săn được.

Dùng cơm xong, Tinh Ngôn liền chào mẹ, hào hứng lên đường trở lại Nhiều Châu thành.

Lão Trương đầu cha Tinh Ngôn, sáng sớm đã đi săn ở các khe núi lân cận. Tinh Ngôn rời nhà đi chưa xa lắm thì nhìn thấy trong một hẻm núi sâu gần đường núi, thân ảnh của cha y đang cúi cúi đặt bẫy, liền hướng về chỗ ấy chào một tiếng lớn. Lão Trương đầu nghe tiếng con trai hô, quay đầu nhìn Tinh Ngôn cười cười, vẫy vẫy tay, lại cúi người luồn vào trong lùm cây.

Khi Tinh Ngôn đến Nhiều Châu thành, mặt trời đã ngã về Tây. Tinh Ngôn không dám lẻ mề, vội nhắm hướng tiệm cầm đồ "Thanh Phù Cự" duy nhất trong thành mà chạy.

Nói đến "Thanh Phù Cự" này, theo lý, chiều bài của tiệm cầm đồ thế này, đều lấy chữ "Đương" (cầm) làm chữ cuối. Nhưng lão bản Chương đại chương quỹ của Thanh Phù Cự, lại rất hâm mộ khí khái của sĩ tộc, muốn chiều bài của cửa hiệu phải độc đáo khác người, lấy chữ "Cự" làm chữ kết thúc, dưới con mắt của Tinh Ngôn, hai chữ "Thanh Phù" và chữ "Cự" đặt cùng nhau, thật chẳng ra cái gì cả.

Bất quá, Nhiều Châu thành cũng không quá lớn, tiệm cầm đồ này của lão dù sao cũng đã có nhiều năm, mọi người đều quen cách gọi thế. Nói không chừng nếu "Chương quán gia" một ngày nào đó tâm huyết dâng trào, lại đổi tên thành "Thanh Phù Đương", mọi người có khi còn cảm thấy khó chịu không thích.

Lại nói, Chương lão bản của Thanh Phù Cự cũng là người có chút tính khí cổ quái, thiên sinh không tin tưởng bất kỳ ai ngoài mình, rất sợ thuê người khác làm người làm, nếu định giá hàng quá cao thì chẳng khác nào lấy dao khoét vào thịt lão. Do đó, sau một hai lần thuê người khác quản lý quầy, nhưng trong lòng vẫn suốt ngày suốt đêm nghĩ thân nghĩ quý, Chương lão bản tự mình thượng trận, bản thân đứng quầy đảm đương việc định giá luôn. Qua một thời gian, người khác đối với lão đều gọi là "Chương quán gia" cho tương xứng.

Còn Trương gia Tinh Ngôn, đối với Chương quán gia này mà nói, cũng không phải xa lạ gì. Thấy Tinh Ngôn tiểu ca hôm nay đến, trên lưng đeo xeo xeo một vật, Chương quán gia nhướng mày cười nói đón thiếu niên:

"Trương gia tiểu ca, hôm nay lại có dã vật gì đến cầm đây?"

Thì ra, lúc trước cha Tinh Ngôn nếu săn được thú sống, bận rộn không rời tay thì kêu Tinh Ngôn mang đến Thanh Phù Cự, cầm đại lấy chút tiền. Thú sống nếu dưỡng trong nhà, hao phí thức ăn, đối với nhà nghèo là hết sức hoang phí. Còn Chương quán gia này vừa hay là người thích thưởng thức sơn trân dã hóa tươi sống, trong tay lại có tiền. Do đó, sau vài lần phối hợp ăn ý với nhau, Chương quán gia này đối với Tinh Ngôn tiểu ca đến "Cầm cổ" dã vật, luôn là trông mòn con mắt. Đến mức lão thường cầu nguyện cho cha Tinh Ngôn không bán được dã vật, có điều chuyện này không dễ cho người khác biết thôi.

Nghe Chương quán gia hỏi, Tinh Ngôn vội giống như tự hiến bảo, đem cuộn vải bố đeo sau lưng xuống, cẩn thận đặt trên quầy, ca ngợi:

"Chương quán gia à, hôm nay ta không phải đến cầm cổ dã vật. Đêm qua ta lên Mã Đề Sơn, tình cờ đào được một bảo bối, đem đến đây cầm! Ách...ngài khoan chờ nhủ mầy...đây là đồ cổ đó!"

Tinh Ngôn vừa nói vừa thận trọng mở tấm vải bố bao ngoài. Một mặt mở, một mặt còn nói Mã Đề sơn nhà y, mọi người đều nghe nhiều đến điển cố "Dấu chân ngựa trời", nhắm chứng minh vật y đào ở đó, rất có khả năng chính là đồ cổ quý giá!

Lại nói Chương quán gia, tuy lúc đầu nghe Tinh Ngôn không phải đem dã vật đến, có vài phần thất vọng. Nhưng kế tiếp bị Tinh Ngôn tuyên truyền một phen, lập tức cũng dậy hứng thú. Chỉ thấy một già một trẻ này, cùng khách nhân và người làm ở bên, cả đám đều không chớp mắt nhìn chăm chăm vào tấm vải bố đang mở dần trong tay Tinh Ngôn, muốn xem đồ cổ trong tay thiếu niên rốt cuộc là vật gì.

.....

.....

.....

Cuối cùng, trong sự mong chờ của mọi người, tấm vải bố rách cũng mở ra toàn bộ, lộ ra bảo bối bên trong.

"Á!" Vừa nhìn thấy vật trong tấm vải bố, tiếng khoa trương của Tinh Ngôn chợt ngưng, thay vào đó là một tiếng la kinh hãi phát từ phế phũ!

Thì ra, bảo kiếm cổ xưa vốn được bọc trong vải bố, lại không biết lúc nào đã biến thành một thanh sắt rỉ!

"Khà khà khà....", chúng nhân hết sức mong chờ, đợi xem vật báu, đến lúc nhìn thấy thanh sắt hoàn toàn rỉ sét, hình dáng thô thảm, tức thì bạo phát một trận cười như sấm!

"Khắc...khắc...!...ta nói Tinh Ngôn tiểu ca, ngươi chớ trách ta! Đồ cổ của ngươi, hà hà..."Cổ" thì đúng là rất cổ! Nhưng nếu nói là bảo bối, khả khả...,còn cách xa lắm! Khả khả..."

Mấy câu châm chọc này chính là phát ra từ vị Chương lão bản đang cười sặc sụa. Chương quản gia không hổ là người đứng quầy định giá lâu năm, tuy đang ở trong tình trạng "Cười gần chết", vẫn không quên bình phẩm công chính giá trị vật cầm của khách nhân.

"Ta thấy, Trương tiểu ca à, cây "Sắt cổ" của ngươi, đem về nhà làm cây còi bép đi. Ở chỗ lão phu, vật này một đồng tiền cũng không cầm!"

Xem ra Chương lão đầu nhân, một chút cũng không niệm tình cảm cố đã vật thường ngày của Tinh Ngôn.

"Ách...khắc..." Tinh Ngôn lúc này đã đỏ mặt tía tai, lời nói cũng có chút yếu thế vang lên, "Vậy thì, Chương quản gia, liệu có thể cầm cho ta được vài đồng hay không? Đây, đây đúng là một thanh bảo kiếm! Ta cũng không biết sao đột nhiên lại biến thành một thanh sắt ri!"

"Khà khà khà...", lời nói lộn xộn của Tinh Ngôn, lại dẫn đến một trận cười vang của đám người xem.

"Tiểu ca về đi!...lần tới hãy đem đã vật tươi sống đến cầm cố, đừng để ý mấy lời chọc ghẹo vừa rồi của ta. Cát cây sắt này lại rồi đi đi!..."

"Lần tới gặp!"

Vừa nghe dứt lời của Chương quản gia, Tinh Ngôn đang mơ hồ cũng biết chuyện hôm nay không làm được rồi, chỉ đành quán đại thanh sắt vào trong tấm vải, trong tiếng cười âm âm, vắt giò bỏ chạy!

Trên đường quay về Hoa Nguyệt Lâu, Tinh Ngôn hết sức xấu hổ, trong đầu đầy nghi vấn:

"Sao, sao có thể như thế chứ? Chẳng lẽ lúc sáng ta mài kiếm thấm nước, buổi chiều liền bị rỉ sét sao?"

"Không đúng! Sau khi mài xong ta còn lau chùi khô ráo. Hà huống cho dù không chùi khô ráo, chỉ qua một buổi chiều, cũng không thể rỉ sét nhiều đến như thế?" Tinh Ngôn lập tức phủ định suy nghĩ vừa rồi.

"Đúng rồi!" Tinh Ngôn dường như nghĩ đến gì đó, "Lẽ ra cho dù rỉ sét như thế, cũng không thể từ một thanh kiếm biến thành một thanh sắt được?"

"Không phải bị người khác thâm đánh tráo chứ?"

Tuy Tinh Ngôn cũng không cảm thấy trên đường có quái dị gì, nhưng đã nghĩ vậy, e rằng chỉ có giải thích đó mới có thể hợp lý.

Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn luôn nghi thần nghi quỷ không nhịn được ngừng chân lại, đem cuộn vải bó trong tay tháo ra. Ý muốn xem xem cây sắt đó, phải chăng còn có giá trị lợi dụng gì. Nếu quả thật vô dụng, không bằng thuận tay vứt đi, khỏi phải mang theo cho nặng tay.

"Á!"

Vừa nhìn thấy, Tinh Ngôn lập tức đứng đờ người ra!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 41: Thuyền Nhân Tâm Hữu Bất Minh Kiếm?.

Yêu huyền tam xích kiếm, khí thô ngu hồ thu.

Cũng chẳng trách Tinh Ngôn sau khi mở cuộn vải bó ra, lại đại kinh thất sắc như thế. Thì ra, nằm trong tấm vải bó đó, chính là thanh thiết kiếm cổ mà lúc sáng y mài!

Kiếm cổ này vốn nhìn không đẹp mắt chút nào, lúc này lại so được với bất kỳ thần binh lợi khí nào trên thế gian, điều này càng khiến cho thiếu niên chán kinh thất sắc. Tinh Ngôn lập tức như gặp phải sét đánh, đứng sững tại chỗ, tấm vải bó lớn trong tay rớt xuống đất từ hồi nào cũng chẳng hay.

"Thật lạ! Thật lạ!" Đứng ngẩn hồi lâu, Tinh Ngôn mới dần dần định thần lại, liên tục kinh ngạc tán thán.

"Chẳng lẽ, trong lúc gấp gáp vừa rồi đã cầm nhầm bao?"

"Không đúng không đúng! Ta nhớ rõ ràng lúc đó trên quầy, ngoại trừ thanh sắt rỉ không hiểu từ đâu ra của ta, thì không có vật nào bên cạnh". Trí nhớ Tinh Ngôn không tệ, lập tức phủ định suy nghĩ vừa rồi.

"Hay là, lúc đầu bị kẻ trộm giờ trò tráo bọc, sau đó thấy vật không đáng giá, so với thanh sắt rỉ của y còn kém giá trị hơn, làm ăn lỗ vốn, lòng thấy ân hận nên nhân lúc ta không chú ý, lại tráo đổi thu hồi thanh sắt rỉ của hấn về?" Tinh Ngôn nôn nóng giải thích tình trạng quái dị trước mắt, lại đưa ra một khả năng khác.

"Ách...vậy dường như càng không đúng! Tuy kiếm cổ của ta cũng không đáng tiền, nhưng so với thanh sắt rỉ không đáng một xu đó thì vẫn có giá trị hơn nhiều?" Nhớ thanh sắt rỉ khiến mọi người cười nhạo, Tinh Ngôn lập tức nhận thấy kết luận này của mình, so với suy nghĩ vừa nãy còn hoang đường hơn.

"Chẳng lẽ là vậy...?" Giật mình, Tinh Ngôn hình như nghĩ đến một loại khả năng khác. Nhìn gương mặt của y biến đổi mấy lần, có lẽ suy nghĩ mới này của y nhất định là kinh thế hãi tục, ngay cả bản thân cũng bị chấn kinh không thôi.

Chỉ bất quá, thoáng qua một lát, Tinh Ngôn lại thần sắc như thường:

"Cái này, cũng hết sức dị thường, càng là không có khả năng!"

"Thôi được rồi, không cần suy nghĩ lung tung nữa, mau lên đường mới là quan trọng! A..."

Thế là, Tinh Ngôn cúi người nhặt tám vài bó rách đó lên, bao bọc kỹ càng thanh trường kiếm đó, cầm chắc trong tay đi về hướng Hoa Nguyệt Lâu.

Đi được mấy bước, Tinh Ngôn lại không nhịn được tự lẩm bầm với mình:

"Ai...Nói cho cùng, thanh kiếm cổ này hình dạng cũng không tệ, chỉ đáng tiếc dù hôm nay ta vất vả mài như thế cũng không sắc bén, nói không chừng nó căn bản không thể sắc bén, vì thế năm xưa mới bị chủ nhân vứt bỏ! Hà hà hà..."

Cười mấy tiếng, Tinh Ngôn cảm thấy suy đoán của bản thân rất có đạo lý, lại tiếp tục lẩm nhảm:

"Nghĩ kiếm này mũi đã không thể sắc nhọn, lưỡi lại không thể sắc bén, chỉ có thể coi là một cây thước sắt, không bằng đợi ta quay về Hoa Nguyệt Lâu, tùy tiện tìm một tên nhóc cho nó chơi đùa, cũng coi như gây cảm tình. Nếu thật sự không ai chịu lấy, thì thuận tay vứt đi là được!"

Nói xong, Tinh Ngôn đã định chủ ý, gia tăng cước bộ bước nhanh.

.....

.....

.....

Chỉ thấy thiếu niên đi được mấy bước, lúc đi qua một chỗ không người, thì bỗng ngừng lại hít sâu một hơi, trấn định tinh thần, Tinh Ngôn bất thành linh đưa tay, ra sức tháo nhanh tám vài bó rách:

Trong ánh tà dương trời Tây, thanh cổ kiếm vốn dẹt cùn trong tay thiếu niên, đã sinh ra hai làn hơi lạnh mờ mờ. Mũi nhọn như sương hoa, phản chiếu ánh tà dương, hoa quang càng lấp lánh, giống như hai làn thu thủy trong suốt mát mẻ, làm nổi bật thân kiếm cổ xưa, lộ rõ thời gian lâu năm của nó. Mũi kiếm tỏa sương như gương, phản chiếu rõ đôi mắt đang trừng trừng không chớp của thiếu niên.

Đối diện cảnh tượng kì dị này, tuy Tinh Ngôn đã chuẩn bị tư tưởng tốt, nhưng bất chợt chứng kiến vẫn hết sức chấn kinh.

Chỉ là, sau một lúc, thiếu niên lại khôi phục bình tĩnh. Suy cho cùng, hai ngày ngắn ngủi vừa qua, Tinh Ngôn đã trải nghiệm nhiều sự cổ quái, hiện tại đúng là có vài phần thấy lạ mà không lạ.

"Xấu hổ quá! Thì ra thanh kiếm cổ mà ta vô ý nhặt được, lại đúng là một bảo vật thông linh!"

Bất kỳ ai tự nhiên có được một vật quý hiếm, đều không tránh khỏi sung sướng reo hò, hà huống Tinh Ngôn chỉ là một thiếu niên! Sau khi y nghĩ thông thấu chót bên trong, tức thì vui sướng như điên, đứng ở đó hoa chân múa tay, vô cùng cao hứng!

Ngay lúc thiếu niên vui không thể ngưng, gần như quên hết mọi thứ, thì bỗng nghe bên tai có người hô lớn:

"Tinh Ngôn tiểu ca! Không ngờ lại gặp chỗ này, làm gì mà vui sướng quên cả đất trời thế?"

Tinh Ngôn đang vui khó kìm, nghe tiếng vội quay đầu quan sát.

"Úy! Lại là lão trượng à!"

Thì ra, người hô lớn đó, áo vải giày cỏ, tóc đen mặt hồng hào, chính là vị lão trượng "Vân Trung Quân" nhiều ngày không gặp!"

"A...ngày đó cảm ơn lão trượng tặng tiểu bối sáo và phở, mới giúp tiểu bối kiếm được com áo. Ôn nghĩa này, tiểu tử vẫn ghi khắc trong lòng..."

Tinh Ngôn bất ngờ gặp được ân nhân, thao thao nói đến chỗ này thì bị lão trượng Vân Trung Quân ngắt lời:

"Mấy cái on nhỏ đó, nhắc đến làm gì! Hôm nay xin chúc mừng tiểu ca nha!"

"Chúc mừng tiểu bối?" Tinh Ngôn nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ lão trượng này biết chuyện mình được bảo vật nhanh như thế? Không đến mức nhanh như thế chứ!

"Đúng thế!" Vân Trung Quân cười hì hì.

"Ách...nhưng không biết lão trượng chúc mừng tiểu bối chuyện gì?" Biết Vân Trung Quân này lai lịch phi thường, lại mang ơn ông ta tặng sáo và phở, Tinh Ngôn nói chuyện với ông ta hết sức cung kính, lời nói kính cẩn, không dám có chỗ nào tùy tiện, cho dù, Vân Trung Quân không cầu nệ tiểu tiết, từng xưng hô "Lão ca" với y, nhưng Tinh Ngôn không dám vượt phận, vẫn hết sức lễ phép.

"Khà...thiếu niên này, lại ở trước mặt ta giả bộ mù mờ hô 'Lão trượng'? Ngày sau chúng ta phải xưng nhau là 'Đạo hữu'!"

Thiếu niên đang lắng nghe, nghe được câu này, đầu óc vẫn mù mờ, không rõ vì sao.

Chỉ nghe Vân Trung Quân tiếp tục nói:

"Hôm nay ta đến là muốn chúc mừng tiểu ca, tuổi chưa nhọc quan(chưa đến 20 tuổi), đã ngộ thiên đạo, thôi được tiên gia dị khúc!"

Mãi đến lúc này, Tinh Ngôn mới có chút minh bạch: Thì ra lão trượng Vân Trung Quân này, nhất định đã biết chuyện hôm qua mình dùng "Thái hoa đạo lực", thôi được dị khúc "Thủy Long Ngâm".

Nghe Vân Trung Quân mà mình kính trọng tán thưởng như thế, Tinh Ngôn hơi có vẻ dương dương tự đắc. Liên đó muốn khiêm tốn đáp lời, nhưng không biết làm sao mở miệng, 'Thái hoa đạo lực' mà Tinh Ngôn tự xưng, hiển nhiên không tiện nói ra.

Thế là, Tinh Ngôn chỉ đành giống như tất cả thiếu niên thành thật nghe trưởng bối tán thưởng, lúng túng không nói nên lời, chỉ đứng nơi đó cười cười gãi đầu.

"Hà...Trương đạo hữu tuy chỉ mới ngộ thiên đạo, nhưng nếu chiếu theo đó kiên trì tu luyện, tiền đồ của đạo hữu đúng là không có giới hạn!" Biết rõ thiếu niên này hay xấu hổ, Vân Trung Quân bốn cọt đời đó, lại cứ không ngớt gọi "Đạo hữu", "Đạo hữu".

"...Được lão trượng khen ngợi như thế, tiểu tử hết sức xấu hổ, nhưng có chỗ không rõ, thường nghe người ta hay nói chuyện tu đạo, nhưng không biết sau khi tu đạo rốt cuộc có tiền đồ gì?"

Thấy dị nhân Vân Trung Quân này cũng tôn sùng chuyện tu đạo như thế, thiếu niên có chút hiếu kì muốn biết, người mà Tinh Ngôn rất quen, lão đạo Thanh Hà chính tông Thượng Thanh Cung, hình như cũng hàm hồ chẳng biết. Nếu tu đạo tu thành tiền đồ như thế, tuy không phải lo lắng cơm áo, nhưng đối với Tinh Ngôn hiện tại cũng coi là không lo chuyện cơm áo mà nói, thì thật không xứng để xưng cái gì mà "Không có giới hạn".

"Khà khà...", nhìn thần sắc của thiếu niên lộ ra vẻ không đồng tình, lão trượng Vân Trung Quân không khỏi cười khà khà, cao giọng nói:

"Nếu là phạm nhân đắc tu đại đạo, ngộ được thiên cơ, thì có thể sống được rất lâu, đắc đạo phi thăng. Từ đó có thể hít gió uống sương, không ăn ngũ cốc, sống cùng trời đất, đi cùng nhật nguyệt. Đạp gió cười mây, muốn đi là đi, muốn về là về, phiêu lãng mây xanh, ngao du đất trời. Nếu đạo hành cao thâm, sau khi thành tiên, có thể lên trời xuống đất, cười linh loan, ngự phi long..."

Nói đến chỗ này, Vân Trung Quân đang thao thao bất tuyệt, miêu tả cảnh tượng mỹ diệu sau khi thành tiên cho Tinh Ngôn nghe, đột nhiên ngưng lời. Im lặng một chút, lại có chút gợn dừ:

"A! Phi...phi, rốt cuộc có thể tùy tiện để cười sao? Thật là nói năng bậy bạ!..."

Tuy không hiểu vị Vân Trung Quân đang vô cùng hứng thú, bỗng nhiên lại tự mình nổi nóng như thế, nhưng Tinh Ngôn vẫn nhân cơ hội này, vội ngăn cản vị lão trượng đang hết sức hứng thú ở trước mặt:

"Ách!...thật vậy, thật vậy!...nhưng không giấu gì lão trượng, mấy chuyện khoái hoạt sau khi thành tiên này, tiểu bối đều đã nghe đến thuộc lòng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 42: Điểm Phá Vô Căn Luận, Chính Tu Bán Cú

Ngôn.

"Hả? Người nghe mấy lời này đến thuộc lòng?" Vân Trung Quân đang nỗ lực tán dương chỗ hay của việc thành tiên, nghe Tinh Ngôn nói, không khỏi rất ngạc nhiên.

"Đúng vậy! Mấy lời của lão trượng, có một vị đạo sĩ Thượng Thanh Cung tiểu bối quen biết, thường hay nói với tiểu bối".

Lúc nói câu này, ở trước mắt Tinh Ngôn, bắt gặp thấp thoáng một bức tranh "Lão đạo Thanh Hà giảng đạo đồ".

Miệng nói tay múa chân vung phụ đạo, tóc râu giật giật, nước miếng bay như mưa, không ngớt thổi phồng tình cảnh kỳ diệu sau khi đắc đạo thành tiên. Mấy lời đó, nội dung chủ yếu cũng không sai khác gì mấy so với chuyện Vân Trung Quân vừa kể.

Chỗ hơi khác nhau đó là, vị Thanh Hà lão đạo tuy có chút tính cách điên cuồng, nhưng tài ăn nói lại là tuyệt vời. Mỗi lúc nói đến chỗ cao hứng, lời nói ba hoa chích chòe thoát ra hết sức tự nhiên, đến mức như đào lộn thiên hà, thao thao bất tuyệt. Mỗi lúc như thế, Tinh Ngôn phải tránh xa về sau, phòng ngừa nước miếng của lão đạo văng tứ tung, bắn lên áo vải sạch sẽ của mình.

Tình cảnh Thanh Hà lão đạo nhân cuồng nhiệt tán dương, thường hay xuất hiện lúc Tinh Ngôn chất vấn về tiền đồ của việc tu đạo. Bất quá, sau khi trải qua vài lần rửa tội bằng nước bọt, Tinh Ngôn liền học được bài học kinh nghiệm, nếu không có chuẩn bị, không dám dễ dàng gây hấn.

Chỉ là, Vân Trung Quân nghe nói ngoài lão ra, còn có người khác nhắc đến mấy lời này với Tinh Ngôn, thì hết sức ngạc nhiên:

"A! Chẳng trách đạo gần đây, Thượng Thanh Cung vang danh thiên hạ. Thì ra bọn họ còn có dạng nhân tài tuyên truyền như thế!"

"Chỗ này lão trượng nói rất đúng! Không chỉ có như ngài vừa nói, tiểu bối còn biết thêm nữa, mấy người đắc đạo thành tiên, ai nấy đều là "Nằm ngủ không mộng, thoải mái không ưu sầu, không thích ăn uống, không cần hít thở nhiều", mẹ ơi...tri giác đều không có, làm tiên nhân còn có ý nghĩa gì chứ? Tiểu bối thấy chẳng khác gì người chết..."

"Nói xằng nói bậy!" Vân Trung Quân nghe Tinh Ngôn nói đến chỗ này, mặt hơi đỏ lên, câu nói trên buột miệng thoát ra.

"Đúng vậy!...lão trượng cũng thấy vậy chứ?" Tinh Ngôn nói đến cao hứng, không chú ý đến thần sắc của Vân Trung Quân, tiếp tục bùng bùng hứng thú nói:

"Mấy thứ này, tiểu bối cũng cảm thấy nói xằng nói bậy, cho dù thật có tiên nhân, vậy cũng không phải ai nấy đều giống khúc gỗ như thế. Tiểu bối cũng có đọc qua vài cuốn sách về đạo gia, theo tiểu bối thấy, mấy người đắc đạo thành tiên đó, chính là ứng với tinh thần tách khỏi trời đất, còn lại đều thuận theo tự nhiên, tuyệt đối không có chuyện không mộng寐 không thích ăn uống!"

Bình thường Thanh Hà lão đạo tranh biện mấy vấn đề này với y, lần nào cũng thao thao bất tuyệt, thiếu niên rất ít khi có cơ hội chen lời. Vì vậy, thỉnh thoảng gặp được "Tri âm", Tinh Ngôn liền như núng hện gặp mưa rào, nói ra toàn bộ nhận xét của bản thân.

"Ách..." vừa nghe lời này của Tinh Ngôn, Vân Trung Quân lại chợt im không đáp.

Vị Vân Trung Quân tóc đen mặt hồng hào này, sau khi nhìn kỹ thiếu niên hồi lâu, mới nói:

"Hà hà, lời này của Tinh Ngôn tiểu ca rất thâm thúy, lão hủ tự thẹn hơi hợt rồi"

"Xem ra, sáo ngọc "Thần Tuyệt" và phở "Thủy Long Ngâm" của ta, đích xác đã tặng đúng người có duyên"

"A!"

Vừa nói đến chỗ này, lão trượng Vân Trung Quân lại giống như chợt nhớ đến gì đấy, vỗ vào đầu:

"Mãi nói chuyện với người, suýt nữa quên mất chuyện rất rất quan trọng hôm nay!"

"Úi? Chuyện gì vậy?"

"Nếu không nhắc đến "Thần Tuyệt", ta xem tí quên mất chuyện gấp này, hà hà..."

"A...lão trượng!, nói đến sáo ngọc "Thần Tuyệt" này, tiểu tử cũng có một chuyện muốn nói!" Nhắc đến cây sáo, Tinh Ngôn lập tức nhớ đến thiếu nữ ngang ngạnh đó.

"Úy? có phải có người tìm người đòi sáo hay không? Còn là một tiểu nữ oa nhi nữa?" Lúc nói lời này, Vân Trung Quân tựa như có chút khản trương.

"A...Đúng vậy! Lão trượng đúng là liệu việc như thần", Tinh Ngôn nói đến chỗ này, dường như cũng cảm thấy có gì không đúng, ngập ngừng một chút, hỏi:

"Chẳng lẽ...nữ oa nhi đó đúng là nguyên chủ của sáo ngọc?"

"Ách...không phải không phải! Kì thật nguyên chủ chân chính, đúng ra là ta! Chỉ bất quá, mấy năm gần đây, sáo ngọc hay để ở chỗ cháu gái ta, để cho nó chơi đùa mà thôi. Hà..."

Thiếu niên linh lợi nhìn ra được, vị lão trượng Vân Trung Quân, lúc nói lời này cũng không thật tự nhiên.

"À!...Thì ra là cháu gái ngài. Ngài nói cũng có đạo lý, chỉ là...Tiểu bối thấy tiểu bối nên đem sáo ngọc hoàn trả lại cho cháu gái ngài là hợp nhất!"

"Chớ! Vật mà Vân Trung Quân ta đã đưa đi, sao có thể thu lại? Ý của ta không phải là đòi sáo, mà là có một chuyện khác muốn nhờ".

"Chuyện gì vậy?" Tinh Ngôn nghi hoặc trong lòng, không biết Vân Trung Quân còn có chuyện gì muốn mình giúp.

"A a..., hôm nay đến đây, chỉ cầu tiểu ca che giấu đùm ta một chuyện. Nữ oa nhi nhà ta tính khí hết sức cổ quái, nếu như để nó biết, là ta đem vật của nó tùy tiện tặng người, nhất định theo ta khóc lóc không thôi, phiền phức chết đi được!" Nói đến chỗ này, Vân Trung Quân lại quen tay vuốt chòm râu dưới cằm

"Khà...thì ra là chuyện này! Chỉ là chuyện nhỏ! Cứ để lệnh tiểu thư đến tìm tiểu bối hỏi, tiểu bối sẽ nói...". Thiếu niên đã quen hành tẩu phố chợ, nghe riết quen tai, mấy cái chuyện này có thể nói là quen tay dễ làm, hạ bút thành văn, chỉ thoáng một cái, đã có chủ ý:

"Nói ngài cùng cha tiểu bối đấu rượu, lấy cây sáo này làm vật cược, nhưng không ngờ cha tiểu bối từ lượng hơn người, vô ý thua cuộc. Lão trượng là người tín nghĩa, há có thể nuốt lời? Thế là sáo này liền rơi vào tay tiểu bối...Ngài xem cách nói này thế nào?"

"Rất hay...rất hay! Đủ cả tình lý! Nếu nha đầu nghe lời này, nhất định dẫn đến trời yên biển lặng! Rốt cuộc là người trẻ nghĩ nhanh, giải đại khôn ách cho lão phu! Ách..."

Vân Trung Quân đang hân hoan cổ vũ, đột nhiên phát giác bản thân hơi quá khích, không khỏi cảm thấy xấu hổ, vội ngừng tiếng. Im lặng một lát, mới chần chừ hỏi:

"Nữ oa nhi của ta, không có làm khó dễ gì tiểu ca chứ? Nếu có chỗ thất lễ, xin các hạ rộng lượng bỏ qua cho!"

"Không, không có! Cháu gái của ngài nhìn thật xinh đẹp, đáng vẻ thanh tú mỹ lệ, thế gian hiếm có à!" Thiếu niên khéo léo, lúc này tránh không nói đến tính khí của Linh Y Nhi, chỉ ca ngợi dung mạo của nàng ta.

Chỉ là, lúc nói lời này, Tinh Ngôn vẫn không thể ngăn được hình dáng ngang ngược của thiếu nữ xuất hiện trong đầu mình.

"Khà khà! Khà khà khà!...Tinh Ngôn tiểu ca quá khen rồi! Quá khen rồi! Tiểu nha đầu của ta, dung mạo cũng chỉ dễ nhìn mà thôi!"

Hệt như tất cả bề trên yêu quý con cháu của mình, Vân Trung Quân vừa nghe Tinh Ngôn khen ngợi cháu gái mình, tức thì cười không khép miệng! Tuy miệng còn nói mấy câu khiêm nhường, nhưng Tinh Ngôn nhìn bộ dạng đầy vui vẻ của lão, thì biết trong lòng Vân Trung Quân nhất định là đang nở hoa!

Thoáng ngưng một chút, Tinh Ngôn lại cẩn thận nói:

"Chắc lão trượng cũng hiểu, sáo ngọc 'Thần Tuyệt' của tiểu bối, vốn là vật yêu thích của lệnh tôn nữ, theo tiểu tử nhận thấy, cứ trả lại cho nàng ta là tốt nhất".

"Hà?"

Thấy thiếu niên kiên trì muốn trả sáo, Vân Trung Quân hết sức kinh ngạc, không đáp lời liền được. Chỉ thấy lão nhắm mắt trầm tư một hồi, rồi mở mắt cười nói:

"Hà hà..., e rằng tiểu ca còn chưa biết, bảo khí trong thiên hạ đều có linh tính, tự biết tìm đến người có duyên. Nếu là vô duyên, cầu cũng không được. Nếu là có duyên, muốn bỏ cũng không bỏ được".

"Theo lão phu thấy, sáo ngọc 'Thần Tuyệt' này, chính là có duyên với người, ta e không trả lại được đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 43: Lộ Xảo Chằm Như Tàng Chuyết?

Tinh Ngôn nghe được câu "Bảo khí thiên hạ, đều có linh tính" của Vân Trung Quân, trong lòng không khỏi máy động, lên tiếng:

"Lời của lão trượng rất đúng, tiểu tử hiểu rồi. Hôm nay tiểu bối có một vật muốn thỉnh giáo lão trượng".

Nói rồi Tinh Ngôn liền đem thanh thiết kiếm cổ quái vẫn còn một nửa quần trong tấm vải bố, trình lên cho Vân Trung Quân, nói:

"Bẩm rõ với lão trượng, thanh kiếm này là tiểu bối vô tình nhặt được trên Mã Đề Sơn đêm qua. Kiếm này hình như có chút cổ quái, mong lão trượng dùng tuệ nhãn nhìn đùm, giải thích rõ cho kẻ hèn này!"

Vân Trung Quân thấy Tinh Ngôn rất coi trọng chuyện này, liền chăm chú quan sát toàn bộ thanh kiếm. Trong ánh mắt mong đợi của Tinh Ngôn, hồi lâu mới lẩm nhẩm nói:

"Vật này rất giống kiếm".

"Ách?" Nói thế là...hãy nghe tiếp đoạn dưới.

"Rất giống, nhưng lại không phải rất giống. Kiếm là kiếm, kiếm không phải kiếm, giống thật mà giả, muốn hiểu thế nào cũng được. Thật lạ! Vật này lão hủ cũng nhìn không ra, có lẽ không phải vật thường. Tinh Ngôn, ngươi phải bảo quản nó thật tốt, nói không chừng tương lai có thể rất cần".

Vân Trung Quân bình phẩm lung tung một hồi, Tinh Ngôn nghe cũng như đang lạc trong mây, lơ mơ chẳng hiểu gì cả. Bất quá còn may, dù sao cũng biết thanh kiếm này không phải là vật tầm thường. Vân Trung Quân đã nói như thế, nhất định mình phải cất giữ cẩn thận!

Chỉ có điều, Vân Trung Quân lại tiếp tục cảm thán, như tạt một gáo nước lạnh vào Tinh Ngôn đang khoái hoạt:

"Không đúng không đúng! Đáng tiếc đáng tiếc! Xem mũi kiếm sáng ngời như tuyết này thì có lẽ không phải là thần khí, cũng không phải là vật báu. Phải biết thần vật có linh tính, nhất định tự biết làm u ám. Nhìn mũi kiếm này sáng rõ như thế, xem ra cũng chỉ là lợi khí tầm thường..."

Chợt nghe lời chuyển ngoặt này, Tinh Ngôn không khỏi có chút chán nản. Nhưng nghĩ lại thì thấy thoải mái, thậm chí còn có ý vui sướng:

"Hi...lời của lão trượng cũng có chỗ hơi mâu thuẫn, thử nghĩ kiếm ngoài sắc bén, thì còn có thể có chỗ tốt nào chứ! Sáng rõ như tuyết, khả khả!...Không tệ không tệ! Như thế càng hay!"

Không nhắc thiếu niên đang ở đó thâm tự đắc ý, lại nói Vân Trung Quân, bình luận đã xong, trả kiếm lại cho Tinh Ngôn, nói mất tiếng: "Ta đi đây...", rồi cứ vậy thông dong mà đi...

Bỗng nhiên đến, bất chợt đi, phiêu phiêu sái sái, bốn cọt cuộc đời.

Chỉ là, phía sau con người phiêu sái đó, còn vọng tiếng la hồn hển của thiếu niên:

"Lão trượng chậm đã! Ngài quên cho tiểu bối biết nhà ngài ở đâu! Tiểu bối còn đi trả sáo à!"

Kì thật, có một chuyện đúng là đã quên: Một già một trẻ cao hừng hàn huyền, đều quên đề cập đến danh hiệu của Linh Y Nhi. Vân Trung Quân quên nói mà Tinh Ngôn cũng quên hỏi.

.....

.....

Từ biệt Vân Trung Quân, Tinh Ngôn liền tiếp tục lên đường, đi nhanh về Hoa Nguyệt Lâu.

Trên đường vô sự, y không ngừng nhớ lại những lời của dị nhân Vân Trung Quân khi nãy. Tuy mấy chuyện phô trương khi đắc đạo thành tiên của lão, nói thẳng thì hơi vô lễ, chứ chẳng khác gì mấy câu chuyện cũ mèm của Thanh Hà lão đạo. Nhưng lão cũng có một vài luận điều, đối với Tinh Ngôn mà nói thì khá mới mẻ, đáng để suy ngẫm.

Vừa đi vừa nghĩ như thế, bỗng nhiên, Tinh Ngôn như nhớ đến gì đó, trong lòng hô lớn không hay, vội mở tấm vải bố bọc thanh kiếm ra lần nữa:

Quả nhiên không ngoài dự liệu của thiếu niên, thanh bảo kiếm vốn là quang hoa lấp lánh, lúc này lại hồi phục như cũ, lại thành một cây thước sắt âm đạm vô quang!

Càng hòng bết đó là, kẻ đó dù Tinh Ngôn kiên tâm hô hoá thế nào, kiếm đó cũng không lộ chút sáng nào ở mũi!

"Xong rồi xong rồi, nào ngờ kiếm này lại tự cao như thế! Vốn định đem nó đi chặt trúc gọt lê, lột da thú thì rất tốt. Giờ thì chỉ có thể đem nó làm cây gậy chống chơi thôi!" Tinh Ngôn không ngớt than thở.

"Ai, kệ đi, dù sao cũng chỉ là vật nhặt được..." Thiếu niên trên đường tự an ủi mình, bất tri bất giác đã về đến Hoa Nguyệt Lâu.

.....

.....

Mấy ngày sau, lại lặng yên như nước.

Tĩnh Ngôn đã định chủ ý trả sáo, nhưng lại không thấy thiếu nữ đó đến đòi. Lúc ấy lại quên hỏi nhà của Vân Trung Quân ở đâu, cũng không biết đường nào đến nhà thăm hỏi. Bất quá như thế cũng tốt, tuy nói Tĩnh Ngôn từ nhỏ đã được dạy dỗ sự thành thật của nhà nông, hiểu rõ đạo lý không phải vật của mình thì không thể lấy bừa, mới kiên quyết định chủ ý trả sáo như thế. Nhưng thực sự thì, sáo ngọc "Thần Tuyết" làm bạn với y đã lâu, bây giờ phải trả, đúng là có chút không nỡ.

Thảnh thơi thì thôi sáo, rảnh rỗi thì đi du ngoạn, ngày tháng cứ như thế nhẹ nhàng trôi qua.

Chỉ là, suốt mấy ngày bình yên đó, trong bất tri bất giác, lại có một lũ âm ảnh, suốt ngày trôi nổi trong lòng Tĩnh Ngôn, sinh sôi. lan tràn, cuối cùng lại như xương cá mắc ở họng...

Chuyện này phải nói từ Nghênh Nhi. Tiểu nha hoàn hoạt bát bên cạnh nhị nương trong Hoa Nguyệt Lâu này, có thể nói là ống loa của Tĩnh Ngôn. Tuy Tĩnh Ngôn thường ngày, không hề lưu ý mấy chuyện thêm mắm thêm muối ở Hoa Nguyệt Lâu. Nhưng bất cứ việc to việc nhỏ, bất luận là chuyện gì, cũng đều nằm trong lòng y!

Mọi chuyện này, không thể không quy công cho tiểu nha hoàn Nghênh Nhi. Trong Hoa Nguyệt Lâu bất cứ gió lay cỏ động, thì tiểu nha hoàn Nghênh Nhi tò mò vượt bậc này nhất định tìm mọi cách dò la. Sau đó, dĩ nhiên việc làm đầu tiên là tìm Tĩnh Ngôn để "Chia sẻ" thu hoạch!

Nếu đổi lại là trước đây, Tĩnh Ngôn không khỏi có chút bức bối vì bị quấy rầy. Nhưng mới đây tiểu nha đầu vô ý đề cập đến một chuyện, lại khiến y ghi nhớ trong lòng.

Thì ra, Nghênh Nhi nói với y, chủ tử nhị nương mà cô phục dịch, cùng vị Hồ công tử Hồ Thế An của nàng ta, đã vô cùng khăng khít với nhau, xem ra đã đến thời điểm phải nói chuyện hôn sự, bởi vì, Nghênh Nhi vừa mới phát hiện, nhị nương cũng bắt đầu đem tiền mà bản thân tích góp, cung phụng cho Hồ công tử tiêu xài. Xem ra, nhị nương đã định chủ ý, muốn theo Hồ công tử hoàn lương rồi.

Lúc mới nghe tin tức này, Tĩnh Ngôn cũng không có lưu ý gì. Bởi vì chuyện Trình nương tử trong Hoa Nguyệt Lâu, nhị nương có thanh danh nhất trong "Hoa nguyệt tứ cơ", phải lòng vị Hồ công tử đến từ Sơn Đông, trên dưới Hoa Nguyệt Lâu không ai không biết. Hơn nữa, ai nấy đều biết đây là một chuyện tốt. Phải biết hiện giờ rất coi trọng môn phiệt, rất ít có ân khách có lòng chuộc thân cho nữ tử thanh lâu.

Đoạn nhân duyên sắp thành này, còn truyền thành giai thoại trong Hoa Nguyệt Lâu. trở thành niềm mơ ước của các vị tỷ muội khác.

Tuy lúc đầu nghe Nghênh Nhi thông báo tin tức này, Tĩnh Ngôn còn có chút mỉa mai trong lòng, nói tiểu nha đầu này ra vẻ quá, chuyện mà ai cũng biết này, có gì đáng chú ý đâu. Nhưng sau khi nghe vài lần, Tĩnh Ngôn liền có chút lưu tâm.

Thiếu niên trước giờ thường chịu ân huệ của nhị nương, bắt đầu loáng thoáng cảm thấy hơi bất an.

Bởi vì, Tĩnh Ngôn biết, dưới tình trạng tiền bạc kiếm được gần như toàn bộ phải nộp cho tú bà, tiền tích góp của nữ tử thanh lâu, góp nhặt được không hề dễ dàng. Những vốn liếng trải qua gian khổ mới tích góp được này, đều để phòng thân sau khi về xuống sắc không còn tiếp khách được. Do đó, tiền tích góp của nữ tử thanh lâu, nếu không phải lúc khẩn yếu, nhất định không thể đụng đến.

Phải nói, nhị nương và vị Hồ công tử đó, đã đến giai đoạn "Thề nguyện ước định". Hiện tại nàng đem tiền tích góp của mình đưa cho Hồ công tử tiêu xài, về phía nàng mà nói thì cũng hợp tình hợp lý, không có gì không ổn.

Chỉ là, Tĩnh Ngôn hay long nhong trong thành, tự dưng sinh ra một dự cảm bất an.

Bởi vì, gần đây y thường thấy vị Hồ Thế An Hồ công tử tuổi trẻ nhiều tiền, vô cùng phong nhã đó, lại nhiều lần ra vào Khoái ý đồ phường!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 44: Thùy Nhân Hội, Vi Ngâm Ý.

Lại nói Tĩnh Ngôn nghe tiểu nha hoàn thuật lại, nhớ đến lời nói và hành động của Hồ Thế An mà bản thân đã từng chứng kiến, căn nguyên ngờ vực trong lòng càng lúc càng lớn.

Tinh Ngôn bình thường cũng không quá bận rộn gì, trong thời gian nhàn hạ, cứ suy đi nghĩ lại chuyện này, càng nghĩ, y càng cảm thấy kỳ quặc.

"Chẳng lẽ... vị nhân sĩ Sơn Đông Hồ Thế An, lại đang lừa gạt nhị nương?"

Tuy kết luận này tương đối tàn khốc, nhưng với trí tuệ của Tinh Ngôn, với những gì đã nghe thấy, thì đúng là không thể không suy đoán như thế. Tinh Ngôn không giống như tiểu nha hoàn Nghênh Nhi đầu óc đơn giản, đầu sao y cũng lẫn lộn ở phố chợ thời gian dài, lại ở lớp đọc qua thi thơ, mấy nữ tử tâm thường trong Hoa Nguyệt Lâu làm sao so bì được kiến thức với y.

Tinh Ngôn suy luận thế này:

Nếu như Hồ Thế An đến Nhiều Châu du học, thật sự có lòng muốn chuộc thân cho nhị nương, thì quyết không đến mức phải chi dùng tiền vật tích góp của nhị nương. Xem ra, Hồ công tử đó hiện đã là bản cứng, không đủ tiền xài.

Mà chuyện này, không phải chỉ là một vấn đề tiền tài.

Vốn là, thời đại nhà Tấn, chuyện nhân sĩ từ đệ cưới nữ tử thanh lâu, có quan hệ đến thể diện dòng tộc, rất khó được trưởng bối trong tộc đồng ý. Cho dù trưởng bối trong nhà Hồ Thế An tiến bộ, chấp nhận chuyện này, nhưng nhìn hiện tại Hồ công tử tiền dùng cho mình đã hết, nếu nghĩ muốn chuộc thân cho nhị nương, nhất định phải chia tay xin tiền nhà. Thế nhưng chuyện hán tiêu xài hết tiền ở thanh lâu, muốn giấu cũng không giấu được. Rất hiển nhiên, cha mẹ trưởng bối của hán nhất định sẽ cho rằng, kỹ nữ thanh lâu dụ dỗ con trai mình. Chữ "Chấp nhận" lúc đầu, cũng sẽ biến thành "Không chấp nhận".

Có lẽ, vị Hồ Thế An Hồ công tử đó, đã có thể được nhị nương coi trọng, thì tuyệt không phải là dạng ngu đần dốt nát, mấu chốt quan trọng này, há không nghĩ đến?

Nhìn hán cả ngày chỉ rong chơi trong Nhiều Châu thành, nhiều lần ra vào đồ trường, hiển nhiên căn bản không thật lòng muốn ở cùng với nhị nương!

Thật đúng với câu "Làm người chó quá xét nét" của tiền nhân, đợi sau khi Tinh Ngôn nghĩ thông mấu chốt đó, thì như mắc xương ngay họng, cả ngày luôn nghĩ đến việc trước giờ nhị nương đối xử với y rất tốt, lại phỏng đoán nàng ta hiện giờ chắc đang chìm đắm trong giấc mộng hoàn lương đẹp đẽ, thì thật như có trăm bàn tay đang cào xé lòng y!

Tinh Ngôn suốt ngày cũng không có chuyện gì gấp gáp, lúc nhàn hạ thì cứ nghĩ đến chuyện đau đầu này, thật là có chút ăn ngủ không yên, bồn chồn lo lắng.

Nghĩ ngợi trần trọc, thiếu niên xem ác như cừu này, đúng là nhìn không nổi, liền suy tính tìm cách thức giải quyết, cho nhị nương biết mấy căn do đó. Chỉ là, chuyện này có chỗ hơi khó xử, nhị nương đó đã si tình như thế, hiện tại trong mắt chỉ có tình lang của nàng ta, dường như không nhìn ra được chuyện này thực sự không thể có kết cục tốt vậy.

Đang lúc phiền muộn, lại thấy tiểu nha đầu Nghênh Nhi chạy đến tìm y tán gẫu.

Vừa thấy Nghênh Nhi, Tinh Ngôn hết như trước mắt bùng sáng, đột nhiên nghĩ đến một phương pháp bản thân không thể làm được, nhưng hoàn toàn có thể nhờ tiểu nha đầu trong phòng nhị nương này, thay y truyền lời!

"Ách... cách này tốt thì tốt thật, nhưng để nha đầu Nghênh Nhi này chuyển lời... sợ vẫn có chút không ổn".

Tinh Ngôn liếc nữ oa nhi đang thao thao bất tuyệt ở trước mặt mình, trong lòng hơi lo lắng, do dự bất quyết.

"Nếu như ta đem mấy căn do này, nói cho cô ấy biết từ đầu đến cuối, vậy có khác gì loan truyền khắp Hoa Nguyệt Lâu chứ? Không ổn không ổn! E là phải tìm cách khác".

Nghênh Nhi cứ ngồi đó huyền thuyên một mình, Tinh Ngôn trong lòng đang nôn nóng, chỉ trầm tư suy nghĩ, tìm xem có cách nào chuyển lời lường toàn kì mĩ không...

Úi! Có rồi!

Nghĩ nhị nương chính là tài năng trong "Hoa Nguyệt tứ cơ", bình thường nghe nói nàng ta cũng rành thi thơ, sao không soạn mấy câu thi kệ mà Nghênh Nhi đọc không hiểu, kêu cô ấy chuyển đến dùm? Nghĩ bản thân nhiều năm theo học Quý lão tiên sinh, chuyện thông hiểu thi thơ, ở trong Hoa Nguyệt Lâu ai cũng biết, mình làm một bài thơ nhờ nhị nương chi báo, cũng không quá đột ngột. Thuận tiện, cũng nhờ lời thi kệ, truyền đạt lời thăm hỏi của mình! Nhất cử lưỡng đắc, tuyệt, tuyệt!

Chuyện nhức đầu mấy hôm nay, một sớm đã được phá giải, Tinh Ngôn tức thì thấy vô cùng nhẹ nhàng trong lòng.

Tiền Nghênh Nhi đi, Tinh Ngôn vội quay về phòng riêng, lấy ra một miếng giấy để vẽ bùa của Thanh Hà lão đạo, nhón lấy cây bút lông ngựa, mài chút mực, lè lưỡi liếm liếm đầu bút, rồi cầm bút trầm tư:

"Viết cái gì cho hay đây? Nhị nương, nhị nương..."

.....

.....

"Có rồi!"

Thứ nhất, tài trí của thiếu niên này cũng hết sức hấp tấp, thứ nhì, dù sao đây cũng là lời kẻ cảnh tỉnh người, không cần cầu kỳ. Không bao lâu, Tinh Ngôn đã nghĩ ra mấy câu.

Chỉ thấy y múa bút thoăn thoắt trên giấy, như gió thổi mây bay, viết bốn câu thơ trên giấy:

Vài lời thăm hỏi yếu điệu nương

Dung quang vẫn mỹ lệ như thường?

Con đường sum họp khó thành thật

Giải thoát há là chuyện gió sương!

Bài thi kệ này của Tinh Ngôn, tuy làm gấp gáp, nhưng cũng rất có thâm ý.

Hai câu đầu, ám chỉ đến nhị nương, tán thưởng dung mạo xinh đẹp của nàng. Hai câu sau thăm hỏi chuyện thoát khỏi thanh lâu theo chồng của nàng, khó mà thành hiện thực bởi kẻ chơi bởi mây mưa sương gió qua đường.

Vạn sự đều xong, chỉ chờ nha hoàn Nghênh Nhi đến, nhờ cô ấy thay mình chuyển cho nhị nương.

.....

.....

Chăm chú nhìn tiểu nha hoàn miệng đang lẩm nhẩm, hình như nghiền ngẫm bài thi kệ đó, Tinh Ngôn không khỏi khần trương trong lòng:

"Tiểu nha đầu Nghênh Nhi làm gì mà cứ lẩm bẩm trong miệng hoài vậy, ngàn vạn lần chờ để cô ấy đoán được hàm nghĩa trong bài kệ này của ta!"

Xem một hồi, tiểu nha đầu mới ngẩng lên, hỏi Tinh Ngôn một câu:

"Tinh Ngôn ca...huynh chớ có gạt muội, cái này của huynh đúng là không phải thơ tình chứ?"

Giọng điệu chứa đầy sự hoài nghi, giống như đã nghi ngờ lâu lắm rồi vậy!

"Ách!..."

Vừa nghe lời này của Nghênh Nhi, Tinh Ngôn hết như bị sặc nước. Trấn định tinh thần, vội vàng biện bạch:

"Nghênh Nhi muội muội, muội chớ có nghi bậy! Ta chỉ là muốn nhờ nhị nương chỉ giáo..."

"Được rồi được rồi! Không cần giải thích đâu, muội tin huynh!..." tiểu nha hoàn ngắt lời thề thốt của Tinh Ngôn:

"Nghênh Nhi trước giờ chưa từng thấy huynh khách khí như thế, muội đâu thể nào từ chối được!"

Lời này tuy nghe có chút kỳ quặc, nhưng Tinh Ngôn nghe được, lại thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ nghe tiểu nha đầu đó lại thêm một câu:

"Thật đúng không phải thơ tình chứ? Tinh Ngôn ca ca, huynh chớ khinh thường muội không biết chữ mà gạt ta nha!"

"Ách..."

Nhộn nhạo cả buổi, thì ra tiểu nha đầu này lại không biết chữ!

Tinh Ngôn tức thì thấy lòng nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 45: Trù Trướng Thử Tình Nan Kí.

Nói hơn nói thiệt, sau một hồi múa lười, cuối cùng cũng thuyết phục được tiểu nha hoàn Nghênh Nhi thay y chuyển bài thi kệ đến cho nhị nương. Khi tiểu nha đầu đi rồi, Tinh Ngôn liền thở phào một hơi, chuyện khúc mắc trong lòng mấy ngày nay, coi như có thể đã giải quyết được rồi.

Có lẽ, nhị nương xem mấy câu thơ của mình, chắc có thể hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong đó. Ấn tượng với những lời kể về nhị nương hàng ngày, Tinh Ngôn nhận thấy vị nhị nương vang danh trong Hoa Nguyệt tứ cơ này, tuyệt không phải là nữ tử nông cạn chỉ có hư danh, chắc có thể đoán được ý ngoài trong bài thi kệ đó.

"Con đường sum họp khó thành thật, Giải thoát há là chuyện gió sương!..." Thiếu niên đang rối rảnh, lại nhin không được đọc lại bài thi kệ của mình mấy lần.

Đang khi ngâm tụng, thì hơi có chút ngần ngại:

"Ách...hai chữ "Giải thoát" này, liệu có quá thẳng thắn, có kích động nhị nương hay không? A...chắc không đến nỗi, nhị nương đại lượng, chắc không có trách ta".

"A...nói không chừng, nhị nương sau khi đọc hiểu, sẽ đến tìm ta hỏi tì mĩ. Như vậy ta sẽ có cơ hội đem hết mọi chuyện nghi ngờ trong lòng nói với nàng ta rồi!"

Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn có vẻ rất hớn hờ. Thiếu niên tâm tư đơn thuần, rất tin tưởng một khi bài thi kệ đó đến tay nhị nương, sẽ khiến nhị tỷ tỷ thoát khỏi con mộng đó.

Chợt thấy y lúc này ngồi ngay ngắn trên ghế, tay cầm bản "Thượng Thanh Kinh" đặc biệt, mà nghĩ là y đang tập trung đọc sách. Thực tế thì, hiện giờ toàn bộ tâm trí của y, đều đang chú ý đến động tĩnh ở căn phòng đó.

.....

.....

.....

"Kít..."

Thiếu niên đang hơi bồn chồn, thì có tiếng mở cửa vang lên.

Xem ra, nhị nương đó đúng là nữ tử có tâm tư mẫn tiệp, không để y phải đợi lâu.

Nghe tiếng cửa phòng kêu, Tinh Ngôn vội ngẩng đầu quan sát. Hà...người đẩy cửa bước ra, không phải nhị nương thì còn là ai?

Nhất định lần này nhị nương đích thân ra, là muốn hỏi rõ nguyên ủy trong bài thơ của y.

Tinh Ngôn tràn trề nhiệt huyết, vội bỏ cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy nghênh đón.

Nhưng lại không ngờ, một tiếng "Chát" vang lên, nhị nương sau khi đến gần, không nói tiếng nào, lại giăng một mảnh giấy xuống trước mặt y!

Tinh Ngôn vốn rất vui vẻ trong lòng, lúc này mới nhận thấy tình hình có vẻ không đúng. Ngưng thần quan sát, mảnh giấy vừa bị nhị nương giăng xuống, lại chính là bài thi kệ mà y vừa nhờ Nghênh Nhi đưa đi.

Đến lúc ánh mắt đưa lên đến mặt nhị nương, thiếu niên lúc đó mới phát hiện, vị nhị nương vốn đoan trang nho nhã, hiện tại gương mặt như có băng tuyết bao phủ!

Thấy tình hình vậy, Tinh Ngôn trầm than:

"Xong rồi! Sợ hỏng chuyện rồi..."

Tuy lòng xoay chuyển rất nhanh, nhưng vừa thấy vẻ nghiêm trọng của nhị nương mà mình chưa từng dự kiến, Tinh Ngôn vẫn có chút không biết làm thế nào. Đang ấp úng không biết nói sao thì nghe nhị nương này giờ không nói gì bỗng lên tiếng:

"Trương gia tiểu ca, thơ đã xem rồi, trả lại cho ngươi". Ngừng một chút, lại thêm một câu:

"Ngày sau xin tiểu ca chớ có viết ra mấy lời phong ngôn phong ngữ(lời nói bịa đặt) như thế, làm bẩn tai mắt của nô gia!"

Lúc nói lời này, ngữ khí của nhị nương vô cùng khe khắt, xem ra rất là tức giận.

"Hả?"

Vừa nghe lời oán trách, Tinh Ngôn hơi ngơ ngẩn, không hiểu lời của nhị nương có ý gì, suy nghĩ:

"Phong ngôn phong ngữ?...Nói vậy là sao?...Phong, phong, a!" Tinh Ngôn cuối cùng cũng có đáp án:

"Bốn chữ phong ngôn phong ngữ này, không hẳn là nói lời của ta là bịa đặt, là hư ngôn vô bằng vô chứng! Mà chữ phong này, còn mang chút ý đùa giỡn trêu ghẹo..."

Nghĩ được điểm này, Tinh Ngôn vội giải thích:

"Nhị tỷ tỷ, tỷ chớ hiểu lầm ta...mấy câu thơ ta vừa chuyển đến, không hề có ý chọc ghẹo gì! Ta, ta chỉ là muốn nhắc nhở tỷ tỷ... Ta chỉ là nghe nói, Hồ công tử đó, y, y bắt đầu tiêu tiền của tỷ tỷ..."

"Chớ nói nữa!"

Lời nói lộn xộn của thiếu niên mới nói đến một nửa, thì bị nhị nương nặng nề cắt ngang:

"Chuyện của ta và Hồ lang, không cần người khác chõ mồm vào!"

Nói đến đây, nhị nương phát giác ngữ khí của mình cũng hơi nặng. Xem tình hình trước mặt, Trương gia tiểu ca này chắc cũng chỉ là có ý tốt mà thôi.

Nghĩ được điểm đó, vị nhị nương nổi tiếng này cũng sớm bình tĩnh trở lại. Nàng ta dịu giọng nói với thiếu niên đang lúng ta lúng túng trước mặt mình:

"Trương gia tiểu ca à, ý trong thơ của ngươi, nô gia đọc đã hiểu. Chỉ là ngươi lại có chỗ không biết, Hồ lang đó, "

Nói đến chỗ này, nhị nương vốn lạnh lùng như băng, lại đỏ hồng hai má:

"Hồ công tử đó, y là một lòng si tình với nô gia, chân tình dào dạt! Tình đó ý đó, trời cao thấu hiểu. Nô gia há có thể cho phép người ngoài báng bổ đến chàng! Phận hạo ý này của tiểu ca, nô gia ghi nhớ trong lòng. Nhưng mấy lời như vậy, xin tiểu ca ngày sau nửa chữ cũng chớ nhắc đến!"

Nói xong, cũng không đợi thiếu niên lên tiếng phản biện, chuyển thân phát tay áo bỏ đi!

Tinh Ngôn đến lúc này mới biết, một phen khổ tâm của mình, đã hoàn toàn uổng phí.

"Xem ra, chuyện này nguyên nhân là do mình nhìn nhận sự việc quá đơn giản". Tinh Ngôn không khỏi thầm tự trách mình.

Chỉ là, trong khi hậm hực, y vẫn có chút nghi hoặc:

"Vì sao nhị nương đó, cũng không thèm nghe vài lời giải thích của ta?"

Đối diện với kết quả khác xa tưởng tượng, thiếu niên ngồi ngẩn ở đó, nghĩ hoài không ra lý do.

Qua một lúc, bức thi kệ đặt trên bàn trước mặt thiếu niên, cũng bị một trận gió không biết từ đâu thổi đến, nhẹ nhàng bốc lên, phiêu phiêu du du, xoay xoay lượn lượn, dần dà bay khỏi tầm mắt của thiếu niên rồi không biết đã rơi đến chỗ nào...

Kì thật, chính như nhị nương nói, Tinh Ngôn đúng là "Có chỗ không biết", phản ứng "Ngoài ý liệu" vừa rồi của nhị nương, lại hoàn toàn không thấy có điểm kì quái nào.

Tuy nói Tinh Ngôn căn cơ thông tuệ, tâm tư linh lợi. Nhưng y dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, về chuyện nam nữ tình trường, vẫn là hết sức mơ hồ.

Mấy cái tâm sự nữ tử tình trường này, há có thể dựa vào việc đọc nhiều thi thơ mà có thể hiểu được?

Do đó, Tinh Ngôn nghĩ bằng vào mấy câu ngắn ngủi cảnh tình đó, thì giúp được nhị nương thoát khỏi mê đồ, suy nghĩ đó rõ ràng là quá đơn thuần. Nghĩ nhị nương đó, đang là lúc tình cảm nồng nhiệt nhất với Hồ Thế An, hơn nữa nhị nương tâm tính vốn kiên nhất, đã dặt một lớp tơ tình, trùm chặt trên người tình lang của nàng, đâu dễ gì để người khác tác động.

Nói đến, tuy nhị nương đó vẫn giữ danh tiếng đoan trang, nhưng rốt cuộc cũng là một thân kỹ nữ. Tục ngữ nói "Đêm thanh lâu lạnh lẽo, chẳng khác gì địa ngục", chớ thấy hiện tại ngựa xe như nước, phồn hoa lóa mắt, một khi đến lúc tuổi tác chất chồng, dung mạo xuống sắc, thì cảnh cô đơn, vắng lặng nửa đời sau, há có thể chỉ dùng hai chữ "Tịch mịch" là diễn tả được?

Vì vậy, con đường duy nhất mà người ở thanh lâu đi được, chính là mong mỗi lúc nhan sắc bản thân chưa xuống, tìm được một người nương tựa, giao phó chuyện chung thân. Tất cả nữ tử thanh lâu, cho dù là có giá nhất, cũng chỉ có thể đi con đường duy nhất đó mà thôi!

Nhưng, bình thường nam tử đến chốn thanh lâu ăn chơi, thì có mấy ai có được chân tâm? Khách phong lưu cỡi ngựa đến thanh lâu, đều chỉ là tìm một thú vui để giải tỏa căng thẳng, có mấy ai nguyện ý bỏ tiền đến để chuộc thân cho nữ tử thanh lâu? Cho dù có công tử nhà giàu nhất thời vì sắc mà hứa hẹn bỏ tiền, nhưng cũng thường không qua được lời dèm bêu của người đời mà biến luôn.

Vì vậy có thể biết được, hiện tại nhị nương đó, không dễ dàng kiếm được một công tử si tình nguyện ý cứu nàng thoát khỏi hố lửa, thì sao có thể không một lòng chết vì hắn được? Hà huống, vị Hồ Thế An Hồ công tử đó, không chỉ là nhân vật phong lưu, làm người lại biết tình, hiểu đời, đúng là người chồng cả đời khó gặp.

Có thể nói, vị Hồ công tử hiện giờ hay ra vào đồ trường đó, ở trong mắt nhị nương, luôn là một viên ngọc hoàn mỹ không tì vết, là toàn bộ thế giới của nàng ta! Lúc này có thể nói nhị nương đúng là có tai như điếc, có mắt như mù, thì làm sao có thể nghe nửa lời nghịch tai của người khác?

Có lẽ, Tình Ngôn ở trong mắt nàng ta, bất quá cũng chỉ là một thiếu niên mới lớn mà thôi.

Do đó, phản ứng vừa rồi của nhị nương, cho dù Tình Ngôn nghĩ hoài không thông, nhưng thật sự là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

.....

.....

.....

Thiếu niên đang ngồi phiền muộn, lại nghe có tiếng cửa lay. Ngẩng đầu nhìn, thì ra là tiểu nha hoàn Nghênh Nhi, đang khiêng chân rời phòng, tóm lấy y hời hợt từ từ.

Thì ra, sau khi tiểu nha hoàn đem bảo thi kệ trình cho nhị nương, thì thấy nàng ta mặt trầm như nước, tuy không nói lời nào, nhưng Nghênh Nhi trong lòng biết rõ không ổn, nhất định là trong thư của Tình Ngôn có chỗ nào đó đã đụng chạm. Vì vậy, tiểu nha hoàn lo lắng trong lòng, vội bám theo nấp đằng sau. Đợi sau khi nhị nương đi khỏi, cũng ra khỏi phòng đến hỏi Tình Ngôn nhị nương có trách mắng gì y hay không.

Nghe Nghênh Nhi tốt bụng hỏi thăm, Tình Ngôn tuy đang bức rức, cũng theo lời hỏi, tùy tiện đáp lại cô ta mấy câu.

Tuy lên tiếng đáp lời, nhưng tâm tư của thiếu niên lơ lửng không tập trung.

Nhìn tiểu cô nương ở trước mặt đang cố gắng an ủi mình, Tình Ngôn bỗng thấy nhớ đến người thiếu nữ đồng tâm hiệp lực với mình hơn một tháng trước, Cừ Doanh...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 46: Sương Nhận Kịch Thu Phong, Thùy Hữu Bất Bình Sự.

"Cừ Doanh, Cừ Doanh..."

Chợt nhớ đến tiểu nha đầu Cừ Doanh, Tình Ngôn không kìm lòng nổi, lại lầm qua nhằm lại cái tên đó mấy lần.

Bộ dạng khả ái nói cười dịu dàng của Cừ Doanh, cứ thấp thoáng trong đầu Tình Ngôn. Hai dung mạo khác biệt ban đầu và lúc sau của thiếu nữ, những nét cười vẻ giận, không ngừng xen kẽ, đập chôn trước mắt Tình Ngôn.

Thiếu niên bị nhị nương mắng đến thần thái hơi hoảng loạn, ngay khi nhớ đến Cừ Doanh, trong lòng như có biến động, hệt như có được một gợi ý gì đấy. Chỉ đáng tiếc, tia sáng đó lóe lên chỉ trong tích tắc, đến khi y ngưng thần suy nghĩ, lại nắm bắt không được linh cơ thoáng qua ấy.

"Không sao...cứ tập trung đầu óc suy nghĩ lại vậy!"

Tình Ngôn dùng lực lắc lắc đầu, như muốn mọi ưu phiền trong đầu văng ra hết.

"A a...nghĩ coi nhị nương và Hồ công tử ân ái như thế, ta chỉ là một người ngoài, nhiều chuyện xen vào làm gì? Bị nhị tỷ tỷ mắng cho một trận cũng là phải!"

"Có lẽ đúng là ta đã quan trọng hóa chuyện này quá chăng? A...chính như câu nói 'Thiên hạ vốn vô sự, tự mình làm phiền mình'. Không ngờ ta cũng vướng vào câu nói đó, chẳng lẽ ta làm vậy là không phải? Hà..."

Thiếu niên tự châm chích mình, tự cười nhạo mình, tâm tình cũng theo đó mà nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Sinh hoạt của Tinh Ngôn, dường như lại quay về quỹ đạo vốn có: có chút buồn chán, nhưng cũng thỏa mãn.

Hiện tại, Tinh Ngôn có giao hảo tốt với các tỷ muội trong lầu, y đo kích thước của thanh kiếm cổ, nhờ họ may cho nó một cái bao ngoài bằng vải. Tinh Ngôn đem bao vải đó làm vỏ kiếm, bọc lấy thanh kiếm cổ có vẻ thích bị nói khích đó lại.

Bình thường, Tinh Ngôn cũng học theo điệu bộ của đám hào khách giang hồ, thế gia từ đệ, lúc rảnh rỗi đi lang thang trên đường thì đem thanh kiếm cổ đó, đeo xeo xéo sau lưng làm dáng. Dù sao Tinh Ngôn vẫn còn tâm tính thiếu niên, cảm thấy làm thế thể hiện uy phong lẫm lẫm, rất lấy làm thích thú.

Đương nhiên, kiếm này cũng không phải chỉ làm vật trang sức. Tinh Ngôn vào lúc nhàn hạ, cũng đi đến Quý gia tư thực, theo Quý lão tiên sinh trong lớp học sơ qua kiếm thuật.

Vốn là, trong Quý gia tư thực, cũng không phải chỉ giới hạn về lễ nhạc thi thơ. Thuật bắn cung cưỡi ngựa trị nước cũng được dạy sơ qua. Trong giáo trình của Quý lão học cứu, vốn có khóa học kiếm thuật. Đương thời quan niệm đào tạo hết sức chú trọng tổng quát, bố cục của một khóa học như thế cũng không có gì là kì quái.

Đương nhiên, kiếm thuật do vị Quý lão tiên sinh đức cao vọng trọng dạy bảo, không thể là loại kiếm thuật đơn thuần giết người đâm máu. Khi lão đầu khởi kiếm, tư thế ung dung nho nhã, nhắc chân vung tay, lúc chậm lúc nhanh đều rất hòa hợp. Thêm vào phối hợp với bộ râu dài lất phất, ống tay áo phất phơ của lão, nhìn từ xa chẳng khác gì thần tiên. Có lẽ, xưng kiếm thuật của Quý lão tiên sinh là "Kiếm vũ", thì cũng thật thỏa đáng.

Bất quá, cho dù xưng là gì, miễn sao thật sự khi diễn luyện, có thể cường thân kiện thể, thư giãn gân cốt là được. Vì vậy, những học sinh theo học, cũng múa hoài không biết chán.

Tinh Ngôn trước đây bởi vì nhà nghèo, không thể mua được đao kiếm thích hợp, thì lấy một cây tre vót làm kiếm giả. Kiếm tre đó lúc mùa lên, tuy cũng rất quý củ, nhưng cảm giác trên tay thì có vẻ lỏng lẻo. Khi y thêm vài tuổi, thì thấy xấu hổ cũng không dùng kiếm tre thao luyện nữa. Vì vậy, Tinh Ngôn đã rất lâu không đến tham gia khóa học kiếm thuật rồi.

Hiện tại thiếu niên vô ý nhặt được thanh kiếm cổ này, tuy nhìn không đẹp mắt lắm, nhưng dù sao cũng là một thanh kiếm thật. Vì vậy, mấy lúc nhàn hạ, Tinh Ngôn cũng tranh thủ chạy đến học kiếm với Quý lão tiên sinh, coi như để giết thời gian.

Buổi chiều hôm ấy, trong khoảng trống nơi vườn hoa hậu viện Hoa Nguyệt Lâu, Tinh Ngôn theo bài kiếm thuật mà Quý lão tiên sinh truyền thụ gần đây, diễn luyện một lượt. Thu kiếm tạm nghỉ, thấy trên người nóng nực, Tinh Ngôn liền áp kiếm vào má mình, cảm thụ sự mát lạnh từ thân kiếm truyền qua.

"Hà...nếu ngày đó trên Bà Dương Hồ, đem kiếm này kẻ vào cổ của tên Trần Khôi, chắc hẳn càng có hiệu quả? Khả khả!..."

Cảm thụ từng tia lạnh truyền đến từ thân kiếm, Tinh Ngôn bồi hồi nhớ lại. Từng hình ảnh khi y hợp tác với tiểu cô nương Cứ Doanh, cùng dọa nạt tên Trần trường nhóm lăm xằng làm bậy đó, chậm chậm trôi qua trong đầu.

"Úy!"

Vừa nhớ đến chuyện này, Tinh Ngôn liền chột máy động trong lòng!

Thì ra, thiếu niên cuối cùng cũng nhớ được suy nghĩ phiêu hốt, chập chờn lúc có lúc không trong đầu mấy ngày nay mà mình không sao nắm bắt được là gì:

"...Chuyện của nhị nương, đã có lòng tốt khuyên cáo mà không được, ta sao không giờ lại mách cữ chứ?"

Thì ra, Tinh Ngôn tuy hôm đó khuyên ngăn nhị nương không được, bề ngoài ra vẻ không nhắc đến nữa, nhưng trong lòng y, thiếu niên xem ác như cừu này, thật sự vẫn không bỏ qua chuyện của nhị nương. Tuy bản thân đã nghĩ ra cả ngàn lý do để chấp nhận, nhưng Tinh Ngôn tâm tư linh mẫn, cuối cùng vẫn không thuyết phục được bản thân tin Hồ công tử đó có chân tâm với nhị nương. Tinh Ngôn thật sự không thể lừa gạt chính mình được.

Rất nhiều khi chính là như thế, có vài chuyện có lẽ sau khi tin tưởng thì sẽ tốt đối với bản thân, cho nên liền ép bản thân tin tưởng. Nhưng có những chuyện, cho dù làm thế nào thì bản thân cũng không thể tin được!

Tuy nhị nương hôm ấy lời lẽ lạnh lùng trách mắng thiếu niên, nhưng Tinh Ngôn sinh tính hiền lành, không hề dễ bụng. Không những vậy, mỗi khi nghĩ đến chuyện nhị tỷ tỷ nếu như bị gạt cả người lẫn tiền, thì đối với nàng ta mà nói, thống khổ sẽ đến mức nào?

Do đó, tuy biểu hiện ngoài mặt vẫn như thường ngày, nhưng trong lòng, Tinh Ngôn luôn suy nghĩ, làm thế nào mới có thể nghĩ được một phương pháp lưỡng toàn kì nĩ, giúp nhị nương hiện giờ vẫn rất tin tưởng kẻ lường gạt đó, sớm ngày tỉnh ngộ.

Hiện tại, hình như cuối cùng cũng có chút manh mối.

Chuyện cũ ở Bà Dương đã gợi ý cho thiếu niên, giống như bỗng nhiên có được giải thoát. Ngóng nhìn lâu xá chỗ nhị nương ở cách không xa, Tinh Ngôn chột cười khi một tiếng, dụng lực vung thanh kiếm trong tay chém vào giò thu, rồi liền chuyển thân rời đi.

Ở sau lưng thiếu niên, một chiếc lá vàng cô độc sót lại ở đầu nhánh thu, dường như cũng không chống lại nổi ý thu xơ xác như đao như kiếm, đành rời đầu nhánh cao cao, dưới sự lôi cuốn của giò thu hiu hắt, lượn lờ, phiêu diêu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 47: Thao Qua Thập Nhất, Ấn Kiếm Phục Binh.

Lại hai ngày trôi qua, vào đêm hôm ấy, chính là Tinh Ngôn thực hiện nhiệm vụ tuần đêm.

Tinh Ngôn hiện tại chủ yếu vẫn làm công việc nhạc công trong ban nhạc, kiêm thêm chức hộ vệ không thuộc chuyên môn. Bỏ ý của lão bảo Hạ di lúc đó, chỉ đem chuyện không thuộc chuyên môn này nhằm động viên cho việc lập công của Tinh Ngôn, thay vì phải bỏ tiền ra thưởng mà thôi. Do đó, qua một thời gian dài, mới có thể đến lượt Tinh Ngôn làm nhiệm vụ một lần.

Cơ hội tuần đêm lần này, là một quyết định khó có thể có được, trong mắt thiếu niên, có ý nghĩa rất khác so với ngày trước. Hôm kia nghe báo đêm nay mình phải làm nhiệm vụ, Tinh Ngôn đã định chú ý, nhất định phải nhân cơ hội này, đem chuyện tên lòng gạt đó bịp bợm nhị tỷ, tốt xấu gì cũng phải giải quyết!

Cũng giống như những người tuần đêm khác, Tinh Ngôn cũng xách theo một cây đèn lồng, ở trong khu vực trước sau của Hoa Nguyệt Lâu, tới lui đi chuyển tuần tra, xem có biểu hiện khác lạ gì không.

Mặt tiền Hoa Nguyệt Lâu không lớn nhưng bên trong lại rất dài. Kì lâu này đã là đệ nhất Nhiều Châu, quy mô dĩ nhiên không nhỏ. Thính xá trước sau rất nhiều, đối diện, nối tiếp liên miên. Khoảng trống giữa được dùng bài trí hoa viên hồ nước, không gian hết sức rộng rãi.

Ngẩng đầu nhìn trời cao, mây kéo ngang trăng, ánh vàng đã mờ nhạt...chính là thời khắc tốt để làm chuyện mờ ám!

Lại nói Tinh Ngôn đi tới đi lui tuần tra sau trước kì lâu mấy lần, liền nhân lúc không người, lủi nhanh vào phòng bếp. Táo nương đã đi ngủ, trong phòng bếp hiện không có ai. Tinh Ngôn liền cào một ít tro than dưới bếp, trộn với nước, quét bừa bãi lên mặt nhằm che bốn la diện mục của mình.

Bôi quét xong xuôi, đang muốn ra cửa, cái giò vừa đưa qua ngạnh cửa, thì lại ngăn ngừa một chút, quay trở lại trong phòng. Thì ra, Tinh Ngôn tâm tư cẩn mật, vẫn có chút không yên tâm. Suy cho cùng lần này không giống ngày trước, nói không hay lỡ có người quen nhìn vào mặt nhận ra mình thì không hay, cẩn thận vẫn hơn!

Thế là, Tinh Ngôn lại lục lọi trong phòng bếp một trận, tìm thấy một dải khăn đen sạch sẽ. Y tháo cái khăn trắng đang bịt đầu xuống, xoa tóc rồi búi ở sau đầu, rồi lấy cái khăn đen đó, rẽ tóc buộc che trước trán. Trải qua một đợt cải trang nữa, diện mạo đã hoàn toàn khác.

Dự đoán trong màn đêm mông lung này, cho dù đụng phải người quen, trong lúc gấp rút, cũng rất khó nhận ra người này chính là vị thiếu niên trung hậu xưa nay.

Giả trang đã xong, Tinh Ngôn không dám chậm trễ, bước chân nhẹ nhàng, di chuyển nhanh về phía lầu xá của nhị nương.

Hiện tại đã gần nửa đêm, sắc đêm càng đen tối, trong Hoa Nguyệt Lâu này, phần lớn người đã chìm vào giấc mộng đẹp. Lại thêm đêm thu lạnh như nước băng, đâu có ai rảnh mà lang thang ra ngoài. Tinh Ngôn với dáng vẻ đã được cải trang quái dị, suốt đường đi không gặp nguy hiểm gì, mọi chuyện đều tốt.

.....

.....

.....

Người thiếu niên đang thăm kêu may mắn, chưa phát giác được, đằng sau thân hình đang cố gắng che giấu di chuyển của y, có một hắc ảnh vô thanh vô tức đang bám nhanh theo!

Cũng không biết vì sao, người theo đuôi đó, thấy hành vi quái dị của Tinh Ngôn, lại không hô hoán mà lại im lìm bám theo sau y.

Đợi đến khi Tinh Ngôn nhẹ nhàng bước lên hành lang trước phòng nhị nương, cẩn thận đứng nép bên song cửa lắng nghe động tĩnh ở trong phòng, thì hắc ảnh sau lưng y, lại đột nhiên bắt đầu tiêu tan, ẩn náu, dần dần dung hóa vào trong màn đêm mênh mông, không còn tìm thấy bất cứ dấu vết nào!

Chính là:

Gió thu thoáng thoảng người nương gió

Đêm tối mù mờ quỳnh chẳng hay!

Tạm không nhắc đến quái dị ngoài phòng, lại nói bên trong cửa sổ đó, tuy hiện đã gần nửa đêm, nhưng người trong phòng vẫn chưa an giấc. Trên cái án chạm hoa có đặt một cây nến hồng, vị Hồ Thế An Hồ công tử đó, hiện tại còn chưa nghỉ ngơi, đang ngồi trước án, nâng một cái chén rượu nhỏ bằng bạc, nhấp nháp từng ngụm. Dưới ánh sáng hạn hẹp của ngọn nến, phản chiếu cảnh tượng lung linh quái dị.

Qua một lúc nữa, nghe bên trong tấm màn hồng phía sau bức bình phong, có tiếng gọi nhẹ nhàng truyền ra:

"Hồ lang...đêm đã khuya rồi, sao không chịu đi nghỉ cho sớm?"

Tĩnh Ngôn nghe liền hiểu, là nhị tỷ tỷ ôn nhu thúc dục tình lang của mình đi nghỉ sớm.

Nghe giai nhân mới mọc, vị Hồ Thế An Hồ công tử đó, lại chỉ lạnh nhạt đáp một câu:

"Nàng ngủ trước đi. Đêm thu gió lạnh, ta uống vài chén cho ấm".

Tuy y hồi đáp như thế nhưng kì thật trong lòng đang có phiền muộn, muốn mượn rượu giải sầu.

Tên này gần đây ngựa nghề, ngựa quen đường cũ, cả ngày vui mình trong đồ trường, luyện tiếu không muốn rời. Lại hạn vận may không đến, trong mấy ngày gần đây, đã thua hết hơn bốn mươi lượng bạc trắng. Mấy bạn cờ bạc bình thường vui vẻ với hắn, lúc này chạm mặt thì ra vẻ không quen biết. Tuy túi tiền của hắn đã cạn, nhưng ý vào thủ đoạn phong lưu, lừa gạt vị kỹ nữ trong phòng thật lòng si tình với hắn, dễ dàng moi lấy ngân lượng từ chỗ nàng.

Chỉ là, mấy ngày nay không biết vì sao, lúc nhị nương đưa bạc thì biểu hiện không có vui vẻ như thường. Đến hiện tại, bản thân chỉ còn hơn nửa lượng bạc. Chưa nói đến chủ nợ thúc bách, hiện giờ tiền vốn đánh bạc đã cạn, cả một cơ hội gỡ gạc cũng không có, đúng là rất phiền muộn!

Ai! Phải nghĩ tiếp một cách gì đó, lừa nàng đưa thêm ngân lượng mới được...

Ngay lúc y đang khẩn trương tính toán trong lòng, thì nghe cánh cửa kêu "kẹt" một tiếng, giống như bị gió thổi hở.

"Ai...nhị nương cũng không cần thận...Trước lúc ngủ cũng không khép cửa cho chặt..."

Tên này uống rượu đã ngà ngà, nhất thời cũng không lưu tâm, chỉ trách nhị nương không cần thận.

Chỉ là, thoáng chốc gió đêm đã ùa vào phòng, thổi ngọn nến lúc sáng lúc lu. Tuy gió không lớn, nhưng mang theo hơi lạnh đêm thu. Hồ Thế An bị gió lừa qua, đầu óc cũng tỉnh táo lại nhiều, liền ngẩng đầu nhìn ra cửa, sau đó chuẩn bị đứng lên khép cửa lại.

"Ai!"

Tuy say rượu mất hoa, nhưng Hồ Thế An trong lúc bất ngờ cảm thấy có chỗ không đúng, đang vịn lên án muốn đứng lên, thì đưa mắt nhìn ra chỗ cánh cửa kì quái đó. Vừa nhìn ra, Hồ Thế An tức thì rợn tóc gáy lên!

Thì ra, trong bóng trắng tối nhờ ở cửa, có một người yên lặng đứng đó, đang lạnh lùng nhìn hắn!

Hồ Thế An vừa thấy tình trạng này, hơi rượu lập tức bay đi hơn nửa. Tên này cũng lạnh lẽo, tức thì hiểu được kẻ đến không thiện, giờ chén rượu trong tay định ném vào hắc ảnh đó thì cảm thấy trên cổ đột nhiên lạnh ngắt, đã bị vật gì đó chèn lên.

Thì ra, vị khách không mời mà đến đó, nhanh như chớp còn chưa cho hắn ném chén rượu đi, đã xuất kiếm kề vào cổ hắn!

Thấy tính mệnh bị uy hiếp, Hồ Thế An lập tức tứ chi cứng đơ, không dám cử động. Trong phòng, lại khôi phục sự yên tĩnh.

Qua một lúc lâu, mới nghe một tiếng "Càng", chén rượu trong tay Hồ Thế An cuối cùng đã tuột khỏi tay hắn rơi xuống đất, gây ra tiếng động đó.

Tiếng chén rượu chạm đất rốt cuộc đã kinh động nhị nương. Lúc này nàng ta cũng cảm thấy không khí trong phòng hơi cổ quái, không khỏi run giọng kêu lên:

"Hồ lang?"

...Không có tiếng Hồ lang đáp lại, chỉ nghe một thanh âm lạ lẫm vang lên:

"Kiếm bén của ta đang kề trên cổ Hồ lang của nàng!"

"Nếu la lối, ta một kiếm giết hắn liền!"

Câu nói kìm hãm giọng này, tuy thanh âm không lớn, nhưng rất có công hiệu, nhị nương lập tức hiểu được tình thế trong phòng. Chỉ hai câu nói đó đã thể hiện việc này được sắp xếp từ lâu, dự liệu được tình huống nữ nhân kinh hoàng không kim chế được la lên.

Nhị nương tuy thân còn trong chăn, nhưng vừa nghe lời này, lập tức cảm thấy cả người lạnh lẽo như đang nằm trong hầm băng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 48: Tương Tri Do Trạch Kiếm.

"...Đại, đại, đại vương đêm khuya viếng thăm, không, không biết...có thể giúp gì được ngài?"

Nghe tặc nhân lên tiếng, xem khẩu khí cũng không giống đặc biệt đến lấy tính mạng của hắn, Hồ Thế An liền thở phào nhẹ nhõm. Tên này chó thấy bộ dạng phong lưu hào phóng của hắn mà lầm, kì thật cũng là dạng miệng cộp gan thỏ. Mấy ngày nay tên này thua bạc nợ cả ngày phiền não, không khỏi có chút nghi thần nghi quỷ. Lúc kiếm này kê lên cổ hắn thì suýt chút nữa đã tè ra quần, hắn cho rằng là chủ nợ không hiểu nội tình, không có kiên nhẫn chờ đợi, do đó sai người đến lấy tính mạng của hắn!

Đội tặc nhân lên tiếng, nghe khẩu khí hình như còn chưa chỗ xoay chuyển, áp lực đè trong lòng Hồ Thế An, lập tức nhẹ đi một nửa. Tuy lúc nói lời vừa rồi vẫn lấp ba lấp bắp, nhưng miệng lưỡi đã lại lưu loát.

Lúc này, nhị nương còn nằm trên giường, nghe tình lang nói như thế, lập tức cũng có phản ứng, vội nói nhanh:

"Đại vương có gì phân phó xin cứ nói hết! Hồ lang và nô gia đều sẽ tận lực làm. Chỉ là...ngàn vạn lần chó làm hại Hồ lang!"

Nàng ta nói xong câu này thì nghe có tiếng khóc sụt sịt vang lên. Vốn là nhị nương đang khoác áo ngoài, chuẩn bị bước xuống giường, cùng Hồ lang cầu khẩn tặc nhân nửa đêm viếng thăm này tha thứ.

"Phụ nhân trên giường kia! Chớ động đây, ở nguyên đó cho ta!"

Thì ra, vị "Tặc nhân" này, chính là thiếu niên Trương Tinh Ngôn. Y thấy dùng lời khuyên bảo nhị nương không được, chỉ đành làm ác nhân một lần, mong dọa tên Hồ Thế An này hoảng sợ tự chuồn đi, không còn lừa gạt tiền của nhị nương nữa.

Tinh Ngôn thấy nhị nương muốn xuống giường, trong lúc vội vàng quên không kìm giọng. Thiếu niên sau khi xuất ngôn ngăn cản nhị nương thì lo lắng, vạn nhất bị nàng ta nhận ra thì đúng là không biết làm sao để hạ đài!

Vừa nghe tặc nhân lên tiếng ngăn cản, tên Hồ Thế An liền quay về phía tấm bình phong gần giọng:

"Ồ yên trên giường! Mọi chuyện cứ nghe đại vương phân phó!"

Tuy ngữ khí trong lúc cấp bách, nhưng thanh âm vẫn ép xuống rất nhỏ, cảm giác lạnh lẽo trên cổ không lúc nào không nhắc nhở hắn, tính mạng của hắn đang nằm trong tay người khác.

Lời này vừa xuất, Hồ Thế An trong lúc mơ hồ phảng phất cảm thấy tặc nhân cạnh mình hình như gật gật đầu. Tên này lập tức như nhẹ thêm được hai phần, đang định siểm nịnh thêm mấy câu, thì nghe tặc nhân đó lên tiếng:

"Xem ra ngươi cũng rất thức thời, ta là hảo hán kiếm ăn trên Đại Cô Sơn ở Bà Dương Hồ! Hôm nay không mời mà đến chỉ muốn các hạ cống nạp cho ta vàng bạc, lão tử ta sẽ không đụng đến một sợi lông của ngươi!"

Nghe lời này của tặc nhân, hai người trong phòng vừa sợ vừa mừng. Sợ là vì không ngờ trên Đại Cô Sơn lại có tặc nhân gan dạ như thế, mừng là vì tặc nhân này chỉ đòi tiền, không có lấy mạng. Hồ Thế An và nhị nương đang lo lắng, nghe vậy lập tức yên tâm trở lại.

Chỉ là, nghiền ngẫm lời của tặc nhân một hồi, Hồ Thế An giương cái mặt khô nãy lên nói:

"Chuyện này, không dấu gì đại vương, trong tay tiểu nhân hiện tại quả thật không có vàng bạc..."

"Cái gì?". Thấy tặc nhân tức giận, Hồ Thế An lập tức cảm thấy cần cổ của mình hình như lạnh thêm vài phần.

"Nhị nương! Nàng còn không ít vàng bạc, mau lấy ra đưa cho đại vương đi!" Hồ Thế An cũng rất mau mắn, lập tức nhướng cổ gấp gáp kêu nhị nương.

Tên này nói xong câu đó, cảm thấy còn chưa đủ an tâm, lại bồi thêm một câu:

"Không cần sợ, sau này ta sẽ trả lại cho nàng!"

"Nhỏ giọng lại!" Tinh Ngôn rít lên.

Hồ Thế An nghe thế kinh hãi, lập tức câm như hến, đồng thời trên mặt hiện ra nụ cười nịnh bộ, cũng không biết tặc nhân bên cạnh có thấy hay không.

"Đại vương chớ động nộ! Chỉ cần ngài không làm hại Hồ lang, ngài muốn thiếp thân làm gì cũng được, để ta xuống giường đi lấy ngân lượng".

"Chậm đã!"

Tinh Ngôn nghe vậy vội ngăn cản. Phải biết tối nay y không phải đến để cướp bóc.

"...???"

Nghe tặc nhân cản, hai người đều vô cùng kinh ngạc, không biết tặc nhân đó trong hồ lô còn có thuốc gì. Hồ Thế An càng phát hoảng trong lòng, nghi hoặc, không biết tặc nhân này muốn thế nào mới thả hấn ra. Tặc nhân này không cầu tài, chẳng lẽ...đúng là chủ nợ sai thủ hạ đến lấy mạng mình hay sao?

Hồ Thế An đang nghi thần nghi quỷ, hai chân nhũn ra, thì nghe tặc nhân đó lại lên tiếng:

"Tên chó má này đừng hòng lừa ta! Ta đã chú ý người nhiều ngày, người phóng tay thoải mái, thường xuyên ra vào Khoái ý phường, bây giờ lại than khóc hết tiền với ta! Đừng hòng có lòng..."

"Không không không! Đại vương!" Hồ Thế An nghe lời của Tinh Ngôn không thiện, vội lên tiếng thề thốt:

"Kì thật..." Đang muốn nói ra nguyên nhân, thì đột nhiên hình như ngán ngừ, nhép miệng hồi lâu vẫn không nói ra được.

Tinh Ngôn đang muốn bức hấn nói ra lời thật, lúc này thấy hấn muốn nói lại ngưng, cứ nhóp nhép hoài ở đó, liền gia tăng lực tay, gằn giọng:

"Đừng có giấu diếm, mau nói lời thật cho ta, ta chú ý người đã lâu, nếu có nửa câu dối trá...Hừ, ta một kiếm chém chết!"

Thấy tặc nhân nổi giận, Hồ Thế An vội vàng đem hết mọi chuyện đánh bài thua, nợ tiền người ta thế nào, tường thuật cặn kẽ. Lại thêm Tinh Ngôn ở bên dọa dẫm, tên này không còn cách khác, phải đem chuyện lừa gạt tiền của nhị nương làm vốn cờ bạc rồi thua sạch túi kể ra luôn.

Tinh Ngôn nghe xong, cổ ý lớn tiếng nói:

"Nhìn bộ dạng người thế này, không ngờ vô liêm sỉ như vậy, lại đi gạt tiền nữ nhân để đánh bạc!"

Lúc này, nhị nương đang ở trong trường, cũng nghe rất rõ từng lời vừa rồi của Hồ Lang, lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, lòng như chìm xuống...

Thì ra, lúc tên Hồ Thế An này gạt tiền của nàng, nói với nàng là vì muốn chuộc thân cho nàng, phải thực hiện vài vụ làm ăn, kêu nhị nương đưa ngân lượng cho hấn làm vốn, kiếm thêm tiền lời để chuộc thân cho nàng và trang trải tiền phí trong Hoa Nguyệt Lâu...

.....

"Hồ lang...", một lúc sau, từ sau bức bình phong truyền ra thanh âm nữ nhân thê thiết.

"Hừ hừ!" Tuy đã biết rõ đáp án, nhưng nghe tên này chính miệng thừa nhận, Tinh Ngôn vẫn không kiềm được tức giận trong lòng, dụng lực tí mạnh kiếm vào cổ tên "Hồ lang".

Hồ Thế An bỗng thấy trên cổ hơi khác lạ, lập tức thất kinh trong lòng. Đang định quỳ xuống van cầu, thì nghe tặc nhân bên cạnh nói:

"Ai! lão tử trước giờ hành sự lỗi lạc, không đụng đến tiền tài của nữ nhân, làm sao đây?"

Tinh Ngôn nói thế, chính là muốn gây hấn với tên lừa gạt nhị tỷ này, khiến hấn biết khó mà biến đi. Phải biết, kỹ nữ trong Hoa Nguyệt Lâu, đều bán mình cho lão bảo Hạ di, tất cả số tiền kiếm được, phần lớn đã nộp cho kĩ lâu. Với tình hình như thế, kỹ nữ muốn tích cóp được tiền quả là không dễ dàng. Cho dù là cao giá trong Hoa Nguyệt Lâu như nhị nương, muốn tích cóp được tiền tài, cũng hết sức gian nan. Nhiều Châu không phải là tỉnh thành rộng lớn, khách đến tiêu khiển cũng không quá nhiều, thường thường cũng chỉ có thể kiếm được chút tiền son phấn. Số tiền tài tổn tâm huyết tích cóp được, đều phải dành dùng dưỡng già, đâu có thể tùy tiện bị lừa mất như thế!

Lại nói ý của Tinh Ngôn là muốn như thế, nào ngờ, tên Hồ Thế An đó bụng đầy xấu xa. Hấn nghe vị hảo hán trên Đại Cô Sơn nói như vậy, tròng mắt lập tức đảo lộn, nịnh bộ nói:

"Đại vương chớ đau đầu suy nghĩ! Ngài cứ nghe thử lời này của tiểu nhân, không bằng thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 49: Mạc Tòng Thế Lộ Âm Đầu Châu.

Lại nói Tinh Ngôn xuất ngôn gây hấn, chuẩn bị mượn cớ đánh cho tên khốn lừa gạt này một trận, nhưng không ngờ, tên Hồ Thế An đó lại vô liêm sỉ như thế, vì đề lấy lòng vị tặc nhân trước mặt, liền cười nhỉnh nói: "Đại vương chớ đau đầu suy nghĩ! Xin nghe tiểu nhân nói một câu, không biết đại vương có từng nghe qua Tứ cơ của Hoa Nguyệt Lâu này chưa?"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn lại không hiểu ý bên trong, không biết trong hồ lô của tên Hồ Thế An còn bán thuốc gì nữa, chỉ đành hàm hàm hồ hồ "Ừ" một tiếng, tạm thời mập mờ cho qua.

Chỉ là, nghe tặc nhân này lại như đã nghe qua thanh danh của cô nương nổi tiếng trong Hoa Nguyệt Lâu, Hồ Thế An tức thì cung kính:

"Hắc...tiểu nhân muốn bẩm báo với đại vương, ngài có biết nhị nương vang danh nhất trong Hoa Nguyệt tứ cơ, hiện đang nằm trên giường sau bức bình phong này hay không?"

Ngưng một chút, tên này liếm liếm mép, tán dương:

"Tuyệt tuyệt! Thân thể nàng mảnh dẻ nõn nà, hắc hắc...Xem tối nay cũng là ngày tốt giờ tốt, hảo hán không bằng vào đó hưởng dụng nàng, cũng không uổng phí chuyến đi của ngài!"

Không ngờ tên Hồ Thế An này, vừa nhắc đến chuyện phong nguyệt, lập tức miệng tròn như bôi mỡ, thao thao bất tuyệt. Hơn nữa ngôn từ phóng túng, khinh bạc, đúng là nửa điểm cũng không quan tâm đến suy nghĩ của người trong trường.

"Hồ lang?"

Còn chưa đợi Hồ Thế An nói dứt, sau bức bình phong truyền ra tiếng nhị nương kinh hô. Tinh Ngôn nghe tiếng hô này, cảm thấy nhị nương vẫn còn chút do dự.

Có lẽ, chắc nhị nương hiện vẫn hơi bất ngờ, ở trong đó kinh nghi bất định, không hiểu vị Hồ lang hiền lành điềm đạm của nàng, nói lời vô lương như thế là có dụng ý gì.

Chẳng lẽ, là kẻ quyền biến tạm thời để đối phó với tặc nhân?

"..."

Cùng với tiếng kinh hô của nhị nương, "Tặc nhân" Tinh Ngôn ở ngoài cũng giật mình tiến đến rất gần Hồ Thế An, quan sát kỹ thần tình trên mặt tên này, nhìn về xiêm y nhỉnh khinh bạc trên mặt hắn, liền biết lời vừa rồi của hắn tuyệt không phải giả trá.

Tinh Ngôn ngạc nhiên im lặng, là vì thiếu niên thiện lương này, vô luận thế nào cũng không tưởng tượng được, tên Hồ Thế An lại vô sỉ đến mức như thế!

Tục ngữ có câu "Nhất dạ phu thê bách nhật ân", cho dù Hồ Thế An chơi trò hai mặt với nhị nương, nhưng dù sao cũng là ân ái triển miên qua một thời gian dài, huống chi nhị nương đối với hắn một dạ thâm tình. Còn chưa đến lúc nguy hiểm lâm đầu, đã đem người bên cạnh mình lâu nay, không chút ngập ngừng hai tay dâng cho tặc đồ!

.....

.....

Ánh nền phiêu đảng chớp chòn, trong phòng nhất thời yên lặng. Dưới ánh nền lúc sáng lúc tối, gương mặt tuấn tú phong lưu của Hồ Thế An bày ra, nhưng lúc này Tinh Ngôn lại thấy vô cùng xấu xa.

Mất thấy chuyện này có chút nằm ngoài kịch bản khiến cho vị "Tặc đồ" hung hăng này, nhất thời hơi lúng túng...

Bất quá, dù sao thì đầu óc Tinh Ngôn cũng rất mau lẹ, suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng, trầm ngâm một chút đã nghĩ ra cách ứng phó:

"...Không ngờ tên này lại đề hèn như thế! Nhưng cũng không hẳn hoàn toàn là chuyện xấu. Tại sao ta không nhân cơ hội này, vừa hay đẩy thuyền xuôi dòng chứ?"

"Tốt xấu gì cũng phải khiến nhị nương tỷ tỷ nhìn rõ gương mặt thật của tên này, mới triệt để cắt đứt với hắn!"

Tên Hồ Thế An đó không thể nhìn rõ trong bóng đêm, có một nét cười đắc ý thoáng qua khóe miệng "Tặc đồ":

"Hừ! Tên xấu xa nhà ngươi lại muốn lừa ra, nghĩ với hạng người đê hèn như ngươi, người trên giường há có thể là nhị nương được sao?"

"Hà...đại vương! Từng câu của tiểu nhân...không không, từng chữ của tiểu nhân đều là thật! Nếu như có nửa lời gian dối, xin cho tiểu nhân..."

"Cho ngươi chết dưới kiếm của ta!"

Khiến vị Hồ Thế An vừa định hồn lại cảm thấy an ủi đó là, tuy vị hảo hán trên Đại Cô Sơn lời nói rất đáng sợ, nhưng thiết kiếm lạnh lẽo trong tay, lại theo câu nói này rút khỏi cổ hắn. Xem ra, lời vừa rồi của mình đã có tác dụng, thành công kích khởi sắc tâm của tên tặc đồ hung hãn này, khiến hắn đại khái bỏ qua cho mình chăng?

Tuy trong lòng suy nghĩ như thế, nhưng vị phong lưu công tử thông minh tuyệt đỉnh này, lại không dám động đậy chút nào. Vừa nãy đã chứng kiến thủ đoạn lời đỉnh của tặc nhân, sợ động đậy khiến vị hảo hán này hiểu lầm, việc này đâu phải trò đùa!

Đang suy tính thiệt hơn, lại nghe tặc nhân lên tiếng:

"Hắc hắc...lão tử ta cũng nghe đại danh của các cô nương Hoa Nguyệt Lâu đã lâu! Chi vì công việc bận rộn, không có thời gian rảnh để đi khám phá!"

"Hắc hắc...danh tiếng của nhị nương ta nghe như sấm dậy! Tội nay phải thử xem nàng có thật thân thể mảnh dẻ nõn nà hay không, hắc,"

"Ái!..."

Ngay khi Tinh Ngôn ngón từ háo sắc nói đến phun nước miếng, thì bất thành linh buột miệng hô một tiếng!

Thì ra, vị tặc đồ đang tận lực biểu diễn, đột ngột cảm giác móng vuốt của mình nhói lên, giống như bị ai đó đá cho một cước!

Giật mình kinh hãi, thiếu niên vội xoay đầu nhìn bốn phía, xem coi ai đá mình.

Bốn bề không một bóng người, chỉ nghe tiếng khóc sụt sịt của nhị nương sau bức bình phong.

Ánh mắt hoài nghi dừng lại trên người vị Hồ công tử, nhưng thấy tên này đang nom nớp lo sợ, không dám động đậy.

Cũng không phải hẳn. Một là, tên nhát chết này tuyệt không có đảm lượng vậy. Hai là, phương vị này cũng không đúng, trừ phi chân của tên này có thể uốn cong như rắn.

"Chẳng lẽ, là ảo giác của ta?"

Tinh Ngôn tìm không được giải thích hợp lý, bất giác có chút nghi thần nghi quỷ.

Kì thật, "Một cước" vừa rồi, cảm giác đau là không thể chối bỏ, đích xác là có người đá y!

Một cước này, chính là do một người luôn ẩn ở bên cạnh ban tặng. Người này chính là thiếu nữ Linh Y Nhi đã lâu không đến quấy rầy Tinh Ngôn!

Thì ra, vị cháu gái bảo bối của Vân Trung Quân, đối với chuyện sáo ngọc, luôn canh cánh bên lòng. Hai lần đòi sáo đều không công quay về, thật khiến nàng buồn bực!

Nói đến, lần đầu thỉnh linh gặp phải, không cẩn thận để thiếu niên chân như bôi dầu này chạy mất, coi như cũng có nguyên nhân là vì mình không biết thiếu niên này vừa giao hoạt vừa chạy nhanh như thế! Có điều lần thứ nhì mới đáng ghét, bản thân đã cải trang mà đến, nhưng không ngờ thiếu niên giao hoạt lại dùng chiêu số vô lại khiến mình kinh hoàng bỏ chạy!

Hai lần đều chán nản quay về, càng nghĩ càng thấy tức. Bình thường đám thiếu niên đồng lứa với mình, ở trước mặt mình không phải nom nớp lo sợ thì cũng thấp thỏm không yên. Bản thân lại bị thiếu niên giao hoạt đó hai lần làm nhục, sao có thể chấp nhận được. Tên đó không chỉ chiếm sáo của mình không trả, lại còn kích động kỹ nữ quấy phá mình,

Vừa nghĩ đến tình cảnh "Kinh khủng" đó, vị thiếu nữ lớn lên trong cung vàng điện ngọc, chưa trải việc đời này, không tránh khỏi rợn da gà khắp người!

"Hừ hừ...cừu này không báo, không phải là...nữ nhân!"

Thiếu nữ phần uất thâm hạ quyết tâm, nhất định cả đời không quên sự vô lễ của tên thiếu niên đó đối với mình!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 50: Trù Trưởng Cương Phong Hà Thái Cấp.

Đặc biệt khiến tiểu cô nương Linh Y Nhi cảm thấy phần nộ đó là, ông nội luôn thương yêu mình, lúc mình nhện không được đề cập đến chuyện sáo ngọc đang ở trong tay thiếu niên, tức thì gương mặt già lão đỏ lên, bất quá thoáng qua đã bình thường lại, đứng ở đó giả ngây giả ngô. Như vậy cũng xong đi, không ngờ ông nội ý đồ còn chưa tận, ăn nói lung tung, nói hành động của thiếu niên ấy, chính là ngấm hợp thiên đạo, có duyên với sáo ngọc "Thần tuyết" của mình, khuyên mình chỉ bằng quên cây sáo yêu thích đó đi..

"Hừ hừ...ông nội liệu có phải quá già nên hồ đồ hay không?"

Từ trước đến giờ ông nội chưa từng làm trái ý nàng, sau khi quen biết thiếu niên đó, lại có bộ dạng đáng ghét như thế. Vừa nghĩ đến chuyện này, miệng của Linh Y Nhi đã mếu máo!

"Hành động của tên khốn đó cũng coi là 'Ngấm hợp thiên đạo' sao? Bất quá là mấy trò trộm gà bắt chó, phạm pháp bắt giữ thượng quan mà thôi!"

Nghe ông nội mặt mày hớn hờ kể hết chuyện của Tinh Ngôn, Linh Y Nhi chỉ là hết sức coi thường.

"...Bất quá cũng phải nói lại, mấy cái chuyện này hình như cũng rất vui!"

"Hừ...tên đàn độn kia, nếu là bốn cô nương cùng hành sự, chuyện đó nhất định làm còn hay hơn nhiều!"

"...Nữ hài ở cùng với y, có đúng xinh đẹp như ông nội kể không?"

Bất tri bất giác, mấy ngày nay trong đầu của nha đầu Linh Y Nhi, những suy nghĩ như thế cứ ùn ùn kéo đến, canh cánh bên lòng toàn là những chuyện của thiếu niên giao hoạt đó.

"À! Mấy ngày này ta cũng rảnh rồi, thuận tiện đến quan sát tiểu tử đó, coi thử y còn làm chuyện gì 'Ngấm hợp thiên đạo' không!"

Nói đến, tiểu cô nương này cũng biết vài pháp thuật, lần trước đã sử qua một chiêu "Băng Tâm Kết" trên người Tinh Ngôn. Nhưng chiêu thức nàng dùng thành thạo nhất, phải kể đến chiêu "Thủy Vô Ngân" có thể hoàn toàn ẩn giấu thân hình.

Sau khi nàng ở chỗ ông nội học thành chiêu "Thủy Vô Ngân" này, thì hay sử dụng đi chọc phá người khác. Đây cũng chính là mục đích duy nhất mà nàng quấy rầy ông nội đòi học cho bằng được chiêu thức đó.

Bất quá, mấy ngày nay tiểu nha đầu đã quyết định dùng nó làm một chuyện chân chính. Nói là làm, Linh Y Nhi liền đến, rình rập bên cạnh thiếu niên.

Có điều, lần thứ nhì nàng đến Hoa Nguyệt Lâu, thì nhặt được bài thơ của Tinh Ngôn:

" 'Dung quang vẫn mỹ lệ như thường?' ...Hừ, dùng lời hoa mỹ, tên này nhất định là muốn lấy lòng vị nhị nương lạnh lùng đó rồi!"

Tiểu cô nương tự cho rằng đúng, hai ngày nay lại càng chú ý đến hành tung của Tinh Ngôn, xem y có còn làm chuyện tán tỉnh gì nữa không.

Bất quá, có lẽ là quá chú ý chuyện này mà có một chuyện nàng đã quên làm:

Kì thật, nàng hoàn toàn có thể dùng chiêu pháp ẩn thân "Thủy Vô Ngân" này, thu hồi lại sáo ngọc của mình...

May mà thiếu niên cũng nóng ruột, không để cho nàng đợi lâu, đã khiến Linh Y Nhi vừa hay phát giác được hành động mờ ám tối nay của y.

"Úy? Tên này tự biến mình thành xấu xí như thế, không giống là đi tán tỉnh gái, hình như là đi cướp bóc gì đấy. Mặc kệ, cứ đi theo xem rồi tính tiếp!"

Thế là, tiểu nha đầu không biết trong hồ lô của Tinh Ngôn còn bán thuốc gì, liền im lặng ẩn mình một bên, xem sự tình phát triển. Mãi đến khi thiếu niên nói những lời 'Dâm từ uế ngữ', thiếu nữ đang đỏ bừng mặt, không nhện được đá cho y một cú!

Bất quá, người thiếu niên gặp xúi quẩy này, lại không biết nguyên nhân bên trong, đứng ngẩn đó nghi thần nghi quỷ:

"Áo giác? Áo tương? Hay là vừa rồi mình nói như thật khiến ông trời tức giận, phạt cảnh cáo ta?"

"...Mặc kệ nó! Ta làm chuyện này không thẹn với lòng, vờ kịch này còn phải tiếp tục diễn cho xong!"

Thấy hành động của mình vừa rồi kinh động Tinh Ngôn, Linh Y Nhi cũng thầm cảnh giới trong lòng, nhắc nhở mình không được bộc phát tính nóng nảy, vạn nhất vở kịch này không diễn tiếp nữa thì làm sao?Hi...

Còn tên Hồ Thế An đó, đang tự cho rằng đã thành công, lại thấy tiếng cười nói của tặc nhân bên cạnh bỗng ngưng, tim liền đập dồn như trống đánh.

"Chẳng lẽ, tặc đồ này đã đổi chủ ý, không đi ngủ với nhị nương mà muốn hại tính mạng của ta?" Ngay cấp đến nơi, tên vô sỉ này không khỏi suy nghĩ lung tung, kinh nghi bất định.

May mà, tặc nhân hơi yên một tí, lại tiếp lời:

"Hình như lão tử từng nghe lời đồn, nói người và nhị nương rất là thân thiết. Nhưng vì sao hiện tại lại sảng khoái như thế, hai tay dang khoải hoạt cho ta?"

Tạ trời tạ đất! Không có muốn giết người. Tên Hồ Thế An vội vàng cuống quýt giải thích, muốn đánh tan nghi ngờ của tặc nhân, cho tặc nhân hiểu kiến nghị của mình, thuần túy là xuất phát từ tấm lòng:

"Hảo hán có chỗ không biết! Kì thật tiểu nhân và nhị nương, cũng chỉ là gặp nhau mua vui. Tôi dù sao cũng là con cháu của một sĩ tộc ở Sơn Đông, dạng kỹ nữ hạ lưu như thế, làm sao để ở trong lòng được? Còn thời gian qua ở với nàng ta, thật ra cũng chỉ là tham thân thể nồn nà của nàng ta, giải trí tạm thời mà thôi!"

"Buồn cười là nữ tử này, lại thật lòng cho rằng tôi sẽ chuộc thân cho nàng ta. Kì thật, ngân lượng của tôi đã thua hết, quay về nhà thì không biết nói sao, đang còn phải nghĩ ra một câu chuyện hoang đường để lừa dối cho qua, làm gì phải phí tiền với nàng ta. Còn cưới nàng ta hồi hương, làm vậy để nhục nhà gia môn à!"

"Thật sự tiểu nhân cũng đang khổ não không biết làm sao thoát thân, may mà tối nay đại vương đến, đúng là ngài đã giải cứu tiểu nhân khỏi hố lừa rồi!"

Chắc hẳn những lời này đã kìm nén trong lòng hắn đã lâu, hiện tại có cơ hội, tên này liền nói ra như nước chảy mây trôi, không vấp vấp chút nào. Nói xong, trên mặt rịn một nụ cười xiêm ninh, tạo ra vẻ lời của ta là tận đáy lòng, chú ý đến động tĩnh của Tinh Ngôn, chờ đợi sự tích cực từ những lời nói tận phế phủ của mình.

Nghe được lời tâm tình của tên Hồ Thế An, Tinh Ngôn không có chút kinh ngạc nào. Đúng ra cũng có tí chút kinh ngạc, đó là không ngờ tên này lại vô lương như thế, trước mặt nhị nương đã cùng ân ái một thời gian dài, lại nói những lời bạc bẽo ti bi như vậy. Thằng thần phải nói một câu thế này:

"Tên khốn kiếp này còn vô sỉ hơn Trần Khôn gấp nhiều lần!"

Vừa nhanh chóng đánh giá trong lòng, vừa lưu ý đến phản ứng sau tám bình phong, thiếu niên kì quái nhận thấy, tiếng khóc sứt sứt vốn đang vang lên ở đó, hiện tại bỗng nhiên không còn bất cứ âm thanh nào...

Ách!...

Tinh Ngôn quau đầu nói với tên Hồ Thế An:

"Thật sự vị công tử này có chỗ không biết, cũng không hiểu rộng rồi, lão tử gần đây lòng đã hướng đạo, tạm thời không gần nữ sắc..."

"A! Hảo hán đã hướng đạo, nói như thế,"

Vừa nghe lời này, Hồ Thế An lập tức mừng rỡ trong lòng, ngoài miệng cẩn thận hỏi lại:

"Nói như thế, đại vương sẽ tha cho tôi?"

Thiếu niên lại không trả lời ngay, nhất thời, không khí trong phòng rơi vào im lặng...

Qua một lúc, Hồ Thế An đang rối rắm trong lòng, cùng vị thiếu nữ Linh Y Nhi cũng đang mơ hồ ở bên, bỗng nghe thiếu niên cuối cùng cũng lên tiếng:

"Đạo của ta, chính là thuận theo lòng ta à!"

Linh Y Nhi ở bên nhìn rất rõ, đợi câu nói hết sức thành khẩn đó vừa dứt, thiết kiếm trong tay thiếu niên liền đặt sang bên, tiếp đó thì...

Quyền bay như mưa!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 51: Mộng Đoản Lạc Hoa Yên.

Tên tiểu tử Hồ Thế An, vừa nghe Tinh Ngôn nói lòng đang hướng đạo, trong lòng không khỏi vui mừng, hy vọng tặc nhân này tu công tích đức, tha mạng cho hắn.

Tên này đang cầu nguyện, bỗng nghe tặc nhân bên cạnh nói một câu không đầu không đuôi:

"Đạo của ta, chính là thuận theo lòng ta!"

Hắn còn chưa kịp suy ngẫm, thì nhận thấy cái vật lạnh lẽo trên cổ mình đã được lấy ra!

"Chẳng lẽ, ta đã thoát khỏi kiếp nạn này?"

Đáng tiếc, còn chưa kịp cho hắn cao hứng, tên này liền cảm thấy sống lưng bỗng đau đớn, hai nắm đấm mạnh mẽ của Tinh Ngôn tức giận giáng xuống, nắm đấm như mưa dầm lên thân thể của hắn!

Đến khi đau đớn không chịu nổi nữa, thấy tinh thể không ổn, tên này liền cố sức lùi sang bên cạnh.

Tinh Ngôn thấy tên vô sĩ này muốn chạy trốn, vội vàng đuổi theo, muốn đập ngã hắn, thì thấy vị Hồ Thế An đó đang chạy vòng vòng quanh cái án, không biết vì sao chân lại loạn choạng, "Bình" một tiếng, đã ngã chổng mông ra đất!

"Hay quá! Tên khốn này quả xúi quẩy, chạy trên đất bằng mà cũng có thể té ngã!"

Thiếu niên không biết, tên này té ngã trên đất bằng là do Linh Y Nhi ban tặng cho hắn. Tiểu nha đầu hiện tại đã hiểu thấu, tên Hồ công tử mà thiếu niên đang 'Chăm sóc' này, thì ra là một tên mặt người dạ thú! Lúc này thấy tên khốn kiếp đáng ghét đó muốn chạy trốn, Linh Y Nhi tiến đến nhanh như chớp, ở bên cạnh thò chân ra khiến tên khốn đó vấp phải té đập mặt!

Tinh Ngôn nào hiểu được nguyên do, trong lòng thầm hô một tiếng, vội vã chạy đến, tay trái chụp lấy gáy Hồ Thế An, ấn cổ tên này xuống, tay phải vận lực, dầm một trận vào lưng hắn!

Chỉ là, Tinh Ngôn tuy hết sức thống hận tên vô lương này, nhưng cũng không dám gây âm ỉ quá. Dầm một lèo mấy chục cái, Tinh Ngôn liền thu tay lại nhìn nạn nhân của mình, lúc đầu còn kêu mấy tiếng đau đớn, hiện tại một tiếng cũng không có. Tuy có chút không rõ nội tình, nhưng đây là chuyện thiếu niên mong còn không được nên cũng chẳng thêm quan tâm.

Tên Hồ Thế An này không dám kêu gào cũng có nỗi khổ của hắn. Thì ra, chớ thấy tên khốn này có gan lừa gạt nhị nương mà nghĩ hắn lì lợm, thật ra hắn cũng chỉ là dạng tham sống sợ chết. Lúc vừa ăn mấy đấm thì cũng kinh hoàng kêu lên một hai tiếng, nhưng đột nhiên nhớ lại thanh kiếm lạnh lạnh đó, tên này vội câm miệng lại, chỉ sợ thanh âm của mình quá lớn, dẫn đến kích động suy nghĩ giết người bịt miệng của vị tặc đồ cùng hung cực ác đó.

Do đó, hiện tại trong phòng, tuy không có tiếng kêu trời kêu đất, nhưng vẫn có tiếng bịch bịch của nắm đấm nện vào thịt.

Bất quá, tuy tên Hồ Thế An này cố gắng chịu đòn, hoàn trả nợ phong lưu của hắn, còn chỗ ở của nhị nương cũng ở nơi vắng vẻ, nhất thời không sợ có người nghi ngờ. Nhưng Tinh Ngôn lo lắng, dù sao hiện tại đã là đêm khuya vắng lặng, không thể gây nhiều tiếng động được, mục đích chỉ là giáo huấn tên này một trận, cũng không thể đánh hắn hoại được. Thế là, lại dầm thêm mấy chục cái, vị hảo hán trên "Đại Cô Sơn" liền thụ tay nghỉ ngơi.

Tinh Ngôn đứng lên, đang định lên tiếng uy hiếp, nhưng nhìn tình hình dưới đất, lại bỗng nhiên bật cười, mắng:

"Tên khốn này cũng thật giỏi hoạt! Lão tử đã ngừng tay, còn nằm ở đó giả bộ?"

Thì ra, sau khi Tinh Ngôn ngừng tay, tên Hồ Thế An vẫn nằm lăn lộn ở đó, bộ dạng như đang bị người đánh!

Thấy tên khốn này làm như thế, Tinh Ngôn không khỏi vui vẻ bật cười.

Chỉ bất quá, qua một lúc, nhìn kỹ càng lại, vẻ mặt tươi cười của Tinh Ngôn chợt cứng lại:

Thì ra, tên Hồ Thế An đang giả bộ bị ăn đòn đó, quần áo lại biến dạng, có tiếng "Phốc phốc" vang lên, hệt như có ai đó đang đánh đập hắn!

Không cần nói, đây lại là vị Linh Y Nhi xem ác như cừu, đang ở bên đá đến sưng chân!

Tinh Ngôn vừa thấy tình hình này, hết sức kinh hãi, vội neho neho mắt cẩn thận quan sát, lại phát hiện, dưới ánh sáng âm đạm của ngọn nến, tên Hồ Thế An hiện tại cũng không thể động đậy, chỉ nằm thẳng cứng ở đó rên rỉ nho nhỏ.

"Ách...ánh sáng mù mờ quá, nhất định là ta vừa rồi tâm tình bị kích động nên hoa mắt thôi!"

Trần an trong lòng, Tinh Ngôn đi lên trước, nhìn tên khốn vô lương tâm đang nằm trên đất rên rỉ, trầm giọng hét:

"Cút!"

"Nếu như để ta nhìn thấy người ở địa giới Nhiều Châu làm chuyện bẩn thỉu, hảo hán ta sẽ lập tức thay trời hành đạo!"

Lời này tuy ngữ khí cực kì không thiện, nhưng vị Hồ công tử đang rên rỉ đó, vừa nghe nói vậy thì chẳng khác gì nghe lời đại xá, mặc kệ thân thể đau đớn, vội trở người đứng lên, như một làn khói vọt ra cửa rồi biến mất.

Mắt thấy Hồ Thế An ôm đầu lùi đi như chuột, Tinh Ngôn hết sức an tâm. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, thầm nói tâm sự đã giải quyết, phòng này cũng không phải chỗ ở lâu được, cứ rút đi càng nhanh càng tốt.

Tinh Ngôn đang định nhấc chân bước ra cửa, bỗng nghe sau bức bình phong truyền đến một giọng nói u buồn:

"Xin nghĩa sĩ chậm bước".

Tinh Ngôn lúc này mới nhớ đến nữ tử ở trong trướng hồng sau bức bình phong, đã lâu chưa có lên tiếng.

"Nhị nương gọi ta là 'Nghĩa sĩ', nghĩ nhất định đã hiểu rõ được tình thế lúc này rồi".

Tuy Tinh Ngôn đầy lòng chính trực, cảm thấy chuyện tới nay hết sức thuận lợi, nhưng không biết làm sao, đối với những biến cố vừa rồi, thiếu niên mười sáu tuổi này, tận đáy lòng vẫn ẩn ước có một chút bất an, nhưng lại không biết rốt cuộc chỗ nào không ổn.

Tuy nghe nhị nương kêu mình chậm bước, nhưng Tinh Ngôn lại không có ý chậm bước, vẫn động thân tiếp tục đi về phía cửa.

"Nghĩa sĩ nghe nô gia nói một câu".

"Nghĩa sĩ" vẫn không chùn bước, tiếp tục tiến lên.

"Thiếp thân có một bài thơ hòa với nghĩa sĩ".

Thân hình của "Nghĩa sĩ" tức thì ngừng lại.

Lúc này, Linh Y Nhi ẩn thân ở bên, nghe được sau bức bình phong, một giọng nói như không có chút tình cảm nào, trong ánh nến chập chờn, khe khẽ ngâm:

"Mấy độ sương thu lá vàng rơi, nhớ đến năm xưa nhuộm bụi đời, một buổi thấy lòng yên như nước, chỉ tiếc ba năm lệ bồi bồi..."

Đợi sau khi thanh âm phiêu hốt này tan biến, trong phòng lại khôi phục về yên tĩnh.

Nghe được bài thơ này, thiếu niên quay người lại, ngóng vào bức bình phong. Nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

...Cửa mở hiện đã cài then. Bóng người trong phòng đã xa tít, đêm thu lại khôi phục sự lặng lẽ vốn có.

Chỉ có mấy hơi gió đêm len qua khe cửa lùa vào, mang theo một tiếng thở than lưu luyến.

.....

.....

.....

Sau đêm thu đó, mọi chuyện phát sinh trong căn phòng đó, đều giống như lá vàng bị gió thu thổi sạch, không còn lưu lại chút vết tích nào. Trong ba năm sau, nhị nương vang danh nhất trong Hoa Nguyệt tứ cơ, từ khi tình lang thề non hẹn biển của nàng không từ mà biệt, lúc mọi người còn nuối tiếc cho nàng, thì nàng đã lại vui vẻ như cũ, nhìn không có chút ưu thương nào.

Trong ba năm, đã phát sinh rất nhiều sự tình. Chẳng hạn như, thiếu niên son đã ngâm thơ thổi sáo vui vẻ trong Hoa Nguyệt Lâu năm xưa, cũng sớm đã rời khỏi Nhiều Châu.

Tuy phát sinh rất nhiều cố sự, nhưng dường như đều không có liên quan đến nhị nương trong Hoa Nguyệt Lâu.

Mãi đến một đêm thu thê thiết giống vậy ba năm sau, tiểu nha hoàn Nghê Nhi vẫn theo nàng, tình cờ nghe được trong phòng nhị nương, có tiếng quần quai trên giường. Gọi thì không đáp, vội đẩy cửa bước vào, thì phát hiện nhị nương đã phục thuốc mà chết.

Hỡi ôi! Một đóa thiên hương, từ đây đã tàn úa rồi.

Thời gian vô tình cũng không xóa được vết thương ái tình. Hồn thom cốt sắc, từ đây vùi trong núi xanh cát vàng.

Nhị nương chết rồi, dung mạo vẫn như sống, chỉ có khóe mắt, vẫn đọng lại mấy hạt lệ châu.

Mọi người tìm thấy bên cạnh nhị nương có một bức lụa, trên đó dùng lối chữ khai nhỏ viết mấy dòng:

"Thiếp thân là người bạc mệnh, trên thế gian này không có người thân, cha mẹ thiếp thân, tuy không có ơn nuôi dưỡng, nhưng cũng có ơn sinh thành, trộm sống ba năm thù hiếu, nay từ già cõi đời, cũng không còn gì hối tiếc".

Tiếp đó lại dùng mực nhạt viết một bài thơ ngắn, đầu cuối chỉ có hai mươi tám chữ, nhưng viết đi viết lại mấy lần:

Mấy độ sương thu lá vàng rơi
Nhớ đến năm xưa nhuộm bụi đời
Một buổi thấy lòng yên như nước
Chỉ tiếc ba năm lệ bồi bồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 52: Nhập Thủ Hương Chi Bán Thế Duyên.

Đọa hoài minh nguyệt tam sanh mộng, nhập thủ hương chi bán thế duyên.

Quản Bình Triều viết lại.

Tinh Ngôn rời khỏi tiểu lâu của nhị nương, rón rén thân thể, chạy nhanh đến Hoa viên giữa sân, lúc này nơi đó không một bóng người, dưới ánh trăng lạnh lạnh, chỉ có bốn năm bụi hoa nhỏ tựa bên mấy hòn giả sơn trọc lóc. Trong góc Hoa viên gần với Phấn viên, có một cái ao vuông nhỏ nhỏ, nước mùa thu lóng lánh dưới trăng.

Hiện tại nước trong ao khi vọc tay vào thì rất lạnh lẽo, nhưng Tinh Ngôn cũng không có chọn lựa khác, vội dùng tay khóa nước rửa sạch tro than bôi trên mặt. Vừa rửa, vừa nghĩ:

"Nghe khẩu khí của nhị nương tỷ tỷ, e rằng đã nhận ra ta chính là vị "Tặc nhân" không mời mà đến rồi? Nếu không, sao có thể đột nhiên nhắc đến chuyện làm thơ chứ?"

Nghĩ đến chỗ này, thiếu niên không khỏi có chút ảo não:

"Rốt cuộc là sơ sẩy chỗ nào?"

"...Đúng rồi, nghĩ đi nghĩ lại, e rằng tiếng kinh hô đó của ta, quên mất phải kìm giọng lại. Bất quá nói đến cũng thật kì quái, lúc đó đúng là rất giống bị người đá cho một cú. A...hành sự một mình, dĩ nhiên có chút hoảng hốt. Nếu có Cừ Doanh ở đây, chắc hẳn lá gan của ta sẽ lớn hơn nhiều lần!"

"Ách...bài thơ lúc cuối của nhị nương rốt cuộc có ngụ ý gì? Giọng ngâm hình như chai sạn không có sức sống...Kì thật cũng khó trách, nhị nương tỷ tỷ đêm nay thấy rõ bộ mặt phụ bạc của tên Hồ Thế An đó, nhất định cũng rất đau khổ...Được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa, dù sao thì tên vô sỉ đó cũng đã bị tiểu gia ta đập cho một trận, ngày sau nhị nương cũng không bị mắc lừa nữa! Chuyện này như thế là xong, nghỉ ngơi mấy ngày, có lẽ tâm tình của nhị nương tỷ tỷ sẽ dần dần tốt lên thôi! Ai..."

Nói cho cùng thì Tinh Ngôn cũng chỉ là một tiểu thiếu niên mới mười sáu tuổi. Cho dù y có thông minh đến đâu, về mặt thể thái nhân tình, thì cũng không lường trước hết được. Đối với y mà nói, thế gian này không có chuyện gì có thể khiến y sầu muộn lâu được.

Thiếu niên lắc lắc cái đầu cho mấy giọt nước bám trên mặt văng ra:

"Khà...Vừa rồi tên vô sỉ đó bị ta dọa nạt một trận, e rằng cả đời hắn cũng không dám đến Hoa Nguyệt Lâu chơi bời? Thật là khoái quá khoái quá!"

Vừa nghĩ đến đây, Tinh Ngôn bật tiếng hoan hô trong lòng.

Trong lòng suy nghĩ như thế, nhưng tay chân vẫn không ngừng. Không mất bao lâu, y đã rửa sạch tro than bôi trên mặt, lại đem cái khăn vải đen, cẩn thận ném vào góc khuất của Hoa viên, lấy cái khăn trắng trong lòng ra, buột lại ngay ngắn trên đầu.

Sau một phen thay đổi diện mạo, không còn nhìn ra chút khí khái đạo tặc nào.

Chỉnh trang xong xuôi, trong lòng Tinh Ngôn lúc này mới an định. Vuốt lại áo quần thẳng thớm, hắng nhẹ một tiếng, từ trong bóng giả sơn cạnh cái ao bước ra, làm vẻ làm dáng như đang đi tuần, bộ dạng vào rừng làm cướp khi này đã biến mất, trở lại là một hộ vệ đảm nhiệm bảo vệ an toàn cho Hoa Nguyệt Lâu!

Lúc này, thiếu niên thoải mái trong lòng, phát hiện cái sân nhỏ vốn âm u, hiện đã sáng hơn nhiều. Ngẩng đầu nhìn lên trời, vầng trăng vốn bị mây che khuất, đã từ trong đám mây chui ra, hào phóng thả ánh vàng xuống khắp Nhiều Châu. Thiếu niên đang tản bộ trong sân, trên người hình như cũng bị tăng

tầng ánh bạc mờ mờ phủ lên.

Chỉ đáng tiếc, quang cảnh thanh tĩnh này, không hề duy trì được lâu. Thiếu niên đang hết sức đắc ý, còn chưa kịp đi được mấy bước, thì đột nhiên la lên một tiếng "Á".

Lần này, Tinh Ngôn có thể khẳng định, đích xác vừa rồi có người nào đó, đột nhiên gõ vào đầu y một cái!

Thiếu niên cũng mau lẹ dị thường, tựa như cùng với tiếng kinh hô, đột ngột xoay người, chăm chăm quan sát xung quanh đằng sau mình. Chỉ thấy dưới ánh trăng nhàn nhạt, khắp cái sân nhỏ trong đêm thu yên tĩnh, nửa bóng người cũng không thấy!

"Khô rồi! E là lại gặp phải yêu quái!"

Thiếu niên vừa mới trấn tĩnh, gặp phải chuyện cổ quái này, trong lòng lại bắt đầu kinh hoàng bất định trở lại. Cái gọi là "Một sớm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng", lần trước thảm trạng khi hàng phục yêu quái ghế của y và Thanh Hà lão đạo, đến giờ vẫn rõ ràng trước mắt, nghĩ lại phát sợ!

Tạm không nhắc thiếu niên hoảng hốt thế nào. Khởi cần nói, một cú gõ đầu vừa nãy, tác giả chính là vị Linh Y Nhi tiểu thư. Thì ra, vị tiểu cô nương Linh Y Nhi "Chim sẻ chực sẵn" này (Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn - ý nói tham lợi trước mắt quên họa sau lưng), không biết vì sao vẫn chưa chịu bỏ đi, đang bất pháp quyết "Thủy Vô Ngân", ẩn sau lưng Tinh Ngôn.

Một cú gõ đầu vừa rồi, chính là Linh Y Nhi thấy vị thiếu niên "Hành hiệp trượng nghĩa" xong, đáng về tự đắc như không coi ai ra gì, thì không kìm được tức giận, thế là nhện không được thò tay cú vào đầu thiếu niên một cái!

Ai...Kì thật Tinh Ngôn cũng quả là thật tình oan uổng: Linh Y Nhi dùng pháp thuật ẩn thân, y làm sao có thể biết được không phải không có ai?

Tiểu nha đầu quậy phá này gõ đầu Tinh Ngôn liền khiến y đứng đó vừa kinh vừa sầu:

"Xong rồi! Xem ra ngày giờ bất lợi, chắc là như vậy, hôm nay lại gặp phải yêu quái rồi!"

Hiện tại có lẽ, mình lúc nãy ở trong phòng nhị nương bị ăn một cước, cũng không phải là ảo giác của bản thân. Còn tên Hồ Thế An đó, sau khi mình ngừng tay, nhưng hắn vẫn giống như bị người đánh tiếp, e rằng cũng không phải là hắn nằm đó giả vờ như thế.

"Chạy?" Đây là phản ứng đầu tiên của Tinh Ngôn.

"Không được", lập tức phủ định lại.

"Yêu quái này không thấy hành tung, phiêu hốt vô thường, ta chỉ dùng hai cái giò do cha mẹ sinh ra, nhất định là chạy không thoát nó".

"...À, nghĩ kỹ tình trạng tối nay như thế, chỉ bằng cứ làm vậy!"

Trải qua mấy phen rèn luyện, Tinh Ngôn hiện tại cũng rất mau lẹ, tâm niệm xoay chuyển, lập tức đã có chủ ý. Chính là thiếu niên huyết khí phương cương, không khỏi có chút gan dạ liều lĩnh. Vừa rồi đã đuổi mất "Nhân họa" Hồ Thế An đi, giờ lại phải đảm nhiệm bắt "Yêu quái" này!"

"Ai. cây kiếm cùn trên lưng ta, hình như cũng không phải là sắt thường. Nhưng sao một chút động tĩnh cũng không có! Xem ra, e rằng cũng không thể coi là bảo bối gì rồi"

Lúc này, bất giác nhớ đến ngày xưa xem mấy cổ sự kì quái "Bảo kiếm gặp yêu", Tinh Ngôn không khỏi than thở trong lòng.

"Tạm không nghĩ nhiều nữa, cứ toàn lực thi triển pháp quyết cảm yêu của ta, thành bại chỉ trong hành động này thôi!"

Chỉ thấy Tinh Ngôn vẫn giữ nguyên dáng vẻ, giống như không có chuyện gì làm, thông thả tản bộ trên con đường Hoa viên lát cỏ. Đột nhiên, tự mình lảo nhảm:

"Hi...nghĩ đến thì nhị nương đó nhìn cũng thật không tệ! Thân thể mảnh dẻ nõn nã...Hà hà! Không bằng ta tiếp..."

Tuy muốn nói lại ngưng, nhưng người khác cảm thấy, thiếu niên này hiện đang động lòng xuân, ham muốn kích động.

Cuối cùng, có lẽ nói đã mỏi miệng, đại khái cũng nói hết mấy lời trong lòng, thiếu niên trong lúc mơ màng lại bất ngờ thêm một câu:

"Hắc! nhị nương à, so với tiểu nữ tử hôm trước đến quá rầy, nhị nương đúng là ôn nhu khả ái hơn nhiều!"

Người trẻ tuổi may mắn hoàn toàn không biết, chính câu nói vô tâm cuối cùng này của y, trái lại trở thành mấu chốt của một câu chuyện đầy lý thú:

Linh Y Nhi nghe thiếu niên nói mấy câu trước, thì sự tức giận của phụ nữ đã ùn ùn dâng lên. Tiếp đến nghe câu cuối cùng đó, càng là lửa cháy thêm dầu!

Chỉ thấy tiểu cô nương trốn trong không ảnh, bỗng chuyển động thân kiều tiến lên, đang muốn gõ tiếp lên đầu tên tiểu tử miệng mồm khinh bạc này một cú nữa.

"Hừ! Quả nhiên không ngoài dự tính của ta!"

Lại là thiếu niên giác quan nhạy bén, bỗng cảm thấy sau người có một làn gió ào đến. Nói thì chậm nhưng diễn biến rất nhanh, Tinh Ngôn lập tức xoay người như chớp, hai tay thỉnh linh giang ra, như kích như kiềm, liền ôm chặt lấy vị "Yêu quái" có thể ẩn giấu thân hình đó!

"Hừ! Chạy đi đâu!"

Thiếu niên hét khẽ một tiếng, ôm chặt lấy "Yêu quái" trong lòng, đè xuống khoảng đất bằng của Hoa viên!

"Ái..."

Bên tai truyền đến một tiếng la hoảng.

"Hay cho con yêu quái này, còn dám kêu gào...để ta cho ngươi thưởng thức sự lợi hại của Thái Hoa đạo lực!"

Thấy bất giữ thành công, thiếu niên không dám có chút lơ là nào, trong lòng luôn nhớ đến sự hung mãnh của yêu quái ghê gở Du, vội theo pháp môn ngộ được trên Mã Đề Sơn lần trước, đem cổ "Thái Hoa đạo lực" trong cơ thể, cực lực gọi ra. Tuy từ đêm đó đến nay, "Thái Hoa đạo lực" của bản thân chỉ như sợi tơ, nhưng dù sao có còn hơn không, bây giờ vừa hay dùng để hàng yêu!

"Yêu quái xấu cỡ nào ta cũng không sợ..."

Tinh Ngôn lăm ba lăm bảm trong miệng, không ngừng củng cố tinh thần. Ý cảm thấy cứ cố gắng chuẩn bị tư tưởng trước là tốt nhất. Nếu như yêu vật này đúng là xấu xí chịu không nổi, cũng không đến mức vừa thấy đã buông tay, việc sắp thành lại hỏng, để nó hại ngược lại mình.

A... Thái Hoa đạo lực này quả nhiên uy lực bất phàm! Tinh Ngôn vừa mới tập trung gọi ra, đã thấy yêu vật mà mình đang cố sức đè xuống, dần dần hiện nguyên hình dưới ánh trăng...

Nhưng thật ra là vị thiếu nữ Linh Y Nhi cập kê này, đột ngột bị tập kích, vừa xấu hổ vừa giận, đã quên tiếp tục thi triển pháp chú ẩn thân "Thủy Vô Ngân"!

.....

Thời khắc này, Tinh Ngôn đúng là có thể nói vạn phần khản trương, nỗ lực hướng ánh mắt của mình nhìn xuống "Yêu quái" dưới người, nhưng bốn mắt vừa giao nhau, một tiếng kinh hô lập tức vang lên:

"A! Sao là cô chứ?"

Chỉ thấy dưới ánh trăng trong sáng, một gương mặt xinh đẹp xấu hổ, đang dần dần lộ ra trong lòng thiếu niên...

Chính là:

Trăng trong rọi tiểu lâu

Lạnh lẽo tựa liêm câu

Bỗng đâu một thiên ảnh (Thiên ảnh: thân ảnh xinh đẹp của người con gái).

Làm tan hết ưu sầu.

Quay đầu ngắm

Sương còn ẩn trong ánh trăng

Choàng tay ôm lấy giai nhân

Hương thu ngan ngát...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 53: Nhất Hoảng Minh Nguyệt Diệu Vô Ngân.

Có lẽ cảnh tượng trước mắt này, khác xa một trời một vực với "Yêu dung" mặt xanh nanh vàng trong dự tưởng của y, Tinh Ngôn vừa thấy đáng vẻ xinh đẹp yêu kiều của thiếu nữ trong lòng, giật nảy mình rồi ngẩn ra tại chỗ. Thiếu niên ngơ ngác ngác lại quên buông hai cánh tay ra, vẫn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Linh Y Nhi!

Còn người trong lòng thiếu niên, hiện tại xấu hổ vô cùng. Nói ra, tiểu nha đầu ngang ngạnh Linh Y Nhi này, trước giờ đều quen thói vênh mặt hást hàm sai khiến, nhất hô bách ứng, chẳng sợ trời cũng chẳng sợ đất. Thế mà hiện tại bị thiếu niên liêu lĩnh này đè dưới người, lại hoàn toàn quên mất quát mắng, chỉ nằm đó đỏ bừng mặt, không nói được câu nào.

Đối với thiếu nữ mà nói, chỗ chết người đó là, đợi khi nàng định thần lại, phát giác tình trạng xấu hổ trước mặt, cũng cố gắng vùng vẫy muốn thoát khỏi sự kiềm chế của thiếu niên lưu manh này. Nhưng nhận thấy, không biết thế nào, sức lực bản thân vốn không yếu, vậy mà hiện giờ khắp người lại mềm nhũn, không vận được chút sức nào!

Cứ thế, trong đoạn thời gian ngắn đó, thiếu niên được ôm thân thể mềm mại, còn thiếu nữ xấu hổ lúng túng, nhất thời cũng chỉ ngoan ngoãn nằm dưới đợi người ta ôm xong, làn da mặt mỏng manh chịu đựng hơi thở nóng hổi từ miệng và mũi thiếu niên phả sang. Đôi tiểu nam nữ này, trong đêm thu yên tĩnh vắng lặng, với tư thế hết sức lóng ngóng, nằm trên mặt đất phủ đầy lá khô, một chút cũng không động...

May mà không lâu sau, thiếu niên cuối cùng cũng có phản ứng, phát giác tình trạng trước mặt quả thật khó coi. Vừa nghĩ như vậy, Tinh Ngôn vội vàng thả hai tay ra, đứng bật dậy.

Trong lúc hoảng loạn, lại liếc sang thiếu nữ đang nằm trên đất:

"Khô rồi! Sao lại là cô ta? Thật không ngờ cô ta còn biết pháp thuật ẩn thân!"

Trong lòng Tinh Ngôn vừa kinh hãi vừa thấy kì lạ.

Chỉ là bất kể nói thế nào, cũng là y làm ngã người ta trước. Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn vội cúi người xuống, đưa tay về phía thiếu nữ, muốn đỡ lấy thiếu nữ Linh Y Nhi vẫn còn nằm trên đất đứng dậy.

Không ngờ, nằm ngoài ý định của thiếu niên, lúc y vừa chìa tay được nửa đường, thì thấy thiếu nữ uể oải như đang ngủ đó, lại bắn vọt lên, nhanh chóng tránh xa mấy bước.

Thì ra, cô gái Linh Y Nhi hành động không gì cổ kị này, hiện giờ trong ngực như có một con hươu nhỏ chạy loạn, tim đập thình thịch không ngừng. Lại thấy thiếu niên chìa tay qua, tiểu cô nương lập tức cảm thấy tim đập càng loạn hơn, cũng không biết một cô khí lực từ đâu mà có, từ dưới đất nhảy vù lên, tránh sang một bên.

Hiện tại đã rất khuya, bốn bề im bật tiếng người, mấy điểm sáng trên lầu xá, hiện cũng đã tắt hết. Một trận gió đêm thổi qua, quét lá thu khô trên đất chuyển động loạt xoạt.

Bị gió thu mang theo hơi lạnh thổi qua, Tinh Ngôn liền hoàn toàn tỉnh táo. Nhớ lại sự thể vừa rồi, trong lòng không khỏi kêu khổ liên miên:

"Xúi quẩy xúi quẩy...đúng là oan gia ngõ hẹp mà! Làm sao ta cứ đụng phải cô ta thế này?"

Thiếu niên vốn nghĩ, chiếu theo kinh nghiệm mấy lần trước, thiếu nữ phen này bị y mạo phạm như thế, nhất định sẽ nghiêm trọng hơn, đối với y càng không tha thứ.

Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn không khỏi nhếch mép cười khổ. Dùng ngữ khí thành khẩn nhất, nói với vị thiếu nữ vẫn tránh bên kia, ân hận nói:

"Thật là không đúng, vừa rồi không nhìn rõ là cô, vì vậy...vừa rồi đề cô ở đó có đau hay không vậy?"

Đúng là gãi đến chỗ ngứa mà! Linh Y Nhi nghe lời này, mặt càng đỏ thêm, chỉ đứng ở đó vịn tay im lặng.

Thiếu niên mười sáu tuổi nào hiểu được tâm tư thiếu nữ, thấy vị nữ oa nhân ngang ngạnh lần này lại chỉ đứng yên không nói, lòng hết sức kinh ngạc.

Càng như thế, Tinh Ngôn càng thấy bức rút.

"A? đúng rồi," Tinh Ngôn tựa hồ đột nhiên nhớ đến gì đấy, "Vị nữ hài nhân ngang ngạnh trước mặt này, không phải là cháu gái của Vân Trung Quân lão trượng sao?"

Nghĩ mình cùng với ông nội của tiểu nha đầu này, quan hệ hoàn toàn không tệ, Tinh Ngôn tức thì lấy lại tinh thần. Chỉ thấy y tiến đến gần, khách sáo nói:

"À! Nhớ rồi, thì ra cô chính là người cháu gái của vị lão trượng Vân Trung Quân đức cao vọng trọng. Hà hà, ta nghe phượng danh của cô đã lâu, ách..."

Vừa nói đến đây, Tinh Ngôn lại nhớ mình quên chưa hỏi Vân Trung Quân phượng danh cháu gái của lão. Hắng nhẹ một tiếng, liền khòá lấp đi:

"Ặc ặc, không trách được lão trượng ở trước mặt ta tán thưởng cô như thế, nói cháu gái ngoan của lão vừa thông minh vừa linh hoạt, lại còn rất xinh đẹp! Hôm nay vừa gặp, quả nhiên là đúng như lời khen, hàng thật giá thật, tiểu tử ta ngưỡng mộ đã lâu..."

"Nói xàm!"

Thiếu nữ Linh Y Nhi đã dần định thần, nghe thiếu niên cố gắng lấy lòng mình, nói năng không đầu không đuôi, không nhận được xuất ngôn ngắt lời:

"Cái gì hàng thật giá thật chứ! đem ta so sánh với hàng hóa à, ông nội đâu có quan tâm đến cháu gái đáng thương của ông ấy...làm gì có chuyện khen ta lớn lên xinh đẹp!"

"Ai! Cô nương giáo huấn rất đúng...là ta ví dụ không thích đáng, ví dụ không thích đáng!"

Thấy vị thiếu nữ khó chịu này đã lên tiếng, Tinh Ngôn lập tức thờ phào một cái, vội lựa gió phát cò:

"A...là ta mù mờ không biết cách nói, làm sao lại đem cô nương như hoa như ngọc ví với hàng hóa tầm thường chứ. Bất quá cô nương nhất định phải tin ta, ông nội cô đứng là tán thưởng cô rất xinh đẹp! Không tin cô về hỏi thử..."

Thiếu niên này cũng là một tên láu lỉnh, vì để lừa được thiếu nữ vui vẻ, không còn trách y nữa, lời nói tốt đẹp liền tuôn ra như nước, khen không tiếc lời, cũng không sợ tiểu cô nương này quay về hỏi. Cho dù có hỏi, Vân Trung Quân làm sao có thể phủ nhận mấy lời này chứ?

Lúc lời tán dương đã tận, nhân ánh trăng sáng, Tinh Ngôn lên quan sát thiếu nữ trước mặt, thấy nàng đang tươi tắn vui vẻ, Tinh Ngôn lập tức yên tâm.

"Hà hà...thật ra nhìn kỹ, nữ oa nhân này cũng rất xinh đẹp!"

Dưới ánh trăng, thân thể thon thả của Linh Y Nhi vô cùng hài hòa, lúm đồng tiền trên má như hút ánh nhìn của người ta, dung mạo như hoa, dưới ánh trăng càng như sáng bừng lên, đáng vẻ toát ra sự hấp dẫn mê người, đúng là rất xinh đẹp.

Nếu so sánh, Cứ Doanh là mầm xanh đầy sức sống, thì Linh Y Nhi là sen hồng sớm mai.

Lặng người chốc lát, Tinh Ngôn lại nhớ đến chuyện vừa rồi, không khỏi tán thưởng:

"Cô nương quả nhiên không hổ là cháu gái của Vân Trung Quân, lại có thể dùng pháp thuật ẩn thân thần diệu như thế! Tiểu tử ta thật là bội phục sát đất!"

Thiếu niên tán thưởng vậy đều lời chân tâm thành ý, xuất từ phế phủ.

Nói đến, tuy đã theo Thanh Hà lão đạo làm không ít pháp sự, nhưng loại pháp thuật huyền diệu này, Tinh Ngôn là lần đầu tiên thấy tận mắt, tự nhiên cảm thấy hết sức thần kì.

"Mở mang kiến thức rồi chứ?"

Lại là Linh Y Nhi đó, thấy thiếu niên giao hoạt này đột nhiên cung kính như thế, cảm thấy rất hứng thú, tiếp tục chọc ghẹo y:

"Bất quá pháp thuật ẩn thân của ta dù cao minh, vẫn không địch lại Trương đại hiệp khách chúng ta..."

Vừa nói đến chỗ này, Linh Y Nhi bỗng ngưng bật, thì ra, nàng lại nhớ đến tình cảnh xấu hổ khi nãy, mặt vốn đã bốt đỏ, giờ lại không tránh khỏi bừng lên lại.

"Ha ha ha..."

Tinh Ngôn nghe vậy hiểu ý, không đáp lời, chỉ đứng ở đó cười khòa lấp. Nhớ lại hành động vừa rồi của mình, đối với con gái người ta mà nói, đúng là hết sức vô lễ.

"Đúng rồi, có một chuyện muốn nghe cô nương nói rõ một chút".

"Chuyện gì?" Thấy thiếu niên trịnh trọng như thế, Linh Y Nhi cũng hơi kinh ngạc.

"Cô nương đã là cháu gái của lão trượng Vân Trung Quân, có lẽ sáo ngọc "Thần Tuyết" ở chỗ ta, cũng là vật của cô nương? Tiểu tử vốn không biết điểm này, gây cho cô nương không ít hiểu lầm, thật là xấu hổ, mong cô nương bỏ qua cho!"

"Hừ hừ...hiện tại biết là ai không hiểu đạo lý rồi chứ?"

Lời này nghe thì như quả nặng, nhưng ẩn trong đó có chút ủy khuất.

"A...đều do ta trước đây không biết nội tình. Chi bằng thế này, cô ở đây đợi ta một chút, ta về phòng lấy sáo trả cho cô, cũng là vật về nguyên chủ".

Thời gian qua, Tinh Ngôn và sáo ngọc "Thần Tuyết" sáng chiều làm bạn, nhất thời phải phân li, trong lòng cũng vô cùng khó chịu. Y tuy lăn lộn phố chợ đã lâu, nhưng trong lòng vẫn là một thiếu niên son đã chần chừ, hấp thụ sự thuần phác đôn hậu của người son đã, hiểu rõ đạo lý không tham vật của người khác. Hiện tại sáo này đã gặp lại chủ cũ, cũng phải đem nó trả về thôi.

"..."

Kỳ quái đó là, người trả sáo thì sáng khoái như thế, chủ cũ của sáo lại không biết sao bắt chọt ngăn ngừa.

Tinh Ngón thấy Linh Y Nhi khẽ mấp môi, nhưng lại không lên tiếng, thì có chút hồ đồ:

"Nữ oa này mấy phen quấy rầy, không phải một lòng muốn lấy sáo ngọc về sao? Hiện tại thế nào lại không lên tiếng. Chẳng lẽ không tin ta?"

Tinh Ngón vừa định lên tiếng đánh tan nghi ngờ của thiếu nữ, bỗng nghe Linh Y Nhi nhẹ giọng nói:

"Hiện tại đã khuya lắm rồi, gió thổi đến lạnh cả người, ta phải về trước nghỉ ngơi đây..."

"Này, vậy lúc nào ta trả sáo cho cô?" Xem ra, Tinh Ngón đã quyết tâm trả sáo lại.

"..."

Nhìn không ra, vị thiếu niên miệng mồm lạnh lợi, hành sự bất chấp quy củ này, lại không hiểu lòng người khác như thế.

"Không cần gấp vậy đâu...Được rồi, để biểu thị thành ý trả sáo của ngươi, vậy lần tới ngươi mang sáo ngọc Thần Tuyết, đích thân đem trả cho ta!"

"Không vấn đề! Chỉ bất quá, ta còn không biết Quý phủ tọa lạc nơi nào".

"Rất dễ tìm, nhà ta ở gần Bà Dương Hồ. Ngươi cứ theo cách lần trước, đến bên Bà Dương Hồ thổi một khúc, ta nghe được sẽ ra tìm ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 54: Thần Nữ Sanh Nhai Nguyên Thị Mộng.

Mấy ngày kế tiếp lại trôi qua bình lặng như nước. Nhị nương dường như không hề biết chuyện tối đó, lúc gặp Tinh Ngón vẫn bình thường không có gì khác lạ. Có điều thỉnh thoảng sai nha hoàn Nghênh Nhi mang đến cho Tinh Ngón vài loại hoa quả lót dạ.

Tuy đã ước định trả sáo cho Linh Y Nhi, nhưng Tinh Ngón cũng không quá gấp. Bởi vì trong những ngày tới, lại có một ngày hết sức đặc biệt.

Trước đây, ngoại trừ dịp lễ tết, tất cả thời gian còn lại đối với Tinh Ngón mà nói, đều tựa hồ không có gì đặc biệt trừ ngày nhận tiền công. Nhưng hiện tại dường như hơi khác. Từ lúc quen biết Cứ Doanh gần hai tháng trước, Tinh Ngón cảm thấy mỗi khi giữa tháng, lại có một ngày rất đặc biệt.

Vài ngày tới đây sẽ là tròn hai tháng y quen biết với thiếu nữ Cứ Doanh đó. Tinh Ngón đã định chủ ý, đến lúc trả lại sáo, thuận đường đi ngắm khói sóng Bà Dương vẫn thường xuất hiện trong mộng.

Thỉnh thoảng nhớ lại, Tinh Ngón cảm thấy bản thân có chút mắc cười thế này:

"A...Ta lúc nào đã biến thành đa sầu đa cảm như thế chứ?"

Đối với sáo ngọc, tuy nói Tinh Ngón đêm đó khẳng khái chịu trả nó, nhưng dù sao vẫn có chút lưu luyến không nỡ. Làm bạn với cây sáo này đã một thời gian dài, cây Thần Tuyết lung linh khá ái đối với Tinh Ngón mà nói, đã không chỉ là một công cụ mưu sinh rồi. Cây sáo này, hiện giống hệt như một vị bằng hữu của Tinh Ngón.

Tuy sắp trả lại sáo, nhưng cơm áo ở Hoa Nguyệt Lâu thì vẫn phải kiếm. Tinh Ngón lúc rảnh thì đem bản nhạc khí đó ra cửa hàng chép lại một bản, ngừng một hồi, lấy mấy đồng tiền, mua về một cây sáo trúc cũng không tệ lắm.

Hành nghề đã lâu, Tinh Ngón hiện giờ đối với nhạc khí đã rất quen thuộc. Y biết, khi chọn sáo không chỉ phải xem chất liệu trúc, còn phải xem nó phải chăng là loại trúc đã được gia công đặc biệt rất lâu không hư hay không, phải tìm chỗ bằng phẳng lẫn nó một vòng, xem cây trúc này phải chăng thật tròn hay không. Chớ xem thường mấy cái chi tiết nhỏ này, trong con mắt của hành gia thổi sáo kiếm cơm Tinh Ngón, thường mấy chỗ nhỏ nhất như thế quyết định một cây sáo khi thổi lên thông thả hay cố sức, âm sắc là dễ nghe hay khó nghe.

Xem ra, Tinh Ngó đã sớm quên mất lòng hướng đạo khi xưa của mình, dường như chuẩn bị an tâm làm nhạc công cả đời.

Nói đến chiều hôm ấy, sau khi thổi qua mấy bản nhạc, Tinh Ngón cuối cùng cũng chuẩn bị đi kiểm Linh Y Nhi để trả sáo.

Chiều lệ, xin phép lão bản Hạ di của Hoa Nguyệt Lâu xong, Tinh Ngón liền dắt sáo ngọc "Thần Tuyết" ở hông, chuẩn bị xuất phát. Đương nhiên, tiền công tích góp hàng ngày của bản thân, cũng gói lại mang theo người.

Hành động đó của thiếu niên không phải là bùn xin bo bo giữ của. Có lẽ mấy đồng tiền này đối với người có tiền mà nói, thật không đáng gì. Nhưng đối với thiếu niên nghèo khổ như Tinh Ngôn, ba bốn lượng bạc đã là số tiền rất lớn. Vì vậy, vô luận Tinh Ngôn đi loanh quanh nơi nào, số tiền này cũng được y cẩn thận gói lại mang theo.

Nhân lúc mặt trời còn chưa xuống núi, Tinh Ngôn vội lên đường. Mọi thứ đều mang theo, chỉ có thanh thiết kiếm đó là vật duy nhất bị chủ nhân bỏ quên, chịu ủy khuất treo trên tường trong phòng Tinh Ngôn.

Khi y vừa lên đường không lâu, thì phát sinh một chuyện khiến y một phen kinh hãi.

Ngay lúc Tinh Ngôn cầm đầu đi, thì phát giác mặt đất dưới chân đột nhiên lắc lư. Hai chân của bản thân thì giống như dẫm lên một đồng bóng vại.

Lúc đầu, Tinh Ngôn còn cho rằng đây là ảo giác của bản thân. Đi thêm vài bước, mới phát hiện đất dưới chân quả thật đang rung động.

"Á! Địa chấn rồi!"

Càng đi về hướng đông, Tinh Ngôn phát giác mặt đất càng rung mạnh, thân thể không còn tự chủ được cứ lắc lư theo.

"Quái lạ! Đang yên ổn sao tự nhiên địa chấn chứ?"

Trong kí ức của Tinh Ngôn, hình như chưa gặp qua địa chấn. Do đó, sau kinh hãi lúc đầu, y liền cảm thấy chuyện này rất mới mẻ, lập tức đứng yên chỗ đó, cảm thụ cảm giác không gió mà động kì diệu này.

"Hà...rất thú vị!"

Chỉ đáng tiếc, còn chưa kịp cho y hưởng thụ, qua một lát, mặt đất này đã không dao động nữa. Tinh Ngôn nuối tiếc, lại chờ một trận dao động nữa nhưng chẳng thấy gì cả.

Thấy mặt đất không dao động nữa, Tinh Ngôn có chút thất vọng, chỉ đành tiếp tục cầm đầu lên đường.

Tuy Bà Dương Hồ không gần Nhiêu Châu thành cho lắm, nhưng hiện tại cước bộ của thiếu niên rất nhanh, suốt đường không dừng bước, không mất nhiều thời gian, lúc mặt trời vừa xuống núi Tây thì đã đến bên bờ Bà Dương thủy bạc.

Đến Bà Dương Hồ, Tinh Ngôn không lấy sáo ra thổi gọi tiểu cô nương đòi sáo đó đến liền mà tự có tính toán của mình.

"Hà...cháu gái của Vân Trung Quân, mấy lần gặp đều trong đêm. Hiện tại sắc trời còn sáng, ta không cần gấp gấp thổi sáo gọi nàng ta đâu".

Nghĩ như thế, Tinh Ngôn liền men theo bờ Bà Dương Hồ, đường đi khúc khuỷu, nhằm chỗ khi đó nói nói cười cười với Cừ Doanh mà đi.

Tuy thời gian chỉ mới hai tháng, nhưng đối với thiếu niên mà nói, những ngày cùng nhau đó, lại dường như đã trôi qua rất lâu rồi.

Trăm núi nghìn sông, tuy xa cách dung mạo xinh đẹp đó, nhưng hoài niệm sâu trong lòng không hề mai một.

Lúc đến đất cũ, người thiếu niên tâm tư vốn đơn giản này, hiện tại lại là trăm mối tơ vò. Tinh Ngôn giờ đã biết, tư vị "Nhìn vật nhớ người" là thế nào. Trên đường đi, đứng là thấy hoa cúc thì nhớ gương mặt xinh đẹp đó, gặp dương liễu thì nhớ cái eo thon thon...

Lại đến bên cạnh khối đá hồ đó, Tinh Ngôn nhìn khối đá mà Cừ Doanh từng dựa vào, ngơ ngẩn xuất thần. Tuy nhiên, Tinh Ngôn minh bạch thân phận mình thấp hèn, cùng nàng cách xa ngàn dặm, không có cơ hội gặp lại. Nhưng đã cùng đồng sinh công tử trong phong ba với Cừ Doanh, Tinh Ngôn biết, y vĩnh viễn cũng không thể quên gương mặt như cười như giận đó.

"Cây sáo ngọc Thần Tuyết này, hôm nay cũng không phải của ta. Hay là thổi nó lần cuối vậy".

Nghĩ như thế, Tinh Ngôn liền rút cây sáo ngọc ở hông ra, cẩn thận lau chùi mấy lần, đặt lên môi thổi lên.

Một làn sáo âm trong trẻo, phiêu đảng bay lên trên mặt nước Bà Dương.

Lúc này, mặt trời đã xuống dưới núi Tây. Một vầng trăng sáng đang treo ở trời Đông, ánh sáng ngàn dặm phủ trên mặt nước Bà Dương sóng gợn vạn khoảnh. Trôi nước mênh mông phản chiếu ánh trăng vàng trở nên sáng rõ, mặt hồ như gương. Trong bầu không thanh tịnh, vài đám mây cô đơn trôi. Còn ở nơi cực Tây, vẫn còn vài vầng đỏ, sắc màu kì lạ như nhuộm.

Gió thoảng mặt hồ, thổi bóng trăng lay lay. Xa xa thấp thoáng những cánh buồm quay về, nghe có tiếng sáo vắng vắng.

Tiếng sáo mang theo hoài niệm tình cảm của thiếu niên, cứ phiêu phiêu lượn lượn, quện trong khói sóng trắng vàng trên Bà Dương Hồ.

Đối với Tinh Ngôn đã từng thổi qua kì khúc "Thủy Long Ngâm" mà nói, hiện tại y đã không còn câu nệ vào một khúc một phổ, nhất thanh nhất điệu nữa. Đối diện với mặt hồ mênh mông khói sóng này, y chỉ là tùy tâm mà thổi. Tâm đến đâu, âm đến đó. Tất cả âm điệu phách tiết, đều phát ra theo lòng, nhưng lại tự hợp âm luật, như có một cổ ý tự nhiên.

Làn tâm thanh mang theo tất cả tình cảm khắc cốt ghi tâm của thiếu niên quyền trong gió nhẹ, lướt qua mặt hồ, quán quýt mây núi, bay lượn, nhảy múa trong bầu không yên tĩnh của Bà Dương Hồ.

Chính là:

Nước thu tới trời, trải dài như dải lụa mềm mông.

Khói sóng mịt mù, tiếng sáo mát lạnh như sương.

Ngay khi thiếu niên đem hết tâm tình của mình dung nhập vào trong tiếng sáo, không nhận thấy được, trên mặt nước cách đó không xa, trong ánh nước phản chiếu ánh trăng lấp lánh, đang có một vị bạch y thiếu nữ nhìn rất xinh đẹp, toàn thân phủ hoa trắng, từ trong nước thu thăm thẳm đó, từ từ bay lên.

Người thiếu nữ như tiên tử trong mặt hồ mềm mông đó, không phải ai khác, chính là vị thiếu nữ Linh Y Nhi mà Tinh Ngôn đã giao tiếp vài lần.

Chỉ thấy nàng đạp trên hoa sóng, đi đến bờ hồ. Sau đó, yên lặng đứng cạnh Tinh Ngôn, im lặng nghe sáo khúc tâm tư của y.

Hiện tại tâm tư của Tinh Ngôn hoàn toàn nhập trong sáo khúc, tuy giác quan kì diệu của y báo cho y biết, thiếu nữ đó đã tới, nhưng y đã nhập cảnh, vẫn không nguyện ngừng khúc sáo này.

Nhạc âm chứa đựng tâm tình nhưng lại thanh thoát, từ các lỗ trên sáo ngọc Thần Tuyết tuôn ra như nước chảy, phiêu đảng giữa trời nước bao la trước mặt.

Thật ngoài ý, vị thiếu nữ mà Tinh Ngôn luôn cho là huyền ảo, lúc này lại không gây âm thanh nào quấy nhiễu thiếu niên.

Lại qua một lúc, vị thiếu nữ đã đổi thành một thân cung trang thanh nhã, ống tay áo phất sang hai bên, chậm bước đi đến bờ hồ, cúi đầu lăm nhăm mấy câu, rồi đưa tay ngọc vẫy. Bỗng thấy trên mặt hồ lấp lánh, dựng lên mấy trụ nước, dưới sự tác động từ việc lăm nhăm của Linh Y Nhi, dần dần ngưng thành một cây đàn Không đầu phượng (Đàn Không: Loại đàn thời xưa, ít nhất năm dây, nhiều nhất hai mươi lăm dây).

Dưới ánh trăng thanh khiết, trên dây đàn Không do nước ngưng thành đó, quang hoa từng đóa từng đóa chớp động, nhìn như thật như ảo, như khói như sương.

Linh Y Nhi nhẹ nhàng đỡ lấy cây đàn Không đó, đầu ngón tay như hoa lan, phất nhẹ qua dây đàn, một loạt âm thanh đinh đinh đang đang vang lên. Tiếng đàn nhẹ nhàng, hòa cùng tiếng sáo trong trẻo du dương của thiếu niên, hệt như một vị thiếu nữ ôn nhu giỏi đoán ý người, đang dịu dàng khuyên giải u sầu cho thiếu niên.

Nhạc âm như tiếng trời, cứ vậy phiêu đảng trong trời nước Bà Dương mềm mông.

Sau khi chuyển mấy điệu, cây đàn Không bằng nước trong tay thiếu nữ, lại đột nhiên tiêu tán thành ngàn vạn đóa thủy châu, rơi xuống như mưa!

Dưới thủy hoa đầy trời, Linh Y Nhi nhẹ nhàng bước đi, chân đạp nhẹ lên mặt hồ lăn tăn, tay áo phất phới, dải tóc bay bay, theo tiết phách của sáo ngọc, ở trên mặt nước Bà Dương đạp sóng múa ca...

Trong tiên cảnh đó, bỗng nghe Lãng Ba tiên tử khẽ hé môi hồng, cất giọng ngọt ngào, ca rằng:

Xước ước lãng ba trần bất nhiễm

Đinh đinh ngọc lập thủy trung tiên

Liên phòng thâm tỏa tình nan lộ

Bán thổ u hương đậm như yên

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 55: Tầng Yêu Minh Nguyệt Âm Cao Lâu.

Sáo âm lúc ẩn lúc hiện, ca thanh uyển chuyển. Cuối cùng một lần sáo âm hòa với ca thanh, cùng gió đêm loãng ra trên mặt hồ rồi biến mất, tinh thần của Tinh Ngôn, dường như đang phiêu đảng trên mây, cũng dần dần quay lại nhân gian.

Linh Y Nhi vừa ca múa xong, nhẹ nhàng lướt trên mặt nước, lại đến trước mặt Tinh Ngôn.

"Đến sớm sao không gọi ta mà cứ thôi sáo mãi thế".

Thiếu nữ vừa dịu dàng ca, mềm mại múa, hiện tại có chút trách móc.

Tinh Ngôn nghe nhưng không trả lời, chỉ đưa hai mắt nhìn Linh Y Nhi, trong miệng lẩm nhẩm

"Cô...là tiên nữ trong nước sao?"

Hiện tại người thiếu niên ngơ ngẩn ngẩn ngẩn này, trong đầu toàn là hình ảnh Linh Y Nhi vừa rồi ở trên mặt nước, vững vàng như thường, nhẹ nhàng múa hát.

"Không phải! Ta là yêu quái trong nước! Ăn thịt người..."

Thấy vị thiếu niên vốn linh lợi, hiện tại biến thành bộ dạng ngơ ngáo. Linh Y Nhi lại nổi lòng tình nghịch, nhìn không được xuất ngôn chọc ghẹo. Đồng thời, còn giả làm mặt quỷ, bàn tay cong lại giả như vuốt quỷ múa múa. Chỉ đáng tiếc, nữ hài nhân này quả thật xinh đẹp, giả quỷ chẳng có chút đáng sợ nào.

"Hài..."

Thiếu niên nghe vậy, thờ dãi một hồi.

"Thì ra là yêu quái trong nước, hôm đó đến chọc phá ta, ta quả thật đã rất kinh hãi, tưởng tượng chắc phải thấy mặt xanh nanh vàng, miệng đầy nước dãi! Nhưng không ngờ..."

"Hay cho Tinh Ngôn nhà ngươi, vẫn giáo hoạt như thế. Nói nghe rất hay, nhưng lại ngậm xỏ lá ta..."

"A...Không dám không dám. Thấy được yêu quái giống như cô, kinh thì đúng là kinh, bắt quá là kinh ngạc vì yêu quái đẹp quá mà thôi! Hi hi..."

Khả năng là trong thời gian này, chứng kiến nhiều chuyện quái đản, hiện tại Tinh Ngôn từ lúc giật mình ban đầu đã định thần lại, nói chuyện lưu loát như thường.

Tuy nhiên, đáng về "Yêu quái" của Linh Y Nhi càng khiến nàng trở nên đáng yêu, Tinh Ngôn quả thật không sợ hãi chút nào. Hơn nữa không biết sao, tuy thiếu nữ trước mắt này rất xinh đẹp, nhưng mấy lần nháo loạn, Tinh Ngôn đối với nàng không hề tự thấy mình thua kém, tay chân lúng túng, ngược lại nói năng vẫn lưu loát như thường.

"Ta, ta là yêu quái đây!"

"Nếu như yêu quái xinh đẹp như thế, thì tiên tử phải trốn nơi đâu?"

"...Con người người quả là giáo hoạt, miệng đầy lời giả, chỉ muốn lừa gạt ta".

Tuy miệng nói thế, nhưng Linh Y Nhi rất vui vẻ trong lòng. Nói ra, diễm danh "Tuyệt Địch Linh Y" này, vang danh bốn biển. Nhưng dường như rất ít người nhắc đến trước mặt nàng. Bởi vì với thân phận của nàng, bình thường không có ai dám cười nói thoải mái với nàng. Lại thêm chúng nhân đối với vẻ đẹp của nàng, coi như là hiển nhiên là vậy, thường quên tán thưởng dung mạo mỹ lệ của nàng.

Bất tri bất giác, Linh Y Nhi trong ấn tượng của những người đồng lứa với nàng ở giang hà hồ hải, dần dần biến thành cao không với tới, phong độ hành sự kì lạ cũng thường khiến người khác cảm thấy vô cùng cao ngạo. Chữ "Tuyệt" trong "Tuyệt Địch Thần Y" tuy là chỉ sáo ngọc "Thần Tuyệt", nhưng đám thiếu niên tử đệ hâm mộ nàng, thầm giải thích là "Xinh đẹp lạnh lùng như tuyết", e rằng cũng không sai mấy.

Nếu Tinh Ngôn biết vị thiếu nữ hành sự tùy hứng trước mặt này, hình tượng bình thường là như thế, e rằng sẽ cảm thấy so với câu "Thanh Hà lão đạo đạo đức cao thâm, coi tiền tài như cỏ rác", càng khó mà tiếp thụ được!

Hiện tại không biết sao, vị Linh Y Nhi xinh đẹp lạnh lùng như tuyết này, nhân cây sáo đó, tình cờ gặp được thiếu niên không biết gì về mình này, lại cảm thấy hết sức nhẹ nhàng thoải mái. Trong lòng nàng chỉ cảm thấy thời gian tranh đấu với thiếu niên, giống như là chuyện vui vẻ mà bản thân trước giờ chưa từng thể nghiệm qua.

Bất tri bất giác, nàng dần dần có chút lưu luyến cảm giác thế này. Kì thật, ở cái đêm xấu hổ đó, lúc thiếu niên đề xuất lập tức trả sáo cho nàng, thời khắc đó trong lòng nàng, không hiểu sao lại thấy hoang mang. Còn mấy ngày nay, tuy tình cảnh đêm đó bị nam tử đột nhiên ôm vào lòng, thật là xấu hổ, nhưng nó luôn ẩn hiện trong đầu Linh Y Nhi. Mỗi lần nhớ đến, trên gương mặt xinh đẹp của vị "Tuyệt Địch Linh Y" này lại đỏ bừng lên!

Còn đối với vị thiếu niên tâm tư đơn thuần này mà nói, thì trái lại không cảm giác được gì, trong lòng không thấy gì đặc biệt. Tuy nhiên, mấy lần thiếu nữ quấy rầy y, quả thật gây cho y không ít phiền nhiễu.

Tinh Ngôn không hiểu lòng thiếu nữ, thấy nàng trách thì cười hi hi cho qua. Nhìn vị nữ hài nhân áo mũ phát phối này, Tinh Ngôn đột nhiên nhớ đến chuyện chính khiến mình đêm nay phải đến đây, liền lên tiếng:

"Cô nương có nhiều pháp môn thần kì như thế, lại vô cùng xinh đẹp, nhất định là tiên nữ rồi...Đúng rồi, đêm nay ta đến là muốn trả sáo cho cô, cô nhận lại sáo đi"

Nói rồi, Tinh Ngôn liền đưa sáo ngọc Thần Tuyết trong tay về phía Linh Y Nhi để nàng nhận lấy.

Chỉ là, thiếu nữ lại không đưa tay nhận.

"...Ngươi xem người ta ăn mặc thế này, có chỗ nào để cất sáo chứ? Cứ để nó ở chỗ ngươi, tạm thời bảo quản dùm ta một chút..."

"Ách"

Tinh Ngôn nghe vậy ngạc nhiên, tiểu nha đầu này gần đầu sao đổi tính vậy? giống như đã biến thành một người khác. Trước đây thì thiên phương bách kế đoạt lại sáo, giờ mình ba phen bốn bận chủ động trả sáo, thì lại chần chừ không lấy.

"Ai! Xem ra câu nói 'Lòng dạ phụ nữ khó dò' không sai mà!"

Tinh Ngôn đang suy nghĩ linh tinh, lại nghe Linh Y Nhi lên tiếng:

"Ái chà...vừa rồi ca múa một hồi, ta hơi mệt rồi! Trong bụng cũng có chút hơi đói. Chi bằng chúng ta đi tìm chỗ ăn đi? Nghỉ ngơi chút rồi nói cho ngươi nghe người ta không phải là yêu quái!"

"Cũng tốt. Đi đâu đây?"

Tuy Tinh Ngôn nhớ mình có mang theo bánh bên người, bắt quả vẫn rất hứng thú.

"Vọng Hồ Lâu nha..."

Xem ra, Vọng Hồ Lâu bên sông nước Bà Dương, quả thật rất vang danh.

"Ách...chỗ đó ta cũng từng ăn qua rồi!"

Tinh Ngôn luôn lấy việc đã từng ăn ở Vọng Hồ Lâu làm niềm tự hào, nghe thiếu nữ nhắc đến Vọng Hồ Lâu, thì nhin không nổi lên tiếng.

Chỉ là... Vừa nghĩ đến giá món ăn nơi đó, thiếu niên lại không khỏi nhủ mảy:

"Chỗ đó thì tốt, chỉ là quá sang trọng...Lần trước, lần trước là người ngoài mời ta..."

Ở trước mặt Linh Y Nhi, Tinh Ngôn cảm thấy nói ra chuyện này không có gì phải xấu hổ. Thứ nhất, y cảm thấy sau khi trải qua mấy lần đụng độ, hình tượng bản thân ở trong mắt vị thiếu nữ này cũng không tệ. Thứ nhì, Vọng Hồ Lâu đó quả thật sang trọng, y không muốn tiêu phí những đồng tiền khổ cực kiếm được vào những nơi xa hoa đó.

"Sang cái gì? Ta đã mời ngươi, dĩ nhiên là ta trả tiền!"

Chắc là Linh Y Nhi cũng hiểu hoàn cảnh của thiếu niên, không có xuất ngôn châm biếm như lúc thường. Bất quá, sau khi nói xong thì nhin không được lại thêm một câu:

"Lần trước...Lần trước liệu có phải là cô nương gọi là "Doanh Cúc" mời ngươi hay không?"

"Ách?"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn giật bản mình, không ngờ tin tức của nha đầu này lại linh thông như thế, chuyện này cũng biết. Bất quá xoay chuyển ý nghĩ, cảm thấy chuyện này tám chín phần là do ông nội Vân Trung Quân nói với nàng.

Có lẽ vị lão trượng Vân Trung Quân đó, cháu gái của ông ta đã thần thông như thế, ông ta dĩ nhiên thần thông càng cao cường hơn nhiều.

"Hà...ông nội cô nói à? Đúng là một vị cô nương mời ta, bất quá không phải gọi là "Doanh Cúc", mà là Cự Doanh..."

"Hừ! Biết ngay là nàng ta, không ngờ tên giả hoạt nhà ngươi, lại còn mang cả vận đào hoa..."

"Chớ nói bừa! Đúng rồi, hiện tại nữ hài nhân có tiền, hơn nữa lại phóng khoáng, không biết sao nhiều đến thế?"

...Cứ như vậy, hai người một nói một đáp, không có câu nào không ăn miếng trả miếng, chớp mắt đã ly khai chỗ bên hồ lạnh lẽo đó, nhắm hướng Vọng Hồ Lâu náo nhiệt ở Bà Dương huyện mà đi.

Không biết có phải do đêm lạnh hay không, khi đến nơi, Tinh Ngôn nhận thấy tối nay Vọng Hồ Lâu không có bao nhiêu khách nhân, trên lầu càng vắng khách. Tinh Ngôn tìm đến chỗ ngồi lần trước với Cự Doanh, gọi Linh Y Nhi ngồi xuống.

Dù sao cũng là người ta mời khách, Tinh Ngôn không có vượt quyền, kêu tiểu nhị đến, để cho Linh Y Nhi gọi món. Thiếu nữ gọi trước hai ba món ăn

chủ yếu là rau hết sức thanh đạm. Sau đó thì hơi ngần ngại, không biết chọn món gì ngon.

"Xem ra, nữ oa nhân này không thường ra ngoài ăn, có lẽ mình phải giúp chọn thực đơn mới được".

Tinh Ngôn nhớ Linh Y Nhi đã đói, liền giới thiệu với nàng món bánh trôi lột da nổi tiếng của Vọng Hồ Lâu.

Lúc Tinh Ngôn còn là hầu bàn trong Đạo Hương Lâu, thì thường đến Vọng Hồ Lâu này, đối với các món ăn ngon ở đây rất là quen thuộc. Bánh trôi của Vọng Hồ Lâu này, cũng chính là một món rất đặc sắc. Bánh trôi của các quây trên phố, thường lấy nếp pha bột để làm, tuy ăn cũng mịn, nhưng phải nhai nhiều. Còn bánh trôi của Vọng Hồ Lâu, hoàn toàn là nếp, còn dùng loại nếp thượng hạng, lại không biết đầu bếp dùng cách gì, khiến viên bánh trong trẻo tinh oánh, vào miệng liền tan.

Món bánh trôi này không hồ là đặc sản của Vọng Hồ Lâu, vì vậy Tinh Ngôn phân tích tỉ mỉ cho thiếu nữ nghe. Thấy Tinh Ngôn đã giới thiệu, Linh Y Nhi đương nhiên cũng không có ý khác, theo lời y gọi hai phần bánh trôi.

Tiểu nhị đang ở cạnh chờ gọi món, lại là tiểu Tư mà Tinh Ngôn quen. Lần trước thấy y dẫn Cự Doanh đến thì đã thập phần kinh ngạc. Lần này lại thấy Tinh Ngôn cùng đến với một vị thiếu nữ hết sức kiều diễm, càng kinh ngạc không thôi, lòng nói tiểu tử này gần đây thân thân quái quái, gặp được nhiều người tốt như thế.

Lúc bọn họ gọi món, tên tiểu nhị này tuy không dám nhìn thẳng vào vị thiếu nữ xinh đẹp đó, nhưng ánh mắt cứ chăm chăm vào Tinh Ngôn, gần như nhìn không nổi muốn lên tiếng chất vấn.

Đương nhiên, tuy hết sức tò mò, nhưng cuối cùng bốn phận của tiểu nhị thì vẫn phải làm. Đợi hai người Tinh Ngôn gọi món xong, tiểu Tư đó liền cao giọng chào rồi đi.

Tiểu nhị vừa đi khỏi, Linh Y Nhi nhìn không được liền hỏi Tinh Ngôn:

"Lần trước vị cô nương Cự Doanh đến đây cùng người...Nàng ta có xinh đẹp không?"

Tuy ông nội đã nói với nàng, vị thiếu nữ "Doanh Cúc" đó, cũng chính là "Cự Doanh" theo lời của Tinh Ngôn, dung mạo như tiên nữ vậy, hết sức xinh đẹp diễm lệ. Nhưng bản tính của thiếu nữ, vẫn khiến nàng không nhìn được phải hỏi lại.

Nhắc đến thiếu nữ Cự Doanh, trong lòng Tinh Ngôn lại muôn vàn cảm xúc. Quay đầu nhìn ra mặt hồ lấp lánh ánh trăng, Tinh Ngôn trầm tư một chốc, đáp:

"Cự Doanh rất xinh đẹp. Dáng vẻ của cô ấy..."

"Núi xanh không bị được với mây, nước thẹn không trong bằng mắt..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 56: Châu Thần Dẫn Động Vũ Như Sầu.

Đúng là đẹp như thế chứ?"

Thấy Tinh Ngôn tả huyền hoặc thế, Linh Y Nhi có chút hoài nghi. Kì thật, trong lòng của Linh Y Nhi, cũng rất tự hào về dung mạo của mình, tuy bình thường rất ít người tán thưởng trước mặt nàng, nhưng dù sao cũng là nữ nhân thanh xuân, thường nhân lúc vắng người, đến bên bờ nước lắng trong soi bóng mình. Sau một phen bình phẩm, mỗi lần vậy đều cảm thấy bản thân nhìn thật không tệ.

Vừa rồi, người thiếu nữ chỉ có thể tự tán thưởng mình, không dễ nghe được lời tán dương của thiếu niên ở trước mặt mình, trong lòng ngọt ngào như mật. Nhưng không ngờ, mấy từ thiếu niên vừa dùng "Núi xanh không bị được với mây, nước thẹn không trong bằng mắt" để hình dung vị thiếu nữ đó, thật là có quá khoa trương không?

Linh Y Nhi lòng thẳng miệng nhanh, cũng không hiểu thái nhân tình, trong lòng bất phục, miệng liền nói ra. Cũng bắt quân nam tử trước mặt chưa quen lắm, cứ nói về dung mạo đẹp xấu thì có điểm không thích hợp.

"Ặc ặc..."

Nghe Linh Y Nhi có chút bất phục hỏi lại, Tinh Ngôn lập tức có phản ứng. Y không giống như Linh Y Nhi kiến thức đơn thuần, dù sao cũng hành tẩu

trong phố chợ Nhiều Châu nhiều năm, Tinh Ngón bỗng nhiên nhận thấy, vừa rồi bản thân ở trước mặt nữ hài nhân này, tán dương dung mạo của một nữ tử khác, đúng là có chút không lịch sự.

"Dung nhan của Cự Doanh, bản thân ta cảm thấy rất đẹp là được rồi, hà tất nói cho người khác nghe? Hà huống, nàng ta còn là một nữ hài nhân".

Nghĩ thông điểm này, Tinh Ngón có vài phần trách mình vừa rồi lỡ lời, vội đằng hắng hai tiếng, lái sang chuyện khác:

"À...đây cũng chỉ là cách nhìn của ta mà thôi. Đúng rồi, còn quên chưa hỏi phương danh của tiên tử?"

"Cái gì tiên tử với không tiên tử, người gọi ta..."

Nói đến chỗ này, Linh Y Nhi lập tức ngừng lại, trên gương mặt tươi cười hơi đỏ lên. Đây không phải là do nghe Tinh Ngón gọi nàng là tiên tử, bình thường mọi người vẫn gọi nàng như thế. Nàng có chút muốn nói lại xấu hổ, là vì, Linh Y Nhi cũng biết, thiếu nữ con nhà lễ giáo trên thế gian khi chưa xuất giá, thì không dễ đem tên của mình nói với nam tử xa lạ. Lần trước Cự Doanh vừa quen Tinh Ngón không lâu đã nói tên "Cự Doanh" với y, là vì trong đó có một đoạn ản tình.

Xem ra, Tinh Ngón đang cố vớt vát chuyện lỡ lời vừa rồi, thì chạm phải một kỵ huyệt khác.

"A..."

Tinh Ngón hiện cũng đã nhận thấy, đang định xuất ngôn thu hồi chất vấn vừa rồi, lại nghe thiếu nữ ngồi trước mặt nói:

"Ta...tên là Linh Y...cho dù ta không nói, ông nội của ta luôn ủng hộ người, cũng nói với người".

Thiếu nữ vừa có chút hổ thẹn, lập tức tìm được cho mình một lý do thích hợp.

"Người trong nhà đều gọi ta là Linh Y Nhi, ta cũng cho phép người gọi như thế..."

Tuy lời nói này khẩu khí ra vẻ sai khiến, nhưng thanh âm thì có chút thấp giọng.

"Hà hà, quen biết lâu như thế, đến hôm nay mới biết được phương danh! Linh Y Nhi...Danh tự này cũng hay, rất xứng với tiên tử như cô".

Đang nói thì đồ ăn được liên tiếp đưa lên. Hai người đều ăn nhanh, nhất thời không nói chuyện nữa.

Khi món bánh trôi khói bốc nghi ngút được mang lên, Tinh Ngón vội cản Linh Y Nhi đang định cho vào miệng, chỉ cho nàng không được gấp gáp, phải cẩn thận và ăn từ từ, bằng không, e rằng có thể sẽ bị phồng lưỡi.

"Hi...không ngờ sở trường của người là chuyện ăn uống!"

Nghe Tinh Ngón chỉ như thế, Linh Y Nhi không nhịn được chọc y một câu. Bất quá, xem ra tiểu cô nương này cũng nghe lời Tinh Ngón, không ăn gấp nữa.

Đợi ăn xong một hai viên bánh, Linh Y Nhi liền phì phào nói:

"Này...ngon lắm...mấy viên bánh này, vào miệng liền tan, không ngờ Vọng Hồ Lâu này lại có món ngon như thế. Hà, ngày sau phải thường đến!"

Thấy Linh Y Nhi ăn đến vui vẻ, trong lòng Tinh Ngón cũng rất cao hứng.

"Hà...trước đây không nhận ra, nữ oa nhân này kỳ thật cũng khá ái đấy chứ!"

Nghĩ đến chuyện này, Tinh Ngón đột nhiên cũng phụ họa với nàng:

"Ta nói Linh Y Nhi cô nghe, chớ có ăn nhanh thế. Ta có chuyện chính muốn nói".

"Chuyện gì?"

Linh Y Nhi đang nhanh nhẹn ăn uống, nghe vậy ngừng đầu nhìn Tinh Ngón.

"Ông nội Vân Trung Quân của cô, từng nói qua một chuyện với ta. Ta muốn cô giải thích cho ta rõ một chút".

"Hà?"

Thấy thiếu niên trịnh trọng vậy, Linh Y Nhi cũng buông đũa.

"Là thế này, ông nội cô từng nói với ta, ngày sau nếu ta gặp ông ấy, không cần gọi lão trượng này nọ nữa, như thế nghe không được thân thiết lắm".

"Vậy muốn người gọi là gì?"

"Gọi 'Lão ca'".

"Hả?"

"Này! Đi chết đi..."

Linh Y Nhi biết Tinh Ngôn muốn chiếm tiện nghi của mình, hô lên một tiếng, thuận tay cầm đũa đặt ở trước mặt lên, ra vẻ muốn đâm Tinh Ngôn.

Chỉ là, mặt nàng thì cười cười, đũa giờ lên nhưng thủy chung không có đâm ra. Mắng:

"Người chỉ giỏi ăn hiếp ta!"

.....

Hai người cứ cười nói ăn uống thoải mái như thế.

Chọc phá Linh Y Nhi một hồi, Tinh Ngôn sau đó không phá nàng nữa, ngược lại thán phục pháp thuật ẩn thân thần kỳ của nàng, còn có khinh công Lăng Ba Phi Vũ, cũng thật khiến y đại khai nhãn giới.

Chợt Linh Y Nhi có chút không phục nói:

"Kỳ thật người cũng lợi hại...nghe gia gia nói, người lại có thể thôi hoàn chỉnh được khúc 'Thủy Long Ngâm' mà người ta đến giờ vẫn không thôi được...Đúng rồi, quên hỏi người, người làm thế nào thôi được?"

"Ách!..."

Lần này đến lượt Tinh Ngôn luống cuống. Y không thể nói rõ với nàng ta, bản thân tu luyện "Thái Hoa đạo lực" gì gì đó, đều là do y tự xưng. Cổ lưu thủy quái lực đó, kì thật đến hôm nay y cũng không biết là thứ cổ quái gì.

Gãi gãi đầu, Tinh Ngôn tìm được một cách giải thích có lẽ khiến người ta dễ chấp nhận, bản thân cũng cho rằng như thế, đó là:

"Kỳ thật, trên đỉnh Mã Đề Sơn nhà ta, có một khối đá như chiếc giường, nhưng không hẳn là một khối đá bình thường. Chỉ cần ta tựa vào nó thì có một cỗ lực lượng rất thần kỳ truyền vào người ta. Mượn cỗ thần lực này, tối đó ta mới thôi xong khúc 'Thủy Long Ngâm' đó!"

"...Gạt người, làm gì có khối đá như thế chứ!"

Từ sau khi bị Tinh Ngôn lừa gạt chọc cười mấy lần, Linh Y Nhi cứ cảm thấy thiếu niên này muốn chọc nàng.

Thấy thiếu nữ nghi ngờ, Tinh Ngôn cũng chỉ có thể cười hi hi, không nói nữa.

Bất quá, chỉ qua một lúc, thiếu nữ vừa rồi còn đầy bụng nghi ngờ, lại nhin không được nói:

"Nhà của người thật sự có khối đá như thế? Ta muốn đi xem xem, coi thử người có gạt ta hay không..."

"Ách...thật là không may, lần đó ta thôi khúc 'Thủy Long Ngâm', không biết sao có một trận sấm sét đùng đùng, không ngờ một tia sét giáng xuống, đánh khối đá sau lưng ta tan thành khối bụi, lần đó đúng là rất nguy hiểm!"

Tinh Ngôn lúc này thật nghĩ lại phát sợ, bởi vì y nhớ đến trận sấm chớp đêm đó, còn có tình trạng mãnh thú vây vòng rất quỷ dị.

"Thật đáng tiếc à..."

Thiếu nữ nhẹ nhàng nói một câu, cũng không hỏi nữa.

Xem ra, nàng đã tin lời của Tinh Ngôn.

"Đúng rồi, sáo này hôm nay cô thật không cần? Vậy khi nào trả cho cô?"

"À! Người cũng khách sáo quá..."

Linh Y Nhi dường như có chút không cao hứng:

"Dù sao hiện tại khối đá đó đã không còn, người ta cũng không thể thôi được 'Thủy Long Ngâm', hãy cứ để chỗ người đi, lúc nào ta cần thì sẽ đến tìm người!"

Kì thật lời này của thiếu nữ, tình lý không thông. Bất quá Tinh Ngôn cũng không phải người ngốc, hiện tại cũng nhìn ra, Linh Y Nhi đúng là thật lòng muốn để sáo ngọc cho y sử dụng, liền không kì kèo nữa.

"Người ta không giống người, lần trước chỉ kêu thôi vài khúc, người đã..."

Linh Y Nhi lại nhớ đến chuyện lần trước ở Hoa Nguyệt Lâu, vị thiếu nữ được nuông chiều đã quen này, đột nhiên lại cảm thấy vạn phần ủy khuất, không nhận được cất lời oán trách.

Vừa nhát đến chuyện đêm đó, Tinh Ngôn lập tức cảm miệng, ngồi đó cầm đầu ăn, giả bộ mù mờ.

Để chứng minh mình đối với thiếu niên là tận tâm nghĩa, tiểu cô nương lại tiếp tục nói:

"Kì thật, người ngoài đều gọi ta là "Tuyệt Địch Linh Y", rất có danh tiếng!"

'Ách? Tuyệt Địch...chính là "Thần Tuyệt"? Hiện tại đưa cho ta, há không phải có tiếng mà không có miếng sao?"

"Hừ...vì thế mới nói người nhỏ mọn. Nhìn ta đi, hiện tại đem danh hiệu vang khắp bốn biển này, chia cho người một nửa rồi đó!"

"Hà...đa tạ!"

Miệng thì nói đa tạ, trong lòng lại lắm bảm:

"Ách..."Tuyệt Địch Linh Y", thật có danh tiếng vậy chứ? Ta cũng thường qua lại phụ cận Bà Dương huyện, sao chưa từng nghe qua vậy?"

.....

Thời gian qua rất nhanh, chỉ cảm thấy mới có chút, món ăn trên bàn đã ăn hết hơn nửa.

"Hà hà, còn có một tí, ăn nhanh đi, ta gần đến lúc phải quay về rồi". Tinh Ngôn nói.

"Hà?"

Linh Y Nhi không dễ dàng cao hứng được thế này, bỗng nghe Tinh Ngôn nói phải quay về, liền cảm thấy có chút hụt hẫng, trầm mặc trở lại.

Tinh Ngôn thì hơn thấy lạ, không biết vị tiểu cô nương vừa rồi còn tràn đầy hứng thú, sao đột nhiên biến thành yên lặng vậy chứ.

Đang lúc nghi hoặc, bỗng nghe thiếu nữ trước mặt nhẹ nhàng nói:

"Tinh Ngôn, người ngoài khúc 'Thủy Long Ngâm' đó, có biết còn khúc 'Phong Thủy Dẫn' hay không?"

"Hà? Phong Thủy Dẫn? Đó là cái gì?"

Vừa nghe ngoài khúc 'Thủy Long Ngâm' thần kì đó, còn có một khúc khác, Tinh Ngôn liền thấy kích động.

"Người đưa sáo cho ta, ta thổi khúc đó cho người nghe".

"Này", Tinh Ngôn theo lời vội đưa sáo cho Linh Y Nhi.

Thần tình của Linh Y Nhi lúc này hết sức trang trọng. Chỉ thấy nàng vuốt vuốt thân sáo, miệng lắm nhảm:

"Thần Tuyệt, sáo của trời".

Nói xong, Linh Y Nhi liền đứng dậy, tựa vào cạnh cửa sổ, nhìn trời nước mênh mang bên ngoài, đưa sáo ngọc lên môi, hơi thở như lan...

Một làn sáo âm mảnh mai, bắt đầu lan giữa trời nước mùa thu, khẽ khàng vọng lại, nghe như trong tiếng sáo khẽ vọng về, lại hàm chứa một loại nhịp điệu kì dị...

Lúc này, từ khách trên Vọng Hồ Lâu cũng đã đi hết, chỉ còn lại hai người. Khúc sáo thoang thoảng này, cũng không phiền tới ai.

"Nữ hài nhân này...đã nổi hứng rồi..."

Tinh Ngôn nhìn người thiếu nữ xinh đẹp đang tựa vào cửa sổ đó, yên lặng nghe nàng thổi sáo.

Nghe được một hồi, tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ, Tinh Ngôn lại có phát hiện kinh ngạc, theo tiếng sáo uyển chuyển từ sáo ngọc trên môi thiếu nữ, bầu trời vốn trong xanh không một áng mây, từng đóa mây đang dần dần tụ tập. Lúc đầu, cũng chỉ là vài áng mây trôi nổi. Đến lúc này, càng tụ càng nhiều, dần dần ngưng thành một tầng mây dày. Vàng trắng đang chiếu sáng ngàn dặm, cũng đã bị tầng mây đen dày đặc này che khuất.

.....

Lại qua một lúc lâu, Tinh Ngôn thấy được, tầng mây tích tụ đã lâu này, cuối cùng cũng thả mưa xuống. Mưa mảnh như tơ phả lên mặt hồ Bà Dương, vẽ thành từng hoa sóng nhỏ tiếp nối.

Trong lúc bay bay, có vài hạt mưa theo gió lạc vào trong mái lều, bám vào mái tóc xanh của thiếu nữ đang tựa cửa sổ, vẻ xinh đẹp mê hồn trên người nàng tăng thêm mấy phần, khiến nàng cũng như con mưa thu mỏng lung đó, như thoáng, như sầu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 57: Tiểu Cô Cư Xử Bồn Vô Lang.

Thần nữ sanh nhai nguyên thị mộng, Tiểu cô cư xử bồn vô lang.

Dật Danh.

Tinh Ngôn đang ngó ngán nhìn vị bạch y thiếu nữ tựa cửa như khói như sương, lại thấy nàng đột nhiên ngừng thở, xoay người qua, nhìn Tinh Ngôn mỉm cười nói:

"Hiện tại còn muốn đi chứ? Trời đã mưa rồi..."

Dưới ánh nến chiếu rọi, Tinh Ngôn cuối cùng cũng nhìn rõ, trên mặt Linh Y Nhi hiện tại, đang hiện vẻ cười đắc ý.

Thấy tình trạng vậy, Tinh Ngôn cười khổ, nhủ thầm:

"Nha đầu này thật nghịch ngợm. Nếu chưa muốn ta đi, cứ nói thẳng với ta một tiếng, đâu cần làm vậy?"

Lại nói Linh Y Nhi đưa sáo trong tay cho Tinh Ngôn, ngồi xuống cười nói:

"Không cần ngồi ngó ngán đó, nghe khúc 'Phong Thủy Dẫn' của ta thế nào? Có muốn học hay không?"

Tinh Ngôn vừa nghe lời này, liền liên thanh đáp ứng:

"Muốn học, muốn học!"

"Hà...nếu thật muốn học, trước tiên phải gọi bồn công chúa một tiếng sư phụ!"

"Ách? Công chúa? Không phải nghe nhầm chứ?"

Tinh Ngôn nghi hoặc trong lòng. Bất quá việc học sáo khúc là quan trọng nhất, cũng không thắc mắc chuyện đó.

Tinh Ngôn chăm chăm nhìn Linh Y Nhi, thấy trên gương mặt xinh đẹp của nàng, đang cười ranh mãnh. Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn liền biết trong lòng nha đầu này đang muốn hí lộng mình, muốn nhân cơ hội này chiếm lấy tiện nghi.

"Sư phụ!"

Đối với Tinh Ngôn mà nói, nếu có thể học được sáo khúc huyền diệu hô phong hoán vũ vừa rồi, đừng nói gọi một tiếng, cho dù là gọi trăm tiếng ngàn tiếng, thì có sao chứ? Tinh Ngôn không cần suy nghĩ, hai chữ "Sư phụ", tựa hồ như buột miệng nói ra, gọi vừa lớn vừa rõ!

"Hà! đồ nhi ngoan...rất ngoan! Khúc này đây!"

Linh Y Nhi giữ lời định giảng khúc phổ cho Tinh Ngôn, nhưng đột nhiên ngừng lại. Nghĩ một chút, mới tiếp tục nói:

"Được rồi, có lẽ trí nhớ của ngươi rất tệ, khúc phổ này dài, nói ngươi cũng không nhớ nổi. Hay là lần tới ta đem theo sách, cho ngươi mượn để tham khảo tu luyện!"

"Vậy cũng được!"

Tinh Ngôn tự nhiên là đáp ứng. Y thầm nói, từ bây giờ bản thân phải cẩn thận hầu hạ vị nữ thần tiên này. Vạn nhất gây cho nàng ta mất hứng, nói không chừng tiểu nha đầu tinh nghịch cổ quái này suy ngẫm không thông, muốn nuốt lời thì gay go!

"Đúng rồi, ta còn có một chuyện không hiểu, muốn thỉnh giáo sư phụ".

Tinh Ngôn theo lễ nghi đối với lão sư Quý lão học cứu, ngữ khí cung cung kính kính, tựa hồ hiện tại đúng là đang đối diện với một vị lão sư tiền bối học vấn cao thâm.

"Nói đi, đồ nhi ngoan".

Linh Y Nhi ra vẻ đức cao vọng trọng, tựa hồ hàm vị lão sư này đối với bản thân là chuyện dĩ nhiên.

"Vì sao thôi khúc này, có thể hô phong hoán vũ, thậm chí dẫn động cả sấm sét vậy?"

"Chuyện này..."

Liếc mắt nhìn Tinh Ngôn đang nhóng cổ lên chờ nghe, Linh Y Nhi cố tình kéo dài ngữ điệu:

"Hỏi ta là người đã hỏi đúng người rồi..."

Làm dáng làm vẻ xong, rốt cuộc Linh Y Nhi cũng đáp lời thật với y:

"Ngũ âm sáo này thổi ra, chính ứng với ngũ hành: Cung làm thổ, thương làm kim, giác làm mộc, trung làm hỏa, vũ làm thủy. Nếu đem ngũ âm cung, thương, giác, trung, vũ sắp xếp theo một phương pháp nhất định, tiếp đến dùng sáo ngọc Thần Tuyết vốn không phải là vật phạm thổ ra, dùng thần chú phụ trợ, thi triển thêm pháp thuật, sẽ có hiệu quả như thế. Còn cụ thể vì sao như thế, ta cũng không giảng rõ được".

"Khúc 'Thủy Long Ngâm' đó, nghe nói còn là ông nội của ông nội ta truyền lại, đã qua rất rất nhiều năm rồi, ta cũng nhớ không nổi. Khúc 'Phong Thủy Dẫn' này, lại là ông nội ta đặc biệt viết cho ta, bởi vì ta không thổi được khúc 'Thủy Long Ngâm'".

Nói đến chỗ này, Linh Y Nhi lại làm mặt quý, trong lòng nghĩ, ông nội quả là rất thương yêu mình.

Bản 'Phong Thủy Dẫn' này, trong nhà nàng kì thực còn có một biệt danh, gọi là "Y Chi Tư". Chi là không biết sao, Linh Y Nhi bỗng nhiên cảm thấy tên gọi này có chút xấu hổ, ở trước mặt thiếu niên không sao nói ra được.

Tinh Ngôn nghe Linh Y Nhi giảng giải một phen, cũng là nửa hiểu nửa không. Tuy vẫn không hiểu rõ, nhưng dù sao cũng đại khái biết là chuyện thế nào.

Hiện tại chớ thấy thần sắc trên mặt Tinh Ngôn như bình thường mà tưởng y bình tĩnh, trong lòng y, đang cảm thấy hết sức chấn kinh. Cảm giác chấn kinh này chưa từng xảy ra trong người y. Cho dù trận thiểm điện lôi mình quý dị trên Mã Đề Sơn đêm đó, cũng không khiến lòng y chấn kinh như hiện giờ.

Thiếu niên cuối cùng cũng biết, tất cả những gì trước đây mình cho là xảo hợp thì không phải như thế. Các pháp thuật hô phong hoán vũ, chiêu lôi dẫn điện... ở trên thế gian đúng là thật sự tồn tại.

Đặc biệt khiến y cảm thấy hưng phấn đó là, nghe Linh Y Nhi nói vừa nãy, dạng pháp thuật thần kì huyền diệu như thế, dường như đều có bài bản để học!

Lời của "Sư phụ" Linh Y Nhi giống như một tia sáng chói lóa lóe qua mắt của vị thiếu niên đang mơ mơ hồ hồ này, giúp y mở toang cánh cửa bước sang một thế giới mới. Y bỗng nhiên cảm thấy một cảnh tượng hoành tráng đẹp đẽ mà trước đây chưa từng dám tưởng tượng đến.

Lại nói Linh Y Nhi, nói xong thì phát hiện thiếu niên trước mặt mình, không biết vì sao phát ngẩn ra. Đang định đưa tay lay y thì không ngờ thiếu niên vừa mới ngẩn như phồng đó, lại đột nhiên đứng lên, đi đến cầu thang gọi lớn:

"Tiểu nhị! Đem một vò rượu lên!"

Sau đó, vị thiếu niên trên mặt vì quá hưng phấn mà đang xuất hiện mấy phần huyết sắc, trang trọng cúi chào tiểu cô nương Linh Y Nhi còn chưa biết xảy ra chuyện gì, cung kính nói:

"Đa tạ sư phụ chỉ dạy! Xin nhận tiểu tử một lạy... đồ nhi mời người uống rượu, biểu thị lòng cảm kích của đồ nhi!"

Nghe lời này của Tinh Ngôn, Linh Y Nhi vừa định từ chối không biết uống rượu, nhưng thiếu niên hứng thú nài ép như vậy, khó lòng từ chối, liền nuốt lời xuống không nói ra, ôn hòa đáp:

"Hi...mấy cái chuyện nhỏ này, không cần khách khí như thế!"

Đội tiểu nhị đem vò rượu lên, Tinh Ngôn rót cho Linh Y Nhi một chung trước. Xem ra y cũng sợ thiếu nữ từ lực non kém, rót không không đầy chung. Sau đó, lại châm cho mình một chung đầy, rồi chạm chung với Linh Y Nhi.

Tinh Ngôn trước đây ở nhà cũng thường uống rượu Tùng quả nhà làm, cũng luyện được vài phần tửu lực. Tuy thời này rượu đa phần là nước, thanh thuần không cay, khó mà say người, do đó mới có câu "Ngân chung không say" khoa trương. Nhưng hiện tại Tinh Ngôn đã uống liên tục năm sáu chung, trên gương mặt thanh tú, đã hiện ra vài phần tửu ý.

Linh Y Nhi lúc này không muốn chọc y. Bản thân nàng chỉ ngồi mân mê chung rượu cạn, thỉnh thoảng còn khuyên Tinh Ngôn đừng uống quá nhanh.

Chỉ là, trong lòng Tinh Ngôn đang khoái hoạt, không sao nghe theo sự khuyên nhủ của thiếu nữ. Đội uống đến lúc cao hứng, mấy phần tửu ý đó đã xông

lên trán. Trong nhất thời, trong đầu của Tinh Ngôn, hình ảnh Lăng Ba tiên tử nhẹ nhàng ca múa, huyền hoặc như nằm mộng, tình cảnh mưa gió đầy trời Bà Dương Hồ hôm đó, trận thiểm điện lôi mình trên Mã Đề Sơn, sáo ngọc, yêu quái ghé, vô danh kiếm, Thủy Long Ngâm, còn có ưu thương, sầu khổ, vui sướng của những năm lần lộn kiếm sống, tất cả lần lượt như đèn cù trời qua đôi mắt đã lơ đãng của y.

Trong sát na, vị thiếu niên phổ chợ luôn cung cần cầu sống, cảm thấy tất cả uất ức tích lũy trong bụng, như đã bị rượu trong chung tiêu hóa. Tinh Ngôn cảm thấy một cỗ khí thương tâm bị hào xộc thẳng lên đầu mình. Chỉ thấy y đột nhiên đứng bật dậy, giờ cái chung sứ, nhìn mưa thu mệnh mang ngoài song, dùng đũa gõ phách, ngâm nga:

Tầng yêu minh nguyệt âm cao lâu

Hồng trang tá tửu

Túy kích kim âu

Lương thương tùy phong xướng văn thu

Thiên dã du du

Tâm dã du du

Hước ngôn nghệ ngữ thiên ôn nhu

Tôn trung hoàn ảnh

Mộng lí lan chu

Lãnh dạ thanh hồn hà xử lưu?

Cúc hoa hạ nội

Yên vũ trúc lâu

Ngâm xong một khúc, quay đầu nhìn Linh Y thì thấy nàng nghe mình ngâm bài thơ hỗn hợp này, mặt đang ngớ ra, mắt nhìn y không chớp.

Lúc này, trong đôi mắt mông lung say rượu của Tinh Ngôn, chỉ cảm thấy thiếu nữ dưới đèn này, mũi miệng như tiên, mày mắt như họa, lập tức tự nhiên sinh ra một cô ý sáng khoái. Thiếu niên lại nhìn ra mặt hồ lao xao hoa sóng trong mưa thu bay bay, kháng khái cất giọng ca:

"Cúc hoa vạn chu hề thu phong hàn, đăng lâu lâm thướng hề thủy lưu quang. Mĩ nhân ca khúc hề vận u dương, hàn hương phi vũ hề loạn hạc hồi tường. Phiên phiên khinh cử hề ngao du đế hương, phù ngưỡng đại khối hề nguyệt bạch yên thương, thanh tuyệt nhất khí hề thiên tái mang mang!..."

Lời ca bi khái tịch liêu, giống như tiếng kêu của Thanh long trong động, vang vọng thật lâu trên vạn khoảnh hồ sương khói mệnh mang.

Tinh Ngôn ca xong, lúc quay người lại thì thấy không ổn, say rượu phục xuống bàn trước mặt Linh Y Nhi.

Vừa thấy y say ngã, Linh Y Nhi còn đang say sưa trong lời ca vang vọng, chợt giật mình bừng tỉnh, có chút lúng túng.

Chống cằm suy nghĩ một hồi, Linh Y mới hạ quyết tâm, gọi tiểu nhị đến tính tiền, rồi nỗ lực dìu người thiếu niên đang say rượu bất tỉnh đó, cẩn thận lần xuống cầu thang đi khỏi Vọng Hồ Lâu, men theo bờ hồ lạnh lẽo đi tới trước.

Tuy hiện tại trên trời vẫn có mưa bay bay, nhưng kì quái là, trong mấy thước quanh hai người, không có hạt mưa nào rơi vào. Mưa bay lượn đầy trời đó, đến gần hai người thì giống như chạm vào một cái vòng vô hình, rẽ sang hai bên bay đi, một giọt cũng không đến được người bọn họ.

Đi được một lúc, đến một chỗ yên tĩnh, Linh Y Nhi cẩn thận quan sát bốn bên, thấy yên lặng vắng người, liền dìu Tinh Ngôn dựa vào một thân cây cạnh hồ.

Chỉ thấy nàng vuốt vuốt lại y phục vừa rồi rối loạn do dìu Tinh Ngôn đi, sau đó cúi đầu lẩm nhẩm. Một lát sau, niệm chú hoàn tất thì thấy Linh Y Nhi đưa ngón tay như ngọc của nàng ra, bỗng chỉ vào Tinh Ngôn đang vô tri vô giác. Chỉ thấy người thiếu niên đang tựa nghiêng vào thân cây đó, trên người lập tức bốc lên một làn ánh sáng xanh mờ mờ.

Thấy pháp thuật có công hiệu, Linh Y Nhi liền đi lên trước, cho Tinh Ngôn tựa vào vai mình lần nữa, đỡ cánh tay của y, đi đến bên hồ tiếng sóng rì rào.

Chỉ thấy nàng đỡ lấy thiếu niên say rượu bên người, sau đó hai chân điểm nhẹ bờ hồ, mang theo Tinh Ngôn, nhẹ nhàng hạ xuống hồ.

Rơi vào trong hồ, hai người chỉ hơi ngừng một chút, rồi cùng chìm xuống nước...

Mưa đã ngưng rơi, bốn bề lặng ngắt,

Trên mặt hồ thu lạnh lẽo tịch liêu, vòng sóng do hai người tạo ra nhanh chóng tan biến, mặt hồ lại trầm mặc như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 58: Tâm Tình Điều Động Nhị Châu Cung.

Thập lí quang đăng tinh tức hải, Thiên tàng điểm ánh nhị châu cung.

(Thanh Khê phong vũ lục).

Đội sau khi hai người xuống nước, lại thấy Linh Y Nhi kéo tay Tinh Ngôn, thân kiều mềm mại, di chuyển như cá lượn trong nước.

Sau một lát, nước hồ đêm thu đen thẫm đang bao bọc hai người, lại dần dần chuyển sáng. Không bao lâu, hai người Linh Y đã đến một chỗ rất kì dị.

Dưới mặt nước Bà Dương Hồ khói sóng vạn khoảnh, tại nơi xa xôi tận đáy hồ, có một màn nước vô cùng rộng lớn, ần ần tán phát quang hoa rực rỡ.

Đi đến trước màn nước lung linh, Linh Y Nhi không ngập ngừng chút nào, kéo Tinh Ngôn xông thẳng vào trong màn sáng kì dị đó.

.....

Trong màn sáng cực lớn đó, lại tựa hồ có một cái động lớn. Chỉ thấy trong đó cung điện liên miên bất tuyệt, ần ần phát ra đủ loại hào quang. Trần ngập khắp không gian quanh cung vàng điện ngọc đó, lại có một dạng khói xanh, tựa khí mà không phải khí, tựa nước mà không phải nước. Mấy dạng kỳ hoa dị thảo, ở trong không gian như nước như gió này, lắc lư dao động.

Không ngờ, Linh Y thiếu nữ trước giờ không ngừng quấy rầy Tinh Ngôn, lại ở một nơi động phủ thần tiên thế này!

Tinh Ngôn nửa say nửa tỉnh, còn không biết bản thân đã đến chỗ kì dị này, được thiếu nữ bên cạnh nửa đùa nửa kéo, nửa đi nửa bay, không bao lâu thì đến trong một sân vườn u nhã của Phần viên.

Qua cổng tròn hình trăng, đi trên con đường trải đầy đá cuội tinh oánh, lại thấy hai bên con đường nhỏ đó, cây san hô quý bày biện chen kẽ sáng lấp lánh. Trên đỉnh những cây san hô rực rỡ đó, đều đứng một mảnh trai sáng bóng. Trong mỗi mảnh trai, đều ngậm một viên Dạ minh châu nào chiếu nữa, mấy cây san hô quý đó cũng đều âm ám thấy, đang phát ra ánh sáng vàng nhạt dịu dịu, chiếu khắp sân vườn như mộng như ảo.

Trên đường bay qua, Linh Y Nhi phát tay áo dài, mấy con trai ngậm ngọc đó như hiểu ý người, sau khi hai người lướt qua, lần lượt tự động khép lại. Đội Linh Y Nhi và Tinh Ngôn vào trong nhà, trong sân vườn cũng không còn viên Dạ minh châu nào chiếu nữa, mấy cây san hô quý đó cũng đều âm ám. Sân vườn tinh khiết đó cũng như bị màn đêm phủ xuống.

Hai cánh cửa làm bằng rong biển, khi hai người đi đến thì tự động mở toan ra.

Khi hai người vào trong nhà, trong nhà vốn như không có người, lập tức có bốn năm nha hoàn từ phía bên chạy ra.

Mấy thị nữ này đang định giống như thường ngày, thi lễ thỉnh an nàng, hầu hạ Linh Y Nhi nghỉ ngơi, nhưng đột nhiên không hèn mà đồng thời há hốc mồm miệng, không nói được nửa câu.

Thì ra, bọn họ đều nhìn thấy, vị công chúa tôn quý vô cùng lạnh lùng của mình, đối với mấy nam tử đồng lứa luôn chẳng xem ra gì, lúc này lại đang dùng đôi tay ngọc ngà của nàng, cẩn thận đỡ lấy một người thiếu niên xa lạ rõ ràng đã say xỉn.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói, thật là quá "Kinh thế hãi tục", trong nhất thời không ai nói ra được lời nào!

Ngẩn ngơ một hồi, cuối cùng có một ti nữ rất được lòng Linh Y Nhi, can đảm lên tiếng hỏi:

"Công chúa, người này là..."

Linh Y đang toàn tâm đỡ lấy thiếu niên bên mình, lúc này mới đột nhiên nhớ đến sự tồn tại của đám ti nữ. Nghe ti nữ hỏi, vị công chúa trẻ tuổi xinh đẹp này, cố gắng dùng khẩu khí bình thường đáp:

"Bồn cung hôm nay đến bờ hồ du ngoạn, tình cờ phát hiện thiếu niên này đang say rượu gục bên đường. Hà...Bồn công chúa thấy y thật đáng thương, thuận tiện mang y trở về luôn".

Giải thích qua loa cho xong, Linh Y Nhi liền cẩn thận chuyên tâm đỡ lấy thiếu niên bên cạnh, đi vào trong phòng.

Điêu Tinh Ngôn đi được vài bước, đang định ngoặt qua tấm bình phong hải ngọc liên hoa, vị công chúa uy nghiêm này hình như nghĩ đến chuyện gì, bỗng ngừng lại, quay người hướng về các thị nữ vẫn còn ngẩn ra ở sau, tin tưởng dặn dò:

"Chuyện ngày hôm nay, các ngươi chỉ được biết bốn công chúa là một lòng cứu người, không được thì thầm bàn tán. Các ngươi phải nhớ kỹ lời ta".

"Dạ".

Đám thị nữ đồng thanh đáp.

"À, cứ lui về nghỉ đi. Chuyện này bốn cung tự an bài, không cần các ngươi phục dịch".

Nghe mệnh lệnh của công chúa, mấy ti nữ xinh xắn này liền cùng nhau lui ra.

Thấy toàn bộ thị nữ đã lui hết, vị "Công chúa" vừa mới còn hết sức uy nghiêm, hiện tại lại khẽ vuốt ngực, thở phào một hơi.

Đuổi mấy thị nữ lui rồi, mới xem đến người thiếu niên vẫn ngây ngây ngô ngô bên cạnh, trên mặt Linh Y Nhi xuất hiện vẻ thương xót, vội điu y đến chiếc giường san hô ngọc, kéo tấm màn bằng da cá giao mỏng nhưng kín đáo lại, cẩn thận đặt Tinh Ngôn nằm xuống giường.

Nhìn Tinh Ngôn ngửa mặt nằm trên chiếc giường thom của mình, Linh Y không khỏi một trận tim đập thình thịch. Ngần ra một hồi, mới nhớ đến y phục giày dép của thiếu niên vẫn còn nguyên. Nghĩ đến điểm này, người thiếu nữ chưa từng thân cận với nam tử thế này, trên gương mặt xinh đẹp chột đỏ bừng. Trong lòng đấu tranh rất lâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm, đưa tay tháo đôi giày vải giúp người thiếu niên say rượu đó.

Nói đến, vị công chúa thủy tộc từ nhỏ đã sống trong cung vàng gác tía, mọi chuyện đều có người làm thay nàng, chưa từng làm qua mấy chuyện này. Hà huống, đó còn là một thiếu niên nam tử!

Hiện tại, Linh Y hơi luống cuống tay chân, mắt cả buổi mới tháo được đôi giày vải của Tinh Ngôn ra. Đến khi nàng đang định cởi áo ngoài giúp thiếu niên thoải mái hơn, thì Tinh Ngôn đột nhiên xoay người, miệng lầm nhảm một câu gì đó nghe không rõ. Cử động của thiếu niên không nhanh, nhưng lại dọa Linh Y công chúa giật mình kinh hãi, thót ra bên cạnh, tim đập như trống đánh, hết như vừa làm một chuyện xấu gì đó!

Lại qua lúc lâu, thấy thiếu niên vẫn ngủ say, không thấy có động tĩnh gì, Linh Y Nhi lúc này mới dám đến gần, lấy cái chăn thom mềm mại, nhẹ nhàng đắp lên người thiếu niên.

Vị công chúa đã quen được người khác phục vụ này, hiện tại làm mấy chuyện đó cho thiếu niên, trong lòng lại cảm thấy đầy cảm giác êm ấm như từng thể nghiệm qua.

Hiện tại, trước mắt Linh Y Nhi, người thiếu niên uống quá chén, quần áo bằng vải bố này, đang ngủ say trên đồng bông lụa mềm mại tựa mây đó, chính là:

Hương thơm ngan ngát như hoa lan, khiến người say càng say li bì.

Tạm không nhắc Tinh Ngôn nằm ngủ thoải mái ở đó, lại nói đến vị Linh Y công chúa điu y quay về, lúc này không có chỗ nằm nghỉ, trong khuê phòng của nàng, chỉ có một chiếc giường lụa đã bị Tinh Ngôn nằm. May mà hiện tại Linh Y cũng không có buồn ngủ, liền ngồi bên cạnh chiếc giường lụa, yên lặng ngắm thiếu niên đang thở đều đều.

Thiếu nữ đang rảnh rỗi, hiện giờ không ngừng nhớ đến từ khúc ca phú của thiếu niên tối nay. Thương thức lại từ cú phát từ trong lòng thiếu niên, thiếu nữ cảm thấy rất thú vị, trên mặt cũng bắt gặp lộ ra nét cười, nhủ thầm:

"Thiếu niên này, cũng không giáo hoạt như tưởng tượng. Y chỉ là một nhạc công nhỏ trong lầu xanh, lại có tài năng như thế, thật là khó kiếm! Bài thơ hỗn hợp mà y ngâm, so với mấy bài thơ quy quy củ củ bình thường ta đọc, thú vị hơn nhiều".

Linh Y ở cạnh Tinh Ngôn, đưa tay chống cằm, thần thái phiêu lãng. Trên đỉnh tấm màn da cá giao, một viên Dạ minh châu long lánh, đang lặng lẽ phát ra ánh sáng xanh dịu dịu...

.....

.....

"Úi? Ta đang ở đâu đây? Hoa Nguyệt Lâu?"

Qua mấy canh giờ, Tinh Ngôn say rượu ngủ yên, cuối cùng đã tỉnh lại.

Lúc hé cặp mắt mơ hồ ra, chưa thấy rõ tình cảnh xung quanh, cũng không để ý. Đợi thêm một lát, Tinh Ngôn hoàn toàn tỉnh ngủ mới phát hiện, bản thân đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

"Ta đang nằm mộng sao?"

Mở mắt nhìn lên tấm màn màu hồng mỏng tanh như khói, còn dính một viên đại trăn châu thể gian khó kiếm, Tinh Ngôn liền cho rằng bản thân còn đang ở trong mộng.

Đợi khi ngẩng đầu, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Tinh Ngôn mới có chút minh bạch.

Vị Linh Y thiếu nữ đêm qua đập sóng ca múa, hiện tại lại như một con mèo ngoan ngoãn, cong người tựa vào mình. Gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ, đang tựa vào ngực y, tóc xanh như mây xoắn tung, phủ trên người y và chiếc giường lụa.

Thấy Linh Y Nhi đang ngủ say, Tinh Ngôn không dám cử động, sợ không cẩn thận làm nàng giật mình tỉnh giấc.

Vừa hay, có thể lợi dụng lúc này, nghĩ lại coi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tinh Ngôn vốn rất thông minh, xoay chuyển đầu óc mấy bận, nhớ lại mấy chuyện huyền diệu trước đây của thiếu nữ, lại cảm thụ được bầu không êm ái tựa khói mà không phải khói, tựa nước mà không phải nước, Tinh Ngôn đột nhiên nghĩ đến một khả năng kinh thể hãi tục:

"Chẳng lẽ, ta đã đến Long cung dưới nước như trong truyền thuyết!"

"Vị Linh Y Nhi cô nương chính là công chúa của Long cung?"

"...Không sai! Ta nhớ hình như đêm qua, vị Linh Y Nhi cháu gái của Vân Trung Quân này, tự xưng mình là 'Công chúa'!"

"Nói như thế, vị Vân Trung Quân lão trượng, chính là Long thần dưới nước? Vân Trung Quân, Thủy Long Ngâm..."

Trong lúc Tinh Ngôn đang nhắm qua nhắm lại hai cái tên đó, tự nhiên trước mắt như có ánh sáng xẹt qua, thiếu niên nhin không được hô lên:

"'Hồ vờn gió, rồng giỡn mây', vị lão trượng Vân Trung Quân này, nhất định là Long thần trong hồ không sai rồi!"

"Không ngờ một kẻ mọn phố chợ như ta, lại có tao ngộ như thế!"

Kì ngộ liên tiếp mấy ngày nay, thần kinh vốn rất kiên cường của thiếu niên, cũng đã không chịu nổi nữa. Trong nhất thời, Tinh Ngôn không khỏi vạn phần kích động.

Thế là, y đang lúc quá hưng phấn, lại quên mất thiếu nữ đang tựa trên ngực mình ngủ. Y bật người dậy, Linh Y Nhi liền theo thế bật của y trượt xuống mặt giường lụa.

Thấy kinh động đến Long thần công chúa đang ngủ, Tinh Ngôn lập tức chấn kinh, vội cẩn thận xoay mặt qua, xem thử Linh Y Nhi đã tỉnh chưa, nhưng thấy nàng vẫn im lìm, hơi thở vẫn bình hòa, có lẽ đang trong giấc mộng ngọt ngào.

Hiện tại, hai người gần nhau như thế, hơi thở thơm tho của Linh Y Nhi từng đợt từng đợt nhẹ nhàng phả lên gò má Tinh Ngôn. Hít vào hương khí kỳ diệu đó, Tinh Ngôn nhất thời chỉ cảm giác hết sức dễ chịu, không nhận được suy nghĩ lung tung:

"Hôm nay xem ra, cổ nhân gọi 'Hơi thở như lan', đúng là không sai, ta..."

"Hà, chẳng then là tiên tử trong nước, Linh Y Nhi nhìn thật xinh đẹp..."

Liếc nhìn gương mặt xinh đẹp như hoa sen đó, một suy nghĩ kì quái chợt xuất hiện trong đầu thiếu niên.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, thì không thể xóa bỏ. Cuối cùng, Tinh Ngôn đã làm một hành động, một hành động can đảm nhất cho đến giờ trong đời y:

Nhìn lúm đồng tiền trên gương mặt xinh đẹp cạnh kề mình, thiếu niên chỉ cảm thấy trong sát na mất ảo thần mê, không nhận được chồm tới một chút, hôn lên má của thiếu nữ đó...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 59: Ngô Phi Ngư, Diệt Tri Ngư Chi Nhạc.

Tài tương tâm sự phó lưu thủy, hựu bả thử thân nghĩ du ngư.

Quản Bình Triều.

Thiếu nữ lúc bình thường vô cùng hoạt bát, lúc ngủ lại an bình thanh thản như thế. Tĩnh Ngôn yên lặng ngắm nàng, càng ngắm càng thấy thiếu nữ bên cạnh dung mạo thanh thoát, hết sức khả ái.

Cứ như vậy một hồi lâu, từng làn hơi thở thơm tho của thiếu nữ phả nhẹ nhàng vào mặt, Tĩnh Ngôn nhin cũng không nhin nổi, hôn nhẹ một cái lên má thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát này...

Đôi môi vừa lướt nhẹ qua, Tĩnh Ngôn lập tức quay đầu đi, lại nhìn lên viên đại minh châu đính trên trướng.

Nhìn viên trân châu phát ra ánh sáng xanh dịu mát, Tĩnh Ngôn lúc này mới phảng phất định thần lại. Y giống như lúc vừa tỉnh lại khi này, trong đầu tỉnh táo thì mới phát hiện ra vừa rồi mình đã làm gì!

Hiện tại thiếu niên hết sức lúng túng:

Bản thân vừa rồi sao dám lớn gan như thế, lại dám đối với Long cung công chúa vô cùng tôn quý, làm ra hành động vô lễ như thế!

Người thiếu niên đang nằm đó suy nghĩ lung tung không hề chú ý, lúc đôi môi ấm áp của y nhẹ lướt qua gò má mịn màng của Linh Y Nhi, thì chỗ lúm đồng tiền trên mặt người thiếu nữ đang bình lặng như đá trong nước đó, bỗng ửng đỏ lên rồi dần dần như sóng dồn, lan ra cả khuôn mặt.

Hiện tại trên hai má của Linh Y Nhi, giống như có hai rặng mây đỏ bay ngang.

Thì ra, vị Long tộc công chúa tôn quý, lúc thiếu niên giạt mình bật dậy khiến đầu nàng trượt sang một bên, thì đã tỉnh rồi.

Chỉ là, tuy đã tỉnh nhưng Linh Y Nhi nào dám động dậy, cho dù bình thường nàng được yêu quý nuông chiều, nhưng cũng chưa từng cùng thanh niên nam tử khác thân cận như thế, chứ đừng nói đến là ở cùng giường thế này. Thiếu nữ phát giác tình trạng xấu hổ như thế, trong nháy mắt một động tác cũng không dám động.

Trong lòng Linh Y Nhi đang khẩn trương suy nghĩ, mình phải làm thế nào để rời khỏi thiếu niên mới tốt đây!

Đang oán trách bản thân sao tự nhiên lại ngủ như thế, Linh Y Nhi lại đột nhiên cảm thấy, một hơi nóng khiến tim người đập nhanh phà đến, sau đó chỉ cảm thấy trên má mình, bị một cái gì đẩy mềm mại ị vào!

Á! Không ngờ thiếu niên giao hoạt dám lớn gan thế, vừa rồi đã hôn mình!

Thiếu nữ vẫn là một cô gái trong trắng, hết sức mẫn cảm. Linh Y Nhi phát giác thiếu niên đã làm gì, cả thân kiều không khỏi run lên nhẹ nhàng, nếu không phải đã cắn chặt môi thì hai hàm răng bảo đảm đã va vào nhau lộp cộp.

"A...thiếu niên này lại lưu manh thế! Dám vô lễ với bốn công chúa như thế...!"

Thiếu nữ xấu hổ không chịu nổi, hiện tại trong đầu chỉ lặp lại mấy câu mắng chửi như thế, ngoài ra không nghĩ được gì.

Còn thiếu niên bên cạnh nàng, thì không hề biết gì đến tình trạng "Đáng thương" của Linh Y Nhi. Trong lòng Tĩnh Ngôn ần ần cảm thấy, tâm tình lúc cảm lòng không nổi hôn thiếu nữ đó, so với lúc trên Mã Đề Sơn thổi "Thủy Long Ngâm", đại ước tương đồng.

"A...đó là tự nhiên bột phát, không thể trách ta được".

Tĩnh Ngôn tự an ủi mình.

Tuy cảm thấy hành động tự phát vừa rồi, cảm giác rất là mỹ diệu, nhưng Tĩnh Ngôn vẫn không ngừng cảnh cáo bản thân:

"Sau này phải cẩn thận! Nếu như còn làm chuyện xấu hổ như thế nữa, với tính tình như ngày thường của Linh Y Nhi, còn không biết sẽ quấy rầy đến mức nào".

"A...May mà nàng đã ngủ, đang mơ màng không biết! Vạn hạnh, vạn hạnh!"

Xem ra, vị thiếu niên phổ chợ Nhiều Châu, tính tình khoáng đạt thoải mái, đối với thân phận mới Long cung công chúa của thiếu nữ bên cạnh, không hề có chút nề sợ nào. Điều cốt lõi của thiếu niên, chính là sợ tính ngang ngạnh của nàng.

Còn Linh Y Nhi trong lòng như đang có sóng dồn, cố gắng yên lặng hồi lâu, lúc này bắt đầu có cảm giác thân thể đang tê cứng khó chịu:

"Ô...tên Tĩnh Ngôn này, làm sao không ngủ tiếp đi, cứ không dám cử động thế này, người ta mệt lắm rồi..."

"Ái? Không phải y...lại muốn vô lễ?"

Linh Y Nhi đang hoảng hốt trong lòng, đột nhiên phát giác thiếu niên vô lễ bên cạnh, đang nhẹ nhàng mở cái chăn lụa ra, sau đó cẩn thận trườn qua người nàng. Một trận loạt xoạt vang lên, Tĩnh Ngôn đã mang xong giày, bước xuống giường.

Đang không biết là nên vui hay buồn, Linh Y Nhi bỗng nghe thiếu niên giào hoạt đó gọi:

"Linh Y Nhi, công chúa, thức dậy thôi".

Cuối cùng, khổ nạn của thiếu nữ cũng đã kết thúc!

Rửa ráy xong, Tinh Ngôn nhìn xung quanh, cảm thấy chỗ nào cũng mới mẻ lạ. Thiếu niên không tránh khỏi lòng đầy nghi hoặc, hướng về Linh Y Nhi mở miệng dò hỏi, hỏi nàng rốt cuộc là đang ở nơi nào.

Thiếu nữ hiện tại đã bình phục như thường, cũng không có gât y, đem thân phận của mình nói hết với y:

"Tinh Ngôn, phải xem gan của ngươi có lớn hay không, ngươi nghe đây, ông nội Vân Trung Quân của ta mà ngươi đã biết, ông nội là Tứ độc long thần chưởng quân Trường Giang, Hoàng Hà, Hoài Hà, Tế Thủy. Cha của ta chính là chủ của bốn hồ Bà Dương, Động Đình, Vân Mộng, Hồng Trạch. Ta thì...người khác hay gọi ta là Linh Y công chúa. Đùng rồi, hiện giờ tạm thời chia cho ngươi một nửa "Tuyệt Dịch Linh Y" rồi!"

Nghe Linh Y nói vậy, Tinh Ngôn hơi ngẩn ra, không nhận được là lớn:

"A! Thì ra trước đây xem mấy chích quái truyền kì, nội dung đều là thật!"

Tuy sớm đã dự liệu, nhưng nghe chính miệng Linh Y Nhi nói, Tinh Ngôn vẫn cảm thấy chấn động dị thường.

"Nói như thế...Hiện tại ta đang ở trong Long cung sao?"

"Đúng!"

Thiếu nữ cười cười, gât gât đầu.

"Long cung này thì ở đâu?"

"Ngươi đang du ngoạn đáy hồ Bà Dương đó".

"Hà?"

"Hôm nay đúng là đại khai nhãn giới rồi!"

"Bất quá..."

Sau khi hưng phấn, Tinh Ngôn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nghi hoặc hỏi:

"Ta giờ sao quay về đây?"

"Hừ hừ! Không quay về được! Đi là sẽ bị ta ăn thịt..."

Linh Y Nhi cuối cùng cũng tìm được một cơ hội dọa nạt thiếu niên vô lễ này.

"...Ta nghĩ cô nhất định có biện pháp? Bằng không ta sao có thể đến đây chứ".

Tinh Ngôn đúng là thông minh.

"Hi...coi như ngươi thông minh. Chỉ là...Chẳng lẽ nơi này không tốt? Làm sao muốn về liền thế?"

Vị công chúa kiêu ngạo có chút khó hiểu.

"A...nơi này đương nhiên quá tốt, cung vàng điện ngọc, chưa từng nghe nói đến. Chỉ bất quá..."

Thiếu niên cười chỉ vào bản thân:

"Ai, nhìn ta đi, ta ở nơi này chỉ làm bản nó. Chỗ này ta không thể ở lâu được! A..."

"Hừ...lại nói không thật, chưa từng thấy qua ngươi biết xấu hổ à!"

"Ách...Kì thật là ta nghe nói 'Một ngày trên trời, ngàn năm dưới đất', Long cung dưới nước không biết tính toán thế nào...ta nhớ cha mẹ ta!"

"Thì ra là sợ chuyện này! Thật là đồ nhất gan, nói cho ngươi biết, nơi này cũng như Nhiều Châu thành của ngươi. Cái gì 'Một ngày trên trời, ngàn năm dưới đất', toàn là nói xàm..."

"Hừ hừ, đã muốn về như thế, bốn công chúa sẽ phát hỏa tâm, đưa ngươi trở về!"

"Khà...đá tạ!"

Nhìn bộ dạng của thiếu niên, Linh Y Nhi chỉ cảm thấy một con phiền não không biết từ đâu ập vào lòng.

"Vây...ngươi chờ một chút, ta đi thay y phục, rồi kêu thị nữ bới tóc cho ta. Một lát nữa sẽ đến!"

"Được. Không cần gấp".

Tĩnh Ngôn ngồi trên cái ghế cổ chạm bạch ngọc, đợi Linh Y Nhi ra. Chỉ là, "Một lát" trong miệng thiếu nữ, lại khiến Tĩnh Ngôn ngồi đó đợi đến hơn nửa canh giờ!

Tĩnh Ngôn ngó đồng dóm tây, trong lòng không khỏi than thở:

"Ai, thì ra "Một lát" của Linh Y Nhi, cũng hết nửa ngày của thế gian, sớm biết vậy thì đã mượn sách để coi rồi..."

Trong sự chờ đợi nóng lòng của thiếu niên, Linh Y Nhi cuối cùng cũng xuất hiện. Chỉ thấy mái tóc vốn xõa xuống như suối của nàng, hiện đã kết thành hai nhánh đen. Hai nhánh tóc phân ra hai bên, đong đưa theo nhịp chân của nàng. Trên người đã đổi một bộ y phục màu vàng, còn thêm mấy miếng ngọc làm trang sức, mỗi bước chân đi, mấy miếng ngọc này chạm leng keng vào nhau, nghe linh hoạt vui tai.

Nếu như nói, Linh Y một thân bạch y đêm qua, là Lãng ba tiên tử tay áo dài tóc phát phơ phiêu nhiên, thì Linh Y hiện tại một thân hoàng y, tuy che mất mấy phần tiên ý xuất trần, nhưng lại tăng thêm mấy phần xinh đẹp, khiến thiếu nữ càng động nhãn.

Hiện tại khi quan sát tỉ mỉ, Tĩnh Ngôn mới phát hiện, Linh Y Nhi này dáng điệu kì tú, mảnh dẻ, thanh thoát, gần như cao ngang mình, rất khó thấy thấy trong giới nữ.

Linh Y Nhi nói lời giữ lời, sau một lúc lâu để Tĩnh Ngôn chờ đợi, thì dẫn y đi ra ngoài, đưa y về bờ.

Lúc đi qua cánh cửa tròn ở cái sân nhỏ, Linh Y Nhi như nhớ đến gì đó, liền chỉ cho thiếu niên câu đối ở hai bên cửa. Câu đối này viết:

"Nước mãi một màu xanh thăm thẳm, Bốn mùa hồ đỏ ánh tịch dương".

Chữ câu đối này là dùng bột vỏ sò xanh thăm khám lên, phản chiếu ánh nước màu sắc lung linh. Thẻ chữ thanh tú, cũng rất thu hút ánh nhìn.

Tĩnh Ngôn suy ngẫm thưởng thức một hồi, nói:

"Câu đối này uyển chuyển hàm xúc, như có một cổ nhu mị phong cốt. Không biết câu đối này là..."

"Hi...chính là bốn cô nương làm đó!"

Nghe Tĩnh Ngôn tán thưởng, Linh Y Nhi cũng hết sức vui vẻ.

"Hà...tiểu tử bất tài, vừa rồi tức cảnh sinh tình, nhưng không phải đối lại, chỉ là họa cho vui".

"Được à, mau đọc nghe xem".

"Được". Tĩnh Ngôn háng nhẹ một tiếng, nhìn Linh Y Nhi, cao giọng đọc:

"Nguyên đem nước hồ xanh tinh khiết, rửa sạch nỗi sầu của nhân gian".

Lời là tiếng nói của lòng, hai câu này của thiếu niên là theo tâm tình hiện tại mà sinh ra.

.....

Ở trong bầu không tựa khí mà không phải khí, tựa nước mà không phải nước này, Tĩnh Ngôn cũng đã có thể thích ứng, nửa đi nửa bay, vội bám theo vị Linh Y công chúa tiến về phía trước.

Trên đường, Tĩnh Ngôn không khỏi nhìn ngó lung tung. Đối với y mà nói, chuyện lạ vật lạ là quá nhiều, chỉ có hai con mắt hình như không đủ dùng. Thấy thiếu niên hiếu kì như thế, Linh Y Nhi cảm thấy rất thích thú, cũng không phiền hồi đáp các thắc mắc của thiếu niên, cũng không quản câu hỏi đó có ngô nghê mắc cười hay không.

Bọn họ thỉnh thoảng đụng phải mấy quân sĩ thân giáp, hình trạng quái dị trên đường. Bất quá khiến Tĩnh Ngôn an tâm đó là, mấy quân sĩ kì hình quái trạng, nhìn như hung thần ác sát này, gặp Linh Y Nhi là cung kính thi lễ. Thấy hai người đi qua, tuyệt không lên xét hỏi, chỉ đứng ở xa thi lễ. Đợi sau khi Tĩnh Ngôn và Linh Y Nhi qua, mới dám bắt đầu bơi đi tuần tra.

"Ai...xem ra. Thanh Hà lão đầu nhân cũng không phải chỉ lừa gạt người. Hiện tại mới biết, lão nói trên thế gian luôn có những chuyện kì lạ là thật, hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt!"

Suốt dọc đường đi, Tĩnh Ngôn hết sức cảm khái.

Rất nhanh, hai người Tinh Ngôn và Linh Y Nhi đã đến màn nước lỏng lạnh to lớn đó. Đi đến chỗ này, Linh Y Nhi dừng bước, quay đầu nói với Tinh Ngôn:

"Đây đã là biên giới của Bà Dương Long cung rồi. Ra khỏi màn nước này, là sẽ vào trong nước Bà Dương hồ".

"Úy! Vậy ta ra khỏi đây, há không phải bị chết chìm à?"

"Hi hi, nếu nguoi cứ vậy xông ra, bảo đảm là đi chết!"

"Vậy tôi qua ta đến như thế nào?"

"Đó là bởi vì bốn cô nương đã thi triển pháp thuật trên người nguoi".

Có lẽ đã quen với cách xưng hô cũ, Linh Y Nhi ở trước mặt thiếu niên rất ít khi tự xưng là "Công chúa".

"Chà..lợi hại quá! là pháp thuật gì? Mau thi triển xem!"

Tinh Ngôn hiểu kì, muốn được nhanh xem thiếu nữ thi pháp.

"Hi...không cần vội, kì thật."

Long cung công chúa vừa định thi pháp, thì đột nhiên như nghĩ đến gì đó, lập tức ngừng lại, nói một câu khiến Tinh Ngôn chẳng hiểu gì cả.

"Hả? Kì thật thế nào?"

Nghe Tinh Ngôn hỏi, Linh Y Nhi khẽ cười:

"Kì thật pháp thuật trở lại bờ, không hề quá khó, nếu muốn học, ta có thể dạy..."

"Đương nhiên muốn học! Thật là có thể dạy ta?"

Tinh Ngôn nghe vậy vui mừng nhìn sang, hai mắt chăm chăm vào thiếu nữ.

Thấy hai mắt Tinh Ngôn sáng rỡ như thế, Linh Y Nhi cười nói:

"Đương nhiên có thể dạy nguoi rồi! Không cần ngủ qua một giấc thì quên ta là sư phụ của nguoi chứ!"

"Ách...đương nhiên không quên. Đồ nhi lúc nào cũng khắc trong lòng hết!"

"Hừ...lại gạt nguoi! Nếu nguoi nhớ, sao còn..."

Nói đến chỗ này, Linh Y Nhi đột nhiên ngừng lại, sau đó mới lúng ta lúng túng nói:

"Nếu nguoi nhớ, sao còn không yêu cầu ta cho mượn bản 'Phong Thủy Dẫn'?"

"A! Thật đã quên chuyện này!"

Vừa được nhắc nhở, Tinh Ngôn lúc này mới gấp rút:

"Hà! Đêm qua đúng là uống quá nhiều rượu, chúng ta bây giờ quay lại lấy nha? Mà không...hãy dạy ta pháp thuật vào bờ trước, rồi đi lấy sau?..."

"Đã biết nguoi bộp chộp mà! Khúc phở đó đang trong tay áo ta, khi lên đến bờ sẽ đưa cho nguoi. Bây giờ ta dạy nguoi pháp thuật vào bờ trước".

"Được!...Bất quá, ta có thể học được sao?"

Trong lúc vui sướng, Tinh Ngôn trước giờ chưa từng luyện qua pháp thuật chân chính, không khỏi có chút nghi ngờ bản thân.

"À, ta vừa nói qua, pháp môn 'Tích Thủy Chú' không quá khó. Chỉ cần nguoi đủ 'Thủy tính', với tu vi thôi được 'Thủy Long Ngâm' của nguoi, học pháp thuật này chắc không khó!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 60: Thần Tư Thủy Đế Tụ Du Long.

Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long.

(Lạc thần phú)

Vừa nghe Linh Y Nhi bằng lòng dạy pháp thuật cho mình, Tinh Ngôn lập tức rất sung sướng!

Nghĩ đến sau này có khả năng "Như cá gặp nước" trong Bà Dương hồ, Tinh Ngôn vội lên tiếng báo chúng liên thanh:

"'Thủy tính' ta có! 'Thủy tính' ta có! Ta thứ khác có thể không giỏi, chứ 'Thủy tính' là cực tốt!"

"Tuy ta là người sơn dã, nhưng thường hành tẩu trong Nhiều Châu thành. Đến những lúc trời nóng, mấy cái hào nước chẳng chịt trong Nhiều Châu thành, chỗ nào ta chưa bơi qua đâu?"

Thấy dáng vẻ gấp gáp của thiếu niên, Linh Y Nhi nhìn không được, bật cười "Khì" một tiếng:

"Người ta nói 'Thủy tính' đó, không phải chỉ việc người có thể bơi trong nước hay không!"

"Hả? Không biết còn có thể là gì?"

"Không biết à...'Thủy tính' mà ta vừa đề cập, là nói bản thân con người người, sinh ra có hành thủy trong ngũ hành hay không!"

"Muốn tu tập 'Tích thủy chú' của Long cung bọn ta, Tinh Ngôn người trong ngũ hành, phải có hành thủy!"

"Hả? Còn có vụ này nữa à? Cái hành thủy trong ngũ hành đó...e rằng ta cũng có đấy? Phải làm thế nào mới có thể biết ta có hay không có 'Thủy tính'?"

Thiếu niên hiện đang lo sợ mình không luyện được pháp chú đó, gương mặt nôn nóng ngóng Linh Y Nhi.

"Kì thật, ta cũng không biết làm thế nào biết loại hành trong ngũ hành của người..."

"Hả? Vậy phải làm sao?"

Cái gọi là "Quan tâm tắc loạn", Tinh Ngôn tuy bình thường rất tinh táo, nhưng hiện tại cũng như trăm triệu câu hỏi, không biết làm sao là tốt, chỉ ở nơi đó tính được tính mất không thôi.

"Hi...người đứng là ngốc mà! Đợi ta đem pháp môn "Tích thủy chú" dạy cho người, người thử coi có thành công hay không là biết thôi?"

"Ách! Trời ạ! Sao ta không nghĩ đến chứ..."

Thiếu niên vô đầu cười cười.

"Chỉ là..." Tinh Ngôn lập tức nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, "Nếu là ta không có hành thủy, pháp thuật này thất bại, há không phải ta sẽ bị chết ngột?"

Chẳng trách Tinh Ngôn lo lắng như thế, chuyện này liên quan đến sinh mạng, không phải là chuyện nhỏ, y cảm thấy trước hết cứ hỏi cho rõ đã. Bởi vì nghe khẩu khí của Linh Y Nhi, khả năng thất bại vẫn rất lớn, nếu như bản thân thật không có hành thủy trong ngũ hành, nếu đem cái tiểu mệnh này ra đùa giỡn, vậy thì thật không hay rồi, e rằng không học vẫn hơn!

"Hihi...vấn đề cho rằng tên giáo hoạt nhà người không sợ trời không sợ đất, thì ra cũng là một tên chết nhất...yên tâm đi, có bốn cô nương ở bên chiếu cố cho người. Nếu như người thật không có bản lĩnh học được 'Tích thủy chú', ta sẽ lập tức thi triển 'Thuần thủy quyết' lên người người, không chết được đâu!"

"Hả...vậy ta yên tâm rồi, mau đem khẩu quyết pháp môn nói cho ta nghe!"

Nghe Linh Y Nhi bảo đảm, Tinh Ngôn liền hoàn toàn yên tâm, đảm khí lập tức dâng cao!

Thấy thiếu niên nôn nóng như thế, Linh Y Nhi mỉm cười, cũng không đùa giỡn với y nữa. Liền đó, vị thiếu nữ công chúa của Tứ độc long cung, đem toàn bộ pháp môn "Tích thủy chú" nói với Tinh Ngôn. Đợi y nhớ hết, lại nhấn mạnh lại các chỗ quan trọng, giảng giải cho Tinh Ngôn.

Bộ dạng kiên nhẫn của thiếu nữ, cũng thật giống với một lão sư đang tận tâm giảng dạy.

Đối với Tinh Ngôn mà nói, đây là lần đầu y chân chính học tập một dạng pháp thuật, tự nhiên hết sức nghiêm túc.

Hiện tại, người thiếu niên phố chợ Nhiều Châu thành này, ở nơi đó vênh hai tai, lắng nghe Linh Y giảng giải, chỉ sợ bỏ sót một chữ nào đó.

Qua một lát, lại ôn tập thêm mấy lần, Tinh Ngôn cảm thấy không có vấn đề gì, liền chiếu theo pháp môn Linh Y Nhi dạy, bắt đầu nhắm mắt chú ngữ.

Còn lúc này thiếu nữ ở bên cạnh, lại hình như càng khẩn trương hơn cả Tinh Ngôn, đôi mắt xinh đẹp như nước thu đó, chăm chăm nhìn thiếu niên không chớp.

Niệm bảy tám câu, Tinh Ngôn bỗng cảm thấy, cổ "Thái hoa đạo lực" tự phong trong thân thể mình, giống như bị chú ngữ mình niệm dẫn dắt, di chuyển khắp tứ kinh bát mạch. Tuy Thái hoa đạo lực vẫn còn yếu ớt, nhưng cổ khí cơ lưu động như nước này, Tinh Ngôn đã có thể cảm thấy rõ ràng.

"Hà...xem ra, nha đầu Linh Y không có gạt ta, pháp quyết 'Tích thủy chú' này, thật có chút đường lối".

Ài ngờ, thiếu niên vừa không chuyên tâm, cổ khí cơ du tẩu trong thân thể lập tức biến mất không còn dấu vết! Tinh Ngôn cảnh giác, liền tự tập tĩnh thần, bình tâm tĩnh khí nhắm mắt lại chú ngữ vừa học của Linh Y công chúa lần nữa.

Lại qua một hồi, Linh Y công chúa đang ở bên đợi đã hơi nóng ruột, thì đột nhiên phát giác, màn nước lung linh trước mặt, bỗng "Xoạt" một tiếng phân ra!

"Thành công rồi!"

Trong lòng Linh Y và Tinh Ngôn, đều là vạn phần kinh hỉ!

Tuy Tinh Ngôn vừa động tâm khiến màn nước tách ra lại khép vào, nhưng dù sao cũng đã có kinh nghiệm, Tinh Ngôn lại niệm chú tiếp, thế là rất nhanh, màn nước ngăn cách trần thế và tiên cung đó, lại phân ra.

Thấy thi triển pháp thuật thành công, Tinh Ngôn liền bắt pháp quyết học từ Linh Y, tung thân nhảy vào trong nước Bà Dương hồ.

Chỉ thấy nước thu lạnh lẽo của Bà Dương thủy bạc, vừa gặp thiếu niên, liền tự động phân ra cạnh y. Nhìn từ xa, xung quanh người thiếu niên, giống như được bao bọc bởi một vòng khí to lớn.

Thiếu niên Trương Tinh Ngôn sinh trưởng ở sơn dã mà lẫn lộn phố chợ Nhiều Châu, vào mùa thu năm y mười sáu tuổi, ở trong nước thu của Bà Dương thủy bạc, học được pháp quyết chân chính đầu tiên trong đời mình.

Thấy thiếu niên dễ dàng thi triển "Tích thủy chú" như thế, Linh Y Nhi vừa vui mừng, vừa cảm thấy có vài phần kinh ngạc:

"Ái chà...mấy lời tán thưởng của ông nội trước đây, e là cũng có vài phần chân thật. Xem y học pháp thuật nhanh như thế, chắc cũng có chút bản lĩnh".

"Người này vẫn có không ít điểm xuất sắc, không hẳn chỉ là kẻ vô lễ, ăn hiếp ta..."

Linh Y Nhi trong lúc tính toán, cũng thuận tay thi triển pháp thuật, lao lên trước dẫn dắt vòng khí to lớn của Tinh Ngôn, di chuyển về phía bờ Bà Dương Hồ.

Chỉ là, Tinh Ngôn kinh ngạc phát hiện, trên người thiếu nữ Linh Y phía trước, không có vòng khí. Thân thể mềm mại như không xương của thiếu nữ, giống như cá bơi, tung hoành trong nước Bà Dương không chút trở ngại.

Qua một lúc niệm chú "Tích thủy", Tinh Ngôn cũng dần quen, tâm tình cũng đã thoải mái, còn có thể suy nghĩ vài chuyện khác:

"Thật không ngờ ta lại học được pháp thuật thần tiên như thế!"

Tinh Ngôn vạn phần kích động.

"Hà...học được pháp thuật này của công chúa sư phụ, chắc rằng cả đời ta cũng không còn phải lo đói nữa!"

Thiếu niên tràn đầy tự tin:

"Không ngờ Trương Tinh Ngôn ta lại gặp được kỳ ngộ như thế! Nếu như có một ngày mất việc ở Hoa Nguyệt Lâu, ta vẫn có thể dùng 'Tích thủy chú' này, đến Bà Dương Hồ mò trai bắt ốc kiếm sống!"

"A! Nghĩ đi nghĩ lại thì cha nói không sai mà, học được một nghề thì không còn phải lo đói nữa!"

Trong lúc thiếu niên đang suy nghĩ linh tinh, cổ khí cơ Thái hoa đạo lực như nước trong người y, dường như cũng theo vòng khí quanh người thiếu niên đang bị áp lực nước hồ làm phập phồng, di chuyển trong người thiếu niên cũng không theo một đường lối nào, giống như nước tràn lên đá, dập dờn lưu động không theo trật tự nào.

"Xấu hổ quá! Thái hoa đạo lực ta tu luyện, thật là không tệ! Lần này có thể thi triển pháp chú, e là có liên hệ với nó!"

Tinh Ngôn thâm tự đắc ý, nhưng cũng có chút hậm hực:

"Đáng tiếc...từ sau khi trên Mã Đề Sơn dùng nó thôi 'Thủy Long Ngâm', Thái Hoa đạo lực trở nên mỏng mảnh như tờ, vạn nhất ngày sau không còn dùng được thì làm sao?"

"Hà, sau khi về, phải nhân những lúc rảnh, lấy cuốn Thượng Thanh Kinh đó ra đọc lại, xem thử trong đó có nhắc đến pháp môn tu luyện gì hay không..."

Không hiểu sao Tinh Ngôn lại liên tưởng đến bản kinh thư đạo gia duy nhất mà y có.

Vừa đi vừa nghĩ, không lâu sau hai người Tinh Ngôn và Linh Y Nhi đã đến chỗ đêm đó thiếu nữ mang Tinh Ngôn nhảy xuống, chỉ nghe hai tiếng "Rào" vang lên, đôi thiếu niên nam nữ đã nhảy lên bờ.

Tuy hiện đã giữa trưa, ánh nắng sáng rõ. Nhưng Bà Dương hồ rất rộng lớn, bờ hồ lại hoang vu, không có ai nhìn thấy hành động như thủy yêu của hai người vừa rồi.

Lên bờ Tinh Ngôn từ từ hít thở, sau đó đi đến trước mặt Linh Y Nhi, thành khẩn nói:

"Đa tạ Linh Y Nhi sư phụ đã truyền pháp thuật thần kì cho đệ tử!"

"Hihi...đồ nhi không cần đa lễ, vì sư cũng không ngờ, nguoi lại dễ dạy bảo như thế, cả dáng vẻ tôn sự trọng đạo này, cũng thể hiện được rồi!"

Linh Y Nhi chọc ghẹo y, trên mặt cười rạng rỡ, lúm đồng tiền xinh đẹp như bùng lên dưới ánh nắng, hiển hiện vẻ kiêu diễm động nhân.

"A...quá khen quá khen!"

"Đúng rồi. Linh Y cô vừa rồi dùng pháp thuật gì? Sao nước hồ không phân ra như ta?"

Tinh Ngôn rõ ràng đang rất hiếu kì đối với pháp thuật mà Linh Y Nhi sử dụng.

"Đây chính là 'Thuần Thủy Quyết' ta nói lúc đầu! Không phải ta dấu không dạy nguoi, mà là 'Thuần Thủy Quyết' này không phải chỉ cần có hành thủy trong ngũ hành là tu tập được, mà hành thủy này phải hết sức mạnh mẽ. Ta nghe ông nội ta nói, pháp quyết 'Thuần Thủy' này, chỉ có Thủy tộc bọn ta mới có thể tu luyện".

"Thế nhưng, Thủy tộc vốn đã có bản năng bơi trong nước, không cần tu tập pháp thuật này. Vì vậy cơ bản chỉ có dạng người thích tìm hiểu như ta, mới học pháp quyết này..."

Linh Y Nhi nói rất nghiêm túc, hiển nhiên không phải để tán dương mình.

"Ai, đáng tiếc quá..."

"Đúng rồi! Nếu người thường có thể học 'Thuần Thủy Quyết', ở trong nước đúng là di chuyển như không, so với cá trong nước chẳng khác biệt gì! Hơn nữa, nếu tu luyện không ngừng trong thời gian dài, còn có thể ở trong nước chớp mắt đi ngàn dặm!"

"Hà! Mấy chuyện lợi hại như thế, Linh Y cô biết không ít à!"

"Hi...mấy chuyện này là ông nội nói với ta thôi!"

"...Chi bằng, sư phó chi bằng cứ dạy thử ta 'Thuần Thủy Quyết'?"

Hiển nhiên, thiếu niên nghe Linh Y Nhi tán dương phép thuật này như thế, đã sinh lòng thèm muốn. Thành công vừa rồi giúp y hiện tại đã tự tin hơn nhiều.

"Ái chà...nguoi đúng là tham lam mà..."

Ngưng một chút, Linh Y nói tiếp:

"Bất quá cũng tốt, dù sao nguoi cũng không thể học được. Nếu không cho nguoi thử, sau này nguoi nói sư phụ ta không dạy nguoi..."

Lần này, thái độ của Linh Y Nhi đúng là không chút tin tưởng, nhưng vẫn đem pháp quyết 'Thuần Thủy Quyết' đọc cho Tinh Ngôn nghe.

Tinh Ngôn cũng biết pháp thuật này hết sức quan trọng, chắc là khó học, vì vậy cũng rất cố gắng dụng tâm nghe giảng.

Chỉ bất quá, sau khi đợi Linh Y Nhi giảng xong, Tinh Ngôn mới phát hiện, chú ngữ "Thuần Thủy Quyết" này, không hề khó như tưởng tượng. So với "Tích thủy chú" vừa học, chú ngữ "Thuần thủy quyết" thậm chí còn ngắn hơn nhiều.

"Xem ra, đúng như Linh Y Nhi nói, pháp thuật 'Thuần thủy quyết' này, e rằng người chỉ dựa vào hành thủy sẵn có, khó mà tu luyện được!"

"Mặc kệ thế nào, vẫn cứ thử coi sao, dù sao cũng có Linh Y Nhi bên cạnh, cùng lắm là uống mấy ngụm nước, không thể chết chìm được..."

Liền đó, lúc thiếu niên có vẻ "Không sợ hãi gì" bắt pháp quyết Thuần Thủy xuống nước, thì vị Long tộc công chúa Linh Y Nhi ở bên cạnh cũng vạn phần

khẩn trương. Trong miệng thiếu nữ sớm đã chuẩn bị pháp chú thật tốt, tùy lúc sẵn sàng cứu người.

Cho dù hiện tại ánh nắng gay gắt, vẫn có thể thấy được, trên ngọc thủ trắng như tuyết của thiếu nữ, đang phát ra ánh sáng xanh mờ mờ...

.....

.....

Một lúc sau, chỉ thấy, trong Bà Dương hồ, có hai thiếu niên nam nữ, một trước một sau, hết như cá lượn, ở trong nước thu Bà Dương hồ lạnh lẽo tĩnh khiết, thoải mái bơi lượn...

Mặt trời mùa thu rực rỡ chiếu qua làn nước trong xanh, hòa với ánh nước biến thành sắc trắng, bao phủ khắp người đôi thiếu niên nam nữ đó. Thân thể nhanh nhẹn lưu động trong quang ảnh đó, giống như tiên nhân cưỡi mây ngao du...

Vị thiếu nữ hoàng y xinh đẹp ở phía sau thiếu niên, nhìn thiếu niên thần thái phiêu dật ở trước mặt, trong lòng không ngừng thắc mắc:

"Chẳng lẽ...chẳng lẽ ông nội gạt ta? Pháp thuật "Thuần thủy quyết" này, lại là tùy tiện một người qua đường, cũng có thể học được?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 61: Đột Ngột Tiên Sơn Thiên Vạn Diệp.

Lại quay về trên bờ Bà Dương hồ, lúc này Linh Y Nhi đối với thiếu niên phố chợ này, đã có cái nhìn khác hoàn toàn.

Rất hiếm có, Linh Y Nhi khen Tinh Ngôn một câu:

"Hà, xem ra không chỉ là ta biết cách dạy, đồ nhi ngươi tiếp thu pháp thuật cũng rất nhanh, ngươi rất có năng khiếu đấy!"

"Hi..."

Nghe thiếu nữ khen, Tinh Ngôn cũng hết sức cao hứng:

"Kì thật...Ta cũng cảm thấy bản thân học thứ này rất nhanh! Khả khả, khả khả khả..."

Thấy thiếu niên đang cười vênh váo như thế, Linh Y Nhi cũng mặc kệ y. Nàng từ trong tay áo lấy ra một quyển sách bằng lụa xếp, đưa cho Tinh Ngôn, nói:

"Này, cho ngươi. Đây chính là bản 'Phong Thủy Dẫn' ta đã đáp ứng dạy cho ngươi..."

Nói đến câu này, tự nhiên hơi lúng túng.

Tinh Ngôn nghe vậy, vội đưa tay nhận lấy cuốn sách lụa mỏng trong tay Linh Y.

"Ừa? Tên sách sao là..."

Thì ra, Tinh Ngôn phát hiện trên bìa sách bằng lụa xanh nhạt, không phải đề là "Phong Thủy Dẫn", lại đổi thành ba chữ thanh tú: "Y Chi Tư".

"..Ngốc! "Y Chi Tư" chỉ là tên khác của 'Phong Thủy Dẫn'! Ngươi hãy nhìn kỹ hình vẽ trên bìa lụa đó xem".

Nghe Linh Y Nhi nói như thế, Tinh Ngôn liền tỉ mỉ quan sát bìa sách. Thiếu nữ không nói thì y cũng không để ý, hiện tại lưu tâm nhìn, thì thấy trên bìa sách bằng lụa xanh nhạt đó, có vài nét bút đứt khúc nhấp nhô, dùng mực màu xám bạc, chính là ba chữ "Phong Thủy Dẫn" theo lối chữ thảo. Lúc mới nhìn khi này, Tinh Ngôn còn cho rằng đó là vẽ mấy nhánh hoa tả ý chứ!

"Hà hà, là mắt ta tồi"

Thiếu niên vừa nói, vừa cất cuốn sách lụa xếp đó vào trong lòng. Cứ đem về rồi tham khảo kỹ càng, hiện tại không cần xem gấp như thế.

Nhớ lại thì vị thiếu nữ ngày thường rất ngang ngạnh này, hai ngày nay đã dạy cho mình không ít thứ. Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn liền chân thành nói với

thiếu nữ:

"Đa tạ sư phụ ban sách!"

"..."

"Thật không ngờ, tên vô lễ như ngươi cũng đa lễ như vậy. Được rồi, được rồi, ngày sau không cần kêu người ta là sư phụ đâu! Cứ như thế bị ngươi gọi thành bà già mất thôi..."

"Ách...vậy,"

Hai chữ "Sư phụ" của Tinh Ngôn, là thành tâm thành ý gọi. Đang định nói không được thì nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của thiếu nữ nguyệt một cái, chỉ đành nuốt lời vào bụng, đáp:

"Vậy cũng tốt...Kì thật gọi như thế, ta cũng cảm thấy không được tự nhiên, khà..."

Ngay khi hai người Tinh Ngôn và Linh Y Nhi đang nói qua nói lại, thì đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân hai người, bắt đầu rung động.

Tinh Ngôn nhớ hôm qua trên đường đi đã gặp dao động như thế, đang định lên tiếng nói với Linh Y Nhi thì chỉ thấy, dưới chân đột nhiên chấn động mạnh, trong lúc không kịp đề phòng thì thiếu nữ trước mặt đã lao đảo, chúi nhủi tới trước, "Á" một tiếng ôm chặt lấy Tinh Ngôn!

Được thiếu niên chịu lại, Linh Y Nhi mới ổn định được thân hình.

Đột biến lần này hai người đều không kịp phản ứng.

Qua một lát, Linh Y Nhi mới hồi thần lại. Chỉ là, thiếu nữ không có buông tay liền, hơi chần chừ một chút, nàng mới buông tay ngọc ra, bước sang bên cạnh.

Sự chần chừ này chỉ trong chớp mắt, chỉ có mình thiếu nữ biết.

Mặt đất dưới chân, vẫn không ngừng rung động. Trong lòng ngực của người thiếu nữ vẫn còn xấu hổ đỏ, tim đập thình thịch không ngừng.

Bất quá, những chuyện này, Tinh Ngôn hiển nhiên là mơ màng chẳng hiểu, bỗng đứng ở nơi đó cười khà khà nói:

"Linh Y tiên nữ, hà hà, lần này không thể trách ta được rồi, là cô ôm ta trước!"

Nghe nói vậy, vị Long tộc công chúa trước giờ được nuông chiều, lại không có phản kích, chỉ đứng đó không nói một lời.

Thấy tình trạng này, Tinh Ngôn đầu óc hoang mang, cũng không nói nữa.

Đôi thiếu niên nam nữ đứng bên Bà Dương Hồ, chân giẫm lên mặt đất đang không ngừng rung động, lắc lư đong đưa, cảm giác như đang cưỡi mây vậy.

Cũng không lâu lắm, mặt đất đang chấn động kì dị cũng ngừng lại.

"Kì quái, hôm qua mặt đất cũng rung động không ngừng thế này".

Tinh Ngôn không thể hiểu nổi tại sao có sự rung động này.

"À, 'Phong thủy dẫn' đã giao cho ngươi, ta phải về trước đây..."

Ngay lúc Tinh Ngôn đang thắc mắc, Linh Y Nhi bên cạnh lại đột nhiên nói ra câu này. Liền đó, cũng không đợi Tinh Ngôn đáp đã quay người, nhẹ nhàng nhảy xuống hồ.

Linh Y đang dần dần chìm, nhìn lên Tinh Ngôn đang ngẩn ra trên bờ, bỗng mỉm cười nói:

"Lúc rảnh ta sẽ đến tìm ngươi".

Dứt lời, gương mặt xinh đẹp tươi cười như hoa sen đang nở đỏ, biến mất trong ánh sóng lấp lánh.

"Nhẹ nhàng đến rồi nhẹ nhàng đi, Linh Y Nhi này cũng thật là giống..."

Bóng người đã khuất trong khói sóng mênh mang, Tinh Ngôn đưa mắt dõi ra mặt hồ Bà Dương mù mịt vô biên, nhìn không được thốt:

"Lần trước là Cừ Doanh cô nương, ta cũng ở bên Bà Dương hồ này, thấy được diện mạo thật của cô ấy. Hiện tại Linh Y Nhi này, đến đi đều từ khói sóng Bà Dương, hà...xem ra mấy giai nhân này, hình như đều có duyên với nước!"

Ngơ ngẩn ngóng mặt hồ mênh mông khói sóng một hồi, Tinh Ngôn chợt nhớ bản thân phải trở lại Hoa Nguyệt Lâu làm việc. Nghĩ đến việc này, thiếu niên đang xuất thần vội thu liễm tinh thần, quay người lên đường trở về Nhiều Châu thành.

Cáo biệt Long cung công chúa, thiếu niên hiện tại tràn đầy vui vẻ:

"Hà...Trương Tinh Ngôn ta có tài đức gì chứ, lại kết bạn được với hai vị cô nương đẹp như tiên nữ! Hà hà, đối với hạng người lẫn lộn chốn hoa nguyệt như ta, chỉ có thể cầu được ấm no, đâu cần mơ mộng cao xa như thế?"

Lại nghĩ đến mấy ngày trước quay quắt nhớ Cứ Doanh, thiếu niên lúc này chỉ mỉm cười, nghĩ thầm:

"Ta bây giờ còn có gì có thể than oán nữa chứ? Những thứ hiện có được, đã quá phúc phận rồi. Nếu như còn tham lam, e rằng bị giảm phúc mất".

Nghĩ thông điểm này, trong lòng thiếu niên rất thoải mái:

"Vẫn còn sớm để quay về Hoa Nguyệt Lâu, cần cù làm mấy việc cũng kiếm được chút tiền, đem về hiếu kính song thân vậy".

Thiếu niên gia tăng cước bộ, bước nhanh và dài, ly khai Bà Dương thủy bạc, nhắm hướng Nhiều Châu thành gấp rút lên đường.

.....

Thời gian cứ như thế trôi qua.

Ngoại trừ làm tốt bổn phận của bản thân, Tinh Ngôn cũng hay lấy cuốn "Thượng Thanh Kinh" ra nghiên cứu tỉ mỉ.

Kể từ trong Bà Dương hồ hôm đó, sau khi chứng kiến pháp thuật thần diệu, Tinh Ngôn đối với mấy thứ gần như quỷ thần này, cũng không còn không lưu tâm như trước. Tuy từng đọc cuốn thi thư của thánh nhân đó, nhưng những phần kinh văn pháp thuật, Tinh Ngôn cũng không hề quan tâm.

Từ khi được "Sự phụ" Linh Y Nhi dẫn dắt khai sáng, Tinh Ngôn khi đọc lại Thượng Thanh Kinh, phát giác những chỗ trước đây không hiểu, hiện tại cũng đã thông suốt. Tuy hai chương "Luyện Thần Hóa Hư" ở phần sau, vẫn huyền ảo khó đọc như cũ, nhưng từ đêm đó trên Mã Đề Sơn, sau khi tiến nhập cảnh giới vô vi kì diệu, Tinh Ngôn đối với hai chương này, cũng không phải hoàn toàn mơ hồ.

Trong mấy ngày này, Linh Y Nhi có đến tìm y mấy lần. Mỗi lần nàng đến, thiếu niên đã hiểu thông rồi, đều có thể thần nhiên đối đáp. Hai người cười nói liên hồi, quên trời quên đất.

Có điều, mỗi lần Linh Y đến tìm Tinh Ngôn, cho dù nàng đã làm xấu mình đi nhiều, nhưng vẫn bị chúng tỉ muội trong Hoa Nguyệt Lâu lườm nguyệt không thôi.

Trong Hoa Nguyệt Lâu này, Hạ di vẫn hòa ái như cũ, nhị nương vẫn lạnh nhạt như xưa, Nghênh Nhi thì vẫn nhiều chuyện như thường. Chúng nhân xung quanh y, tựa hồ đều như không có thay đổi gì.

Còn mặt đất Nhiều Châu dưới chân, vẫn hay chấn động như thế, nhưng qua ngày qua tháng, chúng nhân cũng không còn thấy lạ.

Mãi đến một ngày tháng hai năm sau, tất cả tất cả mọi chuyện, đối với Tinh Ngôn mà nói, đột nhiên hoàn toàn cải biến.

Đó là một đêm trăng tròn.

Vầng trăng tròn vành vạch, yên lặng treo trên nền trời, đem ánh sáng trắng mờ của nó, phủ lên khắp Nhiều Châu. Lúc này đã là đầu giờ Dần, mọi người đều đã ngủ say.

Biến động, vào lúc ấy bỗng phát sinh.

Mọi người đang say sưa giấc mộng, đột nhiên đều mơ hồ cảm thấy chiếc giường đang nằm, đột nhiên dao động.

"Ách...lại địa chấn rồi".

Hiện tại dân chúng Nhiều Châu, đối với chấn động như thế đã coi là thường. Chỉ qua chút xíu thì chấn động này cũng tự biến mất thôi.

Một vài người tỉnh táo, còn như đang hưởng thụ sự đông đưa đó. Còn những người đang say ngủ, thì thấy như đang nằm trong nôi đông đưa theo nhịp, ngủ còn say hơn.

Chỉ bất quá, trận động đất lần này, lại không biến mất liền như những lần trước. Qua một tuần hương, chúng nhân phát giác sự dao động dưới người, không những không yếu đi, ngược lại càng lúc càng chấn động mạnh.

Lúc này, mọi người mới thấy sợ hãi, vội vã lùi theo y phục nữ vàng bạc, chạy ra khoảng trống ngoài phòng.

Đối diện với sự chấn động cổ quái này, Tinh Ngôn phản ứng cũng như mọi người. Tuy y to gan lớn mật, nhưng dưới sự chấn động càng lúc càng mạnh này, thiếu niên cũng hoảng loạn trong lòng. Thêm tiếng thảng thốt quen biết ở ngoài kêu réo, Tinh Ngôn cũng vội vàng khoác áo, quơ lấy sách vở tiền bạc dưới giường ôm vào lòng. Trong lúc rối loạn, cũng không quên lấy sáo ngọc Thần Tuyết nhét vào hông.

Lúc chạy ra cửa, thiếu niên lại thuận tay lùi luôn thanh Vô danh kiếm cùn theo. Nếu như gặp gì quái dị, thì cũng chống đỡ được, có còn hơn không.

Ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, Tinh Ngôn lúc này mới phát hiện, trên con đường dưới ánh trăng sáng, đã có rất nhiều người quen xung quanh đứng đó. Mọi người chụm đầu bàn luận, không ngừng suy đoán chấn động sinh ra từ đâu. Lúc này, con đường vốn yên tĩnh an tường, lại nháo nhào huyền ảo như cái chợ buổi sớm.

Dần dần, mọi người đều cảm thấy chấn động dưới chân càng lúc càng mạnh. Tiếng ồn ào bàn tán cũng từ từ lắng xuống, mọi người đều mất hứng thú nói chuyện, chỉ không hẹn mà tụ tập đến chỗ rộng lớn này mà thôi.

Tinh Ngôn tình cờ ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện vầng trăng trên đầu vẫn tròn như cũ, xung quanh không có bọn mây nào che khuất. Thế nhưng chỗ kì quái đó là, vầng trăng đáng lẽ phải rất sáng, hiện tại nhìn lên, lại gây cho người ta cảm giác ảm đạm vô quang!

Cả bầu trời rộng lớn, đang phơi ra một màn hắc ám quỷ dị.

Tinh Ngôn đang quan sát thiên không màu mực đó, lại bỗng nhiên phát giác, thanh Vô danh kiếm cùn ở trong tay mình bỗng nhiên rung lên, vùng vẫy trong lòng bàn tay mình như muốn thoát tay bay đi. Tinh Ngôn đại kinh, vội nắm chặt thiết kiếm. Trong lúc hoảng hốt, thiếu niên hình như nghe được vật trong tay mình, đang phát ra tiếng kêu hưng phấn!

Đang kinh nghi bất định, thiếu niên tình cờ cúi đầu, thì phát hiện "Thần Tuyệt" dất ở bên hông, lúc này cũng đang phát ra quang hoa màu xanh nhàn nhạt.

May mà, ngoại trừ Tinh Ngôn thì không có ai chú ý đến dị trạng của sáo ngọc. Bởi vì ngay lúc này, bỗng nghe tiếng kinh hãi hô lớn đồng thời của nhiều người:

"Mau nhìn phía đầu đông!"

Tinh Ngôn nghe vậy thất kinh, vội ngoái về hướng đông thành, trong Nhiều Châu thành vô luận là tiểu dân hèn mọn, hay là quyền quý hiển đạt, đều nhìn thấy kì cảnh trắng mờ mà yêu dị này:

Chỉ thấy trên bầu trời phía đông Nhiều Châu thành, trong màn đêm đen ngòm quỷ dị đó, hiện đang có đủ loại quang hoa tản mạn, như mưa, như tuyết, như rồng, như rắn, đang ở trên đó lấp lánh, múa lượn, dịch chuyển. Cả không trung màu mực đó, hiện tại như đang có vô số sao băng xoẹt loạn xạ ngầu.

Đột nhiên, cùng với sự chấn động dưới chân, mọi người đều cảm giác được, trong sát na đám sao băng tán loạn đó biến mất, một tiếng "Oành" vang động kèm theo một cỗ lực lượng to lớn từ đáy lòng đột nhiên dậy lên, giống như con lũ xung kích, chấn động tâm hồn của bản thân.

Tiếng động này tuy không nghe được bằng tai, nhưng mọi người đều cảm giác như nhau.

Theo tiếng nổ lớn quỷ dị đó, người thiếu niên ý chí kiên định trong đám người, lại phát hiện bản thân gần như không còn giữ nổi thanh kiếm trong tay. Thiếu niên vốn rất khỏe, nhưng phải vận hết sức lực toàn thân, mới có thể giữ được thanh vô danh kiếm đó!

May mà, đợi sau khi tiếng nổ "Kinh tâm động phách" đó qua đi, chấn động dưới chân của chúng nhân cũng yếu đi từ từ, Thanh vô danh kiếm trong tay Tinh Ngôn, cũng giống như đã đuối sức, cuối cùng cũng không vùng vẫy nữa, yên lặng nằm trong tay thiếu niên, trở lại thành một cây sắt vô tri vô giác.

Tuy chấn động quỷ dị đã hết, nhưng đám người vẫn chưa trấn định được tâm hồn, còn chưa dám quay về nhà, đứng ở đó chụm ba tùm năm, hoặc kinh khủng, hoặc hưng phấn, đàm luận về dị trạng vừa rồi. Trong các cụm người phân tán khắp đường, thỉnh thoảng bởi vì không hợp quan điểm mà phát sinh một vài tranh cãi.

.....

Ngay khi vầng trăng kì dị đó lặn khuất trời Tây, ánh sáng mặt trời bắt đầu ửng lên đằng Đông, thì mọi người đều ngưng bàn luận, ổn định hô hấp, đồng loạt ngoái về phương Đông hừng sáng:

Chỉ thấy phía đông Nhiều Châu thành, ở đó vốn là một khoảng không mênh mông, hiện tại lại sừng sững một ngọn núi hùng vĩ như che trời chắn sáng, chọc thẳng lên mây!

.....

Năm ấy, trong "Nhiều Châu phương chí" viết: Đông mạt, tháng hai, ngày binh tuất, địa chấn mạnh, sao di chuyển về Đông như mưa. Mưa sao tàn, núi tiên xuất.

Trong "Bà Dương huyền chí" lại chép: Đông, tháng hai, ngày binh tuất, trăng tròn đầy, địa chấn lớn, sao rơi như mưa. Trời sáng, có một ngọn núi đột ngột mọc ở đông Bà Dương huyện...

Chính là:

Thao hối thiên niên tự tiểu miên

Dã lão thôn phu sử tác điền

Nhất triều hoàn phục tranh vanh mạo

Phù điều trực thượng cửu trọng thiên.

(Dịch nghĩa: Ăn mình ngàn năm như giấc ngủ ngắn, người nông phu cày bừa làm ruộng trên đó, một sớm trở lại hình dáng cao dốc, chớp mắt đã vươn đến chín tầng mây).

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 62: Nghĩ Điển Hoang Cư Tức Danh Sơn.

San trung tuế nguyệt

.....Du tiên nhất mộng đảo la phù.

.....Vấn hạc thính tùng ý tự như.....

.....Đạo viễn hồng trần phi bất chí.....

.....Bạch vân chánh thượng luyện đan lô

Quản Bình Triều

Đối với thiếu niên sơn dã đã lăn lộn nhiều năm ở phố chợ Nhiều Châu như Trương Tinh Ngôn mà nói, vào năm mười bảy tuổi, quỹ đạo sinh hoạt vốn bình thường không gì lạ của y, đang đối mặt với một chuyển biến to lớn.

Thiếu niên luôn bình an sinh sống, vào năm này bỗng gặp một kịch biến đầu tiên trong đời y.

Vào lúc đông mạt se lạnh tháng hai ấy, trong đêm trăng tròn kì dị đó, tài sản duy nhất truyền qua nhiều đời của nhà thiếu niên Tinh Ngôn, một gò núi hoang dã thấp bé bình thường, lại trong cơn mưa ánh sáng ngập trời đó, trong một đêm vượt đất dâng cao, đột ngột nhập mây. Một tòa núi nhỏ trước giờ vẫn bình thường không gì lạ, hiện tại lại thành một ngọn hùng phong cao vợi, ngạo nhiên sừng sững ở phía đông Nhiều Châu thành.

Hiện tại, trong phương viên mấy chục dặm, vô luận là Bà Dương huyện ven Bà Dương hồ, Thạch Nam huyện, hay là trong Nhiều Châu thành, mọi người chỉ là ngẩn đầu nhìn về phương đó, đều có thể nhìn thấy dáng núi Mã Đề Sơn cao ngất kiêu hùng.

Mà tất cả chuyện này, đối với vị thiếu niên đứng lẫn trong đám người quan sát đêm đó mà nói, thì hoàn toàn không biết nội tình.

Thấy ngoại thành đột nhiên dựng lên một ngọn núi, che trời chắn sáng, khi sự kinh hãi ban đầu trôi qua, Tinh Ngôn bỗng nghĩ đến: ước chừng phương vị của ngọn núi này, hình như rất sát Mã Đề Sơn nhà mình.

Vừa nghĩ thế, Tinh Ngôn lập tức vọt phần lo lắng. Trong Nhiều Châu thành đã chấn động mạnh như thế, không biết nhà mình...

Thiếu niên không dám nghĩ tiếp nữa.

Hiện tại lòng thiếu niên đã như thiêu như đốt, mặc kệ đám người phố chợ xung quanh đang ồn ào bàn tán, lập tức khởi thân chạy nhanh về nhà.

...Cách ngọn núi nguy nga đó càng gần, lòng của thiếu niên càng nặng nề. Bởi vì, trong lòng y càng lúc càng thấy không hay: con đường đi về phía ngọn núi đột nhiên vượn dẫy dựng nảy đó, căn bản chính là con đường mà y hay trở về nhà. Ước chừng phương vị đó, hình như đúng chỗ Mã Đề Sơn nhà y!

Rất bất hạnh đó là, đôi khi Tinh Ngôn đi đến dưới núi đó, đối chiếu cảnh vật xung quanh, cuối cùng phát hiện: ngọn núi hùng vĩ đột hiện lúc sáng sớm, mây mù hiện đã lượn lờ quanh, chính xác là gò núi Mã Đề Sơn tuy rộng nhưng thấp tè xấu xí nhà mình!

Khi xác định chuyện này, trong lòng của Tinh Ngôn, lập tức như bị vuốt bén của mãnh thú cào xé. Một cảm xúc hoảng loạn rồi bởi chưa từng có lan nhanh khắp lòng dạ thiếu niên. Toàn bộ tâm thần như đang rơi thẳng xuống một vực sâu không đáy...

Thiếu niên mắt hồn mất vía, vọt trèo lên Mã Đề Sơn này, tìm kiếm ngôi nhà tranh của mình.

Tuy cảnh vật Mã Đề Sơn hiện tại khác xa trước kia, nhưng thiếu niên cũng không mất bao nhiêu sức đã tìm thấy.

Ngôi nhà tranh mà y vô cùng quen thuộc, hiện tại vẫn tọa lạc ở nơi đó.

Chỉ là, ba gian nhà tranh vốn nằm trên bờ núi phẳng như đất bằng, hiện tại đã ở độ cao nửa ngọn núi này!

Cha mẹ trong nhà không phải...Tinh Ngôn kinh hoàng, vội vàng vượt mọi chông gai, chạy về hướng nhà mình.

Hiện tại, trong lúc Tinh Ngôn đang vạn phần lo lắng, lại bất giác sinh ra một cảm giác hoang đường: sau này mỗi khi về nhà, chẳng lẽ cứ phải trèo lên núi như thế? Dị trạng Mã Đề Sơn nhà mình hôm nay, thật là đúng với câu nói của Thanh Hà lão đạo: "Nói lạ chắc không, chuyện lạ chắc có!"

...Quả nhiên là "Chuyện lạ chắc có!"

Người thiếu niên hết sức lo lắng, trong lòng đã tính đến khả năng xấu nhất, đang chuẩn bị cứu người, lúc còn cách gian nhà không xa thì vui mừng phát hiện, cha mẹ mà mình đang vô cùng bận lòng, lại đang đứng tựa cửa nhà ngóng ra.

Tuy Mã Đề Sơn hiện giờ khắp nơi đá núi lởn ngoe, khác xa trước đây, nhưng Tinh Ngôn lại kinh ngạc phát hiện, không những căn nhà của mình hoàn toàn không hư hại, cả tảng đá bằng ở khoảng trống trước nhà, còn có chuồng gà hàng rào, cũng giữ nguyên hình dạng!

"Kì quái!"

"Kì quái!...."

Thiếu niên đáng thương, mấy ngày hôm nay đã lẩm nhẩm câu này không biết bao nhiêu lần, tâm tình cũng biến động không ít.

Hỏi cha mẹ một lúc mới biết, trong đêm Tinh Ngôn cùng người dân trong thành Nhiều Châu chứng kiến nhiều cổ quái ở trên bầu trời Mã Đề Sơn, thì cha mẹ y chẳng biết gì cả. Mãi đến khi trời sáng, lúc mẹ Tinh Ngôn ra khỏi nhà cho gà ăn, mới phát giác trời đất trước mắt, đã khác rất xa so với đêm qua!

Vừa thấy tình cảnh này, lão Trương đầu và bà vợ già, đều cho rằng mình đang nằm mộng còn chưa tỉnh ngủ!

"Hà...kì lạ thì mặc kệ nó, chỉ cần người nhà ta bình an là tốt rồi".

Thấy cha mẹ bình an, Tinh Ngôn cũng vô cùng nhẹ nhõm.

Bởi vì từng quen biết với Long cung công chúa, lại chính mắt chứng kiến nhiều chuyện quái dị, hiện tại thiếu niên đã là thấy lạ không còn lạ, cho rằng chuyện này sẽ bình thường lại thôi.

Nhưng y không ngờ đó là, trong mấy ngày tiếp theo, y không thể quay lại sự thanh nhàn như trước đây nữa.

Từ khi gò núi Mã Đề Sơn nhà y đột nhiên vượt đất vọt lên nhập mây, các châu huyện gần Bà Dương, đã tuyên truyền sôi sục chuyện này. Số người hiếu kì hỏi thăm đến xem quả thật quá nhiều, nườm nượp không ngớt. Lúc đầu còn miễn cưỡng tiếp đãi, nhưng nhiều quá thì đúng là phiền phức không chịu nổi.

Theo sau mấy người hiếu kì đến ngắm cảnh này đó là, hiện tại ở địa giới Nhiều Châu Bà Dương, về biến cố kì dị chưa từng nghe nói của Mã Đề Sơn, lưu truyền đủ thứ thuyết pháp. Trong đó có không ít thuyết từ đến tại Tinh Ngôn, quả thật so với chuyện của Mã Đề Sơn, còn ly kì hơn.

Chẳng hạn, bắt đầu loan truyền từ sơn dân phụ cận, hiện tại mọi người đều rỉ tai nhau, nhất trí cho rằng, truyền thuyết ngựa trời giẫm chân ở Mã Đề Sơn tuyệt không phải hư ngôn. Không tin? xem coi hiện tại Mã Đề Sơn có phải đã hóa thân vạn thiên khí tượng sâm nghiêm nguy nga hay không, vừa nhìn đã biết không phải là ngọn núi tầm thường. Nếu như không phải tiên khí của ngựa trời năm xưa, làm gì có được cảnh tượng như hôm nay chứ?

Lại có nhân sĩ sĩ tộc trước giờ chủ trương môn phiệt nói, một nhà Trương Tinh Ngôn trên Mã Đề Sơn, thì ra là hậu duệ của Lưu hầu Trương Lương Trương tử phòng thời Hán sơ. Mã Đề kì sơn này, chính là chỗ năm xưa Trương lưu hầu theo thần tiên Xích Tùng Tử phi thăng. Dạng này cũng chẳng khác gì thuyết pháp quái lực loạn thần, nhưng lại lưu truyền rất rộng trong giới sĩ lâm. Thậm chí, còn có một vị nhân sĩ hết lòng tin thần tiên chính quái, đích thân đến nhà Tinh Ngôn khảo sát, nói muốn đem con gái của mình gả cho hậu duệ của Trương lưu hầu. Chỉ khi nghe nói vị thiếu niên này lại là một người lẩn lộn trong chốn kĩ lâu, thêm vào toàn gia đồng loạt phản đối, Tinh Ngôn mới lỡ mất đoạn nhân duyên cũng không tệ này...

Đương nhiên, nhắc đến khảo chứng của môn phiệt, tự nhiên có người cũng tuyên bố, hẳn cho rằng một nhà Tinh Ngôn, là dòng dõi của danh tướng Trương Liêu Trương Văn Viễn thời Ngụy triều. Chỉ là, do Trương Liêu Trương tướng quân cách triều đại hiện tại không xa, vì vậy dạng thuyết pháp này rất dễ dàng bị chỉ ra chỗ sơ hở, sau khi lưu truyền một thời gian, cũng im lìm biến mất.

Ngoại trừ khảo chứng về nguồn gốc của đám môn phiệt, còn có hàng xóm láng giềng chứng kiến từ xưa, xác định sự thật, một nhà Tinh Ngôn đúng là không tầm thường. Theo các vị hàng xóm của chủ nhân Mã Đề Sơn chính mắt thấy, lúc Trương Tinh Ngôn còn nhỏ, có một năm làm bánh mán thầu ăn tết, nhà y chỉ lên men gạo trong một cái chum sành nhỏ, cũng chỉ bỏ vào hơn nửa chum bột gạo, nhưng khi lấy ra thì lấy hoài không tận, kéo mán thầu cả đêm, đến sáng vẫn còn chưa xong.

Theo người chứng kiến nói, đây chính là "Thanh long điều" khó thấy trên thế gian! Từ đó có thể thấy, hộ nhân gia này, không phải là nhân vật bình phàm!

Mấy truyền thuyết này, kì thật hết sức hoang đường. Cái gọi là "Thanh long điều" đó cũng chẳng biết là cái gì. Nhưng người nghe thì chẳng thể truy cứu, cũng tuyệt không nghĩ đến chuyện đi hỏi đến tận cùng, truy cho ra cái "Thanh long điều" đó. Dù sao cũng là tuyên truyền, người kẻ linh hoạt thú vị, người nghe vỗ bàn kêu lạ, chỉ cần biết chuyện rất thần kì, thế là đã đủ.

Chỉ bất quá, người đương sự Tinh Ngôn nghe mấy câu chuyện đồn thổi này, lại có chút dở cười dở khóc. Tuy những chuyện lúc nhỏ không còn nhớ rõ, nhưng lời đồn về "Thanh long diêu", đúng là chẳng có dựa vào đâu, nhà mình mấy lần làm màn thầu ăn tết, toàn là thiếu trước hụt sau. Cho dù làm màn thầu, cũng làm gì lấy gạo để làm? E rằng người tung ra lời đồn này, đã tưởng tượng ra như vậy.

Ngoài mấy truyền thuyết trên, trên phố còn lưu truyền một thuyết pháp khác càng hoang đường hơn, cũng không biết từ nơi nào truyền ra, nói đất đá dưới chân mọi người, là do đá được nung chảy trong lò lửa ngầm dưới đất, giống như dòng thép chảy trong lò luyện thuyết, lưu động không ngừng. Mà Mã Đề Sơn hiện tại cao ngút trời mây, chính là dòng đá nung chảy đột nhiên phun ra, gặp gió lạnh ngưng kết mà thành...

Mấy cái thuyết pháp quá hoang đường như thế, cho nên chẳng được người nghe đón nhận là mấy.

Trừ mấy cái truyền ngôn không căn không cứ hoang đường vớ vẩn đó, đối với Tinh Ngôn mà nói, còn gặp vài chuyện phiền phức khác.

Từ khi Mã Đề Sơn bộc lộ đáng vẻ cao ngất của nó, thì có mấy tên lưu manh phá nhà phá cửa trong thành, tự xưng ngọn núi Mã Đề Sơn chẳng có liên quan gì đến chúng, lại là địa sản của nhà chúng!

Bất quá, hiện tại mấy chuyện này đối với Tinh Ngôn mà nói, chỉ là chuyện nhỏ nhặt. Khi Tinh Ngôn không còn khách khí, dưới sự giúp đỡ của láng giềng, tung quyền đánh cho mấy tên khốn kiếp định thừa nước đục thả câu này một trận, thì cũng không có tên vô lại nào dám đến quấy nhiễu nữa.

Bởi vì, nhân đột biến Mã Đề Sơn lần này, thiếu niên Tinh Ngôn hiện giờ trong Nhiều Châu thành, đã coi là có thanh danh vang dội. Những chuyện trước đây của y, mặc kệ là có hay không có, đều bị người nhàn rỗi lôi ra bình luận, miệng miệng truyền nhau, trở thành câu chuyện khi trà dư tửu hậu. Hiện tại trong địa giới Nhiều Châu, sự tích một quyền đánh lui cao thủ giang hồ "Phích lịch kinh hồn thủ" ở Hoa Nguyệt Lâu mấy tháng trước, cũng tự nhiên bị thêm mắm thêm muối, lan truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ Nhiều Châu.

Đến khi đích thân chứng kiến cảnh tượng dũng mãnh của thiếu niên, ấn chứng truyền ngôn lần nữa, hiện tại mấy tên lưu manh phá gia chi tử đó, cũng không dám đến gây sự nữa.

Còn hào cường chân chính, tuy cũng có lòng thừa lúc hỗn loạn này kiếm chác, nhưng lúc đầu thấy chuyện kì dị, cũng hết sức kinh sợ, nhất thời chưa từng nghĩ đến hạ thủ. Đợi thêm vài ngày, lúc tinh thần trấn định lại, nảy sinh ý định thôn tính, thì đã "Thời cơ không đợi ta". Chuyện một nhà Tinh Ngôn là chủ của Mã Đề Sơn, đã được mọi người thừa nhận. Giờ muốn động thủ, thì khó tránh trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Bất tri bất giác, một nhà Tinh Ngôn đã thoát khỏi kiếp nạn chân chính đó.

Bất quá, sau chuyện tổng cổ mấy tên lưu manh đến nhà quấy nhiễu, Tinh Ngôn lại không yên tâm cha mẹ ở nhà, tuy đau lòng vì mất mấy ngày công, nhưng vẫn xin nghỉ thêm ở Hoa Nguyệt Lâu vài ngày, chuyên tâm lo việc nhà. Hiện tại núi lớn như thế, bụi gai rậm rì, đúng là phải mất chút thời gian mới chỉnh trang được.

Mãi đến lúc này, thiếu niên Tinh Ngôn vẫn không biết, đột biến của ngọn núi nhà mình, sẽ mang đến thay đổi gì trong sinh hoạt ngày sau của y. Lại thêm mấy ngày, đợi mọi chuyện yên ổn, Tinh Ngôn xem xét cũng đã đến lúc quay trở về Hoa Nguyệt Lâu, tiếp tục làm công việc nhạc công kĩ lâu của y.

Cả nhà Tinh Ngôn đều ôm ấp suy nghĩ kiếm sống trên ngọn núi này. Mãi cho đến một ngày, có một vị khách nhân đặc biệt đến nhà bái phỏng, thiếu niên mới biết, cuộc đời này của mình, e rằng không phải chỉ lăn lộn chốn lầu xanh phố chợ kiếm miếng ăn nữa.

Đại khái đến ngày thứ năm kể từ ngày gò núi Mã Đề Sơn đột nhiên vươn dậy, đứng sừng sững ở phía đông Nhiều Châu thành, trong nhà Tinh Ngôn, có mấy vị đạo sĩ đến từ Tam Thanh Sơn gần Bà Dương hồ. Trong đó có một người vang danh trừ tà bắt yêu: Tam Thanh Sơn Vương Bản đạo trưởng.

Người này đầu buộc khăn thuận dương, thân khoác đạo bào đạo sĩ Tam Thanh Sơn bằng lụa xám, trịnh trọng nói với thiếu niên đang vô cùng kinh ngạc trước mặt:

Tòa Mã Đề Sơn nhà y đột nhiên vươn dậy này, chính là một trong bảy mươi hai phúc địa mà trong đạo gia bảo điển "Vân cập thất giám" có ghi chép, là nơi tu luyện phi thăng của Tử Châu chân nhân thời thượng cổ.

Sách ghi: Mã Đề Sơn ở Nhiều Châu Bà Dương, là núi tiên tu đạo, là phúc địa phi thăng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 63: Tịch Tịch Giang Sơn, Tẩy Xuất Linh Kỳ Diện Mục.

Mang mang kim cổ, tích thành cảm khái tâm hung

Tịch tịch giang sơn, tẩy xuất linh kì diện mục.

(Tây thanh tán kí)

Thấy có đạo trưởng Tam Thanh Sơn đến thăm, một nhà Tinh Ngôn tất nhiên là chân tay lúng túng, vội vàng khoản đãi. Mẹ Tinh Ngôn nhanh tay lấy ra trà núi ngon nhất mà nhà làm, nấu nước suối ngọt trên núi pha trà. Trong mắt lão Trương đầu và bà vợ già, mấy vị đạo trưởng này chẳng khác gì là thần tiên cả.

Vừa nghe Vương Bàn đạo trưởng vang danh nói Mã Đề Sơn nhà y, là danh sơn tu đạo thành tiên, Tinh Ngôn trong khi cao hứng, cũng có chút nghi hoặc. Đợi Vương Bàn đạo trưởng thối thối hơi nóng trên chung trà, Tinh Ngôn đứng bên cúi đầu cung kính hỏi:

"Đạo trưởng đã nói Mã Đề Sơn nhà tôi, là tiên sơn tu đạo ghi trên điển tịch đó, nhưng vì sao trước giờ lại không có tiếng tăm gì? Nếu là trong "Vân cập thất giám" chỉ rõ tòa Mã Đề Sơn ở Nhiều Châu Bà Dương là phúc địa đạo gia, vì sao nhà tôi ở núi này trước giờ không thấy ai đến hỏi han gì cả?"

Hiện tại nói chuyện với mấy đạo sĩ đắc đạo này, lời nói của Tinh Ngôn hết sức cung kính, hết như đối đáp với Quý lão ân sư, không dám có lời quê mùa thô tục nào.

Thấy thiếu niên nông gia nói chuyện lại văn nhã như thế, Vương Bàn đạo trưởng không khỏi hơi kinh ngạc. Suy ngẫm vấn đề Tinh Ngôn hỏi một chút, Vương đạo trưởng có vài phần ngại ngùng, đáp:

"Khắc...khắc...Kì thật chúng đạo hữu ở Tam Thanh Sơn của bản đạo cũng không hề biết Mã Đề Sơn ghi chú trên điển tịch là ở trong Bà Dương chúng ta. Mấy năm nay khi đạo hữu Tam Thanh giáo bọn ta hạ sơn vân du, cũng đều luôn để ý thăm sát. Chỉ là, trong địa giới Nhiều Châu Bà Dương, gò núi gọi là 'Mã Đề Sơn' có đến bốn năm chỗ. Hơn nữa, mấy cái gò núi Mã Đề Sơn này, hết thấy đều là vùng đồi thấp lè tè không có gì lạ, so với dáng vẻ của tiên sơn phúc địa, thì đúng là thua kém rất xa"

"A...ra là thế. Lời này đúng là có lý!"

Nhớ đến hình dáng thấp tè xấu xí của Mã Đề Sơn trước đây, thiếu niên không ngừng gật đầu đồng ý.

Chỉ nghe Vương Bàn đạo nhân lại nói tiếp:

"Bản đạo lần này đến nhà báỉ phòng, là có một chuyện muốn cầu".

Nói đến, vị Vương Bàn đạo trưởng này, đã đi đến rất nhiều nhà làm phép, công phu nhìn mặt đoán ý, đúng là cao thâm phi thường. Vừa rồi lúc bước vào nhà, nói mấy câu với ba người nhà Trương gia, Vương đạo trưởng đã biết người chủ trương đại sự trong nhà, không phải là lão thợ săn chủ hộ Trương đầu nói năng mộc mạc, mà chính là người thiếu niên chưa đến tuổi nhũc quan (20 tuổi) này. Vì vậy, Vương đạo trưởng thăm nhủ, chuyện viếng thăm hôm nay, phải đặt trên người chàng thiếu niên này.

"Sao? Không biết đạo trưởng có chuyện gì cần?"

Nghe Vương Bàn đạo trưởng giải thích thắc mắc của mình, Tinh Ngôn cũng là người thông hiểu, trong lòng đã mơ hồ đoán được đại khái mục đích đến của chúng nhân Tam Thanh Sơn.

Thấy thiếu niên hỏi, Vương Bàn đạo trưởng trà cũng không kịp uống, đặt chung sứ trong tay xuống cái bàn gỗ bên cạnh, chân thành nhìn thiếu niên, đáp:

"Mã Đề Sơn nhà tiểu ca, sau khi trải qua dị biến, hiện cảnh tượng sâm nghiêm, khí tượng vạn thiên, Mã Đề Sơn này nhất định là phúc địa Mã Đề ghi trong đạo giáo bảo điển. Tiên sơn phúc địa này, tự có u chất tiềm ngưng, về việc tu hành của người trong đạo giáo ta, vô cùng hữu ích. Trong nhân tài đạo giáo ta, thì Thượng Thanh cung, Diệu Hoa cung đã chiếm lấy La Phù Sơn và Ủy Vũ Sơn trong mười đại động thiên. Hiện tại môn phái bọn họ, đúng là nhân tài đông đảo, cực kỳ hưng vượng. Mười đại động thiên đó, dĩ nhiên là trời ban, Mã Đề phúc địa, cũng rất phi thường. Người trong Tam Thanh giáo ta, chính là lấy hoàng dương đạo pháp làm nhiệm vụ, không biết tiểu ca có thể cho phép Tam Thanh giáo ta được hưng kiến đạo quan ở quý sơn, nhằm phát huy chân nghĩa đạo gia ta hay không?"

"Mấy lời của đạo trưởng, đã giúp tiểu tử mở rộng tầm mắt. Có thể góp chút sức để đạo giáo hoàng dương đạo pháp, cũng là sở nguyện của đời tôi..."

Tuy sớm đã đoán được mục đích đến của mấy vị đạo trưởng này, nhưng thấy vị cao nhân Tam Thanh Sơn danh tiếng như còn này, đối với mình lại ăn nói khiêm cung như thế, lại tôn sùng Mã Đề Sơn nhà mình như vậy, nhất thời Tinh Ngôn cảm thấy có chút được sùng ái mà kinh. Lại nghe là vì hoàng dương đạo pháp, thiếu niên lập tức đối với những người Tam Thanh Sơn trước mặt, lòng rất có hảo cảm.

Thấy thiếu niên ngôn từ hòa nhã, Vương Bàn đạo trưởng tức thì vui mừng, liền liếc mắt ra hiệu với vị đệ tử đứng sau lưng. Người đệ tử đó rất là lanh trí, nhanh tay tháo cái túi vải đeo trên lưng, đặt xuống bàn trước mặt, sau đó nhanh nhẹn mở ra.

Tinh Ngôn không hiểu ý trong đó, đưa mắt theo dõi. Chỉ thấy trong cái túi vải đó đựng rất nhiều vàng bạc. Người đệ tử Tam Thanh có tình đồng đưa tay, tức thì vàng bạc chạm nhau lanh canh, ánh vàng ánh bạc lấp lóa.

Vương Bàn đạo nhân chỉ số vàng bạc trên bàn, nói:

"Nếu như các hạ chịu đáp ứng, số vàng bạc này sẽ thuộc sở hữu của Trương gia".

Vừa nhìn thấy nhiều vàng bạc như thế, Tinh Ngôn tức thì vô cùng hớn hờ, thầm nhủ:

"Xấu hổ quá! Không ngờ lại thấy nhiều vàng bạc như thế..chỉ bằng cứ đáp ứng cho xong!"

Thấy thần thái vui vẻ của thiếu niên, Vương Bàn mừng thầm trong bụng:

"Hắc...rốt cuộc cũng là thiếu niên sơn dã, chưa trải qua chuyện đời. Bỏ ra bấy nhiêu vàng bạc, mua được ngọn núi này cũng thật là đáng giá. Ngày sau nhờ tên tuổi của tiên sơn phúc địa này, lúc đi trừ tà bắt yêu cho người ta, không biết có thể kiếm được bao nhiêu ngân lượng!"

Thì ra, Tam Thanh giáo trên Tam Thanh Sơn ở Bà Dương, lại không phải là giáo môn chuyên tâm tu đạo gì. Tuy mang danh Tam Thanh, nhưng chỉ làm mấy chuyện trừ tà, phong thủy, nhờ vào mấy tấm bùa lửa người kiếm ít tiền tài mà thôi. Lần này, nghe được dị sự Mã Đề Sơn vượt đất lên trời, chương môn Vương Bàn của Tam Thanh giáo tức thì nhận ra có thể tận dụng được. Nếu như là trên đạo gia điển tịch có nhắc đến danh hiệu núi này, dựng mấy gian đạo quan trên đó để lấy danh tiếng, ngày sau người trong giáo hành tẩu trong thế gian, nhất định giá trị bản thân bội tăng!

Tuy trong "Vân cập thất giám" của đạo gia đích xác có ghi lại như thế, nhưng vị Tam Thanh chương môn này, một lòng chỉ tính toán kiếm tiền. Đối với việc tu đạo thành tiên, trong lòng Vương Bàn đạo nhân thật là không hề để tâm. Bộ dạng đạo mạo nghiêm trang vừa rồi, nói phải phát huy chân nghĩa đạo giáo..., chẳng qua là nói để gạt thiếu niên sơn dã đó mà thôi.

Đương nhiên, thiếu niên Tinh Ngôn không biết nội tình đó, hiện tại chỉ cảm thấy số vàng bạc trước mắt thật khả ái. Chỉ nghe y nói:

"Chuyện này...Tuy được đạo trưởng coi trọng, nhưng chuyện này lớn lao, phải để cha tôi làm chủ".

"Lời của tiểu ca rất đúng".

Nghe thiếu niên nói câu này, Vương Bàn nhủ thầm: "Chuyện thành rồi!" Bởi vì lão liếc nhìn người thợ săn chất phác đứng bên, thấy ông ta hiện đang đứng đó ngo ngẩn nhìn đồng vàng bạc ấy. Người này trước giờ chưa nhìn thấy nhiều vàng bạc như thế, rõ ràng đã động tâm rồi.

Ngay khi người thiếu niên định hỏi cha mình, thì nghe ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng huyên náo, sau đó có người cao giọng hô lớn:

"Nhiều Châu Thái thú đến!"

Lời vừa dứt thì thấy một quan viên vận bào phục nghiêm trang, ngang nhiên bước vào, bốn năm người tùy tùng, cũng theo nhau bước vào.

Vừa thấy quần quan đến thăm, chúng nhân trong nhà đều hoảng loạn bối rối. Vương Bàn đạo sĩ vội rời chỗ ngồi, gom vàng bạc trên bàn lại, cùng mọi người đứng thành một hàng bên cạnh.

Tinh Ngôn và đám người Vương Bàn đang định làm lễ, thì thấy Thái thú khoát tay, ngăn chúng nhân hành lễ.

Tiếp đó có một tên tùy tùng đem cái ghế gỗ chạm hoa mang theo đến, đặt ở hàng trên để Thái thú ngồi.

"Mấy vị đạo trưởng này là..?"

Sau khi ngồi xuống, Thái thú đại nhân lập tức nhìn thấy mấy vị đạo sĩ Tam Thanh Sơn, liền xuất ngôn hỏi.

"Bẩm đại nhân, mấy người bản đạo chính là đạo sĩ trên Tam Thanh Sơn Bà Dương huyện".

"À...Tam Thanh Sơn?"

Vừa nhắc đến mấy từ này, thần sắc của Thái thú đại nhân lập tức nghiêm túc, hỏi:

"Nói như thế, mấy vị đạo trưởng chính là người trong Tam Thanh giáo?"

Thấy dáng vẻ của Thái thú như thế, cũng không biết trong lòng ông ta nghĩ gì, Vương Bàn đạo sĩ chỉ gật đầu đồng ý:

"Bản đạo chính là chương môn Tam Thanh giáo, Vương Bàn".

"A! Vương chương môn, bốn quan nghe nhiều vị thân sĩ bẩm cáo, nói đám môn hạ của ngươi, không giữ bổn phận đạo gia, tuyên truyền mê hoặc ngu nam tín nữ, từ đó lừa gạt tiền tài, chuyện này có hay không?"

"Hả? Đại nhân, oan uổng quá! Chư đạo hữu Tam Thanh Sơn tôi, trước giờ đều là người giữ lễ theo phép, đây..."

Vương Bàn đang tìm cơ biện bác thì Thái thú đã khoát tay, ra ý lão không cần nói tiếp:

"Khỏi cần biện bác. Bốn quan hôm nay đến không phải vì chuyện này. Khi nãy thấy vàng bạc của ngươi trên bàn, chắc là muốn thu mua Mã Đề Sơn của

Trương gia để dựng đạo quan phải không?"

Cũng không đợi Vương Bàn hỏi đáp, Thái thú đã gần giọng:

"Hôm nay bốn quan nói rõ, chuyện Tam Thanh giáo muốn dựng đạo quan ở Mã Đề Sơn, ngày sau không được nhắc đến nữa. Vương chương môn, người hãy ở yên trên Tam Thanh Sơn, quản thúc tốt đám giáo chúng, chuyên tâm hướng đạo mới là chính đồ, hôm nay người lui trước đi!"

Nói xong, hất tay áo đuổi đám người Tam Thanh Sơn đi.

Tạm không nói đám người Vương Bàn nở hời lạnh khắp người, mặt đầy hổ thẹn thối lui. Vị Nhiều Châu Thái thú vừa rồi hết sức nghiêm nghị với đám người Tam Thanh Sơn, lúc chuyển sang nói chuyện với một nhà Tĩnh Ngôn, lời nói lại hòa ái, ngữ khí ôn hòa.

Nhiều Châu Thái thú đại nhân này, dăm ba câu đã biểu thị rõ ý đến đây với nhà Tĩnh Ngôn.

Thì ra, vị Diêu thái thú của Nhiều Châu thành, hai ngày sau di biến ở Mã Đề Sơn, đã đem chuyện kì lạ này báo lên triều đình. Hôm nay, Diêu thái thú nhân rồi, đích thân đến Mã Đề Sơn xem xem rốt cuộc là chuyện thể nào.

Tĩnh Ngôn trước giờ vốn mồm miệng lanh lợi, gần đây lại trải qua không ít chuyện đời, không còn hay mất bình tĩnh nữa. Khi Diêu thái thú hỏi chuyện Mã Đề Sơn, Tĩnh Ngôn liền đứng ra đem chuyện mình chứng kiến kể cho Thái thú nghe. Thiếu niên suy nghĩ mạch lạc, đem chuyện này kể có đầu có đuôi, nói rất rõ ràng. Thêm vào y dù sao cũng đã học mấy năm, liền đem chuyện đêm đó như địa chấn, trăng tròn mà tối, ánh sáng bay lượn, kì sơn đột hiện...miêu tả hết sức linh hoạt, Diêu thái thú nghe không ngắt gập đầu.

Đợi Tĩnh Ngôn kể xong, Diêu thái thú tươi cười, dung mạo vui vẻ hỏi:

"Nghe một phen tường thuật của tiểu ca, hình như có học qua thi thơ rồi?"

"Tiểu tử theo học Quý lão tiên sinh của Quý gia tư thực trong Nhiều Châu thành".

Tĩnh Ngôn cung kính đáp.

"Chẳng trách, chẳng trách, Quý lão phu tử bốn quan cũng từng gặp qua mấy lần, đạo đức văn chương đều rất tốt".

"Xem ra, Nhiều Châu ta quả nhiên là vùng đất địa linh nhân kiệt. Nhìn khí độ của Trương gia tiểu ca, cũng có thể thấy Mã Đề Sơn đúng là nơi ngoại hồ tàng long!"

Tĩnh Ngôn vừa nghe, lập tức lúng túng. Nhưng Diêu thái thú đã khoát tay, ngụ ý không cần khiêm tốn rồi đứng lên, thông thả bước khỏi ngôi nhà tranh nhỏ bé, đi đến tảng đá bằng phẳng ở trước nhà.

Thái thú phóng mắt quan sát Mã Đề Sơn hùng vĩ, ngắm các sườn núi nhấp nhô liên miên ngoài xa, quay đầu cảm khái với chúng tùy tùng sau lưng:

"Bốn quan có đức năng gì? Cai trị vùng Nhiều Châu này, không chỉ vạn dân quy thuận, trong vùng sơn dã cũng có được thiếu niên ôn văn thủ lễ thể này, đúng là chốn chốn bình an".

Nói đến chỗ này, tùy tùng hết thấy đều tán dương, nói tất cả là nhờ công cần cần giáo hóa của Thái thú. Nghe chúng nhân khen ngợi, Diêu thái thú xua xua tay, quay mặt nhìn sườn núi nhấp nhô, nói:

"Đây không phải công của bốn quan. Cục diện yên bình hiện giờ của Nhiều Châu, một là nhờ vào đương kim thiên tử thánh minh, hai là trời cao chiếu cố Nhiều Châu thành ta, trong mấy tháng gần gũi, đã xuất hiện hai điềm lành như thế. Đây không phải là trời cao chiếu cố, thì giải thích thế nào?"

Mọi người đều gập đầu đồng tình.

Bất quá, thiếu niên cách Thái thú không xa, nghe được lời này, ngập ngừng một chút rồi hỏi:

"Dám hỏi Thái thú đại nhân, ngoại trừ Mã Đề Sơn này, Nhiều Châu thành ta còn có điềm lành gì vậy?"

"Hà...Trương tiểu ca chưa nghe nói à".

Xem ra, vị quan phụ mẫu này, có ấn tượng không tệ với Tĩnh Ngôn, thấy y hỏi liền vui vẻ giải thích:

"Tháng mười một năm ngoái, Lữ huyện lệnh của Bà Dương huyện sai người đến báo, quanh Bà Dương hồ, vào đêm rằm, có nhiều người ẩn ẩn nghe được trên Bà Dương hồ, có tiền nhạc réo rắt, có lời ca uyển chuyển hòa quyện. Những người nghe được bẩm cáo, nhạc điệu ca âm đó, lúc có lúc không, biến ảo khôn lường, không phải là thứ của nhân gian. Sau có người hiểu kì lân theo âm thanh mà tìm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy có người tấu nhạc. Bốn quan nghe chuyện này, cũng tán thán xưng kì. Lúc đầu không tin lắm, nhưng ở Bà Dương huyện người nghe được rất nhiều, ngay cả Thạch Nam huyện cũng có người nghe được tiền âm, bốn quan cũng không thể không tin".

"Vì vậy, bốn quan liền quyết định dâng tấu lên triều đình để thánh thượng minh xét".

"Lần này xem ra, chuyện tiền nhạc đích xác không phải đồn thổi. Trước thì có trân phẩm rượu Tùng quả tiến vua, sau thì có tiền nhạc vọng xuống, lại

thêm dị biến ở Mã Đề Sơn lần này. Mắt thấy địa giới Nhiều Châu ta, đúng là vùng đất phúc, điềm lành vô cùng!"

"Thì ra như thế, lời đại nhân rất đúng, đa tạ đại nhân chỉ giáo!"

Tĩnh Ngôn nghe chuyện tiên nhạc, không khỏi chấn động trong lòng, thầm suy suy tính tính...Điềm lành tiên nhạc mà Thái thú đại nhân nói đến, mười thì đến tám chín phần, chính là bản thân và Long cung công chúa Linh Y Nhi, hòa tấu sáo ngọc và đàn không đêm đó.

"Hà hà...xem ra điềm lành trên thế gian, đại thể chỉ là như thế!"

Tạm không nói Tĩnh Ngôn cười thầm trong bụng. Điều thái thú đó đang hết sức hứng thú, kêu Tĩnh Ngôn dẫn ông ta đi du ngoạn Mã Đề Sơn. Thiếu niên dĩ nhiên vui vẻ tuân lệnh.

Gió mát trên núi cao phả vào mặt sáng khoải, vị Nhiều Châu Thái thú trong lòng dâng lên cảm xúc, quay đầu nói với thiếu niên bên cạnh:

"Bốn quan tuy đọc thi thư thánh hiền, nhưng cũng giỏi thuật xem tướng. Mấy ngày nay nghe nhiều truyền ngôn liên quan đến tiểu ca, hôm nay chính mắt thấy cử chỉ khí độ của Trương tiểu ca, hà hà, các hạ ngày sau, e không phải là người tầm thường!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 64: Bần Lư Vân Vụ, Tá Sơn Kết Đắc Yên Hà Duyệt (I).

Phi điều phong lãng, bằng thiên vô thụ sương trạch nhiều.

Bần lư vân vụ, tá sơn kết đắc yên hà duyệt.

Quản Bình Triều.

Nghe Thái thú đại nhân chỉ mới vừa gặp mặt, lại khen mình là "Không phải người tầm thường". Tĩnh Ngôn liền thấy vừa kinh vừa sợ. Bất quá may mà mấy ngày gần đây, truyền ngôn thuyết pháp như thế nghe cũng đã nhiều, không còn thấy vui vẻ đến thất thái nữa. Tĩnh Ngôn rất bình thường biểu đạt ý khiêm tốn của mình.

Lúc này, vừa hay trên trời cao trước Mã Đề Sơn, có vài con chim lướt qua không xa. Điều thái thú cảm khái trong lòng, chỉ mấy con chim núi đang xòe cánh bay, rắn dạy Tĩnh Ngôn:

"Đại trượng phu lập thân ở đời, phải học loài chim bay cao, bụng ôm đại chí, nhất định không thể hòa mình vào phố chợ quá lâu. Lăn lộn ở đó lâu ngày, cho dù là thiên phú thông tuệ, về sau cũng không khỏi hoàn toàn thay đổi".

Thấy thiếu niên bên cạnh nhủu mảy trăm tư, như đã lĩnh ngộ, Thái thú cũng rất vui vẻ, bước tới một bước nói:

"Người tuổi trẻ, cần phải giữ gìn. Lứa tuổi như tiểu ca, muốn lưu danh thì rất thuận lợi. Chẳng mấy chốc thì chí cao tới trời, danh tiếng vang dội. Ngày đó há chẳng một bước lên mây, thứ gì không có, chuyện gì không được? Không thể cứ chăm chăm vào cái lợi trước mắt".

Nghe mấy lời khuyên bảo từ phé phủ bất kể thân phận của Thái thú, Tĩnh Ngôn vô cùng cảm động. Lại nhớ đến cử chỉ của mình trước đồng vàng bạc của Tam Thanh Sơn khi nãy, thiếu niên bất giác rất xấu hổ.

Nghe Thái thú chỉ bảo, Tĩnh Ngôn hiện tại cũng rất hối hận, vừa rồi bản thân chỉ dựa vào mấy lời truyền miệng, lại tham túi vàng bạc đó, sém tí đã đáp ứng yêu cầu quá đáng của đám giáo đồ Tam Thanh ra về thanh cao.

Chỉ là, trong khi cảm tạ Thái thú, lòng chợt máy động, liền cẩn thận hỏi:

"Mong Thái thú chỉ dạy, kì thật khi nãy tiểu tử nghe chư đạo Tam Thanh Sơn nói, Mã Đề Sơn chính xác là thanh kì phúc địa. Hiện tại cả nước đều chuộng giáo nghĩa đạo giáo, tiểu tử cũng luôn có lòng mộ đạo. Vì thế nhà tôi đối với ngọn núi này, cũng có ý quyền cho đạo gia dựng cung lập giáo. Không biết đại nhân thấy thế nào? Mong đại nhân chỉ dùm đường sáng".

Nghe thiếu niên hỏi như thế, Thái thú cũng thầm bội phục thiếu niên rất có kiến thức. Điều thái thú trăm tư một chút rồi đáp:

"Mã Đề Sơn quật khỏi từ đất bằng, chọc thẳng lên mây, tuyệt không phải núi thường. Xứ trí thế nào, còn phải tùy duyên. Núi thần có linh, tự biết chọn người, có lẽ không cần tiểu ca nặng lòng suy nghĩ đâu".

Nói xong câu úp úp mở mở này, Điều thái thú trong lúc Tinh Ngôn còn mơ mơ hồ hồ, lên tiếng cáo từ, mang theo tùy tùng nhẹ nhàng xuống núi.

Đưa mắt dõi theo đoàn người Điều thái thú xa dần, thiếu niên dầm mình trong gió núi, mặt đầy vẻ ngưng trọng khó thấy, như đang suy tư gì đấy. Đứng yên hồi lâu, mới xuống núi quay về gian nhà tranh lưng chừng núi.

Chỉ là, điều mà Điều thái thú không ngờ đó là, chuyện "Núi thần chọn người", cuối cùng là vin vào người Tinh Ngôn. Hơn nữa, ngoài ý liệu của thiếu niên, chuyện này còn diễn ra rất nhanh.

Lại nói sáng ngày thứ hai sau hôm Thái thú đến thăm, Tinh Ngôn đi đến chuồng gà ở mé tây tảng đá bằng trước nhà, mở cửa chuồng cho mấy con gà ăn. Đến lúc y đứng dậy thì thấy dưới núi đang có mấy người bước lên.

Nhìn kỹ lại thì thấy toàn là đạo sĩ, mấy vị đạo sĩ này, đang men theo đường núi quanh co, nhằm phía nhà y mà đi.

"Úy? Không phải lại là mấy đạo sĩ của Tam Thanh Sơn chứ?"

Tinh Ngôn nghi hoặc trong lòng.

Thấy có người đến thăm, y cũng không kịp vào nhà, cứ đứng ở tảng đá bằng cạnh bờ rào, quan sát mấy người đó lên núi.

Đi được nửa đường, người dẫn đầu trong đoàn người lại ngược mặt lên nhìn về chỗ y đứng, lớn giọng gọi:

"Tinh Ngôn tiểu ca, gần đây vẫn tốt chứ?"

"Ách?"

Tinh Ngôn tai cũng rất thính, tuy khoảng cách xa, nhưng lời này nghe được rõ ràng. Y thầm nghĩ trong lòng:

"Quái lạ, thanh âm này sao nghe quen quá?"

Tạm không nhắc đến nghi hoặc của Tinh Ngôn. Đoàn người dưới núi chân bước cũng rất nhanh, không mất bao lâu thì đã đến phía trước thiếu niên.

"Hả?"

Đội ba bốn đạo nhân đến gần trước mặt, Tinh Ngôn liền nhìn kỹ người đi đầu gọi mình khi nãy, càng nhìn càng thấy vị đạo trưởng này rất quen mặt.

"Dám hỏi đạo trưởng là?"

"Khà...Trương gia tiểu ca à, quên lão hủ thì cũng không sao, chẳng lẽ tiểu ca cũng quên Cừ Doanh cô nương quen mấy tháng trước đây?"

"Người là Thành thúc?"

Có thể nói "Một lời thức tỉnh người trong mộng", nghe đạo nhân nói câu đó, Tinh Ngôn tức thì bừng tỉnh: Thì ra vị đạo nhân tiên phong đạo cốt trước mặt, không phải là Thành thúc quen biết ở Đạo Hương Lâu mấy tháng trước, thì còn có thể là ai?

"Hả..Tinh Ngôn, đây là sư thúc của bản đạo, Linh Thành Tử, một trong "Thượng Thanh tứ tử" của Thượng Thanh cung trên La Phù sơn".

Từ sau lưng Thành thúc bước ra, một gương mặt già lão đang cười hết sức vui vẻ, lại chính là lão đạo Thanh Hà trong Nhiều Châu thành!

"Ách..."

Tinh Ngôn lúc này mới thấy rõ, thì ra Thành thúc...ách..hiện phải gọi là "Linh Thành Tử", những người nối đuôi sau ông ta, lại đều là những người quen cũ, chính là Thanh Hà lão đạo, hai đạo sĩ Tịnh Trần, Tịnh Minh ở chỗ thiện duyên của Thượng Thanh cung tại Nhiều Châu. Chỉ có một đạo nhân tuổi xấp xỉ Thanh Hà lão đạo, lại là không quen.

Tuy Tinh Ngôn đối với vị Thành thúc trước mặt mình, đột nhiên biến thành tiên trưởng của Thượng Thanh cung, trong lòng hết sức mê hoặc. Nhưng thiếu niên vẫn đợi khách theo lối cũ, vội mời mấy vị khách nhân tiến vào trong phòng.

"Hà hà, Tinh Ngôn tiểu ca không cần nghi hoặc".

Sau khi an tọa, Linh Thành Tử chủ động giải thích nguyên nhân hóa thân "Thành thúc" lần trước:

"Ta có giao hảo với người trong nhà của Cừ Doanh cô nương. Cha nàng không an tâm để con gái xuất ngoại viễn du, liền nhờ bản đạo cùng đi coi sóc".

"À, ra là vậy!"

Sau đó, Linh Thành đạo trưởng lại chỉ người mà Tinh Ngón không quen, giới thiệu một chút với y. Thì ra, vị đạo trưởng biểu tình nghiêm túc này, chính là Thanh Hồ đạo trưởng đồ đệ của Linh Thành đạo nhân, có vai vế ngang với Thanh Hà lão đạo.

Hàn huyền vài câu với mấy vị đạo nhân, Tinh Ngón đã biết đại khái chuyện này.

Thì ra, Thượng Thanh cung ở La Phù Sơn xa xôi, tin tức cũng linh thông, biết trong Nhiều Châu có núi lạ xuất hiện, lập tức phái Linh Thành Tử vân du bên ngoài, đến bàn bạc với chủ nhân Mã Đề Sơn. Cũng giống như đạo sĩ Tam Thanh Sơn hôm qua, Thượng Thanh cung cũng muốn trên phúc địa Mã Đề Sơn này, dựng biệt viện của Thượng Thanh Cung.

"Không giấu tiểu ca, lần trước đến du lãm Mã Đề Sơn nhà ngươi, do bản đạo cũng đã đọc qua ghi chép trên kinh sách, nên cũng nghĩ đến hòn núi này, liệu có phải là tiên sơn phúc địa trong truyền thuyết hay không. Nói ra thật xấu hổ, bản đạo pháp lực thiên bạc, lúc đó chưa từng cảm nhận được tiên khí".

Vị Thành thúc trước đây này, còn không quên thêm một câu chọc ghẹo:

"Nói đến, lần trước còn phải cảm tạ nhà tiểu ca nhiệt tình khoản đãi. Theo bản đạo biết, vị cô nương Cừ Doanh lần trước đó, có ấn tượng rất tốt với Tinh Ngón người à!"

Tinh Ngón nghe vậy, cũng không biết đối đáp thế nào, chỉ đứng đó cười hi hi cho qua chuyện.

Khi chủ khách đàm luận vui vẻ, đang muốn bàn cụ thể việc dựng biệt viện, thì lại nghe có tiếng ồn ào. Chúng nhân quay đầu nhìn ra, thì thấy mẹ Tinh Ngón đang tay chân lúng túng nghênh đón mấy vị đạo trưởng đến.

Tinh Ngón đang mù mờ, thì thấy trong mấy vị đạo sĩ mới bước vào, có lần hai vị nữ tử. Vị đạo cô nhiều tuổi, thân vận y phục lụa vàng thâm, thần thái nghiêm cẩn. Còn vị nữ tử trẻ hơn, lại vô cùng xinh đẹp, một thân y phục như tuyết, phong thái đứng ở đó, nổi bật hẳn lên trong đám đạo nhân mặc đạo bào xanh.

Thấy thiếu niên mang dáng vẻ quê mùa đang chăm chú nhìn mình, thiếu nữ xinh đẹp đó chỉ hừ khẽ một tiếng, chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Nghe đám người Linh Thành Tử chào hỏi mấy vị đạo sĩ mới đến, Tinh Ngón lúc này mới biết, thì ra, mấy người vừa vào này, lại thuộc hai danh môn đạo giáo vang danh thiên hạ ngang ngửa Thượng Thanh cung, chính là Diệu Hoa cung trên Ủy Vũ Sơn và Thiên Sư tông trên Hạc Minh Sơn. Vị nữ tử tuổi trẻ thần tình cao ngạo đó, chính là môn nhân của Diệu Hoa cung chủ. Còn vị hán tử mặt đỏ lúc tiến vào đầu đội nón trúc, chân mang giày cỏ, lại là Thiên Sư chương giáo đương nhiệm Trương Thịnh của Thiên Sư Tông!

"Ói? Chẳng lẽ ông trời thật muốn ta bị giam phúc? Hôm nay lại để ta gặp được nhiều đại nhân vật đạo gia mà bình thường chỉ nghe truyền ngôn!"

Tuy mấy ngày nay không ngớt chứng kiến chuyện lạ, nhưng vừa thấy có nhiều cao nhân đến nhà, trong lòng Tinh Ngón vẫn chấn động dị thường.

Bất quá, trong lúc kích động, Tinh Ngón lại đột nhiên phát giác, nhà mình đang đối diện với một nan đề rất lớn:

Cái gọi là "Nghe tiếng mà biết nhà ý", đã có bài học kinh nghiệm từ Tam Thanh giám hôm qua, không cần nói, mấy nhân vật quan trọng của tam đại giáo môn trong thiên hạ, hôm nay cùng đến bãi phòng cái nhà nhỏ bé không chút tiếng tăm gì của mình, cũng chỉ vì một mục đích, nhất định là muốn dựng đạo quán trên Mã Đề Sơn này.

Còn không đợi người chủ nhân đang thâm kêu khổ này lên tiếng, đã nghe mấy vị cao nhân này lời lẽ sắc bén tranh luận với nhau. Thì ra, nữ đồ Diệu Hoa cung đến lần này, vị trưởng lão đó là Ngọc Thiên sư cô, còn người nữ tử xinh đẹp lạnh lùng như sương chính là đồ đệ đích truyền của chương môn Diệu Hoa cung, Trắc Bích Hoa.

Nghe lời trao đổi của mấy người Linh Thành Tử, vị thiếu nữ xinh đẹp Trắc Bích Hoa này, lại là nhân tài kiệt xuất trong lớp người trẻ của Diệu Hoa cung.

Nghe mấy vị thế ngoại cao nhân này đến nhà mình tranh luận, Tinh Ngón nhất thời không biết nói sao, chỉ đành đứng bên lắng nghe.

Tuy ngôn ngữ của mấy vị đạo trưởng này rất khách khí, nhưng Tinh Ngón nghe thấy rõ, trong lời nói của mấy cao nhân đạo gia này, đối với Mã Đề Sơn nhà mình, đều muốn giành lấy, không nhường nhịn nhau chút nào.

Vô luận là Linh Thành Tử của Thượng Thanh Cung, Trương thiên sư của Thiên Sư Tông, hay là nữ đạo nhân Ngọc Thiên của Diệu Hoa cung, đều đưa ra đủ các lý do, chứng minh tâm nguyện to lớn của giáo môn mình, phải khai sơn lập quán trên Mã Đề Sơn, hoàng dương chân nghĩa đạo gia. Trong lời nói, đều hy vọng đạo hữu hai phái kia, có thể xem xét đến tình cảm cùng mạch đạo gia mà nhường cho.

Linh Thành Tử của Thượng Thanh cung, cũng chính là "Thành thúc" trước đây, Tinh Ngón đã quen biết trước. Trong ấn tượng của y, Linh Thành Tử là trưởng giả hết sức hòa ái. Nhưng có lẽ đây là chuyện lớn liên quan đến tiền đồ môn phái mình, nên trong ngôn ngữ giao tiếp, không hề có chút nhượng bộ nào.

Đương nhiên, trong ngôn từ của Linh Thành đạo trưởng, vẫn hết sức lễ mạo khách khí, ngược lại vị nữ đạo trưởng Diệu Hoa cung đó, ngôn từ rất sắc bén. Còn Trương Thịnh Trương thiên sư của Thiên Sư tông, tuy cũng không nhún nhường, nhưng theo Tinh Ngón thấy, vị Trương thiên sư này vô cùng khoáng đạt, trong lúc tranh luận vẫn ung dung thoải mái.

Hiện tại vị chủ nhân Mã Đề Sơn rảnh rỗi ngồi bên đang cảm thấy buồn chán, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm nữ đạo cô trẻ tuổi Trắc Bích Hoa, sau khi bị

nàng phát hiện trùng mắt lại thì quay sang làm mặt quỷ giỡn với Thanh Hà lão đầu nhân. Lão đầu nhân ở chỗ thiện duyên này hình như cũng là bị sự thúc lời theo, bản thân đối với chuyện này không có hứng thú, hiện tại ngồi đó nháy mắt đùa nghịch với thiếu niên không thôi.

Tinh Ngôn đang buồn chán thì bỗng nghe có người nhắc đến tên mình. Thì ra, vị Linh Thành đạo trưởng của Thượng Thanh cung, thấy tranh chấp với Diệu Hoa cung và Thiên Sư tông không xong, thì tìm hướng giải quyết mới, đem chuyện này đặt vào người Tinh Ngôn. Chỉ nghe lão thông thả nói:

"Hai vị đạo hữu tạm ngưng, bản đạo còn có một chuyện tương cáo".

"Sao? Linh Thành đạo huynh có chuyện gì muốn nói?"

"Là thế này, bản đạo kì thực là chỗ quen biết của chủ nhân Mã Đề Sơn này. Năm tháng trước, bản đạo từng trú qua một đêm ở Trương gia. Lúc đó tuy chỉ là có duyên gặp mặt với Trương gia tiểu ca, nhưng cảm thấy thiếu niên này đủ tuệ căn, có quan hệ sâu xa với đạo gia ta. Cho nên bản đạo sau khi về La Phù Sơn, có bẩm chuyện này cho chương giáo sư huynh biết. Nghe Thanh Hà sư đệ của ta nói qua, Trương gia thiếu niên rất có lòng hướng đạo, thế là bọn ta đã thượng nghị xong, chuẩn bị thu y làm môn nhân Thượng Thanh cung".

Linh Thành đạo trưởng hớp một ngụm thanh trà, lại nói tiếp:

"Gần đây, bản đạo lại nghe nhiều sự tích của Trương gia tiểu ca, đối với chuyện thu nạp y vào phái, càng thấy kỳ vọng. Lần này trước lúc bản đạo lên đường, chương giáo Linh Hư Tử sư huynh đã phân phó bản đạo, thu nhận Trương gia thiếu niên, phá cách ủy nhiệm y làm Phó đường chủ của 'Tứ Hải Đường'!"

Lời này vừa nói, người nghe đều kinh!

Ngoại trừ người trong câu chuyện đó, thiếu niên Trương Tinh Ngôn.

Người thiếu niên này đang thấy rất mơ hồ, ba chữ "Tứ Hải Đường" vừa nghe được, bản thân chẳng biết nó là cái gì. Trong lòng Tinh Ngôn còn mù mờ suy nghĩ, mấy chữ này thật giống bang phái giang hồ, sao lại có quan hệ với Thượng Thanh cung.

Ngoại trừ người thiếu niên bỗng trở nên ngây ngô đó, chư vị đạo trưởng tại đây, sau khi nghe câu nói của Linh Thành Tử, đều hết sức kinh ngạc. Phải biết, Thượng Thanh cung vốn lựa chọn môn đồ rất nghiêm. Cho dù có may mắn vào được Thượng Thanh cung, rất nhiều đệ tử lại chỉ có thể nghiên cứu kinh thư. Chỉ có số ít người thiên tư xuất chúng, mới có thể được chia vào làm môn hạ các trưởng lão trong giáo, học tập đạo thuật.

Chính vì như thế, hiện tại bọn họ nghe được lời của Linh Thành Tử, muốn trực tiếp đem người thiếu niên sơn thôn này, đề bạt làm Phó đường chủ "Tứ Hải Đường" chuyên quản tục gia đệ tử của Thượng Thanh cung, thì vô luận là Diệu Hoa cung, Thiên Sư tông, hay là đám Thanh Hồ chúng nhân đi theo Linh Thành Tử, ai nấy đều mất tròng miêng há.

Chỉ ngẩng ra chốc lát, Trương Thịnh tiên sư và Ngọc Thiện đạo cô, cũng đều thông suốt đạo lý. Suy ngẫm lời Linh Thành Tử một chút đã tỉnh ngộ liền. Nói tới nói lui, Mã Đề Sơn này cũng là của Trương gia, nếu như muốn khai tông lập phái ở đây, tự nhiên phải được Trương gia đồng ý.

Hiển nhiên, nếu có thể đưa người con trai duy nhất của Trương gia vào phái, dĩ nhiên Mã Đề Sơn này cũng trở thành của phái mình, tự nhiên là nước chảy thành sông thôi!

Lúc ấy, tất cả đạo nhân ở đây, đều thầm khen Linh Thành Tử của Thượng Thanh cung, quả nhiên lão làng, vừa nhìn đã thấy mấu chốt quan trọng.

Tức thì, Ngọc Thiện đạo cô và Trương Thịnh thiên sư, cũng đều là phát hiện thiếu niên Tinh Ngôn thiên phú tuệ căn, ào ào bày tỏ nguyện vọng muốn thu nhận y làm môn đồ!

Hiện tại, thiếu niên vốn vẫn còn hoa mắt chóng mặt, tuy rất nhiều chuyện còn chưa minh bạch, nhưng có một chuyện lại có thể khẳng định được, nhân dị biến của Mã Đề Sơn nhà mình, tâm nguyện hướng đạo trải qua nhiều năm năn nỉ Thanh Hà lão đạo mà không được, hôm nay xem ra đã dễ dàng trở thành hiện thực rồi!

Ai...ngày trước lao tâm khổ tứ mà không được, hiện tại lại là tam đại môn phái cùng tranh giành. Lúc này, người thiếu niên đã thu nhận rất nhiều kinh nghiệm trong nửa năm qua, trong lúc cao hứng, vẫn không kìm được sự cảm thán.

Hiện tại, Ngọc Thiện đạo cô của Diệu Hoa cung, đang hết sức nhiệt tình giới thiệu vị thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng đó với Tinh Ngôn. Trong lời nói của Ngọc Thiện đạo cô ngấm ngấm nhắc nhở thiếu niên: Trong Diệu Hoa cung ở Ủy Vũ Sơn, có rất nhiều nữ tử xinh đẹp!

Trong thiên hạ đạo giáo thời bấy giờ, không cấm đạo sĩ cưới vợ. Xem ra, vị Ngọc Thiện đạo cô của Diệu Hoa cung, tâm tư cũng rất nhanh nhạy, nhìn thấy thiếu niên sinh lực dồi dào, liền muốn tác động vào điểm này!

Hiển nhiên, chính là dùng nữ sắc để dụ dỗ.

Còn Trương Thịnh thiên sư của Thiên Sư tông, lại cực lực tán dương Thiên Sư tông, môn nhân đệ tử phân bố khắp thiên hạ. Nếu Tinh Ngôn chịu vào Thiên Sư tông, sẽ thu nhận y làm đệ tử đích truyền. Ngày sau nhất định có thể nhất hô bách ứng, thiên hạ đều biết danh. Đây lại là thăm nhắc nhở Thiên Sư tông ông ta thế lực to lớn, nếu ở trong môn phái lão, ngày sau nhất định là tiền đồ vô lượng. Ngoài ra, Trương thiên sư còn quay đầu hỏi lão Trương đầu tộc phổ trong nhà, xem coi lời truyền ngôn hậu duệ Trương tử phòng có thật hay không, hay là một nhà Trương gia này, chính là cùng mạch, có quan hệ thân thích với Trương thiên sư của Thiên Sư tông.

Xem ra, đây chính là dùng quyền thế dẫn dụ.

Nghe hai vị đạo hữu hiểu được ẩn ý trong lời nói của mình, lên tiếng xoay chuyển tình hình, Linh Thành đạo trưởng cũng hết sức nôn nóng. Linh Thành đạo trưởng thầm kêu khổ, lòng như Diêu Hoa cung và Thiên Sư tông cũng thật nhạy bén. Tuy Thượng Thanh cung đã dự liệu chuyện này sẽ khó khăn, nhưng mắt thấy tình hình trước mắt, hôm nay nếu như không hăng hái, rất có thể sẽ phụ trọng thác của Linh Hư sư huynh.

Trong lúc hơi nôn nóng, Linh Thành đạo trưởng tình cờ nhìn qua người thiếu niên đang ngồi không yên bên cạnh. Trong lúc mơ hồ, lại như cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc, lướt qua mắt lão nhanh như chớp.

Rốt cuộc là nhân vật kiệt xuất của Thượng Thanh cung, Linh Thành đạo trưởng lập tức nhận ra khí tức này là gì. Trong lòng suy nghĩ một chút đã sáng tỏ trong lòng. Tức thì, như có một trận cuồng phong thổi tan mây đen, Linh Thành Từ trấn định tâm thần, không nhận được bật cười "Khà khà".

Thấy Linh Thành đạo trưởng đột nhiên cười lớn, Ngọc Thiện đạo cô và Trương thiên sư đều thấy kì lạ, không biết lão vì sao đột nhiên bật cười.

Lại thấy Linh Thành Từ của Thượng Thanh cung, chuyển thân chỉ thiếu niên Trương Tinh Ngôn, cười nói với đám người trước mặt:

"Hai vị đạo hữu thân mến có biết, vị Tinh Ngôn tiểu ca này, đã tu tập nội công Thượng Thanh của bốn môn".

Lúc hai người kia còn ngơ ngác nhìn nhau, Linh Thành Từ ngoắc tay gọi Thanh Hà lão đạo đang nhẩn nha chẳng thèm quan tâm chuyện này đến trước hỏi:

"Xem ra chính là sư diệt dạy công phu Thượng Thanh cho thiếu niên này phải không?"

"Ách...sư thúc thật tinh tường, chính là bản đạo đem Thượng Thanh Kinh của bản giáo đưa cho thiếu niên nghiên cứu. Xin sư thúc thứ cho hành động tự chuyện này của tôi, kì thật tôi cũng thấy thiếu niên này..."

Thanh Hà lão đầu nhân đang định biện hộ vài câu, lại nghe Linh Thành Từ cười lớn mấy tiếng, ngăn không cho lão nói tiếp:

"Phát huy chân nghĩa giáo ta, hà tất câu nệ hình thức? Hôm nay sư diệt ngươi không những không tội, còn lập được công lớn. Đợi sau khi quay về, ta sẽ nắm rõ với chương giáo sư huynh, bỏ qua lỗi lầm mười năm trước của ngươi".

"Đa tạ Linh Thành sư thúc!"

Lão đạo Thanh Hà từ nãy giờ chẳng thèm quan tâm chuyện gì, vừa nãy tuy miệng nói xin thứ tội, nhưng kì thật ngữ khí vẫn hờ hững không thành tâm, hiện tại đột nhiên như biến thành một người khác, không ngừng lên tiếng đa tạ.

"Hà? Lỗi lầm mười năm trước? Hà...Xem ra Thanh Hà lão đạo đến trà trộn vào Nhiều Châu thành ta, chẳng phải là hạ sơn tu luyện như lão nói, mà là phạm tội bị đẩy đến nơi này!"

"Lỗi gì đây? Giả thần giả quỷ gạt tiền người ta? Nếu là vậy, lão đầu này đúng là người biết sai không sửa rồi! Hi hi..."

Nghe Linh Thành đạo trưởng nói vậy, Tinh Ngôn trong lòng không kìm được suy nghĩ tình quái đó.

Thiếu niên và Thanh Hà lão đạo đã quen biết lâu, ý nghĩ này chỉ là đùa cợt, không có ác ý gì.

"Hai vị đạo hữu đã biết, Trương Tinh Ngôn luyện công phu của Thượng Thanh giáo bọn ta, chức Phó đường chủ "Tứ Hải Đường", rất là thích hợp với y!"

Nói xong, Linh Thành Từ rất thoải mái. Còn hai vị đạo trưởng Ngọc Thiện và Trương Thịnh, không ngờ Thượng Thanh cung có kì binh đột xuất, nhất thời rơi vào hạ phong, chỉ đành vừa nói khách sáo qua loa, vừa suy nghĩ phương cách đối phó.

Lại nói Ngọc Thiện sư cô của Diêu Hoa cung, sau một lúc trầm tĩnh, lại đột nhiên hạ quyết tâm, liếc mắt từ Trác Bích Hoa đứng bên, lên tiếng nói với Tinh Ngôn:

"Nếu Trương tiểu ca nguyện ý vào Diêu Hoa cung bọn ta, hôm nay ta sẽ làm chủ, đem ái đồ Trác Bích Hoa của chương môn Diêu Hoa cung, hứa gả cho ngươi. Hai vợ chồng ngươi, ở Mã Đề Sơn hay ở Uy Vũ Sơn, đều là một cặp thần tiên đạo侣 tiêu diêu khoái hoạt, há không tuyệt sao! Đoạn giai thoại đạo môn này, không biết Trương gia thiếu chủ thấy thế nào?"

Lời này vừa xuất, đúng là kinh động lòng người, so với chức vị ở "Tứ Hải Đường" mà Linh Thành Từ hứa hẹn, càng khiến những người ở đây chấn kinh hơn. Phải biết đệ tử Trác Bích Hoa của Diêu Hoa cung, chính là nhân tài tuổi trẻ kiệt xuất trong Diêu Hoa cung, những người ở đây đều nghe danh tiếng của nàng. Không ngờ, Diêu Hoa cung vì tranh giành phúc địa Mã Đề Sơn, lại nguyện ý để đệ tử kiệt xuất nhất, khuất thân gả cho thiếu niên sơn dã này!

Còn người thiếu nữ tâm cao khí ngạo, ngọc lãnh băng thanh Trác Bích Hoa đó, càng không ngờ đến sư thúc mình đột nhiên nói như thế, muốn đem mình gả cho thiếu niên khí chất quê mùa này, lập tức vừa kinh hãi vừa xấu hổ, mặt liền bùng đỏ, miệng muốn nói mà môi cứ rung rung, trong nhất thời không nói ra lời!

Q.4 - Chương 65: Hồng Kiều Bằng Tá Lực, Tổng Ngã Thương Thanh Vân.

Lại nói Ngọc Thiện đạo cô của Diệu Hoa cung, vì tranh giành Mã Đề Sơn để lập đạo quan, lại đem nữ đệ tử kiệt xuất của Diệu Hoa cung, đương trường muốn hứa gả cho vị thiếu niên sơn dã đó.

Lập tức, mọi người ở đây đều rất ngạc nhiên.

Không cần nói, trước khi mấy đạo nhân này đến Mã Đề Sơn, sớm đã điều tra căn cứ lai lịch già trẻ nhà Trương gia này, đều biết Tinh Ngôn ở trong chốn hoa nguyệt kỳ lâu, làm một tên nhạc công. Cái gọi là "Sĩ nông công thương", nhạc công trong kĩ lâu, trong quan niệm thời bấy giờ, còn xếp sau thương nhân, phải nói nghề nghiệp rất là thấp kém.

Nói như Linh Thành Tử hay Trương thiên sư, chỉ chào mời thiếu niên nhập môn thì còn có phần chấp nhận được. Đạo pháp rộng lớn, vốn là muốn mở rộng khắp thế gian. Nhưng hiện tại trưởng lão của Diệu Hoa cung, lại đem ái đồ của chương môn hứa gả cho thiếu niên này. Hành động có chút kinh thế hãi tục đó, những người ở đây đều không thể ngờ tới.

Còn đương sự Trác Bích Hoa, nghe lời này của sư thúc, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận, hoàn toàn không vừa ý. Chỉ bất quá, nghe lời của Ngọc Thiện sư thúc như chém đinh chặt sắt, hiển nhiên là trước khi đi đã được chương môn sư phụ ưng thuận. Nghĩ đến điểm này, vị nữ nhân lãnh ngạo như tuyết, hiện tại viên mặt đã bắt đầu ngân ngấn nước.

Ngay khi chúng nhân vẫn còn ngờ ngạc chưa trấn tĩnh, thì bỗng nghe một giọng nói thánh thót vang lên:

"A...xin chúc mừng Tinh Ngôn cưới được một nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc!"

Cùng với thanh âm trong trẻo rất như suối tiên đó, chúng nhân thấy ngay ở cửa nhà, một vị thiếu nữ nhẹ nhàng như mây lướt vào.

Tinh Ngôn không cần nhìn, nghe thanh âm này thì biết người đến chính là Long cung thiếu nữ hiện đã thân thiết với mình, Linh Y Nhi rồi.

Kì thật, Linh Y Nhi đã đến từ sớm, đứng ở ngoài cửa một lúc rồi. Chỉ là thiếu nữ thấy trong nhà nhiều người hỗn tạp, không tiện tiến vào, đứng ở trên tảng đá ngoài sân, lắng nghe tranh luận của chúng nhân.

Chỉ là, vừa nghe vị đạo cô của Diệu Hoa cung nói muốn đem nữ đệ tử của phái mình, đương trường hứa gả cho Tinh Ngôn, cũng không biết sao, Linh Y Nhi lại cảm thấy chuyện này hết sức kỳ cục vô lý, nhất thời nhịn không nổi, cất bước nhẹ nhàng tiến vào.

"A...Linh Y đừng cười nhạo".

Thấy Linh Y Nhi tiến vào, đầu óc Tinh Ngôn cũng hoạt bát lên, liền quay sang Ngọc Thiện đạo cô đang chờ trả lời, khiêm tốn đáp:

"Đa tạ đạo trưởng có ý tốt thành toàn, chỉ là chuyện này vạn lần không thể".

Tinh Ngôn vừa nói lời này, chúng nhân đều rất ngạc nhiên. Chỉ nghe thiếu niên tiếp tục khẳng khái nói:

"Tạm không nói tiểu tử hoàn toàn không xứng với cao đồ, không dám thừa dịp mà đường đột giai nhân. Hà huống, chuyện hôn nhân đại sự vốn không thể qua loa, tiểu tử cũng chưa có ý lấy vợ".

"Hà?"

Lần này đến lượt đám người Ngọc Thiện ngạc nhiên, đương nhiên, đám người Thương Thanh cung, liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tạ ơn Thương Thanh giáo chủ hữu linh. Còn hiện tại vị Thanh Hà lão đạo tâm tình rất tốt, tán dương:

"Khà...nói rất hay! Quen biết nhiều năm như thế, lão đạo quả nhiên không nhìn lầm, Tinh Ngôn tiểu ca quả nhiên là nam nhân rất tốt trong trần thế, không tham..."

Chỉ là, lời tán dương này không thể nói tiếp bởi vì Thanh Hà lão đạo nhìn thấy thiếu nữ vừa tiến vào vô cùng xinh đẹp, nên hai chữ "Mỹ sắc" tiếp theo, đành nuốt lại vào bụng.

Nghe câu tán dương của Thanh Hà lão đạo nói không hết lời, chúng nhân hiện tại đối với việc thiếu niên cự hôn, chợt như bừng tỉnh, nhất tề nhìn đến Linh

Y Nhi. Chiêm ngưỡng kỹ càng, chúng nhân không khỏi đều tán dương trong lòng:

"Đúng là rất xinh đẹp!"

Chúng nhân chỉ thấy thiếu nữ vừa bước vào yếu diệu đứng ở chỗ đó, thân thể yếu kiều, mày mắt như họa, thật là một người thiếu nữ diễm lệ, kiều mị phi phàm. Thêm nữa, Linh Y Nhi vì đến thăm nhà Tinh Ngôn, đặc biệt thay đổi một bộ y phục vàng rỡ thướt tha, lại đeo chuỗi ngọc trai sáng lấp lánh, tay áo phát phơ, hết như tán hoa thiên nữ trong truyền thuyết!

Chúng nhân ở đây hiện giờ, bao gồm cả Ngọc Thiện, Trác Bích Hoa của Diệu Hoa cung, đều cho rằng đã tìm được nguyên nhân chân chính khiến thiếu niên cự tuyệt lời đề nghị vừa rồi. Có thiếu nữ xinh đẹp khắp người tràn đầy tiên khí như thế, một thiếu niên nông gia như Tinh Ngôn, còn cầu gì nữa?

Nói đến, Trác Bích Hoa tuy dung mạo khí chất cũng đều thuộc hàng nhất, chỉ là hiện giờ theo cảm nhận nếu đem so với khí chất thiên tiên của Linh Y Nhi, thì thật sự không bằng.

"Không nhìn ra một thiếu niên son đã bình phàm thế này, lại có thể quen được một nhân vật như thế, cũng không biết nàng ta là con cháu nhà ai!"

Chúng nhân đều tán thán xưng kì ở trong lòng, chưa từng nghĩ đến, những lời của Tinh Ngôn vừa rồi, đích xác là lời phế phù của y.

Tinh Ngôn đang không biết chúng nhân vì sao đều có bộ dạng như thấu hiểu gì đấy, nhưng đối với tranh chấp của mấy vị đạo trưởng, thiếu niên lại đột nhiên nghĩ đến một diệu pháp không tệ:

"Các vị đạo trưởng, tạm ngưng tranh chấp, tôi nghĩ ra một phương pháp có thể giải nan đề này!"

"Sao? Phương pháp gì?"

"Chỉ bằng...ba nhà đạo môn các vị, cùng dựng đạo quan trên Mã Đề Sơn, các vị thấy thế nào?"

"Ách!"

Nghe đề nghị này, chúng nhân đều lặng im. Tinh Ngôn không hề biết, Thượng Thanh cung, Diệu Hoa cung cùng Thiên Sur tông, tuy nói là cùng thuộc đạo gia, nhưng bao nhiêu năm nay giữa họ vẫn là cục diện cạnh tranh. Hà huống, Thượng Thanh cung và Thiên Sur tông, vốn ra là một nhà, nhưng do quan niệm trong tu đạo, phát sinh khúc mắc không thể điều hòa, mới dẫn đến Thiên Sur tông đến Hạc Minh Sơn xa xôi, hình thành cục diện ba phái phân tranh như hiện tại.

Tinh Ngôn không hiểu nội tình mới đề xuất phương pháp dung hòa này, có điều nó không hợp với suy nghĩ của những người ở đây.

Lập tức trường nhiệt não trong nhà trở nên lặng ngắt.

Thấy tình hình đó, Tinh Ngôn cũng biết đề nghị vừa rồi của mình, rất có thể là một chủ ý ngu xuẩn.

Ngay khi không khí có chút trầm muộn thì nghe ngoài nhà có tiếng gõ chiêng đánh trống đến.

Chúng nhân đang khó hiểu thì bỗng nghe bên ngoài có người cao giọng hét:

"Một nhà Trương thị ở Mã Đề Sơn, mau mau ra nghe thánh chỉ!"

A! Thì ra là có thánh chỉ ban xuống.

Vừa nghe gọi như thế, vợ chồng Trương thị và thiếu niên Tinh Ngôn, không dám chậm chạp, vội vàng chạy ra khỏi nhà, quỳ xuống trên tảng đá bằng tiếp chi.

Còn những người khác thì không tiện bước ra, vẫn chờ ở trong nhà. Chỉ là, Diệu Hoa cung và Thiên Sur tông cảm thấy có chút kì quái đó là, nghe có thánh chỉ ban xuống, Linh Thành lão đạo của Thượng Thanh cung, mặt đầy vẻ vui mừng.

Nhìn thần sắc lão, hết như người tiếp đạo thánh chỉ đó chính là lão vậy.

Rất nhanh, nghi hoặc của chúng nhân đã có đáp án.

Người đưa chỉ đến chính là Diêu thái thú của quận thành Nhiều Châu. Đạo thánh chỉ này chính là sự hồi ứng cho bản tấu diễm lãnh mà lão nói hôm qua. Chỉ là, Tinh Ngôn không ngờ đạo thánh chỉ này lại đến nhanh như thế.

Ý chỉ triều đình rất dài, câu chữ dài dòng đến sáu bảy đoạn, xem ra nhất định là kiệt tác của một vị cao thủ văn học trong triều. Đối với một nhà Tinh Ngôn mà nói, mấy từ ngữ hoa lệ trau chuốt đó thật sự nghe không hiểu mấy, cũng không có ý nghĩa thực tế gì. Đến khi đến đoạn kết mới coi như nắm được chỗ trọng yếu:

Trong thánh chỉ nhắc đến, Mã Đề Sơn có diễm lãnh đó, có liên quan rất lớn đến đức độ nhiều đời của Trương gia. Vì vậy, triều đình đặc biệt miễn lao dịch tô thuế cho Trương thị, còn ban thưởng mười thất lụa (một thất dài bốn trượng), vàng ròng bạc trắng mỗi thứ hai mâm để khích lệ.

Quỳ lâu như thế, nhưng khi nghe đã nắm được điểm quan trọng của thánh chỉ, tức thì, vô luận là vợ chồng lão Trương đầu hay là thiếu niên Tinh Ngôn, đều cười đến mức không khép miệng nổi!

Nếu như nói sự ban thưởng này vẫn nằm trong tình lý, thì mấy câu cuối trong thánh chỉ lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng nhân, ngoại trừ Linh Thành lão đạo.

Thì ra, cuối đạo thánh chỉ đó nhắc đến, Mã Đề Sơn đột nhiên sừng sững trong mây, cũng là thần công của tạo hóa tự nhiên, núi non linh kỳ thanh tú, cần được tiếp quản bởi người đạo đức cao thâm. Một phen bài trí, quan trọng là câu dưới đây:

"Trẫm nghe danh chúng đạo Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn đã lâu, chuyên tâm tu luyện, đạo đức uyên thâm. Nếu như Mã Đề Trương thị có ý hiển linh sơn, thì trong đạo môn, hãy chọn Thượng Thanh cung trước tiên".

Trong nhất thời, đám người Diệu Hoa cung, Thiên Sư tông trong phòng, hết thấy đều như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu!

Đặc biệt là Trương Thịnh thiên sư của Thiên Sư tông, trên gương mặt đỏ, hiện tại lại xuất hiện sắc trắng tái. Chỉ bất quá, dù sao cũng là tông chủ một phái, thần sắc thất thái này chỉ trong nháy mắt đã không còn, nhưng vẫn bị Long cung thiếu nữ Linh Y Nhi đứng bên nhìn thấy rất rõ.

Nhiều Châu Thái thú đọc xong thánh chỉ, khoát tay, liền có người hầu đem vàng bạc gấm lụa hoàng thượng ban thưởng lên. Sau đó, Diệu thái thú đặc biệt khích lệ Tinh Ngôn mấy câu rồi cáo từ xuống núi.

Đội một nhà Tinh Ngôn quay lại nhà, chúng nhân cùng lên tiếng chúc mừng.

Lời chúc mừng lắng xuống thì nghe Trác Bích Hoa của Diệu Hoa cung có chút uất ức nhin không nổi lên tiếng:

"Xin chúc mừng Linh Thành sư bá, lần này khỏi tốn chức vị Phó đường chủ 'Tứ Hải Đường'".

Thấy đạo cô Diệu Hoa cung nói như thế, Linh Y Nhi nghe có chút không thuận tai. Vị này cũng là Long tộc công chúa cao ngạo, đang định lên tiếng bênh vực Tinh Ngôn, thì nghe Linh Thành Tử cười hà hà nói:

"Lời của nữ sư diệt sai rồi, người thế tục có câu 'Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy', người của Thượng Thanh cung ta, làm sao có thể nuốt lời. Chức phó đường chủ 'Tứ Hải Đường' của Thượng Thanh cung, không phải là lời nói chơi!"

"Bích Hoa không được vô lễ!", "Ngọc Thiện quản giáo không nghiêm, để Linh Thành đạo huynh cười rồi".

Ngọc Thiện sư cô cũng cảm thấy Trác Bích Hoa nói hơi quá phận, liền xuất ngôn biểu thị ý xin lỗi.

"Có điều...ki thật chức Phó đường chủ đó không quan trọng, Tinh Ngôn cũng không có ý..."

Linh Y Nhi đang châm chọc nữ tử xa lạ đó, thấy trưởng bối nàng ta đã nói như thế, trong lòng vị tiểu công chúa Long cung đang bất bình thay cho Tinh Ngôn, chức Phó đường chủ ở Thượng Thanh cung, cũng chẳng đáng giá gì.

Chỉ là, nàng tâm thẳng miệng nhanh, trên mặt đám người Linh Thành Tử đã có chút lúng túng. Tinh Ngôn thông hiểu nhân tình, vội lên tiếng ngắt lời Linh Y Nhi, sợ nàng lại nói ra những lời không hay:

"Linh Y khoan hãy nói".

Thế là chúng nhân đều thấy được, vị thiếu nữ vừa lên tiếng đã như có một cổ uy thế kỳ lạ, nghe lời nói của thiếu niên, lại yên lặng đứng đợi ở bên.

Tạm không nhắc chúng nhân thầm nói lạ, chỉ nghe thiếu niên tiếp tục nói:

"Ki thật danh của Thượng Thanh cung, tiểu tử sớm đã nghe như sấm bên tai, chỉ là Trương Tinh Ngôn tuổi nhỏ tài hèn, e rằng không thể nhận trọng trách đó".

"Tinh Ngôn không cần khiêm nhường nữa, chuyện này cứ quyết định như thế!"

Thấy tình hình đã vậy, e rằng nếu bản thân không đáp ứng, sẽ khiến Thượng Thanh cung bề mặt. Tinh Ngôn đành cung thân bái tạ:

"Đạo trưởng đã nói như thế, tiểu tử nếu như khiêm nhường nữa thì quá khách sáo rồi".

Lúc nói lời này, trong lòng thiếu niên không khỏi nhớ đến mấy lời của Diệu thái thú hôm qua. Mấy từ "Chí cao tới trời", "Danh tiếng vang dội", như đang vang vọng trong tai thiếu niên. Trương Tinh Ngôn cũng đã học thi thư mấy năm, cũng là kẻ sĩ tài trí, hiện tại được cơ hội tốt như thế, trong lòng làm sao không vui được?"

"Chúc mừng Tinh Ngôn...mau lên Đường chủ nha!"

Lại là thiếu nữ Linh Y Nhi, cười hi hi chọc ghẹo thiếu niên. Ki thật, Long cung công chúa cũng không phải không biết thế tình. So với thân phận nhạc công trong kĩ lâu hiện giờ của Tinh Ngôn mà nói, chức Phó đường chủ của Thượng Thanh cung, đúng là có khác biệt rất lớn.

Hiện tại Linh Y Nhi đang mừng dùm cho Tinh Ngôn.

"Àm..."

Ngay lúc này lại nghe trên trời có tiếng sấm ầm ầm kèm theo một tiếng sét vang, chúng nhân nhìn ra ngoài, liền thấy mưa đã bay phát phối.

"Hà...hay cho câu 'Mừng nghe tiếng sấm báo mưa xuân!', e là ông trời cũng cao hứng dùm cho Tinh Ngôn tiểu ca!"

Người nói lại là Trương Thịnh thiên sư của Thiên Sư tông, chỉ nghe ông ta tiếp tục nói:

"Mượn tiếng sấm báo xuân, bản đạo cũng xin chúc mừng tiểu ca, hôm nay đã vào đạo môn bọn ta!"

Xem ra, Trương Thịnh Trương thiên sư này, làm người cũng rất khéo đạt. Hiện tại tuy thấy chuyện tranh giành Mã Đề Sơn đã vô vọng, tuy nhất thời phiền não, nhưng đã hoàn toàn bỏ khỏi lòng, bước lên cung tay, chân thành chúc mừng Tinh Ngôn.

"Đa tạ Thiên sư!"

Thấy tông chủ một phái hành lễ, Tinh Ngôn hoảng loạn vội cúi chào lại.

"Hà...còn phải chúc mừng Linh Thành đạo huynh".

Trương Thịnh Trương thiên sư lại hướng về Linh Thành chúc mừng.

Ngay khi chúng nhân đều cho rằng Thiên sư là chúc mừng Thượng Thanh cung lập biệt viện tu luyện ở Mã Đề Sơn thì nghe Trương Thiên Sư chỉ thiếu niên Tinh Ngôn nói:

"Chúc mừng Thượng Thanh cung hôm nay thu được môn đồ tốt".

Lời này vừa dứt, liền đội nón trúc lên đầu, gọi đệ tử Thiên Sư tông đi theo, băng vào mưa gió đầy trời, cứ như thế xuống núi.

Lúc chúng nhân còn ngẫm nghĩ ý nghĩa trong lời nói của Trương thiên sư, thì nghe trong tiếng gió mưa truyền lại một giọng hát:

"Bước đi là lướt, lòng như say. Hiểu được ta, hiểu được lo lắng của ta. Không hiểu ta, cho rằng ta cầu gì! Trời cao vời vọi, người đó là ai?"

"...Ta đến từ Đông. Mưa rơi mệnh mông. Ta về lại Đông, lòng ta tây bi..."

Những lời ca theo gió đến này, tuy nghe rất bi xốt, nhưng chúng nhân nghe trong ca thanh đó, lại có một khí phách hào hùng khó tả. Giọng ca lạnh lạnh, hòa với tiếng gió mưa mệnh mông, quện vang giữa đất trời mù mịt, rất lâu không dứt.

Đội ca thanh dần dần tiêu biến, Ngọc Thiện đạo cô cũng đứng dậy cáo từ.

Thấy mấy vị đạo cô cũng không có ý tránh mưa, Tinh Ngôn và vợ chồng Trương thị vội lên tiếng mời ở lại. Tinh Ngôn nói bên ngoài mưa gió đang lớn, không bằng nghỉ ngơi chút cùng ăn bữa cơm, đợi mưa tạnh hãy lên đường.

Nghe thiếu niên nói như thế, Ngọc Thiện đạo cô cười tươi từ tạ:

"Đa tạ hảo ý của tiểu ca, bất quá cũng không cần lo lắng, mưa gió mệnh mông này, cũng không cản được người của Diệu Hoa cung ta đâu".

Nói xong, thì thấy Ngọc Thiện sư cô cùng mấy người Trắc Bích Hoa nói nhau mà ra, đi vào trong mưa gió, cũng không biết bọn họ dùng cách gì, mưa bay đầy trời khi đến chỗ đám người Diệu Hoa cung tự động phân khai, không giọt nào rơi trúng người bọn họ.

Trong mưa xuân khắp trời như tơ như sần, mấy đạo cô Diệu Hoa cung cứ nhẹ nhàng như thế xuống núi.

"Hà hà, chư vị đạo hữu Diệu Hoa cung, quả nhiên là đạo pháp huyền diệu".

Linh Thành đạo trưởng quay đầu nhìn thiếu niên đang ngăn ra lên tiếng nói, lại không thấy vị thiếu nữ cười nói đứng cạnh, nghe lời này thì bĩu môi, ra vẻ chẳng đáng gì.

"Hôm nay nói chuyện đã nhiều, bọn bản đạo cũng không tiện lưu lại. Đợi bản đạo quay về bàn kế hoạch, chọn ngày đến quý sơn thương nghị với mọi người".

Tinh Ngôn nghe Linh Thành cáo từ, tiếp tục một trận lưu khách. Thiếu niên lại nhắc đến mưa gió đầy trời, không bằng đợi mưa tạnh hãy đi...Linh Thành đạo trưởng nghe vậy, cười hà hà nói:

"Tinh Ngôn đã vào phái ta, bản đạo cũng phải lộ chút bản lĩnh để Tinh Ngôn biết, Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn ta, cũng không phải chỉ có hư danh".

Nói rồi, Linh Thành đạo trưởng thông thả đi đến trên tảng đá bằng trước nhà, ngưng thần một chút, sau đó phát tay áo một cái.

Tinh Ngôn chỉ nghe được một tiếng "Bách", thấy trên tảng đá bằng trước nhà phát ra ánh sáng trắng đỏ, không ngừng ngưng tụ phát triển dài ra, giống như một cây cầu cong, nối từ tảng đá bằng trước nhà xuống đến dưới chân núi!

Thấy một nhà thiếu niên đang ngẩng ngẩn nhìn "Hong kiều" sáng lấp lánh, Linh Thành Tử cũng không nói nhiều, chỉ cười khẽ một tiếng, cung tay chào bọn họ, rồi cùng đám người Thượng Thanh cung, thông thả bước trên "Hong kiều" như thân rồng uốn lượn, chậm chậm xuống núi. Mưa gió đầy trời chỉ như vật ảo, chẳng ảnh hưởng chút nào đến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 66: Nhất Sinh Si Tuyệt Xứ, Vô Mộng Đáo La Phù.

Như là một giấc mộng, Thiếu niên Trương Tinh Ngôn ở Nhiều Châu, năm mười bảy tuổi, đã thành Phó đường chủ 'Tứ Hải Đường' của Thượng Thanh cung danh động thiên hạ.

Mộng tưởng cầu khẩn nhiều năm mà chưa thành, hôm nay lại thành hiện thực, thật khiến người ta khó tin nổi.

Vì vậy, trong mấy ngày này, Tinh Ngôn đối với chuyện đó, cũng thường bán tín bán nghi, đừng nói Phó đường chủ gì đó, ngay cả bản thân trở thành đệ tử Thượng Thanh cung cũng còn chưa dám tin, thường hay kéo Thanh Hà lão đạo, hỏi đi hỏi lại bắt lão xác nhận đến mức lão cũng chịu không thấu, cứ thấy Tinh Ngôn ở đằng xa là lập tức như thỏ thấy chó sói, vội kiếm đường vòng mà lui đi!

Chỉ bất quá, hiệu suất làm việc của thiên hạ đệ nhất giáo không hề tầm thường, chẳng bao lâu đã khiến Tinh Ngôn hoàn toàn yên tâm. Sau hôm mưa xuân đầy trời mà đám người Linh Thành Tử bước trên Hồng kiều xuống núi đó, chỉ qua ba ngày, đã có mấy vị đệ tử Thượng Thanh đến, tuyển chọn thuê mướn lượng lớn thợ thuyền ở Nhiều Châu và lân cận Bà Dương, bắt đầu rầm rộ xây dựng trên Mã Đề Sơn.

Hiện tại, Tinh Ngôn đã bỏ việc nhạc công ở Hoa Nguyệt Lâu, cả ngày loanh quanh ở Mã Đề Sơn, cùng mấy đệ tử Thượng Thanh cung giám sát, tuần tra.

Chỉ là, Tinh Ngôn vốn là con cái nhà cùng khổ, trước giờ quen tay làm hàm nhai. Hiện tại không có gì làm, chỉ ở bên lăng xăng khiến y không quen. Thế là, Tinh Ngôn cứ thường chạy đến giúp đỡ bọn thợ thuyền.

Đương nhiên, hành động nhiệt tình của thiếu niên, ở trong mắt của các đạo sĩ Thượng Thanh cung, thì là hết sức trái với đạo lý, Tinh Ngôn luôn bị đạo sĩ ở bên ngăn cản:

"Ngừng đi! Bọn ta là đệ tử Thượng Thanh cung, há có thể xoắn tay áo làm mấy việc này, đây là chuyện thấp kém, chớ để ảnh hưởng đến thanh danh của La Phù Sơn chúng ta!"

Tuy thiếu niên vẫn không thể lý giải, thuận tay giúp đỡ thì sao có thể tổn hại đến thanh danh của giáo môn. Bất quá, mấy đạo nhân này cũng có thể nói là tiền bối của mình, đã nhắc nhở như thế, tự nhiên có đạo lý của nó, hiện tại cũng không cần cố gắng suy nghĩ làm gì.

Đồng thời, lúc nhàn nhã, Tinh Ngôn mới đột nhiên nhớ ra mình đã là đệ tử của thiên hạ đệ nhất đạo giáo, còn là Phó đường chủ gì đấy nữa chứ!

Theo quan sát của Tinh Ngôn mấy ngày nay, hiểu rõ được La Phù Sơn Thượng Thanh cung, xem ra thế lực đúng là to lớn. Không nói cái khác, chỉ riêng tiền tài đã hết sức dồi dào. Như việc thuê mướn nhân công, mua vật tư, thiếu niên chỉ cảm thấy tiền xuất ra cứ như nước chảy. Phụ trách tiền bạc là Thanh Hồ sư thúc, mỗi lần xuất tiền mua sắm sắc mặt vẫn bình thường, còn thiếu niên chưa từng thấy qua cảnh xuất tiền nhiều như thế, lần nào cũng tặc lưỡi tán thán không thôi!

Còn lão đạo Thanh Hà mà Tinh Ngôn quen, vì nhận đúng người có công nên cũng được ủy nhiệm làm giám sát công trình biệt viện Thượng Thanh cung Mã Đề Sơn, từ đó tạm biệt cái chốn vớ vẩn "Thiện duyên Nhiều Châu".

Chỉ bất quá, Tinh Ngôn thấy lão đầu này tuy nói đảm nhiệm trọng trách, thế nhưng vẫn chẳng khác gì lúc thường, cả ngày nhàn nhã đùa bỡn, chẳng coi việc xây dựng biệt viện ra gì, cứ thường hay rủ Tinh Ngôn đến các quán rượu trong Nhiều Châu thành nhậu nhẹt.

Ngày tháng cứ trôi qua nhàn nhã như thế. Chớp mắt đã qua hơn nửa tháng, hiện tại đã đến cuối tháng ba mùa xuân.

Lúc này trên Mã Đề Sơn, khắp núi xanh ngát, cây cỏ um tùm. Trong màu xanh biếc của cỏ dại lá rừng, thỉnh thoảng lại nổi bật lên một loài hoa đại màu sắc chói, sâu bướm dệt những sợi tơ óng ánh trong không khí, tất cả điểm xuyết cho bức tranh xuân Mã Đề Sơn càng lộng lẫy.

Cũng không thể phân biệt đâu là hương hoa, đâu là hơi cỏ, hiện tại cả tòa Mã Đề Sơn đều như dày đặc một làn khí hỗn hợp khiến người ta hít vào muốn say ngất đi, chẳng khác gì được uống rượu thuần chất.

Chính là:

Khắp núi xanh đỏ quỳên bùng đỏ, hương thơm cỏ dại say lòng người!

Trong ánh nắng xuân dịu dịu, người thiếu niên Trương Tinh Ngôn vừa mới thích ứng với thân phận đệ tử của Thượng Thanh cung, lại nghe được một tin tức. Tin tức này, lại khiến y bán tín bán nghi hết mấy ngày:

Thì ra, đường chủ của "Tứ Hải Đường" ở La Phù Sơn xa xôi đó, Lưu Tông Bách Lưu đạo huynh, hiện đã chính thức từ chức Đường chủ, trở về Hà Phong Hoàng Pháp Điện trong Thượng Thanh cung, chuyên tâm nghiên cứu đạo thuật, đạo hiệu là "Thanh Bách". Còn chỗ khuyết đó thì do "Thượng Thanh tứ tử" có bối phận cao nhất hiện nay trong Thượng Thanh cung thảo luận, nhất trí quyết: Xét thấy Phó đường chủ Tứ Hải đường tuổi trẻ có tài, tận tụy siêng năng, giờ chính thức thăng làm Đường chủ "Tứ Hải đường", hy vọng sớm ngày gánh vác chuyện của La Phù Sơn.

Tin tức được đưa đến bằng phi cấp truyền thư, Tinh Ngôn lòng nghĩ:

"A! Mấy ngày nay cứ loanh quanh, vẫn không biết trong Tứ Hải đường của ta, lại còn có Phó đường chủ khác".

Thế là, thiếu niên liền hỏi Thanh Hà lão đạo đang ở bên.

Nghe thiếu niên hỏi như thế, lão đầu nhân đó cười khà khà đáp:

"Khà khà khà...ta nói Trương..đường..chủ nghe, người có chỗ không biết, tục gia đệ tử đường này của Thượng Thanh cung ta, nhiều năm rồi chỉ có một vị Đường chủ. 'Đạo huynh' Tinh Ngôn chính là vị Phó đường chủ đầu tiên, cũng là duy nhất đó!"

Nhìn gương mặt kinh ngạc của thiếu niên, lão đạo Thanh Hà cảm thấy rất vui vẻ, nói tiếp:

"Câu 'Tuổi trẻ có tài' chẳng phải nói người sao! Chẳng lẽ là nói lão đầu nhân nát rượu ta? Khà khà!"

"..."

Thiếu niên vừa biết sự thật, nhất thời không biết nói gì cho hay.

"Cung hi cung hi! Lần này Trương đường chủ có thể đãi bản đạo mấy chung rượu Tùng quả được rồi!"

Thanh Hà lão đạo này, từ lúc thưởng thức qua rượu Tùng quả của nhà Tinh Ngôn thì không thể quên mùi vị tinh khiết của nó. Hiện tại lão nhớ đến cái vò rượu nhà Tinh Ngôn, vừa có cơ hội, liền vận dụng hết đầu óc khiến Tinh Ngôn phải mời lão uống rượu.

"Ai...phải ly khai Nhiều Châu rồi".

Tinh Ngôn nhất thời hơi thất thần, không để ý đến quấy nhiễu của Thanh Hà lão đầu nhân.

Chẳng trách Tinh Ngôn xuất thần. Nói đến, y lớn như thế, tuy sớm phải rời núi vào trong Nhiều Châu thành kiếm sống, nhưng vô luận thế nào, cũng chưa từng đi khỏi địa giới Nhiều Châu. Xa nhất cũng chẳng qua là chạy quanh Bà Dương hồ ở Bà Dương huyện, cũng vẫn trong địa giới Nhiều Châu.

Tuy Tinh Ngôn ở vào gia cảnh bản khổ, sớm đã mưu sinh kiếm ăn ở nơi quán rượu, lầu xanh, người xuôi nam ngược bắc, tam giáo cửu lưu cũng thấy rất nhiều rồi, mỗi lần nghe thương lữ giang hồ kể chuyện lạ bắc nam, y đều háo hức không thôi. Nhưng hiện tại "Lệnh điều động" đã đến trước mắt, thật sự phải lìa xa quê nhà, đi đến đất khách quê người ở Đông nam xa xôi, thì có chút không nỡ, đồng thời cũng có chút mù mờ.

Bất quá, qua phút chốc ngẩn ngơ ban đầu, Tinh Ngôn ngẫm nghĩ lại thấy thoải mái, "Nam nhi chí tại bốn phương", có thể lên La Phù Sơn Thượng Thanh cung vang danh thiên hạ tu luyện đạo pháp, là mong ước cầu mà không được của rất nhiều người, bản thân mình lại có cơ hội tốt vậy, sao có thể bản khoăn như thế!

Nhớ đến pháp thuật thần diệu mà Linh Thành Tử đạo trưởng biểu diễn, Tinh Ngôn càng thấy động tâm!

Đem tình hình này bàn với cha mẹ, bọn họ cũng hết sức tán thành. Tuy là thôn dân sơn dã, nhưng không phải mê muội ngu dốt, bọn họ cũng là người thông hiểu tình lý.

Đối với vợ chồng Trương thị mà nói, hôm đó thấy mấy vị đạo trưởng ở trước nhà mình hiển lộ pháp thuật thần kì, hiện tại trong đầu bọn họ, đạo sĩ của La Phù Sơn Thượng Thanh cung, ai nấy đều là thần tiên. Nếu như con trai nhà mình cũng có thể đến nơi đó tu đạo, thật là phúc đức tích cóp mấy đời, đâu có lý do gì để không đi chứ!

Chính vì trong lòng lo lắng cho tiền đồ của hài nhi, vợ chồng lão Trương đầu không có ý gì khác với con trai, còn lên tiếng khích lệ, nói hai người thân thể vẫn khỏe mạnh, bảo Tinh Ngôn không cần lo lắng. Lão thần tiên trên La Phù Sơn đã có lời gọi, phải sớm ngày lên đường, không cần nán lại nhà nữa.

Nghe cha mẹ hiểu rõ tình lý như thế, Tinh Ngôn cũng rất cảm động. Bởi vì, tuy nói "Nam nhi chí tại bốn phương", nhưng đương thời trọng hiếu, lại có thuyết pháp "Phụ mẫu còn, không xa nhà". Lúc đầu đề cập chuyện này với cha mẹ, trong lòng Tinh Ngôn vẫn lo lắng hành vi này của mình, liệu có phải là

bất hiểu hay không...

Cha mẹ đã nói như thế, Tinh Ngôn cũng thoải mái. Cũng may triều đình vừa ban thưởng, hiện giờ trong nhà cũng đầy đủ. Lại được miễn lao dịch địa tô, như thế cha già cũng không phải chịu khổ đi làm không công nữa.

Chỉ bất quá, Tinh Ngôn vẫn còn chưa yên tâm, lại nhờ Thanh Hà lão đạo thay y chiếu cố dùm. Hiện tại vì rượu Tùng quả nhà mình, lão đạo Thanh Hà này và lão Trương đầu cha mình, đã quen nhau rất thân.

Biết bản thân không dễ dàng trở về nhà như trước, Tinh Ngôn hoãn lại hành trình mấy ngày, lấy chút ngân lượng thuê người sửa sang lại ngôi nhà tranh, dùng gạch đá gia cố lại tường nhà, làm xong mấy việc đó mới thấy an tâm.

Trong mấy ngày này, Linh Y Nhi biết Tinh Ngôn không bao lâu nữa sẽ đến La Phù Sơn ở Đông nam Việt Châu, đúng là núi cao sông rộng, đường đi hiểm ác, thiếu nữ có chút không an tâm. Thế là, Linh Y Nhi liền hẹn Tinh Ngôn đến chỗ vắng vẻ bên Bà Dương hồ, đem pháp môn "Băng Tâm Kết", "Thủy Vô Ngân" dạy cho Tinh Ngôn.

Đội y thành thực, Long cung công chúa lại như nhớ đến gì đó, nghiêm túc nói:

"'Băng Tâm Kết' e là không phải đáng tin, lúc sử dụng nhất định phải chú ý. Vạn nhất tình hình không ổn thì nhanh chân chạy đi!"

Thì ra, thiếu nữ này bình thường cũng rất ít khi sử dụng pháp thuật, nàng vừa rồi đột nhiên nhớ đến tình hình lần đầu gặp Tinh Ngôn, cảm thấy "Băng Tâm Kết" e rằng uy lực không phải lớn như thế, vì vậy vội nhắc nhở Tinh Ngôn, sợ ngày sau gặp chuyện.

Tinh Ngôn thấy thiếu nữ lo lắng như thế, trong lòng khó hiểu, nghĩ thầm:

"Ách! Ta là đến Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn học đạo, đâu phải đi bắt yêu quái hay là đánh nhau với người khác, Long cung thiếu nữ này quả thật là tốt bụng".

Nghĩ được điểm này, Tinh Ngôn liền thành khẩn cảm tạ Linh Y Nhi.

Thấy thiếu niên đa lễ như thế, Linh Y Nhi bĩu môi cười, nói:

"Cây sáo ngọc 'Thần Tuyệt' cứ để ở chỗ ngươi. Nếu lên La Phù Sơn thấy buồn thì thổi sáo giải sầu. Chỉ là, sau này chớ có làm xấu danh tiếng 'Tuyệt Dịch Linh Y' của bổn cung à! Đúng rồi, chút nữa quên mất, bổn công chúa trước giờ rộng rãi, lần này Tinh Ngôn ngươi đi xa, ít nhiều cũng phải thưởng cho ngươi gì đấy..."

Tuy nàng nói lời này có vẻ vênh váo, nhưng Tinh Ngôn quen nàng đã lâu, biết Linh Y Nhi nói thế với y chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Linh Y Nhi nói xong, từ trong tay áo lấy ra hai bông sen bạch ngọc, đưa cho Tinh Ngôn:

"Này, đây là bổn công chúa thưởng cho ngươi, mau nhận đi!"

Đội Tinh Ngôn nhận lấy, thiếu nữ nhin không nổi thêm vào một câu:

"Ngươi...nếu như lúc thiếu thốn tiền, đem bán nó cũng có thể được mấy lượng bạc trắng!"

Tinh cảm bộc lộ rõ trong lời nói.

Chỉ là, vị Long cung thiếu nữ lại không hiểu rõ giá trị của vật này: Hai đóa sen ngọc ở Long cung, là do bàn tay quý thần, tạo hóa thiên nhiên tạc thành, là bảo vật vô giá, nếu thật sự đem bán, sao chỉ có giá vài lượng bạc chứ!

Nhìn đôi sen ngọc tương xứng, tình nhuận trong tay, Tinh Ngôn làm sao không biết được giá trị của nó. Lập tức, y hết sức cảm động, nói:

"Đa tạ công chúa ban cho bảo vật. Thế nhưng...ta không có mang vật gì có giá trị đến đây, chẳng có gì tặng cô khi chia biệt cả!"

"Như vậy..."

Có chút ngoài ý liệu của thiếu niên, vị Long cung công chúa nghe y nói vậy thì cúi đầu im lặng, dường như rất là thất vọng.

Thấy thần thái của thiếu nữ như thế, Tinh Ngôn cũng rất hổ thẹn, thầm trách bản thân quá sơ suất. Đang định nói ngày mai sẽ mang tặng vật đến cho nàng, thì đột nhiên nhìn thấy Linh Y Nhi, hình như bỗng nghĩ ra được biện pháp gì đó rất hay, ngẩng đầu tươi cười nói với Tinh Ngôn:

"Bổn...vừa rồi bổn cung tặng cho ngươi đôi sen ngọc đó, không phải vừa hay có hai cái sao? Bây giờ ngươi chỉ cần lấy một cái trong đó, tặng ngược lại cho ta!"

"Ách? Vốn là cô tặng, đem tặng lại cho cô...vậy có thích hợp không?"

Nghe được lời này, Tinh Ngôn lại cảm thấy có chút quái dị, không khỏi hơi ngập ngừng.

"Đâu có gì, dù sao người ta cũng cảm thấy rất thích hợp!"

Nhận lấy một đóa sen ngọc từ tay thiếu niên, trên mặt thiếu nữ chợt ửng hồng. Ngay khi tay nàng vuốt ve sen ngọc, tâm hồn xao động, thì nghe thiếu niên trước mặt hỏi:

"Đúng rồi Linh Y, trước đây từng nghe cô nhắc đến, danh hiệu 'Tuyệt Địch Linh Y' của cô là vang danh bốn biển. Chỉ là, ta ở trong Nhiều Châu thành cũng được coi là biết nhiều tin tức, nhưng vì sao chưa từng nghe có người nói qua danh hiệu này?"

"Ngốc à! Danh hiệu nổi tiếng khắp bốn biển, đương nhiên các người không biết".

Vừa nói đến chỗ này, trên mặt vị thiếu nữ đang ửng hồng, như nhớ đến gì đấy, bất chợt im bất không nói tiếp.

Tinh Ngôn thấy nàng chỉ nói một nửa thì hơi kinh ngạc. Ngưng thần quan sát gương mặt của Linh Y Nhi thì thấy vị thiếu nữ vốn vui vẻ hoạt bát đó, lúc này sắc mặt có chút ảm đạm.

Thiếu niên không biết nguyên do, lên tiếng hỏi Linh Y nhưng nàng không trả lời.

Gió vờn mặt nước, khói sóng mịt mờ. Ở bên bờ hồ cỏ nước rậm rạp, hai người cứ như thế quyến luyến chia tay.

.....

Cuối cùng cũng đến ngày phải lên đường đến La Phù Sơn.

Không nhắc đến cảnh bịn rịn không nỡ chia tay giữa Tinh Ngôn với cha mẹ y, với hàng xóm láng giềng, với những người quen trong Nhiều Châu thành. Lại nói đến Thanh Hà lão đạo đưa Tinh Ngôn đi một đoạn đường rất xa, cuối cùng đến lúc chia tay thì lấy ra một quyển sách trong tay áo, đưa cho Tinh Ngôn.

Tinh Ngôn mê hoặc nhận lấy cuốn sách đưa qua, thấy trên mặt giấy viết mấy chữ lệ ngay thẳng:

"Trần Trạch Khu Tà Phù Lục Kinh".

Thiếu niên không hiểu là ý gì, thì nghe Thanh Hà lão đạo với bộ dạng nghiêm trang hiếm có dặn dò:

"Tinh Ngôn, khi đến La Phù Sơn làm Tứ hải đường chủ, nếu như không đắc ý, có thể nghiên cứu kinh này, cũng qua ngày đoạn tháng, kiếm được chút tiền thưởng".

Nói rồi liền xoay người, cứ nhẹ nhàng như thế mà đi...

Chính là:

Tùng thối Thủy Long Ngâm

Tùng thất Lãng ba vũ

Cả đời nhiều chuyện lạ

Bất ngờ đến La Phù.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 67: Nhất Kị Tẩu Yên Trần, Xuân Sam Thiếu Niên Hào Khí.

Chia tay lão đạo ở trạm nghỉ chân trên cô đạo, Tinh Ngôn lên đường cùng một vị đệ tử Thượng Thanh cùng đến đưa y đi.

Đường đến La Phù Sơn rất xa xôi, Tinh Ngôn dùng vàng bạc có được do ban thưởng, mua lấy hai con lừa, cùng tên đệ tử trẻ tuổi đến đưa y đi, mỗi người mỗi con.

Cười lừa đi trên con đường đất sinh, hai bên đường cây cỏ rậm rạp, mùi hương cỏ cây nồng nàn lan tỏa trong khí xuân, trong đầu của người thiếu niên đang ngồi trên lưng lừa, bất giác nhớ đến dáng vẻ yêu kiều của Linh Y Nhi. Trong nhất thời, Tinh Ngôn hơi mất tập trung, tình cảnh hai người tung tăng bơi lượn trong Bả Dương hồ, thân ảnh xinh đẹp, gương mặt nửa giận nửa vui của Linh Y Nhi cứ chập chờn trong đầu thiếu niên, không sao xua khỏi.

Chỉ bất quá, so với tâm tình nhưng nhớ xót lòng với người thiếu nữ Cừ Doanh nửa năm trước, hiện giờ Tinh Ngôn đã biết kiềm chế nỗi nhớ của mình nhiều rồi, nói cho cùng, lần này lên Thượng Thanh cung học đạo, cho dù núi tiên xa xôi nhưng cũng có ngày trở lại. Hơn nữa, khác với Cừ Doanh, Tinh Ngôn biết rõ chỗ cư ngụ của Linh Y Nhi, sau này nhất định có cơ hội gặp mặt. Vì thế, hiện tại y cũng không thấy quá nhớ nhung.

Nói đến, không thể đem người thiếu niên đang đi đến Thiên hạ đệ nhất đạo môn này, so sánh với người thiếu niên hơn nửa năm trước. Tuy từ lúc quen biết Cừ Doanh đến giờ mới chỉ có sáu tháng ngắn ngủi, nhưng trong sáu tháng này, Tinh Ngôn đã trải qua nhiều chuyện mà trước giờ chưa từng gặp phải. Hiện tại, tâm tính của y đã trưởng thành hơn nhiều. Thêm vào y đọc nhiều thi thư, hiểu được đạo lý có hợp có phân, biết khi gặp nhau thì không chia biệt lúc ấy thì cũng có một ngày nào đó phải phân ly. Tất cả tùy duyên, thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu được.

Vì thế, người thiếu niên tính tình khoáng đạt, lần này chia ly với vị thiếu nữ quen đã lâu đó, thì không thấy quá quyến luyến, chỉ ít, bản thân y cũng cho rằng như thế.

Kì thật, có lẽ bản thân Tinh Ngôn cũng không hiểu, trên người y luôn có hai dạng khí chất tồn tại. Tuy gần đây có mấy tao ngộ không tầm thường, nhưng nói cho cùng, từ trước đến nay, Tinh Ngôn chỉ là một thiếu niên bần khổ xuất thân cơ hàn, ngay từ khi còn nhỏ đã phải bươn chải kiếm sống ở quán rượu, lầu xanh, thường ngày đã quen bị người khác ăn hiếp, chèn ép.

Phải nói, trong phố chợ này, con cháu nhà bần khổ như Tinh Ngôn còn có rất nhiều. Nhưng Tinh Ngôn có một chỗ khác biệt rất lớn so với bọn chúng, đó là nhờ nhân duyên xảo hợp mà được theo nhà nho uyên bác học tập thi thư. Việc biết chữ đọc sách này, tuy khiến y có được rất nhiều niềm vui chưa từng có, nhưng đồng thời cũng mang đến cho y sự hoang mang lẫn khôn khổ mà người khác rất ít gặp: Tinh Ngôn không thể giống với những người cùng lứa có hoàn cảnh tương tự với mình, mất đi cảm giác nhục nhã khi khom lưng khuyu gối.

Chỉ bất quá, may mà tính cách y khá hiền hòa, mới giúp y không cảm giác được sự thống khổ đó, vẫn cặm cùi làm việc kiếm tiền ở mấy chỗ như thế.

Còn chính vì xuất thân thấp kém, Tinh Ngôn hiểu rõ mối quan hệ với các thiếu nữ có gia thế hiển hách như Cừ Doanh, Long cung công chúa Linh Y Nhi, vĩnh viễn không thể có kết quả gì. Tuy thiếu niên trước giờ chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, nhưng ý nghĩ như vậy, vẫn luôn ẩn trong tiềm thức của y. Do đó, lúc Tinh Ngôn làm bạn với hai người thiếu nữ, hoàn toàn sái thoát thân nhiên, lúc giao tiếp đều theo tính tình của mình mà làm, theo bản chất mình mà hành động, không quan tâm đến địa vị tôn ti. Thậm chí, lúc mơ màng, Tinh Ngôn còn hôn trộm Long tộc công chúa một cái!

Có điều, sự thật có giống như suy nghĩ đó của y không?

Hiện tại, người thiếu niên đang ngồi trên lưng con lừa nhỏ, thần thái thoải mái ngắm cảnh sắc dọc đường, lại không thể biết được, trong một tòa lầu rất xa nơi đây, dưới mặt hồ xuân cách mấy chục dặm, có một người đang buồn bã thế nào...

Cứ đi chậm như thế một hồi lâu, ngắm nhìn cảnh vật cũng đã chán chê, Tinh Ngôn quay sang gọi chuyện với gã đệ tử Thượng Thanh cung bên cạnh.

Người đệ tử trẻ tuổi dẫn y đến Thượng Thanh cung trình diện, họ Trần, tên Từ Bình, lớn hơn Tinh Ngôn ba tuổi, năm nay đã tròn hai mươi.

Sau mấy câu thăm hỏi, Tinh Ngôn liền phát giác người đệ tử Thượng Thanh cung này không hề có khiêu ăn nói, cứ Tinh Ngôn hỏi một câu thì gã đáp một câu. Tướng mạo của gã vừa nhìn là gây cho người ta cảm giác nghiêm trang đàng hoàng, một dáng vẻ không tùy tiện cười nói.

Đặc biệt là hai hàng lông mày của gã, nhìn khá đặc biệt, dài hơn một chút so với người thường, xéch lên về hai phía, khoảng cách tại mi tâm cũng gần hơn. Hai hàng lông mày làm toát lên khí chất hào hùng của vị thanh niên đạo sĩ đó.

Vì lần trước thấy được bản lĩnh của Linh Thành Tử, trong lúc nói chuyện, Tinh Ngôn đối với đạo thuật của Thượng Thanh cung, đặc biệt cảm thấy hứng thú. Vừa nhắc đến đạo pháp của Thượng Thanh cung, Trần Từ Bình liền như biến thành người thích nói chuyện. Dọc đường lắng nghe, Tinh Ngôn cũng đại thể biết được Thượng Thanh cung tiến hành truyền thụ đạo pháp như thế nào.

Thì ra, cách truyền thụ đạo pháp của Thượng Thanh cung so với các đạo môn khác có vài chỗ bất đồng. Trong Thượng Thanh cung, không phải tất cả đệ tử đều có thể nghiên cứu pháp thuật. Người thường cho rằng lên được La Phù Sơn, bước vào cửa Thượng Thanh cung, là có thể học được pháp thuật cao thâm, đó tuyệt đối là hiểu sai.

Đệ tử trong Thượng Thanh cung, vô luận là tuổi tác lớn nhỏ, lúc đầu đều chỉ có thể nghiên cứu đạo kinh, cùng nghĩa lý pháp thuật đơn giản nhất, căn bản nhất. Chỉ có đợi sau khi sư trưởng theo lệ khảo vấn, nếu biểu hiện tốt, được cho là về phương diện tu luyện pháp thuật có thiên tư, mới có thể chính thức trở thành môn hạ chữ "Thanh" của Thượng Thanh cung, bắt đầu tu luyện đạo pháp. Đương nhiên, việc nghiên cứu nghĩa lý đạo gia vẫn phải tiếp tục thực hiện.

Trần Từ Bình đặc biệt nhắc đến, nếu như trong đám đệ tử có người có thiên tư tuyệt cao, thì có khả năng được trưởng lão có bối phận càng cao trong Thượng Thanh cung nhìn trúng, trực tiếp nhận làm môn hạ tu hành của ông ta. Rất rõ ràng, người đệ tử may mắn đó, trên tiến cảnh tu hành đạo pháp, tuyệt không có đệ tử phổ thông nào bì kịp.

Tuy gã Trần Từ Bình đồng hành cùng Tinh Ngôn không phải là người có vận may đó, nhưng trong lời nói của gã, vẫn không có gì khó chịu, nét mặt vẫn hóm hờ. Bởi vì, gã nói với Tinh Ngôn, mỗi lần khảo tuyển, đệ tử hậu bối được sư thúc sư bá chọn trúng, không hề quá nhiều. Gã vào Thượng Thanh cung đã lâu, đợi sau bốn năm, đến năm vừa rồi mới có may mắn được chọn làm môn hạ của Thanh Vân đạo trưởng để tu luyện pháp thuật.

Nghe người đệ tử ít nói như khúc gỗ này đã bắt đầu chỉnh thức tu tập pháp thuật, Tinh Ngôn hết sức hứng thú, vội truy hỏi cụ thể tình hình. Chỉ bắt quá, nghe y hỏi tới, trên mặt Trần Tử Bình lại hiện ra mấy phần lúng túng, chỉ nói với Tinh Ngôn pháp thuật gã tu tập là pháp thuật hệ kim, rồi không nói thêm gì nữa. Nhìn thần sắc trên mặt gã, có vài phần ngượng ngịu!

Tinh Ngôn cũng không phải là người đần độn không hiểu chuyện, vừa nhìn sắc mặt gã liền biết không thể hỏi nhiều, chỉ đành bỏ qua vấn đề đó. Ngẫm nghĩ mấy lời Trần Tử Bình vừa nói, Tinh Ngôn ngộ ra một vấn đề:

"Nói như thế, phương pháp truyền thụ của các giáo môn khác thì không giống như thế?"

Thấy Tinh Ngôn không hỏi tiếp, trên mặt Trần Tử Bình dần lấy lại vẻ tự nhiên. Nghe Tinh Ngôn hỏi vậy, gã đặc biệt nhắc đến Thiên Sư tông tề danh với Thượng Thanh cung:

"Thiên hạ có mấy giáo môn lớn, cách truyền thụ pháp thuật thì không giống Thượng Thanh cung ta. Cứ như Thiên Sư tông ở Hạc Minh Sơn, gần như khác hoàn toàn với chúng ta. Tất cả đệ tử chỉ cần gia nhập Thiên Sư tông thì đều có thể theo sư trưởng nghiên cứu đạo pháp".

"Hà? Vậy thì không tệ à! Đúng với câu nói 'Phổ biến rộng khắp'..."

Nghe Tinh Ngôn khen ngợi, Trần Tử Bình chỉ cười, nói:

"Thượng Thanh cung ta lập ra quy củ, tự có thâm ý. Như Thiên Sư tông, bởi vì điều kiện tu tập đạo thuật quá dễ nên kẻ hưởng ứng rất đông, nhưng cứ như thế thì không tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn, không thể dạy theo năng khiếu".

Để tăng sức thuyết phục, gã đệ tử Thượng Thanh cung này lại thêm một câu:

"Chính vì như thế, mỗi năm trên Gia Nguyên hội của đạo giáo, ngày Đại bi của ba phái, Thiên Sư giáo tuy đệ tử tham gia rất đông, nhưng nhiều năm qua chưa có đệ tử Thiên Sư giáo nào trở thành người chiến thắng cuối cùng!"

"A? Gia nguyên hội? Đại bi là cái gì?"

Nói đến, chuyện của Thượng Thanh cung ở La Phù Sơn, Tinh Ngôn hiện tại cũng chưa biết được nhiều, nghe Trần Tử Bình nói đến mấy từ lạ lẫm thì hết sức hiếu kỳ.

"Ách...Chuyện Gia nguyên hội đại bi, chính là kỷ niệm ngày sinh của người đứng đầu Tam thanh giáo ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cả Thiên hạ tam đại đạo môn: Thượng Thanh cung, Diệu Hoa cung, Thiên Sư tông, đều tuyên đệ tử kiệt xuất trong đám môn hạ trẻ tuổi, tụ họp một nơi, cử hành hai trận đấu: một trận đấu pháp, một trận luận kinh. Khi thi tài tranh luận nghĩa lý đạo kinh kết thúc, thì đến tranh đấu pháp thuật đạo gia, đây mới là tiết mục thu hút người xem nhất".

"Hà, chuyện này hay thật!"

Tinh Ngôn trong lòng cũng cảm thấy tranh đấu pháp thuật đạo gia, so với luận kinh thì hay hơn nhiều.

"Đúng vậy! Ba vị đệ tử cuối cùng thắng trong trận thi tài này, đều được thưởng một bảo vật đạo môn. Nhưng khiến bọn ta thích nhất đó là, người đệ tử dành được vị trí cao nhất, còn có thể chọn một vị tiền bối tông sư có đạo pháp cao thâm trong những sư trưởng của ba phái, để thỉnh giáo nghĩa lý đạo giáo!"

Nói đến chỗ này, gã Trần Tử Bình vốn cứng nhắc, hiện tại hai mắt sáng rỡ, lời nói cũng lưu loát hơn trước rất nhiều:

"Nói đến, mấy cái bảo bối đạo môn ban thưởng đó, thường là đan hoàn để phụ trợ việc tu hành, tuy ích lợi cũng rất lớn, nhưng so sánh mà nói, vẫn không thể bì được cơ hội thỉnh giáo với một vị sư trưởng. Phải biết, mấy tiền bối cao nhân đó, cho dù là đệ tử bốn môn, bình thường cũng khó mà thấy mặt. Nếu có thể nhân cơ hội đó, được chỉ dạy mấy đạo thuật cao thâm thì thu hoạch lớn vô cùng. Những đạo thuật này, bản thân tự mày mò có khi mất cả mười năm mới hiểu được!"

Nói đến câu cuối, gã thanh niên đệ tử của Thượng Thanh cung này, lời nói đúng là vang dội hăng hái, còn thiếu niên Tinh Ngôn ở bên cạnh, thì lại như si như mê.

Bất tri bất giác, hai người cười lùa đã nhân nha đi được một đoạn dài trên con đường đất sinh hai bên cây xanh um tùm đó.

Tinh Ngôn nghe Trần Tử Bình nói một hồi, cũng tràn đầy hứng thú, tưởng tượng không thôi. Qua được một chút, thì nghe y nói với gã đệ tử Thượng Thanh cung đang đi ngang hàng:

"Thẹn quá! mấy ngày vừa qua chỉ đi loanh quanh, vậy mà không biết trong giáo ta, còn có việc trọng đại thế này!"

Ngưng chốc lát, Tinh Ngôn hạ quyết tâm:

"Ngày sau ta cũng phải theo trưởng lão trong giáo, nghiên cứu đạo thuật thật tốt, nếu đạo pháp có chút thành tựu, cũng đi tham gia tranh tài, tận tậm tận sức, làm rạng rỡ cho Thượng Thanh cung ta!"

Tưởng tượng ra mỹ cảnh đó, nhất thời Tinh Ngôn cảm thấy bùng bùng trắng chói!

Nói cho cùng, Tinh Ngôn vẫn là một thiếu niên, nghe Trần Tử Bình kể chuyện tranh tài, thì không khỏi phát sinh lòng tranh cường hiếu thắng.

Chỉ bất quá, khi bản thân nói hết mấy lời hào hùng đó, Tinh Ngôn kì quái phát hiện, Trần Tử Bình sau khi nghe hào ngôn trắng ngữ của y, thì ngẩn ra một lát, nhất thời không phát biểu gì hết.

Trong lòng đang nghi hoặc thì thấy gã đệ tử trẻ tuổi đó ngập ngừng chốc lát mới lí nhí lên tiếng:

"Chuyện này...ặc ặc,"

"Trương đạo huynh có chỗ không biết, đạo huynh là Đường chủ 'Tứ Hải đường', ở trong Thượng Thanh cung ta, cùng dạng với Sùng Đức điện, Hoàng Pháp điện, đều được coi là nhất phương đạo tôn, vậy làm sao có thể làm môn hạ người khác để học tập đạo thuật?"

"A!"

Nghe gã nói như thế, Tinh Ngôn mới nhớ đến thân phận của mình, liền cảm thấy không ổn. Lại nghe Trần Tử Bình nói tiếp:

"Không chỉ như thế, đợi đến lúc tranh tài đấu pháp, e là đạo huynh còn là một trong những người phân xét nữa à!"

Gã đệ tử Thượng Thanh cung thật thà như đêm này, cứ chân chân thực thực giải thích cho Tinh Ngôn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 68: Phong Quá La Dương, Côn Ảnh Như Long Nhân Tự Ngọc(I).

Phen giải thích này của Trần Tử Bình, khiến Tinh Ngôn bỗng như thấy hụt hơi, nhất thời không lên tiếng được.

Trần Tử Bình thấy thiếu niên bên cạnh vốn khéo ăn nói, hiện lại không lên tiếng, thì quay mặt sang quan sát thần sắc trên mặt Tinh Ngôn, rất là cổ quái.

Thấy tình cảnh thế, Trần Tử Bình cũng hết sức kì quái, bất quá trong lòng nghĩ lướt qua, trên mặt lập tức đầy vẻ áy náy nói với Tinh Ngôn:

"Xin thứ cho đệ tử vô lễ, không nên gọi ngài là đạo huynh, đứng ra phải xưng ngài là Trương đạo tôn, hoặc là Trương đường chủ...Sau này đệ tử nhất định chú ý!"

"Ách?"

Đợi Trần Tử Bình nói hết câu, Tinh Ngôn mới tỉnh ngộ, minh bạch ý tứ trong lời của Trần Tử Bình, Tinh Ngôn vội đáp:

"Khắc khắc! Trần huynh hiểu lầm ý ta rồi. Vừa rồi ta chỉ là nghĩ đến chuyện tam giáo so tài, không khỏi ngớ ngẩn thần hồn mà thôi, chẳng có liên quan đến Trần huynh. Sau này Trần huynh cứ gọi ta là 'Đạo huynh', nếu như không xem ta là người ngoài, thì gọi ta là 'Tinh Ngôn' đi! Ta nghe hai chữ 'Đạo huynh' vẫn thấy có chút không quen".

"Úy! Kì thật, tôi cũng cảm thấy, vô luận gọi ngài là 'Đạo tôn' hay là 'Trương đường chủ', đều có chút quái quái".

Xem ra, người thanh niên đệ tử không khéo ăn nói của Thượng Thanh cung này, tâm tính cũng rất thẳng thắn.

Hai người trẻ tuổi, cứ nhàn nhả trò chuyện như thế mà đi, cũng không thấy đường đi phiên muộn. Hai người trên đường đi gặp thôn thì trú lại, dừng chân thì ăn uống, đại ước qua mười bốn mười lăm ngày, thì đến một thôn trấn gọi là La Dương.

Mấy ngày qua, Tinh Ngôn trên đường cũng đã băng qua nhiều thôn trấn. Nhưng khi đến La Dương, thì thấy trấn này có nét đặc sắc riêng.

Tiến vào trong trấn, thấy địa giới của La Dương rất rộng lớn. Lại thấy trong thành trấn có rất nhiều tre xanh, đến đâu cũng có thể thấy tre mọc thành rừng.

Còn cách ăn mặc của người đi đường, cũng rất khác so với những nơi đã đi qua. Tuy không ít người vẫn là áo mũ hán tộc, hoặc vạt ngắn, hoặc trường

bào, hoa văn trang trí dùng nhiều đồ hình động, thực vật làm chủ. Nhưng ngoại trừ trang trí giống như địa giới Nhiều Châu, thì vẫn thấy không ít nam nữ y phục đặc biệt.

Chẳng hạn, Tinh Ngôn trên đường gặp không ít nữ tử, vô luận là bà già hay thiếu nữ, trên người đều vận y phục có vạt áo trên thêu hoa ở viền áo. Trên đầu quần khăn vải xanh, tai đeo vòng bạc, cổ áo có thêu hoa trắng, dưới người vận váy ngắn đến gối, trên váy viền hoa tinh xảo. Còn mấy hán tử áo quần cũng rất kì dị, trên người vận áo vạt áo mở ra, ống tay áo chặt, dưới thân bận khổ dài rộng rãi, viền khó xếp nếp. Trên cổ khó của bọn họ, cũng được viền hoa, chỉ có điều hình thù màu sắc, đều không rực rỡ phức tạp như của nữ tử.

Còn thấy có mấy nữ tử, áo quần lại có điểm khác: Thân bận áo ngắn, dưới váy xếp nếp, váy đa phần là màu xanh, trắng. Đặc biệt đó là, trên người nữ tử đeo rất nhiều trang sức, các bộ phận đầu, cổ, ngực, tay, đều đeo trang sức lấp lánh ánh bạc. Trên cái vòng đeo trước ngực, có rất nhiều sợi màu bạc rủ xuống, lóng lánh rất đẹp.

Nhìn số trang sức bạc đeo trên người họ, Tinh Ngôn không nhịn được cảm thán vô cùng đối với Trần Tử Bình bên cạnh:

"Ai...Nhiều bạc như thế, chỗ này chắc rất sung túc!"

"Hà hà, địa giới La Dương này, là chỗ Hán Di tụ cư. Ngài xem những người đó, đa phần là Miêu nhân, Di nhân, quần áo trang sức, phong tục chính là như thế. Nơi này còn có rất nhiều tập quán quái dị, không phải người tu đạo bọn ta há có thể lý giải".

Nói đến chỗ này, ngữ khí của Trần Tử Bình, như có ý than thở. Chỉ có điều Tinh Ngôn đang mãi ngắm nghía phong thổ nhân tình nơi này, không hề lưu ý đến sự cảm khái trong lời nói của người đệ tử Thượng Thanh cung bên cạnh y.

Thấy Tinh Ngôn hiếu kỳ như thế, lại nhìn mặt trời trên đầu đã dần xuống núi tây, Trần Tử Bình liền đề nghị:

"Đạo huynh đã thích cảnh vật nơi này như thế, chi bằng chúng ta nghỉ ở đây, sáng mai ra đường du ngoạn một phen?"

"Được!"

Đề nghị này chính hợp tâm ý thiếu niên, lập tức lên tiếng tán đồng.

Tinh Ngôn nhớ đến cảnh vật trên đường đã qua, bản thân đã thấy được sự hùng vĩ của sông núi, trong lòng không khỏi hết sức cảm khái:

"Mấy ngày nay thật là đại khai nhãn giới! Không cần quan tâm đến Thượng Thanh cung học được bao nhiêu pháp thuật, chỉ với việc thấy được những cảnh vật mới mẻ trên đường thì đã không uổng chuyến đi này rồi!"

Đi thêm một lúc, hai người tìm được một nhà nghỉ ở bên đường, gọi chủ tiệm dẫn lửa đi ăn, hai người chọn phòng nghỉ ngơi.

Một đêm an bình.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người thức giấc vệ sinh xong xuôi thì ăn qua loa một ít cháo nóng, Tinh Ngôn gọi Trần Tử Bình, hào hứng ra đường du ngoạn.

Hôm qua đi đường mệt mỏi, nhất thời còn chưa nhìn kỹ. Hiện tại thông thả, dọc đường ngắm nhìn thưởng ngoạn, Tinh Ngôn phát giác, La Dương trấn này, tre hiện diện khắp mọi nơi.

Quán ăn, nhà cửa hai bên đường, vô luận là nhà dân hay là quán rượu, tất cả đều làm bằng tre. Qua một thời gian dài sử dụng, tre đã chuyển sang màu vàng nhạt. Mấy căn nhà tre hoặc xanh hoặc vàng nhạt, thấp thoáng trong rừng tre xanh biếc, toát lên sự yên tĩnh an tường vô cùng. Thỉnh thoảng nổi một trận gió làm lá tre xào xạc khắp cả con đường. Rừng tre tỏa một làn khí trong lành, theo gió phả vào mặt, khiến hai người cảm thấy hết sức sáng khoái!

Đang thông thả dạo chơi, Tinh Ngôn đột nhiên nhìn thấy ở góc đường trước mặt, đang có một vòng tròn người. Trong đám người đó, chốc chốc lại dậy lên tiếng vỗ tay hoan hô. Dù sao bản thân cũng đang nhàn rỗi, Tinh Ngôn liền kéo Trần Tử Bình, đi tới trước xem nhiệt náo.

Đội khi hai người đến gần mới biết, cái vòng người này không ít chút nào, trong ngoài tới mấy lớp người. Hai người Tinh Ngôn đi quanh mấy vòng, tìm được một chỗ thừa người nhất, chen vào trong.

Vào bên trong mới thấy, thì ra là một vị hán tử giang hồ, đang biểu diễn kiếm sống ở đầu đường.

Hiện tại hán tử đó đang ở trung tâm vòng người, ra sức múa võ. Chỉ thấy hán tử cởi trần, cơ bắp nổi cuộn cuộn, đang biểu diễn côn thuật.

Xem ra, hán tử này về mặt côn thuật cũng rất có trình độ, cây côn trong tay hán tử, múa lên phát ra tiếng gió vù vù, có khi xoay như chong chóng, khiến người xem hoa cả mắt.

Thấy côn thuật tuyệt vời như thế, chúng nhân xem xung quanh, thỉnh thoảng lại ồ lên vỗ tay tán thưởng.

Quan sát mấy chiêu xuất sắc, Tinh Ngôn cũng không kìm nổi lòng, lớn tiếng tán thưởng theo mọi người. Vừa la hét, vừa cảm thán:

"Xem ra trong giang hồ này, đúng là không ít kì nhân dị sĩ à!"

Tạm không nhắc thiếu niên đang cảm thán trong lòng, lại nói đến hán tử ở giữa vòng người đó, cũng đã múa đến mức đắc ý, chỉ thấy hán hết lớn một tiếng, không đứng yên một chỗ múa còn nữa, mà di chuyển khắp vòng, cây Tề mi còn trong tay hán càng lúc càng nhanh. Hiện tại trong mắt người xem, trên cây còn này như có yêu pháp, như đã rời khỏi hai bàn tay hán, trên dưới trái phải bay lượn quanh người hán, hết như một con rồng chuyển mình!

Thấy cảnh tượng đó, đám người đứng xem đều quên cả reo hò, tất cả trừng trừng nhìn vào màn cơn ảnh dày đặc loang loáng như chong chóng đó. Mãi đến khi hán tử về mấy đóa còn hoa, rồi thu còn đứng lại, thì chúng nhân mới có phản ứng. Trong nháy mắt, trong đám người quan sát, bạo phát một trận hò hét hoan hô vang trời.

Thanh âm lớn như thế khiến đám quạ đang lòn vờn kiếm ăn bên đường, hoảng hốt đập cánh vù lên bầu trời La Dương, tiếng quác quác vang lên không dứt.

Ở trong đám người đó, Tinh Ngôn cũng há miệng hò hét vang trời. Còn gã Trần Tử Bình bên cạnh, gương mặt vẫn bình đạm, tựa như không hề quan tâm đến. Phát hiện điều này, Tinh Ngôn thầm than:

"Xem ra, Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn quả nhiên bất phàm, công phu dưỡng khí của đệ tử Thượng Thanh cung, đúng là phi thường!"

Đội tiếng la hét của chúng nhân dần lắng xuống, hán tử đó cũng rất đắc ý, quệt mồ hôi quyen trên trán, rồi ôm quyền xoay một vòng, giọng nói vang vang:

"Bỉ nhân bất tài, côn thuật này ở trên giang hồ, cũng có chút uy danh. Chính vì cây mộc còn trong tay khi múa lên, tốc độ rất nhanh, hết như không có khe hở, bằng hữu trên giang hồ vì vậy mà đặt cho ta một ngoại hiệu, gọi là 'Thủy..Bát..Bát ..Tiến!'"

Nghe bốn từ chậm chậm thốt ra cuối cùng của hán tử, chúng nhân đồng loạt kêu hay. Còn Tinh Ngôn nghe mấy lời giới thiệu của hán tử mại nghệ, bất giác nhớ đến Vương Nhị chịu đòn ở bên Vọng Hồ Lâu nửa năm trước:

"Hà...nếu để vị 'Thủy Bát Bát Tiến' này đến chấp trượng, e rằng vị lão huynh Vương Nhị chịu đòn đó, không dám nổi văng nước miếng như thế nữa!"

Đã qua hơn nửa năm, mọi thứ cũng đã biến đổi. Hiện tại Tinh Ngôn nhớ đến hán tử hèn hạ bên Bà Dương hồ đó, lại cảm thấy có vài phần khả ái.

Còn hán tử giang hồ trong vòng người, thấy chúng nhân đều thích thú, tinh thần càng hưng phấn. Trong nhất thời thao thao bất tuyệt, lại tăng bốc côn thuật của hán một hồi, đặc biệt nhấn mạnh đến sự vang dội của biệt hiệu "Thủy Bát Bát Tiến", mô tả vô cùng sống động.

Hán tử miệng đầy khẩu khí giang hồ, Tinh Ngôn nghe rất mới mẻ.

Ngay khi chúng nhân lắng nghe cổ sự của hán tử, thì không ngờ, trong đám đông bỗng có người nói thẳng một câu:

"'Thủy Bát Bát Tiến' gì? Ta thấy chỉ là khoác lác!"

Lời này Tinh Ngôn nghe rõ ràng có mấy phần gây hấn.

Còn hán tử giang hồ đó, đang nói đến cảm hứng dâng cao, dương dương đắc ý. Lời này vừa lọt vào tai hán, tức thì đại nộ:

"Là bằng hữu phương nào? Sao không nể mặt, đến chỗ kiếm ăn của ta gây chuyện như thế?"

Vừa nói, hai mắt vừa đảo qua đảo lại đám đông, muốn tìm ra người xuất ngôn gây hấn đó.

Tinh Ngôn cũng thấy kì quái, thì nghe một vị lão giả ăn vận theo lối địa phương lên tiếng:

"Ai...người nơi khác đến kia, lần này e là phải xúi quẩy rồi!"

"Đừng vậy! Không biết người nào sao lại không thức thời như thế, dám chọc ghẹo hán tử võ công cao cường đó!"

Nghe lời đáp của Tinh Ngôn, vị lão giả đó kì quái nhìn y, nói:

"Lão hán nói người bị xúi quẩy, chính là vị hảo hán ở trong kia".

"Hà?"

Mặt Tinh Ngôn đầy kinh ngạc.

"Vị tiểu huynh đệ này, cũng là người vùng ngoài à?"

"Úy! Lão trượng vừa nhìn đã nhận ra?"

Tinh Ngôn bội phục trong lòng, bởi vì hôm nay y đã đổi sang y phục địa phương, còn khẩu âm cũng bắt chước theo người ở đây.

"Hà hà, không phải lão hán có nhãn lực, nếu là người ở đây, ai không biết đến danh hiệu 'Tiểu Hồ tiên' đó?"

"Tiểu Hồ tiên?"

Tinh Ngôn đang mơ hồ, thì thấy trong vòng người đột nhiên có một người cô nhỏ mặt y phục đỏ, gương mặt còn nét trẻ con, đi thẳng đến trước mặt của hán tử giang hồ đang dương mắt ngó.

Chỉ thấy tiểu nữ oa đó hai tay chống eo, ngẩng gương mặt non choẹt lên nhìn hán tử, nói:

"Người liệu có đúng lợi hại như thế hay không, 'Thủy Bát Bất Tiến'?"

"Đương nhiên!...tiểu nữ oa nhà ai? Chớ đến làm phiền ta, không thấy đại thúc đang bận à?"

Khi hán tử giang hồ không kiên nhẫn nổi nữa thì nhận ra giọng nói của nữ oa nhi này quen quen:

"Chẳng lẽ vừa rồi là người quấy rối?"

Lúc này, Tinh Ngôn cũng nhìn rõ.

Tiểu nữ oa bất ngờ bước vào trung tâm vòng người này, nhìn dáng vẻ thì có lẽ chưa qua mười một mười hai tuổi, tóc trên đầu tết thành hai búi thả hai bên. Nhưng trên gương mặt còn nét trẻ con đó, đã bộc lộ những đường nét kiêu diễm tuyệt luân, rõ ràng là một mỹ nhân trong tương lai. Đặc biệt lúc cái miệng nhỏ xiu của cô nhóc nhếch lên, trên hai gò má trắng mịn lại xuất hiện hai lúm đồng tiền xinh xinh. Gương mặt sáng như tuyết đó, thêm vào toàn thân vận y phục đỏ rực, khiến cả người càng như sáng bừng lên.

"Một cô nhóc thật xinh đẹp!"

Lại là thiếu niên Trương Tinh Ngôn, không nhịn được buông lời tán thưởng. Trên đường vào nam, có lẽ phương nam nắng gắt, càng đi sâu vào nam, màu da của thiếu nữ thường không trắng nõn như thiếu nữ phương bắc. Vì vậy, vừa thấy một cô gái xinh đẹp như thế, Tinh Ngôn không nhịn được tán thưởng trong lòng.

"Tiểu huynh đệ, đó chính là 'Tiểu Hồ tiên' mà lão hán vừa nói!"

Thấy gương mặt nghi hoặc của Tinh ngôn, Trần Tử Bình đứng cạnh liền lên tiếng:

"Hồ tiên cái gì, tiểu nữ oa trước mặt, chính là một Hồ yêu. Cũng không biết quý địa vì sao có phong tục thế này, dùng cho yêu vật làm ác, còn xưng là tiên!"

Câu sau là nói với lão già. Lúc nói lời này, gương mặt Trần Tử Bình đầy phiền muộn.

"Hà...vị đạo trưởng này, lão hán ta nói thế này, tinh linh khác loài trên thế gian, không phải tất cả đều xấu đâu".

Nghe như thế, trên mặt của gã đệ tử Thượng Thanh cung vẫn không phục, nhưng có lẽ kính trọng lão già tuổi cao, cũng không xuất ngôn phản bác.

Trong lúc ba người ở ngoài nói chuyện, thì thấy tiểu oa nhi ở trong, giống như là bực tức người ta nói cô còn trẻ con, liền xuất ngôn đòi thử côn thuật của hán tử, xem liệu có phải thật như hán khoa trương là nước không lọt vào hay không.

Còn hán tử giang hồ, thì không biết khả năng của thiếu nữ, lại đang tràn trề tự tin, nghĩ thầm không hiểu tiểu oa nhi không biết trời cao đất dày này là con cái nhà ai. Đang tính mượn cô nhóc hí mũi chưa sạch này để biểu diễn tuyệt chiêu của hán, cũng để cho dân chúng La Dương, biết bản lĩnh "Thủy bát bất tiến" của hán, cam tâm tình nguyện bỏ ngân lượng ra!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 69: Trúc Quang Thủy Ảnh Câu Không Không.

"A! Đã là Hồ tiên, chắc phải có chút dị năng. Hán tử này nếu không sử ra khí lực toàn thân, e là sẽ phải chịu thiệt!"

Nghe lời nói của lão hán, Tinh Ngôn trong lòng lo lắng dùm cho hán tử mãi võ kia.

"Theo lão hán nhận xét, hán tử ở nơi khác đến này, e là nhất định phải chịu thiệt rồi!"

"Ách?"

"Tiểu huynh đệ chắc là không biết, tiểu Hồ tiên có đáng về con nít đó, ở La Dương bọn ta, tên tuổi rất vang dội. Tuy nó không phải cùng tộc loại với ta, nhưng không phải là kẻ xấu, bình thường vẫn hay làm mấy chuyện trừng trị ác gian".

"Hà? Vậy thì đúng là không xấu".

Tĩnh Ngôn phát biểu, thuận mắt liếc qua Trần Tử Bình ở bên, thấy mặt y hiện rõ hai chữ "Không tin".

"Thật thế! Bất quá đúng như dáng vẻ trẻ con của nó, tiểu Hồ tiên này cũng rất tinh nghịch, thường làm mấy chuyện cổ quái tinh linh. Lần trước, có một đạo nhân ngang qua đây, đến La Dương ta bán bùa đuổi yêu trừ tà, không ngờ chọc giận tiểu Hồ tiên, lập tức kêu mọi người xung quanh đây, chứng thực nó không phải là nhân loại. Sau đó, đem mấy lá bùa dán lên khắp người, một chút dị trạng cũng không xảy ra, hí lộng đạo nhân vân du đó khiến y xấu hổ lùi mất..."

"Hừ! Người trong đạo môn bọn ta, tự lấy việc nghiên cứu tinh nghĩa đạo gia, tu luyện trường sinh, chấp kiếm vệ đạo, trừ diệt yêu nghiệt trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình. Mấy cái mảnh khốc về bùa, há phải chính đồ đạo ta!"

Giọng nói vang vang đầy lực đó chính là của môn nhân Thượng Thanh cung Trần Tử Bình, cắt ngang lời nói của lão hán ở bên. Lúc nói lời này, trên mặt gã thanh niên đệ tử Thượng Thanh cung chính khí凛凛.

"Ách.."

Tĩnh Ngôn cùng lão hán đó ngưng luôn không nói nữa.

Trong lúc ba người nói chuyện, thì hán tử ở giữa vòng người thấy bỗng nhiên có một tiểu nữ oa chen ngang ra, một mực quấy rối, ra mặt xem thường đối với bản lĩnh côn thuật của hán. Thế là, tên hán tử giang hồ này cảm phần sục sùi, khẳng khái đòi tiểu nữ oa động thủ để hán chứng tỏ bản lĩnh côn thuật của Chân Châu Triệu Nhất Côn, cũng để mọi người được mở mang kiến thức, chứng kiến cái cảnh giới chí cao "Thủy bát bát tiến" gì gì đó!

Đề nghị này đưa ra, tự có người thấy hứng thú, vội chạy vào trong cửa tiệm bên đường, mượn một cái chậu, trên đường miệng cứ liên tục "Xin lỗi xin lỗi", đem chậu nước lạnh đó, đưa đến trước mắt hai người ở trung tâm vòng người. Gần như tất cả những người ở đây đều có tâm tư như người đó, ai cũng muốn xem màn kịch ngoài ý này!

Thấy có người đem nước đến, Triệu Nhất Côn huynh cũng tràn đầy tự tin, liền kêu vị khách đưa nước tới đó làm người phán xét, ước định đứng ở đó không nhanh không chậm đếm số, sau khi đếm đến mười thì tiểu nữ oa đó có thể hắt nước vào hán. Theo biểu thị khiêm tốn của hán thì côn thuật này trước hết phải múa một hồi, mới có thể đạt được hiệu quả nước hắt không vào!

"Được được..."

Tiểu nữ oa trắng như ngọc đó, cảm thấy thập phần hứng thú, không ngừng vỗ tay kêu phải.

Đợi lúc hán tử đó bắt đầu múa Tề mi côn trong tay, chúng nhân vây quanh đều như nín thở, mắt trừng trừng quan sát biến hóa trong trường.

Côn trong tay hán tử lại múa lên, chúng nhân đều thẩm tán thưởng:

"Xem ra, Chân Châu Triệu Nhất Côn này, thật có một thân nghệ nghiệp kinh nhân!"

Bởi vì, khi người phán xét đó đếm được sáu tiếng, côn bỗng trong tay hán tử, lại như thoát khỏi tay hán, như rồng bay lượn quanh cơ thể hán. Tốc độ côn cực nhanh, quanh thân chỉ thấy một màn cơn ánh, như một cái chong chóng xoay chuyển vù vù.

Có lẽ do côn được múa quá nhanh, trong tai của chúng nhân quan sát, tiếng rít gió vù vù không ngừng truyền lại, tác động vào màng nhĩ của họ. Còn không khí xung quanh hán tử, bị sự khuấy động nhanh như thế, cũng xuất hiện một tình trạng dị dạng. Không khí bị đoàn cơn ánh quấy trộn ấy, giống như không khí bên trên ngọn lửa, lại như mặt nước gợn sóng lẫn lẫn. không ngừng run rẩy, chớp động!

"Xem ra, e rằng danh tiếng 'Thủy Bát Bát Tiến' này, tịnh không phải là hư danh. Nhìn tình hình như thế, e là một giọt nước cũng không lọt vào được".

Tĩnh Ngôn đang suy xét thì nghe được rất rõ ràng, vị khách nhân làm người phán xét đã hô đến số "Mười".

Lúc này, chúng nhân vây quanh đều nín thở ngưng thần, quan sát coi trận tranh đấu giữa tiểu nữ oa và cao thủ võ thuật, rốt cuộc là ai thắng ai thua.

Tạm không tả sự khàn trương của chúng nhân, lại nhìn tiểu cô nương trắng như ngọc trong trường, không có gì vội vã, mỉm cười nhắc cái chậu nước lên, đi đến gần sát Triệu Nhất Côn, chỉ cách hán mấy bước. Nhìn bộ dạng loạng choạng của cô nhóc, hình như chậu nước này có vẻ nặng với nó.

"Rào!"

Tiểu nữ hài cuối cùng cũng cố hết sức, run run nâng chậu nước lên, "Rào" một tiếng hắt về phía vị Triệu Nhất Côn đang múa côn xuất thần.

Trong nhất thời, Tĩnh Ngôn thấy được, nước trong chậu vừa thoát ra ngoài, phản chiếu ánh mắt trời hắt qua màu tre, đón gió bung thành vạn đóa thủy hoa rực rỡ, giống như tạo thành một thác nước trên châu lông lánh, chụp xuống màn cơn ánh.

Bất chợt, cơn ánh đầy trời như ngọn lửa đựng phải nước băng, chớp mắt đã biến mất sạch sẽ!

"A!..."

Chúng nhân đang vô cùng kinh ngạc thì nghe một tiếng la hoảng vang lên. Nhìn lại thì thấy vị "Thủy Bát Bất Tiến" Triệu Nhất Côn đó, hiện tại ướt như chuột lột, khắp người trên dưới ướt sũng, toàn thân không chỗ nào là không có nước!

"Ngươi, ngươi...!"

Tuy hiện tại mặt trời đã lên cao, khí trời cũng ấm lên, nhưng vị Triệu Nhất Côn trong trường đó, bị một chậu nước lạnh dội vào người như "Gội rửa sạch sẽ", thì cảm thấy lạnh lẽo ghê hồn, lời nói cũng lập cả lập cập.

Hiện tại vị hán tử đang run rẩy đó vẫn có chút không dám tin, bản thân vừa rồi lại bị tạt nước như thế! Triệu Nhất Côn cảm thấy có chút cổ quái, tuy biệt hiệu "Thủy Bát Bất Tiến" của hắn, cũng là giang hồ bằng hữu ưu ái tặng cho, không khỏi hơi khoa trương, nhưng hắn đúng thật không phải chỉ có hư danh, nhiều năm đắm chìm luyện tập công phu côn bổng, cũng không thể coi thường. Nếu thanh Tề mi côn này múa đến lúc hưng phấn, tuy không đến mức "Nước không lọt vào", nhưng cũng tuyệt không thể đến mức nhếch nhác cả người ướt sũng như hiện tại, hết như vừa dưới sông trào lên bờ, toàn thân lạnh lẽo không tả xiết!

"Ta, ta thế nào? Ai biểu ngươi to mồm khoác lác chi..."

Tiểu nữ oa này, đối với vị giang hồ hán tử vừa bị mình tạt nước, lại chẳng sợ hãi gì, hai cánh tay nhỏ chống vào eo, đáp trả hết sức khí thế!

"Vị hảo hán này, theo tiểu nhân thấy, chi bằng cứ tính thế này...Côn thuật của các hạ cũng thật xuất sắc, chỉ là vận khí quá tệ, mọi người xung quanh ủng hộ chút tiền đề huynh đệ có vốn tiếp tục lên đường vậy".

Thấy Triệu Nhất Côn mặt đầy phẫn nộ, người đứng cạnh phân xét vội bước lên khuyên giải. Người này chắc cũng như lão hán ở cạnh Tinh Ngôn, hiểu được mấy phần lai lịch của nữ oa này, biết hán tử đó không thể chọc vào nó được.

Chỉ là, lúc y lên tiếng thì chúng nhân ở đây mới chú ý, người phân xét vừa rồi đang đứng gần hai người, hiện tại khắp người cũng ướt sũng, từ trên xuống dưới đều ướt nước. Có điều, có lẽ nguyên do chuyện không liên quan đến y, y không giống như hán tử mãi võ, lời nói run rẩy. Lời nói của y rất tự nhiên lưu loát, không thấy có chút khó chịu nào.

Thấy Triệu Nhất Côn còn có chút ý bất phục, người đó liền đến sát y nói nhỏ mấy câu vào tai y, thì thấy gương mặt của tên giang hồ hán tử vốn đầy vẻ bất phục, nghe nói lập tức chuyển thành kính hãi. Thần sắc trên mặt cũng từ tức giận chuyển sang kính dị.

Sau đó, vị Chân Châu Triệu Nhất Côn thở dài mấy tiếng, cúi đầu nhặt tiền chúng nhân quăng ra, lấy cây côn quấy bao đồ, không nói không rằng rẽ đám người ra đi thẳng.

"Hi...thật vui quá!"

"Này, sao đi rồi? Đang chơi vui mà...vì sao không thử chơi lần nữa?"

Tiểu nữ oa đang cảm thấy hứng thú, nhảy nhót ở nơi đó không thôi, thấy hán tử bỏ đi thì có chút tiếc nuối chưa muốn.

Còn vị Chân Châu Triệu nhân huynh đó, tai nghe dư âm câu nói chân tâm thành ý "Thử chơi lần nữa" của tiểu nữ oa, thì chân càng bước nhanh!

Hiện tại, đám người vây quanh này cũng dần dần tản đi. Cô nhóc còn muốn chơi đùa đó cũng lăm lăm trong miệng, tung tăng chạy đi.

"Hừ, mấy thứ yêu quái này, quả nhiên chỉ biết làm nhục người khác!"

Vị đệ tử danh môn chính giáo ở bên Tinh Ngôn, mặt ra vẻ xem thường.

"Ách...vừa rồi đâu phải là đại ác chứ?"

"Hừ, chính vì như thế ta mới tha cho nó một con đường sống".

Xem ra, gã đệ tử trẻ tuổi của Thượng Thanh cung, lập trường rất rõ ràng, trong lòng đối với các loại yêu quái tinh linh, đúng là căm ghét đến tận xương tủy.

Tạm không nhắc Trần Tử Bình tràn đầy chính khí, trong lòng Tinh Ngôn lúc này, đang còn suy xét chuyện vừa rồi. Từ khi gặp mấy kì ngộ, nhân lực của Tinh Ngôn đã hết sức nhạy bén, do đó nhận thấy trận tỉ thí vừa rồi có chút cổ quái. Tinh Ngôn cảm thấy nước tạt vào hán tử khi này, không giống như tạt ra từ tay thiếu nữ, mà như là từ trong không ảnh, đột nhiên có một màn nước lớn, phủ lấy số nước từ trong chậu hắt ra, hơn một nửa đã bị Triệu Nhất Côn đánh văng đi, phần lớn rơi vào người phân xét đang đứng gần đó đếm số.

"Xem ra, người đấu với yêu, nhất định sẽ bị thua thiệt".

Tinh Ngôn lòng thầm cảnh giới, nhắc nhở bản thân ngày sau nếu đụng phải yêu quái, thì cứ kính trọng mà không gần gũi là hay nhất.

"Bất quá...tiểu nữ hài đó xinh đẹp khả ái như thế, hành động lại tinh ranh không xấu, thật là nhìn không thấy có nửa điểm xấu xa nào".

Đương nhiên, suy nghĩ này Tinh Ngôn chỉ có thể dấu trong lòng, vạn lần không thể nói ra. Máy ngày nay giao tiếp với Trần Tử Bình, Tinh Ngôn đã nhận thấy, gã thanh niên đệ tử của Thượng Thanh cung La Phù Sơn này, tinh thần chính nghĩa rất cao, đặc biệt đối với loài yêu vật, hết sức phản cảm. Vừa rồi, vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh, cả đối với đạo nhân vân du bán bùa chú, cũng không coi là người mình.

"Môn nhân đệ tử của danh môn đại phái, quả nhiên không như nhau".

Tinh Ngôn thăm than thở, đối với ngày tháng sau này ở Thượng Thanh cung, sự hứng thú với chức vụ Đường chủ Tứ Hải đường, cũng giảm bớt đi phần nào.

So với gã Trần Tử Bình này, hiện tại xem ra, lão đạo Thanh Hà chuyên giả thần giả quỷ gạt người trong Nhiều Châu thành, cũng là một dạng khác trong Thượng Thanh cung La Phù Sơn.

"Vừa rồi không kiềm chế là hết nhiều quá, giờ cổ họng cũng hơi đau, chỉ bằng chúng ta tìm một quán trà uống đi?"

Tinh Ngôn thấy rất khát, liền đề nghị đi uống trà.

"Rất hay, tôi cũng đang có ý đó".

Thế là, hai người liền men theo con đường lát đá xanh đi tìm quán trà.

Có điều khi đi qua một cây cầu tre, Tinh Ngôn bỗng nghe vị Trần đạo huynh bên cạnh, thất thanh kinh hô:

"Không hay! Túi tiền trên người không thấy đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 70: Tạm Tá Linh Bò Chi Diệp, Tiêu Ngã Úc Kết Tình Hoài.

"Không phải chứ? Tìm cẩn thận lại coi!"

"Chắc là bị trộm rồi, tôi luôn giắt nó ở hông mà. Hiện tại ngài xem sợi dây buộc túi iền, đã bị cắt đứt rồi".

Vừa nói, Trần Tử Bình thiếu não chìa cái dây cột ở hông đưa cho Tinh Ngôn xem, sợi dây vải đó chỉ còn một nửa, chỗ đứt rất ngọt, rõ ràng bị người cắt.

"Đúng rồi! Nhất định là vừa rồi trong đám người đó, nhân lúc tôi không lưu ý, bị kẻ trộm cắt lấy mất!"

"Xúi quẩy!"

Nghe Trần Tử Bình nói, Tinh Ngôn trầm kêu khổ.

Bởi vì tiền bạc dùng để đến La Phù Sơn lần này, toàn bộ đều ở trên người Trần Tử Bình. Bởi vì là lần đầu đi La Phù Sơn, Tinh Ngôn phải mang theo nhiều thứ. Tuy Vô danh kiếm vẫn ở trong nhà trọ, cũng không lo bị người trộm đi, nhưng mấy thứ như sáo ngọc, khúc phổ, phù lục kinh thư, đều là bảo bối của Tinh Ngôn, luôn luôn mang theo bên mình, do đó, mang theo túi tiền thì linh kinh quá. Vì vậy, hai người bàn luận, tất cả ngân lượng cứ để Trần Tử Bình giữ.

Chỉ có điều, vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh này, hiển nhiên không thường xuyên qua lại phố chợ như Tinh Ngôn, nếu đổi lại là thiếu niên Tinh Ngôn, cho dù ở trong đám người nhộn nhạo đó, lúc tán chuyện với người bên cạnh, nhất định cũng rất cảnh giác lựa tư thế đứng, bảo đảm được vật quý giá mang theo trên người.

"Ai, chắc là bị tên trộm vặt nào trộm mất rồi".

Tinh Ngôn than thở, nhìn nam nữ mang trang sức bạc qua lại trên đường, nghĩ số ngân lượng vừa bị mất trộm, cho dù không dám tiêu xài, thì cũng không lo không có nguồn tiêu thụ.

"Trương đạo huynh, đều do tôi sơ suất!"

Giương mặt Trần Tử Bình đầy ủ rũ, hỏi hận.

"Không sao đâu, tiền bạc là vật ngoài thân, nơi đây lạ nước lạ cái, khó tránh khỏi bị bọn trộm vặt thừa cơ".

Chẳng qua, lời tuy như thế, nhưng hiện tại hai người đều mất đi hứng thú uống trà, hơn nữa, hiện đã nhắm túi, cũng chẳng có tiền uống trà.

Hiện tại, một nan đề hết sức hiện thực đang ở trước mặt hai người Tinh Ngôn, đó chính là tiền nhà trọ, rồi lộ phí cho mấy ngày sau này, phải giải quyết thế nào!

Theo Trần Tử Bình nói, cho dù cười lừa đi gấp thì cũng phải mất thời gian năm sáu ngày mới có thể đến được La Phù Sơn. Nếu như hiện tại vì thiếu lộ phí mà bán lừa đi, thì tính chừng cũng phải nửa tháng mới đến nơi. Chỉ là, "Tiền bạc làm khó anh hùng" vốn là đạo lý từ xưa đến nay. Nếu không một xu dính túi như hiện tại, mà bất chấp ăn gió nằm sương để đi, ước chừng khi đến được Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn thì hai người bọn họ cũng chẳng khác gì hai tên ăn mày thê thảm.

"Đừng nôn nóng, chắc sẽ có cách".

Thấy Trần Tử Bình tự trách bản thân, thần thái lại hoảng hốt, Tinh Ngôn nhìn không được xuất ngôn an ủi. Không giống với Trần Tử Bình, Trương Tinh Ngôn từ nhỏ đã lăn lộn ở phố chợ, cho nên không hoảng hốt như thế. Thiếu niên cho rằng, chỉ cần chịu khổ cực, vẫn có nhiều các cách kiếm tiền ở nơi này.

"Đi tìm quán rượu tiệm trà làm mấy ngày công?"

Tinh Ngôn đầu tiên nghĩ đến nghề nghiệp cũ của mình.

"Không ổn không ổn, làm thế không những mất nhiều thời gian, hơn nữa cũng không kiếm được bao nhiêu tiền".

Suy nghĩ lướt qua, thiếu niên liền phủ định ý tưởng đó.

"Đúng rồi!"

Tinh Ngôn đột nhiên nhớ đến cây sáo ngọc dất bên hông. Hiện tại, sáo ngọc "Thần Tuyết" này đã được bọc trong một cái bao vải không dễ nhìn thấy, nhằm đề phòng trên đường gây sự chú ý của kẻ xấu. Bao sáo này chính là tác phẩm của Long nữ Linh Y Nhi, nhìn chẳng ra sao cả, đường kim thì méo lệch, nhấp nhô, kích thước thì chật chội. Chỉ bất quá, cho dù bao vải này khó nhìn hơn gấp bội, Tinh Ngôn cũng tuyệt đối không dám cười nhạo tác phẩm tâm huyết dâng trào này của thiếu nữ.

"Trương đạo huynh nghĩ được biện pháp rồi chứ?"

Thấy Tinh Ngôn có vẻ như đã ngộ ra gì đấy, Trần Tử Bình cũng không khỏi phấn chấn tinh thần.

"À, huynh xem thế này được không. Trên người ta có mang theo một cây sáo, ta cũng thuộc được mấy khúc nhạc. Chúng ta chỉ bằng cứ bắt chước hán tử múa côn khi này, tìm một chỗ trống mại nghệ. Huynh thấy sao?"

"Ách...chuyện này, e là ảnh hưởng đến thể diện của Thượng Thanh cung ta. Ngài nói sao cũng là một Đường chủ của 'Tứ Hải đường' trong Thượng Thanh giáo rồi!"

"Hà...chuyện này ai biết chứ! Về vấn đề thể diện, năm xưa Ngũ Tử Tư Ngũ đại nhân chẳng phải đã đến phố phường nước Ngô để thổi tiêu kiếm tiền sao?"

"Đây...nói cũng có lý".

"Đúng rồi, cách này e là còn có chút không thỏa,"

Trần Tử Bình tựa hồ bỗng nghĩ đến gì đấy, tìm được một lý do, tạt cho Tinh Ngôn một gáo nước lạnh.

"Trước đây tôi từng cùng sư huynh đến La Dương chọn mua tre, về phong thổ nhân tình nơi đây cũng coi là am hiểu. Cư dân nơi này, vô luận là Hán Di, ai này đều ca hay múa giỏi, dường như ai cũng có thể sử dụng sáo trúc, tiêu tre thổi được mười mấy khúc nhạc, e rằng cách kiếm tiền này của đạo huynh..."

"Ai! Nói cũng đúng, không khéo lại là múa rìu qua mắt thợ. Phải nghĩ cách khác thôi".

Thế là hai người ở bên dòng sông xanh trong cạnh cây cầu, trầm ngâm suy nghĩ. Chính là:

Tiền trong túi nay đâu, trắng sỡ ngồi phát rầu!

"Ai, đều tại ta, nếu không phải vừa rồi xem biểu diễn mê mẩn như thế, thì cũng không thế..."

"A! Có rồi..."

Trần Tử Bình đang rên rĩ hối hận, lại nhắc nhở Tinh Ngôn, lập tức ngắt ngang lời nói của gã.

"Hả? Là cách gì?"

"Xem ra, Trần huynh quả là một lời thành sấm. Lần này, chúng ta sẽ bán bùa".

Quay về nhà trọ, Tinh Ngôn liền tìm chủ nhà trọ, kể lể chuyện mất tiền khi nãy một hồi. Ngay khi chủ nhà trọ nhíu mày nhăn mặt, Tinh Ngôn vội nói rõ hai người bọn họ là đạo sĩ Thượng Thanh cung, giới về bùa chú, hy vọng chủ nhà trọ có thể giúp cho bút giấy mực than, về mấy lá bùa bán, cũng để kiếm chút tiền trả tiền trọ.

Xem ra, Thượng Thanh cung quả là danh động thiên hạ, ở La Dương này, cũng rất có ảnh hưởng. Vừa nghe danh Thượng Thanh cung, lại quan sát khí độ của hai người Tinh Ngôn và Trần Tử Bình, thần sắc của chủ quán trọ lập tức hòa hoãn trở lại, không những không có cần nể hai người, còn rất phối hợp lấy ra bút, giấy, mực, dâng cho hai người vẽ bùa.

Thế là Tinh Ngôn liền quay vào phòng, lấy cuốn "Trần Trạch Khu Tà Phù Lục Kinh" của Thanh Hà lão đạo tặng khi chia tay, bắt đầu chiếu theo đồ hình trên sách, mô phỏng tạo mấy lá bùa.

"Ai, không ngờ Thanh Hà lão đầu nhân đúng là liệu việc như thần! Chỉ bất quá, cho dù lão đầu nhân này hay đến đâu, cũng không tưởng được ta phải dùng bốn thư này nhanh đến vậy?"

Tuy gã đệ tử danh môn chính phái Thượng Thanh, trước giờ luôn ghét cay ghét đắng đối với mấy chuyện "Quý họa phù" này. Nhưng vì là sơ hốt của bản thân mới khiến mất hết tiền, do đó, hiện tại gã môn nhân Thượng Thanh cung đó, đối với chuyện vẽ bùa của Tinh Ngôn, cũng không phản đối tiếng nào, chỉ im lìm buồn bã ngồi bên.

Sau khi dụng tâm vẽ được mấy tấm, Tinh Ngôn cũng dần nắm được đường lối. Dù sao thiếu niên Nhiều Châu này, cũng từng nhập đến cảnh giới "Vô ngã", lại theo Long nữ Linh Y học được mấy pháp thuật, tuy trong đầu đối với nguyên lý âm dương ngũ hành, tịnh không phải hiểu rõ hoàn toàn, nhưng trong tiềm thức của Tinh Ngôn, đã có được một trực quan nhận thức rất độc đáo.

Do đó, sau khi vẽ được vài tấm, Tinh Ngôn liền tự ngộ ra:

Mấy lá bùa xưng là có thể trừ tà trấn yêu, tuyệt không tầm thường, thuần túy là trò gạt người như Trần Tử Bình nói.

Tinh Ngôn phát hiện, trong mấy đồ hình bùa chú này, tất cả được vẽ theo một đường lối, tựa hồ hàm chứa một dạng dịch lý, rất tương hợp với đạo lý âm dương ngũ hành. Mấy nét điểm, phẩy, ngang, dọc, đều chiếu theo quy luật tổ hợp nhất định, dường như có chứa một dạng lực lượng thần bí.

"Xem ra, giống như ngũ âm của sáo, thâm ứng với ngũ hành, mấy đồ họa bùa chú này, cũng thâm hợp với mỗi loại nghĩa lý. Trước đây ta có lẽ cũng có chút nhìn sai về Thanh Hà lão đầu nhân rồi!"

Nghĩ đến đây, Tinh Ngôn càng thấy tự tin, từ chỗ ban đầu tính vẽ bậy bạ, chuyển sang tĩnh tâm ngưng thần mô phỏng thật chính xác.

Theo đầu bút ở cổ tay thu phát lưu chuyển, Tinh Ngôn cũng dần dần tiến vào tâm cảnh "Như không có ai ở bên", cả người lẫn tâm, đều như bắt đầu theo đường lối của bùa chú đó, uyển chuyển triển khai.

Còn gã Trần Tử Bình ngồi không xa, đối với chuyện này thì không nhận biết gì, vẫn ngồi đó bất mãn không vui. Nghĩ đến vì mình không cẩn thận, dẫn đến phải khuất tất dựa vào việc bán bùa chú kiếm tiền, gã đệ tử Thượng Thanh cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Lại qua hơn nửa canh giờ, khi cả Trần Tử Bình vốn quen tọa công, cũng cảm thấy mệt kiên nhẫn, thì Trương Tinh Ngôn này giờ ngồi trước bàn mô phỏng bùa chú, mới đại công cáo thành.

Hiện tại, trên cái bàn trước mặt thiếu niên, trên chiếc giường bên cạnh, còn có dưới đất xung quanh, chỗ nào cũng tùm lum bùa chú vẽ đầy đồ án kì dị. Có không ít tấm, nét mực còn tươi mới chưa khô.

Thì ra, trong cuốn "Trần Trạch Khu Tà Phù Lục Kinh" mà lão đạo Thanh Hà tặng, các loại bùa chú nhiều như rừng, ngũ hành bát quái gì cũng có. Trừ tà diệt ma, trấn yêu trừ quái, sai quấy khiến thần, thậm chí cả chăn nuôi phát triển, vụ mùa bội thu, nhức đầu đau óc, kiến cắn muỗi chích, gì gì cũng có bùa chú tương ứng. Đúng là:

Việc to việc nhỏ trong thiên hạ, ngũ hành bát quái đều bao dung!

Cũng không biết Thanh Hà lão đạo kiếm được cuốn Phù lục kinh thư bao la này ở nơi nào nữa.

Quay cuồng một lúc lâu, Tinh Ngôn cũng không kịp nghiên cứu tỉ mỉ, cứ theo kinh nghiệm đã có mà làm, mỗi dạng đều vẽ theo tâm tư của thiếu niên, như thế cũng có thể học thêm kiến thức.

Đợi mấy lá bùa khô mực hoàn toàn, Tinh Ngôn liền gọi gã Trần Tử Bình đang nhăn nhó nhí nhố đến, thu gom mấy lá bùa lại một chỗ.

Đem tất cả bùa chú đã sắp xếp ngay ngắn đặt lên bàn, Tinh Ngôn nhờ vị tu đạo trên Thượng Thanh cung, thuận tiện xem thử mấy bùa chú này y về thể nào.

Nghe Tinh Ngôn hỏi, vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh đó, hơi miễn cưỡng dùng hai ngón tay, gấp một tấm bùa chú trừ tà lên, quan sát một hồi.

Còn thiếu niên Trương Tinh Ngôn thì hai mắt chăm chăm nhìn vào mặt Trần Tử Bình, trong lòng hết sức khẩn trương, dù sao lộ phí đi đường trong mấy ngày tới, đều phải dựa vào mấy tờ giấy mỏng này.

Tinh Ngôn đang im lặng quan sát sắc mặt, thì đột nhiên phát hiện, gã Trần Tử Bình này lúc đầu rất không nghiêm túc, sau khi nhìn một chút, thần sắc trên mặt lại dần dần biến thành ngưng trọng.

"Thế nào rồi? về có xấu lắm không, có khó coi lắm không?"

Tinh Ngôn khẩn trương hỏi.

"Không phải, theo ta thấy, mấy lá bùa mà Trương đạo huynh vẽ, đúng là có vẽ có đường lối!"

"Thật sao?"

Nghe Trần Tử Bình nói như thế, Tinh Ngôn lập tức thở phào một hơi.

"Đúng thế, ta quan sát lá bùa này một lúc, thì cảm thấy cơ thể hết sức thoải mái, những buồn bực này giờ như không cánh mà bay!"

"Thật sao?"

Được gã đệ tử Thượng Thanh cung tán thưởng, Tinh Ngôn lập tức phấn khởi tinh thần, tiếp tục vấn đề:

"Cái gọi là 'Vẽ bùa mà không nắm được cách thức, thì chỉ chọc quỷ thần cười nhạo. Vẽ bùa nếu nắm được mấu chốt, thì khiến quỷ thần phải kinh!'. Vừa rồi lúc vẽ bùa, ta cũng tốn khá nhiều công phu!"

"Vẽ bùa mà không nắm được cách thức...Câu này thật có ý nghĩa à".

"Đúng vậy, đây là ta nghe vị Thanh Hà sư bá của huynh nói".

"A, là ông ấy à. Chúng ta đi giờ luôn chứ?"

"Được. Ách...đợi ta thêm chút, ta vẽ thêm một lá bùa nữa".

Vừa thu thập dụng cụ ra cửa, Tinh Ngôn máy động trong lòng, lại ngồi trở xuống, bắt đầu theo sách vẽ bùa. Lần này, y lại lật đến trang cuối của phần "Trần yêu", bật nói:

"Chính là nó rồi!"

Sau đó thì bắt đầu tập trung mô phỏng theo hình bùa chú phức tạp biến ảo trong sách. Đọc thuyết minh kèm theo bùa chú này, ca ngợi nó nếu như người chế tác thì dụng cụ đạo lực cao thâm, thì tiên cầm thần thú, cũng ngoan ngoãn bị nó trấn trụ!

Đương nhiên, Tinh Ngôn không hy vọng nó trấn áp được tiên cầm thần thú. Cho dù có khả năng trấn, tiên cầm thần thú há có thể tình cờ gặp như thế? Trong lòng Tinh Ngôn suy nghĩ thế này:

"Hôm qua nghe lão già đó nói, từng có đạo sĩ đến La Dương này bán bùa chú, cuối cùng bị tiểu Hồ tiên đó si nhục mà bỏ đi. Có câu 'Phòng trước vô hại', mặc kệ bùa chú này có tác dụng hay không, tốt nhất cứ chọn một cái lợi hại nhất, về theo để phòng vạn nhất".

Đợi khi vết mực trên lá bùa cuối cùng đã khô, Tinh Ngôn liền cùng Trần Tử Bình thu thập hết những lá bùa lại, mượn chủ nhà trọ một cái ghế và một cái bàn tre, bày gian hàng bán bùa ngay trước cửa nhà trọ.

Nhà trọ hai người Tinh Ngôn chọn trú chân, không có nằm ở mặt tiền đường lớn. Cửa trước của nhà trọ, còn cách đường lớn một khoảng. Khoảng giữa đó, là một con đường lát đá xanh. Hai bên đường, là hai khoảnh rừng tre xanh rì. Tinh Ngôn cùng Trần Tử Bình, mang ghế và bàn ra con đường đó, bày ra dưới bóng tre, bắt đầu bán bùa chú của y.

Còn vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh đó, hiện tại trong lòng vẫn không sao bình tĩnh được, cứ ở bên Tinh Ngôn bồn chồn bứt rứt, đúng là đứng ngồi không yên. Tinh Ngôn hiểu được chỗ khó xử của gã, liền kêu gã về phòng nghỉ đi, một mình mình bán cũng đủ rồi, dù sao chuyện này thiếu niên cũng rất thành thục. Nhưng Trần Tử Bình lại rất có nghĩa khí, tuy trong lòng gã đệ tử Thượng Thanh cung đối với hành vi ra đường rao hàng thì vạn phần xấu hổ, nhưng cũng không nỡ để Tinh Ngôn ở nơi này một mình bán bùa.

Cho nên, kết quả cuối cùng chính là, vị Trần Tử Bình đó, xách cái ghế tre ra chỗ khác cách quầy hàng bán bùa một đoạn ngắn. Cho dù là vậy, vị đệ tử danh môn chính giáo chưa từng làm qua những việc dạng này, vẫn cảm thấy cả người luống cuống, cảm giác như bản thân đang mang tâm sự gì đấy, hai mắt cứ chăm chăm vào mấy kẻ hồ giữa những tảng đá xanh lát đường, không dám nhìn thẳng vào người qua lại trên đường.

Còn vị thiếu niên đã lăn lộn phố chợ lâu năm, chưa chịu sự rèn luyện nghiêm khắc ngày nào ở Thượng Thanh cung, thì không quan tâm đến sĩ diện hay cổ kị gì. Sau khi bày hàng xong, bắt đầu lớn tiếng chào mời như bên cạnh không có người. Dù sao cũng đã nhiều năm theo lão đạo Thanh Hà bán bùa kiếm tiền rượu, mấy lời quảng cáo cho mặt hàng này, cứ từ miệng ào ào tuôn ra, tuyệt không trở ngại!

Bất quá, tuy đề hỗ trợ việc bán hàng, hiện giờ Tinh Ngôn đã đổi đạo bảo vật ngăn, chào hàng vàng thật không sợ lửa, nhưng không đụng gì đến danh hiệu của Thượng Thanh cung. Thứ nhất là Trần Tử Bình kiên quyết không tán thành. Thứ nhì, Tinh Ngôn đối với mấy lá bùa do mình vẽ, cũng không tin tưởng bao nhiêu.

Tinh Ngôn thầm nói, bản thân còn chưa đến La Phù Sơn, nếu làm hỏng chiêu bài của Thượng Thanh cung, thì đúng là không hay.

Chỉ bất quá, sau khi Tinh Ngôn cao giọng chào hàng mấy câu, thì cũng chỉ thu được kết quả có mấy người đi đường chỉ chỉ trò trò, thỉnh thoảng có hai ba người hiếu kì dừng chân lại xem, nhưng cũng chỉ tùy tiện hỏi thăm ba câu, hoàn toàn không có ý mua hàng.

"Ai, xúi quẩy! e là đạo nhân đến lần trước đã gây ảnh hưởng xấu đến việc bán bùa của ta rồi!"

Tinh Ngôn không ngớt than oán trong lòng.

Hiện tại, mặt trời đã dần dần lên cao, ánh nắng cũng chiếu đến trên bàn tre trước mặt Tinh Ngôn, còn có vài tia nắng, chui qua được kẽ lá trên đầu thiếu niên, găm mấy điểm sáng loang lổ trên người y.

Lớn tiếng chào hàng như thế, lại bị nắng gắt chiếu vào người, Tinh Ngôn cũng dần một muốn thở không ra hơi. Hiện tại, thiếu niên cũng không còn khí thế hùng hực như lúc đầu, tiếng rao hàng trong miệng, từ "Trần yêu trừ tà" vang dội, dần chuyển thành "Đuổi muỗi trừ ruồi", còn thanh âm cũng chẳng khác gì tiếng ruồi muỗi vo ve...

Lúc này, gã Trần Tử Bình ngồi trên cái ghế tre cách đó không xa, tuy đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc của Thượng Thanh cung, nhưng cũng giống như Tinh Ngôn, bắt đầu có chút mơ màng buồn ngủ...

Ngay khi hàng hóa hoàn toàn ế ẩm, thì người thiếu niên đang cúi đầu ủ rũ, lại đột nhiên cảm thấy có một bóng người đến trước bàn, tựa hồ rất có hứng thú, không ngừng xào xáo mấy lá bùa bày trước mặt y.

"A!, cuối cùng cũng mở hàng rồi?"

Tinh Ngôn lập tức cổ vũ tinh thần, thu thập toàn thân khí lực, ngẩng đầu lên, chuẩn bị mời chào rôm rả một phen.

Chỉ là, khi y định mở miệng tán dương bùa chú, thì lại thấy rõ người đang xào xáo đồng bùa chú đó, chính là cô nhóc hôi sáng sớm quậy phá vị Triệu Nhất Côn kia.

Hiện tại, vị tiểu nữ oa y phục đồ rực, mặt như thoa ngọc phấn, cái miệng nhỏ nhắn hệt như ngọc châu đang nhếch lên. Một tay chống eo, một tay chỉ vào vị chủ hàng trước mặt, ghéech mặt tức giận hỏi:

"Đại ca ca, huynh cũng đến đây bán bùa trấn yêu?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 71: Trúc Ảnh Phù Sơ, Hà Xử Phi Lai Thần Vật.

"Đến rồi! Quả nhiên không ngoài tính toán của ta!"

"Chỉ là, bùa chú mà ta lao tâm khổ tứ chế thành, vẫn chưa mở hàng được tám nào, mà tiểu nữ oa ngang ngược này đã đến trước cửa quậy phá rồi...Ai!"

Vị chủ hàng xúi quẩy này, hiện tại trong lòng không ngừng kêu khổ. Bất quá, cái gọi là "Hòa khí sinh tài", Tinh Ngôn hiểu rất rõ ý nghĩa câu nói đó, lập tức cũng không tức giận, chỉ hơi cúi thấp đầu, hòa ái nói với nữ hài nhân:

"Vị tiểu muội muội này, ta đúng là đang bán bùa chú, trấn yêu trừ tà, tránh quỷ an nhà, rất là linh nghiệm. Muội không phải cũng muốn mua một tấm chứ?"

"Hừ hừ...ta mới thật là không cần mua đó".

Tiểu nữ oa này lại giận dữ nói:

"Người có bán bùa trấn yêu đúng không? Nói người hay, ta chính là yêu đây! Người thật có thể trấn áp được ta sao? Ta không tin đâu!"

Cô nhóc xinh đẹp khả ái này, hiện tại bĩu môi nhưong mày ra vẻ hoài nghi. Còn vị chủ hàng đang nỗ lực chào hàng, nghe lời nói của tiểu cô nương, thì có chút dở khóc dở cười, trong lòng nghĩ thầm:

"...Tiểu nữ oa này thân nhiên thừa nhận bản thân là yêu quái, thật là không hiểu nhân tình à. Nhưng hình như, lại không hề lo lắng bùa chú của ta có thể trấn áp nó, mà giống như là hoài nghi ta đang gạt người khác...tiểu muội muội này cũng thật khả ái".

Lúc này, trên đường có rất nhiều người qua lại, thấy cô nhóc đình đình đại danh đang tranh cãi với người khác, thì đều vây quanh gian hàng, ngừng chân quan sát, hết như lúc sáng vây quanh xem hán tử mãi võ.

Chỉ là, đối với Tinh Ngôn mà nói, lại khác lúc sáng. Lúc đó thiếu niên là một thành viên trong bọn họ, còn bây giờ y lại trở thành đối tượng chú ý của mọi người.

Mắt Tinh Ngôn rất tốt, nhìn ra trong đám người vây quanh này, có cả lão giả đứng cạnh mình nói chuyện khi sáng. Hiện tại, vị lão hán đó nhìn thấy tình trạng của gian hàng bùa chú này, lại phát ra lời cảm thán như lúc sáng:

"Ai...tiểu đạo sĩ nơi khác đến đây, e là gặp xúi quẩy rồi!"

Lại nói tiểu Hồ tiên theo cách xưng hô của lão giả đó, sau khi thốt ra lời hoài nghi, cũng không đợi Tinh Ngôn đáp lời, đảo loạn đồng bùa chú trên bàn, chọn ra mấy tấm bùa, dán trên thân thể của nó. Tiểu nữ oa không ngừng hoa tay múa chân, trong miệng cứ lầm bầm:

"Đại ca ca đúng là gạt người...huynh xem, mấy lá bùa này có trấn nổi ta không..."

"À, quả nhiên vậy!"

Chúng nhân vây quanh nghe "Tiểu Hồ tiên" nổi tiếng nói như thế, thấy nó dán lên người mấy lá bùa mà vẫn không có chuyện gì, đều như bỗng nhiên đại ngộ:

"Nhìn tiểu đạo sĩ này nhỏ tuổi như thế, mấy lá bùa nó vẽ làm sao có tác dụng được chứ? May mà chưa có mua!"

Đám người vây quanh đang ào ào nghị luận, cuối cùng đã khiến Trần Từ Bình đang ngồi mơ màng ở một góc không xa giật mình. Gã thanh niên đệ tử của Thượng Thanh cung, dụi dụi cặp mắt còn ngái ngủ, bất chợt nhìn thấy cạnh hàng bùa chú, đã có một vòng người vây quanh. Trần Từ Bình không biết phát sinh chuyện gì, lập tức vọt tới, vệt đám người ra, chui vào trong xem thử xảy ra chuyện gì.

Sau khi vào trong y liền nhìn thấy tiểu nữ oa đó đang dán mấy lá bùa lên người. Hiện tại tiểu cô nương mặt hoa da phấn này, cả búi tóc trên đầu cũng dán một lá bùa, lộ vẻ xinh đẹp khả ái khác thường.

Vừa thấy "Tiểu Hồ tiên", Trần Từ Bình tức thì bộc phát giận dữ, "Xoạt" một tiếng đã rút thanh kiếm sau lưng ra, quát tiểu nữ oa:

"Lại là yêu vật người, hãy tiếp một kiếm của ta!"

Nói rồi, tay nâng cao bảo kiếm lấp lánh, muốn bùa xuống đầu của tiểu nữ oa!

"Chậm đã!"

Lại là Tinh Ngôn thấy tình hình thế, vội lên tiếng ngăn cản.

"Trần đạo huynh, người tu đạo bọn ta không được động thủ nóng nảy, coi trọng sự nhân ái. Hà huống, mặc kệ thế nào, nó cũng chỉ là một đứa con nít, giữa thanh thiên bạch nhật để máu đỏ trên đường cũng không phải là điều hay!"

Trong đầu Tinh Ngôn không có suy nghĩ "Người, yêu bất lưỡng lập" như Trần Từ Bình. Thấy thần thái khả ái của cô nhóc, thiếu niên sao có thể nhẫn tâm để một kiếm của Trần Từ Bình chém xuống chứ? Lập tức, y liền nghĩ ra lý do khiến gã môn nhân của Thượng Thanh cung phải ngừng tay.

Trần Từ Bình nghe lời của Tinh Ngôn, nghĩ thấy cũng đúng, có chút không tình nguyện thu bảo kiếm hàn quang loang loáng lại, cắm nó vào bao kiếm sau lưng. Chỉ bất quá, gã vẫn trừng mắt nhìn tiểu nữ oa.

Tình hình vừa rồi rất hung hiểm, nhưng cô nhóc "Tiểu Hồ tiên" sém chút nữa đã đổ máu đó thì hình như căn bản không biết sợ hãi. Dưới ánh mắt giận dữ của Trần Từ Bình, nữ hài đó vẫn làm mặt quỷ với gã, cười chọc:

"Vị đại ca ca này hung hăng quá! Bất quá thanh kiếm cũng rất sáng, có thể cho người ta mượn làm gương soi không?"

"..."

Lần này, đến lượt gã đệ tử Thượng Thanh cung dở khóc dở cười.

"Vị muối muối này, đi chỗ khác chơi đi! Đợi ta bán được chút ngân lượng sẽ cho muối mua kẹo ăn!"

Tĩnh Ngôn thấy tình hình trước mắt, thầm nói nếu cứ để tiểu nữ hài này ở trước gian hàng của mình quấy phá thì e mỗi làm ăn này của mình, nhất định không làm được rồi. Do đó, tìm cách gạt nó xem nó có chịu đi chỗ khác chơi hay không.

"Không cần...nếu như đại ca ca đáp ứng không bán mấy tờ giấy gạt người này nữa, người ta mới đi!"

"Ách..."

Không tưởng được nữ oa này, đối với bùa chú "Gạt người", lại cảm hận đến như thế.

Tĩnh Ngôn nhìn chúng nhân vây quanh cười đùa như đang xem một vở kịch hay, bản thân thì như ở thế leo lưng cọt khó xuống. Trầm ngâm chốc lát, đặc biệt nghĩ đến bản thân còn chưa kiếm được tiền phòng, Tĩnh Ngôn liền quyết định cứ nhẹ giọng nói chuyện với tiểu nữ hài đó cho đến khi nào nó bỏ đi thì thôi.

Nhìn tiểu nữ oa ngây thơ khả ái, mặt xinh như ngọc, Tĩnh Ngôn cũng khó mà có chút tức giận nào được. Liền đó, chỉ thấy người chủ hàng thiếu niên này, gương mặt hòa ái nói với tiểu nữ hài:

"Tiểu muối muối, ca ca không phải gạt người, mấy lá bùa muối vừa dán, đều là bùa trừ tà đuổi tà. Tiểu muối muối hoạt bát khả ái như thế, sao có thể là vật tà ác được chứ?"

"Đương nhiên là vậy rồi..."

Nghe Tĩnh Ngôn giải thích như thế, tiểu nữ oa liền gỡ lá bùa dán trên đầu xuống.

"Bùa trấn yêu của đại ca ca để ở chỗ nào?"

"Ách...là ở đó".

Tĩnh Ngôn chỉ chỉ, dọa nạt nó:

"Lá bùa này là lợi hại nhất trong mấy bùa chú trấn yêu của ta đó!"

"Thật sao? Huynh có thấy ta là con nít mà hù dọa nha!"

Tĩnh Ngôn vừa thoáng không chú ý thì đã không kịp ngăn cản, chỉ thấy cô nhóc lanh lợi đó, lúc lời nói còn chưa dứt đã thò tay ra chụp lấy lá bùa mà Tĩnh Ngôn vừa tán dương, rút tay lại vỗ lên trên đầu mình.

Đạo bùa này chính là Tĩnh Ngôn không an tâm, lúc ra cửa lại quay vào vẽ, được trong sách tán tụng là bùa chú có thể hàng phục được "Tiên cảm thần thú".

Ngay khi tất cả người ở đây đều cho rằng tiểu nữ oa đó sẽ vẫn an nhiên vô sự, thì đột nhiên dị trạng xuất hiện:

Đạo bùa đó vừa chạm vào tóc của cô nhóc, bắt ngờ phát ra một tiếng "Bụp", lập tức bao phủ hết cả búi tóc của nó!

Còn "Tiểu Hồ tiên" lúc này, cũng đột nhiên lòng sinh sợ hãi, vội vàng đưa hai cánh tay nhỏ nhắn trắng như ngọc lên, gắng sức lôi cái đạo bùa quái dị đó ra khỏi búi tóc. Chỉ là, tất cả người ở đây, bao gồm cả Tĩnh Ngôn, đều ngạc nhiên phát hiện, dù cho tiểu nữ tử đó dùng sức kéo thế nào, miếng giấy vốn mềm mại dễ rách đó, lúc này lại như nước thiết gặp phải gió buốt, đón gió biến thành một khối như thiết bản, chụp lấy búi tóc của nó, không chút suy chuyển nào.

Lần này, mọi người vây quanh đều há miệng tròn mắt!

Còn cô nhóc "Tiểu Hồ tiên" quấy phá đó, hiện tại cũng cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm, chỉ thấy nó khóc hu hu, lấp bắp nói:

"Đại ca ca...huynh ăn hiếp con nít!"

"Ta, ta đúng là yêu quái rất xấu!"

"Mau gỡ cái thứ quái đản này đi... nếu không sẽ dọa chết ta đó!"

"Ách!"

Tạm không nhắc đến tiểu nữ oa đang vùng vẫy ở đó, vị chủ hàng bùa chú hiện đang vừa kinh vừa mừng:

"Hà...thật không ngờ! Ta vốn chỉ mong có thể kiếm được chút tiền từ mấy lá bùa này, không ngờ lại có công hiệu như thế! Xem ra, uy lực cũng không nhỏ à!"

Còn đám người hiện đang vây quanh, trong lúc chấn kinh không ngớt xì xào xung kì. Còn có người trẻ tuổi lớn gan, đứng ở ngoài la lên cổ động Tĩnh

Ngôn:

"Tiên trưởng không cần sợ! Nghe nói nó chỉ là một con tiểu Hồ tiên, không có gì đáng sợ!"

Nghe chúng nhân cổ động cho mình, Tinh Ngôn có chút đỡ khóc đỡ cười. Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của tiểu nữ oa ở trước mặt, Tinh Ngôn trong lòng rất bất nhẫn, chuẩn bị bước tới tháo lá bùa trên đầu nó ra. Bất quá, Tinh Ngôn không quên trước khi gỡ bùa, nhân cơ hội này quảng cáo cho việc làm ăn của mình vài câu:

"Các vị hương thân phụ, hàng xóm láng giềng ở La Dương, hiện mọi người đều chính mắt thấy rồi chứ? Linh phù do bốn đạo trưởng đích thân chế tác, tuyệt đối hết sức linh nghiệm!"

"Hiện tại, bốn đạo trưởng có lòng từ bi, sẽ gỡ đạo linh phù này xuống".

"Trương đạo huynh chậm đã, chi bằng cứ để như thế..."

Trần Từ Bình đứng bên xuất ngôn khuyên bảo.

Bất quá, xung quanh lúc này mọi người đang bàn tán ồn ào nên Tinh Ngôn không nghe được, đi vòng qua cái bàn trúc, đến trước mặt tiểu nữ oa, định tháo lá bùa dán trên đầu nó xuống.

Nhưng đã chậm một bước!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô nhóc vốn xinh đẹp như hoa như ngọc, đang dần dần biến hóa ra hình dáng chân chính của nó...

"A!"

Thiếu niên đứng rất gần, thấy tình trạng biến hóa đó, kinh hãi lùi sang bên mấy bước.

"A!"

Mọi người đang vây quanh quan sát, không hẹn mà đồng loạt bật lên tiếng la kinh hãi. Tiếng kinh hô này lại khiến đám chim kiếm ăn quanh đó hoảng sợ bay tủa tủa lên.

Hiện tại, trong ánh nhìn đầy kinh ngạc của chúng nhân, "Tiểu Hồ tiên" ở trước mắt, đang dần dần hiện nguyên hình của nó:

Khác hẳn với sở liệu của chúng nhân đó là, "Tiểu Hồ tiên" mà chúng nhân truyền tụng, lại không phải là hồ li ở núi.

Chỉ thấy trong ánh nắng xuân rạng rỡ, một con thú như hổ mà không giống hổ, như báo mà không phải báo, như lân mà cũng chẳng ra lân, như rồng mà không hẳn là rồng, chúng nhân đều chưa từng thấy qua loài dị thú trắng như tuyết, đang nằm ở trước mặt bọn họ.

Con dị thú này toàn thân lông trắng như tuyết, phản chiếu ánh xuân rực rỡ, đang phát tán ra tuyết quang ngọc khí xán lạn, khiến chúng nhân quan sát đều bị chói mắt, trong nhất thời không nhìn rõ được dị thú trước mặt này.

Nhưng thiếu niên Nhiều Châu Trương Tinh Ngôn, mục lực cực tốt, hơn nữa, trước đây đã từng thấy qua không ít sự vật cổ quái. Vì vậy, thiếu niên không hề kinh hoàng như những người xung quanh, vẫn có thể trấn định quan sát tỉ mỉ dị thú ở trước mặt mình:

Chỉ thấy toàn thân nó như phủ tuyết trắng, sắc lông rực rỡ như hoa tuyết. Nhưng lúc nhìn kỹ thì thấy da lông toàn thân của nó, lại khiến người quan sát có cảm giác đầy đủ màu sắc, âm âm như có bảy sắc cầu vồng điểm lệ không ngừng di chuyển trên thân thể trắng như tuyết của nó. Còn ở trên gáy, lại có một vàng lông gây sắc vàng nhạt, dưới ánh nắng chiếu vào, phát tán ra ngàn vạn ánh hào quang nhân nhạ. Trên đầu của con dị thú này, lại có một đôi sừng như nhung hươu, thể chất như quýnh cư mỹ ngọc, màu sắc hồng nhạ như lửa mãnh.

Chỗ đặc biệt đó là, ở hai bên sườn của dị thú này, lại mọc ra hai cái cánh trắng như tuyết hệt như thân thể trắng lóa của nó. Chỉ bất quá, trên đôi cánh này, sắc màu như cầu vồng lại thấy rất rõ.

"Thần thánh!"

Sau khi Tinh Ngôn tập trung quan sát, trong đầu bật lên hai từ đó trước tiên.

Lại thấy dị thú như kì trân dị bảo ở trước mắt, trong tròng mắt vàng nhạ hiện lên một thần sắc sợ hãi.

"Thật là đáng thương!"

Lần này trong đầu thiếu niên bỗng dưng lại sinh ra ý nghĩ thương xót.

Hiện tại, trong lòng của Tinh Ngôn, cũng không xem dị thú trước mặt này là loài quái dị gì. Thấy trong mắt nó có thần sắc kinh hoàng thống khổ, thiếu niên liền sinh ý thương xót.

Liền đó, Tinh Ngôn bước tới mấy bước, ngồi xoạc xuống trước mặt con dị thú đó, mỉm cười ôn hòa nói với nó:

"Không cần sợ, ta không làm hại người đâu".

"Người tạm nhẫn nại một chút, không được vùng vẫy, để ta gỡ đạo bùa trên đầu người xuống".

Nói rồi, Tinh Ngôn lăm nhăm tung mấy chú ngữ đặc biệt đã học thuộc, đưa tay ra muốn bóc lấy đạo linh phù đang trói chặt con dị thú này!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 72: Yên Sơn Không Thúy, Thiến Thùy Tương Hứa Giang Hồ.

Nói đến con thú nhỏ kì trên dưới đạo linh phù của Tinh Ngôn, đành phải chịu hiện nguyên hình, thấy Tinh Ngôn đưa tay qua, đôi đồng tử vàng nhạt của nó, như co lại vì sợ hãi.

Tinh Ngôn trong lúc bận rộn, tựa hồ cũng cảm giác được con kì thú nhỏ nhắn ở trước mặt mình đang khẩn trương bất an, liền cười hà hà, nói:

"Tiểu nữ oa này đúng là không ngoan. Nhìn khả ái thế này, lại muốn gạt ta, dám nói hình dáng nguyên thủy nhìn rất xấu".

Tinh Ngôn nói xong, con dị thú đang nằm phục dưới đất, không thể động đậy, dường như nghe hiểu lời nói của thiếu niên, trong mắt xuất hiện vẻ xấu hổ.

"Khà...tiểu muội muội, muội đúng là rất khả ái à".

Dứt lời, Tinh Ngôn liền niệm chú ngữ, đưa tay gỡ lá bùa đang phủ chắc giữa hai cái sừng trên đầu nó. Trước khi gỡ lá bùa này, Tinh Ngôn thấy con ấu thú trắng toát trước mắt mình, hai cái sừng hồng nhạt trên đầu, giống như sừng hươu non chưa hoàn toàn trưởng thành, hiện tại như hai nhánh ngọc đang lung linh xinh xắn dưới ánh mặt trời.

Trong lòng vui vẻ, Tinh Ngôn không nhịn được, thuận tay sờ vào một cái sừng, nhẹ nhàng vuốt mấy cái.

Chỉ thấy con dị thú đó, khi thiếu niên vuốt ve sừng của mình, trong nhất thời cả thân thể rung động, trong đôi mắt vàng nhạt, bùng lên vẻ hoảng hốt lẫn xấu hổ, lập tức nước mắt đầm đìa.

"Ách? Xin lỗi!"

Không ngờ hành động bình thường của mình lại khiến "Tiểu nữ oa" trước đây biến thành kinh khủng như vậy, Tinh Ngôn vội dừng lại, đưa tay gỡ lá bùa đó ra. Chỉ thấy đạo linh phù vốn cứng chắc như nước thép bao chặt, không chút động đậy, hiện tại lại như một mảnh giấy mỏng, thiếu niên đạo sĩ chỉ bóc nhẹ một cái đã gỡ ra được!

"Đạo huynh cẩn thận!"

Lại là vị Trần Tử Bình ở bên cạnh, đang lớn tiếng kêu người thiếu niên đồng hành. Gã đệ tử Thượng Thanh cung này sợ yêu thú đó đột ngột nổi tính hung bạo hại người.

Chỉ là, Trần Tử Bình quá lo rồi. Sau khi Tinh Ngôn gỡ lá bùa, con dị thú rục rờ như tạc từ ngọc đó, thân thể vẫn mềm oặt nằm ườn trên đất một hồi nữa, rồi mới trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân, dần chuyển thành bộ dạng tiểu nữ oa xinh đẹp khả ái trước đây.

Trần Tử Bình tay phải đang nắm chặt chuỗi kiếm sau lưng, đúng là đã lo lắng thái quá. Tiểu nữ oa do thú hóa thành, hiện tại nước mắt oanh tròng, câu nói đầu tiên đó là:

"Đại ca ca chỉ giỏi ăn hiếp người ta!"

"Ách..."

Không biết sao, hiện tại thiếu niên cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, đang không biết ứng đối thế nào thì thấy tiểu cô nương còn chưa đến tuổi dậy thì đó, sau khi nói một câu uất ức thì "Oa" một tiếng đã bật khóc. Sau đó, cô nhóc đang khóc như phù dung trong mưa, quay người tìm chỗ thừa người, lão đảo bỏ đi.

Chúng nhân ở đây nghe tiếng khóc càng lúc càng xa, rất nhanh lẫn trong tiếng gió, biến mất ở nơi xa...

Ngay khi chúng nhân hết sức ngạc nhiên thì đột nhiên nghe một thanh âm hô lớn:

"Các vị xin chú ý dưới chân! Không được dẫm hỏng linh phù của ta!"

"Trần huynh mau giúp ta nhặt mấy lá bùa đó lên!"

Thanh âm cấp bách đó chính là của vị chủ hàng bùa chú này, sợ chúng nhân vây quanh trong lúc phân tâm, giẫm nát mấy lá bùa rơi trên đất!

Còn Trần Tử Bình hiện tại cũng đã minh bạch, "Quý họa phù" mà trước giờ bản thân xem thường, thật là có hiệu dụng rất lớn, ấn tượng trong lòng đối với mấy bùa chú này được cải thiện rất nhiều. Nghe Tinh Ngôn gọi, gã cũng vội ngồi xổm xuống, cùng y gom mấy lá bùa dưới đất lại.

May mà, bùa chú bị tiểu nữ oa làm rơi không quá nhiều, vị chủ hàng tay chân lanh lẹ, trong nháy mắt đã cùng Trần Tử Bình bày trí lại mấy đạo bùa này lên trên bàn tre.

"Tiền trưởng! Cho ta hai tấm!"

"Cho ta mỗi loại một tấm!"

Đó chính là phản ứng của đám người vây quanh, một người đòi mua, cả đám giành nhau mua bùa chú của vị đạo nhân trẻ tuổi.

Sau mấy chuyện kinh hãi nằm ngoài tưởng tượng, sinh ý lại rất tốt, Tinh Ngôn cười đến mức không khép miệng nổi. Hiện tại, y vừa lưu loát giới thiệu các công dụng khác nhau của các loại bùa chú cho chúng nhân, vừa gọi Trần Tử Bình giúp y duy trì trật tự. Ngân lượng thu được từ việc bán bùa, Tinh Ngôn cất vào trong lòng, không dám để vị đệ tử Thượng Thanh cung giữ nữa.

Tay chân thoăn thoắt bán bùa chú, nhưng Tinh Ngôn vẫn nghe được mọi người nghị luận bàn tán:

"Này, kì thật ta cũng sớm nhìn ra, vị đạo trưởng bán bùa, tiên phong đạo cốt, vị đạo nhân vốn ngồi yên ở đằng xa kia, cũng chính khí đường đường. Ta đã nhìn ra từ sớm, chẳng qua là không nói mà thôi..."

"Giỏi tài nói khoác! Trước đây là ai nói, tên đạo sĩ 'Hi mũi chưa sạch' lừa người gạt tiền?"

"Thật sao? Là ai? Người khẳng định ta nói? Ách...Này, trước đây là ai nói với ta, tiểu nha đầu là hồ li biến thành chứ?"

"...Ta cũng là nghe Trần Nhị ở đầu nam đường nói...Có lẽ, yêu vật biến hóa đa đoan, hôm nay gặp phải linh phù của cao nhân, mới bắt nó hiện nguyên hình chân chính, bằng không cũng chưa biết à!"

"Nói nhảm!"

Mặc kệ nói thế nào, hiện tại gian hàng của Tinh Ngôn cũng rất khác so với lúc khai trương ban sáng, nhờ vào màn biểu diễn vừa rồi trên người tiểu nữ oa, lúc này buôn bán rất đắt, không bao lâu đã bán hết sạch.

Số tiền thu được cũng không ít. Cái túi ở trong áo trong thiếu niên dùng để đựng tiền, chất chặt túi mà vẫn chưa hết. Vì vậy, số tiền dư trên bàn tre được dọn thành một đống. Ở trước mặt hai vị tiền trưởng đạo hạnh cao thâm mặt trầm, cũng không sợ có tên tiểu tặc nào dám nảy lòng tham mà dờ dẫm!

Đội sau khi bán hết bùa chú, đối với những người nghe đồn tìm đến mua, Tinh Ngôn cũng chỉ đành xin lỗi, hẹn bọn họ vào buổi chiều gặp lại.

Hiện tại, công việc dọn hàng cũng chẳng cần bản thân phải làm, sớm đã được chủ nhà trọ đến xem nhiệt náo, kêu mấy tên hầu bàn trong nhà trọ, nhanh tay nhanh chân dọn hết bàn ghế về.

Còn hai vị tiền trưởng đó, hiện tại đã được chương quỹ của "Khách trú cư", cung cung kính kính mời về chỗ sang trọng trong phòng ăn của nhà trọ, kêu món ngon rượu thơm khoản đãi. Đương nhiên, vị chủ nhà trọ tinh minh này, khi vui vẻ chiêu đãi, cũng không quên hướng về hai vị tiền trưởng, xin một đạo linh phù có thể giúp nhà trọ của mình sinh ý hưng vượng.

Trước đây đã được vị chủ nhà trọ này có lòng tốt giúp đỡ, hiện tại lại được ông ta chiêu đãi chu đáo như thế, Tinh Ngôn sao có thể không đáp ứng. Nghe chương quỹ rụt rè cầu xin, Tinh Ngôn lập tức liền thanh đáp ứng. Thiếu niên còn ưng thuận, sẽ tặng thêm cho "Khách trú cư" này mấy đạo linh phù trấn trạch khu tà. Lần này, vị chương quỹ mặt mày hớn ha hớn hở, các nếp nhăn trên mặt đều giãn hết ra.

Tuy số tiền kiếm được khi này đã thừa thãi so với lộ phí, nhưng khi dọn hàng lúc gần trưa, đã đáp ứng buổi chiều sẽ bán tiếp, cho nên Tinh Ngôn chỉ đành nhốt mình trong phòng, mở phòng hai mươi mấy đạo linh phù. Buổi chiều mở hàng, trong phút chốc đã bán sạch sành sanh!

Sang ngày thứ hai, lại có mấy người dân La Dương ở xa, nghe tiếng tìm đến, nhưng chỉ được chủ nhà trọ tỏ ý rất xin lỗi, hai vị đạo trưởng Thượng Thanh cung trú ở nhà trọ của lão, lúc trời mới tờ mờ sáng, thì đã cười lừa lên đường rồi.

Mọi người nghe lời của điểm gia, trong lúc xoa tay than tiếc, bỗng như bừng tỉnh:

"À!, hai vị tiền trưởng này thì ra là đệ tử của Thượng Thanh cung. Chẳng trách tuổi trẻ như thế, lại có thể chế ra linh phù thần diệu vậy. Có điều vì sao lúc

đến đây, không nghe bọn họ xưng mình là đệ tử của Thiên hạ đệ nhất đạo môn?"

"Chuyện này cần gì phải nói! Hai vị tiên trưởng của Thượng Thanh cung, sáng hôm qua có ý mở hàng bán bùa, tạo phúc cho bách tính La Dương ta, trước khi bọn họ ra đi, còn đặc biệt căn dặn ta, không nên tiết lộ thân phận môn nhân Thượng Thanh cung của bọn họ. AI! tu vi đến trình độ như bọn họ, tự nhiên không cần mượn danh tiếng của sư môn. Không tưởng được hai vị đạo trưởng tuổi tác còn nhỏ mà tạo nghệ đã như thế, thật là khiến mấy người già lão bọn ta lấy làm hổ thẹn!"

"Đúng thế, đúng thế!"

Một phen tán thán xuất phát từ phế phủ của chủ nhà trọ, tất nhiên là được tất cả những người ở đây liên thanh tán đồng.

Bất quá, một vị trưởng giả có danh vọng lớn, lại vuốt râu nói:

"Kì thật, theo lão phu thấy, hai vị đạo trưởng trẻ tuổi đó, niên kỉ không hẳn đã nhỏ như chúng ta thấy đâu".

Nói xong câu hết sức mơ hồ đó, vị lão giả chỉ vuốt râu mỉm cười, không chịu nói tiếp.

Chúng nhân nghe lời của lão giả, vừa rất ngạc nhiên vừa không hiểu ý trong đó. Bất quá suy ngẫm một hồi, lần lượt bỗng nhiên đại ngộ:

"Quả nhiên vẫn là Lý lão kiến thức bất phàm! Đạo trưởng pháp thuật cao thâm như vậy, làm sao có thể là thiếu niên được chứ. La Phù Sơn Thượng Thanh cung này, quả nhiên là siêu phàm!"

Sau khi cuộc nói chuyện phiếm này lan truyền, không ít người đã quy y đạo môn ở La Dương, cũng có không ít người có lòng mộ đạo rất kiên định, đều thu xếp hành trang, băng rừng vượt núi, muốn đến bái làm môn hạ của Thượng Thanh cung!

Hiện tại, "Khách trú cư" từ sau việc hai vị đạo trưởng Thượng Thanh cung ghé nghỉ ngơi, danh tiếng đồn khắp, khách tìm đến ở không ngớt, tiền vô ào ào. Đương nhiên, chủ nhà trọ này, công lao làm cho sinh ý hưng vượng, đều cho là nhờ mấy tấm bùa cao nhân Thượng Thanh cung ban tặng. Hiện tại, mấy đạo linh phù mà Tinh Ngôn vẽ, được chưởng quỹ xem như là bảo bối, cung phụng trong phòng ngủ của mình, sớm tối quỳ lễ không thôi!

Còn hai gian khách phòng mà Tinh Ngôn và Trần Tử Bình từng ở, hiện cũng được ghi rõ là tinh thất hai tiên trưởng Thượng Thanh cung từng thổ nạp qua, giá tiền tự nhiên cũng khác xa các khách phòng khác, cao hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù như thế, hai gian phòng này vẫn có rất nhiều người bỏ tiền tranh nhau nghỉ. Khách nhân đã ngủ qua "Tinh thất" đó, hết thấy đều nói, ngủ trong phòng này đặc biệt rất ngon giấc, hơn nữa hôm sau còn cảm thấy được cả người trở nên sáng khoái thoải mái, tinh thần phấn chấn gấp trăm lần!

Về sau, lại còn lan truyền một tin đồn ly kì. Người trong trấn La Dương truyền tai nhau, hai gian "Tinh thất" của "Khách Trú Cư", còn rất có ích cho vợ chồng muốn có con trai nối dõi.

Mấy lời truyền ngôn này, tạm không nhắc nữa. Lại nói hai vị cao nhân của Thượng Thanh cung, hiện đã ra khỏi La Dương, cười đùa đi trên đường núi ngoại thành.

"Trần huynh, không biết huynh thấy thế nào, chứ ta cảm thấy, hình dáng thật của tiểu nữ oa hôm qua, gây cho ta một cảm giác đẹp đến kinh tâm động phách không thốt lên được, còn toát ra một cỗ khí tức thần thánh không chút bụi trần.."

Thấy Tinh Ngôn toàn lời khen ngợi, Trần Tử Bình nhún mày đáp:

"Trung đạo huynh, huynh có lẽ còn chưa hiểu được chỗ đáng sợ của yêu quái trên thế gian. Thường thường, vật nào bề ngoài càng đẹp đề thì lại càng nguy hiểm. Ví dụ như độc xà, nấm độc, còn có..."

Ngay khi đang lắng nghe Trần đạo huynh nghiêm trang giải thích, Tinh Ngôn lại đột nhiên cảm thấy như có người kéo mình, liền cúi đầu xem thử.

Chỉ thấy tiểu nữ oa hôm qua, hiện đang kéo lấy ống quần của y, đáng vẻ rụt rè nhìn vào mặt y!.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 73: Ngô Thùy Dữ Quy? Xuân Sơn Nhất Lộ Điều Không Đề(I).

"Trần huynh chậm một chút!"

"Hả?"

Tuy gã đệ tử Thượng Thanh cung vừa rồi còn giằng giải "Càng đẹp càng yêu dị, càng nguy hiểm", nhưng hiện tại nhìn thấy thần sắc rụt rè của tiểu nữ oa, thì cũng không nói nhiều, chỉ khẽ than một tiếng, tuốt xuống lừa đứng ở một bên, nghe Tinh Ngôn đối đáp với nó.

"Tiểu muội muội..muội vì sao cản trở hành trình của ta? Liệu có phải có chuyện gì tìm ta?"

"Đại ca ca, huynh mang ta đi với!"

Lúc nó đáp lời, thần thái tuy có mấy phần lo lắng, nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết.

"Úy? Vì sao vậy? Hôm qua ta không phải..ặc ặc!"

Nghe tiểu nha đầu này ngay câu đầu tiên đã nói thế, không chỉ Trần Tử Bình kinh hãi, Tinh Ngôn trong lòng cũng thấy vừa kinh vừa kì. Hai người đều không biết tiểu nha đầu cổ quái này, nói câu đó là có dụng ý gì.

Thấy vẻ nghi hoặc lẫn khó hiểu trên mặt Tinh Ngôn, cô nhóc do dự thủ biến thành đó liền dùng thanh âm trẻ con của nó, giải thích với thiếu niên một hồi. Trong lúc tự nói, tiểu nữ oa này hình như đối với việc dùng câu đặt chữ, không có nắm vững, mỗi lần nói đến chỗ phức tạp thì không khỏi có chút mập mờ khó hiểu. Bất quá, may mà Tinh Ngôn cũng là người lanh ý, từ trong những lời giải thích của cô nhóc, cũng hiểu được đại khái chuyện này là thế nào.

Thì ra, bản thân tiểu nữ oa này cũng không biết là mình từ đâu đến. Từ nhỏ, nó đã cô độc một mình như thế, cũng không có "Cha mẹ" gì. Nó chỉ biết, từ khi nó bắt đầu hiểu chuyện thì đã ở trong rừng tre son đã La Dương rồi. Trải qua một vài năm, ngẫu nhiên thấy có mấy người qua lại, thì rất thích hình dáng của bọn họ. Trong lòng tâm niệm chuyển động, tự nhiên lại hóa thành dáng vẻ như hiện giờ. Từ đó về sau, cũng thường thường lân la vào trong thị tập La Dương.

Chỉ là, không ít sự tình lúc đầu nó cảm thấy rất tự nhiên, về sau mới dần dần phát giác, ở trong mắt người khác, thì rất là kì quái. Nghe nhiều người xung quanh chỉ chỉ nói nói, nó cuối cùng cũng biết, thì ra, chỗ khác nhau giữa nó và bọn họ đó là: Bọn họ là "Người", còn nó là "Yêu quái". May mà, dân chúng ở nơi này, đối với việc phân biệt người, yêu, cũng không để ý gì cho lắm. Nhưng cho dù như thế, tiểu nữ oa vẫn cảm thấy, bản thân so với nếp sống của những thường dân trong trấn, có sự khác biệt rất lớn, mọi người đối với mình, đều là kính trọng nhưng không gần gũi.

Tuy cô nhóc này không hiểu tình đời, nhưng Tinh Ngôn nhìn ra được, với tính khí trẻ con hoạt bát khiêu thoát như thế, khiến cho tiểu nữ oa càng thấy rất cô độc.

Mãi đến hôm qua, lần thứ nhất trong đời, bị thiếu niên bán bùa chú, ép hiện nguyên hình ở trước mặt mọi người. Tuy trong lòng tiểu nữ oa này, tối kỵ nhất là lộ ra chỗ khác nhau với con người ở trước mặt đám đông, nhưng nó lại cảm thấy nhất cử nhất động, lời nói, nụ cười của thiếu niên, toát lên một sự chân thành thiện ý mà nó chưa từng cảm thụ.

Lúc nói đến chỗ này, gã đệ tử Thượng Thanh cung Trần Tử Bình này giờ đứng bên cạnh lắng nghe, cũng nghe ra vẻ xấu hổ trong ngữ khí của cô nhóc. Nghe nó nói tiếp với Tinh Ngôn:

"Hôm qua khóc om sòm như thế, nhưng không phải là khó chịu trong lòng!"

"Cảm giác kì quái thế này, ngẫm nghĩ một ngày, cuối cùng hiểu được, đại ca ca không có giống người khác, lần đầu tiên ta được đối xử tốt như thế, vì vậy mới khóc".

"Trước đây những người khác, hoặc gọi ta là tiểu yêu quái, hoặc không nói lời thật với ta".

Nói đến đây, cặp mắt trong veo của tiểu nữ oa, bắt gặp liếc qua Trần Tử Bình.

"Ách..", thấy phản ứng của cô nhóc này như thế, gã đệ tử Thượng Thanh cung cảm thấy rất là hổ thẹn, quay đầu nhìn chỗ khác, giả bộ như không thấy.

"Ta cũng giống như hần, cùng đi theo huynh, được không?"

Nói xong câu nói lúng cùn này, thì cặp mắt vàng nhạt như màu nước ráng chiều của cô nhóc, tràn đầy kì vọng nhìn chăm chăm vào vị "Đại ca ca".

"Chuyện này..."

Nghe xong câu chuyện của tiểu cô nương, trong lòng Tinh Ngôn cũng rất cảm động, liền định buông lời đáp ứng.

Chỉ là, lúc này đột nhiên lại nghe thanh âm của gã Trần Tử Bình ở bên đều đều truyền đến:

"Trương đạo huynh, vô luận thế nào, chuyện này ngàn vạn lần không thể được".

"..."

Nghe gã đệ tử Thượng Thanh cung bên cạnh nhắc nhở, Tinh Ngôn mới bắt chợt giật mình tỉnh táo, khoe miệng không khỏi treo nét cười khổ không biết làm sao. Chuyện này là không thể, nếu đổi lại là lúc bình thường, thấy được tiểu nữ hài ngây thơ khả ái, không nơi nương tựa, lại tin tưởng mình như thế, đối với yêu cầu đồng hành của nó, dĩ nhiên là hoàn toàn đồng ý!

Chỉ là hiện tại, lời nhắc nhở của Trần Tử Bình không phải là không có đạo lý. Nghĩ đến hành trình lần này, Tinh Ngôn thật sự không thể đáp ứng. Suy cho cùng, đích đến lần này của y, chính là danh môn đại giáo Thượng Thanh cung số một thiên hạ, nếu mang theo tiểu nữ oa do dị thú hóa thành, đúng là có điểm khiến người ta kinh hãi. Không nói cái khác, chỉ cần nhìn gã đệ tử Thượng Thanh cung đồng hành, đối với hai chữ "Yêu quái" hết sức căm giận, thì biết chuyện này quyết không thể được.

Nhìn tiểu nữ oa đã quen bị xem là "Dị loại", hiện tại trong đôi mắt trong trẻo, tràn trề sự kính phục và hâm mộ với mình, nhưng nghĩ đến hàm nghĩa trong câu nói của Trần Tử Bình vừa rồi, Tinh Ngôn cảm thấy rất khó xử:

"Tiểu muội muội, đa tạ muội đã tin ta như thế! Chỉ là, ca ca lần này phải đi, lại là một nơi rất bất tiện, thật sự không thể mang muội đi cùng".

Nghe Tinh Ngôn hình dung về Thượng Thanh cung như thế, lúc này gã đệ tử Thượng Thanh cung ngay thẳng Trần Tử Bình, lại không có chút bất mãn nào, ngược lại còn như rút được gánh nặng trong lòng:

"Hà! Đúng là ta đã quá lo, Trương đạo huynh trong việc phân biệt phải trái đúng sai, quả nhiên là rất rõ ràng".

Còn tiểu nữ oa đó, nghe Tinh Ngôn nói thế, thì có chút hoảng hốt, vội lên tiếng:

"Ca ca, ta không phải là tiểu hài tử! Không cần huynh phải lo cho ta!"

"Ai...tiểu muội muội rất biết chuyện, ta biết là như thế, ca ca lần này phải đến một nơi, đối với ta mà nói, quả thật là hết sức, hết sức nguy hiểm! Vì thế, cho dù muội rất ngoan, cũng không thể để muội đi cùng ta được".

"Ồ...đại ca ca liệu có phải vì người ta là tiểu hồ ly, chán ghét người ta, mới không muốn mang người ta đi cùng?"

"Ách.."

Nghe lời này của tiểu nữ oa, Tinh Ngôn có chút dở cười dở khóc:

"Là ai nói muội là tiểu hồ ly vậy?"

"Rất nhiều người nói như thế!"

"Ặc ặc, bọn họ đều không biết, tiểu muội muội tuyệt đối không phải là hồ ly bình thường!"

"Úy! Ta cũng thường cảm thấy ta khác xa với những con hồ ly khác. Ta là một con hồ ly đặc biệt, là hồ 'Yêu' ư!"

Nghe thiếu nữ ngây thơ nói năng khả ái như thế, Tinh Ngôn trong lúc dở cười dở khóc, vẫn cảm thấy có chút cao hứng, cuối cùng cũng thành công dẫn dụ nó chú ý sang vấn đề khác.

"Tin lời ca ca đi! Tiểu muội muội kì thật tuyệt không phải là hồ ly. Tuy hồ ly cũng không có gì khó nhìn, nhưng hôm qua ca ca thấy dáng vẻ chân chính của muội muội, quả là rất xinh đẹp. Tuy ta không tả thành lời được, nhưng tin chắc muội nhất định là một tinh linh hết sức đặc biệt, hết sức tài ba!"

"Tinh linh là gì? Có phải là yêu quái không?"

"..."

"Làm yêu quái thì không thích, ta thì muốn làm người".

Tiểu nữ oa bình tĩnh thốt ra câu này.

Lời nói rất bình thường, nhưng trong lòng Tinh Ngôn lại sinh ra cảm giác khôn khổ khó tả. Trấn định tâm thần, thiếu niên nặn lên một vẻ mặt tươi tắn:

"Hà...muội còn nhỏ, không biết chỗ tốt của làm yêu! Kì thật, có muốn nghe một bí mật của ca ca hay không?"

"Hà? Là gì vậy?"

"Ca ca của muội, kì thật cũng là một con yêu quái!"

"Thật vậy không?"

"Đúng thế! Vì thế ta cảm thấy, chúng ta làm yêu quái, cũng không có gì không tốt cả!"

"A! Vậy đại ca ca vốn là thứ gì? Là tiểu hồ ly, hay là đại câu câu?"

"Ách...nói đến thật hổ thẹn, ta đến giờ vẫn chưa có bản lĩnh hiện nguyên hình!"

"Dùng bùa chú lợi hại nhất của huynh vẫn không được sao?"

"Đúng vậy! Ta mỗi ngày từ sáng sớm đến chiều tối, đều dán lên người một tấm đạo phù, các tấm đạo phù đều khác nhau. Thế nhưng thử qua mấy trăm đạo phù, đến hôm nay vẫn còn chưa thể hiện xuất nguyên hình, không biết bản thân là gì! Ai, thật là hổ thẹn!"

"A...vậy đúng là đáng tiếc, ngày trước người ta còn biết bản thân là con tiểu hồ ly, tuy nhiên hiện giờ đã biết là không phải..."

"Ặc ặc, đúng thế đúng thế!"

"Hi...đá tạ ca ca đã nói dối để ta vui, ta biết ca ca thật lòng không muốn gạt ta. Không thể mang ta đi thì nhất định có lý do. Ta không phải là không hiểu chuyện, cứ tiếp tục quấy rầy ca ca!"

"Ách!"

Tinh Ngôn đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng bừng.

"Hi! Vậy ta cũng không làm lỡ hành trình của ca ca nữa, ta vào rừng tre, tìm con tiểu hồ ly hôm qua chơi đây!"

"Ừ, đi đi!"

Nhìn tiểu nữ hài nhẹ nhàng xoay lưng bước đi, Tinh Ngôn cảm thấy trong lòng dường như rất khó chịu. Bản thân mười mấy ngày trước phải ly khai Nhiều Châu, nơi đã sinh sống nhiều năm như thế, vẫn không thấy khó chịu như hiện tại.

Đang định xoay người lên lừa đi tiếp thì Tinh Ngôn lại thấy tiểu cô nương đã đi xa xa, đột nhiên quay ngoai chạy thẳng đến chỗ y.

"Tiểu muội muội, ta..."

"Không phải, ta rất ngoan mà! Chỉ là người ta đột nhiên muốn hỏi, liệu có thể giúp người ta một việc gấp hay không".

"...Muội nói đi, chỉ cần ca ca có thể làm, nhất định giúp!"

"Hi! Người ta đã không phải là tiểu hồ ly, vậy cái biệt hiệu "Tiểu hồ yêu" mà người đời đặt cho ta, hiện cũng phải đổi lại rồi. Thế nhưng, xem ra dường như bọn họ cũng không thể đổi danh hiệu cho ta được, vì thế muốn nhờ ca ca nghĩдум một cái!"

"A, chuyện này không thành vấn đề! Đợi ta nghĩ một chút, tìm cho muội một danh hiệu thật hay!"

"Hi...quá tốt rồi!"

...

Nhìn phong cảnh núi non mùa xuân tươi đẹp, rừng tre nối nhau bạt ngàn, thần sắc Tinh Ngôn ngưng trọng, trầm ngâm một hồi lâu, mới quay đầu lại, nói với nữ hài nhân đang yên lặng đứng chờ ở bên:

"Gọi là 'Quỳnh Dung' nha!"

"Quỳnh Dung?"

"Ừ! tâm địa của muội ngày thơ khá ái, rất giống quỳnh cư mỹ ngọc vô cùng thuần khiết. Quỳnh ngọc này rất có danh, trong sách có viết 'Đầu ngã dĩ mộc qua, Báo chi dĩ quỳnh cư' (Kinh Thi - Mộc qua người tặng ta, Quỳnh cư ta đáp lại)".

Tuy tiểu nữ oa này hiển nhiên không hiểu mấy câu trích dẫn kinh điển của y, nhưng thiếu niên vẫn trịnh trọng giải thích với nó.

Nói đến chỗ này, thiếu niên máy động trong lòng:

"Tiểu nữ hài này đối với ta, liệu có phải là 'Đầu ngã dĩ mộc qua, Báo chi dĩ quỳnh cư' hay không? Ai!"

"Còn chữ 'Dung'?"

"À, Dung, là diễn tả tình trạng hân hoan cổ vũ, cũng là đáng vẻ cao hứng. Ca ca đặt chữ này cho muội, chính là hy vọng muội có thể luôn luôn vui vẻ hạnh phúc!"

"Hi! Ta rất vui!"

Nói xong, tiểu nữ oa đi sang bên đường bẻ một nhánh trúc nhỏ, đưa cho Tinh Ngôn, nói:

"Người ta không biết chữ, ca ca vẽ trên đất cho người ta xem!"

"Được!"

Tĩnh Ngôn nhận lấy đoạn trúc, tìm một chỗ đất mềm, vận đủ khí lực, nét chấm nét ngang, nét phẩy nét sổ, viết ra hai chữ "Quỳnh Dung" hết sức ngay ngắn.

"A! Danh hiệu này rất đẹp! Ta nhớ rồi, đa tạ ca ca!"

"Đúng rồi, vừa nãy Quỳnh Dung có một câu quên nói với đại ca ca: Trên người ca ca, có một mùi vị rất thân thiết, rất thú vị. Hi, đã nói rồi, ta đi đây!"

Dứt lời, tiểu nữ oa bẻ ngoài rất vui vẻ, nhảy chân sáo đi.

Qua chốc lát, thân hình của Quỳnh Dung đã biến mất trong bóng tre đong đưa ken kịt.

Núi xanh tịch liêu, không một tiếng người, chỉ có gió lùa vào lá tre, phát ra tiếng xào xạt không thôi.

Ngần ra một hồi, người thiếu niên đưa mắt tiễn nữ hài đi, tựa hồ nhớ đến gì đấy. Chỉ thấy y rút cây sáo ngọc "Thần Tuyết" dặt ở bên hông, nhìn khe núi chập chùng trước mắt, lớn giọng hô:

"Quỳnh Dung, khúc nhạc này, là ca ca tặng cho muội!"

Sau đó, bên sơn đạo khuất trong bóng tre um tùm, có một khúc sáo uyển chuyển du dương, như xướng như kêu, vang vọng cuộn quện trong chập chùng núi xanh...

Đội lân dư âm mềm mại, khoan khoát, cuối cùng lẫn mất vào núi xanh, người thiếu niên thổi sáo cũng cất sáo lại vào người, leo lên lưng lừa, nói với gã đệ tử Thượng Thanh cung còn đang đắm chìm trong khúc sáo uyển chuyển:

"Chúng ta đi thôi".

"Ách..."

Nghe Tĩnh Ngôn gọi, Trần Tử Bình như vừa tỉnh khỏi cơn mộng, vội vàng nhảy lên lưng lừa.

Vị Trần đạo huynh này, hình như vẫn còn cảm xúc, nói với Tĩnh Ngôn:

"Không ngờ, cây sáo này của Trương đạo huynh, thổi lên hay đến như thế. Sớm biết trình độ của huynh thế này, hôm qua đã không cần bán bùa rồi..."

Nói đến chỗ này, Trần Tử Bình hình như nhận thấy lời nói của mình có chút thất lễ, liền vội ngưng không nói tiếp.

Bất quá, Tĩnh Ngôn nghe lời của gã thì cũng chẳng có cảm giác gì:

"Hà...đa tạ lời khen! nghe được chứ? Ta vốn nhờ vào sáo này để lẫn lộn kiếm sống đó nha!"

Nói đến đây, Tĩnh Ngôn đột nhiên biến thành chán nản:

"Ai, Trần đạo huynh, ta gạt người rồi, ta thấy rất có lỗi với nữ oa nhi đó. Ta trước giờ không biết, bản thân còn là một người đáng ghét như thế!"

"Đây...chuyện này sao lại nói thế? Đạo huynh không cần quá tự trách. Đây không phải là gạt người, nó chỉ là một con yêu mà thôi!"

Thiếu niên ngơ ngác, tựa hồ không hề nghe Trần Tử Bình phân giải. Trong nháy mắt, trên sơn đạo lại rơi vào im lặng, bên tai chỉ nghe tiếng vó lừa "Lộp cộp" gõ vào mặt đá núi.

Qua một hồi, bỗng nghe có tiếng nói thình lình cất lên, phá vỡ không gian yên ắng:

"Ta sẽ quay lại tìm muội!"

Lời nói vang vọng có lực, âm âm phiêu đảng trên bầu không núi xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 74: Lãm Tú La Phù, Can Đảm Hú Nhược Xuân Phong.

"Ta sẽ quay lại tìm muội!"

Tuy đang chìm trong gió núi mùa xuân lồng lộng, cả người như tan lẫn vào trong mênh mông, nhưng câu nói của Tinh Ngôn, lại rất có lực, vang vọng giữa các vách núi, dư âm lượn lờ không dứt.

"Ách!...đạo huynh đã có lòng như thế, ngày sau trở lại thăm La Dương, cũng chưa hẳn là không thể".

Gã đệ tử Thượng Thanh cung cương nghị Trần Tử Bình bên cạnh thiếu niên, cũng không phải là người gỗ đá. Hiện tại thấy vẻ kiên nghị trên mặt thiếu niên, biết nói nhiều cũng không có ích gì, do đó, chỉ là nhẹ giọng khuyên giải, không nhắc đến mấy lời kiêu như người, yêu không đứng chung gì gì nữa.

Thế là, hai người hai lừa, cứ theo sơn đạo khá bằng phẳng ở ngoại ô La Dương, không nhanh không chậm cứ nhằm phía trước mà đi.

Hiện tại, trong vùng sơn dã mà hai người Tinh Ngôn đang đi, khắp nơi đều là tre xanh mọc thành rừng. Gió lùa qua từng mảng tre ngăn ngắt, tiếng lá khua xào xạt truyền vào tai hết như tiếng sóng biển.

Nếu phóng mắt ngóng ra xa thì có thể nhìn thấy, những đồi núi nhấp nhô chạy dài trước mắt, toàn bộ đều bị những khu rừng tre xanh trĩu bao phủ. Tháng tư vốn là thời điểm cực thịnh của mùa xuân, những cánh rừng tre này, sinh trưởng rất nhanh. Có những mảng tre xanh trĩu rậm rạp, xen lẫn những mảng lá non mới nhú xanh nõn, tất cả toát lên một sức sống tràn trề.

Do đó, hiện tại Tinh Ngôn từ trên lưng lừa, ngóng ra quần sơn trùng điệp ngoài xa, cả một vùng núi rừng mùa xuân biếc xanh sum tùm, hết như một dải lụa nhuộm xanh chỗ đậm chỗ nhạt. Thỉnh thoảng, trên dải lụa xanh này còn nhìn thấy những lát mỏng trắng lóa, lấp lánh dưới ánh nắng, đây chính là những cụm Đổ quyền rừng nở hoa xuân.

Gã đệ tử Thượng Thanh cung ngồi trên lưng lừa bên cạnh, lúc này thấy sắc xuân sơn dã dạt dào trước mắt, cũng cảm thấy vô cùng vui tươi thanh thản.

Khi Trần Tử Bình vừa ngắm cảnh đẹp trước mặt, vừa suy tính xem còn mấy ngày nữa mới về đến Thượng Thanh cung, thì đột nhiên nghe thiếu niên bên cạnh, sau khi trầm mặc một trận, cuối cùng phá vỡ yên lặng, lên tiếng hỏi:

"Trần huynh, ta có một chuyện không rõ, không biết có thể chỉ bảo hay không?"

"Trương đạo huynh có nghi vấn gì? Cứ nói ra hết đi, không cần đa lễ như vậy".

"À, là thế này, ta thùy chung không biết, vì sao Trần đạo huynh đối với tinh linh dị loại, hình như có thiên kiến sâu sắc như thế?"

"Ách..."

Vừa nghe lời này của Tinh Ngôn, Trần Tử Bình chợt ngẩn ra. Qua chốc lát mới có phản ứng, "Tinh linh dị loại" trong miệng thiếu niên này, rốt cuộc là có hàm ý gì. Trần Tử Bình ngẫm nghĩ qua, rồi nghiêm túc nói với Tinh Ngôn:

"Trương đạo huynh, kì thật tôi cũng đang muốn nói chuyện này với huynh. Có thể thời gian huynh gia nhập Thượng Thanh cung quá ngắn, chưa từng nghe qua giáo huấn của các trưởng lão trong giáo, tất nhiên là không biết chỗ hiểm ác của mấy yêu nghiệt. Mấy sơn yêu đã quái thành tinh này, tuy có vài pháp thuật, hoặc cũng có thể biến hóa thành hình dạng người, nhưng lại chưa từng hấp thu việc giáo dục, hành sự có nhiều điều quý dị, không theo luân lí, thường tàn sát bừa bãi, gây họa cho chúng nhân thế gian.

"Người trong chính giáo chúng ta, một lòng hướng đạo, chính là vì muốn lĩnh ngộ chân nghĩa đạo giáo, tu luyện chân pháp đạo gia, không hiềm gian hiểm, trừ diệt những yêu nghiệt hại người trên thế gian, đây cũng là lời giáo huấn thường ngày của trưởng lão trong giáo. Đệ tử Thượng Thanh cung chúng ta, luôn ghi nhớ lời này trong tâm!"

Nói đến chỗ này, gã đệ tử Thượng Thanh cung ngữ khí sục sôi, thần sắc trên mặt cũng đầy thành kính.

"A, thì ra như thế. Vậy có phải cứ hễ là tinh linh không phải tộc loại ta, thì đều là yêu tà phải bị trừ diệt hết hay không?"

"Đó là dĩ nhiên. Cái gọi là 'Không phải tộc loại ta, tâm địa chắc chắn quái dị', yêu quái thành tinh, thế nào cũng hại người thôi!"

"Thế nhưng. Quỳnh Dung nữ oa vừa này, có tàn hại bọn ta đâu?"

"Ách...chuyện này..."

Nhớ đến hành động khả ái của Quỳnh Dung tiểu nữ oa, vị đệ tử Thượng Thanh cung đang hùng hừng chính khí, cũng nhất thời tắc lời.

Bất quá, hiện tại trong lòng Trần Tử Bình, đã định chủ ý, phải xóa bỏ triệt để dạng suy nghĩ ngược ngạo như thế trong đầu của người đệ tử đồng môn

mới nhập đạo môn này. Phải biết, thiếu niên này hiện tại đang đi đến La Phù Sơn để đảm nhiệm chức vụ Đường chủ của "Tứ Hải đường". Nếu như y đạo tâm không kiên định, gây ra sự thể gì đấy thì chẳng phải là chuyện thường!

Nghĩ đến chỗ này, vị đệ tử Thượng Thanh ôn hậu kiên nghị, càng cảm nhận được trách nhiệm trọng đại của bản thân. Khẽ trầm ngâm, gã liền nghĩ được một thuyết pháp hợp tình hợp lý:

"Đạo huynh lòng vẫn quá mềm yếu, tiểu yêu nữ đó còn nhỏ, nếu như đợi nó lớn hơn một chút, khi đó dã tính của nó sẽ bộc lộ ra. Đạo huynh ngàn vạn lần chớ bị dáng vẻ xinh đẹp bên ngoài của nó mê hoặc, phạm là chửi vật trên thế gian, càng sáng lạn thì chỗ có hại càng lớn. Giáo chủ Lý lão chân quân trong giáo ta từng giáo hối. 'Ngũ âm khiến người điếc tai, ngũ sắc khiến người mù mắt...'"

"Ách... lời này của đạo huynh cũng có lý. Chỉ bất quá, đạo huynh có từng nghĩ qua, các loại thánh linh như Thần long, Huyền vũ, cũng đâu phải là tộc ta, bọn họ cũng là yêu tà ư?"

"Mấy... mấy thánh linh này, con người chúng ta còn theo không kịp... đương nhiên không thể liệt vào trong dạng yêu tà. Yêu tà mà tôi nói, là những dạng sơn tinh thảo quái, không phải..."

Lúc nói câu này, Trần Tử Bình đã không còn hùng hực khí thế như lúc nãy, câu nói cứ ngắc nga ngắc ngứ. Ngay lúc gã ấp a ấp úng thì bị Tinh Ngôn cắt ngang:

"Kì thật, Trần đạo huynh, ta cảm thấy là, chúng ta vì những long, phượng, loan, lân, là những tiên linh thần thú thế gian khó gặp mà tôn kính nó, tán dương nó, chúng ta vẫn thường tự thẹn không bằng. Nhưng khi đụng sơn yêu dã quái không bằng chúng ta, thì chán ghét bọn chúng, phi báng bọn chúng, đều muốn nhanh chóng trừ diệt bọn chúng. Như vậy, há không phải là có chút nịnh bợ sao?"

"Theo ta thấy, như trong nhân loại chúng ta, có phân biệt thiện ác. Thế thì những loài tinh linh dị quái, cũng không thể gán ghép toàn bộ đều là xấu được".

"Lý lão quân cũng nói qua, 'Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật như số cẩu' (Trời đất bất nhân, xem vạn vật như chó rom), ở trước trời đất mệnh mông vô vi này, chúng ta cùng với tinh, quái, gỗ, đá, có khác nhau chỗ nào?"

Một phen biện luận của Tinh Ngôn, tuy ngữ khí bình thường, nhưng gã đệ tử Thượng Thanh cung nghe vào tai, lại như tiếng sấm dậy:

"Thuyết pháp này trước giờ chưa từng nghe qua... Bất quá, hình như cũng không có cách nào phản bác. Đúng rồi, đối với loài long, phượng, loan, lân, chúng ta vì sao không cho là yêu, ngược lại cho là thần? Bọn họ cũng đâu phải là tộc loại ta! Đây..."

Trong nhất thời, gã đệ tử Thượng Thanh cung Trần Tử Bình, chỉ cảm giác niềm tin mà bản thân luôn tin tưởng không nghi trước giờ, vào thời khắc này, tựa như đã bị toạt ra một lỗ hổng.

Bất quá, dù sao thì quan niệm đó cũng đã ăn sâu trong đầu. Sau một hồi ngẩn ngơ, gã đệ tử Thượng Thanh cung tự nghĩ an ủi mình:

"Ồ, chắc không phải là như thế, nhất định là do ta đạo pháp nông cạn nên không giải thích được chỗ đó. Đây là tiêu chí mà người đạo giáo bọn ta trước giờ luôn tuân theo, chắc chắn không thể nào sai được!"

Hiện tại, Trần Tử Bình tựa hồ đã tìm được một viên Định tâm hoàn, tâm tình nhanh chóng bình tĩnh lại một chút.

Lúc này, Tinh Ngôn cũng không nói tiếp. Hai người cứ mặc kệ con lừa đang cười, để cho nó thông thả, men theo sơn đạo quanh co mà đi.

Người hỏi ta đáp, hai người Tinh Ngôn và Trần Tử Bình, cứ như thế ngày đi đêm nghỉ, cuối cùng sau khi ly khai La Dương bảy ngày, đã đến dưới chân La Phù Sơn, trụ sở chính của Thượng Thanh cung.

Hiện tại, đã cuối tháng tư.

Hai người Tinh Ngôn và Trần Tử Bình đang đi bộ trên sơn đạo dẫn lên La Phù Sơn.

Ở Truỵện La huyện thành cách La Phù Sơn không xa, Tinh Ngôn đã định giá hai con lừa cười hơn nửa tháng nay, đem bán đi. Bởi vì theo Trần Tử Bình nói, vào Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn, đường lên hết sức hiểm nguy. Mấy con lừa này không những không thể cười, ngược lại còn gây phiền phức.

Suốt đường đi, Trần Tử Bình đã đem tình cảnh của Thượng Thanh cung La Phù sơn, kể qua đại khái với Tinh Ngôn. Hiện giờ, hai người đang nhắm chủ điện của Thượng Thanh cung, tọa lạc trên đỉnh Phi Vân của La Phù Sơn.

La Phù Sơn, là một trong mười đại động thiên của đạo giáo, là động thiên đứng thứ bảy, danh xưng "Chu minh diệu chân chi động thiên", thường gọi "Chu minh động". Chân núi La Phù "Động thiên thứ bảy" này, quả thật không nhỏ, phương viên hơn năm trăm dặm, thanh u linh tú, sương khói vân vít, đứng là hùng phong tiếp nối, tuần mạch liên miên.

Tòa núi lớn này, bao nhiêu đời đều phong cho đại phái trong đạo giáo, Thượng Thanh cung.

Còn Thượng Thanh cung La Phù Sơn mà hiện tại Tinh Ngôn đang vào, kì thật không chỉ có một đạo quán. Trên đỉnh Phi Vân, ngọn chủ của La Phù sơn, cùng ba ngọn khác vây quanh, đều có đạo trường. Trong Thượng Thanh cung, phân chia thành "Nhị các nhị đường tứ điện".

Đứng đầu trong "Nhị các", chính là "Quan Thiên các" vang danh đạo môn của Thượng Thanh cung, là nơi các trưởng lão có bối phận cực cao trong trong giáo tinh tu. Một các khác, là "Thiên nhất các", nơi tàng trữ kinh sách trong Thượng Thanh cung. Quan Thiên các và Thiên Nhất các, đều ở trên đỉnh Phi Vân.

Đối với Thiên Nhất các, Tinh Ngôn hơi có ấn tượng, hình như lão đạo Thanh Hà, năm xưa từng là "Cao cấp đạo sĩ" của Thiên Nhất các.

Tiếp dưới là "Nhị đường", "Thiện Sự đường" và "Tứ Hải đường". Thiện Sự đường phụ trách quản lý các loại chuyện lung tung, tạp vụ trong giáo, cũng ở trên đỉnh Phi Vân. Tứ Hải đường, là đường của đệ tử tục gia Thượng Thanh cung, ở trên Bão Hà phong, một trong ba ngọn vây quanh ngọn Phi Vân. Tinh Ngôn lần này đến Thượng Thanh cung, chính là để đảm đương chức vụ Đường chủ của Tứ Hải đường.

Bộ phận chính của Thượng Thanh cung gồm có "Nhị các nhị đường tứ điện", trong cấu tạo đó, tứ điện là cuối cùng, bao gồm:

Thượng Thanh điện trên đỉnh Phi Vân, Sùng Đức điện trên Chu Minh phong, Hoàng Pháp điện trên Bão Hà phong, và Từ Vân điện trên Úc Tú phong.

Thượng Thanh điện chính là chủ điện của Thượng Thanh cung. Sùng Đức điện thì chủ yếu nghiên cứu kinh nghĩa đạo gia. Hoàng Pháp điện, chủ yếu nghiên tập pháp thuật đạo gia. Từ Vân điện, chính là chỗ tu luyện của nữ đệ tử Thượng Thanh cung. Trong bốn điện này, mỗi điện đều có thế mạnh của nó. Tuy đệ tử Thượng Thanh đều phải thuộc vào một trong bốn điện trên, nhưng ngoại trừ Từ Vân điện có đặc thù riêng, ba điện còn lại, đối với đệ tử Thượng Thanh mà nói, không có giới hạn rõ ràng. Chẳng hạn, đệ tử trong Sùng Đức điện, nếu phù hợp yêu cầu, thì có thể đến Hoàng Pháp điện tu tập pháp thuật. Còn đệ tử Hoàng Pháp điện, cũng có thể đứng giờ đến Sùng Đức điện nghiên cứu kinh nghĩa đạo gia. Đường nhiên, nữ đệ tử trong Từ Vân điện, cũng có thể đến ba điện kia để tu tập.

Các xưng hô bốn điện như thế, kì thật cũng là cách gọi tương đối trong Thượng Thanh cung, chứ thực tế trên tám biển chính thức của mỗi điện, đều chỉ có một chữ "Quan".

Hiện tại, gã Trần Từ Bình, đệ tử Hoàng Pháp điện của Thượng Thanh cung, theo phân phó của trưởng lão trong giáo, đang mang vị Đường chủ tương lai của "Tứ Hải đường", đi trên sơn đạo cao và dốc, lên Thượng Thanh điện trên đỉnh Phi Vân.

Thiếu niên Trương Tinh Ngôn, cuối cùng vào năm mười bảy tuổi, đã được gia nhập vào danh môn đạo giáo vang danh thiên hạ, Thượng Thanh cung!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 75: Vân Phù Lộ Khúc, Định Điện Tương Phùng Nhân Bất Thức.

Động thiên bất dạ, phúc địa trường xuân.

Dật Danh.

"Cuối cùng cũng đến rồi!"

Đi trên sơn đạo dẫn lên La Phù Sơn, gã Trần Từ Bình lúc thường chẳng thể nào vui vẻ ra mặt được, hiện tại cũng hết sức cao hứng.

"Đúng rồi, cũng đi hơn nửa tháng rồi. Không ngờ La Phù cách Nhiều Châu ta xa đến thế!"

"Hà...nếu tương lai chúng ta cũng có thể học được pháp thuật ngự kiếm phi hành, thì không cần phải cực khổ thế này!"

"Ách? Thật có pháp thuật ngự kiếm phi hành sao?"

Tinh Ngôn hết sức kinh ngạc.

"Đúng thế, trong Thượng Thanh cung ta, có không ít tiền bối luyện được thuật này. Chỉ là, trong đám hậu sinh tiểu bối bọn ta, có thể ngự kiếm phi hành thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nghe trưởng lão trong giáo nói, thuật ngự kiếm phi hành, nếu không có đạo hạnh nhất định, thì không luyện được".

"Phàm nhân chúng ta, cũng thật có thể bay trên trời à? Thật là không thể tưởng tượng...Bất quá, hôm đó ở Mã Đề Sơn chứng kiến Linh Thành tiên trưởng hóa cầu vồng làm cầu, thì biết pháp thuật của Thượng Thanh cung, quả là bất phàm. Cũng không biết tương lai ta có cơ duyên có thể tu tập được mấy pháp thuật cao thâm này hay không!"

"Hà hà, Trương đạo huynh đã có lòng như thế, ngày thành công cũng sẽ đến thôi, tất cả cứ tùy duyên".

Hai người đi trên con đường núi rợp bóng cây, vừa đi vừa nói chuyện.

Tiến vào La Phù Sơn không lâu, Tinh Ngôn liền cảm nhận được, đi trên sơn đạo rợp bóng cây này, có một làn khí mát lạnh lùa vào mặt, lỗ chân lông khắp toàn thân lập tức đều giãn nở ra, cả người trên dưới hết sức sảng khoái. Thiếu niên nhin không được khen ngợi:

"À...Vùng núi La Phù, không then là động thiên tiên gia, quả nhiên không giống tầm thường. Vừa mới tiến vào, đã cảm thấy thân thể mát lạnh, tinh thần vô cùng thanh thoát!"

"Đúng thế, rất mát mẻ sảng khoái. Bất quá, vào trong núi, không khí so với ngoài này còn mát lạnh hơn một chút".

"...Vậy à".

Trước khi tiến vào La Phù Sơn, tuy chỉ mới sáng sớm cuối xuân, nhưng khí trời đã bức bối. Hiện tại hai người đi trên sơn đạo này, tán cây dày đặc che khuất ánh nắng, gió mát trập trập. Trên vách đá bên đường, thỉnh thoảng có nước suối chảy ra, càng khiến người ta thêm sảng khoái. Mấy thứ này đều thuộc tự nhiên tựa hồ chẳng có quan hệ với tiên sơn động phủ.

Thấy Tinh ngôn có chút lúng túng, Trần Tử Bình mỉm cười nói:

"Bất quá, La Phù Sơn mà giáo ta đặt đạo quán, được xếp là một trong mười đại động thiên, tự có chỗ đặc dị của nó. Chẳng hạn như trong các ngọn núi ở La Phù này, có không ít ngọn quanh năm tuyết trắng lóa, nhưng ngọn chủ Phi Vân, nơi đặt Thượng Thanh điện, tuy là ngọn cao nhất của La Phù, nhưng bốn mùa như xuân, cho dù ở chỗ cao nhất trên đỉnh Phi Vân, cả năm hoa lạ nở khắp nơi, cây xanh chen chúc nhau".

"...Thật thần kì!"

Tinh Ngôn đã đọc qua mấy cuốn thi thư, lại lăn lộn trong phố chợ nhiều năm, cũng coi được là có nhiều kiến thức. Nhưng hiện tại nghe Trần Tử Bình miêu tả khí phái tiên sơn này, thì cũng tắc lưỡi không thôi.

"Hiện tại chúng ta chỉ là mới bắt đầu trào lên, còn chưa thấy được nhiều chỗ kì lạ. Nhưng đi thêm một đoạn nữa, thì dần dần sẽ thấy được chỗ kỳ diệu của La Phù động thiên ta".

Quả nhiên, Tinh Ngôn lúc đầu cảm thấy phong cảnh núi non nơi đây cũng hoàn toàn bình thường, so với núi non thấy được suốt hành trình, tựa hồ cũng không có khác biệt nhiều. Nhưng đường núi này, càng đi lên thì dần dần nhận ra được, La Phù Sơn quả thật không giống với các núi khác.

Dần dà, Tinh Ngôn thấy được bên con đường núi gấp ghe, có không ít hoa cỏ cây cối mà ngay cả người vùng núi như y cũng chưa từng thấy qua. Còn trong lùm rậm, thường thấy một vài con thú nhỏ có sắc lông, hình dáng rất là đặc biệt, thấp thoáng rồi biến mất trong rừng.

Các giống chim trên đường đi cũng dần dần đa dạng. Rất nhiều giống chim sắc lông rực rỡ, bay nhảy trên những nhánh cây cạnh con đường, tiếng hót uyển chuyển êm ái, lúc nhanh lúc chậm, rất là vui tai.

Những con chim này hình như không có sợ người. Chẳng hạn, Tinh Ngôn thấy mấy con chim đầu có lông vàng, đuôi dài đỏ rực, rất giống phượng hoàng trong truyền thuyết, cất tiếng líu lo, theo hai người Tinh Ngôn cả một đoạn dài, cứ bay vòng vòng trên đầu bọn họ không thôi.

"Khà...chim trên La Phù Sơn cũng nhiều thật!"

Bóng chim tung tăng, Tinh Ngôn nhìn hoa cả mắt, vô cùng thích thú.

"Đúng vậy! Trên La Phù sơn xưa nay vẫn có rất nhiều trân cầm dị thú, chỉ có điều..."

"Sao?"

"Chỉ là nhận thấy, hôm nay trên con đường này, chim chóc tập trung hơn ngày thường rất nhiều. Bình thường, con đường này cũng rất là yên tĩnh".

"Khà...xem ra, Trương Tinh Ngôn ta rất có duyên với chim muông trên thế gian này!"

Hai người cứ cười nói như thế dọc đường, cũng không cảm thấy mệt mỏi vì đang lên núi.

Tinh Ngôn đang mãi miết bước đi, bỗng nghe Trần Tử Bình bên cạnh nói:

"Trương đạo huynh nhìn về trước xem".

Tinh Ngôn nghe vậy ngẩng đầu nhìn, thì thấy ở chỗ cây cối hai bên đường thưa thớt phía trước, có một khối thạch bích rất lớn, sừng sững trên sơn đạo trước mặt, hết như một con mãnh hổ đang ngồi xoạc ra đó, chắn ngang con đường lên núi.

Trên mặt khối đá đó, khắc bốn chữ triện lớn:

"Đệ thất động thiên".

Mặt trời buổi sớm chiếu xuống bị khối đá chắn lại, tán phát sau lưng nó vô số ánh hào quang. Khối đá với mấy chữ lớn lâu đời này, từ trên cao nhìn xuống, ngạo thị trước người thiếu niên vừa đến La Phù.

Chỉ là, tuy phải ngược lên nhìn, nhưng thiếu niên không thấy có bất kỳ cảm giác áp bức nào. Lần đầu tiên mắt thấy khối đá thiên nhiên khí thế hùng hồn như vậy, Tinh Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng xuất phát một cỗ khí thế hào hùng khó tả. Trong đầu gấp rút xoay chuyển tìm mấy từ để hình dung, cuối cùng buột miệng thốt ra ba chữ vô cùng đơn giản:

"Hùng tráng quá".

Tuy hai người đã thấy khối thạch bích rõ ràng, nhưng đợi khi đến được gần nó, thì cũng mất không ít thời gian.

Đến khi Tinh Ngôn đến sát khối thạch bích, mới phát hiện khối thạch bích này kì thật chính là một khối đá núi rất lớn. Chỉ là con đường núi đến chỗ khối đá này, thì phải vòng qua dưới chân khối đá. Mà bên đường, thì là khe núi sâu hút. Chính vì khéo léo mượn địa thế như vậy, khối sơn thạch này mới đột ngột sừng sững trước mặt người lên núi là vậy. Tinh Ngôn thầm khen, năm xưa người đã chọn khối thạch bích này để khắc chữ, đúng là có suy nghĩ độc đáo.

Vòng qua khối thạch bích, Tinh Ngôn lập tức phát giác sơn lộ đang đi, trở nên khúc khuỷu, cao và dốc, đã bắt đầu phí sức để leo núi. Lại đi một đoạn nữa, hơi thở của Tinh Ngôn đã có chút nặng nhọc. Bất chợt nhìn ra xa, lại thấy trong khu rừng rậm cách đường núi không xa, hình như thấp thoáng một góc mái cong cong.

Đi vào La Phù Sơn sáng giờ, đây là lần đầu tiên Tinh Ngôn thấy có kiến trúc nhà cửa, liền vội kéo áo Trần Từ Bình, hỏi đó là chỗ nào, liệu có phải đã đến Thượng Thanh cung hay không, thì nghe Trần Từ Bình đáp:

"Đó là Bán sơn đình để người trong cung nghỉ chân. Hiện tại, đoạn đường lên Thượng Thanh cung trên đỉnh Phi Vân, chúng ta chỉ mới đi chưa được một nửa, còn chưa đến lối rẽ lên đỉnh Phi Vân nữa kia".

"..."

"Bất quá, đã đi lâu như thế, tôi cũng thấy hơi mệt, chúng ta nghỉ ngơi ở Bán sơn đình chút đi".

Thế là, hai người Tinh Ngôn và Trần Từ Bình, liền rẽ vào con đường bên cạnh dẫn vào tiểu đình trong rừng, ngồi trên bậc cấp nghỉ chân.

Gió mát len lỏi trong rừng phả vào người, không bao lâu Tinh Ngôn đã cảm thấy sự mệt mỏi tan biến hết. Dưa mắt quan sát xung quanh, thấy khắp rừng đầy kì hoa dị thảo, cảnh sắc rất đẹp và tinh mịch. Lại thấy có vô số tia sáng, len lỏi qua tán cây hắt xuống ở cách đó không xa, tựa hồ chỗ sáng ngời đó, lại là một thế giới riêng. Lập tức, Tinh Ngôn đang ngồi rảnh rỗi, liền có ý định thám xét. Quay đầu nhìn Trần Từ Bình đang nhắm mắt dưỡng thần, thấy trên mặt gã còn lộ sắc mặt mệt, Tinh Ngôn không nỡ kéo gã đi cùng, chỉ báo một tiếng:

"Trần đạo huynh, huynh ở đây nghỉ đi, ta đi vòng vòng, chốc nữa sẽ tìm huynh".

"À! Dù sao hôm nay khởi hành cũng sớm, Trương đạo huynh tùy ý du lãm đi".

Thế là, Tinh Ngôn tùy ý đi lại trong khu rừng này, thường lắm hoa cỏ cây cối trong rừng một hồi, rồi nhắm chỗ sáng đó đi đến. Đợi đến khi đến gần chỗ vô số tia sáng đó, mới phát hiện chỗ này đã đến bìa rừng. Chui ra khỏi bìa rừng, Tinh Ngôn đột nhiên phát hiện, trời đất trước mắt rải rộng mệnh mang trước mặt mình.

Nơi này chính là một mặt của chân La Phù, từ nơi này nhìn ra, xa xa sương khói lượn lờ, quần sơn nhấp nhô, vừa nhìn đã thấu tóm được hết vào tầm mắt. Bên cạnh khu rừng này cũng có một nhánh sơn đạo, quanh co men theo thể núi, tựa hồ cũng có thể thông lên đến đỉnh.

Chỉ là, nhánh sơn đạo này hình như không thường có người đi, tuy vẫn rộng rãi, nhưng bậc đá so le không đều, cỏ dại mọc tràn lan. Còn bên ngoài nhánh sơn đạo, là vách núi dựng đứng, hình như bên dưới có tiếng suối chảy. Từ chỗ này nhìn xuống, không thể thấy được đáy của vách núi này.

Tuy sơn đạo này nhìn rất nguy hiểm, nhưng đối với Tinh Ngôn vốn xuất thân là một thiếu niên ở Mã Đề sơn mà nói, thì chỉ như là đất bằng. Lập tức, Tinh Ngôn liền đi một đoạn trên sơn đạo đó, cảm giác cảnh núi hùng tráng trước mặt, cứ mỗi bước đi là mỗi biến đổi.

Ngay khi y đang chăm chú ngắm nghía quần sơn liên miên ngoài xa, thì bỗng nghe dưới núi sau lưng mình, tựa hồ có người đang ca hát đi đến:

"Đến cùng mưa gió, đạp sương khói đi, ánh tà chiếu rọi, ta về núi ta..."

Nghe thanh âm này, hình như người ngâm xướng đã hơi có tuổi, trong lời ca ẩn hiện chút thê lương. Tinh Ngôn vội quay đầu nhìn, thấy trên sơn đạo sau lưng, đang có một vị đạo nhân lớn tuổi, thân khoác áo xanh, chân mang hài cỏ, thong thả đi về hướng mình đứng.

"À, đã lên gần một nửa La Phù Sơn, chắc cũng phải gặp được vài đạo nhân Thượng Thanh cung rồi".

Trong lúc suy nghĩ, vị lão đạo áo xanh đã đến gần trước mặt. Tinh Ngôn vội né sang một bên, đối với vị đạo sĩ hiển nhiên đã nhìn thấy mình, chấp tay thi lễ.

Đạo nhân đó cũng khách khí chấp tay đáp lễ, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đội đạo nhân đi qua, Tinh Ngôn tiếp tục ngắm phong cảnh, tính ngắm thêm một chút rồi quay lại tụ họp với Trần Tử Bình.

Chỉ là, qua một hồi, thiếu niên suy tính trong lòng:

"Mấy từ ngâm xướng vừa rồi của đạo trưởng đó, rất hay và lạ, nghe thanh thoát tiêu sái vô cùng. Đây rõ ràng là một vị tiên bối đạo đức cao thâm, mắt ta kém quá rồi!"

"Thật đáng tiếc! Gặp nhau như thế, lại không kịp cầu xin chỉ giáo một ít..."

Lúc này Tinh Ngôn đang vạn phần hối hận.

"A! Đạo nhân đó đi không nhanh lắm, bây giờ ta đuổi theo, chắc cũng bắt kịp".

Chỉ là, dù Tinh Ngôn chân chạy như bay, đuổi theo một đoạn dài, nhưng trước mắt vẫn là mây trắng lượn lờ, cõi trời mênh mông, trên sơn đạo uốn lượn này, nửa bóng người cũng không thấy!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 76: Tuyệt Đỉnh Chi Đẳng, Chúng Sơn Vi Tiểu.

Hải quan tấn đầu thiên tác ngạn, sơn đẳng tuyệt đỉnh ngã vi phong.

Dật Danh.

Khi Tinh Ngôn hiểu được bản thân vừa rồi đã gặp một vị cao sĩ, liền vội vã đuổi theo, nhưng phát hiện, vị đạo nhân lớn tuổi vừa ngâm xướng vừa đi khi này, hiện đã không còn thấy bóng dáng, giống như đã biến mất trong khoảng không!

"Ồ! Thần tiên bản lĩnh như thế mà ta lại để lỡ cơ hội, đáng tiếc, đáng tiếc! Xem ra, có lẽ phúc duyên của ta chưa đủ..."

Sơn đạo vắng lặng, chỉ thấy mây trắng lượn lờ trên trời. Nhìn con đường không một bóng người trước mặt, trong lòng Tinh Ngôn hơi có cảm giác mất mát.

Nhánh sơn đạo mà thiếu niên hiện đang đứng, nằm ở một bên rừng, phía bên phải trống không, gió núi thổi đến khá mạnh. Đứng trên sơn đạo hoang lương này, trong nhất thời, Tinh Ngôn cảm thấy gió núi lùa vào áo hơi lạnh lẽo. Nhớ đến Trần Tử Bình còn nghỉ ngơi trong Bán sơn đình, đành âm ức quay về.

...

Lúc này trong khu rừng bên trái sơn đạo, có một vị đạo nhân lớn tuổi, đang ngồi trên một khối đá xanh, cõng giày gãi chân không thôi. Chỉ nghe lão ảo não than thở:

"Ai! ham đi đường tắt chi để vấp đá trẹo chân thế này, còn phải mất thời gian ngồi nghỉ...xúi quẩy xúi quẩy!"

Tạm không nhắc đến đạo nhân bị trẹo chân đó, lại nói đến hai người Tinh Ngôn và Trần Tử Bình, qua hơn một canh giờ leo núi nữa thì cuối cùng đã đến sơn môn của Thượng Thanh cung. Chỉ thấy một cánh cổng đá cổ xưa, đứng sừng sững ở con đường rẽ lên tòa chủ phong của La Phù Sơn. Cánh cổng đá cao lớn này, hình dáng đơn giản, bề mặt không có chạm trổ hoa văn gì, trên cổng chỉ treo một tấm bảng viết bốn chữ triện chung đỉnh(Chữ triện ngày xưa có lối chữ viết như cái chuông cái đỉnh gọi là chung đỉnh văn):

"La Phù Thượng Thanh".

Hơi nằm ngoài ý liệu của Tinh Ngôn đó là, giáo môn hàng đầu vang danh thiên hạ này, cánh cổng là bộ mặt của giáo môn, lại giống như đã lâu năm chưa từng vệ sinh qua, gần hai bên trụ đá, cỏ dại um tùm. Hai trụ đá này, trải qua nhiều năm bị mưa gió tấn công, có nhiều chỗ đã bị xói mòn bong tróc. Trong mấy cái hốc lõm do bị xâm thực đó, cũng đầy cỏ dại xanh um.

Bất quá, cũng chính vì cổ xưa như vậy, mới giúp Tinh Ngôn lập tức liên tưởng đến lịch sử lâu đời của Thượng Thanh cung. Có lẽ, do việc không tu sửa làm cho cánh cổng đá bị tàn phá một vài chỗ, mới khiến cho người nhìn cảm nhận được một loại khí chất cổ xưa đặc biệt. Điều này ngược lại với cảnh tượng rực rỡ của mấy giáo môn mới phát triển, càng khiến người ta tự sinh lòng kính trọng!

Đội khi bước qua cánh cổng đá vào Thượng Thanh cung, theo Trần Tử Bình leo lên đỉnh Phi Vân, ngọn chủ của La Phù sơn, Tinh Ngôn mới biết, cái gì

là động thiên cảnh giới, cái gì là thần tiên khí tượng!

Vừa rẽ vào lối lên Phi Vân phong, Tinh Ngôn phát hiện sơn đạo này còn hiểm hóc hơn so với sơn đạo đã qua. Có vài gờ đá trên đường đi, bề rộng chỉ lọt một người, phía ngoài là vực thăm sâu không thấy đáy. Lại có một đoạn bậc cấp đá, từ dưới nhìn lên, hết như dán vào trên vách đá thẳng đứng, trên dưới hoàn toàn không có điểm tựa.

Mặc dù thiếu niên lớn gan, nhưng lần đầu nhìn thấy một đoạn đường núi dốc đứng như thế, cũng không khỏi không rét mà run. Đặc biệt lúc y đi trên đoạn bậc đá lằng không đó, thì chỉ cảm thấy núi non trùng điệp trước mắt, tựa hồ như đang ùn ùn xô tới mình, khí thế đó, khiến cho người thiếu niên lần đầu lên La Phù học nghệ, không ngớt tắc lưỡi tán thán.

Nghe Trần Tử Bình nói, ban đầu lúc mở đường lên Phi Vân phong này, thợ phá núi làm đến chỗ này thì phát hiện thế núi quá hiểm hóc, khó có chỗ bám vào, đừng nói là mở đường, cả đến gần cũng rất khó khăn. Đường núi làm đến chỗ này, tựa hồ biến thành tuyệt lộ. Ngay lúc chúng nhân bó tay không nghĩ ra cách xoay sở, thì có một vị cao nhân tiền bối của Thượng Thanh cung, thi triển đại pháp lực, lằng không dùng đao chặt búa chém trên cách đá dựng đứng này, dựng lên đoạn bậc đá ngoằn ngoèo này.

Tuy đường đã mở, cũng có thể coi là qua lại thuận lợi, nhưng nhánh thạch đạo này, cho dù là treo ở giữa không trung, người đi đường, vừa nghĩ đến bản thân đang trên không đến trời, dưới không chạm đất, tư vị ở giữa âm dương này thật khiến người ta kinh hồn tán đảm. Do đó, bình thường môn nhân Thượng Thanh cần phải qua lại nhánh thạch đạo lằng không này, gọi nó là "Thần Quỷ lộ", thành thần thành quỷ, thì phải xem có thể qua được hiểm đạo này hay không. Đệ tử vừa vào Thượng Thanh cung, cũng có một quy củ bất thành văn, nếu qua được "Thần Quỷ lộ" này, lên Thượng Thanh cung bái phỏng tượng Tam Thanh tổ sư, thì mới chứng minh mình đạo tâm kiên cố, mới chính thức trở thành một môn nhân Thượng Thanh chân chính.

Đội sau khi tìm đập mặt tái qua được "Thần Quỷ lộ", lại trèo lên trên thêm một đoạn, Tinh Ngôn bỗng nhiên phát giác, bên cạnh mình, như có những mảnh sương rất mỏng trôi nổi phập phều. Thiếu niên phát giác dị trạng đó, không kịp được quay đầu nhìn. Vừa quay đầu lại thì thấy được cảnh tượng mà suốt đời Tinh Ngôn cũng khó quên:

Lúc này, trong quần sơn trước mắt, khắp nơi đều mù mịt những vẩy mây trắng lóa. Mây mù trên núi tràn ngập đất trời, đang không ngừng cuộn cuộn bốc lên, hết như biển mây đó mênh mông không giới hạn. Trong biển mây không ngớt biến ảo, chuyển động, khuếch trương này, có ba ngọn núi xanh rì, mặt cho biển mây ùn ùn lôi kéo, vẫn đứng sừng sững bất động. Dưới sự vây chặt của biển mây mù mênh mông, ba ngọn núi ở trong biển mây lơ lửng, giống hết như doanh châu tiên đảo hải ngoại trong truyền thuyết, như thật như ảo.

Thời khắc đó, ánh nắng tinh khiết từ trên trời đang chiếu xeo xéo xuống ba ngọn núi, soi rọi ba tòa tiên đảo trong mây này sáng lấp lánh, quang hoa thánh khiết óng ánh chớp nháy.

Hiện tại, Tinh Ngôn đang đứng trong biển mây, nhìn mây lững lờ, nhìn núi trầm ngâm, gió núi thổi tới u u. Vào lúc này, thiếu niên tựa hồ cảm thấy như mình đã là tiên nhân trên trời, nhẹ nhàng bồng bồng, khoáng đạt như hòa lẫn vào không trung, như đang cỡi gió đập mây phá không mà đi...

Trần Tử Bình thấy thiếu niên bỗng nhiên ngưng lại không đi tiếp, chỉ đứng sững đó si mê ngắm núi non mây khói, trên mặt hiện rõ nét xuất trần, trong nháy mắt, cũng không nỡ lên tiếng quấy rầy y. Qua một lúc lâu, đội thiếu niên tỉnh táo lại, Trần Tử Bình mới nói với y, ba ngọn núi sừng sững trong biển mây vạm vỡ trước mặt y, chính là các ngọn núi đặt đạo quan khác ngoài đạo quan chính Thượng Thanh, bao gồm: Chu Minh phong, Bảo Hà phong, Úc Tú phong. Mấy ngọn núi này, vây quanh Phi Vân phong, hô ứng lẫn nhau, cùng ngọn Phi Vân, hợp xưng là "Thượng Thanh tứ động" của La Phù sơn.

Còn đỉnh Phi Vân trên La Phù Sơn, cách chỗ Tinh Ngôn đang đứng gần đó, cũng không còn quá xa. Qua không bao lâu, hai người Tinh Ngôn đã đến trên đỉnh Phi Vân của ngọn Phi Vân phong La Phù sơn.

Lúc tiếp cận đỉnh Phi Vân, gió núi như cắt, vân khí ngàn ngạt, Tinh Ngôn cảm thấy khắp người rất lạnh lẽo. Nhưng đến khi lên tới đỉnh Phi Vân, thì đột nhiên cảm thấy khí trời lại hồi phục sự ấm áp như ở ngoài núi.

Đỉnh Phi Vân này, chính là đỉnh cao nhất của ngọn Phi Vân. Tinh Ngôn phát hiện, đỉnh Phi Vân giống như một đài đá rất lớn, bốn phía bằng phẳng, hết như trên đất bằng. Trên đỉnh Phi Vân, quả như Trần Tử Bình nói lúc trước, đúng là kỳ hoa khắp nơi, cây cối chen chúc, thể hiện rõ sức xuân mãnh liệt. Trong khu rừng tre xanh tươi, thấp thoáng vài mái vòm cong cong của đạo quan, trong đó có một tòa lâu các đồ sộ cao vút, chính là "Quan Thiên các", chỗ tĩnh tu của các đạo nhân có bối phận cực cao trong Thượng Thanh cung.

Thượng Thanh quan trên đỉnh Phi Vân hiện đang trước mặt Tinh Ngôn, chính là chủ điện của Thượng Thanh cung La Phù sơn. Tòa điện quan này, ngoại hình cổ xưa, tự nhiên thấu xuất một cỗ khí tức trang trọng, hiển hiện đạo khí tràn trề. Trước Thượng Thanh quan, là một quảng trường rộng rãi lát đá. Ở bốn góc quảng trường, bày bố năm bức tượng điêu khắc đá án theo phương vị ngũ hành. Tinh Ngôn quan sát một vòng, thì biết tượng đá ở bốn góc phân biệt theo tứ linh đạo giáo: Thanh long, Bạch hổ, Chu tước, Huyền vũ. Còn phương vị mậu kỷ ở trung tâm quảng trường, lại sắp đặt một đồ hình thái cực bằng đá rất lớn. Thái cực đồ này chia thành hai nửa âm dương, trên nửa mặt dương trông đầy cỏ thơm, đang tự nhiên sinh trưởng xanh um, thể hiện sức sống tràn trề. Còn mặt âm là mặt đá sạch sẽ, trên đó có một dòng nước chảy êm ái chảy không ngừng.

Tinh Ngôn hết sức hứng thú với thái cực lưu thủy này, bởi vì lúc y nhìn dòng nước như có như không đó, cảm thấy tâm linh vô cùng trong trẻo thánh khiết. Mọi mệt nhọc trên đường lên núi, như biến sạch vào hư không.

Khiến thiếu niên kinh ngạc đó là, y xem xét tỉ mỉ một hồi lâu, rốt cuộc vẫn không minh bạch, dòng nước ở mặt âm thái cực, là từ nơi nào chảy ra và chảy đến nơi nào. Dòng nước này từ không xuất hiện, rồi chảy lại vào không, hết như ai cắt một đoạn suối đem nó an bài ở đây!

Hiện tại, trên quảng trường lát đá này, có vài đạo nhân Thượng Thanh đang qua lại, đột nhiên thấy có một thiếu niên đến, lại đứng gần ngơ trước đồ hình thái cực, thì không khỏi lấy làm lạ. Thu hút sự chú ý của mấy sư huynh sư bá, Trần Tử Bình vội gọi Tinh Ngôn một tiếng, kéo y đi về hướng Thượng Thanh cung.

Đến cửa Thượng Thanh cung, Trần Tử Bình nói rõ ý đến với đệ tử giữ cửa, nhờ hắn thông báo cho chương môn, nói tân Đường chủ Trương Tinh Ngôn của Tứ Hải đường, đã đến ngoài cửa.

Tên tiểu đạo sĩ đó đáp lời rồi đi, hai người Tinh Ngôn và Trần Tử Bình thì chờ ở ngoài cửa. Tinh Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy bốn chữ "Động ánh Thượng Thanh" trên cái bảng đá treo ở cửa Thượng Thanh cung, hai bên còn có một câu đối kiểu chữ cổ chuyết:

Đoán mệnh nhiếp tính huyền môn chỉ đạo thông tiên cảnh.

Tảo tuyết nhu đình lan thai linh quang thấu tê chân.

Đối với người thiếu niên hiện đang quan sát câu đối này mà nói, mong muốn gia nhập Thượng Thanh giáo đã nhiều năm, hiện tại đã thành hiện thực, theo lý thì phải kích động phi thường, nhưng đến khi y thật sự đến ngay cửa của Thượng Thanh cung, thì ngược lại thấy vô cùng bình tĩnh, còn có hứng thú ngắm nghía câu đối ở cửa.

Bất quá, đến khi được phép vào Thượng Thanh quan, đi gặp chương môn Thượng Thanh cung danh chấn thiên hạ, tìm Tinh Ngôn không khỏi đánh liên hồi như trống trận.

Trong Tĩnh Thất thanh tịnh sạch sẽ, Tinh Ngôn cuối cùng cũng thấy được chương môn Thượng Thanh cung La Phù sơn, Linh Hư Tử.

Trước khi gặp vị đạo nhân có thanh danh lớn nhất Thượng Thanh cung này, Tinh Ngôn đã vẽ lên trong đầu rất nhiều tưởng tượng cho lão. Tuy hình tượng trong tưởng tượng rất nhiều, nhưng cũng không ra khỏi khuôn khổ đáng vẻ già lão, cao lớn uy nghiêm, tiên phong đạo cốt. Nhưng đến khi y chân chính thấy được vị chương môn Thượng Thanh cung Linh Hư Tử, Tinh Ngôn mới phát hiện, sự phỏng đoán của mình chỉ đúng một nửa với vị chương môn này, đó là phong thái uy nghiêm, đạo đức cao thâm. Chỗ không khớp với tưởng tượng của y chính là vị chương môn Thượng Thanh danh chấn đạo môn, dung mạo không hề già lão. Đặc biệt, vị Linh Hư Tử này cũng không hề cao lớn, đứng ở trước mắt Tinh Ngôn, tựa hồ còn thấp hơn thiếu niên một hai phân.

Nhưng chính đáng vẻ bề ngoài không quá nổi trội đó, lại tự nhiên toát lên một cỗ uy thế khó tả. Tuy thấy lão cười vui vẻ, tùy tiện đứng ở đó, nhưng lại khiến người ta không tự chủ được, nảy sinh cảm giác tôn kính.

Thấy Tinh Ngôn đến, vị Linh Hư chương môn này cũng rất cao hứng, đối với việc nhà Tinh Ngôn đem Mã Đề phúc địa, nhường cho Thượng Thanh cung xây dựng biệt viện, lão cảm tạ không thôi, làm cho thiếu niên nghe thấy hoảng hốt, vội đáp không dám không dám.

Nhìn thiếu niên mặt mày sáng sủa lại nho nhã lễ phép như thế, Linh Hư chương môn cũng rất hài lòng. Ngập ngừng một chút, liền kêu người truyền Đường chủ tiền nhiệm của Tứ Hải Đường, Lưu Tông Bách, hiện là Thanh Bách đạo trưởng của Hoảng Pháp điện, đến bàn giao công việc với Tinh Ngôn.

Đợi khi vị Đường chủ tiền nhiệm của Tứ Hải đường vào trong phòng khách, Tinh Ngôn vừa thấy dung mạo của ông ta, thì nhin không được kinh ngạc bật thốt:

"Thì ra là ông?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 77: Thần Kiếm Hốt Lai, Phi Lạc Nguyệt Trung Chi Tuyết.

Sau khi gặp chương môn Linh Hư của Thượng Thanh cung, tham bái tượng tổ sư Tam Thanh, Tinh Ngôn cùng với Đường chủ tiền nhiệm của Tứ Hải đường bàn giao đơn giản một chút, thì chính thức nhậm chức, thu xếp ổn thỏa ở Thượng Thanh cung La Phù sơn.

Chỗ này còn thêm một lời. Vốn là, hôm đó Tinh Ngôn trên sơn đạo ngoài Bán Sơn đình, gặp nhân vật "Thần tiên" thần long thấy đầu không thấy đuôi, chính là người tiền nhiệm của y, Thanh Bách đạo trưởng!

Khi Tinh Ngôn kể với Thanh Bách tình hình lúc đó, Thanh Bách không khỏi bật cười khả khả, liền đem chuyện mình bị trọ chân, nói với Tinh Ngôn. Nghe rõ nguyên ủy, thiếu niên cũng mắc cười, Linh Hư chương môn đứng bên cạnh, cũng không nhin được cười.

Tứ Hải đường, chính là tục gia đệ tử đường của Thượng Thanh cung La Phù sơn, tọa lạc trên Thiên điều nhai thuộc Bảo Hà phong La Phù sơn. Nơi này cảnh sắc đẹp mà tĩnh mịch, tự hình thành một phong cách. Mấy gian nhà đá, tựa lưng vào vách núi. Trước nhà là một khuôn đá vuông vức, từng cụm tre

xanh um chen chúc vây lấy bốn phía, ngăn cách với sự ồn ào từ thế tục.

Ở trong đó, đập vào mắt người là một màu xanh biếc, dội vào tai người là tiếng chim chóc ríu rít, thật như là nơi thế ngoại đào tiên!

Khối đá vuông rộng rãi trước Tứ Hải Đường, bên trái vẫn tựa vào vách núi, trên vách đá lồi lõm ấy, một dòng suối lạnh từ trong chảy ra, róc rách đổ xuống, bốn mùa không cạn. Trước khuôn đá có một tòa lương đình xinh xắn, viết tên "Tụ Vân đình". Dưới đình, là dốc núi cao và hiểm. Trên dốc núi dựng đứng đó, có rất nhiều tùng, tre, làm cho Thiên điều nhai này bốn mùa nhuộm sắc xanh biếc. Ở một chỗ khá bằng phẳng trong rừng tre, có một lối đi lát đá trắng, ngoằn ngoèo đổ xuống dưới núi.

Nếu dựa theo Phi Vân phong mà tả, Hoàng Pháp điện trên Bảo Hà phong, chính đối với Phi Vân đình, là mặt chính của Bảo Hà phong. Còn Tứ Hải đường là mặt sau của nó. Trên đỉnh núi vô danh đối diện Thiên điều nhai, trong đồng loạn thạch treo một thác nước rộng lớn, thế nước âm âm, vang dội không ngớt. Ngồi trong căn nhà đá, nhìn qua song cửa là có thể thấy thác nước trắng xóa này.

Hai bên trước cửa căn nhà đá, có một đôi hạc đá thân thể uyển chuyển đứng đó. Đôi hạc đá này, không phải đơn thuần chỉ để trang trí. Nghe Thanh Bách đạo trưởng nói, nếu như Phi Vân đình có chuyện triệu hoán, trong miệng đôi hạc đá này, sẽ có từng làn khói thoát ra, đồng thời còn phát ra tiếng kêu trong vắt.

Tuy căn nhà đá của Tứ Hải đường này đơn giản thô kệch, nhưng đối với Tinh Ngôn mà nói, đã là thập phần mãn ý. Hơn nữa, cảnh hưởng thanh tĩnh này, Tinh Ngôn xem ra, rất có khí khái thần tiên. Có thể ở nơi này, thiếu niên đã cảm thấy là phúc phận tu mấy đời của mình.

Sau khi Tinh Ngôn đến La Phù Sơn, lập tức nhậm chức Đường chủ Tứ Hải đường, mới dần dần hiểu được Đường chủ của tục gia đệ tử đường Thượng Thanh cung này, đại thể là chức trách như thế nào. Thì ra, cũng chẳng trách lão đạo Thanh Hà ở Nhiều Châu đó, trước khi chia tay tặng cho y cuốn Phù lục kinh thư. Đường chủ Tứ Hải đường này, ở trong Thượng Thanh cung chỉ là một chức vụ nhân nhả.

Không giống với Thiên Sư giáo, Thượng Thanh cung chú trọng thế ngoại thanh tu. Vì vậy, Thượng Thanh giáo đối với tục gia đệ tử đường, thì không mấy coi trọng. Một biểu hiện tiếp đó là, Tứ Hải đường tuy liệt vào một trong hai đường của Thượng Thanh giáo, nhưng toàn đường trên dưới lại chỉ có một người Đường chủ, cũng chẳng có chức vụ khác! Hơn nữa, về phương diện đạo hiệu của Đường chủ này, cũng hơi có chỗ khập khễnh.

Tuy thời này trong giáo môn thiên hạ, đạo hiệu sắp xếp theo bối phận không quá chú trọng, người tu đạo chỉ cần bản thân nguyện ý, vẫn có thể bảo lưu tên tục của mình. Nhưng trong Thượng Thanh cung, phạm là đầu não của quán, đường, toàn bộ đều phải có đạo hiệu. Chẳng hạn như, Linh Hư Tử của Thượng Thanh cung, Linh Đình Tử của Sùng Đức điện, Linh Chân Tử của Tụ Vân điện, Thanh Vân Tử của Thiện sự đường. Nhưng, Tinh Ngôn chậm chức Đường chủ Tứ Hải đường, lại là ngoại lệ duy nhất, không cần theo quy định chọn lấy một đạo hiệu. Tuy cao nhân tiền bối địa vị trong giáo càng siêu thoát, cũng thường không theo bối phận, tự nghĩ đạo hiệu cho mình, ví dụ như Quết Minh Tử trong Quan Thiên Các, nghe nói pháp lực vô cùng. Nhưng hiển nhiên, Đường chủ Tứ Hải đường, không hề thuộc dạng như thế.

Đương nhiên, có một thuyết pháp đó là, có thể thể hiện "Tục gia chi ý" như thế càng tốt. Rất rõ ràng, vị tiền nhiệm Đường chủ Lưu Tông Bách, hiện tại là Thanh Bách đạo trưởng của Hoàng Pháp điện, đối với quy định này, rất là không sáng khoái.

Hiện tại Tinh Ngôn đã biết, chức trách quan trọng nhất của Đường chủ Tứ Hải đường, chính là trông coi thật tốt danh sách đệ tử tục gia cất trong căn phòng nhỏ sau đường, cùng một vài kinh quyền có liên quan. Ngoài ra, còn phải thường xuống dưới La Phù Sơn, tuần tra điền sản của Thượng Thanh cung. Nhiệm vụ tuần tra ruộng đất này, cũng là một chức trách của Đường chủ Tứ Hải đường!

Chức trách trước, quả thật thực thi không có gì khó. Bởi vì căn phòng đá cất giữ danh sách, kinh quyền, chỉ có một cửa vào duy nhất, lại được cao nhân tiền bối trong giáo bố trí một tòa ngũ hành trận uy lực. Nếu như Tinh Ngôn không có lệnh bài Đường chủ làm bằng một chất gì đó không rõ, thì cũng không có cách mở cửa. Nếu như có người muốn dùng sức xông vào, thì rất có thể chịu thương tổn vĩnh viễn không thể bù đắp!

Bất quá, sau khi vị Thanh Bách đạo trưởng giới thiệu xong ngũ hành trận, không nhin được lại cầu nhau một câu:

"Ài, có người đến trộm sao?"

Câu này tuy nói rất nhỏ, nhưng thiếu niên rất thính tai, nghe rõ từng chữ một.

Từ trong miệng của Thanh Bách lão đạo, Tinh Ngôn còn biết, "Tứ Hải đường" của y, xem chút nữa đã không còn tồn tại. Cách đây mấy năm, có vài vị đệ tử Thượng Thanh có bối phận khá cao, từng đề nghị với chương môn, muốn dẹp cái tục gia đệ tử đường không có công dụng này đi. Chỉ có điều, may mắn đó là, Thượng Thanh tứ tử trong giáo, đặc biệt là Linh Hư Tử và Linh Thành Tử, đối với kiến nghị này thật sự không xem trọng, cuối cùng lấy lý do Tứ Hải đường đã có lâu đời, mới bảo lưu lại được tục gia đệ tử đường này.

Bất quá, nghe khẩu khí của Thanh Bách thì hình như ông ta đối với việc "Tứ Hải đường" không thể bị triệt tiêu khi đó, hơi có chút tiếc nuối. Nhìn điệu bộ của ông ta, thiếu niên thật có chút hoài nghi, lão đạo trước mặt này, chính là một trong những người chủ sù đề nghị xóa bỏ đó...

Trong mấy ngày kế tiếp, Tinh Ngôn quả nhiên cảm thấy hết sức nhàn rỗi. Chỉ bất quá thiếu niên son đã này, lại không cảm thấy có chút buồn bực gì. So với lúc bốn ba kiếm sống ở phố chợ Nhiều Châu trước đây, thiếu niên đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hà huống, Đường chủ các đời trước y, cũng lưu lại không ít điển tịch đạo gia trong căn nhà đá này. Tinh Ngôn những lúc rảnh rỗi thì thường thường giờ ra nghiên cứu. Thượng Thanh chương môn Linh Hư Tử, lần đó cũng từng khuyên bảo thiếu niên, nói y mới vào đạo môn, phải nghiên cứu mấy kinh nghĩa đạo gia cơ bản trước.

Nếu đổi lại là một thiếu niên phố chợ bình thường khác, chắc chắn sẽ phải trợn mắt lắc đầu, muốn hán đọc mấy đạo gia điển tịch ngôn từ thâm ảo này,

thật còn khó hơn lên trời. Nhưng hiện tại, mấy thứ làm khó người này, đối với Tinh Ngôn mà nói, lại là không thành vấn đề. Sự thực thì tuy bình thường vừa làm vừa học, nhưng thiếu niên so với đám đệ tử đồng môn của Quý lão tiên sinh, thì tài năng vượt trội hơn hẳn.

Tinh Ngôn chưa bao giờ thấy cảm kích cha mình như lúc này. Nếu không phải phụ thân năm đó trợ cái mặt già cầu xin Quý lão tiên sinh thu y làm đệ tử, thì hiện tại y quả thật không biết, phải làm thế nào để tiêu phí thời gian rảnh rỗi trên Thiên điều nhai này.

Tuy Tinh Ngôn lúc này đã gia nhập Thượng Thanh cung, còn đảm nhiệm chức Đường chủ "Tứ Hải đường". Nhưng thời gian vừa qua, y cùng với đám đệ tử trẻ tuổi khác của Thượng Thanh cung, căn bản không có qua lại gì. Đây không phải Tinh Ngôn làm lỳ, mà là người khác làm lơ. Đám đệ tử trẻ tuổi này, để gia nhập được Thượng Thanh cung, đều phải qua tuyển chọn. Mấy môn nhân Thượng Thanh cung lứa với Tinh Ngôn, không phải là thế gia tử đệ, thì cũng là dòng dõi phú tộc, xuất thân hàn vi thấp hèn như Tinh Ngôn, rất là hiếm thấy, hầu như không có. Đồng thời, tuy chức vụ của Tinh Ngôn là Đường chủ "Tứ Hải đường", nhưng cũng chẳng khác gì một hư chức, đám đệ tử trẻ tuổi khí thịnh, xuất thân danh giá này, trong lòng không xem Tinh Ngôn ra gì. Tinh Ngôn cũng là người thông minh, bình thường lúc cùng ăn với đệ tử Hoàng Pháp điện, trong lời nói giao tiếp, tự cũng nhận ra ý khinh thường này.

Hiện tại xem ra, gã Trần Tử Bình đưa Tinh Ngôn lên La Phù, cũng coi được là hiếm có trong bọn chúng. Chỉ có điều, dường như hiện giờ gã đang chuyên tâm nghiên cứu đạo pháp, Tinh Ngôn rất ít khi thấy gã.

Đương nhiên, tuy nói Tinh Ngôn lúc đầu cũng có chút sầu muộn, nhưng y đã quen lẫn lộn trong tầng lớp thấp kém, đối với những ánh mắt lạnh lẽo xem thường, cũng đã chai sạn. Chỉ có điều, tuy Tinh Ngôn trước khi gia nhập Thượng Thanh cung, còn là nhạc công trong kĩ lâu, là nghề thấp hèn nhất đương thời, nhưng thiếu niên từ trước đến giờ, chưa từng coi thường thân phận bản thân, chưa từng xấu hổ với công việc kiếm sống của bản thân. Gia giáo chất phác của nhà nông Mã Đề sơn, giúp Tinh Ngôn hiểu được, chỉ cần bản thân chân chính xuất lực lao động, thì không có gì xấu hổ, không có gì phải thấy thua kém người khác. Thêm vào việc đã đọc nhiều thi thư của thánh hiền, Tinh Ngôn cũng biết, ở trong chốn bụi đời ồn ã phố chợ này, ngoài thân phận hàn vi, bản thân vẫn có thể giữ vững được tấm lòng cao quý.

Tinh Ngôn hiện ở Thượng Thanh cung núi La Phù, tuy coi trọng xuất thế thanh tu, nhưng cũng giống như đại đa số giáo môn trong thiên hạ đương thời, không cấm đệ tử kết hôn. Trong Thượng Thanh cung này, có không ít đôi đạo侶 cùng tu hành. Do đó, nữ đệ tử thanh xuân xuất sắc trong Tử Vân điện trên Úc Tú phong, thường thường trở thành đối tượng được yêu thích và ngưỡng mộ của các đệ tử trẻ tuổi ở các điện khác.

Chỉ có điều, mấy cô gái xinh đẹp này, chẳng có liên quan gì đến Tinh Ngôn. Mấy nữ đệ tử Tử Vân điện, cũng thường đến Hoàng Pháp điện trên Bảo Hà phong để tu tập pháp thuật. Hàng ngày nghe phong phanh, thiếu niên phát giác, mấy nữ đệ tử Thượng Thanh thuộc Tử Vân điện này, đối với thiếu niên Đường chủ đến từ phố chợ Nhiều Châu, cách nhìn cũng chẳng khác mấy so với đám nam đệ tử trong Hoàng Pháp điện, rất là xem thường.

Tuy có chút chán nản, nhưng như thế lại giúp Tinh Ngôn bớt đi nhiều phiền nhiễu, tập trung tinh tâm nghiên cứu công phu của điển tịch.

Hiện tại, ngoại trừ đọc tỉ mỉ mấy đạo gia điển tịch mà Thượng Thanh cung coi trọng là "Thượng Thanh Kinh", "Ngọc Hoàng Kinh", "Nam Hoa Kinh", "Đạo Đức Kinh", "Thần Thông Phẩm", Tinh Ngôn còn không quên đem cuốn "Thượng Thanh Kinh" mà Thanh Hà lão đạo tằng, dụng tâm nghiên cứu hai chương "Luyện Thần, Hóa Hư" ở sau sách. Bởi vì, Tinh Ngôn hiện đang có thời gian rảnh, hồi tưởng lại kỷ cang, cổ "Thái Hoa đạo lực" tự xưng trong cơ thể, biểu hiện nửa năm nay, quả thật có chút giống với Thái Hoa đạo lực chân chính được đề cập trong hai chương sách này!

Trải qua nửa năm tôi luyện, thiếu niên hiện đã có nhận thức sâu sắc, Thái Hoa đạo lực có được ngoài ý trong cơ thể mình, tuyệt không phải là thứ thường.

Nói đến, Tinh Ngôn cũng được coi là có tuệ căn, đêm đó trên Mã Đề Sơn lại ngẫu nhiên nhập vào cảnh giới thiên nhân vô ngã. Thêm vào hiện tại lại tinh tâm nghiên cứu nhiều điển tịch đạo gia như thế, hiện tại đối với y mà nói, cũng đã lĩnh ngộ nhiều điều trong hai chương "Luyện Thần, Hóa Hư". Còn nghĩa lý huyền diệu, truy cầu "Kéo dài tuổi thọ" ẩn chứa trong mấy cuốn điển tịch mà đạo gia tôn sùng, đối với thiếu niên mà nói, cũng không phải hoàn toàn không có manh mối.

Chỉ là, Tinh Ngôn hiện tại phát giác, giữa bản thân và nghĩa lý truy cầu cuối cùng, giống như vẫn còn một khoảng cách. Tuy khoảng cách này thoát nhìn có vẻ rất dễ đột phá, nhưng thật sự lúc y ngưng thần suy nghĩ, thì phát giác vẫn là không chút manh mối.

Cự ly như với tay tới đó, kì thật lại xa như một trời một vực!

Mãi đến một đêm hơn mười ngày sau đó, sự tình mới dường như có đột phá.

Đêm đó chính là đêm rằm, trăng tròn vành vạch, ánh sáng vạn dặm. Tinh Ngôn rảnh rỗi vô sự, thì lên khối đá bằng phẳng của Thiên điều nhai, hóng gió ngắm trăng.

Hiện tại, bên trên quần sơn nhấp nhô trước mặt thiếu niên, một vầng trăng sáng, đang treo lơ lửng trong bầu trời tinh khiết không một gợn mây. Không trung La Phù Sơn, hiện đang hiện ra một màu xanh thâm thuần tuyền. Dưới ánh xanh thăm đó, Tinh Ngôn cảm thấy vầng trăng sáng trên trời đêm nay, thả xuống nhân gian những đoá nguyệt hoa trôi xa ngàn dặm, cảnh tượng hết sức lay động lòng người.

Nhìn cảnh đẹp trăng sáng chiếu thiên sơn này, Tinh Ngôn cảm thấy tâm linh mình trở nên vô cùng thánh khiết.

Liền đó, không nhận được tán dương:

"Hà! Không hổ là tiên sơn động thiên! Đứng trên Thiên điều nhai này, lúc nào nhìn lên vầng trăng sáng trên trời, cũng đều cảm nhận được vẻ rực rỡ của nó!"

Đổi diện trắng sáng núi cao, Tinh Ngôn đang suy nghĩ liệu có nên ngâm vài câu thơ trợ hứng, thì bỗng nghe thấy, trong căn phòng đá mà mình ở, hình như đang có thứ gì phát ra tiếng vo ve!

Tinh Ngôn nghe tiếng đang định đi xem thử thì đột nhiên nghe được trong căn phòng đá, phát ra một tiếng hú như rỗng ngậm. Đang không hiểu đã phát sinh chuyện gì, thiếu niên bỗng nhiên thấy được, từ cửa sổ căn phòng, có một vật như du long, thỉnh thoảng ra như chớp, nháy mắt đã bay đến bên cạnh y!

Chuyện xảy ra ngoài ý khiến Tinh Ngôn thất kinh. Định thần nhìn kỹ, thì phát hiện vật đột nhiên lẳng không bay đến, chính là thanh kiếm cổ kì quái nhất được trên Mã Đề sơn!

Cổ kiếm lúc trước bán không ai mua, hiện tại lại như thông nhân tính, mũi kiếm chỉ đất, "Đứng" bên cạnh chủ nhân của nó!

"A...kiếm này quả nhiên có nhiều cổ quái!"

Tinh Ngôn nghĩ thầm trong đầu. Ngay khi y định tiến tới nhìn kỹ, xem xem rốt cuộc là chuyện gì, thì đột nhiên phát hiện, tuy mắt không nhìn kịp, nhưng trong ánh sáng mờ mờ, cảm thấy nguyệt hoa đầy rẫy trên đầu, đang tập trung lại, càng lúc càng nhiều, giống như ngàn sông về biển, nhắm đến thanh cổ kiếm cạnh mình!

Còn thiếu niên đứng cạnh thanh cổ kiếm, khi nguyệt hoa quét qua thân thể, thì phát hiện cổ Thái Hoa đạo lực trong cơ thể, như đang chịu sự dẫn dắt của nguyệt hoa khí cơ, bắt đầu không ngừng lưu chuyển khắp cơ thể!

Cổ kiếm lúc này, lại phát ra quang hoa mờ mờ. Sắc bạc của ánh trắng, vừa tiếp xúc mặt ngoài thân kiếm, thì một đi không trở lại, thỉnh thoảng biến mất.

Thân kiếm vốn âm đậm vô quang, hiện tại lại như có đủ loại đồ hình chữ viết quái lạ biến ảo lưu chuyển trên nó!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 78: Nguyên Linh Sơ Tự, Luyện Hóa Kiếm Đảm Cầm Tâm.

Tinh Ngôn từ khi vào được Thượng Thanh cung La Phù sơn, nhận chức vụ nhân nhả ở Tứ Hải đường, ngày thường lúc rảnh rỗi, thì lấy việc nghiên cứu đạo gia điển tịch làm vui.

Thiên điều nhai trên Bảo Hà phong này, vốn nằm riêng biệt một góc, tịch tĩnh thanh u. Thêm vào đệ tử Thượng Thanh trên Bảo Hà phong, lòng đối với vị con cháu phó chợ "Hiển nữ" nhập giáo này, chẳng thêm đề ý. Do đó, Thiên điều nhai lại càng hiện rõ vẻ tịch tịch, vô cùng thanh tĩnh!

Tứ Hải đường trên Thiên điều nhai, so với sự nhiệt náo trên phố phường Nhiều Châu, đúng là cách một trời một vực!

May mà, người thiếu niên phó chợ mà mấy tinh anh đạo môn không thèm quan tâm này, có thể xuất thân không được rạng rỡ, nhưng về khoản văn chương, Tinh Ngôn có thể được coi là có trình độ. Chính vì như thế, công việc quá nhàn rỗi trên Thiên điều nhai này, mới không khiến một thiếu niên đang huyết khí phương cương như thế ngột ngạt phát cuồng.

Lúc nhàn rỗi vô sự, Tinh Ngôn nghiên cứu mấy cuốn kinh thư mà các Đường chủ trước cất trữ trong căn phòng đá của Tứ Hải đường. Tầng thư của mấy tiên bối Đường chủ luôn mong mỏi mau thoát khỏi nơi đây, cũng rất là đa dạng, đủ cho Tinh Ngôn giết thời gian.

Nếu không đọc sách thì đi luyện sáo. Bàn lĩnh đã từng giúp y kiếm cơm, Tinh Ngôn không thể vứt bỏ được. Chỉ bất quá, hiện tại không còn phải thổi để nghênh đón khách nhân kiếm tiền nữa, nên tiếng sáo trong những ngày gần đây, nghe ra có vài phần thanh đạm xuất trần. Nếu không đọc sách, cũng không thổi sáo, Tinh Ngôn vào Tự Vân đình, ngồi phát ngốc ở đó, suy ngẫm về "Thái Hoa đạo lực", "Luyện Thần Hóa Hư", còn có mấy kinh luận đạo gia huyền diệu khó hiểu, nghĩ xem rốt cuộc ẩn tàng quy luật gì trong đó, rốt cuộc cái "Thiên đạo" gì gì đó mà đạo gia cần mẫn truy cầu không biết mệt, lại là thể nào, vì sao việc truy tầm "Thiên đạo" này chi phối lịch trình tu luyện của bọn họ!

Có lẽ, có lúc từ nhân suy ra quả, thì rất giản đơn tự nhiên. Nhưng nếu muốn từ quả thấy nhân, thì khó khăn còn hơn lên trời. Hà huống, với một thiếu niên như Tinh Ngôn, muốn suy xét "Thiên đạo" mà cả trăm ngàn năm cũng có rất ít người có thể hiểu thấu, thì đâu phải chuyện dễ dàng.

Bất quá, chính ứng với câu nói, "Nghe con không sợ hổ", chàng thiếu niên Tinh Ngôn lại không nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy suy ngẫm mấy chuyện này, còn có một ý nghĩa đặc biệt, đó là tiêu pha thời gian nhàn rỗi!

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như thế, mãi đến đêm rằm này, dưới ánh trăng sáng, thiếu niên tựa hồ như không còn hy vọng phá giải được nút thắt đó, thì đột nhiên lại xuất hiện một tia sáng.

Ngay khi Tinh Ngôn đứng ở trên Thiên điều nhai, thường thức cảnh đẹp trăng sáng núi cao trước mắt, thì đột nhiên phát hiện, thanh cổ kiếm vô danh kì quái của mình, lại là không mờ mà đến, đột nhiên lao vọt đến cạnh. Thanh kiếm mà trước đây hoặc được dùng làm gậy, hoặc đeo trên lưng làm đồ trang sức dọa người, lúc này lại "Đứng" vững bên cạnh, quang hoa kì dị lưu động khắp thân kiếm, đang hấp thu nguyệt hoa đầy rẫy trong không trung.

Tinh cảnh vô cùng quý dị trước mắt này, đối với thiếu niên mà nói, lại là hết sức quen thuộc!

Đêm hè năm ngoái, trên khối đá trắng ở Mã Đề sơn, Tinh Ngôn đã trải qua một đêm quý dị, còn có đêm mà Mã Đề sơn bằng phẳng đột ngột vuron cao lên trời, cũng từng xuất hiện tình trạng quý dị như mộng mị thế này.

Hiện tại, nhờ ơn của thanh kiếm cùn vô danh này, toàn thân Tinh Ngôn cũng tắm gội trong nguyệt hoa vô hình mà nó thu hút đến. Không chỉ là nguyệt hoa trên đầu, Tinh Ngôn còn cảm giác rõ, thiên địa linh khí tràn trụa trong ngàn vạn hang hóc của động thiên thiên sơn La Phù, dường như cũng bị lôi kéo trào lên, tuôn chảy, lưu chuyển, nhắm hướng cổ kiếm ùn ùn tụ đến!

Tuy tất cả đều phát sinh trong vô hình, nhưng người thiếu niên đã từng đưa thần khúc "Thủy Long Ngâm" trở lại nhân gian, lại chân chân thực thực cảm thụ được thiên địa linh khí đang ùn ùn tụ đến.

Không chỉ cảm thụ được. Hiện tại, vị Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn, còn đang đứng ở trung tâm vòng xoáy linh khí đó.

Đối ứng với "Vòng xoáy" ngoài thân, hiện tại trong thân thể thiếu niên, cổ "Thái Hoa đạo lực" giống như dòng chảy kỳ ảo đó, cũng dường như biến bên trong thân thể thiếu niên thành một vòng cân khôn nhỏ, đang theo phương hướng của "Vòng xoáy" linh khí rộng lớn ngoài thân thể mà không ngừng bồn đảo lưu chuyển.

Cứ lưu chuyển thuận theo vòng xoáy như thế, Tinh Ngôn cảm thấy cổ Thái Hoa đạo lực của mình, tạo thành một vòng xoáy nhỏ trong cơ thể, hút lấy từng tia từng tia thiên địa linh khí chỉ không chỉ mình, chỉ chân chỉ linh bên ngoài vào trong thân thể.

Không giống bị dày vò không chịu nổi như lần trước ở Mã Đề sơn. Lần này, Tinh Ngôn lại không cảm thụ được chút thống khổ nào. Hiện tại ở trong lòng y, cảm thấy khắp người đều bùng bùng sinh cơ, phấn khích vui sướng. Vào thời khắc này, tựa hồ núi non, hang động khắp tòa La Phù sơn này, cả vàng trắng đang chiếu sáng cân khôn kia, đều có sinh mệnh của mình, phồn thịnh tươi tốt, thông qua dòng nước vô hình rất lớn rất màu nhiệm này, cùng hướng đến người thiếu niên đang đứng lặng trên đỉnh Bảo Hà phong, thăm hỏi, mỉm cười...

...

Không biết qua bao lâu, cảm giác kì dị này, cuối cùng cũng giống như thủy triều, dần dần lui đi, cũng không lưu lại chút dấu vết nào.

Theo sự rút lui của "Thủy triều", người thiếu niên như nhập mộng cảnh bên cạnh cổ kiếm, hiện cũng đã mở hai mắt ra, thăm nghĩ "Thì ra bản thân còn ở trên Thiên điều nhai Bảo Hà phong à".

Thiếu niên vừa trở lại nhân gian, nhìn về phía thanh cổ kiếm, chỉ thấy thanh kiếm cổ vô danh đã trải qua tình huống kì dị với y, hiện cũng hồi phục lại dáng vẻ ảm đạm, cùn lứt bình thường. Chỉ là, trong mắt của thiếu niên lúc này, thanh kiếm cùn mà y đã từng xem chút vứt đi, trở thành một vật rất thần bí mạc trắc.

"Hà hà, tao ngộ cổ quái khi ta nằm hóng mát trên khối đá trắng ở Mã Đề Sơn lần trước, cũng hảo sự của ngươi phải không?"

Tuy hiện tại mình bạch thanh kiếm này tuyệt không phải là phàm vật, nói không chừng còn là một thần khí giống như cây sáo ngọc Thần Tuyết. Nhưng Tinh Ngôn tâm tĩnh trước giờ khoáng đạt, được kiếm này đã lâu, có thể nói là tiếp xúc sớm chiều, thanh kiếm cùn này trong mắt của y, cũng giống như một lão bằng hữu tính tình nhộn nhạo, quả thật trong lòng chẳng có ý tôn kính gì.

Chỉ bất quá, hiện tại thanh cổ kiếm này, nghe câu nói của Tinh Ngôn, lại chẳng có chút hưởng ứng, vẫn cái kiểu "Ta chỉ là một thanh sắt", giả câm giả điếc ở đó.

"Khà...thật sự phải đa tạ ngươi! Hiện giờ ta vô cùng sáng khoái, tất cả đều nhờ ké hào quang của ngươi!"

Vốn chỉ là đứng ở đầu núi ngắm trăng, chưa từng nghĩ qua sẽ có một đoạn đêm như thế. Nhưng thiếu niên hiện quả thật cảm thấy, trải qua biến động vừa rồi, cả người như được thoát thai hoán cốt, ách...nếu như nói thể có chút khoa trương, thì chỉ ít hiện tại bản thân giống như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ thật ngon, khắp người trên dưới đều cảm thấy rõ một sự êm ái sáng khoái khó tả!

"Thiết kiếm huynh của ta à! Cái gọi là 'Đem cá cho người, không bằng dạy người bắt cá'. Chi bằng, ngươi đem phương pháp hấp nạp linh khí dạy cho ta, đồ cho sau này ta khỏi phải làm phiền ngươi...ách? Vẫn không động tĩnh? Này, bất quá thì ta bảo đảm, sau này không đem ngươi sử dụng như gậy nữa. Khà khà! Khà khà khà..."

Ngay khi Tinh Ngôn tâm tĩnh rất tốt, cứ há hòng cười khà khà, thì đột nhiên cảm thấy tay nhẹ đi. Còn không kịp để y phản ứng là chuyện gì, đã cảm thấy mi tâm bỗng phát lạnh. Dưới ánh trăng chiếu sáng, thanh kiếm thần bí đó, hiện đang lẳng không bay ngang, mũi kiếm đang chỉ vào huyện ấn đường của thiếu niên!

Có thể nói, Tinh Ngôn còn chưa kịp sợ hãi thì cảm nhận trong không minh, đột nhiên phát ra một tiếng "Ầm", theo đó một cổ lực lượng to lớn không gì

sánh được, đột phá ấn đường của y, xông vào trong thân thể, hung hãn "Giã" vào não thiếu niên!

Trong sát na, Tinh Ngôn chỉ cảm thấy đủ các dạng ký hiệu cổ quái, hoặc có thể nhận biết, hoặc chưa từng hiểu thấu, ào ào như sông trời tuôn xuống, tuyết sơn sụp đổ, băng băng xộc vào trong người!

Chỉ là, sự truyền thụ hào hùng không gì sánh được này, trước sau chỉ diễn ra như điện quang hỏa thạch, cuối cùng, toàn bộ sự truyền thụ này cũng giống như thủy triều rút đi hết. Chỉ có một thiếu niên mảy từ mà thiếu niên suy nghĩ ngày đêm, lưu lại rõ ràng trong đầu y:

"Luyện Thần Hóa Hư"

...

Gió núi thổi tới, người thiếu niên đang đờ ra như phồng trên Thiên điều nhai, bỗng nhiên lên tiếng, nhìn thanh kiếm cùn vẫn chỉ vào mi tâm của mình, cung kính kính nói:

"Đa tạ kiếm huynh chỉ dạy! Thì ra, diệu thuật hấp hóa thiên địa nguyên linh, lại chính là con đường "Luyện Thần Hóa Hư" có thể đến được".

Gương mặt thanh tú đang tắm ánh trăng của thiếu niên, lúc này hiện ra nét tươi cười thật lòng.

Còn thanh kiếm vốn cảm như hén đỏ, lại như bị sự chân thành của thiếu niên tác động, bất ngờ cũng hân hoan nhảy tung lên. Còn không đợi nét cười của thiếu niên tan đi, thanh kiếm cô vừa làm lương sư đó, đột nhiên biến mất ở trước mặt y.

Ngay khi thiếu niên hấp tấp ngóng khắp nơi tìm kiếm, thì đột nhiên nghe trong quần sơn ở xa xa, một tiếng kêu trong trẻo cất lên.

Tinh Ngôn vội tập trung thị lực, cố gắng nhìn về nơi phát ra tiếng kêu đó, thì thấy có một điểm lưu quang, như sao xẹt trên trời, ở trong quần sơn trùng điệp của La Phù, bay lượn tứ tung!

Dưới mục quang lúc này cũng lấp lánh tinh hoa của thiếu niên, điểm tinh quang rực rỡ đó, bay lượn càng lúc càng nhanh, chợt đến chợt đi, đúng là "Mới thoáng trước mặt, đã thấy sau lưng", tuy mục lực thiếu niên cực tốt, cũng nhìn theo không kịp.

Theo điểm tinh quang đang hăng hái bay lượn trong thiên dã, tiếng kêu thánh thót cũng càng lúc càng vang. Đến cuối cùng, thì như hồ khiếu long ngâm, vang vang giữa trùng sơn của La Phù động thiên.

"Hô!...Thì ra là nó đang bay! Hà, tính khí thanh kiếm này của ta, thật khó mà đoán được à!"

Bất quá, Tinh Ngôn nhận thấy thanh kiếm này rất là lý thú, khóe miệng không nhịn được mỉm cười.

"Ách?"

Thiếu niên đang vui vẻ tự đắc, thì đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

"Áy...nó gây ra động tĩnh lớn như thế, liệu có đánh thức sư huynh sư bá hay không?"

Thiếu niên vừa nghĩ như thế, thì giống như lập tức nghiệm chứng suy đoán của y, đột nhiên, Tinh Ngôn phát hiện trong bầu trời đêm đen thẫm trên quần sơn trước mặt, bỗng có hai đạo quang mang một xanh một trắng bay lên!

Hai đạo lưu quang này, bay lượn vòng vòng trong không trung, giống như đang đuổi theo tìm kiếm thứ gì đó.

Ngay khi Tinh Ngôn nhìn đến mắt trừng miệng há, thì nghe giữa không trung, đột nhiên truyền đến một thanh âm như chuông rền:

"Dám hỏi cao nhân phương nào? Đêm khuya đến Thượng Thanh ta..."

Câu nói hùng hồn này, trung khí đầy đủ, vang vọng trong quần sơn La Phù, tốc độ rất nhanh, vang vang rất lâu.

"..."

"Hông rồi! Làn này gấp rắc rồi rồi! Xem ra vị kiếm huynh này của ta, nửa đêm phát hứng náo loạn thật không thích hợp, hiện tại đã kinh động tiên bối trong giáo rồi!"

Xem kiểu dáng như thế, e rằng hai đạo lưu quang đang bay lượn trong không trung, chính là thuật ngự kiếm của Thượng Thanh cung mà Trần Tử Bình ngưỡng mộ không thôi!

Ngay khi thiếu niên thăm kêu không ổn, thì thấy được ở ngoài quần sơn xa xa, đột nhiên có một đạo quang hoa chói mắt, rồi biến mất nhanh như chớp. Sau đó, tiếng kêu như long ngâm liên tục không ngưng trước đây, đột nhiên đại thịnh, sau đó thì tắt ngấm, tất cả đều trở về sự trầm tịch!

Khi thiếu niên không biết đã phát sinh chuyện gì, thì thấy hai đạo kiếm quang xanh, trắng ở giữa không trung, thỉnh linh cùng quay về một hướng, như truy tinh cản nguyệt, nhắm hướng quang hoa chớp động đằng xa mà lao tới.

"Ách...xem ra vị kiếm huynh tính nét huyền ảo của ta, lần này thì phiền to rồi!"

"Ai, xem tính khí của nó, vị kiếm huynh này của ta, rất giống một tiểu cô nương thích náo nhiệt!"

Bỗng nhiên nhớ đến tiểu nha đầu Linh Nhi hành sự không theo phép tắc, Tinh Ngôn không khỏi lại phát sinh cảm khái.

Thiếu niên đang ngẩng đầu than thở, thì bỗng nhiên cảm thấy, trong tay phải của mình, thỉnh thoảng nắm phải một vật lạnh lẽo. Vật này bắt chợt đến như thế khiến thiếu niên giật thót người, vội cúi đầu nhìn:

Ách...vật hiện đang yên lặng ở trong tay y, chẳng phải chính là thanh vô danh quái kiếm vừa gây ra họa đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 79: Phong Lưu Ảnh Động, Ưu Hỉ Vô Đoan Thượng Mi(I).

Thấy thanh quái kiếm thần quỷ mạc trắc này, lại hiểu được thuật thoát thân dương đông kích tây, Tinh Ngôn không khỏi mừng rỡ trong lòng!

Chỉ bất quá, hiện tại y không dám can rời buông tiếng cười. Nhìn vào không trung đen ngòm ở xa xa, hai điểm kiếm quang vẫn thỉnh thoảng lại chớp động, Tinh Ngôn vội thu thanh quái kiếm, vô cùng nhanh nhẹn trở về phòng...

Một đêm yên bình.

Sớm ngày thứ hai, việc đầu tiên sau khi Tinh Ngôn rời khỏi giường đó là đem thanh dị kiếm đó, ở trên khối đá bằng trước căn nhà, giờ cao hạ thấp, vuốt khắp thân kiếm, muốn xem rõ thanh cổ kiếm này rốt cuộc có cổ quái gì.

Ngay khi thiếu niên lật qua lật lại thanh kiếm, hệt như đánh giá một món hàng, thì đột nhiên nghe "Rú rú" mấy tiếng trong trẻo, sau đó một làn dị hương truyền vào mũi. Lúc quay đầu nhìn, thì thấy trong mờ của đôi bạch hạc bên cửa, đang nhả ra hai làn khói trắng mỏng.

"A! là Phi Vân đỉnh có chuyện triệu hoán!"

Lúc Tinh Ngôn cẩn thận đem thanh quái kiếm quay về phòng, chuẩn bị theo lời gọi đi ra, thì trong đầu lại đột nhiên dâng lên một ý nghĩ bất diệu:

"...Đột nhiên triệu hoán, không phải là vì chuyện âm hồn hôm chứ?"

"Ai! Chuyện này rất có khả năng à!"

"Triệu ta đến, chẳng lẽ là vị tiên bối cao nhân đó, nhìn ra manh mối gì, biết đạo kiếm quang hồi hồn, là bay ra từ Thiên điều nhai chỗ ta?"

"...Ách! Cho dù biết thì có sao? Cùng lắm cũng chỉ trách ta quấy nhiễu giấc ngủ người khác mà thôi! Khà khà..."

Chỉ có điều, tuy thiếu niên đã tự trấn an như thế, nhưng suốt đường đi vẫn có chút bất an sợ sệt.

Khi thiếu niên lòng có ý đồ này, di chuyển đến phụ cận Hoảng Pháp điện trên Bảo Hà phong chính đối với Phi Vân đỉnh, sắp đến gần đường tắt "Hội tiên kiều" thông đến Phi Vân phong, thì vừa hay đụng phải mấy vị đệ tử Từ Vân điện, đang y phục phất phơ đối diện đi đến.

Hiện tại con đường đá mà Tinh Ngôn đứng, rất là chật hẹp. Thấy ba bốn vị nữ đệ tử đi đến trước mặt, người thiếu niên từng lần lộn phở chợ này, theo thói quen tránh sang một bên.

Lúc mấy vị nữ đệ tử mặt vành vành đi qua, Tinh Ngôn thuận mắt liếc nhìn, vừa hay nhìn đúng người dẫn đầu, chính là nhân tài kiệt xuất trong lứa nữ đệ tử trẻ tuổi của Thượng Thanh cung: Đổ Từ Hành.

Vị Đổ Từ Hành cô nương này, cũng không thua kém nhân vật Trác Bích Hoa của Diệu Hoa cung chút nào, không chỉ dung mạo xinh đẹp vô cùng, đạo pháp tu vi dưới tay, cũng thuộc hàng nhất lưu. Nhân vật như thế, tự nhiên chính là nhân vật tiêu điểm trong câu chuyện hàng ngày của nam đệ tử trong Hoảng Pháp điện Bảo Hà phong.

Danh tiếng của "Đổ Từ Hành", ở trong giáo môn, sợ chỉ đứng thứ hai sau chưởng giáo sư tôn Linh Hư chân nhân, Tinh Ngôn đã nghe tên nàng đến mức

muốn chai cả tai!

Do đó, hiện tại Tinh Ngôn chỉ là tùy tiện liếc nhìn, thì trong đám nữ đệ tử nhẹ nhàng lướt qua, vừa nhìn đã trúng vị Đỗ Tử Hành danh vang như sấm.

Khi Tinh Ngôn quay lại đường đi, thì bỗng nghe trong đám nữ đệ tử sau lưng, nổi lên một trận líu ríu thì thầm theo chiều gió truyền đến tai thiếu niên không sót chữ nào, ai ngờ nhĩ lực của y hiện lại trở nên tốt như thế!

Chỉ là, mấy nữ đệ tử tuổi thanh xuân này, lời nói như oanh kêu yến hót, nghe rất là thoải mái, nhưng khi nghe rõ nội dung, Tinh Ngôn vô luận thế nào cũng không thể cao hứng nổi:

Thì ra, mấy vị nữ đệ tử này, bao gồm cả Đỗ Tử Hành, ở đó thì thầm với nhau, bình phẩm về thân phận phổ chợ của Tinh Ngôn:

"Đỗ sư tỷ, vị tiểu đạo sĩ vừa rồi tránh đường, rất giống Tứ Hải đường chủ mới à!"

"VẬY sao? Không chú ý, hi!...không có gì nổi bật".

"À, muội nghe nói, đó là nhờ vào hiến tặng ngọn núi nhà y, mới nhận được chức Đường chủ trong Thượng Thanh cung bọn ta! Úy, các người biết sao không? Tân Đường chủ này, công việc trước đây, quả thật là..."

Nữ đệ tử đó lời nói chỉ mới nửa thì ngưng, chỉ đứng ở đó cười cười khơi gợi sự tò mò của chúng tỷ muội nàng ta.

Bị lời nói của nữ đệ tử đó khơi gợi, không chỉ là những người khác, ngay cả nhân vật xuất chúng Đỗ Tử Hành cũng không ngoại lệ. Tức thì, Tinh Ngôn liền nghe thanh âm nôn nóng của "Đỗ sư tỷ" cất lên:

"Này! y làm chuyện gì? Nhiệm sư muội chớ giờ trò đùa nữa, mau nói đi..."

"Hi...ta định nói là ta từ miệng các sư huynh biết được, Trương đường chủ của Tứ Hải đường này, trước đây..."

Nói đến chỗ này, giống như đoạn sau nói ra xấu hổ vậy, chỉ đứng đó捏 miệng không nói, cứ như thế càng khiến cho đám tỷ muội liền thanh thức dục.

Tiếp một trận nhộn nhạo ngược ngạo, mới nghe Nhiệm sư muội đó tiếp tục nói:

"Nghe nói y trước đây...ở luôn trong một tòa kỹ lâu, làm nhạc công gì gì đó!"

Tuy hai chữ "Kỹ lâu" Nhiệm sư muội đó nói như tiếng muỗi kêu, nhưng chắc chắn đám tỷ muội của nàng ta, nhất định đều nghe rõ. Liền đó, chỉ nghe thanh âm hoặc kinh ngạc hoặc giả bộ kinh ngạc xì xào vang lên, cho dù nhĩ lực của thiếu niên bình thường, thì cũng nghe được rõ ràng!

"..."

"Thật không ngờ, thiếu niên nhìn bề ngoài có vẻ thật thà đó, trước đây lại làm việc ở nơi bẩn thỉu như thế...Chưong môn sư tổ cũng thật là, sao có thể đưa dạng người như thế vào Thượng Thanh đạo môn tinh tu thiên đạo bọn ta chứ!"

"...Mấy tiểu cô nương không lo cơm áo trong đạo cung này, làm sao hiểu được tình cảnh của những người như ta!"

Tinh Ngôn đang cười khò, lại đột nhiên nghe một thanh âm hơi ngập ngừng kiến nghị:

"Đỗ sư tỷ...người này trước đây làm việc ở nơi bẩn thỉu như thế, chỉ bằng...sư tỷ xuất thủ giáo huấn, giáo huấn y đi!"

"Ách?"

Ngay khi Tinh Ngôn nghiêng ngẫm hàm nghĩa của hai chữ "Giáo huấn" này, thì bất tỉnh linh cảm thấy một cỗ đại lực ở bên tập kích đến, trong lúc bất phòng, chỉ nghe "Ai nha" một tiếng, thiếu niên đã bị đẩy ngã ra bên đường!.

Nhưng hiện tại bên cạnh thiếu niên, đang có một cỗ gió xoáy mãnh liệt, đang ùn ùn xoáy đến, cuốn theo bụi đất lá cây trên đường mù mịt.

Lúc Tinh Ngôn đang đau đớn, thì nghe thấy mấy nữ đệ tử đó, hệt như vừa xem được một chuyện rất hả lòng hả dạ, mồm năm miệng bảy tán dương Đỗ sư tỷ.

"Tử Hành tỷ..."Toàn Phong chú" này, tỷ sử dụng rất là thuần thục à..."

"Ai, dĩ nhiên là vậy, chỉ là không biết đến lúc nào thì ta mới có thể luyện được 'Liệt Hỏa quyết' thành thục như thế..."

Chỉ nghe một tràng thanh âm hoan hô tán dương như chuông ngân vang lên rồi tản đi trên sơn đạo Bảo Hà phong. Trên con đường trở lại về tịch mịch vốn có của nó, chỉ còn một thiếu niên lão đạo, suýt xoa đau đớn không thôi trong nắng sớm mờ mờ.

"Hi hi, đám nữ oa nhi này, tâm tính đúng là xem ác như cừu! Chỉ là ta thật bị oan uổng! Bỏ sức làm việc kiếm sống, thì có gì xấu xa chứ?"

"Kì thật, đám tỷ muội trong Hoa Nguyệt lâu, cũng không có làm gì xấu! Vì đề sinh tồn, miễn cưỡng cười nói tiếp khách, đó đâu phải bọn họ muốn làm

như thế. Ai, mấy người tu đạo không lo cơm áo này, e rằng không hiểu được chua cay của những người như ta..."

"Bỏ đi, lần này không tính toán với bọn họ. Phải nhanh đến Phi Vân đình mới là việc chính!"

Thiếu niên tự nhiên bị tai vạ, tuy có chút khuất tất, nhưng nhớ đến chương môn gọi gấp, nhất thời cũng thể nghĩ nhiều, vội vã đi qua Hội tiên thạch kiều tạo thành từ thiên nhiên, nhắm Thượng Thanh cung chạy gấp.

Khi đến cửa Thượng Thanh điện, tiểu đạo sĩ giữ cửa cung kính thi lễ với y, nói:

"Trương đường chủ, xin mau đến Nghị sự đường ở phía đông điện, chương môn có chuyện bàn bạc".

Đợi khi Tinh Ngôn vào Nghị sự đường, thì phát hiện ngoại trừ Linh Hư chương môn, còn có mấy vị đạo nhân trước giờ chưa từng gặp qua. Mấy đạo nhân này, hình như đã đến từ sớm, trải qua một trận thương nghị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 79: Phong Lưu Ảnh Động, Ưu Hỉ Vô Đoan Thượng Mi(ĩ).

Thấy Tinh Ngôn đến, bốn giáo chương môn Linh Hư Từ mỉm cười giới thiệu y với mấy vị đạo trưởng khác. Sau đó, lại giới thiệu sơ qua mấy vị đạo nhân khí vũ bất phạm đó với thiếu niên:

Vị nữ đạo trưởng dung mạo hiền hậu chính là thủ tọa của Từ Vân điện trên Úc Tú phong, Linh Chân đạo trưởng. Vị đạo nhân lớn tuổi khí độ bình hòa bên cạnh là Linh Đình đạo trưởng, người đứng đầu Sùng Đức điện ở Chu Minh phong. Vị đạo nhân râu quai nón, tướng mạo uy nghiêm ở cạnh ông ta, chính là Thanh Minh đạo trưởng của Hoàng Pháp điện. Còn vị đạo sĩ cuối cùng thần sắc linh hoạt là Đường chủ Thiện Sự đường phục vụ mọi việc cho Thượng Thanh cung hàng ngày, Thanh Vân đạo trưởng.

Mấy cao nhân vang danh chính giáo này, lúc Linh Hư chương môn giới thiệu đến mình, cũng đều ôn hòa thi lễ lại với thiếu niên Đường chủ đang cung kính chào mình.

Tuy mấy người này trước đây Tinh Ngôn chưa từng gặp qua, nhưng từ trong lời nói hàng ngày của đệ tử Hoàng Pháp điện, thiếu niên đối với mấy vị đầu não của Thượng Thanh cung này, cũng đã nghe tả sơ qua.

Ba vị đạo nhân bối phận chữ Linh ở đây là Linh Hư, Linh Chân, Linh Đình, cùng với vị Linh Thành đang chủ trì biệt viện ở Mã Đề sơn, hợp xưng là "Thượng Thanh tứ tử". Bình thường người bên cạnh sau đạo hiệu của bọn họ, thì thêm vào một chữ "Từ" tỏ ý kính trọng. Còn người ngoài giáo, thì đều xưng hô họ là "Chân nhân".

Trong Thượng Thanh tứ tử này, chương môn Linh Hư và Linh Thành, Tinh Ngôn dĩ nhiên đã biết. Còn vị thủ tọa Từ Vân điện Linh Chân Từ, bình thường ít nghe nói đến. Còn người đạo trưởng khí độ bình hòa Linh Đình Từ, theo tin tức Tinh Ngôn nghe được, là người hết sức đặc biệt. Linh Đình đạo nhân liệt vào Thượng Thanh tứ tử, đồng thời cũng là thủ tọa Sùng Đức điện trên Chu Minh phong, nhưng bản thân thì không biết gì về pháp thuật!

Nhưng mà, cho dù như thế, trên dưới Thượng Thanh cung này, vô luận ai nhắc đến hai chữ "Linh Đình", đều hết sức cung kính. Bởi vì, vị Linh Đình chân nhân này, tuy không biết pháp thuật, nhưng đạo đức uyên thâm, tu vi về đạo gia kinh nghĩa, đã đạt hóa cảnh. Bình thường, trong Thượng Thanh cung nếu có ai tu luyện đạo pháp, gặp phải khúc mắc, sau khi ngẫm nghĩ mãi mà không thông, thì thường đến thỉnh giáo với Linh Đình đạo trưởng. Chỉ cần vài câu đơn giản, là có thể giúp người xin chỉ bảo hiểu ra vấn đề!

Vị Linh Đình chân nhân không biết chút tạo pháp thuật nào, chỉ trầm mê trong điển tịch đạo gia, cũng được xem là một dị sĩ trong Thượng Thanh cung.

Còn vị Thanh Minh đạo trưởng diện tướng uy nghiêm ở cạnh ông ta, là chủ trì của Hoàng Pháp điện. Tuy trên danh nghĩa thủ tọa của Hoàng Pháp điện là Linh Thành Từ trong Thượng Thanh tứ tử, nhưng Linh Thành đạo trưởng cứ như nhân văn dã hạc, thường đi du ngoạn bên ngoài, chức thủ tọa Hoàng Pháp điện của lão cũng chỉ là hư danh mà thôi. Trên thực tế, đứng đầu Hoàng Pháp điện, chính là vị nhị đệ tử của Linh Hư chương môn, Thanh Minh đạo nhân.

Tuy bối phận của Thanh Minh đạo nhân thấp hơn một cấp so với Thượng Thanh tứ tử, nhưng về tu vi phép thuật, nghe nói không hề thua kém bọn họ. Hiện tại những người bối phận ngang hàng với ông ta trở xuống ở Thượng Thanh cung, đều đề cử ông ta là đạo pháp tu vi đệ nhất nhân. Sự thực thì, trong Thượng Thanh cung hiện còn âm ý một thuyết pháp "Thượng Thanh ngũ tử", ngoài bốn "Từ" hàng chữ Linh ra, còn có "Thanh Minh Từ".

Vị Thanh Minh đạo trưởng này, không chỉ pháp luật cao cường, làm người cũng rất cương trực. Gã Trần Tử Bình Trần đạo huynh mà Tinh Ngôn quen, e là bị Thanh Minh sư phụ của gã ảnh hưởng sâu sắc.

Đợi sau khi Linh Hư chương môn giới thiệu xong, Thanh Minh đạo trưởng không nhịn được lên tiếng:

"Bẩm chương giáo sư tôn, chuyện đêm qua xác thật rất cổ quái! Lúc Đệ tử cùng Linh Chân sư bá bay lên truy sát, thấy ngư kiếm đó, hết như quỷ mị, cuối cùng lại như đá chìm đáy biển, đột nhiên phi kiếm đó không còn thấy tung tích, chúng tôi truy tìm cũng không thấy. Hành động giấu đầu giấu đuôi này, e rằng không phải là người trong giáo ta!"

"Sao?"

Linh Hư nghe vậy, liền nhìn qua phía Linh Chân. Chỉ nghe Linh Chân đáp:

"Đúng như lời của Thanh Minh sư diệt".

"À...cho dù như thế, cũng không hẳn là tà ma ngoại đạo...Chỉ là, La Phù Thượng Thanh ta, trước giờ tự biết kiềm chế, chuyên cần tu luyện, không biết còn có vị đạo hữu pháp thuật uyên thâm nào, lại đến La Phù Sơn quấy rầy như thế".

"Không phải là dư nghiệt của Thái Bình giáo năm xưa chứ?"

Người nói lời này, chính là Đường chủ của Thiện Sự đường, Thanh Vân đạo trưởng.

"Ách...đăng khăn vàng đó, năm xưa đã tan tành. Hiện đã qua nhiều năm như thế, e rằng rất ít khả năng là bọn chúng".

Linh Đình đạo trưởng chưa nói lời nào, giờ lên tiếng phủ định khả năng đó.

"Vậy...liệu có phải là tà ma ngoại đạo của Đa Nan giáo bị Thượng Thanh cung ta tiêu diệt lúc Tàn mặt hay không?"

"Cái này càng không có khả năng! Năm xưa chư tà Đa Nan giáo, đã bị các tổ sư giáo ta quăng một mẻ lưới diệt sạch. Hà huống niên đại đó cách nay quá xa, chắc không liên quan đến bọn chúng".

Lần này lại là Thanh Minh tử nói, kiên quyết phủ định khả năng này.

"Khà...đương nhiên không thể! Vật gây chuyện đó, hiện còn đang nằm ngoan ngoãn đánh một giấc trên giường trong phòng ta kia!"

Hiện tại vị Tứ Hải đường chủ thật thà chất phác này, trong lòng lại đang lo nghĩ, chỉ sợ mấy người này khi kết thúc nghị sự, lại kéo nhau đến Thiên điều nhai.

"Ừa? Chẳng lẽ Thượng Thanh cung ta, không phải đến Trương Đạo Lăng thời Hán mạt thì mới có hay sao?"

Thiếu niên đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên chú ý đến hai chữ "Tàn mặt" trong lời của Đường chủ Thiện Sự đường, trong lòng tức thì rất ngạc nhiên!

Xem ra, truyền ngôn ngoài đường, thật không nên quá tin tưởng!

Ngay khi Tinh Ngôn như ngồi trên đồng lửa, thì lời của Linh Hư chương môn cất lên tiếp, giống như ban cho y một đạo xá chỉ:

"Các vị đạo hữu, chuyện hôm nay thương nghị đến đây thôi. Bất quản đêm qua là ai đến La Phù quấy rầy, là địch là bạn, các vị đều phải hết sức chú ý. Sau khi quay về, mong chư vị đạo hữu hãy ước thúc tốt môn hạ đệ tử, không nên gây ra chuyện gì khác".

Mọi người ở đây, đều cung kính vâng dạ. Tuy nhiên, trong lòng của vị Đường chủ Tứ Hải đường, ngẫm lẫm nhẫm một câu:

"Ta thì dễ thôi, chỉ cần ước thúc tốt hành động của mình, ách...không đúng, còn phải canh kỹ thanh quái kiếm đó nữa!"

Đang nghĩ thầm thì nghe Linh Đình đạo trưởng nói với Linh Hư đạo trưởng:

"Chương giáo sư huynh, tình huống hiện tại không rõ địch hay bạn, còn Thanh Hà sư diệt ở Nhiều Châu, vì chuyện Mã Đề cũng nên xóa tội cho hần,"

Nói đến đây, Linh Đình có chút ngập ngừng, nhưng vẫn tiếp tục nói:

"...Chi bằng cứ triệu hần về La Phù, cũng tăng thêm được sức mạnh?"

Lời của Linh Đình đạo trưởng vừa dừng, khi hai chữ "Thanh Hà" còn vang trong tai Tinh Ngôn, thì y bỗng kì quái nhìn thấy, vị Linh Đình đạo trưởng sắc mặt luôn bình đạm, đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đáp:

"Tên Thanh Hà đó...trước hết vẫn cứ để hần ở Mã Đề sơn đi!"

Tinh Ngôn thấy tình trạng đó, trong lòng kinh ngạc.

"Ủa? Quái lạ! Vị Linh Hư chứng môn này, cũng không giống dạng người đơn giản, thế nhưng sao vừa nghe nhắc đến Thanh Hà lão đầu nhân, thì lại lộ vẻ giận dữ ra mặt như thế?"

"Hà...nhìn thái độ của chứng môn, đoán chắc Thanh Hà lão đầu nhân, đã chọc giận chứng môn không ít. Cũng không biết lão đầu nhân đó năm xưa ở trên La Phù sơn, đã lừa gạt thế nào, gây ra họa gì. Hà, lần tới gặp lão, nhất định phải hỏi cho rõ! Khả khả..."

Ngay khi thiếu niên suy nghĩ linh tinh, thì nghe Linh Hư chứng môn, dĩ nhiên đã khôi phục về bình hòa như thường, nghiêm túc nói:

"Chư vị đạo hữu sau khi quay về, đặc biệt phải khuyên răn đệ tử xuất sơn du ngoạn, lúc gặp được người chính giáo khác, nhớ không được để lộ chuyện gì!"

Xem ra, thiên hạ đệ nhất giáo môn lãnh tụ quần sơn, phong quang vô cùng này, hành sự bên trong, cũng rất cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 80: Vân Đình Hoa Thụy, Thùy Xao Nguyệt Hạ Chi Môn(I).

Sau khi về đến Thiên điều nhai, nhìn thấy căn nhà đá Tứ Hải nắp trong tán cây um tùm, Tinh Ngôn bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Bận rộn suốt buổi sáng, hiện đã được nhàn rồi. Tinh Ngôn cuối cùng cũng có thời gian đến Tụ Vân đình, ngẫm nghĩ kỹ càng dị cảnh kỳ diệu hấp hóa thiên địa linh khí của bản thân đêm qua.

"Đêm qua lúc ấy, theo sự chuyển động của Thái Hoa đạo lực, dường như bản thân ta với thiên địa rộng lớn đó, cùng hô hấp, thổ nạp!"

Ngắm mấy cánh chim chao liệng thoải mái trên trời xanh, trong lòng Tinh Ngôn vì cảm thụ bản thân đêm qua, tạo ra một ví dụ hình tượng sinh động.

"Hà, đó là cùng hô hấp, hô hấp tiên linh chi khí đầy rẫy trong thiên địa này!"

Thiếu niên càng nghĩ càng cảm thấy ví dụ này khéo léo, dường như cũng không tìm được ví dụ nào thỏa đáng hơn nữa.

Bởi vì ngày dài không biết làm gì, Tinh Ngôn theo thói quen, đầu óc lại bắt đầu vòng tròn suy nghĩ lẩn quẩn:

"Tiên linh chi khí, nghe ra cũng không tệ...chỉ là, hôm qua ta hấp thu tiên linh khí nhân, rốt cuộc là thứ gì đây?"

Nguyên là, mấy danh xưng "Tiên linh chi khí", hoặc "Thiên địa linh khí", "Càn khôn nguyên khí", "Nhật nguyệt tinh hoa", thấy rất nhiều trong điển tịch đạo gia. Thậm chí, mấy thứ thần quái chí dị mà trước đây Tinh Ngôn hay cười nhạo, cũng có đề cập trong sách.

Chỉ bất quá, tuy khắp nơi đều nói đến phương pháp này, các điển tịch đều tuyên bố, nếu như thể gian phạm nhân, hoặc thảo mộc cảm thụ, muốn thành tiên thành thần, nghĩ biện pháp hấp thu thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa này, là con đường hết sức hữu hiệu, có thể thành công.

Nhưng rất đáng tiếc đó là, dường như tất cả điển tịch, bao gồm cả những kinh sách có thuyết minh pháp môn cụ thể, thì cũng chỉ thường hoặc là tả không tì mị, hoặc là cho rằng dĩ nhiên là thế, toàn bộ đều không có giải thích rõ ràng về mấy cái gọi là "Thiên địa linh khí", "Nhật nguyệt tinh hoa" này.

Dường như chưa từng có ai, nghĩ đến phải giải thích rõ ràng mấy cái tinh hoa linh khí giúp người trường sinh, giúp người phi thăng đó, rốt cuộc là thứ gì. Đương nhiên, vấn đề còn hơn thế nữa, chưa có người nào trả lời qua: Vì sao hấp thu thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa đó, thì có thể giúp người trường sinh, giúp người phi thăng, giúp người thành thần.

Hai vấn đề có thể là một này, ngàn vạn năm nay, tựa hồ đều có ít người chú ý. Thậm chí cả đạo gia là bộ phận quan tâm nhất đến trường sinh phi thăng trên thế gian, cũng thường cho rằng đây là thứ huyền diệu khó giải thích.

Nhưng hiện tại, trong một tiểu lương đình nhỏ ở một góc Bão Hà phong của La Phù sơn, lại có một người thiếu niên, ngồi ở đó nghiêm túc suy ngẫm truy xét vấn đề này.

Có lẽ, thành tựu ngày sau mà Tinh Ngôn đạt được, không thể tách rời với những kì ngộ khoáng cổ tuyệt kim của y. Nhưng có lẽ quan trọng hơn đó là, tất cả những gì thiếu niên giành được, càng gắn chặt với tinh thần học tập nghiêm túc, tìm hiểu cặn kẽ căn nguyên nghĩa lý mọi vấn đề của y.

Đương nhiên, mệnh đề này hiện tại đối với thiếu niên mà nói, có phần quá lớn, quá sâu xa. Nhưng người thiếu niên đang vô cùng nhàn rỗi này, lại không hề biết, vẫn mặc kệ gió núi lạnh lẽo lừa vào người, cứ ở đó trầm ngâm suy nghĩ:

"Quái kiếm đó hôm qua, cho ta biết phương pháp thổ nạp này, còn kì quái lưu lại cho ta mấy chữ mà ta rất quen thuộc: Luyện thần hóa hư. Theo ý tứ của nó, phương pháp kỳ diệu thổ nạp thiên địa nguyên linh đó, cũng chính là chỗ kỳ diệu của pháp môn "Luyện Thần Hóa Hư" mà ta đang nghiên cứu".

Nghĩ đến chỗ này, trong đầu Tinh Ngôn bất giác bật lên mấy câu kinh văn đã nhắm đến thuộc lòng:

"Luyện thiên địa hỗn độn chi thần, hóa trụ vũ vi hòa chi khí. Thiên đạo chung cực, thể thiên hành đạo. Thần đạo nghiêm đại, diệt phát năng đương..."

Ách...Tuy vẫn có chút mơ hồ, nhưng thuật Luyện Thần Hóa Hư này, luyện cái gì, hóa cái gì, trong hai chương sách viết rất rõ ràng. Nhưng mà, sau khi luyện hóa tiên linh chi khí, thái hoa đạo lực, thì sẽ là thứ gì chứ? Vấn đề này, cho dù là hai chương sách trong cuốn kinh văn bảo bối mà Thanh Hà lão đạo rất trân trọng, cũng không nhắc đến một chữ.

Lại suy qua xét lại một hồi, cảm thấy vẫn hoàn toàn không chút manh mối, Tinh Ngôn cũng tạm thời gác vấn đề sang một bên, đi đến Hoàng Pháp điện dùng cơm.

Đang khi ăn cơm, thì gặp phải gã Trần Tử Bình nửa tháng trước đưa mình tới đây, không khỏi hàn huyên mấy câu. Hiện tại, trong Thượng Thanh cung này, Tinh Ngôn gần như cũng chỉ có thể nói chuyện được với Trần Tử Bình.

Ăn cơm xong, trên đường trở về Thiên điều nhai, trong đầu Tinh Ngôn, không tự chủ lại xuất hiện gương mặt rụt rè của tiểu nữ oa Quỳnh Dung trên đường núi rợp bóng tre ở ngoại thành La Dương nửa tháng trước.

Nhớ đến cô nhóc này, lúc đầu hai mắt đầy tha thiết, sau cùng tựa hồ vui vẻ bước đi, người thiếu niên trước giờ khoáng đạt, cũng cảm thấy có chút ừ ừ thương xót.

"À, nghĩ ta ở trong Tứ Hải Đường cũng đã một thời gian rồi. Mấy ngày này ta cứ siêng lui tới Thiện Sự đường, xem xem trong giáo gần đây có cần mua giấy bút gì không, nếu như có, ta sẽ nhận lời đi mua, cũng nhân tiện đến La Dương thăm tiểu cô nương Quỳnh Dung đó".

Rất đáng tiếc, tuy Tinh Ngôn tràn trề hy vọng, nhưng ông trời lại dường như không muốn cho ý dễ dàng đạt được nguyện vọng.

Đợi khi thiếu niên đến Thiện Sự đường trên Phi Vân đỉnh, hỏi xem có cần mua giấy bút gì không, thì vị Đường chủ Thiện Sự đường Thanh Vân đạo trưởng, lại nói với y, giấy bút trong đường của ông ta còn tồn rất nhiều, dùng đến cuối năm e là cũng chưa hết!

...

Cách này không thông, y vẫn có cách khác!

Chỉ là, chuyện này lại có chút khó xử. Nơi sản xuất nhiều giấy tre La Dương, cách La Phù sơn rất xa, y lại là Đường chủ của Tứ Hải đường, không thể nói đi là đi được. Trong lúc gấp gáp, Tinh Ngôn cũng không thể nghĩ ra được cao chiêu gì khác.

Trong mấy ngày tiếp theo, vào chiều mỗi ngày, Tinh Ngôn đều chiếu theo phương pháp "Luyện Thần Hóa Hư" mà quái kiếm đề tỉnh, tập hợp, hấp nạp thiên địa linh khí tràn trụa trên La Phù tiên sơn.

Tuy đã qua mấy ngày ngưng thần hấp nạp, nhưng Tinh Ngôn cảm thấy cỗ Thái hoa lưu thủy trong thân thể mình, giống như chưa có biến đổi gì lớn. Bất quá, cũng không phải hoàn toàn không có gì khác. Hiện tại Tinh Ngôn cảm giác rất rõ, Thái Hoa đạo lực của mình, so với trước đây mà nói, đã trở nên linh hoạt hơn. Lúc bản thân muốn triệu hoán Thái hoa đạo lực, cũng không cần phải cố ý "Hữu tâm vô vi" như trước, mà chỉ hơi động niệm, Thái hoa đạo lực đó liền theo suy nghĩ mà xuất hiện, xem thân thể thiếu niên là tiểu thiên địa, lưu động xoay chuyển, sản sinh liên tục.

"A...phương pháp hấp thu thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa của ta, tuy không giống như mấy cái thuyết chích quái truyền kì, có thể rất nhanh giúp người tăng trưởng thêm đạo hạnh tu vi. Ách, nghĩ đến cũng cảm thấy có chút đáng tiếc à...bất quá, đạo lực luyện hóa này của ta, chất lượng rất tốt à! Khả khả..."

Thiếu niên tính tình cởi mở, tự cười nhạo mình như thế.

Lại nói buổi tối hôm nay, lại là một đêm trăng thanh gió mát, Tinh Ngôn ngồi trên tảng đá bằng cạnh Tụ Vân đỉnh, hô hấp thiên địa linh khí, thúc luyện Thái hoa đạo lực. Còn thanh kiếm cùn mà hiện tại y gọi là "Thần kiếm", thì từ sau đêm nhảy nhót bay lượn kêu réo trên vạn sơn hôm đó, mặc cho Tinh Ngôn dụ dỗ thế nào, cũng không có chút hưởng ứng nào.

Chỉ có điều, hiện tại Tinh Ngôn đối với thanh kiếm cùn bộ dạng giống như khúc sắt đó, có lý giải mới thế này:

"Hà hà, xem ra thanh thần kiếm của ta, rất là kén chọn, không phải là ngày lành tháng tốt, thì không vui vẻ ra dạy học à!"

Hiện tại, dưới ánh trăng phủ mờ mờ núi, Tinh Ngôn ngồi xếp bằng như tượng, tĩnh tâm luyện thần. Lúc này trong thiếu niên hệt như một khúc gỗ, nhưng trong thiên địa mệnh mông khoáng đáng này, lại có một vòng xoáy rất lớn, tuy không thể nhìn thấy nhưng lại thực sự tồn tại, đang ngoằn ngoèo uốn khúc trong vòm trời, không ngừng lưu chuyển, hội tụ vào thiếu niên.

Ước chừng hơn một canh giờ, người thiếu niên tựa như dung hòa thành một với trời đất La Phù, đột nhiên vươn vai nói:

"A, hoàn thành nhiệm vụ, phải đi ngủ một giấc thôi!"

Sau đó, liền thấy y đứng dậy, quay về chiếc giường trong căn nhà đá, cời đồ nằm ngủ.

Bất quá, hiện thiếu niên lại có chút khó ngủ. Nỗ lực ngưng thần một hồi, vẫn không thể ngủ được:

"Ai, phương pháp Luyện thần hóa hư này, hay thì hay thật, nhưng cũng có chỗ không ổn, cứ sau mỗi lần vận chuyển mấy vòng, cả người tinh thần tràn trề, khiến ta gần đây thường mất ngủ!"

"À, chỉ đành dùng chiêu đó!"

Thế là, thiếu niên không ngủ được, lại bắt đầu suy ngẫm:

"Thiên địa linh khí ta hấp nạp vào, kết hợp với Thái hoa đạo lực, rốt cuộc sẽ thành thứ gì đây?"

...

Ngay khi Tinh Ngôn suy nghĩ đến đầu óc tán loạn, thầm mừng sắp thành công ngủ được, thì bỗng nghe bên ngoài song cửa, đột nhiên có một tiếng "Bộp" vang lên, hết như tiếng giẫm chân!

Tiếng động vừa vang đó, kì thật rất khẽ. Nhưng vẫn bị Tinh Ngôn nghe được.

"Ai?"

Thiếu niên phản ứng rất linh mãnh, lập tức lật người bật dậy, thấy ngoài vùng núi xa trước song cửa, hình như có một đạo hắc ảnh, thỉnh thoảng nhô lên rồi không còn thấy nữa!

"Cao nhân phương nào, đêm khuya đến thăm?"

Trong bất tri bất giác, Tinh Ngôn dùng lại câu nói của Thanh Minh đạo trưởng đêm đó.

Đội thiếu niên xách thanh thân kiếm, đẩy cửa bước khỏi căn nhà đá, thì chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng, không một bóng người. Hiện tại, chỉ có ánh trăng như bạc, như một dòng suối trong treo đổ xuống khối đá trước nhà.

"..."

Tuy quan sát không thấy bóng người, nhưng Tinh Ngôn vẫn không yên tâm, xách kiếm cẩn thận tuần tra khắp nơi một vòng. Truy tìm một hồi, vẫn không có chút thu hoạch nào.

"Bỏ đi, vừa rồi e là ta mơ màng, làm mấy con chim đêm bay lượn, tưởng là khách không mời mà đến".

Thiếu niên không có thu hoạch gì, chỉ đành quay người trở lại giường, bực bội bắt đầu suy ngẫm lần nữa:

"Thái hoa đạo lực rốt cuộc là thứ gì?"

...

Sáng sớm hôm sau, Tinh Ngôn tỉnh giấc trong tiếng riu rít của lũ chim bên ngoài.

Bởi vì hôm qua bị một phen quấy rầy ngoài ý, sáng nay thiếu niên dậy muộn một chút.

"Kẹt...", đẩy cánh cửa ra, Tinh Ngôn đối diện với quần sơn mệnh mông trước Thiên điều nhai, vượn người vượn eo, há miệng hít thở mấy hơi thật dài lần không khí tươi mát pha lẫn mùi cây cỏ.

Không khí trên núi cao đặc biệt tinh khiết, tựa hồ chẳng khác với thiên địa linh khí mà thiếu niên luyện hóa mỗi đêm, khiến người ta cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

"Úi? Đây là cái gì?"

Lại nói khi Tinh Ngôn đi đến chỗ dòng suối lạnh nơi vách núi, khoát nước rửa mặt mũi, chuẩn bị quay trở vào nhà, thì đột nhiên chú ý thấy, trên mỏm con hạc bên trái căn nhà đá, đang treo một chùm chu quả đỏ tươi.

Chùm chu quả còn đầm sương này, đang treo trên cái mỏm hạc dài, nhìn thoáng qua, hết như con hạc sống đang ngậm chùm chu quả.

"Ách...hình như đêm qua ta không có hái đã quả về treo ở đây à?"

"...Như thế, chẳng lẽ đêm qua không phải là ảo giác của ta? Thật đã có người đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 81: Thiên Lý Khách Lai, Thảng Dương Nhất Thân Nguyệt Lộ.

"Ồ?"

Tay mân mê chùm chu quả đồ tươi còn ẩm hơi sương, Tinh Ngôn trong lòng rất kinh ngạc:

"Ai có thể nửa đêm đem chùm chu quả này đến cho ta?"

Nói đến, Tinh Ngôn là con cháu thôn hộ bản hàn, từ nhỏ đến lớn sinh sống ở nơi sơn dã, tự nhiên kinh nghiệm chọn đã quả ăn được tích tụ đã nhiều năm, vừa nhìn hình dáng của chùm chu quả này, lại ngửi ngửi mùi thơm của nó, thì biết quả này không chỉ không độc, hơn nữa còn rất ngon.

Vừa cắn trái cây mộng nước ngọt xột này, trong lòng vừa suy ngẫm:

"Chuyện này thật là kì lạ, nghĩ Trương đường chủ ta, ở trong Thượng Thanh cung La Phù sơn này, ngoại trừ Trần Tử Bình, hình như chưa kết giao được bằng hữu nào. Vị Trần đạo huynh đó, tự nhiên không thể thâm canh bán dạ hái trái đại đến tặng ta!"

"Chẳng lẽ, trước đây ta vô ý cứu được hổ báo dã thú nào đó, hiện tại chính là 'Cứu vật vật trả ơn'..."

Gặp phải chuyện kỳ lạ, Tinh Ngôn không nhận được liên tưởng đến mấy chuyện thần quái chí dị thường xem trước đây.

"Ách...không đúng, nếu như là hổ báo, thì vật đem đến phải là gà núi trĩ rừng mới phải!"

"Chẳng lẽ ta cứu lại là chim muông? Ách...thật là nghĩ không ra. Có lẽ chuyện cách đây quá lâu rồi".

...

"Vẫn không đúng!"

Ngay khi Tinh Ngôn ăn xong trái cây, đi đến dòng suối rửa tay, thì đột nhiên lại nghĩ đến giải thích vừa rồi của bản thân, quả thật là miễn cưỡng, chỗ không thông đó là:

"Không thể thế được, ta đến La Phù sơn này còn chưa được một tháng, cũng không thể có điều thú nào đến báo ơn ta được!"

"A! Chỉ có một điểm có thể khẳng định, đó là hắc ảnh đêm qua ẩn ước trông thấy, hoàn toàn không phải là chim núi nào vô ý bay qua. Tối nay, ta lại lưu ý một chút là được".

Hôm nay, là ngày phải xuống La Phù sơn tuần tra điền sản, Tinh Ngôn đến trừ phòng trong Hoàng Pháp điện, lấy chút lương khô điểm tâm, rồi lên đường xuống núi.

Thượng Thanh cung La Phù sơn, ở Truỵen La huyện dưới núi, có ruộng tốt ngàn khoảnh, đều là điền địa cực tốt. Vị Đường chủ Tứ Hải đường của Thượng Thanh cung này, từ đầu bờ ruộng, thông thả đi gần hết một ngày thì thấm mệt, liền tìm một bóng râm, tựa vào thân cây ngủ gật.

Đợi lúc mặt trời về Tây, Tinh Ngôn theo ánh chiều, lại quay về trên Thiên kiều nhai La Phù sơn.

Theo lệ, lúc đêm tối trăng sáng, Tinh Ngôn ngồi xếp bằng trên tảng đá, luyện hóa Thái hoa đạo lực của y. Tu luyện đêm nay đặc biệt quan trọng, bởi vì để tìm ra chân diện mục của vị khách không mời mà đến kia, nhất định phải bảo đảm tinh thần sung mãn!

Thiếu niên cẩn thận, lúc vừa quay về núi, thì đến giường xếp chần đệm giả làm như có hình người đang ngủ trên đó. Mắt thấy trăng đã dời về Tây, đêm đã quá khuya, Tinh Ngôn liền làm động tác giả, ra về quay về phòng ngủ, nhưng khi vừa khép cửa, thì thềm vận ẩn thân chú "Thủy Vô Ngân", trong chớp mắt thân ảnh của thiếu niên đã ẩn mất vô hình!

Tuy hiện tại cửa đã chậm chậm khép lại, nhưng người chủ của căn nhà Tứ Hải đường này, thì dĩ nhiên đang ở bên ngoài.

Nói đến, Tinh Ngôn đã trải qua quá trình luyện hóa một thời gian, hiện tại dưới sự phụ trợ của Thái hoa đạo lực ngày càng tinh thuần, mấy pháp thuật mà long nữ Linh Y Nhi dạy cho y, thiếu niên sớm đã sử dụng thuần thục. Có thể nói, hiện tại y đã có thể "Thuật theo tâm động", chỉ cần hơi động niệm thì mấy pháp thuật đó liền theo suy nghĩ mà thi triển, so với việc triệu hoán Thái hoa đạo lực của y, phải nói là nhanh hơn rất nhiều.

Mấy pháp thuật học được từ chỗ Long cung công chúa, tuyệt không phải là dạng đạo pháp đơn giản phổ thông. Hiện tại, thiếu niên đối với mấy pháp thuật này, đã đạt cảnh giới thi triển tùy tâm sở dục, nhanh như chớp mắt. Ở trong mắt những người tu hành bình thường khác, thật đáng xưng là "Kinh thế hãi tục"!

Đương nhiên, Tinh Ngôn không biết nhiều về chuyện này, còn cho rằng đó là đương nhiên phải vậy. Hiện tại, y đang ẩn thân dựa vào một gốc cây cổ tùng ở góc Tây nam căn nhà đá, chăm chú quan sát phía trước căn nhà, lúc này vẫn chưa có dị trạng gì.

Khách không mời mà đến đêm trước, không hề để Tinh Ngôn phải đợi lâu.

Khi bóng trăng dần về Tây, lặng lẽ chuyển dịch đến giữa trời, thì từ trong rừng tre cạnh con đường đá dưới Thiên điều nhai, Tinh Ngôn thấy rõ ràng, đang có một nhân ảnh, chân tay nhanh nhẹn, nhẹ nhàng đến trên tảng đá bằng phủ ngọc ánh trắng bằng bạc.

"Đó là..."

Tuy hiện tại đêm đã rất khuya, nhưng trăng rất sáng. Nhờ ánh trăng trong vắt này, Tinh Ngôn thấy rất rõ dáng vẻ của nhân ảnh đó.

Người thiếu niên cuối cùng cũng thấy được kẻ nửa đêm đem quả đến cho mình là ai, chỉ khẽ thở dài một tiếng, thân hình đang ẩn trong không minh, dần dần lộ ra trong ánh trăng loang lổ dưới tán tùng.

Lúc này kẻ nửa đêm tìm đến, đã đi đến trước một con hạc đá, khẽ nhón chân đem một chùm chu quả, muốn treo nó vào mỏ hạc.

"Quỳnh Dung".

Thiếu niên gọi khẽ một tiếng.

"Ai..."

Nữ oa đó theo tiếng bật lời.

Bỗng nghe mấy tiếng "Phịch, phịch", chùm chu quả trong tay nữ oa đang định treo trên mỏ hạc, rớt xuống khoảng đá bằng trước nhà.

Thì ra, kẻ đập trăng mà đến, không phải ai khác, chính là tiểu nữ oa Quỳnh Dung bịn rịn chia tay trên sơn đạo ở La Dương!

Lúc này, tiểu nữ oa Quỳnh Dung, giống hệt như một con hươu nhỏ đang kinh hãi, quay người định chạy xuống núi. Chỉ là, hơi định thần lại, thấy rõ người đột nhiên kêu đúng tên của mình, chính là vị đại ca mà mình tìm đến, thì liền dừng chân lại.

Trăng rất sáng, trên gương mặt còn trẻ con của Quỳnh Dung, hiện đầy nét hốt hoảng. Tiểu nữ oa này giống như đang làm chuyện gì xấu thì bị phát hiện thành linh, khép nép đi đến trước mặt thiếu niên, rụt rè lên tiếng:

"Muội, muội không phải cố ý để huynh nhìn thấy đâu!"

Có lẽ do ánh trăng quá sáng mà Tinh Ngôn thấy được hai má vốn phúng phính của Quỳnh Dung, hiện đã gầy đi mấy phần. Còn y phục trên người cô nhóc, cũng hết sức nhếch nhác.

Thấy cô nhóc hoảng sợ, Tinh Ngôn trong lòng chua xót, cố gắng tươi nét mặt, nhỏ nhẹ nói:

"Quỳnh Dung muội muội, thật không ngờ muội có thể đến thăm ta! Ca Ca rất cao hứng à!"

"Thật sao? Quỳnh Dung lên đến tìm huynh, ca ca không giận sao?"

"Đương nhiên không tức giận! Cao hứng còn không kịp à..."

Lời này là lời thật. Hiện tại trong lòng Tinh Ngôn, giống như vừa trút được một tảng đá vô hình, cảm thấy hết sức thoải mái. Tuy ngày thường thiếu niên tịnh không hề phát hiện, nhưng với sự nhẹ nhàng hiện tại, thì có thể biết, "Tảng đá" này, luôn nặng trĩu trên vai ngang lòng y.

Nghe câu nói của Tinh Ngôn, Quỳnh Dung cũng lộ ra vẻ cười chân thật.

Chỉ có điều, tiểu nữ oa đột nhiên như nhớ đến gì, bật hô:

"A! Vừa rồi không cẩn thận, chu quả rơi vỡ hết rồi!"

Thì ra Quỳnh Dung đột nhiên nhớ đến, chùm chu quả không dễ dàng mang đến được cho ca ca, đã rơi hết trên đất, nhất thời hết sức đau lòng.

"Bỏ đi, bên ngoài lạnh lẽo, vào trong nhà hãy nói tiếp!"

Tuy lúc này thời tiết đã cuối xuân đầu hạ, dù đêm đã khuya, nhưng quả thật không thể coi là lạnh. Chỉ là, thấy tiểu nữ hài Quỳnh Dung ngần dậm tìm mình, hiện trong lòng Tĩnh Ngôn, tràn đầy một sự ấm áp khó tả. Liền đó, thiếu niên nắm lấy hai vai còn ẩm sương đêm của tiểu nữ oa, dặt nó vào trong nhà.

Trong căn nhà đá nhỏ, ánh sáng mờ mờ, ngọn nến phập phù. Trong căn phòng ấm áp nhàn nhạt ánh nến đó, trên hai gò má tựa như ám đầy bụi đường, hiện cũng nhuốm một vàng hồng nhạt.

"Ca ca, huynh thật không trách Quỳnh Dung tự ý đến tìm huynh chứ?"

"Đương nhiên không trách! Sao có thể trách tiểu muội muội khả ái như thế được...đây là lỗi thật lòng của ca ca đó!"

"Ách, đúng rồi, từ La Dương đến đây cách xa ngàn dặm, Quỳnh Dung muội làm sao tìm đến đây được?"

Hiện tại đã thu xếp ổn thỏa cho tiểu nữ oa, Tĩnh Ngôn cuối cùng cũng đề xuất nghi vấn luôn tồn tại trong lòng.

"Là ca ca nói với muội mà..."

"Ách! Ta nói với muội?"

Tĩnh Ngôn hết sức ngạc nhiên.

"À! Trên người ca ca có mùi vị mà Quỳnh Dung rất thích, rất thân thiết! Muội cứ ngửi nó mà tìm đến đây!"

"..."

Tiểu cô nương Quỳnh Dung này, lời nói có chút rối rít không rõ, nhưng Tĩnh Ngôn nghe cũng hiểu là chuyện thế nào.

Xem ra, Quỳnh Dung này nói cho cùng không phải là con người, có vài chỗ đặc biệt khác với người thường.

"Về sau, đến ngọn núi lớn này, thì có người nói cho ta biết chỗ của ca ca".

"Ai?"

Thiếu niên dâng lòng cảnh giác.

"Là chim hồng đuôi dài xinh đẹp đó..."

"..."

"Gặp được ca ca, biết ca ca không giận, Quỳnh Dung rất an tâm. Muội phải đi rồi".

Nói xong, tiểu nữ oa này liền đứng dậy, điệu bộ như muốn rời đi.

"Út? Muội muội vì sao phải đi? Không ở cùng ca ca sao?"

"Quỳnh Dung rất hiểu chuyện...ở ngọn núi lớn này, Quỳnh Dung thấy rất nhiều đạo sĩ hung ác, kẻ nào cũng muốn bắt yêu quái. Ca ca không gạt muội, nơi này quả thật rất nguy hiểm!"

"Nếu một yêu quái như muội mà ở bên cạnh ca ca, thì mấy đạo sĩ đó, cũng sẽ đối xử không tốt với ca ca!"

"Muội vẫn nấp trong rừng tre đó, sau này mỗi đêm đều đến tặng chu quả cho ca ca ăn!"

...

Nghe lời nói chân thành của cô nhóc, thấy đôi mắt trong veo vô cùng thuần khiết của nó, Tĩnh Ngôn trước giờ vốn là một thiếu niên cương cường, khoáng đạt vô kị, đã chịu đựng qua đủ loại nhục nhã, gian khổ trong phố chợ, sớm đã quên đi khóc là thế nào, nhưng lúc này, lại cảm thấy mũi nghẹn ngào, hai viền mắt, dường như có ngăn nước mờ mờ.

"Ca ca...Quỳnh Dung chộc giận huynh sao?"

Nhìn dáng vẻ của Tĩnh Ngôn, tiểu thiếu nữ kinh hoàng, chân tay luống cuống.

"Không!"

"Ca ca sao lại không vui như thế?"

"Từ hôm nay trở đi, Quỳnh Dung muội sẽ theo bên cạnh ca ca!"

"Ngày mai, ta sẽ tâu với chương môn, Tứ Hải đường chủ ta, sẽ thu một đệ tử đầu tiên!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 82: Thanh Khâm Ngưng Viễn, Đương Đại Kế Nhi Dương Mi.

Duy trương chung dạ trường khai nhân

Bảo đáp bình sinh vị triển mi.

Dật Danh.

Trên Thiên điều nhai thuộc Bão Hà phong La Phù sơn ít người lui tới, người thiếu niên vốn quen lẫn lộn nơi đầu đường xó chợ này, đã "Thanh tu" qua nhiều ngày, tựa hồ thiên địa linh khí hấp thụ vào cơ thể, đã quét sạch khói bụi trần ai vốn đã bám vào tận xương cốt của y.

Chỉ là, vào đêm trăng sáng như gương này, chứng kiến một thân tiêu tụy của tiểu nữ oa Quỳnh Dung, tính cách hào hiệp tận sâu trong đáy lòng thiếu niên, đã không thể ức chế nổi, đột ngột bộc phát ra.

"Tứ Hải đường chủ ta, sẽ thu một đệ tử đầu tiên!"

Lời nói vang vọng có lực, âm âm vọng vọng quanh vách phòng.

"Từ giờ trở đi, muội sẽ không phải là một yêu quái!"

Thiếu niên cúi người đối diện với tiểu nữ oa, thốt ra từng chữ từng chữ chân thật.

"A! Ca ca nói Quỳnh Dung không phải là yêu quái, thì Quỳnh Dung nhất định không phải là yêu quái!..."

"Hảo! Ngày mai, ta mang muội cùng đi bẩm rõ chương môn, để muội trở thành một đệ tử trong Tứ Hải đường của ta".

"A! Chỉ là....vì sao phải làm đệ tử chứ? Muội chỉ cần có thể ngày ngày thấy ca ca là được rồi..."

"Bởi vì ta muốn hai huynh muội ta, đều đường đường chính chính ở tại Thượng Thanh cung này!"

Nhưng tiểu cô nương Quỳnh Dung đó, thì không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của thiếu niên. Đối với cô nhóc mà nói, chỉ cần biết đại ca ca thích mình, thật lòng muốn mình ở bên cạnh, thì gì cũng được cả.

Hiện tại, Quỳnh Dung đã ngủ trên giường của Tinh Ngôn, còn Tinh Ngôn thì kê cái chõng tre nằm kế bên.

Trên giường đá, vị tiểu thiếu nữ tâm tư đơn thuần, cảm thấy như đã tìm được chỗ an toàn nhất, rất mau chìm vào trong giấc ngủ.

Vài sợi trắng bạc, len qua khe cửa cháy vào, tụ trên gương mặt khả ái của cô nhóc.

Quỳnh Dung ngủ rất say, nhưng thiếu niên bên cạnh lại khó mà ngủ được. Nằm trên chiếc chõng tre mát lạnh, hai mắt Tinh Ngôn ráo hoảnh, chăm chăm nhìn lên trần nhà u ám. Trong lòng y hiện đang khảm trương tính toán, ngày mai phải đối đáp với chương môn thế nào.

Thân đã ở Thượng Thanh cung nhiều ngày, đối với tập tục của Thượng Thanh cung, cũng đã coi là hết sức am hiểu. Tuy đã trù tính kế hoạch, nghĩ ra một câu chuyện hoàn toàn hợp lý, nhưng Tinh Ngôn hiểu rõ, ngày mai bản thân phải đối diện, là Linh Hư chân nhân cao thâm mỵ trác, hành động ngày mai, có thể nói không nắm chắc được một phần!

Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn xoay mặt nhìn tiểu nữ oa Quỳnh Dung đang say ngủ, trên hai má phúng phính nét trẻ con, hiện đang loáng thoáng nét cười hạnh phúc. Nét cười thoảng ngọt ngào đó, ở trong mắt Tinh Ngôn, cảm thấy rất yên bình, an tường. Ngắm gương mặt vô ưu vô lự đó, tâm tình đang khảm trương của Tinh Ngôn, dường như cũng bình hòa trở lại.

"Hả, ngày mai cứ thuận theo tự nhiên mà làm".

Nghĩ như thế, vị thiếu niên đường chủ của Tứ Hải đường, cũng dần dần chìm vào giấc mộng.

Sớm ngày thứ hai, nửa mặt mũi xong, Tinh Ngôn dắt theo Quỳnh Dung, chuẩn bị đi lên Thượng Thanh điện trên Phi Vân đỉnh, bái kiến chương môn Linh Hư Tử.

Bất quá, tiểu cô nương Quỳnh Dung có chút thắc mắc đó là, vị đại ca này của nó, bận bịu sắp xếp mấy cuốn sách vào trong bọc, lại đem một cây sáo ngọc dắt vào hông. Cuối cùng, còn cầm chặt một cây kiếm lớn cùn lứt xấu xí, nhắm mắt lẩm nhẩm mấy câu, sau khi nói mấy câu kì quái thì dắt nó sau lưng.

"Tinh Ngôn ca ca, chỗ của chương môn có xa không?"

Quỳnh Dung cảm thấy vị đại ca này của nó, bộ dạng giống như đi rất xa, mang theo nhiều thứ, thì thấy có chút kì quái. Vừa rồi, lúc nửa mặt ở dòng suối đó, Tinh Ngôn đã đem danh tính của y, nói cho nó biết.

"À, không xa đâu. Bất quá mấy vật yêu thích này ca ca luôn mang theo bên người".

Thiếu niên đáp lời.

Sau khi dặn dò Quỳnh Dung mấy câu quan trọng thì định lên đường. Chỉ bất quá, lúc ra cửa, Tinh Ngôn hơi ngập ngừng một chút:

"Có nên nói qua một tiếng với Trần Tử Bình hay không? Dù sao huynh ấy cũng biết bổn tướng của Quỳnh Dung".

Nghĩ thoáng qua, thiếu niên quyết định: Không cần.

"Hôm nay ta nhất định phải thu được tên đệ tử 'Yêu quái' này. Trần đạo huynh biết sớm hay muộn, thì có khác biệt gì? Trước tiên vẫn phải được cái gậy đầu của Linh Hư chương môn. Được thì được, không được thì thôi!"

Thế là, Tinh Ngôn đi trước dẫn đường, Quỳnh Dung lễo đẽo theo sau. Hai thiếu niên nam nữ một lớn một bé, nhằm hướng Hội tiên kiều khúc khuỷu mà đi.

Đi trên sơn đạo, tiểu cô nương Quỳnh Dung đang lí lắc ngó nghiêng xung quanh, bỗng chớp chớp đôi mắt to, hỏi Tinh Ngôn:

"Tinh Ngôn ca ca, vì sao nhất định phải đi xin người chương môn gì gì đó, thì Quỳnh Dung mới có thể thành đồ đệ của huynh?"

"..."

Ngay khi thiếu niên cố gắng giải thích mục đích chuyến đi này cho tiểu nữ oa chưa hiểu thế sự ở trước mặt, thì trên sơn đạo chật hẹp phía trước, đang đi đến hai vị nữ đệ tử của Thượng Thanh cung.

"Ách...sao lại đụng phải cô ta!"

Thì ra hai nữ đệ tử đang từ xa đi đến, người đi đầu, chính là vị Đỗ Tử Hành hất ngẫ y mấy hôm trước.

Đang định kéo Quỳnh Dung tránh sang một bên, thì không ngờ hai người Đỗ Tử Hành đó, đã đến trước mặt.

"Úy? Đây là hài tử nhà ai? Vì sao lại đi theo người?"

Hiện tại, trên mặt vị nữ đệ tử xinh đẹp này, đang lạnh như băng, hoài nghi nhìn Tinh Ngôn.

"À...muội ấy là một cô nhi hôm qua ta gặp được dưới La Phù sơn. Nó hiện tại cô khổ không nơi nương tựa, đang muốn vào làm môn hạ Tứ Hải đường ta".

"Thật chứ?"

Hai chữ ngắn ngủi của Đỗ Tử Hành, lại như đã chứa đựng sự hoài nghi qua nhiều năm, trên mặt hiện rõ hai chữ "Không tin"!

Vị nữ đồ đắc ý của Linh Chân Tử, trước giờ được trường bối ưu ái, đồng môn tôn sùng này, nhìn Quỳnh Dung quần áo lam lũ bên cạnh Tinh Ngôn, còn nhìn rõ gương mặt không hiểu thế gian hiểm ác của nó, thì không thể không cho rằng:

Tiểu nữ hài đáng thương này, nhất định là bị tên từng làm chuyện xấu ở kỳ lâu kia lừa gạt.

Cái gì mà "Gia nhập Tứ Hải đường", chỉ bất quá là mượn danh. Sau này còn không biết sẽ dùng cách độc ác nào để hại tiểu cô nương đáng thương đó!

Vị Đỗ Tử Hành trước giờ tâm khí cao ngạo, càng nghĩ càng cảm thấy suy luận của mình hợp lý. Lập tức, nàng ta liền trầm mặt xuống, không chút khách khí nói với Tinh Ngôn:

"Mặc kệ tiểu nữ oa này từ đâu đến, hiện tại ngươi mang nó đến chỗ này thì gặp phải ta, trước hết phải theo ta quay về Tử Vân điện, đợi ta bẩm qua Linh

Chân sư tôn, mới tính chuyện tiếp".

Nói xong, nàng ta đưa tay định nắm lấy cánh tay Quỳnh Dung, muốn đem tiểu nữ oa còn chưa rơi vào miệng hổ đó, từ cạnh nam tử nguy hiểm trước mặt, nhanh chóng cứu ra!

"Xúi quẩy!"

Tinh Ngôn trong lòng thầm kêu xúi quẩy, thầm than sao mới sớm đã đụng phải nhân vật khó chịu này vậy!

Thấy Đỗ Tử Hành định kéo Quỳnh Dung đi, Tinh Ngôn đương nhiên không cho phép. Nếu để tiểu nữ oa tâm địa đơn thuần này, bị lôi đến Tử Vân điện, thì không biết sẽ lộ ra sơ hở gì, gây ra rồi rắc rối!

Lập tức, Tinh Ngôn liền che lấy Quỳnh Dung sau lưng, nói với vị nữ môn đồ đang tràn đầy chính nghĩa trước mặt:

"Xin cô tin cho, nữ oa này quả thật là tự nguyện gia nhập Tử Hải đường của ta. Hiện tại, ta đang định mang nói đến bẩm báo với chương môn sư tôn".

Rất đáng tiếc, giải thích hoàn toàn hợp lý của Trương đường chủ này, rơi vào tai của vị Đỗ cô nương ý ma cũ ăn hiếp ma mới này, thì trở thành lời nói hoang đường.

"Này, vị đại tỷ tỷ kia, Tinh Ngôn ca ca không có gạt người!"

Hiểu được chuyện thế nào, Quỳnh Dung đang cố núp sau lưng Tinh Ngôn, cũng lên tiếng nói dùm thiếu niên.

Chứng ngôn tình thật ý thiệt của tiểu nữ oa, lại càng khiến vị nữ đệ tử tự tin này tin rằng, đang có một kẻ xấu lừa gạt tiểu nữ hài ngây thơ, sự kiện bị thảm này, chân chân thực thực phát sinh trước mắt mình!

Lập tức, liền nghe vị Đỗ cô nương đó hô lớn:

"Hoàng Nhiễm sư muội...giúp ta mang tiểu nữ hài này đi!"

...

"Đỗ đạo hữu xin ngừng tay. Lời ta đều là thật cả!"

Tinh Ngôn vừa chắn trước người Quỳnh Dung, vừa lần nữa cất tiếng thỉnh cầu Đỗ Tử Hành. Còn tiểu cô nương Quỳnh Dung, cũng hết sức lạnh lẽ, bám lấy sau lưng thiếu niên, không để Đỗ Tử Hành chụp trúng.

Bất quá, vị Đỗ Tử Hành đã tự cho rằng nắm bắt được chân tướng sự thật, đưa tay không chụp được tiểu nữ hài, thì quy cho Tinh Ngôn cố ý ngăn cản. Tức thì, liền thấy vị nhân tài kiệt xuất Thượng Thanh cung trước giờ ít bị cản trở này, ngừng tay lại, trừng mắt nói với Tinh Ngôn:

"Chẳng lẽ, Trương đường chủ còn muốn ngã như lần trước hay sao?"

Cũng không đợi Tinh Ngôn đáp lời, liền thấy khoe miệng nàng ta lẩm nhẩm, định lần nữa thi triển "Toàn Phong chú", quét ngã thiếu niên độc ác trước mặt!

Ngay lúc này, vị Hoàng Nhiễm sư muội bên cạnh nàng ta, đột nhiên kinh khủng phát hiện, chỉ thấy trước mắt hàn quang loáng lên, sau đó thì thấy vị Đỗ sư tỷ, đột nhiên toàn thân co rúm, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hai hàng lông mày mảnh mai, hiện có một lớp băng sương phủ trên đó.

Nàng ta còn chưa kịp phản ứng thì thấy được Đỗ sư tỷ bên cạnh đột nhiên phát sinh dị trạng, liền kinh hãi ngừng lại.

Hiện tại, vị Đỗ Tử Hành pháp lực cao cường của Tử Vân Điện, trên mặt đang loáng thoáng một tầng băng quang, cả người không thể động đậy, cứng đờ trên sơn đạo, hết như một khúc tượng gỗ!

Tuy hiện tại khí trời đầu hạ, trên sơn đạo dương quang xán lạn, nhưng vị nữ đệ tử Tử Vân điện đứng bên cạnh Đỗ Tử Hành, lại cảm thấy có một cỗ hàn khí đang từ dưới gót chân lan lên, toàn thân như rơi vào trong hầm băng lâu năm!

"Người...người dùng yêu thuật!"

Tiếng kinh hô run rẩy này, chính là phát ra từ miệng vị Tử Vân điện đệ tử đang run rẩy Hoàng Nhiễm, cũng giống như Đỗ Tử Hành, ma cũ ăn hiếp ma mới, cho rằng người thiếu niên xuất thân kỹ lâu, chính là bất học vô thuật. Nhưng hiện tại giữa ban ngày sáng rõ, đột nhiên thấy y trong chớp mắt, đã khiến vị Đỗ sư tỷ pháp thuật cao cường của mình, cứng đờ như một băng nhân. Thi pháp nhanh như quỷ mị thế, làm sao không khiến nàng ta cho rằng Đỗ sư tỷ trúng phải yêu thuật của thiếu niên?

Lúc này, vị nữ đệ tử Thượng Thanh cung pháp lực cũng không yếu, trong lúc kinh hoàng, vẫn không quên phải tấn công người thi triển "Yêu thuật" đó!

Nghe tiếng kinh hô của Hoàng Nhiễm, người thiếu niên lại cười khà khà, sau đó cao giọng hỏi:

"Hoàng Nhiễm sư đệ, vừa rồi không phải ta nghe nhầm chứ?"

"Sao đường như có người nói, đường đường là Đường chủ Tứ Hải đường của Thượng Thanh cung ta, lại là thi dụng yêu thuật?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 83: Anh Phong Định Đăng, Tiêu Tán Nhất Thiên Vân Hà(I).

Lời của Tinh Ngôn từng chữ rất rõ ràng, đập vào trong tai Hoàng Nhiễm, vị nữ đệ tử của Tứ Vân điện lúc này mới đột nhiên ý thức được, người đệ tử mới nhập môn vốn không ưa nhìn này, dù gì cũng là Đường chủ của Tứ Hải đường!

Tuy hiện tại đạo môn trong thiên hạ, đối với cấp bậc bối phận, không quá coi trọng xưng hô. Nói cho cùng, trên con đường truy cầu thiên đạo, đạo gia coi trọng vạn pháp tự nhiên, thanh tịnh tu hành, quan niệm tôn ti trên dưới, không hề quá xét nét. Chẳng hạn như trong Thượng Thanh cung, hậu bối đệ tử Hoàng Nhiễm, gọi Tinh Ngôn, thậm chí gọi Linh Đình Tử một tiếng đạo hữu, cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng, Thượng Thanh cung tuy là nơi thanh tu trong thiên hạ, nhưng nói thế nào đi nữa, thì vẫn là thân tại nhân gian. Bị tiêm nhiễm bởi tập tục trần thế, cấp bậc lớn nhỏ trong giáo, vẫn hết sức coi trọng. Vừa rồi hành vi công kích hí lộng tôn trưởng của Đỗ Tử Hành. vô luận thế nào, đều là vạn lần vô lễ. Nhìn vị thiếu niên ở trước mặt đột nhiên quét sạch bụi trần, gương mặt cười cợt cổ quái, trong đầu Hoàng Nhiễm chợt sinh ra một ý nghĩ đáng sợ:

Thiếu niên son đã mới nhập đạo môn không lâu, khó tránh tính xấu vẫn còn, lần này liệu có phải mượn cớ để đem Đỗ sư tỷ...

Đại nạn lâm đầu, Hoàng Nhiễm vội trấn định lại, lời nói nhanh mà rõ cầu xin thiếu niên trước mặt:

"Trương đường chủ, xin hạ thủ lưu tình bỏ qua..."

Vừa nói đến đây, thì đột nhiên đổi thành gào lên kinh hãi:

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Thì ra, Trương đường chủ trước mặt nàng ta, dường như căn bản không nghe thấy lời nàng ta, như bên cạnh không có người vậy, hai tay xoa trên cái trán lạnh như băng của Đỗ Tử Hành!

Còn không đợi Hoàng Nhiễm có phản ứng, thì vị Đỗ sư tỷ đã bị đông cứng, sắc mặt trắng bệch đó, đột nhiên kêu "Ôi" một tiếng, sau đó ngã oặt ra bên đường!

"Ngươi đã làm gì tỷ ấy?"

"Không làm gì hết. Đỗ sư tỷ của cô hiện rất lạnh, cô mau đem nàng ta để chỗ có nắng đi".

Tinh Ngôn vừa rồi xoa hai tay lên trán Đỗ Tử Hành, chính là vận Thái hoa đạo lực trong người, giải trừ pháp chú "Băng Tâm kết", bắt giữ Lữ huyện lệnh, dọa nạt Hồ Thế An, Trương Tinh Ngôn ở Nhiều Châu, há chỉ biết ý vào sức mắng phu của mình!

Vừa rồi xuất thủ, dĩ nhiên bị ép bất đắc dĩ, nhưng cũng ý vào mình có thuật hóa giả Băng Tâm kết, mới dám phóng tay mà làm.

Pháp thuật Tinh Ngôn thi triển trong chớp mắt đông cứng Đỗ Tử Hành, chính là trước khi y đến La Phù sơn, được Long nữ Linh Y Nhi truyền cho. Bình thường ở trên Thiên điều nhai quá nhàn rồi, thiếu niên chỉ đánh đem mấy pháp thuật này, luyện đi luyện lại. Dòng suối lạnh ở vách đá Thiên điều nhai bên cạnh căn nhà của y, cũng không biết bị y đóng băng, bỗng nhiên như tuyết bỏ vào nồi nước sôi, tan thành dòng suối như cũ!

Bất quá, lúc học với Linh Y Nhi, không được nàng dạy cho cách hóa giải bởi vì nàng căn bản cũng chưa học qua. Với tính cách của Long cung công chúa, đã đông cứng người khác, thì mắc gì phải phí lực tìm cách phá giải? Nhưng Trương Tinh Ngôn, lúc "Thanh tu" rảnh rỗi, ngẫu nhiên vận Thái hoa đạo lực, băng trụ ổng ánh do dòng suối bị y đóng băng, bỗng nhiên như tuyết bỏ vào nồi nước sôi, tan thành dòng suối như cũ!

Lúc đó thiếu niên cảm thấy rất mới mẻ, vội thử đi thử lại, đem thuật hóa băng này luyện đến mức lô hỏa thuần thanh. Chỉ có điều, tuy luyện rất nhuần nhuyễn, nhưng chưa có cơ hội thi triển thử trên người kẻ khác. Hôm nay Đỗ Tử Hành, vừa hay gặp phải xui xẻo.

Bất quá, lần đầu thấy uy lực to lớn của "Băng Tâm kết", Tinh Ngôn cũng hết sức ngạc nhiên trong lòng:

"Không ngờ pháp thuật này dùng trên người, uy lực lại lớn như thế. Tiểu nha đầu Linh Nhi đó, lại lo lắng pháp thuật này không linh! Bất quá, sau này

cũng không thể thiếu cảnh giác, vừa rồi có lẽ vị Đỗ Từ Hành này, không ngờ đến là ta có thể động thủ trước!"

"Hà, ngày sau nếu như thiết yếu, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường!"

Tạm không nhắc Tinh Ngôn đang xoay chuyển suy nghĩ, vị Hoàng Nhiễm quen thân với Đỗ Từ Hành, hiện tại cũng minh bạch, hành động của Trương đường chủ vừa rồi, là hóa giải pháp thuật trong người sư tỷ. Nghe lời nói của Tinh Ngôn, nàng ta liền vội đem Đỗ sư tỷ vẫn còn ngây ngô, nửa đùa nửa kéo, đặt nàng ta tựa vào một tảng đá xanh bên đường đang dầm mình dưới nắng, bản thân thì ở bên chà sát hai bàn tay với nhau, vừa rồi đỡ Đỗ sư tỷ, một trận băng hàn truyền vào tay nàng ta, khiến vị đệ tử Thượng Thanh trước giờ vẫn tự thị là pháp thuật cao cường này, không ngớt kinh hãi!

Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn hiện cũng có vài phần áy náy. Xem ra, ngày sau pháp thuật Băng Tâm kết này, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì nên cố gắng hạn chế sử dụng!

Tinh Ngôn nghĩ như thế, đang chuẩn bị cùng Quỳnh Dung lên đường, thì đột nhiên nghe có người gọi gấp:

"Hành muội, muội bị sao vậy?"

Tinh Ngôn vội quay đầu nhìn, thì thấy một đạo nhân trẻ tuổi mặt mày tuấn tú, đang chạy nhanh đến cạnh hai nữ nhân, gấp gáp hỏi Đỗ Từ Hành đã xảy ra chuyện gì.

Tinh Ngôn đưa mắt quan sát kỹ càng, thì thấy đạo sĩ trẻ tuổi đó một thân đạo bào trắng loáng, không nhiễm bụi trần. Người đệ tử Thượng Thanh tuấn nhã đó, không phải ai khác, chính là đại sư huynh mà gã Trần Từ Bình luôn ngưỡng mộ, Hoa Phiêu Trần.

Hoa Phiêu Trần này, chính là đại đồ đệ của Thanh Minh Từ chủ trì Hoàng Pháp điện, tư chất xuất chúng, một thân nghệ nghiệp xứng đáng là chân truyền của Thanh Minh Từ. Hoa Phiêu Trần không chỉ một thân tu vi rất được chúng nhân kính ngưỡng, còn thêm vào dung mạo tuấn tú, càng được đám nữ đệ tử của Từ Vân điện coi trọng. Hiện tại, vị đại đệ tử của Thanh Minh Từ này, đang cùng nhân vật xuất chúng Đỗ Từ Hành của Từ Vân Điện tìm hiểu nhau, chính là được người trong Thượng Thanh cung công nhận là một đôi đạo侶 tương xứng.

Hiện tại, Hoa Phiêu Trần thấy người trong lòng mình sắc mặt trắng bệch, tinh thần mệt mỏi, cả người uể oải tựa vào tảng đá, làm sao bảo hắn không nôn nóng?

Thấy có người đến, Tinh Ngôn cũng khoan bỏ đi, mà dắt Quỳnh Dung đi đến trước mặt ba người đó. Còn không để Hoa Phiêu Trần lên tiếng, Tinh Ngôn đã nhìn mặt biết ý, kêu Hoàng Nhiễm nói cho hắn biết chuyện vừa xảy ra.

Nói đến, Hoàng Nhiễm này diện mạo nhìn cũng dễ thương, thiên tư cũng coi là thông minh, tuy không được xuất chúng như Đỗ sư tỷ của nàng ta, nhưng cũng rất được sư tôn Linh Chân Từ ưu ái. Đỗ Từ Hành giao tình rất tốt với nàng ta, đi đâu cũng có nhau. Chỉ có điều, vị nữ đạo nhân tâm khí cao ngạo này, vừa rồi chứng kiến thủ đoạn lời đính của Tinh Ngôn, khiến sự khinh miệt ban đầu của nàng ta, lúc này hoàn toàn chuyển thành nỗi sợ hãi.

Tức thì, tuy có chút ấp a ấp úng, nhưng vẫn đem tiền nhân hậu quả của việc xung đột vừa rồi, kể đúng sự thật cho đại sư huynh của Hoàng Pháp điện nghe. Vừa nghe nàng ta kể chuyện, Tinh Ngôn vừa che chắn cẩn thận cho Quỳnh Dung ở sau lưng, cô Thái Hoa đạo lực tựa hồ có thể tiêu hóa vạn lực, đã âm thầm lưu chuyển không ngừng trong cơ thể,

Khi Hoàng Nhiễm kể xong, Tinh Ngôn thăm đề phòng, thì thấy Hoa Phiêu Trần đó, nghe xong lời của Hoàng Nhiễm, bỗng đứng lên, chuyển thân đến đối diện thiếu niên.

Trong chớp mắt, cô Thái Hoa đạo lực trong cơ thể y, tuy vẫn chuyển động không nhanh không chậm theo một quỹ tích, nhưng chủ nhân của nó, thì đã phòng bị ở giới hạn cao nhất rồi.

Ngay khi thiếu niên thăm đề phòng cái người thích Đỗ Từ Hành này gây loạn, thì thấy Hoa Phiêu Trần đó, lại nho nhã vãi chào, nhỏ nhẹ nói:

"Vừa rồi là Từ Hành sư muội không đúng, mạo phạm đến oai nghiêm của các hạ, hy vọng Trương đường chủ rộng rãi khoan dung, không nên để Linh Chân sư tôn biết chuyện".

Lời này vừa xuất, Tinh Ngôn có chút kinh ngạc. Còn Đỗ Từ Hành lúc này đã khôi phục lại thần thái, còn có Hoàng Nhiễm, thì từ trong lời nói của Hoa sư huynh trước giờ vốn cần trọng, ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Nếu như Trương đường chủ tuổi trẻ nóng tính, đem chuyện này nói với Linh Chân sư tôn, thì cho dù hai người là nữ đồ đệ ý dĩ đi nữa, e rằng ở trước mặt chúng nhân, cũng không thể không trừng phạt. Đến lúc đó, làm sao còn mặt mũi mà đi đến các nơi khác!

Rốt cuộc vẫn là Hoa Phiêu Trần đại sư huynh tâm tư mẫn tiệp, vừa nhìn qua đã thấy điểm mấu chốt. Tuy Tinh Ngôn chưa từng có ý định này, nhưng mấy đệ tử "Hậu bối" trước mặt, thì không thể không nghĩ đến chuyện đó.

Tinh Ngôn cũng là người thông đạt, vừa nghe lời của Hoa Phiêu Trần, tức thì minh bạch ý của hắn. Vừa định theo thói quen khiêm tốn đáp vài câu, nhưng lời vừa đến miệng, thì ý nghĩ xoay chuyển, lại thêm đậm nết:

"Được rồi, Hoa đạo hữu không cần lo lắng, bốn đường chủ đâu phải là người tính toán chi li. Hiện ta có vài chuyện, phải đi gặp Linh Hư chương môn, không tiện nhiều lời, xin cáo từ!"

Nói dứt, phất tay áo, dắt theo cô nhóc Quỳnh Dung, nhẹ nhàng rời đi.

"Cung tiễn Trương đường chủ!"

Đây là Hoa Phiêu Trần, ở phía sau hai người theo lễ đệ tử, khiêm cung tổng biệt.

...

Thấy Hoa Phiêu Trần khiêm cung như thế, người thiếu niên tuy trên mặt vẫn bình đạm, nhưng trong lòng cảm thấy có chút bất an.

Chỉ có điều, sau khi gạt khỏi mây lơ lửng, bước qua Hội tiên kiều, Tinh Ngôn suy nghĩ:

"A...nghĩ Trương Tinh Ngôn ta, tuy không bản lĩnh gì, nhưng về mấy thứ đường ngang ngõ tắt, mưu ma chước quỷ, cũng đã chứng kiến nhiều, có gì phải sợ ai?...Hà huống, chiều hôm nay, không biết có còn là người của Thượng Thanh cung hay không!"

Nghĩ như thế, vị thiếu niên Nhiều Châu lẫn lộn phong trần đã lâu, chịu giáo hóa của đạo môn chưa được bao lâu, tức thì hào khí tràn trề, ngóng lên son thạch nguy nga trước mặt, lớn tiếng nói với tiểu nữ oa bên cạnh:

"Quỳnh Dung muội muội, chúng ta cùng đi phá chuông "Môn" đó!"

"Không đúng ca..."

"Sao?"

"Ca ca, chuông môn không phải là cánh cửa phòng có thể phá. Chuông môn là người lợi hại nhất trong Thượng Thanh cung, chỉ có làm cho ông ta vui vẻ, Quỳnh Dung mới có thể ở lại bên cạnh ca ca!"

Tiểu thiếu nữ vô cùng hồn nhiên này, đang chững chạc đánh chính "Sai lầm" của ca ca.

"..."

"Quỳnh Dung càng lúc càng hiểu chuyện!"

Thiếu niên cũng trịnh trọng hồi đáp.

Đi đường không mất bao lâu thì hai người đã lên đến Phi Vân đỉnh.

Phi Vân đỉnh này, Quỳnh Dung là lần đầu đến. Vừa lên đến ngọn cao nhất này, thấy một không gian rộng lớn bày ra trước mắt, cho dù nó thích hoạt náo, cũng bị khí thế chạm trời cách đất này chấn động, nhất thời không nói nên lời.

Tinh Ngôn thì cảm thấy thế nào? Ngay khi đi trong đồ hình Thượng Thanh điện, qua vương đá thái cực to lớn đặt tại phương vị mậu kỷ ở trung ương quảng trường, nhìn lưu thủy tựa như vĩnh viễn không ngừng lưu chuyển ở mặt âm Thái cực, Tinh Ngôn bỗng có cảm giác trong lòng, liền dừng bước lại.

Hiện tại, bản thân đứng trên Phi Vân đỉnh, vòm trời trên đầu trở nên quá gần, gió mây ngàn ngút như vạn mã bồn đàng, từ chân trời đang ùn ùn kéo đến, vài cánh chim loáng thoáng trong mây, ngao nghể nhìn xuống đại địa mênh mông bên dưới.

Ngẩng đầu nhìn trời cao bao la, người thiếu niên tựa như trước giờ không có kị gì, lần đầu tiên cảm thấy, ở trước trời đất bát ngát vĩnh viễn bất biến này, một thiếu niên nhỏ bé như y, thì không có chút nghĩa lý gì...

"Bỏ đi, dạng người trần thế như ta, cũng chỉ bất quá là một con đom đóm mà thôi, bỏ đi!"

Ngẩng đầu nhìn mấy cánh chim lượn trong mây, thiếu niên tự cảm thấy trời đất bao la, trong nhất thời có chút nản chí ngã lòng.

Ngay khi Tinh Ngôn bị khí thế trời đất áp bức, hoảng hốt mơ màng, thì bỗng nghe bên cạnh có tiếng hỏi khẽ:

"Ca ca, huynh nhìn gì thế?"

Thì ta, là Quỳnh Dung thấy ca ca mình chỉ đứng ngây ngốc nhìn trời, một câu cũng không nói, thì cảm thấy rất kỳ lạ, kéo tay áo thiếu niên, lên tiếng hỏi.

Nghe tiếng khẽ hỏi của Quỳnh Dung, thiếu niên như trúng bùa mê, lúc này mới giật mình tỉnh lại. Trần định tâm thần, ôn tồn đáp:

"Ca ca nhìn chim bay trên trời, bọn chúng bay thật cao!"

"A...bọn chúng thật lợi hại! Muội cũng muốn có một ngày giống như bọn chúng, bay lên trời kéo lấy một đám mây làm cái đệm nằm! Hi hi..."

Nói xong, tiểu nữ oa lòng đầy khao khát, khẽ cười hi hi.

Thiếu niên đang có chút thất thần, bỗng thấy cô nhóc cười tươi, hai hàng lông mày nhỏ nhắn cong lên như hai vầng trăng non. Thấy gương mặt ngây thơ khả ái của nó, thiếu niên vừa rồi có chút trầm uất, chợt thấy phần chân lên:

"Tiểu nữ oa này đã ngàn dặm tìm đến ta, nó ngây thơ đáng yêu như thế, Trương Tinh Ngôn ta hôm nay, phải đối đầu với gì cũng không sao!"

Liền thấy thiếu niên khôi phục lại thần thái như thường, dắt theo tiểu nữ oa mặt mày tươi tắn, đi bước một về phía cổng Thượng Thanh cung thâm u...

Trước khi đến cổng, Tinh Ngôn đem mấy chỗ quan trọng, giảng giải qua cho Quỳnh Dung. Thấy thần tình trọng của ca ca, lại thêm những lời nghe được trên đường, tiểu nữ hài khôn ngoan này, cũng biết chuyện lần này quan hệ trọng đại, mở to hai mắt, ghi nhớ từng lời của ca ca vào đầu.

Ở trước cổng, Tinh Ngôn nhờ tiểu đạo sĩ canh cổng, vào thông báo một tiếng, nói có Đường chủ Tứ Hải đường, có chuyện cần cầu kiến.

Tên tiểu đạo sĩ đó đã biết Tinh Ngôn, cũng không dám chậm chạp, vội vào trong thông báo cho y.

Không bao lâu, tiểu đạo sĩ đó liền đi ra, nói với Tinh Ngôn:

"Chương môn sư tôn đang có khách. Nhưng mà ngài nói huynh có thể vào trong, đến Trìung Tâm đường ở mặt tây nội điện gặp ngài".

Tinh Ngôn cảm tạ tiểu đạo sĩ, dắt theo Quỳnh Dung, tiến vào cổng lớn Thượng Thanh quan.

Tiến vào trong quan không lâu, đi trên con đường lát gạch, Tinh Ngôn nghe trong nội điện trước mặt, tựa hồ có tiếng gầm gừ khê vọng lại, giống như có dã thú trong đó.

"Là đại lão hồ!"

Quỳnh Dung vừa nghe thanh âm này, liền hưng phấn vỗ tay.

"Úy?"

Theo chỉ dẫn của đệ tử canh cổng, Tinh Ngôn kì quái phát hiện, trên đường đến Trìung Tâm đường, tiếng hồ gầm gừ vừa nghe, hiện càng lúc càng rõ!

Đi một hồi thì thấy được đường xá treo tấm bảng "Trìung Tâm đường", sau khi tiến vào, thấy có Linh Hư chương môn, đang đàm đạo cùng một lão đạo nhân tay áo phát phơ. Bên cạnh vị đạo nhân cao lớn, mặt đỏ, râu quái nón này, có một con mãnh hổ trán trắng, mắt xé, đang nửa nằm nửa ngồi, buồn bực gầm gừ khe khe bất an!

Theo cách nói chuyện của chương môn với đạo nhân mặt đỏ đó, thì đại khái lão đạo này không phải là người của Thượng Thanh cung. Thấy có khách ở đây, Tinh Ngôn biết ý tránh sang một bên, tạm không tiến lên hành lễ.

Nhưng quên mất, bên cạnh y còn có một tiểu nữ oa rất hiếu kỳ!

Chỉ thấy tiểu nữ oa này, vừa thấy con hổ lớn đó, thì nhin không được thoát khỏi tay thiếu niên, hoan hô một tiếng, chạy ào đến con mãnh thú đang không ngừng gầm gừ bực tức!

"A!"

Vừa sơ sẩy, đã thấy tiểu nữ oa trắng như ngọc này, nhảy nhót về phía con dã thú hung mãnh đó.

Lại nói ngay khi hai vị đạo nhân kinh ngạc, còn thiếu niên đang định thi triển Băng Tâm kết, thì thấy con mãnh thú đứng đầu muôn loài này giờ gầm gừ, lúc tiểu nữ oa đến gần, thì đột nhiên ngừng tiếng gừ gừ trong miệng, móng vuốt đang cào trên đất cũng ngưng lại, biến thành một con mèo lớn hiền lành, hai mắt lim dim, mặc cho tiểu nữ oa như Quỳnh Ngọc đó, tha hồ vuốt ve thân thể uy phong lẫm lẫm của nó!

"Khà khà!"

Ngay khi Tinh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, thì nghe đạo nhân cao lớn đó, bỗng cười khà khà. Chỉ nghe ông ta khoa trương với Linh Hư Từ:

"Linh Hư chân nhân! Vừa rồi ông còn không chịu tin. Ông xem, con hổ mà ta vừa thu phục ba ngày trước, đã hiền lành như thế! Qua không lâu sau, ta nhất định đem nó làm vật để cười!"

"Hừ hừ, danh xưng 'Phục Hồ đạo nhân' của ta, đâu phải là do bản đạo khoe khoang!"

"...Triệu chân nhân quả nhiên đạo pháp cao cường, đã có khả năng phục hồ như thế, thật khiến bản đạo bội phục bội phục!"

"Ặc ặc, xin gọi ta là 'Phục Hồ đạo nhân'!"

"..."

Trong lúc hai vị cao nhân quen biết đối đáp, vị Đường chủ Tứ Hải đường Tinh Ngôn, ở bên cạnh lại có chút nóng lòng. Tuy thấy Quỳnh Dung hình như rất quen thuộc với cảm điều dã thú, nhưng vạn nhất lão hồ này, đột nhiên bột phát hung tính, cũng thật không phải chuyện chơi. Tức thì, Tinh Ngôn mặc cho có thất lễ hay không, vội bước lên trước kéo tiểu nữ oa vẫn còn muốn chơi cạnh lão hồ, quay trở xuống.

Ai cũng không để ý, lúc thiếu niên đến gần mãnh hổ, con vạn thú chỉ vương vốn kiêu hùng, lại hơi co rút về sau một chút!

"Khà khà...xem ra hôm nay lão đạo nên huấn luyện thú một chút, xin cáo từ!"

"Triệu chân nhân,"

"Xin gọi ta là 'Phục Hồ đạo nhân'!"

"Ách! Phục Hồ chân nhân, đừng quên chuyện bản đạo nhờ!"

"Dĩ nhiên không quên! Phục Hồ đạo nhân ta, cũng muốn xem thử, rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám đến La Phù sơn thị uy!"

"Làm phiền nhiều!"

"Không có gì, cáo từ!"

Nói xong, vị đạo nhân mặt đỏ này, quát gọi con mãnh hổ đang ngoan ngoãn như con mèo, rồi nhẹ nhàng bỏ đi..

"Không ngờ Triệu đạo huynh đã có thể trong mấy ngày ngắn ngủi hàng phục được mãnh hổ, xem ra đạo hạnh đã tăng tiến không ít!"

"Lời của chương môn rất đúng".

Tĩnh Ngôn ở bên cạnh phụ họa nhưng trong lòng lại nghĩ, chuyện tính toán thu Quỳnh Dung làm môn hạ của bản thân hôm qua, liệu có phải còn có một cách khác hay không.

Ngay khi Linh Hư tán dương, Tĩnh Ngôn suy nghĩ, Quỳnh Dung cắn móng tay nhìn ra ngoài cửa, thì bỗng nghe ngoài Thượng Thanh quan, đột nhiên truyền đến một trận âm thanh gầm gừ, quát mắng..

Người trong đường, đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu nguyên do.

Chợt Linh Hư chương môn lên tiếng trước hỏi Tĩnh Ngôn:

"Đạo hữu đến có chuyện gì muốn nói?"

"Bẩm chương môn, hôm qua đệ tử xuống núi tuần tra điền mẫu, ở vùng thôn quê gặp được một nữ oa cô khổ không nơi nương tựa. Đệ tử thấy nó như vậy, lại có chút tuệ căn, nguyện nhập vào đạo môn chúng ta tu hành. Đệ tử to gan xin chương môn sư tôn, cho phép tôi thu nhận nó vào trong Tứ Hải đường".

Cân nhắc từng câu từng chữ, nói xong, Tĩnh Ngôn khẩn trương chú ý phản ứng của Linh Hư, nhất thời không dám nhìn trực diện vào ông ta.

...

"Có chuyện này?"

"Ách?"

Nghe câu nói này của Chương môn sư tôn, Tĩnh Ngôn đại kinh, ngẩng đầu nhìn Linh Hư chân nhân, nhất thời không hiểu dụng ý trong câu nói của lão!

"Ta muốn nói, Tĩnh Ngôn ngươi là một Đường chủ của Tục gia đệ tử đường trong Thượng Thanh cung, chuyện thu nhận môn đồ, chỉ cần ngươi quyết định là được, bất tất đến hỏi ý ta".

"Ách!"

Thiếu niên đang chuẩn bị đối đầu với phong ba, nghe xong đoạn thoại của Chương môn, khối đá trong lòng liền biến đi!

Tiểu nữ oa Quỳnh Dung, chính là hồn nhiên chân chất, nghe đoạn thoại của Linh Hư Từ, liền vỗ tay nhảy nhót reo hò:

"Quá tốt rồi, vậy bảo ca ca thu Quỳnh Dung làm muội muội đi..."

Nghe lời nói ngây thơ của tiểu nữ oa, lại thấy thiếu niên mắt trừng miệng há, vị chương giáo chân nhân Linh Hư Từ của Thượng Thanh cung, lại giống như nhìn thấu suy nghĩ của y, mỉm cười nói:

"Tĩnh Ngôn, ta đã ủy nhiệm ngươi làm Đường chủ của Tứ Hải đường, chức vị Đường chủ, tuyệt không phải là một hư chức. Ngươi đã là Đường chủ, thì cũng như các đạo hữu Linh Chân, Linh Đình, trong phạm vi chức vụ của mình, đều có toàn quyền quyết định!"

"Chỉ có điều, Thượng Thanh cung ta trước giờ tuyển đồ rất nghiêm, ngoại trừ đệ tử nhập môn phải có gia thế thanh bạch, tư chất của bản thân, cũng phải rất cao, ngày sau nếu có thu nhận người mới vào Tứ Hải đường, Trương đường chủ phải nghiêm túc khảo sát..."

Chỉ là đoạn sau của Linh Hư chân nhân, nói cũng uống hơi, bởi vì vị Trương đường chủ đang vui muốn phát cuồng đó, không hề nghe rõ, chỉ đứng đó gật

đầu xung phải!

"À, vốn là nữ đệ tử, thì phải đến Từ Vân điện..."

Vừa nói đến đây, Quỳnh Dung đã nhảy lên:

"Tôi chỉ muốn ở bên ca ca..."

"Ách, cũng được, dù sao hiện ngươi cũng còn nhỏ, cứ lưu lại trong Từ Hải đường. Trương đường chủ có thể đến chỗ Thanh Vân ở Thiện Sự đường, đăng ký tên với y. Thuận tiện cũng lĩnh chút ngân lượng, mua vài bộ y phục cho tiểu đạo hữu này..."

"Hay quá hay quá!"

Hiện tại, vị thiếu niên Đường chủ này, cũng không biết nói lời gì khác.

"À, nếu như không có chuyện gì khác, Trương đường chủ hãy dắt tiểu đạo hữu này đến Thiện Sự đường đăng ký đi".

"Xin vâng, xin vâng!"

Ngay khi vị Trương đường chủ này, như đang trong mây mù, chân giẫm lên đồng bóng vải, muốn rời khỏi Trùng Tâm đường, thì đột nhiên nghe Linh Hư chuông môn ở sau lưng trầm giọng gọi:

"Trương đường chủ!"

Nghe thanh âm trầm trầm thỉnh thoảng cất lên, phản ứng đầu tiên của Trương đường chủ chính là, giả bộ không nghe, vội vã kéo Quỳnh Dung chạy như bay khỏi Thượng Thanh quan!

Có điều, Tinh Ngôn vẫn ngừng lại một chút, trấn định tâm thần, quay người chậm chậm nói:

"Đệ tử định theo lời Chuông môn đến Thiện Sự đường, không biết còn có chuyện gì nữa?"

"Ngươi...từng theo Thanh Hà học qua đạo pháp?"

"..."

Có lẽ mọi chuyện diễn ra quá nhanh, vị thiếu niên vốn vững vàng, trong nhất thời lại ngẩn ra, đứng đó suy nghĩ: "Thanh Hà? Thanh Hà là cái gì? Sao nói ra nghe quen miệng thế?"

Thoáng ngừng một chút, thiếu niên cuối cùng cũng có phản ứng:

"A! Thì ra là lão đầu nhân lười nhất chuyên đến nhà ta uống rượu!"

"... Vị Linh Hư chuông môn này, dường như rất có thành kiến với Thanh Hà lão đầu nhân. Lúc này lại hỏi ta như thế, không biết có dụng ý gì?"

Tuy trong lòng lo lắng, nhưng đối diện với chất vấn của Linh Hư, Tinh Ngôn vẫn không chút do dự đáp:

"Gần như vậy, Thanh Hà đạo trưởng từng truyền cho tôi ít đạo pháp. Thượng Thanh điện tịch (Thượng Thanh Kinh), chính là được ông ta truyền cho".

Nhìn biểu hiện của Linh Hư chuông môn, cuốn "Trần Trạch Khu Tà Phù Lục Kinh" mà Thanh Hà tặng cho, thiếu niên dĩ nhiên không nhắc tới!

"À...Bất quá đạo pháp không phải là thuật pháp, ngươi hãy nghiên cứu cho kỹ".

"Tiểu đạo hữu này, linh khí bức nhân, sau này lúc đến Sùng Đức điện nghe giảng, Tinh Ngôn ngươi có thể dắt nó đến nghe".

Điềm đạm nói mấy câu, Linh Hư chuông môn không nói tiếp nữa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

"Đa tạ chuông môn dạy bảo! Hôm nay đã quấy rầy nhiều, đệ tử xin cáo lui!"

Tinh Ngôn sợ đêm dài lắm mộng, vội lên tiếng cáo từ, kéo Quỳnh Dung đang trần trề hứng thú quan sát chòm râu của Linh Hư, đi nhanh khỏi đó.

"Được..."

Phía sau vang lên một tiếng đáp lời thiếu niên, nhưng truyền đến tai thiếu niên, lại tựa hồ có chút mơ hồ, khiến y dọc đường không ngừng suy nghĩ, một tiếng vừa rồi, liệu có phải chỉ là ảo giác của bản thân hay không..

Đội lúc ra khỏi cổng lớn Thượng Thanh điện, đến quảng trường rộng lớn trên Phi Vân đỉnh, hai thiếu niên nam nữ này, lại phát hiện vòm trời trên đầu, ánh nắng vàng tươi đã rọi thấu qua tầng mây, hắt vài tia nắng lên người bọn họ, như hào quang trên trời chiếu rọi vào người bọn họ.

Còn Phi Vân định cách tương đối xa Bão Hà phong, hiện cũng bị ánh nắng vàng rực phủ lung linh, hơi sương bành bồng trôi nổi khắp nơi. Nhìn kĩ cảnh của đất trời, nghĩ đến chuyện vui ngoài ý vừa rồi, Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn, tức thì hưng phấn, lớn tiếng nói với nữ oa Quỳnh Dung như kim đồng ngọc nữ ở bên:

"Đi, chúng ta về thôi!"

"Vâng..."

Chính là:

Sáng vọc sương sớm

Chiều ngắm tịch dương

Sống đời vui vẻ

Khác gì thần tiên!

Hết quyển 4

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 84: Phi Điều Vong Ky, Tạm An Đào Nhiên Chi Nhạc.

Lại nói thiếu niên Tinh Ngôn đó, tâm tư nặng nề, đã chuẩn bị tinh thần rời khỏi Thượng Thanh cung, đi thỉnh cầu Linh Hư chương môn cho phép y thu nhận tiểu nữ oa Quỳnh Dung. Ai ngờ, đúng là thế sự khó lường, Linh Hư chương môn, lại lên tiếng đáp ứng!

Hiện tại, thiếu niên đã tin chắc điều đó, quả thật là mừng đến phát cuồng, vừa ra khỏi cổng lớn của Thượng Thanh quan, liền hưng phấn gọi Quỳnh Dung:

"Đi! Chúng ta về thôi!"

"Vâng!"

Thiếu niên nói rất nhanh, cô nhóc đáp cũng rất dứt khoát, rồi nhanh chân theo Tinh Ngôn ca ca phía trước, nối đuôi nhau xuống núi. Hiện tại Quỳnh Dung cũng rất cao hứng, hai má hồng hồng, mấy sợi tóc vàng rủ xuống, gió núi phả vào mặt, thổi mấy sợi tóc đó cứ phát phơ trước mặt.

Chỉ là, vừa đặt chân lên con đường lát đá ly khai Phi Vân đỉnh, thiếu niên đột nhiên ngừng lại, vỗ vào đầu nói lớn:

"Ách!...ta đúng là hồ đồ! Quên mất còn phải đến Thiện Sự đường ghi tên vào sổ!"

"Quỳnh Dung, chúng ta đi Thiện Sự đường!"

"Vâng!"

Cô nhóc đã chạy đến phía trước, nghe Tinh Ngôn nói như thế, thì lên tiếng đáp, quay người tiếp tục chạy theo ca ca...

Thiếu niên lo lắng đêm dài lắm mộng, dẫn Quỳnh Dung đến Thiện Sự đường, gấp gấp tìm Thanh Vân đạo trưởng, nói qua ý của Chương môn, nhờ ông ta ghi tên Quỳnh Dung vào danh sách. Bất quá, lúc đăng ký thì không hề chỉ rõ Quỳnh Dung là đệ tử của Tứ Hải đường chủ. Nói thẳng ra, Tinh Ngôn dù là Đường chủ một đường, nhưng quả thật tuổi còn quá trẻ. Trước khi y còn chưa hiển xuất mấy thứ như "Linh căn thiên phú", "Ngàn năm khó gặp" gì gì đó, muốn nói khai môn thu đồ, không chỉ tự bản thân thiếu niên không nói được, cả Thanh Vân đạo trưởng phụ trách ghi tên, cũng cảm thấy thật kỳ quặc.

Do đó, cân nhắc cho Quỳnh Dung đang ở bên không ngớt miệng kêu "Ca ca", "Ca ca", cuối cùng, mọi người đều thống nhất ý kiến, cho cô nhóc vào Tứ Hải đường làm một công việc mới. Khi diễn cụ thể công việc gì, thì Thanh Vân đạo trưởng rất khách khí, trưng cầu ý kiến của thiếu niên đường chủ, kết quả Tinh Ngôn suy nghĩ một hồi lâu, chỉ thốt ra được một câu "Dọn dẹp vệ sinh!"

Chuyện này cũng không thể trách y tâm tư trì trệ, thật sự trong Tứ Hải đường trên Thiên điều nhai, ngoài công việc này miễn cưỡng nói ra được, còn có

công tác nào cần đến tiểu nữ oa phải làm đâu?

Đương nhiên, Thanh Vân đạo trưởng không thể viết theo lời của thiếu niên được. Lúc ông ta hạ bút, thì đã biến thành "Phối hợp quản lý sách vở, phối hợp tuần tra điền sản"...

Thiếu niên tức thì hết sức thán phục trong lòng:

"Rốt cuộc vẫn là gừng càng già càng cay! Thanh Vân đạo trưởng mô tả công việc, thật khác với người thường!"

Chuyện đăng ký đã xong, hàn huyên mấy câu, thiếu niên đường chủ vội dắt Quỳnh Dung, nhanh chóng ly khai Phi Vân đình, nhắm hướng Bảo Hà phong mà đi!

Chuyện Quỳnh Dung bắt ngờ tìm đến, hiện coi như đã giải quyết xong.

Hiện tại, đã vào mùa hạ, Tinh Ngôn ở trong căn nhà Tứ Hải đường, dựng vách tre tạo thành một căn phòng cho Quỳnh Dung. Tuy tiểu nữ oa không hiểu thế sự này, từng quyết liệt yêu cầu được ở cùng phòng với ca ca, nhưng Tinh Ngôn ca ca của nó, dù sao cũng đã mười bảy tuổi rồi, về phương diện nam nữ, cũng hiểu biết nhiều. Tuy tiểu nữ oa này không biết mình bao nhiêu tuổi, nhưng nhìn dáng vẻ của nó, chắc cũng chừng mười một mười hai rồi. Người đời nói "Bảy tuổi không ngủ chung", tuy thiếu niên hành sự vô kị, rất yêu mến Quỳnh Dung, nhưng về vấn đề này, thật không thể chịu theo ý nó. Sau đó, nói ngon nói ngọt mãi mới gạt được tiểu cô nương đang nũng nịu qua phòng bên ngủ.

Sáng ngày thứ hai, sau khi rửa mặt vệ sinh ở dòng suối mát xong, Tinh Ngôn đường trưởng hắng một tiếng, trịnh trọng nói với cô nhóc trên mặt vẫn còn ngái ngủ:

"Khắc khắc..., Quỳnh Dung à, hôm nay muội đã chính thức gia nhập Tứ Hải đường của ta. Ngày đầu tiên, bốn đường chủ sẽ dạy cho muội một loại pháp thuật, nhằm tránh ngày sau hành tẩu bị người khác ăn hiếp!"

"Hay quá hay quá! Đường chủ ca ca định dạy Quỳnh Dung pháp thuật gì?"

"Pháp thuật này, muội đã từng thấy qua".

"Úy? Từng thấy qua?..."

Tiểu nữ oa hơi chững lại, rồi hỏi tiếp:

"VẬY...ca ca không phải muốn dạy ta cách đóng băng người khác chứ?"

"Khà khà, đúng thế! Bất quá không phải gọi là cách đóng băng, nó gọi là,"

Lúc định nói ra ba chữ "Băng Tâm kết", thì Tinh Ngôn bỗng thấy tiểu nữ oa trước mặt, vung cánh tay lên, sau đó ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên hỏi Tinh Ngôn:

"Đường chủ ca ca, là pháp thuật này sao?"

"..."

Tinh Ngôn nhất thời không đáp lời. Bởi vì, y đột nhiên thấy được, dòng suối vừa nãy còn róc rách chảy, hiện đã bị đóng thành mấy trụ băng. Nước suối ở sau vách đá, men theo mấy trụ băng đó chảy xuống, rất nhanh lại bị khí lạnh đông lại, kết thành mấy băng trụ óng ánh nữa.

"Là thế này phải không?"

"Ách...Rất giống. Thì ra Quỳnh Dung đã biết rồi à? Khà..."

Thiếu niên không thành sự phụ được, đành cười khà khà khỏa lấp. Chợt nhớ đến hôm đó Triệu Nhất Côn ướt như chuột lột ở đầu đường La Dương, liền hỏi tiểu nữ oa đang cao hứng:

"Quỳnh Dung, hôm đó trên đường ở La Dương, người múa côn bị tạt nước ướt hết, cũng là muội dùng pháp thuật phải không?"

"Hi hi...Đúng vậy! Thì ra đều bị ca ca nhìn thấy hết?"

Tiểu nữ oa có chút mắc cỡ, mặt cười hi hi, hai mắt híp lại thành hai đường cong mảnh.

"Muội làm thế nào vậy?"

"Làm thế nào...À! giống như là muội neho mắt tượng tượng một chút, thì làm được thôi!"

"Vậy sao?"

Tinh Ngôn có vẻ hoài nghi.

"Thật mà! Không tin muội tưởng tượng cho huynh xem..."

Thấy Đường chủ ca ca không tin, Quỳnh Dung có chút nôn nóng. Sau đó, lúc thanh âm của cô nhóc vừa dứt, Tinh Ngôn đột nhiên nghe sau lưng vang lên một tiếng "Ầm". Quay đầu lại nhìn, thì thấy trên khuôn đá bằng phẳng, một ngọn lửa lớn đang cháy hùng hực. Thế lửa rất mạnh, lưỡi lửa phụt phụt, dọa Tinh Ngôn giật bắn người nhảy sang bên!

"Này, mau dập đi, cẩn thận không lan đến khu rừng đấy!"

"Vâng, được ạ..."

Ngay khi Tinh Ngôn vội vận Thái Hoa đạo lực, phá khối băng do dòng suối đóng thành, thì thấy người phóng hỏa, chỉ nháy nháy mắt, thế là trong không trung bên trên vùng lửa đang phừng phừng, đột nhiên xuất hiện một khối nước. Chỉ nghe "ào" một tiếng, lưỡi lửa đang phừng phụt, lập tức tắt ngúm!

Thấy tình cảnh đó, thiếu niên đột nhiên đại ngộ:

"Ách...Ta cuối cùng cũng minh bạch rồi, vì sao hôm đó người làm trọng tài đứng ở bên đếm số, cũng bị ướt như gà nhúng nước, đều là nước từ tiểu nha đầu tinh nghịch này hắt ra, nhưng phần lớn bị đàn hồi văng lên người vị trọng tài đó!"

"Như thế xem ra, gã 'Thủy Bát Bát Tiến' Triệu Nhất Côn đó, một thân công phu đúng là không thường. Chỉ là xúi quẩy đụng phải tiểu Quỳnh Dung nghịch ngợm này!"

Nghĩ đến đây, Tinh Ngôn nhận thấy cần phải nhắc nhở vị tiểu cô nương thơ ngây tinh nghịch này. Tinh Ngôn nghiêm túc dặn dò Quỳnh Dung, bảo nó ngày sau không nên tùy tiện sử dụng mấy pháp thuật kì kì quái quái đó trong Thượng Thanh cung. Nếu như cần phải thi pháp, thì chỉ cần dùng một chiêu "Đồng nhân thuật" vừa này là được rồi. Như vậy, sau này có người hỏi chuyện, cũng có lý do thoái thác. Dặn đi dặn lại, cẩn thận chẳng khác gì trước khi đi gặp Linh Hư chương môn ngày hôm qua. Chỉ có điều, không phải pháp thuật nào cũng không có thể dùng. Ngày sau ở trong La Phù sơn, không chừng gặp phải chuyện phiền phức gì đấy, đến lúc ấy cũng không thể ngồi đợi người ta giết mổ. Một hai pháp thuật phòng thân, vẫn là cần thiết. Còn như muốn giúp đỡ mọi người thì có rất nhiều cách, từ từ sẽ đào tạo.

Dạy bảo một hồi, vị Tứ Hải đường chủ này, lại khiêm tốn thỉnh giáo với vị tiểu cô nương đó, hỏi nó mấy pháp nhân sinh thủy dẫn hỏa thần kì vừa rồi, rốt cuộc thi triển thế nào.

Rất đáng tiếc, tuy tiểu nữ oa Quỳnh Dung này, nhận thấy không dễ dàng có chuyện có thể giúp ca ca, liền đứng ở đó cố gắng giảng giải thi pháp tâm đắc của mình. Nhưng vị Đường chủ ca ca tập trung nghe giảng, sau thật lâu tụ tập tinh thần lắng nghe, mới đành chịu nhận ra, khi này Quỳnh Dung nói đều là lời thật, tiểu nữ oa Quỳnh Dung này, thật là chỉ cần ngưng thần tưởng tượng, thì tưởng ra được nước, lửa chân chân thực thực. Còn cụ thể thi pháp thế nào, tiểu nữ hải này thủy chung vẫn nói không rõ ràng được.

Theo lời của tiểu nữ oa, sau nửa ngày luyện tập neho mắt, Tinh Ngôn cuối cùng cũng nhận thức được:

Quỳnh Dung quả là có thiên phú, với tư chất của mình, xem ra không thể nào làm được.

Nghĩ thông chỗ này, người thanh niên khiêm tốn xin chỉ bảo, rất thần nhiên tiếp thụ sự thật đó, thừa nhận bản thân học tập thất bại. Chỉ có điều, y ngàn vạn lần không ngờ đó là, mặc dù người học tự nhận ngu ngốc, nhưng vị "Thụ nghiệp lão sư" tận tình đó, thì nhất thời không tiếp nhận được hiện thực, trong đôi mắt tròn vo, đã ứa lệ quanh vành, dường như đang muốn bật khóc!

Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn chỉ đành sử ra thủ đoạn sờ trường, mãi một hồi mới gạt được tiểu cô nương vui vẻ trở lại. Sau đó, y bảo Quỳnh Dung ở Thiên điều nhai chơi, còn y thì đôi sang thương phục, chạy vội đến Truyện La trấn, mua mấy bộ y phục cho nữ hải nhân. Thì ra y phục của Quỳnh Dung, bởi vì đi lại trong núi vào ban đêm, đã bị móc rách lam lũ, không thể mặc tiếp được.

Hiện tại, vùng đất Thiên điều nhai "Thanh tu" của Tinh Ngôn, phong cảnh vẫn thanh u như ngày thường. Nhưng từ sau khi Quỳnh Dung tìm đến, nơi này trở nên nhiệt náo hơn nhiều. Trước đây lúc Tinh Ngôn ở Tụ Vân đình thổi sáo giải sầu, cũng chỉ có mấy con chim làm bạn. Còn hiện tại, trong đám chim muông lượn lờ quanh thiếu niên, lại có thêm cả Quỳnh Dung!

Nói đến, Tuy Tinh Ngôn lúc này đối với thần khúc "Thủy Long ngâm", nghĩ lại còn phát sợ, không dám tùy tiện thử lại. Nhưng dù sao từng thổi qua tuyệt thế thần khúc đó, lại thêm sau này luyện tập nhiều lần bản "Phong thủy dẫn" mà Linh Y Nhi tặng, hiện tại Tinh Ngôn đối với lý thuyết ngũ âm ngũ hành, đã coi như hiểu được rất nhiều. Vị Tứ Hải đường chủ này, ần ần cảm giác được, hai khúc phổ đó, nếu muốn dẫn động pháp thuật, hiệu quả không hề nằm ở chỗ nốt nhạc được sắp xếp thế nào, mà điểm trọng yếu chính là đạo lý ngũ hành ẩn ở trong nó.

Vốn vì mưu cầu com áo, Tinh Ngôn đã am hiểu thuật thổi sáo. Hiện có thêm nhận thức này, cộng với sự tương trợ của sáo ngọc Thần Tuyết, thiếu niên trước mắt chỉ thổi sáo giải muộn, đã có thể vận dụng đạo lý ngũ hành trong hai bản nhạc đó, thổi ra được theo ý mình!

Thế là, mỗi ngày lúc mặt trời lặn, ánh chiều rải khắp Thiên điều nhai, Tinh Ngôn đứng trên vuông đá, cùng với gió mát trên cao, tùy tâm thổi ra sáo khúc uyển chuyển du dương. Sáo khúc mà y thổi, phảng phất như bản "Phong thủy dẫn", gọi là "Bách điều dẫn". Bản "Bách điều dẫn" này, không có khúc phổ cụ thể, chỉ có khúc ý. Nhưng chỉ cần thổi bản "Bách điều dẫn" này lên, thì có thể thu hút chim muông ở gần núi, vốn phải về rừng, thì lại đến bay quanh y!

Nhìn từ xa, thì thấy kì cảm dị điều rất nhiều ở La Phù động thiên, ở trong ráng chiều trên Thiên điều nhai, bay lượn nhảy múa, lúc tan lúc họp, hết như "Bách điều triều phượng" trong truyền thuyết.

Còn trong đám chim chóc tung tăng tan họp đó, hiện tại lại thêm một thân ảnh linh động, mỗi khi Tinh Ngôn thổi sáo, cũng là thời khắc vui vẻ nhất của

Quỳnh Dung trong ngày, tiểu nữ oa ngày thơ này, cứ theo đám chim chóc liệng quanh, chạy nhảy, vui đùa trong tiếng sáo của Tinh Ngôn...

Mỗi lúc như thế, vách đá "Thiên điều nhai" bị ánh chiều nhuộm thành sắc đồng, thật đúng với danh xưng vách núi ngàn chim.

Còn những đêm trăng sáng trời trong, thiếu niên cũng không quên vận chuyển "Luyện Thần Hóa Hư" của bản thân, Thái Hoa đạo lực tràn trề trong cơ thể dường như không có tiến triển chút nào. Lúc ấy, tiểu cô nương thích náo nhiệt, cũng yên lặng ngồi bên, bắt chước bộ dạng của ca ca, ngồi xếp bằng kế bên. Chỉ là, tuy thiếu niên đã mất nửa ngày giải thích cho nó "Luyện Thần Hóa Hư" là cái gì, nhưng tiểu nữ hài này, vẫn mơ mơ hồ hồ hết như trước...

Thời gian trên núi, cứ ngày qua ngày chậm chậm trôi như thế.

Hôm đó, khi Tinh Ngôn đang chơi đùa với Quỳnh Dung ở trước nhà, thì thấy trên con đường đá trong khu rừng, có một người từ xa đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 85: Bôi Tử Bằng Lan, Kiểm Điểm Phù Sanh Nhân Thoại.

Buổi chiều hôm ấy, Tinh Ngôn và Quỳnh Dung nhìn thấy, từ trên con đường núi quanh co rợp bóng cây, đang có một người từ xa đi về hướng Thiên điều nhai.

"Lạ quá, trời nóng thế này, sao có người đến Tử Hải đường chứ? Trần Tử Bình? Thế nhưng nhìn dáng vẻ đi đứng thì không giống".

Bởi vì cách quá xa, Tinh Ngôn nhất thời cũng không thấy rõ rốt cuộc là ai đến.

Lại qua một lúc, đợi người đến gần hơn chút nữa, Tinh Ngôn mới nhìn rõ, thì ra khách đến Thiên điều nhai này, chính là người rất thích Đỗ Tử Hành lần trước, đại đệ tử của Thanh Minh đạo trưởng Hoàng Pháp điện, Hoa Phiêu Trần!

"Úy? Hắn đến làm gì?"

Tinh Ngôn thăm cảnh giới, nhỏ tiếng nhắc nhở cả Quỳnh Dung.

Bất quá, đợi đến khi Hoa Phiêu Trần lên trên vuông đá, nói rõ ý đến với hai người, Tinh Ngôn mới biết mình đã quá lo lắng.

Thì ra, vị đại đệ tử của Hoàng Pháp điện này, hôm nay xách rượu thịt đến, là muốn thay Đỗ Tử Hành sư muội, tạ lỗi với Tinh Ngôn!

Chỉ thấy tên Hoa Phiêu Trần toàn thân không nhiễm bụi trần, ở trong Tụ Vân đình, vừa bày ra trên cái bàn đá mấy đĩa nhỏ thức ăn thơm lừng, vừa cười nói rõ ý với Tinh Ngôn:

"Trương đường chủ có chỗ không biết, lần trước Tử Hành sư muội sau khi quay về, được tôi khuyên giải một hồi, cũng rất hối hận. Nhưng nữ nhân vốn đa mặt mỏng, tuy biết rõ mình làm không đúng, nhưng cứ xấu hổ không chịu lên tiếng nhận. Mấy ngày qua nàng ta càng nghĩ càng thấy bản thân lỗi nặng, liền nhờ tôi qua nói lời xin lỗi với Đường chủ".

"Khà khà, đâu cần đa lễ như thế, ta đâu có để tâm chuyện ấy!"

Tinh Ngôn nghe vậy, cười sáng khoái, biểu thị bản thân không còn nhớ chuyện đó nữa.

Nói đến, Trương Tinh Ngôn đã lăn lộn trong phố chợ lâu năm, gặp được đủ loại người. Mấy năm rèn luyện đó, về giao tiếp nhân tình cũng rất thông đạt. Cái gọi là "Nghe ca biết ý", nghe mấy câu khẩn thiết của Hoa Phiêu Trần, Tinh Ngôn liền biết lần này hắn thay người đến xin lỗi, không phải là giả trá, xác thật là xuất phát từ chân tâm.

Kì thật, hôm đó sau khi Tinh Ngôn bắt đầu xuất thủ giáo huấn Đỗ Tử Hành, Hoa Phiêu Trần đại đệ tử của Thanh Minh Tử, luôn là một nút thắt ở trong lòng thiếu niên. Tuy bản thân trước giờ không úy kị gì, nhưng hiện tại trên Thiên điều nhai, bên cạnh mình đã có thêm tiểu nữ oa Quỳnh Dung lại lịch đặc biệt. Nghĩ đến cô nhóc, nếu có hiềm khích với nhiều người, thì không phải là chuyện tốt.

Hiện tại xem ra, nhân vật mà y luôn lo lắng, cũng là người thông tình đạt lý. Nhận ra điểm này, Tinh Ngôn cũng rất cao hứng, liền giúp Hoa Phiêu Trần bày biện rượu thịt, phân phó cả tiểu nữ oa bên cạnh:

"Quỳnh Dung, giúp ca ca đem hai cái bát sành đến đây. Hôm nay ta phải cùng Hoa đạo huynh uống một trận!"

"Được!"

Tiểu nữ oa đáp lời đi lấy, chạy ào ào vào trong nhà, đem ra hai cái bát sành.

Thế là, hai người Tinh Ngôn và Hoa Phiêu Trần, ở trong Tụ Vân đình, ngắm núi xanh mây trắng trước mặt, nghe tiếng nước chảy róc rách hòa với tiếng chim riu rít, bắt đầu uống rượu. Tiểu nữ oa Quỳnh Dung thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ca ca, gắp đậu hương ăn.

Hoa Phiêu Trần mang đến một vò rượu nhỏ, cũng giống như đại đa số các loại rượu trên phố thời này, không quá nồng, tinh khiết dễ uống. Ngồi uống thứ rượu này trong tiết hạ, đón gió núi thổi vào, quả thật rất khoái ý!

Sau khi qua mấy bát, Tinh Ngôn nghe Hoa Phiêu Trần hỏi:

"Trương đạo huynh, nghe nói huynh từng theo Thanh Hà sư bá học pháp thuật?"

"À, đúng vậy!"

Thiếu niên thuận miệng đáp.

"Quả nhiên!"

Nghe Tinh Ngôn tùy tiện đáp, Hoa Phiêu Trần giống như bỗng nhiên đại ngộ, uống một ngụm rượu lớn.

"Úy? Lời này của Hoa huynh là có ý gì?"

Tinh Ngôn cảm thấy hơi mơ hồ.

"Ý tôi muốn nói, Trương đường chủ đã từng học pháp thuật với Thanh Hà sư bá, Từ Hành sư muội bại dưới tay đạo huynh, cũng thật không oan!"

Nghe hồi đáp của Hoa Phiêu Trần, Tinh Ngôn bỗng giật thót trong lòng, liền nhớ tới lời của Linh Đình Từ hôm đó, tức thì, Tinh Ngôn đặt bát xuống, nghiêm túc hỏi:

"Thanh Hà đạo trưởng đó, pháp lực rất cao cường sao?"

"Đó là dĩ nhiên! Đạo huynh cũng không cần khiêm tốn dùm cho sư phụ, chẳng lẽ Thanh Hà tiên bối không nói qua với Đường chủ? Hà, cũng có thể lắm, dù sao đã qua trường biến cố đó..."

Hiện vị đại đệ tử của Hoàng Pháp điện đã có vài phần tư ý, trên mặt sùng kính nói:

"Thanh Hà sư bá là đại đồ đệ của Linh Hư chương môn, làm người nghiêm túc bất kham, năm xưa mệnh danh "Thượng Thanh cuồng đồ". Nhưng lại rất có thiên tư, tu luyện được một thân đạo pháp cao cường, liên tục bốn năm chiếm lấy ngôi đầu ở Gia Nguyên hội. Vào năm thứ năm, trưởng lão tam giáo bàn bạc nhất trí, trong lớp đệ tử cùng lứa, Thanh Hà sư bá không cần tham gia so tài đạo pháp...Ai! Như thế có thể thấy, đạo pháp của Thanh Hà tiên bối, chỉ có thể dùng hai chữ "Cao cường" để hình dung!"

Trong lời nói, gã đại đệ tử Hoàng Pháp điện này, có vẻ rất hối hận vì chưa được gặp Thanh Hà lão đạo.

Vị Hoa Phiêu Trần này, cũng rất là hào sảng. Vừa nhắc đến thần tượng trong lòng hắn, liền không nhịn được thao thao bất tuyệt, vừa uống rượu, vừa kể sự tích nghe được về Thanh Hà năm xưa.

Thế là, trong đầu của người nghe, liền có hai hình tượng khác nhau, không ngừng giao hoán liên tục trước mặt:

Có khi, là Thanh Hà lão đầu nhân ở chỗ thiện duyên Nhiều Châu, mặt mũi tươi cười dung tục bao năm như một. Có khi, lại biến thành thế ngoại cao nhân y phục trắng hơn tuyết, kiếm khí phiêu phong dưới ánh trắng trên đỉnh vạn sơn...

Lời của Hoa Phiêu Trần rót vào tai thiếu niên, y nghe đến mức hồ đồ, cứ nghĩ mình đã say rồi!

Từ trong lời tán dương của Hoa Phiêu Trần, Tinh Ngôn mới biết, Thanh Hà lão đạo đó, còn có một ngoại hiệu là "Thiên Nhất tử đồ", rất hợp với chuyện ông ta thích uống rượu, Tinh Ngôn nghe vậy càng thêm tin tưởng.

Nói đến, lần này Hoa Phiêu Trần xách rượu đến, chính là đã tính toán trước, liệu định Từ Hải đường chủ này, nhất định cũng vui vẻ uống một hớp!

Bất quá, tuy so với Trần Tử Bình, Hoa Phiêu Trần từ chỗ trưởng bối nghe được rất nhiều chuyện trước đây. Nhưng Tinh Ngôn nghe một hồi thì phát hiện, kì thật vị đại đồ đệ của Thanh Minh Từ này, đối với chuyện của lão đạo đó, cũng là biết không rõ ràng, rất nhiều chuyện thiếu niên nghe thấy, đều rất giống truyền ngôn không có căn cứ. Thế là, đợi thêm một lúc, tìm được một chỗ để chen vào, thiếu niên liền vội hỏi một vấn đề nghĩ hoài không thông:

"Hoa đạo huynh, vừa rồi nghe huynh nói, vị Thanh Hà đạo trưởng đó, đã là đại đồ đệ của Linh Hư chương môn, vì sao lại bị đày đến chỗ thiện duyên ở Nhiều Châu?"

Trong lòng thiếu niên, vẫn không tin thuyết pháp "Nhập thế tu hành" của Thanh Hà lão đầu nhân.

"Chuyện này..."

Hoa Phiêu Trần đang thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên bị hỏi, nhú mày nhú mũi một hồi mới trả lời:

"Chuyện này thì không nghe các sư bá nhắc tới. Chỉ ẩn ước nhớ là, Thanh Minh sư tôn thỉnh thoảng có nhắc đến với tôi, vị Thanh Hà sư huynh của người, được phân trọng trách canh giữ Tàng Kinh Các, nhưng không biết sao, có một ngày lại đánh mất một thánh vật của bốn môn. Vì thế, cho dù Linh Hư chương môn rất ưu ái Thanh Hà tiền bối, cũng vô cùng tức giận. Tuy đương thời các tiền bối trong giáo, đều lên tiếng khuyên giải, nhưng Linh Hư sư tôn vẫn phạt nặng Thanh Hà tiền bối, cấm cố một thân đạo lực của tiền bối, đẩy khỏi La Phù sơn".

"Bất quá may mà, gần đây nghe nói Thanh Hà tiền bối vì có công dẫn tiến Đường chủ, một thân cấm cố đã được giải trừ, đúng là thiên đại hạnh sự!"

Nói đến chỗ này, Hoa Phiêu Trần cũng rất vui vẻ, thở phào một hơi, hệt như người thoát khổ nạn đó chính là bản thân hắn.

"Thánh vật?"

Vừa nghe từ này, Tinh Ngôn lập tức vênh tai, hỏi dò:

"Thánh vật này...là bí cấp trấn dị gì trong Tàng Kinh Các à?"

Từ trước đến giờ, đối với lai lịch cuốn "Thượng Thanh Kinh" lão đạo huyền truyền tặng cho y, thiếu niên cũng đã nghĩ qua nhiều loại khả năng...Thậm chí bao gồm cả lừa gạt. Lần này nghe Hoa Phiêu Trần nhắc hai chữ "Thánh vật", Tinh Ngôn lập tức tập trung, lại nghe Hoa Phiêu Trần ngập ngừng đáp:

"Ách, hình như không phải kinh thư gì. Nghe truyền ngôn nói, dường như Thanh Hà tiền bối uống rượu trong trời rét, lỡ nhằm thánh vật làm cũi...Mấy thuyết pháp này quả thật hoang đường, bất quá trường bối trong giáo đối với chuyện này đều không nhắc đến nữa, vì thế tôi cũng không rõ".

"A, thì ra là vậy. Thật là thế sự khó lường mà!"

Nghĩ đến tính cách ngày thường của Thanh Hà lão đầu nhân, đối với thuyết pháp mà Hoa Phiêu Trần cho là không có cơ sở, Tinh Ngôn thật có vài phần tin. Chỉ có điều, lại không dám nói thẳng ra, tránh ảnh hưởng đến hòa khí trong bữa ăn..."

Đương nhiên, bất kể nói thế nào, lời của Hoa Phiêu Trần, cũng giải được nghi hoặc trong lòng thiếu niên:

"Chẳng trách hôm đó Linh Đình Tử đề xuất kêu Thanh Hà hồi sơn, Linh Hư chương môn rất không cao hứng. Thì ra Thanh Hà lão đầu nhân này, năm đó gây ra họa lớn như thế".

Một phen đàm thoại đã giúp Tinh Ngôn hiểu được, chẳng trách Trần Tử Bình sùng kính đại sư huynh của gã như thế. Đại đồ đệ Hoa Phiêu Trần của Thanh Minh Tử, quả nhiên là một hảo nam nhân, nói năng lối lạc sải thoát. Tuy đã có từu ý, nhưng nói chuyện rất đúng mực.

Xem ra, Hoa Phiêu Trần đối với chuyện trong Thượng Thanh cung, biết được không ít. Tinh Ngôn liền nhân cơ hội này, dè dặt hỏi:

"Hoa đạo huynh, có một chuyện không biết có nên hỏi hay không?"

"Chuyện gì? Cứ việc nói đi".

"Trong Thượng Thanh cung ta, phải chăng đối với linh vật dị loại, hết thầy đều xem là kẻ địch?"

Nói đến chỗ này, Tinh Ngôn sợ Hoa Phiêu Trần nghi ngờ, lại thêm một câu:

"Hôm trước ở trong Thượng Thanh cung, thấy có vị Triệu chân nhân, lại làm bạn với một con mãnh hổ. Hình như Chương môn sư tôn cũng không hề chú ý...vì thế trong lòng ta rất nghi hoặc!"

"Khà...thì ra là chuyện này, có thể Trương đường chủ đến La Phù sơn không lâu, đối với bốn môn còn chưa quá quen thuộc. Thượng Thanh cung La Phù sơn ta, ở trong đạo môn thiên hạ có thể chiếm được vị trí số một, đều nhờ nghiêm cẩn tuân theo giáo hối của Thượng Thanh giáo tổ, coi trọng mọi vật quy về một mối, tiếp thu tất cả. Trong Thượng Thanh giáo ta, đối với lý giải về thiên địa vạn vật, tịnh không câu nệ theo một đường lối".

"Những yêu vật dị loại, trong Thượng Thanh cung ta trước giờ có rất nhiều cách nhìn nhận. Chỉ có điều Thanh Minh sư tôn của ta, đối với dị loại tinh linh, không có quá xét nét".

"Thì ra như thế!"

Nghe giải thích của Hoa Phiêu Trần, Tinh Ngôn lập tức khoan khoái trong lòng, vội châm cho vị Hoa đạo huynh này một bát rượu đầy.

Hoa Phiêu Trần đang nói hứng khởi, tiếp tục:

"Nói đến chuyện tiếp thu tất cả này, trong Thượng Thanh cung ta, tuy đối với việc tu luyện thiên đạo. lấy thanh tâm luyện khí, tịnh dưỡng tinh thần làm

chủ, nhưng đường lối khác, cũng không có câu thúc đặc biệt gì. Chẳng hạn như phòng trung thuật 'Huyền tổ chi đạo', cũng không hề cấm đoán. Chỉ là, phòng trung thuật này, hiện ở trong Thượng Thanh cung ta, cơ bản không có ai luyện tập".

"Hà? Vì sao lại thế?"

"Bởi vì trong giáo ta từng có vị Linh Sơ tiền bối, một lòng tôn sùng 'Huyền tổ chi đạo', nghiêm cẩn theo phương pháp 'Âm dương lô đỉnh'. Chỉ là sau mấy chục năm tập luyện, không chỉ đạo pháp tiến triển rất chậm, mà còn..."

Thì ra, trong Thượng Thanh cung này, cùng bối phận với lớp Linh Thanh Tử, còn có một vị Linh Sơ đạo trưởng. Chỉ có điều, vị Linh Sơ tiền bối này, trước giờ chỉ tin tưởng dùng phòng trung thuật để tu hợp thiên đạo. Rất đáng tiếc, ông ta theo cách tu hành này, không chỉ đạo pháp không đại thành, còn bị các nữ tử hâm mộ nhân tài của ông ta, thêm vào Linh Sơ tiền bối lòng dạ yếu mềm, nhiều năm qua đi, mấy nữ tử vốn chỉ cần để tu hợp đạo pháp, đều thành thê thiếp của ông ta!

Hiện tại, vị Linh Sơ tiền bối này, đã là con cháu đầy nhà. Không thể ở trên núi, liền xuống La Phù sơn, làm một phú ông, từ đó cũng ít bén mảng lên Phi Vân đỉnh.

Đã có bài học trước mắt, hiện trong Thượng Thanh cung, mỗi đệ tử đời sau đều thầm nhắc nhở mình, không ai còn nhiệt tình với cái "Huyền tổ chi đạo" đó!

Không ngờ, trong Thượng Thanh cung còn có cả dạng thú nhân! Nghe Hoa Phiêu Trần nói qua, Tinh Ngôn có chút không nhịn được cười, nhưng không ngờ, tiểu Quỳnh Dung đang ngoan ngoãn ngồi yên bên thiếu niên, đột nhiên cất giọng trẻ con hỏi:

"Tinh Ngôn ca ca, phòng trung thuật là gì thế?"

"Ách,", thắc mắc của cô nhóc, không gây khó cho Tinh Ngôn. Mấy ngày nay, thiếu niên thường ở trong Tứ Hải đường nghiên cứu kinh thư, cuốn chuyên gian "Huyền tổ chi đạo" (hay là Thuận Dương chân kinh), cũng đã đọc qua, hiện tại còn lưu chút ấn tượng:

"Phòng trung thuật này, cũng xưng Huyền tổ chi thuật, là theo..."

Nói đến chỗ này, giải thích của thiếu niên lại ngập ngừng. Sau đó, vị Tinh Ngôn ca ca vừa rồi còn nghiêm túc giải đáp, đối diện với tiểu thiếu nữ mặt đầy hiếu kỳ, nghiêm mặt nói:

"Quỳnh Dung muội muội, muội còn nhỏ, thuật phòng trung này, tiểu hài tử không cần biết!"

"Vì sao muội không thể biết? Ách...ca ca, đã nói người ta không phải là trẻ con mà!"

Tiểu nữ oa này cong môi phản kháng.

"Chuyện này...À! Ca ca hiện đã hơi chuech choáng, cảm thấy có chút khó chịu...Quỳnh Dung mang giúp ta chung trà đến đây để ta giải rượu".

"Vâng!"

Nghe ca ca có chút khó chịu, Quỳnh Dung liền vội vã chạy vào trong nhà.

Chỉ bất quá lúc đến bên đôi hạc đá ở cạnh cửa, cô nhóc lén ngừng một chút,, so chiều cao với hạc đá, chán nản lẩm nhẩm:

"Ai, chẳng khác gì hôm trước, vẫn không cao thêm..."

"Ca ca cái gì cũng tốt, nhưng nếu không xem Quỳnh Dung là tiểu hài tử, thì càng tốt hơn!"

"Ai...đúng là thế sự khó lường mà..."

Cô nhóc bắt chước khẩu khí vừa rồi trong Tự Vân đình của Tinh Ngôn, đứng ở đó than thở một tí.

Sau khi qua mấy tiết mục, không lâu sau, người uống rượu trong Tự Vân đình, cũng gần như đã hết từu hứng, Hoa Phiêu Trần liền cáo từ. Nhìn theo Hoa đạo huynh lão đảo xuống núi, Tinh Ngôn trong lòng rất cảm khái:

"Buổi tụ họp hôm nay, cũng thật có giá trị. Thì ra lão đạo Thanh Hà cười cợt nhí nhố đó, năm xưa lại là nhân vật kiệt xuất như thế".

"Đúng là thế sự khó lường mà!"

Ngay khi thiếu niên xuất thần, thì bỗng nghe một tiếng "Xoảng" vang lên. Ngoảng đầu nhìn, thì ra là tiểu Quỳnh Dung đang thu dọn bàn tiệc, không cẩn thận đánh rơi một cái bát vỡ tan tành trên mặt đất.

...

Nhìn mấy mảnh bát vỡ văng tứ tung, thiếu niên đột nhiên như bị sét đánh, nhất thời ngẩn ra ở đó, không thốt được nửa câu!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 86: Phúc Chí Tâm Linh, Tham U Vi Dĩ Thông Huyền.

Nhìn mấy mảnh bát vỡ, vị thiếu niên hơi ngà ngà, đột nhiên phát ngốc.

Tiểu nữ hài đánh vỡ bát, thấy phản ứng của Tinh Ngôn như thế, lập tức mặt hiện vẻ sợ sệt:

"Ca ca giận sao?...đều là Quỳnh Dung lượm thượm, đánh vỡ vật ưu ái của ca ca".

Quỳnh Dung ở bên tự oán tự trách, trong mắt lại lấp lánh nước, vừa nói vừa ngồi xoạc xuống, gom từng mảnh vỡ lại.

Tuy Quỳnh Dung đang nói nhưng Tinh Ngôn lại như không nghe, chỉ đứng ngây ngốc xuất thần. Mãi đến khi Quỳnh Dung ngồi xuống thu dọn, đập vào mắt y thì y mới bừng tỉnh lại. Nhìn thấy tiểu muội muội Quỳnh Dung đang ngồi khóc, Tinh Ngôn bối rối, vội ngồi xuống dọn dẹp cùng cô nhóc, lựa lời ngon ngọt an ủi tiểu thiếu nữ đang thương tâm:

"À...đây chỉ là một cái bát tầm thường, không phải là vật mà ca ca thích, đánh vỡ cũng không có gì phải tiếc!"

"Há? Vậy ca ca vì sao lại giận Quỳnh Dung?"

"Ặc ặc, đó là vì...Ách! Căn bản không có tức giận, chỉ là ca ca đột nhiên nghĩ đến một chuyện đau đầu thôi".

Thì ra, thiếu niên từ lúc lên La Phù sơn, vẫn thường nghiên cứu đạo gia kinh điển. Ở đêm trăng hôm đó, lại được thanh quái kiểm điểm hóa, hiểu được phương pháp hấp thu thiên địa linh khí, từ đó đến nay, y đối với con đường tu đạo, cũng từ sự qua quýt trước đây, dần biến thành rất hứng thú. Trong lúc rảnh rỗi, Tinh Ngôn cứ ngồi suy ngẫm mấy đạo gia kinh nghĩa đó. Trước khi Quỳnh Dung đến Thiên điều nhai, y vẫn thường suy ngẫm mấy điều mà người khác cho là tự nhiên phải thế, vừa để giết thời gian, vừa giúp mình dễ ngủ.

Tuy mấy ngày gần đây, thêm tiểu nữ oa khả ái Quỳnh Dung ở bên, không khí u tĩnh trên Thiên điều nhai đã không còn nhàn nhã như xưa, nhưng tâm tư nghiên cứu đạo gia kinh nghĩa của y, vẫn không lơ là chút nào.

Vừa rồi, tiếng chạm đất của cái bát sành đó, chợt tác động đến tâm tư Tinh Ngôn, khiến người thiếu niên luyện tập pháp môn "Luyện Thần Hóa Hư" đó, cảm thấy thiên đạo không phải không có hy vọng, đột nhiên đỡ người như phồng.

Mấy đạo gia điển tịch "Đạo Đức chân kinh", "Nam Hoa chân kinh", đều nói bản nguyên thiên địa, đều là hỗn độn, "Hữu vật hỗn thành, tiền thiên địa sanh", "Hỗn hê kì nhược trọc". "Độn độn hề, như anh nhân chi vị hải", bản nguyên của thiên địa vạn vật, chính là tán loạn vô thường, không vận hành theo một quy luật nào. Còn vừa rồi cái bát sành bị đánh vỡ lại đột nhiên khiến Tinh Ngôn kinh ngạc nhận ra:

Trên thế gian này, vạn vật tựa hồ như phát triển theo một trật tự, nhưng thật ra lại vận hành theo phương hướng hỗn độn, phá diệt. Bát sành rơi vỡ, cây cối xanh tươi rồi cũng khô tàn, đời người trăm năm cũng về cát bụi. Cho dù là núi cao sông dài tựa như vĩnh viễn bất biến, cũng không tránh khỏi thương hải tang điền. Sự vật sinh linh trên thế gian, tựa hồ kết cục cuối cùng chỉ có một, chính là qua về bản nguyên của thiên địa, trở lại cõi hỗn độn cô quạnh tan hoang.

Tuy tiên hiền có ý chí phản chấn "Tư lao vu vạn kỷ, thần tri vu vũ trụ", nhưng chân tướng của thiên địa vũ trụ lại là:

Sinh trưởng, biến mất, tịnh không phải là phương hướng của vũ trụ. Mà là tịch diệt, hỗn độn, tử vong, mới là vĩnh hằng của vũ trụ...

Nếu như thế, "Trường sinh bất tử" mà đạo gia trong thiên hạ hiện nay đang cố gắng tìm kiếm, há không phải gần như chỉ là vô vọng, toàn bộ đều là ảo ảnh hay sao?

Vừa rồi, Tinh Ngôn trong lúc thất thần, không phải vì bản thân không thể tu đạo trường sinh mà chán nản, mà là từ mảnh vỡ tung tóe trên đất, đột nhiên phát hiện, đại sự này của đạo gia trong thiên hạ, điều truy cầu cuối cùng đó, rất có thể căn bản chỉ là một thứ hư vô không thể thành hiện thực. Đương thời mà nói, ý nghĩ này của y cũng quá kinh thế hãi tục, do đó mới vừa rồi đột nhiên ngừng ra tại chỗ, hết sức nản lòng!

Hiện tại, tiểu nữ hài ở bên cạnh y, nghe y dụ dỗ, biết ca ca không không phải tức giận, đã nín mỉm cười, cũng không quên hỏi ca ca vì sao ngẩn ra như vậy. Người ca ca vừa trải qua một trường suy nghĩ hỗn loạn, vừa nhặt mảnh bát vỡ, vừa lẩm nhẩm:

"Ai, thì ra cái bát sành này, dễ dàng vỡ đi, nhưng không thể tự mình phục nguyên thành cái bát sành như cũ được!"

"Hi...đó là tự nhiên thôi! Ca ca hôm nay sao lại ngốc nghếch như thế?"

Tiểu nữ oa tâm tư đơn thuần này, sao có thể biết được trong lòng ca ca của nó, đang nổi sóng gió ầm ầm!

Bất quá, nghe giọng nói líu ríu như chim của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn chợt thấy thoải mái, cười vui nói:

"Khà...muội muội nói cũng đúng. Thế thượng vốn vô sự, tự chuốc lấy phiền nhiễu làm gì, cứ thuận theo tự nhiên, hà tất phải nghĩ nhiều như thế!"

"Vâng!"

Một trường phong ba mà chẳng phải phong ba, đã kết thúc bởi một lời đáp đơn giản của tiểu cô nương.

Hiện tại, Quỳnh Dung bắt đầu làm công tác quan trọng nhất trong một ngày của nó, nhân lúc mặt trời còn chưa xuống núi, đem nước tạt lên trên vòng đá. Thứ nhất, có thể rửa sạch cát bụi, thứ nhì có thể tiêu trừ khí nóng bức bốc trên vòng đá. Như thế, Đường chủ ca ca có thể có một chỗ sạch sẽ mát mẻ, chuyên tâm hấp thu quang sắc trên trời!

Nói đến, thiên địa linh khí ở trong mắt Tinh Ngôn không có màu sắc, nhưng ở trong mắt Quỳnh Dung lại là những tia sáng uốn khúc màu sắc rực rỡ lưu chuyển đầy trời. Xem ra, tiểu nữ oa do dự thú hóa thành này, xác thật là không thể xem thường.

Đương nhiên, Đường chủ ca ca của nó cẩn thận, đã căn dặn cô nhóc không được đem chuyện này kể cho người khác biết. Còn Quỳnh Dung biết bản thân nhìn thấy không giống với ca ca, thì lại một trận thương tâm.

Cho rằng bởi vì mình là yêu quái nên mới có khác nhau như thế, tiểu cô nương này cảm thấy rất là khó chịu. Kết quả, vì để cô nhóc hết bí xi, thiếu niên lại tốn thêm nửa ngày rửa lưỡi. Mới mấy ngày ở cùng Quỳnh Dung mà tài ăn nói của thiếu niên, đã tinh tiến hơn rất nhiều!

Hiện tại, tiểu nữ hài lạnh lợi này, quan sát xung quanh, thấy không có ai, liền triển khai trò chơi ở La Dương hôm đó, từ giữa không trung đột nhiên xuất hiện một khối nước, sau đó đổ ào xuống trên vòng đá, làn nước mát lạnh chảy tràn khắp nơi.

Lúc Quỳnh Dung tẩy rửa vòng đá, thì Tinh Ngôn ngồi bên dòng suối, nhìn nước nổi lấp lánh ánh chiều trên vòng đá, tràn trề khắp nơi, trong lòng thiếu niên không khỏi một phen cảm thán:

"Ái! Nhìn nước này, cũng chảy không có quy luật gì hết!"

Quay đầu nhìn dòng suối, hơi nước ngưng thành những giọt tròn bám trên vách đá, đang men theo các mảng đá nhỏ xuống, rồi tí tách trên nền đá, tạo nên những hoa nước óng ánh tung tóe xung quanh.

Lòng đang có cảm xúc, cảnh đập vào mắt liền sinh tình. Hiện tại trong đầu của Tinh Ngôn, cứ vẩn vít suy nghĩ vạn vật đều về hỗn độn, nhìn mọi sự vật trước mắt, đều liên tưởng đến ý nghĩ này.

Ngay khi thiếu niên cảm khái trong lòng, thì đột nhiên cảm thấy khí lạnh xộc vào mặt, sau đó thì thấy trên mảng đá trước mắt, các giọt nước đang lăn xuống, bỗng nhiên bất động, bám chặt ở đó, hệt như giọt lệ của người cá, đã ngưng thành một viên băng châu lỏng lẻo!

"Ủy?"

Quay đầu lại thì thấy tiểu nữ oa Quỳnh Dung đang làm mặt quỷ nhất mình, miệng cười hi hi nói:

"Thấy ca ca lại phát ngốc, dọa ca ca chơi thôi mà!"

Thì ra là Quỳnh Dung vừa thi triển thuật đóng băng. Minh bạch nguyên do, Tinh Ngôn cũng không để ý, chuyển hướng nhìn mấy hạt băng châu lỏng lẻo tựa giọt nước mà chẳng giống giọt nước, hình dáng sắp trở lại như giọt nước ban đầu, thì cảm thấy rất hứng thú, thiếu niên vốn đang nhón nhơ, bỗng quay ngoắt lại, chụp lấy hai vai của Quỳnh Dung, hưng phấn la lớn:

"Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!..."

Đột nhiên thấy bộ dạng như điên như cuồng của ca ca, cô nhóc đang bị lắc lư không ngừng, cổ nhin đau trên vai, liền thanh hỏi:

"Ca ca làm sao thế?"

Thấy Đường chủ ca ca từ sau khi mình đánh vỡ cái bát sành, tựa hồ có chút quái dị. Hiện tại thấy dáng vẻ của y như thế, Quỳnh Dung trong lòng rất lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vã hỏi dồn.

"Ách!"

Thiếu niên vui vẻ quên cả thực tại, nghe tiểu thiếu nữ liên thanh hỏi, mới bừng tỉnh, vội buông hai tay ra, luôn miệng xin lỗi Quỳnh Dung, giải thích nguyên do sự thất thố của mình vừa rồi.

Thì ra, chuyện này hoàn toàn từ Quỳnh Dung mà ra, thì cũng từ Quỳnh Dung mà giải. Lúc đầu thấy mảnh bát vỡ, Tinh Ngôn nát óc suy ngẫm nguyên lý vạn vật quy về hỗn độn. Vừa rồi bỗng bị Quỳnh Dung đùa nghịch, trong đầu thiếu niên chợt sáng bừng lên. Trong sát na, hết như mây đen vạn dặm đã tan biến, trăng sao lại lấp lánh đầy trời!

Thiếu niên hiện đang nghĩ thế này: giọt nước đã có thể bắn tung thành hoa nước, cũng có thể ngưng thành băng châu bất động, nói như thế, thiên địa chi mẫu, bản nguyên hỗn độn của vạn vật, liệu có phải ứng với sự tương phản hay không? Nói cách khác, nếu với "Hỗn độn" là chính, thì liệu có phải có một hỗn độn "Phụ" nữa hay không?, nếu "Hỗn độn" là dương, liệu có phải còn có một cái hỗn độn "Âm" hay không?

Đúng là phúc đến thì lòng cũng sáng ra, hiện tại Tinh Ngôn tự nhiên liên tưởng đến vấn đề đã làm khó y nhiều ngày qua:

"Thiên địa linh khí là cái gì? Nhật nguyệt tinh hoa là cái gì? Luyện Thần Hóa Hư là cái gì?"

Hiện tại, y cho rằng bản thân đã tìm được đáp án:

Thiên địa linh khí đó, Nhật nguyệt tinh hoa đó, cái đạo gia cho là "Tiên linh chi khí", chính là "Hỗn độn" phụ, "Hỗn độn" âm. Còn Luyện Thần Hóa Hư chính là đem hỗn độn phụ tràn trề trong trời đất, luyện hóa thành "Thái hoa đạo lực" có thể tồn tại trong cơ thể, có thể sử dụng.

Hiện tại, suy nghĩ thông suốt lập tức như đèn kéo quân không ngừng loáng qua trong đầu thiếu niên:

"Thiên địa chi mẫu, vạn vật chi nguyên, vì sao nhất định chỉ có thể là hỗn độn đơn nhất? Có lẽ một chính một phụ, một âm một dương đó, mới là bản nguyên thiên địa hoàn chỉnh!"

"Có lẽ, không cần câu nệ số lượng của thiên địa bản nguyên, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, là nhất là nhị kì thật đều không có ý nghĩa gì, bản nguyên chân chính, vẫn là "Đạo" vận hành của thiên địa!"

"Tuy sinh mệnh cuối cùng cũng kết thúc, nhưng vì sao sinh linh chúng ta vẫn có thể tồn tại trên thế gian? Nguyên nhân thực sự, chắc là trước khi tính mệnh kết thúc, sinh linh trên thế gian, đều không ngừng thu hút hỗn độn phụ đó! Vô luận thời gian ngàn năm, vẫn là phù du chớp mắt, đều vì hấp thụ hỗn độn phụ đó, mới có thể tồn tại trên thế gian!"

"Sự khô héo của thảo mộc, chính là cách hấp thụ hỗn độn phụ của thảo mộc. Người thường ăn uống, là cách hấp thụ hỗn độn phụ của con người. Phụng hoàng niết bàn, là cách hấp thụ hỗn độn phụ của tiên cầm. Còn giáo môn thiên hạ tu tiên cầu đạo, suy cho cùng, cũng đều là tìm cách hấp thụ hỗn độn phụ đó, vượt khỏi sinh tử, đưa thời hạn trăm năm của con người lên đến ngàn năm, vạn năm!"

Hiện tại trong tâm linh của Tinh Ngôn, sáng rõ thông suốt chưa từng có:

"Hiện tại cuối cùng cũng hiểu rồi, thì ra cái 'Hữu tâm vô vi' mà 'Luyện Thần Hóa Hư' nhấn mạnh, không chỉ là phương pháp triệu hoán 'Thái hoa đạo lực', mà còn là chí lý của thiên hạ tu đạo. Nếu chỉ là vô vi, thì tối đa cũng là mới bắt đầu của hỗn độn, tịnh không thể chân chính 'Vô bất vi'. Thanh tịnh vô vi, chỉ có thể dưỡng sinh mà thôi, không thể trường sinh bất lão".

"Chỉ có theo 'Hữu tâm vô vi', chủ động luyện hóa 'Hỗn độn phụ', mới chân chính có khả năng đạt được cảnh giới tối cao 'Trường sinh' mà đạo môn truy cầu!"

...

"Ách!"

Lại nói Tinh Ngôn đang nhắm mắt suy ngẫm, vì phát hiện mới mà hưng phấn không thôi, thì đột nhiên cảm thấy ngoài mắt lúc sáng lúc tối. Người thiếu niên đang chìm trong suy tư về thiên địa nghĩa lý, tức thì thất thanh:

"Không hay! Chẳng lẽ do ta ngộ được thiên đạo, khiến lão thiên bất dung, sai thiên tướng đến diệt ta!"

Thiếu niên kinh hoàng vội mở mắt ra, thì thấy tiểu nữ oa Quỳnh Dung đang đứng trước mặt, một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc đang không ngừng đưa qua đưa lại trước mí mắt y!

Còn không để Tinh Ngôn lên tiếng, Quỳnh Dung đã kinh ngạc la lên:

"Úy? Ca ca không ngủ?"

"..."

"Ai...cái gọi là 'Đạo khả đạo, phi thường đạo', thiên đạo há có thể để ta tùy tiện ngộ ra như thế! Hà...còn lo lắng bị trời phạt gì nữa chứ, hà!"

Chỉ có điều, trải qua suy nghĩ như sóng cồn trong gần nửa canh giờ đó, càng khiến quyết tâm mỗi chiều kiên trì luyện hóa thiên địa nguyên linh của y thêm kiên định!

Ngày tháng trên Thiên điều nhai cứ êm đềm trôi qua. Dường như, thời gian trên núi sẽ tiếp tục bình đạm trôi qua như thế, nhưng đến một ngày, khi vị Đường chủ Tử Hải đường xuống núi tuần sát điền sản Thượng Thanh cung, thì nghe nông dân báo, dưới chân La Phù sơn trụ sở của Thượng Thanh cung, gần đây có xà yêu ẩn hiện!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 87: Băng Quang Huyền Diệt, Chuyển Thuấn Yêu Hồn Chi Ảnh.

Hôm ấy, là ngày Tinh Ngôn xuống núi tuần sát điền sản.

Nói đến, ngàn khoảnh ruộng tốt dưới La Phù sơn này, cực kỳ quan trọng đối với Thượng Thanh cung. Quan hệ giữa Thượng Thanh cung và điền hộ của mình không tệ, chuyện tuần sát điền sản này, kì thật cơ bản là chẳng có gì làm.

Hiện tại, để tránh cái nắng gay gắt, Tinh Ngôn tìm một bóng râm ngồi tựa vào gốc cây nghỉ ngơi. Tuy ánh nắng vẫn loang lổ qua những khe lá chiếu lên người y, nhưng dưới bóng râm, lại thêm gió đồng lòng lòng, quả thật rất thoải mái.

Tinh Ngôn tựa gốc cây hóng mát, vị tiểu cô nương Quỳnh Dung đi theo y, nhất thời rảnh rỗi, hớn hở chơi đùa trên bờ đê, chốc chốc thì hái hoa dại ven đê, chốc chốc lại nhảy nhót đuổi theo mấy cánh bướm sắc sỡ, hai bím tóc đỏ tươi trên đầu tiểu Quỳnh Dung không ngớt đong đưa, bản thân thì mềm mại như những cánh bướm, nhảy múa trong một không gian xanh mơn. Mải chơi, trên gương mặt đỏ hồng của cô nhóc, đã lấm tấm những giọt mồ hôi, hết như những hạt sương tinh oánh bám trên cánh sen.

Thấy Quỳnh Dung hoạt bát, vô ưu vô lự, trên mặt Tinh Ngôn cũng hiện vẻ tươi cười, thâm nghĩ:

"Nhóc này thật hay, chẳng sợ khí trời nóng bức".

Ngay khi y đang hưởng thụ làn gió mát rượi và ngắm Quỳnh Dung chơi đùa, thì bỗng nghe có tiếng nói vang bên tai:

"Ai, thật là quái sự! Lại có yêu quái dám đến La Phù sơn tác loạn!"

Tinh Ngôn nghe tiếng quay đầu, thấy người nói là một nông dân tuổi không lớn lắm, cũng đang trú nắng dưới tán râm của năm sáu cành cây giao nhau. Một cây cuốc sắt đang dựng cạnh người gã.

"Yêu quái?"

Thiếu niên đang nhàn rỗi, nghe nông phu nói như thế, lập tức sinh hứng thú.

"Đúng thế! Vị tiểu đạo gia này không nghe phong thanh gì sao?"

"Vẫn chưa nghe nói gì".

Hiện tại đã gần chính ngọ, tuy trên trời vẫn nhiều mây, nhưng mặt trời trên đầu vẫn rất nóng, người nông dân đó định nghỉ ngơi một chút, hiện thấy có người hỏi chuyện, tự nhiên cũng thấy hứng thú, đem đại sự trong thôn gần đây, kể tận tường cho Tinh Ngôn nghe.

Thì ra, bởi vì có Thượng Thanh cung, dưới chân La Phù sơn từ trước đến giờ đều là cảnh khí thanh hòa, chưa từng có yêu quái tác loạn. Gần đây không biết sao, lại có một con Xà yêu ẩn hiện ở phụ cận, nghe nói còn hại mấy người. Yêu quái này làm loạn dưới La Phù sơn, đúng là có ý động thổ trên đầu thái tuế rồi.

Lúc vừa mới nghe người nông dân này nói, Tinh Ngôn còn cho rằng đây bất quá chỉ là lời đồn không căn cứ của người quê. Nhưng người nông dân này khẳng định, trong thôn của bọn họ, đã có mấy người bị Xà yêu tập kích, hơn nữa còn thụ thương không nhẹ. Sau đó, lại miêu tả hình dáng Xà yêu cho Tinh Ngôn nghe, tả nó mắt như quả chuông đỏ rực, thân to như cây lớn và rất dài, hình thù rất khiếp người. Tuy gã chưa nhìn thấy, nhưng tả rất linh động, hết như chính mắt chứng kiến.

Tuy gã kể rất lưu loát, trong ngôn ngữ dân gian lại còn hay xem vào mấy câu thể thốt dạng như đó là sự thật...nhưng trong lòng Tinh Ngôn vẫn còn nghi vấn, liền hỏi:

"Đã có Xà yêu hại người, nhưng các người vì sao không mời đạo nhân trên Thượng Thanh cung ta đến hàng phục yêu quái? Trong Thượng Thanh cung ta có không ít người có pháp lực cao cường à!"

"Ai, chuyện này chúng tôi cũng đã nghĩ đến, cũng từng mời mấy vị đạo trưởng của quý giáo đến rồi!"

"Hà? Vậy kết quả thế nào?"

"Ài!"

Chỉ nghe y trầm trọng thờ dài, đáp:

"Chẳng có tác dụng. Không tưởng được Xà yêu lại giao hoạt như thế, thấy có đạo nhân Thượng Thanh cung ở đây, liền trốn ở trong động của nó, không chịu lộ dạng!"

"Vậy sao? Hà...mấy vật thành tinh này, thật là có linh tính!"

Nghe người nông dân tự bình luận, Tinh Ngôn lại nhớ đến con yêu quái ghê gở Du mấy tháng trước trong Chúc trạch ở Nhiều Châu.

"Xem ra, Xà yêu hôm nay cũng không thể xuất hiện rồi".

Vị thiếu niên đạo trưởng của Thượng Thanh cung, buộc miệng nói.

"Cái này cũng không biết được".

Người nông dân bên cạnh, cũng vô tâm đáp lời.

"..."

Đội khi hai người có phản ứng, người nông phu có vài phần lúng túng, cười cười nói:

"Tuy nói đạo gia niên kỉ còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là từ trên La Phù sơn xuống, có cậu ngồi ở đây, yêu vật đó tự nhiên không dám..."

Lời vừa nói đến đây, thì đột nhiên ngưng bật, bởi vì lúc này hai người đều nghe được, trong tiếng ve kêu râm ran, ầm ầm có tiếng nữ tử hô hoán cầu cứu:

"Xà yêu...Cứu mạng..."

Tiếng kêu cứu ngắt quãng, Tinh Ngôn bỗng kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy Quỳnh Dung vốn đang chơi đùa gần đó, hiện đã không còn thấy tung tích!

Lập tức thiếu niên như bị bò cạp chích, nhảy dựng lên, chụp lấp cái cuốc của người nông phu, nhằm hướng tiếng kêu cứu truyền đến, chạy như bay qua đó!

"Quỳnh Dung có dị năng, chắc không thể dễ dàng bị Xà yêu làm hại nhanh vậy?"

Thiếu niên vừa chạy, vừa tự an ủi mình.

Tuy cực lực giúp bản thân an tâm, nhưng khoảng cách với tiếng kêu cứu càng gần, quả tim của Tinh Ngôn càng đập nhanh, cũng chẳng còn tâm tư phân biệt tiếng kêu cứu đó có phải là của Quỳnh Dung hay không.

Đội chạy đến gần, thiếu niên đang lòng như lửa đốt mới phát giác, người kêu cứu ở trước mặt không xa, không phải là Quỳnh Dung muối muối. Ở khu đất trống ngoài bìa rừng cách mình chừng mấy chục bước, đang có một nữ tử trẻ tuổi quần áo lam lũ, không ngừng vùng vẫy kêu cứu. Còn trên người cô ta, có một con hắc sắc mãng xà to như cánh tay, đang dần xiết thân thể của nó lại.

Thấy tình cảnh thế, thiếu niên thờ phào nhẹ nhõm. Tuy con mãng xà xem ra không nhỏ, nhưng đối với Tinh Ngôn xuất thân từ sơn dã mà nói, mãng xà lớn thế này, cũng đã không ít lần thấy qua.

"Thật là xấu hổ, sợ bóng sợ gió, còn cho là Xà yêu gì đó. Thì ra chỉ là một con rắn thế này!"

Tinh Ngôn chính là xuất thân con nhà thợ săn. Mấy loại mãng xà này, cũng rất am tường. Lập tức, gác cây cuốc trong tay sang một bên, sau đó men theo địa hình, rón rén bước từng bước đến.

Còn con rắn lớn đó, khi Tinh Ngôn đến gần, tựa hồ vẫn không phát giác, chỉ tập trung xiết lấy nữ tử.

Còn cách mãng xà ước chừng bốn năm bước, thiếu niên đang rón rén đến gần liền dừng lại, đưa mắt ước lượng phương vị của mãng xà một chút, sau đó thì thấy y đột nhiên cất bước, tiến nhanh lên trước, bàn tay xòe ra, chuẩn xác bấu vào cổ mãng xà.

Tuy hành động của thiếu niên trong mắt người ngoài thì có vẻ rất nguy hiểm, nhưng đó là không phải người trong nghề thì không biết, một chuỗi hành động vừa rồi của thiếu niên, có kinh nhưng không hề nguy hiểm, mỗi hành động đều được tính kỹ càng, không chút sai lệch.

Hiện tại, bàn tay phải của y đang xiết chặt cổ mãng xà, tay trái thì bấu lấy thân thể của nó, kéo nó khỏi người nữ tử.

Con mãng xà toàn thân đen ngòm này, tuy tìm mọi cách xoay chuyển tình thế, quay đầu há miệng muốn cắn Tinh Ngôn nhằm thoát khỏi khốn cảnh trước

mất. Nhưng bất hạnh đó là, chỗ hiểm nhất của nó đã bị thiếu niên vận lực khổng chế, khiến nó vùng vẫy thế nào cũng không đã thương được thiếu niên chút nào.

Mất thấy con rắn lớn này đã bị mình khổng chế, Tinh Ngôn cũng an tâm. Quay nhìn nữ tử mặt xám như tro, sợ đến nỗi không thốt nên lời, thiếu niên lựa lời ôn hòa an ủi cô ta:

"Vị đại tỷ này, hiện đã không có chuyện gì. Con mãng xà này đã bị ta chế trụ. Tỷ không bị thương chứ?"

Vừa nói đến đây, thì thấy nữ tử bị kinh hãi hóa ngọc đó, tựa hồ đã tỉnh táo lại, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, đột nhiên quỳ xuống, bi ai nói:

"Đa tạ đạo trưởng tương cứu! Người trong nhà tiểu nữ, đều bị Xà yêu này hại chết. Thiếp thân hiện đã không nơi nương tựa, muốn cầu đạo trưởng mở lòng từ bi..."

"Xà yêu?"

Ngay khi thiếu niên nghe lời cầu khẩn thỉnh linh của thiếu nữ, có chút lúng túng, không để ý đến con mãng xà trong tay y, đang chòng chọc nhìn y, hết như đánh giá cẩn thận. Hiện tại, trên gương mặt chất phác của thiếu niên, đang phát ra một khí phái ôn nhã khả ái khó tả.

"...Đại ân của đạo trưởng, tiểu nữ không có gì báo đáp, nguyện làm nô tì..."

Nữ tử này cũng có chút không hiểu thế tình, trong tay thiếu niên còn nắm giữ con rắn lớn đó, cô ta lại hướng đến y mà tạ ơn. Thiếu niên đang lúng túng, thì đột nhiên cảm thấy con mãng xà bị mình bắt giữ, lại vùng vẫy kịch liệt trở lại!

Lúc y cuối đầu nhìn thì thấy thân thể của nó, đang không ngừng bành trướng!

Còn không để hai người kịp có phản ứng, con mãng xà vốn chỉ bằng cánh tay, đã biến hóa thành một cự xà thân thể như một cái thùng gỗ đựng nước!

"Không hay! Thật là Xà yêu!"

Còn không để Tinh Ngôn phản ứng, con cự xà này, vùng nhẹ một cái đã thoát khỏi khổng chế của thiếu niên. Cái đầu rắn đen ngòm xen lẫn hoa văn bạch sắc, đột nhiên hóa thành gương mặt của một nam tử. Hai khõe miệng, thò ra hai cái răng nanh dài trắng lóa, bén ngọt, khiến gương mặt Xà yêu càng toát lên vẻ yêu dị khủng bố!

Lúc này Xà yêu đột nhiên biến đi đó, giống như phát cuồng, lắc lư cái đầu, thần sắc trên mặt vô cùng đáng sợ, gầm gừ:

"Con người đáng ghét...dám chọc giận ta...chết đi!"

Sau đó, liền há cái miệng đỏ lỏm, phô bày hai cái răng nanh sắc bén, ngoạm tới Tinh Ngôn!

Vừa gặp kịch biến, tuy vẫn còn kinh hãi, nhưng Tinh Ngôn phản ứng rất nhanh. Thấy gương mặt hung ác của Xà yêu chồm tới, Tinh Ngôn vội nhảy tránh tức khắc.

Chỉ có điều, tuy không bị Xà yêu ngoạm trúng mặt, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, Tinh Ngôn cũng chỉ né được vài lần, thì bị nó cắn trúng vai trái!

Tức thì, Tinh Ngôn cảm thấy vai trái đau đớn kịch liệt, sau đó một cảm giác tê dại kèm theo một cỗ khí tức băng lãnh dị thường, truyền khắp toàn thân...

"Thì ra không phải mãng xà không có độc!"

Tuy đau đớn thấu tim, nhưng thiếu niên không hề hoảng loạn, cố sức vỗ một chương lên Xà yêu đang ngoạm lấy vai mình, sau đó nhanh chóng phát động "Băng tâm kết" tấn công Xà yêu. Bị băng khí xộc vào thân thể, động tác của Xà yêu cũng trở nên chậm chạp. Nhưng không giống như Đồ Tử Hành lần trước, Xà yêu ngoan cường hơn nhiều, tuy trúng pháp thuật, nhưng không hề lập tức bị đóng băng, còn cố sức vận chuyển thân thể như cái thùng gỗ quẩn lầy người thiếu niên, hơn nữa càng xiết càng chặt. Thần tình trên mặt nó, cũng trở nên hung ác cuồng loạn hơn!

Chớp mắt, một cỗ khí tứ yêu dị lạnh lẽo hung dữ, như thủy triều cuộn cuộn, muốn vùi lấp thiếu niên...

Ngay khi ngàn cân treo sợi tóc, thiếu niên đang cố gắng kháng cự Xà yêu siết lấy mình, đột nhiên cảm nhận cỗ Thái hoa đạo lực trong cơ thể, không đợi triệu hoán đã tự động lưu chuyển.

Giống như công việc mà thiếu niên vẫn làm mỗi đêm trên Thiên điều nhai, cỗ Thái hoa đạo lực này, liền hấp thu, luyện hóa yêu khí đang cuộn cuộn như thủy triều...so với việc hấp hóa thiên địa linh khí trên La Phù động thiên. lần luyện hóa này, lại diễn ra rất nhanh, chốc lát đã hấp thu sạch sẽ yêu khí bùng bùng đó.

Nhưng sự luyện hóa của Thái Hoa đạo lực, chưa kết thúc ở đây.

Sau khi hấp thụ sạch sẽ yêu khí cuộn cuộn đó, Thái hoa đạo lực lại xoay chuyển ngược lại, bắt đầu từ trong thân thể Xà yêu, lôi kéo, hấp hóa khí tức cuồng loạn của nó...

Tất cả tuy chỉ phát sinh trong chớp mắt, nhưng đối với Xà yêu đang rơi vào cuồng loạn mà nói, lại tựa hồ như rất dài.

Bất quá diễn tiến như thế liền lập tức giải thoát thiếu niên khỏi sự quán quanh của Xà yêu. Lập tức, Tinh Ngôn cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, dường như Xà yêu đang vận lực siết lấy mình, lực đạo đã yếu đi rất nhiều.

Tinh Ngôn tâm tư vẫn tiếp thế nào, lập tức có phản ứng. Gặp lúc khẩn yếu tính mạng một mất một còn, cũng không thể nghĩ nhiều, vội ngưng thần quán chú, chuyên tâm vận chuyển thuật "Luyện Thần Hóa Hư". Lại thấy Xà yêu đang không ngừng cuồng loạn, theo quá trình vận dụng thuật "Luyện Thần Hóa Hư" của thiếu niên, thần sắc trên mặt vốn vô cùng tàn ác, hung hãn, đột nhiên chuyển thành nét cực kì hoảng sợ. Sau đó, cổ họng phà phà mấy hơi, chỉ kịp thốt một câu:

"Phệ hồn!..."

Sau đó, lập tức hóa thành một khối băng cứng ngắc.

Tuy thấy hình dáng của Xà yêu như thế, nhưng Tinh Ngôn đã có bài học vừa rồi, vẫn không dám lơ là, tiếp tục thi dụng pháp thuật Luyện Thần Hóa Hư.

Ngay lúc này, bên tai Tinh Ngôn bỗng nghe một tiếng hét lạnh lạnh, sau đó cảm thấy hồng quang loáng lên, một đạo ảnh tử thoáng qua như gió. Ngưng thần nhìn, thì thấy Xà yêu cứng đờ trước mắt, lập tức vỡ thành ngàn vạn viên băng nhỏ...

Đợi khi hồng ảnh như gió đó ngừng lại, Tinh Ngôn mới nhìn rõ người đánh vỡ Xà yêu chính là tiểu Quỳnh Dung này giờ không biết chơi đùa ở đâu. Hiện tại, trên hai gò má trắng mịn đáng yêu của cô nhóc, đang hiện chút sắc thái phần nộ hung mãnh.

"A..."

Thấy nguy cơ đã qua, Tinh Ngôn đang định lên tiếng thì bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối ngòm, sau đó ngã vật ra đất. Trong bóng đen mờ mịt, tựa như có người đang kêu réo tên của y.

"Phải chết sao?"

Mang theo ý nghĩ cuối cùng này, thiếu niên rơi vào trong vùng hắc ám mệnh mông vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 88: Ngọc Phách Hàm Tình, Phương Hồn Thanh Nhập Cơ Cốt.

Tinh Ngôn chậm chậm mở hai mắt, bầu trời xanh biếc trên đầu có mấy đóa mây trắng nhón nhơ, hết như bụi tuyết trắng xóa trên La Phù sơn.

"Trời xanh quá!"

"Úy? Ta vừa ngủ sao?"

Tinh Ngôn đột nhiên phát hiện mình đang nằm ngửa trên đất, ngửa mặt nhìn trời. Mấy cụm cỏ ở bên cạnh, lá cỏ theo gió cọ rào rào vào gò má y, làm y cảm thấy ngứa ngứa. Thoái mái nằm trên bãi cỏ như thế, giống như vừa mới tỉnh giấc, hình như còn có một giấc mộng li kì.

Ngay khi thiếu niên đang hít thở sâu mấy hơi không khí ngai ngái mùi cỏ, thì đột nhiên, trong không trung trên đầu, bỗng có một cái đầu thiếu nữ thò vào, vừa kinh vừa mừng nói với y:

"Tinh Ngôn ca ca, huynh thật đã tỉnh rồi chứ?"

"A...là Quỳnh Dung à. Trưa rồi ư!"

"Trưa rồi. Úi? Ca ca à, trên bả vai còn đau không?"

"Bả vai?"

Nghe Quỳnh Dung nói như thế, Tinh Ngôn cảm thấy có chút kì quái, thử ngồi dậy, quay đầu quan sát hai bên vai. Kì quái, ngoài một lỗ rách trên áo bên

vai trái, thì không có dị dạng gì. Nhún nhún hai bên vai, cũng không có cảm giác đau đớn nào.

"Không thấy đau...ai, thật là không cẩn thận, sao lại để rách áo thế này!"

Tinh Ngôn đang tiếc cái áo, nhìn quanh thì phát hiện trong lùm cỏ ở bên, còn có một nữ tử trẻ tuổi không quen biết đang quỳ ở đó, cả người không chút động đậy, chỉ ngây ngốc nhìn y.

"Tạ trời tạ đất!"

Nghe Tinh Ngôn nói như thế, tiểu Quỳnh Dung còn có chút kinh nghi bất định, lập tức mặt tươi tắn lên, bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa ngực, thở khi một hơi:

"Thì ra khỏi đá đó hay thật, chưa được xà độc ca ca trúng phải!"

"Đại xa yêu quái đó thật là đáng ghét!"

Tiểu nữ oa vừa mới vui vẻ, không biết nghĩ đến chuyện gì, trên mặt lại hiện thần sắc phẫn nộ.

"Đại xa? Yêu quái?"

Vừa nghe mấy từ này, thiếu niên mới rồi còn ngơ ngác chưa tỉnh, ngẫm nghĩ một chút, lập tức nhớ lại mọi chuyện đã phát sinh.

"Ta, ta vừa này không phải đã chết rồi sao? Sao lại sống lại thế?"

"Còn vết thương trên vai nữa...sao không thấy vậy?"

"Quỳnh Dung, là muội cứu ta sao?"

Thiếu niên nhớ lại sự tình trước khi bất tỉnh, hết sức mê hoặc, đặc biệt là đối với vết thương trên vai trái hiện không còn thấy, càng cảm thấy không thể hiểu được, liền liên thanh hỏi tiểu muội muội Quỳnh Dung.

"Không phải Quỳnh Dung...là khối đá trắng xinh đẹp của ca ca đã cứu ca ca!"

"Ách? Khối đá?"

Thấy thần tình mê hoặc không hiểu của thiếu niên, Quỳnh Dung liền hoa tay múa chân kể qua những chuyện đã phát sinh cho Tinh Ngôn nghe.

Thì ra, sau khi Quỳnh Dung đánh vỡ Xà yêu, còn chưa kịp hỏi ca ca đã xảy ra chuyện gì, thì đột nhiên thấy ca ca ngã lăn ra đất, chỗ bị Xà yêu cắn trên vai trái, cũng bắt đầu tuôn máu đen ra.

Thấy tình cảnh vậy, tiểu nữ hài nhất thời kinh hoàng lúng túng, vội chạy đến quan sát vết thương. Khi gần vết thương bị Xà yêu cắn trúng, Quỳnh Dung cảm thấy có một cỗ băng khí lạnh lẽo lùa vào mặt, chính là xà độc trong cơ thể Tinh Ngôn phát tác ra!

Tuy tiểu nữ hài này trước giờ chưa từng biết xử lý xà độc như thế nào, nhưng trong lúc nóng lòng, Quỳnh Dung theo bản năng liền nghĩ dùng miệng hút máu độc ra, nếu hút sạch máu độc thì có lẽ ca ca cũng không sao. Ngay khi Quỳnh Dung cúi người chuẩn bị hút máu độc, thì dị biến phát sinh.

Chỉ thấy trong ngực của thiếu niên đang bất tỉnh nhân sự, đột nhiên sáng lên, giống như trong ngực ca ca, có một vầng trăng nhỏ nho bay lên, quang hoa ngũ sắc chiếu rạng rõ. Lúc ấy trên đầu có một áng mây trôi qua che lấy mặt trời. Trong bóng mây râm, Quỳnh Dung nhìn thấy rõ, trong ngực của Tinh Ngôn, có từng luồng sáng trắng, từ trong áo bắn ra, sau đó nhất tề hội tụ ở vết thương trên vai trái của ca ca. Lúc ánh sáng trắng tiếp xúc vết thương, trong máu đen đang không ngừng tuôn ra, giống như có từng làn khí đen, bị luồng ánh sáng trắng đó lôi kéo, hấp thụ ra ngoài.

Thấy tình cảnh thế, Quỳnh Dung không dám động đậy, sợ quấy rầy bạch quang đang hấp thụ độc khí. Rất rõ ràng, trong ngực ca ca nhất định có bảo vật gì đấy, đang trị thương cho ca ca.

Trong con mắt chăm chú của tiểu thiếu nữ, chỉ thấy hắc khí trong vết thương của Tinh Ngôn, lúc đầu được hấp thu tủa lên đen ngịt, rồi dần dần mờ nhạt. Qua một lúc thì không còn thấy có hắc khí tỏa ra từ vết thương nữa.

Lúc hắc khí không còn thấy, trên miệng vết thương chỉ còn có máu đỏ tuôn ra, luồng ánh sáng trắng đó vẫn chiếu tiếp tục, qua một lát, miệng vết thương cũng tự lành lại luôn.

Hiện tại, vết thương đen sì trên vai trái của thiếu niên, đã không còn thấy chút dấu vết nào, ngay cả một vết sẹo cũng không thấy.

Theo tiến độ lành miệng của vết thương, đạo bạch quang phát ra từ ngực Tinh Ngôn, trong tiếng hô hấp đều đều của y, cũng dần dần mờ đi, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Đạo bạch quang hoàn toàn mất hẳn, Quỳnh Dung mới dám đặt tay lên trán thiếu niên. Lúc này, cô nhóc phát hiện trán của ca ca, đã không còn lạnh như băng mà đã trở lại ấm áp như thường.

Khi Quỳnh Dung kể lại mọi chuyện cho Tinh Ngôn nghe, tiểu cô nương này vẫn còn phát sợ. Nghĩ đến ca ca vừa rồi xem chút nữa đã chết, bản thân thì

không giúp gì được, giờ thấy ca ca chuyển nguy thành an, cô nhóc trong sự phấn khích vẫn cảm thấy hoảng loạn. Trong ngữ điệu kể chuyện, có lúc còn nức nghẹn, còn trong hai mắt, nước mắt đã long lánh. Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn vội đổi chủ đề, hỏi:

"Khối đá phát ánh sáng trắng mà muội kể... là cái này sao?"

Vừa nói, Tinh Ngôn vừa lấy ra một vật đưa cho Quỳnh Dung.

Khối đá mà Quỳnh Dung kể đã hút độc khí cho y, không phải thứ gì khác, chính là khối ngọc bội bên người mà hơn nửa năm trước, lúc chia tay, thiếu nữ Cứ Doanh đã cõng từ trên cổ mình, tặng cho thiếu niên.

Sau lần chia biệt đó, khối ngọc bội luôn ở trên cổ Tinh Ngôn, chưa từng tháo ra. Hiện tại, khối ngọc bội này vẫn tinh oánh, mặt ngọc vẫn có những đường vân sáng trôi nổi, vô luận nhìn thế nào cũng không ra, khối ngọc mát lạnh trong tay, tinh nhuận xinh đẹp này, vừa rồi đã cứu y một mạng!

Mãi đến lúc này, thiếu niên mới biết, thiếu nữ đã đồng sinh cộng tử với y trong phong ba hiểm ác trên Bà Dương hồ, đã tặng cho y một vật trân quý đến như thế!

Hệt như đột nhiên phát hiện một chuyện quan trọng mà trước giờ chưa từng lưu ý, Tinh Ngôn nắm chặt khối ngọc bội, nhất thời sững ra ở đó, ngo ngẩn xuất thần.

Khi thiếu niên đang xuất thần, thì nữ tử này giờ vẫn quỳ ở bên, léch gối lên mấy bước, đến trước mặt thiếu niên, mở lời:

"Đa tạ ân công cứu mạng! May mà ân công vô sự, bằng không tiểu nữ có chết cũng không thể đền tội!"

Nói xong thì cúi đầu vái dài.

"Cô nương không cần đa lễ. Trùng trùng phù nhược, cứu khốn phò nguy, vốn là chuyện của nam nhân chúng ta. Mau đứng dậy đi!"

Thấy tình cảnh thế, Tinh Ngôn liền đứng dậy, đi đến đỡ lấy nữ tử đang quỳ đó, thì thấy nữ tử đó, đột nhiên khóc òa, bi thương nói:

"Bẩm ân công rõ, tiểu nữ vốn là người ở Thường Bình Việt Châu. Chỉ vì trong nhà khốn đốn, không cách sinh sống, mới cùng cha mẹ lên đường đến nương tựa thúc bá ở Truyện La huyện. Ai ngờ, nhiều năm không qua lại, không biết những người bà con này, đã không còn ai ở đây. Đang định cùng cha mẹ quay về Thường Bình, không ngờ trên đường, cha mẹ đều bị Xà yêu hại chết..."

Nói đến chỗ này, lệ rơi như mưa. Khóc lớn một trận, mới tiếp tục nghẹn ngào nói:

"Nếu không phải ân công cứu mạng, nô gia vừa rồi cũng táng thân vào miệng rắn. Tiểu nữ hiện đã không nơi nương tựa, chỉ mong ân công xót thương tôi yếu đuối, thu nhận tôi. Tôi nguyện làm nô làm tì, báo đáp đại ân đại đức của ân công!"

"Hả?"

Nghe nữ tử đó phân bày khản thiết cầu xin, Tinh Ngôn bất thành linh không thể đáp, đứng ở đó trầm ngâm.

Còn tiểu Quỳnh Dung, thấy nữ tử đó khóc như mưa, sớm đã động lòng trắc ẩn. Lại nghĩ đến bản thân trước đây, không phải cũng là "Không nơi nương tựa" sao? Lập tức, trong lòng của tiểu cô nương Quỳnh Dung, sinh ra tâm tình đồng bệnh tương liên, cảm thấy vị tỷ tỷ này thật đáng thương.

Chỉ là, vị ca ca luôn hòa ái dễ gần của nó, nghe lời thê thảm cầu cáo của vị tỷ tỷ này, nhất thời lại không có động tĩnh gì, chỉ đứng ngẩn ra ở đó.

"Ca ca không phải chưa bình phục chứ?"

Tiểu thiếu nữ tâm tư đơn thuần, nghĩ như thế liền chuẩn bị lên tiếng cầu xin dùm cho vị tỷ tỷ đáng thương đó.

Ngay lúc ấy, lại nghe Đường chủ ca ca của nó đột nhiên lên tiếng:

"Vị đại tỷ này, chớ quá bi thương, trước hết xin trả lời ta một câu: Vì sao Xà yêu chưa lộ chân thân mà cô đã biết nó là yêu?"

Nghe thiếu niên hỏi như thế, nữ tử đó ngẩn ra một lát, sau đó lại dùng ngữ khí thê thiết đáp lời:

"Ân công có chỗ không biết, kì thật lúc cha mẹ tôi ngộ hại, tiểu nữ đang đi xin nước uống ở gần đó, thực ra chưa từng đích thân thấy chân diện mục của Xà yêu..."

Nói đến chỗ này, nữ tử trẻ tuổi đó, lại nức nở bật khóc.

"À... Vậy sao?"

Lời vừa xuất thì thấy vị thiếu niên đang đứng trước mặt nữ tử, đột nhiên xuất thủ như chớp, một tay túm lấy gáy của nữ tử đang quỳ đó.

"Ca ca! huynh sao thế?..."

Quỳnh Dung đột nhiên thấy cử động cổ quái của ca ca, trong lòng vô cùng thắc mắc, liền lên tiếng hỏi.

Chỉ là, ca ca của nó không đáp lời, gương mặt đầy vẻ ngưng trọng, còn nữ tử bị túm chặt gáy đó, thân thể run rẩy, hiển nhiên là bị cử động bất thành linh của thiếu niên, dọa cho luống cuống.

"Ca ca làm gì thế?"

"A, ca ca làm như vậy, nhất định có đạo lý của ca ca. Chỉ là Quỳnh Dung cũng muốn biết vì sao..."

Ngay khi tiểu Quỳnh Dung hết sức hiếu kỳ, thì thấy ca ca của nó, tay phải nắm lấy cổ của nữ tử đã buông ra, lùi về sau, trên mặt lộ ra thần tình kì quái. Quỳnh Dung không biết, thần sắc trên mặt của Tinh Ngôn, chính là vẻ ngưng ngưu.

Thì ra, vừa rồi tuy nghe giải thích của nữ tử cũng hết sức hợp lý. Nhưng trong lòng của Tinh Ngôn, vẫn còn rất nghi ngờ. Liền đó, y quyết định bất ngờ xuất thủ, vận chuyển Thái hoa đạo lực kiểm tra nữ tử này, phải chăng cũng có yêu khí. Trải qua mấy lần kinh nghiệm, hàng phục yêu quái ghê gở Du, vừa rồi lại thêm Xà yêu, trong lòng Tinh Ngôn đã có mấy phần minh bạch: Thái hoa đạo lực của mình, có thể khắc chế yêu khí trên thể gian.

Cách thử nghiệm này, nghĩ ra vô cùng hoàn mỹ. Nhưng khiến y cảm thấy ngưng ngưu chính là, vừa rồi lúc y xuất thủ, chẳng nhưng không phát hiện yêu khí, ngược lại còn cảm nhận được trên người nữ tử này, có một cỗ khí tức vô cùng thanh thuần, tương hỗ hòa ứng với cỗ Thái hoa đạo lực trong cơ thể y. Trên người của Cừ Doanh, Linh Y, còn có tiểu Quỳnh Dung, đều tựa hồ có cảm ứng được...

Đột nhiên, thiếu niên nghĩ đến một khả năng: Không phải là nữ tử trên thể gian, vốn đều có khí cơ như thế?

Lập tức, người thiếu niên mười bảy tuổi này, bắt giác đỏ mặt lên!

Ngay khi thiếu niên ngưng ngưu, tiểu thiếu nữ không hiểu, thì thấy nữ tử đang quỳ trên cỏ, đột nhiên khóc lớn, lệ rơi như mưa:

"Cha mẹ tiểu nữ đều táng thân vào miệng rắn, giờ lại thấy ân công nghi ngờ, còn mặt mũi nào mà lưu lại thể gian!"

Nói xong, liền vùng đứng lên, nhìn quanh như muốn tìm một gốc cây đại thụ, đập đầu tự vẫn.

Tiếng khóc của nữ tử này, bi thê sâu muộn, rõ ràng là từ uất ức trong lòng mà phát ra, tuyệt không phải giả bộ,

Tức thì, Tinh Ngôn cũng trách mình đa nghi. Thấy nữ tử đó hết sức bi thương, lại có ý nghĩ nông cạn, Tinh Ngôn vội tiếng lên định kéo cô ta lại. Không ngờ, bên cạnh lại có một đạo hồng ảnh loáng lên!

Thì ra, tiểu muội muội Quỳnh Dung của y tràn trề lòng thương, sớm đã đi trước một bước, kéo lấy vạt áo của nữ tử đó...

Thế là, trong Thiện Sự đường trên Phi Vân đỉnh, vị Tứ Hải đường chủ của Thượng Thanh cung, lại bận rộn đi đăng kí danh sách.

Lần này, Thanh Vân đạo trưởng theo lần trước, sau khi hỏi tên tuổi, công việc của nữ tử, thì viết:

"Cùng quản kinh sách, tuần tra điền sản".

Còn tên của nữ tử đó, thì nghe cô ta nói là "Tuyết Nghi".

Lúc Tinh Ngôn dẫn hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi chào tạm biệt Thanh Vân đạo trưởng, thì thấy vị Đường chủ Thiện Sự đường, muốn nói lại ngưng, giống như có gì muốn nói, nhưng không biết làm sao lên tiếng.

"Thanh Vân đạo huynh, không làm phiền nữa, xin cáo từ!"

Tinh Ngôn trong lòng nghi hoặc, không phải tiểu muội muội Quỳnh Dung của mình, mấy ngày nay đã lộ sơ hở gì?

Lúc thiếu niên suy tính trong đầu, chuẩn bị ra về, thì thấy vị Thanh Vân đạo trưởng, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, thành khẩn hỏi:

"Trương đường chủ chậm đã, không biết đạo huynh từng nghe nói qua chuyện của Linh Sơ tiền bối chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 89: Băng Tư Mị Cốt, Phệ Thùy Nhân Chi Thanh

Hồn.

Khi một đoàn ba người về đến Thiên điều nhai, vị tân thành viên của Tứ Hải đường, Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương, liền đi đến chỗ dòng suối nơi vách đá, khoát nước suối tẩy rửa bụi đất bám trên mặt.

Sau khi nàng ta rửa mặt sạch sẽ, vị thiếu niên đường chủ vừa mới thu nhận nàng ta mới phát hiện vị nữ tử gặp nạn, tình cờ được y thuận đường cứu giúp, dung mạo dưới lớp đất bụi, lại xinh đẹp đến như thế!

Nói đến, Tinh Ngôn đến nay kết bạn với mấy nữ tử, Cừ Doanh, Linh Y, còn có tiểu Quỳnh Dung vẫn còn con nít này, ai nấy đều là nhân vật hạng nhất trên thế gian. Trước đây y còn có chút hồ đồ, cho rằng nữ tử thế gian, đại để đều là như thế. Mãi đến khi y gia nhập Thượng Thanh cung, lên La Phù sơn, thấy qua nhiều nữ đệ tử trẻ tuổi trong môn, Tinh Ngôn mới phát hiện, cho dù là Đỗ Tử Hành, Hoàng Nhiễm được chứng nhân hâm mộ trong Thượng Thanh cung, so với mấy nữ tử mà mình quen, vẫn còn thua xa, tuy không đến mức như Tây Thi Đông Thi, nhưng cũng tuyệt không phải xấp xỉ như Chiêu Quân, Chiêu Thuyền.

Cái gọi là chưa ra biển thì chưa biết nước mênh mông, hiện tại trong lòng Tinh Ngôn, nữ tử trên thế gian, cho dù xinh đẹp hơn nữa, cũng chẳng thể nào được nửa phần của Linh Y, Cừ Doanh. Hà huống, nữ tử trước mắt chỉ là người được mình tùy tiện cứu về.

Chính vì tồn tại ý nghĩ này trong đầu, sau khi Khấu Tuyết Nghi dùng nước suối rửa sạch mặt mũi, lộ ra dung mạo sạch sẽ, Tinh Ngôn nhìn qua, thờ ơ bình phẩm:

"À...Nữ tử này nhìn cũng không tệ".

Chỉ có điều, nhìn kỹ lại thì trên mặt Khấu Tuyết Nghi đột nhiên như có một khối nam châm, hấp dẫn lấy ánh mắt của thiếu niên, nhất thời không thể dịch chuyển chỗ khác được.

"Úy!"

Vừa nhìn qua, liền khiến Tinh Ngôn kinh ngạc trong lòng!

Thì ra, khi vị Đường chủ nhân nhã vô sự này nhìn lại kỹ càng, thì càng nhìn càng lấy làm lạ, vị nữ tử họ Khấu này, nào chỉ là nhìn không tệ. Quan sát tỉ mỉ, vị nữ tử khô miệng mà y vô tình cứu được, cho dù so với tiên tư ngọc mạo của Cừ Doanh, Linh Y, cũng không thua kém bao nhiêu!

Tuy Khấu cô nương hiện vẫn vận quần áo lam lũ, nhưng cách ăn vận như thế, thông thả đứng bên dòng suối róc rách, lại tự nhiên lộ ra một khí chất thanh lệ. Cô thần khí thanh lệ nhập cốt này, cùng với dòng suối mát lạnh, tương hỗ tôn tạo lẫn nhau, khiến nàng ta càng lộ nét đẹp và tịch mịch. Đặc biệt, so với Cừ Doanh, Linh Y, và cả Quỳnh Dung, vị Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương này, tuy tuổi có vẻ hơi lớn hơn, nhưng trong dáng vẻ đứng đó, lại khiến người ta cảm thấy có vài phần yếu đuối thanh thoát. Trên đôi má trắng như tuyết, đang thoáng nét thê thiết, thêm vào thân thể mảnh dẻ, tựa hồ như nàng ta đang phập phù theo gió trên Thiên điều nhai. Hơn nữa, Khấu Tuyết Nghi này đúng là người xứng với tên, da dẻ trắng như băng tuyết, như có một cỗ khí phách thanh tịnh ngọc bạch ngấm vào trong da thịt nàng ta.

Chính là:

Nước suối trong xanh tẩy bụi trần

Lộ người con gái đẹp như tranh

Da như hoa tuyết, thân như ngọc

Nửa sâu vời vời, nửa lạnh băng

Bị ánh mắt lấp lánh của Tinh Ngôn nhìn chăm chăm, Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương này, lại chẳng hề xuất hiện thần sắc xấu hổ. Thần thái của nàng vẫn y như cũ, tựa như không hề để ý. Qua một lúc sau, thiếu niên mới giật mình, cảm thấy cử động vừa rồi có chút thất lễ, vội dời ánh mắt sang chỗ khác.

Khấu Tuyết Nghi này cũng như Quỳnh Dung nửa tháng trước, dựng một căn phòng tạm trong nhà để an nghỉ.

Sáng thứ hai, Tinh Ngôn đổi y phục thường, đến Truân La trấn dưới La Phù sơn, dùng chút tiền còn dư trong đợt bán bùa lần trước, mua ít quần áo vật phẩm cần thiết. Quỳnh Dung xưa nay vẫn để tóc lò xo, Tinh Ngôn liền mua cho nó một đoạn dây buộc tóc vàng nhạt. Trong đầu lại tưởng tượng dáng vẻ, y phục của Khấu Tuyết Nghi, sau đó mua cho nàng một bộ y phục vải màu chàm. Bộ y phục này tuy là bằng vải thô sơ, nhưng bền vào mát mẻ, rất hợp với khí trời mùa hạ trên núi. Bên ngoài còn dùng màu trắng nhuộm hình không trước xòe đuôi, mép váy thêu vài cánh lan, nhìn cũng rất thú vị. Nguyên nhân khiến Tinh Ngôn chọn bộ y phục này chính là: Trong khoảng tiền có giới hạn, chọn được thứ thích hợp nhất. Đây cũng là nguyên tắc nhất quán của người thiếu niên phố chợ đọc nhiều thi thư này.

Trước khi tính tiền còn phải trả giá với điểm lão bản thêm một hồi. Từ sau khi vào Thượng Thanh giáo, tuy đã đọc không ít điển tịch "Xuất thế" thanh tịnh vô vi của đạo gia, nhưng một khi bản thân đã "Vào chợ", thì thói quen mặc cả, trả giá, nhất thời vẫn không thay đổi được.

Lúc rời khỏi cửa tiệm, chương quỹ lại theo giới thiệu son phấn trang điểm của cửa hàng, cố sức thuyết phục, quảng cáo có thể giúp nữ nhân tăng thêm vẻ quyến rũ. Nhưng rất đáng tiếc đó là, mặc cho chương quỹ nói đến văng nước bọt tung tóe, Tinh Ngôn cũng không hề đổi ý. Đây không phải là y keo kiệt, mà là Tinh Ngôn ngưng thần tưởng tượng gương mặt khả ái ngây thơ như ngọc của Quỳnh Dung được bôi trét đầy son phấn. Lập tức, Tinh Ngôn xém chút đã bật ra tiếng cười!

Cứ như thế, lão bản thì cứ cố sức thuyết phục, lại giảm cả giá bán, còn thiếu niên cứ kiên quyết khước từ không mua. Chính là:

Người như ngọc tạc

Đẹp bởi tự nhiên

Vừa nhiễm thói đời

Liền thành vật tục!

Vị Tứ Hải đường chủ sau khi làm thêm mấy việc vặt vãnh nữa, thì đến Hoàng Pháp điện tìm Trần Từ Bình tán gẫu.

Nói đến, Trần Từ Bình Trần đạo huynh này, tuy chịu ảnh hưởng rất sâu sắc của Thanh Minh sư tôn, hành sự rất đứng đắn. Nhưng trên thực tế, trong lòng cũng không phải hoàn toàn là người không biết quyền biến. Lần trước Tinh Ngôn đem chuyện nhận Quỳnh Dung vào Tứ Hải đường, nói với người đã biết nội tình là Trần Từ Bình, thực ra là có mấy phần "Tiền trạm hậu tẩu". Nhưng sau khi Tinh Ngôn lời lẽ khẳng khái báo cho gã biết, vị đệ tử Thượng Thanh trước giờ hết sức thống hận dị loại tinh linh này, lại trầm ngâm hồi lâu, sau đó từ từ nói:

"Đã là như thế, Trương đạo huynh sau này, phải nhớ về mấy đạo bùa trấn yêu đề trong Tứ Hải đường của đạo huynh..."

Lời này vừa xuất, Tinh Ngôn lập tức coi gã là tri kỷ.

Lần này đến, là có một chuyện khác cần hỏi.

Sau khi nói qua mấy lời thăm hỏi với Trần Từ Bình, Tinh Ngôn liền hỏi:

"Trần huynh có từng nghe qua chuyện "Phệ hồn" chưa? Phệ hồn này, liệu có phải là một loại công pháp lợi hại của chính giáo ta hay không?"

Hôm qua đánh nhau với Xà yêu, có thể nói là cửu tử nhất sinh. Tuy đến giờ đã qua một ngày, nhưng tình cảnh lúc đó, không biết đã hiện qua hiện lại trong đầu thiếu niên bao nhiêu lần. Yêu quái thân rắn mặt người đột nhiên phát cuồng đó, lúc thốt ra hai chữ "Phệ hồn", gương mặt vốn hung ác, chớp mắt đã biến thành kinh hoàng. Cảnh tượng li kì đó, hết như vừa mới phát sinh, tiếng kinh hô của nó, như vẫn còn vang bên tai thiếu niên.

"Nhìn thân tình của Xà yêu kinh khủng như thế, e rằng thuật "Phệ hồn" mà nó thốt ra, chính là một công pháp cực kì lợi hại trong giáo ta. Hoặc là, nói không chừng "Phệ hồn" chính là biệt danh của pháp môn "Luyện Thần Hóa Hư" của ta!"

Sau khi trải qua nhiều lần suy ngẫm, thiếu niên cuối cùng cũng đưa ra được một kết luận hợp lý. Lúc này đến tìm Trần Từ Bình tán gẫu, chính là muốn ẩn chứng một lần.

Ai ngờ, khi ngữ khí bình hòa của y vừa dứt, thì thấy người môn nhân trẻ tuổi thần sắc vốn điềm tĩnh, bỗng biến hẳn sắc mặt, kinh hãi hỏi:

"Đạo huynh vừa nói, là 'Phệ hồn'?"

"Đúng rồi. Sao thế?"

"Đạo huynh nghe chuyện này ở đâu?"

"Cũng là hôm qua vô ý nghe được. Vậy Phệ hồn rốt cuộc là thứ gì? Nghe giống như là rất đáng sợ. Chẳng lẽ không phải là đạo pháp trong chính giáo ta?"

Tinh Ngôn cũng rất nhanh trí, hiện thấy Trần Từ Bình phản ứng kịch liệt như vậy, thậm nhủ tốt nhất cứ ra vẻ mơ hồ, nghe tiếp xem sao.

"Nào chỉ không phải là đạo pháp của chính giáo ta!"

Lại nghe vị tri giao cảm phần tiếp:

"Phệ hồn này, chính là thuật ác độc nhất trong tà môn tà đạo!"

"Hả?"

"Đạo huynh có chỗ không biết, thuật Phệ hồn này, chính là pháp chú mà bọn tà ma ngoại đạo tôn sùng nhất. Nếu có thể thi triển thuật này, thì có thể hấp hóa tinh huyết người khác nhằm gia tăng pháp lực cho người thi thuật.

Nếu chỉ như thế thì cũng không được liệt vào pháp thuật âm tà nhất. Dù sao, trên thế gian này vẫn có một vài tà thuật, cũng có thể hấp hóa tinh huyết của người, nhưng chỉ cần người thụ hại cố gắng đào thoát, vẫn có thể giữ được tính mạng. Tu đường vài ngày là có thể tu bỏ cho tinh khí huyết mạch bị tổn

thương. Còn chỗ đặc biệt tà ác của thuật Phệ hồn đó là, nếu thi triển nó lên người tu đạo, không những có thể hấp hóa tinh huyết, còn có thể hấp thụ cạn kiệt đạo khí nguyên thần của người tu đạo, hơn nữa chưa chết thì chưa ngừng!"

"A! Quá tà độc!"

Vị thiếu niên đường chủ, càng nghe càng kinh tâm.

"Đúng thế! Đạo hạnh nhiều năm bị hủy trong chốc lát, đối với người tu đạo chúng ta mà nói, là sự tàn ác vô cùng! Hấp tinh luyện hồn, cái tên "Phệ hồn" cũng từ chỗ đó mà ra".

"Còn người dùng thuật Phệ hồn, thông qua thuật này, có thể tăng thêm đạo hạnh nhiều năm. Con đường độc ác không làm mà hưởng này, cũng chỉ có bọn tà mà mới có thể làm được!"

Hiện tại, gã Trần Tử Bình trước giờ trầm tĩnh ít lời, bị hai chữ "Phệ hồn" của Tinh Ngôn đã kích, lập tức mở miệng, thao thao bất tuyệt, hết như biến thành một người khác. Nói đến chỗ phần hận, ngữ khí kịch liệt, sục sôi chính khí!

"Thuật Phệ hồn này lợi hại như thế, há chẳng phải là tâm phúc đại họa của người trong chính giáo bọn ta?"

"Đó là dĩ nhiên! Chỉ bất quá may mà ông trời có mắt, nghe nói thuật "Phệ hồn" này, tu luyện vô cùng khó khăn, cũng chỉ đồn đãi như truyền thuyết, dường như chưa có ai được tận mắt chứng kiến".

"A! May quá may quá!"

Bị Trần Tử Bình cảm nhiễm, Tinh Ngôn cũng thở phào một hơi. Chỉ có điều, lấy lại tinh thần, trong lòng lại không nhận được nghỉ ngơi:

"Chưa ai được tận mắt chứng kiến, lời này có chút khập khễnh...nếu như thật có người chứng kiến, thì chẳng phải người này cũng đã bị hại rồi sao?"

Đang suy nghĩ, lại nghe Trần Tử Bình tiếp tục nói:

"Nghe nói lúc thi triển Phệ hồn, âm phong ồ ồ, thỉnh thoảng có hắc khí ồ ồ ra, rất là khủng bố đáng sợ..."

Chỉ là, sau đoạn đối thoại với Trần Tử Bình, Tinh Ngôn cũng không còn tâm tư nghe tiếp.

Tuy biểu hiện ngoài mặt vẫn bình thường, vẫn đối đáp từng câu với Trần Tử Bình, nhưng trong lòng y, sớm đã nổi sóng gió âm ỉ!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 90: Quyền Uẩn Đan Hà, Hoán Tẩn Sầu Tư Trần Lự.

Tuy lúc Trần Tử Bình đại phát cảm khái đối với thuật "Phệ hồn" tà ác đó, Tinh Ngôn cũng ừ ừ hừ hừ, thỉnh thoảng vẫn lên tiếng phụ họa. Nhưng nếu Trần Tử Bình chịu lưu ý một chút, sẽ phát hiện người đang đối thoại với mình, kì thật có chút bồn chồn trong lòng.

Lại tán gẫu thêm một lát, vị Tử Hải đường chủ không yên trong lòng cuối cùng cũng tìm được một cơ hội đứng dậy cáo từ.

Đợi khi đứng trên sơn đạo thông lên Thiên điều nhai, Tinh Ngôn mới đột nhiên phát giác, vừa rồi bản thân toát rất nhiều mồ hôi lạnh, bị gió núi lửa tới, y phục bám vào thân thể đầm mồ hôi, tà không hết sự khó chịu. Bất quá, trận gió núi mát mẻ này, cũng khiến y tỉnh táo hơn nhiều.

Men theo con đường quanh co lên trước, thiếu niên đang hơi bàng hoàng, vô ý nhìn thấy mấy bông hoa đại tràn trề sức sống ven đường, trong lòng bỗng máy động:

"Không đúng! Thuật "Luyện Thần Hóa Hư" của ta, tuyệt không phải là thứ tà ác vô bì 'Phệ hồn' mà Trần huynh vừa nói!"

Bản thân đã qua một thời gian dài hấp thu, chuyển hóa tiên linh chi khí trên La Phù động thiên, thể nghiệm được cảnh giới huyền diệu thanh vi là thế nào. Còn khi thi triển "Luyện Thần Hóa Hư", trong lúc "Thái hoa đạo lực" lưu chuyển, cả thân thể trở nên biến ảo khôn lường. Đạo thuật linh diệu như thế, sao có thể là tà mà pháp chú cực kỳ tà ác đó được chứ?

Gió núi mát mẻ thổi qua, người thiếu niên vừa bị phen nói chuyện với Trần Tử Bình chấn động đến mức hồ đồ, đầu óc lại trở nên linh hoạt. Y tiếp tục nghĩ:

"Nếu Luyện Thần Hóa Hư thật sự là thuật tà ác như Trần Tử Bình nói, vì sao mỗi đêm lúc ta luyện hóa, tiểu Quỳnh Dung chơi ở bên, lại vẫn an nhiên không bị sao?"

Nghĩ thông điểm này, thiếu niên liền thấy nhẹ trong lòng.

Bất quá, thuật Luyện Thần Hóa Hư của mình, đã bị người nhìn thành "Phệ hồn", tất trong đó phải có gì đó cần phải xem lại một chút, bản thân chỉ mới nghiên cứu đạo thuật, vẫn chưa biết còn có hiệu dụng gì. Tự nhiên, câu chữ trong chương "Luyện Thần Hóa Hư", lại bắt đầu như đèn kéo quân, không ngừng trôi qua lại trong đầu y. Sau khi lướt qua vài lần, cuối cùng, ngừng lại ở câu cuối trong chương Hóa Hư:

"Luyện thiên địa hỗn độn chi thần, hóa trụ vũ vi hòa chi khí. Thiên đạo chung cực, thể thiên hành đạo. Thần minh nghiêm đại, diệp phát năng đương".

Hiện tại, sau khi trải qua rất nhiều phong ba, lưu tâm suy nghĩ, Tinh Ngôn lập tức đối với câu văn này, có được lý giải mới:

"Cái gọi là luyện thiên địa hỗn độn chi thần, chính là ứng với việc vẫn làm mỗi đêm trên Thiên điều nhai. Còn hóa trụ vũ vi hòa chi khí...e là, đây mới là nguyên nhân chân chính khiến ta có thể đánh vỡ yêu quái ghê gở du, đóng băng Xà yêu cuồng loạn!"

Như thế, trong việc hàng yêu hôm qua, chuyện nghi hoài vẫn không ra, cuối cùng cũng có giải thích: Vì sao hôm qua lúc mới bắt đầu, "Thái hoa đạo lực" không chút động tĩnh, mãi đến khi Xà yêu phát cuồng, mới tự động lưu chuyển. Xem ra khí tức tàn bạo sau khi Xà yêu phát cuồng, chính là cái gọi là "Vi hòa chi khí"!

Còn vì giống rắn vốn chịu lạnh rất tốt, trải qua băng giá vẫn không chết. Chỉ có sau khi bản thân dùng Luyện thần hóa hư hấp hóa yêu khí trong cơ thể Xà yêu, mới khiến nó bị pháp thuật Băng tâm kết nhanh chóng đóng băng.

"Rõ ràng, thuật Luyện thần hóa hư của ta, không những không phải là tà thuật gì, mà còn là khắc tinh của tà khí!"

Nghĩ đến chỗ này, thiếu niên đã có chút gật gù đắc ý.

Bất quá, ngừng một thoáng, thần tình đã nhẹ nhàng đi của Tinh Ngôn, lại dần biến thành ngưng trọng:

"Không đúng... Thuật Luyện thần hóa hư của ta, thi triển ra, dường như không có phân biệt với tà thuật "Phệ hồn" à!"

Bất thành linh, Tinh Ngôn nghĩ đến một cảnh tượng không hay: Lần tới nếu lại gặp yêu quái, giả như yêu quái rất hung độc, phát điên phát cuồng, khi đó khó mà giữ được Thái hoa đạo lực chính nghĩa bùng bùng của mình, không chủ động thi triển "Luyện thần hóa hư"!"

Nếu như yêu quái giống dáng vẻ của Xà yêu hôm qua, sau khi trúng thuật thì há mồm la lớn, bản thân khi đó có nhảy xuống Hoàng hà cũng khó mà rửa sạch thanh danh!

Nghe ý tứ trong lời nói của Trần Tử Bình, trên thế gian cũng rất ít người chân chính thấy qua "Phệ hồn" là thế nào, nếu để chúng nhân quan sát xung quanh không hiểu ắt gặp gì tung tin đồn, kết cục của bản thân...

"Có lẽ không đáng sợ như thế".

Tuy tự mình trấn định, nhưng trước mắt Tinh Ngôn, vẫn không ngừng ẩn hiện dáng vẻ căm phẫn dâng trào của Trần Tử Bình. Tinh Ngôn rất rõ, chuyện này so với chuyện thu nhận Quỳnh Dung, tuyệt không thể là một được. Bỗng nhiên, trong đầu y thoáng qua một ý nghĩ:

"Năm đó Thanh Hà lão đạo bị đuổi xuống núi, liệu có phải cũng có liên quan đến Luyện thần hóa hư? Nhìn dáng vẻ lúc lão tặng bốn kinh thư này cho ta, e rằng chuyện này cũng hoàn toàn không phải không có khả năng".

Tuy chuyện này vẫn còn mơ hồ, nhưng Tinh Ngôn cảm nhận được, cái thuật "Phệ hồn" hư hư thực thực này, nếu như dẫn đến hậu quả gì, đến lúc đó e rằng không chỉ là chuyện của một mình y.

"Chuyện này nhất định phải tìm cách che giấu đi".

Thiếu niên nhủ thầm.

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, không mất công sức gì, Tinh Ngôn đã nghĩ đến một đường lối hóa giải.

"Trần đạo huynh vừa rồi không phải đã nói, lúc thi triển thuật Phệ hồn, sẽ có cảnh tượng âm phong ù ù, hắc khí ùn ùn sao? Thuật Luyện thần hóa hư của ta, lúc thi triển không hề như thế, chỉ vô thanh vô tức. Nhưng nếu như bị yêu quái hô một tiếng, thì cũng rất là quý đi".

Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn đã có chủ ý:

"Đã là như thế, ta có thể nghĩ ra một cách, để khi bản thân thi thuật, hiện ra khí tượng sáng rõ, hiện thị chính khí dạt dào, vậy thì không dễ bị người hiểu lầm rồi!"

Chỉ đáng tiếc, cách này tuy hay, nhưng sau một hồi moi gan móc ruột suy nghĩ, lại phát hiện cách này không dễ thực hiện. Thế nhưng, Tinh Ngôn chợt nghĩ đến pháp chú "Thuần thủy quyết", là pháp thuật có thể khiến toàn thân phát sáng. Nhưng rất không may, sau khi phát động "Thuần thủy quyết" trên

núi, toàn thân cũng có một tầng ánh sáng, trong bóng râm cây rừng cũng thấy rất rõ. Chỉ có điều, tầng ánh sáng này âm đạm u ám, thật chẳng thể coi là cảnh tượng quang minh đường hoàng, nếu như phối hợp với một tiếng kêu thảm thê lương vô bì...như thế không những không thể có hiệu quả che giấu, ngược lại còn khiến người ta càng sinh nghi!

"Hà, đợi khi rảnh rồi, đi đến Tầng Kinh các trên Phi Vân đỉnh một chuyến, xem xem ở đó có pháp thuật kinh chú gì giúp người ta toàn thân kim quang bùng sáng hay không".

Sau khi đã định chủ ý, bước chân của thiếu niên lại mau mắn như thường, đi thẳng về Thiên điều nhai.

Trong mấy ngày tiếp theo, khiến Tinh Ngôn có chút bất ngờ đó là, Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương mà y vô ý thu nhận, mang lại cho y và Quỳnh Dung không ít ích lợi.

Trước đây, đến mỗi bữa ăn, Tinh Ngôn phải dẫn Quỳnh Dung đi đến Hoàng Pháp điện trên Bảo Hà Phong để ăn. Nhưng từ khi Khấu Tuyết Nghi đến, ba người chỉ đi đến đó ăn bốn năm lần thì không đi nữa.

Bởi vì ước chừng sau hai ba ngày, Khấu Tuyết Nghi nói với Tinh Ngôn, nàng không quen ăn uống trước mặt nhiều người. Do đó, nàng nhờ Tinh Ngôn đi đến phòng ăn của Hoàng Pháp điện, xin các vật dụng cần thiết như nồi, bát, vó, đũa...còn lấy cả gạo, mì, rau, củ, sau đó nàng ở trong Tứ Hải đường, dọn dẹp mấy cái bếp đá nhỏ của các Đường chủ tiền nhiệm để lại, châm lửa bắt nồi, nấu ăn ngày ba bữa luôn.

Nhưng trên thực tế, hai nữ nhân chiếm đa số trong Tứ Hải đường, cơ bản chỉ ăn những quả rừng ngọt ngào mà không biết tiểu Quỳnh Dung hái ở đâu về mỗi ngày, còn thức ăn trên bếp, đại đa số đều rơi vào bụng của vị Tứ Hải đường chủ.

Tuy Tinh Ngôn cũng từng khuyên Khấu Tuyết Nghi không cần khổ cực như thế, nhưng mỗi lần nàng chỉ mỉm cười, nói đây đều là những việc mà nàng đã nguyện làm.

Lúc nói lời này, trên gò má lạnh như sương tuyết của Khấu Tuyết Nghi, hiện lên một thần sắc kiên nghị cứng rắn mà cả nam tử cũng ít thấy, xen vào đó, vẫn là vẻ u sầu ảm ảm tựa hồ như vĩnh viễn không thể biến mất.

Nhìn thần sắc của nàng như thế, sau khi khuyên mấy lần không được, Tinh Ngôn cũng không nhắc nữa. Chỉ là như thế, lại làm vờ không ít mộng đẹp của đám đệ tử trẻ tuổi Thượng Thanh cung:

Sau khi Tuyết Nghi đến, thường có đệ tử trẻ tuổi ở các núi khác, không ngại nắng gió, vượt núi băng rừng, chạy đến Hoàng Pháp điện dùng cơm!

Lại qua mấy ngày, hôm ấy, tiểu Quỳnh Dung vĩnh viễn không biết mệt, kéo đại tỷ tỷ Tuyết Nghi của nó, cùng vào trong núi tìm quả rừng. Hai cô gái đi rồi, trong Tứ Hải đường nhất thời trở nên hết sức tĩnh lặng.

Được thời gian thanh thoi, Tinh Ngôn ở trong Tụ Vân đình, lấy kinh thư ra đọc. Sau khi xem hết nửa quyển kinh thư, cảm thấy đã hơi mệt mỏi, liền phóng mắt ngắm dòng thác đổ ào ào phía trước, thư giãn tinh thần một chút.

Mái đình Tụ Vân che chắn ánh nắng ngày hạ, thỉnh thoảng có vài lá vàng theo gió lượn lơ xuống, len vào đình đậu trên kinh quyển đang mở trước mặt thiếu niên.

Nghĩ ngợi một hồi, Tinh Ngôn bỗng nghĩ, dù sao hiện cũng không có gì làm, sao không nhân lúc này đến Tầng Kinh các trên Phi Vân đỉnh một chuyến? Xem xem liệu có pháp chú thích hợp, có thể che giấu thuật Luyện hóa bị nghi giống Phệ hồn của mình hay không?

Nghĩ đến chỗ này, y liền xếp ngay ngắn quyển trục trước mặt, phui phui đạo phục, nhắm hướng Phi Vân đỉnh mà đi.

Thiên Nhất Tầng Kinh các của Thượng Thanh cung, tọa lạc bên cạnh Thượng Thanh quan trên Phi Vân đỉnh La Phù sơn, tương hỗ với Quan Thiên các ở hậu sơn. Nhưng so với khí phách hùng dũng phá mây chọc trời của Quan Thiên các, từ ngoài nhìn vào Tầng Kinh các, không hề cảm thấy uy thế của nó, chỉ là một tòa thạch lâu ba tầng. Mái mỗi thạch lâu, đều lợp ngói xanh.

Chất liệu Thiên Nhất các như thế, chính là để phòng hòa hoạn. Còn tên "Thiên Nhất" của Tầng Kinh các, cũng là hai chữ đầu của cách nói "Thiên nhất sinh thủy", ngầm ý khắc chế hòa hoạn. "Thiên nhất sinh thủy" này lại lịch thể nào, trước khi Quỳnh Dung đến Thiên điều nhai, Tinh Ngôn lúc rảnh rỗi, cũng từng nghiên cứu qua. Chỉ có điều, lâu nhất cũng chỉ có đại nho tiền triều Trịnh Huyền từng nói qua: "Thiên nhất sinh thủy, địa lục thành chi". Từ đó cũng không đề ý nữa.

Hiện tại, nhìn từ xa, Thiên Nhất Tầng Kinh các xanh đen xen kẽ, tạo hình đơn giản, bề ngoài rất cổ xưa. Chỉ có mái cong ở bốn góc của mỗi tầng, mới giúp nó lộ ra được vài phần linh khí.

Đến cửa Tầng Kinh các, đệ tử giữ cửa hình như không nhận ra y. Chỉ sau khi Tinh Ngôn đưa ra lệnh bài Đường chủ Tứ Hải đường, đệ tử giữ cửa mới tạ lỗi, cung kính mời y vào trong.

Đến khi vào trong Tầng Kinh các, Tinh Ngôn mới phát hiện, Tầng Kinh các này bề ngoài nhìn không bắt mắt, bên trong lại hết sức rộng rãi. Từng hàng từng hàng kệ sách bày biện chỉnh tề trên mặt đá thủy mã (đá Granit), nhìn quanh chỗ nào cũng thấy kinh sách.

Sau khi đi vòng quanh một tuần, thiếu niên có phát hiện hơi kì quái, trong cả gian lâu thất, ngoài y ra, thì chỉ có vài đạo nhân bảo quản kinh sách. Ngoài trừ thế, trong Tầng Kinh các rộng lớn này, không có một tên đệ tử Thượng Thanh nào đến xem sách.

Vị Tử Hải đường chủ mới nhập môn này có chỗ không biết, trong Tàng Kinh các này, kinh tịch cất giữ đều không phải là thứ tầm thường. Đạo gia kinh quyền mà đệ tử Thượng Thanh ngày thường tu tập, ở mỗi điện của Thượng Thanh cung, đều có đầy đủ.

Nói đến, trong Tứ Hải đường của Tinh Ngôn, kinh sách cất giữ cũng thập phần phong phú, không hề thua kém các nơi khác.

Ngoài ra, khiến Tinh Ngôn cảm thấy rất có hứng thú đó là, trong Tàng Kinh các của đạo gia này, lại còn có vài cái kệ gỗ lan, trên kệ chất đầy sách, nhưng không phải là kinh tịch đạo gia. Xem lướt qua, có không ít kinh quyền của bách gia chư tử mà trước đây y ở trong Quý gia tư thực đã đọc qua. Thậm chí, ở đây còn phát hiện số lượng không ít điển tịch võ thuật. Ở trong mấy góc, còn để lung tung vài kinh trục cổ cổ quái không rõ lai lịch.

Ngoài mấy cái kệ gỗ lan đó, còn có vài cái kệ khác, tất cả đều đề bốn chữ triện: "Hải nạp bách xuyên".

Xem ra, thiết kế của Tàng Kinh các này, cũng theo rất sát giáo nghĩa của Thượng Thanh giáo tổ.

Còn có một điểm cũng khiến thiếu niên chú ý, đó là, tuy hiện trong Thượng Thanh cung rất thịnh hành loại giấy gai và giấy tre, nhưng ở trong Tàng Kinh các, Tinh Ngôn lại phát hiện tàng thư cất giữ, dường như toàn là quyển trục bằng tre. Suy ngẫm nhanh, ước chừng đoán được nguyên do bên trong.

Thứ nhất, tất nhiên vì đại đa số tàng thư niên đại rất lâu, lúc đó e rằng còn chưa có giấy. Thứ nhì, cho dù là quyển tịch gần đây, cũng không dùng giấy để viết, khả năng rất lớn là để lưu trữ lâu dài, không dễ bị hỏng. Nói đến, giấy gai, giấy tre tuy nhẹ và tiện, nhưng dễ bị một gặm. Hà huống nếu được đọc nhiều lần, lật tới lật lui cũng khó mà giữ được lâu.

Hàng ngàn kinh quyền không cùng niên đại được chế từ gỗ tre, chất dồn vào một chỗ, hòa trộn thành một mùi vị khó tả. Khí vị thom thom, nồng nồng, thấm vào lòng người, e rằng chỉ có phòng sách của cổ nhân mới có được khí vị này.

Tinh Ngôn trong khí vị thom nồng đó, đi tra sách trên các kệ. Chỉ là, sau khi y đi mấy vòng, cũng kiên nhẫn lật vài quyển xem, nhưng hơn nửa canh giờ, vẫn không có thu hoạch gì.

Sau một hồi phí công vô ích, Tinh Ngôn mới phát giác, kinh sách quyển trục chất trong Tàng Kinh các này, tuy không đủ để xưng là mệnh môn như biển, nhưng cũng rất nhiều. Đi vài vòng, hao phí hơn nửa canh giờ, mới phát hiện ngoài việc hoa mắt mỏi chân, vẫn không có một chút kết quả.

Cuối cùng, Tinh Ngôn quyết định bỏ việc tìm kiếm của mình, đi tìm vị đạo nhân tiền bối phụ trách Tàng Kinh các - Thanh Dương đạo trưởng để hỏi.

Cung kính chào Thanh Dương đạo trưởng dáng vẻ cao gầy, diện mạo từ hòa, Tinh Ngôn liền đem ý của mình nói rõ, hỏi Thanh Dương đạo trưởng ở trong Tàng Kinh các này, có pháp chú nào khi thi triển, có thể giúp thân thể người thi triển phát ra quang mang xán lạn hay không.

Có lẽ yêu cầu này rất cổ quái, y phải tốn rất nhiều nước bọt, cuối cùng mới khiến Thanh Dương đạo trưởng minh bạch, pháp thuật mà vị Đường chủ nhập môn không lâu này nói tới nói lui cả nửa ngày, thì ra không phải là pháp chú tấn công hay phòng thủ. Pháp thuật mà thiếu niên nôn nóng diễn tả nửa ngày, chỉ là muốn giúp bản thân sau khi thi pháp, thân thể sẽ phát ra quang mang sáng rõ!

Lại nói vị Thanh Dương đạo trưởng này, vừa rồi thấy vị thiếu niên đường chủ chuyên tâm tìm kiếm khắp các kệ sách, trong lòng còn khen y siêng năng. Đến khi thiếu niên nói rõ ý muốn, lại thấy bộ dạng nôn nóng của y, thì than thở:

"Ai, đáng tiếc. Rốt cuộc vẫn là thiếu niên, chỉ muốn học mấy cái thuật màu mè".

Chỉ có điều, Thanh Dương đạo trưởng trước giờ ôn hòa, không cất ngang hứng thú của vị thiếu niên đường chủ này. Ngẫm nghĩ một hồi, chậm chậm nói với người thiếu niên đang đầy kỳ vọng trước mặt:

"Thì ra Đường chủ muốn kiếm thuật này...Bản đạo nghĩ ra rồi, trong 'Đan Hà Quỷ' bên đó, có một quyển kinh sách tên là 'Thái Thượng Đại Quang Minh Thân Chú Phẩm'. Trong đó may có ghi chú pháp thuật mà Đường chủ cần. Mấy năm trước bản đạo hình như có xem qua, đại khái gọi là 'Húc Diệu Duyên Hoa Quyết'".

"A! Đa tạ đạo trưởng..."

Nghe Thanh Dương đạo trưởng nói như thế, biết trong Tàng Kinh các này, xác thật có loại pháp thuật mà mình cần. Như thế thì mới lo tâm phúc của mình, cũng coi như có thể được xóa bỏ rồi!

Lập tức, Tinh Ngôn quá đổi vui mừng, sau một tiếng cảm tạ thành thật, liền quay người chạy đến chỗ Đan Hà Quỷ đó. "Đan Hà Quỷ" mà Thanh Dương đạo trưởng chỉ, nằm trong một cái góc nhìn không đẹp mắt chút nào, nếu không phải ông ta nhắc nhở, Tinh Ngôn căn bản không hề chú ý đến.

Còn phía sau người thiếu niên chạy như bay đó, vị Thanh Dương đạo trưởng trước giờ vốn nói năng từ tốn, còn chưa kịp nói đoạn quan trọng phía sau, thì thấy vị thiếu niên đường chủ nóng tính đó, đã cắm đầu chạy đến chỗ "Đan Hà Quỷ"!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 91: Ngôn Tồn Gia Ý, Hân Nhiên Hữu Hội Vô Tâm(I).

Vị Thanh Dương đạo trưởng phụ trách canh giữ Thiên Nhất Tầng Kinh các của Thượng Thanh cung, tính tình quả thật có chút từ tốn. Cũng không biết liệu có phải do vị tiền nhiệm là lão đạo Thanh Hà, chính vì quá thoải mái, bừa bãi, mới gây ra sai lầm lớn hay không, mà Thượng Thanh cung rút kinh nghiệm, giáo huấn, khảo sát cẩn thận, mới chọn Thanh Dương đạo trưởng tính tình trầm tĩnh làm các chủ của Thiên Nhất Tầng Kinh các.

Do đó, Tinh Ngôn cho rằng lời của Thanh Dương đạo trưởng đã nói xong, liền xoay người chạy đến chỗ "Đan Hà Quỹ" mà lão chỉ. Thanh Dương đạo trưởng vẫn còn nửa đoạn sau rất quan trọng chưa kịp nói.

Thế là, khi Tinh Ngôn ở trước khung kệ Đan Hà Quỹ, chuẩn bị bắt đầu tìm kiếm kinh thư có "Húc diệu huyền hoa quyết", thì tai mới nghe được một câu của Thanh Dương đạo trưởng truyền tới:

"...Đan Hà Quỹ không thể tùy tiện đến gần!"

"Ách?"

Nghe được câu nói này, tay của Tinh Ngôn vừa động vào kinh quyền, lập tức ngừng lại:

"Chẳng lẽ tìm sách trong Đan Hà Quỹ, còn có điểm quan trọng gì hay sao?"

Lập tức, người thiếu niên rất biết nghe lời này, vội ngừng tay lục lọi, quay người chạy đến trước mặt Thanh Dương đạo trưởng, cung kính hỏi:

"Không biết đạo trưởng có gì chỉ dạy?"

Nhưng phát hiện, vị Thanh Dương đạo trưởng trước mặt, hiện tại mặt đầy cổ quái. Sau khi trầm ngâm một hồi lâu, mới hơi lúng túng nói:

"Ách...cũng không có gì. Trương đường chủ tìm trong Đan Hà Quỹ, lưu ý một chút thì chắc không khó tìm được".

"Vâng. Xin theo lời của các chủ".

Thiếu niên cung kính đáp, sau đó thần sắc vô cùng khó hiểu, lại quay người đến Đan Hà Quỹ ở góc Đông nam, bắt đầu chuyên tâm tìm bốn kinh thư mà Thanh Dương đạo trưởng chỉ.

Quả không sai, không mất bao nhiêu thời gian, Tinh Ngôn đã tìm được quyển "Thái thượng đại quang minh thần chú phẩm". Sau khi tìm được, cẩn thận lấy kinh quyền này xuống, Tinh Ngôn tìm một chỗ sạch sẽ ở bên cạnh, ngồi xếp bằng ở đó, đọc kỹ nội dung ghi trong kinh quyền này.

Tạm bỏ qua thiếu niên đang chuyên tâm nghiên cứu kinh quyền, lại nói vị Thanh Dương đạo trưởng đó, hiện tại mặt vẫn đầy vẻ nghi hoặc.

Thì ra, Thanh Dương vừa rồi nói Đan Hà Quỹ đó không thể tùy tiện đến gần, không phải là hư ngôn. Kinh thư chất trong Đan Hà Quỹ này, nếu muốn tu tập, người tu tập phải có đạo lực không kém. Nếu đạo lực tu vi không đủ, còn muốn cưỡng hành tu luyện, thì không chỉ vô ích, ngược lại còn rất tai hại.

Do đó, để tránh đệ tử hậu bối tham công liệu lĩnh mà lãnh hậu quả, ảnh hưởng đến tu hành, tiền bối trưởng lão trong Tầng Kinh các, xung quanh Đan Hà Quỹ này, bày bố một tòa ngũ hành trận nhỏ, tên là "Tồn Bích trận". Nếu như có đệ tử Thượng Thanh cung đạo lực tu vi không đủ, lúc đến gần Đan Hà Quỹ, tòa "Tồn Bích trận" này sẽ tự nhiên phát động, cản trở không cho đến tìm kinh quyền.

Tuy tòa trận pháp này cũng kiên cố phòng vệ, chỉ có điều nếu là tặc đồ có thể lên vào Tầng Kinh các, thì đã không phải là tiểu tặc. Tòa trận pháp nhỏ này căn bản không có tác dụng.

Kì thật, vừa rồi Tinh Ngôn một lòng nghĩ đến việc tìm cách che dấu thuật Phệ hồn, không hề lưu ý. Nếu như lưu tâm một chút, thì sẽ phát hiện ở trên bức tường cách đó khá xa, có treo một tấm mộc bài, trên mặt có ghi chú chuyện này.

Bất quá, tuy không có lưu tâm, nhưng may mà Tinh Ngôn niên kỉ tuy nhỏ nhưng đạo lực không phải không có. Thái hoa đạo lực của y qua một thời gian tu luyện, không biết đã tinh tiến bao nhiêu, nhưng cũng có thể coi là hết sức tinh thuần. Tòa ngũ hành trận nhỏ bé này, tự nhiên không thể ảnh hưởng đến y.

Chỉ có điều, nội tình này Thanh Dương đạo trưởng không hề biết, vì vậy cứ ở đó nghi hoặc không thôi:

"Quái lạ! Vị Đường chủ Tứ Hải đường này, nghe nói nhập môn chưa đến hai tháng. Xem niên kỷ của y, cũng chỉ khoảng chừng mười sáu mười bảy, không biết làm thế nào có thể thông qua Tồn Bích Trận?"

Sau một hồi suy nghĩ, vị Thanh Dương đạo trưởng hành sự cẩn thận này, nghĩ được một khả năng hợp lý:

"Chẳng lẽ trận pháp này quá lâu ngày, hôm nay mất đi hiệu dụng?"

Ý nghĩ này xuất hiện, càng ngẫm càng thấy có lý.

Có được ý nghĩ này, vị các chủ Tàng Kinh các liền gọi một đệ tử đang quét bụi không xa chỗ đó. Tiểu đạo đồng Tịnh Hành thấy sư phó gọi, vội chạy qua, cúi người cung kính nói:

"Không biết sư phụ có gì phân phó?"

"À, là thế này, có cuốn 'Âm chất đại định kinh', vì sư muốn xem một chút. Ngươi đến Đan Hà Quỷ lấy cho vì sư".

"Vâng..hả?"

Ban đầu chưa có phản ứng. Nhưng khi nghe rõ ý trong lời của sư phụ, tên tiểu đạo đồng Tịnh Hành niên kỉ xấp xỉ Tinh Ngôn cả kinh, nhin không được lên tiếng:

"Sư phụ, ngũ hành trận trước Đan Hà Quỷ, đồ nhi không phải vẫn không thể..."

Vừa nói đến đây, thì nghe sư tôn của hắn hòa hoãn đáp:

"À, ngươi cứ đi. Vì sư tự biết làm thế nào".

Nhìn dáng vẻ cao thâm mặc trặc của sư tôn, Tịnh Hành cũng không còn cách nào khác, chỉ đành ôm một bụng mê hoặc, đi đến Đan Hà Quỷ.

Phía sau hắn, Thanh Dương đạo trưởng đang vuốt râu nghĩ:

"Hà...tuy nói Tịnh Hành đồ nhi của ta, tu vi còn nông cạn, nhưng so ra vẫn phải mạnh hơn thiếu niên vừa nhập giáo đó chứ? Nếu như nó cũng có thể đến gần Đan Hà Quỷ, thì nhất định Tôn Bích trận đã mất công hiệu".

Tạm không nhắc Thanh Dương sư phụ, đã bắt đầu suy nghĩ đến việc bố trí một tòa trận pháp mới, lại nói tên tiểu đồ nhi Tịnh Hành của lão, theo lời của sư phụ, đi về phía Đan Hà Quỷ. Ngay khi Thanh Dương đạo trưởng thầm cho rằng, đồ nhi của lão cũng giống như Tinh Ngôn, an nhiên vô sự, thì bất ngờ nghe một tiếng "Bốp" vang lên!

Một tiếng động thanh linh vang lên, khiến Thanh Dương đạo trưởng đang không tập trung giật thót mình. Lúc đưa mắt nhìn thì phát hiện đồ nhi ngoan Tịnh Hành của lão, trên trán đã sưng lên một cục rõ to.

Thì ra, vừa rồi lúc Tịnh Hành đến gần Đan Hà Quỷ, còn cách giả sách chừng một bước thì trước người hắn, đột nhiên ánh sáng xanh nhoáng lên, hệt như đất bằng dựng lên một bức tường vô hình, "Bốp" một cái, Tịnh Hành đã đụng đầu vào bức tường đó.

...Khi Tịnh Hành đau đớn, vô cùng ủ rũ quay lại trước mặt sư phụ, cũng không để ý, mặt của vị Thanh Dương sư tôn của hắn đỏ bừng lên, dáng vẻ hết sức ngượng ngịu.

Tuy đồ nhi của lão chịu ủy khuất như thế, nhưng nguyên do thực sự của chuyện vừa rồi, lại không tiện nói rõ với nó, Thanh Dương lão đạo chỉ đành nghĩ một cách nói khác.

Thế là, vị Tịnh Hành tiểu đạo đồng đang đau đớn, liền nghe vị sư tôn trước mặt mình, lời nói thành khẩn giáo hối:

"Đồ nhi Tịnh Hành của ta, ngươi theo ta tu tập đạo gia kinh pháp cũng đã gần ba năm. Ngươi xem phía bên kia có người thiếu niên tuổi tác cũng chừng ngươi, y đã có thể an nhiên vô sự thông qua Ngũ hành trận trước Đan Hà Quỷ đó".

Ngừng một chút, lại tiếp tục ngữ điệu khẩn thiết khích lệ đồ nhi:

"Tịnh Hành à, tư chất của ngươi rất là cao. Ngày sau chỉ cần chuyên cần tu hành, tranh thủ đột phá đạo gia chân cảnh mới được..."

Thanh Dương vừa nói lời này, tên Tịnh Hành đạo đồng đang nổi u trên trán, lập tức quên hết đau đớn. Lập tức, trong lòng hết sức cảm động:

"Thì ra, sư tôn kì vọng ta cao như thế, còn ta thì cứ mơ hồ không biết, không chịu cần tiến. Đầu là ta thiếu nhiệt tâm..."

Lập tức, Tịnh Hành cảm thấy lệ nóng oanh tròng, giọng nói nghẹn ngào:

"Sư tôn dạy dỗ, tiểu đồ nhất định ghi khắc trong lòng! Từ hôm nay trở đi, con nhất định chuyên cần tu đạo, không phụ kì vọng của sư tôn!"

"A! Như thế thật tốt. Ngươi đi đi".

Tiểu đạo đồ hăng hái mà đi, để lại sau lưng hắn vị sư tôn mặt đang đỏ bừng.

Nhưng "Tạo hóa lộng nhân", hiện tại vị Thanh Dương sư tôn đang xấu hổ không ngờ tới, chính là một trận động viên vô tâm của lão, đã khiến Thượng Thanh cung xuất hiện một đại cao nhân đạo đức cao thâm! Còn Thanh Dương đạo trưởng ở các phương diện khác vốn khôn có thành tựu gì kiệt xuất, vừa hay bởi vì đào tạo được một vị cao đồ mà được lưu danh trên Lịch đại danh nhân phổ của Thượng Thanh cung. Chính là:

Có ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cảm liễu liễu xanh um!

Tất cả những chuyện vừa xảy ra, vị thiếu niên đang ngồi xếp bằng, chuyên tâm nghiên cứu kinh quyết, chẳng biết chút gì. Toàn bộ tâm tư của y, đều chìm đắm trong đạo kinh đó.

Cũng như đạo gia kinh thư khác, quyển "Thái thượng đại quang minh thần chú phẩm" có ghi chép "Húc diệu huyền hoa quyết", khoảng một nửa nội dung là tuyên dương đạo gia kinh nghĩa. Chỉ có nửa phần sau, mới là kinh thuật pháp môn chân chính.

Đương nhiên, trong quyển kinh sách này, không tránh khỏi việc khoa trương hiệu dụng của pháp quyết này. Nhưng mục đích của Tinh Ngôn đầu phải để khoa trương, liền bỏ qua mấy từ đó, lật thẳng đến chỗ bắt đầu, chuyên tâm nghiên cứu.

Chỉ vào lúc này, Tinh Ngôn mới cảm thụ sâu sắc, công sức bản thân năm xưa trong lúc bôn ba kiếm ăn, vẫn cố gắng thu xếp theo Quý lão học cứu ê a đọc sách, không hề uổng phí. Khi đọc mấy thứ kinh văn đạo gia câu chữ khó hiểu này, nếu như không có một nền tảng văn học vững chắc, thì đừng nói là lý giải, mô phỏng, thi dụng, e rằng cả đọc một câu cơ bản nhất cũng thập phần khó khăn!

Tuy nói "Húc diệu huyền hoa quyết" này, muốn đạt được hiệu quả không hề phức tạp. Nhưng để hiểu rõ pháp chú khẩu quyết, cũng thật không dễ dàng. Bất quá, hiện tại vị thiếu niên đã đọc lâu thông kinh thư, am hiểu nguyên lý ngũ hành âm dương, cho nên, cũng không quá lâu, vị Thanh Dương đạo trưởng đang chăm chú quan sát Tinh Ngôn, đột nhiên thấy trên người vị thiếu niên dường như có ánh sáng rạng rỡ chớp động!

Vạn đạo hoa quang chói mắt rực rỡ này, hệt như ánh vàng của mặt trời buổi sớm, bao phủ lấy thân thể thiếu niên. Thiếu niên đắm mình trong vàng hào quang đó, chẳng khác gì một vị Kim giáp thần nhân!

"Thành công rồi!"

"Sau này nếu gặp phải yêu quái cuồng loạn, không sợ mua dây buộc mình rồi!"

Thiếu niên thi triển thành công pháp thuật, vui vẻ đứng dậy, đặt kinh quyển trở lại kệ sách. Sau khi cảm tạ Thanh Dương đạo trưởng thì hớn ha hớn hồ ra về.

Còn vị Thanh Dương đạo nhân đó, thấy người thiếu niên trên thân thể còn vương chút sáng, hân hoan ra về, trong lúc cao hứng dùm y, không nhận được thâm nghĩ:

"Thiếu niên này, thiên phận cực cao. Chỉ đáng tiếc, dường như quá chú trọng mấy pháp thuật hoa lệ. Nếu cứ như thế, e rằng ngày sau sẽ khó mà phát triển..."

"Ài, sau này bản đạo phải nhắc nhở y mới được".

Vị Các chủ Thiên Nhất các mền tài này, lòng nghĩ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 92: Vân Tầm Kỳ Án, Băng Phân Bút Thượng Chi Hạ(I).

Khi quay về Thiên điều nhai, Tinh Ngôn phát hiện hai người Quỳnh Dung, Khấu Tuyết Nghi vẫn chưa quay về. Vừa trải qua thời gian tập trung nghiên cứu ở Tầng Kinh các, thêm vào quá hưng phấn, đến lúc này cảm thấy có chút mệt mỏi. Y liền ngồi xuống cái ghế đá trong Tụ Vân đình, đón ngọn gió núi mát rượi, thư giãn một chút.

Qua một hồi, lúc đang ngắm nhìn cảnh núi non xinh đẹp trước mắt thì thấy hai thành viên trong Tứ Hải đường của y, đang từ xa đi trên con đường lát đá mà về. Thân ảnh đi trước nhí nha nhí nhảnh là tiểu Quỳnh Dung, thân hình yểu điệu theo sau là Khấu Tuyết Nghi.

Đến lúc hai người tới nơi, tiểu Quỳnh Dung thấy ca ca của nó đang ngồi phát ngốc trong Tụ Vân Đình, liền chạy đến trước mặt ca ca, hí hửng đặt mấy trái rừng hai người mới hái lên trên cái bàn cạnh ca ca. Mấy trái cây này hoặc đỏ hoặc xanh, bề mặt vẫn còn óng ánh chút nước, chắc là bọn họ trước khi trở về đã ghé vào dòng suối trong khe núi rửa qua.

Xem ra, tiểu nữ oa Quỳnh Dung về phương diện tìm kiếm dã quả, quả thật có bản lĩnh không tầm thường. Khi Tinh Ngôn thuận tay bóc lấy một quả, cho

vào trong miệng nhẹ nhàng nhai, lập tức cảm thấy một dòng nước ngọt ngào phá vỡ chảy lan ra khắp lưỡi. Ngoài hương vị ngon ngọt đó, lại có một làn khí mát lạnh sáng khoái, theo dòng nước quả đó lan tỏa khắp cơ thể, khiến y cảm thấy hết sức thoải mái!

Cùng với việc thưởng thức vị ngon như thế, Tinh Ngôn còn không quên trong lúc ngồm ngoàm vẫn phát ra mấy âm thanh ngụ ý khen ngợi bọn họ.

Thấy ca ca thích thủy quả của mình như thế, tiểu Quỳnh Dung đang sắp trái cây lên bàn, dường như bị cái miệng của y lôi cuốn, hết sức cao hứng, mắt chăm chăm nhìn thiếu niên ca ca.

Đội Tinh Ngôn ca ca nuốt hết thủy quả đó, Quỳnh Dung mặt đầy kỳ vọng hỏi y cảm thấy mùi vị thế nào.

Rất hiển nhiên, nghe cô nhóc hỏi, Tinh Ngôn liền tán thưởng không thôi. Sau khi có được đáp án chắc chắn từ ca ca, cô nhóc Quỳnh Dung đầy mãn nguyện cũng cầm lấy một chùm quả, đi sang bên cạnh ngồi ăn.

Còn vị Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương đó, trải qua một đoạn đường dài, trên gương mặt trắng nõn cũng đã hơi ửng lên, trong mắt Tinh Ngôn, đáng vẻ hiện tại của nàng, không còn vẻ băng lãnh như ngày thường. Chỉ có điều, thần tình trên mặt nàng, thì vẫn một nét thờ ơ chẳng đổi.

Thấy nàng chỉ cúi đầu đứng ở bên, Tinh Ngôn liền cười bảo nàng cũng thưởng thức tư vị của mấy quả rừng đi.

Nghe Đường chủ yêu cầu, Khấu cô nương liền đáp lời:

"Vâng".

Điềm đạm thốt một chữ đơn giản, tùy tiện lấy một trái sắc xanh, bắt đầu khê khằng cắn ăn.

Nhìn đáng vẻ sợ sệt của Khấu Tuyết Nghi, Tinh Ngôn bất giác than thào trong lòng.

Tuy song thân của y đều còn, nhưng hoàn toàn có thể hiểu được nỗi thống khổ của vị nữ tử đáng thương vừa mất đi cha mẹ này. Chẳng trách nhân gian có câu "Chết cha chết mẹ, đón đau vô cùng", hiện tại thấy nàng cả ngày thần thái u uẩn, không màng ăn uống, y và Quỳnh Dung bình thường đều cố cười nói cho nàng khuây khỏa, nhưng làm thế nào cũng chẳng giúp nàng thoát khỏi tình trạng đau khổ do mất người thân đó.

Có lẽ, dạng thống khổ thấu tận tâm can này, phải qua một thời gian dài mới dần dần phai nhạt được.

Trong lòng suy nghĩ như thế, thiếu niên thầm kêu may mà hôm đó làm chuyện tốt. Nếu như mặc kệ vị nữ tử yếu ớt này, thì không biết trong cuộc đời phức tạp này, nàng sẽ tồn tại như thế nào nữa!

Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn không khỏi nghĩ đến tiểu Quỳnh Dung ngần ngại tìm đến đây, liền xoay đầu nhìn qua, thấy tiểu nữ oa đó đang khăn trương ăn, thiếu niên không khỏi bật cười.

Thì ra, khác hẳn với cách ăn thông thả của Khấu Tuyết Nghi, tiểu nữ oa Quỳnh Dung này, ăn như rồng cuốn. Lúc này cô nhóc đang đứng tựa vào lan can, cắn thủy quả chảy nước nhoét ra cả miệng, ăn đến xuất thần, hai gò má đều đỏ bừng.

Thấy tiểu thiếu nữ vô ưu vô lự như thế, Tinh Ngôn quyết định không kể nó nghe chuyện mình luyện tập thành công "Húc diệu liên hoa quyết". Dù sao Quỳnh Dung còn nhỏ, hồn nhiên ngây thơ, không chút tâm cơ, lỡ sau này nó vô ý nói chuyện này cho người khác biết, như thế phương pháp che giấu của mình mất linh mất. Đến lúc đó, nếu muốn nghĩ cách khác thì cũng hết sức đau đầu.

Còn vị Khấu cô nương, tuy đối với mình cung cung kính kính, nhưng dường như tâm thần không được ổn định, hồn vía không biết đã trôi dạt đến phương nào. Do đó, chuyện này càng không thể hé môi với nàng.

Thiếu niên Trương Tinh Ngôn, cùng vị tiểu muội ngây thơ khả ái Quỳnh Dung của mình, còn có Khấu Tuyết Nghi băng thanh ngọc lãnh ở bên, buổi chiều hôm ấy trên Thiên điều nhai, ung dung thoải mái thưởng thức hương vị ngọt ngào của dã quả, đón ngọn gió núi mát rượi, ngắm mặt trời lặn, nhất thời chẳng khác gì đào nguyên.

Có lẽ do tu tập thành công thuật Húc diệu huyền hoa, giải được nỗi lo trong lòng, nhìn ráng chiều mờ nhạt, Tinh Ngôn hứng chí lấy sáo ngọc Thần Tuyết ra, bắt đầu tấu lên một khúc du dương.

Hiện đã là lúc chim bay về tổ, Tinh Ngôn tấu lên, vô tình lại thổi khúc: "Bách điều dẫn".

Trong sáo âm trong trẻo ngân nga, từng chuỗi âm thanh réo rắt bay lên không trung, lúc êm ái như gió thoảng, lúc rộn ràng như oanh ca, hết như có tiên cầm cất tiếng hát.

Nghe tiếng sáo lưu loát của thiếu niên trong không trung, đám chim chóc đang bay quần quần trên các khu rừng gần chân núi, lại rúc rúc gọi nhau, kết bầy kéo lên Thiên điều nhai, uyển chuyển múa lượn theo ý sáo của Tinh Ngôn.

Thấy cảnh chim chóc tụ tập như thế, tiểu Quỳnh Dung cũng chẳng thấy kinh sợ. Thấy ca ca thổi sáo dẫn dụ chim đến, cô nhóc liền ào tới, cứ vòng quanh thiếu niên, nhảy nhót khiêu vũ cùng đám chim. Tiểu nữ oa Quỳnh Dung này cũng thật hay, trong lúc đùa giỡn, thân thể nhẹ nhàng như chim yến, mô phỏng tư thái bay lượn của chim chóc, cũng ở giữa không trung bay liệng lên xuống, hết như hai bên sườn mọc ra đôi cánh.

Lúc này, mấy lọn tóc vàng của nó theo gió lãng đãng bay phất phới sau lưng, giống như phượng hoàng múa đuôi, tư thế lãng không chuyển ngoặt của nó,

thì giống như quyền thuật biểu diễn được mô tả trong mấy cái du hiệp liệt truyện.

Cảnh tượng muôn chim tụ tập trên Thiên điều nhai, đối với người mới lên núi là Khấu Tuyết Nghi mà nói, chính là lần đầu chứng kiến. Do đó, lúc nàng đứng bên nghe sáo, thấy cảnh tượng hài hòa giữa người và chim, trên mặt liền hiện thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Hiện tại, trong đôi mắt trước giờ vốn tĩnh lặng như nước của Khấu Tuyết Nghi, cũng bắt đầu gợn lên vài tia sáng mê hoặc mơ màng.

Đội Tinh Ngôn thổi xong khúc sáo, Quỳnh Dung liền ghé miệng lên líu ríu với lũ chim một hồi, ngôn ngữ chỉ có nó và bọn chúng hiểu được, đại khái như quyền luyện từ biệt.

Tinh Ngôn cảm thấy thú vị, từ tốn hỏi nó:

"Muội muội à, muội nói với đám bằng hữu chim của muội gì thế?"

"Hihi...muội dặn dò bọn chúng thôi!"

"Sao? Dặn dò gì?"

"Muội vừa nói với bọn chúng, đợt lần tới lúc ca ca lại thổi khúc này, nhất định phải nhớ đến cùng nghe với Quỳnh Dung!"

Lúc nói lời này, ngữ khí của cô nhóc hết sức trịnh trọng.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ không chút bụi trần của tiểu Quỳnh Dung, Tinh Ngôn chợt thấy trong lòng dâng lên tình cảm yêu thương vô cùng.

Đang định trêu tiểu nha đầu, Tinh Ngôn chợt nghe Khấu Tuyết Nghi trước giờ vốn ít nói, lúc này lại ngập ngừng hỏi:

"Mấy con chim này... Vì sao không sợ bị bắt?"

Câu hỏi của Khấu Tuyết Nghi truyền đến tai Tinh Ngôn, khiến y có chút kinh ngạc, đây không phải vì câu hỏi của nàng siêu việt lạ thường, mà là vì từ sau lần nàng cầu xin y thu nhận đến nay, bình thường vị Khấu Tuyết Nghi cô nương này, dường như chưa bao giờ chủ động lên tiếng với y.

"Đúng vậy! Tinh Ngôn ca ca, vì sao thế?"

Nghe Tuyết Nghi tỷ tỷ hỏi như thế, tiểu Quỳnh Dung ở bên cạnh, cũng lên tiếng phụ họa, gương mặt chăm chú chờ đợi câu trả lời của ca ca.

Khấu Tuyết Nghi bình thường ít nói giờ lại chủ động lên tiếng hỏi, Tinh Ngôn cũng thấy phần khởi, ngẫm nghĩ từng chữ, đem hàm nghĩa trong thuật "Bách điều dẫn", dùng cách lý giải mà bọn họ có thể hiểu, giải đáp:

"Trong khúc sáo mà ta thổi, có ẩn chứa ý giao tiếp với chim chóc. Thổi khúc này, chỉ bất quá là đem ý đó nói với chim chóc mà thôi".

"Bài sáo này, kì thật không có xác định phổ điệu. Bởi vì nếu muốn chim chóc tin tưởng, quan trọng nhất chính là phải mất đi tâm cơ, trong lòng thoải mái, nói với đám chim về núi, ta muốn cùng vui cùng buồn, cùng đậu cùng bay với bọn chúng, cùng gọi ánh tà dương, cùng hưởng thú vui núi rừng. Mấy con chim này, tuy không phải là người, nhưng vẫn có chỗ thông linh. Nghe bài sáo này của ta, bọn chúng sẽ biết ta không hề giăng bẫy chúng, mà chỉ có ý cùng bọn chúng vui vẻ trong thiên địa tạo hóa này mà thôi".

"Vậy cái gì là tâm cơ chứ?"

Lúc Khấu Tuyết Nghi như hiểu như không, thì Quỳnh Dung nhanh miệng, nghe hai chữ "Tâm cơ" không hiểu, liền lập tức lên tiếng hỏi.

"Nói đến tâm cơ này, thì có một cố sự à!"

"Có cố sự à! Mau mau nói cho chúng tôi nghe đi!..."

"Hi, ngày xưa, có một người ở bên biển, rất yêu thích chim âu trên biển. Mỗi sáng sớm, hắn đều đi đến bờ biển chơi đùa với chim âu. Đám chim biển cũng rất thích hắn, thường thường có cả trên trăm con vây quanh hắn".

"Úy? Người này cũng giống ca ca vậy!"

"Hà... vậy sao! Lại nói người này, có một ngày cha của hắn nói với hắn: 'Ta nghe nói mấy con chim biển rất thích chơi với người, người bắt dùm ta một con để ta chơi cùng'. Hắn nghe phụ thân nói thế, cảm thấy quanh mình có hơn cả trăm con chim biển vây quanh, muốn bắt một con mang về cũng rất dễ dàng, thế là khẳng khái đồng ý, ngày hôm sau rất tự tin đến bờ biển gọi chim".

"Vậy hắn có bắt được chim không?"

Gương mặt của tiểu Quỳnh Dung đầy lo lắng. Hiển nhiên, nó đang lo lắng cho mấy con chim biển đáng thương đó. Bên cạnh, Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương cũng nghiêm trọng lắng nghe.

"Không có! Đợi đến khi người này đến bờ biển, thì kì quái phát hiện, mấy con chim âu bình thường luôn thích đến chơi với hắn, lúc này lại chỉ bay lượn

trên trời, một con cũng không chịu xuống!"

"Vì sao như thế?"

Quỳnh Dung không hiểu hỏi.

Tiểu nha đầu này luôn tâm thẳng miệng nhanh, hỏi chen vào, vừa hay lại khớp với mấu chốt của câu chuyện:

"Đây là vì người đó có tâm cơ. Trong lòng hắn muốn bắt một con chim biển về cho cha của hắn, đã tồn tại một ý nghĩ không tốt đối với chim biển. Máy con chim biển thông minh đó, đã không chịu bay xuống chơi với hắn nữa!"

"Ý nghĩ không tốt này, chính là tâm cơ!"

Hai nữ hài nhân sau khi nghe câu chuyện của Tinh Ngôn, phản ứng mỗi người khác nhau: Khấu Tuyết Nghi thì như có suy nghĩ, tiểu Quỳnh Dung thì vỗ tay khen:

"Cổ sự nghe thật hay!"

Tiểu cô nương ngây thơ này, hoàn toàn không nghĩ đến, hỏi trước nó bởi vì lá bùa của Tinh Ngôn phải hiện chân thân, điều mà nó không muốn người khác nhìn thấy, nhưng vẫn một lòng vẫn muốn ở cùng với ca ca, một nguyên nhân trọng yếu trong chuyện này đó là nó cảm thấy, đại ca ca có một mùi vị rất thân thiết, đối với nó chẳng có chút "Tâm cơ" nào.

Bất quá, Quỳnh Dung không biết được cách suy luận đó, chỉ đứng đó sùng kính nhìn Tinh Ngôn ca ca, hỏi:

"Cổ sự này là ca ca sáng tác sao?"

"Ách...Không phải ca ca viết. Ta đọc được từ trong sách".

"Vậy người viết sách này, nhất định cũng rất tài giỏi!"

"Đúng vậy, sách này là Liệt Tử, người viết nó là Liệt Ngự Khấu, nghe nói còn là tiên nhân của đạo gia chúng ta. Vì thế, cũng có người gọi sách này là 'Trùng Hư đạo kinh'. Trong phòng ta cũng có một quyển!"

"Ca ca có thể đọc hiểu, cũng rất tài giỏi! Quỳnh Dung ngu ngốc, chỉ biết về cái tên của mình..."

Xem ra, Quỳnh Dung đối với Liệt Tử này, tựa hồ cũng chẳng có phản ứng đặc biệt gì.

"Ách...ki thật chuyện này cũng không khó, nếu như muội muội bằng lòng, ca ca có thể dạy ngươi biết chữ. Chỉ cần biết chữ, sau này muội cũng có thể xem được rất nhiều cổ sự!"

"Hay quá hay quá...muội muốn học chữ!"

Vừa nghe sau này cũng có thể đọc sách như ca ca, tiểu nha đầu Quỳnh Dung liền hưng phấn, nhảy nhót hoan hô không thôi.

"Tuyết Nghi tỷ tỷ, tỷ có biết chữ không?"

Tiểu cô nương trong lúc hưng phấn, cũng không quên Tuyết Nghi tỷ tỷ của nó ở bên.

"Ta cũng không biết chữ".

Nghe Quỳnh Dung hỏi, Khấu Tuyết Nghi có chút xấu hổ đáp. Khi nói xong lời này, trong đôi mắt dường như vĩnh viễn yên ắng, lại đột nhiên lộ thần sắc tha thiết, tựa như nàng đối với chuyện biết chữ này, cũng rất hứng thú. Nhưng có lẽ do bản thân tự cho mình là thân phận nô tì, tuy trong lòng mong chờ, nhưng miệng thì áp úng, không biết lên tiếng thế nào.

Bộ dạng lúng túng không nói được của Khấu Tuyết Nghi, dĩ nhiên đập vào trong mắt Tinh Ngôn.

"Không ngờ Khấu cô nương cũng thích học như thế. Đây là chuyện tốt, có lẽ có thể mượn chuyện này giúp nàng ta quên dần chuyện đau lòng đã xảy ra. Bất quá theo tính cách của nàng ta, lúc ta lên tiếng mời học, cũng phải khéo một chút".

Thế là thiếu niên tựa như vô tâm thốt một câu:

"Khấu cô nương, cô cũng cùng học chữ đi?"

"Tôi...cũng có thể sao?"

Quả không ngoài dự kiến, nghe thiếu niên kêu học, Khấu Tuyết Nghi vẫn có vẻ ngập ngừng.

"Đương nhiên".

Ngữ khí điềm đạm, nhưng thoáng chút ý khích lệ.

"Vậy thì đa tạ ân công!"

Khiến hai người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung không ngờ đó là, nghe Tinh Ngôn lên tiếng cho phép, vị Khẩu Tuyết Nghi Khẩu cô nương bình thường đều gọi y là "Đường chủ", hiện tại lại xưng là "Ân công", thân thể mảnh dẻ yếu đuối lại quỳ xuống, thi đại lễ với thiếu niên.

"Khẩu cô nương mau đứng lên!"

Thấy tình hình thế, người chịu lễ của nàng, vội tiến lên một bước, lúc hai tay của y tiếp xúc hai tay của nàng, Tinh Ngôn phát giác cả người mình hơi run rẩy, tựa như đang rất kích động.

Thấy nàng trịnh trọng như thế, Tinh Ngôn có chút bất tiện, ôn tồn nói:

"Khẩu cô nương, ta chỉ là lúc rảnh rỗi, dạy cho cô và Quỳnh Dung muội muội đọc sách viết chữ mà thôi, không coi có danh phận sư đồ được. Cô không cần dùng đại lễ như thế".

Theo Tinh Ngôn thấy, Khẩu cô nương vừa rồi đại khái là tôn y làm sư phụ, mới hành lễ long trọng như thế. Nếu coi y là sư phụ, thì nghi lễ này cũng là bình thường.

"Sau này mong Khẩu cô nương không nên giữ lễ như vậy, bằng không ta khó mà tự nhiên dễ dạy cho cô".

"Vâng".

Theo tiếng đáp đó, Khẩu cô nương tự nhiên đứng dậy, lại khôi phục dáng vẻ như thường.

Thế là, hôm sau Tinh Ngôn đi đến Thiện Sự đường, xin đầy đủ giấy bút, bắt đầu dạy hai người bọn Quỳnh Dung học chữ. Lúc bắt đầu dạy, Tinh Ngôn mới biết, Khẩu Tuyết Nghi cũng như Quỳnh Dung, có thể coi là không biết chữ nào. Chuyện này cũng không có gì lạ, thời này con cái nhà người ta, cho dù là nam tử cũng không nhất định có cơ hội học chữ, hà huống là thân nhi nữ.

Do đó, Tinh Ngôn theo cách dạy vỡ lòng của Quý lão học cứu ngày trước, bắt đầu bài bản dạy hai nữ nhân học chữ. Mấy hôm đầu, việc dạy hai nữ đệ tử chưa có chút căn bản này, đúng là rất mất công sức.

Thêm vài ngày, thành quả lớn nhất của hai nữ đệ tử này, chính là đã nắm sơ được nguyên tắc viết chữ. Mấy chữ đơn giản nhất, tuy rất ít nét, nhưng dưới ngòi bút của hai cô nương này, lại trở thành xiêu vẹo khó coi, hết như giun bò!

Tuy việc mới bắt đầu học này rất khó khăn, nhưng cô gái Khẩu Tuyết Nghi bình thường tinh thần lo lắng, trong việc này lại chuyên tâm khác thường, không chút nản chí. Thấy Tuyết Nghi tỷ tỷ dụng tâm như thế, vị tiểu nữ oa Quỳnh Dung tuổi nhỏ háo thắng, ở trước mặt ca ca, tự nhiên cũng tuyệt không cam tâm chịu kém.

Thế là, những ngày kế tiếp, khi thì thấy bên song cửa trong căn nhà Tứ Hải đường, khi thì thấy trong Tụ Vân đình, thường có hai vị nữ tử trẻ tuổi, giấy bút la liệt trước mặt, dưới sự hướng dẫn của một thiếu niên, chăm chú mô phỏng viết chữ.

Có lẽ không cần quan tâm đến nội dung bọn họ viết, chỉ cần nhìn những tư thái đó, thì vốn đã là một bức tranh đầy thanh nhã rồi.

Thân ở khung cảnh thanh u, học trò xinh đẹp uyển chuyển, cái thú trên nhân gian, chẳng qua cũng thế thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 93: Chằm Liễn Cao Miên, Liên Ca Phi Nhập Mộng Hồn(I).

Thình thoảng lại thối sáo gọi chim đến chơi đùa, việc này cũng giúp tất cả thành viên trong Tứ Hải đường có được thời gian vui vẻ sau giờ học căng thẳng.

Khiến Tinh Ngôn có chút ngạc nhiên đó là, Khẩu cô nương bình thường tinh thần lo lắng, nhưng khi cầm bút luyện chữ thì lập tức quét sạch lo sầu, tinh thần biến thành vô cùng minh mẫn.

Hơn nữa, chỉ khi Tinh Ngôn sắm vai thầy giáo, thì cách nói chuyện giữa y với Khấu Tuyết Nghi mới trở nên tự nhiên, hay có thể nói là biến thành bình thường.

Nói đến, Khấu Tuyết Nghi thường ngày rất ít nói chuyện, hết sức cung kính với Tinh Ngôn, hết như là một nô bộc đối với chủ nhân. Ngôn ngữ vô cùng khách khí đó, gây cho vị Tứ Hải đường chủ một cảm giác ngăn cách lãnh đạm.

Với tâm tính thiếu niên, Tinh Ngôn vì muốn ẩn chứng điểm này, còn từng bắt chước đám lưu manh ở phố chợ ngày trước, cố ý tập trung ánh mắt, nhìn chăm chăm vào mặt phần của Khấu Tuyết Nghi. Theo lý mà nói, nếu chiếu theo phản ứng bình thường của thiếu nữ, dưới cặp mắt ham hồ của Tinh Ngôn, Khấu Tuyết Nghi phải đỏ mặt, cúi đầu lúng túng, sau đó thoáng chút bất an, da mặt tái đi mấy phần, thậm chí còn giậm chân, mắng khê một câu "Vô lễ", rồi chuyển thân chạy đi!

Còn theo suy nghĩ của Tinh Ngôn, dưới ánh mắt vô lễ của y như thế, không kể thiếu nữ Cự Doanh, ngay cả Long cung công chúa ngang ngược Linh Y Nhi, cũng phải xấu hổ mà cúi đầu về áo.

Rất đáng tiếc đó là, tất cả những tình thái biểu hiện của nữ nhân mà y dự liệu, đều không xảy ra trên người Khấu Tuyết Nghi!

Nhìn kết quả ẩn chứng, chỉ có thể nói, vị Khấu cô nương lên núi không lâu này, vẫn chưa giải thoát được khỏi sự thống khổ do mất mát song thân.

Chính vì như thế, thái độ của Khấu Tuyết Nghi đối với việc luyện chữ rất nghiêm túc, khiến cho thiếu niên cảm thấy có chút ngạc nhiên. Xem ra Khấu cô nương này có thể coi là hết sức hiếu học. Việc luyện chữ đọc sách lại có thể giúp tạm thời quên đi cảm giác thống khổ đó.

So với Khấu Tuyết Nghi, cô nhóc Quỳnh Dung tính tình hiếu động có thể yên lặng nghe giảng bài, thì không khiến thiếu niên quá kinh ngạc. Bởi vì, từ những chuyện thường ngày, Tinh Ngôn cảm thấy rất rõ, tiểu nữ oa Quỳnh Dung này, rất là kính trọng mình.

Bất quá, tuy Khấu Tuyết Nghi chăm chỉ học tập, tiểu Quỳnh Dung cũng luyện không biết chán, nhưng Tinh Ngôn rất hiểu đạo lý "Dục tốc bất đạt". Đặc biệt là lúc mới bắt đầu, nếu như dạy quá nhiều thì sẽ khiến hai nữ đệ tử sinh ra cảm giác chán ngán.

Do đó, mỗi ngày nếu không có chuyện gì khác, Tinh Ngôn thường dẫn hai nữ đệ tử đi ngoạn cảnh núi để thư giãn.

Hiện tại chính là giữa hạ, khác với ngoài núi, mùa hạ trên La Phù sơn, khắp núi biếc xanh, cây cỏ đua chen ngát mắt. Đi sâu vào rừng, cỏ thụ chỗ nào cũng thấy. Mấy cây cỏ thụ nhiều năm tuổi này, hình dáng vô cùng to lớn, tán cây rất rộng, sum sê rậm rạp, che khuất ánh mặt trời. Nếu đi bộ bên dưới, không hề cảm thấy có chút nóng nực nào.

Còn nơi mà đám người Tứ Hải đường hay đến trong La Phù động thiên này, là một hồ sen mà tiểu Quỳnh Dung vô ý phát hiện được.

Thì ra, một lần tiểu nữ oa này đi chơi trong núi, ngẫu nhiên phát hiện, dưới một đầu núi cách Bảo Hà phòng chừng năm sáu đầu núi, có một hồ nước chu vi khá rộng. Trong quần núi nhấp nhô này, có thể có một cái hồ rộng như thế, cũng xem là một chuyện lạ thường. Khi tiểu Quỳnh Dung đem phát hiện này báo cho Tinh Ngôn, hồ nước đó liền trở thành chỗ hóng mát của chúng nhân Tứ Hải đường.

Mặt hồ biếc xanh gợn gợn giữa vùng núi non, cũng như một vàng trắng tròn, yên tĩnh nằm trong lòng núi.

Trong hồ có rất nhiều sen, thời tiết lúc này rất hợp với sen. Trong hồ sen mọc chen chúc. Lá dập dờn trên mặt nước, lá nhô lên như cái lọng, xâm chiếm hơn nửa diện tích hồ.

Tuy hiện tại đã giữa hạ, nhưng vì trong núi mát mẻ, hoa sen trong hồ vẫn đua nở. Phóng mắt nhìn, có thể thấy những búp sen hồng hồng lấp ló trong không gian xanh ngát trên hồ.

Hồ nằm sâu trong núi, lại thêm khắp hồ đầy sen, tự nhiên càng không còn cảm thấy cái nóng của tiết hạ. Chỗ hóng mát này của ba người Tinh Ngôn, có thể nói là vô cùng đặc biệt.

Ở bờ đông nam hồ sen, có một gốc liễu rất già, rễ cây bám sâu vào bùn, tàng cây rậm rạp nghiêng ra hồ. Trong các nhánh chìa ra hồ, có hai nhánh rất lớn, hết như hai con thuyền gỗ, treo lơ lửng trên mặt hồ.

Chỗ chọn ngồi hóng mát bên hồ sen này của mấy người Tinh Ngôn, chính là trên hai nhánh cây hình con thuyền này. Thân liễu khí thanh, không có sâu bọ, có thể yên tâm ngồi tựa trên đó. Tiểu Quỳnh Dung còn đặt tên cho hai nhánh cây này là "Thụ sàng".

Lúc này Tinh Ngôn đang thoải mái nằm trên "Thụ sàng", mắt nửa nhắm nửa mở, hưởng thụ gió hồ mát rượi.

Trong làn gió thoảng như có như không trên hồ, có thể ngửi được mùi tanh thoang thoảng đặc trưng của nước. Mùi nước quen thuộc này khiến thiếu niên cảm thấy phảng phất như mình đã trở về bên Bà Dương hồ ở Nhiều Châu.

Buổi chiều yên tĩnh, gió hồ thoang thoảng, bắt tri bắt giác mang lại cảm giác mơ màng cho người, thêm tiếng ve sầu vang vang không ngớt, khiến người thiếu niên hai tay đặt sau gáy, thoải mái ngồi tựa trên nhánh liễu rộng rãi, thần thái dần dần mơ hồ, dường như muốn cứ như thế đánh một giấc.

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, Tinh Ngôn bỗng cảm thấy một con ngựa ngáy xuất hiện trên cánh tay. Mở mắt nhìn, thì ra là tiểu nữ oa Quỳnh Dung đang bò đến bên cạnh, đuôi tóc của nó cọ cọ trên tay thiếu niên. Thấy ca ca mở mắt nhìn, tiểu cô nương này liền nhe răng cười hi hi

Hiện tại, đuôi tóc của Quỳnh Dung phe phẩy trên cánh tay Tinh Ngôn, thật khiến y ngứa ngáy khó chịu. Ngay khi thiếu niên định vung tay gạt mấy lọn tóc vàng của cô nhóc ra, thì thấy tiểu nha đầu này, thấy người bị mình chọc phá đã tỉnh, thì ngồi thẳng lên, hai cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đâm vào lưng Tinh Ngôn. Tuy tiểu nữ oa đối với chuyện này không hề thuần thực, thỉnh thoảng đâm loạn cả lên, nhưng trong lúc đâm lưng, thần sắc trên mặt Quỳnh Dung rất nghiêm túc.

Chốc chốc cô nhóc lại đâm chậm lại, chồm tới xem xem phản ứng của ca ca. Nếu thấy Tinh Ngôn đang nhìn mình, tiểu Quỳnh Dung liền làm mặt xấu, nhe răng cười hi hi.

Còn vị thiếu niên đường chủ đang "bị" chăm sóc, thì thấy trong hành động này của tiểu Quỳnh Dung, có chút cố ý "Lấy lòng".

Nhưng mà, một phen "Lấy lòng" này, lại hiện vẻ thuần khiết chân chất. Theo tiết tấu khi chậm khi nhanh của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn không thể ức chế được sự cảm động trong lòng mình. Thứ tình cảm này, ấm áp, thương yêu, hết như là thực chất, chớp mắt đã lan tỏa khắp người thiếu niên, khiến toàn thân y dập dờn trong một dòng chảy ấm áp khó tả. Có lẽ, tiểu nữ oa Quỳnh Dung tâm địa đơn thuần bên cạnh, vì thân phận "Yêu quái" của nó, trong lòng sớm đã xem mình là chỗ dựa vững chắc nhất cho nó. Cái tình nương tựa này, phát ra từ trong lòng tiểu thiếu nữ tinh khiết như ngọc, chuyển biến thành cử động "Lấy lòng" này.

Chỉ là, hành động cố ý "Lấy lòng" như thế của tiểu thiếu nữ, lại khiến người ta không hề sinh ra cảm giác buồn bực, ngược lại còn cảm thấy cử chỉ "Lấy lòng" đó chính là thứ tình cảm thuần tịnh, chân thành nhất trên thế gian.

Vào lúc này, vị Khẩu Tuyết Nghi Khẩu cô nương, đang tựa trên một nhánh liễu to lớn khác, trong bóng râm của tàng liễu che trên đầu, chỉ yên lặng nhìn hai người huynh muội rất yêu thương nhau ở trước mặt, trong cặp mắt tĩnh lặng như nước, không nhìn ra có cảm tưởng gì.

Buổi chiều mùa hạ lại được ở một nơi mát mẻ thanh tịnh như thế, còn được một tiểu thiếu nữ nhẹ nhàng đâm lưng cho, người thiếu niên đang ngồi trên nhánh liễu đột nhiên nghĩ, cõi thần tiên mà người đời truy cầu, đại khái chắc cũng chỉ là thế này?

Nghĩ đến hai chữ "Thần tiên", Tinh Ngôn không khỏi nhớ đến Tử độc long thần Vân Trung Quân ở Bà Dương Hồ, còn có cả tôn nữ Linh Y Nhi ngang ngành của lão. Nhớ đến Long cung công chúa, trên mặt Tinh Ngôn bất giác hiện nét cười:

Hiện tại nhớ lại, lúc mới quen Linh Y, toàn thấy nàng ta điệu ngoa. Nhưng sau khi quen thân, thì phát hiện sự điệu ngoa đó, kì thật lại là một tính tình rất khả ái. Trong lòng nghĩ như thế, bất giác đưa tay vào ngực, lấy ra đóa Bạch ngọc liên hoa mà Linh Y tặng lúc chia tay, xoay xoay ngắm nghía.

Đóa hoa sen do bạch ngọc tạc thành này, cũng không biết là ai tạc, phải nói là xảo đoạt thiên công. Những đường nét uốn lượn, nụ hoa e ấp muốn nở, tạc giống hệt như một đóa hoa sen trong hồ.

Nếu không phải là màu sắc tinh nhuận lấp lánh, Tinh Ngôn quả thật nhìn không ra đóa sen ngọc này, có chỗ gì khác so với đóa sen trong hồ.

Thấy Tinh Ngôn ngắm nghía khối sen ngọc tinh khiết khả ái đó, tiểu nữ oa Quỳnh Dung quên mất mình đang đâm lưng cho ca ca, mặt đầy tò mò hỏi:

"Ca ca, huynh hái đóa sen này lúc nào vậy?"

"Hà..."

Tinh Ngôn trong lòng muốn châm chọc cô nhóc, liền đáp:

"Không phải ta hái, là nó vừa mới bay đến".

Thế là, tiểu nha đầu đầy kinh ngạc:

"Úy? Hoa sen cũng bay được như chim sao?"

Ngừng một chốc, ngẫm nghĩ thì không không khỏi sinh nghi hoặc:

"Kì quái...Lúc ca ca thổi sáo, mấy đóa hoa này vì sao không bay đến chơi cùng muội? Liệu có phải bọn chúng không thích tiếng sáo của ca ca hay không?"

"Khà..."

Thấy tiểu nha đầu cho là thật, Tinh Ngôn không khỏi bật cười khà khà, nghiêm túc đáp:

Vừa rồi là ca ca chọc muội. Đóa hoa sen này không phải thật, là dùng ngọc tạc thành. Muội xem, nó có khác gì với hoa thật hay không?"

"A! Đây là ngọc tạc thành ư? Ca ca không phải lại gạt Quỳnh Dung chứ..."

Có lẽ đóa sen ngọc này quả thật quá tinh xảo, tiểu Quỳnh Dung hiện vẫn còn chút nghi ngờ.

"Hà, đương nhiên không gạt muội. Muội tự xem đi..."

Nói rồi, Tinh Ngôn đưa đóa sen ngọc trong tay cho Quỳnh Dung.

Nhưng không ngờ, ngay khi cô nhóc đưa tay tiếp lấy đóa sen ngọc của Long cung, trong lúc còn ngơ ngẩn, vô ý để đóa sen ngọc tuột khỏi tay, rơi vào trong hồ!

"A!"

Thấy sen ngọc rơi khỏi tay, Tinh Ngôn thất kinh, vội xoay người, quay mặt nhìn xuống, vừa hay thấy rõ chỗ sen ngọc rơi xuống, chỉ còn chút nữa là đến mặt nước. Ngay lúc này, thiếu niên nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng thần kì:

Đóa ngọc thạch liên hoa Linh Y tặng, lúc rơi trong không trung, thì xoay xoay nhẹ nhàng, hết như một đóa hoa sen thật, phiêu đảng chạm vào mặt nước dưới tầng liễu. Càng kì lạ đó là, lúc nó tiếp xúc nước, cũng không giống như các khối ngọc thường chìm xuống nước, mà lại bình ổn nổi trên mặt nước, dáng vẻ giống hết một đóa hoa sen chân chính!

Khi Tinh Ngôn đang nghĩ như thế, thì phát hiện đóa sen ngọc đó, giống như muốn ẩn chứng suy nghĩ trong lòng y, những cánh sen ngọc vốn chụm lại, hiện tại đang dần dần bung ra.

Qua không lâu, đóa sen ngọc tuột tay rơi xuống đó, trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, nở bung thành một đóa sen trắng loáng!

Đóa sen nở trong chốc lát này, đang an nhiên phập phù trên mặt nước dưới tầng liễu, xinh đẹp thuần khiết. Còn chỗ nhụy hoa, dường như tụ tập toàn bộ tinh nhuận của phiến ngọc, đang sáng lấp lánh, tựa ánh nước, lại tựa ánh trăng.

Khoảng trống tinh nhuận ở ngay tim sen, thiếu niên ngồi trên cành liễu, tựa hồ thấy có một nhân ảnh trong đó, mờ mờ ảo ảo, mông mông lung lung, hết như một làn khói nhẹ, như mộng như ảo...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 94: Y Dạng Hà Tâm, Định Hoa Dung Vu Thủy Kính(I).

Liên phân nhị đóa, hoa khai tịnh đế.

Quản Bình Triều.

Ngay lúc Tinh Ngôn nhào người quan sát sen ngọc rơi xuống nước, thì nhìn thấy hiện tượng vô cùng quái dị, đóa sen ngọc phiêu đảng rơi xuống, lúc chạm mặt nước, trong chốc lát đã nở bung thành một đóa sen rực rỡ.

Thấy chuyện lạ như thế, Tinh Ngôn vội nhảy xuống bờ hồ, tháo vội hài, lội xuống nước đến xem kỹ đóa sen ngọc trắng lóa đang bùng nở đó.

Quỳnh Dung và Khấu Tuyết Nghi, cũng đứng trên bờ sau lưng thiếu niên, quan sát y đi vớt đóa sen rơi xuống nước đó.

Đứng trước đóa sen ngọc, Tinh Ngôn phát hiện, nhụy của đóa hoa nở bung đó, đang tích tụ một gương cầu óng ánh tinh nhuận. Chỉ là, trong khối cầu đó, hiện không phản chiếu gương mặt của thiếu niên, mà là đang hiển thị một lưng ảnh mảnh dẻ của một vị thiếu nữ tóc dài.

Mà vị thiếu nữ này, tuy đang xoay lưng về phía thiếu niên, nhưng thân ảnh của nàng, thiếu niên rất là quen thuộc: Vị thiếu nữ trong sen này, chính là Tứ độc công chúa Linh Y Nhi trong Long cung Bà Dương.

Hiện tại, Linh Y Nhi đang vận một bộ y phục bằng lụa trắng, toàn thân không chút bụi trần, ngồi trước một cái bàn đá san hô, hai tay chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ. Tóc xanh buông xuống như dòng thác, hiển hiện vẻ vô cùng nhu thuận an nhiên.

Nhìn thần thái điềm tĩnh hiếm có của Linh Y Nhi, ước chừng hiện tại nữ hài nhân này đang thả hồn đi rong.

Xa cách mấy tháng trời, bất ngờ thấy Linh Y Nhi, Tinh Ngôn bỗng sinh cảm giác thân thiết chưa từng có với vị tiểu long nữ trước mặt mình. Nhìn dáng vẻ nhàn nhã của nàng, trên mặt Tinh Ngôn chợt thoáng nét cười, nghĩ thầm:

"Trước đây không biết Linh Y này lại cũng có lúc phát ngốc như thế".

"Cũng không chừng đã ngủ quên rồi".

Cái ghế bạch ngọc kiểu cổ mà Linh Y đang ngồi, cả cái bàn san hô trước người nàng nữa, đối với Tinh Ngôn mà nói rất là quen thuộc:

"Hà, đây chính là khuê phòng của Linh Y mà ta đã từng ngủ qua. Xem ra bảo bối của Long cung thật thần kì, lại có thể truyền hình ảnh ngoài ngàn dặm."

"Cũng không biết Linh Y biết ta đang nhìn nàng hay không. Có lẽ thật đã ngủ rồi..."

Lúc thiếu niên đang suy nghĩ lung tung, thì thấy thiếu nữ xuất thần đang im lìm bất động, tựa như phát giác điều gì, bỗng xoay mặt qua, vừa hay bốn mắt giao nhau với thiếu niên đang chăm chú nhìn nàng.

...

Vào lúc này, Tinh Ngôn thấy rất rõ, trong đôi mắt của người trong gương, đang thấp thoáng ánh nhìn vừa kinh vừa mừng, sau đó gương mặt tươi lên, nhoèn miệng mỉm cười...

Gương mặt chất chứa thần thái tình cảm phức tạp đó, đập vào trong mắt thiếu niên, khiến y cảm thấy hết sức thân thiết tự nhiên.

Linh Y lúc này dường như cũng không còn là Long cung công chúa cao không thể với. Đối với Tinh Ngôn mà nói, vị thiếu nữ trong nhụy sen ở trước mắt mình, giống hệt một người bằng hữu đã lâu không gặp, đang bộc lộ sự vui mừng trong lòng khi thấy mình.

Thấy Linh Y Nhi nhoèn miệng cười, Tinh Ngôn cũng tự nhiên cười chào lại.

"Đóa sen này không biết có thể truyền âm không?"

Trong lòng thiếu niên nghĩ như thế, liền định hỏi thăm mấy lời, thử coi Linh Y có thể nghe được hay không. Ngay khi y định lên tiếng hỏi thì đột nhiên phát hiện dung nhan trong hoa, đang dần biến thành mơ hồ.

Dần dần, dưới ánh mắt nuối tiếc của Tinh Ngôn, thiếu nữ trong nhụy hoa, chỉ còn là một bóng ảnh mờ mờ, không còn phân biệt rõ.

Cuối cùng, gương cầu trong tâm sen trở thành như một gương cầu bình thường, chỉ phản chiếu gương mặt của thiếu niên, không còn nhìn thấy chút hình bóng nào của Linh Y.

Lúc đầu, Tinh Ngôn còn có chút không đành lòng, lại chờ một chút, hy vọng sen ngọc lại hiển hiện hình dáng Linh Y. Đáng tiếc, đóa sen trước mặt vẫn im lìm, tuy tâm sen vẫn óng ánh như cũ, nhưng đã không còn thấy dáng vẻ yêu kiều đó nữa.

Ngắn ra một hồi, Tinh Ngôn mới nhào người nhẹ nhàng vớt sen ngọc khỏi mặt nước, nhìn nó dần dần khép cánh, trở lại thành một nụ sen e ấp. Lúc này tinh thần của y dường như có chút tán loạn, quên không trở vào bờ.

Thấy sen ngọc khép cánh lại, trong lòng Tinh Ngôn chợt động, liền thả sen ngọc vào lại trong hồ. Đáng tiếc, tuy sen ngọc vẫn bung cánh, nhưng trong tâm sen, vẫn chẳng có dị dạng nào.

Sau khi hoàn toàn thất vọng, người thiếu niên trước giờ không có tâm sự gì, lúc này lại có vài phần tiêu nghi như đáng mất gì đấy. Trong lòng y, không ngừng nhớ đến gương mặt xinh đẹp vừa nhìn thấy, cả chuyện bản thân vào bờ lúc nào, leo lên bờ làm sao, cũng chẳng có cảm giác.

Bất tri bất giác, thiếu niên lặp đi lặp lại mấy câu thơ trong lòng:

"Kiềm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương. Tổ hồi tông chi, đạo trở thả trường; Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung ương..."

Không biết sao, vị thiếu niên trước giờ thanh nhàn vui thú gió trăng trong núi, trải qua chuyện này, trong lòng lại chợt nổi sóng.

Khi trở lên trên nhánh liễu, tự nhiên không thoát khỏi sự truy vấn của tiểu Quỳnh Dung. Tinh Ngôn cũng không giấu, đem chuyện quen biết với Linh Y Nhi kể sơ qua cho tiểu nha đầu nghe. Đương nhiên, mấy chỗ kinh tế hải tặc, thiếu niên tự nhiên lướt qua không kể. Nhưng cho dù như thế, tiểu nữ oa vẫn nghe đến há hốc mồm. Nhìn thần tình, xem ra tiểu nữ oa này quả thật rất thích nghe kể chuyện.

Bất quá, đối với tiểu nữ oa mà nói, hiện tại ngoài Tuyệt Nghi tỷ tỷ, nó lại có thêm một vị "Linh Y tỷ tỷ". Thu hoạch ngoài dự kiến này khiến tiểu Quỳnh Dung hớn hờ cả nửa ngày.

Khi tiểu nữ oa này đầy hứng khởi, thì vị "Tinh Ngôn ca ca" duy nhất của nó, trải qua chuyện vừa phát sinh, lúc này đã không còn hứng thú. Ngồi thêm một chút, liền kêu hai người Quỳnh Dung, Tuyệt Nghi trở về Thiên điều nhai Bảo Hà phong.

Khi đang đi trên sơn đạo khúc khuỷu, Tinh Ngôn tình cờ nhìn qua sườn núi bên cạnh, vừa hay nhìn thấy một người trẻ tuổi ăn vận theo lối đạo sĩ, đang cúi cúi trong các lùm cỏ rậm rạp trên dốc núi cao ngất, tựa như đang tìm một vật gì quan trọng. Nếu nói hần hái thuốc, thì lại không giống, bởi vì sau lưng không có giỏ thuốc, trong tay cũng không có cái cuốc đào thuốc.

"Nhìn dáng vẻ như thế, liệu có phải là đệ tử Thượng Thanh ta làm rơi vật gì trọng yếu? Sườn núi dốc như thế, không cẩn thận sẩy chân rơi xuống núi mất. Ta phải qua giúp cậu ấy một tay".

Trong lòng nghĩ như thế, Tinh Ngôn nói với hai nữ nhân bên cạnh một tiếng, sau đó cẩn thận giẫm trên đá sỏi gồ ghề, tay bám vào dây leo bò loằng ngoằng trên dốc núi, chậm chậm tuột xuống chỗ tên đệ tử Thượng Thanh đó.

Chỉ có điều, hầu như nằm ngoài dự liệu của Tinh Ngôn đó là, đợi lúc y đến được trước mặt tiểu đạo sĩ đó, sau khi hỏi rõ sự tình, thì cảm thấy có chút dờ khóc dờ cười.

Thì ra, tên đệ tử Thượng Thanh đang cầm cúi tìm kiếm đó, không phải tìm vật gì đánh roi. Hắn đang cực lực tìm kiếm là muốn tìm pháp bảo đạo khí có khả năng ẩn giấu dưới đất trong La Phù động thiên này.

Thăm hỏi sơ mấy câu, Tinh Ngôn biết được, tên đệ tử trẻ tuổi một lòng tìm bảo này, tên gọi Điền Nhân Bảo, là đệ tử trong Sùng Đức điện Chu Minh phong. Điền Nhân Bảo này đầu tròn mặt tròn, gương mặt hiền hòa, thần thái thân thiện, khi nói chuyện với Tinh Ngôn, ngữ khí cũng rất ôn hòa.

Chỉ có điều, vừa nhắc đến chuyện tìm bảo, trên mặt Điền Nhân Bảo liền hiện lên thần sắc vô cùng kiên quyết.

Thấy Tinh Ngôn lộ thần sắc hết sức kinh ngạc khi nghe mình nói, Điền Nhân Bảo liền đem suy nghĩ trong lòng hắn, nói toạc móng heo với Tinh Ngôn, đại ý là:

La Phù sơn này chính là động thiên phúc địa hàng đầu của thế gian, lại là trụ sở của Thiên hạ đệ nhất tu tiên giáo Thượng Thanh cung, ngàn năm nay, trong núi cao nhân rất nhiều, nói không chừng còn có thần tiên đến chơi. Do đó, trong cảnh hoang La Phù, nhất định có tiên bối cao nhân vì đủ mọi nguyên nhân, mà lưu lại bảo vật tiên gia.

Vị Điền đạo huynh này tin chắc, chỉ cần hắn chú tâm tìm kiếm, sẽ có một ngày tìm được đạo gia pháp bảo pháp lực cường đại. Đến lúc đó, không cần phí nhiều sức, tu hành của hắn tự nhiên sẽ tiến bộ khủng khiếp. Hơn nữa, sau này xuống núi trừ ma vệ đạo, có pháp bảo lợi hại trong tay. mấy tà ma yêu quái, tự nhiên cũng dễ dàng bị trừ khử!

Nói đến chỗ này, gương mặt ôn hòa của Điền đạo huynh cũng sáng bừng lên. Bởi do kích động, hiện trên gương mặt hắn tràn trề thần thái hưng phấn. Xem ra, chắc hắn đã đắm mình vào trong sự tưởng tượng mỹ diệu này quá lâu rồi!

Thấy bộ dạng vị đạo huynh này như thế, Tinh Ngôn không khỏi đưa tay ra đỡ hắn, sợ hắn quá kích động không cẩn thận sẩy chân lăn xuống sườn núi.

Có lẽ, vị Điền Nhân Bảo háo hức tầm bảo này, hầu hết thời gian đều ở trong vùng sơn dã vắng bóng người, chẳng có ai nói chuyện với hắn. Vì thế, không dễ gì có người đến hỏi chuyện như Tinh Ngôn, lập tức đem trí tưởng tượng phong phú của hắn, nói đến thao thao bất tuyệt. Còn lời nói liên tục như pháo, không chút vấp vấp, có lẽ là do hắn đã lầm nhầm qua không biết bao nhiêu lần.

Hiện tại, thao thao bất tuyệt nói ra, dĩ nhiên là vì giải thích cho Tinh Ngôn nghe, nhưng mặt khác, cũng chính là để cô động bản thân. Dù sao, kiên trì tìm kiếm một thời gian dài, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ có điều, tuy vị Điền đạo huynh này nói rất hăng say, nhưng đối với suy nghĩ tìm bảo của hắn, Tinh Ngôn hầu như không quan tâm, cảm thấy chuyện này quá mơ hồ vô ích. Tạm không nói tiên gia bảo khí đâu thể tùy tiện vứt bỏ trong hoang sơn dã lĩnh. Cho dù có, muốn tìm kiếm trong vùng núi rộng lớn năm trăm dặm của La Phù sơn, cũng chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Đương nhiên, theo kí tài trên điển tịch, có không ít tiên khí, cho dù bị chôn vùi sâu dưới đất, cũng tự có bảo khí xung thiên, ánh sáng rực rỡ. Nếu thật là như thế, thì sớm đã bị người đào mất. Suy luận như thế thì biết ý nghĩ tìm bảo của Điền Nhân Bảo, nếu muốn thành công thì thật quá khó. Theo Tinh Ngôn thấy, nếu mất thời gian như vậy, chỉ bằng tiềm tâm tu luyện, nói không chừng còn có thể sớm vào đại đạo.

Chỉ có điều, tuy trong lòng không quan tâm chuyện này, nhưng thấy thần sắc kiên nghị của vị tiểu đạo sĩ Thượng Thanh, Tinh Ngôn cũng không đành nói ra mấy lời mất hứng. Nhưng nếu không nói thì lại như mắc xương ngang cổ. Liền đó, thiếu niên lựa mấy lời dễ nghe, biểu đạt chuyện mà Điền đạo huynh muốn rất là gian nan, thậm chí chuyện này khó thành. Đáng tiếc, đối với hảo ý của y, vị Điền đạo huynh không thêm quan tâm. Nghe trong lời nói của Tinh Ngôn có ý phủ định, vị đệ tử Thượng Thanh tâm tính cố chấp này, dường như còn muốn tranh biện với thiếu niên.

Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn cũng đành chịu, tiếc cho một phen hảo tâm cảnh báo của mình bị uổng phí.

Bất quá, đã là như thế, vị Tứ Hải đường chủ của Thượng Thanh cung đành lo lắng cho sự an nguy của đệ tử trong môn, nhần nại nhắc nhở vị tiểu đạo sĩ, trong lúc chăm chú tìm bảo trên sườn núi, nhất định phải chú ý địa hình dưới chân, tránh lúc không cẩn thận thì hậu quả khó lường.

Tinh Ngôn nói thẳng lời này bởi vì y quan sát địa hình trước mặt, cho dù y là con cháu sơn thôn từ nhỏ đến lớn sống ở rừng núi, nhưng thấy địa thế dốc như thế, trong lòng cũng có chút lo sợ.

Còn vị Điền đạo huynh này, tuy thấy thiếu niên trước mắt không hiểu được suy nghĩ của mình, trong lòng có chút phiền muộn. Bất quá, nghe mấy lời nhắc nhở khẩn thiết của y, Điền Nhân Bảo trong lòng cũng rất cảm kích, thành khẩn cảm tạ. Sau đó, thì chào tạm biệt, tiếp tục tìm ở chỗ khác.

Thấy đáng về cố chấp của Điền đạo huynh, Tinh Ngôn thầm than, suy nghĩ:

"Có câu 'Trời cao không phụ người có lòng', xem ra Điền đạo huynh kiên trì như thế, nói không chừng có một ngày, thật sự tìm được một pháp bảo có uy lực cường đại!"

"Hà...không ngờ trong Thượng Thanh cung ta, cũng có người thú vị như thế".

Vừa ngẫm nghĩ, Tinh Ngôn vừa quay lại trên sơn đạo hội họp với hai thiếu nữ, trong tiếng cười vang của tiểu Quỳnh Dung, quay trở về Thiên điều nhai.

Cứ đọc sách dạy chữ như thế, ngày nhàn hạ thì đi du ngoạn, cuộc sống của Tinh Ngôn quả thật rất vui vẻ.

Đáng tiếc đó là, ngày tháng yên ả như thế, tựa hồ hiện đã tạm thời chấm dứt.

Thì ra, vị Tứ Hải đường chủ, vào một ngày bỗng nhận được thông báo trên Phi Vân đỉnh, nói trong Thượng Thanh cung ba tháng một lần tổ chức giảng kinh, lần đầu sẽ tổ chức vào ngày đầu tháng bảy. Chiều theo lệ, Tứ Hải đường chủ cũng là một "Trưởng lão" trong Thượng Thanh cung, trong buổi giảng kinh, phải giảng diễn kinh nghĩa cho chúng đệ tử hậu bối của Thượng Thanh cung.

Còn vị thiếu niên đường chủ tiếp nhận thông báo này, lúc đầu được tin, còn có chút không quan tâm. Giảng thì giảng, dù sao mấy đạo gia điển tịch này, bản thân cũng đã đọc không ít, đến lúc giảng kinh, dự tính cũng giảng giải được nghĩa lý thôi.

Chỉ có điều, khi nghĩ kỹ càng, Tinh Ngôn liền tuôn mồ hôi lạnh. Bởi vì, y đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Từ nhỏ tới lớn, bản thân chưa từng đứng nói chuyện trước ánh mắt chăm chú của rất nhiều người, càng không nói đến trường hợp chính thức thế này, đối diện với đám đông đệ tử Thượng Thanh. Phải biết, mấy đệ tử Thượng Thanh này, đều được lựa chọn rất kỹ trong thiên hạ!

"Ách...cũng không gay go thế chứ? Ta dù sao gần đây cũng đã dạy học ở Tứ Hải đường..."

Tinh Ngôn tự an ủi mình. Nhưng rất đáng tiếc đó là, sau khi nhìn qua hai nữ đệ tử, một thì trẻ con, một thì cơ khổ, trong lòng Tinh Ngôn không khỏi chột dạ. Trước mắt y bỗng hiện lên một tình cảnh đáng sợ:

Trong giảng đường rộng rãi khoáng đạt, lúc nhúc chúng đệ tử trong Thượng Thanh cung. Còn vị Đường chủ Tứ Hải đường, đứng trước mặt chúng nhân, vốn phải đỉnh đạc giảng giải, nhưng bất hạnh đó là, dưới ánh mắt chăm chú của mấy trăm thanh niên tài tử trong Thượng Thanh cung, thì một chữ cũng không thốt ra được, chân lão đảo, miệng ấp úng, chỉ đành lộ cái xấu trước mặt mọi người!

"Phải làm thế nào là tốt đây?"

Sau hơn hai tháng vào La Phù sơn, thiếu niên đã gặp "Nguy cơ" thứ nhì của mình...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 95: Sương Địch Khoái Lộng, Chuyển Hợp Hồ Long Chi Ngâm(I).

"Mặc kệ, cứ thuận theo tự nhiên. Có lẽ đến lúc tình hình cũng không gay go như thế".

Thiếu niên tự an ủi như thế, nỗ lực giúp bản thân trấn tĩnh.

Chỉ có điều, tự an ủi mình như thế, lại dường như không mang lại nhiều hiệu dụng. Mỗi khi tưởng tượng tình trạng xấu hổ miệng há lưỡi đơ ở giữa đại sảnh rộng lớn đông người, Tinh Ngôn liền thấy vài phần hoảng loạn bất an trong lòng. Đương nhiên, ngoài việc lo lắng này, thiếu niên cũng có vài phần không cam lòng.

Suy cho cùng, Thượng Thanh cung không thể so với đường phố Nhiều Châu được. Nếu ở một nơi trang trọng như thế mà lộ cái xấu, cho dù mọi người không quan tâm đến, nhưng dù sao thân phận của mình cũng là Đường chủ Tứ Hải đường, nếu như chuyện mặt mặt này truyền ra ngoài, không chỉ mình không còn mặt mũi, mà thanh danh của Thượng Thanh cung, e cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

"Ai, Linh Hư chương môn không biết vì sao lại có chấp như thế, nhất định phải bắt ta giảng diễn ở Giảng kinh hội".

Thiếu niên không ngừng than oán trong lòng.

Còn hai nữ nhi trong đường, vẫn không biết tí nào về nỗi lo đang cuộn thắt trong lòng Đường chủ của mình, sinh hoạt vẫn như bình thường:

Khấu Tuyết Nghi tuân tự làm việc dọn dẹp trong Tứ Hải đường từ sáng đến tối, tiểu Quỳnh Dung thì nhảy nhót chơi đùa với mấy con chim trong Tụ Vân đình. Tiểu nữ oa này, từ sau khi nghe xong cổ sự "Ấu điều vong cơ", rất có hứng thú với chuyện vui đùa cùng chim. Việc chơi đùa với lũ chim trên Thiên điều nhai, đã trở thành trò tiêu khiển yêu thích nhất của cô nhóc.

"Hả?"

Nhìn tiểu Quỳnh Dung thân mật tung tăng với mấy con chim, trong lòng Tinh Ngôn tựa hồ có máy động, giống như có một đạo linh quang đột nhiên xoẹt qua trong đầu, mọi sầu muộn mấy ngày này đều ẩn ước như biến mất, hết như đã nhìn thấy một cách cứu vãn.

Lúc ý nghĩ này vừa xuất hiện thì có chút mơ mơ hồ hồ, lúc ẩn lúc hiện trong đầu. Đợi khi ngưng thần tập trung suy nghĩ, cách phá giải dường như có thể làm được vừa mới xuất hiện, dần dần trở nên rõ ràng trong đầu Tinh Ngôn:

"A, tuy chuyện này tựa hồ có chút quái đản. Nhưng theo tình thế hiện tại, tạm thời cũng chỉ đành như thế".

Ngắm mấy bùm mây lơ lửng trên trời, vị thiếu niên đường chủ trong lòng đã định chủ ý:

"Còn cách Giảng kinh hội bốn năm ngày nữa, chuyện này không thể chậm trễ, tối nay phải tiến hành thôi!"

Chuyện phiền khổ sầu muộn mấy ngày nay, một khi đã phá giải, tự nhiên khiến tâm tình của người ta biến thành hết sức sáng khoái.

Hiện tại, vị Tinh Ngôn ca ca của Quỳnh Dung, đã xóa sạch vẻ sầu khổ trên mặt mấy ngày này, mặt mày hớn hở, gia nhập đội ngũ của tiểu Quỳnh Dung, cùng nó chơi đùa với mấy con chim núi lông vàng, lông xanh.

Quỳnh Dung thấy đại ca ca mấy ngày nay ít nói chuyện, hiện tại lại nguyên ý chơi đùa với mình, tự nhiên hết sức vui mừng, hứng trí bộc phát. Không bao lâu, trên vuông đá Thiên điều nhai, đã thấy cô nhóc tung tăng, y phục phát phới nhảy múa.

Đến tối hôm ấy, trăng cong như cung, sao trời chi chít, chính là một đêm giữa hạ trong vắt. Sau khi dùng cơm, Tinh Ngôn ở trong Tứ Hải đường, triệu tập tất cả thành viên bản đường, trình trọng tuyên bố kì sự:

"Vi chuẩn bị cho buổi Giảng kinh hội vào đầu tháng tới, sau khi nghiêm túc suy xét, bản đường chủ quyết định, tối nay ta sẽ ở trên vuông đá, làm một buổi giảng diễn thử".

Không ngờ tới, tuyên cáo nghiêm túc của vị Tứ Hải đường chủ vừa mới nói được một câu. liền bị người nghe xen ngang:

"Hi...hay quá hay quá! Quỳnh Dung cùng Tuyết Nghi tỷ tỷ được dịp cùng xem ca ca diễn luyện rồi!"

"Ặc ặc!"

Thiếu niên vừa tiến vào trạng thái diễn giảng, bị người nghe quá khích phát ngôn ngắt ngang, thì có chút dở khóc dở cười. Liền đó chỉ đành cải biến bài viết soạn sẵn, bỏ qua một đoạn văn từ giới thiệu, vào thẳng vấn đề:

"Quỳnh Dung muội muội à, là thế này, đầu tháng tới trong Giảng kinh hội ở Sùng Đức điện, nghe Đường chủ ca ca của muội giảng diễn, không chỉ là hai người các người. Nơi đó còn có rất nhiều người khác, cùng nghe ca ca diễn thuyết".

"Oa! Nhiệt náo như thế càng hay..."

"Ách..."

Đến lúc này, tuyên cáo chính thức mà vị Tứ Hải đường chủ dày công chuẩn bị, đã hoàn toàn thất bại. Xem ra thân phận đường chủ này không có tác dụng gì, Tinh Ngôn chỉ đành xuất ra quyền uy ca ca, giải thích đại với Quỳnh Dung cho qua chuyện:

"Ai, náo nhiệt thì náo nhiệt, bất quá đối với ca ca mà nói thì thật không phải chuyện chơi. Bởi vì ca ca trước giờ chưa từng đứng nói chuyện trước nhiều người như thế, vì vậy, cần diễn luyện thử để chuẩn bị".

"Vậy tối nay ca ca mời rất nhiều người đến sao?"

"A...ca ca nào có bản lĩnh tìm được nhiều người đến nghe! Vì thế, tối nay ta nghĩ ra một biện pháp linh hoạt khác, không biết hiệu quả có được như thế không?".

Nghe ngữ khí câu nói cuối cùng, hình như bản thân thiếu niên đối với hiệu dụng của phương pháp linh hoạt này, cũng không mấy nắm chắc.

"Là cách gì vậy?"

"Là...Kì thật ta cũng không biết phải nói làm sao, bất quá chút nữa các người có thể chứng kiến, chỉ là,"

Phần sau của câu này mới là điểm mấu chốt mà thiếu niên định nói:

"Nói đến, cách này có thể có chút kinh người, vì vậy hai người nhất định phải trốn ở trong nhà, mặc cho bên ngoài phát sinh chuyện gì, cũng ngàn vạn lần không được ra mặt. Quỳnh Dung, lời của ca ca, muội nhất định phải nghe!"

Thấy tiểu Quỳnh Dung nhép miệng, dường như có chút dị nghị đối với quyết định của mình, Tinh Ngôn liền nghiêm giọng thêm một câu.

Thấy dáng vẻ nghiêm trang của ca ca, Quỳnh Dung chỉ đành im lặng, ngoan ngoãn gật gật đầu. Khẩu Tuyết Nghi ở bên tự nhiên cũng lên tiếng đáp vâng. Thấy hai người nữ đều đồng ý, Tinh Ngôn lúc này mới yên tâm, chuyển thân đi ra cửa.

Không bao lâu, Quỳnh Dung và Khẩu Tuyết Nghi đang ngây ngốc trong nhà, bỗng nghe trên vuông đá ngoài nhà, đang có một làn sáo âm du dương cất lên.

"Ca ca thổi sáo chi vậy?"

Quỳnh Dung không hiểu, đưa mắt nhìn qua Khẩu Tuyết Nghi bên cạnh.

Chỉ bất quá, điệu khúc sáo đang ngân nga ngoài song chuyển qua vài điệu, hai người trong nhà, mới cảm thấy có chút dị dạng:

Thì ra, bọn họ dần dần phát hiện, sáo khúc thiếu niên thổi tối nay, nghe không du dương uyển chuyển như thường ngày, hiện tại sáo khúc này, tuy vẫn nghe trầm bổng, nhưng dồn dập sắc bén, chấn động màn nhĩ người nghe. Giữa các điệu chuyển, tựa hồ phảng phất một khí thế khảng khái hùng hồn, kích động lòng người nghe.

Hai vị thiếu nữ trong ngôi nhà đá, lần đầu nghe Tinh Ngôn thổi khúc điệu hùng tráng như thế, hai người đều không ngờ, vị thiếu niên bình thường luôn hòa ái thân thiết, lại có thể tấu lên điệu sáo khảng khái tự do phóng túng như thế! Hơn nữa, khúc điệu cuồng dã này truyền vào tai người, tựa hồ sinh ra một loại ma lực đặc biệt, khiến tâm hồn người dao động, dường như muốn hướng đến nơi phát ra tiếng sáo, nhảy múa, bãi phục...

Tiếng sáo nhịp hờn đoạt phách phát ra từ cây sáo ngọc Thần Tuyết của thiếu niên, vang vọng trên các vách đá Thiên điều nhai, dồn dập trong núi non chập chùng của La Phù động thiên, quện vào mây xanh, khuếch trương theo gió. Chính là:

Động hạc trên trời, kinh rỗng đáy bể!

Sáo khúc nhịp hờn đoạt phách xộc vào tai khiến Quỳnh Dung cũng kích động tâm tình. Nhưng thần sắc trên mặt nó, vẫn hết sức bình thường. Còn Khẩu Tuyết Nghi bên cạnh nó, thì có chút bất đồng, gò má vốn trắng nõn của nàng, dưới ánh trăng chiếu qua song cửa, tựa như biến thành trắng toát. Theo tiếng sáo trầm bổng lúc cao lúc thấp, hai mắt của Tuyết Nghi cũng dần dần mờ màng, lơ mơ như không thể tự kiềm chế.

Ngay lúc hai nữ nhân ở trong nhà ý động thần dao, tiếng sáo như có ma lực đó, lại đột nhiên im bặt.

"Úy? Ca ca không phải nói muốn diễn luyện giảng kinh sao?"

Phản ứng đầu tiên của Quỳnh Dung, chính là đẩy cửa sổ, nhìn ra ngoài tìm thân ảnh của Tinh Ngôn ca ca.

Vừa nhìn ra thì thấy nữ nhi này la hoảng một tiếng, sau đó như một trận gió lốc ủa ra khỏi nhà!

Còn vị Khẩu Tuyết Nghi, vừa mới định thần lại thì bị hành động quái dị của tiểu nha đầu dọa giật nảy người. Đang lúc nghi hoặc, Khẩu Tuyết Nghi quay mặt nhìn ra song cửa, vừa nhìn liền thất kinh hồn vía!

Thì ra, nhân ánh trăng sáng, Tuyết Nghi thấy rất rõ, trên vuông đá ngoài nhà, hiện tại đang lúc nhúc đã thú trong núi. Trong đám dã thú, có không ít loài hung mãnh như hổ, báo...

Hiện tại, mấy con hổ, báo, gấu, bi, tê giác, nai, hươu, chồn, cáo, đang gầm gừ gào rít, hoặc ngồi xổm hoặc nằm, hoặc đứng hoặc nửa nằm nửa ngồi, chật ních cả vuông đá rộng lớn trước Tứ Hải đường.

Càng ngoài ý liệu của Tuyết Nghi đó là, đám dã thú trong núi đang chìm mình trong ánh trăng, vô luận là tính tình hiền lành như hươu, nai, hay tính tình hung bạo như hổ, báo, hiện đều ngoan ngoãn chen chúc nhau trên vuông đá, ngó ngàng trước mặt vị thiếu niên đang vuốt ve cây sáo. Thỉnh thoảng có mấy tiếng gầm gừ, khinh khật theo gió truyền đi.

Tạm không nhắc Tuyết Nghi đang thất kinh trong lòng, lại nói vị Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn, thì ra lúc chiều hành động chơi đùa với lũ chim của tiểu Quỳnh Dung đã gợi ý cho y, giúp y nghĩ đến chuyện triệu tập đủ loại thú đóng thế người nghe, đến nghe y diễn giảng!

Còn phương pháp triệu tập bách thú, chính là thần khúc "Thủy long ngâm". Cũng giống pháp môn "Bách điều dẫn" dẫn dụ chim của y, đều là trong thần khúc, thể hiện nguyên lý âm dương ngũ hành, sau đó diễn tả khúc ý triệu dẫn bách thú đến.

Chỉ có điều, chỗ khác với "Bách điều dẫn", sáo khúc triệu tập bách thú "Thủy long ngâm", phải có sự phụ trợ của Thái hoa đạo lực, mới có thể tấu hết khúc ý.

Tự nhiên, "Thủy long ngâm" ngoài khả năng nhiếp phục quần thú, còn có thể dẫn động thiên lôi sấm sét, lần trước trải qua giáo huấn kinh hiểm trên Mã Đề sơn, Tinh Ngôn đến hiện tại vẫn không dám thử lại. Tối đa cũng chỉ dám thổi theo sự sắp xếp mới của bản thân, khúc lực sáo khúc đều nằm trong phạm vi khống chế của bản thân.

Tuy bài nhạc đã cải biên như thế, hiệu dụng pháp thuật cũng giảm đi nhiều, so với bản "Thủy long ngâm" nguyên thủy thì không thể sánh bằng. Bất quá, sáo khúc vừa thổi cũng có ưu điểm của nó, đó là: an toàn, vừa sức!

Còn vị thiếu niên thành công dẫn dụ bách thú đến, đang có chút dương dương đắc ý, có chỗ không biết đó là, mấy cái hiệu dụng dẫn chim dẫn thú này,

tuy cũng hết sức thần kì, nhưng nếu so sánh với năng lực sau khi bản thân thấu hiểu nghĩa lý, thì mấy pháp môn cụ thể này chẳng đáng nhắc đến.

Lại nói vị thiếu niên vừa thành công dẫn dụ đủ số lượng thính giả, hài lòng thu sáo, đành hắng mấy cái, đang định bắt đầu giảng diễn thì đột nhiên thấy tiểu Quỳnh Dung vốn đang ở trong nhà, hiện đang vừa chạy vừa la lao tới. Trong lúc nhảy đến, vẫn không quên oán trách Tinh Ngôn:

"Ca ca, chuyện vui như thế, lại không cho Quỳnh Dung chơi cùng..."

"..."

Câu khiển trách đã đến miệng Tinh Ngôn, chỉ đành nuốt lại!

Hiện tại, vị tiểu Quỳnh Dung đã trở thành nữ đệ tử của ca ca một thời gian, đang tung tăng xuyên qua đám dã thú chập nhích trên vương đài, trong miệng lẩm nhẩm thứ ngôn ngữ mà người khác không hiểu, xem dáng vẻ dường như đang sắp xếp lại vị trí của đám dã thú đó.

Khiến người khác kinh ngạc đó là, chỗ nào tiểu nữ oa này đặt chân đến, không ít dã thú thân thể to lớn, tướng mạo hung mãnh, đều dường như biến thành chó mèo ngoan ngoãn nuôi trong nhà, thần thái cử động hết sức kính sợ, theo sự chỉ huy của tiểu thiếu nữ, khẩn trương di động thân hình đến vị trí được chỉ định.

Sau khi bận rộn một hồi, tiểu nữ oa Quỳnh Dung giống như vừa hoàn thành một đại nhiệm vụ, tung tăng nhảy lên trước đám dã thú, hai chân xếp bằng ngồi xuống trên đá. Sau đó đưa tay quạt mồ hôi đầy trán, dáng vẻ giống như mỗi khi luyện chữ hàng ngày, lạnh lợi nhìn thiếu niên trước mặt đang mất tròng miêng há, nói:

"Ca ca, bọn chúng đã ổn định, có thể bắt đầu diễn giảng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 96: Hoa Vũ Linh Loạn, Tội Thị U Tình Nan Thổ(I).

Đối diện đám dã thú đông nghịt trên vương đài, nhìn mất thú âm u chớp chớp, Tinh Ngôn bất giác có chút kinh hoàng thất thố, trong đầu cứ nghĩ tới nghĩ lui, không biết nói gì thì tốt, nhất thời không thể lên tiếng.

"Quả nhiên diễn luyện rất cần thiết!"

Xem tình hình này, nếu bản thân không qua diễn luyện, thì cho dù chuẩn bị nội dung giảng kinh tốt đến đâu, e rằng dưới ánh mắt chăm chú của chúng nhân trên Giảng kinh hội, kết quả cũng chẳng khác gì hiện tại.

Cái này e rằng chính là ứng với câu "Nói dễ làm khó".

"Được, bắt đầu từ lúc này, chính thức diễn luyện!"

Thiếu niên thở khi một hơi rồi hít sâu vào, trấn định tâm thần, Tinh Ngôn hướng mình về phía đám sơn thú đang nằm ngồi trật tự trước mặt. Đặc biệt, thiếu niên ép ánh mắt của mình phải nhìn thẳng vào mất thú lấp lánh trong màn đêm.

"Úi, lão hổ đó, khắp người trắng loáng, chắc chính là "Hàn thú" ghi chép trong cổ tịch quá?"

"A, còn con hồ li trong xô kia nữa, cũng toàn thân tuyết bạch, đúng chính là loại thú "Tỳ" rồi (Tỳ chỉ loại thú lông rất trắng)".

"Không ngờ sơn thú lông trắng ở đây còn không ít. Con bạch báo ngồi chỗ kia còn hiếm thấy hơn nữa. Bạch báo phải ứng với gì đây...đúng rồi, chắc là "Mô!"

"Mấy con sơn thú tuyết bạch này, nơi khác rất ít khi thấy. Xem ra La Phù động thiên này, quả nhiên là thần tiên động phủ, trân cầm dị thú thật không ít!"

"A...tiểu nữ oa này, vốn phải là gì đây?"

Quét mắt sơ qua, ánh mắt nhìn đến tiểu Quỳnh Dung đang ngồi trước bày thú, trong đầu Tinh Ngôn không khỏi dâng lên ý nghĩ này. Chỉ đáng tiếc, trong diễn tịch bách gia chưa từ mà y đã đọc, dường như không có ghi chép chuyện này.

Một phen suy nghĩ lung tung đã giúp người phải giảng kinh này trấn định không ít. Thiếu niên ban đầu hoảng loạn trước chúng thú, hiện đã bình tĩnh rất

hiều.

"Khắc khắc!"

Đằng hắng mấy tiếng, trấn định tâm thần, Tinh Ngôn cuối cùng cũng bắt đầu diễn giảng kinh nghĩa đạo gia mà y đã chuẩn bị trước.

Lúc đầu, khi ánh mắt Tinh Ngôn nhìn xuống đám thú trước mặt, vẫn còn không được tự nhiên, giảng diễn cũng ấp a ấp úng, ngập ngừng khục khặc. Bất quá, qua một hồi, y đã tìm được một vài mấu chốt.

Hiện tại, Tinh Ngôn cố ý không dời ánh mắt đi, nhưng không nhìn vào mắt thú nữa mà nhìn chăm chăm vào chòm lông trên đầu chúng. Cứ như thế quá nhiên trong lòng không còn bị phân tâm, có thể tập trung tâm trí cho việc diễn giảng.

Thế là, vị giảng kinh nhân này càng giảng càng lưu loát, dần dần tiến vào cảnh giới bên cạnh không người. Đạo gia kinh nghĩa trong miệng cũng như nước chảy hoa trôi, ào ào tuôn ra không chút ngập ngừng.

Kinh nghĩa mà lúc này thiếu niên đang giảng diễn, chủ yếu là đạo gia kinh điển mà bình thường y ở trên Thiên điều nhai nghiền cứu. Trong lúc tuyên giảng, còn kèm theo vài pháp môn luyện khí trong "Thượng Thanh kinh". Thượng Thanh kinh là giáo điển căn bản của Thượng Thanh cung, đến lúc Giảng kinh hội, thế nào cũng có đề cập đến.

Còn hiện tại khi giảng đến mức hưng phấn, thiếu niên lại không nhịn nổi đem mấy đạo lý "Âm chi hỗn độn", "Phụ chi hỗn độn" y vừa lĩnh hội được, diễn thuyết thao thao bất tuyệt. Mấy ý nghĩ này, trước giờ chỉ nằm trong đầu của y, chưa từng nói ra miệng. Đây là lần đầu tiên y có cơ hội lớn tiếng tuyên giảng ra, lập tức khiến y cảm thấy hết sức khoan khoái, không khỏi hoa chân múa tay. Buổi diễn giảng này, quả là hết sức sống động!

Ngay khi Tinh Ngôn diễn giảng, tiểu Quỳnh Dung ngồi trước mặt y, cũng không kè là nghe hiểu hay không hiểu, chỉ ngồi đó ngửa mặt lên, hai mắt nhấp nháy, tia mắt tập trung vào người Tinh Ngôn ca ca đang thao thao bất tuyệt đằng trước.

Còn vị Tinh Ngôn ca ca của nó cứ nhìn vào chòm lông trên đầu chúng thú, lại không chú ý thấy, trong đám thú vốn phải mơ hồ không biết gì, lại có không ít đôi mắt thú đang lấp lánh thần thái kì dị, giống như tiếp thu được gì đấy!

Thế là, trên Thiên điều nhai yên tĩnh, bên cạnh Tự Vân đình, xuất hiện một tình cảnh kì dị thế này:

Dưới ánh trăng sáng phủ xuống, đang có một thiếu niên mặt mũi sáng sủa, đối diện với hơn trăm con dã thú ngồi nằm trật tự, ưỡn ngực hiên ngang, lớn giọng tuyên giảng đạo gia chân nghĩa. Còn đám sơn thú hung mãnh vốn hung hăng can rờ, hiện lại biến thành hiền lành ngoan ngoãn ở trước mặt thiếu niên, tựa như học trò đang chú tâm nghe thầy giảng bài.

Lúc ấy, trăng cong như cung, bốn bề gió thổi lá khua...

Ngay lúc Tinh Ngôn đang giảng hùng hực khí thế, phía sau đám thú có một con chó rừng, có lẽ do duy trì tư thế ngồi quá lâu, có chút khó chịu, không nhận được đối tư thế ngồi, gừ gừ mấy tiếng.

Trong âm thanh giảng bài vang vang của Tinh Ngôn, mấy tiếng chó gừ quả thật nghe rất chói tai.

Vừa nghe có tiếng gừ gừ quái lạ, thiếu niên hơi ngạc nhiên, liền dừng lời lại.

Bất quá, còn không kịp để y xem thử là chuyện gì, thì đã thấy ngay chỗ cát lên tiếng gừ quái dị đó, đang có mấy con mãnh thú hồ báo, chọt co mình đứng lên, trong miệng gậm gừ, móng vuốt cào cào trên mặt đất, nhất tề áp tới chỗ con chó rừng đó.

Con chó rừng gây nhiễu trật tự giảng đường, bị bức đến không ngừng thối lui về sau, miệng rít lên mấy tiếng sợ hãi, bất ngờ chuyển thân nhắm chỗ trống chạy như điên xuống núi.

Thấy con chó rừng đó đã chạy, mấy con hồ báo cũng không đuổi theo, chỉ im lặng quay lại vị trí trước đây của mình.

Thấy tình hình vậy, Tinh Ngôn rất kinh ngạc:

"Không ngờ đám dã thú này lại thông nhân tính đến thế!"

Ý nghĩ này vừa dâng lên, Tinh Ngôn liền có cảm giác không còn có thể cho rằng chỉ có mình bản thân giảng diễn nữa. Nhìn chúng thú đang lắng nghe, Tinh Ngôn sau khi suy ngẫm một chút, thì đem một vài đạo lý dạy bảo người không thuộc kinh nghĩa đạo gia, tóm tắt giảng qua một lần.

Bất tri bất giác, trăng đã lên giữa trời.

Thấy thời gian đã trễ, vị Tử Hải đường chủ của Thượng Thanh cung, tuyên bố kết thúc buổi diễn luyện giảng kinh kì dị này.

Khi quần thú tan hàng, tiểu nữ oa Quỳnh Dung không ngừng bận rộn ở cổng, dáng vẻ hết như chủ nhân tiễn khách.

Nhìn thần thái cao hứng của tiểu hài nhân, Tinh Ngôn không khỏi suy đoán trong đầu:

"Dáng vẻ này của tiểu Quỳnh Dung, chẳng khác gì mỗi buổi chiều lúc tiễn bọn chim đi...Tiểu nữ hài này, không phải lại ở đó nhắc nhở bọn sơn thú, nói

mấy lời kiểu như 'Nhớ lần sau lại đến nghe giảng kinh với Quỳnh Dung' chứ?"

"Ài, hôm nay giảng diễn, quả thật là có chút chưa tận hết ý. Trước khi đến Giảng kinh hội, phải thử thêm một buổi nữa, cố gắng cho thật lưu loát".

Đang suy nghĩ lung tung, bên tai bỗng nghe được một thanh âm, khẽ khàng hỏi:

"Trương đường chủ, vì sao phải đem kinh nghĩa đạo gia trong Thượng Thanh cung, giảng cho mấy dã thú đó nghe?"

Tĩnh Ngôn nghe tiếng quay đầu, phát hiện người vừa phát thoại, chính là Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương. Hiện tại, trong ánh trăng vàng, Tĩnh Ngôn nhìn rất rõ, Khấu Tuyết Nghi nhướn chặt đôi mày, trên gương mặt xinh đẹp đầy rẫy thần tình nghi hoặc không hiểu.

"Khà...không giấu Khấu cô nương, đây là ta tập diễn luyện giảng kinh để chuẩn bị cho buổi Giảng kinh hội vào đầu tháng tới!"

Lúc nói lời này, Tĩnh Ngôn có chút dương dương tự đắc. Rõ ràng y vì bản thân có thể nghĩ ra một cách linh hoạt như thế mà cảm thấy hết sức đắc ý.

Chỉ có điều, lời giải thích quá đơn giản của y, lại dường như chưa giải được nghi hoặc của Khấu cô nương. Chỉ nghe Khấu Tuyết Nghi tiếp tục nói:

"Mấy giáo nghĩa Thượng Thanh này, tiểu nữ nghe quả thật là tinh diệu phi thường, vô cùng quý báu, Đường chủ vì sao đem đạo lý kinh nghĩa trong giáo ta, dễ dàng giảng cho bọn thú nghe như thế? Bọn chúng là dị loại mà..."

Lúc hỏi chuyện, thân hình Khấu Tuyết Nghi hơi rung động, dường như có chút kích động.

Bất quá, Tĩnh Ngôn không có chú ý đến điều này. Nghe Khấu Tuyết Nghi hỏi như thế, y chỉ mỉm cười đáp:

"Cái gọi là 'Đạo', là đạo của trời, không phải của người. Tĩnh Ngôn đâu thể vì cố kỵ bọn chúng là dị loại mà giấu diếm chứ!"

Suy nghĩ này của Tĩnh Ngôn đã ấp ủ trong đầu của y rất lâu rồi. Từ khi y trên sơn đạo ở La Dương, sau khi bắt đầu đi phải chia tay Quỳnh Dung, vị tân nhiệm đường chủ Tứ Hải đường này, đối với việc phân biệt người, yêu, luận điểm về dị loại, đã chẳng thêm quan tâm. Thậm chí, còn phản ứng mãnh liệt với mấy quan niệm dạng vậy.

Còn hiện tại, y cùng Quỳnh Dung đã ở cùng nhau khá lâu, rất là thương yêu vị tiểu muội muội dị loại này, sớm đã đem mấy cái quan niệm kiểu "Không phải tộc ta"...vứt bèn đi hết. Do đó, đối với việc đem nghĩa lý đạo gia, pháp môn luyện khí giảng cho sơn thú dị loại nghe tới nay, Tĩnh Ngôn cũng chẳng để trong lòng. Thậm chí, lúc y quyết định diễn luyện giảng kinh thế này, cũng chẳng hề nghĩ qua điểm này. Hiện tại nghe Tuyết Nghi hỏi, Tĩnh Ngôn mới nghĩ đến.

Còn nội dung giảng kinh, Tĩnh Ngôn thấy những thứ giảng giải tới nay, cũng chẳng phải là tàng kinh bí kỹ gì của Thượng Thanh cung, đại đa số đều là lý giải về diễn tịch đạo gia của y, giảng ra cũng không có gì không ổn.

Lúc vị thiếu niên đường chủ vừa kết thúc "Giảng kinh", giải thích xong nghi hoặc cho Khấu Tuyết Nghi, chuẩn bị đi gọi Quỳnh Dung quay vào nhà, thì bất thình lình, chỉ nghe một tiếng "Chát" vang lên, trên mặt y đã bị trúng một cái tát rất rát!

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, thiếu niên lúc đầu chưa kịp phản ứng. Qua một hồi mới cảm giác được gò má mình rất buốt, lúc này Tĩnh Ngôn mới ý thức được:

Vị cô nương Khấu Tuyết Nghi bên cạnh y, vừa vung tay tát y một cái rất mặt!

Chỉ có điều, sau khi y có phản ứng, thì không dám tin đây là sự thật. Bởi vì, vị Khấu cô nương Khấu Tuyết Nghi này, bình thường lúc nào thần thái cũng yếu điệu, yếu ớt, thái độ đối với y cũng hết sức cung kính!

"Vì sao Khấu Tuyết Nghi lại đột nhiên tát ta? Ta vừa rồi có nói gì sai đâu?"

Ngay lúc vị Tứ Hải đường chủ đang mơ mơ hồ hồ kinh nghi bất định, chuẩn bị lên tiếng chất vấn, thì thấy người vừa tát mình, nước mắt đã chảy ràn rụa...

Dưới ánh trăng thấy rõ người vừa rơi lệ đó, tuy khóc không thành tiếng, nhưng biểu hiện còn đau khổ hơn lúc khóc bình thường. Trong ánh trăng lạnh lẽo, nước mắt đã bết bết khắp mặt nàng, toàn thân không ngừng run rẩy.

Tạm không nhắc thiếu nữ rơi lệ như mưa cùng thiếu niên đang mơ hồ chẳng hiểu, lại nói đến tiểu Quỳnh Dung vừa tiễn chúng thú đến nghe kinh về, nghe đằng sau có âm thanh khác lạ, liền vội chạy đến xem đã phát sinh chuyện gì.

Chỉ là, khi đến nơi xảy ra chuyện, tiểu cô nương lại không lên tiếng hỏi, chỉ đặt tay lên cằm, đi vòng quanh hai người mấy vòng, quan sát Tĩnh Ngôn ca ca tay đang ôm má, cùng Khấu tỷ tỷ mặt lệ nhạt nhòa, dáng vẻ như đang khẩn trương đánh giá tình trạng trước mặt, tận lực suy đoán chân tướng sự thật.

Ngay khi vị ôm cái má rất buốt, bị tiểu nữ oa ó nhìn đến phát ngượng, chuẩn bị lên tiếng, thì thấy tiểu nữ oa đi vòng vòng cuối cùng đã ngừng lại, dùng thanh âm trẻ con nghiêm túc tuyên bố:

"Ca ca! Nhất định là huynh khinh bạc Tuyết Nghi tỷ tỷ!"

Lúc nói đến hai chữ "Khinh bạc", tiểu nữ oa này còn đặc biệt nhấn mạnh.

"Ta không có!"

Người vừa bị tiểu Quỳnh Dung mắt sáng như điện giám định là thứ khinh bạc, lập tức nhận không nổi liền phát ngôn biện hộ cho mình.

Bất hạnh đó là, vận đạo của thiếu niên tối nay thật tệ, mọi giải thích của y dường như đều sinh ra tác dụng phụ. Lúc lời của y vừa dứt, thì thấy tiểu Quỳnh Dung ở trước mặt vỗ tay cười nói:

"Hi hi... vậy thì đúng rồi. Trước đây mấy tên khinh bạc phụ nữ trên đường, sau khi làm đều nói như thế cả!"

"Ách!..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 97: Thanh Dạ Văn Địch, Mộng Tùy Tam Canh Hoa Lạc.

"Tuyệt Nghi cô nương, không biết vì sao tức giận?"

Thấy Khấu Tuyệt Nghi khóc lóc thảm thiết như thế, Tinh Ngôn cũng không rảnh tranh cãi với Quỳnh Dung, lo lắng xuất ngôn hỏi.

Chỉ có điều, nghe hỏi thế nhưng Khấu Tuyệt Nghi không hề đáp lời, chỉ càng khóc dữ dội, nước mắt tuôn trào kèm theo tiếng nấc nghẹn ngào.

"Vì sao Khấu Tuyệt Nghi đột nhiên biến thành bi ai như thế?"

"Đúng rồi, nhất định là vì duyên có đó! Ai, làm sao lại quên mất chuyện này!"

Tinh Ngôn nghĩ nhanh, cảm thấy bản thân đã đoán được nguyên nhân chân chính của sự việc.

"Xem tình hình thế này, ta phải khuyên một chút mới được".

Lập tức, Tinh Ngôn dùng khẩu khí hòa ái nhất, khuyên giải Khấu Tuyệt Nghi:

"Tuyệt Nghi cô nương, ta biết cô bởi vì gia trung bất hạnh nên rất thống hận yêu vật dị loại, do đó thấy đêm nay ta giảng kinh cho đám sơn thú nghe thì thấy nặng nề, chuyện này cũng là thường tình thôi".

Nói đến chỗ này, Tinh Ngôn lại cảm giác má mình nóng rát. Trong lòng cười khổ nhưng vẫn tiếp tục nói:

"Tuy nói chuyện này là thường tình, nhưng theo ta nhận xét, cô nương suy nghĩ như thế, kì thật có chút hơi thiên kiến. Ta thấy, tinh linh tu luyện thành hình ở chốn sơn dã, thật sự làm ác e rằng chỉ là thiểu số".

Cũng không biết liệu có phải tác dụng tâm lý hay không, lúc này Tinh Ngôn lên quan sát thần tình của Khấu Tuyệt Nghi, thì phát hiện trong đôi mắt đang nhòe nhoẹt nước, đã có chút bình tĩnh lại.

Tức thì, người khuyên giải sĩ khí tăng cao, vội cùng cố tinh thần, tiếp tục êm ái khuyên nhủ:

"Chính vì như thế, ta cảm thấy dường như không thể vì chúng ta thấy vài yêu vật tác ác thì cho rằng toàn bộ dị loại tinh linh trên thế gian đều là thứ yêu tà. Cũng giống như, trong loài người chúng ta, thế nào chẳng có kẻ xấu người tốt. Nếu nghĩ như thế, há chẳng phải loài người chúng ta cũng chẳng có người tốt sao?"

Nói đến đây, Tinh Ngôn chợt động tâm, nhớ đến lúc Khấu Tuyệt Nghi luyện chữ đọc sách hàng ngày, đối với học vấn của y về kinh sử rất là hâm mộ... Nghĩ đến điểm này, thiếu niên liền dẫn dắt cổ ghi chép trên diên tịch để tăng cường sức thuyết phục cho mình:

"Trong tiên thánh kinh có nói, các vị như Thánh Hoàng, Phục Hi, Nữ Oa, Thần Nông, Hạ Hậu ở thời thượng cổ, không phải là thân rắn mặt người, thì cũng là đầu trâu mũi hổ, tất cả đều chẳng phải người, nhưng đều có đức đại thánh, được vạn dân hậu thế chúng ta ngưỡng mộ. Còn như Hạ Kiệt, Ân Trụ, Lỗ Hoàn, Sở Mục, tuy sinh là người nhưng lại có lòng dạ thú vật. Có thể thấy, việc phân biệt thiện ác chính tà, không thể chỉ căn cứ vào tướng mạo hình hài!"

Nói đến đây, vị thiếu niên thẳng thắn khuyên nhủ vui mừng phát giác, người thiếu nữ vừa khóc như mưa trước mặt mình, hiện tại từ từ ngưng khóc, bình tĩnh lắng nghe, tựa hồ chú tâm suy nghĩ lời của mình, thỉnh thoảng chỉ còn nghe một hai tiếng thút thít.

"Khà...xem ra mấy lời tận gan ruột của ta đã nhanh chóng giải khai nút thắt trong lòng của Khấu cô nương! Hà, ta phải nhân lúc này, tranh thủ tiêu trừ triệt để ức chế trong lòng Khấu cô nương!"

Thiếu niên được sự cổ vũ, quên luôn đau đớn trên mặt, chuẩn bị lấy thí dụ sinh động của bản thân, triệt để xóa bỏ ý nghĩ cố chấp trong đầu Tuyết Nghi. Chỉ nghe Tinh Ngôn khẩn thiết nói tiếp:

"Do đó, tuy lần trước ta xem tắng thân vào miệng Xà yêu, nhưng không hề vì chuyện đó mà xem toàn bộ tinh linh cảm thụ trong núi là kẻ địch, vì vậy tới nay,"

Vừa nói đến chỗ này, vị thiếu niên vốn cho rằng sắp đại công cáo thành kinh ngạc phát hiện, người thiếu nữ đã sắp ngừng khóc, lại đột nhiên khóc lớn lên, hai tay che mặt, quay người lao đi!

"A! Không hay! Chẳng lẽ muốn lao vào vách đá?"

Không ngờ Khấu cô nương đáng vẻ yếu đuối, lực khí lại không yếu, Tinh Ngôn trong lúc bất ngờ không kịp kéo, mắt liền thấy Khấu Tuyết Nghi khóc như mưa rào, ở trước mặt mình xoay người lao bắn đi!

Bất quá, khiến thiếu niên cảm thấy khá nhẹ nhõm đó là, Khấu cô nương không hề đâm đầu vào vách đá mà chỉ lao mình chạy vào trong nhà.

Nghe tiếng cửa đóng "Sầm" vang lên, Tinh Ngôn cười khỏ, trong lòng than thở không thôi:

"Xong rồi, thật là sơ ý! Tự nhiên lại nhắc đến hai chữ "Xà yêu" khiến Khấu cô nương bị kích động tâm tình chi vậy trời..."

"Vốn đã gần thuyết phục được nàng ta...Ai! đều là ta quá đắc ý, quên mất tị húy".

"Thôi được, cứ để nàng ta khóc cho đã, sau này từ từ khuyên giải vậy, tin rằng qua một thời gian nữa, Khấu cô nương nhất định cũng sẽ tiêu giải được uẩn trong lòng".

Chỉ là, tuy thiếu niên tự an ủi mình như thế, nhưng không khỏi vẫn có chút ừ ừ. Lúc y cúi đầu buồn bã quay người, ánh mắt lơ đãng quét qua bên cạnh, thì bỗng giật nảy mình:

Thì ra cô nhóc tiểu Quỳnh Dung này giờ bên cạnh y, hiện tại mắt không chớp chăm chăm nhìn y.

Còn khiến thiếu niên kinh ngạc đó là, trong đôi mắt trong vắt của tiểu nữ oa, lúc này đã ừng ực nước mắt, dưới ánh trăng sáng, đứng ở đó bắt đầu khịt khịt.

"Ai, Quỳnh Dung muội muội à, sao lại bắt chước Tuyết Nghi tỷ tỷ thế?"

Dường như bao nhiêu phiền phức đều ừn ừn kéo đến tới nay. Tức thì, vị Tử Hải đường chủ vốn phóng khoáng, lúc này cũng cảm thấy đầu đau như búa bổ!

Ngay khi Tinh Ngôn đầu óc choáng váng nhìn tiểu nữ oa nước mắt bắt đầu ràn rụa, không kịp để y có phản ứng, đã thấy Quỳnh Dung lùi đầu qua, tay đập đập vào người thiếu niên, gương mặt chùi loạn lên áo y. Vừa vùi đầu vừa nghẹn ngào nói:

"Hu hu hu...Thì ra ca ca đúng là không có ghét bỏ muội!"

"..."

Nghe lời này của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn quả thật có chút dở khóc dở cười. Không ngờ tiểu nha đầu tâm địa thuần lương này, trong lòng lại chất chứa tâm sự như thế.

Xem ra, một phen khuyên giải vừa rồi nhằm vào Khấu Tuyết Nghi, lại vô ý giải được tâm sự "Minh là yêu quái" của tiểu nha đầu.

"Hà! Xem ra một phen khổ tâm vừa rồi, cũng không hoàn toàn uổng phí!"

Lập tức, thiếu niên cảm thấy có được vài phần an ủi.

"Quỳnh Dung à, ca ca trước giờ chưa từng ghét bỏ muội! Khắc khắc, ta nói muội nghe, muội định dùng nước mắt giặt đồ cho ca ca à?"

Nghe thiếu niên chọc cười, cô nhóc đang vùi đầu vào áo y, tức thì ngưng tiếng khóc, sau đó rời khỏi người ca ca.

Hiện tại Quỳnh Dung tiểu cô nương này, đã hết khóc nhe răng cười khi, bẽn lẽn nói:

"Hihi...ca ca à, ngày mai chắc Tuyết Nghi tỷ tỷ không giặt y phục dùm ca ca đâu, để Quỳnh Dung giặt dùm huynh cho!"

"..."

Nhắc đến hai chữ "Tuyệt Nghi", Tinh Ngôn liền có chút chán nản.

Còn tiểu nữ oa Quỳnh Dung, lại không biết cách nhìn sắc mặt mà nói chuyện, cứ nghĩ sao nói vậy. Lúc này trấn định tâm thần, tiểu nữ hài này lại nhớ đến nghi vấn ban đầu, liền lên tiếng hỏi:

"Ca ca, huynh sao lại khinh bạc Tuyệt Nghi tỷ tỷ vậy?"

"...Ta không có!"

"Hi...Ca ca còn nói như thế!"

Xem ra tiểu nữ hài này đúng là không biết nói chuyện, Tinh Ngôn cảm thấy càng phiền muộn.

Bất quá, tựa hồ nghĩ đến gì đấy, thiếu niên liền có chút nghi vấn hỏi:

"Muội muội à, muội biết thế nào là khinh bạc không?"

Lời này vừa xuất, thì tựa hồ đã đâm trúng chỗ bức xúc của Quỳnh Dung, liền đỏ tiểu cô nương cảm phần nói:

"Nói đến là thấy tức, ca ca không biết, mỗi lần có người khinh bạc, đến khi muội đuổi đến, thì đều cột nhà cho qua. Hối bọn chúng vì sao khinh bạc thì đều không chịu nói muội nghe! Thật là tức chết mà!"

"Ha ha, vậy sao?"

Nhìn bộ dạng căm phẫn dâng trào của tiểu thiếu nữ, Tinh Ngôn cười thầm:

Nhìn bộ dạng trẻ con của muội, người ta đương nhiên không nói muội biết!

Ngay lúc cười thầm, thì thỉnh linh nghe được giọng nói tràn đầy hi vọng của tiểu nữ hài vang lên bên tai:

"Ca ca, xem ra huynh biết khinh bạc là thế nào, huynh nói cho muội biết đi!"

"Khắc khắc!"

Lời này của tiểu Quỳnh Dung vừa xuất, thiếu niên hệt như đang uống nước mà bị sặc!

Nhìn thần sắc đầy mong đợi trên gương mặt nhỏ nhắn của cô nhóc, Tinh Ngôn nghiêm mặt lại, thể hiện uy nghiêm của một vị ca ca:

"Quỳnh Dung muội muội, muội còn nhỏ. Chuyện khinh bạc này, tiểu hài tử không nên biết đến!"

"...Ca ca, Quỳnh Dung không phải là tiểu hài tử..."

Cô nhóc tuy lên tiếng kháng nghị, nhưng rõ ràng lời không thuyết phục.

"Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, Quỳnh Dung muội đến giờ đi ngủ rồi".

Tinh Ngôn cảm thấy không nên nói tiếp chuyện này với Quỳnh Dung, liền đuổi tiểu nha đầu vào nhà đi ngủ.

"Thôi được, thế nhưng khi Quỳnh Dung lớn, ca ca phải nhớ nói cho muội biết thế nào là khinh bạc nha!"

"Được, được".

"Còn có Phòng trung thuật nữa!"

"...Quỳnh Dung à, xem ra trí nhớ của muội rất tốt. Ngày mai ta phải dạy cho muội nhiều chữ hơn mới được".

Ngay khi Tinh Ngôn đưa mắt tiễn tiểu oa nhi Quỳnh Dung vào nhà, thì thấy cô nhóc lúc đến cửa đột nhiên dừng lại, quay đầu nhovn miệng cười với y, nghiêm túc nói:

"Ca ca, huynh không nên khinh bạc Tuyệt Nghi tỷ tỷ nữa, tỷ ấy không thích thế. Đợi Quỳnh Dung lớn lên, ca ca cứ đến khinh bạc. Quỳnh Dung cùng lắm chỉ giả bộ đánh ca ca một cái nhẹ thôi".

Nói xong câu này, tiểu nữ oa hệt như đã nói hết tâm tư, đẩy cửa vào nhà đi ngủ.

"Đa tạ Quỳnh Dung muội, đợi muội lớn hãy nói".

Nghe tiểu Quỳnh Dung nói thế, thiếu niên tối nay đầu óc choáng váng, bất giác buột miệng nói theo như thế.

...

Phút chốc, trong không gian trước nhà bỗng lắng đọng một thanh âm vô cùng phiền muộn:

"Ta, ta rốt cuộc đã khinh bạc ai?"

Trên Thiên điều nhai, dưới ánh trăng sáng, đang có một thiếu niên mặt đầy bi phẫn, đứng ở đó ngửa mặt cười dài..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 98: Hà Vật Động Nhân? Nhân Ảnh Liễu Lăng Y Hương.

...Hơi nước mù mịt nóng hầm hập, trong không khí ken đặc một mùi thơm bột gạo đặc biệt. Rốt cuộc món bánh tổ làm mừng xuân cũng sắp ra lò rồi!

Tĩnh Ngôn nhìn cái bánh nhỏ vừa trắng vừa mềm trên cái lồng hấp bằng tre lót lá chuối, chăm chú một hồi mới cẩn thận đưa tay nhắc nó lên:

"Ăn hết luôn hay là ăn một nửa đây?"

Ngay lúc y đang do dự thì cái bánh trong tay, tựa hồ không nhẫn nại đợi nữa, đột ngột vọt lên, "Bép" một tiếng đã dán chặt vào mặt y. Tức thì, Tĩnh Ngôn cảm thấy nơi gò má đang bị cái bánh bám lấy, một hơi ẩm dịu dịu lan tỏa khắp mặt, hết sức thoải mái.

Chỉ qua một chút, thiếu niên như say đó liền cảm thấy có chút không đúng:

"Nhớ hiện giờ đang là mùa hạ mà, sao trong nhà lại làm bánh tổ?"

Thế là, thiếu niên đang ngủ say liền giật mình tỉnh giấc. Giãn mí mắt ra nhìn thấy mấy vết loang lổ quen thuộc trên trần nhà, Tĩnh Ngôn cuối cùng xác nhận, vừa rồi chẳng qua là một giấc mộng nam khoa.

Bất quá...sao cảm giác âm ẩm vừa rồi trong giấc mộng, hiện tại vẫn còn? Hơn nữa, cảm giác ẩm ẩm này, hết như không ngừng phập phù trên má ta.

Đợi khi người thiếu niên còn mắt nhắm mắt mở quay mặt qua, muốn xem thử là chuyện gì, thì bất ngờ cảm thấy có một vật mềm mại quét qua đầu mũi mình!

Tức thì Tĩnh Ngôn hất xì một cái, sự mơ ngủ chớp mắt tan biến. Đợi y định thần lại nhìn, thì phát hiện tiểu nữ oa Quỳnh Dung, đang nằm bò bên cạnh y.

"Ý? Quỳnh Dung muội làm gì ở đây?"

"Hi...ca ca tỉnh rồi, muội đang giúp huynh trị thương đó!"

"Trị thương?"

"Đúng thế, ca ca quên rồi sao? Tối qua huynh bị Tuyết Nghi tỷ tỷ tát một cái, hiện tại bên mặt đã sưng lên rồi!"

"À, thì ra là thế!"

Được Quỳnh Dung nhắc nhở, Tĩnh Ngôn mới hoàn toàn nhớ lại chuyện xảy ra tối qua.

Xoa xoa bên má sưng phù, Tĩnh Ngôn lộ ra nét cười khổ, thầm nói:

"Không ngờ Khấu cô nương nhìn mảnh dẻ như thế, lực cánh tay lại không yếu à! Ách? Sao trên mặt lại ẩm ướt thế này? Vừa rồi trong mộng..."

Nghĩ đến chỗ này, Tĩnh Ngôn có chút nghi vấn hỏi:

"Quỳnh Dung muối muối, muối vừa rồi 'Trị thương' cho ta thế nào?"

"Hi...dùng lưỡi liếm ạ!"

"...Dùng lưỡi liếm?"

"Vâng ạ, hồi chân của trước tiểu hồ li vấp đá bị sưng, mẹ nó đã dùng lưỡi liếm chỗ bị thương của nó. Sau khi liếm qua, không bao lâu đã ổn, rất là linh nghiệm!"

"Nào, ca ca lại gần đây chút, muối tiếp tục giúp ca ca trị thương..."

Vừa nói, tiểu nha đầu vừa nằm bò ra, cực lực thè cái lưỡi mềm mại liếm loạn lên mặt Tinh Ngôn.

"Ồ kia! Muối muối, chớ làm loạn nữa..."

Đối tượng bị "Trị thương", tay chân luống cuống cố đẩy vị tiểu cô nương quyết tâm cứu người ra.

"Ca ca chớ tránh nữa, để muối trị thương cho ca ca..."

Hiện tại, Tinh Ngôn đang dùng một tay giữ lấy cằm của tiểu Quỳnh Dung, không cho nó nhào tới nữa. Còn tiểu nha đầu cũng không lùi, một lòng muốn "Trị thương" cho ca ca. Thế là, tiểu Quỳnh Dung thì cố nhào tới cái má đang sưng trước mặt, còn thiếu niên thì cố đẩy nó ra, cái mặt nhỏ của nó bị thiếu niên đẩy ghéch lên trời, cái miệng be bé cũng bị đẩy méo xẹo.

Đúng lúc hai huynh muội đang náo loạn, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng động, đang có người đẩy cửa bước vào.

"Là Tuyết Nghi tỷ tỷ!"

Người đẩy cửa tiến vào đó, chính là Tuyết Nghi tỷ tỷ đêm qua lệ đổ như mưa. Hiện tại, Khẩu Tuyết Nghi hình như đã khôi phục lại vẻ thường thấy, trong tay đang bưng một cái bát sành, cẩn thận tiến vào. Tinh Ngôn nhận lúc tiểu nha đầu ngẩng đầu phân tâm, lẩn khỏi giường bò dậy, tìm lấy đôi giày, mang vào chân với tốc độ nhanh nhất.

Hiện tại tuy là hè, nhưng trong nhà mát mẻ, Tinh Ngôn luôn để áo đi ngủ. Cũng chính vì vậy, Khẩu Tuyết Nghi mới dám đẩy cửa tiến vào.

Tinh Ngôn chỉnh chỉnh lại y phục, thấy Khẩu Tuyết Nghi đang bưng một cái bát sành trong tay, nước trong bát xanh sẫm, cảm thấy hơi kì quái, liền xuất ngôn hỏi:

"Khẩu cô nương, trong bát là..."

"Bầm Đường chủ, đây là thang dược trị thương tội nô sắc sáng nay, đang định dâng cho Đường chủ phục dụng".

Nói xong, hai tay Khẩu Tuyết Nghi hướng đến trước, dâng bát thuốc lên trước mặt Tinh Ngôn.

"A...Tuyết Nghi cô nương tốn công rồi. Đa tạ!"

Vừa nghe nhắc đến thang dược, Tinh Ngôn lập tức cảm thấy trên má thật có chút nóng rát. Thế là lên tiếng cảm tạ, đón lấy bát thuốc, không chút do dự uống liền.

Thiếu niên uống bát thuốc xanh thẫm đó, tuy vào miệng đắng chát, nhưng lại có một vị thơm mát dịu dịu lẫn ở trong, mùi vị khiến người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Mà người sắc thuốc cũng hết sức tỉ mỉ, bát thuốc này vào miệng mát dịu, có lẽ là đã ngâm trong nước suối lạnh rất lâu, không có chút khí nóng nào.

Do đó, tuy thuốc đắng như vừa thơm vừa mát, giúp người phục thuốc chẳng khó khăn gì uống cạn. Không lâu sau, Tinh Ngôn liền chìa cái bát không ra cho Khẩu Tuyết Nghi xem, sau đó đặt nó lên thạch án bên cạnh. Tinh Ngôn có chút hiếu kì hỏi:

"Thang thuốc này quả thật hiệu quả, hết như do lang trung nhiều năm kinh nghiệm bốc, Tuyết Nghi, thang dược này của cô là dùng thảo dược gì sắc vậy?"

Nghe Tinh Ngôn hỏi, Khẩu Tuyết Nghi ngượng ngập đáp:

"Bầm đường chủ, trong thang này có Tiết hoa".

"Không sai! Tiết hoa có vị đắng, có thể giúp tan máu bầm, thông huyết khí".

"Còn có Thạch lăng thảo".

"Vị này cũng tốt. Thạch lăng có thể giảm đau nhức, làm đẹp da, rất là hợp".

"Còn có Trạch tất".

"À, Trạch tất vị đắng thuộc hàn, có thể tháo nhiệt trên da, tiêu trừ phù thũng trên mặt. Bất quá ta đâu đến mức nghiêm trọng thế! Còn có thảo dược gì nữa không?"

"Còn có Tri mẫu thảo".

"A, Tri mẫu vị đắng, mát lạnh vô độc, trừ hàn nhiệt, chủ trị huyết tích kinh khí. Thứ này rất hay! Nói đến, tới qua ta thật bị cô dọa hết cả hồn".

Lời nói hết sức thoải mái của Tinh Ngôn vừa dứt, thì đột nhiên vị Khấu Tuyết Nghi đang cung kính đáp lời trước mặt thỉnh linh quý phịch xuống đất, cúi đầu chạm đất, run giọng nói:

"Đêm qua tì tử hỗn láo, mạo phạm đến uy nhan của Đường chủ, xin Đường chủ trách phạt!"

"Ai, lại đến rồi!"

Tuy Khấu Tuyết Nghi quỳ xuống rất bất ngờ, nhưng từ biểu hiện cung kính hàng ngày của nàng mà suy luận, thì sau hành vi kích động đêm qua, hôm nay quỳ xuống như thế cũng chẳng có gì lạ. Do đó, Tinh Ngôn cũng chẳng giật mình, dùng giọng nói bình hòa nói:

"Tuyết Nghi cô nương, sai lầm đêm qua, không phải hoàn toàn tại cô, ta cũng có chỗ cư xử thiếu suy nghĩ. Hai bên đều lỗi, chuyện trách phạt không cần nhắc tới nữa".

"Huống chi, bắt thuốc vừa rồi đã phải khiến cô rất tốn công sức, chắc cô phải dậy rất sớm đi hái thuốc về sắc. Cô có lòng như thế, ta sao nhẫn tâm trách phạt cô được?"

Nói xong Tinh Ngôn bước tới đỡ Tuyết Nghi đứng lên.

Đợi lúc Khấu Tuyết Nghi đứng dậy ngẩng đầu, thì Tinh Ngôn thấy mặt nàng đã nhuộm đầy nước mắt.

"Tuyết Nghi tỷ tỷ, tỷ sao lại khóc vậy?"

Tiểu nữ oa bên cạnh mặt đầy mê hoặc, nghiêm túc xuất thanh hỏi.

"Quỳnh Dung à, muội không biết rồi, Tuyết Nghi tỷ tỷ của muội bị lời nói vừa rồi của ca ca làm cho cảm động, đây không phải là khinh bạc gì đó đâu!"

Xét thấy chuyện phiền phức tới qua có thể diễn lại, Tinh Ngôn vội xuất ngôn giải thích. Bất quá trong lòng y vẫn có chút nghi hoặc:

"Tuyết Nghi cô nương này, đúng là có chút khác thường...Lời vừa rồi của ta đâu đến mức cảm động người như thế, đâu đến nỗi phải kích động vậy chứ!"

Tạm không nhắc Tinh Ngôn đang nghi vấn trong lòng, lại nói vị tiểu muội muội Quỳnh Dung ở bên cạnh y đối với phen giải thích vừa rồi tin tưởng không chút nghi ngờ. Tiểu nữ hài này tay múa loạn xạ, nét mặt ngây thơ nói:

"A! Lời của ca ca nghe rất thích. Tuyết Nghi tỷ tỷ, thì ra tỷ và muội đều thích khóc như nhau!"

Nghe lời nói ngây thơ của tiểu nữ hài, vị Khấu Tuyết Nghi mặt đang đầy lệ cũng tức thì mây tan mưa tạnh, trên mặt còn thoáng nét cười:

"Tỷ t ý trước đây cũng không thích khóc như thế".

Lời vẫn còn chút nghẹn ngào, nhưng tâm tình hiển nhiên đã không còn nặng nề nữa.

Nét cười thoáng trên mặt Khấu Tuyết Nghi là phát từ nội tâm, tuy nhân nhật như không, nhưng thoáng qua mắt Tinh Ngôn, lại trở thành một nụ cười vô cùng tươi tắn. Bởi vì, hình như đây là lần đầu tiên Khấu Tuyết Nghi ở trước mặt y, lộ ra nét cười tự nhiên. Thấy tình cảnh thế, Tinh Ngôn cũng cảm thấy an ủi trong lòng:

"Xem ra bài thuốc đêm qua ta kê cũng đã có tác dụng rồi, Khấu cô nương hình như đã hoàn toàn gỡ bỏ được u uất trong tâm!"

Nhớ đến cái tát tới qua, mắt không tự chủ lại nhìn sang cái bát sành trên thạch án bên cạnh. Nhìn cái bát đã sạch thuốc, Tinh Ngôn chợt động trong lòng:

"Nói đến cũng kì, Khấu cô nương này lại am hiểu về thuốc như thế. Tuy nói ta cũng từ trong sách mà biết được tên của mấy thảo dược đó, nhưng dù sao cũng chỉ nhận được vài thảo dược thường thấy. Nếu để ta đi hái đủ những thứ thảo dược đó, thì e là không phải chuyện dễ".

Y đem nghi vấn trong lòng, hỏi qua Tuyết Nghi, Khấu Tuyết Nghi liền nói với y, nhà nàng trước đây vốn lấy việc hái thuốc để mưu sinh, từ nhỏ nàng đã tiếp xúc với nhiều thảo dược, nên đối với mấy thảo dược này, hết sức quen thuộc.

Lời giải thích này cũng hợp tình hợp lý. Tinh Ngôn tán thưởng mấy tiếng, Khấu Tuyết Nghi tạm thời cáo lui, ra chỗ dòng suối lấy nước vào cho y rửa mặt.

Tuyết Nghi đi lấy nước, tiểu Quỳnh Dung liền có thời cơ lên tiếng, tiểu nha đầu vội tiến đến gần Tinh Ngôn, nhiệt tình kiến nghị:

"Ca ca...muội liếm mặt cho ca ca tiếp, hiệu quả cũng như uống thuốc vậy!"

"Đa tạ đa tạ, ta hiện đã thấy ổn rồi, lần tới đi!"

Trải qua trường phong ba này, Tinh Ngôn không còn tâm tư nào để dạy học. Thế là vào buổi chiều hôm ấy, y liền dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, đến hồ sen du ngoạn.

Lúc đến bên hồ sen, Quỳnh Dung thấy nước hồ xanh biếc liền muốn xuống tắm. Dưới sự cổ động của cô nhóc, một vị thành viên khác của Tứ Hải đường là Khấu Tuyết Nghi cũng e thẹn gật đầu.

Như thế, vị Đường chủ vốn dễ tính cũng chỉ đành đồng ý cho bọn họ xuống tắm. Còn bản thân y thì lưu lại trên bờ, đảm trách nhiệm vụ canh phòng. Chỗ hóng mát của Tứ Hải đường này, tuy hoang vắng u tĩnh, nhưng không phải hoàn toàn không có dấu vết con người. Dưới tán liễu bên bờ tây nam hồ, có một cái bè trúc nhỏ nhỏ đập dềnh bên mép nước, cũng không biết chủ nhân là ai.

Hai thiếu nữ thân còn trong trắng muốn xuống hồ lặn hụp đùa giỡn, tự nhiên không thể thiếu người canh phòng. Tuy hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ngây thơ ngờ nghệch, nhưng Tinh Ngôn thì hiểu rất rõ đạo lý này, liền tự giác đảm đương chức trách canh phòng đó.

Hiện tại, vị Trương đại đường chủ ngồi trong bóng liễu bên hồ, thỉnh thoảng đưa mắt dõi nhìn xung quanh. Không gian quanh nơi hai nữ nhi đặt y phục, chính là vùng trọng điểm mà y quan tâm.

Chính khi thiếu niên cần mẫn đảm nhiệm việc canh phòng, thì ở nơi xa xa trong vùng sen xanh biếc, thì thoảng lại truyền đến tiếng cười giòn thánh thót của nữ nhân. Tiếng cười đùa của hai nữ hài nhân theo gió truyền đến tai vị Trương đường chủ đang buồn bực ngồi canh phòng, không khỏi khiến y sinh ra vài phần ảo não:

"Chán thật! Sớm biết vậy ta đã đề nghị trước, như thế người bây giờ ngồi đây buồn bực đã không phải là ta rồi...Nói đến, 'Tích thủy chứ', 'Thuận thủy quyết' của ta, cũng đã lâu chưa diễn luyện lại".

Nhìn nước hồ xanh biếc trước mặt, thiếu niên không khỏi có chút ham muốn.

Ngồi ở bờ hồ một lúc thì có chút buồn chán. Thế là, Tinh Ngôn liền lôi ngọc bội tùy thân ra chơi để giết thời gian. Chà ngọc bội lên cái má sưng một hồi, y rút ra kết luận: Ngọc bội này không thể giảm sưng.

Tinh Ngôn vuốt ve tấm ngọc bội trong tay, bất giác nhớ đến thiếu nữ Cứ Doanh, chủ nhân trước đây của nó.

Chỉ có điều, đối với đoạn cảm tình mỏng lung chỉ có thể tồn tại ở quá khứ, thiếu niên hiện tại đã không còn quá xao động. Cảm thụ sự mát mẻ từ trong khối ngọc truyền ra, Tinh Ngôn tự nhủ trong lòng:

"Hiện tại mình chỉ ít cũng luôn nhìn thấy được ngọc bội tùy thân của nha đầu Cứ Doanh, như thế cũng không tệ rồi!"

Bất tri bất giác, mặt trời đã dềnh về tây. Ước chừng lại qua hơn nửa canh giờ, tiếng cười giòn trong đám sen ở xa xa đã dần dần thưa lại. Lại qua một lúc, Tinh Ngôn liền thấy hai cô gái đã ăn mặc chỉnh tề, đang men theo bờ hồ đầy lau sậy, uyển chuyển đi đến chỗ y.

Hai thiếu nữ vừa đùa giỡn trong nước hồ biếc xanh trở lên, trên má phấn còn đọng lóng lánh mấy hạt nước tinh oánh, dưới ánh nắng chiều, hiển hiện một vẻ kiều diễm đặc biệt.

Lúc thiếu niên cảm thấy trước mắt mình như sáng bừng lên, lại kinh ngạc phát hiện, trên đôi má phấn như cánh sen trong hồ của Khấu Tuyết Nghi, đang ửng hồng xấu hổ. Thấy tình cảnh thế, thiếu niên hết sức vui mừng:

"A, một tát đêm qua quả thật có giá trị. Khấu cô nương này trước giờ lạnh như sương, lại biết xấu hổ trước mặt ta. Xem ra, nàng đúng là đã bình thường rồi".

Đưa tay chùi mấy hạt nước còn bám trên mũi Quỳnh Dung, Tinh Ngôn dẫn mọi người trong đường, đứng đình quay về Thiên điều nhai.

Một đoàn ba người vừa lên Bão Hà Phong không lâu, thì thấy đối diện có mấy vị đạo sĩ Thượng Thanh, đang nhắm phía này nhẹ nhàng bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 99: Thạch Thượng Tọa Khách, Chánh Ý Vô Tâm

Chi Liễu.

Khi ba người Tinh Ngôn trên đường quay về Thiên điều nhai, trên thạch đạo Bảo Hà phong, thì gặp phải mấy đạo nhân trẻ tuổi Thượng Thanh cung.

Nhân lực Tinh Ngôn rất tốt, tuy mấy người đó còn ở khá xa, nhưng đã nhìn thấy trong bốn người đó, có ba người mà mình quen mặt là: Hoa Phiêu Trần, Đỗ Tử Hành, Hoàng Nhiễm. Vị đạo nhân trẻ tuổi mặt mũi tuấn nhã còn lại thì y chưa từng thấy qua.

Trong chốc lát, hai bên đã chạm mặt trên sơn đạo.

Thấy người quen, Tinh Ngôn liền mỉm cười, chuẩn bị lên chào mấy người Hoa Phiêu Trần. Chỉ có điều, y lại chậm hơi một bước. Người đạo nhân trẻ tuổi mà y không quen đã tiến lên trước, đối diện ba người bọn y, nói:

"Úy? Đây không phải là Khấu cô nương trong Tứ Hải đường sao? Thật hay a, lại gặp ở nơi này!"

Ách! Xem ra đạo sĩ này không phải lên tiếng với người đứng đầu Tứ Hải đường.

Còn Khấu Tuyết Nghi sau khi nghe đạo nhân trẻ tuổi đó hỏi, thì không trả lời, chỉ hơi cúi đầu khép mắt, đôi môi mấp máy, nhưng không phát ra tiếng nào. Không chỉ như thế, nàng còn khẽ nép vào đằng sau Tinh Ngôn và Quỳnh Dung.

Phản ứng này của Tuyết Nghi là hết sức bình thường, vừa hay hình thành sự dứt khoát rõ ràng với nhiệt tình của đạo sĩ trẻ tuổi đó.

Thấy Tuyết Nghi chưa đáp lời, đạo nhân trẻ tuổi cũng không hề quan tâm, mỉm cười nói tiếp:

"Tuyết Nghi cô nương thần thái băng lãnh, quả nhiên người xứng với tên!"

Đến lúc này, Tinh Ngôn mới tìm được thời cơ xen vào, ngữ khí ngằn ngừ hỏi Hoa Phiêu Trần:

"Hoa đạo huynh, vị này là..."

Lúc này Hoa Phiêu Trần đã đến sát bên, nghe Tinh Ngôn hỏi, liền cười đáp:

"Vị này chính là đệ tử dưới trướng Linh Đình sư bá ở Sùng Đức điện, Triệu Vô Trần Triệu đạo huynh. Triệu đạo huynh trước giờ nổi tiếng phong nhã, lúc này trong mắt chỉ có mỹ nhân, không thấy người khác đâu, khả khả..."

Xem ra Hoa Phiêu Trần với vị Triệu Vô Trần này rất thân, lời nói đầy vẻ trêu đùa.

Tinh Ngôn nghe Hoa Phiêu Trần nói như thế, lại xem tình hình trước mắt, cũng cười khả khả tiếp lời:

"Đây là đương nhiên! Cái gọi là 'Vật hợp theo loài, người chia theo bầy', người cùng hội với Hoa đạo huynh, tự nhiên phải là kẻ phong nhã rồi!"

Nghe lời này của Tinh Ngôn, ngoại trừ Triệu Vô Trần vẫn có chút thần hồn lơ lửng, trên mặt ba người còn lại đều xuất hiện nét cười. Hai người nữ Đỗ Tử Hành và Hoàng Nhiễm từng lục đục với Tinh Ngôn cũng không phải là kẻ ngốc. Tinh Ngôn chỉ nói một câu nhẹ nhàng như thế, thì hai người Đỗ, Hoàng đều biết, y đã không còn đề ý đến chuyện vô lễ của bọn họ trước đây nữa.

"Khả khả, Trương đường chủ quá khen rồi! Triệu huynh, huynh chó xuất thần nữa, đến đây ta giới thiệu với huynh một chút. Vị này là Trương đường chủ Tứ Hải đường mà ta hay nhắc đến, là đệ tử đắc ý của Thanh Hà sư bá!"

"Thì ra là Trương đường chủ. Hân hạnh, hân hạnh. Ta đã nghe đại danh của huynh từ lâu!"

Khác với ánh mắt tự nhiên lộ nét nóng bỏng của Hoa Phiêu Trần, vị Triệu đạo huynh này hình như không có phản ứng đặc biệt gì khi nghe nhắc đến hai chữ Thanh Hà.

"Hả? Nghe đại danh...đã lâu?"

Tinh Ngôn nghe Triệu Vô Trần nói thế, liền cảm thấy có chút ngạc nhiên.

"Đúng thế, nghe đại danh đã lâu! Hiện tại trong Thượng Thanh cung ai không biết, Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương băng thanh ngọc lãnh, đang là môn hạ của Tứ Hải đường!"

"Khả khả...Triệu huynh quả nhiên dí dỏm!"

Thì ra "Nghe đại danh đã lâu" là như thế, Tinh Ngôn không khỏi có chút dở khóc dở cười.

"Đúng rồi, Trương đường chủ, vì sao lâu quá không thấy người trong Tứ Hải đường đến Hoàng Pháp điện dùng cơm vậy?"

"Cái này, kì thật là Khẩu cô nương không quen dùng com dưới ánh mắt chăm chú của nhiều người, vì thế..."

"A, thì ra là vậy. Khẩu cô nương thanh tao như thế, cũng hợp lý thôi".

Triệu Vô Trần quả nhiên phong nhã, tuy có vài phần thất vọng, nhưng trong ngôn ngữ vẫn ngấm tẩm thưởng Tuyết Nghi.

Thấy tình hình thế, lại nhớ đến những lúc mình ngần ngại trước cô ấy, Tĩnh Ngôn liền cảm thán trong lòng:

"Chắc là ta ngu ngơ rồi. Đối với Khẩu cô nương mà ta suốt ngày đối diện này, cả nhân vật xuất chúng như Triệu Vô Trần Triệu đạo huynh, cũng có phản ứng như vậy, xem ra mỹ mạo của Khẩu Tuyết Nghi, sớm đã vang khắp Thượng Thanh La Phù rồi".

Đang ngẫm nghĩ như thế, bỗng nghe có một người lên tiếng:

"Không thể dùng com cùng Khẩu sư muội, đúng là điều đáng tiếc với Triệu sư huynh..."

Lời nói như gió thoảng đó, chính là thốt ra từ Hoàng Nhiễm.

"Ách...Nhiễm muội, sao lại nói như vậy?"

Lời này của Hoàng Nhiễm vừa xuất, trên mặt Triệu Vô Trần lập tức có chút không tự nhiên. Còn "Nhiễm muội" của y lúc này mặt hiện vẻ không vui, hừ khẽ một tiếng, không nói tiếp nữa. Đỗ Tử Hành đứng bên cạnh Hoàng Nhiễm, bất giác hơi tựa vào người Hoa Phiêu Trần.

Tĩnh Ngôn vốn cũng nhanh nhạy, vừa nhìn phản ứng của chúng nhân trước mặt, liền biết cũng như Hoa Phiêu Trần và Đỗ Tử Hành, hai người Triệu Vô Trần và Hoàng Nhiễm, e rằng cũng là một đôi tương xứng trong mắt mọi người. Chỉ bất quá hiện tại, tự nhiên lại xuất hiện một cô Khẩu Tuyết Nghi, liền khiến không khí có phần bối rối...

"Đúng rồi Trương đạo huynh, đêm qua là huynh thổi sáo phải không?"

Chính là Hoa Phiêu Trần thấy bầu không khí hơi ngưng ngập, liền có ý chuyển đề tài khác.

Tĩnh Ngôn hiểu ý, vội đáp:

"Đúng thế. Đêm qua hơi khó ngủ nên thổi mấy khúc giải sầu. Thì ra tiếng sáo của ta truyền xa đến thế!"

"Đúng vậy! Những ngày trước thỉnh thoảng nghe được, vẫn có chút mơ hồ. Bất quá đêm qua tôi ở trước núi nghe được rất rõ. Chỉ có điều, sáo khúc đêm qua, tuy nghe rất rõ nhưng sao lại cảm giác rất quái dị..."

"Hả? Quái dị?"

Lúc này Tĩnh Ngôn hơi có vẻ khẩn trương.

"A...kì thật cũng không coi là rất quái dị được, chỉ là cảm giác điệu sáo quá cao, hơn nữa nghe không liền lạc với nhau. Sau vài âm cao mới có một âm trầm, làm tôi ở đó nghe đến sốt ruột! Khả khả..."

"Thì ra như thế! Hà hà, Hoa huynh nói vậy là ta nhớ rồi. Đêm qua ta chính là chuyên luyện âm cao. Ai! Quả thật quá khó, vì thế mới khiến Hoa huynh nghe thấy nóng ruột thế, khả..."

Tĩnh Ngôn lại dùng tài tùy cơ ứng biến của mình, nhẹ nhàng lướt qua một vấn đề hết sức rắc rối.

Bất quá, một phen đối đáp của hai người, truyền vào trong tai của Quỳnh Dung lại khiến cô nhóc cảm thấy rất kì quái. Bởi vì, đoạn sáo khúc đêm qua của ca ca, tai nó nghe rất là liền lạc.

Chỉ có điều, tuy Quỳnh Dung nghi hoặc trong lòng, nhưng tiểu thiếu nữ này luôn ghi nhớ lời dặn dò của đại ca ca lúc lên La Phù sơn. Vì thế hiện tại thấy có người khác ở đây, trong lòng Quỳnh Dung tuy hết sức kì quái nhưng cũng nhịn không lên tiếng. Hiện tại tiểu oa nhân này, cứ ngoan ngoãn đứng sau lưng thiếu niên, yên lặng không thốt tiếng nào.

Kì thật, hiệu quả của sáo khúc mà Hoa Phiêu Trần và Quỳnh Dung nghe hoàn toàn bất đồng, thực tế chính là cùng một bài. Đêm qua thiếu niên thổi khúc triệu thú, chính là thoát thai từ thần khúc "Thủy Long Ngâm", vì vậy trong khúc đó có nhiều âm phù mà người thường không thể nghe được.

Nghe hai người bàn tán chuyện thổi sáo, Triệu Vô Trần cũng tiến đến, nói bản thân mình cũng có nghiên cứu thuật sáo.

Mượn cớ này, Hoa Phiêu Trần lại tán dương Triệu Vô Trần một phen. Tĩnh Ngôn lúc này mới biết. Triệu Vô Trần rất đa tài, không chỉ có tạo nghệ về phương diện pháp thuật, mà về phương diện lễ nhạc kinh văn, cũng hết sức bất phàm.

Thấy Tĩnh Ngôn lộ ra thần tình nể trọng, Triệu Vô Trần liền nhiệt tình đề nghị, khi nào gã rảnh sẽ đến Thiên điều nhai báiphong, giao lưu về nghệ thuật sáo với Tĩnh Ngôn một chút.

Nghe đề nghị này của Triệu Vô Trần, Tĩnh Ngôn nghĩ nhanh rồi nói với gã, mấy ngày này phải chuẩn bị cho Giảng kinh hội vào đầu tháng, không có thời

gian rảnh, chuyện này đợi xong Giảng kinh hội hãy nói.

Mọi người lại trao đổi mấy câu, thấy mặt trời đã về Tây, sắc trời âm xám, thì tạm biệt việc ai nấy đi.

Đêm hôm ấy, lại là một đêm trăng sáng tằng không, sao trời nhấp nháy.

Tĩnh Ngôn chấp tay, đứng đĩnh qua lại trên vuông đá trước căn nhà. Bất chợt liếc mắt thì thấy tiểu nha đầu Quỳnh Dung đang ở chỗ cánh cửa căn nhà Tứ Hải đường, tay phải đặt trên con hạc đá, di chuyển vòng quanh nó, không biết đang làm cái gì.

Tĩnh Ngôn đang rỗi rảnh liền bước đến, hỏi Quỳnh Dung:

"Quỳnh Dung muội muội, muội làm gì mà cứ đi vòng vòng vậy? Muội đáng rớt cái gì à?"

Tĩnh Ngôn vừa hỏi, tiểu Quỳnh Dung như bị giật mình, vội xua tay đáp:

"Không, không có rớt gì cả!"

Sau đó, tiểu nữ oa này chuồn qua người ca ca của nó, co giò chạy đi.

Thấy bộ dạng thần thần bí bí của tiểu nha đầu, Tĩnh Ngôn hơi kinh ngạc. Bất quá suy nghĩ một chút, y liền cảm thấy cũng chẳng có gì:

Với lứa tuổi như Quỳnh Dung, trong lòng có vài ý tưởng cô cô quái quái thì cũng chẳng có gì lạ.

Kì thật, Tĩnh Ngôn không hề biết, ở chỗ hiện y đang đứng, vừa rồi Quỳnh Dung đứng là đã làm một chuyện quan trọng của nó: So chiều cao với con hạc đá, xem bản thân có cao thêm chút nào hay không!

Chuyện này đối với cô nhóc mà nói, là chuyện vô cùng trọng yếu mà nó phải làm hàng ngày.

Trong cái đầu trẻ con của tiểu Quỳnh Dung, cho rằng chỉ vì nó còn là tiểu hài tử nên Tĩnh Ngôn ca ca có nhiều chuyện giấu diếm, không nói nó nghe, điều này làm cô nhóc vô cùng bức bối. Do đó, mỗi ngày ngoài lúc tập chữ với ca ca, chơi đùa với lũ chim, làm việc vặt với Tuyết Nghi, thì một chuyện khác mà nó vô cùng kì vọng, chính là bản thân có thể mau lớn.

Chỉ là, vừa rồi khiến tiểu thiếu nữ vô cùng thất vọng đó là, cũng như những ngày trước, nó chẳng cao thêm được chút nào. Ai...tuy thỉnh thoảng thấy có nhỉnh hơn một chút, nhưng trong lòng tiểu Quỳnh Dung biết rất rõ, đó là vì nó hơi kiễng chân mà thôi...

Bất quá, trong lúc bức bối, tiểu nữ oa đôi khi cũng cảm thấy rất nghi hoặc. Bởi vì, tuy Quỳnh Dung có thể tùy tiện triệu hoán nước lạnh, lửa nóng...có thể biến ảo ra rất nhiều thứ, nhưng chỉ có một điều là dù nó đã thử nghiệm cả trăm lần, nhưng thủy chung vẫn không toại tâm ý của nó, đó là: Vô luận thế nào, nó không thể biến niên kỉ của "Quỳnh Dung" trở nên lớn hơn được.

"Ai, chi đành đợi thêm vài năm, ca ca mới chịu đem 'Kính bạc'..."

Tạm không nhắc đến tâm sự ngầy thơ mắc cười của tiểu nha đầu, lại nói đến vị Tĩnh Ngôn ca ca của nó, lúc này đang tản bộ trên vuông đá. Thiếu niên bề ngoài như điềm tĩnh, nhưng kì thật trong lòng đang không ngừng đấu tranh:

"Đêm nay ta nên làm gì đây? tập công pháp Luyện thần hóa hư như thường lệ, hay là triệu tập mấy con dã thú đến để diễn giảng?"

Chiếu theo tâm ý của y, phen diễn giảng đêm qua, kì thật bản thân chưa được thuần thực, còn có nhiều chỗ cần phải diễn luyện thêm. Đem ra so sánh, việc luyện hóa thiên địa linh khí, cũng không phải trong ngày một ngày hai, trước mắt chuẩn bị cho buổi Giảng kinh hội sắp đến, mới chính là việc gấp gáp!

Chỉ có điều, trải qua một trường phong ba đêm qua, Tĩnh Ngôn hiện đối với việc diễn luyện, trở nên có chút ngần ngại. Tuy hôm nay Khấu Tuyết Nghi hình như đã có biến đổi, nhưng thực sự không biết được phen chuyển biến này của nàng ta, là vì bản thân bị thuyết phục bởi lời nói của mình đêm qua, hay là vì trong lòng tồn tại sự hồ thẹn.

Ngay lúc thiếu niên qua lại trên vuông đá, vẫn chưa định được chủ ý, thì bỗng nghe một thanh âm êm ái vang lên bên tai:

"Đừng chủ, tối nay không gọi sơn thú đến nghe người diễn giảng sao?"

"Ách?"

Tĩnh Ngôn nghe tiếng quay đầu, thì thấy Khấu Tuyết Nghi đang đứng trong ánh trăng mờ ảo, thần sắc trên mặt hết sức bình hòa...

Thế là, thiếu niên đêm nay lại có được một cơ hội diễn luyện việc giảng kinh.

Bất quá, khác với đêm qua đó là, lần này Tĩnh Ngôn chỉ thổi một đoạn sáo ngắn triệu dẫn bách thú, thì đã thấy đám sơn thú đêm qua đã nối đuôi nhau kéo đến. Trong khoảng khắc, trên vuông đá cạnh Tự Vân đình Thiên điều nhai, đã biến thành một khu hội nghị.

Ngay khi Tĩnh Ngôn chuẩn bị giảng giải thì đột nhiên nghe trên không trung truyền đến một tràng âm thanh kì quái. Vội ngừng đầu nhìn lên, phát hiện

trong bầu đêm trước mặt, đang có không ít chim muông bay đến!

Đám chim chóc xoe cánh lượn vòng rồi thuận thế đậu trên các nhánh tùng bách ở Thiên điều nhai. Trộn âm thanh kì quái vừa rồi, chính là tiếng đập cánh của lũ chim đó.

Trong đám chim chóc không mời mà đến đó, Tinh Ngôn có thể nhận ra được vài loài như: Ưng, Cắt, Thú, Bàng, Cú Mèo, Hồng Tước. Nhưng còn có rất nhiều loại thân hình quái lạ, màu lông kì dị, tuy Tinh Ngôn đọc không ít cổ kinh, nhưng hoàn toàn không nhận biết được.

"Khà...sao có nhiều chim kéo đến như thế?"

Nhìn đám chim chóc chen chúc đậu trên các nhánh tùng trước mặt, vị Tứ Hải đường chủ vừa kinh vừa kì.

Trong lúc đang nghi hoặc, vô ý cúi đầu nhìn xuống, thì thấy Quỳnh Dung muội muội đang ngồi ngay ngắn ở trước chúng thú, trên mặt hiện nụ cười đắc ý.

"Thì ra là tiểu nha đầu!"

Vừa nhìn thấy vẻ mặt tươi cười quen thuộc của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn lập tức tìm được đáp án cho việc đám chim này vì sao kéo đến!

"Cũng tốt, việc dạy thì không cần phân biệt giống loài. Có thể có nhiều cảm thú như thế đến nghe giảng kinh, hiệu quả của việc diễn luyện càng cao!"

Thế là, vị thiếu niên Đường chủ của Tứ Hải đường liền chuyển từ kinh ngạc sang vui mừng, trấn định tâm thần, đằng hắng mấy tiếng, bắt đầu giảng diễn kinh nghĩa đạo gia. Lúc này, chim rù cánh, thú ngậm miệng, trên không gian vuông vằng, chỉ có giọng nói của thiếu niên vang vang, không hề có tạp âm nào xen vào. Tiểu Quỳnh Dung cũng ngừng mặt chuyển tâm nghe thiếu niên đang hứng khởi thuyết giảng, một vị thiếu nữ khác thì đứng bên cạnh con hạc đá, cũng chăm chú nghe từng câu từng chữ của thiếu niên. Gió mát phủ tràn, sao trời giăng khắp, vực núi im lìm..

Đứng trên đỉnh Bảo Hà phong nơi động phù thần tiên này, có thể ngắm thấy ánh trăng tinh khiết từ vàng trắng bạc treo ở trời tây, bao trùm cả một vùng La Phù bao la.

La Phù sơn trong đêm, sương lam lóng lóng như ngàn vạn sợi tơ mong manh đan xen vào nhau, sắc xanh mờ mờ như có như không, dưới ánh trăng nhàn nhạt, biến ảo thành ngàn vạn lớp lụa ngân sắc mỏng mảnh, phập phều, trôi nổi trong không gian La Phù...

Còn trên La Phù động thiên mệnh mông bao la, trên một sườn núi u tịch, đang có một vị thiếu niên khí chất như trăng sao, mắt nhìn thiên địa, ý chí hứng khởi, diễn giảng bí mật thiên đạo dưới ánh trăng vàng.

Việc giảng diễn của thiếu niên cứ như thế cho đến khi kết thúc Giảng kinh hội. Chỉ có điều, diễn giảng đặc biệt này không hề có điểm kết thúc. Trên con đường truy tầm thiên đạo của y, mỗi khi có lĩnh ngộ mới, y liền tụ tập điều thú trong núi đến nghe y giảng về lĩnh ngộ của y.

Còn thường thường, trong những lúc lớn giọng giảng bài, thiếu niên dễ dàng phát hiện được những chỗ thiếu sót trong lĩnh ngộ của mình.

Giảng kinh đặc biệt như thế, kéo dài cho đến khi thiếu niên hoàn toàn rời khỏi Thiên điều nhai trên La Phù sơn. Thiếu niên cũng chưa từng nghĩ qua, hành động vô tâm này của y, rốt cuộc đã mang lại kết quả thế nào.

Nhiều năm sau, trong thiên địa giảng hồ hỗn tạp rối loạn, có một tông môn đạo gia thần bí kì dị từ từ được người ta chú ý đến. Tông môn thần bí đó, xưng là "Huyền Linh Giáo".

Giáo phái mới mẻ chưa từng được ghi chép trong sách sử, trong môn lại không ít kì nhân dị sĩ. Trong một thời gian ngắn, đã làm được mấy chuyện trăm yêu trừ ma chấn động tứ phương.

Đã có giáo môn mạnh như thế quét khỏi trên giang hồ, tự nhiên không khỏi thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng đối với những người quan tâm đến, chỗ kinh ngạc đó là:

Một giáo môn thực lực cường đại như thế, hành sự lại hết sức dị thường. Hành tung của giáo chúng trong giáo, cũng đều phiêu hốt bất định. Chính vì như thế, cho dù là nhân sĩ tinh thông tin tức nhất trong chính tà lưỡng đạo, cũng không thể biết được diện mục chân thực của tông môn đạo giáo đó.

Do đó, tuy trong giang hồ có rất nhiều người quan tâm, nhưng rốt cuộc tin tức xác thực về tông môn đạo giáo này lưu truyền trong miệng mọi người, cũng bất quá chỉ có lác đác mấy tin thế này:

Huyền Linh tông môn, tuy môn quy lỏng lẻo, nhưng tất cả giáo chúng lúc hành sự, đều xưng là "Tôi tớ Tứ Hải".

Có mấy giáo chúng ăn vận kiểu đạo sĩ, tướng mạo đặc biệt bất phàm. Trong môn phái ngoài bái tượng Tam Thanh tổ sư, còn bái hai bức họa tượng khác. Một bức vẽ một vị đạo nhân thân sắc vô cùng uy nghiêm. Bức kia là một vị nữ tử thân sắc cũng uy nghiêm như thế. Còn khiến chúng nhân thất vọng đó là, hai bức họa tượng này vẽ không chuẩn lắm, không thể thấy rõ được diện mục của hai người trong tranh. Chỉ ước chừng người trong họa tượng này, tuổi không quá lớn, đặc biệt là vị nữ tử đó.

Đối với tin tức thứ nhất, các quận huyện trong thiên hạ, đều chứng nhận có mấy môn phái lấy Tứ Hải làm tên, có điều đại bộ phận đều không tin đó là giáo phái Huyền Linh mà bọn họ tôn trọng.

Còn tin tức thứ hai, thì nghe nói có một tên cường đạo trong giang hồ, sau khi trải qua cửu tử nhất sinh, mới dò hỏi được quay về. Hắn nói:

"Người đạo sĩ nam, chính là giáo chủ của Huyền Linh tông môn. Còn vị nữ tử trong bức họa kia, bọn họ đều gọi là 'Đại sư tỷ'".

Sau khi nói xong mấy lời này, tên cường đạo từng xem mạng người như cỏ rác bỗng túm lấy áo của người nghe trước mặt, bắt đầu thao thao bất tuyệt tụng Đạo Đức kinh. Hơn nữa, khi chưa tụng xong tuyệt không buông tay.

Nghe nói, vị hán tử lòng đầy tò mò đó, sau khi bất hạnh bị giáo chúng Huyền Linh khám phá hành tung, liền bị giải đến một ngọn núi cao chọc trời, bốn bề không lối đi, ăn gió nằm sương niệm Đạo Đức kinh liên tục mười ngày...

Bất quá, vị thiếu niên hiện tại cư ngụ trong căn nhà Tứ Hải trên Thiên điều nhai, không thể biết những chuyện phát sinh trên giang hồ sau này bắt nguồn từ bản thân mình. Vị thiếu niên hiện trấn trọc trên chiếc giường tre, đã chịu sự khổ não do mất ngủ nhiều ngày liền.

Ngày mai, chính là ngày đầu tháng bảy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 100: Vân Phi Hạc Vũ, Thanh Khí Khổ Nhi Thành Hồng.

Tụ vũ lưu chi chân khách, tương luyện khí dĩ trường sanh

Thi hoài nam chi đan đỉnh, xuy tử tấn chi dao sanh.

Giới Hưu.

Sáng sớm ngày đầu tháng bảy, sắc trời mờ mờ, người thiếu niên lòng đầy hồi hộp, cũng đã sớm rời khỏi giường.

Sau một hồi lui cui, hiện tại Tinh Ngôn đã vận y phục chỉnh tề, đổi sang một thân đạo môn nghiêm chỉnh. Bản thân sau khi hoàn chỉnh thì sang thúc dục hai vị thành viên môn hạ, hối bọn họ mau thay đạo phục mới lĩnh hôm qua.

Sau một trận lộn xộn, hiện tại ba người trong Tứ Hải đường, đã có một diện mạo mới:

Tinh Ngôn khắp người đạo phục đen tuyền, đầu đội mũ trùng thiên, chân mang giày đăng vân, trang nghiêm khí phái. Nếu như nhìn từ đằng xa, còn cho rằng có một vị tiền bối đạo đức cao thâm đứng ở đây.

Còn hai người nữ, hiện tại cũng đổi sang đạo bào vàng, chân mang guốc liên hoa, đầu buộc khăn tiêu điều trắng bóng.

Một thân trang phục đạo bào thanh đậm, không làm giảm nét kiều diễm của hai cô gái tí nào, ngược lại còn khiến bọn họ nhìn có vẻ hay hay.

Giờ nào hôm ấy, Giảng kinh hội của Thượng Thanh cung La Phù sơn bắt đầu cử hành ở Tùng phong bình trên Chu Minh phong. Hiện tại, vị Tứ Hải đường chủ tay áo phiêu phiêu, đi trước dẫn đường, cùng hai người còn lại trong đường tiến thẳng lên Chu Minh phong.

Tùng phong bình nằm ở mặt nam Chu Minh phong, là một vùng đá bằng phẳng rất lớn. Vùng đá bằng này đã được mài phẳng như gương. Phía nam có một vách núi cao và dốc. Xung quanh vùng đá này có mọc xanh rì, xa hơi chút nữa là rất nhiều cây tùng cổ thụ, thân cong biến ảo hết như sừng rồng. Những cây tùng cổ thụ này tán cây xòe rộng, mọc liên lạc nhau, trong vùng lá chen chúc đó, mỗi lần có gió núi thổi qua thì có một cổ thanh khí theo gió lan ra bốn bên. Cái tên "Tùng phong bình", chính là do đó mà có.

Giữa đám tùng cổ thụ xanh đậm đó, thỉnh thoảng còn có thể thấy được một hai con hạc trắng, thong dong lượn trên tán lá.

Trên Tùng phong bình gần vách đá phía nam, mặt đá bằng phẳng bỗng nhiên nhô lên một đài đá vuông vức cao cao, tên rằng "Thính cảnh thai".

Thính cảnh thai, chẳng phải đọc na ná như "Thính kinh", tên đài đá này nghe nói có từ một vị đạo sĩ mù thời tiền Hán. Truyền rằng, lúc đó trong Sùng Đức điện có một vị đạo nhân mù, từng ở dựng nhà tranh trên đài đá này, giữ mình tu chân. Vị đạo sĩ mù này sinh tính khoáng đạt, không hề né tránh việc mình bị mù, còn đặt tên cho thảo lư của mình là "Thính cảnh lư". Trải qua mưa gió mấy trăm năm, thảo lư cùng đạo nhân đã tan theo gió bụi, chỉ có cái tên "Thính cảnh" được lưu truyền về sau.

Hiện tại, Tinh Ngôn cùng những người đứng đầu của các, điện, đường trong Thượng Thanh cung, nhất tề ngồi trên Thính cảnh thai. Còn toàn bộ đệ tử

đến nghe giảng kinh thì đều ngồi xếp bằng trên vùng đá Thạch phong bình này.

Giảng kinh hội là một thịnh hội trong vài thịnh hội hàng năm của Thượng Thanh cung, do đó ngoại trừ những đệ tử đến nhiệm vụ canh gác, hay là phải xuống núi có việc, thì hầu như toàn bộ đệ tử Thượng Thanh đều đến tham gia, thanh thế hết sức to lớn. Từ trên đài đá đưa mắt nhìn ra, các hạng đệ tử Thượng Thanh cơ hồ đã ngồi chật Tùng phong bình, cả vùng cỏ xanh dưới những gốc tùng, cũng có không ít đệ tử Thượng Thanh ngồi đó. Bất quá, tuy người nghe kinh rất đông, nhưng vô cùng trật tự.

Còn trên đài đá cao trước mặt chúng nhân, tuy Tinh Ngôn chỉ là ngồi ở rìa, nhưng đã là thập phần tôn vinh. Bởi vì, hiện tại người ngồi trên đài đá, ngoại trừ y, chỉ có Linh Hư chương môn, và mấy người Linh Đình, Linh Chân, Thanh Minh và Thanh Vân. Trong các điện, mỗi điện cũng có vài vị trưởng lão ở trên Thính cảnh thai, có điều chỉ có thể đứng sau bọn họ. Do đó, lúc Tinh Ngôn vào ngôi, còn phải tốn một phen khiêm nhường mời mọc. Tuy hiện tại đã ngồi xuống theo thông lệ, nhưng cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Phía sau mấy người Linh Hư, Linh Đình, mỗi người đều có một đạo đồng, trong tay ôm các loại pháp khí như kiếm, phát trần.

Thông lệ này của Giảng kinh hội Tinh Ngôn cũng chỉ mới được biết hôm qua.

Thông lệ này, vẫn hay khiến các Đường chủ Tứ Hải đường trước đây nhức đầu. Tục gia đệ tử đường này trên La Phù sơn, vốn thừa thốt người, mấy năm gần đây chỉ có mỗi mình Đường chủ tự lo cho mình. Mỗi khi đến lúc cử hành Giảng kinh hội, thì không khỏi có chút lúng túng. Người tiền nhiệm trước Tinh Ngôn là Thanh Bách sư bá, mỗi lần trước khi đến Giảng kinh hội, phải đi đến các điện khác, mượn tạm hai vị đạo đồng bổ sung cho đủ hình thức. Bất quá chỗ may đó là, hiện vị Trưởng đường chủ này, vừa hay tránh được chỗ lúng túng đó. Nói cách khác, hiện tại Tứ Hải đường của y đã hưng vượng hơn trước nhiều, đã đủ nhân số để tham gia Giảng kinh hội!

Thế là, hai người Quỳnh Dung và Khấu Tuyết Nghi, phải đảm đương vai trò đạo đồng mà không thể đổ cho ai được. Hiện tại, trong tay Quỳnh Dung đang ôm cây sáo ngọc, còn Khấu Tuyết Nghi thì bông Vô danh kiếm, đứng sau lưng Tinh Ngôn.

Hai "Pháp khí" của Tứ Hải đường trong tay bọn họ, cây sáo ngọc thì dĩ nhiên là rất xứng danh, nhưng cái còn lại thì nhìn có vẻ không được bắt mắt, chỉ là Tinh Ngôn không thể tìm ra vật gì khác có thể thay thế nó.

Thịnh hội giảng kinh hôm nay của Thượng Thanh cung, thật khiến cho vị thiếu niên nhập cung chưa lâu đại khai nhãn giới.

Đến giữa giờ nào, liền thấy Linh Hư chương môn phát đạo bào rồi ghé ngồi, tiến đến giữa đài đá, dùng ngữ khí trầm trầm nhưng rõ ràng, tuyên cáo Giảng kinh hội Thượng Thanh cung La Phù sơn chính thức bắt đầu.

Sau đó, ở Đạo nhạc tràng phía trái Thính cảnh thai, liền vang lên ba tiếng chuông thanh u. Khi dư âm của tiếng chuông cuối cùng còn chưa dứt, thì nghe một tràng đàn sáo thánh thoát ngân lên, hợp tấu bản nhạc khúc khai đàn "Ngheh tiên khách".

Bản hòa tấu du dương cùng tiếng chuông thanh thuần tương hỗ, giúp bản đạo khúc khai đàn nghe vô cùng êm đềm, u nhã.

Theo tiếng nhạc xuất trần đó, đệ tử Thượng Thanh trên Tùng Phong bình, tựa hồ đều có chút thần ý miên man, phảng phất cảm giác trong ánh sáng mờ ở phía đông trời cao, đang có tiên nhân áo ngọc đai vàng, đạp mây lành mà đến...chính là:

Chư thiên hoa vũ tiểu

Dao thai nguyệt lộ thanh

Tiên bá li ngọc khuyết

Vân tràng hàng giá lai

Một khúc tấu xong, tuyên giảng kinh nghĩa chính thức bắt đầu.

Tuyên giảng của Tứ Hải đường, được sắp xếp vào cuối cùng, ước chừng là vị đạo trưởng Linh Đình phụ trách sắp xếp chuyện giảng kinh, đặc biệt có ý an bài, để vị thiếu niên đường chủ lần đầu tham gia Giảng kinh hội, có đủ thời gian quan sát các vị trưởng lão tuyên giảng trước.

Cái gọi là "Dưới trướng giỏi không có kẻ hèn", Thượng Thanh cung được thiên hạ công nhận là lãnh tụ của đạo môn, tình không phải là hư danh. Mấy trưởng lão Thượng Thanh giảng giải kinh nghĩa trước Tinh Ngôn, thật có thể nói là lưỡi nở hoa sen, đem kinh nghĩa đạo gia huyền ảo thâm thúy, giảng đến tinh diệu thấu triệt. Vô luận là truyền giải kinh nghĩa của từng câu, hay là từ trong kinh điển tiên nhân mà suy diễn rộng ra, hết thấy đều giảng mạch lạc phân minh, tràn đầy mới mẻ.

Trong mấy tiền bối Thượng Thanh giảng diễn trước Tinh Ngôn, không cần nói, vị trước giờ đã nổi danh trong lĩnh vực nghiên cứu đạo điển là Linh Đình đạo trưởng, tự nhiên là miệng như nở hoa, lời hay tuôn trào liên miên. Ngoài ông ta, thì có Thanh Vân đạo trưởng, đường chủ của Thiện Sự đường, biểu hiện cũng bất phàm, ở trên đài kết hợp chuyện hằng ngày ở trong đường, giải thích điển nghĩa "Mỗi hạ đều hướng" liên quan đến thiên đạo của Nam Hoa chân quân.

Phen giảng diễn của Thanh Vân, ngôn ngữ ví dụ đều hết sức bình thường tự nhiên, nhưng lại khiến người phải trầm tư suy ngẫm. Lập tức, Tinh Ngôn có cách nhìn hoàn toàn khác đối với vị lão đầu nhân có vẻ như chương quỹ ở phố chợ này.

Còn trong những bài giảng diễn đó, cho Tinh Ngôn ấn tượng sâu sắc nhất, đó là giảng diễn của Thanh Minh đạo trưởng Hoàng Pháp điện. Thanh Minh

đạo trưởng là người được xem bổ sung cho "Thượng Thanh tứ tử", một thân đạo thuật tu vì hết sức tinh xảo, tự nhiên, tương tự như Thanh Vân đạo trưởng lấy thân thuyết pháp, lúc Thanh Minh giảng diễn nhắc đến "Hư thật huyễn hóa", thì lấy ngự kiếm làm dẫn chứng. Tức thì, chỉ thấy Thanh Minh đạo trưởng hướng ra ngoài vẫy tay một cái, Tinh Ngôn liền thấy không xa bên cạnh ông ta, có một thanh bảo kiếm xanh thắm đằng không vọt lên, hướng đến phía Thanh Minh đạo trưởng bay đến. Khiến thiếu niên hết sức kinh ngạc đó là, Thanh Minh đạo trưởng điều khiển phi kiếm, tuy phạm vi chuyển động rất nhỏ, chỉ vòng quanh thân thể Thanh Minh, nhưng tốc độ vũ động lại rất nhanh. Tuy Tinh Ngôn ở gần bên, nhưng tựa hồ chỉ thấy một đạo sáng sắc xanh, ở nơi đó lượn vòng như chớp. Còn chỗ khiến Tinh Ngôn kinh thán nhất, đó là đạo kiếm quang chuyển động thân tốc như rồng lượn đó, trong lúc đảo lộn lại vô thanh vô tức, không hề gây ra âm thanh phá không nào!

"Quá tuyệt!"

Thuật điều khiển phi kiếm của Thanh Minh tinh diệu như thế, nhìn trong mắt chúng nhân trên đài cũng như dưới đài, đều hiện thần sắc không ngớt thán phục.

Tinh Ngôn trong lúc lòng tán thưởng không thôi, không nhìn được quay đầu liếc nhìn thanh cổ kiếm trong tay Tuyết Nghi, thì thấy kiện pháp khí này của mình, vẫn là bộ dạng âm đạm vô quang như thường, so với đạo kiếm quang sắc xanh đang bay lượn như rồng kia, thì rõ là thua kém quá xa.

"Ai...lúc rảnh phải đến Tàng Kinh các, hoặc phải bái phỏng Thanh Minh đạo huynh một lần..."

Đạo kiếm quang đang chuyển động trước mắt quả thật thần kì, không thể không khiến y sinh lòng huyễn hoặc đối với thanh cổ kiếm kì quái của mình.

Ước chừng qua hai canh giờ, cuối cùng đã đến lượt người giảng kinh cuối cùng là y lên diễn giảng.

Sau khi nghe Linh Đình đạo trưởng tuyên bố, vị Tứ Hải đường chủ trên Bảo Hà phong liền giải đầu, đứng dậy đi đến giữa Thính cảnh thai, chuẩn bị bắt đầu lần giảng diễn chính thức đầu tiên của y.

Trước khi đi đến giữa Thính cảnh thai, Tinh Ngôn còn cảm thấy rất tự tin:

Trải qua mấy ngày diễn luyện, bài giảng đã chuẩn bị sẵn trong đầu, cứ theo trật tự mà tuyên giảng, cho dù không quá xuất sắc, cũng không đến nỗi bị lòi cái xương ra.

Cảm giác tự tin tiềm ẩn này, duy trì mãi đến trước khi y bước vào trung tâm Thính cảnh thai. Còn lúc chân chính đứng giữa đài đá giảng kinh, Tinh Ngôn mới đột nhiên phát giác có chút không ổn:

Nãy giờ đứng ở ngoài, vẫn chưa có cảm giác gì. Còn khi chân chính trở thành tiêu điểm cho mọi người dõi mắt vào, liền cảm thấy cả nói chuyện cũng có chút khó khăn.

Hiện tại, từ trên Thính cảnh thai cao cao ngó xuống, chỉ thấy trên Tùng phong bình rộng lớn, nhưng nhúc nhủ các hạng đệ tử trong Thượng Thanh cung. Quét mắt qua một vòng, liền nhận thấy ai nấy cũng đều chăm chú nhìn y. Lập tức, Tinh Ngôn cảm thấy hoa đầu chóng mặt, đừng nói đến mở miệng giảng diễn, hiện tại cả hô hấp cũng trở nên có chút khó chịu!

Đương nhiên, kì thật tình huống thực tế lúc này, không hề gay go như Tinh Ngôn tưởng tượng. Bởi vì, hiện tại chỉ ít đã có một nửa đệ tử trẻ tuổi, ánh mắt không phải nhìn vào y:

Sau khi Tinh Ngôn rời khỏi chỗ ngồi, bọn họ cuối cùng cũng có thể thấy được toàn bộ hình dáng mảnh mai xinh đẹp của Khẩu Tuyết Nghi.

Bất quá, thiếu niên đứng gần ở giữa đài, thì không phát giác được điểm lợi thế này. Vị thiếu niên hơn bốn tháng trước còn là một tiểu tử phổ chợ, hiện tại đang tâm loạn như ma, trong lòng không ngớt than oán:

"Xong rồi! Hôm nay mới biết thế nào là cảm giác bị mọi người dồn ánh mắt vào..."

Bất quá, cũng không thể cứ tiếp tục lúng túng như thế. Sau khi ngẩn ra một hồi, Tinh Ngôn bắt đầu trấn định trở lại, lòng nghĩ đã thế này rồi, sợ gì mà không sáng khoái mà làm?

Thế là, khi các trưởng lão trên đài bắt đầu lắc đầu, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi bắt đầu nôn nóng, chúng nhân dưới đài bắt đầu cười thầm, càng lúc càng có nhiều người dời ánh mắt qua hai đệ tử của kẻ giảng kinh, thì vị thiếu niên đường chủ vừa mới nhậm chức, cuối cùng cũng bắt đầu lên tiếng giảng diễn!

Chỉ có điều, tuy Tinh Ngôn bắt đầu tuyên giảng, nhưng cũng là nói lấp ba lấp bắp, bài giảng đã chuẩn bị sẵn trong đầu sớm đã không biết đi chu du nơi nào. Hiện tại tuyên giảng của vị Tứ Hải đường chủ này, nếu nghiêm túc lắng nghe, thì lập tức nhận ra ngôn từ tán mạn, chẳng theo đường lối nào.

Chỉ là, Tinh Ngôn diễn giảng kém như thế, nhưng cũng chẳng ai để ý. Những trưởng lão trên đài, thấy thiếu niên nhờ cơ duyên xảo hợp mới được bổ nhiệm làm Đường chủ, ở trước mấy trăm đệ tử Thượng Thanh cung, đã có thể mở lời cất tiếng, thì rõ là một sự an ủi lớn cho bọn họ rồi. Trong lòng bọn họ nghĩ thầm, chỉ cần thiếu niên đường chủ này chịu lên tiếng, trường Giảng kinh hội hôm nay, chốc nữa là đã có thể kết thúc viên mãn rồi.

Còn những đệ tử trẻ tuổi bên dưới, đại đa số nam đệ tử đều không tập trung tư tưởng, thần hồn đều đặt chỗ vị tiên tử trên đài đá. Số nữ đệ tử cũng không ít, hoặc ngằm nhắc sư huynh sư đệ bên cạnh tập trung nghe giảng, hoặc bắt chước theo đám nam đệ tử nhìn lên vị nữ tử xinh đẹp trên đài, ngằm so sánh các bộ phận trên cơ thể nàng ấy với bản thân...

Nói tóm lại, hiện tại tất cả người trên Tùng phong bình, đều chẳng quan tâm hiện tại thiếu niên trên đài đang nói gì. Cơ bản dường như trong mắt hết thảy

mọi người, trường Giảng kinh hội hôm nay, đến đây đã kết thúc rồi.

Nhưng vị thiếu niên trán đầy mồ hôi trên đài lại không nghĩ như thế, miệng giảng mấy câu kinh bình thường lưu loát nhất, trong lòng lại ngẫm nghĩ:

"Không đúng, ta là người giảng cuối cùng trong Giảng kinh hội này, nếu chiếu theo tình hình hiện tại, cứ thế này thì phá hỏng mất cả một trường giảng kinh thịnh hội tinh diệu vô bì!"

Đại sự trước mặt, Tinh Ngôn cuối cùng cũng bắt đầu hồi phục về trấn định hằng ngày của y.

"Phải làm thế nào để phân diễn giảng của ta trở nên hấp dẫn đây?"

Tinh Ngôn trong đầu không biết nên nói tiếp chuyện gì, còn trong lòng thì gấp rút suy nghĩ.

Bỗng dung, kiếm quang loang loáng của Thanh Minh đạo nhân ở cạnh giờ trước, đột nhiên như hóa thành một đạo linh quang, lóe qua trong đầu của thiếu niên!

"Đúng rồi! Chuyện này sao không hành xử như thế?"

Dù sao nhìn tình hình này, cũng không thể xấu hơn được nữa. Tại sao không thử tuyệt kỹ của ta? Tuy chỉ thỉnh thoảng chơi giải trí, vẫn chưa thành thực, nhưng tốt xấu gì cũng phải thử một lần, nói không chừng có thể cải tử hoàn sinh!"

Trải qua một phen suy nghĩ, lúc này tâm thần của Tinh Ngôn đã hoàn toàn an định trở lại.

Liền đó, trên Tùng phong bình, vốn chỉ nghe tiếng từng reo, đột nhiên có một thanh âm rõ ràng vang lên:

"Thanh Vân đường chủ hôm nay từng giảng qua ý nghĩa của "Mỗi hạ đều hướng", Tinh Ngôn nghe cảm thấy rất tinh diệu. Thiên đạo vô tư, mỗi hạ đều hướng. Càng ở chỗ thấp hèn, thì càng có thể lĩnh ngộ sự ảo diệu của thiên đạo. Lý này Thanh Vân đạo huynh đã giảng hết sức thấu đáo, ta không cần phải nói thêm".

Nói đến chỗ này, lời nói vang vang rõ ràng của Tinh Ngôn cuối cùng cũng dẫn dắt được sự chú ý của mọi người. Trên đài, tiểu nữ oa Quỳnh Dung không cảm giác được gì, nhưng Khấu Tuyết Nghi thì biết, hiện tại vị thiếu niên đường chủ của mình, rốt cuộc cũng đã hồi phục thần thái hàng ngày.

Chỉ nghe vị Tứ Hải đường chủ tiếp tục nói:

"Lý thì không cần nói thêm. Hôm nay ta chỉ lấy thân làm chứng. Trước khi ta nhập vào đạo môn, từng làm nhạc công ở chốn kĩ lâu thấp hèn. Nhưng từ công việc hạ tiện này, ta lại ẩn chứng rõ được một vài nghĩa lý của đạo gia. Giờ ta sẽ diễn luyện sơ qua cho chư vị đạo hữu xem".

Vị Tứ Hải đường chủ nhờ quyền nãi mà được nhập giáo, trước đây đã từng làm nhạc công trong kĩ lâu, cái nghề thấp hèn không được liệt trong "Sĩ nông công thương", chuyện này chúng nhân đều biết. Tinh Ngôn nói ra điều này thì chẳng thể gây chú ý nơi chúng nhân. Chỗ hiếu kì của chúng nhân đó là, người thiếu niên này đột nhiên thay đổi cách nói, rốt cuộc là muốn biểu diễn cái gì.

"Ta ở trong sáo, hiểu được một vào đạo gia chân nghĩa".

A! Thì ra là muốn thổi sáo. Các đệ tử dưới đài, ánh mắt chuyển sang cây sáo ngọc đang nằm trong tay tiểu thiếu nữ, bỗng nhiên bùng tỉnh.

Chỉ là, hành động này của Tinh Ngôn, tựa hồ nằm ngoài ý liệu của tất cả mọi người, bao gồm cả tiểu Quỳnh Dung đang chuẩn bị lên trước đưa sáo cho ca ca:

Chỉ thấy vị thiếu niên nói muốn biểu diễn nghệ thuật, lại chưa từng quay người tiếp lấy sáo ngọc trong tay tiểu nữ oa. Hiện tại, vị thiếu niên đường chủ này, hai tay giơ lên hai bên mặt, ngón tay chỉ vào khoảng không vô định, kiểu dáng hệt như đang nâng một cây sáo vậy.

Mấy người Linh Hư, Linh Đình ở gần y, thấy rõ cử chỉ cổ quái của thiếu niên, mắt nhắm tập trung, khóa miệng khẽ động, tựa hồ đang thổi vào lỗ sáo không hề tồn tại.

"Vị Trương đường chủ vừa rồi mới trấn định lại, làm sao..."

Ngay khi mọi người đều không hiểu thế nào, thì bỗng nghe rất rõ, từ trong tiếng gió trên Tùng phong bình, có tiếng sáo âm uẩn chuyển đang nhân nhả cất lên.

"Đây, đây là..."

Không hẹn mà toàn bộ ánh mắt kinh dị của mọi người đều đổ dồn vào trên người vị thiếu niên đang thong dong đứng trên đài cao:

Tràng sáo âm du dương len vào tai bọn họ, chính là từ khoảng không giữa hai tay Tinh Ngôn, tuôn ra như hành vân lưu thủy. Tiếng sáo không nhanh không chậm, thánh thót như tiếng ngọc chạm, phiêu dật, bình hòa, hệt như tiếng mưa xuân lất phất trong gió, khiến người nghe tâm thần thanh thoát, hết sức sảng khoái.

Có lẽ biểu hiện của Tinh Ngôn trước giờ quá bình thường, hiện tại không chỉ đám đệ tử trẻ tuổi dưới đài mắt trừng miệng há, mà cả các trưởng lão tiền

bối từng thấy nhiều chuyện bất ngờ, lúc này cũng bị chấn động bởi tiếng sáo xuất từ không trung của Tinh Ngôn.

Tất cả đều lập tức có đánh giá mới về vị thiếu niên đường chủ này. Ngẩng mặt nhìn phong thái phiêu sái trong gió của Tinh Ngôn, lúc này hình như chẳng có ai nhận ra mà chú ý đến vị đệ tử xinh đẹp của y nữa.

Có thể nói, Tinh Ngôn bằng vào khúc sáo tấu từ không trung này, hiệu quả thu được không hề kém phi kiếm như thần long vừa rồi của Thanh Minh đạo trưởng.

Nhưng sự biểu diễn kì lạ của vị Tứ Hải đường chủ hình như vẫn chưa kết thúc. Ngay khi chúng nhân đều bị tiếng sáo hấp dẫn, bất ngờ nghe có mấy tiếng hạc thánh thốt, tiếp đó liền thấy có một con bạch hạc trắng như tuyết, hoặc từ trên mây xà xuống, hoặc từ rừng tùng bay ra, nhẹ nhàng lượn đến trước mặt thiếu niên.

Tiếng sáo phiêu linh, bóng hạc chấp chới, trong ánh mặt kính ngọc của tất cả chúng nhân ngoài Tứ Hải đường, những tiên cầm nhân gian theo tiếng sáo mà đến đây, xòe cánh nhảy múa, cảnh tượng ưu nhã không thể tả nổi.

Lúc này, đang là trời xanh mây nhạt, trong ánh mắt của chúng nhân dưới đài, vị thiếu niên đang đứng trên đài cao đó, thần thái nho nhã, tay áo phất phơ, tiên cầm múa lượn quanh người, lại thêm tiếng sáo uyển chuyển trên không, đúng là một khung cảnh tuyệt vời. Đã có không ít đệ tử, thầm nghĩ trong đầu, tán thưởng vị Linh Đình sư bá phụ trách Giảng kinh hội đã dụng tâm sắp đặt một kết cuộc quá tuyệt cho trường thịnh hội này...

Khi mọi người còn ngơ ngẩn thần hồn, liên tưởng miên man, thì người thiếu niên đóng vai trò "Kết thúc", đã ngừng thổi vào không trung.

Đội dư âm của tiếng sáo cuối cùng tan biến hết, Tinh Ngôn liền hướng ánh mắt xuống mọi người dưới đài, bình tâm tĩnh khí nói:

"Chư vị đạo hữu, đây là chân nghĩa mà ta ngộ được lúc lẫn lộn kiếm sống: Hữu vô tương sanh, âm thanh tương hòa, cao hạ tương doanh".

"Diễn giảng của Tứ Hải đường ta hôm nay, kết thúc ở đây. Đa tạ chư vị đạo hữu quan tâm!"

Nói xong, Tinh Ngôn cúi người bái chào, sau đó đạo bào phiêu phất, trở về chỗ hai nữ nhân xinh như hoa đang đứng, ung dung ngồi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 101: Đình Không Điều Ngũ, Khê Sơn Mộng Lý Du Tung.

Tinh Ngôn lần này đang đàn giảng kinh, có thể nói là trước ức chế, sau bùng nổ, bùng khởi khí thế. Hiện tại đã có không ít người, bắt đầu đánh giá kỹ càng vị thiếu niên vốn không có gì đặc sắc này.

Ngay lúc Tinh Ngôn quay lại chỗ ngồi, thì thấy mấy trưởng lão Thượng Thanh mỉm cười với y. Còn hai nữ nhân Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, không cần nói, trên mặt đầy vẻ hớn hờ, cao hứng dùm cho y.

Chỉ là, ai cũng không chú ý, hiện tại vị Tứ Hải đường chủ đã ngồi nghiêm chỉnh, thân thể đang không ngừng run nhẹ!

Thì ra, một phen thổi sáo vào khoảng không vừa rồi, chính là y vận chuyển Thái hoa đạo lực, khu động khí lưu kích phát âm thanh. Vừa rồi Tinh Ngôn đắm chìm trong tiếng sáo, cố gắng duy trì nguồn hơi, còn cảm thấy không có dị dạng gì. Nhưng đợi lúc chuyện chính đã xong, Tinh Ngôn liền cảm giác khí đoàn lực kiệt, cánh tay như bị chứng co giật. Lại thêm mấy ngày gần đây tâm tư lo lắng, việc vừa xong liền hết sức kích động trong lòng. Bởi thế hiện tại Tinh Ngôn cảm thấy quả tim của mình đang đập thình thịch trong lồng ngực, thân thể cũng bị chấn động không ngừng run khẽ.

Gay go nhất là, Tinh Ngôn càng muốn trấn định, thì thân thể lại càng run lên!

Bất quá, may mà hôm nay mặc đạo bào hơi rộng, nhất thời không ai phát giác dị trạng của y. Hiện tại Linh Hư chương môn đang đứng giữa Thánh cảnh thai, đọc mấy lời cầu chúc cuối cùng trong buổi giảng kinh. Sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Chương môn sư tôn. Cho dù thỉnh thoảng có người đưa mắt nhìn về phía Tinh Ngôn, cũng chỉ thấy gió thổi đạo bào bay bay, tuyệt không ngờ vị Tứ Hải đường chủ mặt mày điềm đạm đó, thân thể đang không ngừng run lên bên trong đạo bào!

Nói đến, tuyệt kỹ hư không thổi sáo này của Tinh Ngôn, vốn chỉ là y giác ngộ được trong lúc rảnh rỗi. Mỗi lần hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi bỏ y một mình, vào núi tìm quả đại, thì vừa hay lại cho y khoảng thời gian nhàn nhã. Trong lúc chẳng có gì làm y nổi hứng nghiên cứu kỹ thuật phát thanh của sáo ngọc. Vô đầu bút tóc một trận, cuối cùng tự có sở ngộ, sau đó y liền thử khu dụng Thái hoa đạo lực, mô phỏng sự chuyển động của khí tức trong lỗ sáo. Sau vài lần thất bại, cuối cùng đã thử nghiệm thành công.

Tuy sáo âm khôi từ không trung như thế, không có sáo ngọc Thần tuyệt hỗ trợ, chỉ có thể tạm hài lòng. Bất quá, cách thổi sáo mà hôm qua y còn lấy ra làm trò tiêu khiển, không ngờ hôm nay cái trò chơi vật của mình lại cứu mình một phen bề mặt. Vừa nghĩ như thế, Tinh Ngôn không khỏi có chút áy náy, bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩa trọng yếu của nó:

"Hà, trò này hay như thế, sau này lúc gấp gáp, có thể khỏi phải đi lấy sáo..."

Ngay khi y suy nghĩ lung tung thì bỗng nghe ban nhạc dưới đài, lại bắt đầu tấu khôi nhạc khúc. Khúc nhạc tấu lên chính là nhạc khúc "Tống Thiên tôn" lúc kết thúc công khóa đạo môn. Bài "Tống Thiên tôn" này là chúng nhân đạo môn cảm tạ chư thần đã ban phúc, mang lại bình an cho nhân loại. Trong âm thanh bình hòa của đạo khúc, chư vị trưởng lão của Thượng Thanh cung trên Thính cảnh thai, theo âm vận tiết phách, bắt đầu đồng thanh ngâm xướng kinh chú ứng với đạo khúc.

Tiếng đàn sáo, chuông ngân thanh tĩnh thông thả, thêm vào tiếng ngâm xướng có mấy phần tha thiết, cuối cùng cũng khiến trận run rẩy của Tinh Ngôn dần dần mất đi, thân thể từ từ bình ổn trở lại...

Hiện tại, vị Tứ Hải đường chủ bình tĩnh trở lại, cũng chiếu theo tiết phách, chậm chậm cất tiếng hòa theo giọng ngâm xướng của mọi người.

Lúc đạo khúc kết thúc, chỉ thấy chuông môn Thượng Thanh cung Linh Hư chân nhân đứng giữa Thính cảnh thai, trong tiếng chuông ngân ngân, chân đạp cửu cung, vũ bộ, cao giọng tụng chúc:

"Đạo đức sùng sùng, công đức viên thành. Vĩnh độ tam thanh, trường từ ngũ trọc..."

Theo tiếng tụng xướng của Chuồng môn, tất cả đệ tử Thượng Thanh trên đài, dưới đài, đồng loạt niệm tụng:

"Vô lượng thiên tôn!"

Theo tiếng niệm đạo vang tận mây xanh, buổi Giảng kinh hội đầu tháng bảy của Thượng Thanh cung đã công đức viên mãn, chính thức kết thúc.

Sau khi Giảng kinh hội kết thúc, Thượng Thanh đệ tử trên Tùng phong bình vẫn chưa hoàn toàn giải tán. Không ít đệ tử, lấy chiếu cỏ rượu lạt linh từ Sùng Đức điện, bày ra trên Tùng phong bình, tụ năm tụ ba, kết bạn cùng uống rượu đàm luận.

Phong cách như thế chính là truyền thống nhiều đời của Thượng Thanh cung La Phù sơn. Mỗi lần kết thúc Giảng kinh hội, các Thượng Thanh vũ sĩ tu đạo tiêu diêu, liên tụ hội trên Tùng phong bình, màn trời chiếu đất, kết bạn thành nhóm, hoặc uống rượu dưới tán tùng, hoặc ngồi trên đá đàm luận, vừa trao đổi tâm đắc tu hành, vừa tăng tiến tình đồng môn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Tự nhiên, hiện tại các nữ đệ tử của Tử Vân điện là những người được chào mời nhiều nhất.

Tinh Ngôn hiện đang theo Linh Hư, Linh Đình cùng thủ tọa các điện, cùng ngồi dưới bóng tùng mặt Tây nam Thính cảnh thai uống rượu. Hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đi theo y thì được an bài với đám người đã quen là Trần Tử Bình, Hoa Phiêu Trần.

Có lẽ biểu hiện hôm nay nằm ngoài ý liệu người khác, hiện tại vị thiếu niên còn chưa đến tuổi nhũc quan, được bố trí ngồi với các tên tuổi vang dậy đạo môn, nhất thời cũng không có ai dám bàn tán gì. Dĩ nhiên không tránh khỏi bị hỏi về chuyện giảng diễn hôm nay, nhưng Tinh Ngôn giờ tai ăn nói của mình ra, sau một phen đối đáp thì mọi chuyện cũng suôn sẻ.

Qua mấy tuần rượu nhạt, bỗng nghe Linh Hư chuông môn nói:

"Hôm nay chư vị đạo huynh đều có mặt, ta đang có một chuyện quan trọng cần thương nghị với các vị".

"Vậy sao? Xin Chuồng môn sư huynh cứ nói".

"Cũng không phải chuyện gì quá lớn. Hôm kia Thái thú quận Nam Hải có đưa thư đến, nói trong Yếu Dương huyện trong địa phận của ông ta, giặc núi hung hãn, không thể diệt nổi. Hiện tại thanh thế phi đồ càng bành trướng, cướp phá dân chúng, họa hoạn rất lớn".

Nghe Linh Hư chuông môn nói đến đây, vị Linh Đình đạo nhân đang ngồi xếp bằng bên cạnh, có chút nghi vấn hỏi:

"Sư huynh, chuyện diệt phi này vốn là trách nhiệm của quan quân, có quan hệ gì đến Thượng Thanh cung chúng ta chứ?"

"Vốn thì không liên quan. Chỉ là Đoạn thái thú nói, vốn đám sơn phi đó cũng chẳng đáng lo, chỉ là gần đây không biết thế nào, mỗi lần quan quân đi trừ phi, bám đuôi đuổi theo, thì vùng đất sau lưng đám phi đó, bất chợt phát sinh lửa cháy ngăn cản quan quân đuổi theo, quân binh chỉ đành dưng mắt nhìn đám phi nghênh ngang bỏ đi".

"Nói như thế là có thuật sĩ yêu nhân thâm ám trợ bọn phi?"

"Đúng thế. Vì thế Đoạn thái thú lòng đầy lo âu, chỉ đành cầu viện chúng ta. Chư vị đạo huynh, hiện tại thảo luận một chút, xem thử có ai thích hợp, chọn đi hiệp trợ quan binh trừ phi".

Lời của Linh Hư từ vừa dứt, thì nghe Thanh Minh đạo nhân mau miệng nói:

"Bẩm Chuồng môn sư tôn, chuyện trừ ma trừ yêu, bốn giáo tự nhiên nghĩa bất dung từ. Chỉ là bản đạo nhận thấy, quan gia thường hay khoa trương sự

việc, nói không chừng chỉ là bọn phi thi hành hòa kếp. Cho dù thật như trong công văn nói, e rằng cũng chỉ là đám tiểu yêu, không đáng làm phiền đến Chương môn".

Mấy chuyện vặt này mà phải kinh động đến Thượng Thanh chương môn, Thanh Minh cảm thấy có chút khó chịu.

Bất quá, đối với thái độ không đồng ý của lão, vị Linh Hư chương môn thần sắc mừng giận không dễ lộ ra đó, lại trầm sắc mặt, nghiêm giọng nói:

"Thanh Minh, chuyện của quan phủ không phải là chuyện nhỏ. Thượng Thanh cung ta tuy tu là thiên đạo, chuộng tiên pháp, nhưng dù sao cũng có miếu đường trong nhân gian. Những chuyện thế này, nếu dựa vào được triều đình thì quan phủ có thể nóng lòng đến thế à?"

"Sư tôn dạy rất phải".

Thấy Linh Hư không vui, Thanh Minh vội cúi đầu xin lỗi.

Ngay khi không khí có chút ngưng ngập, bỗng nghe có người lên tiếng:

"Đã là đám tiểu yêu nhãi nhép mà dám nhiễu loạn lễ dân, chi bằng để tiểu tử đến rèn luyện thực tế một phen?"

Chúng nhân theo tiếng quay đầu, thì ra người vừa tự tiến cử mình chính là vị thiếu niên Đường chủ Tử Hải đường có biểu hiện bất phàm hôm nay.

Thì ra, nghe một phen đối đáp của Linh Hư, Linh Đình, Thanh Minh, Tinh Ngôn lại động tâm tình lộ kiến bất bình. Vị thiếu niên đã hành tẩu lâu năm ở phố chợ, biết rất rõ tác hại của đạo phi. Ở Đại Cô sơn Bà Dương có đám phi khấu ẩn hiện, luôn mượn chiêu bài thể thiên hành đạo để làm chuyện thương thiên hại lý. Mấy tên cướp này coi mạng người như cỏ rác, đừng chuyện không vừa ý thì giết người quăng xác bên đường. Do đó, vừa nghe đến họa phi, lại nghe Thanh Minh phân tích chỉ là tiểu yêu tác quái, ước chừng bản thân có thể đối phó, Tinh Ngôn liền nhân có vài phần từ ý, chủ động thỉnh cầu Chương môn. Ở mấy tháng liền trên Thiên điều nhai Bảo Hà phong, thiếu niên cũng đã có ý chán do nhàn rồi quá lâu.

Thấy Tinh Ngôn chủ động xin đi diệt phi, Linh Hư chương môn trầm ngâm một lát rồi nghiêm túc trả lời thiếu niên:

"Trương đường chủ có lòng thương dân, diệt trừ yêu ma, cố nhiên rất tốt. Chỉ không biết có cách ứng phó nào tốt hay không?"

"Bẩm Chương môn, tôi từng học qua một vài bùa chú, có thể vẽ bùa tránh lửa trên người của binh sĩ".

Tinh Ngôn cẩn thận lướt qua việc học phù chú từ đâu.

"À, đây cũng là một cách hữu hiệu. Nhưng nếu Tinh Ngôn người dụng phải kẻ thi thuật thì chuẩn bị cách gì để đối phó?"

"Bẩm Chương môn rõ, tôi từng tập qua thuật đóng băng ở Nhiều Châu. Chiếu theo thuyết ngũ hành băng thủy khắc hỏa mà nói, nghĩ nhất định có thể phá giải pháp thuật đó".

"Sao?"

Nghe thiếu niên nói như thế, chúng nhân cùng chiếu đều hơi kinh ngạc. Thấy sắc mặt mọi người nghi ngờ, Tinh Ngôn liền biểu diễn một chút. Hơi ngưng thần, chỉ thấy trước mắt thanh quang loáng lên, chung rượu trước mặt y đã hình thành băng sương, hàn khí tỏa lên.

Thấy chung rượu băng đó, biết Tinh Ngôn không phải nói bừa, Linh Hư liền ưng chuẩn thỉnh cầu của y.

"Được, chuyện giúp đỡ quan phủ lần này do người chủ trì. Ngày mai hãy đến Trùng Tâm đường trên Phi Vân đỉnh gặp ta, ta có mấy chuyện quan trọng cần dặn người".

Sau khi Tinh Ngôn cảm tạ thì nghe Linh Đình đạo nhân bên cạnh Linh Hư chương môn, cười tươi hỏi:

"Không biết Tinh Ngôn theo Thanh Hà sư diệt học pháp thuật đóng băng đã đạt được mấy phần hòa hâu?"

Thế là, tiếp đó chúng nhân trong chiếu đều được thưởng thức băng tửu mát lạnh sáng khoái. Trong lúc đối tửu, vị Thanh Minh đạo trưởng, trong lòng lại có một suy nghĩ khác.

Chứng kiến một phen diễn giảng sáng nay của Tinh Ngôn, hiện tại trong mắt vị Thanh Minh đạo trưởng đạo pháp tinh xảo, đã chân chính xem thiếu niên là một Đường chủ của bốn môn. Do đó, vừa nghĩ đến Tinh Ngôn hạ sơn phải dùng đến bùa chú, Thanh Minh đạo trưởng trước giờ hành sự đường đường chính chính, cảm thấy như thế có vẻ làm giảm thanh danh của Đường chủ Thượng Thanh cung.

Thế là, đợi qua thêm vài tuần rượu, Thanh Minh liền tìm cơ hội nói với Tinh Ngôn:

"Bản đạo thấy Trương đường chủ cũng có một thanh kiếm, không biết đã từng học qua ngự kiếm thuật của bốn môn hay chưa?"

"Ách! Ngự kiếm thuật! Ấc ặc!"

Thanh Minh đột nhiên hỏi như thế khiến vị thiếu niên đang ngâm rượu, xem chút nữa đã bị sặc!

"Ngự kiếm thuật? Liệu có phải là khi này đạo huynh đã biểu diễn?"

"Không sai! 'Ngự kiếm quyết' chính là pháp môn phi kiếm của Thượng Thanh cung ta, cùng với 'Phi kiếm thuật' của Thiên Sư giáo, 'Phiêu nhuận vũ' của Diệu Hoa cung, được gọi là tam đại phi kiếm thuật trong đạo môn".

"Ngự kiếm quyết của Thượng Thanh cung ta, không biết Trương đường chủ có nghiên cứu qua chưa? Nếu rảnh rồi, bản đạo có thể cùng Đường chủ trao đổi một chút"

"..."

Vừa nghe Thanh Minh đạo trưởng nói như thế, Tinh Ngôn tức thì kích động đến mức ấp úng không nói được. Lúc sáng y vừa mới nghĩ đến chuyện muốn học Phi kiếm thuật, mới qua chưa đến hai canh giờ đã có cao thủ chủ động đề nghị. Chẳng lẽ hôm nay xuất hành đúng giờ tốt nên may mắn?

Quá mừng rỡ, Tinh Ngôn cứng mồm cứng lưỡi, nhất thời quên cả hỏi đáp. Qua một lúc, y mới sực tỉnh, vội đáp lời:

"Kì thật tôi đối với Phi kiếm thuật của đạo môn, sớm đã rất hâm mộ, chỉ là thời gian nhập môn quá ngắn, chưa có duyên luyện tập. Nếu có thể được Thanh Minh đạo huynh chỉ điểm, tự nhiên đây là phúc phận của tiểu tử".

"Nói hay. Thanh Minh ở Hoàng Pháp điện lúc nào cũng hoan nghênh Đường chủ, tốt nhất là đến trước lúc hạ sơn!"

"Vâng! Tinh Ngôn xin đa tạ!"

Nghe Thanh Minh đạo nhân đáp ứng sáng khoái như thế, Tinh Ngôn liền đứng dậy rồi chiếu, cung cung kính kính thi một lễ với Thanh Minh. Khi Thanh Minh cũng đứng dậy đáp lễ, thấy hai người như thế, các đạo nhân khác đều bật cười không thôi.

Đội hưng phấn hoàn toàn tan biến, Tinh Ngôn liền dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi rời Chu Minh phong, quay về Thiên điều nhai Bão Hà phong.

Tràng Giảng kinh hội hôm nay, đối với Tinh Ngôn mà nói, đúng là thu hoạch rất nhiều.

Theo lời hẹn của Thanh Minh, buổi chiều hôm đó, Tinh Ngôn liền mang theo thanh Vô danh kiếm của y, hưng phấn đi bái phỏng Thanh Minh đạo nhân, thỉnh giáo ngự kiếm thuật. Thấy Tinh Ngôn y ước tìm đến, Thanh Minh cũng rất cao hứng. Sau mấy lời hàn huyên, thì bắt đầu giảng giải nguyên lý ngự kiếm cho thiếu niên.

Thì ra, "Ngự kiếm quyết" của Thượng Thanh cung, phân làm hai phần là "Bồi linh" và "Ngự kiếm".

Bồi linh, đó là thông qua phương pháp đặc biệt, bồi sinh linh khí trong kiếm. Ngự kiếm, suy cho cùng, chính là phương pháp cảm ứng giữa chủ nhân của kiếm và linh khí trong kiếm. Tâm ý tương thông mới có thể sử dụng phi kiếm thuật, mới có thể dễ dàng điều khiển kiếm. "Ngự kiếm quyết", là nền tảng ngự kiếm phi hành của Thượng Thanh cung.

Một phen giải thích của Thanh Minh đạo trưởng trước giờ Tinh Ngôn chưa từng nghe, khiến y nghe đến sùi sục trong lòng, hai tai vênh lên, cẩn thận lắng nghe, sợ bỏ sót chữ nào.

Có danh gia giảng giải, học trò lại hết sức thông tuệ, không bao lâu, Tinh Ngôn đã ghi nhớ nằm lòng "Ngự kiếm quyết" vô cùng phức tạp cùng những lời tâm đắc về ngự kiếm của Thanh Minh đạo nhân.

Trước khi Tinh Ngôn cáo từ ra về, lại nhờ Thanh Minh đạo trưởng giám định dùm thanh cổ kiếm y nhặt được ở Mã Đề sơn, xem liệu có thể dùng để luyện thuật phi kiếm hay không. Sau khi được Thanh Minh đạo trưởng khẳng định luyện được, Tinh Ngôn mới yên tâm từ biệt Thanh Minh đạo trưởng, hớn hờ quay về Thiên điều nhai.

Học được phi kiếm thuật thần kì như thế, vị thiếu niên đường chủ liền nói với vị tiểu muội muội Quỳnh Dung vừa có được một trò lý thú mới. Như thế, đang lúc nhiệt huyết dâng cao, muốn sớm luyện thành thuật này, tối đó, Tinh Ngôn liền chiếu theo phương pháp học được từ Thanh Minh, bắt đầu luyện tập ở Tụ Vân đình.

Chỉ là, khiến y hơi nản lòng đó là, vô luận cố gắng thế nào, thanh cổ kiếm trước mặt vẫn không có động tĩnh nào. Lúc này, Tinh Ngôn mới nghĩ đến lời của Thanh Minh:

"Ngự kiếm quyết" khác với pháp thuật khác, không phải một sớm một chiều mà có thể luyện thành. Bồi sinh đủ linh khí cho kiếm, chỉ ít cũng mất hơn nửa năm. Còn nếu như chất kiếm không tốt, hay chủ nhân kiếm đạo lực không đủ, thậm chí kẻ tu luyện vận đạo không tốt, nói không chừng mười năm cũng không tu luyện thành công "Ngự kiếm quyết".

Trong mấy trăm đệ tử trên Thượng Thanh cung hiện tại, chân chính am hiểu Ngự kiếm quyết, cũng bắt quá lác đác vài chục người.

Nhớ đến lời của Thanh Minh, vị kiếm chủ đang nôn nóng rốt cuộc cũng tĩnh tâm lại, bắt đầu kiên nhẫn tu luyện theo từng bước.

Có lẽ do hôm nay quá nhiều chuyện nên vị thiếu niên đường chủ đang ngưng thần này quên mất một điều: Thanh quái kiếm này của y, vốn đã có linh khí rồi.

Sáng hôm sau, Tinh Ngôn đến Trùng Tâm đường trên Phi Vân đình diện kiến Linh Hư chương môn. Linh Hư tử dặn dò y mấy chuyện quan trọng rồi dục

y mau thu xếp lên đường, không nên để Thái thú đợi lâu.

Thế là, sớm hôm sau, trong Tứ Hải đường trên Thiên điều nhai, lại diễn ra một trận nhiệt náo.

Khởi bếp lượn lờ, chính là Khấu Tuyết Nghi bắt đầu thổi bếp nấu cháo, đồng thời chuẩn bị lương khô trên đường cho Tinh Ngôn. Quỳnh Dung cũng đã dậy sớm, chạy loạn khắp nhà, theo lý giải của cô nhóc, là muốn tìm vật thích hợp cho ca ca xuất môn.

Tiểu nha đầu này, hôm qua nghe nói Tinh Ngôn phải đi xa thì liền đòi đi theo. Bất quá Tinh Ngôn nhận thấy lần này không phải là đi du sơn ngoạn thủy, mà là phải hiệp trợ quan gia làm việc, rất có thể gặp phải hung hiểm. Hà huống trong lúc quân binh hành động, nếu như mang theo một cô nhóc, vô luận thiếu niên tướng tượng thế nào, cũng cảm thấy chẳng ra gì cả.

Do đó, tối qua dù cho Quỳnh Dung bám theo năn nỉ, Tinh Ngôn cũng không ưng thuận. Thấy thái độ kiên quyết của ca ca, sau khi giờ hết mảnh khốc mà vẫn vô hiệu, tiểu nha đầu chỉ đành ngoan ngoãn buông tha ca ca, chạy đi chỗ khác chơi. Thấy thế, Tinh Ngôn hài lòng nghĩ thầm:

"À, Quỳnh Dung thật nghe lời!"

Cuối cùng, đã đến lúc xuất phát rồi.

Hiện tại, chỉ thấy vị thiếu niên chuẩn bị lên đường trừ ma vệ đạo, cõ kiếm dắt xéo sau lưng, hông đeo sáo ngọc, một thân đạo bào xanh bó sát, toàn thân được bao phủ trong làn sương núi, hiển hiện anh khí bùng bùng.

Tiếp lấy bọc hành lý Tuyết Nghi đưa lên, Tinh Ngôn lại dặn dò hai nữ nhân mấy câu, sau đó từ biệt quay người hạ sơn.

Sau lưng người thiếu niên đang sôi sục nhiệt khí, trong gió mát trên Thiên điều nhai, có hai vị thiếu nữ tóc xõa bay bay, đứng tại đó đưa mắt tiễn thiếu niên, nhìn mãi thân ảnh của y cho đến khi nó hoàn toàn chìm vào trong sương núi nhân nhật ngoài xa...

Chính là:

Tiểu nữ tình kiều

Thiếu niên khí hào

Khinh li vân phủ

Túc tiễn trần hiêu

Hồi vọng lai lộ

Thủy miếu sơn điêu

.....

Hết quyển 5.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 102: Tam Sanh Hệ Mộng, Bồi Hồi Phương Lộ Yên Trần(I).

Nguyệt lãnh tinh trầm mai kiếm xử

Kinh khởi cự quốc chinh hồng

Tinh huy đồng hướng loạn sơn tùng

Hùng qua liên vân trại

Sương nhận hống thiên phong.

Đạn kiếm trường ca thùy cổ phán

Quy yển ki độ liên long

Phiên phiên hốt ức cự nhan dung

Thanh địch xuy bắc điều

Băng chảm mộng nam hoàng

Quản bình triều.

Bước xuống mười bậc đá cuối cùng rời khỏi chân núi La Phù, Tinh Ngôn men theo quan đạo dưới núi, nhằm phương hướng Yết Dương huyện thành mà đi.

Rời khỏi La Phù sơn, Tinh Ngôn lúc này mới phát hiện, trời tháng bảy này, trong núi ngoài núi như hai thế giới khác biệt: trong núi không khí mát mẻ, ngoài núi thì nóng như lò lửa. Cho dù thỉnh thoảng có gió thổi qua, nhưng cũng giống như hơi trong lồng hấp, phả vào mặt người nóng hừng hực.

Bất quá, may mà hai bên quan đạo mà y đang đi có rất nhiều cây cối. Tinh Ngôn cứ lựa bóng râm mà đi mới cảm thấy không quá khó chịu vì nóng.

Nhìn mặt trời treo trên đầu, lại nhìn đến con đường loáng nắng trước mặt, Tinh Ngôn do dự một lúc, cuối cùng quyết định không cần phải tốn sức lợi bộ nữa. Đi đến Truỵen La huyện thành gần đó, Tinh Ngôn liền đến chợ lửa ngựa ở nam thành, chọn một con thích hợp cho mình.

Sau một phen chọn lựa trả giá, Tinh Ngôn chọn mua một con lừa gầy. Con lừa này tuy gầy nhưng giá cả thì quả thật rất hợp lý, nghe nói còn có thể chạy trên cả đường núi.

"Khà, đây chính là chiến kị đi trừ phi lần này của ta!"

Tuy con lừa này hình dáng xấu xí, xương cốt lỏm chỏm, hai bên sườn bày ra hai khung xương, nhưng nghe người bán lừa nói, chính vì con lừa này ốm như thế, mới có thể chạy trên đường núi hay chỗ gập ghềnh mà không gặp phải trở ngại.

Bất quá, đối với Tinh Ngôn mà nói, điều quan trọng đó là, con lừa này có thể chạy trên đường núi mà giá tiền lại không cao, rất vừa với túi tiền của y. Mấy điều này đều thỏa, Tinh Ngôn rất sáng khoái đồng ý vụ giao dịch này với người bán lừa.

Đem miếng vải bố tặng kèm theo con lừa làm thành yên lừa, đặt các vật dụng lên lưng lừa ổn thỏa, Tinh Ngôn liền nhảy lên lừa, cưỡi con lừa chiến như chuẩn bị xuất chinh, nghênh ngang đi trên nhai đạo Truỵen La huyện thành, nhắm cửa tây thành mà đi.

Đi ngang một cửa hàng đồ sắt, bỗng nghe có người lớn giọng kêu y:

"Vị tiểu đạo gia trăm yêu trừ ma kia, mau mau đến xem. Bồn tiệm hôm nay vừa cho ra lò một lô đao kiếm mới, chủng loại đa dạng, giá tiền hợp lý, bảo đảm chất lượng, ngài còn chờ gì nữa mà không ghé xem?"

Nghe có tiếng người réo như thế, Tinh Ngôn không khỏi có chút mỉm cười. Hò con lừa đứng lại, quay đầu cười nói với vị chủ tiệm đồ sắt:

"Chưởng quỹ à, ông không phải xuất thân bán đồ ăn chứ? Có còn mở hàng ăn không?"

Nghe y hỏi như thế, vị chưởng quỹ giật nảy mình:

"Nhìn không ra vị đạo gia này niên kỷ còn nhỏ mà thần thông chẳng kém à! Tôi vốn là dân bán đồ ăn, sau này mới thay đổi chuyển sang kiếm sống bằng nghề đồ sắt này".

"Khà khà, đây không phải là thần thông gì đâu, là ta từ câu "Hôm nay vừa mới ra lò" mà biết chưởng quỹ nhất định đã từng kinh doanh ăn uống".

Nghe lời này, vị lão bản của tiệm đao kiếm liền hiểu ra, miệng cười lúng túng với Tinh Ngôn.

Bất quá, nói cười thì nói cười, thiếu niên vẫn có chút nghi hoặc:

"Chưởng quỹ này, ông tại sao lại gọi ta đến mua kiếm thế? Ông không thấy sau lưng ta đã có một thanh kiếm sao?"

"À...đạo gia ngài thật biết nói đùa, đó chỉ là một cây gậy sắt lâu năm thôi mà! Theo ý tôi, đạo gia ngài cứ vào tiệm của tôi, chọn lấy một thanh kiếm sắc, như thế đạo gia ngài mới có công cụ trăm yêu trừ ma!"

Nghe phen giải bày của chưởng quỹ, Tinh Ngôn trong lúc cười nói, trong lòng vẫn suy nghĩ:

"Lần này đi trừ phi, cũng chẳng khác gì phải sống chết cùng những kẻ liều mạng, đến lúc cũng không tránh khỏi phải dùng binh khí. Hiện tại vị kiếm huynh sau lưng ta, cũng nghịch ngợm hệt như tiểu Quỳnh Dung, từ sau khi nổi hừng bay vòng vòng trên La Phù hơn tháng trước, thì cứ giữ bộ dạng xấu xí như

cũ. Cứ như vậy, đến lúc hai quân giao chiến thì làm sao đánh nhau cùng giặc được?"

Nghĩ đến chỗ này, vị tiểu đạo gia nhiệt huyết sục sôi liền nhảy xuống lửa, tiến vào tiệm đồ sắt, bắt đầu xem xét các loại đao kiếm trong tiệm. Còn vị chương quỹ mời khách thành công, tự nhiên phải đứng bên cạnh nhiệt tình giới thiệu đao kiếm của tiệm lão.

Bất quá, trong lúc chọn lựa, Tinh Ngôn đột nhiên nghĩ đến, lần này đi vốn là trừ phi cùng quân binh, trong quân doanh không phải đao kiếm rất nhiều sao? Đến lúc đó bản thân tùy tiện chọn một thanh là được, hà tất phải tốn tiền ở đây!

Nghĩ được điểm này, vị thiếu niên đang quan sát đao kiếm bất chợt ngừng lại, xin lỗi chương quỹ mấy câu, rồi quay người lên lửa, tiếp tục lên đường.

Rời khỏi Truyện La huyện thành, cây cối dọc hai bên đường dần dần thưa thớt. Chúi mồ hôi đang không ngớt tứa ra trên trán, nghe tiếng vó lừa gõ đơn điệu trên con đường đất vàng, dần dần, Tinh Ngôn cảm thấy hơi buồn chán. Để giết thời gian, y bắt đầu đếm số cây bên đường đi.

Ngay khi đếm được chừng bốn trăm cây, đang suy nghĩ vừa rồi đếm đến bốn trăm ba mươi hay bốn trăm bốn mươi, thì Tinh Ngôn thính tai chợt nghe, trong lùm cây bên trái đường, có tiếng sột soạt vang lên. Gần như vô thức đưa mắt nhìn, vừa hay thấy trong lùm cây đó, có một hồng ảnh loáng lên rồi mất hút.

"Úy? liệu có phải là có gà rừng trốn trong đó?"

Ý này vừa sinh, vị thiếu niên đang buồn ngủ lập tức phấn chấn tinh thần:

"Khà khà... vận khí không tệ. Nếu bắt được con gà rừng này thì tối nay có thể cải thiện bữa ăn rồi!"

Không hổ là xuất thân từ nhà săn bắn, Tinh Ngôn đối với tập tính của mấy loại sơn cầm này, rất là thông thuộc. Gà rừng dám đến sát đường đi, nhất định là rất mau lẹ, chỉ hơi kinh động, thì có thể lập tức bay đi mất.

Tuy nói gà rừng bay không phải là cao, cũng không phải bay quá xa, nhưng nếu muốn bằng vào hai cái giò của bản thân, chạy vào nơi cây cối mọc lộn xộn để mà bắt nó, thì tựa hồ không có khả năng. Lại nói, hiện tại trời tháng bảy nóng bức, nếu chạy đuổi vòng vòng ở nơi có địa hình như thế, cho dù cuối cùng có bắt được, thì cũng chẳng đáng công!

Do đó, tuy hiện tại Tinh Ngôn có ý ra tay nhanh chóng, nhưng không dám nôn nóng gây ra tiếng động lớn. Y nhẹ nhàng thúc lừa đến bên phải đường đi, sau đó yên lặng chúi xuống lửa, lấy dây thừng buộc vào gốc cây bên cạnh. Chuẩn bị xong tất cả, mới lặng lẽ vòng sang phía bên, lúi đến lùm cây đó...

Khà...hồng ảnh đó vẫn còn!

Tinh Ngôn khom lưng, vạch lá dòm vào trong bụi cây, nhìn thấy con gà rừng lông đỏ vẫn còn đó, không khỏi mừng rỡ, trong đầu vẽ lên một bức tranh tuyệt vời:

Vào hoàng hôn khí trời dịu lại, gió mát bắt đầu thổi, tiến vào một tiệm rượu, vừa vào trong thì đem con gà rừng mập mạp này ném phịch lên quầy, kêu điểm gia làm món. Trong chốc lát, bản thân đã ngồi nhắm hoàng tửu của tiệm rượu với thịt gà thơm phưng phức...

Bất quá, cái gọi là "Muốn thành đại sự phải cẩn thận", vị Tứ Hải đường chủ cơ mẫn phi thường, chúi nước miếng ứa ra bên mép, nhẹ nhàng như mèo, rón rén đến chỗ con gà rừng.

Ngay khi còn cách hồng ảnh đó chừng nửa trượng, thiếu niên này giờ rón rén nhẹ nhàng, đột nhiên vọt lên, theo đường ngắn nhất đã tính toán, lao đến chỗ hồng ảnh đó ẩn ẩn hiện hiện...

Chỉ là, chẳng giống tình cảnh gà bay tán loạn như trong tưởng tượng, lúc thiếu niên lao đến chỗ "Hồng ảnh" đó, bỗng nghe trong bụi cây trước mặt, truyền ra giọng nói của một nữ hài nhân có vài phần bất phục:

"A ca ca! Làm sao lại bị huynh bắt được rồi..."

Giọng nói bất thình lình cất lên này, dọa cho vị thiếu niên một lòng sấn gà giật nảy người.

"Úy? Lời nói này sao nghe quen thế? Đường như đã nghe qua ở đâu..."

Khỏi phải nói, câu nói phát ra từ trong lùm cây trước mặt, thật giống với lúc rảnh rỗi trên Thiên điều nhai, mỗi lần cùng Quỳnh Dung chơi trốn tìm thì thường nghe cô nhóc nói câu này.

"Quỳnh Dung?"

Trong đầu vừa hiện lên hai chữ này, vị thiếu niên mắt trừng miệng há liền thấy, từ trong lùm cây trước mặt, bỗng nhiên lộ ra một gương mặt xinh xắn đang nở nụ cười nịnh, đây không phải là tiểu nữ oa Quỳnh Dung thì còn là ai?

Vừa thấy gương mặt xinh xắn quen thuộc của cô nhóc, Tinh Ngôn liền hiểu ra là chuyện gì.

Tức thì, liền thấy y giậm chân than thở không thôi:

"Xong rồi! Ta làm sao lại quên mất, tiểu nữ hải này có khả năng đánh hơi rất giỏi!...Chẳng trách tối qua nó lại ngoan ngoãn như thế!"

Thiếu niên nghĩ thông điểm này, liền cười khỏ hỏi thiếu nữ trước mặt:

"Quỳnh Dung, ca ca hiện mồ hôi khắp người, muối làm sao có thể ngủ được vậy?"

"Hi...Đương nhiên là được! Mùi vị mùa hạ của ca ca, Quỳnh Dung cũng rất thích..."

"..."

Nghe thế, Tinh Ngôn nhất thời cũng bó tay.

Khi Quỳnh Dung đã ngoan ngoãn ở sau đi dưới bóng cây, Tinh Ngôn ngữ khí nghiêm túc nói với nó:

"Muội lần này trốn đi, Tuyết Nghi tỷ đột nhiên không thấy muối, nhất định là rất lo lắng".

Tinh Ngôn nhớ đến điểm này liền động tâm, muốn thuyết phục tiểu Quỳnh Dung mau quay về, thì nghe Quỳnh Dung đáp nhanh:

"Không sợ! Muội có để lại một bức thư, nói với Tuyết Nghi tỷ tỷ là muối ra ngoài tìm huynh, theo huynh xuống núi đi diệt trừ bọn xấu! Tuyết Nghi tỷ tỷ thấy thư của muội, không phải lo lắng cho muội đâu!"

"Sao? Muội còn lưu một bức thư à?"

Không tưởng được hai thiếu nữ gần đây lại học chữ tiến bộ như thế, Tinh Ngôn hết sức kinh ngạc.

"Đương nhiên!"

Quỳnh Dung tự hào đáp. Bất quá, tiếp đó thì không còn được tự tin lắm:

"Tinh Ngôn ca ca, Quỳnh Dung không biết viết sao cho tốt nên viết thành hai bức, một bức để chỗ Tuyết Nghi tỷ tỷ, một bức đem đến cho ca ca xem!"

Nói xong, Quỳnh Dung liền lấy ra một mảnh giấy, dè dặt đưa cho Tinh Ngôn.

Thiếu niên đầy kinh ngạc, tiếp lấy mảnh giấy Quỳnh Dung đưa qua, định thần xem thì không nhận được bật cười:

Thì ra, trên mảnh giấy này, chỉ viết có ba chữ xiêu vẹo:

"Ta cũng đi!"

Tác giả của bức thư này, hiện đang tràn đầy kì vọng ngửa mặt lên hỏi:

"Ca ca, ta viết đúng không?"

"...Đúng, đúng, rất đơn giản! Tuy ít chữ nhưng Tuyết Nghi tỷ tỷ có thể hiểu rõ ý của muội".

"Hi, vậy quá tốt rồi!"

Nhìn tiểu nữ oa tươi cười hớn hở, trong lòng Tinh Ngôn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vuốt mũi nó hỏi:

"Quỳnh Dung à, lần này muội đi, chuẩn bị rất là đầy đủ, liệu có phải đã định chủ ý, muốn trốn theo ta phải không?"

Nghe thiếu niên hỏi, tiểu Quỳnh Dung không đáp lời, chỉ ở đó cười cười.

Thấy gương mặt tươi cười của cô nhóc, Tinh Ngôn nghiêm mặt lại, nói với nó:

"Quỳnh Dung, ca ca lần này là đi đánh kẻ xấu, so với diệt Xà yêu còn hung hiểm hơn, muội không nên đi theo đâu!"

Vừa nói đến chỗ này, thì kì quái nhìn thấy, hai tay Quỳnh Dung thò ra sau. Chỉ nghe hai tiếng "Soạt, soạt", trước mắt ánh sáng loáng lên, Tinh Ngôn liền nhìn thấy trong hai tay của tiểu oa nhân đã có hai thanh đoản đao mỏng dính!

"Muội sẽ giúp ca ca đánh kẻ xấu!"

Hai tay tiểu Quỳnh Dung huy động đôi đoản đao, ngữ khí kiên định đáp lời ca ca.

"Ặc ặc!"

Xem ra trong lòng tiểu nữ hải này rốt cuộc nghĩ cái gì, thật khiến người ta không thể đoán được.

Sau một hồi im lặng, Tinh Ngón bỗng nhớ đến một vấn đề, có chút ngập ngừng hỏi:

"Quỳnh Dung, hai lưỡi đoản đao trong tay muội, mua hết bao nhiêu tiền thế?"

Nghe Tinh Ngón hỏi như thế, vị tiểu nữ oa đang hưng phấn, nhất thời ngẩn ra. Nghịch mặt suy nghĩ hồi lâu, mới kinh hô:

"A! Giờ mới nhớ, hình như lúc mua đao muội quên trả tiền rồi..."

Thì ra, vị tiểu thiếu nữ lén xuống núi đi theo ca ca, thấy ca ca ghé vào trong tiệm đao kiếm thì nhớ tới lần này phải theo ca ca đi đánh người xấu, cũng phải có binh khí thích hợp. Thế là, tiểu Quỳnh Dung quyết định "Mua" đao kiếm, trong chớp mắt, hai thanh đoản đao vừa xuất lò này, đã bay vào tay nó thân không hay quý không biết...

Nghe lời này của Quỳnh Dung, Tinh Ngón lúc này mới hơi minh bạch, vì sao dân chúng trong La Dương thị tập lại gọi nó là "Tiểu hồ tiên". Hiện tại trong dân gian, đều đồn hồ tiên có khả năng lảng không nhiếp vật, nếu nhà ai tự dưng mất đồ mà không biết nguyên nhân, thì thường quy cho Hồ tiên lấy. Xem ra, tiểu Quỳnh Dung bị hiểu lầm là Hồ tiên, cũng không phải hoàn toàn không có nguyên do.

Nhìn tiểu nữ oa khả ái trước mặt, Tinh Ngón quả thật dở khóc dở cười.

Đành chịu, hiện đã cách quá xa La Phù sơn, mang tiểu nữ oa này đi cùng cũng không sao, để nó thêm lịch duyệt về nhân tình thế thái. Còn tiền mua đao, đợi khi quay về thì ghé vào trả sau vậy.

Nghĩ như thế, Tinh Ngón liền nói với Quỳnh Dung:

"Lần này muội đã theo đến đây thì ca ca dắt muội cùng đi Yết Dương thành. Bất quá,"

Thấy cô nhóc vui mừng nhảy nhót, Tinh Ngón chuyển giọng, biến thành hết sức nghiêm túc:

"Ca ca đi lần này, là phải đánh nhau với kẻ xấu, thập phần nguy hiểm. Lúc đến Yết Dương, Quỳnh Dung muội nhất định phải nghe lời ca ca, ngoan ngoãn ở trong huyện thành, không được lén theo ca ca!"

Lời vừa dứt, đã thấy tiểu nữ oa trước mặt không chút do dự đáp lời:

"Ca ca, Quỳnh Dung cũng sẽ lén theo".

"Ách!"

Thấy Tinh Ngón nghi hoặc, tiểu thiếu nữ cười giải thích:

"Bởi vì Quỳnh Dung đã nghĩ qua rồi, chuyện khác đều ngoan ngoãn nghe theo ca ca. Chỉ có không cho Quỳnh Dung đi theo bên cạnh ca ca, thì ai nói cũng không nghe".

Nghe ngữ khí kiên định của cô nhóc, thiếu niên ngẩn người. lát sau mới ngẩng đầu nhìn trời, chậm chậm nói:

"Quỳnh Dung, muội đúng là phúc tinh của ca ca. Muội xem, hiện tại trên trời rất là nhiều mây, không khí đã mát hơn nhiều rồi..."

"Thật sao?"

Nhìn gương mặt hưng phấn đang ngẩng lên nhìn trời của cô nhóc, người thiếu niên tấm lòng hiền hòa này, thầm lập thệ trong lòng:

"Vô luận thế nào, ta cũng sẽ làm cho muội muội mãi mãi vui vẻ!"

...

Trên con đường đất vàng, đang có một vị thiếu niên vai dắt xéo cổ kiếm, ngồi trên lưng lừa, nhắm về phương xa mà đi. Sau lưng y, một tiểu thiếu nữ xinh xắn, ngồi dựa vào lưng y, đôi mi khép lại, đã bình yên ngủ. Nơi khóe miệng còn treo một nét cười, hình như đang nằm mơ một giấc mộng đẹp...

Tiếng vó lừa gõ "Lốc cốc", bụi đường theo đó bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 103: Ưc Xảo Dương Chuyết, Tiêu Nỗi Anh Hùng Hào Khí.

Có lẽ trên đường bám theo ca ca quá cực nhọc, Quỳnh Dung vừa bám đuôi lửa nhảy lên ngồi sau lưng ca ca là đã bắt đầu mơ màng, không bao lâu đã tựa vào ca ca ngủ ngon lành trên lưng lửa lác lư.

Tinh Ngôn vốn đối với việc Quỳnh Dung tìm đến, không hề có chuẩn bị trong lòng, ban đầu còn cảm thấy có chút kỳ cục. Bất quá, qua một lúc, khi tiểu Quỳnh Dung thức dậy, bắt đầu kể cho y nghe mấy cái suy nghĩ cổ quái mắc cùi, thì Tinh Ngôn đột nhiên phát giác, phần sau của đoạn lữ hành này, hình như cũng không quá khô khan buồn chán.

Hiện tại, điều duy nhất không thỏa đáng về việc tiểu Quỳnh Dung đến, đó là con lửa này quá yếu.

Nhân đoạn đường dài, Tinh Ngôn lại bắt đầu dẫn giải các dạng sinh hoạt bình thường của thể gian. Còn tiểu cô nương không thông nhân tình, thường hay đưa ra những vấn đề kì quái nhưng đáng yêu, khiến Tinh Ngôn phì cười suốt đường, rốt cuộc miệng nói chưa mỗi mà hai quai hàm đã muốn sái ra vì cười.

Đương nhiên, ngoài giảng mấy chuyện thế tục, Tinh Ngôn còn dặn dò nhưng việc phải chú ý khi đến Yết Dương hiệp trợ quan binh trừ phi. Tuy chưa từng gia nhập quân binh trừ phi, nhưng việc gì cũng có những mấy chốt của nó, mấy yếu điểm cơ bản trong hành động trừ phi này, Tinh Ngôn vẫn có thể tưởng tượng được.

Ngay khi khóa huấn luyện quân sự cấp tốc này kết thúc, người thầy giáo thiếu niên này đặc biệt nghiêm giọng, nói với tân binh đang tiếp thụ bài học đằng sau:

"Quỳnh Dung, lúc đánh nhau với kẻ xấu, nhất định có nhiều người chạy tán loạn. Đến lúc đó, muội nhất định phải nhớ luôn ở sát bên ta, không được chạy lung tung".

"Vâng! Đương nhiên là thế, muội vốn luôn muốn theo sát ca ca..."

"Rất tốt! Còn nữa, nếu như có người đến gần tấn công muội, muội nhất định phải đánh trả, ngàn vạn lần không được nương tay! Bởi vì đây không phải là đi du ngoạn chơi đùa với ca ca".

"Vâng! Muội dùng đao đâm nó, còn dùng pháp thuật đông cứng nó, không cho nó đánh muội!"

"Không sai! Phải như thế. Đúng rồi, những kẻ xấu bị muội đánh, có thể sẽ chảy máu. Muội có sợ không?"

"Không sợ! Cùng lắm thì nhắm mắt lại".

"...Ngàn vạn lần không thể nhắm mắt! Mấy kẻ đó đều rất hung ác, cho dù chảy máu cũng sẽ nhảy đến giết muội. Muội nhắm mắt lại thì cái gì cũng không thấy rồi".

"A...vậy thì muội sẽ mở mắt thật lớn!"

"Ừ, làm vậy mới đúng. Đến Yết Dương Thành, ta sẽ đi mua gà, Quỳnh Dung muội thử giết nó, sẵn tập làm quen với chuyện máu chảy, cũng không biết sao, ca ca hiện đang rất thèm thịt gà".

"Vâng..."

Nói những chuyện máu me đối với một vị tiểu cô nương ngây thơ như nụ hoa thì không phải là việc thích thú gì. Thế nhưng, mấy lời này Tinh Ngôn không thể không nói. Bởi vì, mũi của tiểu nha đầu này có dị năng, bản thân mình lại có "Mùi vị lạ", vô luận thế nào đều không thể ngăn cản tiểu nha đầu cố chấp này theo y xuất chinh. Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn liền quyết định cái gì cần dặn dò thì phải dặn dò, không nói qua quýt. Trên chiến trường không phải người chết thì ta chết, không có chỗ cho lòng dạ yếu mềm!

Lăn lộn nhiều năm trong bụi đời, Tinh Ngôn hiểu rõ đám sơn phi rất hung ác. Trong lòng y, không hề có sự trắc ẩn đối với bọn phi. Nếu đổi lại là một vị đệ tử trẻ tuổi khác của Thượng Thanh cung, tính hướng e rằng hoàn toàn khác nhau. Ngoài ba người trong Tứ Hải đường, những đệ tử khác trong Thượng Thanh cung, tuyệt đại đa số đều là con cháu nhà danh giá giàu có, trưởng thành trong nhung lụa, sau đó lên La Phù sơn tu tập đạo pháp, đối với phi núi thì chẳng có khái niệm gì. Nếu để bọn họ hạ sơn trừ diệt phi đồ chứ không phải là tà ma ngoại đạo, thì đến lúc trừ phi, nói không chừng lúng túng chân tay, rốt cuộc làm hỏng chuyện lớn.

Còn hiện tại, đối với vị thiếu niên đường chủ nhập giáo chưa lâu này mà nói, thì vấn đề đó không hề tồn tại. Vị thiếu niên tiếp thụ giáo lý đã quá bốn tháng, hiện vẫn tin chắc:

"Giết kẻ xấu mới có thể cứu người!"

Câu này chính là y học được từ Quý lão học cứu. Quý lão học cứu không biết từ đâu nghe được câu này, trong lúc dạy học thì thuận tiện truyền thụ luôn

cho học trò.

Buổi chiều ngày thứ tư rời khỏi La Phù sơn, hai người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung cuối cùng cũng đến được Yết Dương thành thuộc Nam Hải quận.

Yết Dương huyện, lúc này thuộc quản lý của Nam Hải quận, đồi núi chập chùng, diện tích rất lớn. Yết Dương huyện thành cũng như các thành trấn ở Nam Hải này, có rất nhiều tre, dân cư cũng phần nhiều ở nhà sàn. Yết Dương huyện không phồn hoa bằng Truỵện La huyện ở dưới La Phù sơn, lúc này vùng Lĩnh Nam còn chưa khai hóa, cho dù một huyện lớn như Yết Dương, mức độ trù phú còn không bằng các huyện ở Nhiều Châu quê Tinh Ngôn.

Do đó, chỗ bất đồng với Nhiều Châu quận huyện đó là, hiện tại quân binh Nam Hải quận đến tiêu trừ phi, phải đóng trại ở chỗ nhà dân thưa thớt bên cạnh huyện nha Yết Dương trong thành, cho dù xung quanh huyện nha có những khu đất rất lớn, đủ cho quân binh từ quận đến hạ trại. Vừa đi trên nhai đạo Yết Dương một lúc, Tinh Ngôn đã nhìn thấy doanh trại đóng quân ở xa xa.

Cho đến lúc này, dường như tất cả đều rất thuận lợi. Nhưng tiếp theo, vị thiếu niên đang hùng hực tráng chí, gặp phải một vài phiền phức ngoài ý.

Hiện tại, trong đại trưởng của quân binh, vị chủ trì công chuyện trừ phi lần này là Quận đô úy Bảo Sở Hùng, mặt đầy hoài nghi nhìn đôi thiếu niên nam nữ tự xưng là đệ tử Thượng Thanh đang đứng trước mặt hắn.

Tiếp lấy ấn tín thư văn Tinh Ngôn đưa lên, Bảo đô úy bắt đầu cẩn thận kiểm tra. Trong lúc giám định thư văn là giả hay thật, Bảo đô úy thỉnh thoảng lại ngược lên quan sát thiếu niên.

Sau khi lật tới lật lui thư văn từ Thượng Thanh cung gởi đến, vị Bảo đô úy râu ria xồm xoàm, khuôn mặt gai góc, cuối cùng xác nhận: Ấn tín thư văn của Thượng Thanh cung đều là thật.

Tuy xác nhận tín vật là thật, nhưng vẫn không đánh tan được nghi ngờ của Bảo đô úy. Trong mấy ngày qua hắn chờ đợi cao nhân Thượng Thanh cung đến, sớm đã tưởng tượng ra một lão đạo nhân tiên phong đạo cốt. Nhưng hiện tại hai người đứng trước mặt hắn, hình tượng lại khác xa trong tưởng tượng của hắn:

"Hai người nam nữ này, rõ ràng chỉ là hai đứa nhỏ thôi mà!"

Xem niên kê của vị "Đường chủ" này, chỉ hợp với một đạo đồng trong Thượng Thanh cung. Còn tiểu nữ oa theo lời nói là đạo đồng tùy thân của y, bộ dạng ngây thơ khả ái, đứng ở đó không ngừng ngo ngoáy tây, đáng vẻ vô cùng tinh nghịch. nhìn thế nào cũng cảm thấy tiểu nha đầu đó giống như là con gái nhà phú quý trốn ra ngoài chơi.

"Vị tiểu đạo gia này, ngài nói ngài là Tử Hải đường chủ của Thượng Thanh cung?"

"Đúng vậy!"

Tinh Ngôn vừa đáp lời, vừa tiến lên đưa ra lệnh bài đường chủ của mình.

Bảo Sở Hùng nhận lấy khối lệnh bài, quan sát một hồi, lại ước chừng phân lượng, chất liệu, nhưng không phát hiện được lệnh bài này làm bằng chất gì. Xem ra, lệnh bài cũng là thật. Trả lệnh bài lại cho Tinh Ngôn, Bảo Sở Hùng tùy miệng hỏi một câu:

"Tử Hải đường chủ, không phải là Lưu Tông Bách Lưu đạo gia sao?"

"Bẩm tướng quân, tiền nhiệm đường chủ Tử Hải đường là Lưu Tông Bách Lưu đạo huynh. Hiện tại đã đến Hoàng Pháp điện tu hành, đạo hiệu là Thanh Bách. Do cơ duyên tẩu xảo, bốn tháng trước ta gia nhập Thượng Thanh cung, được ủy nhiệm làm Tử Hải đường chủ".

Tinh Ngôn hỏi đáp vô cùng tỉ mỉ.

"Thì ra như thế".

Bảo Sở Hùng kinh ngạc tiếp lời, nhưng vẫn lảm nhảm trong đầu:

"Xem thiếu niên đạo nhân này, phong thái đối đáp ung dung, đúng thật là có mấy phần khí độ tu chân vũ sĩ. Bất quá, vẫn có thể là hai huynh muội con nhà giàu có nào đó trốn nhà đi chơi, nửa đường nhặt được lệnh bài văn thư thì cải trang thành đạo sĩ đến doanh trại quân ta chơi đùa!"

Chỉ là, hoài nghi thì hoài nghi, cũng không thể công nhiên xét hỏi. Lệnh thủ hạ đưa ghế cho Tinh Ngôn ngồi, vị Bảo đô úy bề ngoài thô hào nhưng cẩn thận, trong lúc trò chuyện tiếp, biểu hiện rất ngưỡng mộ Thượng Thanh giáo môn, bắt đầu thăm dò các chuyện trên Thượng Thanh cung từ Tinh Ngôn.

Cái gọi là "Nghe tiếng đàn mà biết ý", vừa thấy vị Bảo đô úy tướng mạo thô hào này, cảm thấy rất hứng thú với những chuyện nhỏ nhặt trên Thượng Thanh cung, Tinh Ngôn liền trả lời hết, có thể nói là đáp rất tỉ mỉ. Cứ thế một lúc, Bảo Sở Hùng cũng không quá quắt mà hỏi tiếp nữa.

Thấy gần đạt được sự tín nhiệm của Bảo đô úy, Tinh Ngôn thăm cao hứng, bất chợt nghe Bảo Sở Hùng lên tiếng hỏi:

"Nhìn thanh kiếm sau lưng Trương đường chủ, hình dáng đặc biệt, nhất định là một bảo vật, nghĩ chắc Trương đường chủ nhất định rất rành về Phi kiếm thuật của quý môn?"

Bảo Sở Hùng hiện đã gần tin tưởng thân phận của người đến, lúc này lại chú ý đến đạo pháp của Tinh Ngôn. Theo suy nghĩ của hắn, cái gọi là chân nhân

bất lộ tướng, vị thiếu niên trước mắt, đã có thể được Thượng Thanh cung danh động thiên hạ ủy nhiệm làm Đường chủ, lại phải y một mình đến trợ giúp, thì thiếu niên này, nhất định là có một thân nghề nghiệp kinh người.

Rất đáng tiếc, suy nghĩ lần này của Đô úy đại nhân hồng bút. Nghe hẳn hỏi về Phi kiếm thuật, trên mặt vị Trương đường chủ liền hiện lên vẻ lúng túng, đáp:

"Không giấu Đô úy đại nhân, "Ngự kiếm quyết" của Thượng Thanh môn ta, mấy ngày trước ta mới bắt đầu tập...Phi kiếm thuật, tại hạ quả thật chưa luyện được".

"Ách? Vậy không biết Trương đường chủ chuẩn bị giúp ta đối phó với yêu nhân phóng hỏa thế nào?"

Lần này là lần thứ hai năm ngoài dự đoán của Bảo Sở Hùng, hiện tại ngữ khí của hắn cũng biến thành gấp gáp.

"Chuyện này..."

Trải qua một phen hỏi đáp, vị thiếu niên đường chủ hứng khởi mà đến, lúc này khí thế cũng giảm đi nhiều. Hơi trầm ngâm một chút, Tinh Ngôn mới cân nhắc đem suy nghĩ của mình nói ra:

"Bẩm Đô úy đại nhân, kì thật ta đối với thuật bùa chú rất am hiểu, Đợi khi đại nhân suất lĩnh binh mã xuất chinh, ta trước hết sẽ dán bùa chú tị hỏa lên giáp trụ của binh sĩ. Có bùa tị hỏa rồi, binh sĩ có thể xuyên qua lửa đuôi theo tiêu diệt đám phi đó. Nếu gặp phải yêu nhân phóng hỏa, ta sẽ..."

Sau khi nói được một nửa, ngôn ngữ của Tinh Ngôn lại trở nên linh hoạt. Nhưng khi y vừa định nói đến pháp thuật "Băng tâm kết", thì bị một tên lính tiến vào ngắt lời:

"Bẩm Đô úy đại nhân, ngoài cửa có mười vị đạo nhân Thiên Sư giáo cầu kiến, nói là nghe chuyện đại nhân truy diệt bọn phi, đặc biệt đến trợ trận!"

"Hà?"

"Mau mau mời chư vị đạo gia Thiên Sư giáo vào nói chuyện!"

Bảo Sở Hùng đang hơi nản lòng, bỗng nghe báo như thế, tức thì tinh thần đại chấn, buồn bực trên mặt thoáng chốc tan biến!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 104: Đại Xảo Vô Xảo, Nhàn Khán Nhuyễn Kiếm Linh Phù.

Chuyến đi đến Yết Dương lần này, Tinh Ngôn có thể gọi là hào hứng lên đường, chỉ nghĩ cách trừ phi thế nào. Nhưng chưa từng tính đó là, thân phận đệ tử Thượng Thanh của y, lại bị vị Quận đô úy Bảo đại nhân đó kiểm tra hết nửa ngày.

Tinh Ngôn đương nhiên hơi phiền muộn trong lòng, Bảo Sở Hùng cũng không vui vẻ. Nhìn hai đạo đồng trước mặt, Bảo đô úy không khỏi có chút oán thâm:

"Thượng Thanh cung này...Liệu có phải tự thị thân phận, không xem thư cầu viện của Thái thú đại nhân ta ra gì hay không? Sao lại phải hai tên đạo đồng đến nơi này cho qua chuyện chứ? Ta cùng binh lính dưới trướng ta, không phải là đi giao lưu ngắm cảnh, chúng ta là đi liều mạng đó!"

Trong lòng đang phiền não, bỗng nghe truyền báo có người Thiên Sư giáo cầu kiến, lập tức giống như nắng hạn gặp mưa rào, Bảo Sở Hùng vội kêu binh sĩ mời chư vị đạo gia Thiên Sư giáo vào trướng tương kiến.

Không lâu sau, thì thấy có mười mấy người đi vào. Đi đầu lại là một nữ tử xinh đẹp.

Sau khi ổn định, chỉ thấy vị thiếu nữ mặc y phục trắng đó, khẽ mấp môi, giọng nói uyển chuyển giới thiệu:

"Dân nữ là Trương Vân Nhân đệ tử Thiên Sư tông, theo lệnh gia phụ, cùng mấy sư huynh xuống núi thu thập kinh nghiệm. Đi qua nơi này, nghe nói yêu phi tác loạn, thì đến hỗ trợ chút sức cho Đô úy đại nhân".

"Khà khà! Khó mà được các vị đạo trưởng hảo tâm như thế, Bảo Sở Hùng cảm tạ cảm tạ! Mấy vị này là..."

Đám người Thiên Sư giáo, thấy Bảo Sở Hùng hỏi đến, đều tự lên tiếng giới thiệu về mình.

Thì ra, trong mười mấy người này, trực tiếp đến từ đạo đàn Thiên Sư giáo ở Hạc Minh sơn chỉ có Trương Vân Nhân và hai sư huynh nàng ta. Đạo nhân mặt đỏ đáng vẻ đại trí đứng kề bên nàng gọi là Thịnh Hoành Đường. Người còn lại là Lâm Húc, trẻ tuổi hơn nhiều, ước chừng ngoài hai mươi, một thân kinh trang đen tuyền, gương mặt anh tuấn, trán rộng, hai hàng lông mày kiếm chạy xéo đến tóc mai, anh khí bùng bùng.

Những người khác, đều là giáo đồ Thiên Sư giáo ở gần đây. Vô luận Tinh Ngôn nhìn thế nào, cũng cảm thấy bọn họ giống như nông dân vừa từ ngoài đồng trở về.

Trong mấy người này, cũng chỉ có vị Thịnh sư huynh đó là mặc đạo phục, những người khác đều vận thường phục. Đám người Thiên Sư giáo, bao gồm cả ba người đứng đầu, y phục trên người đều bằng chất liệu vải gai thông thường, tuy cũng sạch sẽ mát mẻ, nhưng vô luận so về chất vải hay công phu may, đều thua xa sự tinh xảo cầu kì của đạo phục Thượng Thanh cung trên người Tinh Ngôn. Bất quá, bên hông của giáo chúng Thiên Sư giáo, đều treo một quả hồ lô sắc nhỏ, không biết dùng để chứa thứ gì.

Nghe vị nữ tử họ Trương lại nói "Theo lệnh gia phụ", trong lòng Tinh Ngôn chợt động, đưa mắt nhìn kỹ nàng ta mấy lượt. Chỉ thấy vị Vân Nhân cô nương này, y phục trên người rất là bình thường, điểm duy nhất thu hút ánh mắt người nhìn là một cái xích cong cong màu vàng nhạt đeo trước ngực.

Mới nhìn qua, Trương Vân Nhân tuy mày cong môi đỏ, uyển chuyển xinh đẹp, nhưng không gây cảm giác ngột ngạt cho người ngắm. Bất quá, khi nhìn thêm vài lần, thì phát giác gương mặt nàng dường như ẩn chứa một vẻ tươi tắn đặc biệt, gây cho người ta cảm giác dễ gần, khi đã nhìn kỹ vào mặt nàng thì tựa như không nguyện rời mắt đi.

Tạm không nói đến Tinh Ngôn ở bên đánh giá đám giáo đồ Thiên Sư giáo chủ động đến quân doanh, lại nói vị Quận đô úy đại nhân kia. Đã có bài học tức thời, hiện tại Bảo Sở Hùng rất nhanh đi thẳng vào vấn đề chính:

"Có thể được chư vị đạo trưởng tương trợ, mặt tướng rất cảm kích trong lòng. Chỉ không biết các vị chuẩn bị giúp ta đối phó với yêu nhân phóng hỏa đó như thế nào?"

Tuy giáo chúng Thiên Sư giáo vây quanh Trương Vân Nhân như quần tinh ủng nguyệt, nhưng hình như chuyện giao tiếp là do thanh niên đạo nhân Lâm Húc làm chủ. Nghe Bảo Sở Hùng hỏi, Lâm Húc tiến lên một bước, giọng vang vang đáp:

"Nói miệng dễ nói, mắt thấy mới là thật, mấy người bọn ta xin bày cái xấu, diễn luyện pháp thuật diệt yêu của Thiên Sư tông ta một chút cho đại nhân xem. Chỗ này hơi chật hẹp, thỉnh đại nhân dời bước, ra ngoài trường xem chúng tôi thi pháp!"

Vừa nghe lời này, Bảo Sở Hùng tức thì mày giãn miệng cười, vội theo bọn người Lâm Húc ra chỗ trống thường dùng để thao luyện quân lính.

Nghe mấy đạo nhân Thiên Sư giáo này muốn thi triển đạo pháp, Tinh Ngôn tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội đại khai nhãn giới, lập tức kéo Quỳnh Dung, đi sau chúng nhân ra xem nhiệt náo.

Tin tức pháp sư Thiên Sư giáo thi triển pháp thuật, không bao lâu đã lan truyền đi khắp quân doanh. Trong chốc lát, trên vùng đất rộng đó đã có mấy đám lính tụ lại xem nhiệt náo.

Người thi pháp đầu tiên là Thịnh Hoành Đường Thịnh sư huynh. Vị Thịnh sư huynh lớn tuổi nhất này, dường như hết sức tự tin, chẳng thêm nói gì, bước mấy bước thông thả vào giữa khoảng đất.

Dưới ánh mắt chăm chú của chúng nhân, Thịnh Hoành Đường trước hết lắc lắc cái hồ lô bên hông, sau đó rút cái nút trúc ra, đưa đầu ngón tay trở bàn tay phải gõ mấy cái vào miệng hồ lô.

Tinh Ngôn đứng quan sát, đang không biết trong hồ lô chứa thứ gì, thì thấy Thịnh Hoành Đường đã đẩy hồ lô lại, tay trái vung lên trước ngực, từ trong ngực lấy ra một mảnh giấy vàng, sau đó dùng ngón tay bắt đầu viết vẽ lên giấy.

Tuy vị Thịnh sư huynh này nhìn có vẻ hiền lành, nhưng mấy động tác vừa rồi, làm rất liên lạc không chút trở ngại, hết như hành vân lưu thủy.

Cho đến lúc này, Tinh Ngôn mới minh bạch tác dụng của hồ lô sắt Thiên Sư giáo: Thì ra, trong mấy hồ lô này, đều đựng mực để vẽ bùa!

Lập tức, Tinh Ngôn bị chi tiết này thuyết phục:

"Thật hồ thẹn! Cách hay thế này, ta lại không thể nghĩ đến. Chẳng trách bùa pháp Thiên Sư giáo vang danh thiên hạ, hôm nay chứng kiến, quả nhiên có phong cách riêng! Tuy việc mài mực gần đây có Quỳnh Dung. Tuyệt Nghi đảm nhiệm, nhưng không thể thuận tiện so với bọn họ!"

"Không sai không sai! Lúc nào rảnh bảo Quỳnh Dung vào trong núi tìm giúp ta cái hồ lô..."

Đang suy nghĩ thì thấy Thịnh Hoành Đường đã vẽ xong lá bùa. Sau đó, cũng chẳng thấy y niệm tụng chú ngữ thế nào, chỉ thấy tờ giấy trong tay y, đột nhiên như một mảnh sắt mỏng. "Xoẹt" một tiếng rồi tay bay đi.

Rất khó tin được, thanh thế vừa nhanh vừa mảnh liệt đó, lại là do một mảnh giấy nhẹ như lông hồng gây ra. Một chiêu hời hợt đã đủ chấn kinh đám quân binh.

Đội chúng nhân có phản ứng nhìn về hướng mảnh giấy bay đi, thì phát hiện tám bùa đó, đã dán chặt trên một tảng đá to như cái cối xay.

Đã thấy uy thế vừa rồi, hiện tại chúng nhân vây quanh, bao gồm cả Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, toàn bộ đều ngừng hô hấp, mắt không chớp chờ đợi biến hóa phát sinh từ tảng đá đó.

Chỉ là, có chút nằm ngoài ý liệu của chúng nhân, khác hẳn với thanh thế kinh người khi nãy, hiện tại tám bùa đó chẳng có chút động tĩnh gì, chỉ dán chặt vào tảng đá đó, cùng nhau phơi mình dưới ánh nắng gắt.

Ngay lúc bầu không khí trầm lắng, thì bỗng nghe Thịnh Hoành Đường hét lớn:

"Phá!"

Tiếng hét như chuông ngân vừa dứt, bên tai chúng nhân liền nghe mấy tiếng "Rắc rắc". Tiếp đó nhìn thấy tảng đá trước mắt, có bốn mảnh vỡ văng ra!

Bốn mảnh vỡ này suýt xoát nhau, bố trí ngay ngắn, bốn mảnh vỡ tạo nên một chữ "Thập" ở giữa, hết như dùng búa thần mà đánh vậy.

"Hay! Không ngờ Hàn băng thần phù của Thịnh sư huynh đã luyện đến mức này!"

Người nói chính là Lâm Húc. Vị đạo nhân trẻ tuổi anh khí bức nhân này, trong lúc tán thưởng bùa pháp của sư huynh, thuận tiện nói luôn tên gọi của pháp thuật đó cho chúng nhân biết. Gã tiếp tục nói:

"Sư huynh đã thi triển tuyệt kỹ, ta cũng không tiện giấu diếm. Mời Đô úy đại nhân cùng các vị quân gia, xem qua 'Bạo viêm phi kiếm' của tiểu đạo!"

Nói rồi, Lâm Húc cũng vẽ một lá bùa, "Chát" một tiếng dán lên trên thiết kiếm của gã. Sau đó, tay vận lực quăng kiếm lên, chỉ thấy kiếm, bùa hợp thành một đạo hoàng quang, lao thẳng đến tảng đá vừa vỡ khi nãy.

Ngay khi chúng nhân chuẩn bị quan sát hiệu quả pháp thuật, thì nghe một tiếng "Oành" vang dội, chỗ kiếm bùa lao đến, một đóm lửa đã bùng cháy. Trong ánh lửa, thiết kiếm ném ra bỗng bay trở lại, nằm yên trong tay của Lâm Húc.

Đội lửa đỏ tàn lụi thì phát hiện trong bốn mảnh đá vỡ khi nãy, có một mảnh đã vỡ vụn, trở thành một đồng bột đá. Lúc bột đá bay lên, có một ít bám vào trên người các binh lính đứng gần đó. Tức thì, chúng nhân bỗng nghe một làn hơi nóng rất xộc vào mũi.

Còn ba mảnh vỡ bên cạnh mảnh đã tan thành bột đá, vừa rồi dưới cú đánh như sấm sét đó, lại chẳng suy suyển chút nào!

Thấy Lâm Húc xuất tuyệt chiêu, xung quanh lập tức vang dội tiếng hoan hô. Tạm không nói Bảo Sở Hùng mặt mày hớn hớn, ngay cả vị đệ tử Thượng Thanh am hiểu thuật bùa chú, xem biểu diễn cũng cảm thấy hoa mắt há miệng:

"Không ngờ bùa pháp của Thiên Sư giáo lại có uy lực như thế! Không bàn cái khác, chỉ nội khả năng điều khiển xuất thần nhập hóa như thế, đã là khó mà bì kịp".

Lúc này, Tinh Ngôn chợt nhớ đến một câu Thanh Minh đạo trưởng nói trước ngày lên đường:

"Uy lực của phi kiếm, nằm ở chuẩn xác chứ không phải khí thế. Miệng chỉ khê ra lệnh, mục tiêu cách ngoài ba trượng cũng trúng một kích lôi đình".

Nói như thế để thấy bùa pháp tu vi của hai đệ tử Thiên Sư giáo, đã đến cảnh giới đáng đường nhập thất.

Hiện tại, trong lòng của Tinh Ngôn, đã điều chỉnh nhiệm vụ sư tôn giao cho lần này trở thành ở bên hiệp trợ cho chư đạo hữu Thiên Sư tông, nhân tiện quan sát học tập...

Ngay khi Tinh Ngôn có ý khiêm nhường, thì nghe cô gái Trương Văn Nhân nhẹ nhàng nói:

"Uy lực bùa pháp của hai vị sư huynh quá lớn, tiểu muội không dám so bì. Văn Nhân xin biểu diễn di chuyển tảng đá vỡ kia. Đây là 'Thiên ảo ti la' mà cha tôi dạy".

Lúc nói chuyện thì thấy một lá bùa từ tay Trương Văn Nhân bay ra, theo gió phiêu phiêu, chớp mắt đã bay đến trên mấy mảnh đá vỡ. Vừa tiếp xúc mảnh đá vỡ, dị biến liền sinh:

Giống như cây tử đằng lấy lá bùa làm gốc, từ một sinh hai, hai sinh bốn, nhanh chóng sản sinh rất nhiều dây tử đằng.

Dây tử đằng càng lúc càng nhiều, co duỗi ngoằn ngoèo, nhanh chóng phát triển ra bốn phía. Chỉ trong chớp mắt, trong tiếng chú ngữ rì rầm của Trương Văn Nhân, những dây tử đằng sinh ra từ cội không kết thành một tấm lưới dày ken, bao chụp lấy mấy mảnh đá vỡ.

Tiếp đó, nghe Trương Văn Nhân hét một tiếng:

"Đi!"

Thì thấy khối đá vốn không hề nhẹ đó, từ từ nâng lên, khi cách mặt đất ba thước thì dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng trôi trong không trung về phía trái, giống như có Hoàng cân lực sĩ từ trời xuống nhấc khối đá đi.

Chỗ khác với hai người Thịnh, Lâm đó là, hiện tại mười ngón tay của Trương Văn Nhân đang bắt thành một tư thế kì dị, chậm chậm di chuyển trong không trung.

Lúc này, ánh mắt chúng nhân đều nhìn vào khối đá đang không cánh mà bay trên không trung, di chuyển đến bên trên một con kênh gần đó. Sau đó, thì thấy khối đá vốn di chuyển chắc chắn bỗng rung một cái, "Ầm" một tiếng, rơi vào trong nước.

"Hay!"

Trong tiếng hoan hô vang trời, tiếng của Quận đô úy Bảo đại nhân là lớn nhất. Bởi vì hắn tựa hồ đã nhìn ra, tên yêu nhân vô sỉ ẩn nấp phóng hỏa, đã bị trời ném vào trong nước bắn!

Đội tiếng hét dần lắng lại, Lâm Húc nói lớn với Bảo Sở Hùng:

"Đô úy đại nhân, giáo chúng Thiên Sư giáo ta, đến lúc sẽ dốc sức đối phó yêu đồ phóng hỏa. Đám phi khấu thì xin quý quân gia ra sức. Người tu đạo bọn ta, không tiện giết người".

"Cái này dĩ nhiên, cái này dĩ nhiên!"

"Còn về chuyện lừa cản trở quan binh, thì Thịnh sư huynh trước khi đại nhân xuất binh, sẽ dán bùa chú tránh lừa lên y giáp quân lính, như thế lúc truy kích thì không phải sợ cái tiểu thuật còn con của yêu nhân nữa".

"Khà khà, hay!"

"Sớm đã nghe bùa pháp của Thiên Sư giáo độc bộ thiên hạ, hôm nay quả nhiên khiến Bảo mỗ đại khai nhãn giới. Lần này có chư vị đạo trưởng Thiên Sư giáo tương trợ, nhất định mã đáo thành công!"

Mấy lời hào hùng của Lâm Húc đã quét sạch ưu phiền cho Bảo đô úy, hắn hơn hờ nói tiếp:

"Khà...đội lần này bắt được yêu nhân đó, nhất định phải đem hắn đi bêu rếu khắp các huyện ở Nam Hải quận một tháng, như thế mới phát tiết được mối hận trong lòng!"

"Bất quá..."

Bảo Sở Hùng chợt xoay chuyển suy nghĩ, lại có chút ngập ngừng:

"Dùng cách đó để đối xử với người có pháp thuật cao cường, liệu có ổn hay không?"

Ngay lúc Bảo đại nhân đang khoan khoái trong lòng, bên tai bỗng nghe Trương Văn Nhân ngập ngừng hỏi:

"Bảo đại nhân, vị đạo huynh kia là...?"

Lúc gần kết thúc trường nhiệt náo này, cuối cùng cũng có người chú ý đến vị thiếu niên đạo trang đứng trong đám người xem nhiệt náo.

"Ai?"

Bảo Sở Hùng thuận mắt nhìn qua.

"À, là người đó à. Đó là Tứ Hải đường chủ của Thượng Thanh cung La Phù sơn, được phái đến giúp chúng tôi theo thư cầu viện của Thái thú đại nhân".

"Tứ Hải đường...Trương đường chủ?"

Lời này vừa xuất thì như gió thổi qua mặt hồ lặng, ba người đứng đầu đám người Thiên Sư tông, tức thì mặt hơi biến sắc.

Hiện tại ba vị pháp sư đang là tiêu điểm chú ý của chúng nhân, cả Tinh Ngôn cũng không ngoại lệ. Trương Văn Nhân nói chuyện với Bảo Sở Hùng, tự nhiên đập vào mắt y.

Lúc này, Tinh Ngôn mới nhớ đến thân phận của mình, vội kéo Quỳnh Dung từ trong đám đông bước đến trước mặt mấy người đó.

Đi đến trước mặt, Tinh Ngôn chấp tay làm lễ chào:

"Trương Tinh Ngôn Thượng Thanh cung, xin chào chư vị đạo hữu Thiên Sư tông. Vừa rồi mắt thấy bùa pháp của chư vị, quả nhiên thần diệu, thật khiến người ta hết sức thán phục".

Thấy Tinh Ngôn hành lễ, ba người Lâm Húc cũng hoàn lễ. Bất quá, so với sự nhiệt tình của Tinh Ngôn, mấy người bọn Lâm Húc tương đối lãnh đạm. Chỉ nghe Lâm Húc nói:

"Trương đường chủ quá khen rồi. Kì thật ta phải chúc mừng Đường chủ mới đúng".

"Vì sao?"

"Trương đường chủ vào Thượng Thanh cung mới ba tháng đã được giao trọng trách như vậy, một mình giải quyết sự vụ, tự nhiên phải đáng để chúc mừng".

"A...đâu có đâu có, Lâm đạo huynh cười nhạo rồi"

Miệng khách sáo nhưng trong lòng Tinh Ngôn lại có chút kì quái:

Bản thân không quen biết với mấy người bên Lâm Húc, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của gã, hình như hiểu rất rõ về mình.

Đang nghi hoặc, thì nghe Lâm Húc tiếp tục nói:

"Trương đường chủ gia nhập Thượng Thanh cung được ba tháng. Tính từ lúc bắt đầu ly khai Mã Đề sơn đến La Phù sơn nhận chức Đường chủ Tứ Hải đường, trừ thời gian đi đường hết một tháng, coi như đã ở trên La Phù sơn hai tháng. Trong thời gian ngắn như vậy mà đã được giao phó trọng trách, nghĩ nhất định là đã tinh thông đạo pháp tinh diệu của Thượng Thanh cung rồi?"

Ngưng một chút, Lâm Húc vừa rồi còn không có biểu tình gì, hiện tại trên mặt loáng thoáng vẻ cười nhạo:

"Không biết Trương đường chủ có thể cho bọn ta mở rộng tầm mắt được chăng?"

Đề nghị của Lâm Húc vừa dứt, xung quanh liền dậy tiếng hoan hô, thúc dục vị Trương đường chủ mau mau diễn luyện đạo pháp thần kì.

Bản chất con người vốn thích nhiệt náo, một phen bùa pháp oanh oanh liệt liệt của bọn người Lâm Húc vừa rồi khiến mọi người xem đến say mê. Nhằm lúc chưa thỏa hết ý, thì nghe nói đạo đồng đứng xem nhiệt náo với bọn họ, lại là đường chủ gì đấy của Thượng Thanh cung. Lập tức đám quân binh cất tiếng reo hò, cổ vũ Tinh Ngôn mau biểu diễn!

Hiện tại trong tất cả người ở đây, chỉ có Bảo Sở Hùng là không cao hứng. Nghe qua mấy lời của Lâm Húc, Bảo đồ úy dường như mất sạch lòng tin đối với Tinh Ngôn.

Lâm Húc bỗng nhiên đề nghị như thế, Tinh Ngôn liền có chút lúng túng. Bất quá, nghe một phen nói chuyện, Tinh Ngôn ước chừng đã đoán được nguyên nhân gây nên thần sắc cổ quái nơi vị đạo hữu Thiên Sư giáo này:

Đại để là vì bốn tháng trước, bản thân cự tuyệt mỹ ý thu nhận đệ tử của Trương Thịnh thiên sư mà gia nhập làm môn hạ của Thượng Thanh cung.

Bất quá, tuy nghĩ thông điểm này, nhưng Tinh Ngôn cảm thấy hiện tại không tiện giải thích, cũng không cần phải giải thích. Hiện tại y chỉ suy nghĩ:

"Nhìn không khí tại đây, xem ra hôm nay phải lộ chút bản lĩnh rồi. À, hay cứ biểu diễn pháp thuật công kích 'Băng tâm kết' mà mình thuần thục nhất vậy!"

Đã định chủ ý, Tinh Ngôn liền quay người ôm quyền, lớn giọng nói:

"Được, thịnh tình khó từ, hôm nay ta đành bêu xấu vậy!"

Nghe thiếu niên chịu biểu diễn, tiếng ồn ào xung quanh liền lắng xuống. Mọi người bắt đầu chuyển tâm theo dõi nhất cử nhất động của thiếu niên đạo sĩ.

Đi đến trung tâm, Tinh Ngôn nhìn quanh, phát hiện xung quanh gần mình đều là đất bùn vàng khè, trơn trượt, không có đối tượng thích hợp để thi thuật, chẳng lẽ thi triển 'Băng tâm kết' uy lực không nhỏ lên người của quân lính sao?

Bất quá, mắt nhìn kỹ càng, vừa hay thấy một cái cây dùng làm cọc buộc ngựa đang đứng trợ trợ không xa. Thân cây đó nứt nẻ, khô hanh, hiển nhiên đã bị nắng gió vắt cạn sức sống.

"Chư vị nhìn kỹ, ta thi triển pháp thuật 'Băng tâm kết' lên trên thân cây đó!"

Giọng nói vừa dứt, Tinh Ngôn hơi ngưng thần, một đạo pháp thuật "Băng tâm kết" như chớp xoẹt lên thân cây cột ngựa.

Thi thuật nhanh như thế hiển nhiên người thi pháp rất thuần thục pháp thuật và đạo lực cũng cao diệu.

Đáng tiếc đó là, phong cách thi triển pháp thuật của Tinh Ngôn, khác xa mấy vị đệ tử Thiên Sư giáo, nhanh thì rất nhanh, nhưng chúng nhân vây quanh chẳng kịp quan sát, vẫn đang nhìn vào Tinh Ngôn, chờ xem y thi pháp như thế nào.

Thấy chúng nhân không có phản ứng, Tinh Ngôn chỉ đành lên tiếng nhắc nhở. Lúc này chúng nhân mới biết, thì ra thiếu niên đạo sĩ đó đã thi thuật xong.

Thấy trên mặt chúng nhân xuất hiện thần sắc mê hoặc không hiểu, Tinh Ngôn liền mời một tên quân sĩ đứng gần, kêu hắn đi kiểm tra thân cây.

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, tên lính đó đi đến trước thân cây, ngập ngừng cân trọng đưa tay sờ thử...

Khiến chúng nhân cảm thấy kì quái đó là, tên huynh đệ đó ban đầu có chút căng thẳng, lúc này khi tay đã đặt trên thân cây thì hình như không chịu buông ra.

"Có cổ quái!"

Chúng nhân càng mong đợi.

Tĩnh Ngôn ở bên nhiệt tình hỏi:

"Thấy sao? Cảm giác thế nào?"

"Không tệ, rất lạnh, rất lạnh!"

"..."

"Khà khà..."

Lúc chúng nhân còn chưa kịp có phản ứng gì thì nghe một tiếng cười lớn phát ra từ trong đám người.

Tràng cười này, là phát từ miệng Lâm Húc.

"Khà khà! Pháp thuật này của Trương đường chủ quả nhiên thú vị. Mùa hè nóng bức, rất hữu dụng!"

Nghe lời nói của Lâm Húc, quân sĩ xung quanh tức thì minh bạch, cũng cười ào lên. Lúc này cả Trương Vân Nhân, nghe sư huynh nói châm chọc thế, cũng không nhịn được mỉm cười.

Còn tiểu nha đầu Quỳnh Dung, cho rằng Lâm Húc tán dương ca ca, cũng vui vẻ cười tươi.

"A! Bị châm chọc rồi..."

Thấy pháp thuật của mình không thu lại hiệu quả như mong muốn, Tĩnh Ngôn cũng có chút lúng túng, than thở mấy tiếng trong lòng.

"Kì thật Trương đường chủ có thể thi triển pháp thuật như thế, đã là rất tốt. Dù sao Trương đường chủ cũng mới ở trên La Phù sơn hai tháng ngắn ngủi".

Thấy Tĩnh Ngôn lúng túng, vị Thịnh Hoành Đường Thịnh sư huynh không nỡ lòng lên tiếng an ủi.

Còn vị Bảo Sở Hùng Bảo đô úy, hiện tại ấn tượng đối với Tĩnh Ngôn cũng thay đổi không ít. Vừa rồi nghe Lâm Húc nói, thiếu niên này mới lên La Phù sơn được hai tháng, Bảo Sở Hùng lập tức hiểu ra. Nghĩ thêm, kì thật bản thân cũng không thể oán thiếu niên này, có trách cũng chỉ có thể trách mấy tiền bối trên La Phù sơn tự thị thân phận, không chịu ra mặt mấy chuyện nhỏ này.

Nghĩ như thế, thái độ của Bảo đô úy đối với Tĩnh Ngôn cũng ôn hòa đi nhiều. Thấy Tĩnh Ngôn lúng túng, Bảo Sở Hùng cũng lên tiếng xoa dịu:

"Thịnh đạo trưởng nói rất đúng, hai tháng ngắn ngủi mà có thể thi triển pháp thuật như thế, cũng không tệ rồi! Kì thật, kiến thức Trương đường chủ cũng bất phàm, như trong việc đối phó với yêu nhân phóng hỏa, cũng có ý tưởng như đạo trưởng của Thiên Sư tông!"

"Sao?"

Ba người Lâm Húc đều lộ thần sắc hiếu kỳ.

"Trương đường chủ từng đề nghị về bùa chú tránh lửa lên y giáp binh sĩ ta, như thế có thể truy sát bọn phi!"

"Bùa tránh lửa?"

Vừa nghe lời này, Lâm Húc luôn tự phụ về bùa chú của Thiên Sư tông, không nhịn được lại nhếch mép cười châm biếm.

Hơi nghiêm mặt lại, Lâm Húc ôm quyền nói với Bảo đô úy:

"Kiến thức của Trương đường chủ quả nhiên trác tuyệt. Bảo đại nhân, ta đột nhiên nghĩ đến, lần này xuất chinh trừ phi, chủ yếu vẫn là do quân binh đại nhân truy sát, bùa tránh lửa tự nhiên hết sức quan trọng. Chi bằng làm thế này, để Trương đường chủ và Thịnh sư huynh trước hết diễn luyện một phen, xem hiệu quả của bùa tránh lửa. Đại nhân thấy thế nào?"

"Được! Đề nghị này rất hợp ý ta. Chinh chiến không phải chuyện chơi, bùa tránh lửa không thể có sơ sót được. Thịnh đạo trưởng, Trương đường chủ, không biết ý của hai người thế nào?"

Quân sĩ xung quanh nghe nói như thế, dĩ nhiên lớn tiếng hưởng ứng. Vừa rồi nhìn Tĩnh Ngôn biểu diễn Băng tâm kết không được gì, còn chưa thấy thỏa mãn. Hiện tại nghe ý trong lời của Lâm đạo trưởng, muốn đệ tử Thiên Sư giáo và đệ tử Thượng Thanh cung tỉ thí một phen, tự nhiên không khí náo nhiệt hẳn, tiếng ồn ào cổ vũ vang dội.

"Cũng được. Thử trước một chút cũng tốt, để khi lâm trận các binh lính càng thêm can đảm xuyên lửa truy kích phi".

Thịnh Hoành Đường sau một lúc trầm ngâm thì đồng ý với đề nghị của sư đệ và Bảo đô úy. Khác với Lâm Húc huyết khí phương cương, Thịnh Hoành Đường hình như không muốn cùng người của Thượng Thanh cùng tranh cường đấu thắng.

Nghe ba người nói có lý, Tinh Ngôn cũng gật đầu ưng thuận:

"Được, thử trước cũng tốt".

Mặc cho người khác muốn nghĩ sao, hiện tại trong lòng Tinh Ngôn đang có chút cao hứng:

Xem ra lần này đi trừ phi, mình chẳng phải dốc hết sức.

"Trương đường chủ, có cần dùng mực đặc chế của ta không?"

Thịnh Hoành Đường quan sát Tinh Ngôn một hồi, thấy trên người y không có dụng cụ gì có thể đựng mực, liền có lòng tốt đề nghị.

"Mực đặc chế?"

"Đúng vậy, là mực do bốn giáo dùng bí pháp chế thành, linh khí ẩn trong, rất lâu không vón cục, lại giúp tăng uy lực bùa chú. Trương đường chủ muốn thử không?"

"A! Lợi hại vậy! Thế thì ta thử một chút, đa tạ Thịnh huynh!"

"Không cần khách khí. Không biết vị quan gia nào đồng ý thử bùa tránh lửa của bản đạo đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 105: Khí Kết Yên Hà, Hung Trung Tự Vô Bằng Thán.

Lời của Thịnh Hoành Đường vừa dứt, lập tức có mấy tên quân sĩ chạy lên. Thịnh Hoành Đường liền chọn người lên đầu tiên.

Tuy binh sĩ hăng hái tự nguyện lên cho Thịnh Hoành Đường thử bùa, nhưng đến khi Tinh Ngôn yêu cầu thì ai nấy như tai bị điếc, người nhìn ta, ta nhìn người, chẳng ai chịu chủ động tiến lên.

Trong lúc lúng túng, bỗng thấy có một quân sĩ nhào ra khỏi đám đông, lui đến trước mặt Tinh Ngôn.

Thấy cuối cùng cũng có người nguyện ý đứng ra, Tinh Ngôn không khỏi hết sức cảm động, vội đỡ lấy tên lính đang còn loạng choạng, cảm kích nói:

"Dũng sĩ à... đa tạ!"

Ai ngờ, người đó nhất thời không đáp lời, chỉ quay đầu nhìn lại, lớn tiếng mắng chửi:

"Tên Triệu lão lục khôn kiếp, dám chơi ta!"

"Oan uổng cho ta, là tên Tiền lông lá đẩy người à..."

Tiếng cười ồ ồ tiếng thanh minh của Triệu lão lục.

Đang khi ồn ào, bỗng nghe Bảo đô úy hét:

"Im mồm hết cho ta! Trước mặt các vị cao nhân, các người làm loạn như thế thì còn thể thống gì nữa chứ!"

Thấy Đô úy phát nổ, đám lính vội im mồm không làm ồn nữa.

Sau một trận cãi cọ ồn ào, hai người Tinh Ngôn và Thịnh Hoành Đường, cuối cùng cũng bắt đầu chuẩn bị về bùa lên y giáp của hai tên lính đó.

Chỉ là, tên lính Tôn Tiểu Át lòng nom nóp lo lắng một hồi, thấy vị Thịnh đạo trưởng bên cạnh đã bắt đầu về bùa, bên mình thì vẫn thấy chưa động tĩnh gì, liền cảm thấy hơi kì quái.

Càng yên lặng như thế, trong lòng Tôn Tiểu Át càng phát rét. Lập tức hấn quay mặt nhìn qua, xem xem vị tiểu đạo gia đó rốt cuộc đang làm gì:

"A...Thì ra là xem sách".

Hắn thấy Tinh Ngôn đang chăm chú xem một quyển kì thư đầy hình thù kì quái.

"Đạo gia ngài làm gì vậy?"

Tôn Tiểu Át có chút tò mò.

"À...ta đang xem sách bùa".

"Không giấu gì vị quân gia này, bình thường ta ít khi vẽ bùa. Tuy bùa tránh lửa ta đã xem kỹ trước khi hạ sơn, nhưng khi bắt tay vẽ, ta cứ xem lại một lần cho chắc".

"A, có đạo lý! Cái này cũng chẳng khác gì chúng tôi mài guom trước khi lâm trận...Ách!"

Tuy trời đang nhiều mây, dưới đất cũng có gió mát thổi qua, nhưng vị Tôn Tiểu Át đột nhiên cảm thấy hoa đầu chóng mặt, dường như muốn té ngã...

May mắn đó là, tay chân Tinh Ngôn cũng rất mau lẹ, trước khi Tôn Tiểu Át chóng mặt sắp té, cuối cùng cũng vẽ xong bùa tránh lửa trên áo giáp mỏng của hắn.

Thấy hai người đã hoàn tất, Lâm Húc lấy trong lòng ra một tấm bùa đã vẽ trước, ném vào chỗ trống không người. Lập tức, vùng đất trống đó bùng bùng lửa đỏ, biến thành một biển lửa.

Không cần nói, Lâm Húc tạo nên biển lửa này là muốn hai tên lính đến đó thử bùa.

Thấy Tinh Ngôn cũng chuẩn bị xong, Thịnh Hoành Đường liền nói:

"Hiện tại mời hai vị quân gia đi xuyên qua biển lửa trước mặt. Không cần sợ, bùa tránh lửa sẽ giúp các người vô sự".

"Vâng!"

Không bao lâu, vị quân sĩ dũng cảm đã ung dung xuyên qua biển lửa, sau đó quay về trước mặt chúng nhân:

"Oa! Quá thần kì! Đúng là không có chuyện gì".

Hiện tại tên quân sĩ đó kiêu ngạo hết như một anh hùng vừa trở về, đi một vòng quanh đám huynh đệ của gã để mọi người đều thấy đáng và an nhiên vô sự của hắn sau khi đã xuyên qua biển lửa.

Tuy trên y phục và mặt mũi của vị anh hùng này vẫn vẫn vết khói ám, nhưng có câu "Thủy hỏa vô tình", vừa rồi dù sao cũng chạy qua một biển lửa, có thể yên ổn như thế đã là không tệ rồi!

"Úy? Tôn Tiểu Át sao vẫn còn đứng đó?"

Kiểm tra qua hiệu quả của pháp thuật, Bảo đồ úy trong lúc hưng phấn, thì nhìn thấy tên quân sĩ đứng trước mặt Tinh Ngôn, giống như thân cây cột ngựa đằng kia, vẫn đứng bất động tại chỗ.

Lúc này, hỏa trường do đạo bùa của Lâm Húc tạo ra, đã dần dần dịu xuống.

"Khắc khắc! Tôn Tiểu Át nguoi nếu không chịu đi, ta sẽ sai người đánh nguoi hai mươi mui!"

Thấy Tôn Tiểu Át nhát gan như thế, Bảo Sở Hùng liền lên tiếng đe dọa.

Bị Bảo Sở Hùng dọa, Tôn Tiểu Át không biết làm sao, chỉ đành rụt rè tiến đến vùng lửa phía trước. Vừa chậm chậm bước, vừa không ngừng cầu nguyện trong lòng, hy vọng thần tiên trên trời dưới đất đại hiển uy linh, bảo đảm cho bùa tránh lửa mà đạo đồng kia vẽ trên người mình, có thể thật sự giúp bản thân còn sống quay về!

Bất quá, điều khiến Tôn Tiểu Át cảm thấy an ủi đó là, vùng lửa trước mặt đã cháy một hồi lâu, lúc này dần dần yếu đi không ít.

"A, quả nhiên làm nguoi không nên tranh giành trước. Nhìn đám lửa kia, ít nhất cũng giảm đi ba phần rồi..."

Trong lúc suy nghĩ lung tung, phút chốc đã đến sát vùng lửa.

Ai ngờ, lúc Tôn Tiểu Át nhất gan cảm thấy may mắn, định lấy hết can đảm chạy ào qua, thì chỉ nghe "Oành" một tiếng, thế lửa vốn đã dụ đi lúc này bỗng nhiên bùng bùng, lười lửa nhảy múa, ánh đỏ ngất trời, thậm chí còn dữ dội hơn lúc đầu!

"Ách? Chẳng lẽ công lực chế bùa của ta lên tăng thêm một tầng?"

Mắt thấy cảnh tượng như thế, Lâm Húc trong lòng vừa kinh vừa mừng.

Nhưng không ai chú ý đến, tiểu nữ đồng tùy thân của Trương đường chủ Thượng Thanh cung, đang lăm lăm trong miệng:

"Kì quái...Bùa chú của Tinh Ngôn ca ca rất linh, vì sao vị đại ca ca kia không chịu tiến lên? Đám lửa đã sắp tắt rồi..."

"Bất quá cũng chẳng sao, tăng thêm sức lửa là được!"

Với nhiệt tâm của tiểu Quỳnh Dung, bỗng nghe trong biển lửa, tức thì truyền ra một tiếng kêu thảm tan nát lòng người!

"Hồng rồi! Nhất định Tiểu Át ca bị thiêu rồi!"

Ngay khi chúng nhân kinh hãi, bỗng thấy có một nhân ảnh từ trong biển lửa hùng hục lao ra!

Nhìn kỹ, người này chính là vị binh tốt tự nghĩ đã hi sinh vì nhiệm vụ Tôn Tiểu Át!

Lúc này, Tôn Tiểu Át miệng há lớn, cổ họng không ngốt phát ra từng tràng kêu thảm. Nghe tiếng hân thê thảm như thế, Tinh Ngôn không khỏi lạnh lòng:

"Xong rồi, là công lực không đủ, không ngờ bùa tránh lửa ta dụng tâm nghiên cứu, hôm nay lại mất linh..."

"Bất quá may mà vị quân lính đó vẫn chạy ra được, có thể còn cứu được. Nếu để chết người, ta có chết cũng chẳng đền nổi!"

Ngay khi kinh hoàng luống cuống, có mấy tên lính chạy lên, đỡ lấy Tôn Tiểu Át, chuẩn bị đem hất đi ra chỗ hào nước.

"Có quân y không? Gần đây có đại phu chữa bỏng không?"

Chính là Tinh Ngôn la lớn.

"Úy? Sao không thấy thương tích trên người người?"

Trong lúc hỗn loạn, có một vị quân sĩ đỡ Tôn Tiểu Át, đột nhiên chú ý thấy trên người hân chẳng có dị trạng gì, ngay cả một vết ám khói cũng chẳng có, tức thì lên tiếng hỏi.

"...Ách? là ta, ta tưởng chết rồi!"

Nghe huynh đệ hỏi, Tôn Tiểu Át gào thét như quỷ khóc chó tru đó, lúc này cũng ngừng gào thét, vùng khỏi chúng nhân, bắt đầu vung tay kiểm tra từ trên xuống dưới thân thể.

"Ha ha ha, đúng là không có chuyện gì!"

Sau một phen kiểm tra, Tôn Tiểu Át ngớ ngẩn bật cười.

"Liệu có nội thương không? Có thấy đau trong ngực không?"

Một tên lính đứng bên quan tâm hỏi.

"Hả?"

Nghe lời nhắc nhở, Tôn Tiểu Át đột nhiên cảm thấy có chút không đúng:

"Không hay! Sao ta thấy hai giò mềm oặt, tim cũng đập loạn lên!"

"Câm mồm! Người đúng là nhát chết".

Lúc này Bảo Sở Hùng cũng đến, nghe câu nói của Tôn Tiểu Át, tức thì lên tiếng mắng.

"Ha ha ha, đại nhân dạy phải, là tiểu nhân nhát gan nên thế, ngoài ra chẳng sao cả!"

"Vậy vừa rồi người la làng gì thế?"

"Là sợ quá..."

"Cút con bà người đi!"

Bảo Sở Hùng nghe nói thấy buồn cười, co chân đá một cú vào mông Tôn Tiểu Ất khiến hắn há mồm há miệng. Bất quá, lần này ngay một tiếng xuyết soa cũng không dám.

"Hay! Không ngờ Trương đường chủ về mặt phù pháp cũng tinh thâm như thế. Thượng Thanh cung không lấy bùa làm sở trường, Trương đường chủ có thể coi là ngoại lệ, có cơ hội hãy rèn luyện thêm".

Chính là Thịnh Hoàng Đường nói.

Vị Thịnh sư huynh của Thiên Sư giáo này là người trong nghề, vừa thấy bùa tránh lửa đó liền biết thiếu niên trước mặt, phù pháp tuyệt không dưới mình. Lập tức, vị Thịnh Hoàng Đường chuyên tâm tu luyện phù pháp, liền có lòng kết giao với Tinh Ngôn.

Kết quả như thế nằm ngoài ý liệu của Lâm Húc. Bất quá vừa rồi mắt thấy hiệu quả bùa chú của Tinh Ngôn, hiện tại cũng dần thu lại lòng khinh thường, tán dương thiếu niên mấy câu.

Còn Trương Văn Nhân bên cạnh y, miệng khẽ cười nhìn Tinh Ngôn, thầm nghĩ:

"Chẳng trách cha từ sau lần đến Mã Đề sơn trở về, cứ nhắc đến thiếu niên này mấy ngày liền. Xem ra, thiếu niên này quả thật không đơn giản".

Đang suy nghĩ, bên tai chợt nghe tiếng thô hào như chuông của Bảo Sở Hùng:

"Các vị huynh đệ nghe đây, lần này chúng ta có cao nhân Thiên Sư giáo đến tương trợ, còn có Trương đường chủ của Thượng Thanh cung giúp về bùa, lần trừ phi này, nhất định có thể mã đáo thành công!"

"Chuyện không thể chậm chạp, hiện tại các vị về doanh trại chuẩn bị khí giới. Ngày mai lúc gà gáy chúng ta sẽ xuất phát, tiêu diệt bọn tặc khấu vô si đó!"

Mệnh lệnh của Quận đô úy vừa ban, tướng sĩ xung quanh đồng thanh hưởng ứng, sau đó thì ai nấy về quân doanh chuẩn bị.

Ra lệnh cho chúng thủ hạ xong, Bảo Sở Hùng quay người nói với bọn Lâm Húc, Tinh Ngôn:

"Giờ mời chư vị đạo trưởng theo ta đến đại trưởng. Trước lúc xuất chinh, ta trình bày tình hình của đám phi Hỏa Vân sơn cho quý vị hiểu thêm".

"Được! Xin mời đại nhân".

Lâm Húc đại biểu chúng nhân đáp lời, một hàng người liền trở về đại trưởng.

Ngay lúc này bỗng nghe từ xa truyền lại tiếng vó ngựa gấp gáp. Nghe tiếng vó dồn dập như thế, chúng nhân đều ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh. Trong ánh chiều tà, thấy trên nhai đạo Yết Dương có một thớt ngựa từ xa nhắm hướng quân doanh phi tới. Phía sau khoái mã, bụi tung mờ cả một đoạn đường.

"Đây không phải là Đoạn An tùy tùng bên cạnh Thái thú đại nhân sao? Y đến có chuyện gì đây?"

Ngựa chạy rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã đến gần. Bảo Sở Hùng vừa nhìn đã nhận ra kỵ sĩ là người quen.

Đội Đoạn An ghim ngựa nhảy xuống, Bảo Sở Hùng vội lên nghênh tiếp hỏi:

"Đoạn An huynh vì sao gấp gáp như thế? Liệu có phải Đoạn đại nhân có quân tình khẩn cấp cần truyền đạt?"

Đoạn An không đáp liền, thờ khi mấy hơi mới nói:

"Bảo đại nhân, thấy được ông là quá tốt rồi! Đại nhân nhà ta sợ các người đã xuất chinh".

"Sao? Không phải tình hình bọn phi có biến?"

Bảo Sở Hùng nghe nói biến sắc, tức thì lo lắng buộc miệng hỏi.

"Không phải thế".

Đoạn An ngưng một chút, sau đó hỏi nhanh:

"Bảo đại nhân, Trương đường chủ của Thượng Thanh cung, y đã đến chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 106: Thiến Ngũ Vô Tâm, Toại Khiếu Bất Minh Chi Kiếm.

Thấy Đoạn An giục ngựa như bay đến, cứ như bên thân đang có quân tình khẩn cấp. Nhưng khi y mở miệng, lại chỉ là hỏi tiểu đạo sĩ của Thượng Thanh cung đến chưa. Nghe Đoạn An hỏi, Bảo Sở Hùng còn tưởng mình không nghe rõ, không nhận được muốn xác nhận lại:

"Trương đường chủ? Huynh nói Trương đường chủ nào?"

"Khắc khắc...là người chủ môn Thượng Thanh cung Linh Hư chân nhân phái đến hiệp trợ đại nhân trừ phi, Tứ Hải đường Trương Tinh Ngôn, Trương đường chủ..."

Đoạn An hắng giọng mấy tiếng, giải thích rõ từng câu một.

"A, là vậy à. Trương đường chủ đã đến rồi!"

Bảo Sở Hùng đưa tay chỉ Tinh Ngôn ở bên.

Tinh Ngôn lúc này cũng qua chào hỏi.

"Tại hạ là Trương Tinh Ngôn. Không biết ông tìm ta có gì không?..."

Lời còn chưa nói xong, Đoạn An đã ngắt ngang:

"Tạ trời tạ đất! Ta đến kịp rồi, hà..."

Thở khi ra, Đoạn An nói tiếp:

"Đại nhân nhà tôi là sợ các người đã xuất chinh rồi!"

Vừa nghe lời này, Bảo Sở Hùng lại khẩn trương, hỏi gấp:

"Chẳng phải tình hình phi đồ có biến chứ?"

"Không phải. Kì thật Đoạn đại nhân muốn đến tiễn các người xuất chinh. Ngài sợ các người đã xuất phát nên sai ta chạy khoái mã đến báo trước một tiếng".

"A, thì là là thế".

Bảo Sở Hùng vừa nghe lời này, tức thì vút được lo lắng trong lòng, nhủ thầm:

"Vậy mới đúng. Mấy ngày gần đây, ngày nào ta cũng phải thám tử quan sát ở Hòa Vân sơn, không thấy hồi báo có chuyện khác lạ gì phát sinh".

Vừa nghĩ đến chỗ này, Bảo Sở Hùng bỗng nhiên như nhớ đến gì đấy, có chút kỳ quái hỏi Đoạn An:

"Đoạn An huynh, Thái thú đại nhân không phải đã từng nói qua, chỉ cần đạo trưởng Thượng Thanh cung đến, ta sẽ lập tức xuất phát, không để lỡ việc sao? Vì sao lão đại nhân lại đổi chủ ý vậy?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ. Bất quá theo tôi, Đoạn đại nhân lần này cũng là bột phát ý này thôi".

Đoạn An hiện cũng cười khổ nói:

"Hai ngày trước đại nhân tiếp được phi cấp truyền thư của Thượng Thanh cung, cũng chẳng có gì, chỉ rất là cao hứng. Hôm qua tôi vẫn thấy đại nhân thông thả, buổi sáng thì nói chuyện thơ văn với bạn hữu, buổi chiều còn thiết yến đãi mấy người khách đến thăm, hết như chẳng có chuyện gì. Thế nhưng sáng sớm nay lại lôi tôi khỏi giường, bắt phi ngựa chạy gấp đến đây, kêu các người chậm hãy xuất chinh, còn dặn phải chiêu đãi Trương đường chủ thật chu đáo".

Đoạn An nói đến chỗ này, bao gồm cả bản thân, ánh mắt của mọi người đều đồng loạt dồn vào người Tinh Ngôn.

Bảo Sở Hùng suy nghĩ:

"Thiếu niên này không biết có ai chống lưng hay không? Bằng không sao có thể khiến Thái thú đại nhân chiều cô như thế?"

"A...Lâm đạo trưởng vừa rồi có nói, kì thật Trương đường chủ này vào Thượng Thanh cung không lâu, ba bốn tháng trước mới rời khỏi Mã Đề sơn gì gì đó. Chẳng lẽ Mã Đề sơn Mã gia nhà y có một vị đại quan tron triều? Kì quái, ta chưa từng nghe nói có nhân vật nào như vậy. Bất quá đại quan mà ta biết cũng không nhiều..."

Bảo Sở Hùng thì nghi thần nghi quỷ, còn đám đệ tử Thiên Sư giáo thì nghĩ:

"Chẳng trách Thiên Sư chân nhân từng nhắc, Thượng Thanh cung La Phù sơn có quan hệ rất mật thiết với triều đình. Không ngờ cả một thiếu niên đường chủ nhỏ tuổi, lại có thể khiến Thái thú đại nhân của một quận sai người chạy đến đón đón tiếp. Xem ra, thể lực của Thượng Thanh cung trong triều càng lúc càng lớn. Ai!"

Lại nghĩ đến giáo dân Thiên Sư tông của mình, thường ngày chịu sự ghê lạnh của quan phủ, sắc mặt mấy vị đệ tử Thiên Sư tông đều có chút không được tự nhiên.

Tạm không nhắc ai nấy ôm tâm sự, chỉ nghe Đoạn An sau khi ngừng một lúc, lại nói tiếp:

"Đoạn thái thú sáng mai sẽ đến Yết Dương. Mong Bảo đại nhân, Trương đường chủ kiên nhẫn chờ thêm một đêm".

"Đúng rồi Đô úy đại nhân, liệu có thể cho tiểu nhân xin miếng nước không? Chạy gấp cả đoạn đường, giờ tôi đang khát muốn chết!"

Vừa nghe lời này, Bảo Sở Hùng vội sắp xếp cho Đoạn An đến một chỗ trong doanh trướng nghỉ ngơi, lại sai người đem đến cho y một bầu nước lớn.

Tuy Đoạn An chỉ là một tùy tùng, nhưng lại là tâm phúc của Đoạn thái thú, Bảo Sở Hùng cũng không dám lạnh nhạt với y.

Một Quận đô úy đối với tùy tùng của Thái thú lại cung kính như thế, tự có nguyên nhân bên trong. Vốn là, một phẩm cấp Đô úy trong quân, đương thời không coi là thấp. Nhưng lúc này thiên hạ an bình, địa vị võ nhân không được coi trọng. Ở Trung nguyên, không ít quận binh trong quận, thậm chí còn bị giải trừ. Cho dù vẫn giữ, nhưng một chức Đô úy này, thường do Thái thú kiêm nhiệm luôn. Chỉ có Nam Hải quận thuộc vùng Lĩnh Nam mạn cương chưa được khai hóa, bởi vì xã hội lộn xộn, đạo phi phát triển, mới duy trì biên chế quận binh, dùng để bảo đảm an ninh cho dân.

Bất quá, tuy chức Quận đô úy ở các quận Lĩnh Nam vẫn do võ nhân đảm nhiệm, nhưng lại chịu tiết chế của Thái thú. Vì vậy, tuy hiện tại Quận đô úy Bảo Sở Hùng hết sức bất mãn đối với việc Thái thú đại nhân đột nhiên nổi hứng, nhưng hắn vẫn giữ gương mặt tươi cười, sắp xếp cho nghỉ cho Đoạn An cùng các đạo trưởng.

Một đêm yên bình.

Sáng hôm sau, sau khi dùng điểm tâm, Tinh Ngôn cùng Bảo Sở Hùng và bọn Lâm Húc, ở trong quân trướng chờ đón Thái thú đại nhân.

Ba trăm quận binh thủ hạ Bảo đô úy, lúc này cũng chuẩn bị hết mọi chuyện trước khi xuất chinh, chỉ đợi một mệnh lệnh của Thái thú, Đô úy đại nhân là lập tức đi Hòa Vân sơn diệt phi.

Hiện tại trời đã sáng rõ, đã qua hai đợt gà gáy. Nhân lúc rảnh rỗi, Bảo Sở Hùng thuật qua tình hình cụ thể lần trừ phi này với Tinh Ngôn và đám người Lâm Húc.

Thì ra, phi đồ có được sự trợ giúp của yêu nhân, sào huyệt đóng trên Hòa Vân sơn ở Tây nam Yết Dương huyện, giáp giới với Long Xuyên huyện, chọn nơi hiểm yếu dựng trại, gọi là Đại phong trại. Trại chủ Đại phong trại là Tiêu Vượng, vì lông tóc vàng rực nên còn được xưng là "Kim mao hổ".

Đầu đảng Tiêu Vượng này, dáng người tuy cao lớn thô kệch, nhưng lại thuộc dạng người tinh tế. Những ai đã từng giao tiếp với hắn, đều nói hắn là ngoài khờ trong khôn, quỷ kế đa đoan.

Chính vì như vậy, Kim mao hổ mới có thể dẫn dắt đám phi đồ dưới trướng, không những lần nào cũng chạy thoát quân binh, còn bành trướng thu phục các băng đảng thảo khấu gần đó. Vì vậy, nhân số Đại phong trại càng lúc càng đông, ước chừng đã có hơn hai trăm người.

Đám phi đồ này đến đi như gió, cướp bóc phóng hỏa, dân chúng mấy huyện liền kề đều khổ không kể xiết. Quần khẩu ở Hòa Vân sơn, chính là tâm phúc đại hoạn của Yết Dương huyện.

Bất quá, chính ứng với câu tục ngữ "Người sợ nổi danh heo sợ mập", danh tiếng của chúng phi Đại phong trại càng lớn thì càng dẫn dắt sự chú ý của các quan viên Nam Hải quận. Cuối cùng, ba tháng trước, lúc Đại phong trại cướp bóc ở Long Xuyên, vì thôn dân phản kháng, đã giết sạch mười mấy hộ dân, tạo nên huyết án kinh thiên, chấn động các quận Nam Hải. Chuyện này truyền đi, Châu mục hết sức tức giận, nghiêm trách Thái thú quận Nam Hải, bắt phải toàn lực tiêu diệt phi đồ, bằng không thì sẽ đích thân báo lên triều đình, miễn quan trị tội.

Như vậy, Thái thú Nam Hải Đoạn Tuyên Hoài, dĩ nhiên như ngồi trên đồng lửa. Dưới áp lực từ trên cộng với dân tình oán thán, nghiêm lệnh cho Quận đô úy Bảo Sở Hùng phải toàn lực quét sạch Đại phong trại. Thế là, dưới sự cầm đầu của quận binh do Bảo Sở Hùng chỉ huy, phạm vi hoạt động của Đại phong trại càng lúc càng hẹp. cuối cùng trốn về sào huyệt trên Hòa Vân sơn. Đồng thời, nhân số trại cũng giảm đi nhiều, hiện tại chỉ còn chừng trên dưới trăm tên.

Cứ điểm Hòa Vân sơn của chúng phi Đại phong trại, cũng là một cảnh đẹp của Yết Dương huyện. Chính là núi giống như tên, thạch nhâm Hòa Vân sơn, đều một màu đỏ. Nhìn từ xa, cả tòa núi đỏ đứng dưới trời xanh, hết như một Hòa Diệm sơn. Cả mây trắng bay qua đỉnh núi cũng bị sắc đỏ nhuộm hồng, biến thành mây hồng.

Còn Hòa Vân sơn không những sắc núi như lửa, ngay cả cây cỏ trên núi, trên lá cây đều xuất hiện những mảnh đỏ. Về Hòa Vân sơn, người địa phương còn có một truyền thuyết, núi này từng là nơi tông thất Nam Việt quốc vương diệt vong đã lâu dùng làm nơi săn bắn. Bất quá, thuyết pháp này cũng chỉ là sơn dân ở đây nói với nhau thôi, người khác chỉ cần nhìn hình dáng quái lạ của núi này, thì chắc chắn khẳng định núi này chẳng có gì dễ săn bắn.

Bất quá, tuy hình dáng Hòa Vân sơn đặc biệt, nhưng thể núi không quá hiểm trở. Đám phi đồ tạm thời trốn trong núi, bị quân binh phát hiện tiêu diệt chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Chỉ đáng tiếc, ngay khi Bảo đồ úy thắng đường truy kích, muốn xóa sổ Đại phong trại, thì yêu nhân phóng hỏa lại xuất hiện. Mỗi lần quân binh tấn công lên núi đều bị đất băng dẫy lửa cản trở. Còn mỗi khi truy kích các nhóm phi nhỏ xuống núi kiếm lương thực, lần nào lúc sắp đắc thủ lại bị một vùng lửa cản đường.

Mấy lần công kích đều không công trở về. Không có biện pháp, Bảo Sở Hùng chỉ đành âm ức lui binh, nhờ Thái thú mời cao nhân đạo gia đến hiệp trợ diệt phi.

Nói đến chỗ này, Bảo Sở Hùng ôm quyền hướng về mấy vị đệ tử đạo môn trước mặt, nói:

"Bọn phi Đại phong trại rất khôn kiết! Lần này có thể được các đạo trưởng Thiên Sư tông giúp đỡ, lại có Trương đường chủ tương trợ, nhất định có thể một mẻ lưới quét sạch bọn chúng!"

Nghe một phen lượt thuật của Bảo Sở Hùng, Tinh Ngôn cũng cảm thấy máu huyết trong người sôi sục, hận không thể lập tức theo đại quân xuất phát.

Ngay khi chúng nhân ngửa ngáy tay chân, ước chừng sắp hết giờ mảo, thì bỗng nghe ngoài trường có thanh âm huyền ảo của quân sĩ. Sau đó có một tên lính chạy vào trường bẩm báo:

"Thái thú đại nhân đến rồi!"

Vừa nghe lời này, mấy người trong trường vội đứng dậy, lần lượt bước ra ngoài trường nghênh tiếp Thái thú đại nhân.

Ra ngoài trường, Tinh Ngôn nhìn thấy một vị quan viên quan phục trang nghiêm, đang từ trên xe ngựa bước xuống. Trong ánh nắng sớm, Tinh Ngôn nhìn thấy rất rõ, vị Đoàn Tuyền Hoài Đoàn thái thú mà Bảo Sở Hùng nói, ước chừng ngoài năm mươi, thân hình rất gầy, mặt vuông, thái độ uy nghiêm, dưới cằm có một chòm râu, theo gió lật phất.

Đoàn thái thú xuống xe liền cất bước tiến về phía này. Bảo Sở Hùng thấy vậy vội lên nghênh đón, quan tâm hỏi:

"Khí trời nóng bức thế này, Đoàn đại nhân sao lại nhọc thân đến tiền quân chi vậy?"

"Hà hà, Sở Hùng ngươi có chỗ không biết. Lần này lão phu đến Yết Dương, một là tiền quân xuất chinh, hai là có hai món lễ vật nhỏ tặng cho Trương đường chủ Thượng Thanh cung, thể hiện lòng cảm ơn của Nam Hải quận chúng ta đối với sự tương trợ của y. Trương đường chủ ở đâu? Mau mau đưa ta đi gặp y!"

Đoạn thoại đầu của Đoàn thái thú nói rất bình thường, nhưng đến câu cuối, ngữ khí lại biến thành gấp gáp. Bảo Sở Hùng nghe nói rất ngạc nhiên, chưa biết nói thế nào.

Thấy Thái thú đại nhân nhắc đến bản thân, cũng không chờ Bảo Sở Hùng giới thiệu, Tinh Ngôn liền bước lên một bước, cúi người thi lễ, nói:

"Tiểu dân Trương Tinh Ngôn bái kiến Thái thú đại nhân".

"Không cần đa lễ, không cần đa lễ! Ngươi chính là Trương đường chủ?"

"Đúng ạ!"

Nghe Tinh Ngôn xác nhận, Đoàn đại nhân liền bắt đầu quan sát Tinh Ngôn từ trên xuống dưới.

Ngay khi Tinh Ngôn bị nhìn đến ngo ngắc, thì thấy Đoàn thái thú vuốt nhẹ chòm râu dưới cằm, cười khà khà nói:

"Quả nhiên, quả nhiên!"

"?"

"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!"

"Thái thú đại nhân quá khen rồi!"

"Trương đường chủ không cần khiêm tốn, lão phu khen ngươi là hoàn toàn xứng đáng".

Vị Đoàn thái thú vốn chức quan rất lớn này, tựa hồ như đã quên mất sự tồn tại của mấy người Bảo Sở Hùng, Lâm Húc xung quanh, chỉ cười khà khà nói chuyện với Tinh Ngôn:

"Lần này lão phu đến đây, chính có hai thứ tặng cho Trương đường chủ. Người đâu!"

Hô một tiếng, bên cạnh liền có một người tiến lên, trong tay ôm một cái khay đồ, trong đó bày một tấm lụa màu xanh biển, hai bên có hai lông chim dùng để cắm trên cờ, cả hai đều nhuộm màu vàng chói.

"Đây là?"

"Lần này trừ phi, Trương đường chủ chính là chủ lực, há có thể không có triệu bá linh kỳ trợ uy? Cờ lông chim này chính là lão phu sai người cả đêm chế thành, hiện tặng cho đường chủ, chúc Trương đường chủ lần này xuất chinh thắng lợi.

Lúc nghe lời này, bên cạnh đã có một tùy tùng, tay cầm một thanh tre tiến lên, nhặt lấy lá cờ trong khay lồng vào thanh tre tạo thành một cây cờ, kẻ tiếp lấy hai lông chim cắm lên đầu cờ.

Hành động của Thái thú đại nhân, khiến vị chủ tướng trừ phi lần này là Bảo Sở Hùng hết sức kinh ngạc.

Lúc này, tinh khí đã bay phát phối trong gió. Chúng nhân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên lá cờ xanh bay phấp phật đó, có thuê một con thần điêu Chu tước màu vàng. Thần điêu thêu đơn giản nhưng rất truyền thần, giống hệt một vật sống.

Dưới ánh mắt của chúng nhân, con thần điêu Chu tước trên cờ ngẩng cổ giương cánh, đón gió tung bay, trong thoáng chốc có cảm giác như muốn lao ra ngoài không trung tung hoành.

"Nghe nói tinh thất của Trương đường chủ ở trên Thiên điêu nhai La Phù sơn, nghĩ chắc có rất nhiều trân cầm dị thảo. Mà huyền điêu Chu tước chính là thánh linh thú hệ nam phương, chủ thái bình, lão phụ tự tiện chủ trương chọn đồ án này, không biết Trương đường chủ hài lòng không?"

"Đương nhiên! Đương nhiên!"

Tinh Ngôn hiện như đang sa vào mây mù, cũng chẳng biết nói gì là tốt. Còn Quỳnh Dung ở bên cạnh y, nhìn Chu tước kim sắc tung bay như thật đó, thì rục rịch muốn ra. Nếu không phải trước mặt có quá nhiều người, nói không chừng đã phi thân nhảy lên nhìn cho rõ rồi.

Nhưng chuyện hình như vẫn chưa xong. Lại nghe Đoạn thái thú nói tiếp:

"Không biết Trương đường chủ lần này xuất chinh, đã có vật cưỡi thích hợp chưa?"

"Bẩm đại nhân, vật cưỡi đã có. Tôi từng ở Truỵn La huyện thành mua một con lừa, tuy hơi gầy nhưng cước lực rất tốt!"

"Khà... Trương đường chủ già rồi, đâu thể cưỡi lừa xuất chinh chứ! Người đâu!"

Đoạn thái thú lại hô lên, liền thấy sau xe ngựa có một tên mã phu đi ra, trong tay dắt một con bạch mã hùng dũng, gỗ vó lộc cộc trên nền đất.

"Thốt bạch mã này gọi là 'Phi tuyết', là tuần mã hùng dũng nhất trong phủ ta. Hiện tại đem 'Phi tuyết' tặng cho Trương đường chủ, chúc Trương đường chủ lần này xuất chinh, mã đáo thành công!"

"Cái này... Thái thú đại nhân thật quá rộng rãi, văn bối e là không dám nhận".

Lúc này không những Bảo Sở Hùng ngớ ngẩn, Tinh Ngôn cũng cảm thấy có chút không thích hợp, vội lên tiếng từ chối.

"Khà khà, hiền đệ sao lại nói vậy..."

Thấy Tinh Ngôn xưng là "Văn bối", hiện tại cách xưng hô của Đoạn thái thú cũng thay đổi, chỉ nghe lão nói:

"Hiền đệ bốn ba mấy trăm dặm, đều là vị tạo phúc cho bá tánh. Mấy món lễ nhỏ này của lão phu đâu đáng là gì, hiền đệ không nên từ chối!"

"Vâng, cung kính không bằng tuân lệnh, đợi đánh trận trở về rồi hãy luận công".

Tinh Ngôn thấy Đoạn thái thú thần sắc kiên quyết, biết nhất thời cũng không thể chối từ, đành tạm thu lấy phần hậu lễ này.

Còn từ trong lời nói của Đoạn thái thú, cuối cùng cũng minh bạch vì sao Thái thú đại nhân đối đãi tốt với y như thế:

"Thì ra đều là vì dân chúng! Đoạn đại nhân thật là vị quan tốt yêu dân như con, chiêu hiền đãi sĩ!"

Đang thần phục trong lòng, bỗng nghe Đoạn Tuyên Hoại Đoạn đại nhân kinh ngạc hỏi:

"Úy? Bảo kiểm sau lưng hiền đệ trông hết sức đặc biệt. Có thể cho lão phu mượn xem chút không?"

Thì ra, chính là Đoạn thái thú thấy Tinh Ngôn đeo thanh cổ kiếm vô danh, chuôi kiếm đen thui thô kệch nhô lên sau lưng y.

Tuy có chút không rõ thế nào, nhưng Tinh Ngôn vẫn lấy thanh Vô danh kiếm xuống, đưa lên cho Đoạn thái thú xem.

Đoạn thái thú vung nhẹ thanh kiếm cùn trong tay, cười nói:

"Tinh Ngôn hiền đệ, kiếm này rất nặng, rất không vừa tay. Hơn nửa u tối cùn nhụt, sao có thể phòng thân đối địch ngoài trận được? Chi bằng hiền đệ cứ dùng bội kiếm của ta".

Nói xong, Đoạn thái thú trả lại thanh kiếm cùn cho Tinh Ngôn, đợi sau khi y đeo lên lưng xong, thì cời bội kiếm bên hông mình xuống, đưa cả vỏ cho Tinh Ngôn, nói:

"Hiền đệ cứ rút kiếm xem qua. Lão phu tuy là quan văn, thanh bội kiếm tùy thân này cũng chẳng phải là danh kiếm gì, nhưng cũng rất sắc bén".

Tinh Ngôn lúc này đã rút thanh kiếm ra, đưa mắt quan sát, chỉ thấy kiếm này lưỡi sắc mũi nhọn, hàn quang chớp chớp, quả nhiên là lợi khí!

Đang quan sát thì nghe Đoạn thái thú thành khẩn dặn dò:

"Tục ngữ rằng, 'Có bột mới gột nên hồ', lâm trận giết địch không phải chuyện nhỏ, binh khí là thứ phải được chuẩn bị thật tốt, không thể xem nhẹ".

"Đây..."

"Đã nhận ngựa khỏe của đại nhân, sao dám nhận bội kiếm tùy thân của đại nhân nữa? Văn bối vạy vạy lần không dám tuân mệnh".

Tuy biết đây là ý tốt của Đoạn đại nhân, xuất phát từ lòng yêu dân, nhưng Tinh Ngôn vẫn cảm thấy không thể nhận, liền lên tiếng khước từ.

Còn bọn người Lâm Húc bên cạnh, chứng kiến cảnh này, tức thì ngó ngàng thần hồn, tâm tình phức tạp. Còn vị Bảo Sở Hùng Bảo đô úy, thì bắt đầu mở rộng phạm vi suy xét, nỗ lực nhớ coi trong triều có vị quan lớn nào liên quan đến "Mã Đề sơn" không.

Thấy Tinh Ngôn từ chối, vị Thái thú xuất thân văn sĩ liền nói:

"Cái gọi là 'Bảo kiếm tặng anh hùng', Trương hiền đệ thiếu niên anh hùng, lão phu tặng kiếm cũng là chuyện đương nhiên..."

Vừa nói đến chỗ này, mấy người ở gần đột nhiên chỉ thấy trước mắt sắc đen loáng lên, sau đó thấy thanh thiết kiếm xấp xỉ sau lưng Tinh Ngôn, hiện đã vọt lên trời, bay lượn như du long trên đầu chúng nhân, phát ra tiếng gió vù vù, sau đó bất chợt lao xuống!

Chỉ nghe một tiếng "Bát" nhỏ, hết như dạo chặt vào măng, phi kiếm đã nhẹ nhàng cắt đứt thanh bội kiếm sắc bén trong tay thiếu niên thành hai mảnh. Sau đó, liền nghe tiếng "Xoảng" do một mảnh kiếm rơi xuống đất phát ra.

Còn chưa đợi chúng nhân minh bạch đã xảy ra chuyện gì, thanh thiết kiếm sau khi lao xuống chém đứt thanh bội kiếm, "Xoạt" một tiếng, đã cắm chính xác vào vỏ kiếm trong tay trái thiếu niên.

Hiện tại, thanh Vô danh kiếm gây chuyện đó, vẫn lộ cái chuôi bình phàm bên ngoài vỏ kiếm màu xanh xám của Thái thú. Chỉ là lúc này, không ai còn dám xem thường nó nữa.

"Xong rồi, thanh kiếm quý này không sớm không muộn, lại nhờ lúc này làm loạn gây nên đại họa!"

Tinh Ngôn oán thán trong lòng, đang định lên tiếng nhận tội, thì phát hiện Đoạn thái thú đó, tuy thấy bội kiếm của mình bị chém đứt, nhưng không những không tức giận, trái lại nhìn thần sắc, tựa hồ đối với việc bội kiếm bị chém đứt, còn cảm thấy cao hứng:

"Không ngờ bảo kiếm của hiền đệ lại lợi hại như thế! Hiền đệ nhìn xem, vỏ kiếm của ta rất hợp với nó. Kiếm quý tất nhiên cần có vỏ đẹp, hiền đệ không nên từ chối nữa".

Đoạn thái thú chỉ nghĩ đến việc tặng vỏ kiếm, nhưng Lâm Húc, Trương Văn Nhân, Thịnh Hoàn Đường, đối với phi kiếm vô cùng linh động vừa rồi của Tinh Ngôn, ai nấy đều chấn kinh không thôi. Ngay khi chúng nhân biến sắc thì Bảo đô úy sau lúc kinh ngạc, cất tiếng hỏi:

"Trương đường chủ, hôm qua chẳng phải ngài nói chưa luyện được Phi kiếm thuật của bốn môn sao?"

"A...không giấu Bảo đô úy, ta thật sự chưa luyện được Ngự kiếm quyết. Chỉ là thanh kiếm này của ta rất cổ quái, thường không đợi điều khiển, tự động bay lên không trung, thật khiến người ta nhức đầu!"

"Thì ra là một bảo vật thông linh!"

Chúng nhân đều lập tức hiểu ra, đồng thời cũng hâm mộ không thôi. Ba người Thiên Sư giáo cùng thuộc đạo môn, nhìn thấy thần kiếm của Tinh Ngôn, ai nấy đều có suy nghĩ riêng.

Trương Văn Nhân ngưỡng mộ ra mặt:

"Oa! Không ngờ bảo kiếm của Trương đạo huynh thần kì như thế...Bảo vật của Thượng Thanh cung thật không ít à!"

Lâm Húc thì thào bất bình:

"Không ngờ Thượng Thanh cũng vì tranh đoạt phúc địa Mã Đề sơn, không những cấp cho thiếu niên chức Đường chủ, còn tặng y bảo khí như thế, đúng là giờ mọi thủ đoạn mà!"

Thịnh Hoành Đường thì lắc đầu:

"Ai, bảo vật tốt cuộc cũng là bảo vật, chỉ là thiếu niên vẫn không biết cách sử dụng. Thật đáng tiếc..."

Tạm không nhắc tâm tư của chúng nhân. Sau khi Đoạn thái thú tặng đồ cho Tinh Ngôn xong, thì lệnh Bảo Sở Hùng tập hợp binh mã, lão đứng trên cao nói mấy lời cổ vũ sĩ khí, kể đó lệnh Quận đô úy Bảo Sở Hùng chính thức dẫn quân xuất chinh.

Thiếu niên Tinh Ngôn, cuối cùng cũng chân chính tham gia công cuộc trừ sơn phi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 107: Bình Thượng Diễn Kỳ, Khởi Ngộ Sanh Sát Chi Ky.

Trên đường theo quận binh Nam Hải quận xuất chinh, Tinh Ngôn không hề cỡi con bạch mã "Phi tuyết" mà Thái thú đại nhân tặng. Tuy y cũng rất cao hứng muốn thử cảm giác uy phong lẫm lẫm trên tuấn mã cao lớn, nhưng quan sát thần sắc bọn Lâm Húc, Bảo đô úy, Tinh Ngôn đành áp chế mong muốn trong lòng xuống.

Đương nhiên, thốt cuộc lực này cũng không thể để phí phạm được. Suy nghĩ một chút, Tinh Ngôn liền cho tiểu Quỳnh Dung "Người nhỏ sức yếu" lên ngựa, bản thân thì ở bên giữ dây cương, tự đảm nhiệm mã phu, cùng đi bộ với đám người Lâm Húc.

Quận binh Nam Hải quận, phần lớn là bộ tốt, chỉ có chủ tướng Bảo Sở Hùng và một số ít giáo quan, lính liên lạc là cỡi ngựa, những người khác đều phải hành quân bộ. Do đó, trong đội ngũ uốn lượn như trường xà này, nữ oa nhân y phục đỏ ngời trên lưng tuấn mã trắng càng nổi bật lên.

Hiện tại, cô nhóc mới cỡi ngựa lần đầu này, đang không ngừng lắc lư cái đầu, hết ngoảnh bên này tới ngoảnh bên kia, hết như đang đi du ngoạn. Sau tuấn mã là một tên lính, trong tay cầm cờ xanh cầm lông chim vàng. Tinh kỳ rực rỡ bay phấp phất trong gió, lông chim cũng theo gió lật phất, sắc vàng ánh xanh nhìn rất đẹp mắt.

Chỉ cần nhìn lá cờ này, cũng cảm thấy uy thế rất lớn.

Chuyến đi đến Hòa Vân sơn này, tuy ở trong cảnh giới Yết Dương, nhưng vì địa giới rộng lớn, Hòa Vân sơn lại ở ngoài rìa huyện, do đó cách huyện thành cũng gần hai trăm dặm.

Rời khỏi Yết Dương huyện thành, đội ngũ hành quân vẫn hoàn toàn nghiêm chỉnh, nối dài như trường xà, men theo quan đạo mà đi. Nhưng qua chừng một canh giờ thì đội hình có chút rối loạn. Mặt trời nóng rát trên đầu, quân sĩ ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại, không khỏi cảm thấy hơi mệt mỏi.

Tình hình này rơi vào trong mắt Bảo Sở Hùng, tự nhiên hết sức bức bối. Bất quá Bảo đô úy cũng là lão thủ dẫn quân nhiều năm, nghĩ hiện còn cách Hòa Vân sơn xa, mặt trời trên đầu cũng quá nóng bức, nếu như trách mắng quân sĩ e rằng ảnh hưởng đến sĩ khí. Nghĩ như thế, Bảo Sở Hùng chỉ mắt nhắm mắt mở, tạm cứ để bọn chúng đi như thế.

Hành quân chậm chậm, đường đi buồn bã, thật khiến người ta muốn tìm người tán gẫu vài câu. Chính lúc này, Tinh Ngôn liền nghe vị Thịnh Hoành Đường Thịnh sư huynh của Thiên Sư giáo bắt chuyện với y:

"Trương đường chủ, hôm qua thấy ngươi diễn luyện phù pháp, quả thật bất phàm. Bất quá thứ cho ta trực ngôn, quý giáo tựa hồ không lấy phù pháp làm sở trường. Không biết Trương đạo huynh giỏi nhất dạng pháp thuật nào? Nếu có thể nói ra để chúng ta hiểu được về nhau, lúc đấu pháp với yêu nhân, cũng có thể phối hợp tốt hơn".

"Lời của Thịnh sư huynh rất đúng. Nếu nói ta nắm chắc thì phải là..."

Nói đến chỗ này, Tinh Ngôn định xác nhận pháp thuật sở trường nhất là "Băng tâm kết" học của Linh Y. Chỉ đáng tiếc, hôm qua biểu diễn không mang lại hiệu quả như mong muốn, pháp thuật này dĩ nhiên không được người ngoài coi trọng. Hay là "Thủy vô ngân", "Tích thủy chú", "Thuần thủy quyết"? Mấy pháp thuật này sau khi y lên Thiên điều nhai thì hơi lơ là luyện tập.

Ngay khi Tinh Ngôn có chút lúng túng, bên cạnh bỗng có một giọng nói lãnh lút vang lên:

"Ca ca lợi hại nhất, chắc chắn là thổi sáo rồi!"

"Thổi sao?"

Vừa nghe lời này, chúng nhân đều ngạc nhiên.

"Thật đấy!"

Tiểu Quỳnh Dung tràn đầy nhiệt tình tâng bốc Tinh Ngôn:

"Đường chủ ca ca thổi sáo rất giỏi, có lúc không cần sáo vẫn thổi được..."

"Không dùng sáo vẫn có thể thổi được...là huyết sáo?"

Gương mặt ngây thơ cộng với giọng nói vẫn còn con nít của tiểu Quỳnh Dung khiến mấy người xung quanh không khỏi phì cười. Cả Bảo đô úy ngồi ngay ngắn trên mình ngựa, mặt mày nghiêm trang, cũng phải phì cười:

"Khà!...tiểu nữ oa này nói chuyện thật thú vị!"

Bất quá, Tinh Ngôn không cảm thấy lời của tiểu Quỳnh Dung nắc cười. Lập tức y vỗ trán, bỗng nhiên đại ngộ:

"Ái chà...sao ta không nghĩ đến chứ? Quỳnh Dung, đa tạ muội nhắc nhở!"

"Thịnh huynh à, sở trường của ta chính là thổi sáo! Các vị có muốn nghe ta thổi một khúc không?"

Nói xong, Tinh Ngôn liền đưa tay nắm lấy sáo ngọc Thần tuyết bên hông.

"Khắc khắc!"

Bảo Sở Hùng nghe vậy, vội quay đầu xua tay, lên tiếng ngăn cản:

"Trương đường chủ! Ta thấy không cần đâu. Trong lúc hành quân mà thổi sáo, e rằng nhiễu loạn sĩ khí!"

"Ách, đây là..."

Tinh Ngôn lúc này mới nghĩ làm vậy không ổn, chỉ đành cười thẹn, tiếp tục chuyên tâm làm tốt nhiệm vụ mã phu.

Thấy tình hình như thế, Thịnh Hoành Đường có lòng tốt can ngăn:

"Trương đạo huynh, như thế xem ra đến lúc đấu pháp với yêu nhân, người cứ nhường bọn ta lên trước, người cứ ở dưới huyền diệu kì phối hợp là được".

"...Đa tạ mỹ ý của Thịnh huynh!"

Sau một phen đối đáp, Trương Vân Nhân thấy thần thái Quỳnh Dung khả ái thì đến bắt chuyện cùng nó. Chỉ là, lúc này vô luận nàng đưa cọt thể nào, tiểu nữ oa trên ngựa cũng không chịu nói nhiều, chỉ ngồi đó cười hi hi, hai mắt nheo lại như hai mảnh trăng non khả ái.

Đội quân binh của Bảo Sở Hùng, hành quân đến một vùng đất lõm cách Hỏa Vân sơn chừng mười dặm thì dồn đội hình lại, tạm chân chỉnh đội ngũ. Ngoài việc chỉnh đốn đội hình, phái xuất lính trinh sát, còn có một công tác quan trọng, đó là do hai người Thịnh Hoành Đường, Trương Tinh Ngôn về bùa lên y giáp của binh sĩ.

Loại bùa chú này, phần lớn có hạn chế về thời gian hiệu dụng. Vì để phát huy hiệu dụng lớn nhất, hai người để đến lúc tiếp cận chiến trường, mới bắt đầu vẽ bùa lên y giáp binh sĩ.

Lúc này đoán chừng sắp hết giờ Ngọ, mặt trời đã hơi chếch về Tây, quân binh cũng đã rỗng ruột, nhân cơ hội này, liền đem lương khô nước mát mang theo bên mình ra đánh chén.

Đội khi lính trinh sát quay về báo tình hình phi với Bảo Sở Hùng, hai người Tinh Ngôn cũng đã vẽ xong bùa tránh lửa lên y giáp của toàn bộ binh sĩ. Bảo Sở Hùng lệnh một tiếng, binh đội gồm ba trăm lính, lập tức đội ngũ chỉnh tề di chuyển về phía Hỏa Vân sơn. Sau mệnh lệnh này, không còn có ai dám tùy tiện thì thầm với nhau, hay đùa bỡn xô đẩy nhau nữa.

Mất chừng thời gian nhấp nhủ chung trà, Tinh Ngôn đã thấy rõ, dưới bầu trời xanh ngắt cách chừng mấy dặm, có một tòa núi đỏ kì dị chiếm giữ không gian nơi đó. Hôm qua Bảo đô úy từng nói Hỏa Vân sơn không hề hiểm trở, trong đầu Tinh Ngôn liền tưởng tượng Hỏa Vân sơn là một gò núi trơ trọi. Mãi đến khi đích thân nhìn thấy, mới phát hiện dự tưởng trong đầu hết sức sai lầm:

Từ xa nhìn tới, thế núi Hỏa Vân sơn hùng vĩ, đỉnh núi cao ngất. Thạch nham trên núi hoặc màu đỏ chói, hoặc đỏ bầm, hết như nhuộm ráng chiều. Cây cối trên dốc núi, tuy đang là mùa hạ, nhưng như bị sương thu nhiễm, đỏ ối khắp núi. Thịnh thoảng có gió mang hơi nóng thổi qua, lá đỏ lại rụng là tả.

Phóng mắt quan sát từ xa, dưới mặt trời tháng bảy, cả tòa Hòa Vân sơn hồng quang lấp lóa, khí đỏ nung trời, giống như một bó đuốc khổng lồ, đang hùng hực cháy dưới khung trời. Còn mây trên đỉnh núi, hình trạng kì dị, bị ánh đỏ từ núi hắt lên nhuộm hồng, trở thành từng tấm vải hồng to lớn lơ lửng trên cao. Chính là:

Mây hồng ngưng tụ đầy trời, chim dữ cũng chẳng dám bay ngang!

Ngay khi Tinh Ngôn thần phục thiên công tạo hóa thần kì, thì tiểu Quỳnh Dung trên ngựa bỗng nghiêng người nói nhỏ với y:

"Ca ca, núi đỏ kì quái quá..."

"Đúng thế! Ta cũng lần đầu nhìn thấy thạch đầu sơn kì quái như thế. Bất quá nhìn rất đẹp".

"A! Không chỉ rất đẹp, mà cũng rất thơm..."

Nói xong, tiểu Quỳnh Dung nhú nhú mũi, bắt đầu hít vào.

"Ách?"

"...Quỳnh Dung muội muội à, ta thấy cái mũi của muội rất thính, chẳng thua kém gì mũi chó cả! Chi bằng lần sau muội cùng ca ca đi săn đi? Khà khà!"

"Được đó được đó! Nhất định không được quên mang muội theo..."

Ngay lúc Tinh Ngôn trêu chọc Quỳnh Dung thì vị Thịnh Hoành Đường này giờ trầm mặc, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

"Chúc mừng Đô úy đại nhân!"

Thịnh Hoành Đường nói một câu không đầu không đuôi, Bảo Sở Hùng cảm thấy có chút kì quái, liền quay đầu lại hỏi:

"Thịnh đạo trưởng, còn chưa khai chiến, vì sao chúc mừng?"

"Đại nhân cứ chậm nghe ta giải thích. Bần đạo từng theo Thiên sư chân nhân tập qua thuật quan khí, có thể đoán được thắng bại".

"Sao? Mau mau nói nghe!"

Vừa nghe có liên quan đến thắng bại, Bảo Sở Hùng lập tức vô cùng hứng thú.

"Trước trận đại chiến, bên trên chiến trường thường có vân khí ngưng kết. Nếu vân khí hình dáng như sườn núi, thì khí quân rất thịnh. Nếu như be thuyền, đỏ trắng giao nhau thì tướng sĩ tinh dũng. Đại nhân nhìn kia,"

Thịnh Hoành Đường chỉ tay về phía Hòa Vân sơn, giải thích:

"Lúc này vân khí tứ phương đang tụ tập về Hòa Vân sơn, hoặc như thuyền lớn, hoặc như sườn núi, lưu chuyển biến ảo, đỏ trắng xen nhau, chính là chỉ thể đại thắng thuộc về ta!"

Bảo Sở Hùng nghe vậy mừng rỡ, ra lệnh cho tên lính bên cạnh, cưỡi ngựa chạy khắp đội hình, tuyên truyền lời nói của Thịnh Hoành Đường cho tất cả binh lính. Binh lính nghe được truyền báo, tức thì lớn tiếng hoan hô hết đợt này đến đợt khác, gia tăng cước lực, hận không thể lập tức đến Đại phong trại chém giết.

Bảo Sở Hùng thấy sĩ khí quân binh tăng cao, trong lòng rất mừng, cảm tạ Thịnh Hoành Đường:

"Kì thật có thể được mấy vị pháp sư cao cường tương trợ, xuất chinh lần này chắc chắn đã không thể thất bại rồi".

Không bao lâu, đội quân trừ phi sĩ khí cao ngất đã hành quân đến dưới Hòa Vân sơn.

Đã đến chỗ cần đến, Bảo Sở Hùng ghim cương ngựa, chỉnh đốn đội hình, định hạ lệnh cho binh sĩ đồng loạt xung phong lên Hòa Vân sơn. Ngay khi há miệng định hô lệnh, thì bỗng thấy có bóng người xuất hiện trước ngựa, vòng tay hỏi:

"Không biết tướng quân định phá địch thế nào?"

Định thần nhìn lại, người nói chính là Lâm Húc, đệ tử Thiên Sư giáo. Bảo Sở Hùng hiện đối với mấy vị đệ tử Thiên Sư tông hết sức coi trọng, thấy gã lên tiếng hỏi, thì ôn hòa đáp:

"Nhờ mấy vị tương trợ, binh sĩ của ta không còn sợ hòa khí, Sở Hùng định cứ dục trống thúc động tấn công lên núi, quét sạch Đại phong trại!"

"Cách này của tướng quân tuy rất hay, nhưng có lẽ còn có cách phá địch hay hơn".

"Hả? Xin lắng tai nghe".

Thấy Bảo Sở Hùng hứng thú, Lâm Húc liền đem kế sách dự trù của mình ra thuật lại:

"Mấy tặc đồ này, tuy không địch nổi dũng lực của tướng quân, nhưng cái gọi là 'Giặc cùng chó bức', đám thảo khấu này đều chém giết quen tay, đến lúc cùng đường nhất định sẽ liều chết chống lại. Hơn nữa, đám liều mạng này còn được địa lợi, am hiểu địa hình Hỏa Vân sơn hơn chúng ta. Nếu bọn chúng thủ ở chỗ hiểm yếu, liều sức cầm cự, e là tướng quân nhất thời cũng không thể công hạ".

Nghe Lâm Húc nói có lý, Bảo Sở Hùng không ngừng gật đầu.

"Còn có một điểm cũng hết sức đáng lo. Bùa tránh lửa của binh sĩ qua ba canh giờ thì sẽ mất đi hiệu quả. Thêm vào lúc chém giết khó tránh khỏi dính máu lên người, phù lực cũng giảm đi nhiều. Nếu đến lúc hai quân giao đầu, yêu nhân núp chỗ kín, phóng hỏa về quân binh, lúc đó e rằng..."

Tuy Lâm Húc không nói tiếp, nhưng Bảo Sở Hùng đã hiểu ý. Hắn vốn đang rất tự tin, nhưng hiện tại nghe Lâm Húc phân tích thế, cũng trở nên phân vân:

"Nói như thế, nếu cứ xông lên núi, e rằng lại diễn ra chuyện cũ Xích Bích...Không biết Lâm đạo trưởng có cách gì hay?"

"Đại nhân có thể dùng kế 'Tung gạch như ngọc'. Sách binh dạy rằng, 'Tung gạch như ngọc, thật giả lẫn lộn, công kích bất ngờ'.

"Ý của đạo trưởng là dụ phi xuống núi, sau đó một đoàn diệt sạch?"

"Đúng vậy! Bất ngờ ấy, là què dưới khảm trên cần. Trên cần làm núi, dưới khảm làm nước. Dưới núi có nước, rất hiểm. Nếu phi khấu Đại phong trại xuống đất bằng đối địch với quân ta, thì tặc khấu tất hiểm, đại nhân tất thắng. Đến lúc đó, nếu có yêu nhân không biết thời cơ dám ra làm loạn, thì mấy sư huynh đệ chúng tôi, nhất định khiến hắn có đi không về!"

"Quả nhiên diệu kế!"

Nghe một phen cao đàm khoát luận của Lâm Húc, Bảo Sở Hùng vỗ tay tán dương:

"Không ngờ chư vị đạo trưởng Thiên Sư giáo không những pháp thuật cao cường, về binh pháp cũng rất thành thực, thật khiến Sở Hùng bội phục!"

"Đề ta sai người chuẩn bị cò, trống, đi đến trước Đại phong trại reo hò dụ địch!"

"Ách...Xin nghe tại hạ nói thẳng, cách dụ địch này, hiệu quả chắc không như mong muốn".

"Sao?"

"Cò, trống chỉ để làm hư, thực. Sách binh pháp dạy 'Thật giả lẫn lộn', ý phải dùng hành động như thật mà dẫn dụ, như thế mới có thể khiến địch nhầm lẫn. Đại nhân có thể cho tám mươi lính, cho một giáo quan dẫn đầu, đến trước Đại phong trại công kích chém giết, như thế phi khấu mới tin tưởng không nghi. Bằng không, tặc khấu co cụm đã lâu, chưa chắc đã chịu ra".

Lúc nói lời này, thần thái Lâm Húc nghênh ngang, ngôn ngữ cũng tràn trề tự tin.

"Khà khà! Lâm đạo trưởng quả nhiên là tuổi trẻ cơ trí, tính toán chặt chẽ, thật không hổ là tuấn kiệt! Chẳng trách sư huynh người khi nãy nhìn ra thế tất thắng của quân ta, có Lâm huynh đệ tương trợ, Sở Hùng sao không thắng được? Lần này nếu thắng lợi quay về, công lao số một không phải là các hạ thì còn là ai!"

"Không dám đương, không dám đương!"

Lâm Húc miệng mồm tuy khiêm tốn, nhưng trên mặt không giấu được vẻ tươi cười:

"Tại hạ chỉ là tận hết sức mọn, hỗ trợ tinh binh dũng tướng của đại nhân mà thôi".

Ngừng một chút, Lâm Húc khiêm cung thỉnh cầu:

"Sau khi đạt được chiến thắng, không biết Đô úy đại nhân có thể giúp ta một chuyện nhỏ không?"

"Hả? Có gì cần Bảo mỗ giúp thì cứ lên tiếng!"

"Kì thật cũng không có chuyện gì lớn. Có mấy vị giáo dân giáo ta ở Phiên Ngung, trước đây vì mấy chuyện vặt mà bị quan phủ bắt giam, hiện vẫn đang ở trong ngục. Chỉ mong Đô úy đại nhân sau khi khai hoàn, nói dùm chúng tôi mấy câu tốt đẹp trước mặt Thái thú..."

"Khà, chuyện nhỏ, cứ để Bảo mỗ lo!"

Bảo Sở Hùng vỗ ngực bảo đảm, sau đó cho người thực hiện kế sách của Lâm Húc.

Hiện tại, không chỉ trong mắt các tướng sĩ chỉ có các đệ tử Thiên Sư giáo, ngay cả vị Đường chủ Trương Tinh Ngôn của Thượng Thanh cung, mắt thấy tai nghe quá trình Lâm Húc hiến kế, trong lòng cũng thần phục không thôi:

"Mấy vị đạo hữu Thiên Sư tông này, thật là rồng phượng trong nhân gian! Đặc biệt là vị niên kỷ không lớn hơn ta bao nhiêu, Lâm Húc Lâm đạo huynh,

rất am hiểu về chiến trận binh pháp! Tuy ta cũng từng đọc qua một vài binh thư chiến sách, nhưng chưa từng nghĩ qua phải áp dụng chúng thế nào".

Trong lúc tán thưởng, Tinh Ngôn đã định chủ ý, quyết định sau khi khai chiến, nhất định sẽ nghe theo bọn Lâm Húc, ở bên tận tâm hiệp trợ.

Hiện tại dưới Hòa Vân sơn, mọi người đều vì trận chiến sắp xảy ra mà tiến hành chuẩn bị các bước cuối cùng.

Bất tri bất giác, bầu trời trên đầu chúng nhân, lúc này đã dày đặc mây hồng.

Mây trên bầu trời Hòa Vân sơn, bị nắng gắt hắt vào, xuất hiện màu đỏ tươi như máu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 108: Hồng Yên Xạ Nhật, Nhất Cự Tiên Thành Tiêu Thố.

Nghe kể sách của Lâm Húc, Bảo Sở Hùng tán thưởng thần diệu, ra lệnh cho Tôn giáo quan dưới trướng, suất một đội nhân mã hò reo xông lên núi, nhất thiết phải dẫn dụ được quần khẩu Đại phong trại xuống khoảng trống phía trước.

Đội Tôn giáo quan điem tề binh mã, lĩnh mệnh mà đi, Bảo Sở Hùng liền dẫn hơn hai trăm binh tốt còn lại, ẩn nấp vào những chỗ kín đáo dưới chân núi, chỉ đợi bọn phi đồ ào xuống là đồng loạt đổ ra chém giết.

Mắt thấy bố trí đã vô cùng chặt chẽ, Bảo Sở Hùng trong lòng có mấy phần đắc ý:

"Mấy tên thảo khấu vô mừa, dùng kế sách thế này để đối phó, liệu có phải có chút đề cao chúng hay không?"

"Trận chiến này thắng bại đã định!"

Vừa nghĩ đến sắp bắt đầu trận hợp vây chiến, Bảo Sở Hùng liền hưng phấn không thôi, kiểm tra lại y giáp, mài mài Đại hoàn đao trong tay vào y giáp, một khắc cũng không yên nổi. Nhộn nhộn nhạo nhạo, hai mắt cứ ngóng ra ngoài khoảng đất bằng dưới chân núi, chỉ mong bọn Tôn giáo quân dụ phi ào xuống đó.

Phi đồ Đại phong trại tịnh không để Bảo đồ úy chờ lâu. Đội binh dụ địch phải đi còn chưa đủ thời gian uống cạn chung trà, phục binh trong rừng đã nghe ngoài rừng từng trận huyền não truyền vào.

Chỉ thấy Tôn giáo quan dẫn tàn binh chừng năm sáu chục tên, hoảng hốt chạy xuống. Phía sau, một đám phi đồ đang điên cuồng hô hoán đuổi theo không tha. Đám bại binh quan phủ này, nếu nhìn từ phía sau, tựa hồ rối loạn hoảng hốt, cuống cuống bỏ chạy. Nhưng Tinh Ngôn và đám Bảo Sở Hùng ở phía trước, thì nhìn rất rõ, trên mặt đám tàn binh bại tướng Nam Hải quận này, ai nấy đều có thần thái ung dung.

"Hảo tiểu tử, thật có bản lĩnh! Không hổ đã theo Bảo Sở Hùng ta nhiều năm!"

Trong lòng khen thầm, đội đám sơn phi đến gần hơn một chút, Bảo Sở Hùng nhìn thấy rất rõ, truy binh của phi trại cũng chỉ có chừng năm sáu chục tên.

"Há? Hình như hơi ít. Chẳng lẽ đám còn lại đối quá không chạy nổi? Hay là..."

Ngay khi Bảo Sở Hùng hoài nghi, bỗng thấy phía sau đám phi có một người, chính là người hấn ngày đêm mong muốn bắt giữ, Đại phong trại chủ, "Kim mao hổ" Tiêu Vượng!

Lúc này, Tiêu Vượng đang đứng đó gào thét, không ngừng thúc bộ hạ gia tăng cước lực.

Vừa thấy tên này, hoài nghi của Bảo Sở Hùng tan biến, một luồng máu nóng xông lên đầu. Nhìn kỹ thêm lần nữa, số tặc nhân bên cạnh Tiêu Vượng quả thật không nhiều.

"Khà khà! Tiêu tặc, lần này coi ngươi chạy đi đâu!"

Lập tức, Bảo Sở Hùng gầm to:

"Các ngươi chớ phóng tiền, theo ta xông ra!"

"Hôm nay lão tử muốn bắt sống! Ai bắt sống Kim mao hổ, sẽ được trọng thưởng!"

Nói xong, Bảo Sở Hùng liền giục ngựa xông ra trước. Thấy Đô úy đại nhân đã xông lên, phục binh trong rừng cũng găm vang, bám theo sau ào ra.

Bọn người Tinh Ngôn, Lâm Húc đội binh lính xông ra hết, cũng theo ra khỏi rừng, tùy thời cảnh giới, chuẩn bị đối phó với yêu nhân phóng hỏa nấp đầu đó.

Phục binh trong rừng xông ra, quân binh đang quay đầu chạy cũng lập tức quay người phản kích. Phi đồ đuổi sát trở tay không kịp, tức thì có mấy chục tên bỏ mạng đương trường.

Kim mao hổ Tiêu Vượng đang một lòng truy sát địch, bỗng thấy kẻ từ đối đầu Bảo Sở Hùng suất lĩnh binh mã từ trong rừng ào ra, tức thì đại kinh thất sắc. Quan sát tình hình này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là tai họa ngập đầu rồi.

Bất quá, gặp lúc nguy cấp cận kề, cũng không cần Tiêu Vượng kêu gọi, thủ hạ huynh đệ của hắn đã đồng loạt quay đầu bỏ chạy, thể chạy còn nhanh hơn thỏ.

Trong loạn quân, vị Tiêu đại trại chủ hình dạng dũng mãnh, trên mặt đầy vết sẹo chẳng chịt, cũng không quên quay đầu há miệng mắng lớn:

"Bảo Sở Hùng chó chết! Dám dùng thủ đoạn hạ lưu ám toán Tiêu gia gia!"

"Khà khà! Tên ngu nhà ngươi trúng kế rồi mà còn dám xưng gia gia? Hôm nay Bảo mỗ sẽ cho ngươi táng thân ở đây!"

Miệng mắng lại, chân thì giục chiến mã truy đuổi không tha. Bất quá, đường núi gấp ghe, chiến mã không thể chạy nhanh được. Bảo Sở Hùng truy đuổi rất không đúng ý, lập tức nhảy xuống ngựa, vác đại đao, xải bước cùng đám thủ hạ chạy bộ truy đuổi về trước.

Lúc này bọn Tinh Ngôn, Lâm Húc, cũng theo sau quân tiến về phía trước, không ngừng ngo trái ngo phải, đề phòng yêu nhân trong tối thi pháp. Trong lòng lo lắng tên lạc, Tinh Ngôn liền ôm Quỳnh Dung xuống ngựa, kêu nó phải theo sát sau người y.

Phi tộc Đại phong trại, quân binh Nam Hải quận, cứ như thế, một bên thoái lui, một bên truy đuổi.

"Xúi quẩy! Đám tộc đồ này chẳng giống không đủ ăn chút nào, chân chạy vẫn rất nhanh à!"

Mất thấy khoảng cách với đám phi càng lúc càng xa, Bảo Sở Hùng không khỏi nổi cơn buồn bực.

Hiện tại, phi nhân trên Đại phong trại, trông như bị dí lửa, hai chân như phát cuồng, chạy như điên không hề biết mệt ở phía trước.

Bất quá, khiến Bảo đô úy cảm thấy được an ủi đó là, suốt đường truy kích lần này, không hề có biến lửa cản đường quan quân.

"Khà...xem ra yêu nhân cũng rất biết điều, biết bên ta có cao nhân Thiên Sư tông tọa trấn, không dám ra mặt rước lấy xúi quẩy!"

Tâm tình Bảo Sở Hùng rất tốt, chân cũng chạy nhanh hơn nhiều.

Bất quá, vị Tôn giáo quan vừa rồi được lệnh đi dụ địch, hiện cảm thấy có chút kì quái:

Đám sơn phi mà y dụng phải giữa sơn đạo khi nãy, hiện tại không theo đường cũ chạy về sơn trại, mà là vòng quanh sườn núi Hòa Vân sơn chạy vào sâu trong núi.

Bất quá, hiện tại đám phi này đội hình tán loạn, rõ ràng là đang hoảng hốt chạy bừa.

"Hà, có lẽ sơn phi không muốn để quan binh theo sau tiến vào sào huyệt. Bất quá tên Tiêu Vượng đó, lần này có chấp cánh cũng khó thoát".

Bất tri bất giác, truy binh đã đuổi đến một chỗ trống, ba mặt bao quanh bởi núi.

Chỗ trống này, do ba dốc núi thoải thoải vây quanh, mặt chính đối diện ngọn Hòa Vân sơn cao ngất. Trên dốc núi vây quanh, cây cối mọc dày, lá đỏ ken kịt, gió cũng khó lọt qua. Dưới chân thì cỏ đỏ mọc đầy đất, binh tốt đồng loạt giẫm chân trên cỏ. Hơi gió từ trên núi cao hất xuống, mang theo khí nóng bức người.

Thân ở nơi vùng trũng đầy cỏ, hết như đang đứng trên một đại hỏa trường rộng lớn. Mây đỏ từng đoàn bao phủ trên đầu, tạo nên một bóng râm không lồ dưới hỏa trường này.

Thấy địa hình đặc biệt như thế, lại thấy phi nhân phía trước tản ra chạy vào rừng, Tinh Ngôn đột nhiên máy động trong lòng:

"Kì quái, cảnh tượng này sao quen quá? Hình như có người từng nói qua với ta..."

"Không ổn! Đây, đây chẳng phải là chiêu 'Tung gạch như ngọc' của Lâm Húc sao?"

Ngay khi Tinh Ngôn cảm thấy không hay, định lên tiếng cảnh báo Bảo đô úy, thì đã thấy Kim mao hổ Tiêu Vượng này giờ chạy trời chết, lúc này chột

dừng lại trước khu rừng, quay người cười thâm trầm, nhìn quanh thông dong nói:

"Bảo đại nhân à Bảo đại nhân, ai không biết Kim mao hổ ta trí dũng song toàn? Dám ở trước mặt ta diễn kịch sao! Được, lão tử hôm nay mở to mắt, xem rốt cuộc là ai chết không có đất chôn!"

Thanh âm của Tiêu Vượng vừa dứt, liền nghe một tiếng kèn hiệu vang lên, một trận mưa tên từ trong rừng vọt ra!

Mưa tên đột ngột như thế, quân binh phía trước không kịp dùng thuẫn bài chống đỡ, lập tức la lên ngã xuống mười mấy người, cả áo giáp cũng không bảo vệ được Bảo Sở Hùng, trên tay trái hấn trúng một tên, tức thì máu tươi phun ra.

Thấy chủ tướng thụ thương, binh lính lập tức giờ thuẫn ủa lên, bảo vệ Bảo Sở Hùng lùi lại.

Lúc này, Tinh Ngón nhin không được nhìn qua vị đệ tử Thiên Sư tông, thấy trên gương mặt trắng của y, đã hiện ta vài phần bần lên, rõ ràng đang cảm thấy xấu hổ!

Bất quá, tuy quân binh Nam Hải bị tặc đồ xuất kì bất ý tập kích một đòn, tổn hại một ít nhân thủ, nhưng binh lính đã trải qua nhiều lần trừ phi, cũng rất có kinh nghiệm, sau hoảng loạn ban đầu, lập tức có phản ứng, tạo thành một đại trận hình tròn, đầu đuôi chiếu cố lẫn nhau, tất cả binh lính bên trong đều giờ thuẫn bài lên, bảo vệ phần đầu. Binh lính phía ngoài thì quỳ gối xuống đất, mũi giáo hướng ra ngoài, dùng thuẫn bài bảo hộ cả thân hình.

Phòng vệ nghiêm mật như thế, về sau quân binh cũng chẳng có tổn thương nhiều. đồng thời, tặc khẩu trong rừng cũng dần dần ngưng phóng tên. Không bao lâu, trong rừng không còn thấy tên bắn ra nữa. Xem ra tên của phi nhân không còn nhiều, lúc này cũng đã hết sạch.

Thấy tình hình thế, Bảo Sở Hùng nhin đau, cao giọng năg:

"Tên tặc tử ti bỉ Tiêu Vượng, chỉ bằng thế này mà đòi ám toán Bảo gia của ngươi sao? Nếu để ta bắt được, nhất định chặt ngươi làm trăm khúc!"

"Khà! Được được được, vậy ta đợi ngươi! Bất quá chớ để lão tử đợi quá lâu đó!"

Đáp trả một câu, Tiêu Vượng ở trước bãi tên ngổn ngang, lùi một chút rồi xoay người tiến vào trong rừng.

Thấy cá trong chậu mà không bắt được, ngược lại còn bị cắn một phát, Bảo Sở Hùng tức muốn xị khói, quyết định mặc kệ cái gì là "Gặp rừng chớ vào", Quân đô úy hít một hơi sâu, nắm lấy đuôi tên cắm vào cánh tay không sâu, nghiêng răng rút ra ném xuống đất, vung đao chỉ tới trước, định hạ lệnh truy kích.

Khi đao của Bảo Sở Hùng còn chưa ngừng trong không trung, bên tai chúng nhân bỗng nghe "Oành" một tiếng. Tiếp đến nhìn ra, thì thấy đám cỏ lau phía trước, đã bắt lửa cháy bùng lên!

Gió núi mang theo khí nóng theo dốc núi thổi xuống. Biển lửa dưới vùng trũng càng bùng lên, nương thế gió thổi những lưỡi lửa hung mãnh về phía quân binh, lửa ừn ừ kéo đến, như muốn tiêu hủy tất cả những gì mà nó lướt qua.

Sự biến quá lớn, trận thế vốn chỉnh tề của quân binh, lập tức giãn ra tán loạn. Mấy binh sĩ này, tuy trên y giáp đã có bùa tránh lửa, nhưng trước thế lửa kinh nhân như thế, mắt thấy lưỡi lửa liếm đến thân mình, thì không khỏi theo bản năng tìm chỗ trốn.

Lửa được gió trợ thế, cỏ khô dưới chân quân binh cũng dần dần bắt lửa lan rộng. Trong nhất thời, ngựa hí người kêu, ầm ĩ vang trời, hỗn loạn cả một vùng.

"Yêu nhân phóng hỏa đó đã động thù rồi!"

Lập tức, đệ tử Thiên Sư giáo, bao gồm cả bảy, tám vị giáo dân, nhanh chóng lấy ra lá bùa màu xanh, ném vào biển lửa trước mặt. Bùa xanh do Thiên Sư giáo chúng chế thành, vừa tiếp xúc với hơi nóng tỏa ra từ lưỡi lửa, liền hóa thành màn nước ụp xuống biển lửa.

Dưới những màn nước do bùa xanh liên tiếp tạo ra, tình thế mãnh liệt của biển lửa dần dần bị át chế. Bất quá, diện tích hỏa trường quá rộng, vẫn có không ít chỗ bùa xanh không đến được, ngọn lửa liền mượn thế gió, vẫn táp đến chúng nhân như cũ.

Chính tại lúc này, chỉ thấy nữ đệ tử Trương Vân Nhân của Thiên Sư tông, từ trong tay áo lấy ra một lá bùa, vung tay ném lên không trung. Sau đó, trong miệng niệm nhanh chú ngữ.

Trong tiếng chú ngữ gấp gáp, lá bùa đang phiêu dăng giữa không trung, đột nhiên thanh quang bùng lên, phát ra quang hoa chói mắt. Đợi quang hoa nhạt đi, chúng nhân thấy chỗ đó đang có một chữ "Thủy" vô cùng to lớn, lấp lánh thanh quang, bất động giữa không trung.

Tức thì, giống như phù tự bất động giữa không trung, hơi gió tràn trạ trên không, trong nhất thời cũng tiêu biến hết.

Theo sự biến mất của gió núi, ngọn lửa đang lan nhanh dưới chân chúng nhân, cũng lập tức ngừng thế lan hung mãnh của nó.

Dưới bùa xanh cũng giống như Bát thủy pháp thuật của tiểu Quỳnh Dung, hỏa trường thanh thế kinh người cuối cùng cũng thu hẹp lại, chỉ còn có vài ngọn lửa còn lập lòe chưa chịu tắt hẳn.

"Hô! Không ngờ thuật phóng hỏa của yêu nhân đó lại lợi hại như thế! Bất quá may mà có cao nhân Thiên Sư giáo ở đây".

Tuy đã gặp qua thuật phóng hỏa này mấy lần, nhưng tinh thể hung mãnh như vậy, Bảo Sở Hùng là lần đầu chứng kiến. Do đó, dù trong lòng vẫn còn khiếp sợ, nhưng không khỏi thán kêu may mắn.

"Xem ra lần trừ phi này, cũng phải gắng mười hai phần tinh thần ứng phó".

Hiện tại, Bảo Sở Hùng đã không còn lạc quan như lúc đầu.

"Các huynh đệ nghe rõ đây! Chúng ta tạm thời lùi về sau một chút, địa thế phía trước bất lợi cho chúng ta tác chiến".

Một trận lửa đỏ, cuối cùng đã khiến Bảo đồ úy hồi phục sự bình tĩnh, nhìn ra địa hình trước mặt rõ ràng là thế vây kín, tuyệt không phải là đất ở lâu.

"Khà khà, muốn chạy? Dễ dàng như thế!"

Ngay khi quân binh trật tự thoái lui, bỗng nghe trong khu rừng trên dốc núi, truyền đến một tràng cười lớn ngông cuồng. Bảo Sở Hùng nghe rất rõ, người vừa phát ngôn chính là đầu mục tộc nhân, Kim mao hổ Tiêu Vượng.

Trong lúc chúng nhân kinh nghi, thì bỗng thấy trong rừng, đang có cả trăm con sơn thú hung mãnh chạy ra, lao đến bọn họ như gió!

Phía sau đám ác lang lộn rừng đó, là đám phi khẩu Đại phong trại đã bỏ chạy khi nãy, hò hét điên cuồng lao ra, chỉ đợi đám mãnh thú đi đầu mở một đường máu, thì theo sau chém giết tàn binh.

Lần này, đám phi xông ra có cả hơn trăm tên, xem ra đã xuất động hết sào huyệt.

"Các huynh đệ chớ hoảng! Liều mạng theo ta xông lên, chạy không được rồi, quay đầu là chết đó!"

Thấy tình hình cổ quái trước mắt, Bảo Sở Hùng vẫn không chút hoảng loạn, lời ngắn khí hùng phát lệnh cho quân binh đang sợ hãi đứng ngẩn tại chỗ.

Thấy tình thế chuyển biến nhanh, chúng nhân Thiên Sư giáo vội hướng ra ngoài trận tung ra bùa chú, ý đồ ngăn cản mãnh thú như phong cuồng đó. Lúc này, chủ lực Thiên Sư giáo là Thịnh Hoành Đường, Lâm Húc, Trương Vân Nhân, đều sử ra bản lĩnh giữ nhà của mình, hoặc xuất "Bạo viêm phi kiếm", hoặc thi dụng "Hàn băng thần phủ", hoặc triển khai "Thiên ảo ti la", chỉ muốn có thể cản trở thế tấn công như núi lở của sơn thú. Còn Tinh Ngôn thấy tình huống nguy cấp, cũng vội kêu Quỳnh Dung phóng lửa để ngăn cản mãnh thú. Bản thân cũng vội dùng "Băng tâm kết", phóng vào trên thân thể sơn thú ngoài xa.

Dưới sự toàn lực chống trả của đám người Tinh Ngôn, thế hung hãn lao tới của sơn thú cũng dần chậm bớt, nhưng vẫn không lùi lại, lướt qua hai bên. Trong chớp mắt, đã có quân binh bị dã thú cắn giết, tiếng gào thét thê thảm vang lên.

"Tôn giáo quan! Theo ta dẫn người ra phía sau pháp sư!"

Hiện tại Bảo Sở Hùng đã nhìn ra, bất luận trước đây kẻ sách Lâm Húc thế nào, nhưng hiện tại mấy pháp sư này, đã là toàn bộ hy vọng hôm nay của hắn. Ý nguyện to lớn tiêu diệt phi đồ đã tan thành ảo ảnh. Vấn đề hiện tại đã biến thành là làm thế nào có thể bảo toàn lực lượng Nam Hải tối đa, sống sót quay về Yết Dương.

Đúng lúc Tôn giáo quan dẫn người co cụm lại chỗ các pháp sư Tinh Ngôn, Lâm Húc, thì phát sinh dị biến.

Ngay khi quân thú tiếp xúc với binh trận, trên thân thể to lớn một con ngao lang lông cứng như sắt trong bầy thú, bỗng có một người từ dưới bụng ngao lang nhảy lên, ngồi kẹp hai chân vào lưng ngao lang. Người đột nhiên xuất hiện này, mặt xanh sẫm, thể hình không lồ, trông như hung thần ác sát.

Hiện tại, cự hán ngồi ngay ngắn trên ngao lang, ngửa mặt cười lớn, tay tùy tiện vãi cái hồ lô đỏ trong tay.

Chỉ thấy cả ngàn con châu chấu đỏ rực từ trong miệng hồ lô bay ra, đôi cánh chớp nháy lửa đỏ, nhắm hướng quân binh mà bay đến!

Lập tức, không ít y giáp quân binh đã bám đầy châu chấu đỏ rực. Còn cỏ đỏ dưới chân, cũng bùng cháy trở lại. Liền đó, chiến trường khói đen ùn ùn, sóng lửa ngất trời, thỉnh thoảng có từng trận kêu thán vang lên.

Tuy tất cả binh sĩ trên y giáp đều có vẽ bùa tránh lửa, nhưng xem thủ đoạn của yêu nhân, e là chẳng thể chống đỡ được bao lâu.

Mất thấy yêu nhân hiện thân, mấy người Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhân, lập tức vác kiếm tiến lên nghênh tiếp, ai nấy sử ra bản lĩnh giữ nhà, bám chặt lấy hung thần, không để hắn có thời gian nhân nhả mà phóng hỏa.

Còn trước đó, Bảo Sở Hùng đã xông lên, muốn quyết một trận thư hùng với cự hán đó. Trong lúc mặt đối mặt, Đại hoàn đao trong tay bị cây búa lớn của đại hán chém một phát văng mất, hai tay cũng bị chấn động tê dại, không thể chuyển động. Ngay khi đại hán tạm buông hồ lô, muốn tập trung xử lý hắn, thì thân binh của Bảo đồ úy đã liều chết xông lên, kéo Bảo Sở Hùng tay không tác sát lùi về sau.

Mất thấy lực lượng hai bên chênh lệch quá lớn, vị Đô úy tướng quân dũng mãnh không sợ chết, cất tiếng than thở:

"Bỏ đi, yêu nhân này cứ để chư vị đạo trưởng của Thiên Sư giáo đối phó. Ta đi tổ chức nhân mã ngăn cản quân thú và phi đồ".

Đón lấy một cây Đại khám đao do thuộc hạ đưa lên, Bảo Sở Hùng xốc lại tinh thần, suất lĩnh bộ hạ đón tiếp quần thú, phi khẩu phía trước.

Đã có bài học vừa rồi của Bảo đô úy, hiện tại ba vị đệ tử Thiên Sư môn, tịnh không độ sức với cự hán đó, chỉ vòng quanh hán như đèn cù, quấy rối không cho hán rảnh rồi phóng hỏa về quận binh. Lúc bắt đầu, bọn người Lâm Húc phối hợp với nhau, ném bùa về phía yêu hán, khiến hán chịu không ít thiệt thòi.

Chỉ bất quá, cự hán này quả thật dũng mãnh, bọn người Lâm Húc không có được nhiều cơ hội. Hơn nữa qua một trận, cho dù không thu được kết quả như ý thì cũng không thể thi dụng bùa chú tiếp được, bởi vì bùa tích trữ của họ đều đã dùng hết, mà hiện không có rảnh rỗi để mà chế tác. Do đó, hiện tại bốn người đứng là quần lấy nhau mà đánh, nhất thời cũng khó phân thắng bại.

Trong khói lửa mù mịt, quận binh Nam Hải chạy đâm quàng đâm xiên, dần dần chống cự không nổi, tử thương cũng từ từ tăng lên.

Lại nói vị thiếu niên đường chủ của Thượng Thanh cung, trong lúc cùng giáo dân Thiên Sư giáo hỗ trợ quận binh chống cự địch khấu, đầu óc lại suy nghĩ một vấn đề:

"Theo lý thì mãnh thú sợ lửa, nhưng vì sao mấy con sói với lợn rừng này lại hung dữ như thế, thấy biển lửa do yêu nhân tạo ra, vẫn không chút sợ sệt lao tới?"

Sau khi dùng "Băng tâm kết" đông băng mấy con sói, tách khỏi đám quần thú một chút, Tinh Ngôn nhìn thấu qua khói lửa mịt mù, cẩn thận quan sát đám mãnh thú đang không ngừng công kích đó.

Sau khi sắc mấy ngụm khói, cuối cùng y phát hiện, chỗ gãy của mấy con mãnh thú, đều có một khối minh hỏa yêu dị cháy lập lòe.

"Khắc khắc, khắc khắc, thì ra là vậy!"

"Không ổn! binh hoảng ngựa loạn, chó sói, heo rừng sùng sục, tặc phi truy đuổi chém giết, lại thêm tiểu nữ oa đằng sau, làm sao có thể tóm được đám dã thú đang chạy như điên đó? Nói không hay, còn rất có khả năng bị loạn quân đạp chết!"

Lúc này khắp nơi trước mặt khói lửa mịt mù, tiếng gào thét quát mắng điếc cả tai. Từng tràng gào thảm không ngừng chọc vào tai Tinh Ngôn. Trong chiến trường thảm liệt kì dị trước mặt, người thú giao nhau, tuy sơn thú ước chừng chỉ có chừng trăm con, nhưng thường phải ba, bốn binh đinh mới có thể khó khăn chống cự, giết chết một con dã thú điên cuồng.

Trong mùi khói xộc vào mũi, thỉnh thoảng còn pha thêm mùi da thịt cháy khét lẹt khó ngửi. Xa xa, đám phi đồ Đại phong trại đang chờ ngồi chơi thu lợi, quan sát trận chiến đang trước, thỉnh thoảng phát ra những tràng cười hết sức đắc ý thỏa mãn.

Trong lúc xung quanh đều loạn, tâm tình của thiếu niên, lại hết sức bình tĩnh trầm ổn.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Tinh Ngôn đã chuyển qua vô số suy nghĩ. Liên đó, thiếu niên đưa ra quyết định cuối cùng sau khi đã suy nghĩ cẩn thận, trên mặt người thiếu niên dính mấy vệt khói ám, lộ ra thần sắc đành chịu:

"Ai, bất kể thế nào, hôm nay cũng phải làm như thế!"

"Quỳnh Dung, mau theo ca đi!"

Tinh Ngôn đã định chủ ý, quay người kéo tiểu thiếu nữ luôn bám sát sau y, chạy về phía bạch mã Phi tuyết đang hết sức bồn chồn bất an ở đằng kia.

Sau khi phi thân lên ngựa, Tinh Ngôn đưa tay kéo Quỳnh Dung lên ngồi phía sau mình.

"Ca ca, chúng ta đi trước sao?"

Tiểu nữ oa ngồi đằng sau nghi hoặc hỏi.

Chỉ là, ca ca của nó không hề trả lời, chỉ nắm dây cương giựt ngang. Bạch mã hí một tràng dài, tiếp đó quay đầu chạy về hướng ngược với chiến trường.

Phía sau, Lâm Húc đang cùng sư huynh và sư muội nhất tề vây công cự hán, nghe tràng hí dài của bạch mã, quay đầu nhìn xem, thì thấy bóng thiếu niên dục ngựa bỏ đi:

"Đồ nhu nhược nhất chết!"

Lâm Húc nhin không được mở miệng mắng. Gã vừa phân thần, thiết kiếm trong tay suýt chút nữa đã bị cái búa trong tay cự hán chém văng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 109: Mục Điện Thanh Lô, Trường Thư Long Ngâm Hồ Khiếu.

Theo tiếng vó ngựa "Lốc cốc", hai người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, rất nhanh đã bỏ chiến trường hỗn loạn đằng sau. Đến khi màn khói mù mù quanh người nhạt hẳn đi, có thể nhìn thấy rõ trời đất trước mắt, Tinh Ngôn liền ghim cương ngựa, lật người nhảy xuống. Thấy ca ca xuống ngựa, tiểu nha đầu cũng nhẹ nhàng nhảy theo xuống.

Quay đầu nhìn lại con đường đã qua, ở chỗ khói mây tiếp giáp, ần ần nghe tiếng ngựa hí người gào truyền đến. Ở cách xa thế này, nếu không cẩn thận phân biệt, còn có thể cho rằng nơi đó chỉ là một khu chợ bát nháo.

"A, chỗ này không khí trong lành, đợi chút nữa thì không sợ khói xộc vào mũi rồi".

Tinh Ngôn rất nhanh quan sát xung quanh. Ngay khi chuẩn bị hành động, bỗng nghe Quỳnh Dung ở bên mê hoặc hỏi:

"Ca ca, chúng ta không quay về sao?"

"Không, đánh bại mấy kẻ xấu đó rồi mới về".

"Cũng được! Nhưng Quỳnh Dung đâu thấy mấy kẻ xấu đó?"

"A...không sao cả, ca ca lập tức sẽ cho mọi người xem ảo thuật. Bất quá Quỳnh Dung mọi người phải giúp ca ca một chuyện".

"Vâng!"

Tiểu nữ oa nghe vậy lập tức ưỡn ngực vênh mặt, chỉ đợi ca ca giao nhiệm vụ.

"Ta sẽ thổi sáo ngay bây giờ. Nếu có kẻ xấu đến quấy rầy ca ca, mọi người cứ dùng đao chém hất!"

"Vâng!"

Tiểu nữ oa cũng không hỏi Tinh Ngôn vì sao thổi sáo, chỉ rút đôi đoản đao lấp lánh ra, vung tay tạo ra hai đóa hoa đao.

"Rất tốt! Còn có chuyện này, Quỳnh Dung mọi người nhất định phải nhớ kỹ".

"Nếu như có một ngày mọi người không tìm thấy ca ca, thì phải đi đến một chỗ gọi là Mã Đề sơn ở Nhiều Châu, tìm người nói mọi người là mọi người của Trương Tinh Ngôn, như thế nhất định sẽ tìm được ta!"

"Vâng! Thế nhưng, Quỳnh Dung vì sao không thể tìm được ca ca? Trên người ca ca có mùi vị rất dễ chịu, Quỳnh Dung không thể nào quên được!"

"Ách...Cái này về sau sẽ nói cho mọi người nghe".

Tinh Ngôn dịu giọng đáp.

Thiếu niên đã định chủ ý thổi thần khúc "Thủy long ngâm" để chấn lui quần thú, nhớ tới tình cảnh cử tử nhất sinh khi thổi thần khúc ở Mã Đề sơn lần trước, thì không khỏi ư sầu ra mặt.

Vuốt nhẹ mái tóc của tiểu thiếu nữ ngoan ngoãn trước mặt, Tinh Ngôn chuyển thân về hướng gia hương Nhiều Châu, im lìm cầu nguyện:

"Cha, mẹ, nếu như hài nhi mất mạng ở đây, cha mẹ hãy thu nhận Quỳnh Dung làm con gái nha!"

Khán xong, thần sắc thiếu niên bình thần trở lại, không còn do dự nữa, đưa tay lấy sáo ngọc Thần Tuyết ra.

Tạm không nói đến hai người này, lại nói đến bọn người Lâm Húc, thì càng đánh càng kinh tâm. Nhìn cự hán mặt xanh cơ bắp cuộn cuộn trước mặt, trong lòng Lâm Húc hết sức kinh nghi:

"Quái lạ! Đám thảo khấu bình thường này, từ đâu xuất hiện một kẻ dũng mãnh như thế? Tên này không nhưng võ lực, pháp thuật đều cao, còn tựa như rất có tâm kế, rõ ràng không phải là yêu vật tầm thường, vì sao lại cam tâm tình nguyện ra mặt cho đám thảo khấu độc ác chứ?"

Trên chiến trường mờ mịt khói lửa này, trong tiếng gầm gừ của sơn thú, tiếng kêu thảm của quân binh càng lúc càng nhiều, rõ ràng dần dần không chống cự nổi. Còn ở trước khu rừng không xa, cả trăm tên phi thủ lực sung mãn, đang đứng ngoài cuộc trừng mắt, chỉ đợi quan quân kiệt sức thì xông lên chém giết.

Chiến cuộc trước mặt, đã đến lúc xấu nhất, cục diện bị diệt toàn quân đã gần như hiện rõ.

Tuy mấy sư huynh muội Lâm Húc cố sức đấu cùng yêu hán, nhưng đối với tình thế chiến cục trước mắt, trong lòng hiểu rất rõ. Vị thanh niên tuấn kiệt của Thiên Sư tông, không biết sao trong đầu đột nhiên thoáng qua hình ảnh vị Đường chủ Thượng Thanh cung thúc ngựa bỏ chạy đó.

Bất quá, hiện tại trong lòng Lâm Húc đã hết sức bình hòa:

"Bỏ thôi, y chỉ là một tên thiếu niên, đại nạn lâm đầu hoảng sợ bỏ chạy cũng là chuyện đương nhiên. Ta cũng không cần cười nhạo y".

Vừa nghĩ thế, trong lòng vị đệ tử Thiên Sư tông này chợt động, chống đỡ mấy chiêu, tìm được kẽ hở liền lên tiếng nói với vị thiếu nữ đang cố gắng chống địch bên cạnh:

"Vân muội, hôm nay muội đi trước đi".

"Đúng vậy!"

Thanh âm vừa dứt, liền nghe vị Thịnh sư huynh vốn trầm mặc nói lời hét lên:

"Vân Nhân, muội là nữ nhi, lưu lại đây chỉ gây vướng víu tay chân thôi!"

"..."

Thiếu nữ không đáp lời, chỉ múa nhanh cây thước xanh dài ba thước trong tay.

"Khà khà! Hán nhân các người có câu 'Chim chết vì mồi, người chết vì tiền', câu này rất đúng! Hôm nay các người đều đi chết đi!"

Tên cự hán này giờ im lìm không nói, bỗng hét một câu như sấm dậy, ồ ồ vang trong tai bọn họ.

Thanh âm vừa dứt, thì thấy quái hán gắng sức dùng tay trái ném hồ lô đỏ chói vào không trung, đám hỏa trùng còn lại liền vỗ cánh bay ra từ cái hồ lô đang quay tít trong không trung, lao xuống dưới chiến trường.

Liền đó, quân binh đang cố sức ác chiến lập tức thấy thế lửa xung quanh đại thịnh, cảm thấy hơi nóng mãnh liệt ủa vào mặt, khiến cho thở muốn không nổi. Tức thì, có vài tên quân hán, y giáp trên người bốc lên mấy làn khói xanh, sau đó thì "Phụt" một tiếng, đã bắt lửa cháy.

Chuyện lo sợ nhất trong lòng đám quân binh Nam Hải quận, cuối cùng đã phát sinh rồi:

Bùa tránh lửa trên y giáp, đã mất đi hiệu nghiệm!

Đối với quan binh mà nói, chiến cục đã đến lúc nguy cấp nhất rồi.

Ngay khi bọn quan quân Bảo Sở Hùng tuyệt vọng, phi đồ Đại phong trại múa tay múa chân reo hò, thì bỗng nghe trên trời cao, tựa hồ đang có nhạc khúc vắng vắng đến.

Nhạc âm ẩn ước truyền đến này, nghe phiêu đảng mơ hồ, nhạt nhòa như từ vực sâu vọng lên, như hơi nước thoảng trên mặt hồ, khiến quân binh đang hầm trong khói lửa, dường như hít được một làn không khí mát lạnh hơi nước.

"Là ai đến Hỏa Vân sơn thôi sáo chứ?...Không phải là thiếu niên của Thượng Thanh cung chứ?"

"Ai, hiện đừng nói là tiểu khúc thế này, cho dù dùng chung đồng trống da, cũng vô pháp vẫn hồi bại cục trước mắt!"

Nghe tiếng sáo này, bọn người Lâm Húc, Bảo Sở Hùng đều nhếch miệng cười khổ. Bất quá, quân binh nghe được tiếng sáo phiêu đảng đó, tinh thần trở nên phấn chấn hơn nhiều, lại chấn chỉnh đội hình, cố gắng chống trả.

Chỉ là, dần dần, chúng nhân trong ngoài chiến trường, bỗng phát giác theo tiếng sáo phiêu đảng đó, trời đất xung quanh đang từ từ biến đổi kì dị:

Hiện tại, mây đỏ trên đầu, bất tri bất giác chuyển sang u ám, vốn đang đỏ rực như lửa, dần chuyển biến thành xám đen. Mây trên trời vốn không nhiều, lúc này dần dần kéo đến dày đặc, che phủ trời đất, giống như một cái chảo đen khổng lồ chụp lấy Hỏa Vân sơn. Còn trong tầng mây đen ngịt đó, đang có vô số tiếng sấm rền, ầm ầm gầm gừ trên đầu chúng nhân.

Hiện tại, biển lửa ngùn ngụt trong vùng trũng Hỏa Vân sơn, đã biến thành đồng lửa trong đêm tối mênh mông. Chính là:

Mây đen ùn ùn tám hướng, trời ban ngày mà tối mờ.

Tiếng sấm ầm ầm vang động, gió nổi càng lúc càng mạnh!

Thấy trên trời có biến chuyển kì dị, vô luận là phi đồ nhấp nhóm muốn động thủ, hay là người thú đang khổ đấu trong trường, toàn bộ hành động bất giác đều chậm lại.

Còn khi gió nổi mây dồn, thiên địa biến sắc, tiếng sáo khi này mơ hồ lảng đãng, hiện trở nên hết sức rõ ràng, theo tiếng sấm ầm ỉ trên trời, từng âm phủ truyền vào tai chúng nhân, giống như người thổi sáo đang ngồi bên cạnh bọn họ.

Mây trên trời ùn ùn chuyển động theo tiếng sáo, quân binh Nam Hải đang ngập mình trong khói lửa, bỗng cảm giác có mấy giọt nước rơi trên mặt mình.

Còn không để cho bọn họ có phản ứng, mưa đã đổ xuống như trút nước. Ngàn vạn hạt mưa lớn, cứ như dốc ngược sông trời, từ trời ào ào rơi xuống. Lửa đỏ vốn cháy bùng bùng khắp nơi, lập tức bị trận mưa bất ngờ này dập tắt.

"Khà khà...thật là ông trời có mắt!"

Nam hải quân binh vốn đã nghĩ khó thoát bại cục, thấy mưa lớn từ trời đổ xuống, tức thì đều có cảm giác trở về từ cõi chết. Trong chiến trường, những chỗ bắt lửa cháy, sau khi bị cơn mưa dập tắt, sinh ra từng đụn khói xanh đen. Khói âm âm quện với hơi nước, len vào trong mũi bọn người Bảo Sở Hùng, cảm giác như thấm vào tận ruột gan bọn họ.

Chỉ bất quá, đối với quan binh màn nói, trận mưa này chẳng khác gì nắng hạn gặp mưa rào, còn đối với phi nhân Đại phong trại, thì đúng là vô cùng không hợp thời cơ. Đầu lĩnh phi Kim mao hổ Tiêu Vượng, đang ở trong mưa thóa mạ lão thiên gia:

"Xúi quẩy! Xúi quẩy! Lão trời già! Hỏa Vân sơn trước giờ luôn hạn hán, bình thường một giọt mưa cũng hà tiện không rót xuống, mắc chứng gì hôm nay lại mưa ầm ầm vậy chứ?"

Bất quá, điều khiến tên này cảm thấy an ủi đó là, đám mãnh thú bên mình tuy bị mưa lớn dập tắt "Thần hỏa" nơi gáy, nhưng đám súc sinh này vẫn theo quán tính tranh đấu, tiếp tục tấn công quan binh phía trước.

"...Không đúng, tiếng sáo này có sự cổ quái!"

Người trong trường, chỉ có quái hán như cự linh thần đó, cảm thấy trận mưa lớn trước mặt, có quan hệ rất lớn với tiếng sáo phiêu đãng khi này.

Vừa nghĩ như thế, lại nghe tiếng sáo vốn đang liên miên nghe rất rõ đó, đột nhiên ngưng bật, biến mất không chút tung tích.

"Hô! Như thế rất tốt. Lão từ hôm nay không có tâm tình nghe nhạc khúc!"

Tuy chỉ là ngưng một đoạn sáo khúc, nhưng cự hán đó cảm thấy tâm tình bản thân như nhẹ đi rất nhiều. Theo sự biến mất của sáo âm, trận mưa lớn kinh người cũng dần dần nhỏ đi, chỉ còn sót vài hạt lất phất như có như không.

Ngay khi cự hán cùng phi đồ Đại phong trại cảm thấy may mắn, thì bỗng nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Chiến trường vốn hỗn loạn bất an, làm sao lại dần biến thành yên ắng như vậy?

Đưa mắt quan sát, thì phát hiện sơn thú trong trận đã ngừng công kích, cứ như bị ma ám, đồng loạt phục thân thễ xuống, thu vuốt lại, chỉ giương mắt nhìn lên ánh chớp trong vùng mây trên đầu chúng.

Trường cảnh này quả thật quý dị, ngay cả quân binh đang đánh nhau sống chết với sơn thú, cũng thấy mơ hồ, nhất thời cũng không dám hành động ẩu. Toàn bộ binh lính ở gần mãnh thú đều cẩn thận đề phòng, dè chừng đám mãnh thú lại nổi hung tính tấn công.

Bất quá, cự hán đó không có cảm giác giống bọn họ:

Con ngao lang hán đang cười, tuy vẫn có sức đỡ lấy trọng lượng của hán, nhưng hán rất minh bạch, còn mãnh thú mà hán tốn công huấn luyện này, bốn chân hiện đang run rẩy!

"Không ổn! Trúng gian kế của hán nhân rồi!"

"Bảo tặc từ quả nhiên không đơn giản!"

Tuy không rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng vị quái hán bề ngoài thô hào đó, trong lòng lại rất rõ, hôm nay phát sinh nhiều điều cổ quái như thế, nhất định là đám hán nhân giảo hoạt này, đã ngầm thi triển âm mưu quỷ kế của bọn chúng!

Ngay lúc hai bên đều đang dò xét lẫn nhau, thì bỗng nghe từ trên trời cao, có một tiếng gầm như tiếng sấm xuân từ trên trời cao xé mây lao xuống!

Tiếng gầm bất ngờ đó, vang động nơi nơi, kinh tâm động phách, hệt như tiếng rống gầm, bành trướng liên miên, như kinh như nộ, từ trời cao giáng xuống, núi rung cây ngã, chấn nát tâm can!

Tiếng gầm vẫn âm âm không thôi, hệt như đang có một con thần long bay lượn trên trời, xòe vuốt quẫy đuôi, ngự mây cười gió, ngạo nghễ tuyên bố với chúng nhân dưới đất:

Theo ta thì yên, chống ta thì chết. Thuận ta thì lên mây xanh, nghịch ta thì xuống địa ngục!

Chúng nhân ai nấy đều cảm thấy run sợ trước uy thế đó, mãi đến khi tiếng gầm chỉ còn lảng đãng, mới phát hiện ra, tiếng gầm như thần chú này, âm sắc có vẻ tương tự như tiếng sáo khi này.

Rất khó tưởng tượng, cũng một cây sáo này, vừa rồi lại tấy ra được nhạc khúc khinh linh phiêu đảng như thế!

Còn theo tiếng sáo như tiếng rỗng găm đó, bên trong tầng mây đen che phủ bầu trời Hòa Vân sơn, tiếng sấm ầm ầm vang mãi không thôi. Khác với lúc này, hiện tại không phải tiếng sáo đục tiếng sấm nữa, mà là tiếng sấm hòa cùng tiếng sáo ngấm.

Cùng với tiếng sấm ầm ầm, trên trời không ngớt có những tia sét chạy ngoằn ngoèo như rắn bò. Ánh sét tím nhạt vô tình xé màn mây đen ra. Ngó về phía sau quận binh ở trong vùng núi trũng đó, nửa sau trời tây vốn bị mây đen che phủ, lúc này bị ánh sét loang loáng hắt lên, tạo thành một mảng trời trắng xám, nhìn từ xa cứ như một thác nước đổ xuống mặt đất.

Tiếng sấm chấn tâm, ánh sét loang loáng, đứng trước dị biến thần quỷ khó lường của thiên địa, vô luận binh lính, phi nhân, dã thú, toàn bộ đều như hóa thành tượng gỗ, không dám có bất cứ hành động nào.

Lúc này, tất cả chúng nhân cuối cùng đã minh bạch, vì sao mãnh thú vừa rồi còn hung hãn đến thế, hiện lại như đang quy bái thần linh, nằm rạp thân hình, không chút động đậy.

Không giống với đại đa số người đang thành tâm khẩn nguyện trong lòng, những người đã đồng hành cùng Trương Tinh Ngôn, thì lòng như đang nổi sóng. Bởi vì, trong đầu của bọn họ, đều không hẹn mà đều có một suy nghĩ tựa như hết sức mơ hồ:

"Mấy hiện tượng gió thổi, mưa đổ, chấn nhiếp vạn thú, thần chú rỗng găm cuốn theo sấm sét đó, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật do thiếu niên đó thổi sáo tạo ra?"

Trong lòng những người Bảo Sở Hùng, Lâm Húc, Trương Vân Nhân, bỗng nhớ đến câu nói đầy nhiệt tâm của tiểu nữ oa đó:

"Ca ca giỏi nhất chính là thổi sáo!"

Trong sấm găm chớp giật, lại là Quận đô úy của Nam Hải quận tỉnh ngộ đầu tiên:

"Xấu hổ!"

"Bất quá chính nghĩa tất thắng, Lần này Bảo mỗ nếu sống trở về, nhất định phải mang theo đầu Tiêu tặc".

Câu nói khàn khàn của Bảo Sở Hùng, tiếp đó một tiếng sấm găm vang trên trời, khiến cho Kim mao hổ Tiêu Vượng đang đứng cách bảy, tám trượng, bỗng rùng mình một cái.

Ngay khi Bảo Sở Hùng định ra lệnh cho quân tốt vượt qua đám mãnh thú đang phát ngốc bất động, tấn công bọn phi ở phía trước, thì nghe bên tai vang lên một tiếng ngấm dài, u u không dứt.

Tiếp đó, đám sơn thú khắp chiến trường đang phát ngốc bất động, bỗng như được lệnh ân xá, bỏ chạy tán loạn vào rừng. Trong lúc hoảng hốt, đụng ngã hết mấy tên binh sĩ.

Đám mãnh thú hoảng hốt bỏ chạy đó, đại đa số đều chạy vào rừng, tức thì bọn phi ở trước rừng chưa có chuẩn bị, bị chúng va chạm tan nát cả đội hình.

Ngoài quận binh, sơn phi xúi quẩy bị đụng trúng, trong trận còn có một người, cũng bị tổn thất trầm trọng từ việc đám mãnh thú đào vong đó. Người này chính là quái hán bị bọn Lâm Húc bao vây.

Hiện tại, con ngao lang hán tôn công huấn luyện để cười, khi tiếng sáo ngấm cuối cùng ngưng lại, thì bốn chân không còn run rẩy nữa, hồi phục lại sức lực như thường. Thế nhưng, thốt ngao lang này sau khi có sức thì bất ngờ hất hân ngã xuống đất, sau đó co chân phóng thẳng!

Hết sức đáng tiếc đó là, những người đối đầu với quái hán nhất thời không kịp phản ứng, lại phải tránh con ngao lang liều mạng đột vây, do đó không thể nắm được cơ hội tuyệt vời này.

Đội lúc bọn Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường tỉnh ngộ, thì quái hán mặt mày thân thể dính đầy bùn đất, đã như một tòa núi nhỏ đứng vững trước mặt bọn họ.

Bất quá, hiện tại kẻ chủ chốt của sơn phi Đại phong trại này, trong tay không còn phải cầm hồ lô đỏ để phóng hỏa, dựa vào võ dũng của hán, trước số đông địch nhân vẫn chiếm ưu thế. Nhưng do có nhiều binh sĩ liều chết xông lên, việc hán bị bắt giữ hay bị giết chết, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Còn đám phi đồ chuyên làm chuyện ác, mắt thấy cảnh tượng sấm sét kinh người, không khỏi nhớ lại những điển cổ quỷ thần báo ứng mà chúng hay nghe người già kể lại. Tuy mấy chuyện vụn vặt nhạt nhẽo đó, đám giết người không gớm tay này đã nhiều năm không nhớ đến, nhưng lúc này, thấy hiện tượng cực kì quái dị, hơn nữa lại vô cùng khủng bố, diễn ra sinh động trước mắt, khiến chúng hết sức lo sợ.

Hiện tại, đám phi đồ trong lòng đang hoảng hốt, nghi thần nghi quỷ, lại thấy mãnh thú sợ hãi bỏ chạy, đội hình đang trật tự của bọn chúng, lập tức trở thành một đám ô hợp đúng nghĩa.

Biến đổi bất ngờ trong trận chiến đã khiến chiến thắng như lại nằm chắc trong tay quân binh trừ phi.

Q.6 - Chương 110: Trượng Kiếm Tòng Vân, quang Diệu Tam Quân Kì Cổ.

Hàm kim tinh chi diệu chất, diệu hỏa đức chi minh huy.

Ni hành.

Thấy thế nguy bên mình đã giải, Bảo Sở Hùng lập tức sắp đặt phản công. Một tiếng hô vang, lập tức có hơn mười tên quân tốt tiến lên thế chỗ cho ba người Thịnh Hoành Đường, bắt đầu tấn công yêu hán sử dụng pháp thuật đó. Còn ba người Thịnh Hoành Đường, liền lùi về sau trận, chuyển tâm chế bùa chú thiết yếu.

Dù sao, lấy kiếm chống địch, không phải là sở trường của pháp sư Thiên Sư tông.

Trải qua một phen chiến hỏa ngút trời vừa rồi, người thú tranh đấu, tuy thanh thế hết sức kinh người, nhưng quân binh tử thương kì thật không nghiêm trọng. Tuy thế đến của mãnh thú hung hãn, nhưng quan binh tuyệt không phải tay không đối địch. So với người thường, bọn họ đều trải qua huấn luyện gian khổ, lại có khiên thuẫn trong tay. Được trang bị như thế nên số người bị mãnh thú cắn chết rất ít. Còn đại hỏa chân chính mang đến thương vong lớn, thì lại bị trận mưa bất ngờ đó dập tắt, hiện tại chỉ còn sót vài đám khói xanh đen, cũng chẳng thu được kết quả gì.

Do đó, tuy hiện tại đội hình quân binh tán loạn bất kham, thụ thương cũng không ít, nhưng bị thương vào gân cốt thì chẳng nhiều. Đội mệnh lệnh Bảo Sở Hùng ban ra, quân binh này giờ đang ôm một bụng lửa giận, liền phát động công kích toàn diện vào đám phi phía trước.

Đối diện công thế mãnh liệt của quân binh, phi nhân Đại phong trại sớm đã nhũn chân, thời gian chạy cũng chẳng có, chỉ đành vùng vớ khí liều mạng. Ngay khi tính mạng sắp tiêu tùng, thì đám phi đồ tự biết thân đầy máu tanh này, không biết từ đâu trong cơ thể lại bùng lên một cỗ sức mạnh, chống cự dữ dội, khiến công thế như nước triều của quan binh bị đẩy lùi mấy lần.

Chiến sự trừ phi Hòa Vân sơn, đã tiến đến giai đoạn đánh xáp lá cà. Bất quá, với nhân số áp đảo, lại hăng hái phát động tấn công của quân binh, cục diện bị tiêu diệt của phi tộc Đại phong trại, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Hiện tại, mấy người Thịnh Hoành Đường đã chế xong bùa chú công kích cần thiết, đang tìm cơ hội tấn công lên người quái hán đó.

Chỉ bất quá, cự hán to lớn đáng về thô kệch đó, đối với mấy pháp sư biết dùng bùa này, trong lòng luôn thâm phòng bị, không bao giờ cố định một chỗ, múa cây bùa trong tay như điên như cuồng, chạy loạn khắp nơi, nhằm chỗ đông người mà tấn công. Còn quân binh tuy người đông thế mạnh, nhưng dưới công kích mãnh liệt của cự hán, cũng khó thì triển được thế trận, chỉ đành nhìn hán tử xung hữu đột trong chiến trường, nhất thời không có cách kiềm chế.

Thấy tình hình vậy, mấy người Thịnh Hoành Đường cũng không tiện thì triển bùa chú. Dù sao, hiện tại cự hán đó cứ nhằm vào đám đông, tấn công hán không khéo lại ảnh hưởng đến quân sĩ thì hỏng bét. Vạn nhất phi chú ném ra không chuẩn, lại bị yêu hán dùng cách dùng đó chống đỡ, ngộ sát quan binh, như thế thì thật không hay.

Bất quá, bọn Thịnh Hoành Đường cũng không cần gấp. Bởi vì cự hán ngoài thô trong xảo này, tuy khiến bọn họ không thể hạ thủ, nhưng dù sao cách giữ mạng này rất tiêu hao sức lực, trừ phi hán là cự linh thân tiên chuyển thế, bằng không cũng chẳng thể chống đỡ được lâu. Đến lúc lực kiệt thì con mãnh hổ này cũng sa cơ thôi.

Hiện tại, tiếng sấm ầm ầm trên tầng không Hòa Vân sơn, vẫn ầm ầm không thôi, giống như tiếng trống trận vĩnh viễn không ngưng, thúc động chúng nhân dưới đất liều chết tranh đấu. Hòa với tiếng sấm trên trời, tiếng gào thét dưới đất cũng chấn thiên động địa. Dao đâm, máu chảy, khiến vùng chiến trường đất đỏ nhuộm thêm một màu đỏ tươi quái dị. Dưới ánh sét chớp nháy ở trời tây, vùng đất đỏ nhuộm máu tươi này càng khủng khiếp, hệt như ma cung quỷ vực.

Bất quá, trận chiến thảm liệt như dưới hỏa ngục đó, tựa như không còn kéo dài quá lâu. Đám phi khấu liều mạng chống đỡ, đã dần chống không nổi, bắt đầu ngã xuống trước đầu thương, mũi đao của quân binh.

Đối với phi đồ mà nói, cho dù hiện tại rất muốn bỏ chạy, nhưng đường thoát vào rừng phía sau bọn chúng cũng chẳng còn tồn tại:

Không biết từ lúc nào, trong lúc phi, binh đánh xáp lá cà, hơn nửa rừng cây phía sau phi đồ, đã có quân binh lâm lâm đao thương tràn giữ!

Có lẽ chỉ đến lúc này, mới có thể thấy rõ sự khác biệt giữa quân binh được huấn luyện với đám phi tộc ô hợp. Không cần la hét chửi mắng, quân binh cũng kết thành đội ngũ rất chặt chẽ, bao vây phi đồ vào trong. Mỗi vị trí có chỗ đông, chỗ ít, nhưng đều chiếm ưu thế về người so với số phi tại đó.

Do đó, tuy phi tặc đối mặt với tử vong, tận lực chống đỡ điên cuồng, nhưng nhìn vào thế trận, quần phi Đại phong trại tay nhuộm máu tanh, đã đến sát con đường diệt vong.

Tình hình như thế, tự nhiên cũng lọt vào trong mắt của trại chủ Đại phong trại. Tên cầm đầu bọn sát nhân Kim mao hổ, khắp người như bị một làn khí lạnh khủng bố bao phủ:

"Chẳng lẽ, hôm nay chính là tử kì của Tiêu Vượng ta?"

"Không, không thể! Ta vẫn phải chống cự thêm chút nữa!"

Khiến Bảo Sở Hùng cảm thấy kì quặc đó là, tên cầm đầu bọn phi hiển nhiên đã rõ đại thế đã mất, nhưng không biết vì sao, cứ vung loạn Lang nha bổng trong tay, vẫn không có ý buông tay chịu chết.

Tuy cầm hận tên này đến tận xương cốt, nhưng Bảo Sở Hùng cũng là võ nhân, cảm thấy không thể không bội phục sự kiên cường của hắn.

Phía sau trận chiến, Thịnh Hoành Đường nói:

"Xong rồi, bọn ta không cần phóng bùa nữa. Cứ để quan binh xử lý hán tử đó".

Bởi vì, hiện tại trong trận chiến, sự dũng mãnh của cự hán đã giảm đi rất nhiều, chân bước đã hơi loạn choạng, rõ ràng khí lực chẳng còn bao nhiêu. Lúc này nếu bọn Thịnh Hoành Đường có lòng đối phó, tự nhiên không cần phải tốn nhiều sức. Bất quá, hiện cự hán đó chẳng khác gì hồ lạc đồng bằng, đã không cần bọn họ phải ra tay. Nếu lúc này xuất thủ công kích, thì chẳng khác nào thừa lúc người khác lâm nguy mà ra tay ám toán, hành động như thế chẳng xứng là đệ tử Thiên Sư tông.

Ngay khi toàn bộ quan quân, đệ tử Thiên Sư giáo đều cho là đại sự đã định, thì bỗng nghe tiếng sấm ầm ầm trên đầu bỗng nhiên mãnh liệt. Một chuỗi sấm nối dài ầm ầm, chấn thiên động địa, như muốn chấn ngã mọi người dưới đất. Bất quá, sự kì dị đó chỉ duy trì chốc lát, sau đó tiếng sấm chỉ ầm ầm vang vang trên trời như cũ.

Ngay lúc này, vị đệ tử giới dùng bùa lửa của Thiên Sư tông là Lâm Húc, đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

"Úy? Sao đột nhiên lạnh lẽo như thế?"

Thì ra, trong tiếng sấm chấn động vừa rồi, tựa hồ trong chớp mắt, Lâm Húc đột nhiên cảm thấy có một làn khí lạnh như có như không, quanh quẩn trong bầu khí nóng ở Hóa Vân sơn, rồi nháy mắt đã biến khỏi vô ảnh vô tung!

Khí nóng đặc thù ở Hóa Vân sơn, cho dù vừa trải qua một cơn mưa rất lớn, cũng chỉ giảm được chừng một hai phần mà thôi!

Lâm Húc vừa kinh ngạc lên tiếng, hầu như mọi người trong chiến trường đều cảm thấy trời đất quanh mình có sự biến hóa. Chỉ bất quá, sự biến này chẳng giống như cơn mưa khi nãy, chẳng có ảnh hưởng gì đến chiến cục:

Khí này vừa có, khắp người sáng khoải, quân binh tấn công càng mãnh liệt. Khí lạnh xuất hiện, đầu óc tỉnh táo hơn nhiều, sức chống cự của phi tặc càng tăng. Hai bên đều hưởng lợi, cục diện chiến trường càng thêm ác liệt.

Chỉ bất quá, trong những người có mặt trên chiến trận, có vài người vui mừng ra mặt. Tên cự hán đang cố sức duy trì chống đỡ, cảm thấy không khí có biến đổi, khỏe miệng liền lộ nét cười. Lập tức, hắn như được tiếp thêm mấy phần khí lực, lại khôi phục khí thế gần như lúc đầu.

Ngoài cự hán vui mừng ra mặt, người còn lại chính là Kim mao hổ Tiêu Vượng đang cố sức chống cự đằng kia. Quận đô úy Bảo Sở Hùng giao thủ cùng hắn, rất ngạc nhiên vì chưa từng thấy ai sắp chết mà có bộ dạng hơn hờ như tên khốn này.

Còn hiện tại, tên này giống như tìm được một lá bùa cứu mạng, trong lòng mừng rỡ phát cuồng:

"Lệ môn chủ quả nhiên thành công rồi! Mau mau đến cứu chúng ta với!"

Ý này vừa xuất hiện, tên trùm phi này giờ vẫn không chịu chết, tinh thần càng phấn chấn, Lang nha bổng trong tay múa loạn, cứ nhắm tấn công vào cánh tay trái thụ thương của Bảo Sở Hùng, bức y phải lui hai bước!

Ngay khi Bảo Sở Hùng cùng mấy người Thiên Sư giáo hoài nghi, thì bên tai bỗng nghe một tiếng rít sắc nhọn, đang từ trên đỉnh Hóa Vân sơn truyền xuống. Đưa mắt nhìn lên, phát giác trên Hóa Vân sơn cao cao, đang có một đạo hồng quang, như lưu tinh cản nguyệt lao xuống phía dưới này!

Dưới mây trời u ám, đạo hồng quang lao nhanh đó càng nổi bật, giống như một con hỏa long phần nộ xé mây nuốt gió, tách đôi cánh rừng ngăn cản đường đi của nó, nhắm hướng chiến trường mà tới.

Đợi khi đến gần, đám người Thiên Sư giáo mới thấy rõ, đạo hỏa quang lao đến như chớp giật đó, thì ra là một con Kim tiền báo chạy quá nhanh, Ngồi trên báo là một người, áo khoác sau lưng đang bùng lên mấy ngọn lửa, gió núi lửa qua, mấy ngọn lửa này lại càng cháy bạo. Vì vậy, khi con báo lao như bay xuống, nhìn từ xa giống hệt một con hỏa long lồng lộn. Người ngồi trên lưng báo, cầm một thanh bảo kiếm, cũng lập lòe lửa đỏ.

"Không ổn, yêu nhân đầu sở đến rồi!"

Lâm Húc phản ứng trước nhất, lập tức nâng "Bạo viêm phi kiếm" của y, phóng vào con báo đang lao tới.

Thấy hỏa phù phi kiếm bắn tới như chớp, người ngồi trên lưng báo vẫn không có chút hoảng hốt, chỉ vung thanh hỏa kiếm trong tay một vòng trước mặt, lập tức nhẹ nhàng nối phù kiếm vào mũi kiếm của hắn.

Còn không để Lâm Húc kịp phản ứng, phù kiếm của gã đã bị quái nhân cười báo hất văng lên không trung, bay trở lại chỗ gã.

Mất thấy kiếm quang bay đến, Lâm Húc cũng hết sức miễn tiện, vội né sang một bên. Sau đó nghe oành một tiếng, tiếp đó đưa mắt nhìn, đã thấy một gốc đại thụ phía sau chùng ba, bốn trượng, bị bạo viêm phù kiếm của gã băm thành gỗ vụn văng tung tóe.

Tiếng động cùng khí thế kinh nhân này, cuối cùng cũng kinh động đến mọi người trong chiến trường. Dường như tất cả đều nhìn thấy quái nhân phát lửa sau lưng cười báo đến. Lập tức, Tiêu Vượng cùng thủ hạ há miệng gào thét hết cỡ:

"Lệ môn chủ! Lệ môn chủ!"

Lệ môn chủ cười gió mang lửa đến đây, tựa hồ có ma lực rất lớn đối với quân phi Đại phong trại. Thấy hắn đến, chúng phi vốn đã cạn sức, chỉ còn gắng gượng chống đỡ, lập tức phản chấn. Đầu chí của phi nhân, liền như được kích động, điên cuồng phản công lại quân binh đang vây quanh chúng!

Đạo phù kiếm Lâm Húc vừa phóng ra, chẳng ngăn cản được thế đến của con báo đó tí nào. Trong chớp mắt, Lệ môn chủ đó đã đột nhập chiến trường. Kiếm trong tay, lửa sau lưng, báo dưới chân, kết hợp thành một con hỏa long hung hãn, tung hoành tiến vào chiến trường như vào chốn không người. Những nơi con báo lửa tiến qua, quân binh đều cuống quýt tránh né, trong đầu không kịp nghĩ đến chuyện đối kháng, ngay cả Quân đô úy Bảo Sở Hùng kiêu dũng, lúc báo lửa lướt qua bên cạnh, cũng bất tự chủ lùi lại ba bước, không dám lơ đãng tấn công.

Dưới thế đến hung mãnh này, thế bao vây mà quân binh khổ tâm phối hợp tạo thành, lập tức đã bị hóa giải!

Cho đến lúc này, chúng nhân Nam Hải quận cuối cùng đã nhìn rõ diện tướng của vị "Lệ môn chủ" trong miệng bọn phi:

Mặt trắng tóc đỏ, mắt xéch mũi ưng, gò má nhô cao, gương mặt góc cạnh. Trên cổ và hai bên má, có ba đóa hỏa diễm hình thù kì quái. Hỏa quang chiếu vào, hoa văn hỏa diễm đó uyển chuyển như vật sống, hết sức quý dị. So với cự hán mặt xanh ở bên cạnh, Lệ môn chủ còn cao hơn, toàn thân y phục đen tuyền, hai tai đeo hai kim hoàn to như miệng chén.

Nhìn dáng vẻ quái dị như thế, hiển nhiên hai người này đều không phải hán nhân.

Tên cự hán mặt xanh thở khì khì mấy hơi, sau đó bắt đầu nói:

"Môn chủ, sự việc đó đã nắm được rồi chứ?"

"À".

Trên gương mặt trắng toát của Lệ môn chủ lộ ra nét hớn hờ.

"Ma huynh đệ, ngươi sao?"

"Tôi không sao. Bất quá tôi từng thấy trong quân có một lá chu tước kì rất mới. Sau đó không còn thấy nữa".

"Hả?"

Nghe hai chữ "Chu tước", Lệ môn chủ đó không khỏi nhướn mày lên.

"Tôi cho rằng, trận mưa lớn cùng sấm sét trên trời, e là có người cổ quái hô phong hoán vũ, chuyên ẩn trong chỗ bí mật, không dễ đối phó. Môn chủ phải cẩn thận".

Thấy Ma hộ pháp trước giờ vốn ít nói, lại nói một hơi dài, rõ ràng là hết sức kích động. Thấy tình hình thế, Lệ môn chủ tâm cao khí ngạo, cũng thầm cảnh giới trong lòng. Bất quá ngoài miệng lại nói:

"Chuyện này ta tự biết, Xích Ngạn không cần lo lắng dùm ta. Lệ Dương Nha ta hành sự trước giờ luôn cẩn thận, há có thể bị tiểu nhân thừa cơ?"

Thì ra, trong hai người này, người mặt trắng mắt xéch là Lệ Dương Nha, cự hán mặt xanh gọi là Ma Xích Ngạn, dường như đều là người có lai lịch. Nghe hai người đối đáp, rõ ràng vì một sự việc trọng yếu ở Hóa Vân sơn mà đến, hơn nữa hiện tại đã đắc thủ.

Bỏ qua câu chuyện tiếp theo của hai huynh đệ đó, lại nói quân binh đến trừ phi, thấy yêu phi khí thế đại tăng, Lâm Húc, Bảo Sở Hùng tức thì lo lắng vô cùng.

"Cầm tặc cầm vương. Hôm nay phải dùng phù trận đối phó hắn!"

Thấy Lệ môn chủ pháp lực cao cường băng qua không trung mà đến, bùa chú tầm thường chắc không có tác dụng, bọn người Lâm Húc quyết định hợp sức, sử dụng phù trận có uy lực cường đại của Thiên Sư giáo đối phó với hắn.

Lúc này, mấy pháp sư Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhân, đều lánh ở sau binh trận. Phía trước binh lính trùng trùng ngăn trở, nghiêm mật bảo vệ bọn họ. Với yêu nhân pháp lực cao cường trước mặt, e rằng cũng chỉ có mấy vị pháp sư Thiên Sư giáo, mới có thể tranh cao thấp với hắn.

Về phù trận này, ba vị đồng môn của Thiên Sư giáo phối hợp rất ăn ý. Trong khoảng khắc đã thấy có sáu đóa phù lục theo gió bay lên, chớp mắt đã bay trên không báo lửa. Năm phù lục trong đó, xếp thành hình trạng năm cánh sao, vây lấy một tấm phù lục ở giữa, xoay vòng liên tục, phát ra hào quang hoặc đỏ hoặc trắng.

Cự hán họ Ma đã mất pháp bảo, thấy mấy phù lục bay đến, lập tức nhảy sang bên. Lệ Dương Nha thì vẫn ở yên, chỉ im lìm vận pháp lực, hòa điểm trên thanh kiếm càng rực rỡ.

Trong chớp mắt, phù lục năm cánh không ngừng xoay vòng đó, trong tiếng hét vang của Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, hóa thành một vòng hào quang lạnh lẽo lấp lánh. Trên vòng hào quang lấp lánh đó, đang có cả trăm đạo hỏa điểm đập vào.

Thấy nóng lạnh tương tranh, kì cảnh tương sinh tương khắc giữa băng, hỏa, vô luận là binh hay phi, tất cả đều như ngừng thở, khẩn trương quan sát trận đấu pháp hiểm có này. Trận đấu pháp khốc liệt này, chính là trực tiếp quan hệ đến thắng bại, sinh tử của hai bên!

Sau khi vòng hào quang cùng hỏa điểm tiếp xúc nhau, bỗng nghe Trương Vân Nhân yêu kiều hét:

"Trời!"

Lời vừa dứt, phù lục đang căng ra ở giữa, tức thì hóa thành ngàn vạn điểm quang hoa màu xanh, như ngàn giọt mưa rơi vào bụi hoa, tan biến trong vòng hào quang tương tranh với hỏa điểm. Liên đó, trên vòng hào quang cùng hỏa điểm phát ra ngàn vạn đạo hỏa điểm băng khí, trắng đỏ xen kẽ, hết như những bàn tay ma đập xuống Lệ Dương Nha!

Đối mặt với phù trận cổ quái, Lệ Dương Nha cũng không dám chậm chạp, dùng hỏa điểm bao bọc tầng tầng quanh mình. Ngàn vạn đạo hỏa điểm băng khí hùng hổ bắn xuống, vừa chạm vào tầng hỏa điểm bảo hộ quanh thân của Lệ Dương Nha, thì không tiến thêm được chút nào.

Băng điểm của Thiên Sư tông, bắt đầu tương tranh với tầng yêu hỏa hộ thân của Lệ Dương Nha.

Vào lúc khẩn yếu, ba người Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhân đều ngưng trọng thần sắc, trong miệng không ngừng niệm chú ngữ thần bí, thúc động "Băng điểm thiên lao phục ma trận" cách chừng mười mấy trượng.

Trong tiếng chú ngữ thần bí của bọn họ, băng điểm mỹ lệ quý dị bắt đầu dần dần lần át tầng yêu hỏa của Lệ Dương Nha.

Nửa tắc, một tắc, hai tắc...Dưới sự tấn công xâm nhập của băng điểm có thể thực cốt hóa hồn, dần dần, yêu hỏa hộ thân của Lệ Dương Nha dường như có chút lực bất tòng tâm, bị bức không ngừng co vào trong.

Không mất bao nhiêu thời gian, trong ánh mắt vui mừng của quận binh, kinh hoàng của phi chúng, một người một báo đó đã bị băng điểm quang đoàn trói chặt vào trong. Ngoài quang đoàn đang dần dần ép lại, trên không trung vẫn có ngàn vạn đạo băng điểm rực rỡ không ngừng phiêu diêu, ly hợp với băng hỏa thần quang rực rỡ bên dưới.

Xem ra, pháp sư mặt trắng cười báo đã không chống nổi phù trận thần diệu của Thiên Sư giáo, nói không chừng sẽ bị tiêu diệt cả thân xác lẫn linh hồn.

Ngay khi Báo Sở Hùng hớn hờ ra mặt, Tiêu Vượng, Ma Xích Ngạn mặt xám như tro, thì bỗng nghe "Oành" một tiếng, băng điểm quang đoàn đang dần co lại đó, bỗng nhiên nổ tung, tan thành ngàn vạn quang hoa tung tóe. Những người đứng gần không né kịp, liền phát ra tiếng kêu thảm hải nhân!

Ngay chỗ quang đoàn vỡ tung, đang có một đạo hồng quang chói mắt, từ trong ngực Lệ Dương Nha xông thẳng lên trời. Dưới tầng mây u ám, đạo quang trụ đỏ tươi này càng sáng chói, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào nó.

Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt, đợi khi chúng nhân có phản ứng, đạo hồng quang đó đã biến mất vô ảnh vô tung.

Còn mấy người Lâm Húc đang toàn lực khiển bùa phía sau binh trận, lúc hồng quang xông lên trời, thì ngực bỗng như bị chùy đánh vào, kêu thảm một tiếng, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi.

Còn Lệ Dương Nha nhờ may hóa hiểm, nghĩ đến hung hiểm vừa qua, vừa kinh vừa giận, lập tức cùng Ma Xích Ngạn hô hoán phi đồ Đại phong trại xông lên chém giết quan quân.

Lệ Dương Nha cười báo phi như bay, quan quân chống cự không nổi. Hiện tại, hắn lại đang nổi giận, càng trở nên hung mãnh phi thường, tung hoành chém giết trong chiến trường, quận binh xung quanh đều tan rã không chống nổi.

Đến lúc này, đoàn quân từ phi của Báo Sở Hùng, rốt cuộc đã mất hết đầu chí, cò xí ngã đổ, bắt đầu thoái lui.

Còn trong loạn quân, ba vị đệ tử Thiên Sư tông đấu pháp thất bại, tạm thời không thể hành động, cũng được quận binh hoặc đỡ hoặc cõng, cùng nhau chạy khỏi chiến trường, nhắm con đường phía tây mà chạy.

Thấy quan quân thoái lui, Tiêu Vượng đâu thể bỏ qua cơ hội kẻ địch rối loạn, cực lực hối thúc thủ hạ bám theo truy kích. Tên này đang có tính toán trong lòng như sau:

"Nhân uy thế pháp lực của Lệ môn chủ, lần này nhất định phải cho tên khốn Bảo Sở Hùng sợ mất mặt, lần sau không dám ngăn cản sinh ý của lão tử..."

Nghĩ thế, Tiêu Vượng liền dồn hết sức gào lên:

"Các huynh đệ, lần này nhất định phải cho bọn chúng biết uy phong của Đại phong trại chúng ta, đánh cho bọn chúng không còn dám trở lại đây nữa!"

Nghhe tiếng thúc dục của hắn, đám vong mạng Đại phong trại lập tức điên cuồng hô theo, ào ào xông lên truy đuổi quân binh.

Bất quá, bao gồm cả trại chủ trí dũng song toàn của bọn chúng trong đó, những kẻ truy đuổi này vừa rồi đã tiêu hao gần hết sức lực trong trận chiến, tuy hiện trong lòng phần chần chừ đuổi địch, nhưng chân thì chẳng chịu nghe theo. Thêm vào trong trận chiến vừa qua đã bị quan quân tiêu diệt gần nửa, do đó, tuy phi đồ phần khích truy theo, la hét om trời, nhưng kì thật cũng chỉ có chừng năm sáu chục tên, hò hét bám theo Tiêu Vượng xông tới. Nghe tiếng hò hét vang trời của chúng, lại nhìn tốc độ truy đuổi của chúng, người ngoài không hiểu chắc nghĩ bọn phi tặc có bao nhiêu sức chỉ dùng cho việc hò hét mà thôi.

Bất quá, tuy truy binh đuối sức, quan binh cũng chẳng hơn gì. Do đó, hai bên miễn cưỡng có thể nói là đầu đuôi tiếp xúc nhau.

Ngay khi Tiêu Vượng phần chần chừ tinh thần suất lĩnh thủ hạ truy kích, hai người Lệ Dương Nha, Ma Xích Ngạn, thấy quan quân bại lui, thì vẫn không hề truy theo.

Hai người vừa rồi đã bàn kế, cảm thấy dễ người ta ở trong tối ám toán, chỉ bằng hiện tại mượn thế ép hắn hiện thân, mình đao mình thương đánh nhau một trận, vô luận là thắng hay bại, thì cũng phải làm như thế. Bằng không, về sau người này nhất định sẽ là âm hồn bất tán, gây thêm nhiều phiền phức.

Bất quá, tuy đã định chủ ý phải truy đến tận cùng, nhưng sau khi trao đổi ý kiến, cả hai tên đều nhất trí, người trong tối này rất khó giải quyết, quả thật không thể khinh cử vọng động. Kế ôn hòa nhất, vẫn là để phi binh đang bùng đầu chí xung phong đi trước, hai người bọn chúng phía sau áp trận, bình tĩnh quan sát kì biến.

Tạm không nói đến hai tên đó trù tính kế hoạch, lại nói hai bên phi khấu, quan binh, một chạy một đuổi phía trước. Không đến nửa tuần hương, khoảng cách giữa hai bên đã có chừng ba, bốn dặm rồi.

Đang truy kích, tên đầu phi Tiêu Vượng đang hớn hờ, bỗng nhiên phát hiện có chút kì quái, bại quân đang thoái chạy phía trước, dường như dần dần chậm bước chân, giống như bắt đầu hình thành một thế trận mới.

"Đúng là đám ngu dốt không biết sống chết! Một trận vừa rồi vẫn chưa đủ à?"

Ngay khi Tiêu Vượng vừa mừng vừa mắng, phần chần chừ tăng cước bộ, thì một tên phi đồ phía sau hắn, bỗng thấy Tiêu đầu lĩnh của y bất ngờ ngã chúi xuống đất, sau đó theo quán tính lăn mấy vòng tới trước.

"Tiêu đầu lĩnh không phải vấp đá ngã chứ?"

Vừa đưa ra một giải thích tương đối phù hợp, tên phi binh đó lại cảm thấy có chút không đúng:

Thân hình của Tiêu đầu lĩnh dài ngoằn, giống như một cây xà nhà, lăn trên mặt đất lồm chồm đá, sao trông chẳng thấy đau đớn tí nào vậy.

Ngay khi tên phi đồ cảm thấy đầu lĩnh của hắn ngã rất kì lạ, thì Kim mao hổ đang lăn vòng trên đất, đã lăn đến dưới chân một thớt bạch mã.

Đưa mắt nhìn, toàn bộ những kẻ truy kích lúc này đều thấy rõ, phía trước quân binh đang thiết lập thế trận, có một người một ngựa, hệt như một tảng đá lộ ra sau khi thủy triều rút, ngạo nghễ đứng ở trước chiến trận!

Còn người ngồi trên lưng bạch mã lông trắng như tuyết đó, khắp người chìm trong vàng sáng vàng rực chói lòa, nhìn từ xa, giống hệt Kim giáp thần. Ngàn vạn đạo hoàng quang long lánh ảo diệu, cùng với ánh sét không ngừng nhoáng lên ở trời tây, khiến không gian đang u ám, bất chợt sáng bừng lên.

"Phịch!..."

Có mấy tên phi đồ, bị hào quang đó làm cho hoa mắt chóng mặt, nhất thời mất tri giác, ngã lăn ra đất...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 111: CỬ THIÊN LÔI LẠC, DẪN ĐỘNG BÁT HOANG PHONG VŨ.

Trong quân có câu danh ngôn: "Tướng là hồn của quân". Rất nhiều trận chiến từ xưa đã chứng minh, võ lực trí mưu của một danh tướng thường trực tiếp quyết định đến thành bại của chiến sự, sinh tử của quân binh.

Bất quá, câu danh ngôn này nếu đặt vào trận chiến trừ phi lần này của Nam Hải quân binh, e là phải cải thành "Pháp sư là đảm lược của ba quân". Trong trận chiến quy mô mấy trăm người này, pháp lực cao thấp của pháp sư song phương có tác động trực tiếp đến chiến cục.

Thế là, khi Lệ Dương Nha khí giận ngất trời, như hỏa thần chuyển thế tung hoành chiến trường, thì Nam Hải quân binh vốn đầy kiêu hãnh, đứng trước sự tàn sát dễ dàng đó, cũng vút hết tôn nghiêm, chạy loạn trước phi đồ. Trong lòng tất cả quân binh chỉ tồn tại một suy nghĩ: Có thể chạy càng nhanh càng tốt, chạy càng xa càng tốt, cách vị hỏa linh sát thần đó càng xa càng tốt!

Thế là, Bảo Sở Hùng dẫn thủ hạ, chạy như chó nhà gặp tang, mãi đến khi gặp được vị Kim giáp thần đang đứng hiên ngang. Đợi khi bị truy binh đuổi chạy đến gần sát, đám quân binh thất hồn lạc phách mới phát hiện, thì ra vị "Thần tiên" khắp người kim quang chói lòa đó, không phải ai khác, chính là vị đường chủ Thượng Thanh cung chế bùa tránh lửa trước đây cho bọn họ, Trương Tinh Ngôn!

Mãi đến lúc này, không ít người mới nhớ ra, trong trận chiến khốc liệt vừa rồi hình như không thấy bóng dáng của vị tiểu đạo sĩ Thượng Thanh cung này. Bất quá đối với bọn họ mà nói, hiện tại cũng chẳng có thời gian mà nghĩ đến tiền nhân hậu quả, chỉ cần biết người bên phía mình biến thành thần quang sáng lóa, đám quân binh đang chạy cuồng lên, dần dần an định tâm thần, bắt giặc chạy chậm lại, bắt đầu thu gom đội hình.

Mất một chút thời gian, bại quân Nam Hải quân vốn tán loạn bất kham, đã chỉnh đốn được trận thế phía sau Tinh Ngôn. Kim kì huyền diệu xanh thẫm xếp lại đã lâu, cũng được kéo lên, phản phạt bay đầy uy phong phía sau chủ tướng.

Bại binh chạy loạn có thể nhanh chóng chỉnh đốn đội hình cũng tự có nguyên nhân bên trong. Những quân binh này tuy mang giáp cầm đao, kì thật cũng đều là dân chúng bình thường. Đối với bọn họ mà nói, bình thường cùng lắm cũng chỉ có thể tiếp xúc chuyện quỷ thần qua mấy thầy cúng, bà mo ở làng, trấn. Trong hai ngày nay, đích thân chứng kiến đạo hạnh cao diệu của pháp sư thuật sĩ, mới lần đầu hiểu được, trên thế gian này thì ra còn có dạng nhân vật là thần tiên.

Thế là, sau hai ngày chứng kiến nhiều chuyện siêu việt lạ thường, đám quan binh này liền rút ra một kết luận:

Pháp sư trên người có thể phát sáng, mới chân chính lợi hại!

Hiện tại nhìn thấy trên người Đường chủ Tứ Hải đường Thượng Thanh cung, đang hào quang bừng bừng, khí lạnh tỏa khắp, không phải là thần tiên trong truyền thuyết thì còn là gì nữa?

Lập tức, quân binh phục hồi đảm khí, cố sức tranh đấu lần nữa, thấy thế đuổi không tha của hai tên quái nhân cùng phi đồ Đại phong trại, chỉ có liều mạng tranh đấu mới mong có thể sống sót trở về. Hà huống, hiện tại lại tìm được một chỗ dựa vững chắc, thì càng phải đầu tiếp một trận với bọn phi mới được!

Bất quá, đối với thiếu niên này, vị Thịnh Hoành Đường đang được một tên quân tốt dìu, thần sắc hết sức kinh ngạc, tựa hồ không thể tin vào mắt mình:

"Bí kỹ 'Đại quang minh thuẫn' của Thượng Thanh cung?"

"Y vừa rồi đi đâu?"

Nhớ lại biểu hiện của vị Đường chủ Thượng Thanh cung hai ngày nay, Thịnh Hoành Đường càng cảm thấy người thiếu niên khiêm hòa này hết sức cao thâm莫测.

Đương nhiên, nghi vấn cuối cùng của Thịnh Hoành Đường cũng rất dễ hồi đáp. Tinh Ngôn vừa rồi, tự nhiên là tìm chỗ yên tĩnh để thổi thần khúc.

Rút sáo ngọc thần tuyệt ra, vị thiếu niên thần sắc khiêm tốn này, hết như biến thành một người khác. Diện mạo nghiêm trang, thần thái thanh thoát, tựa hồ cả thân thể hòa với sáo ngọc tinh oánh thành một thể.

Hoi động niệm, Thái hoa đạo lực bình thường ần nặc vô tung, lập tức lưu chuyển toàn thân.

"Phong thủy dẫn" tẩu lên như hành vân bố vũ, trên bầu trời đỏ rực bắt đầu gió mây biến chuyển, chớp mắt đã âm u khắp trời, mây ùn đen như mực, ý mưa đã tràn trề trong không gian. Tiếp đó, tứ độc thần chú "Thủy long ngâm" liền nhân thế tẩu lên.

Trong khoảng khắc, thiên địa rung động, sấm vang trời, mưa như trút.

Tiếng rống gầm vang vọng khắp nơi, vị thiếu niên đang ngao nghể dầm mình trong mưa lớn, tựa hồ đã quên mất hiện tại, không biết trời đất quanh mình đã có biến đổi lớn. Trong mơ hồ, Tinh Ngôn dường như cảm thấy bản thân đã hóa thành một con cự long xanh thẫm, mưa đầu lác đầu tung hoành trong tầng mây đen ngịt, cười gió đập mây, gầm sấm nhá sét, nghe răng múa vuốt, coi thường thiên địa...

Ngay khi tinh thần y bay bổng, theo sáo âm uy linh thần diệu phiêu đảng trong không trung, đùa gió giỡn mây, tung hoành khắp nơi, thì bỗng thấy biển mây bên dưới, đột nhiên mở ra một cái miệng lớn, một cỗ lực hấp dẫn vô cùng cường đại, đang hút lấy y vào trong miệng mây đó!

Tập kích bất ngờ này khiến thiếu niên đột ngột bừng tỉnh, nhớ đến hiện thực của bản thân. Chỉ bất quá, tuy ảo giác của thần long trong mây đã tan biến,

nhưng lực hút từ cái miệng đen ngòm đó vẫn y như cũ!

"Không ớn! Thái hoa đạo lực cạn rồi!"

Thiếu niên đã có qua một lần kinh nghiệm, lập tức mình bạch hoàn cảnh hiện tại của bản thân. Thái hoa đạo lực vốn lưu chuyển trong thân thể, hiện đã không chịu sự khống chế của bản thân, ừn ừn chuyển sang sáo ngọc lấp lánh ánh xanh, chuyển đổi thành tiếng rỗng rỗng gầm kinh hồn động phách.

"Chẳng lẽ sáo khúc Thủy long ngâm này, mỗi lần thổi đều nhất định phải thổi xong?"

Tĩnh Ngôn tựa như nhìn thấy được nụ cười khổ trên mặt mình. Trong tiếng rỗng rỗng vang vọng, cả thân thể y, tựa như đã biến thành một chiếc lá mùa thu không chỗ tựa, phiêu phiêu荡荡, càng lúc càng gần cái miệng đen đó. Lúc này, thiên địa xung quanh y dường như đã biến mất, chỉ còn lại hắc ám vô biên. Trong màn đen mờ mịt, Tĩnh Ngôn phảng phất đã thấy một con mắt tàn ác, nghe tiếng quỷ gào lê thê...

"Ta đang rơi vào cữu u ư?"

Sự đau đớn lan khắp người, nhờ đó giúp bảo lưu được một chút tinh táo hiếm có. Nhưng sau khi ý nghĩ đó thoáng qua, y cũng không thể nghĩ thêm được gì, tâm thần hồn phách dần dần bị nuốt vào sự hắc ám mênh mông đó...

Thiếu niên thành công trong việc giúp quân binh khỏi một phần thảm họa trong cuộc chiến trừ phi, bản thân thìọa nhập vào cảnh địa vạn kiếp bất phục. Còn tiểu Quỳnh Dung ở trong mưa gió bên cạnh y, chuyên tâm bảo hộ ca ca, thì chẳng hề biết tí gì về những tai nạn đang phát sinh với y.

Ngay khi thân thể nhanh chóng tiếp cận với cõi tịch diệt, thì bỗng nhiên, một đạo kim sắc linh quang như thiểm điện loáng qua màn hắc ám vô biên, hỗn độn trầm lắng vạn năm, chớp mắt đã tan vỡ!

Hắc ám cảm có tâm hồn, lập tức hóa thành ngàn vạn mảnh bay tung tóe ra bốn phương tám hướng. Thiếu niên đang thưởng thức mùi vị tử vong, hệt như đột nhiên thoát khỏi thùng sắt đang nhốt bản thân, quay trở về với nhân gian xán lạn. Lúc này trong lòng y, không phân biệt cái gì là sáng, cái gì là tối, chỉ cảm thấy một vầng thái dương ấm áp thân thiết ôm lấy cả thân thể y...

Sau khi linh hồn trầm luân được cứu, Tĩnh Ngôn đã hoàn toàn tỉnh táo, nhớ đến tất cả sự tình đã phát sinh trong sát na vừa qua:

Sau khi đạo kim sắc linh quang kì dị loáng qua trong đầu y, thì có một cỗ lực lượng quen thuộc, từ sau lưng đột nhiên ào ạt như thủy triều tràn vào thân thể trống rỗng của y. Đồng thời, bài "Thủy long ngâm" không thể ngưng được, cũng đột ngột ngưng bật.

Không chỉ như thế, lúc đạo lực như dòng chảy ào ạt đổ vào cơ thể, Tĩnh Ngôn ấn ước dường như cảm giác được ngọn nguồn của cỗ lưu thủy này.

Cảm giác kì dị này không biết mô tả thế nào, nhưng trực giác của Tĩnh Ngôn mách bảo y, chuyện này tuyệt đối hông phải tầm thường. Thiếu niên phản ứng nhanh nhạy, lập tức trừ hết tạp niệm trần tục, ngưng thần ngồi yên, nhanh chóng nắm bắt lấy cảm giác vi diệu tựa hồ rất dễ mất đi này.

Sự linh thông kì diệu này, không ngừng truyền Thái hoa đạo lực từ ngoài vào thân thể y.

"Đây chính là 'Cảm ứng' mà Thanh Minh tiên bối nói?"

Vừa nghĩ tới "Ngự kiếm quyết" mà bản thân có thể đã có chút ít thành tựu, Tĩnh Ngôn kích động không thôi.

"Thật là thần kiếm!"

Hiện tại y đã rất rõ, bởi vì nguyên do thanh thần kiếm này, đã qua giai đoạn "Bồi linh". Còn phần Thái hoa đạo lực hỗ trợ vừa rồi, trong lúc lưu chuyển, hình như đã giúp y nắm được mấy phần thâm thúy của "Cảm ứng". Thế là, Tĩnh Ngôn bắt đầu nhớ lại những lợi ích của thanh quái kiếm này.

"Khà! có báu vật trong tay mà chẳng biết, xấu hổ!"

"Ca ca, người cười gì vậy? Không thổi sáo sao?"

Hiện tại mưa đã ngừng, tiểu Quỳnh Dung này giờ không có đối tượng nào đến để cô nhóc chém, cứ nhè mấy hạt mưa mà chém chơi. Lúc này phát hiện ca ca đã thổi sáo xong, mặt đang cười vui vẻ, thì ghéech mặt lên tò mò hỏi.

"À...Ta đột nhiên nhớ đến một chuyện mắc cười, đợi khi nào về sẽ kể muội nghe! Không thổi sáo nữa, đã kết thúc rồi".

"Hi, muội cũng kết thúc rồi!"

"Ách? Muội kết thúc gì?"

"Muội luyện đao pháp, hiện đã luyện xong rồi".

"À, ra là vậy. Quỳnh Dung thật ngoan. Chúng ta giờ đi đánh bọn xấu tiếp!"

Tĩnh Ngôn đang lo lắng chiến cục.

"Vâng!"

"Chúng ta lên ngựa!"

Ngay khi Tinh Ngôn đứng dậy định đi, mới phiên muộn phát hiện, toàn thân hiện chẳng có chút sức nào, nửa bước cũng khó mà nhích nổi!

Nghĩ chắc thần khúc vừa thổi đã hút hết toàn bộ tinh lực của mình.

Cuối cùng, nhờ tựa vào bờ vai mảnh khảnh của tiểu Quỳnh Dung mà vị pháp sư vừa hô phong hoán vũ khi nãy, mới miễn cưỡng lên được lưng ngựa. Thấy ca ca đã lên ngựa, Quỳnh Dung cũng bám đuôi ngựa nhảy lên ngồi sau ca ca.

"Ta cứ để bạch mã đi chậm chậm, có lẽ đến chỗ trũng đó, khí lực của ta cũng có thể phục hồi".

"Đi!"

Sau khi đã định chủ ý, vị kị sĩ toàn thân suy nhược sử ra hết khí lực, giựt giựt dây cương, hét khê một tiếng, chuẩn bị dục ngựa chậm chậm bước đi.

Ai ngờ, hiện tại không chỉ toàn thân y vô lực, thốt tuấn mã phi tuyết đang cười cũng dường như bốn chân phát nhuyễn, khó mà tiến tới. Hiện tại vấn đề không phải là đi nhanh hay chậm, mà là đi được đã hay!

Thấy tình trạng vậy, Tinh Ngôn mới nhớ ra, thần khúc Thủy long ngâm chán nhiếp quần thú khi nãy, cũng tác động đến thốt bạch mã này không ít.

"Mình làm mình chịu, không phải là nói ta lúc này sao?"

Bạch mã tiến ba bước thì lùi hai bước, công vị thiếu niên suy nghĩ lung tung trên lưng, như ốc sên chậm chậm tiến đến vùng trũng Hóa Vân sơn đang vang dậy tiếng la hét...

Trong hành trình chưa tới năm, sáu trượng, Tinh Ngôn quan sát toàn bộ quá trình Lệ Dương Nha xông vào trận chiến giữa quân binh và phi đồ:

Thấy hấn tựa như Hỏa thần từ trên Hóa Vân sơn lao xuống, lại nhanh như chớp giết tung hoành chém giết trong chiến trận. Sau đó, thấy chiến trường xa xa vốn chỉ còn mấy cụm khói xanh đen, đột nhiên lại có lửa bùng lên. Không lâu, y liền nghe tiếng kêu la thảm thiết theo gió truyền tới càng lúc càng nhiều, ánh lửa cũng càng lúc càng thịnh.

Không cần nói, hiện tại hoàn cảnh của quân binh nhất định bất diệu.

"Xong rồi! Hôm nay ta chỉ đành dùng đến "Phệ hồn" Thái hoa của ta thôi".

Bí kỹ Phệ hồn đã cứu tính mạng y hai lần, hiện đã là thuật duy nhất có thể dùng của thiếu niên đã toàn thân vô lực này.

"Mã huynh, có thể nhanh hơn chút không?"

Thiếu niên trên lưng ngựa lòng vô cùng lo lắng.

Chỉ đáng tiếc, còn chưa kịp đề y đến được chiến trường thì đã thấy quân binh bại trận chạy đến. Chính diện y, đang có một đoàn quân binh nhếch nhác kéo theo mâu kích, như một đám chuột chạy rẽ sang hai bên y.

"Xong rồi, xem ra đại thế đã mất".

Đếm qua nhân số của đám bại binh, ước chừng số đến cũng chừng trăm người, không được một nửa lúc đầu, xem ra tử thương hết sức thảm trọng.

Thiếu niên đang ảo não đại sự đã hỏng, đột nhiên nghĩ đến một nguy cơ vô cùng cấp bách, liền vội kêu lên:

"Quỳnh Dung, mau mau xuống ngựa! Cứ chạy ra sau, chớ để người ta đụng ngã!"

"Vâng!"

Sau lưng bỗng nhẹ đi, tiểu nha đầu theo tiếng đáp đã nhảy xuống ngựa. Thiếu niên vốn ngồi tựa vào cô nhóc, xem chút nữa đã ngã ra sau.

Chinh đồn thân hình, Tinh Ngôn liền khu sử Thái hoa đạo lực, phát động "Húc diệu huyền hoa quyết" có tác dụng che giấu trước, tạo một tầng quang lượng bao bọc lấy cả thân thể.

Trong lúc thi thuật, vị thiếu niên đường chủ của Thượng Thanh cung còn không quên lớn giọng hét:

"Các vị quân gia chạy nhớ coi chừng, ngàn vạn lần chớ đụng phải!"

Tinh Ngôn lo lắng chính là chuyện này. Bại quân chạy loạn dưới sự truy kích của phi đồ, nếu như đụng phải thốt ngựa này, không chỉ có thể người ngã ngựa lăn quay, mà quân binh e rằng cũng ngã dồn lên một đồng. Lúc khẩn yếu quan đầu thế này mà ngã như thế, hậu quả thật là không thể tưởng nổi.

Chỉ bất quá, Tinh Ngôn không nghĩ đến đó là, Quang minh thuật chỉ có tác dụng che giấu bản thân, lại mang đến hiệu quả không ngờ:

Thái hoa đạo lực dồi dào, phát huy Húc diệu huyền hoa quyết thành ngàn vạn đạo hào quang, khí thế kinh nhân, khiến bại binh đang chạy loạn búng khỏi đầu chí, sau khi chạy qua thốt bạch mã bốn chân phát nhuyển của Tinh Ngôn, thì gom lại tụ thành thể trận.

Còn sơn phi đang gấp truy kích, cũng phát sinh biến chuyển tương tự. Sau khi bị ngàn vạn ánh hào quang làm cho hoảng sợ, cũng bắt đầu lùi về sau Lệ Dương Nha hỏa quang bùng bùng. Nhưng thủ lĩnh của bọn chúng, Kim mao hổ Tiêu Vượng, thì đã không có cơ hội này:

Khác với những quận binh, Tinh Ngôn tự nhiên không khách khí với tên khốn kiếp này, vung tay sử ra "Băng tâm kết", đông cứng hán ngã lăn ra đất!

Hiện tại, giữa hai bên phi, binh là hai người Tinh Ngôn và Lệ Dương Nha, khoảng trống giới tuyến giữa hai bên chỉ có bảy, tám tên sơn phi xúi quẩy bị thương nằm la liệt.

Quan sát tình thế trước mặt, Tinh Ngôn lập tức minh bạch, bản thân hiện tại đã trở thành chỗ dựa cho Nam Hải quận binh. Dưới tình hình thế này, loại kiến nghị như "Chi bằng chúng ta tiếp tục chạy?", thì vạn vạn lần không thích hợp nói ra.

Vô luận thế nào, hôm nay y cũng phải đánh trận này.

Quận đô úy Bảo Sở Hùng thụ thương không nhẹ, được thân binh dìu đến bên cạnh Tinh Ngôn, nói sơ qua tình hình trận chiến bại vừa rồi. Tuy chỉ là mảy râu ngứa mắt, nhưng cũng đã khiến thiếu niên tướng tượng được sự thâm liệt trên chiến trường vừa qua.

"Hôm nay nếu muốn tàn binh Nam Hải có thể sống sót trở về, nhất định phải đánh bại nhân vật họ Lệ kia!"

Tinh Ngôn hiểu rõ tên môn chủ tóc đỏ kia chính là mấu chốt quan trọng của trận chiến hôm nay.

Lập tức, vị chủ tướng lâm thời đã hạ quyết tâm, nhìn kẻ đối diện hết lớn:

"Tên tà đồ kia, vì sao giúp phi tác ác?"

"Hừ, tên người kia, vì sao lại mượn gió bẻ măng?"

Lệ Dương Nha hỏi đáp một câu, hai mắt chòng chọc nhìn lên đồ án chu tước trên lá cờ sau lưng Tinh Ngôn, trong mắt như muốn phát lửa!

"Ách? Chẳng lẽ người này đã biết ta dùng Thủy long ngâm ám trợ quân binh? Lợi hại lợi hại!"

Lòng thâm bội phục, miệng lại không biết nói gì tiếp. Còn quái khách tóc đỏ mặt trắng đối diện, nhất thời cũng im lìm, chỉ lạnh lùng nhìn sang bên.

Ngay lúc có chút lúng túng, Tinh Ngôn đột nhiên vui mừng phát giác, khí lực của bản thân, không biết từ lúc nào đã hồi phục trở lại!

Hiện tại y cảm thấy khí lực toàn thân đầy đủ, sáng khoái hết như vừa thức dậy sau một giấc ngủ sâu. Trong lúc ngo ngoáy tay chân, không khỏi hơi nghi hoặc:

"Chẳng lẽ lại là thần kiếm tương trợ?"

Trong lúc hai quân giao phong, nhất thời cũng không có thời gian suy nghĩ nguyên do. Hiện tại khí lực toàn thân đã hồi phục, Tinh Ngôn cảm thấy bản thân nắm chắc thêm được vài phần, đảm khí tăng cao, liền hét lớn:

"Người sao không qua đây đánh một trận!"

Nếu không phải thốt tuần mã đang cười đã phát nhuyển bốn chân thì y đã giục ngựa chạy tới. Hiện tại chỉ đành đợi quái nhân đến tấn công.

"Môn chủ, cẩn thận quỷ kế tên đó!"

Thấy người đối diện đột nhiên vung tay múa chân, cự hán Ma Xích Ngan lập tức cảm thấy phát rét trên đầu, vội nhắc môn chủ cẩn thận đề phòng.

"Hừ, ta đương nhiên không tiến lên!"

Hiện tại tiếng sấm trên trời, vẫn còn ầm ầm chưa dứt, đối với Tinh Ngôn, hết như tiếng trống trận thúc dục xuất kích.

"Vậy thì xuất kích thôi!"

Vừa trở về từ quý môn quan, Tinh Ngôn hiện tại thật có chút cảm giác không quan tâm đến sống chết.

Ngay khi y máy động trong lòng, chuẩn bị đưa tay rút kiếm, thì bỗng nghe một tiếng "Choang", còn chưa kịp phản ứng, kiếm trong vỏ sau lưng đã vẽ một đường đẹp mắt trên không, đuôi kiếm vừa vắn đặt vào trong tay thiếu niên còn đang hết sức ngạc nhiên!

Vừa thấy cảnh tượng đó, quận binh vốn câm như hến, sĩ khí vang dội. Còn Lệ Dương Nha thì thầm tự cảnh giới.

"Úy? Chẳng lẽ hiện ta đã có thể tâm ý tương thông cùng thanh kiếm này?"

Tuy trong lòng mừng rỡ, nhưng không dám lúc này tiếp tục thử luyện thuật phi kiếm gì đấy. Vào lúc trọng yếu, cứ nắm chắc kiếm thì chắc ăn hơn!

Dưới sự chú ý của chúng nhân, chỉ thấy thiếu niên đang cầm kiếm, lên tiếng hỏi:

"Quỳnh Dung, muội còn ở sau ngựa không?"

"Hi..."

Phía sau truyền đến một chuỗi cười giòn.

"Muội đâm vào mông ngựa một đao, sau đó tránh ra".

"Vâng!"

Tiểu nha đầu nghe ca ca ra lệnh, lập tức chấp hành không chút do dự, giơ thanh đoản đao sáng lấp lánh, đâm một cái vào mông ngựa.

Chỉ nghe một tràng "Hí hí...", một cổ bạch mã chảy máu sau mông, lập tức lao vọt lên trước.

Thời chiến mã một mối miễn cưỡng xung kích này, chạy đến còn cách Lệ Dương Nha chừng hai trượng, cuối cùng bị vấp vào phi nhân hôn mê dưới đất, sau một tiếng hí sâu thẳm, đã ngã lăn ra.

Ngay khi Quỳnh Dung bùm miệng kinh hô, thì thấy đường chủ ca ca của nó, sớm đã vọt lên trước khi chiến mã té ngã, mượn quán tính thể ngựa, bay về phía Lệ Dương Nha, hết như chim ưng vồ mồi.

Lần này, là lần đầu thiếu niên chủ động công kích cường địch mãnh liệt như thế. Là thắng là bại, là sinh là tử, bản thân hoàn toàn không biết.

Bất quá, cho dù công kích lỗ mãng như thế, cũng không cam chịu dễ dàng đi chết. Ở giữa ranh giới sống chết, không cần suy nghĩ, cứ theo bản năng vận dụng pháp thuật cường đại mà mình thuần thục nhất, Thái hoa đạo lực vận chuyển toàn thân, cả người lẫn thần tiến vào cảnh giới "Hữu tâm vô vi".

Thế là, trong ánh mắt chăm chú của tất cả chúng nhân, con người toàn thân phát ra kim quang chói lọi đó, hiện tại như thiên mã hành không, lẫm lẫm không bộ hư, không cánh mà bay, một đi không về, tay nâng cao cổ kiếm cũng lấp lánh thần quang kì dị, hình như đang hưng phấn phát ra tiếng gừ khe khe.

Vào thời khắc này, tiếng sấm, ánh sét, gió bụi, dường như đều bị người ta quên hết. Cả thiên địa, tựa hồ chỉ còn người đó, kiếm đó cùng đạo thần quang xán lạn đó.

Còn người đối diện chiêu kiếm đó, thì phát hiện như phía trước đang có một tòa núi lớn nhắm vào mình bay tới, bao phủ hết không gian, không còn chỗ né tránh!

Trong lúc kinh hãi, Lệ Dương Nha vội nâng cao kiếm trong tay, vận hết sức ném tới, ý đồ ngăn cản thế đến khủng khiếp đó.

"Keng!"

Một âm thanh khe vang lên, thanh Liệt diễm kiếm vừa rồi con tung hoành trong chiến trận như chôn không người, giống như một khúc gỗ mục bị dòng lũ ào qua, bị thanh cổ kiếm lấp lánh thần quang đó, nhẹ nhàng chặt đứt thành hai đoạn hòa diễm rơi trên đất. Còn thanh cổ kiếm đó, dường như chẳng chút ảnh hưởng, vẫn nắm chắc trong tay thiếu niên đang cao ngạo trên không, phảng phất như muốn phải chém được nhân vật chính mới chịu dừng lại.

Không có gì có thể ngăn cản.

Cự li chưa đến hai trượng mà vị giáo chủ Lệ Dương Nha vốn cường hoành, lại dường như đã trải qua một khoảng thời gian dài u ám.

Mãi đến khi đạo kiếm quang mê li đến sát bên người, vị Lệ môn chủ mới như thoát khỏi đêm đen, kịp thời tung người khỏi con báo, lùi về sau.

"Răng rắc!"

Theo cổ kiếm chém xuống của thiếu niên, một đạo thiểm điện dường như đã chờ rất lâu, hợp với một tiếng sấm bạo liệt, ngay chỗ đạo kiếm quang chém trúng, xuất hiện một vòng hào quang chói lòa. Đạo hào quang sáng lóa ngoằn ngoèo như rắn đó, khiến người ta không nhìn rõ là nó từ chín tầng mây giáng xuống, hay là từ địa ngục thoát lên...

Đội khi hai mắt bị lóa bởi vòng hào quang đó trở lại bình thường, chúng nhân mới phát hiện con báo hung mãnh mà Lệ Dương Nha cưỡi, hiện đã không còn thấy tung ảnh.

Không trung, đang tung tóe một trận mưa đen kì quái...

Q.6 - Chương 112: Hà Nhận Phi Thiên, Hoàn Sát Khí Nhi Độc Vãng.

Long khả hoạn, phi chân long, Hồ khả bác, phi chân hồ.

Dật Danh.

Bỏ ngựa phóng lên, sấm sét giáng xuống, kiếm bay như chớp, tan tành khói bụi, một chuỗi các sự kiện trên, thật tế chỉ phát sinh trong thời gian nháy mắt. Nhưng chỉ cần thời gian thoáng qua đó, đã khiến tất cả người ở đây đều sinh ra ảo giác, cảm thấy bản thân vừa rồi, đã theo dõi cả một trận sinh tử đại chiến kinh tâm động phách.

Con báo hung mãnh của Lệ Dương Nha, đã hóa thành bụi dưới đòn đánh lôi chấn đó. Trong không trung đang bay bay một màn bột đen, nhắc nhở chúng nhân tại đây: Tất cả chuyện vừa rồi, tịnh không phải là ảo giác của mình.

Những trò đánh đấm chém giết vừa qua, so với thủ đoạn "Gọi sấm dẫn sét" của Đường chủ Thượng Thanh cung, đều như biến thành trò trẻ con. Hiện tại, ở trong vùng trũng dưới Hỏa Vân sơn này, đa số người đã biến thành tượng gỗ, quên hết đi tạp niệm, trong mắt chỉ còn đạo kim sắc thân ảnh vừa bay lên trên.

Thời khắc này, thiếu niên đã nhập cảnh giới vong ngã, sau khi một kích đắc thủ, tâm linh vẫn hết sức thuần tịnh thanh minh, không hề phải suy nghĩ bước tiếp theo phải làm thế nào. Thân hình lấp lánh kim quang, khẽ chạm lên mặt đất, rồi lại nhẹ nhàng bay lên, lao bỏ về phía Lệ Dương Nha đang tránh né.

Lệ Dương Nha cũng rất xuất sắc, vừa rồi dưới chiêu kiếm như chớp đó vẫn tránh né được. Bất quá, tuy may mắn tránh khỏi, nhưng vị thiết huyết cường hào tung hoành Nam Việt man cương này, lần đầu tiên trong đời có mấy phần sợ hãi khi đối diện với địch thủ.

Lệ Dương Nha trong lúc né tránh vẫn không quên quan sát xung quanh, nhোáng qua khóe mắt là thân ảnh của đạo sĩ thần bí đó vẫn như bóng với hình bám theo. Tuy hắn chạy rất nhanh, nhưng đạo kiếm quang lấp lánh kim quang đó, chớp mắt đã bay đến cách đầu hắn không quá ba thước!

Trong lúc quá kinh hãi, Lệ Dương Nha cũng không kịp nghĩ nhiều, vội từ trong ngực lấy ra bảo nhận vừa cứu tính mạng mình khi nãy, chia ra hai tay, thân tốc quay người nghênh địch.

Đôi đoàn nhận lấp lánh vừa rút ra, hồng quang trước người Lệ Dương Nha liền đại thịnh.

Trong thời khắc cùng đường mạt lộ, kinh nghiệm thân kinh bách chiến cuối cùng cũng có tác dụng. Đối diện với đối thủ cao thâm mạt trắc như thế, Lệ Dương Nha hết sức bình tĩnh, đôi đoàn đao kì dị trong tay, múa lên hết như hai đạo xích điện. Còn ngọn lửa sau lưng hắn, cũng bùng cháy mãnh liệt nhất. Mấy trăm lưỡi lửa, hung hãn liếm đến Tinh Ngôn.

Đối diện phản kích cường hãn của Lệ Dương Nha, Tinh Ngôn giống như chẳng thấy. Cả thân hình như hợp thành một thể với thân kiếm, không ngừng tấn công khắp người Lệ Dương Nha. Thiếu niên giống như không chút tạp niệm nào, nhưng trong lòng cảm giác rất rõ:

Trước lưỡi lửa, đao quang hung hãn trước mặt, nếu bản thân không thuận theo tâm cảnh kì diệu, e rằng lập tức chết không có đất chôn!

Thế là, Lệ Dương Nha đang cực lực phản kích, lập tức phát hiện, đạo kiếm quang đang tấn công hắn, bỗng xuất hiện ở nơi hắn không thể ngờ tới. Chiêu kiếm thần xuất quỷ mặc đó, khiến hắn vất vả chống đỡ, không thể nào phản kích. Càng kì quái đó là, phi phong liệt diễm mà hắn khổ công luyện, thủy chung chẳng thể ảnh hưởng đến thân thể địch thủ. Lưỡi lửa hung hãn lúc sắp liếm trúng người Tinh Ngôn, thì liền bị một lực lượng vô hình ngăn cản, không thể tiến tới được. Nếu lúc này có ai có khả năng nhìn rõ, thì sẽ phát hiện chỗ tiếp xúc giữa kim quang và hỏa quang, có vô vàng tia lửa xẹt nhanh qua.

Thấy môn chủ bên mình pháp lực võ kĩ đều cao cường, lại bị công thể lãng lệ của thiếu niên kì quái đó áp bức đến không thể phản kích, cự hán Ma Xích Ngạn cũng không thể nhịn nổi, hét lớn một tiếng, múa cây búa lớn trong tay tiến lên trước, ý đồ tiền hậu giáp kích Tinh Ngôn.

Còn không để hắn gia nhập chiến đoàn, thì nghe trong trường có một tiếng hét thánh thót vang lên:

"Không được đánh ca ca ta!"

Lời còn chưa dứt, Ma Xích Ngạn liền cảm thấy một đạo hàn quang loáng qua trước mắt. Trong lúc kinh hãi vội né sang bên, Ma Xích Ngạn cảm thấy một làn khí lạnh vừa lướt sát sạt mũi hắn. Đưa mắt quan sát, liền thấy ở cách không xa, có một cô nhóc đang héch miệng lên nhìn hắn.

"Con cái nhà ai? Mau mau tránh ra, cẩn thận bị búa của ta quét trúng!"

Ma Xích Ngạn một lòng cứu chủ, cũng không kịp suy xét kỹ, sau khi có lòng tốt nhấc nhỏ, lại múa búa xông về phía Tinh Ngôn, nhưng một đạo hàn quang lại bay đến hấn. Lần này sau khi tránh khỏi, Ma Xích Ngạn cuối cùng cũng nhìn rõ:

Thì ra người ngăn cản hấn, không phải ai khác, chính là tiểu nữ oa vừa rồi!

Không cần nói, người vừa ngăn cản Ma Xích Ngạn chính là tiểu Quỳnh Dung. Tiểu nữ oa vừa rồi sau khi đâm một đao vào móng ngựa, thì đứng ở một chỗ không xa, khẩn trương quan sát trận chiến của ca ca. Vừa thấy tên quái hấn hô lên xông tới, nó cũng vội vã chạy lên cản lại cho ca ca:

Tuy thấy vị đại thúc ở trước mặt mình nguy nga như một tòa núi, trọng phủ trong tay càng khủng khiếp hơn so với hai thanh tiểu đao bé tí của mình, nhưng dù như thế, tiểu Quỳnh Dung vẫn chẳng chút hãi sợ, không chút do dự tiến lên đánh hấn.

Tất cả chuyện này cũng chỉ trong nháy mắt. Bọn người Bảo Sở Hùng trong trận quân, chỉ chăm chú xem trận đấu của Tinh Ngôn. Đột nhiên thấy tiểu nữ oa đó tiến lên ngăn cản cự hấn như hung thần ác sát bên địch, nhất thời đều mặt xám ngoét. Chỉ đáng tiếc chúng nhân đều cách nó quá xa, cho dù có lòng cứu nó, cũng không thể kịp.

Ngay khi bọn người Bảo Sở Hùng, Lâm Húc đều hoảng sợ, thì thấy cô nhóc tết bím má hồng đỏ, chẳng hề suy suyển gì dưới cây búa của cự hấn. Không chỉ như thế, vị tiểu cô nương gọi là "Quỳnh Dung" này, y phục lất phất, hết như bướm bướm tung cánh vờn hoa, không ngừng công kích tên cự hấn đó.

Thân thể tiểu cô nương vô cùng nhẹ nhàng, như có đôi cánh sau lưng vậy, bay lượn quanh người Ma Xích Ngạn. Hai thanh đoản đao lấp lánh trong tay, theo tư thế chuyển động của thân thể, không ngừng công kích nhằm vào những chỗ sơ hở của Ma Xích Ngạn...giống hệt như cách nó vẫn hay đùa chơi với lũ chim trên Thiên điều nhai.

Bị tiểu thiếu nữ này cản đường, Ma Xích Ngạn thâm kêu xúi quẩy. Chỉ bất quá, sau mấy hiệp giao tranh, Ma Xích Ngạn liền thu lòng khinh thị lại, dẹp đi cái suy nghĩ dung tình trong đầu.

Tiểu thiếu nữ không biết con cái nhà ai, hai thanh đoản đao nắm trong tay, phảng phất như rất dễ bị cây búa của hấn đánh văng. Nhưng không biết làm sao, tiểu nữ oa luôn tránh được cự phủ khai sơn của hấn, cứ nhằm mấy chỗ yếu hại trên đầu cổ hấn mà chặt chém hết sức tinh chuẩn, đã mấy lần khiến hấn phải toát mồ hôi lạnh.

Đừng nói là giải ách cho môn chủ, ngay cả bản thân cũng đang có vấn đề. Cục diện bất lợi như thế, lập tức khiến Ma Xích Ngạn gào thét liên hồi, múa búa như gió, hấn không thể lập tức ép lui tiểu thiếu nữ này. Chỉ đáng tiếc, tiểu Quỳnh Dung tựa như đã tìm được cảm giác chơi đùa quen thuộc trên Thiên điều nhai, cứ bay lượn tấn công xung quanh tên xấu xa định đánh ca ca. Từ hồi trốn xuống núi theo ca ca đến giờ, đã mấy ngày không còn được chơi đùa với lũ chim trên Thiên điều nhai rồi.

Nói đến, vị Quỳnh Dung muội muội của Tinh Ngôn, e rằng thật có thiên phú dị bẩm, đối với lĩnh vực quyền thuật, lại không cần học vẫn biết. Đối mặt với cây búa điên cuồng của Ma Xích Ngạn, tiểu nữ oa chưa từng được cao nhân chỉ điểm, vẫn bay nhảy né tránh từng chiêu búa. Hơn nữa, còn liên tục tấn công vào các vị trí yếu hại của Ma Xích Ngạn.

Càng khiến Ma Xích Ngạn kêu xúi quẩy đó là, tuy hiện tại cự phủ trong tay hấn tung hoành ngang dọc, miệng lại gào thét vang trời, thế như gió cuốn, nếu đổi là một thiếu nữ khác, trước một tên hung thần ác sát như thế, e rằng sớm đã bị dọa xù. Nhưng rất đáng tiếc, tiểu nữ hài trước mặt lại chẳng chút sợ hấn, cứ vờn quanh hấn chơi đùa. Đã có mấy lần, tiểu nha đầu này nhân thế búa của hấn đã hết, nhẹ điểm mũi chân lên búa, mượn lực bay lên không trung tấn công hấn.

Một cây búa lớn được một tên cự hấn múa như điên, mà chỉ có thể phát ra tiếng gió vù vù thổi y phục của một tiểu thiếu nữ bay bay, đúng là khó tin nổi!

Xem ra, tiểu Quỳnh Dung lúc đầu định tương trợ ca ca, lúc này đã chỉ còn nhớ đến việc chơi đùa!

Nhìn thấy cự hấn bị tiểu Quỳnh Dung ép đến chân tay luống cuống, mấy người Bảo Sở Hùng trong lúc tắc lưỡi, cũng không khỏi cảm thấy có chút hổ thẹn.

Mấy vị pháp sư Thiên Sư tông, nghi ngại một hồi, cũng dần dần len qua đám quân binh, lên trước trận xem Tinh Ngôn, Quỳnh Dung đánh nhau. Tuy hiện tại tiểu Quỳnh Dung nhảy nhót như chơi đùa, không thấy có chút gì nguy hiểm, nhưng mấy người Thịnh Hoành Đường đứng ngoài, thấy tiểu cô nương chơi đùa với lưỡi búa của cự hấn mà không khỏi toát mồ hôi lạnh. Đợi khỏe thêm một chút, mấy người Thịnh Hoành Đường vội về bùa chú, chuẩn bị giải trừ "Hiểm cảnh" cho tiểu nữ oa đó.

Mấy người bọn họ còn chưa kịp xuất thủ, cục diện trận chiến đã có biến hóa:

Không biết sao, tên Lê Dương Nha cả người vẫn chìm trong hóa diễm, đột nhiên kêu thảm một tiếng, như điều đứt dây, bay lệch sang bên!

Thì ra, khi Tinh Ngôn vung kiếm đâm vào bên mặt Lê Dương Nha, thì thấy cái áo khoác của hấn bung lên, lộ ra khoảng trống bên sườn. Thấy có cơ hội tốt, Tinh Ngôn đương nhiên vung chưởng đánh ra, còn dùng hết sức lực. Lập tức, một chưởng đó khiến tên Lê môn chủ hung hấn, kêu thảm một tiếng trong hóa diễm, phun ra một bùm máu tươi, cả thân hình bị đánh văng đi!

Một kích đắc thủ, Tinh Ngôn liền thu tay. Thấy đại địch đã bại, lòng thấy nhẹ nhõm, cả người như hư thoát, tảng kim quang trên người, lập tức cũng ảm đạm, chớp mắt đã tiêu thất.

Ngay khi cho rằng đại cục đã định, lại không ngờ tên Lê Dương Nha trong lúc trọng thương, vẫn có thể tụ tập chút sức cuối cùng, bất ngờ ném đôi đoản

nhận trong tay ra.

Hai đạo hồng quang liền như hai ráng mây đỏ rực rỡ, bay thẳng đến chỗ thiếu niên đang thả lỏng cơ thể.

Thấy đôi thân binh đoạt mệnh bay đến, trong đầu Tinh Ngôn chỉ kịp thoáng qua một suy nghĩ cuối cùng:

"Tiêu rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 113: Tu Du Kiếm Ngũ, Kinh Thủy Nhân Chi U Hoài.

Lại nói Trương Tinh Ngôn sau khi một chưởng đánh văng Lệ Dương Nha, vào lúc thả lỏng toàn thân thì không ngờ Lệ Dương Nha đã ngã, vẫn có thể ném hai thanh đoản nhận xích hồng trong tay ra!

Trong nhất thời, hai cây đoản nhận đỏ rực hào quang, như một đôi hỏa điều rực rỡ, phóng tới thiếu niên đang ngây ra không kịp tránh né...

Hỏa điều?

Mắt chúng nhân bỗng hoa lên, một đạo hồng ảnh mắt thường như không thấy rõ, "Xoạt" một tiếng lao nhanh trên không. Sau khi hồng ảnh lướt qua, đôi đoản nhận đang rít gió trong không trung, lập tức không còn thấy tung tích!

Còn vị thiếu niên đang nhắm mắt chờ tai kiếp, đối với chuyện phát sinh trong nháy mắt đó, không hề hay biết, vẫn ở đó than:

"Sao chậm như thế? Sao còn chưa đến?"

"Oa...!"

Đang hết kiên nhẫn đợi, thì một tiếng kêu thảm kéo dài chọt cát lên.

"Ách?"

...Tiếng kêu thảm như heo bị chọc tiết, sao khó nghe quá vậy? Thật chẳng giống như tiếng gào của mình.

Mãi đến lúc này, thiếu niên đã cạn khí lực mới cảm thấy có chút không đúng, vội mở mắt ra nhìn. Mắt vừa mở ra, thì thấy Lệ Dương Nha đang phủ phục trong bụi cỏ, không chút động đậy, máu chảy đầy đầu, xem chừng không còn sống. Không xa đó, một người to lớn như ngọn đồi nằm xải ra trên đất, chính là tên cự hán hung hãn. Hiện tại trên người hắn còn vài đốm lửa lập lòe, đang tỏa lên mấy làn khói xanh đen. Nhìn phương vị của hắn, chắc tiếng kêu thảm như heo bị chọc tiết khi nãy là của hắn. Còn với những đốm lửa còn sót lại trên người, đại khái là trùng Liệt hỏa phù của Thiên Sư tông.

"Hô...Hai tên khốn trợ giúp bọn phi tiêu rồi!"

...

"Ách? Hai lưỡi phi đao vừa rồi đâu?"

Lúc này Tinh Ngôn mới nhớ đến vừa rồi bản thân nhắm mắt đợi chết, trong lòng không khỏi hết sức nghi hoặc.

Đang mê hoặc, bên cạnh bỗng xuất hiện một người, lật lật hai cây đoản đao đỏ rực, rồi ngẩng mặt lên nói với y:

"Ca ca, thì ra đây không phải là hỏa điều!"

Người mặt mày tươi cười đến hiền bảo này, không phải Quỳnh Dung thì còn là ai?

Qua một lúc, quân binh của Bảo Sở Hùng cuối cùng cũng có phản ứng, lập tức phát ra tiếng xung phong, ai nấy cầm chắc binh khí, ủa lên như thủy triều về phía phi đồ, thẳng tay chém giết!

Thấy quan binh ủa đến, phi đồ lúc này mới như tỉnh mộng, vội cử đao vung thương liều mạng chống cự. Tuy vừa rồi bị uy thế kích sát Lệ Dương Nha của Tinh Ngôn làm cho hoảng sợ, nhưng dù sao hiện đao kiếm chém đến, đám phi tặc hung bạo này cũng đâu chịu cam tâm chờ chết?

Chỉ đáng tiếc, lúc này sĩ khí của Nam Hải quận binh đang lên, khí thế như mãnh hổ vồ mồi, như gió cuốn tan mây. Lập tức, phi tặc Đại phong trại nhón như một thời gian dài, lúc này lớp thì hàng, lớp thì chết, đại trại không bao lâu đã bị quan binh quét tan. Trong lùm cây bụi cỏ ở Hỏa Vân sơn, lưu lại cả mấy chục thi thể.

Còn tên đầu phi "Kim mao hổ" Tiêu Vượng vừa rồi bị Tinh Ngôn đông cứng, sớm đã bị Bảo Sở Hùng hận hận nhập cốt, một đao chặt đầu.

Bất quá, "Việc binh vốn hung hiểm", mặc dù đã thu được thắng lợi cuối cùng, thì vẫn đồ vô số xương máu. Phi đồ trên Hỏa Vân sơn, phần lớn đều là tội đại ác, hàng hay không hàng, đối với bọn chúng mà nói, cũng chỉ là vấn đề chết sớm hay muộn mà thôi. Do đó, trước quân binh chiếm ưu thế về nhân số, những tên tặc khấu hung hãn không chịu hàng, bị quân binh dùng cảm tử sau ôm chặt, sau đó bị một quan binh khác từ trước chém cho một đao.

Bởi vì khắp chiến trường máu tươi khủng bố, Tinh Ngôn chỉ đành xoay lưng lại, kéo tiểu nữ oa hiệu kì đến trước người, không cho nó nhìn cảnh chém giết đó.

Mãi đến lúc này, Tinh Ngôn mới có cảm giác, cổ đạo lực tràn trề khắp người khi nãy, hiện đã như triều lui không còn chút tung tích. Cổ khí lực mãnh liệt đó, không biết lưu ngụ ở phương nào. Hiện tại cả người y đều vô lực, kinh mạch trống rỗng, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bồng, cứ lắc lư phiêu phiêu.

Đối mặt với tình thế này, lại kết hợp với nhiều quái sự trước đây, Tinh Ngôn đã hơi nắm được mấu chốt bên trong:

Lần trước trên Mã Đề Sơn, tùy tiện thổi "Thủy long ngâm", lần này trong lúc cấp bách lại thổi lên để cứu quan binh, lúc Thái hoa đạo lực còn chưa thâm hậu của mình cạn kiệt, hai lần xuất hiện cứu mình, đều chính là thanh vô danh cô kiếm đã nằm trong vỏ kia, tuy nhiên, lần trên Mã Đề sơn, thanh cô kiếm đó còn tàng thân trong khối đá trắng.

Di động cánh tay mỗi nhử, miễn cưỡng kéo cái đầu của Quỳnh Dung xoay lại, Tinh Ngôn cười khổ nói:

"Ai, kiếm huy nhè à, sao nhỏ mọn như thế, cũng không chịu cho ta chút lực..."

"Không cho!"

Bất ngờ, khi lời của mình còn chưa dứt, Tinh Ngôn lại nghe có một thanh âm đáp lời ngoài dự định. Câu ứng đáp này phảng phất còn vang bên tai y, hết như lời hờn dỗi nũng nịu của một nữ hài nhân, thanh điệu hết như vị công chúa của Long cung!

"Úy? Quỳnh Dung, vừa rồi là muội trả lời ta?"

"Không có!"

Cô nhóc đang lên chuẩn bị xoay đầu nhìn trộm, cho rằng đã bị ca ca phát hiện, vội rút cổ co đầu lại, lí nhí đáp.

"Thật không đáp? Là câu này, 'Không cho!'"

"Không cho? Muội thật không nói mà...cũng không định nhìn trộm đâu!"

"Ca ca, huy nhè cho là muội nói vậy à?"

"Ách, không có".

Trong lúc đang nghĩ vẩn vơ, Tinh Ngôn đáp đại một câu, thảm nghĩ:

"Ai, khí lực đã cạn, hiện bắt đầu nghe lung tung rồi!"

Tạm không nhắc đến y đứng đó suy nghĩ lung tung, lại nói Bảo Sở Hùng thúc dục binh mã chiến đấu. Mất chừng một buổi nói chuyện, trận chiến diệt tàn phi đã kết thúc, hiện tại quân binh đang thanh lý chiến trường.

Thấy đại sự đã định, Bảo Sở Hùng vội chạy đến chỗ Tinh Ngôn. Vị Nam Hải quận đô úy hiện tại khí lực cũng chẳng hơn Tinh Ngôn bao nhiêu, đang có mấy lời cảm tạ còn chưa nói, muốn tỏ lộ cho vị Đường chủ Thượng Thanh cung bốn ba đường xa đến Yết Dương tạo phúc cho bá tánh nghe!

Ngay lúc này, bỗng nghe một trận huyền ảo. Bảo Sở Hùng quay đầu nhìn, thì thấy năm, sáu tên lính dồn lại một đồng, tựa hồ đang giằng kéo cái gì ở đó, tiếng tranh chấp chốc chốc lại cất lên.

"Mấy tên khốn không tiến bộ này, lại tranh chiến lợi phẩm rồi!"

Thì ra, quân binh Nam Hải quận, tuy lúc tác chiến quân kỉ hoàn toàn nghiêm minh, nhưng khi trận chiến kết thúc, liền theo thói quen tụ tập đi tìm chiến lợi phẩm. Nghiêm khắc mà nói, theo quy củ quân đội thời này, tất cả chiến lợi phẩm trên chiến trường, đều phải sung vào công khố của quận phủ. Khao thường cho quân sĩ, sẽ do Thái thú ban hành riêng. Nhưng đám Nam Hải quận binh theo thói quen phân chia chiến lợi phẩm, cũng là một cách cổ vũ sĩ khí, Bảo Sở Hùng cũng mắt nhắm mắt mở, chẳng tị nạnh gì với thuộc hạ dưới quyền.

Chỉ bất quá, tình huống hôm nay có khác chút. Lần này quân binh thương vong thảm trọng, đa phần binh sĩ còn khỏe, lớp thì lo chôn cất thi thể đồng bạn, lớp thì lo sắp xếp kẻ bị thương, do đó trận tranh đoạt chiến lợi phẩm này không có huyền ảo như những lần khác. Hà hống, còn có cao sĩ của Thượng Thanh cung ở đây, mấy tên hồn ảo lại dám tranh giành tài vật, thật khiến mắt mặt. Lập tức, Bảo Sở Hùng giận dữ, quay đầu sang định đến đuổi đám lính đó đi.

Khi đến gần hơn, Bảo Sở Hùng mới nhìn rõ, thì ra mấy tên lính đó, đang tranh cái áo khoác trên vai yêu nhân. Bảo đô úy nhìn qua kẻ hờ đám lính thấy rõ, tuy yêu nhân đã bị Trương đường chủ đánh chết, nhưng cái áo khoác bọc lửa trên vai hắn vẫn bùng bùng hỏa quang. Như thế đã rõ, mấy tên ngu ngốc này biết cái áo này chính là bảo vật mà người khác mơ cầu. Bảo Sở Hùng lần này bỗng nhiên đại ngộ, hiểu được lý do vì sao đám khốn này lại còn có tâm tư tranh đoạt chiến lợi phẩm trong tình thế này.

Bảo Sở Hùng mở miệng mắng qua mấy câu, mấy tên lính đó vẫn không chịu buông tay, lại nói Tinh Ngôn, hiện tại y tuy uể oải, nhưng nhân lực, thánh lực vẫn tốt, nghe trận huyền ảo đó, liền rất dễ dàng hiểu ra chuyện gì.

Nhìn mấy tên quân sĩ tranh đoạt cái áo khoác đó, vị thiếu đường chủ của Thượng Thanh cung không khỏi than thở:

"Cọc chết lưu da, cũng là dạng thế này!"

"Oong..."

Đang cảm khái, Tinh Ngôn đột nhiên phát giác thần kiếm trong vỏ, đột nhiên hơi rung động. Kiếm, vỏ chạm nhau, phát ra âm thanh lanh canh nho nhỏ.

"Không đúng!"

Thấy thanh kiếm kì quái này vô cớ rung động, Tinh Ngôn lập tức cảm thấy có chút không đúng. Nghĩ nhanh qua, liền tự ngộ ra:

"A...có khả năng có chỗ cổ quái!"

Chỉ thấy vị Đường chủ Thượng Thanh cung này giờ đứng yên như một cây cột, đột nhiên lớn tiếng hét:

"Này!, mất tên quân sĩ các ngươi, hết sức khốn kiếp! Yêu nhân rõ ràng là ta giết, các ngươi vì sao dám tranh đoạt bảo vật trước mặt ta?"

Thiếu niên bỏ mặt tiểu Quỳnh Dung, vừa hét lên, vừa nỗ lực di chuyển, đi đến chỗ đám quân binh đó. Lúc này, y đã bật kiếm trong tay.

Thấy tiểu đạo gia Thượng Thanh cung phát nổ, đám quân binh đang tranh giành đó, lập tức ào ào tản ra, ngay cả vị Quân đô úy vừa quát mắng, cũng vội lui ra ba bước.

"Coi như các ngươi thức thời!"

Chỉ thấy Trương đường chủ hài lòng hừ một tiếng, lại tiếp tục đi đến chỗ cái thi thể lúc này đang nằm trơ trọi.

"Khà khà!"

"Quả nhiên vẫn non nớt! Lần này sẽ biết tay ta!"

Ý tưởng kì quái tự nhiên xuất hiện đó, lại chính là xuất phát từ cái "Thi thể" Lệ Dương Nha nhìn không còn chút sinh cơ nào!

Thì ra, hắn vừa rồi bị Tinh Ngôn đánh một chưởng, tuy thụ thương rất nặng, nhưng chưa đến nỗi phải mất mạng. Bất quá đã là như thế, hắn cũng hiểu, đối mặt với pháp sư võ lực cao siêu như thế, nếu như chính diện giao thủ, hôm nay võ lượn thế nào hắn cũng không có kết quả tốt. Do đó, tên Lệ môn chủ trước giờ hành sự vốn chẳng theo nguyên tắc gì, sau khi bị đánh trúng, đã nghĩ ra một kế, nhân thế bại giả chết, dụ địch thủ đến gần. Sau đó nhân lúc địch thủ không phòng bị, bắt ngờ tung ra một đòn. Hiện tại hắn đã tận hết khí lực, nếu xử đạo sĩ này bị đánh trúng, không chết cũng trọng thương!

Tuy nói Lệ Dương Nha tính toán như thế, chính là điển hình của sự gian trá. Nhưng thân tàn hãm trong vòng vây của kẻ địch, vẫn tồn tại cảm giác thê lương, vị Lệ môn chủ Lệ Dương Nha này, không phải mạnh mẽ như bề ngoài của hắn.

Ngay khi Lệ Dương Nha chuẩn bị một phen được ăn cả ngã về không, vị thần mà hắn tôn thờ, hình như cũng giúp hắn đạt được sở nguyện, tên xử đạo sĩ đáng ghét đó, quả nhiên tham lam bảo y của hắn, đang đi đến chỗ hắn.

Lúc Lệ Dương Nha thăm thủ thế, lòng tự cho rằng kẻ đã thành, thì bỗng mơ hồ cảm thấy có chút không đúng:

Thiếu niên đạo sĩ vừa rồi còn la hét trên đường đến, nhưng hiện tại, lại không chút động tĩnh nào. Kì lạ hơn, chiến trường vốn nhộn nhịp bởi đám quan binh, hiện tại cũng rơi vào bầu không khí tĩnh lặng.

Trong không gian âm ám, chỉ còn tiếng gió thổi u u.

Sự tĩnh lặng quỷ dị này khiến Lệ Dương Nha vốn cho rằng đại kế sắp thành, cảm thấy có chút không hay. Còn không kịp để cho hắn có phản ứng, trên cổ đã cảm giác có một vật lạnh lẽo kề vào:

"Thỉnh giáo các hạ: là xác lạnh, hay là kiếm lạnh?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 114: Dị Bảo Kỳ Sâm, Câu Thi Tắt Tranh Chi Khí.

Sau khi mũi kiếm đặt trên cổ, chỉ cần khẽ rung tay, đã khiến Lê Dương Nha cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Chỗ tiếp xúc với kiếm, giống như có kiến cắn, một cảm giác vô cùng khó chịu, chớp mắt đã truyền khắp thân. Sau khi câu nói hài hước đó vang lên, trên đầu lại vô thanh vô tức. Nhưng trong sự tĩnh lặng đó, Lê Dương Nha lại rợn người, cơ thịt khắp người nhất thời đều căng ra, không phải là muốn chuẩn bị đá thương người, mà là phản ứng tự nhiên của thân thể khi bị lợi khí kề cổ.

Trong sự tĩnh mịch khiến người ta ngộp thở đó, một khoảng thời gian ngắn cũng trở nên đặc biệt dài. Lê Dương Nha qua một hồi khản trương mới phát giác, chỗ lạnh lẽo trên cổ không biết đã biến mất từ lúc nào.

"Thì ra người này không hề muốn hại ta".

Đến lúc này, vị cường nhân man cương đã mất hết tinh thần, không còn chút lòng phản kích nào nữa. Đối diện với cường địch trí dũng song toàn như vậy, có tính kế gì cũng chỉ là vô ích. Thế là, đám quan binh vừa rồi sợ uy thế của thiếu niên mà lùi ra, hết sức kinh ngạc chứng kiến, từ thi mà Trương đường chủ long trọng đối đãi, đột nhiên nhóm người đứng lên, giống như chẳng có việc gì, đáp:

"Ai, là kiếm lạnh".

Lúc vừa nghe câu hỏi đáp này, vị thiếu niên gương mặt điềm đạm, trong lòng tức thì như trút được gánh nặng.

"Vì sao lại trợ giúp kẻ ác, ngăn cản quan binh trừ phi?"

Ngữ khí bình hòa, từ tốn.

"Người nói mấy tên sơn phi đó?"

"Không sai, có lẽ bọn chúng điều ác gì cũng làm, nhưng mấy tháng nay thật lòng giúp ta tìm bảo, ta đương nhiên phải trừ tai ương cho bọn chúng. Chỉ vậy mà thôi".

Nghe lý luận kì quái như thế, Tinh Ngôn nhất thời có chút kinh ngạc.

Hơi trầm mặc một chút, hai người đối mặt nhau dường như đồng thanh hô:

"Tâm bảo?"

"Trừ phi?"

Lại ngừng một chút, vị Lê môn chủ đầu dính đầy đất cắn phẫn nói:

"Hừ, người hán các người, giỏi nhất là giả bộ. Rõ ràng là đến đoạt bảo, lại nói thác đi. Ta tuy đánh không lại, nhưng không phục!"

"Cái này...Ta chỉ là phụng sự mệnh đến hỗ trợ quân binh trừ phi, chuyện khác đúng là không biết. Các hạ tin cũng được, không tin cũng được, sự thật là vậy".

Lúc Tinh Ngôn nói mấy câu này, gương mặt cực kỳ kiêu ngạo. Nếu là trước trận chiến này, vị thiếu niên chưa đến tuổi nhược quan biểu lộ thần thái đó, chắc chắn đám người Lâm Húc, Bảo Sở Hùng đều cảm thấy không thích hợp. Nhưng lúc này, thì không ai cảm thấy mắc cở. Mọi người đều cảm thấy, thần tình của Trương đường chủ như thế là hợp lý.

Hiển nhiên, bao gồm cả Lê Dương Nha, tất cả đều không biết được, vị thiếu niên gương mặt ung dung chỉ cách cường địch chừng một thước, thân thể thật ra chẳng còn được mấy sức lực!

Thấy Tinh Ngôn kiêu ngạo như thế, Lê Dương Nha càng không dám có ý đồ khác. Chỉ nghe hần tiếp tục chủ đề vừa rồi:

"Thật chỉ là đến trừ phi? Vậy cây cờ chu tước của người phải giải thích thế nào?"

"Cờ chu tước?"

Quay đầu nhìn cây cờ chu tước đang bay lất phất ở trước hàng ngũ quân binh, Tinh Ngôn vẫn thấy mơ hồ:

"Cây cờ đỏ là Thái thú đại nhân tặng ta trước khi lên đường. Có gì không ổn sao?"

"Chẳng lẽ thật không phải đến đoạt bảo vật của ta?"

"Đương nhiên không phải!"

Tinh Ngôn vẫn không hiểu tên này muốn cái gì:

"Chu tước chính là một trong tứ linh thượng cổ, là thần thú hộ phương nam. Hừ, bốn đạo gia vào nam đến Hòa Vân sơn trừ phi, dùng cờ này rất thích hợp. Chẳng lẽ các hạ cho là có chỗ không ổn?"

Lúc nói lời này, Tinh Ngôn cố ý siết chặt kiếm trong tay. Động tác tuy chỉ thoáng qua, nhìn cứ như không có gì khác, nhưng làm sao có thể giấu nổi Lê Dương Nha thân kinh bách chiến chứ? Chỉ nghe hân vội nói tiếp:

"Thôi, thôi, coi như là ta nhầm. Ta giờ như cá trên thớt, chắc người cũng không gạt ta".

"Thật không giấu đạo gia, Chúc Dung môn ta rất giỏi truy tìm bảo khí. Lần này đến Yết Dương chính vì mấy tháng trước thấy bảo khí xung thiên trên Hòa Vân sơn, mây bay ngang đều nhuộm hồng rực rỡ, chính là hỏa thuộc ngũ hành. Ước tính phương vị tinh tú, chắc là bảo khí trấn quốc Chu tước thần nhận của Nam Việt quốc trong truyền thuyết sắp xuất thế".

"Chu tước thần nhận là thần khí hệ hỏa mất tích đã rất lâu, Chúc Dung môn ta trước giờ thờ lửa, thấy dị bảo này xuất thế, tự nhiên phải đến tìm. Nhưng không ngờ, thần vật quả nhiên không giống pháp khí thường, linh tính phi phàm, ta ẩn nấp hơn ba tháng trong Hòa Vân sơn, hầu như góc ngách gì trên núi cũng nắm rõ như lòng bàn tay!"

Lúc bắt đầu, vị Chúc Dung môn chủ này còn có chút uể oải, nhưng không biết sao, cũng không biết hân nhìn thấy gì, khi nói đến nửa đoạn sau, cả người Lê Dương Nha lại trở nên hết sức hứng khởi, nhìn thần thái hân, vị Tứ Hải đường chủ đang cố gắng gượng liền thâm kinh hãi.

Lúc này trên vùng đất bằng này, mọi người đều yên lặng chăm chú quan sát hai người đối đáp, không dám khinh cử vọng động. Bất quá, trong những người này, phải loại trừ tiểu nữ oa đang chơi đùa với chiến lợi phẩm cách Tinh Ngôn không xa. Cũng không biết tiểu nha đầu này dùng cách gì, đôi hóa nhận đồ rực mà nó đoạt được, hiện đang bay quanh người nó, lưu quang chớp chớp, tàn ảnh lấp lánh, rất giống quang cảnh chiều chiều nó chơi đùa cùng lũ chim trên Thiên điều nhai.

Tạm không nhắc đến nó, lại nghe Lê Dương Nha tiếp tục nói:

"Chỉ là, ba tháng cực khổ, tốn công vô ích. Mãi đến hôm nay, lúc chiến sự giữa các người và sơn phi xảy ra, ta rốt cuộc mới có thể dùng dị pháp của môn môn, thu được đôi thần nhận này".

Nói đến đây, vị Lê môn chủ liền có chút âm trầm, than:

"Ai, đúng là ý trời! Hôm nay ta mới biết, thần vật có linh tính, không thể cưỡng cầu được".

Nhìn theo ánh mắt của Lê Dương Nha, Tinh Ngôn cuối cùng cũng minh bạch bảo vật mà hân nói là thứ gì. Nếu theo tính tình bình thường của thiếu niên, sau khi hiểu được câu chuyện, nhất định kêu Quỳnh Dung trả lại vật trong tay. Chỉ bất quá phán đoán tình thế hiện thời, Tinh Ngôn lại có tính toán khác. Chỉ nghe hân điểm đậm nói:

"Lê môn chủ, đắc tội rồi! Đoạt bảo tuy không phải bản ý của ta, nhưng qua một trường phong ba hôm nay, ta lại không thể trả lại bảo vật cho ông".

...

"Các hạ nói thế là có ý gì?"

Vừa nghe giọng điệu này, Tinh Ngôn giật thót trong lòng. Hiện tại, thần thái của Lê Dương Nha hơi ngông nghênh:

"Thiên địa hữu linh, vật tự có chủ, hà huống là thần vật. Hiện tại đôi chu tước thần nhận này, đã tự tìm thấy chân chủ. Cho dù người muốn trả ta, nó cũng không chịu".

Nói đến đây, Lê Dương Nha lại biến thành có chút tức giận:

"Ta cũng thấy lạ, suốt ba tháng trời chẳng có kết quả gì, tự nhiên hôm nay lại để ta dễ dàng đắc thủ!"

Theo sự tức giận của hân, ngọn lửa trên chiếc áo khoác lại thè cao hơn mấy tấc.

Tuy thấy Lê Dương Nha ảo não, nhưng Tinh Ngôn lại nhẹ nhàng trong lòng, hiểu được nguy cơ hôm nay, cơ bản đã qua rồi.

Đang thăm kêu may, lại nghe Lê môn chủ đột nhiên lớn giọng nói:

"Bảo vật tuy không dám có hy vọng, nhưng có một thỉnh cầu, mong đạo gia có thể cho phép!"

"Mời nói!"

"...Khẩn thỉnh người cho phép vị cô nương đó theo ta!"

Chỗ ngón tay hần chỉ đến, chính là tiểu Quỳnh Dung đang chơi đùa ở đằng kia.

"Hả?"

"Xin chớ hiểu lầm, ta chỉ là muốn mời nó gia nhập Chúc Dung môn ta".

Vừa thấy thiếu niên thần sắc bất thiện, Lê Dương Nha vội nói nhanh:

"Hơn nữa, ta muốn đem ngôi môn chủ này, nhường lại cho vị cô nương đó làm!"

Thiếu niên đã chuẩn bị rất tốt, quyết không cải biến thần thái khi đối thoại với Lê Dương Nha, nhưng khi nghe được lời này, vẫn không khỏi có chút động dung. Còn không kịp để ý đáp lời, đã thấy vị Lê môn chủ vốn thụ thương không nhẹ, lúc này hết sức nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Quỳnh Dung, khom lưng cúi đầu, dùng hết khả năng tạo ra ngữ khí ôn hòa nhất:

"Vị tiểu nữ này, xin mời đến Chúc Dung môn ta làm môn chủ!"

Chỉ đáng tiếc, tuy Lê Dương Nha hết sức chân thành, nhưng gương mặt hần trắng một cách quái dị, hiện tại lại dính máu lẫn đất, khiến nỗ lực cải thiện hình tượng của hần, sản sinh ra hiệu quả ngược. Tiểu Quỳnh Dung lập tức bị hần dọa chạy đến bên cạnh Tinh Ngôn, bám lấy áo ca ca, khẩn trương nhìn quái vật diện mạo hung ác, sau lưng bốc lửa. Tiểu nữ oa một lòng chơi đùa với thần nhận, đã quên mất đây là người nào...Còn đôi thần nhận giống như hỏa điều đó, cũng bay theo nó ra đằng sau Tinh Ngôn.

Thấy môn chủ tương lai bỏ chạy, môn chủ hiện nhiệm lập tức chạy theo, mấy bước đã đến trước mặt Tinh Ngôn, trong mắt lấp lánh quang mang cuồng nhiệt, cúi đầu tiếp tục du thuyết vị thiếu nữ còn chưa trưởng thành ở trước mặt hần:

"Người có thể khiến chu tước thần nhận nhận chủ, chính là môn chủ thích hợp nhất cho Chúc Dung môn ta. Chúc Dung môn ta, là đệ nhất đại phái ở Miêu cung Nam Việt, người nếu làm môn chủ, nhất định sẽ uy phong vô cùng!"

Nói đến chỗ này, Lê Dương Nha ưỡn ngực ngẩng đầu, vênh mặt nhìn tiểu môn chủ vẫn chẳng chút động đậy, chỉ núp sau góc áo thiếu niên, môi mím lại, cái đầu nhỏ lắc lắc như cái trống bỏi.

Thấy du thuyết thất bại, Lê Dương Nha cũng không nản chí. Lúc này, hần đã hoàn toàn quên sự tồn tại của Tinh Ngôn, trong mắt chỉ có vị hỏa thần chuyển thế đó. Suy nghĩ một chút, Lê Dương Nha liền đổi giọng, kiên nhẫn quảng cáo:

"Miêu cung chúng tôi, rất nhiều điều vui! Có bạch xà biết bay, có côn trùng phun lửa, có hồ lô biết xướng ca, rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp nhiệt tình, còn có..."

Lê Dương Nha một lòng cầu hiền, càng nói càng dài dòng, lập tức bị ngắt lời. Chỉ thấy Tinh Ngôn nhìn xuống vai Quỳnh Dung, không vui nói:

"Lê môn chủ, dụ dỗ nữ vị thành niên là phạm trọng tội đó. Quỳnh Dung."

"Muội có muốn theo người này đi làm môn chủ Chúc Dung môn không?"

"Không muốn!"

Tiểu nha đầu hồi đáp không cần suy nghĩ, thanh âm trẻ con vang vang rất rõ.

"Tốt, Lê môn chủ nghe rõ chứ? Chuyện này không cần nói tiếp".

"Chuyện hôm nay thật ra là do hiểu lầm, bốn đường chủ không tính toán với ông. Mời các hạ mau đi đi".

"Đáng tiếc đáng tiếc..."

Thấy chuyện không thành, Lê Dương Nha hết sức tiếc nuối. Bất quá bộ dạng chán nản của hần khiến Tinh Ngôn thầm lo lắng.

Lê Dương Nha không nói chuyện đó nữa, nhưng lại không theo lời đi liền, lại mở miệng yêu cầu:

"Các hạ đã tha tính mạng cho ta, không biết có thể cũng cho huynh đệ ta một sinh lộ không?"

Thiếu niên nghe vậy kinh ngạc, đang không biết là ý gì. Chỉ bất quá, biểu hiện của y vẫn điềm đạm như thường, hàm hồ đáp:

"Môn chủ quả nhiên hiểu thời cơ. Cứ làm đi".

Nghe lệnh ân xá, Lê Dương Nha vội quay người đi về sau. Trong ánh mắt tò mò của thiếu niên, Lê Dương Nha đi đến chỗ còn lưu một làn khói, lấy chân đá một cái, gọi:

"Dậy đi. Già bộ cũng không thoát đâu!"

Lời vừa dứt, tên cự hán cũng giống như môn chủ của hắn "Bất hạnh ngộ nạn", lúc này chợt lồm cồm bò dậy, phúi phúi tàn lửa trên người, bộ dạng chẳng có việc gì, chỉ đứng đó cười hà hà không thôi.

"Hai chúng ta là bạn nói khô, hà hà!"

Thấy thần sắc thiếu niên cổ quái, Lê Dương Nha tùy tiện giải thích một câu. Sau đó, hắn lại xoay người tìm hai khúc kiếm gãy, đặt khớp lại với nhau, trong miệng lầm nhảm niệm chú. Thoáng chốc, chỉ nghe Lê Dương Nha hét lớn một tiếng, ánh kiếm như nước lướt qua mắt chúng nhân, trong sự kinh ngạc của mọi người, thanh kiếm đã nối liền lại như ban đầu, như chưa từng bị chặt đứt, thân kiếm long lánh, hỏa diễm bùng bùng, dù là một thanh kiếm tốt mới lấy từ lò ra, cũng không xán lạn bằng nó!

Khác với quan binh tràn đầy lòng tin ở xung quanh, thấy Lê Dương Nha lộ ra chiêu này, trong lòng Tinh Ngôn lại càng thêm run, như đang có lớp băng đóng ở trong!

Lê Dương Nha cầm kiếm trong tay, vốn phải chuyển thân rồi đi, thì đột nhiên gằn giọng:

"Suýt tý nữa quên hỏi, các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lần này đánh bại được ta, nhưng sẽ có một ngày, Lê Dương Nha ta nhất định sẽ lấy thể diện!"

"Ách..."

Thấy đáng vẻ khí thế hung hăng của hắn, vị thiếu niên mới rời phố chợ chưa đến nửa năm, phản ứng đầu tiên là định nói đại mấy câu lấy lệ cho qua chuyện. Chỉ bất quá ngập ngừng một chút, Tinh Ngôn mới nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, tuy không phải gì ghê gớm, nhưng dưới sự chăm chú của quân binh, thì cũng không thể nói bừa. Không thể làm khác, y đành ngẩng đầu lớn tiếng đáp:

"Bồn đường chủ, chính là Trương Tinh Ngôn, môn hạ của Thượng Thanh cung!"

"Thượng Thanh cung? Đường chủ gì?"

"Đường chủ Tứ Hải đường!"

"A! Thì ra là thần tiên của Thượng Thanh cung. Thất kính thất kính! Chẳng trách, thì ra ta là bại dưới tay Tứ Hải đường chủ Thượng Thanh cung, cũng không có gì xấu hổ!"

Thần sắc bất bình của Lê Dương Nha, lập tức chuyển thành tươi cười, đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt. Tuy bị môn chủ Chúc Dung môn chưa từng nghe qua ba chữ "Tứ Hải đường", nhưng hiện tại hắn lại nghe ba chữ này hết sức êm tai.

"Úy? Lê huynh vì sao trước kiêu sau khiêm tốn vậy?"

"Trương đường chủ không biết sao?"

"Không!"

"Đại trượng phu phải biết khuất thân! Thượng Thanh cung La Phù sơn, há là chỗ để Chúc Dung môn gây hấn, vì thế chỉ đành xóa bỏ chuyện xích mích hôm nay!"

Nhất môn chi chủ Lê Dương Nha hung hãn phi thường, hiện tại lại nói năng khiêm tốn như thế, khiến Tinh Ngôn hết sức kinh ngạc. Lê Dương Nha vẫn rất tự nhiên, cười nói:

"Đúng rồi Trương đường chủ, xin đừng bức bối nữa. Hôm nay đối địch với quan quân, ta chưa từng ra tay độc ác. Mấy người bị ta đá thương, chỉ là trúng hỏa độc, không có gì đáng lo, điều dưỡng mấy ngày là khỏi".

Nghe được lời này, chúng quan binh Bảo Sở Hùng thờ phào một hơi. Lê Dương Nha lại kéo cự hán bên cạnh, giới thiệu với Quỳnh Dung cô nương:

"Khắc khắc, vị huynh đệ này của ta họ Ma tên Xích Ngạn, là đại hộ pháp Chúc Dung môn ta. Ma hộ pháp thiện khu thú, tung hoành Nam cương không địch thủ, người ta gọi là "Hỏa linh thú thần"..."

Nói còn chưa xong, đã bị Ma Xích Ngạn áp úng ngắt lời:

"Xấu hổ! Ở trước mặt Trương đường chủ, còn nhắc thú thần gì chứ! Môn chủ, chúng ta nhanh đi thôi".

"Được! Hai vị, chúng ta ngày sau gặp lại!"

Lời còn chưa dứt, chúng nhân cảm thấy trước mắt nhoáng lên, chỉ thấy một đạo hỏa quang xông thẳng lên trời, sau đó hai người của Chúc Dung môn đã không còn thấy tung tích!

Tinh Ngôn kinh ngạc ngẩng đầu tìm kiếm khắp trời, vừa hay nhìn thấy một đám mây hồng trên nền trời âm ám, phiêu phiêu bay về hướng Tây nam.

Thấy Lê Dương Nha sau khi bị thương vẫn có thủ đoạn như thế, Tinh Ngôn chỉ cảm thấy phát rét trong lòng. Chỉ có tiểu Quỳnh Dung vô lo, vẫn không phát giác gì, thấy quái vật đi rồi, bắt đầu một lòng một ý chơi đùa với "Hỏa điều".

Lúc này, Lâm Húc của Thiên Sư tông đã đi đến gần, không nhìn được lắm bầm:

"Đáng tiếc, hai tên yêu nhân chạy nhanh quá..."

Lời buột miệng nói ra của gã, chỉ mới nói nửa chừng, thì cảm thấy có chỗ không ổn, vội im miệng luôn.

Chỉ bất quá lời này của Lâm Húc, Tinh Ngôn cũng nghe rất rõ. Nhìn theo hỏa ảnh dần chìm vào nền trời u tối, y không khỏi cười khổ nói:

"Ai, có vị nào hảo tâm, đỡ dùm ta ngồi xuống?"

Gắng gượng đến lúc này, y đã không còn chịu nổi, sớm đã khó cất bước nổi.

Đỡ lấy thiếu niên vô lực ngồi xuống đất, Lâm Húc lại nhớ đến chiến sự hôm nay, trong lòng cảm thấy hồ thẹn, không tránh khỏi mặt đỏ lên. Kế hoạch mà gã tự hào lúc đầu, giờ nghĩ đến đúng là hết sức hoang đường!

Kì thật, chuyện này cũng không thể trách Lâm Húc hiển kế. Trong đội ngũ xuất chinh lần này, có ai có thể dự đoán được, trận chiến tương như nắm chắc mười phần này, cuối cùng lại thành như thế?

Nghĩ như thế, vị môn nhân Thiên Sư tông quen đọc binh thư, nhìn thiếu niên đang ngồi xếp bằng vận khí, thần sắc phức tạp, than một câu:

"Ai, hôm nay mới biết, chân nhân bất lộ tướng..."

Lúc này, màn đêm đã buông xuống. Trong màn đêm bao la, trên đỉnh Hóa Vân sơn đã bùng lên một vùng lửa đỏ, Đại phong trại của phi đồ, sau khi quân binh thanh lý xong, đã nổi lửa đốt nó luôn.

Từ dưới chân Hóa Vân sơn nhìn lên, ngọn lửa bùng bùng giống như một bó đuốc khổng lồ, chiếu sáng cả bầu đêm trên cao.

Còn vùng đất vừa qua một trận huyết sát dưới chân, đã hoàn toàn chìm vào trong màn đêm u tối. Chính là:

Không tiếng chim quay về núi, trong đêm chỉ nghe tiếng gió thổi, hồn phách dất nhau về đâu, quỷ thần ở chốn nào...

Trong màn đêm hắc ám mênh mông, đang văng vẳng tiếng ca thê lương của quân binh:

Đánh nam, chết bắc

Không đất chôn, quạ rìa thịt

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 115: Vấn Thủy Thính Sơn, Giai Ngôn Bất Như Quy Khứ.

Giống như có hẹn trước vậy, khi chiến sự trừ phi của Nam Hải quân binh hoàn tất, màn đêm cũng đồng thời buông xuống.

Hiện tại, đám quân binh đã dựng năm, sáu doanh trại trên mảnh đất rộng, quân y đang chữa trị cho binh sĩ bị thương trong đó.

Đội ngũ trừ phi trước khi hành quân đến Hòa Vân sơn, lúc xuất phát chưa hề nghĩ đến phải hạ trại qua đêm trong núi, do đó chỉ mang theo ít trướng bông, cho nên hiện tại các binh sĩ may mắn còn mạng, chỉ có thể ngủ trên những đám cỏ. Bốn phía quân doanh lộ thiên này, có vài đồng lửa cháy phụt phụt để dọa những con mãnh thú săn đêm không dám đến gần.

Bất quá, những hành động bận rộn của quân binh, hiện chẳng liên quan gì đến Tinh Ngôn. Từ lúc dọa hai tên sát thần của man cương bỏ chạy, Tinh Ngôn hoàn toàn đặt mình ra ngoài chiến trường trước mặt. Vị Trương đường chủ sức lực cạn kiệt, hiện đang ngồi xếp bằng tập trung tinh thần luyện khí.

Thấy y như vậy, bọn người Bảo Sở Hùng cũng không dám đến quấy rầy. Chỉ có Quỳnh Dung, hiện đã chơi đùa đến đuối sức, tựa vào người ca ca mà ngủ.

Màn đêm đen ngịt dần dần trở nên tĩnh lặng. Chỉ có sương mù lảng đãng trong không khí, bám vào quần phục rách rưới của binh sĩ.

Sáng ngày hôm sau, mãi đến khi mặt trời từ đông chiếu đến mặt, mới khiến đám người chinh chiến mệt mỏi này miễn cưỡng nhướng cặp mắt ngái ngủ lên. Một nửa Hòa Vân sơn đã tắm mình trong ánh nắng, lúc này trong mắt của đám người Bảo Sở Hùng, cảm thấy cảnh tượng này hết sức thần thiết. Làn khí tối tăm không tan đêm qua, cũng dường như bị ánh nắng tươi tắn quét sạch. Chỉ có mấy cánh tay, chân còn sót trong các lùm cây ở xa xa, vẫn âm thầm nhắc nhở bọn họ:

Tất cả những gì phát sinh hôm qua, không phải chỉ là một giấc mộng không hiện thực.

Trong ánh nắng ấm áp, Tinh Ngôn cuối cùng cũng đã tỉnh. Lúc này y mới phát giác, đêm qua bản thân ngồi luyện khí, nhưng hiện tại lại đang nằm trên đất. Trên người, không biết là ai đã đắp cho y một cái chăn bảo đảm, bên trên còn dính vài vết máu.

Nhìn lướt qua người, đang suy nghĩ thì phát hiện bên cạnh còn có một người đang ngủ. Liếc mắt nhìn, thì ra là Quỳnh Dung muội muội, đang gối lên cánh tay trái của y ngủ ngon lành. Hiện tại, tiểu nha đầu này, giống như một con mèo thu mình, tay ôm lấy gối, hai hàng lông mi, khẽ rung rung theo nhịp thở của nó.

Nhìn tư thế của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn có thể tưởng tượng được, đêm qua lúc y vô thức ngủ thiếp ngã xuống đất, tiểu nha đầu ôm gối ngồi tựa vào y cũng đồng thời ngã theo.

Thấy nó chưa tỉnh, Tinh Ngôn vẫn giữ nguyên tư thế để cho nó tiếp tục ngủ ngon. Trên gương mặt vốn thuần khiết như ngọc của nó, hiện đang có mấy vết nhỏ. Nhìn thấy vết nhỏ, Tinh Ngôn không khỏi nhớ đến trận chiến hôm qua:

"Nhớ rồi, hôm qua Quỳnh Dung cản Ma hộ pháp cho ta, cuối cùng còn chặn hai ngọn phi đao giúp ta..."

"Thật không ngờ, tiểu nha đầu lén theo ta lại cứu tính mạng của ta!"

Mãi đến lúc này, Tinh Ngôn mới ý thức rằng vị tiểu muội muội khả ái của mình, hôm qua đã kéo mình từ nhận môn quan trở về!

"Đúng rồi, nó học đao pháp cổ quái đó từ đâu chứ?"

Trong lúc cảm kích, Tinh Ngôn đối với biểu hiện của Quỳnh Dung hôm qua, cảm thấy có chút khó hiểu. Tuy đương thời y không quan sát được hết, nhưng thân pháp thần diệu như bướm vờn hoa của tiểu nha đầu, vẫn loang loáng trong đầu y.

"Xem ra, sau khi quay về ta phải nhanh chóng khổ luyện 'Ngự kiếm quyết'. Vạn nhất ngày sau đụng phải chuyện hung hiểm, cũng không khiến Quỳnh Dung mạo hiểm nữa".

Trải qua chuyện hôm qua, Tinh Ngôn đã rút ra mấy kinh nghiệm quý báu. Ngoài việc phải tu luyện tốt pháp thuật, y đã định chủ ý, nhất định phải tìm chút thời gian giáo huấn tiểu nha đầu này không được đi theo sau mình. Chỉ là, nhiệm vụ này xem ra rất gian khó, bất quá nếu làm không được thì cũng không gấp. Sau này bản thân hết sức an phận thủ kỷ, kết giao với người, không ra ngoài nhiều, không tranh đấu cùng người là được rồi.

Ngay khi Tinh Ngôn tính toán như thế, thì nghe bên cạnh có người nói:

"Ca ca, muội lại dậy trễ rồi".

Thì ra, là Quỳnh Dung đã tỉnh.

Sau khi vươn mình đứng lên, không bao lâu đã thấy Bảo Sở Hùng đi nhanh đến, ôm quyền thưa:

"Trương đường chủ, Quỳnh đạo cô, bữa sáng đã chuẩn bị xong trong trướng bông bên kia, mời nhị vị qua dùng!"

"...Đô úy đại nhân sao lại khách khí như thế?"

Một đại quan như thế, đối với mình lại dùng tư thế như đối với một bậc tiền bối, lập tức khiến y như có kim châm vào lưng, không thấy tự tại!

Khi chúng nhân cùng ngồi ăn sáng, Tinh Ngôn bỗng nhớ đến một chuyện, liền hỏi:

"Đô úy đại nhân, không biết mấy thương binh hôm qua, đã được chữa trị tốt chưa?"

"Nhờ phúc của Đường chủ, mấy vết thương đó đều đã được băng bó ổn thỏa. Còn hỏa độc của yêu nhân, cũng được Văn Nhân đạo cô thi thuật chữa trị, chỉ cần quay về nghỉ ngơi mấy ngày là ổn".

Trương Văn Nhân của Thiên Sư tông cũng nhẹ giọng nói:

"Kì thật cũng không phải pháp lực của Văn Nhân, là nhờ Hồng bối giải độc mà gia phụ tặng cho, mới có thể giải hỏa độc. Chỉ là hiệu năng Hồng bối có hạn, sau khi hấp thụ cho vài người trúng hỏa độc, hiện tại hỏa độc chứa đầy trong nó. Nếu muốn khôi phục hiệu dụng, phải mất hai, ba tháng, còn lúc này chỉ là một vật bình thường".

Nghe lời này của Trương Văn Nhân, Tinh Ngôn mới phát hiện ngọc bội hồng nhạt trên ngực nàng, hiện đã biến thành đỏ sẫm, hiển nhiên, đó là chứa đầy hỏa độc như lời nàng.

Thấy trạng sức giải độc đó, Tinh Ngôn đột nhiên máy động trong lòng, lên tiếng:

"Nói đến giải độc, ta có một món đồ do một người bạn tặng, cũng có khả năng giải độc. Không biết đồ ấy đại nhân có thể cho tiểu tử thử không?"

Trương đường chủ chủ động lên tiếng, Bảo Sở Hùng làm sao không đáp ứng. Tuy nghe y nói khiêm tốn, nhưng tất cả người trong trường, đều phảng phất nhìn thấy dáng vẻ sung sướng bình phục của binh sĩ trúng độc.

Nếu Tinh Ngôn biết được suy nghĩ của bọn họ lúc này, e rằng phải hết sức khản trương, bởi vì y đúng là chỉ định thử xem sao. Bất quá may mắn đó là, tình cảnh đương nhiên trong trường tượng của chúng nhân, thật đã biến thành sự thật.

Khối ngọc bội tinh nhuận trong tay Tinh Ngôn, chỉ cần đưa đến cách chỗ trúng hỏa độc nửa tấc, liền tự động phát ra hào quang trắng lóa. Sau đó, vô số tia hồng rất mảnh, nhanh chóng bị hấp thu vào trong khối ngọc.

Hơi lệch với trường tượng của chúng nhân đó là, sau khi cứu chữa qua mười mấy người, khối ngọc đó vẫn sáng rõ như thường, không có chút dị sắc nào. Hiện tại bọn người Bảo Sở Hùng đối với thủ đoạn thần kì của Tinh Ngôn, đã là thấy lạ mà không bắt ngờ, chỉ tán thưởng trong lòng:

"Quả nhiên là bảo bối của La Phù sơn, vô cùng thần diệu!"

Trong chúng nhân, chỉ có hai người có suy nghĩ khác:

Một người là Trương Văn Nhân. Nhìn thấy Tinh Ngôn lấy ngọc bội trên cổ xuống hấp thu hỏa độc cho quân binh, vị nữ đệ tử của Thiên Sư tông này, không biết thế nào lại thoáng qua nét hồng trên mặt. Chỉ bất quá chút ửng hồng này, dưới ánh sáng của khối ngọc, nhất thời chẳng có ai phát giác.

Người còn lại chính là chủ nhân của ngọc bội. Tuy thần sắc của y như thường, nhưng trong lòng đang vô cùng cảm khái:

"Không ngờ Cừ Doanh cô nương lại tặng cho ta bảo vật như thế!"

"Hà, tuy cơ hội gặp lại nàng không nhiều, nhưng lần tới nếu gặp được Linh Thành sư tổ, có thể nhờ ông chuyển lời cảm ơn của ta đến nàng".

Sau một vài hiệu lệnh, không lâu sau, quân binh trừ phi đã thu thập cò trống, cả đội lên đường về thành.

Cũng như lúc đến, vẫn là Quỳnh Dung ngồi trên lưng bạch mã, chỉ bất quá hiện tại thốt ngựa "Phi tuyết" mà Thái thú trịnh trọng đem tặng, chân bước khật khà khật khiêng. Đáng vẻ nó như thế, là do người trên lưng nó ban tặng. Tinh Ngôn thì nhất định từ chối hảo ý của Bảo đồ ý, một lòng làm mã phu cho Quỳnh Dung. Trên đường đi, cơ bản không có ai nói chuyện với Tinh Ngôn, chỉ có vị Thịnh Hoành Đường của Thiên Sư tông, trên đường có nói với y mấy câu.

Mấy lời Thịnh Hoành Đường nói, Tinh Ngôn lúc mới nghe, cảm thấy rất là đột ngột. Cái gì mà "Đại quang minh thuận", "Phi điều trăm", y đều chưa từng nghe qua. Lúc đầu nghe ông ta nói, Tinh Ngôn mơ hồ chẳng hiểu. Đến nói thêm một lúc, Tinh Ngôn mới dần dần minh bạch, thì ra "Húc nhật huyền hoa quyết" mà y sử dụng hôm qua, chính là bí kỹ "Đại quang minh thuận" của Thượng Thanh cung mà Thịnh Hoành Đường tán dương. Còn một phen bay lượn tấn công của Quỳnh Dung, thì chính là "Phi điều trăm" khiến ông ta tức lười khen ngợi không thôi.

Hiển nhiên, tiểu nha đầu Quỳnh Dung chưa từng học qua tuyệt học "Phi điều trăm", Tinh Ngôn hiểu rất rõ lai lịch của nó, thủ đoạn mà tiểu nha đầu lộ ra hôm qua, toàn bộ là nhờ vào tuệ phú trời cho. Bất quá cái tên "Phi điều trăm" nghe cũng rất thích hợp. Nghĩ kỹ một chút, liền phát giác thân hình múa kiếm của Quỳnh Dung, chính là thoát thai từ việc truy bắt lũ chim trên Thiên điều nhai hằng ngày.

Bất quá, "Đại quang minh thuận" mà Thịnh Hoành Đường nhắc đến, đúng là khiến Tinh Ngôn có thêm hiểu biết. Thì ra, theo vị đạo nhân trung niên này, "Đại quang minh thuận" chính là pháp thuật nổi tiếng của Thượng Thanh cung La Phù sơn, có thể dùng để ngăn chặn không ít pháp thuật công kích, còn có tác dụng hồi phục khí lực. Nghe nói, "Thanh Hà đạo nhân" liên tục đứng đầu bốn kỳ Gia Nguyên hội của đạo giáo, đã đạt đến đỉnh cao nhất của thuật này.

Nghe hồi lâu, Tinh Ngôn cuối cùng mới minh bạch, mấy chữ "Đại quang minh thuận", e rằng chính là cách xưng hô của phái khác đối với thuật "Húc diệu huyền hoa quyết". Nghe đến khả năng phục hồi khí lực, Tinh Ngôn chợt động lòng:

"Cuối cùng đã hiểu vì sao hôm qua khí lực lại khôi phục nhanh như thế!"

Trong lòng y vốn đang kì quái, đem qua một phen luyện thần hóa hư, nỗ lực khôi phục chút Thái hoa đạo lực, nhưng chỉ giúp tinh thần sáng khoái hơn, khí lực toàn thân vẫn không tốt. Hiện tại xem ra, nguyên nhân chính là ở đây. Nếu không phải cố kỵ việc tự nhiên phát xuất kim quang, Tinh Ngôn đã lập tức thử xem công hiệu của pháp quyết này, phải chăng đúng như lời của Thịnh Hoành Đường.

Không bao lâu sau cuộc nói chuyện với Tinh Ngôn, mấy người Thịnh Hoành Đường liền cáo từ Bảo đô úy. Tuy mọi người đều mời ở lại, nhưng mấy vị đệ tử Thiên Sư tông vẫn thông dong cáo từ lên đường. Xem ra, chắc nghĩ đến kẻ sách Lâm Húc đề ra suýt chút đã khiến quân binh lâm vào tuyệt cảnh, cảm thấy không bằng giữa đường cáo từ, tránh khỏi hồ thẹn khi gặp lại Thái thú. Tuy nói trải qua đồng sinh cộng tử, bọn Bảo Sở Hùng cũng chẳng để ý chuyện này, nhưng mấy người Thịnh Hoành Đường là loại nhân vật nào, tự biết không thể để mắt mặt trước người khác. Như vậy quyết tâm ra đi, cũng là chuyện thường.

Lúc chia tay, chúng nhân khó tránh khỏi quyến luyến, Tinh Ngôn cũng hẹn ngày gặp lại với mấy vị đạo hữu.

Các đệ tử Thiên Sư giáo, lúc đến chừng mười một, mười hai người, nhưng lúc này ra đi, chò còn lại sáu người. Dưới bầu trời mênh mông, thân ảnh của bọn họ dần dần mờ đi trong gió bụi, hiển hiện sự cô đơn tịch mịch vô cùng.

Đưa mắt tiễn bọn họ dần xa, trong lòng thiếu niên dâng lên cảm xúc bi thương. Vào thời khắc này, Tinh Ngôn đột nhiên cảm thấy rất nhớ sinh hoạt thanh đạm trên Thiên điều nhai.

Trở về Yết Dương, sau khi cùng Bảo Sở Hùng bẩm qua chiến sự trừ phi cho Thái thú, Tinh Ngôn liền lên tiếng cáo từ. Tuy Đoạn thái thú hết lòng lưu khách, nhưng lúc này Tinh Ngôn chỉ muốn trở về, lập tức khéo léo chối từ.

Thấy thái độ kiên quyết của y, Đoạn thái thú cũng không miễn cưỡng. Theo bẩm cáo vừa rồi của Bảo Sở Hùng, Đoạn Tuyên Hoài liền sai người mang đến một túi vàng, tặng cho y làm lộ phí. Một phen từ chối nhưng do người tặng quá có tâm ý, Tinh Ngôn đành phải thu nhận. Còn thốt tuần mã Phi tuyết, Thái thú đại nhân cũng cương quyết tặng cho y cỡi, nhưng khi nghe y nói trên La Phù sơn không tiện chăm sóc ngựa, đến Truỵen La huyện cũng phải bán thôi, Đoạn Tuyên Hoài cũng không miễn cưỡng y nữa. Chỉ là lão lại có ý không tặng ngựa thì tặng thêm tiền, lại cho người đem đến cho Tinh Ngôn một túi bạc.

Đến đây, một phen bốn ba gian khổ, cũng đã nhận được thù lao xứng đáng.

Tuy hiện tại các đệ tử Thiên Sư tông đã đi, nhưng Bảo Sở Hùng vẫn không quên ủy thác của bọn họ. Lúc Tinh Ngôn còn chưa động thân, Bảo đô úy đã vì những giáo dân Thiên Sư giáo trong tù mà lên tiếng cầu tình.

Chỉ bất quá, Đoạn thái thú vốn đang hết sức cao hứng, vừa nghe chuyện giáo dân Thiên Sư giáo, liền cau mặt nhíu mày, hứng trí tiêu tan. Cuối cùng may nhờ Tinh Ngôn xin cho mấy câu, Đoạn Tuyên Hoài mới miễn cưỡng đồng ý. Thấy Thái thú đáp ứng, Bảo Sở Hùng như trút được tâm sự. Hiện tại, vị Quận đô úy thoải mái tâm tình, lên tiếng:

"Đoạn đại nhân, hôm nay thuộc hạ quả thật rất phục người!"

"Sao?"

"Đại nhân nhìn người quả nhiên rất hay! Lần này trừ phi nếu không có Trương đường chủ tương trợ, Sở Hùng chỉ sợ sớm đã thành quỷ. Trước khi xuất chinh thấy đại nhân trọng đãi Trương đường chủ, vốn có chỗ không hiểu. Hiện tại xem lại, đúng là Sở Hùng ngu độn!"

"Khà, khà, khà!"

"Đây là lần đầu tiên Đô úy đại nhân tặng bóc lão phu! Kì thật Trương đường chủ thiếu niên anh tài, pháp lực vô biên, hạ quan nghe danh đã lâu!"

Nghe Bảo Sở Hùng chịu phục, Đoạn Tuyên Hoài vuốt râu cười khà khà, rõ ràng hết sức đắc ý. Đương nhiên đối với câu khách sáo sau cùng, Tinh Ngôn đúng là không gánh nổi.

Cáo biệt mấy người Thái thú, Đô úy, Tinh Ngôn và Quỳnh Dung cùng cưỡi con lừa gầy đó lên đường về nhà. Hiện tại trong lòng thiếu niên, chẳng còn tâm tư đâu mà nghĩ đến đao quang kiếm ảnh, đánh đấm tranh hùng. Trong lòng y, chỉ có nghĩ đến Thiên điều nhai yên bình thanh nhã.

Phía sau hai người, lá cờ Chu tước cắm nơi đóng quân của Nam Hải quận, đang đón gió bay phấp phật trên không trung Yết Dương...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.7 - Chương 116: Tàng Trân Hoài Bích, Vị Vắn Thị Duyên Thị Kiếp.

"Quái lạ! Con lừa này nghỉ ngơi mấy ngày rồi, sao lúc quay về thì biến thành kém thế này? Chẳng lẽ là không quen thủy thổ?"

Con lừa gầy dưới chân Tinh Ngôn, lúc đầu còn đi ổn, nhưng lúc này ra khỏi Yết Dương không lâu, thì đã khó nhọc lê bước, mồm thở khi khi. Nghe tiếng thở lừa nặng nề, trong lòng Tinh Ngôn không khỏi hết sức kì quái. Lại thêm mấy bước, y mới minh bạch nguyên nhân ở đâu:

"Thì ra, là túi vàng bạc này quá nặng!"

Nghĩ thông điểm này, Tinh Ngôn lập tức nhảy xuống lừa, con lừa lúc này chỉ còn chờ Quỳnh Dung và túi tiền, liền trở lại về bình thường.

Thấy ca ca đột nhiên nhảy xuống ngựa, Quỳnh Dung tự nhiên cảm thấy kì quái, không khỏi xuất ngôn hỏi. Sau khi biết nguyên do, nha đầu này liền hảo tâm kiến nghị, nói không bằng ném túi tiền đi để ca ca khỏi mệt. Tự nhên, lời đề nghị thành khẩn đó, lập tức bị Tinh Ngôn phủ quyết.

Bác đề nghị của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn nghĩ thầm:

"Xem ra, lần này hồi sơn, phải luyện "Luyện kiếm quyết" thật tốt. Nếu ta biết được "Ngự kiếm thuật", thì chẳng phải nhếch nhác như bây giờ. Ngày sau đi xa, cũng chẳng phải mua vật cưỡi. Nếu muốn quay về Nhiều Châu, cũng rất tiện lợi!"

Trong gió bụi mùa hè, một lừa, một túi tiền, hai người, lúc đi lúc nghỉ. mất nhiều hơn một ngày so với lúc đi, vào lúc giữa trưa mới đến Truyện La huyện thành dưới chân La Phù sơn.

Đến đây, Tinh Ngôn trước hết dắt lừa đến chợ lừa ngựa, sau một hồi chào giá thì bán được chút tiền. Sau đó lại đến cửa tiệm đao kiếm, trả tiền đôi đoản đao mà Quỳnh Dung còn nợ.

Đợi khi hai người đi xa, vị chủ quầy của tiệm đao kiếm, vẫn không ngừng xoa xoa mấy đồng tiền trong tay, nghĩ hoặc:

"Tiệm của ta trước giờ chưa từng cho ai nợ mà?"

Tạm không nhắc lão bán của tiệm đao kiếm ôn nghĩ hoặc đó, lại nói hai huynh muội chiến thắng trở về, thấy đã giữa trưa, bụng hơi đói, liền tìm một tiệm ăn bên đường, gọi hai bát mì sợi ăn trưa.

Ăn được hai đĩa, Tinh Ngôn bỗng nhớ đến hiện tại mình có rất nhiều tiền, liền lại kêu lão bán cho hai người thêm hai đĩa thịt trâu luộc. Trên đường cực khổ, hiện tại ăn ngon quả thật thống khoái!

Đợi Quỳnh Dung nuốt xong mì cuối cùng xong chùi mép, Tinh Ngôn kêu lão bán tính tiền, đứng dậy tiếp tục lên La Phù sơn phục mệnh. Trên đường, đôi Chu tước thần nhân mà Lê Dương Nha nói, cùng hai thanh đoản đao, được buộc lại một chỗ đeo sau lưng Quỳnh Dung. Tiểu nha đầu không biết mệt này, cứ nhảy nhót suốt đường đi, tiếng đình đang vang vang suốt dọc đường.

Trở lại La Phù sơn, Tinh Ngôn không về Thiên điều nhai Bảo Hà phong trước, mà đi thẳng đến Thượng Thanh cung trên Phi Vân đỉnh phục mệnh.

Đến cổng chính Thượng Thanh quan, còn chưa đợi y lên tiếng, tên đệ tử giữ cửa đã tươi cười, giành nói trước:

"Chúc mừng Đường chủ sư thúc chiến thắng trở về! Chương giáo sư tôn có dặn, nếu thấy sư thúc về đến, không cần thông báo, trực tiếp đến Trùng tâm đường ở nội điện gặp người".

Cảm ơn đệ tử giữ cửa, vị thiếu niên đã được thăng làm "Sư thúc", liền dắt nữ đệ tử của mình đi vào trong.

Tuy vì chuyện nhập môn của Quỳnh Dung mà đã đến Trùng tâm đường một lần, nhưng lúc đó tâm tình kích động, lại chẳng ghi nhớ đường đi. Do đó, lần này đến, hai người phải tìm một trận nháo nhào trong nội uyển thâm u mới nhìn thấy căn phòng treo tấm biển "Trùng tâm đường".

Vào trong đường, thì không chỉ thấy Linh Hư chương môn, cả Linh Đình tử, Thanh Minh đạo nhân cũng chờ ở trong. Thấy các tiền bối trong giáo, Tinh Ngôn vội bước nhanh tới, cung thân kính lễ:

"Trương Tinh Ngôn xin chào mấy vị sư tôn!"

Thấy ca ca tiến lên hành lễ, Quỳnh Dung cũng lên theo, bắt chúc khom người bái lễ. Chỉ bắt quá, người kính lễ hiển nhiên tâm không yên, đôi mắt to đen cứ đảo loạn liên tục, lần trước bị con hồ lớn thu hút sự chú ý, vẫn chưa kịp nhìn kỹ hết mọi thứ trong căn phòng này.

Thấy Tinh Ngôn cung kính, Linh Hư chương môn vuốt râu cười nói:

"Trương đường chủ hà tất đa lễ. Hai ngày trước Đoạn thái thú đã có phi cấp truyền thư đến, kể hết tình hình trừ phi, trong thư hết sức tán dương người. Xem ra, lần này Thượng Thanh cung ta đã phái đi đúng người".

Lúc Linh Hư tử nói lời này, hai người Linh Đình, Thanh Minh bên cạnh, gương mặt cùng đầy vẻ tán thưởng.

"Hà hà..."

Nghe chuông môn khen ngợi, Tinh Ngôn chỉ cười hà hà không thôi. Tuy trong lòng y không ngừng nhắc nhở bản thân phải dè dặt, khiêm tốn, nhưng niềm vui trong lòng không thể ức chế, toàn bộ đều bày ra trên mặt y.

Ngay khi Tứ Hải đường chủ cười hà hà, bỗng nghe Linh Hư chuông môn lại nói:

"Xem tình hình thuật trong thư của Thái thú, có lẽ ngươi đã luyện được 'Húc diệu huyền hoa quyết' của giáo ta?"

"Vâng! Không ngờ phương pháp phát quang này, lại có tác dụng như thế".

"Phương pháp phát quang? Khả khả!"

Nghe Tinh Ngôn nói như thế, mấy người Linh Hư đều cười lớn. Qua một hồi, Linh Hư từ mới nhận được cười nói với Tinh Ngôn:

"Ngươi có biết Húc diệu huyền hoa quyết, chính là pháp thuật nổi tiếng của Thượng Thanh cung không?"

"Ách? Pháp thuật nổi tiếng?...Cái này thì con không biết. Bất quá mấy ngày trước, khi công việc trừ phi đã xong, nghe đệ tử Thiên Sư tông là Thịnh Hoành Đường nói qua, nói con dùng là 'Đại quang minh thuận', có thể chống cự không ít pháp thuật, còn có thể hồi phục khí lực cho người thi thuật".

Vừa nói đến chỗ này, Thanh Minh đạo trưởng đứng bên cạnh liền tiếp lời:

"Không sai, 'Đại quang minh thuận' chính là cách gọi của phái khác đối với thuật này".

"Chỉ bất quá bọn họ cũng chỉ biết một mà không biết hai. Húc diệu liên hoa quyết này, chỉ là đệ nhất thuật trong nhất hệ tam thuật. Trong đó, có 'Phi nguyệt lưu quang trảm' uy lực cường đại, lúc thi triển như trắng bay chín tầng mây, thần quỷ khó chống. Tiền thêm một bậc nữa, chính là thần kỹ chí cao của Thượng Thanh La Phù chúng ta,"

"Thiên địa, vãng sinh, kiếp".

Lời vừa dứt, ba vị lão đạo đều hiện vẻ mơ màng trên mặt, phảng phất như năm chữ này có một ma lực thần kỳ nào đó, khiến bọn họ chìm vào một miền suy tưởng xa xăm.

Chịu ảnh hưởng của bầu không khí trang nghiêm đó, Tinh Ngôn ngay cả thờ ơ mạnh cũng không dám, chỉ đứng đó suy nghĩ về những lời của Thanh Minh đạo trưởng. Còn Quỳnh Dung lúc này, gương mặt đầy mê hoặc, chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Qua một lúc lâu, mới nghe Linh Hư chân nhân chậm chậm nói:

"Thiên địa vãng sinh kiếp, thuật này lấy kiếp làm tên, đủ biết uy lực vô cùng".

"Phi nguyệt lưu quang trảm, giáo ta không ít người luyện thành, mấy vị trưởng lão ở Quan thiên các thì không cần nói. Ngay cả bản đạo miễn cưỡng cũng có thể sử dụng. Chỉ bất quá tầng trên thì không thể so sánh với nhau. Trong lịch sử lâu đời của Thượng Thanh cung ta, cũng chỉ có vài người luyện thành. Sử tịch bốn giáo có ghi chép, sau khi tu thành thuật này, dễ dàng đi sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa, chính vì như thế, mới bị người tu đạo trong thiên hạ cho là thần kỹ".

"Theo thiên kiến của bản đạo, Thượng Thanh cung ta có thần kỹ này, có thể nói đứng đầu trong giới tu hành ở Trung hoa".

Nói đến chỗ này, vị Linh Hư tử đã tu luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, trên mặt cũng không khỏi hiện lên mấy phần kiêu ngạo. Còn Trương đường chủ của Tứ Hải đường đứng lắng nghe, thì cảm thấy như say như mê, không biết thân đang ở chỗ nào!

"Tuy nói 'Thiên địa vãng sinh kiếp' được xưng thần thuật, nhưng vẫn phải lấy Phi nguyệt lưu quang trảm làm tiền đề. Còn Phi nguyệt lưu quang trảm, lại phải lấy Húc diệu huyền hoa quyết làm cơ sở. Trương đường chủ đã tập được thuật này".

Nói nửa chừng, đưa mắt nhìn thiếu niên đang háo hức ngẩng mặt chờ nghe tiếp, Linh Hư tử lại tiếp tục:

"Ta đem Phi nguyệt lưu quang trảm truyền thụ cho ngươi, coi như là phần thưởng cho một phen lao khổ của ngươi".

Nói xong thì thấy Linh Hư tử trong ngực lấy ra một cuốn sách nhỏ, đưa cho thiếu niên đang phát ngẩn ra đó, dặn dò:

"Đây là chút tâm đắc luyện Phi nguyệt lưu quang trảm của bản đạo, hy vọng giúp ích được cho ngươi".

Gần như vô thức đưa tay tiếp lấy bí kíp đó, Tinh Ngôn ngớ ngẩn hỏi một câu:

"Vậy Thiên địa vãng sinh kiếp đâu?"

"...Khả khả, ngươi có hùng tâm rất tốt. Chỉ là thần kỳ này, kì thật không có pháp quyết".

Nói đến chỗ này, thấy thiếu niên càng ngờ ngác, Linh Hư mỉm cười, tiếp:

"Bất quá nếu nói nghiêm túc, cũng không quá khó. Theo bí lục trong giáo ghi chép, nếu muốn luyện thành thần kỹ này, cũng chỉ phải làm hai dạng chuyện:

đầu tiên phải tu luyện được thuật ghi chép ở cuốn sách trong tay ngươi, sau đó càng phải gắng sức hơn nữa, ngộ được thần thuật trong một cuốn thư sách gọi là,"

"Còn có một cuốn sách khác?"

"Đúng thế. Bất quá sách này ngươi cũng có, đó chính là 'Đạo đức kinh'".

"Đạo đức kinh?"

Nghe đến chỗ này, Tinh Ngôn đột nhiên có chút tỉnh ngộ, thần kỳ như thế, Linh Hư làm sao dễ dàng nói với mình. Hiện tại nói thế, chắc chỉ là lời nói đùa. Chỉ là, nhìn thần sắc ông ta, lại không giống như đang đùa giỡn với mình. Ngay khi y đang suy tới nghĩ lui, thì nghe Linh Hư nói tiếp:

"Không sai, chính là Đạo đức kinh. Ta không có nói đùa với ngươi".

Linh Hư phảng phất nhìn ra tâm tư của Tinh Ngôn. Chỉ nghe ông ta kiên nhẫn giải thích:

"Tuy cuốn giáo điển đạo gia đó tìm chỗ nào cũng thấy, nhưng lại là cuốn kinh điển bản nguyên nhất của đạo môn ta. Thần kỳ chí cao nằm trong một cuốn điển tịch bản nguyên, thật là rất khó tin. Bất quá, nếu có thể từ trong Đạo đức kinh ngộ ra thần kỳ đó, thì ngày phi thăng không xa, phải dùng đến thuật đó..."

Nói hết nội dung, Linh Hư có chút cảm khái.

"Lời của chương môn rất đúng, Tinh Ngôn hiểu rồi! Bất quá thuật này không phải là thứ đệ tử có thể mơ tưởng".

"À, cứ theo tự nhiên đi".

Thấy Tinh Ngôn có ý chán nản, Linh Đình từ lên tiếng khích lệ:

"Trương đường chủ chớ nhụt chí. Thuật Phi nguyệt lưu quang trăm này, đã là tuyệt kỹ của bốn môn, người luyện được cũng không nhiều. Hôm nay chương giáo sư huynh đã tặng sách cho ngươi, sau khi về phải gia công luyện tập, không được phụ ý tài bồi của sư huynh".

"Vâng, Tinh Ngôn xin ghi nhớ lời dạy!".

"Linh Đình sư bá nói đúng. Bất quá tu tập thuật này cũng cần lấy Ngự kiếm quyết làm cơ bản, Tinh Ngôn ngươi cần phải chuyên cần luyện tập".

"Thanh Minh đạo trưởng cứ yên tâm, Ngự kiếm quyết tôi tự sẽ chuyên cần luyện tập. Đúng rồi, mấy ngày trong chiến dịch trừ phi, tôi hình như cảm thấy có chút tiến triển, dần có thể sinh cảm ứng với kiếm".

"Hả?"

Lần này cả ba người nhất tề kinh ngạc.

"Ngươi luyện linh khí cho kiếm nhanh như thế?"

"Vâng. Thanh kiếm này của tôi khả năng có chút đặc biệt".

"Hả? Có thể cho ta mượn thanh kiếm của ngươi xem không?"

"Đương nhiên, Thanh Minh sư bá cứ thoải mái xem".

Tuy thanh kiếm này cổ linh tinh quái, nhưng thấy mấy vị tiền bối có lòng yêu mến mình như thế, Tinh Ngôn tự nhiên cũng không tìm cách thoái thác, nhanh chóng đưa thanh kiếm cổ quái cho Thanh Minh.

Kì thật trong lòng y lúc này, cũng hết sức mong muốn hiểu thanh quái kiếm này rốt cuộc là chuyện thế nào.

Sau khi nhận thanh kiếm, Thanh Minh vuốt thân kiếm, tròng mắt im lặng.

Ngay khi Tinh Ngôn khấn trương thì bỗng thấy gương mặt Thanh Minh đạo trưởng vốn nghiêm trang, đột nhiên hiện lên vẻ tươi cười xán lạn. Thấy thần thái vui vẻ của lão, thiếu niên cũng lập tức trút được gánh nặng trong lòng.

"Kì diệu! Linh khí kiếm này, như trời như trăng. Hòa cùng tâm như gió xuân thổi qua cây cỏ, đúng là một thanh kiếm thiện khó kiếm!"

"Tinh Ngôn, kiếm này ngươi tìm được từ đâu..."

Lời còn chưa dứt, bỗng thấy gương mặt tươi vui của Thanh Minh, đột nhiên biến sắc, da mặt trắng nhợt, nhãn thần cứng đờ, như thấy ma quỷ. Hai bên tóc mai, mồ hôi lớn như hạt đậu túa ra!

"A!"

Tựa hồ như phí một lực lớn, Thanh Minh mới cố sức ném được thanh kiếm trong tay ra, đứng tại chỗ há miệng ho khục khặc. Thấy Thanh Minh biến thành như thế, Tinh Ngôn lập tức trong lòng thầm kêu khổ:

"Thôi rồi! Nhất định là thanh quái kiếm này chơi người ta rồi".

"Chuyện gì thế?"

Hai người Linh Hư, Linh Đình thấy dị trạng của Thanh Minh, vội lên tiếng hỏi.

"Khắc khắc... Vừa tán dương thanh kiếm này, thì đột nhiên cảm thấy có một cỗ khí băng hàn âm lãnh như thủy triều dâng lên... Theo cách thể hiện vậy, đây lại là một thanh tà kiếm..."

"Thanh Minh đạo trưởng chớ kì quái, kì thật tiểu tử lỗ mãng chưa nói kỹ".

"Sao?"

Nghe Tinh Ngôn nói kì quái như thế, Thanh Minh ngừng ho, đưa mắt nhìn Tinh Ngôn, đợi nghe ý nói tiếp. Lúc này, phát hiện y đã lượm thanh kiếm bị ném xuống đất khi nãy lên, đang cầm nó trong tay.

"A...kì thật thanh quái kiếm này rất khoái che mắt người, bình thường lúc chơi đùa vẫn hay lừa gạt tôi. Chỉ là không ngờ hôm nay lại...Xem ra, sau khi quay về tôi phải dạy bảo nó cho tốt mới được".

"Thì ra như thế. Vậy kiếm này người từ đâu có?"

"Nó là năm ngoái tôi nhặt được trên Mã Đề sơn. Nghe nơi thiên sanh phúc địa như thế, chắc không thể có một thanh kiếm hung tà được".

Lòng hơi lo lắng, sợ thanh kiếm bị thu, Tinh Ngôn mau miệng lập tức đối đáp hợp lý.

"A, lời này có lý".

Nghe Tinh Ngôn nói như vậy, bọn người Thanh Minh nhất thời đều dẹp đi nghi ngờ trong lòng không truy cứu nữa. Chỉ nghe thủ tọa Sùng Đức điện Linh Đình từ nghiêm túc nói:

"Ngày trước nghe Linh Thành sư đệ nói Trương đường chủ đạo duyên đủ đầy, phúc phận thâm hậu, có lẽ do thế mới có thể trấn được kiếm này. Chỉ bất quá ngày sau phải dày công nghiên cứu điển tịch đạo gia, tận dụng hết khả năng của mình".

"Đa tạ đã dạy bảo!"

Thấy trường phong ba này thuận lợi trôi qua, Tinh Ngôn tự nhiên lấy lại được tài ăn nói như thường. Y nghĩ, bản thân đã có lòng trừ tà diệt ác thì lợi khí gì cũng có thể điều khiển được.

Nghĩ đến đây, y đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền bẩm với Linh Hư:

"Lần này xuống núi trừ phi, tôi vô ý đoạt được một bảo vật mà đệ nhất đại phái ở Miêu Cương là Chúc Dung môn tìm được, e rằng..."

Tinh Ngôn đem chuyện bọn Lê Dương Nha ra kể sơ qua một lượt. Đương nhiên, ngoài kể chuyện mâu thuẫn với bọn Lê Dương Nha, cũng nhắc đến Chu tước thần nhận là do Quỳnh Dung đoạt được, hơn nữa chừng môn Chúc Dung phái là Lê Dương Nha, thấy thần vật đã nhận chủ, mới cam tâm bỏ đi.

Nói xong, y tháo đôi Chu tước thần nhận sau lưng Quỳnh Dung ra, đưa cho Linh Hư xem.

Vừa thấy đôi nhận này, mấy người Linh Hư, Linh Đình đều có chút kinh dị. Cùng nhau quan sát một hồi, Linh Hư lên tiếng nói:

"Đúng là vô tâm cảm liễu liễu thành rừng. Lần này người hạ sơn lại vì bốn giáo lập được công lao. Đôi Chu tước thần nhận này, chính là bảo vật trấn quốc của Nam Việt quốc ngày xưa, năm xưa không biết có bao nhiêu người thèm muốn, Nam Việt quốc bị diệt quốc cũng có liên quan đến vật này, không ngờ hôm nay lại bị các người thu được!"

"A...Cũng là may mắn. Bất quá do đó mà đắc tội với Chúc Dung môn, liệu không phải có chút..."

Do thấy thần sắc cẩn thận của Linh Hư chừng môn đối với phái khác, trong lòng Tinh Ngôn có chút kinh sợ. Tạm bỏ qua chuyện Lê Dương Nha có thật không ghi nhớ cừu hận hay không, chuyện này vô luận thế nào cũng phải bẩm báo với Linh Hư chừng môn.

Thấy Tinh Ngôn lo sợ, Linh Hư bật cười hà hà, cao giọng nói:

"Tinh Ngôn người quá lo rồi. Nếu ta không gây hấn với người thì thôi, có ai dám chọc vào Thượng Thanh cung ta chứ? Dưới tình thế đó, tự nhiên không thể đem thần nhận trả lại, bằng không há không phải rước lo vào người? Xử trí của người như thế rất đúng. Huống chi..."

Nói đến chỗ này, Linh Hư quay qua Linh Đình, nháy mắt làm hiệu. Linh Đình là sư huynh đệ bao nhiêu năm với lão, thấy bộ dạng của Linh Hư, tự nhiên hiểu ý, lập tức cười tiếp lời:

"Huống chi thần nhận này là bị người đoạt được, Thượng Thanh cung ta càng không phải sợ. Bằng không, đúng là có chút phiền phức, khả khả!"

Cười xong, Linh Đình lại có chút hậm hực:

"Tình Ngôn người xem, chương môn sư tôn người cứ như thế, cái gì đằng hoàng thì lão nhận làm, cái gì trí trá thì cứ bắt ta thay lão mà nói!"

"Khà...người còn oán thán! Đây là năm xưa lúc ta nhận chức chương môn, đã giao hẹn với mấy huynh đệ các người. Bằng không, ta há có tâm tình mà làm chương môn, để thời gian rảnh đọc vài quyển sách còn hơn".

Thấy hai vị tôn trưởng Thượng Thanh cung cười giòn, thiếu niên há hốc mồm miệng. Xem ra, tính cách du hí phong trần của Thanh Hà lão đạo, e rằng cũng không phải không có duyên cớ.

"Vậy đôi thần nhận này, có phải nộp hay không?"

Tình Ngôn cẩn thận hỏi câu này. Lúc nói, vị tiểu nữ oa ở bên cạnh y này giờ không quan tâm đến câu chuyện, lập tức hết sức cảnh giác. Nếu không phải sợ làm loạn ca ca, nó đã làm loạn lên, nhất định không chịu nộp!

"Hà hà, quân tử không đoạt cái người thích, thần nhận này đã nhận ai?"

"Quỳnh Dung!"

"A, thần nhận đã nhận Quỳnh Dung làm chủ, mấy lão già chúng ta làm sao có thể giành vật của hậu bối chứ?"

Vừa nghe lời này, hai huynh muội đều thở phào nhẹ nhõm.

"Này này này, cô nhóc kia, con có biết bảo vật này có thể biến hóa không?"

"Sao? Nó cũng có thể biến hóa sao?"

"Đúng thế! Tiểu cô nương nhìn rõ nha".

Nói xong, thì thấy Linh Hư từ lẩm nhẩm trong miệng, sau đó trong lòng bàn tay phải phóng ra một đạo bạch quang, chụp lấy đôi bảo nhân đỏ tươi đang lắc lư đó. Ngoài ý liệu của mọi người, khi bạch quang trong tay Linh Hư tiêu thất đã lâu, đôi thần nhận đó cũng chẳng có biến hóa gì!

"Lão già già, ông không gạt tiểu hài đó chứ?"

Tiểu Quỳnh Dung mặt đầy hoài nghi.

Nghe lời nói hoài nghi của cô nhóc, vị đạo giáo chân nhân danh chấn thiên hạ đó, trên mặt hơi hồng lên.

Đương nhiên, đã trải qua nhiều chuyện lớn, một chuyện còn con thế này há có thể làm khó lão. Chỉ thấy Linh Hư định thần, nhìn đôi thần nhận đó, hét lớn:

"Thiên niên thần vật, lẫn lộn bụi trần, quên bỏ lại diện mục rồi sao?"

Nói xong, trong tay lại bắn ra một đạo bạch quang, lần này đôi thần nhận trong tay trái của lão lập tức có hưởng ứng. Chỉ thấy trong ánh bạch quang tinh khiết, bảo nhận vốn đỏ hồng rực rỡ, dần co thành hai con chim xinh đẹp, bay đến tiểu thiếu nữ, lượn vòng quanh người nó.

Đôi bạch quang, hồng quang tiêu thất, Tình Ngôn thấy đôi binh nhận vốn dài ba tấc, đã biến thành hai cây châm cài tóc hình chim, phân ra cài vào hai bên mái tóc Quỳnh Dung.

"Ca ca, nhìn đẹp không?"

Quỳnh Dung ngẩng đầu lên nhìn về phía ca ca. Tiểu oa nhi này hình như biết đã phát sinh chuyện gì.

"Rất đẹp".

"So với Tuyệt Nghi tỷ tỷ sao?"

"...Đẹp ngang nhau!"

"Thật chứ? Quỳnh Dung còn cho rằng mình không đẹp bằng Tuyệt Nghi tỷ tỷ chứ!"

"Cảm tạ chương môn gia gia, thì ra ông không có gạt con!"

"Dĩ nhiên là thế!"

Được tiểu nha đầu tín nhiệm, vị Thượng Thanh đạo tôn thờ nhẹ một hơi, như đã trút được gánh nặng.

"Đúng rồi, có thể dạy cho con cách biến hóa này không?"

"Đương nhiên là phải dạy cho con rồi".

Sau đó, Linh Hư đem pháp môn này giảng giải cho Quỳnh Dung. Tinh Ngôn ở bên nghe được, ngẫm một chút, liền minh bạch khổ tâm của Linh Hư:

Cái gọi là "Rượu ngon làm người đỏ mặt, bảo vật làm người động tâm", Chu tước thần nhận quang hoa rực rỡ, quả thật quá gọi lòng tham con người. Chỉ có che giấu bốn lại diện mục, mới không khiến người ta phát hiện. Chỉ bất quá, nghe trong lời của Linh Hư, tựa hồ cũng chỉ có thần khí thể này mới có thể tự nhiên biến hóa.

Minh bạch ý tứ của chương môn, thiếu niên bắt đầu tự chủ nghĩ đến thanh kiếm sau lưng mình. Lập tức y cảm khái trong lòng:

"Thanh kiếm của ta thì chẳng phải nhọc công. Nếu coi nó là thần khí, cũng chẳng cần phải phí lực che giấu nó".

Thấy mọi chuyện đã xong, Tinh Ngôn lập tức cáo từ. Linh Đình hình như còn có lời muốn nói, nhưng bị Linh Hư ngăn lại:

"Trương đường chủ trên đường mệt nhọc, chuyện gì cứ để ngày mai nói tiếp".

"Trưa mai Tinh Ngôn ngời đến đây lần nữa, có chuyện cần nói cho ngời rõ".

Tinh Ngôn đáp lời rồi dẫn Quỳnh Dung ra về. Cái túi tiền do Thái thú thưởng được để Tứ Hải đường chi tiêu, Tinh Ngôn tâm tình vui vẻ, nhất thời cũng chẳng nghĩ đến chuyện gì khác.

Qua không bao lâu, hai người đã đạp chân trên đường dẫn lên Thiên điều nhai. Bước đi trên sơn đạo quen thuộc, Tinh Ngôn có cảm giác lâu ngày không gặp, giống như mỗi lần y từ Nhiều Châu thành quay trở về Mã Đề sơn vậy.

"Tuyệt Nghi hiện tại đang làm gì chứ? Liệu có biết tin chúng ta hôm nay trở về từ Phi Vân đình không? Nói không chừng đang làm món ngon đợi ta và Quỳnh Dung!"

Ngay khi hai người theo con đường quanh co, đi nhanh về Tứ Hải đường trên Thiên điều nhai, thì nghe xa xa có tiếng huyền não theo gió truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 117: Hoa Khai Khoảng Khắc, Trù Trưởng Sát Na Phương Hoa.

Mộng trung hồn tự đoạn, tình hậu lệ chân lưu.

Dật Danh.

Nghe từ xa phía Thiên điều nhai truyền lại tiếng huyền não, trong lòng Tinh Ngôn thấy hơi kì quái:

"Ủy? Khẩu cô nương bình thường đâu có thích giao tiếp với người khác, lúc này trên Thiên điều nhai sao lại huyền não như thế?"

Bất quá, vui vẻ nhiệt náo luôn là sự ưa chuộng của y. Nghe phen động tĩnh này, Tinh Ngôn lập tức gia tăng cước bộ, đi thẳng về Thiên điều nhai.

Đợi đến gần Thiên điều nhai, Tinh Ngôn mới cảm thấy có chút không đúng. Thính lực của y rất tốt, lúc này đã nghe rõ, tiếng người ồn ào trên nhai, luôn mồm liếng thoáng cái gì "Yêu quái", "Họa hại", "Chứa chấp"...Nghe mấy từ hiểm ác đó, Tinh Ngôn càng gấp gấp, đi như bay lên Thiên điều nhai.

Ngay khi bước chân đặt lên vuông đá đã xa cách lâu ngày, thì nghe người đó nói:

"...Chỉ bằng nàng theo ta, chuyện trước đây coi như xóa bỏ toàn bộ!"

"A! Thì ra là Triệu huynh".

Lúc này y mới phát hiện ra người nói chuyện, chính là gã đệ tử Sùng Đức điện Triệu Vô Trần đã từng gặp trên đường cùng với Hoa phiêu Trần.

"Triệu huynh có phải đến tìm ta để tra vấn thuật sáo hay không?"

Triệu Vô Trần đang nói hăng say, lúc này mới phát giác hai người Tinh Ngôn về đến. Nghe câu hỏi, quay người lại nhìn, thì thấy Tinh Ngôn mỉm cười đứng đằng sau gã.

Vừa thấy Tinh Ngôn, Triệu Vô Trần bỗng giật nảy mình. Hơi trấn định tâm thần, có chút ấp úng đáp:

"Kì thật, cũng không phải chuyện đó..."

"Khắc khắc, cũng chỉ là đến thăm bình thường".

"Hả? Vậy vì sao vừa rồi nghe Triệu huynh nhắc đến 'Yêu quái', 'Chứa chấp'?"

"Vậy sao? Khắc khắc..."

"Ách? Sao không thấy Tuyết Nghi ra đón ta?"

Mặc kệ Triệu Vô Trần lúng túng, Tinh Ngôn lúc này mới phát giác, vào lúc giữa hạ nóng bức, Tứ Hải đường của y lại đang đóng kín cửa.

"Khẩu cô nương, ta và Quỳnh Dung trừ phi về rồi!"

"Khẩu cô nương, cô có ở trong không?"

Kêu mấy tiếng không thấy hồi đáp. Lúc này Tinh Ngôn mới cảm thấy có chút không đúng, liền quay người hỏi Triệu Vô Trần:

"Vô Trần huynh, huynh vừa rồi nói chuyện với ai? Huynh có biết Khẩu Tuyết Nghi có ở trong hay không?"

Ngay khi Triệu Vô Trần nhép nhép miệng, không biết đáp lời thế nào, hai người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung bỗng nghe trong thạch ốc vốn im lìm, bất chợt có tiếng khóc vang lên. Nghe tiếng khóc nức nở, có lẽ người trong phòng đã chịu ảm ức lâu ngày.

Tuy tiếng khóc trong phòng truyền ra không lớn, nhưng Tinh Ngôn nghe rất rõ. Lại nhớ đến trận huyền nháo vừa nghe, vị thiếu niên đang chăm chú nhìn vào thạch ốc, bỗng quay ngoắt người, hai mắt sáng rực chiếu đến Triệu Vô Trần, lạnh lùng hỏi:

"Thình giảo Triệu huynh, chuyện này huynh giải thích thế nào?"

"Chuyện này, Trương huynh hiểu lắm rồi. Kì thật cũng không có gì, chỉ là..."

Đang nói đến chỗ này, tiếng nức nở trong phòng chợt òa lên. Triệu Vô Trần đang nhép miệng ấp úng, như bị kim đâm một cái, trong lòng thấy kì lạ:

"Úy? Kì quái! Ta vốn ngay thẳng, sao lại bị người này áp bức đến lúng túng như thế, giống như ta thật đã làm chuyện gì sai vậy!"

Lập tức, Tinh Ngôn liền thấy Triệu Vô Trần đang lúng ta lúng túng, bỗng ngẩng cao đầu, nhướn mày nhìn vào y, kiêu ngạo nói:

"Chuyện này? Chuyện này còn phải hỏi bản thân Đường chủ!"

"Hỏi ta? Triệu huynh nói rõ hơn xem".

Trương đường chủ mơ hồ chẳng hiểu.

"Hừ! Chớ có giả vờ. Ta đến hỏi đạo huynh, thân làm Đường chủ của một đường trong Thượng Thanh cung, Trương đạo huynh vì sao lại thu nhận lung tung, bao che yêu vật?"

"Thu nhận lung tung? Bao che yêu vật?"

"Không sai!"

Triệu Vô Trần đáp một câu như chém đinh chặt sắt, tiếp lại cười lạnh nói:

"Bội phục bội phục! Trương đường chủ quả nhiên không phải người thường. Bị ta nói đúng tâm sự, hiện không còn biết nói gì, chỉ giả vờ úy khuất của người không biết chuyện".

Thiếu niên đang thấy mơ hồ, nghe gã nói châm chích như thế, liền có chút không vui hỏi:

"Vô Trần huynh, lời này của huynh căn cứ từ đâu? Chuyện này ta thật không biết, tuyệt không phải Trương Tinh Ngôn ta cố giả vờ mơ hồ".

Ngừng một chốc, Tinh Ngôn lại thành khẩn nói tiếp:

"Lần trước ta vừa thấy phong thái của Triệu huynh, hết sức ngưỡng mộ, lòng đã có ý kết giao. Hôm nay Triệu huynh nói như thế, thật là khiến ta đau lòng".

"Hừ hừ, ai biết chứ".

Triệu Vô Trần cười khẩy, nói:

"Đương nhiên, bốn đạo cũng không rảnh so đo với ngươi. Hôm nay đã đụng ngươi ở đây, chi bằng cứ nói cho thỏa đáng".

"Nói cho thỏa đáng!"

"Đứng! Ta không ngại nói thẳng. Kì thật, ta tuyệt không có lòng tò mò mà truy cứu, Trương đường chủ thu nạp một vu vật xinh đẹp như thế vào đường, rốt cuộc là có dụng ý gì. Chi bất quá, hiện tại đã để ta khám phá, Trương đường chủ nếu chịu bỏ cái mình thích, nhường Tuyết Nghi cô nương cho ta, đương nhiên,"

Triệu Vô Trần đang hùng dũng nói, đưa mắt nhìn thiếu niên trước mặt, chêm thêm một câu:

"Nếu như Đường chủ không bỏ được, Tuyết Nghi vẫn ở lại nơi này. Bất quá, thỏa thuận thế này, nếu như ta gọi nàng, thì muốn gọi lúc nào thì gọi".

Nói đến chỗ này, trên mặt Triệu Vô Trần hiện ra mấy phần thần sắc cổ quái. Thần sắc này, có pha chút ám muội, có pha chút ti tiện, Tinh Ngôn cảm thấy rất quen thuộc. Thần sắc này đã thấy ở đâu đây?

A, thì ra thần sắc này, khi xưa ở Hoa Nguyệt lâu vẫn thường thấy.

"Thì ra Triệu huynh ám chỉ chuyện này".

Tinh Ngôn nhất thời vẫn không có phản ứng gì:

"Chuyện này ta cũng nghĩ qua. Kì thật giao tiếp của Tuyết Nghi vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ. Ta nghĩ, nếu cô ấy tìm được một ý trung nhân, nói không chừng có thể giúp cô ấy vui vẻ. Lần trước thấy qua phong thái của Triệu huynh, ta cũng không phải chưa từng suy nghĩ như thế".

Thấy y nói năng hạ giọng, Triệu Vô Trần nghe hết sức thoải mái. Chỉ là nghe đến chỗ này thì thấy Trương đường chủ bỗng im lặng. Sau đó, giống như nghĩ đến gì khác, ngữ điệu chợt chuyển sang trầm trọng:

"Triệu huynh, có lẽ ta có chỗ không hiểu, không biết có thể thật tình cho biết hay không?"

"Đương nhiên có thể. Ngươi nói đi".

Thấy Tứ Hải đường chủ dịu giọng, Triệu Vô Trần chính là tâm tình rất tốt.

"Huynh khi nãy nói 'Yêu quái', 'Yêu vật', rốt cuộc là chỉ thứ gì?"

"Khà! Trương đường chủ cứ chọc cười ta. Nếu không phải ngươi đã biết rõ trong lòng, làm sao có thể chịu bỏ cái mình thích, nhường cho ta chứ? Yêu vật không phải ở đó,"

Nói đến chỗ này, Triệu Vô Trần đưa tay chỉ vào thạch ốc Tứ Hải đường"

"Yêu quái không phải ở đó sao?"

"Phi..."

"Thì ra như thế".

"Ách?"

Thấy sau khi mình đã chỉ, thần sắc của Trương đường chủ lại đột nhiên biến thành hết sức thoải mái, Triệu Vô Trần có chút nghi hoặc. Trong lúc mơ hồ, chỉ nghe Tinh Ngôn nhẹ nhàng nói:

"Huynh là nói Tuyết Nghi? Cái này không thể. Nhất định là Vô Trần huynh hiểu lầm rồi. Khẩu cô nương là nữ tử nông gia ta tình cờ cứu được dưới núi, tuyệt không thể là yêu quái gì hết!"

Nói ra, cũng là Tinh Ngôn hiện có tật giật mình, bằng không nếu chiếu theo sự nhanh nhạy bình thường của y, làm gì mãi đến lúc này mới hiểu Triệu Vô Trần ám chỉ "Yêu vật" là ai.

Lúc y đang rất thoải mái, lại nghe Triệu Vô Trần hỏ hỏ nói:

"Trương Tinh Ngôn, không ngờ người đến lúc này còn dám giả bộ ngớ ngẩn!"

"Hừ! Cũng chẳng trách, nữ yêu tinh nhà lệ thoát tục như thế, một nam tử huyết khí phượng cương làm sao cam lòng buông bỏ được".

"Chỉ bất quá, cam lòng hay không cam lòng, hôm nay cũng không thể do người. Thân phận yêu quái của Khấu Tuyết Nghi đã vô cùng xác thực, cho dù người có lòng che chở nàng ta, cũng không thể được".

"Sao? Nói rõ ra xem?"

Nghe gã nói có vẻ mới mẻ, Tinh Ngôn lấy làm hứng thú. Còn tiểu Quỳnh Dung ở bên cạnh y, nghe hai người lớn tranh chấp, lời nói nhắc đến "Yêu quái, yêu quái", tiểu nữ oa này đã mất đi sự hoạt bát vốn có, gương mặt ảm đạm nép vào ca ca, không dám chen vào lời nào.

Lại nói tên Triệu Vô Trần đó, thấy biểu hiện của Tinh Ngôn vẫn như chẳng có chuyện gì, thì tức muốn xị khói. Chỉ nghe gã quát lên:

"Người chớ giả vờ. Lần trước ta đến Thiên điều nhai, Khấu Tuyết Nghi đã thi triển yêu thuật đã thương ta!"

"Hả?"

"Không phải vậy!"

Đang khi Tinh Ngôn định truy vấn, thì thấy một người từ trong nhà chạy ra, ngữ điệu bi thiết:

"Từ sau khi Đường chủ rời núi, Triệu đạo gia này đã mấy lần đến Thiên điều nhai. Lúc đầu còn theo lễ số, về sau lại nói năng cộc nhễ, động tay động chân, muốn... muốn trêu chọc nô gia".

Người nước mắt lưng tròng này, chính là Khấu Tuyết Nghi này giờ vẫn cố thủ trong nhà.

"Đừng nói bừa! Ta chỉ là biểu lộ tình cảm ngưỡng mộ mà thôi, sao có thể nói quá lên là chọc ghẹo được!"

"Tuyết Nghi cô cứ nói tiếp đi".

Tinh Ngôn mặc kệ Triệu Vô Trần kêu oan, chỉ kêu Tuyết Nghi tiếp tục nói cho y nghe.

"Triệu đạo gia mấy lần chọc ghẹo, đều bị ti nữ dùng lời nói khéo từ chối...nói khi Đường chủ trở về, mọi người khó nhìn mặt nhau...Vốn đã cho rằng Triệu đạo gia cũng là người biết lý, tôi chỉ cần đóng cửa thì cũng không đến quấy rầy nữa..."

Nghe giọng nói nức nở nghẹn ngào, thần sắc trên mặt Tinh Ngôn dần biến thành nghiêm trọng. Chỉ nghe Khấu Tuyết Nghi vừa khóc vừa nói:

"Nhưng không ngờ, vào buổi tối mừng bảy tháng bảy năm ngày trước, gã lại đến đây, nói mấy lời rất khó nghe...Nô gia vội đóng cửa lại, nhưng nào biết gã lại phá cửa mà vào, muốn dùng sức mạnh ép buộc nô gia, còn nói..."

Không biết vì sao, lúc nói đến chỗ này, Khấu Tuyết Nghi không nói tiếp đoạn sau, chỉ đứng đó khóc lóc bi thiết.

"Triệu Vô Trần, có thật như lời của Khấu cô nương?"

Nghe một phen thuật chuyện của Tuyết Nghi, Tinh Ngôn rất tức giận. Lúc quay sang chất vấn Triệu Vô Trần, thần sắc trên mặt đã có ý không lành.

"Khà khà! Hai vị một xướng một họa, diễn kịch rất hay!"

"Không sai! Nàng ta nói một điểm cũng không sai. Chỉ bất quá đó cũng chỉ là lòng ái mộ hơi quá của ta mà thôi, chẳng có gì khó chịu. Mọi người đã lộ mặt thật, ta cũng chẳng ngại nói thẳng".

Vị Triệu Vô Trần cứ chỉ luôn nho nhả, lúc này lại lộ ra thần sắc hung ác:

"Vốn ta còn có chút hồ thẹn, bất quá, khi nữ tử lai lịch bất minh này dùng yêu pháp đã thương ta, ta liền chẳng thấy hồ thẹn gì nữa. Đêm đó, tiện nhân này nhân lúc ta nhất thời sơ sẩy, trên mặt đất mọc lên rất nhiều dây tử la hình thú kì quái, thỉnh linh trói chặt ta".

Nói đến chỗ này, mặt Triệu Vô Trần ửng đỏ, thét hỏi:

"Trương đường chủ! Lai lịch của người trong đường người, không cần người nói, ta đã thăm dò kỹ càng. Một nữ tử dân gia lai lịch bình phàm, lại có thể sử dụng pháp thuật sao? Nhìn hình dáng kì quái của mấy dây leo đó, không cần nghĩ nhiều cũng biết là thuật triệu hoán cây cỏ trong núi của yêu tinh".

"Kì thật Trương Tinh Ngôn người hà tất bức ta nói ra? Nhìn phen xướng họa vừa rồi của hai người, chắc sớm đã hiểu rõ trong lòng? Hừ, chứa chấp một yêu tinh, còn chẳng phải để chơi đùa sao? Người hà tất giả bộ hồ đồ với ta. Nói thẳng ra, Trương đường chủ chẳng phải xuất thân từ kĩ lâu sao? Từ vị ở chốn đó, người chắc phải rành hơn ta!"

"..."

Thiếu niên nhất thời im lặng.

Lúc này, cũng chỉ có Quỳnh Dung nép sau ca ca mới thấy rõ, Đường chủ ca ca của nó, y phục hiện không gió mà động, hơn nữa càng lúc càng rung động mạnh.

Lời của Triệu Vô Trần vừa rồi tuy ác độc, nhưng tiểu Quỳnh Dung làm sao có thể hiểu được ngụ ý trong đó. Mất thấy dị trạng của ca ca, đang lúc lòng thấy rất kì quái, thì phát hiện sự rung động quái lạ của Đường chủ ca ca đã ngừng lại.

"Triệu Vô Trần, ngươi một tiếng yêu vật, hai tiếng yêu vật, là chỉ vì bản thân bị người ta trói như khúc bánh tét thôi".

"Ngươi..."

Câu nói bình tĩnh đó của thiếu niên, lại khiến Triệu Vô Trần há miệng đờ lưỡi, nhất thời không nói thành tiếng.

Hiện tại vị đệ tử danh môn, ngoại hình nho nhã, cử chỉ phong lưu Triệu Vô Trần, ở trong mắt Tinh Ngôn, chẳng khác gì một tên khốn kiếp đáng ghét.

"Ngươi, ngươi muốn chối đây, một lòng che chở cho yêu vật này?"

Triệu Vô Trần cũng chẳng phải tay vừa, sau một lúc đã lấy lại bản lĩnh, lên tiếng vặn lại.

"Triệu Vô Trần ngươi làm rồi. Ta một lòng che chở là thật, chỉ bất quá, lại không phải là che chở cho yêu vật gì".

Lời này vừa xuất, ngay cả vị Khấu Tuyết Nghi ở bên, trên gương mặt trắng bệch, cũng xuất hiện chút thần sắc kinh dị. Trong lúc hoảng hốt, chỉ nghe Đường chủ của mình lớn giọng nói:

"Trương Tinh Ngôn ta, có thể được sư gia Linh Thành tử của ngươi trịnh trọng mời gia nhập Thượng Thanh cung, đảm đương chức Đường chủ Tứ Hải đường, thủ đoạn há để cho dạng người như ngươi biết được!"

"Dây tử la trói người chỉ là trò chơi vật mà thôi. Ta lúc thường rảnh rỗi, tùy tiện dạy cho cô ấy đấy".

"Trương Tinh Ngôn! Ngươi, ngươi nghĩ chỉ bằng vào mấy lời này mà định bịt miệng ta sao?"

"Không dám. Trương Tinh Ngôn ta sao dám hy vọng Triệu đại đạo trưởng tín nhiệm? Ngươi cứ xem đi".

Nói xong, Tinh Ngôn liền chuyển thân đi về phía bên, đưa mắt nhìn ngoài vương quốc đá, dùng tay phải bốc một khối bùn lên.

Thấy cử động cổ quái của Tinh Ngôn, không chỉ Triệu Vô Trần không hiểu, cả Khấu Tuyết Nghi cũng không minh bạch ý của y. Chỉ có tiểu Quỳnh Dung dự đoán, liệu có phải ca ca bất chúc lão gia gia khi này, muốn biểu diễn biến hóa cho mọi người xem. Suy đoán của tiểu nha đầu, tuy không trúng hoàn toàn, cũng không sai lệch mấy.

Chỉ thấy Tinh Ngôn đem khối bùn đen vừa bốc lên, đưa đến trước mặt Triệu Vô Trần, nói:

"Triệu hoán cây cỏ chỉ là tiểu thuật thôi. Ngươi nhìn cho rõ đây".

Nói xong, thì thấy y nhắm mắt ngưng thần, lẩm nhẩm trong miệng như đang niệm chú ngữ cổ quái. Chỉ là, tuy thần thái y trang nghiêm, nhưng khối bùn trong tay, nhất thời cũng chẳng có biến hóa nào.

Ngay khi Triệu Vô Trần định cười nhạo, thì đột nhiên như thấy ma quỷ, bất ngờ há miệng muốn kêu.

Trong ánh nắng chiều, nhìn thấy rất rõ, khối bùn thiếu niên thuận tay bốc lên đó, ở giữa bỗng nảy lên một chồi non xanh biếc.

Sau đó, chồi non này trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân, như có gió xuân thổi qua, dần dần lớn lên, trong khoảnh khắc đã nở ra một bông hoa nhỏ màu vàng nhạt. Xung quanh bông hoa, có mấy chiếc lá nhỏ xanh mướt như quần tinh ứng nguyệt, tôn lên nét diễm lệ của đóa hoa. Hoa lá đung đưa nhẹ nhàng trong gió mát trên Thiên điều nhai.

Thái hoa đạo lực vốn là nguồn gốc sự sống, trong sát na đã khiến một hạt giống hoa lưu lạc trong đất, trở thành một đóa hoa xinh đẹp rạng rỡ!

Mất thấy cảnh này, Triệu Vô Trần hít sâu một hơi:

"Hoa khai khoảnh khắc' trong Thiên cương đại pháp?"

"Coi như ngươi có kiến thức".

Vừa rồi là thiếu niên thực hành theo lý luận "Phụ chi hỗn độn", tùy miệng đáp đại. Thấy sự tình chưa bị bại lộ, thầm thở phào trong lòng.

"Pháp thuật Trương đường chủ thần diệu, tại hạ tự nhiên phải bội phục. Chỉ bất quá pháp thuật Hoa khai khoảnh khắc này, cùng pháp thuật gọi dây tử la trói người của Khấu cô nương, vẫn có sự khác nhau lớn".

"Hả? Ý của ngươi là muốn ta lần nữa gọi đây từ la trối ngươi thì mới chịu tin?"

"...Cũng gần như thế".

Đến đây, Tinh Ngôn cuối cùng đã minh bạch, vì sao lúc trước trong Hoa Nguyệt lâu, thường nghe người ta nói "Phát cuồng vì dục vọng!"

Nhìn bản mặt đáng ghét đó, Tinh Ngôn bất giác cảm thấy hết sức bức bối. Đưa mắt nhìn qua, lại thấy gương mặt tiêu tụy đầy nước mắt của Khấu Tuyết Nghi.

"Mùng bảy tháng bảy là năm ngày trước đây...Năm ngày trước, không phải là ngày Nam Hải quân binh huyết chiến với tộc Khấu Đại phong trại sao?"

Tức thì, trường khói lửa mấy ngày trước, cảnh tượng thảm liệt thiên địa trong chiến trận, xuất hiện trong đầu thiếu niên như mới vừa trải qua. Tiếng trống trận thùng thùng, như sấm dậy trong đầu thiếu niên. Trong nhất thời, thiếu niên chợt nghe "Thùng" một tiếng, nhiệt huyết khắp người dâng lên đầu.

Thế là, mấy người đang hiện diện ở Thiên điều nhai, liền thấy thiếu niên này giờ cố gắng chu toàn, bỗng ném khối bùn có bông hoa trong tay đi, hét lớn:

"Triệu Vô Trần, ngươi tưởng Tứ Hải đường chủ là nô bộc ở nhà ngươi sao? Nói thi thuật thì phải thi thuật cho ngươi xem à?"

"Hôm nay ngươi tin cũng được, không tin cũng được, tiểu gia không có tâm tư nói lời thừa với ngươi. Ngươi đã cố ý gây hấn, vậy để ta cho ngươi sáng mắt!"

Lời vừa dứt, bỗng nghe "Oành" một tiếng, một đạo kiếm quang như phi long bay lên, xoay lượn gào rít trên đầu chúng nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 118: Kiếm Lãnh Quang Hàn, Ngô Vãng Sát Trung Cầu Đạo.

...Trên Thần tiên nhai ở chân nam Bão Hà phong, mặt đông dựng lên một vách đá tròn bóng cao ngất. Giữa vách đá có một vết nứt ước chừng 3 thước, vết nứt tròn nhẵn, hết như bị đao bén chém vào tạo thành, tương truyền là chỗ thần tiên xưa thử kiếm. Do đó, Thần tiên nhai cũng được gọi là "Thí kiếm nhai". Có thơ rằng:

"Tích niên tiên hiệp du, kiếm khí dục hoành thu; Nhất kích phong vân bích, thiên niên minh sắc thu. Thanh đài hoành đoạn thạch, sơn quý hướng nhân sầu; Quang hoa kinh thiên cổ, chí kim do chiếu mầu".

Thiếu niên chiến thắng trở về, trên Phi Vân đỉnh được chưong môn ngợi khen, đang cao hứng trùng trùng nhanh chân về Thiên điều nhai, muốn kể những chuyện trong chuyến đi trừ phi với người ở nhà. Ai ngờ, vừa đến Thiên điều nhai còn chưa kịp vào nhà, thì gặp phải chuyện xúi quẩy như thế. Ban đầu y còn cố gắng chu toàn, diễn ra pháp thuật "Hoa khai khoảnh khắc", ý đồ hàm hồ cho qua chuyện. Không ngờ tên Triệu Vô Trần không biết sống chết cứ quấy rầy đến cùng. Đừng nói Tinh Ngôn không thể sử dụng pháp thuật gọi đây từ la trối người, mà cho dù biết, cũng không kiên nhẫn mà biểu diễn cho gã xem.

Vừa nhớ lại mình cùng Quỳnh Dung, cùng quân binh Nam Hải, môn đồ Thiên Sư, ra sống vào chết ở Hỏa Vân sơn, mà tên Triệu Vô Trần này vào đêm đó, lại lên nhai quấy nhiễu người ở đường. Nghĩ đến đây, Tinh Ngôn không đành được lửa giận, nhiệt huyết bùng bùng khắp người:

"Cho dù ngươi là thiên vương lão tử, hôm nay ta cũng phải dạy cho ngươi một bài học!"

Lần này, quái kiếm sau lưng y vô cùng nhanh nhẹn. Thiếu niên vừa động niệm, còn chưa kịp thi triển thuật cảm ứng, thì đã thấy nó thoát khỏi vỏ kiếm bay lên không, phát ra từng tràng gào rít kinh người.

Mất thấy bộ dạng kịch liệt của Trương Tinh Ngôn, Triệu Vô Trần luôn tự cao tự đại cũng hết sức kinh hãi. Gã môn đồ đắc ý của Thượng Thanh cung tâm cao khí ngạo này, chưa từng coi tên thứ dân nhờ quyền núi mà được nhập giáo này trong mắt. Lần Giáng kinh hội trước, tuy Trương đường chủ không bộc lộ cái dờ ra trước chúng nhân như dự liệu của gã, nhưng cái thủ đoạn không sáo vẫn thổi được, dù gây kinh ngạc, nhưng có lẽ chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn kiếm ẩn của người ở kỹ lâu. Nếu không phải vì vị Khấu cô nương như hoa như ngọc, gã làm gì chịu nói chuyện với Tinh Ngôn để bị hạ thấp thân phận!

Chỉ bất quá, hiện tại thấy khí thế của Tinh Ngôn, quả là vượt tường tượng của gã rất xa. Vốn thấy Trương Tinh Ngôn yên lành trở về, đã khiến Triệu Vô

Trần hết sức kinh ngạc. Hòa Văn son là địa phương gì? Không ai hiểu rõ hơn gã. Nơi đó núi cao sông sâu, phi tặc hung ác, còn có hòa tính hung hiểm phi thường ẩn hiện, tên Trương đường chủ tâm thường này, lại còn một mình đến đó, nói không chừng cuối cùng ngay cả xương cốt cũng chẳng còn. Nhưng không ngờ, chỉ qua vài ngày, lại thấy y an nhiên quay về!

"Cũng được, tên này không quá tệ so với tưởng tượng, bất quá cũng chưa chắc thật sự lợi hại. Loại người chợ búa này, không phải rất giỏi phóng đại sao? Ta không thể để bị y hù dọa được. Nếu như lần này đánh bại gã, lại ở trước mặt sư tôn thối phồng lên, nói không chừng chức Đường chủ Tứ Hải đường sẽ thuộc về ta. Nói đến cũng xúi quẩy, Tứ Hải đường này vốn chẳng đáng gì, ai ngờ lại có một mỹ nhân như thế..."

Cái gọi là thấy lợi tối mắt, tuy trên đầu kiếm lượn như rồng, Triệu Vô Trần cũng chẳng quan tâm, chỉ tính toán sao cho mình được như ý. Không chỉ không biết nguy cơ, trên mặt còn lộ ra vẻ cười cợt quái. Bộ dạng trấn định của Triệu Vô Trần khiến thiếu niên đang nộ khí trùng trùng, cảm thấy có chút không chắc:

"Không phải tên này có quý kẻ gì chứ? Rất có khả năng. Tên này có thể tề danh cùng Hoa Phiêu Trần, tất có chỗ hơn người, ta không thể chủ quan".

Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn lập tức vận "Húc diệu huyền hoa quyết", bố trí một tầng kim quang khắp người. Có sự bảo vệ của "Đại quang minh thuẫn", thiếu niên yên tâm, nhìn tên Triệu Vô Trần vẫn còn xuất thân, hết lớn:

"Người là đánh hay không đánh?"

"Đánh. Vì sao không đánh?"

Triệu Vô Trần ung dung đáp.

"Hà hà! Không ngờ người có không ít trò che mắt người khác. Chỉ bằng mấy trò vật này mà muốn hù dọa bọn đạo gia? Đâu có dễ vậy!"

Không phải là Triệu Vô Trần không biết Húc diệu huyền hoa quyết. Chỉ là hiện tại gã đã bị suy nghĩ chủ quan lấn át, có đánh chết gã thì gã cũng không tin một tên chợ búa vừa nhập môn không bao lâu, lại có thể lĩnh hội bí kỹ của Thượng Thanh cung. Chỉ nghe gã ra vẻ cười khà, nói:

"Khà khà!, hôm nay để mỹ nhân xem coi, rốt cuộc cái gì mới là pháp lực chân chính!"

Nói xong, Triệu Vô Trần phát lực dưới chân, theo bộ thức kì quái, hoa chân múa tay, chạy vòng quanh mấy người Tinh Ngôn.

"Tên này rốt cuộc là làm trò gì thế?"

Thấy cử động cợt quái của Triệu Vô Trần, Tinh Ngôn trong lòng có chút nghi hoặc.

"Mặc kệ gã. Ta cứ tiên hạ thủ vi cường".

Chăm chú quan sát quỹ tích di chuyển của Triệu Vô Trần, sau đó Tinh Ngôn chiếu theo pháp nghệ của Ngự kiếm quyết, hai ngón tay chỉ ra, hét một tiếng:

"Nhanh!"

Liền nghe một tiếng gió "Vù", cổ kiếm đang xoay vòng trên không bất ngờ lao nhanh, chém vào quỹ tích của Triệu Vô Trần.

"Oanh!"

Một tiếng đá, sắt va chạm vang lên, lúc bột đá tan đi thì thấy kiếm bay lệch hai thốn, chỉ chém trúng mặt đá chỗ dòng suối.

"Đáng tiếc! Bất quá dù sao cũng chỉ là lần đầu, còn có chút chệch choạc!"

Bên này Tinh Ngôn tiếu cười, bên kia Triệu Vô Trần toát mồ hôi lạnh khắp người:

"Ái! Xem ra pháp thuật phi kiếm của tên này, cũng không phải dọa người!"

Bị một phen kinh hãi, Triệu Vô Trần cũng không tiếp tục chạy nữa, vội phát ra tuyệt kỹ của gã:

"Thực cốt phong!"

Pháp thuật này của gã lợi hại ở chỗ, lúc thi triển không giống như pháp thuật phong hệ khác, thổi đất đá bụi cát bay mù lố lếu. Tuy pháp thuật này không có thanh thế cát bay đá chạy kinh người, nhưng uy lực lại không thể xem thường. Còn chưa để địch thủ phát giác, một cỗ phong tà đã vô thanh vô tức xông vào cơ thể địch nhân, âm thầm ăn mòn gân cốt nguyên thần, khiến người trúng thuật đau đến không còn muốn sống.

Pháp thuật Thực Cốt phong này, chính là một trong vài pháp thuật phong độc của Thượng Thanh cung. Triệu Vô Trần chọn thuật này, chính là vì vô thanh vô tức, khiến Tinh Ngôn nằm liệt giường vài tháng, sau đó...

Tính toán này của Triệu Vô Trần tuy âm hiểm, nhưng quả thật trù tính không tệ. Chỉ đáng tiếc, không biết là thần xui quỷ khiến thế nào, trong cõi u minh tự có báo ứng, gã hôm nay quả thật đã quá coi thường thiếu niên phố chợ trước mặt. Triệu Vô Trần thường ngày khôn ngoan, tâm tư cẩn mật, hiện lại có

phán đoán sai lầm chết người về thực lực của đối thủ. Đặc biệt là, gã không biết, thiếu niên trước mặt dung mạo sáng sủa, lại vừa trở về từ trận chiến vô cùng thảm liệt.

Lại nói Triệu Vô Trần sau khi kích phát "Thực cốt phong" vô thanh vô tức, trong không minh trên Thiên điều nhai, lập tức có một dòng ám lưu không nhìn thấy, dập dờn ào về phía Tinh Ngôn.

Ngay khi dòng ám lưu đó không chút lưu tình ào đến thân thể thiếu niên, thì bỗng bị tầng quang hoa cản lại. Trong sát na, quang hoa đại thịnh, dòng ám lưu lập tức bị đẩy lên không trung.

Sau một trận dao động, pháp thuật vốn rất ít khi thất thủ của Triệu Vô Trần đã bị tiêu thất vô ảnh vô tung. Còn lúc này, thiếu niên vẫn chẳng biết gì, đang kì quái tên này sao lại hí lộng mình, y nào biết vừa rồi "Đại quang minh thuận" của mình đã ngăn cản một kích vô cùng ngoan độc của Triệu Vô Trần!

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt. Ngay khi Triệu Vô Trần kì quái, Trương Tinh Ngôn mơ hồ, thì nghe một tiếng hét lạnh lạnh:

"Chớ đã thương ca ca ta!"

Người nói chính là Quỳnh Dung. Tuy nó chẳng hiểu Đường chủ ca ca và người kia nói cái gì, nhưng hiện tại thấy hai bên động thủ, nó liền minh bạch một điều:

Thì ra tên kia là người xấu!

Còn không đề cho nó kịp xuất thủ giúp đỡ, đã thấy một đạo ám lưu tấn công ca ca. Lập tức, tiểu Quỳnh Dung vừa gấp vừa giận, lập tức lệnh cho hai cây trâm hình chim trên đầu hiện nguyên hình, điều khiển bay đến chỗ Triệu Vô Trần đang chờ địch nhân ngã xuống.

"Ái!"

Lúc đoàn nhận sắc bén đến sát người, Triệu Vô Trần cũng vừa bình tĩnh. Trong lúc hoảng hốt chỉ cảm giác một cổ hỏa khí ào vào mặt, lòng biết không ổn, vội cúi đầu tránh.

Cái đầu tạm giữ được, chỉ là búi tóc trên đầu không tránh được. Chỉ nghe một tiếng "Xoạt", cả dây buộc tóc cũng bị hót văng đi. Tức thì, tóc đầy đầu xõa xuống, che hết nửa gương mặt của gã.

Trong không khí, có một mùi thú hoắc đang lan tỏa!

"?"

Vén tóc che khuất mặt ra, Triệu Vô Trần liền nhìn thấy đôi Chu tước thần nhận đang bay lượn trên không. Trong lúc hoảng hốt, tên Thượng Thanh môn đồ một lòng gây hấn này, nhất thời như nhận phải án tử, đứng ngẩn tại chỗ như một gốc cây, không chút động đậy.

Tinh Ngôn thì mặc kệ có nội tình gì, thấy Triệu Vô Trần sợ hãi đứng yên, sao chịu bỏ qua cơ hội, nhanh nhẹn lao người lên trước, tung một cước mãnh liệt, đá cho tên vô sĩ đó lăn xuống núi.

Gần như đồng thời, chỉ nghe một tiếng "Oành", thanh cổ kiếm của Tinh Ngôn đã bất ngờ chém xuống, kích trúng chỗ cách chỗ cũ của Triệu Vô Trần chừng ba, bốn tấc.

Lần này không phải là Tinh Ngôn tính không chuẩn mà chỉ là y vừa dùng ý nghĩ điều khiển kiếm chém xuống bên cạnh. Thiếu niên trong lúc bận rộn bỗng nhiên nhớ đến, tên này tuy đáng ghét, nhưng cũng không thể lấy tính mạng của gã. Hiện tại nếu thật sự giết gã, e rằng cũng hết sức phiền phức.

Trải qua hành trình đến Yết Dương trừ phi, Tinh Ngôn đã minh bạch, trên thế gian này quả thật có không ít kẻ đáng giết. Chỉ là người này thì vẫn chưa phải.

Hiện tại, trên Thiên điều nhai chỉ còn lại môn nhân của Tứ Hải đường. Khấu Tuyết Nghi vẫn đang ngơ ngẩn, dường như vẫn chưa tỉnh khỏi chuỗi sự tình vừa rồi. Tinh Ngôn và Quỳnh Dung một đứng, một chồm trên lan can Tụ Vân đình nhìn xuống:

Chỉ thấy Triệu Vô Trần vừa bị đá, hiện đang lăn trên đất như hồ lô, đề lên lùm cây bụi cỏ đất đá lờm chờm của Thiên điều nhai, lăn thẳng một đường xuống núi.

Ánh mắt của Quỳnh Dung và Tinh Ngôn cũng dán vào thân thể lăn cù cù của Triệu Vô Trần, mãi đến khi tên này va vào một gốc cây kiên cố, mới ngăn được thế lăn của gã. Lúc này từ trên cao ngó xuống, Triệu Vô Trần đã trở thành một điểm đen lớn cỡ đồng tiền.

Hai người cứ như thế nhìn xuống, Tinh Ngôn bất động, Quỳnh Dung cũng bất động. Qua chừng công phu một tuần trà, điểm đen đó cuối cùng cũng động đậy, dường như đang cố bò dậy, sau đó nghỉ một chút, bắt đầu chậm chạp di chuyển đi.

"Hà...coi như gã mạng lớn!"

Tinh Ngôn thờ phào. Nhìn tốc độ di chuyển của điểm đen đó, ước chừng lần này Triệu Vô Trần không chết cũng bầm dập toi tả.

"Hà..."

Lại là Quỳnh Dung, nó cũng bắt chước thờ phào, sau đó quay mặt hỏi:

"Ca ca, tên xấu xa đó làm chuyện xấu gì vậy?"

"Tên đó khinh bạc Tuyết Nghi tỷ tỷ của muội".

"Ra là vậy".

Tiểu nha đầu bỗng nhiên đại ngộ. Bất quá lập tức có chút nghi hoặc:

"Ca ca không phải cũng đã từng khinh bạc sao?"

"A...Khinh bạc cũng phân khinh bạc tốt và khinh bạc xấu. Tên khốn đó là khinh bạc xấu".

Thiếu niên chỉ muốn sớm kết thúc đề tài này.

"Thì ra là vậy".

Trầm mặc một hồi, chỉ thấy tiểu nha đầu lại có mấy phần lo lắng nói:

"Đợi khi Quỳnh Dung lớn, ca ca nhất định phải nhớ khinh bạc tốt đối với muội nha!"

"..."

"Quỳnh Dung! Chúng ta không nên cứ tán gẫu, đỡ Tuyết Nghi tỷ tỷ của muội vào nhà nghỉ ngơi trước đi".

"Vâng..."

Tiểu nha đầu đáp một tiếng, lén lút liếc mắt xuống chỗ Triệu Vô Trần, nhìn tròn mắt của nó loạn chuyển, không biết tiểu nữ oa tinh quái này, lại đang suy nghĩ chủ ý cô quái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 119: Lệ Ngưng U Mộng, Dữ Thùy Thác Phó Hoa Minh.

Hào hán phần nhiều đều ít học, tiểu nhân hầu hết kẻ đọc thư.

Lời dân gian.

"Khoái quá khoái quá! Loại người vô sỉ như thế, đáng ăn một cước lăm. Xem gã sau này còn dám đến Tứ Hải đường làm loạn không!"

"Chỉ không biết, tên này cũng là đệ tử đạo môn, nhưng vì sao lại đề hèn như thế?"

Trong lúc la lớn thống khoái, Tinh Ngôn không khỏi có chút nghi hoặc. Triệu Vô Trần này, xấu tốt gì cũng là hảo hữu của Hoa Phiêu Trần, lại được Hoàng Nhiễm ngưỡng mộ, nếu theo cách nói "Vật hợp theo loài, người chia theo bầy", tên này làm sao có thể nói ra mấy lời nhơ bẩn như vừa rồi chứ.

Kì thật thiếu niên có chỗ không biết. Trên thế gian này có một loại người, hình dáng bề ngoài rất thu hút, nhưng bản chất lại vô cùng xấu xa. Loại người này, nếu gặp người ngưỡng mộ mình thì tự động che giấu tâm tư xấu xa, tạo ra dáng vẻ phong lưu, cùng người khác hóng gió thường trăng, xướng họa thi thơ. Nhưng một khi gặp phải người xem thường mình, thì lại tự động bộc lộ ra một bản chất khác.

Triệu Vô Trần chính là dạng tiểu nhân theo thời như thế. Tên này nguyên là người của thế gia đại tộc ở Yết Dương, nghe nói tổ tiên là hậu duệ của Nam Việt quốc vương của nước Nam Việt đã bị diệt vong từ rất lâu. Ý vào thân thế như vậy, vốn chẳng coi Tinh Ngôn ra gì, huống gì một Khẩu Tuyết Nghi bị gã xem là yếu tính dị loại, khó tránh càng phóng túng, xem nàng như một món hàng hóa thấp hèn.

Chỉ đáng tiếc, lần này Triệu Vô Trần lại nghĩ sai lầm. Cũng là do tiểu tử này xúi quẩy, đã chọc đến vị Trương đường chủ mà gã cho là chỉ có hư danh.

Chớ thấy thiếu niên nhỏ tuổi mà làm, y đọc sách hiểu lý, lại lẫn lộn nhiều năm trong chốn chợ búa lâu xanh, vốn không phải là thiện chủ thuần lương gì, hơn nữa vừa trải qua một trường chiến đấu khói lửa bi thảm, sống chết đều chứng kiến, một tên Triệu Vô Trần còn con cháu dọa được y. Triệu Vô Trần xúi quẩy đụng vào y, không bại mới lạ.

Đương nhiên, Tinh Ngôn nhất thời không nghĩ được quá nhiều, trong lòng bức tức, cũng chỉ muốn cho tên khốn kia một bài học. Mắt thấy tên đệ tiện đó đã bị đá xuống núi thì mặt kệ gã, chỉ cười hà hà nói với Quỳnh Dung:

"Muội muội à, tên khốn đó đã cút rồi, chúng ta đỡ Tuyết Nghi tỷ tỷ vào nhà nghỉ ngơi trước".

"Vâng".

Tiểu nha đầu còn đang lưu luyến không muốn dời mắt, nghe ca ca gọi, thì đáp một tiếng rõ ràng, nhảy ra phía sau ca ca, đỡ lấy Tuyết Nghi tỷ tỷ đang ngơ ngẩn mất hồn.

Một trái một phải đỡ Tuyết Nghi đi được mấy bước, Tinh Ngôn bỗng như nghĩ đến chuyện gì, liền nói:

"Quỳnh Dung à, hiện tại kẻ xấu nhiều, muội tạm thời ở bên ngoài, xem xem có tên xấu nào đến hay không. Có người đến thì gọi ta".

"Vâng!"

Phân phó này đúng với ý nguyện của Quỳnh Dung, cô nhóc lập tức buông tay, lí lắc chạy đến bên Tụ Vân đình, tiếp tục quan sát điểm đen dưới núi, đang chậm chậm di chuyển như ốc sên.

Khê đỡ lấy vai thom của Tuyết Nghi, Tinh Ngôn cẩn thận dìu nàng tiến vào trong Tứ Hải đường. Lúc này, trên mặt Khấu cô nương đầy dấu lệ, cả người khê run, rõ ràng trong lòng rất mất bình tĩnh.

Đỡ nàng vào trong nhà, Tinh Ngôn thuận tay khép cửa lại. Bất quá, ngập ngừng một chút, Tinh Ngôn lại thò tay đẩy cửa ra. Hiện tại, cánh cửa Tứ Hải đường mở rộng, từ ngoài nhìn vào không gì che chắn, từ trong nhìn ra ngoài, cũng rất dễ dàng nhìn thấy động tĩnh bên ngoài.

Sau khi thiếu niên đẩy cửa ra lại, tình thế trong nhà đã đột nhiên biến đổi:

Thiếu niên vừa rồi còn tươi cười, đột nhiên biến đổi thần sắc, "Choang" một tiếng, thiết kiếm vốn nằm trong vỏ, chớp mắt đã đặt trên cổ của nữ tử đó.

"Nói! Cô rốt cuộc là ai, đến Tứ Hải đường ta có tư tâm gì?"

Thần sắc thiếu niên ngưng trọng, ngữ khí trầm trầm nhưng quả quyết.

Sự biến đổi này dường như đã nằm trong ý liệu của Khấu Tuyết Nghi, kiếm phong lạnh lẽo kề lên cổ chẳng khiến cho nàng có chút sợ hãi nào. Chỉ nghe Khấu Tuyết Nghi ngữ khí bình đạm nói:

"Ân chủ chớ gấp. Tuyết Nghi mấy ngày nay, chính là chờ đến lúc này".

"Không sai, Triệu Vô Trần đó tuy vô si, nhưng hắn nói không sai, Khấu Tuyết Nghi xác thật không phải người, mà chỉ là một yêu linh thảo mộc nhỏ bé trong núi mà thôi".

Nói đến chỗ này, hơi nhướn mắt lên, nhìn thấy người trước mặt, thần sắc chẳng có dị trạng gì, vẫn trầm mặc như nước. Thế là lại tiếp tục nói:

"Trong phương viên năm trăm dặm của động thiên này, có một chỗ bằng phong ít người biết đến, băng tuyết trên đó vĩnh viễn không tan. Băng nam tuyết nhai ở nơi cao nhất của băng phong, chính là nhà của Tuyết Nghi".

"Tôi lần đầu đến thế gian, là nhìn thấy một tường băng tuyết sắc lóng lánh, sau đó, phát hiện bản thân đang bay trong một vòng hoa thụ mỹ lệ".

"Rất lâu sau này mới biết, hoa thụ như thế, các người gọi là 'Mai hoa'".

Lúc này, người nghe duy nhất trước mặt Tuyết Nghi, hai mắt đã nhắm, tựa như đã ngủ. Chỉ có thanh cổ kiếm đó, vẫn giữ tư thế không chút dịch chuyển.

"Không biết qua bao nhiêu năm, tôi phát hiện bản thân dần lớn, cũng bay càng xa. Nhưng tôi thủy chung vẫn không dám rời khỏi cội mai thụ nở hoa vàng vào cuối năm đó. Mãi cho đến một ngày, đột nhiên có một đạo phích lịch, từ trên trời cao đánh xuống chỗ tôi. Còn không để tôi biết phát sinh chuyện gì, thì thấy cội hoa thụ luôn ở bên mình đã biến thành một đám bụi phấn bay bay".

"Lúc đó, tôi còn chưa biết bản thân phải đau lòng, chỉ càng bay càng xa. Sau đó thì gặp phải một con đại xà rất hung dữ, ép tôi phải nhận nó làm đại ca, bằng không sẽ nuốt chửng tôi. Tôi cũng không biết cái gì gọi là nuốt chửng, bất quá là nghe nó nói vậy thôi".

"Đại ca biết rất nhiều chuyện mà tôi chưa từng nghe qua, bao gồm cả trận phích lịch đánh tan thụ gia của tôi. Nó nói, đó là lỗi kiếp mà yêu quái chúng tôi, khi tu hành được năm trăm năm nhất định phải chịu".

"Nó nói, tôi rất may mắn mới có cái chịu thiên kiếp thay cho tôi".

Nói đến chỗ này, trên gương mặt của nữ tử vốn lãnh mạc này, nhỏ xuống mấy giọt lệ châu óng ánh. Thiếu niên nhắm mắt nghe giải thích, tuy không nhìn thấy lệ châu, nhưng lúc nghe hai chữ "Đại xà", mí mắt đột nhiên giật giật.

Ngưng một chút, Tuyết Nghi tiếp tục tự nói, ngữ khí vẫn rất bình tĩnh:

"Đại ca đối với tôi rất tốt, thế nhưng lúc đó, tôi không biết bản thân quá phóng túng. Có một ngày, tôi nghe nói trong núi này có nhân loại tu hành giống mình, đã có không ít tiên nhân phi thăng, biết được phương pháp tránh khỏi thiên kiếp. Lại nghe nói bọn họ có một loại họa đồ thần kì, do những người tu hành trước tích lũy kinh nghiệm truyền lại. Thế là tôi đi nói với đại ca, muốn học 'Đạo' của bọn họ, nhưng bị đại ca mắng cho một trận".

"Lần đó là lần đầu tôi biết được, thì ra 'Người' đối với yêu rất hung độc, thấy là sẽ giết. Nhưng tôi có tật xấu, khi nghĩ đến chuyện gì thì không thể quên được. Thế là lại qua mấy năm, suy nghĩ cũng rất lâu, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra một biện pháp tốt để học đạo, tôi lại đi tìm đại ca. Lần này, đại ca không mắng tôi, nhưng suốt mấy ngày chẳng nói gì với tôi. Sau đó có một ngày, nó nói với tôi, được rồi, bắt quá chúng ta phải chờ".

"Chờ rất nhiều năm, chúng tôi chờ đến khi trong núi có một người thân phận rất cao, nhưng niên kỉ rất nhỏ, chuyện sau này thế nào thì Trương đường chủ chắc đã rõ".

Nói đến chỗ này, nữ tử này giờ ngữ điệu bình tĩnh, lại không nói tiếp nữa. Nước mắt chất chứa đã lâu trong mắt, nhất thời tuôn xuống như nước lũ phá đê, thấm đẫm cả gương mặt xinh đẹp lạnh lẽo của nàng.

"A!"

Thiếu niên từ đầu đến giờ bất động, cuối cùng cũng mở mắt ra. Lúc này trường kiếm trong tay y đã rời khỏi cổ của Khẩu Tuyết Nghi.

Mắt nhìn nữ tử rơi lệ trước mặt, Tinh Ngôn bất giác thờ dài, nói:

"Khẩu cô nương, cô không cần nói tiếp. Bất quá ta còn có một chuyện không rõ: Cô đã tiết lộ thân phận, vì sao không đào tẩu? Còn phải nhẫn nhịn lời ô uế thêm mấy ngày?"

Nghe hỏi, Khẩu Tuyết Nghi lại nức nở một trận mới dần dần kìm được tiếng khóc, giọng nghẹn ngào đáp:

"Tôi...Tôi tuy là yêu quái, nhưng cũng không phải không có lương tâm".

"Ở trên Thiên điều nhai một thời gian, tôi luôn có dị tâm đối với Đường chủ, Đường chủ lại lấy chân tâm đãi tôi. Lần đó giảng kinh cho quần thú nghe, biết Đường chủ thật tâm đối với chúng tôi...Tôi làm sao có thể bỏ chạy để liên lụy đến Đường chủ?"

"Thời gia qua ở Thượng Thanh cung, cũng biết che giấu yêu vật là đại tội. Lần này bại lộ thân phận, lại không thể đáp ứng yêu cầu của tên vô si đó, Tuyết Nghi chỉ đành thủ ở trong nhà, đợi Đường chủ về xử lý. Vô luận là một kiếm chém chết tôi, hay là giải đến trước Chương môn, chắc chắn bọn họ đều không thể làm khó Đường chủ..."

Nói đến chỗ này, nữ tử vốn đang thê thiết, đột nhiên kiên quyết nói:

"Đường chủ đã biết nội tình, xin nhanh nhanh động thủ đi!"

"...Cũng được".

Đáp một câu, Trương đường chủ vẫn không cử kiếm, chỉ điềm đạm hỏi tiếp:

"Đúng rồi Tuyết Nghi, cô có nhớ cô từng nói qua một câu hay không?"

"Câu gì?"

"Cô nói nguyện làm nô tì cho ta, chuyện gì cũng nghe ta".

"Không sai, tôi đã nói thế".

"Cô chịu khổ sở mấy ngày, liệu có phải đợi ta quay về, không để cho ta khó xử?"

"Vâng..."

Nữ tử một lòng chịu chết, thấy người trước mặt không động thủ, chỉ đứng hỏi, không biết ý rốt cuộc có dụng ý gì, trong lời đáp lộ ra sự nghi hoặc. Chỉ nghe thiếu niên đường chủ tiếp tục nói:

"Vậy thì Khẩu cô nương, cô nghe cho rõ,"

"Vừa rồi cô cũng nghe rõ, ta nói với tên vô si đó, pháp thuật gọi dây tử la trói người là cô học từ ta".

"Hy vọng Khẩu cô nương tiếp tục giúp ta che giấu, không để ta phải khó xử!"

"..."

Lúc này, thiếu nữ đưa mắt nhìn lên, thấy người trước mặt vốn thần sắc ngưng trọng, hiện đã trở lại vẻ tươi cười quen thuộc. Vừa tiếp xúc thần sắc này, thiếu nữ cảm giác như đang có gió xuân thổi qua lòng.

"Hô hô..."

Nhìn thấy gương mặt tươi cười đó, cho dù trong lòng có ngàn lời vạn ngữ, nhất thời cũng không thể nói ra miệng. Khẩu Tuyết Nghi vốn đã đè nén cảm xúc trong lòng, lúc này không kìm được lại khóc òa lên.

Ngay khi tình trạng căng thẳng trong nhà đã lắng xuống, bỗng nghe một tiếng kêu lạnh lạnh vang bên tai. Xoay mặt lại nhìn, thì ra chính là tiểu nữ oa này giờ vẫn ở ngoài ngắm cảnh núi. Tiểu nha đầu này nghe tiếng khóc mà đến, đang ngàng mặt cong môi, ai oán thốt:

"Ca ca, huynh lại khinh bạc Tuyết Nghi tý tỳ à? Huynh lại không nhớ kêu Quỳnh Dung vào cùng xem!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 120: Vân Phòng Khải Hộ, Tọa Khán Yên Nguyệt Nhân Uân.

Túy hoa nghi trú, tập kì quang dã. Túy tuyết nghi dạ, thanh kì tư dã.

Dật Danh.

"Quỳnh Dung, ta đang lau nước mắt dùm Tuyết Nghi tý của muội".

Thiếu niên lau được nửa chừng thì ngập ngừng thu tay về, có chút lúng túng đáp lời. Khẩu Tuyết Nghi cũng vội vàng kìm tiếng khóc lại, tự kéo tay áo lên lau nước mắt.

"Muội xem, Tuyết Nghi tý mấy ngày nay rất nhớ chúng ta, lại chịu sự khi phụ của kẻ xấu, vì thế rất thương tâm. Chúng ta đi đi, để cho tý ấy nghỉ ngơi".

"A...ra là vậy! Tuyết Nghi tý yên tâm đi, muội đã báo cừu cho tý rồi!"

Lúc bị Tinh Ngôn kéo ra ngoài, tiểu nha đầu không quên quay đầu an ủi một tiếng.

"Úy? Chỉ một chút mà không còn thấy rồi? Tên đó bò nhanh vậy!"

Thì ra Tinh Ngôn lại đến bên lan can Tụ Vân đình nhìn xuống, thì phát hiện Triệu Vô Trần khốn khổ ở dưới núi, hiện tại đã hoàn toàn không thấy tung tích.

"Hà, như vậy càng tốt. Nếu thật lấy mất tính mạng của hắn, về sau hậu hoạn vô cùng. A, may mà hắn không sao..."

Cảm thán một câu, quay mặt hỏi tiểu nữ oa bên cạnh:

"Quỳnh Dung, này giờ muội ở ngoài này, có thấy hắn đi về hướng nào không?"

"..."

Nghe cảm khái vừa rồi của ca ca, Quỳnh Dung tựa như có chút chần chừ, ngắc ngứ một tí, mới chớp chớp mắt hỏi đáp:

"Muội, hiện muội cũng không biết hắn đi chỗ nào".

"Vậy sao?"

Tinh Ngôn cũng là tùy tiện hỏi, cũng không nói tiếp. Hít thở vài hơi gió núi, lắng dịu tâm tư, lại nói với nữ hài nhân ở bên:

"Ta đi xem Tuyết Nghi tý của muội có khá hơn chưa. Muội đi cùng không?"

"...Ca ca đi trước đi, Quỳnh Dung hôm nay thấy cảnh núi đẹp quá, muốn ở lại ngắm thêm một lát!"

"Hả? Vậy cứ ngắm cho đã đi. Ta đi trước đây".

Nói rồi, Tinh Ngôn bỏ tiểu oa nhân đó ở lại, đi thẳng vào nhà.

Qua chưa đến nửa canh giờ thì hoàng hôn đã buông xuống La Phù sơn. Trên tầng mây phía tây, từng mảng đỏ ối lan khắp khung trời, ánh hồng hắt xuống Thiên điều nhai, rực rỡ như Húc diệu huyền hoa quyết khi thiếu niên thi triển.

Lúc này, Khấu Tuyết Nghi đã khôi phục về bình thường, bắt đầu nấu lửa nấu cơm. Quỳnh Dung hôm nay cũng đặc biệt ngoan, không quấy rầy ca ca, tự nguyện đi giúp Tuyết Nghi tỷ tỷ nấu cơm. Trương đường chủ không việc gì làm, chỉ tản bộ qua lại bìa rừng bên vuông đá trước nhà.

Chợt thấy y hiện tại tấm mình trong ánh chiều, thông dong tản bộ mà tưởng y thoái mái, kì thật trong lòng y, hiện tại lại không thể bình tĩnh. Đặc biệt là nghĩ đến lời nói mà Tuyết Nghi vừa thuật cho y nghe, thiếu niên cảm thấy đầu đau từng chập.

"Vốn không ngờ được, người bên cạnh mình, lại là người luôn muốn lấy tính mạng của mình!"

Thì ra, Tuyết Nghi vừa rồi nói với y, từ thời khắc y cứu nàng, nàng đã thâm hạ quyết tâm phải nhẫn nhục chịu đựng, đợi khi học được đạo pháp chân chính của Thượng Thanh cung, sẽ đích thân giết chết cừu nhân.

"Chỉ là,"

Nghe được hai từ này, thiếu niên đang định chuyển thân bỏ đi mới tạm an lòng, nghe nàng nói tiếp:

"Chỉ là đêm đó nghe Đường chủ triệu hoán quần thú đến nghe kinh, nói ra mấy lời phê phủ, ta thì...ta thì như bị dao cắt trong lòng".

"Thời khắc đó tôi đã biết, thù của đại ca vô luận thế nào cũng không thể báo được rồi..."

"Tôi liệu có phải là một yêu quái rất đáng ghét không?"

Nói đến chỗ này, nữ tử vẫn luôn cúi đầu tự nói, bỗng ngẩng đầu lên, mắt lệ mông lung nhìn Tinh Ngôn.

"Đương nhiên không phải!"

Thấy trong đôi mắt đầy lệ mông lung của Khấu Tuyết Nghi, lại ẩn ẩn hiện ra vài phần thần sắc tuyệt vọng, Tinh Ngôn trong lúc thâm kinh hãi, hồi đáp kiên quyết như trảm đinh chặt sắt. Tuy người chết đã rồi, bản luận đến thì không hay. Nhưng hiện tại thì không thể để người sống lại đi vào tử lộ. Vì giải khai khúc mắc của Tuyết Nghi, Tinh Ngôn không thể không kể lại chuyện cũ. Nhất thời im lặng lựa chọn từ ngữ, khéo léo nói với vị Mai hoa tiên linh trước mặt:

Môn phái trên nhân gian rất chú trọng thể diện, đặc biệt là danh môn đại phái như Thượng Thanh cung. Tuy ta bất tài, nhưng xấu tốt gì thì cũng là một vị Đường chủ trong Thượng Thanh cung. Nếu như lần đó chết đi, thì vô luận là cô hay là đại ca cô, chắc chắn không thể chạy khỏi sự báo phục sấm sét của Thượng Thanh cung.

Vì đề thuyết minh điểm này, Tinh Ngôn nói với nàng, nếu không phải phát sinh chuyện hôm nay, ngay cả hạng ác độc như Triệu Vô Trần, nếu biết Đường chủ trong môn phái mình bị giết, cũng nhất định sẽ nuôi lòng báo cừu.

Mà điểm này, vị Xà đại ca của cô không thể không biết.

Nghe đến đây, nữ tử yếu ớt đó, thần tình phức tạp khê gât gât đầu. Dù sao, để trà trộn vào giáo phái nhân gian, nàng cũng từng mất nhiều năm cẩn thận quan sát tình huống thế tục. Đạo lý này, cả nàng cũng hiểu.

Còn đối với Tinh Ngôn mà nói, trong lúc đang tản bộ nhớ đến phen nói chuyện vừa rồi, không khỏi lại nhớ đến tình cảnh ngộ hiểm lần đó. Đối chứng với lời của Tuyết Nghi, y lại có chút nghi hoặc:

Vì sao đại ca cô ấy giữa đường lại biến thành quái? Còn muốn ăn thịt ta. Chẳng lẽ hẳn không biết hậu quả sau khi giết ta? Chuyện này không thể".

"Đúng rồi, đương thời hoảng hốt, hình như lúc đó hẳn nhìn ta chăm chăm một hồi, sau đó mới hung tính đại phát. Ách?"

"Chẳng lẽ cái mặt này của ta nhìn thế thâm như thế, ngay cả yêu linh cũng không kìm được muốn xù ta luôn?"

Thiếu niên thanh tuấn cười khổ một tiếng, không nhịn được sờ sờ mặt mình.

Đang đi lững thững, bỗng cảm giác chân đá trúng một vật. Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện thì ra là một khối bùn có dính hoa tàn lá héo. Nhìn kỹ lại thì phát hiện khối bùn này, chính là hoa thổ mà mình dùng pháp thuật biểu diễn trước đây. Chỉ là, bông hoa mỹ lệ tràn đầy sức sống khi đó, hiện đã không còn tồn tại. Hoàng hoa bách thảo, giờ chỉ còn sót lại sự tàn úa.

"Ai, đúng là 'Hoa khai khoảnh khắc'"

Nhìn hình dạng tàn úa của hoa thỏ, Tinh Ngôn không khỏi cảm thán.

Thình lình y chợt động tâm, chân chuẩn bị bước lên, lại đặt xuống:

"Không đúng, theo lý thì tuổi thọ của hoa cỏ, không ngắn ngủi như thế".

Trong mắt thiếu niên, dường như khô hoa bại thảo bình thường trên đất đó, đang muốn nói gì đó với y.

Xem ra, ngoài nguyên lý "Phụ chi hỗn độn" về sinh cơ vạn vật mà y ngộ được, trong thiên địa còn có một bàn tay khác không thể thấy, ở trong cõi u minh thái nghén sinh hóa tất cả sinh linh.

"Là cái gì chứ?"

Một đóa hoa tàn, lại khiến thiếu niên hăm nhập sự trầm tư khổ não rất lâu.

"Bỏ đi! Hôm nay đã phát sinh nhiều chuyện như thế, ta cứ đi nghỉ trước, để sau này rảnh rỗi hãy suy ngẫm tiếp!"

Trầm tư một hồi không có kết quả, thiếu niên cũng không nghĩ nhiều nữa.

"Không biết cơm tối còn bao lâu nữa mới xong.."

Lúc này, Tinh Ngôn mới phát giác hơi đói bụng.

Bỗng nhiên nghe tiếng ho khúc khúc ở trong căn nhà Tứ Hải đường sau lưng. Quay đầu nhìn thì thấy vị trí phòng bếp trong căn nhà, đang có một cuộn khói đen ùn ùn tràn qua cửa sổ, sau đó thì thấy hai nữ hài nhân vừa ho vừa chạy ra.

"A! Không phải hỏa hoạn chứ?"

Tinh Ngôn thấy vậy kinh hãi, vội chặn tiểu nha đầu đang thè lưỡi thở hổn hển lại, hỏi có phải trong nhà có hỏa hoạn không.

"Phi phi! Là hỏa hoạn, phi phi, muội chỉ muốn giúp Tuyết Nghi tỷ nhóm lửa, nhưng lửa không vượng, nên, nên phóng thêm lửa. Thấy lửa quá lớn mới phóng ra chút nước. Phi phi, chịu không nổi mới chạy ra!"

"Thì ra như thế!"

Nghe Quỳnh Dung thuật lại, chủ nhân căn nhà tức thì thấy yên tâm.

"Phi phi...chẳng có gì đâu, ca ca cứ yên tâm, muội sẽ đi lấy một trận gió, đảm bảo đám khói này lập tức biến mất!"

Tiểu nha đầu tự biết mình gây họa, quyết tâm khắc phục.

"Chớ chớ!"

Tinh Ngôn vội nắm giữ tiểu nha đầu đang định vọt đi.

"Quỳnh Dung à, không cần chạy đi lấy gió đâu, chỉ là chút khói, chúng ta đợi nó tự tan đi, không cần gấp".

"Vậy ca ca không đói sao?"

"...Không đói. Muội xem".

Thiếu niên xoay mặt nhìn về hướng bên cạnh, ánh chiều phủ hồng khắp gương mặt y.

"A! Đẹp quá, hihi..."

Ngày đầu tiên trở về sau chiến thắng trừ phi của Trương đường chủ, sắp kết thúc trong một trường khói mù mịt.

"Ai, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên ổn rồi".

Thiếu niên thốt ra một câu hài lòng, nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Hôm nay chính là ngày mười hai tháng bảy. Nếu như mấy ngày đầu tháng trăng như lưỡi liềm, thì đến hôm nay trăng đã tròn vành. Ánh sáng tinh khiết hắt qua song cửa, trùm lên người thiếu niên.

Đêm vô cùng yên tĩnh, nhưng thiếu niên lại nhất thời không ngủ được. Thình lình, giống như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, Tinh Ngôn bỗng ngồi dậy xuống giường. Tiếng cửa mở kéo kẹt vang lên, chân bước nhẹ nhàng qua vương đá đầy ánh trăng, đi đến trước cửa một căn phòng nhỏ.

"Cộc, cộc".

Hai tiếng gõ cửa khê vang lên, thiếu niên hạ thấp giọng hỏi:

"Khẩu cô nương, cô ngủ rồi sao?"

Trong phòng trầm mặc thêm một hồi thì nghe có tiếng nữ tử thì thào đáp:

"Đường chủ, tôi ngủ rồi".

"..."

Thiếu niên im lặng, lưỡng lự dạo hai vòng ngoài phòng, lại nhịn không được quay trở lại, cách cửa nói:

"Tuyệt Nghi, ta có một chuyện rất gấp, muốn nói với cô vào đêm nay".

"..."

Trong phòng vẫn lặng lẽ. Qua một hồi lâu mới nghe một thanh âm khe khẽ đáp:

"Được rồi, người... vào đi".

"Quá tốt rồi!"

Thiếu niên đợi lâu vạn phần nôn nóng như nghe được đại xá, lập tức thở phào một hơi. Chỉ nghe y nói:

"Khẩu cô nương, làm phiền cô theo ta, chúng ta ra đình nói chuyện, cũng là tiết kiệm được chút dầu!"

"..."

Chỉ nghe trong phòng vang lên một tràng sột soạt, chắc là Khẩu cô nương đang đổi y phục. Không bao lâu, thì nghe tiếng mở cửa "Kẹt kẹt" vang lên, Khẩu Tuyệt Nghi đã đứng trước mặt Tinh Ngôn.

Thế là, hai người liền bước trên ánh trăng đi đến trong Tụ Vân đình, Khẩu cô nương giảng giải thuật gọi dây leo trói người cho Tinh Ngôn.

Thì ra, vừa rồi y nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên nhớ đến một câu nói, tức thì khiến toàn thân y xuất mồ hôi lạnh.

Một ngày bận rộn, mãi đến lúc này mới nhớ, hôm nay Linh Hư chương môn từng phân phó, nói bản thân trưa mai phải đến Phi Vân đình gặp ông ta.

Lúc này, Tinh Ngôn tâm loạn như ma, cứ nhớ đến sắc mặt của Linh Hư lúc đó. Thiếu niên có tật trong lòng, không khỏi nghĩ đến chuyện hôm nay:

"Chẳng lẽ chuyện mấy ngày rồi Triệu Vô Trần đến quá nhiều đã truyền đến tai chương môn? Cuộc hẹn ngày mai là muốn ta đổi chất với Triệu Vô Trần?"

Vừa nghĩ đến chỗ này, y liền không ngủ được, vội đi tìm Tuyệt Nghi, kêu nàng giảng giải thuật gọi dây leo trói người cho mình.

Hai người mãi nói chuyện cho đến tận nửa đêm. Lúc này, trăng đã lừng lừng giữa trời, ánh vàng phủ khắp mặt đất.

Trong ánh trăng nghiêng vào Tụ Vân đình, hai người đều hạ thanh âm, sợ làm kinh động đến mộng đẹp của Quỳnh Dung.

Tuy đến cuối cùng Tinh Ngôn vẫn không tập được thuật này, nhưng Tuyệt Nghi không giống với cô nhóc Quỳnh Dung, một phen hỏi đáp cũng giúp Tinh Ngôn hiểu được đạo lý bên trong. Nếu thêm vào pháp môn "Hoa khai khoảnh khắc", một phen biện bạch ngày mai cũng không phải không có cơ hội thắng.

Lúc ánh trăng nghiêng về tây, hai người chia tay về phòng nghỉ ngơi.

Trưa ngày hôm sau, Tinh Ngôn lòng đầy tâm tư, đi đến Trùng Tâm đường trên Phi Vân đình.

Mang lo lắng trong lòng tiến vào Trùng Tâm đường, đưa mắt nhìn quanh, Tinh Ngôn giật nảy mình:

Thì ra, ở trong sảnh đường, ngoài chương môn sư tôn Linh Hư, Linh Đình tử thủ tọa Sùng Đức điện, Linh Chân tử điện trưởng Tử Vân điện, Thanh Minh tử phó điện trưởng Hoàng pháp điện, bốn cao nhân trong Thượng Thanh cung đều có ở trong đường chờ y.

Nhìn trận thế này, Trương đường chủ phát rét trong lòng, còn không kịp nhìn kỹ xem trong đường còn có ai nữa.

Chỉ bất quá, tuy y lo lắng trong lòng, nhưng đã đến rồi, cũng không nên có tâm lý lâm trận thối lui, bằng không, há không phải không đánh đã bại?

Nghĩ như thế, Tinh Ngôn đành kiên trì đến cùng, tiến lên trước hành lễ, cung kính:

"Tứ Hải đường Trương Tinh Ngôn, xin chào các vị tôn trưởng!"

"Chúng ta đang đợi ngươi!"

Linh Hư từ vỗ mặt một câu như thế. Còn không đợi thiếu niên kịp kinh hãi, thì nghe lão tiếp tục nói:

"Hôm nay chính có một chuyện liên quan đến ngươi!"

"Sao?"

"Là thế này, Tứ Hải đường của ngươi là Tục gia đệ tử đường trong Thượng Thanh cung, bình thường thỉnh thoảng có đệ tử tục gia lên núi tu tập, thì do Tứ Hải đường chủ ngươi quản lý".

"?"

"Trương đường chủ ngươi sao thần sắc cổ quái như thế? Liệu có phải nhiễm bệnh rồi không?"

"Ách, không phải không phải, kì thật là vừa rồi đi gấp quá, khặc khặc, hiện đã tốt hơn rồi, mời Chương môn tiếp tục nói, Tinh Ngôn xin rửa tai nghe!"

"Được, vậy thì nói ngắn gọn thôi. Hôm nay có một nữ đệ tử tục gia muốn đến La Phù sơn chúng ta tu hành một thời gian ngắn, sẽ an bài ở chỗ ngươi".

"A! Thì ra là thế".

Vị Trương đường chủ của Tục gia đệ tử đường, vốn tâm tư nặng trĩu, đến lúc này mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

Ngắm nghĩ thoáng qua lời nói của Chương môn, thì cảm thấy có vài phần nghi hoặc, liền nói:

"Bẩm chương môn, trước đây từng nghe Thanh Bách sư thúc nói qua, nếu như có nữ đệ tử tục gia lên núi học đạo thì đều tạm trú ở Tử Vân điện trên Úc Tú phong của Linh Chân sư tôn, không biết lần này sao..."

"Không sai, vốn đúng là như vậy. Chỉ bất quá lần này,"

Linh Hư từ nói đến chỗ này, thì nghe được một thanh âm chen vào:

"Thì ra là Trương đường chủ thật không nhớ đến tiểu nữ..."

Thanh âm thanh thoát vang lên, phía sau Linh Chân từ bước ra một người, đang mỉm cười nhìn Tinh Ngôn.

"Là cô!"

Vừa nhìn thấy mặt người này, thiếu niên tức thì choáng váng, nhất thời hầu như không thể thốt nên lời!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 121: Vũ Đả Bình Hồ, Địch Khứ Kỉ Niên Trần Mộng.

Bỗng nghe có tiếng cười nói trong trẻo, Tinh Ngôn kinh dị trong lòng, vội đưa mắt nhìn sang người mới vừa bước ra.

Người này dung mạo như hoa quỳnh, dáng hình thon dài, không phải là thiếu nữ Cự Doanh từng cùng y du ngoạn Bà Dương hồ thì còn là ai?

Lần này thiếu nữ dễ mặt thật không hóa trang, dung mạo như hoa, vòng ngọc lấp lánh, phối hợp thành một thể sáng ngời, tức thì chỗ nàng đứng, liền biến thành một nơi mà chúng nhân không dám nhìn chăm chú.

Ngay khi Tứ Hải đường chủ choáng váng thì bỗng nghe thiếu nữ trang phục lộng lẫy đó hé môi nói:

"Chính biết Đường chủ mau quên, may mà Cự Doanh có mang theo tín vật đến".

Nói xong, thì thấy nàng từ trên một chuỗi ngọc dắt bên hông, tháo ra một cái chung nhỏ bằng tre được cột vào chuỗi ngọc bởi một sợi dây lụa nhỏ. Đưa chung tre đến trước mặt người đang ngẩn ngơ đó, mỉm cười hỏi:

"Mời Đường chủ kiểm tra kỹ, tranh chữ trên chung có phải đúng không?"

Trên cái chung tre nhỏ đã ngả màu vàng nhạt, có khắc một chiếc thuyền con, mấy ngọn sóng lượn, vài nét núi mờ. Mấy chữ đơn giản "Nhiều châu lưu niệm", không phải là bản thân đêm đó dưới ánh trăng mờ trên Mã Đề sơn khắc thành sao?

Mắt vừa tiếp xúc với cái chung tre nhỏ ngả màu, nhất thời tiếng sóng vỗ, tiếng mái chèo, tiếng buồm lật phật trên Bà Dương Hồ trước kia, dường như cùng lúc vang dậy bên tai y.

Không ngờ, kiếp này còn có thể gặp lại nàng!

Qua một hồi lâu, vị Tứ Hải đường chủ vừa tiếp xúc với cổ nhân, đã từ trong chấn kinh lúc đầu tỉnh táo lại, khôi phục thần thái như thường.

Vuốt ve cái chung tre trong tay, Tinh Ngôn lúc này mới nhớ đến câu hỏi của thiếu nữ, ngẫm nhanh một chút, ôn tồn đáp:

"Kiểm tra không sai. Thì ra cô đúng là Cự Doanh!"

Đem chung tre trả lại, thiếu niên cũng nâng ngọc bội trên cổ lên, cười nói:

"Tín vật của cô, ta lúc nào cũng mang bên mình".

Thấy thiếu niên đã hồi phục lại vẻ thường, trên gương mặt như tiên nữ của Cự Doanh, lại xuất hiện vẻ ngượng ngùng. Nhìn khối ngọc bội tinh nhuận trong tay y, thiếu nữ chỉ khe khẽ ngẫm:

"Tặng người quân tử ngọc bội, buồn bã ngóng về phương nam..."

Thấy hai người như thế, bọn Linh Đình, Linh Hư đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Bỗng nghe Linh Hư tăng háng một tiếng, nói:

"Cự Doanh cô nương đã là người quen cũ của Trương đường chủ, rất hợp để ở trên Thiên điều nhai, cũng có thời gian đàm luận chuyện đã qua".

Nghe Chương môn nói vậy, Tinh Ngôn liền hoàn toàn tỉnh táo. Để Cự Doanh đến ở chỗ mình, tự nhiên là cầu mà không được, làm gì có chuyện từ chối. Chỉ là, tiểu nha đầu Cự Doanh này, làm sao lại trở thành đệ tử tục gia của Thượng Thanh cung vậy?

Thấy thiếu niên nghi hoặc, Linh Hư liền giải thích sơ qua:

"Cự Doanh lúc nhỏ thân thể yếu ớt, có rất nhiều bệnh, may được Linh Thành sư đệ cứu chữa, thể nên bái làm môn hạ Thượng Thanh môn ta, tu tập luyện khí thanh thần".

"Thì ra như thế".

"Vậy Cự Doanh cô nương vào trong Tứ Hải đường, người có kiến nghị gì không?"

"Đương nhiên, Tinh Ngôn cầu còn không được, a...không biết chương giáo sư tôn còn có phân phó gì không?"

Thấy cả mấy vị sư tôn đều đến Trùng Tâm đường, nghĩ nhất định không phải chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà đến. Nói không chừng chuyện kế tiếp, chính là kêu Triệu Vô Trần đối chứng với mình. Lại nghe Linh Hư từ nói:

"À, hôm nay kêu người đến, chính là giao cho người một chuyện. Cự Doanh cô nương thân kiều thể quý, người nhất định phải bảo đảm an toàn cho cô ấy!"

Lúc phân phó lời này, vị Chương giáo đạo tôn sắc mặt ngưng trọng, không giống như nói về một chuyện bình thường.

"Đó là dĩ nhiên! Cự Doanh là bạn cũ của đệ tử, con tự sẽ toàn lực bảo toàn cho cô ấy".

"Vậy thì tốt. Người nhận cái này đi".

Nói rồi thì thấy Linh Hư xoay người lại, từ trên thạch án sau lưng nhắc lên một cái hộp đồng hình con cóc, đưa cho Tinh Ngôn, dặn:

"Nếu trên nhai có nguy hiểm, người cứ ấn vào mắt cóc, Phi Vân đình sẽ biết".

"Vâng!"

"Bất quá...Cái hộp đồng này cảnh báo thế nào?"

Tinh Ngôn không hiểu hỏi. Cự Doanh bên cạnh cũng rất hiếu kỳ, không biết cái hộp nhỏ này, làm thế nào có thể cách núi cảnh báo được. Chỉ nghe Linh Hư kiên nhẫn giải thích:

"Tĩnh Ngôn, cái hộp này được luyện theo bí pháp của Thượng Thanh cung, vốn có một vật khác có thể cảm ứng với nó, vật đó đang ở Phi Vân đình, nếu ngươi gặp nguy thì cứ làm vậy thì ta sẽ biết".

"Thì ra như thế!"

Nghe được lời này, Tĩnh Ngôn cảm giác kiến thức quá mênh mông. Chỉ bất quá, thấy Linh Hư chân nhân trịnh trọng như thế, giống như là gặp đại địch, Tĩnh Ngôn cảm thấy hơi quá, liền nói với Chương môn:

"Kì thật Chương môn có chỗ không biết, Thiên điều nhai là một chỗ u tịch, cũng không có ai đến quấy nhiễu".

Lúc nói lời này, y nghĩ Triệu Vô Trần vừa bị một võ đêm qua, ngày sau chắc không dám đến gây chuyện nữa. Lại nghe Linh Đình từ ở bên lo lắng nói:

"Trương đường chủ cũng không thể chủ quan, gần đây La Phù sơn cũng không được yên ổn. Đêm qua trong Sùng Đức điện xuất hiện một chuyện kì quái! Đệ tử trong điện là Triệu Vô Trần, không biết vì sao thất tung cả đêm. Lúc đầu các đệ tử thân với hắn cũng không để ý, ai ngờ sáng sớm phát hiện Triệu Vô Trần ngã ở bên khe suối, y phục lam lũ, thương tích khắp người, chỉ còn thở yếu ớt. Trên tay chân hắn còn in mấy cái dấu răng. Nghĩ chắc Vô Trần lúc đi ngắm cảnh, bất ngờ gặp phải mãnh thú. Nhìn hình dáng dấu răng, dường như không chỉ một con!"

"Ai, xem tình hình hắn, phải mất vài tháng mới bình phục nổi..."

"Hả? Lại có chuyện này! Không biết tìm được ở đâu, có phải gần Thiên điều nhai không?"

Lúc hỏi câu này, trên mặt thiếu niên lộ ra thần thái quan tâm thật lòng.

"Không phải, Tĩnh Ngôn cứ an tâm, khe suối đó cách Thiên điều nhai rất xa. Bất quá, chúng ta vẫn không thể chủ quan".

Nói đến đây, Linh Đình từ lại có chút kì quái lắm nhảm:

"Quái lạ! Sơn cảm tảo thú trong động thiên La Phù, hầu hết đều được linh khí của động thiên tẩy hóa, không thể hung bạo như thế. Chẳng lẽ thật có quan hệ..."

Vừa nói đến chỗ này, thì nghe Linh Hư ngắt lời:

"Sư đệ, hôm nay Cự Doanh cô nương đi đường mệt nhọc, chúng ta để cô ấy lên Thiên điều nhai nghỉ ngơi sớm đi. Những chuyện khác chúng ta sau này lại thương nghị. Hai người các người đi trước đi. Bất quá nhớ đừng đến những chỗ quá vắng vẻ, đề phòng bị dã thú tấn công".

Ngừng một chút, nghĩ sao lại thêm một câu:

"Nếu có hung thú ác đồ đến nhai người làm loạn, người cứ tùy cơ hành sự. Nếu cần thiết cứ giết chết!"

"...Xin nghe chương môn".

Tĩnh Ngôn không nói nữa, dẫn Cự Doanh lui ra Trùng Tâm đường, quay trở lại Thiên điều nhai. Phía sau, còn ẩn ước truyền đến vài câu nói. Nghe thanh âm đó, chính là lời tranh biện của Thanh Minh:

"Chương môn sư tôn, trong núi đã không yên bình, chi bằng để Cự Doanh cô nương ở Tử Vân điện của Linh Chân sư cô..."

"Không được!"

Tiếng hồi đáp trầm đĩnh chặt sứt, chính là xuất ra đồng thời từ Linh Hư và Linh Đình!

Hai người Tĩnh Ngôn và Cự Doanh, hiện đang một trước một sau đi trên con đường ngoằn ngoèo. Chia tay lâu như thế, hiện cuối cùng cũng tương phùng, nhất thời không biết phải nói gì cho tốt. Lúc chưa gặp nhau thì như có ngàn vạn lời muốn nói, lúc này lại như có bức vách ngăn ở giữa.

Qua một hồi lâu, Tĩnh Ngôn cảm thấy trầm lặng như thế thì càng lúng túng, nghĩ qua một chút thì chậm chân lại, đợi nữ nhân đó đến bên thì nói:

"Cự Doanh, sao không thấy cô mang theo bao y phục vậy?"

"Tĩnh Ngôn người cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi à?"

Thiếu nữ này giờ cũng muốn lên tiếng, lúc này vui vẻ nói.

"Cự Doanh hiện là đệ tử trong đường người, chi tiêu dĩ nhiên người phụ trách! Nghe chương môn bá bá nói, gần đây người mới có được không ít ngân lượng từ quan phủ, người chẳng lẽ không cho ta..."

"Hà hà! Dĩ nhiên là ta lo. Chỉ bất quá,"

Nhìn y phục lụa là, trang sức sáng rỡ trên người thiếu nữ, Tĩnh Ngôn có chút ngập ngừng:

"Cho dù ta có thêm nhiều tiền đi nữa thì ở Truỵện La huyện dưới chân núi, vô luận thế nào cũng không tìm được y phục sang trọng thế này..."

"Đường chủ cứ yên tâm, chỉ cần trong Đường có y phục nữ tử khác mặc được thì ta mặc được".

"A...Thì ra cô đã thám thính rồi..."

Mấy câu khơi mào, hai người liền vứt bỏ sự ngại ngùng, dường như đã khôi phục lại cách đối xử như trước kia. Những kỷ niệm ngày xưa trôi dạt hết sức sống động trong lòng. Trong lời nói đùa giỡn, phảng phất như có mùi nước quen thuộc...

"Cứ Doanh, hiện tại còn sớm, trong đường chắc còn chưa chuẩn bị cơm. Ta dẫn cô đến chỗ này trước, bảo đảm cô rất thích".

"Được à!"

"Chỉ là, chỗ đó hơi xa".

"Yên tâm đi, ta có thể đi được. Bất quá... Vừa rồi sư tôn không phải nói, không nên đi đến chỗ vắng vẻ sao?"

"Khà khà!"

Lúc này Tĩnh Ngôn thông minh đã thông nội tình, liền cười khà khà, đáp:

"Cứ Doanh cứ yên tâm, có Trương đại đường chủ ta ở đây, tự nhiên không gì cảm ngại!"

"Vậy thì tốt!"

Nha đầu Cứ Doanh vẫn hoàn toàn tin tưởng thiếu niên.

Thế là, chừng sau nửa buổi, hai người đã ở nơi hồ sen.

Một chiếc bè tre mang theo hai người, chầm chậm lướt trên mặt nước xanh biếc. Hiện tại chính là lúc hoa nở rộ nhất, khắp mặt hồ xanh um, những đóa sen kiều diễm chen lẫn với từng tán lá xanh rộng, điểm xuyến cả một vùng không gian rực rỡ hân lên. Thiếu nữ chống tay lên bè, thiếu niên ngồi ở đầu bè, đưa tay kéo những thân sen, chiếc bè lướt đi để lại đằng sau một đường nước quanh quanh.

Nắng biếc trời xanh, gió mát thoang thoang, hoa nở tung bồng, một cảnh tượng xuất trần. Ngắm cảnh sắc trên hồ, từng làn hương dịu dịu len vào mũi, Cứ Doanh bất giác buông lời tán thưởng:

"Thật đẹp..."

Hai tiếng tán thưởng của thiếu nữ, hiện tại có chút dị dạng. Cũng không biết sao, có thiếu niên ở cạnh, câu tán thưởng của Cứ Doanh, lại mang chút nũng nịu bất thường. Thiếu niên phát giác điểm này, sợ Tĩnh Ngôn phát hiện, bất giác trên mặt hơi đỏ lên.

Bất quá thiếu nữ xấu hổ đó đã quá lo rồi. Thiếu niên ở đầu bè, nhất thời đầu nghe ra sự khác biệt khác. Ở trong tai y, lúc này chỉ toàn là âm thanh thiên nhiên.

Nghe tán thưởng, y liền quay đầu nhìn thiếu nữ, cười nói:

"Kì thật, ta cũng cảm thấy son thủy trước mắt, có chút phong nhã hơn bình thường".

"Vì sao vậy?"

"Bởi vì bọn chúng hôm nay cũng nhờ chút phong vận của mỹ nhân".

Thiếu nữ nghe vậy, miệng xí một tiếng, lại khọng khỏi nhớ đến mấy lời chọc ghẹo của thiếu niên khi ở Bà Dương hồ. Xem ra, xa cách gần năm trời, thiếu niên này vẫn như ngày trước.

Tĩnh Ngôn thì không biết thiếu nữ nghĩ nhiều như thế. Vừa chuyển mắt, vừa hay nhìn thấy cái chum nhỏ bên eo thiếu nữ, thì chép chép miệng, than:

"Đáng tiếc hiện không có rượu, bằng không có thể nhắm nháp ngắm cảnh, há không phải càng khoái hoạt sao?"

Nói đến đây, bỗng lại nhớ gì đó, liền khoe khoang với thiếu nữ đằng sau:

"Cứ Doanh cô có biết, rượu Tùng quả nhà ta mà cô từng thưởng thức, về sau kinh động đến hoàng thượng! Hiện tại, rượu Tùng quả ở ngoại thành Nhiều châu ta, đều thành cống phẩm của châu phủ!"

Trong lúc nói, gương mặt đầy vẻ đắc ý.

Thiếu nữ thấy vậy, chỉ khẽ cười, hỏi:

"VẬY Ờ?"

"Đương nhiên, không gạt cô đâu! Đúng rồi Cự Doanh, cô có thấy nóng bức quá không?"

Ánh nắng càng lúc càng gắt, Tinh Ngôn sợ thiếu nữ xinh đẹp đằng sau bị gắt người.

Ở trước mặt Tinh Ngôn, Cự Doanh cũng không quá câu thúc, nghe y hỏi liền đáp:

"Có chút nóng bức".

"Khà, như vậy càng hay!"

"Hả?"

Thiếu nữ không hiểu vì sao y đột nhiên cao hứng như thế.

"Nóng bức thế này, chính hay để ta cho cô xem một pháp thuật mà ta đã luyện được!"

Không biết sao, ở trước mặt Cự Doanh, Tinh Ngôn không khỏi có lòng muốn chứng tỏ mình. Thế là, chỉ thấy y lấy sáo ngọc Thần tuyền ra, bắt đầu thổi lên tiên khúc tràn ngập ý gọi mây làm mưa. Trong nhất thời, tiếng sáo du dương lắng đọng khắp không gian hồ.

Chỉ bất quá, tuy sáo khúc dễ nghe, pháp thuật triển khai, nhưng có chút lệch với bản ý. Vốn là, Tinh Ngôn chỉ muốn dẫn đến mây đám mây đen che đi ánh nắng trên đầu, nhưng không biết là do không thể không chế hóa hầu, hay là tâm tình khẩn trương nên phát huy chệch choạng, qua không bao lâu, từ trên tầng mây đen tụ ở không trung hồ, từng hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống.

Trận mưa nhỏ này, như khói như sương, tắm ướt cánh sen khắp hồ. Những hạt mưa rơi xuống vỗ vào mặt lá, phát ra tiếng lộp bộp vui tai. Thiếu nữ đối với sự giải thích mới mẻ này, cảm khái:

Bỗng mưa ướt đầm con thuyền

Khói sương mù mịt dỗi tìm mộng xưa

Thấy pháp thuật thất thường làm ướt thiếu nữ, Tinh Ngôn hết sức xấu hổ. Đang định xin lỗi, thì thấy Cự Doanh nhìn không gian mờ ảo trên hồ, thần sắc dường như rất cao hứng. Thấy mưa, mù cùng đến, vội ngắt hai chiếc lá sen lớn, một cho thiếu niên, một lấy che lên đầu mình. Nụ cười của thiếu nữ, Tinh Ngôn cảm nhận như có chút kinh ngạc tán thưởng mình.

Chỉ thoáng chốc, mưa bụi bay bay trên hồ đã nhiễm thấu vào y phục của hai người, lúc này, thiếu nữ càng hiển hiện vẻ kiều diễm mà thiếu niên chưa từng thấy qua. Trong nhất thời, vị thiếu niên gan lớn trùm trời, lại chỉ ngó ngán ngẩm nhìn má lúm đồng tiền của thiếu nữ, ánh mắt như bất động ở chỗ đó...

Ngay khi tâm thần hai người phiêu lãng thì cơn mưa bụi đã ngưng, bốn bề núi biếc cây xanh, một cái cầu vòng nhặt nhặt đã treo ở trời đông.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.7 - Chương 122: Bằng Lan Khán Kiếm, Khuy Kiến Thân Ngoại Chi Thân.

Đợi khi mây tan mưa tạnh, hai người Tinh Ngôn, Cự Doanh liền xuyên qua từng từng lớp lớp lá sen, đưa bè tre cập vào bờ. Bước lên bờ lại đến ngòi trên tầng đá bên hồ đủ y phục đồ dùng, thiếu niên lấy hộp đồng hình cóc trên đá lên, cùng thiếu nữ quay về Thiên điều nhai.

Qua một trận mưa bụi mát mẻ, hiện tại cảnh núi trước mắt đang hiển hiện sự trong trẻo đặc biệt. Trời xanh trong vắt, nhìn lên liền sinh cảm giác hoa mắt.

Trên đường về, Tinh Ngôn nhìn trên dốc núi bên con đường quanh co, lại thấy vị đồng môn đệ tử chuyên tâm tầm bảo Điện Nhân Bảo.

Thấy người quen, Tinh Ngôn liền xoay người sang bên gọi chào. Nghe bên trên có người réo gọi tên mình, Điện Nhân Bảo cũng trong hoảng hốt góc đầu lên, thấy rõ thì đáp:

"A! Thì ra là Trương..."

Lời mới nói được nửa chừng thì thình lình nhìn thấy vị đồng môn đó đột nhiên há miệng trợn mắt, trên gương mặt tròn đang xuất hiện thần sắc dờ dẩn. Nhìn biểu hiện đó, Tinh Ngôn thầm kêu không hay, vội xuất ngôn nhắc nhở:

"Điền huynh, cẩn thận dưới chân!"

Nhưng đã trễ rồi. Lời vừa dứt thì vị Thượng Thanh đệ tử vịn ở giữa dốc núi, chớp mắt đã như hồ lô lăn xuống chân núi!

Bất quá may mắn đó là, dốc núi này không cao, chỗ Điền Nhân Bảo vịn cũng không xa chân núi, do đó chuyện này không trở thành thảm kịch thứ hai dưới chân núi chỉ trong hai ngày. Chỉ thấy vị đạo hữu lăn xuống núi đó, vịn vẹo thân mình, duỗi chân tay rồi ra ý chào hỏi người trên núi.

Xem ra, vị Nhân Bảo đạo huynh này đã quen với sự ngoài ý này rồi.

Quay về Thiên điều nhai, Cự Doanh rất nhanh đã hòa mình cùng với hai thành viên cũ trong Tứ Hải đường.

Lúc vừa thấy vị tỷ tỷ không quen này, Quỳnh Dung lại có chút sợ sệt, không dám nói chuyện cùng Cự Doanh, chỉ canh lúc Cự Doanh không chú ý thì liếc mắt nhìn trộm, quan sát vị tỷ tỷ mới như tiên nữ đó.

Chỉ bất quá, sự sợ sệt của tiểu nữ oa chỉ kéo dài đến sau bữa cơm trưa. Ăn xong cơm trưa, cô nhóc đã liếng thoáng "Cự Doanh tỷ tỷ", "Cự Doanh tỷ tỷ". Tứ Hải đường chủ giới thiệu sơ qua ba người với nhau, ba nữ tử liền hợp thành một khối, bắt đầu nói chuyện hòa hợp cùng nhau.

Thấy bọn họ làm quen nhanh chóng như thế, đáng vẻ đầy hứng thú, Tinh Ngôn cảm thấy hơi kinh ngạc. Yên lặng nghe thêm một hồi, dần dần mới minh bạch chuyện là thế nào:

Thì ra, tuy Cự Doanh cùng Tuyết Nghi và Quỳnh Dung trước đây chưa từng quen biết, nhưng bọn họ có chung một dạng đề tài, đó là đàm luận về Trương đại đường chủ mà bọn họ đều quen, trong quá khứ, hiện tại, thậm chí cả tương lai.

Nghe trong căn nhà Tứ Hải đường thình thoảng truyền ra tiếng cười nói, người thiếu niên đang đọc kinh sách trong Tự Vân đình, trong lòng có chút dao động, Y nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ chuyện của ta trước đây thật là đáng cười như thế?"

Tiếng cười nói lúc rõ ràng, lúc rù rì thình thoảng theo gió truyền đến, khiến hiệu suất thanh tu của vị Trương đường chủ sau bữa trưa vô cùng thấp.

Có lẽ, phải qua thêm mấy ngày nữa mới có thể quen được tình trạng này.

Khi mặt trời về tây, ánh nắng đã dịu đi nhiều, Tinh Ngôn dẫn theo Quỳnh Dung, nói chính xác là Quỳnh Dung đòi theo Tinh Ngôn, hai người xuống La Phù sơn, đến Truyện La thành mua y phục vật phẩm cho các nữ đệ tử trong Tứ Hải đường. Cự Doanh cũng đòi theo, nhưng thiếu niên suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định để nàng ở Tứ Hải đường nghỉ ngơi.

Sau khi Cự Doanh đến Thiên điều nhai, ban ngày đều đến Tự Vân điện trên Úc Tú phong, theo Linh Chân tử tu tập thuật dưỡng khí thanh thần. Khi rảnh rỗi thì thay thế Tinh Ngôn, dạy cho Tuyết Nghi, Quỳnh Dung viết chữ.

Qua mấy ngày quan sát, xem ra cha mẹ của nha đầu Cự Doanh này, đúng là có giao tình với chư vị đạo trưởng trên La Phù sơn. Các đạo pháp điển tịch mà đệ tử khác không mượn được, Cự Doanh đều có thể mượn về.

Mấy điển tịch này, Tinh Ngôn tham khảo trước. Sau đó thì giảng giải cho Quỳnh Dung và Tuyết Nghi nghe. Hai người đệ tử này của Tứ Hải đường, tuy Quỳnh Dung đối với việc tu tập pháp thuật vẫn luôn dễ dàng, nhưng đối với Khẩu Tuyết Nghi mà nói, mấy bộ đạo gia pháp điển tịch mà Cự Doanh mang về, đều tỏ thái độ trân quý đặc biệt.

Do hai nữ đệ tử trong đường, lại lịch đều có chút kinh hãi người nghe, Tinh Ngôn lúc giới thiệu với Cự Doanh, khó tránh lời nói không rõ ràng, có nhiều chỗ hàm hồ. Do đó, hiện thấy vị Khẩu cô nương thanh nhã hiếu học như thế, Cự Doanh trong lúc kinh ngạc, lòng hết sức bội phục.

Còn hành vi của bản thân Cự Doanh, cũng khiến Tinh Ngôn vô cùng kì quái. Vị Cự Doanh tiểu thư hiển nhiên xuất từ gia đình giàu có, lại tán thưởng loại người nghèo hèn như Tuyết Nghi. Thế là, Tinh Ngôn thường thấy hai nữ nhân, lúc ở bên dòng suối, lúc ở trong phòng bếp, nói chuyện với nhau vô cùng tâm đắc.

Tuy có chút kinh ngạc, nhưng đương thời mấy chuyện nữ nhân làm, cũng phải coi là thiên kinh địa nghĩa. Qua mấy ngày Tinh Ngôn cũng không còn thấy kì quái.

Lúc Cự Doanh mới đến Thiên điều nhai, vị Tứ Hải đường chủ vẫn cứ phải suy nghĩ tìm cách phân chia thứ tự trong đường. Hoặc theo thời gian nhập môn, hoặc theo tuổi tác lớn nhỏ, muốn phân ra đại đệ tử, nhị đệ tử..., bình thường cũng dễ xưng hô, chứ đề kêu loạn tỷ tỷ, muội muội, người ngoài không biết lại cứ tưởng là một gia đình!

Rất đáng tiếc, phen khổ tâm này của y, sau khi nói ra, lại không ai quan tâm:

Tuyết Nghi khiêm tốn nói mình chỉ là nô tì, Quỳnh Dung thì chỉ muốn làm muội muội của ca ca. Cự Doanh mỉm cười, tuy cảm thấy vui vẻ, nhưng hiện

nhien cũng chẳng tích cực trong chuyện này.

Thế là, nguyện vọng kiến lập trật tự trong đường của Trương đường chủ, trước sự cản trở của nhiều bên, cuối cùng đã tan biến.

Tạm bỏ qua không nói đến chuyện du nhàn tế nguyệt trên Thiên điều nhai, lại nói đến một nơi ánh nước lung linh.

Dưới một cây hoa bằng ngọc, có một thiếu nữ tư dung thướt tha, lấy tay chống cằm, ngồi trên một tảng đá xanh, yên lặng xuất thần.

Trên cái cây che đầu thiếu nữ, đang nở những đóa hoa ngọc sắc. Mỗi cánh hoa tinh tú óng ánh. Thỉnh thoảng có một cánh hoa rơi, chạm vào đá phát ra âm thanh. Giữa những kẽ lá, có vài con cá nhỏ thân trắng bạc bơi lượn.

"Linh Y con, sao ngồi ngẩn ra vậy?"

Người nói là một vị lệ nhân cung trang, đang từ xa bước đến chỗ thiếu nữ tâm sự trùng trùng.

"Có phải có tâm sự gì không?"

"Không, không có".

Mãi đến khi lệ nhân hỏi câu thứ hai, thiếu nữ mới sực tỉnh.

"Có phải lại nghĩ đến tiểu tử thôi sáo ở Nhiêu Châu thành?"

"Không, không có".

Thiếu nữ hỏi đáp theo quán tính. Ngẫm lại mới mình bạch hàm nghĩa trong lời nói của mẫu thân, không khỏi mặt ngọc ửng hồng, vội nói:

"Tiểu tử đó vừa ngốc, lại vừa bại hoại, con mà thêm nhớ đến y!"

"Thật chứ?"

Thiếu nữ vội lên tiếng phủ nhận, chẳng khác nào chưa đánh đã khai. Thấy con gái trước giờ phóng túng vô kị, hiện tại trên mặt lại ửng hồng, vị lệ nhân cung trang thâm kinh ngạc. Liền cười nói:

"Không phải thì tốt. Linh Y cũng là hài tử thông minh, phải biết vị Tĩnh Ngôn công tử đó, không phải cùng loại với chúng ta. Cái gọi là người thân tương cách..."

"Ai, mẹ lại nói đến chuyện này rồi! Không nghe không nghe không nghe..."

Thiếu nữ cho rằng mình che giấu tâm sự rất tốt, lúc này mới biết, bản thân sớm đã bị mẹ nhìn ra tâm sự. Trong lúc xấu hổ, thì khôi phục lại bản sắc thường ngày, nhảy đến vùi đầu vào lòng mẹ làm nũng.

"Con, con đi tìm gia gia nói chuyện!"

Thiếu nữ đang lắc lư cái đầu, chợt mắt sáng lên, rút đầu khỏi lòng mẫu thân, chuyển thân nhẹ nhàng đi mất.

"Hài tử này, đã biết tâm sự của nó rồi, phải lựa lúc nhắc nhở nó một chút mới được".

Nhìn theo thân ảnh của hài nhi, vị lệ nhân cung trang không khỏi than một câu:

"Đúng là nuôi con một ngàn năm, đã lo lắng hết chín trăm chín..."

Lại nói vị Trương Tĩnh Ngôn trên La Phù sơn, không biết vì mình mà đã khởi lên sự lo lắng trong một gia đình cách đây hàng ngàn dặm. Hoàn thành chiến sự trừ phi trở về, Cứ Doanh lại xuất hiện như kì tích, trong lòng thiếu niên đang hết sức thoải mái. Mỗi ngày, không phải đọc kinh thì tập pháp thuật, thời gian trôi qua thật tuyệt vời.

Đã có bài học từ chiến sự Hóa Vân sơn, vào mỗi chiều, Trương đường chủ đều ở trong Tự Vân đình luyện pháp môn "Luyện thần hóa hư", đem tiên linh chi khí trong thiên địa, luyện hóa thành Thái hoa đạo lực cho bản thân.

Ngày thứ tư sau khi quay về, đó là một đêm trăng sáng tràn trề. Vầng trăng sáng rõ treo trên trời cao mênh mông ở La Phù sơn. Sau khi thưởng trăng, mấy vị nữ nhân vào nhà thảo luận chuyện nữ nhi, còn Tĩnh Ngôn vẫn lưu lại Tự Vân đình, bắt đầu việc luyện công cuối cùng trong ngày.

Khi trăng đã lên cao, Tĩnh Ngôn lấy thanh quái kiếm bên mình ra, hô hấp thiên địa nguyên khí linh diệu trong động thiên đêm trăng. Sau một phen luyện thần hóa hư, thiếu niên nắm chắc cổ kiếm, bắt đầu tu tập thuật cảm ứng của "Ngự kiếm quyết".

Trong ánh trăng sáng khắp La Phù động thiên, đêm vô cùng an tĩnh. Sương mù trên Thiên điều nhai, im lìm thấm vào trong y phục thiếu niên.

Trong đêm trăng yên tĩnh trên núi, thiếu niên tay nắm cổ kiếm, tựa vào lan can dần dần ngủ thiếp...

"Ta đang ở đâu đây?"

Thiếu niên mơ mơ màng màng, bỗng nhiên phát giác bản thân đã đến một nơi lạ lẫm.

Một nơi vô cùng kì dị, không có trời, không có đất, không có ánh sáng, không có tối tăm, không có trên, không có dưới. Cả người đều như phiêu đảng trong không trung vô cùng vô tận, không một chỗ bám víu.

Thiếu niên không biết đã phát sinh chuyện gì, thấy cảnh địa quái quỷ như thế, trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Đang lúc lục thân vô chủ, bỗng nghe có tiếng cười khê bên cạnh. Đưa mắt nhìn qua, dường như có một thiếu nữ thoáng qua bên người y.

"Đội ta!"

Thiếu niên không kịp suy nghĩ, lập tức đuổi theo. Thiếu nữ phiêu linh đó, tựa Cừ Doanh, tựa Linh Y, tựa Quỳnh Dung, lại tựa Tuyết Nghi. Hoặc giả, lại chẳng giống ai. Nhưng thiếu niên không nghĩ kỹ là ai, chỉ cảm thấy thiếu nữ này, bản thân rất quen thuộc.

Chỉ là, nơi này không hề có chỗ tựa, dựa vào nỗ lực của bản thân, cũng không thể bay nhanh được. Trong lúc nôn nóng, chỉ nghe tiếng cười trước mặt, nhưng thủy chung không thể đuổi kịp nàng.

Đang khổ não, bỗng nghe một tiếng "Xoạt", không gian vô tận xung quanh như bị xé toạt, ánh sáng bỗng bùng lên.

"Sao..."

Trong chớp mắt, thì phát giác bản thân đã ở trong chiến trường hỗn loạn. Bóng người bóng thú chạy loạn khắp nơi, tiếng la hét điên cuồng, khung cảnh li kỳ cô quái.

"Ta lại đến Hòa Vân sơn sao?"

Đang lúc trong lòng kì quái, thì thấy bản thân đã biến thành một binh nhận kì dị vô cùng to lớn, từ trên không phá mây lao xuống, quét sạch quái nhân, quái thú bên dưới.

Chỉ một loáng, thiên địa hôn ám đã thành điện ngọc sáng rỡ. Sao đầy trời như đôi mắt thiếu nữ sáng long lánh. Mặt trời, mặt trăng lên rồi xuống, không ngừng giao chuyển. Trong nháy mắt dường như đã qua vạn năm. Trong lúc hoảng hốt, phảng phất từng có một con cua nhỏ im lìm bò qua thân thể lạnh lẽo của y, lưu lại mấy giọt nước. Lại như có một con chim ưng hùng dũng, rít lên bay sát bên cạnh y.

Trong sát na như ngàn năm đó, tựa hồ có bốn mùa điên đảo nối nhau như chớp. Chợt thấy thanh quái kiếm bên cạnh, bất ngờ sáng lên, cùng tranh đấu với bắc đầu thiên cương lực tinh. Sau đó, hóa thành bắc đầu đệ thất tinh, đứng đầu dẫn dắt quần tinh, chỉ về đông thì xuân, chỉ về nam thì hạ, chỉ tây thì thu, chỉ bắc thì đông.

Tựa như lúc lại có sự căm ghét thống khổ, thế là xuất hiện giao long vạn đầu, dâng sóng ngập trời, đất mệnh mông nước, ngàn dặm trắng xóa. Trong lúc hoảng hốt, như có ngàn vạn người van cầu mình. Lại có ngàn vạn người dưới sự dẫn dắt của một người, đào kênh đắp đê, nỗ lực ngăn cản hồng thủy. Cố gắng nhìn rõ mặt người đó, nhưng chỉ là một khối mơ hồ.

Đang cố nhìn cho rõ thì phát hiện hồng thủy thiên đó, đột nhiên quay ngược lại, muốn nuốt chửng lấy mình...

Đang sắp bị nuốt chửng, thì bỗng nhiên kinh hãi.

Mở hai mắt đang kinh khủng, thì phát hiện bản thân đang ở trong thạch đình trên núi. Nhường đôi mắt còn mơ hồ lên, thì phát giác ánh trăng bằng bạc đã nhạt dần. Một làn sáng đỏ tươi, đang xuyên qua tầng mây phía đông, chiếu lên trên cổ kiếm trong lòng y.

"Ách?"

Bất ngờ, thiếu niên đang mơ màng, đột nhiên phát giác như có dị dạng gì đó.

Mở to hai mắt, thì thấy dương quang sáng rõ trước mặt, đang chiếu rõ hai chữ triện cổ màu xanh đen trên thân kiếm:

"Phong thần".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 123: Bút Trận Sanh Vân, Già Khước Sắc Thân Huyền Ảnh.

Cặp mắt còn mơ hồ của Tinh Ngôn còn chưa thích ứng được với thần quang, toàn bộ nhìn thấy chỉ là hai chữ đang được thần quang đổ chiếu vào:

"Phong Thần!"

Tinh Ngôn dụi dụi mắt, quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng xác nhận hiện không phải đang nằm mộng.

"Đây là tên của kiếm này sao?"

"Phong thần...Khẩu khí lớn thật!"

Trong lòng đem hai chữ đó ra xét tới xét lui, lại nhớ đến những gì diễn ra trong cơn mộng kì quái vừa rồi, Tinh Ngôn không thể không suy nghĩ:

"Linh kiếm này, liệu không phải lại chọc ghẹo ta chứ?"

"Phong thần, nói không chừng chỉ là danh tự của người đúc kiếm khi xưa? À, tiền bối đó họ Phong, đơn danh một chữ 'Thần'".

Nghĩ lung tung đến chỗ này, trong lòng chợt máy động:

"Thân kiếm đã có tên, không biết kiếm linh đã có tên hay chưa? Nếu chưa có, ta cũng không cần khách khí, đang lúc vô sự, cứ đặt bừa một cái tên giúp nó!"

Vừa nghĩ đến chỗ này, còn không kịp để ý cảm ứng với kiếm linh, thì phát hiện hai chữ đại triện trên thân kiếm, đang dần dần uốn éo hình trạng. Khi chớp chớp mắt nhìn lại thì phát hiện hai chữ "Phong thần" trên kiếm, hiện đã biến thành hai chữ khác.

Hai chữ này xiêu vẹo nghiêng ngả, tuy viết thành một thể, cổ chuyết tự nhiên, nhưng lại hết sức khó nhận. Ngó tới ngó lui hết cả buổi, mới phát hiện hai chữ này là:

"Dao quang".

"Dao quang, đây chắc là tên của kiếm linh quý?"

"Dao quang, Dao quang...Chữ này dường như rất quen, chỉ là nhất thời không nhớ ra được".

"Khà! Kiếm này biết viết chữ, thú vị thật!"

Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn bỗng nhớ đến một chuyện, trong lòng cầu khẩn thần kiếm "Phong thần" trước mắt:

"Thần kiếm à, chi bằng, mấy chữ khắc trên kiếm, có thể viết thành 'Tinh Ngôn chi kiếm' không?"

Cầu khẩn vừa xong thì thấy thần kiếm khẽ rung, có tiếng ong ong như tiếng quát giận thánh thót. Lúc vội cảm ứng thì đã không còn nhận thấy có sự rung động nào nữa.

"Kì thật ta chỉ là đùa cho vui thôi, hà hà..."

Thấy Kiếm linh Dao quang không đáp lại mình, Tinh Ngôn chỉ đành xấu hổ tự đánh trống lảng.

"Ca ca, sớm thế này huynh ra đó làm gì vậy?"

Câu hỏi đầy quan tâm như thế, nhất định là của Quỳnh Dung muội muội khả ái. Quay đầu nhìn, chính là bọn Quỳnh Dung, Cừ Doanh y phục chỉnh tề, đang đến bên dòng suối rửa mặt.

Chạy vào trong Tụ Vân Đình, tiểu Quỳnh Dung nhú nhú mũi nói:

"Đêm qua muốn cùng ra đây ngủ với ca ca, nhưng Cừ Doanh tỷ tỷ nói thân hình muội nhỏ nhắn, nửa đêm ngủ say dễ bị lăn xuống núi. Nhưng thân hình của Cừ Doanh tỷ tỷ lớn, lại không chịu ra đây ngủ với ca ca!"

Gương mặt tiểu nha đầu đầy vẻ khó hiểu.

Người trong lời nói của nó là Cừ Doanh nha đầu, hiện đang ở bên dòng suối, cũng không biết có nghe hay không. Chỉ bất quá, cái khăn trong tay nàng, không biết sao lại đột nhiên rơi xuống đất.

Còn thiếu niên trước giờ vốn không bận tâm đến mấy lời con nít của tiểu oa nhân đó, lúc này nghe thế, đột nhiên bất giác khắp mặt ửng hồng! Thần sắc dị thường này, qua một lúc mới mất đi.

May mắn đó là, hiện tại ánh hồng từ trời đông đang chiếu vào mặt y, nhất thời không để cho người khác phát hiện được thần sắc xấu hổ trên mặt. Còn thời gian rửa mặt của Cự Doanh lâu hơn bình thường nhiều. Đợi khi nàng khoan thai đi đến Tụ Vân đình thì Tinh Ngôn sớm đã khôi phục thần sắc như thường.

"Cự Doanh, cô đến vừa hay,"

Đợi Cự Doanh vào trong đình, Tinh Ngôn liền lên tiếng hỏi nàng:

"Cô đọc nhiều sách, giúp ta coi thử hai chữ này có ý gì".

Nói rồi, Tinh Ngôn liền đưa Phong thần kiếm cho Cự Doanh.

Cự Doanh nhận kiếm coi thật kỹ, suy nghĩ một hồi thì giải thích ý nghĩa cho thiếu niên:

"Dao quang, là đệ nhất tinh của chòm bắc đầu"

"A! Thì ra là thế. Cự Doanh quả nhiên là bác học hiểu nhiều!"

Tinh Ngôn nghe vậy bưng bình, không kìm được buông tiếng tán dương.

Nghe y tán dương, Cự Doanh hơi đỏ mặt. Tiểu nữ oa Quỳnh Dung thì mặt đầy ngưỡng mộ, trong lòng đang tràn đầy khao khát:

"Cự Doanh tỷ tỷ đọc rất nhiều sách, được ca ca tán dương. Nếu như Quỳnh Dung có một ngày cũng có thể đọc nhiều sách như tỷ ấy, biết rất nhiều chữ, thì tốt biết bao..."

Lại nghĩ bản thân đến một chữ câu viết cũng không xong, tiểu nha đầu buồn xo. Ngay lúc này, bỗng nghe thiếu niên kinh ngạc hô lên:

"Đệ nhất tinh của chòm bắc đầu?"

"Thì ra, giấc mộng đêm qua, không phải hoàn toàn hoang đường".

Lập tức, Tinh Ngôn liền kể lại cho Cự Doanh nghe trường quái mộng trong Tụ Vân đình. Tuy chuyện trong mộng thì chỉ nhớ đại thể, nhưng ngẫu nhiên lưu quang phi khôi, hóa thành đệ nhất tinh bắc đầu, cùng thiên cương lục tinh tranh đấu, thì nhớ rất rõ.

"Chẳng lẽ chuyện này là kinh nghiệm của quái kiếm? Hay là có dự ý gì?"

Tinh Ngôn cùng Cự Doanh xem kỹ, chỉ là không thể hiểu nổi. Cuối cùng, Tứ Hải đường chủ hạ quyết tâm:

"Đợi hôm nào hạ sơn kiểm tra ruộng, đi vòng vòng Truyện La huyện, tìm người chuyên về tử vi, kêu giải thử quái mộng này xem!"

Thế là, Cự Doanh, Tuyết Nghi đều tán ra, ai nấy tự chỉnh lý trang phục. Chỉ có Quỳnh Dung vẫn đứng bên cạnh thiếu niên, ngẩng mặt hỏi:

"Ca ca, huynh thường nằm thấy quái mộng sao?"

"Cũng không thường...Chỉ là gần đây đến hơn nhiều, cứ nằm xuống là thấy mộng. Cũng không biết có liên quan gì đến chuyện trừ phi ở Hòa Vân sơn hay không.

"A! Quỳnh Dung gần đây cũng thường nằm thấy quái mộng!"

"Hả? mộng thấy gì?"

"Muội mộng thấy một ngọn núi lớn phun lửa, còn có roi xuống sông lớn không thấy bờ!"

"Còn gì nữa?"

"Chỉ có thế thôi. Mỗi lần muội nằm mộng thấy rất nhiều thứ, nhưng khi tỉnh dậy chỉ còn nhớ hai cái đó thôi!"

Tiểu nữ oa không hài lòng ra mặt.

"Vậy sao?A...kì thật nằm mộng đều như thế, cũng không có gì kì quái. Núi phun lửa đó chắc là do lần đến Hòa Vân sơn. Còn roi xuống sông lớn không thấy bờ...Khà! Liệu có phải lần trước thấy tên khốn kia lăn xuống núi mới nằm mơ vậy không?"

Lúc này y không nghĩ đến chuyện đi tìm người giải mộng gì hết, bản thân cố gắng giải mộng cho tiểu nữ hài luôn.

Xác thật, đối với Quỳnh Dung luôn có những suy nghĩ cổ quái, quái mộng mà nó vừa kể, xem ra chẳng chút kì quái. Tinh Ngôn vốn còn chuẩn bị nghe

chuyện ly kì hơn đó.

Hiện tại, cũng không biết thiếu niên nói những lời gì, chỉ thấy tiểu hài nhân đó bật cười khanh khách. Sau đó thì như chìm đi kiếm mồi, nhảy đến bên suối để Tuyết Nghi tỷ tỷ giúp rửa mặt. Thiếu niên cũng thung thảng đến bên dòng suối, hót mấy bùm nước mát lạnh rửa mặt súc miệng, rồi vào trong Tụ Vân đình ngồi để Khấu Tuyết Nghi giúp búi tóc, đeo khăn Tiêu điều.

Khi Tuyết Nghi giúp búi tóc, thiếu niên Đường chủ Trương Tinh Ngôn, vừa hay liếc qua Phong thần kiếm đặt tựa vào lan can, trong lòng không khỏi nghĩ:

"Hà, trong Tứ Hải đường ta, chỉ ít không còn ai không biết chữ!"

Buổi sáng không giống như các buổi sáng thường có trên Thiên điều nhai, đã kết thúc với một ý nghĩ vờ vẩn như thế. Thời gian tiếp theo trong ngày, lại chẳng khác gì với những ngày bình thường khác.

Thêm vài ngày lại trôi qua như thế, buổi chiều hôm ấy, Tinh Ngôn ở trong Tụ Vân đình nghiên cứu "Phi nguyệt lưu quang trảm", dụng tâm nghiên cứu một hồi thì như có chút kết quả, liền đặt sách xuống, đứng dậy vận eo nghỉ ngơi một lát. Y phóng mắt ngắm nhìn mây trời ở núi xa, nhìn những ngọn núi nhấp nhô liên miên đến xuất thần. Tiếng thác đổ mơ hồ vọng tới, hòa với tiếng côn trùng du dương, tạo nên một không gian thoát tục.

Núi xanh hương thoảng, gió mát suối reo, mùa hạ trong núi cũng trở nên vô cùng mát mẻ.

Đang hưởng thụ đặc ân thiên nhiên ban cho, Tinh Ngôn bỗng cảm thấy xung quanh dường như quá yên tĩnh. Nghĩ thoáng qua liền biết vì sao như thế. Rón rén đi đến trước cửa sổ căn nhà, qua song ngó vào.

A! Quả nhiên không ngoài sở liệu, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi vốn phải đang đọc sách viết chữ, hiện tại đều phục lên bàn ngủ.

Tuyết Nghi trong khi ngủ, vẫn giữ được tư dung thanh lịch tú đĩnh. Quỳnh Dung nằm nghiêng đầu, mặt tì lên khuỷu tay, cái miệng nhỏ hơi hé ra, mũi, miệng cái há cái khép, ở khóe miệng lại rỉ ra một vệt nước. Hiển nhiên, tiểu nha đầu này đang mơ mộng đẹp.

Còn dưới cánh tay hai người, trên mấy tờ giấy bị dè đó, vết mực vẫn còn chưa khô.

"Hai tỷ muội này, cũng không sợ mực dính vào tay".

Trong lòng nghĩ như thế, thiếu niên liền bước vào nhà, định kéo mấy tờ giấy ra dùm cho hai tỷ muội.

Đến khi tiến vào phòng, y mới phát hiện, thì ra trên đất cũng có mấy tờ giấy rơi vương vãi. Có lẽ, gió theo song lên vào, thổi rớt chúng xuống đất.

Thiếu niên thờ ơ đang chuẩn bị đặt lên bàn. Nghĩ thế nào lại đưa chúng lên trước mặt, định xem một phen, cũng coi như kiểm tra sự học hành của bọn họ.

Chỉ là, thuận mắt nhìn vào, thì khiến Tinh Ngôn hết sức thất kinh!

Thì ra, trước khi y mở cửa đi đến Tụ Vân đình, từng dạy cho bọn họ một đoạn "Tiêu điều du" đơn giản.

Chiếu theo lý, trên tờ giấy mà y hiện đưa lên xem, phải đầy những chữ viết như rắn bò. Nhưng hiện tại, hiển hiện trước mặt y, khắp tờ giấy, lại là những chữ phiêu dật linh động.

"Mấy chữ này viết vừa thanh vừa đẹp, vừa cô động lại vừa phóng túng, phiêu phiêu như có ý lãng vãng!"

"Là kiểu chữ 'Phi bạch' (Lối viết chữ đặc biệt, giữa nét có những vệt trắng)? Nhưng lại không giống. Dù là Phi bạch, cũng không thanh dật như thế..."

Trong lúc kinh thán, lại hết sức nghi hoặc:

"Hai nữ nhân này tuyệt đối không thể viết được như thế. Chẳng lẽ là Cừ Doanh hôm nay đã viết trước khi đi? Cũng không đúng, kiểu chữ của Cừ Doanh uyển chuyển, mềm mại, không giống kiểu chữ này. Hơn nữa, vết mực trên giấy rõ ràng vẫn còn chưa khô hẳn".

Nhìn sang tờ giấy khác, thì càng khiến y kinh ngạc:

Những chữ mới ở đoạn sau trong "Tiêu điều du" mà y chưa dạy qua, hiện tại cũng được viết bằng kiểu chữ đó trên giấy.

"Quái lạ! Không biết là ai viết. Chẳng lẽ là có vị cao nhân nhĩ sĩ nào im lìm đến, sau khi lưu lại mấy chữ thì không từ mà biệt?"

Trong lòng vô cùng hiếu kì, không nhịn được lay tỉnh hai vị nữ học sinh làm biếng.

Chỉ là, kết quả thăm hỏi, khảo thí, lại khiến Tinh Ngôn hết sức thất kinh. Thì ra, mấy chữ tiên dật bất phàm đó, lại chính là vị hậu học mặt tiến trong đường, Quỳnh Dung cô nương đích thân viết ra!

Chỉ đáng tiếc, khi thiếu niên gặng hỏi, tiểu cô nương này chỉ một mực khẳng khẳng là bản thân cũng không biết chuyện này là thế nào, lúc mê mê hồ hồ trước khi ngủ, đang há miệng ngáp, đột nhiên phát giác bản thân có thể viết mấy chữ này, còn viết dễ coi nữa. Nó vốn cũng chỉ nghĩ là nó đang nằm

mộng thôi!

"Há chi là dễ nhìn, quá đẹp nữa là đằng khác".

Nghe Quỳnh Dung tự thuật, Tinh Ngôn lẩm nhẩm một câu.

"Xem ra, trên người tiểu nữ oa này, còn không ít thần kỳ nằm ngoài tưởng tượng của người khác. Cũng không biết Quỳnh Dung thật sự từ nhỏ lớn lên ở trong rừng tre ở La Dương sơn đã hay không. Kiểu chữ này đột nhiên lại viết đẹp hơn cả ta!

Trong khi hồ nghi, không nhìn được lại truy hỏi một hồi nữa. Chỉ đáng tiếc, tiểu nữ oa này đối với lai lịch của nó, từ trước đến giờ vẫn chẳng biết gì. Hiện tại đột nhiên phát hiện bản thân cũng có thể viết chữ đẹp như thế, cả những chữ chưa học cũng viết được, thì hết sức hưng phấn. Thế là mấy lời đáp của nó càng lúc càng mờ mờ không biết đâu mà lần.

Do đó, sau khi hỏi tới hỏi lui mấy bận, Tinh Ngôn cũng đành đầu hàng, bản thân còn phải lặp đi lặp lại một câu đáp:

"Đúng thế muội muội, kiểu chữ này rất lợi hại!"

Lời đáp này, nói cũng hơn mười mấy lần.

Khẩu Tuyệt Nghi ở bên chứng kiến, trong lúc cao hứng dùm cho tiểu nha đầu, lòng cũng thấp phần ngưỡng mộ. Nàng thâm hạ quyết tâm, cho dù bản thân tiếp thu chậm chạp, nhưng chỉ cần nỗ lực kiên trì, tin rằng có một ngày cũng có thể viết chữ đẹp như thế, đọc được các kinh thư thâm ảo, kế tiếp...cũng có thể được Đường chủ khen ngợi!

Tam không nhắc đến tiểu nha đầu đang hưng phấn nhảy nhót. Đợi đến khi Cừ Doanh tập pháp từ Úc Tú phong trở về, tiểu Quỳnh Dung liền tự hiến bảo, viết mấy chữ cho nàng xem. Kết quả là cô nhóc mếu máo đến kêu oan với ca ca:

Lúc trình trọng chuẩn bị viết thư pháp cho Cừ Doanh tỷ xem thì phát hiện, lối viết chữ quen thuộc của bản thân đã trở lại!

Thế là, nó kéo ca ca đến làm chứng, xác nhận với Cừ Doanh tỷ tỷ, kiểu chữ trên mấy tờ giấy lúc nãy, đúng là do nó viết.

Về sau mới biết, tài năng quái dị nhận chữ viết chữ này của tiểu Quỳnh Dung, lại là lúc linh lúc không linh, cả Tinh Ngôn cũng không nghĩ được rốt cuộc là thế nào.

Thời gian cứ trôi qua khi yên bình, khi náo nhiệt như thế. Bất tri bất giác, lại qua hơn mười ngày, chính là bước vào đầu tháng tám, thời tiết trong lành và mát mẻ trong năm đã đến.

Thêm mấy ngày nữa thì đến tết Trung thu rồi.

Buổi sáng hôm ấy, chơi đùa với tiểu Quỳnh Dung xong, đang chuẩn bị bắt đầu tu tập pháp thuật, Tinh Ngôn bỗng nghe một tiếng kêu thánh thót vang lên. Quay đầu lại nhìn, thì thấy trong mỏm đá trước nhà, đang có hai làn khói xanh bay lên.

Hạc đá báo tin, chắc là Phi Vân đỉnh có chuyện triệu tập.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 124: Lộng Nguyệt Phóng Ca, Hưng Lai Túy Đảo Hoa Tiên.

"Hình như nhớ lần trước Linh Đình chân nhân muốn nói lại thôi, như là trong núi có chuyện. Không biết lần này Phi Vân đỉnh triệu tập, phải chăng là thương nghị chuyện đó".

Trên đường đi đến Phi Vân đỉnh, Đường chủ Tứ Hải đường đang phỏng đoán nguyên nhân Phi Vân đỉnh triệu tập người lần này.

Thiếu niên đi trên sơn lộ, thông thả vô sự thì bắt đầu hồi tưởng lại chuyện phát sinh trong một năm nay. Kì thật, rảnh rỗi nghĩ kỹ thì cảm thấy sinh hoạt hiện nay của bản thân, giống như là đang trong một cơn mộng ảo.

Vốn bọn ba ở chợ đời Nhiều Châu, cả ngày chỉ suy nghĩ đến chuyện kiếm miếng ăn, ngay cả khi ngồi ở Quý gia tư thực nghe lão tiên sinh giảng bài, trong

đầu cũng phải nghĩ đến việc chạy bản ở tửu lâu. Một tiểu tử nghèo hèn quê mùa như y, khi gặp người đầu phải cúi thấp đầu. Lúc xưa lăn lộn nơi đầu đường xó chợ, làm gì tưởng được sẽ có một ngày như thế này?

"Trước trúc nghe đòi thật nhẹ, dưới hoa đọc sách hương bay", thời gian trên La Phù sơn, quả thật chẳng khác gì thần tiên.

"Ta khi xưa một lòng kiên định hướng đạo, cũng coi như không uống rồi!"

Thiếu niên tự giễu mình. Khi xưa tuy kiên trì bền bỉ xin nhập giáo với Thanh Hà lão đạo, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến cục diện ngày nay. Lúc đó, chỉ là để được ăn no.

"Cũng không biết hôm nay triệu tập có chuyện gì. Bất quá cũng không cần nghĩ nhiều. Dù sao hiện tại sinh hoạt cũng đã thoải mái, nếu như có chuyện gì xấu, cũng lắm là về Nhiều Châu phục hồi nghiệp cũ".

Tuy trong lòng nghĩ như thế, nhưng mấy lần trước Phi Vân đình triệu tập, cũng không có gì xấu, ước chừng lần này cũng vậy, bản thân cứ đến nghe là được.

Lần này, bản thân Tinh Ngôn cũng không ngờ được, hôm nay Phi Vân đình tương triệu, y lại là vai chính!

Thì ra, Nam Hải thái thú Đoạn Tuyên Hoài, hôm nay đích thân lên La Phù sơn, thay mặt triều đình triều đình ban ngọc điệp văn thư, gia phong cho đạo sĩ Trương Tinh Ngôn quê Nhiều Châu làm Trung tán đại phu.

Lúc tiếp lấy chỉ dụ do Thái thú truyền đến, vị Tân quan tân nhiệm Trương Tinh Ngôn, nghe đến mơ mơ hồ hồ. Câu chữ cụ thể chẳng nghe rõ, chỉ biết đại ý là nói nhà y phúc đức thâm hậu, có tiên sơn tạo hóa, lại sống có đạo đức, lại giúp quan quân trừ phi, do đó, qua nhận xét của chính quan ở Nam Hải quận, cho rằng Thượng thanh đạo sĩ Trương Tinh Ngôn có công lớn, làm người lại hiếu thuận, triều đình ban thưởng cho chức Trung tán đại phu, cấp cho trăm mẫu ruộng ở ngoại thành Nhiều Châu để cha mẹ Trương Tinh Ngôn dưỡng già...

Chỉ dụ này, vang lên trong tai Tinh Ngôn, nghe cứ như tiếng thánh thót của nha đầu Cừ Doanh. Đối với y mà nói, chuyện vui mừng to lớn này đúng là đến bất thình lình! Tuy Trung tán đại phi cùng Thái trung đại phu là ngang bằng, nhưng vẫn thấp hơn Ngân thanh quang lộc đại phu và Kim tử quan lộc đại phu. Nhưng đương thời chức Tân quan vinh dự như thế, cơ bản chỉ cấp cho danh môn sĩ tộc, còn là lão nhân đức cao vọng trọng, "Các quan đại phu, tuổi đều lão niên". Sơn dân tuổi trẻ như Tinh Ngôn, phẩm hàm này căn bản là dùi đục chấm mắm nêm. Cho dù là thiếu niên có cuồng tưởng đến mấy, cũng không dám tưởng tượng đến chuyện này. Bởi vì, đối với y mà nói, có tưởng tượng cũng không thành sự thật.

Nhưng hiện tại, chuyện không có khả năng này, lại chân chân thực thực phát sinh!

Ở lại Phi Vân đình dùng cơm xong, thiếu niên hiện đang bước trên con đường quanh co trở về nhai, lúc này trong đầu y vẫn còn choáng váng, mấy lời chúc mừng của Thái thú, Chương môn, sư tổ, sư bá vẫn còn vang bên tai y. Thạch đạo cứng rắn dưới chân, bỗng như biến thành thảm lụa mềm mại, hai chân bước đi như không cần vận sức, cả người dường như muốn bay bổng lên.

"Hà...Hiện tại mà luyện Ngự kiếm phi hành, nói không chừng có thể thành công..."

Vị Trung tán đại phu tân nhiệm, trong đầu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ này.

Quay về Thiên điều nhai, chuyện đầu tiên là kêu tiểu Quỳnh Dung lực khí nhỏ nhất nhéo lên cánh tay một cái. Tiểu nha đầu này trước giờ thích nghe nhất là câu này của ca ca, thế là, vị Trương đường chủ la thảm:

"Không ngờ nhóc con này lại có sức như thế!"

Sau khi xác nhận không phải nằm mộng, Tinh Ngôn liền trình trọng công bố tin tức tốt lành này cho hai thành viên trong đường biết, lại lấy ngọc điệp văn thư cho bọn họ xem.

Tuy Tuyệt Nghi, Quỳnh Dung không hiểu hết ý nghĩa, nhưng nghe một phen giải thích của Tinh Ngôn, cũng đại ý biết được vinh dự này rất là khó có. Thế là, trên dưới Tứ Hải đường chuẩn bị một buổi tiệc chúc mừng. Quỳnh Dung chạy vô trong núi sâu tìm hoa quả thơm ngon, Tuyệt Nghi thì chuẩn bị mấy món ăn ngon, Tinh Ngôn thì đào bình rượu ngon lên, chuẩn bị chờ Cừ Doanh về là mở tiệc.

Hôm nay Cừ Doanh về rất sớm, Tinh Ngôn quay về không lâu thì nàng cũng từ Úc Tú phong trở về. Nghe Tinh Ngôn hưng phấn kể lại, Cừ Doanh cũng thập phần cao hứng chúc mừng y:

"Cung hi Đường chủ được vinh dự này. Qua mấy năm nữa, nói không chừng có thể còn làm lớn hơn nữa..."

Nghe mấy lời chọc ghẹo của nàng, Tinh Ngôn tự nhiên cũng không để trong lòng.

Lại đợi Quỳnh Dung từ trong núi về, bữa tiệc tối chúc mừng ở Tứ Hải đường, chính thức mở màn trong Tự Vân đình.

Trên cái bàn đá trong đình, đã bày ra món ăn hoa quả. Bốn cái chum cũng chằm đầy rượu gạo thơm ngon. Đợi Trương đường chủ một tiếng lệnh xuống, ba vị đệ tử liền nhập tiệc, bắt đầu nâng chum trong ánh tà dương còn sót phả vào trong đình.

Tự nhiên, ngoài trong chum Tinh Ngôn hoàn toàn là rượu, trong chum của mấy nữ nhân, hơn một nửa là nước suối rồi. Trước khi vào tiệc, Cừ Doanh đã đem rượu hòa nước suối trong chum đổ vào cái chum tre mà Tinh Ngôn tặng, nói bản thân đã quen dùng chum tre này uống rượu.

Gió đêm mát mẻ, không bao lâu, từ yến trong Tụ Vân đình đã bắt đầu la liệt. Tinh Ngôn tử lượng rất cao, uống rượu cùng mấy nữ nhân này, chỉ có thể coi là uống chơi. Nhưng mấy người bọn họ, cho dù trong chung đa phần là nước suối, nhưng vẫn không thắng được tử lực. Không bao lâu, trên má Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đã hiện lên hai đóa mây hồng, Tử lực của Cự Doanh so với lúc ở Mã Đề sơn đã tiến bộ không ít. Nhưng cũng chừng sau ba tuần rượu, cũng xuất hiện thần thái lơ ngơ, hai bên má xinh đẹp của nàng, cũng hiện lên hai đóa mây hồng.

Quỳnh Dung đã say rồi, mồm miệng bắt đầu bừa bãi, quở trách hành động "Khinh bạc" của ca ca mấy hôm trước. Lời của Tiểu nữ oa tuy lí nhí, đầy ầu trĩ mắc cười, nhưng không biết sao lại khiến màu hồng trên mặt Cự Doanh càng ửng thêm, hệt như hoa đào mùa xuân, kiều diễm vạn phần. Trong nhất thời, Tinh Ngôn nhìn thấy tử ý càng nồng, như muốn say luôn.

Lúc rượu ngà ngà, Tinh Ngôn chợt hứng chí, bật kiếm chỉ trời cao trắng sáng, chân bước lao đảo, múa kiếm đón gió, ngâm rằng:

"Người đẹp như hoa ở bên, trên cao trắng sáng rõ

Mượn hơi rượu say, hỏi linh kiếm tiền nhân

Phong thần là sao, uy phong từ đâu

Gió nổi u u, cũng chẳng biết là ma hay thần..."

Tiếng ngâm vang vang, lượn lờ trên không trung. Mấy người Hoa Phiêu Trần ở bên lại gõ chén, vỗ tay phụ họa.

Tinh Ngôn ca xong vào đình, thì thấy Quỳnh Dung đã say tựa lan can ngủ rồi, liền bế nó vào trong nhà, đặt lên giường ngay ngắn. An trí hoàn tất, lại ra uống tiếp.

Thoáng chốc tiệc cũng tàn, mấy vị đạo hữu trẻ tuổi say sưa đỡ lấy nhau quay về. Chính là:

Trắng sáng tiễn khách về, say loạn choạng xuống núi.

Sáng hôm sau, mãi đến khi mặt trời lên cao, mấy người Tinh Ngôn mới thức dậy. Quỳnh Dung, Tuyết Nghi hồi hôm quá say, Tinh Ngôn, Cự Doanh rửa mặt xong thì bọn họ mới ra khỏi giường.

Nước suối mát lạnh khiến tử ý đêm qua của Tinh Ngôn tan sạch. Đầu óc lúc này vô cùng tỉnh táo, thế là lại không khỏi nghĩ đến chuyện Trung tán đại phu và Yết Dương trừ phi.

Sự hưng phấn ban sớm qua đi, những chuyện trong ngày hôm nay, cũng không có gì khác với những ngày trước.

Nghĩ ngợi linh tinh, chợt liếc mắt nhìn thiếu nữ bên cạnh. Thấy thân hình yếu diệu của Cự Doanh, thiếu niên chợt động tâm, buột miệng hỏi:

"Cự Doanh, cô có quen với Đoạn thái thú không?"

Nghe hỏi thế, gương mặt đang bình thường của thiếu nữ chợt hơi đỏ, tay đang khỏa nước cũng bắt chợt chậm lại.

"Không phải thật có quen với Đoạn đại nhân?"

Vốn chỉ là tùy tiện hỏi chơi, nhưng thấy phản ứng khác thường của Cự Doanh, chẳng lẽ Cự Doanh thật có quen biết Đoạn thái thú?

"Cũng không được coi là quen biết".

Cự Doanh đã có phản ứng, cân nhắc nói một câu. Ngữ khí chậm chạp, cẩn thận lựa chọn từ, giống như trấn tĩnh, nhưng ngược lại ẩn tàng một chút hoảng hốt.

"Cũng chỉ biết ông ta mà thôi. Ta có thân thích quen với ông ta. Ta lại đến La Phù sơn mấy lần, đều dừng chân nghỉ ở phủ ông ta..."

"Cô có nhắc gì về ta với ông ấy không?"

Tinh Ngôn truy vấn. Thiếu nữ lên quan sát thần sắc của y, nghĩ một chút mới đáp:

"Có nhắc, ta có khen ngợi người. Ta vừa hay nghe ông ta nói người đến giúp quan binh trừ phi, liền nói ông ta biết, Tinh Ngôn rất can đảm, lại nhanh nhay, nhất định có thể giúp được!"

"Khà khà, đâu có đâu có..."

Tinh Ngôn đột nhiên tự hiểu ra.

"A! Chẳng trách Thái thú coi trọng ta như thế. Thì ra đều là vì Cự Doanh tiến cử giúp ta!"

"Ách? Cự Doanh, thân thích của cô làm gì? Thái thú đại nhân sao tin lời cô như thế?"

Lại nghe Cự Doanh cười nói:

"Tĩnh Ngôn người đứng là có bản lĩnh mà! Người xem, lần này không phải nhờ người mới đã bại được đám phi tặc sao? Lần trước hai chúng ta đi bắt Trần Khôi, Lữ tri huyện, đã biết người rất có bản lĩnh!"

Thiếu nữ cười cười nói nói, lại chẳng đáp lời chính mà đôi sang chủ đề khác. Thiếu niên cũng không hỏi nữa, trong lòng y, trong tiềm thức của y, cũng không muốn truy vấn nữa, thế là thuận theo chủ đề, bắt đầu nói đến sự tích anh hùng của hai người khi ở Bà Dương hồ.

Mãi đến lúc này Tĩnh Ngôn mới dường như có cơ hội, nên nói là có đảm lượng mới đứng, nhìn kỹ dung mạo của Cự Doanh.

Thiếu nữ vừa bình tĩnh lại thì bị y không chút e dè nhìn chăm chăm như thế, tim lại đập thình thịch. Đối với nàng mà nói, trước giờ rất ít người dám nhìn thẳng nàng như thế. Hiện tại bị y nhìn chăm chăm thì hết sức ngượng ngùng. Bất quá, tuy có chút bất tự tại, nhưng Cự Doanh qua một lúc mới khẽ mắng:

"Người...nhìn cái gì thế?"

Tĩnh Ngôn không đáp lời nàng, chỉ nói:

"Lâu quá không gặp, hôm nay mới phát giác, cô gầy hơn lần trước nhiều..."

Một câu nhẹ nhàng của thiếu niên, lại khiến Cự Doanh ngẩn ra, như có gì đó đột nhiên ập vào trong lòng. Trong nhất thời, thiếu nữ chỉ cảm thấy túi thân vụn phẫn, bất chợt sụt sịt khóc.

Thấy câu nói của mình lại làm cho Cự Doanh khóc, vị thiếu niên dường như tức thời hoảng loạn tay chân. Phản ứng đầu tiên của Tĩnh Ngôn là quay đầu nhìn xem, tiểu nha đầu Quỳnh Dung có ở đằng sau hay không.

"Hà, may mà nhóc con đem qua ham uống".

Đang lúc cảm thấy may mắn, chuẩn bị quay người hỏi Cự Doanh khó chịu việc gì thì cảm thấy bên vai chợt nặng. Xoay mặt nhìn, thì ra là Cự Doanh đang gục mặt vào vai y khóc hu hu. Lập tức cả người Tĩnh Ngôn cứng đờ, câu định hỏi cũng không nói ra được, động cũng không dám động, cứ để thiếu nữ khóc trên vai mình.

Dần dần y cũng dường như minh bạch chuyện gì, tư thế vốn cứng nhắc cũng dần dần trở lại tự nhiên. Thấy Cự Doanh khóc không thành tiếng, y lại không biết lựa lời gì để nói, thiên ngôn vạn ngữ, cứ lần ra đến miệng lại không biết sao không phát ra được. Cuối cùng, y chỉ than khẽ, đưa tay nắm lấy đôi tay mềm mại của thiếu nữ.

Bàn tay từng nắm chặt trong mưa gió Bà Dương hồ, hiện tại lại nắm lấy nhau lần nữa.

...

"Cự Doanh tỷ tỷ sao thức sớm vậy?"

"Úy? Ca ca làm sao không cẩn thận..."

Tiểu cô nương ngẩng mặt nhìn ca ca đang đứng phát ngốc ở bên dòng suối. Nhìn y phục một bên vai của Tĩnh Ngôn bị thấm ướt một khoảng, tiểu Quỳnh Dung liền hảo tâm kiến nghị:

"Chỉ bằng ca ca sau này cũng để Tuyết Nghi tỷ tỷ giúp rửa mặt đi!"

Thế là, trên Thiên điều nhai lại bắt đầu một ngày mới.

Lại qua mấy ngày, hôm nay chính là mười bốn. Đêm nay, Tĩnh Ngôn đang tu luyện "Luyện thần hóa hư" trên Thiên điều nhai, mấy người Cự Doanh, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cũng ở bên hưởng thụ thiên địa linh khí ào ào đến.

Ngay lúc này thì thấy xa xa trong La Phù, xuất hiện mười mấy điểm tròn lấp lánh hồng quang yếu ớt, đang nhắm về phía này của Thiên điều nhai, phiêu phiêu mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 125: Quang Phù Ảnh Loạn, Đồn Tiêu Thiên Thu

Hồn Phách

Mấy cái đèn lồng đó lại đến rồi!"

Nhìn thấy một chuỗi hồng sắc du du đăng đăng, Quỳnh Dung luôn không thể ngồi yên, lập tức nhảy nhót vỗ tay âm ỹ.

Thiếu niên đang luyện đến cảnh giới huyền diệu của Luyện thần hóa hư, tuy hai mắt nhắm lại, nhưng dường như có con mắt thứ ba nhìn thấy rất rõ đáng về nhí nhố của Quỳnh Dung.

"Hà...Quỳnh Dung không gọi mấy tiền bối mà lại gọi mấy cái đèn lồng, thật là đại bất kính".

Hiện tại Tinh Ngôn dù đang trong Luyện thần hóa hư, cũng có thể suy xét được tình hình xung quang.

Lại nói mấy ngọn đèn lồng mà Quỳnh Dung nói, gần đây rất hay xuất hiện khi Tinh Ngôn tu luyện Thái hoa đạo lực. Lần đầu nhìn thấy, Tinh Ngôn còn có chút kinh dị, biểu dạng linh dị phiêu đăng đó, không giống bất cứ dạng sinh linh nào. Khi y đem dị trạng này nói với Trần Tử Bình, mới biết quang đoàn long lánh như sứa dưới long cung đó, lại là hồn linh của những người tu chân không thể phi thăng trong Thượng Thanh cung.

Thì ra, Thượng Thanh cung La Phù sơn là đại phái ngàn năm, có rất nhiều người đạo đức uyên thâm, pháp lực cao cường. Nhưng cuối cùng có được cơ duyên phi thăng thì chỉ một số rất ít. Trường sinh, đối với đại đa số người tu đạo, cũng giống như là mò trăng đáy nước. Mấy võ sĩ đắc đạo mà người thế nhân hay truyền tai nhau, chẳng qua là sống lâu hơn người thường chút thôi.

Bất quá, trên con đường đạo dài đằng đẵng, cũng có những nhân tài kiệt xuất, sau mấy trăm năm thì tuy thân thể trở về với cát bụi nhưng hồn phách không thể tan, vẫn còn lưu lại, phiêu đăng trong động thiên phúc địa nhân gian. Đối với những hồn phách tiền nhân này, đám hậu bối thường cung kính gọi là:

"Đạo hồn".

Có lẽ, đối với những đạo hồn có thể du đăng giữa thiên địa mấy trăm nay thì cũng coi như là trường sinh rồi. Chỉ có điều, bọn họ có hay không có suy nghĩ, thì không người nào biết được.

Hiện tại, quang đoàn hồng sắc phiêu đăng ngoài trước Thiên điều nhai đó, chính là "Đạo hồn" của cao nhân các đời trên Thượng Thanh cung sau khi hóa thể lưu lại. Quang đoàn hồn ảnh phiêu phiêu đăng đăng này, hiện đang bay lượn trong linh khí rục rờ đầy trời, càng khiến bầu đêm trước Thiên điều nhai, biến thành ảo cảnh như trong mộng.

Đương nhiên, đối với mấy người trên Thiên điều nhai mà nói, cảnh sắc tuyệt đẹp như mộng ảo trước mặt này, cũng chỉ có Quỳnh Dung mới có thể nhìn thấy hoàn toàn. Mấy người kia, chỉ thấy được quang đoàn hồng sắc du du đăng đăng trong ánh trăng mà thôi.

Thấy những đạo hồn lại đến, Tinh Ngôn cũng không chú ý, chỉ tiếp tục chuyên tâm luyện hóa thiên địa linh khí dào dạt chuyển động quanh mình. Cây cối quanh Thiên điều nhai, lúc những đạo hồn bay đến thì xao động một trận, nhưng rất nhanh khôi phục lại sự yên tĩnh trong bóng đêm. Còn trần cảm kì thú đang tiềm tàng, bọn chúng vẫn có chút không quen với những tình phách linh khí bức người này.

Sau khi tạm thời bình ổn sự bất an, trần cảm kì thú từng qua lớp tập huấn ở Tứ Hải đường, hiện lại chuyên tâm tắm gội thiên địa linh khí đang kéo đến quanh người Tứ Hải đường chủ, mỗi con một phương thức, tận lực luyện hóa tinh hoa cần khôn không dễ có này.

Những trần cảm dị thú nhân gian khó thấy này, thậm chí còn có vài tinh linh thảo mộc, không biết đã sống ở La Phù động thiên bao lâu. Hiện tại, cứ mỗi lần thiếu niên thi triển Luyện thần hóa hư, đối với bọn chúng mà nói, đều chẳng khác gì bữa tiệc thịnh soạn.

Sau khi trải qua một trận tao động, Thiên điều nhai lại trở lại bình thường. Chỉ có tiểu Quỳnh Dung vẫn ở đó chỉ chỉ rõ rõ, vỗ tay nhảy nhót, muốn bay đến chơi với quang đoàn đó.

Tuy hiện thượng không Thiên điều nhai hết như một vùng không trung rất yên tĩnh. Nhưng không ai chú ý, ở trong quang đoàn hồn ảnh phiêu nhiên trong quang khí đó, có một hồn ảnh dường như không phải di động tùy tiện. Đạo hồn này, so với những hồn ảnh khác thì quang hoa hồng sắc càng mạnh. Nếu chăm chú nhìn lâu thì cảm giác hơi chói mắt. Nếu quan sát kỹ càng, hình dạng vốn có của đạo hồn này, không giống bộ dạng hỗn độn của những hồn ảnh khác. Quang ảnh hồng sắc quanh nó, như vẫn lưu lại hình ảnh tay chân mờ mờ, đang phiêu động theo gió.

Đạo hồn khác hiện đều trôi nổi trong gió, tựa hồ không khống chế được quỹ đạo. Chỉ có đạo hồn đó, lại dần dần chuyển động về phía thiếu niên. Chỉ là, khi phiêu phiêu về phía trước thì lại có chút do dự bất quyết, tiến bốn thì lui ba, như đến như không, dường như đang rất đắn đo.

Tình trạng tiến thoái lưỡng nan đó không duy trì lâu. Khi linh khí động thiên trần trụi dần dần nhạt đi, Tinh Ngôn sắp kết thúc buổi tu luyện, thì đạo hồn đó giống như cuối cùng đã hạ quyết tâm, bắt ngờ lao đến chỗ thiếu niên đang ngồi!

Rất khó tưởng tượng, hình ảnh quỷ mị đang chuyển động nhanh như chớp ấy chính là quang đoàn ảo ảnh pháp phù trong gió khi nãy. Còn vị thiếu niên đang xuất thần, đột nhiên cảm thấy tinh quang nguyệt hoa khắp trời, trong chớp mắt đã tiêu thất trước mặt.

"Đã phát sinh chuyện gì?"

Vừa thấy cảnh giới an tĩnh và trong sáng của bản thân chuyển sang hắc ám, thiếu niên vốn đang thả nổi tâm thần thình lình giật mình. Dùng tinh thần quan sát, phát hiện một quang đoàn đỏ sẫm đang cực lực rẽ khí lao đến thân mình!

Còn không đợi hoàn toàn có phản ứng thì cảm thấy một sự đau đớn tận xương cốt dâng lên. U hồn xông tới đang nỗ lực bài trừ hồn phách nguyên linh của bản chủ.

Sự đau đớn trong chớp mắt ào lên này thật khó mà chịu đựng. Thân thể như bị búa đóng, cưa xé, ngay cả vùng vẩy kêu la cũng không thể, đừng nói vùng vẩy chân tay, ngay cả nhúc nhích đầu cũng không thể được.

Thiếu niên rơi vào trong băng hàn hắc ám, nếu như còn kịp phán đoán, thì chỉ cảm thấy nỗi thống khổ này, so với nỗi khổ cạn kiệt Thái hoa đạo lực hồi trước, dường như còn thê thảm hơn mấy phần.

Nhưng vào lúc nguy cấp này, thần kiếm Dao quang vào mấy lần trước đều xuất thủ tương trợ, lần này lại không chút động tĩnh. Kiếm thân u ám đang phản chiếu ánh trắng lạnh lẽo, dường như khoát tay đứng bên quan sát thiếu niên ứng phó thế nào.

"Quả nhiên cái gì tự nhiên có cũng không giữ được, lần này lão thiên đến thu hồi..."

Nỗ lực thu liễm tinh thần, tranh cự mấy lần với hồn linh xâm đoạt đều không có hiệu quả. Dần dần, Tinh Ngôn không còn muốn đấu tranh, chuẩn bị đối diện với kết cục hồn phi phách tán.

Lúc này, linh quang tụ tập trên thượng không Thiên điều nhai vẫn còn chưa tan hết, đang tán phát ánh sáng mờ mờ trong không trung. Dị hồn xâm đoạt thể xác đang sáng lên hồng quang quý dị, dần dần chiếm giữ thể xác của thiếu niên. Sơn dã La Phù vẫn yên tĩnh thanh dật dưới ánh trăng, nhưng trong gió đêm thổi qua, dường như mang theo tiếng cười lạnh đặc ý. Theo tiếng cười lạnh này, trong sơn dã trước Thiên điều nhai Bão Hà phong, dường như cũng có một cái gì đó kì dị đang sôi sục. Trong rừng cây, dốc núi vốn yên tĩnh trước nhai, hiện tại đã đầy rẫy tiếng gầm gào phẫn nộ.

Ngay khi mọi âm thanh đều dẫn đến tịch diệt, linh hồn khổ nạn sắp giải thoát, thình lình, thiếu niên đã hoàn toàn buông tay, đột nhiên cảm giác có một sự lưu chuyển quen thuộc xuất hiện.

Quen thuộc như thế, thân thiết như thế, hoạt sượng như thế, không linh như thế, không phải là Thái hoa lưu thủy mà bản thân đã luyện gần năm nay sao?

"Cũng tốt, hôm nay cuối cùng lại dùng đến nó. Đáng tiếc, nó không phải 'Phệ hồn'".

Thiếu niên đã là thần hồn hoảng hốt, hiện tại lại biến thành bình tĩnh điềm nhiên. Tuy phải vận chuyển Thái hoa đạo lực như lưu thủy nhưng không có lòng quá tranh đua. Có lẽ, đây đúng là lần vận chuyển đạo lực cuối cùng của y trên nhân gian.

Đề nén đau đớn, nỗ lực kết nối tinh thần cùng với lưu thủy. Vào lúc này, nhờ Thái hoa đạo lực lưu chuyển không nghỉ mà thiếu niên dường như đã khôi phục lại tinh thần. Lúc đầu chỉ là mơ hồ vài luồng, chốc lát đã tăng lên hơn hai mươi luồng, lưu chuyển vào thân thể, xuyên qua quang đoàn đã xâm chiếm hơn nửa thân thể.

Từng luồng lưu thủy đó mỗi lần xuyên qua quang đoàn thì im lìm kéo đi một sợi quang ảnh trong quang đoàn, dung nhập chúng vào trong lưu thủy đang vận chuyển không ngừng. Quang ảnh vốn sắc đỏ, dung nhập vào trong Thái hoa đạo lực, chớp mắt đã không còn màu sắc vốn có, hòa tan vào trong dòng chảy vô hình luôn.

Đối diện với sự ăn mòn âm thầm đó, đạo hồn không mời mà đến dường như không hề phát giác, vẫn đang cổ vũ chúc mừng cho cuộc sống mới sắp đến. Nhưng sau khoảng khắc, nó đột nhiên kinh hãi: Bản thân đang rơi vào tai họa diệt diệt!

Tiếp tục hay bỏ chạy?

Chỉ chần chừ thoáng chốc, hồn linh cường hoành này đã bị dòng chảy càng lúc càng lớn đó cuốn phăng đi, hồn phách đã phiêu đảng mấy trăm nay, chớp mắt đã tịch diệt.

Nhất thời, sơn dã tảo động bất an đã trở lại sự tịch mịch vốn có.

"Úy? Trên trời sao có nhiều khí màu như thế?"

Thiếu niên như tỉnh khỏi cơn mộng, sau khi mở mắt thì thấy trên không trung đang có hàng vạn sợi khí màu lưu động. Đang chuẩn bị đứng dậy thì phát hiện sau khi trải qua trường khổ nạn này, toàn thân lại không có chút đau đớn nào.

Đứng dậy múa mấy chân tay, bỗng nghe Cự Doanh dùng ngữ khí quan tâm hỏi:

"Tinh Ngôn, ngươi không sao chứ?"

Quang đoàn hồng sắc vừa rồi, từ lúc xâm nhập đến lúc bị tiêu diệt, kì thật cũng chỉ mất thời gian chừng nửa tuần trà. Thiếu niên hiện tại thần sắc vẫn như thường nên khiến mấy người xung quanh không biết đã phát sinh chuyện gì. Cự Doanh nghe chim thú trong núi kêu gào, lại thấy đoàn hồng quang bất ngờ xâm nhập thân thể Tinh Ngôn, trong lòng không khỏi lo lắng cho Tinh Ngôn.

"Cũng không có gì".

Nghe Cử Doanh quan tâm hỏi, Tinh Ngôn chỉ điềm đạm đáp. Hiện tại, y không có tâm tình kể chuyện kì quái vừa phát sinh với mấy nữ nhân. Chuyện này vốn siêu việt lạ thường, nói ra lại khiến bọn họ lo lắng.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, mười mấy đạo hồn du du đặng đặng, vẫn lơ lửng trong ánh sáng nhàn nhạt, dường như không biết trường kinh tâm động phách vừa phát sinh. Ngơ ngẩn một hồi, Tinh Ngôn không khỏi thẫm than:

"Thì ra đạo tràng thanh tịnh này, cũng không hẳn là thái bình".

Lại nghĩ đến vừa rồi bản thân đã luyện hóa đạo hồn "Tiền bối", Tinh Ngôn không biết là nên thông hận, hay là phải thương xót nữa.

Đang xuất thần bỗng cảm giác có một vật lạnh lẽo đặt vào tay. Cúi đầu nhìn, chính là thanh kiếm này giờ vẫn bàng quan. Hiện tại, thanh cổ kiếm tên "Dao quang", hiệu "Phong thần" này, đang ôn thuận chuyển động dúi vào trong tay y. Đối với Tinh Ngôn mà nói, đây là lần đầu tiên y thấy quái kiếm này thân mật với mình như thế, khiến y nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Đang vuốt ve thân kiếm, nghĩ ngợi linh tinh thì lại nghe tiểu muội muội Quỳnh Dung ở bên lên tiếng kêu:

"Ca ca..."

"Hả?"

"Muội biết huynh nhất định có thể đã bại ngọn đèn đó!"

Lần này thật ngoài ý liệu của Tinh Ngôn, bản thân vừa rồi "huột" một ngọn đèn lồng theo như cách nói của Quỳnh Dung, nhưng lần này nó không nói ra mấy lời mỉa cười, chỉ dùng đôi mắt sáng như sao ngược lên nhìn y. Trên hai gò má trắng loáng, tràn đầy nét tiêu ý.

"Ừ!"

Sau khi hiền hòa đáp lời, Tinh Ngôn đưa tay kéo tiểu thiếu nữ đến trước người. Vừa trải qua một trường đại nạn bất ngờ, hiện tại tất cả những gì bên cạnh đều trở nên khả ái trân quý.

Ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện vầng trăng treo trên vạn dặm trời, hiện đã tròn vành vạch.

"Hả, ngày mai là tết Trung thu rồi".

Đêm nay, trước khi ngủ, nhìn ánh trăng qua song rọi vào phòng, thì phát hiện nhãn thần của bản thân biến thành vô cùng sáng rõ, ngay cả chút xiu bụi lẫn trong ánh trăng khó phân biệt, đều nhìn thấy rất rõ. Lại nghĩ đến sau này bản thân lại có thể nhìn thấy linh quang dị thái mà vốn chỉ có Quỳnh Dung thấy được, Tinh Ngôn không sao ngủ được.

"Là Thái hoa đạo lực của ta tiến triển, hay là bởi vì đạo hồn đó mang lại dị biến?"

Lại nhớ đến tình cảnh chuyển nguy thành an khi nguy hiểm cận kề, thì bỗng nhớ đến hôm nọ, Linh Hư chương môn từng nói qua mấy lời với mình:

"...Thuật Phi nguyên lưu quang trăm tiến triển không nhanh? Tinh Ngôn người cần biết, chân pháp của Thượng thanh ta không thể luyện như các thuật khác. Huyền thuật Thượng thanh, nếu như muốn luyện thành, đều phải có đạo đức tu vi tương trợ. Người sau khi quay về, phải nghiên cứu thêm nhiều điển tịch của bốn giáo mới được".

Nhớ đến lời của Linh Hư, thiếu niên như có sở ngộ, liền lật người xuống giường, đi đến bên án lấy cuốn Đạo đức kinh trên đó mà bản thân đã đọc qua đọc lại không biết bao nhiêu lần, đem đến giường đọc dưới ánh trăng.

Lật qua mấy tờ, vừa hay nhìn thấy mấy chữ:

"Đạo của trời, không tranh giành mà đạt bằng thiện tâm".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 126: Nguyệt Vũ Nghê Thường, Mật Ni Trường Sanh Chi Ngũ.

Vân hoàn vụ miếu ảnh điều điều

Thùy hướng lưu quang đầu vũ yêu

Hoa tiền mãn bôi châm minh nguyệt

Đồng tủy phương thu khánh tiêu điều.

Quản Bình Triều.

"Không tranh đầu mà thắng bằng thiện tâm".

Tĩnh Ngôn ngẫm qua ngẫm lại câu này. Từ cú trên Đạo đức kinh tuy giải đáp được sự chuyển bại thành thắng của y trong tình thế hung hiểm vừa rồi, nhưng lại khiến y sinh ra chút nghi vấn.

"Đạo của trời là không tranh đầu sao?"

Thiếu niên đang tuổi nhiệt huyết, nhất thời có chút không thể tiếp thụ thuyết pháp này. Giả sử thật sự chuyện gì cũng không tranh đầu, thiên đạo như thế, nhắc đến chẳng có hứng thú gì. Giả như tên Triệu Vô Trần đó, mấy ngày trước đến nhà quấy rối đáng ghét như thế, chẳng lẽ khi đó đem cái "Không tranh đầu" này ra giảng giải với hắn?"

"Không thể!"

Hỏi đáp trăm đình triệt thiết vang lên trong lòng thiếu niên.

"Xem ra, ta cứ ngoan ngoãn tìm yên ổn thanh nhàn là được. Con đường thiên đạo tu tiên này, chẳng phải hạ người như ta có thể dễ dàng tu hành..."

Tĩnh Ngôn cảm thán trong lòng. Chỉ là tuy tự an ủi mình, nhưng vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Ngay khi y định khép sách đi ngủ thì ngẫu nhiên nhìn thấy chữ cuối cùng trong câu vừa đọc:

"Thắng".

Hình ảnh lướt qua mắt như chớp đó, lại như một đạo linh quang loáng qua trong đầu y:

"Thắng?"

Chỉ trong sát na này, y chợt giống như bừng tỉnh:

Thiên đạo này, vô luận là "Tranh", hay là "Không tranh", cuối cùng đều phải dẫn đến chữ "Thắng" này.

Xem ra, đạo của trời, không chỉ cần "Thắng", còn phải "Thắng bằng thiện tâm!"

Khà...bỗng nhiên nghĩ thông, tất cả ám ức thất vọng vừa rồi đều tan biến.

"Hà...xem ra tu thiên đạo cũng khá thu hút à!"

Thiếu niên cảm thấy đã tìm được đáp án chân chính, gương mặt đầy vẻ hài lòng, từ từ thiếp đi trong ánh trăng phủ khắp người...

Hôm sau, chính là tết Trung thu đoàn viên.

Tết Trung thu này là cái tết lớn thứ nhì trong năm trên thế gian, mọi người đều vào lúc trăng vừa lên thì tế nguyệt, bái nguyệt, thưởng nguyệt, thưởng cả đêm không ngủ.

Đối với Thượng Thanh cung La Phù sơn mà Tĩnh Ngôn đang ở, Trung thu tháng tám này, lại càng long trọng hơn cả tết cổ truyền. Dù sao đại đa số môn nhân trẻ tuổi đều đang ở xa nhà, người thời này rất trọng hiếu đạo, do đó, cho dù giáo môn xuất thế như Thượng Thanh cung, cũng nhân cơ hội Trung thu tế nguyệt thưởng nguyệt, đề đệ tử trong môn nguyện cầu cho phụ mẫu ở nhà.

Đương nhiên, chuyện bái nguyệt thì chỉ có nữ đệ tử mới làm. Tục ngữ có câu: "Nam không bái trăng, nữ không tế táo", là nói về việc cúng bái Trung thu và tết cổ truyền.

Hằng năm vào ngày này, đệ tử ở các ngọn trên Thượng Thanh cung, sau khi hoàn tất việc bái nguyệt ở bồn sơn thì đi đến các điện, đường khác rú bằng hữu cùng thưởng nguyệt. Đặc biệt, đối với nam đệ tử mà nói, thưởng thức thắng cảnh nữ tử ở Từ Vân điện Úc Tú phong bái nguyệt, nhất định là phải đi xem, đây là một trong những thú vui quan trọng trong một năm của bọn họ.

Thế nhưng đối với việc thưởng lãm ba vị mỹ nữ ở Thiên điều nhai Bảo Hà phong thì có chút đặc biệt. Lần này Linh Hư chương môn đặc biệt truyền chỉ

lệnh:

Đêm Trung thu, không phải người của Tứ Hải đường, đều không thể đến Thiên điều nhai. Nếu vi phạm sẽ xử lý theo môn quy.

Vì sao Phi Vân đỉnh chỉ lo đại sự lại truyền xuống chỉ lệnh gần như vô lý như thế? Thì ra, trước khi Cự Doanh lên núi, Thiên điều nhai hoàn toàn u tĩnh. Nhưng từ sau khi nàng lên Thiên điều nhai, Tứ Hải đường ở cái góc yên tĩnh này đã không thể thanh tĩnh trở lại. Do việc Cự Doanh lên núi, thù tạc các điện đều giữ kín không nói ra, do đó, sau mấy ngày, trong Thượng Thanh cung La Phù sơn liền có nhiều phiên bản "Gặp tiên" truyền khắp.

Các truyền văn này, cho dù chi tiết lớn nhỏ không giống nhau, nhưng có một điểm chung kinh người đó là:

Tất cả đệ tử có phúc duyên được gặp vị tiên từ đó, đều tả diện mạo chẳng khác thiên tiên, tả như thể liền xuất hiện chút mâu thuẫn, bởi vì vị tiên nữ đó đã là thiên tiên rồi.

Mấy cái thuyết pháp "Gặp tiên" này, nếu người nói có mồm mép, lập tức nói như hoa trôi nước chảy, thêm thơ vịnh phú, tán dương búa xua. Nếu có ai tỏ vẻ nghi ngờ liền lấy lời thề ra để trợ thanh thế, nào dù làm chó, làm heo, tuyệt không nói xạo.

Dần dần, các đệ tử có lòng cầu tiên, không sợ mạo phạm đến thần tiên, lén lút ẩn nấp, rình xem động phủ của nàng tọa lạc nơi nào, nhằm mưu sau này có thể kết nối tiên duyên.

Rất hiển nhiên, kết quả truy tung hết sức kinh người: Thì ra động phủ của vị tiên từ đó, lại ở trên một thạch nhai sau Bão Hà phong!

Mỗi khi kể đến đây, mấy tên cả gan làm loạn không sợ mạo phạm thần tiên đó, đều nghĩ đến một chỗ:

Đó không phải là Tục gia đệ tử đường Tứ Hải đường sao!

Lại thêm mấy đệ tử quen biết trong Từ Vân điện Úc Tú phong đưa tin lên, tổng hợp đầu mối, đám đệ tử Thượng Thanh tư chất thông minh lập tức hiểu ra:

Thì ra, vị nữ tử dung mạo như tiên đó, lại là vị đệ tử mới gia nhập Tứ Hải đường!

Cho đến lúc này, những đệ tử Thượng Thanh nhập môn lâu mới nhớ ra, hình như hai năm trước, cũng từng có truyền thuyết gặp tiên thế này. Chỉ có điều, lần đó hành tung của tiên tử phiêu hốt bất định, không giống như lần này lại bị truy ra nơi ngụ.

Thế là, chỉ trong một hai ngày, xung quanh Thiên điều nhai đã không còn thanh tĩnh. Lối đi ngoằn ngoèo lên nhai, lúc nào cũng có đạo hữu nhân du. Tiểu Quỳnh Dung hay đi lang thang chơi, thỉnh thoảng lại bị đồng môn ca ca cản lại, tặng cho đồ vật đẹp thức ăn ngon. Tiểu thiếu nữ ngây thơ này bị bọn họ hỏi ngắn hỏi dài, tìm hiểu hết chuyện lớn nhỏ trong Tứ Hải đường.

Đương nhiên, trong những đồng đạo nhiệt tình đó, có không ít người có suy nghĩ giống nhau:

Đem bản thân so với vị sư huynh trác tuyệt đó, vị Cự tiên từ và Khẩu Tuyệt Nghi thì khỏi cần nghĩ đến nữa. Bất quá cũng không sao, Thiên điều nhai phong thủy tốt, năm nay có nhiều mỹ nhân. Cứ lấy tiểu nữ oa trước mặt này mà nói, tuy còn nhỏ nhưng rất xinh xắn, qua vài năm chắc chắn sẽ thành một đại mỹ nhân. Nếu bản thân mà có những mỹ nhân như vậy vây quanh, chắc chắn đạo tâm không thể kiên định, như thế thì làm sao tu hành!

Chỉ bất quá, tình hình huyền ảo này chỉ duy trì hai ngày. Còn không đợi Trương đường chủ hạ sinh giác ngộ trưa suy xét biện pháp ngăn cản chuyện này, thì đã nghe trên Phi Vân đỉnh có lệnh xuống: Trong Thượng Thanh cung, chỉ có người được Tứ Hải đường chủ cho phép, mới được lên tham quan Thiên điều nhai.

Đạo cấm lệnh bất cập nhân tình này vừa ban xuống, tức thì đoạn tuyệt mỹ mộng của rất nhiều người. Từ đó, có rất nhiều đệ tử Thượng thanh mất ngủ nhiều đêm.

"Thanh tĩnh thì thanh tĩnh, chỉ bất quá mấy món ngon không còn được ăn miễn phí nữa. Đứng là họa phúc song hành mà..."

Thiếu niên đang xuống núi chọn mua dụng phẩm cho tết Trung thu, ở trên sơn lộ suy nghĩ có chút tiếc nuối.

"Chắc chắc...kẹo cây màu vàng đó, mùi vị quả thật không tệ!"

Tinh Ngôn chép chép miệng, tựa như mùi vị ngọt ngào đã quay về miệng:

"Chà, mùi hương này chắc là của kẹo mạch nha? Lần này đến chợ trong huyện, phải chú ý tìm mới được".

Tiểu Quỳnh Dung theo ý xuống núi, không hề biết suy nghĩ hiện tại trong đầu ca ca. Tiểu nha đầu tràn trề sức sống này, đang nhảy nhót quanh thiếu niên, chọt trước chọt sau, chọt trái chọt phải, đuổi bắt một cánh bướm đập chồn bất định. Cây kẹo vừa rồi khiến Tinh Ngôn chép miệng vừa rồi thì đang được tiểu nữ oa này thưởng thức. Mỗi lần được tặng đồ, Quỳnh Dung đều mang về Tứ Hải đường, mời Đường chủ ca ca cùng thưởng thức.

Hơi nằm ngoài ý liệu của Tinh Ngôn đó là, khi đến chợ trong Truân La huyện, Quỳnh Dung đối với những thực phẩm dùng để tế nguyệt thường nguyệt trong tết Trung thu, dường như rất thành thực. Nào là Cúc hoa tửu, Quế hoa cao, Hoạt thủy giải, Đường dự đầu...từng loại, từng loại, tiểu nữ oa cứ như là quân gia trong nhà vậy.

Lòng thấy kì quái liền hỏi sơ qua, mới biết tiểu nha đầu trước khi gặp y, cũng không biết từ đâu nghe được ngụ ý đoàn viên của tết Trung thu, rất là ưa thích. Chỉ là, khi các gia đình ở La Dương tế nguyệt bái nguyệt thưởng nguyệt thì tiểu nữ oa này lại không dám đến gần, chỉ có thể thỉnh thoảng lảng không nhiếp vật, đoạt lấy vài món đến chỗ không người ngồi ăn một mình, coi như cũng là thưởng tết.

Nói đến đây, tiểu nữ oa nửa phần xấu hổ nửa phần tự hào, nói với vị ca ca mà nó tín nhiệm:

"Ca ca, Quỳnh Dung mỗi năm, chỉ có vào đêm này mới khóc nhè thôi".

Không biết làm sao, tiểu cô nương nói đến chỗ này, vị thiếu niên đang vừa nghe kể vừa chọn mua đồ ở bên cạnh, đột nhiên động tác hơi ngừng lại. Thiếu niên trước giờ tâm tính cứng rắn, nghe Quỳnh Dung nói như muốn đợi mình khen ngợi nó, cũng không biết thế nào, cảm thấy sống mũi cay cay, cổ họng có chút nghẹn ngào.

"À, ta biết, Quỳnh Dung trước giờ vẫn là hải tử ngoan!"

Trịnh trọng khen Quỳnh Dung một câu, quay đầu không thèm trả giá mua luôn những gì đã chọn nãy giờ. Từ đó về vật gì mà Quỳnh Dung thích, chỉ cần cô nhóc vừa reo một tiếng. Tinh Ngôn lập tức mua, thái độ rất khác với phong cách trả giá mua hàng xưa giờ của y. Một hồi sau, Quỳnh Dung rất quen với ca ca mới phát giác điều này, bản thân cảm thấy có chút ngượng ngùng, đã mấy lần nhịn không cho tiếng hoan hô thoát ra khỏi miệng.

Cho dù như thế, qua không bao lâu, trong tay hai người đã mang nhiều thứ không thuộc danh mục. May mà, kiểm tra lại thì phát hiện đại đa số vật dụng cho đêm này đều đã mua xong.

Lần mua hàng này, Tinh Ngôn còn mua được một thứ mới mẻ. Ngày Trung thu, bánh đều làm bằng gạo mới không có nhân. Nhưng hôm nay, có quầy ăn lại có sáng tạo, ở giữa bánh lại cho thêm mạch nha, viên thành viên tròn, gọi là "Bánh Trung thu". Hai bên quầy ăn còn đặc biệt mời người giỏi chữ, viết cho một tờ quảng cáo như sau:

"Bánh tròn như mặt trăng, trắng ngọt như mạch nha".

Nhìn thấy hay hay, không đợi Quỳnh Dung lên tiếng, Tinh Ngôn đã mua liền.

Trên đường về núi, nhìn Quỳnh Dung vác cái túi nhỏ đi từng bước trên sơn đạo, Tinh Ngôn không khỏi nhớ đến cha mẹ ở xa ngàn dặm:

"Bình thường thì không nhận ra, lúc này thật là nhớ cha mẹ...nếu như cha mẹ biết ta có một muội muội khá ái thể này, nhất định cũng rất vui mừng".

Ngẫm nghĩ đến chỗ này, tự nhiên lại nhớ đến một người khác:

"Linh Y nhi ở Long cung, không biết có thưởng tết Trung thu hay không?"

Ngẫm thế trong lòng y chợt động:

"Lần trước trong nhị hoa sen thấy diện mạo nàng một lần, chưa chắc đó là hình ảnh cũ của nàng, nói không chừng đó chính là tình cảnh hiện tại của nàng! Hà, lúc rảnh thử tiếp xem thử được hay không".

Tuy trong một năm có mười hai lần thưởng trăng, nhưng không có đêm nào trăng tròn như đêm nay, người khắp thiên hạ đều mong ngóng để thưởng thức.

Gần hết giờ thân, theo màn đêm u ám dần buông, vầng trăng tròn bàng bạc phía đông, cuối cùng cũng thả những sợi trắng tinh khiết xuống nhân gian.

Lúc này, Tinh Ngôn đã bày biện bàn ghế bằng tre chính tề trên vương đá Thiên điều nhai. Hai người Tuyết Nghi và Cự Doanh cũng đã kết thúc công việc dưới bếp, bắt đầu cùng tiểu Quỳnh Dung lần lượt đem đồ ăn hoa quả bày biện lên bàn.

Tinh Ngôn đốt nhang cùng đèn cầy, nhìn lên trăng lấm nhấm mấy lời cầu nguyện, xong đứng một bên, mỉm cười nhìn mấy nữ tử đang trong làn hương lãng đãng, ngẩng mặt hướng về vầng trăng ở phía đông nam, hai tay chắp lại, vừa lạy vừa khấn.

Trong mấy vị thiếu nữ đang bái nguyệt này, tư thái của Cự Doanh là ưu nhã nhất. Chắp tay, nhắm mắt, cúi đầu, cầu nguyện, ngẩng đầu, thả tay, một loạt động tác như nước chảy mây trôi. Còn Quỳnh Dung đối với trình tự bái nguyệt này, dường như hết sức quen thuộc, nhưng những hành động có chút sơ sai. Tuy rằng như thế, nghi thức bái nguyệt của tiểu nữ oa không hề qua loa, trên gương mặt bình thường cười cợt, lúc này lại hết sức trang trọng, ánh trăng lấp lánh trên mặt, khuôn mặt cô nhóc càng ngày thơ thánh khiết. Khẩu Tuyết Nghi đối với việc bái nguyệt này, dường như không quen. Chỉ bất quá, thời gian cầu nguyện của nàng là dài nhất trong ba người.

Đợi trình tự bái nguyệt kết thúc, chứng nhân trong Tứ Hải đường thì bắt đầu chính thức thưởng nguyệt. Vừa cắn một miếng bánh trung thu, vừa chiêm ngưỡng mặt trăng tròn đang tuôn thả vô vàn sợi tơ óng ánh xuống nhân gian. Vài đám mây lơ lửng ngang qua, hết như những cánh bèo trôi trên dòng sông vàng mệnh mông vô định.

Tinh Ngôn ngấm cảnh chợt sinh cảm khái trong lòng, liền ngừng tay không ăn nữa, quay vào trong nhà lấy ra một cái chậu sành, đến bên dòng suối mức đầy nước trong, sau đó đặt ở trên bàn.

Thấy hành động của thiếu niên, Cự Doanh, Tuyết Nghi cũng không biết có dụng ý gì, chỉ hứng thú quan sát. Quỳnh Dung thì ở bên vỗ tay hoan hô:

"Ca ca thật lợi hại, đem cả mặt trăng trên trời xuống..."

Tinh Ngôn nghe vậy mỉm cười, từ trong lòng lấy ra đóa hoa sen bạch ngọc, bỏ vào trong chậu nước, nói:

"Xem xem lần này có thể thấy được Linh Y tỷ của muội hay không".

Từ sau lần trước, y đã đem chuyện về Linh Y kể cho Tuyết Nghi, Quỳnh Dung nghe. Khi Cừ Doanh đến, vì lần đó thổi khúc "Phong thủy dẫn" nên cũng thuật lại chuyện này cho nàng nghe. Do đó, hiện tại mấy nữ nhân ở đây đều biết ở dưới đáy Bà Dương hồ cách ngoài mấy ngàn dặm, có một vị Long cung công chúa mỹ lệ cư ngụ. Mấy chuyện Long cung, Tử độc công chúa này, đều là như truyền thuyết, nhưng khi Tinh Ngôn kể ra, mấy người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, Cừ Doanh đều vô cùng tin tưởng.

Lần này liệu có thể thấy được dung mạo đó không?

Trong ánh mắt khấn trương của mấy người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, đóa tuyết ngọc liên hoa sau khi đặt xuống nước, quả nhiên như có sinh mạng, từng cánh, từng cánh dần dần bung ra, nở thành một đóa hoa sen xinh đẹp kinh người.

Thiếu nữ Cừ Doanh là lần đầu thấy được tình cảnh thần kì thế này, tức thì không chút động đậy, chăm chú vào đóa sen đó, một cái chớp mắt cũng không thấy.

Ngay khi Tinh Ngôn định thò đầu đến gần xem thử trong nhị có biến hóa gì chưa thì đột nhiên thấy được một chuyện kì dị khiến y há miệng tròng mắt:

Dưới ánh trăng, trong làn nước trong, từ trong đóa sen trắng đó, đang từ từ có một nữ tử bạch y xinh đẹp xuất hiện.

"Linh Y!"

Ánh trăng sáng rõ soi rõ vị tiên tử đó, chính là Tử độc công chúa Linh Y trong Bà Dương Hồ.

"Là ta. Còn chưa quên ta à..."

Thiếu nữ hạ xuống đất, cười cười nhìn thiếu niên đang mất tròng miệng há.

"Cô, cô...cô làm sao có thể đến?"

"Hi hi, đây là pháp thuật của Long cung chúng ta, 'Kính ảnh li hồn'. Ta được gia gia ta ưu ái dạy cho".

"A...Pháp thuật Long cung quả nhiên thần kì! Vân Trung Quân lão nhân gia vẫn khỏe chứ?"

Linh Y Nhi mỉm cười:

"Gia gia đương nhiên khỏe, mấy ngàn năm chẳng hề sinh bệnh. Hừ...Người đến hôm nay mới nhớ tới, có xứng là bằng hữu của ta không!"

Thiếu nữ vừa thi triển pháp thuật mới, đang ra vẻ giận dữ.

"Tỷ là Linh Y tỷ tỷ ở dưới đáy hồ phải không?"

Lúc thiếu niên đang lúng túng thì giọng nói rụt rè của tiểu Quỳnh Dung đứng lúc cất lên.

"Đúng thế. Ngốc tử này cũng có nhắc đến ta à?"

Long tộc công chúa xoay người, nhìn người vừa phát thoại:

"Oa...tiểu nữ nhà ai đây? Dễ thương quá!"

"À, đây là muội muội ta mới nhận, gọi là Quỳnh Dung".

"Quỳnh Dung!"

"Quỳnh Dung đến đây, tỷ tỷ nựng muội tí coi!".

Gương mặt tiểu Quỳnh Dung sáng lên dưới ánh trăng, quả thật là rất khả ái.

"Vâng!"

Tiểu nha đầu cũng rất thích vị đại tỷ tỷ xinh đẹp này, liền cười hi hi chồm tới chìa cái má ra cho Linh Y nựng.

Tinh Ngôn trông thấy, lòng thầm vui, nghĩ:

"Cuối cùng cũng minh bạch rồi, tiểu nha đầu này chỉ kị ba chữ 'Tiểu hài tử'. Nếu đổi sang cách gọi khác thì nó không biết!"

Sau một phen lộn xộn, Tinh Ngôn liền giới thiệu Tuyết Nghi, Cừ Doanh với Linh Y.

Lúc giới thiệu Cừ Doanh, Linh Y Nhi không chút e dè nhìn Cừ Doanh từ trên xuống dưới, miệng hỏi:

"Cô là Cừ Doanh mà Tinh Ngôn lúc nào cũng nhớ đến à?"

"...Đúng".

"A, quả nhiên xinh đẹp, cũng chẳng trách tên này không thể quên".

"Linh Y công chúa chọc ghẹo rồi".

Cừ Doanh tuy ngoài miệng khiêm tốn, nhưng nghe Linh Y Nhi khen, trong lòng cũng rất thích.

Lúc Linh Y đánh giá Cừ Doanh, Cừ Doanh cũng nhìn nàng. Vị Long nữ bạch y dưới ánh trăng, thân thể mảnh dẻ, tóc dài phát phơ, má phấn môi son, mày ngài mi cong, mũi cao miệng nhỏ, quả thật là vô cùng xinh đẹp.

Không giống như những thiếu nữ bình thường gặp nhau, hai vị thiếu nữ dung mạo xinh đẹp này sau khi đánh giá lẫn nhau, đều thầm tán thưởng trong lòng, nhất thời sinh ý ngưỡng mộ. Tự nhiên, Khấu Tuyết Nghi cũng không hề thua kém, càng khiến Linh Y kì lạ trong lòng:

"Tinh Ngôn tuy bình thường, nhưng quen được mấy nữ tử đều không phải tầm thường".

Thiếu nữ nghĩ vậy, cũng không biết lòng đang có tư vị gì.

Xã giao mấy câu, vị Tử độc công chúa từ xa đến biết mấy vị tỷ muội này đều đã xong phong tục bái nguyệt của nhân gian, liền bảo Tinh Ngôn sắp hương án mới để nàng đối nguyệt cầu nguyện.

Đội Linh Y Nhi bái nguyệt xong, mấy người trên Thiên điều nhai này, vừa ăn uống vừa nói chuyện thưởng nguyệt. Hiện tại, có Linh Y Nhi gia nhập, lại có câu chuyện về "Dũng sĩ trên Bà Dương hồ", "Thiếu niên hư hỏng trong Hoa Nguyệt lâu", "Anh hùng ở Hòa Vân sơn", "Đường chủ Tứ Hải đường", mấy nữ nhân này sau một lát đã thân thiết, trò chuyện rôm rả về mấy đề tài này.

Nhìn mấy nữ nhân này, vừa ăn vừa trò chuyện om sòm, tức thì, vị thiếu niên không thể làm được vậy, liền sinh lòng thán phục.

Khi nói đến chỗ Tinh Ngôn được vinh dự được phong Trung tán đại phu, nhà được cấp cho trăm mẫu ruộng, thì thấy thiếu nữ Cừ Doanh cười giòn tan, nói:

"Ngày đó không biết, lãng phí hết một mớ gạo cho gà ăn. Lần này, Trương đường chủ coi như là được thưởng gấp trăm ngàn lần..."

Vị Trương đường chủ đó, hiện đang nhồm nhoàm một miếng bánh trong miệng, mà câu nói của Cừ Doanh thì có chút hàm hồ, nhất thời Tinh Ngôn không nghe ra được ý trong đó, chỉ ra vẻ gật gù, ý là mình cũng đang nghe nói chuyện.

Ăn xong bánh trái trên bàn, lúc định hưởng dụng Cúc tửu thì nghe thiếu niên đề nghị:

Dù sao hiện cũng ăn no rồi, mọi người chi bằng nghe ta thổi một bài sáo để thêm hứng đêm trăng.

Đề nghị này thật hợp ý chúng nhân. Thế là, một khúc sáo theo tâm cất lên, du dương trong đêm trăng mênh mang.

Nghe nhạc âm từ sáo ngọc Thần Tuyết thân thiết, cảm thụ của Linh Y khác với những người kia. Nghe đến chỗ uyển chuyển khoáng đạt, vị Tử độc long nữ không thể nhịn nổi, chính trang y phục, phiêu đảng bay ra ngoài Thiên điều nhai.

Trong khóm mắt của người thổi sáo chợt thấy thiếu nữ bay lên không trung, nhất thời không biết phát sinh chuyện gì, liền hạ Thần tuyết xuống, nhìn lên không trung ngập ánh trăng.

Liền thấy thiếu nữ cười gió phiêu đảng, bay đến chỗ thác nước đang đổ xuống ở vách núi vô danh đối diện.

Sau đó, chỉ cảm giác có thanh quang loáng qua trong không trung, tiếp đến nghe mấy tiếng "Tăng tăng..." vang lên, nơi vách núi đối diện, có tiếng cảm âm phiêu đảng bay ra.

Trong lúc kinh dị chăm chú nhìn qua, thấy nơi vách núi đó trong ánh trăng, bạch y phiêu phiêu, Linh Y Nhi giống như chim bay, theo gió lượn lờ trước dòng thác. Còn dòng thác đang ào ào đổ xuống, hiện tại chợt ngưng chảy, phân thành mấy bó nước lấp lánh.

Tử độc long nữ Linh Y Nhi, hiện tại lấy núi làm cầm, lấy thác làm dây, thi triển pháp lực vô thượng, tấu lên một bản nhạc nước hoành tráng!

Thấy trường cảnh thần kì này, mấy người Tinh Ngôn trong lúc kinh ngạc, trong lòng không ngớt tán thưởng.

Khoảnh khắc, Tinh Ngôn đã có phản ứng, sáo ngọc Thần Tuyết lại đưa lên môi. Y lần này thổi sáo, cũng khác với khi nãy. Vì hòa ứng với Linh Y biến tự nhiên thành cảm âm, Tinh Ngôn hiện tại đang là khí tập thần ngưng, vận Thái hoa đạo lực lên.

Lúc đầu chỉ là hòa cảm âm. Qua một hồi, thì thành cảm trầm sáo rõ. Thế là, trong không trung rộng lớn trước Thiên điều nhai, tiếng trầm tiếng vang giao nhau vang vọng, thần khúc càng tấu càng hứng khởi, trầm thú ngân theo, ngàn chim múa lượn.

Thật khác so với lúc xưa tấu cảm, hiện tại vị Long tộc công chúa sang trái qua phải, bay lên hạ xuống, thân thể tung hoành. Nhìn thấy cảnh tượng ly kì cùng tiếng nhạc càng lúc càng say, thiếu nữ Tuyết Nghi luôn luôn lãnh tĩnh, bỗng nhanh nhẹn đứng lên, hướng về phía tiếng cảm vang vọng, hòa cùng tiết phách, nhảy múa dưới ánh trăng.

Ai có thể tưởng tượng được vũ đạo của Mai hoa tinh linh trên băng nhai vạn trượng? Tay áo phát phơ, thân thể uyển chuyển, lấy thiên địa làm sân khấu, lấy trăng sáng làm hoa đăng, thần thái thong dong.

Khẩu Tuyết Nghi hiện tại, phảng phất như đã hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh trong lòng, cực lực biểu diễn thân hình yếu diệu, hết sức phong nhã, hấp dẫn vô cùng..

Tuy thiếu niên đang chuyên chú thổi sáo, nhưng những chuyện xung quanh cũng gắn chặt với y thành một thể. Tinh tiết hấp dẫn như thế, làm sao có thể thoát khỏi mắt y?

Trường cảnh tuyệt đẹp động nhân như thế, lấy nhiễm sang hết thấy mọi người. Trong khoảng khắc, liền có tiếng ca thánh thót hòa theo tiết phách của cảm, sáo. Ca rằng:

Vàng trắng trời đông, ánh vàng vắng vạc

Núi xanh như mây, gió reo phảng phất

Dương liễu tươi cười, đình vàng óng ánh

Sáo cảm ngân ngân, trời đêm thăm thẳm...

Tiếng ca bay bay, giọng ca như tiên nữ hát, thật không phải khúc hát dưới trần.

Ngay khi thiếu nữ dung mạo khuynh thành ngừng ca, thì lại nghe thần nữ đang khảy thác cảm, uyển chuyển cất lời tiếp:

Mỹ nhân ngàn dặm đến

Cùng thưởng nguyệt đêm nay

Bao nhiêu ngày xa cách

Cũng đến lúc sum vầy...

Lời ca như oán như mừng, thật khiến người nghe cảm động.

Khi Cự Doanh, Linh Y cất giọng ngọc ca, trong sơn dã um tùm chợt có rất nhiều đom đóm bay đến. Đom đóm đập cánh, lưu quang chớp chớp, hợp thành một vầng sáng lập lờ rộng lớn trước Thiên điều nhai, trong vầng sáng đom đóm, còn có vài tinh linh lưu chuyển. Dần dần, đom đóm càng lúc càng nhiều, vầng sáng lập lờ càng mờ rộng, dưới sự chỉ huy của tiểu Quỳnh Dung, phủ khắp nơi nơi, trên mái Tụ Vân đình hay tận song cửa Tứ Hải đường, đều có ánh sáng chớp chớp.

Thế là Thiên điều nhai thanh tĩnh liền biến thành một nơi như mộng như ảo...

Dường như bị tất cả sự việc liên lạc này giờ cảm nhiễm, Thanh Dao quang thần kiểm trầm mặc, cũng đột nhiên bùng lên quang hoa, "Vù" một tiếng phóng vọt lên không, nhắm hướng cây thác cảm bay đến, thân kiểm gõ vào thác cảm, tạo nên những tiếng "Tùng tùng..." vang dội, hết như tiếng hồng chung, hòa quyện vào tiết phách của sáo, cảm.

Trong tiếng thần khúc hoàng tráng lan truyền, sơn dã mệnh mông đối diện Tụ Vân đình, dường như có vô số tiếng kêu kì dị, tương hỗ hòa ứng với thần xướng tiên ca trước Thiên điều nhai.

Ngay khi thịnh điển chào đón tết Trung thu ở Tứ Hải đường đang đến lúc hào hứng, thì bỗng thấy ở trời đông có hai đạo kiếm quang xán lạn, vòng quanh các đỉnh núi nhấp nhô, thần tốc bay về phía này!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 127: Thủy Nguyệt Lưu Hồng, Ngã Túy Dục Miên Thiên Phong.

Cầm lâm thu thủy đạn mình nguyệt, khách chí kì phong tảo bạch vân.

Dật Danh.

Ngay khi đom đóm lập lòe khắp Thiên điều nhai, tiếng xướng ca tung bùng, thì bỗng thấy ở trời đông, đang có hai đạo kiếm quang xán lạn, bay về phía bên này.

Thiếu niên đang thối sáo, lập tức cảm ứng có khách không mời mà đến, liền ngừng thổi. chuyển niệm trong lòng, thanh Dao quang thần kiếm đang bận rộn trước dòng thác cũng quay ngược về, nằm chắc trong tay thiếu niên.

Còn chưa để hai người Tuyết Nghi, Linh Y trên không trung quay về nhai, trong khoảng khắc hai đạo kiếm quang đó đã bay đến trước Thiên điều nhai.

"Tiên khách nơi nào, đến La Phù ta thưởng nguyệt?"

Vừa nghe thanh âm quen thuộc này, tay Tinh Ngôn đang nắm chặt kiếm liền lỏng ra. Trong ánh trăng tinh khiết thấy rõ, người phát thoại đó chính là chương môn Linh Hư chân nhân, người kia chính là Thanh Minh đạo trưởng của Hoàng Pháp điện.

Hiện tại, Linh Hư đạo trưởng nhẹ nhàng đứng trên phi kiếm sáng như sương tuyết, chớp chớp trong ánh trăng bàng bạc, như đang đứng trên đầu sóng, tư thái ung dung, nhìn hết như tiên nhân. Còn Thanh Minh đạo trưởng pháp lực vang danh, lúc này cũng hiển hiện công lực cao thấp tề nào. Khác với Linh Hư, lão hiện tại đang không ngừng bay vòng vòng trước Thiên điều nhai, tuy tốc độ không quá nhanh, nhưng so với tư thái ung dung như đứng trên bình địa của Linh Hư Tử thì quả vẫn không thể sánh được.

Thấy Chương môn đến đột ngột, Khẩu Tuyết Nghi đang phiêu đảng ở giữa không trung, như cánh chim hoảng sợ, bay trở lại Thiên điều nhai, vội núp ở sau lưng Tinh Ngôn. Còn vị Long tộc công chúa Linh Y nhi, thấy hai người đến thì không chút hoảng hốt, phiêu nhiên bay đến trước mặt Linh Hư, điểm đạm hỏi:

"Ông là ai? Sao đến phá hứng của ta?"

Linh Y đang ca múa đến lúc cao hứng lại không ngờ bị hai lão đầu này phá ngang giữa chừng, trong lòng có chút không cao hứng.

Nhĩ lực của Tinh Ngôn rất tốt, lời nói cao ngạo của Linh Y tự nhiên nghe rõ từng chữ. Lập tức vị thiếu niên đường chủ trong lòng giật hoảng, đang định lên tiếng xin lỗi, thì đã nghe Chương môn khiêm tốn đáp:

"Hồi cáo tiên tử, bản đạo là Linh Hư đạo nhân của Thượng Thanh cung La Phù sơn, đây là Thanh Minh sư đệ diệt ta, nghe tiên nhạc vang lên ở Thiên điều nhai, không biết phát sinh chuyện gì nên đến quấy rầy. Nếu có chỗ đường đột, mong tiên tử rộng lượng".

Thì ra, Linh Hư chân nhân đang ở Phi Vân đình cùng môn hạ đệ tử thưởng tết, bỗng nghe phía Bão Hà phong có dị khúc vút trời, cũng không biết phát sinh chuyện gì. Trong lòng lại lo cho người ở trên Thiên điều nhai, vội cáo biệt các đệ tử, kêu Thanh Minh đạo nhân cùng đến Bão Hà phong kiểm tra.

Nghe Linh Hư Tử khiêm tốn đáp, lại nghe ông ta là chương môn của Tinh Ngôn, vị Long tộc công chúa cũng không làm quá căng, chỉ nghe nàng mỉm cười nói:

"Còn tưởng là khách không mời nào, thì ra là Thượng Thanh chương môn. Tiên tử thì hồng dâm đương, bốn cung là tôn nữ của Tứ độc thần quân, gọi là Linh Y".

Vừa nghe lời này, tức thì Linh Hư chân nhân hoảng hốt thủ lễ:

"Không biết thượng tiên giá đáo, xin tiên tử lượng thứ!"

Thấy vị Chương môn hết sức tôn quý của mình, thấy Linh Y lại cung kính thi lễ như thế, người thiếu niên đã quen đùa giỡn với thiếu nữ cảm thấy có chút khó hiểu trong lòng. Y không hiểu Linh Hư là lãnh tụ của thiên hạ đệ nhất đạo giáo, nhưng vẫn chưa đắc đạo phi thăng. Phạm là người tu đạo dưới nhân gian, có ai không tự coi mình là hậu bối của tiên nhân. Do đó lão lễ kính như thế cũng là tự nhiên mà thôi.

Ngay khi Tinh Ngôn cảm thấy Linh Y vẫn không đủ lễ mạo, định xuất ngôn nhắc nhở thì nghe Tứ độc long nữ tươi cười nói:

"Người không biết không có tội. Huống chi Tinh Ngôn nhà ta còn ở trong Thượng Thanh môn ông, vẫn phải mong Linh Hư chân nhân chiếu cố y nhiều mặt, y tuy bại hoại, nhưng cũng coi là thông minh, có pháp thuật gì hay ông cứ dạy cho y, không sợ y không lĩnh hội. Chương môn ông đừng có giấu diếm..."

Lời nói ngênh ngang đến cuối lại lộ ra sự tính toán của nữ nhân.

Linh Y nói năng nghênh ngang, Tinh Ngôn "Nhà nàng" đứng nghe cười khỏ không thôi. Còn vị Linh Hư chương môn thi vẫn khiêm cung đáp:

"Trương đường chủ thiên tư thông thái, bản đạo sao dám dẫu giếm! Ngay cả bí kỹ quan trọng nhất của Thượng Thanh cung cũng truyền thụ cho y rồi..."

Khi Tinh Ngôn định lên tiếng chứng thực thì thấy vị Thanh Minh đạo trưởng này giờ vẫn bay trên không trung đột nhiên hạ xuống trước Khấu Tuyết Nghi trên Thiên điều nhai, quan sát một hồi, quay mặt kinh ngạc hỏi Tinh Ngôn:

"Kì quái, theo ta được biết, nữ đệ tử trong đường Tinh Ngôn chỉ là người bình thường gặp nạn, sao lại tập được phi thiên thuật?"

Lời này vừa xuất, Tinh Ngôn lập tức tuôn mồ hôi lạnh.

Nghi vấn này có thể nói là trí mệnh. Phải biết, hiện tại bản thân y còn chưa luyện được thuật ngự kiếm phi hành, thì Khấu Tuyết Nghi sao có thể ngự không? Lần này khác hẳn so với lần trước Triệu Vô Trần đến, cho dù y có nhanh nhạy cỡ nào, cũng không kịp nghĩ ra biện pháp tránh né.

Thế là, như dính một đạo phích lịch từ trời giáng xuống, trong nhất thời Tinh Ngôn chỉ cảm thấy trời đất chao đảo, khóe miệng chép chép nhưng ngay cả nửa từ cũng không thể thoát ra!

Còn Khấu Tuyết Nghi thấy đường chủ gặp khó, liền quyết tâm định đem mọi chuyện của mình nói ra, chứng minh Tinh Ngôn không có liên quan. Nếu có xử trí thì bản thân xin chịu hết.

Ngay thời khắc chùng lại đó, chợt nghe tiếng từ trên không trung cất giọng êm ái nói:

"Thanh Minh không cần nghi hoặc. Tuyết Nghi là bạn tốt trong khuê phòng của ta, là ta nhờ nàng gia nhập Tứ Hải đường. Tinh Ngôn xưa giờ chưa từng đi xa, đi xa nhất cũng chỉ là đến nhà ta. Ta sợ y một mình ngàn dặm đến La Phù sơn, tính khí làm biếng lại phát tác, không chịu siêng năng tu hành, nên nhờ Tuyết Nghi muội muội chịu khó gia nhập Tứ Hải đường, để tâm thúc đẩy y siêng năng tu tập. Chuyện này ngay cả Trương đường chủ cũng không biết".

"Thì ra như thế!"

Ngoài ba người Linh Y, Tuyết Nghi, Tinh Ngôn, mấy người còn lại đều như bỗng nhiên đại ngộ.

"Lời này của thần nữ chính đã giải được nghi ngờ nhiều ngày qua của bản đạo. Có thần nhân gia nhập đúng là phúc của Thượng Thanh!"

Linh Hư khẽ chào, quay người mỉm cười nhìn Tuyết Nghi, Quỳnh Dung. Tuy lời lão rất khiêm tốn, nhưng từ nét tiêu ý trên mặt, có thể thấy vị Chương giáo chủ nhân này đang hết sức cao hứng trong lòng.

Thấy Linh Hư bị mình gạt, vị Long nữ tâm tư lạnh lẽo cười thầm, ngoài miệng vẫn điềm đạm đáp:

"Không dám".

"Xin lỗi thượng tiên! Hôm nay bản đạo cùng sư diệt không báo mà đến quấy nhiễu đã là đại tội. Không dám ngắt hứng thú của các thần nữ nữa, bản đạo xin cáo từ".

"Tạm biệt".

Thế là Linh Hư ra hiệu với Thanh Minh, hai người đăng không rời đi.

Thấy hai người bay xa rồi, vị tiên tử bạch y phiêu phiêu lập tức bay xuống đứng trước mặt Tinh Ngôn, gương mặt tinh ranh cười nói:

"Thế nào? Giải quyết chuyện khó cho ngươi, định cảm ơn ta thế nào?"

"Hà hà hà... Dĩ nhiên là có, bất quá lúc ăn uống, ta không tranh cùng cô là được chứ gì!"

Vứt hẳn được tâm tư nặng trĩu trong lòng, Tinh Ngôn tâm tình rất tốt, ngôn ngữ cũng trở nên nhanh nhẹn. Còn Khấu Tuyết Nghi thì khác hẳn, quỳ xuống đất tạ ơn không thôi. Thấy nàng nghiêm trọng như thế, Linh Y hoảng hốt đỡ nàng dậy, mỉm cười nói:

"Tuyết Nghi muội muội không cần như thế. Người trên thế gian có một chỗ kì quái đó là cứ chăm chăm lai lịch của người khác, mặc kệ tình hình hiện tại của người ta thế nào. Tỷ tỷ hôm nay, bất quá là cho bọn họ đạt được sở nguyện mà thôi".

Nói đến chỗ này, Tinh Ngôn tiếp lời:

"Tuyết Nghi không được khóc, hôm nay cảnh đẹp ngày tốt, không được rơi lệ".

Thì ra thiếu niên hiểu rõ tính tình của Khấu cô nương, sợ nàng cảm động bật khóc. liền xuất ngôn can trước.

"Tuân lệnh Đường chủ".

Tuyết Nghi trong lúc hồi đáp, quả nhiên có chút ghen ngào.

"Cứ ham nói chuyện, lại quên uống rượu thưởng trăng rồi".

Cứ Doanh thấy tình cảnh thế, vội đổi đề tài. Lúc này trăng đã lên giữa trời, tròn vành vạnh thả ánh vàng nhuộm lên từng ngọn cỏ, lùm cây của La Phù sơn.

Lập tức, Tuyết Nghi đi vào trong bếp, lấy rượu ủ trong nước nóng đem lên bàn tiệc, chúng nhân liền ngồi xuống, chuẩn bị uống thoải mái.

Đề thuận lợi cử động, Tinh Ngôn đem thần kiếm, sáo ngọc vào nhà cất. Nhìn thấy sáo ngọc phản chiếu ánh trăng, thiếu niên chợt nhớ đến chuyện cũ, lúc quay lại bàn tiệc, cười nói với Linh Y:

"Không ngờ Tuyết địch Linh Y, hôm nay lại tụ hội".

Nghe được lời này, Linh Y cũng nhớ đến buổi đối ẩm trên Vọng Hồ lâu Bà Dương. Không biết thế nào, tự nhiên trong lòng nàng lại dâng lên một mối nhu tình.

Có lẽ, mối nhu tình này, vốn luôn có trong lòng, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Thấy trên mặt Long cung chúa bỗng xuất hiện thần thái xấu hổ, thiếu nữ Cứ Doanh đồng lứa với nàng, sao không đoán ra được tâm tình của nàng. Nhớ lại đối đáp vừa rồi giữa Linh Y và Linh Hư chương môn, thế là tâm tư của vị Tứ độc long nữ, liền hiện ra rõ ràng trong mắt Cứ Doanh.

Cái tuổi thiếu nữ này chính là tuổi mới chớm yêu, thần thái xấu hổ này, chàng thiếu niên trong bàn làm gì hiểu được.

Thoáng lúng túng của Linh Y nhanh chóng tan biến, chốc lát đã hồi phục vẻ nhẹ nhàng linh lợi thường ngày. Có điều nếu quan sát kỹ, vẫn thấy trong gương mặt vui vẻ đó ẩn ẩn một nét sầu nhân nhạ.

Bỗng nghe Cứ Doanh lên tiếng:

"Linh Y tỷ tỷ, hôm nay trăng thật đẹp, Cứ Doanh có một bài thơ muốn tặng cho tỷ tỷ".

"Được à... mau đọc ta nghe!"

Không chỉ Linh Y, mấy người Tinh Ngôn cũng cảm thấy hứng thú. Liền nghe Cứ Doanh háng giọng, khẽ ngâm:

Tiên tử ngàn dặm đến

Tay ngọc mềm như sương

Hồn si hóa ánh nguyệt

Theo hình bóng tình quân.

Lúc thiếu nữ ngâm, môi khe khẽ rung, nguyệt hoa trên trời tẩm đẫm gương mặt nàng, hiển hiện một vẻ u lệ tuyệt luân.

Đội nàng ngâm xong, người được tặng thi ca đột nhiên đỏ bừng khắp mặt. Vị Tứ độc công chúa kiêu ngạo này, giống như đột nhiên bị người khác nói ra tâm sự, lập tức ngẩn ra tại chỗ. Qua một lát mới nhớ đến biểu hiện của mình hơi kì lạ thì vội đứng dậy đi qua, đánh khẽ một cái lên vai Cứ Doanh, nói năng thoải mái:

"Muội muội ngàn vạn lần chớ hiểu lầm. Người này khi xưa khi phụ ta, về sau quen biết, cũng chỉ bắt quạ là làm đồ đệ ngoan thôi, tuyệt không có tình ý gì khác".

Lời nói sáng khoái này, vừa để cho chúng nhân nghe, cũng vừa để thuyết phục bản thân. Linh Y nghĩ thầm:

"Hà, chính là như thế! Ta cùng tên bại hoại này làm gì có chuyện tương tư ở đây. Tuy khi xưa y...y hôn trộm ta, nhưng cũng chỉ là nhất thời say rượu, cũng coi như chẳng tính. Hà huống hai người đều không biết, cũng chưa từng phát sinh thêm chuyện giống thế. Ta cũng bắt tất cả canh cánh trong lòng..."

"Úy? sao mẹ của ta, rồi lại thêm vị Cứ Doanh cô nương này nữa, đều đem ta gán ghép với tên bại hoại này, chẳng lẽ bọn họ đều nhầm lẫn?"

Ngay khi thiếu nữ nghi hoặc thì nghe tên "Bại hoại" đó lên tiếng tiếp lời:

"Không sai không sai! Lời của Linh Y rất đúng. Ta chỉ là một tiểu tử nhà nghèo quê mùa, chỉ là theo Linh Y tiên tử học vài pháp thuật mà thôi, bình thường thích nói gì là nói, chỉ có vậy thôi, thật không có gì khác".

"Thật không?"

Cứ Doanh cười hi hi buông một câu tùy tiện rồi không nói nữa. Nhưng vị đương sự nhân, nghe Tinh Ngôn nói vuốt đuôi mình, không biết sao cảm thấy phiền muộn, mắng thầm trong bụng:

"Cái gì mà 'Thật không có gì khác'? Người chẳng phải đã hôn trộm ta sao?"

Thiếu niên bên cạnh đang thông dong, nào biết tâm tư cổ quái của thiếu nữ, cứ ở đó nói về chủ đề mà y hứng thú:

"Đúng rồi! Cứ Doanh, lần trước không phát giác, thì ra cô làm thơ cũng hay như thế".

"Hi...đều là nhờ Đường chủ. Lần trước thấy người làm thơ hay quá, tiểu nữ khi về nhà, cũng theo thầy học đòi phong nhã".

Nghe bọn họ nói đến đây, tiểu nữ oa nẩy giờ ngồi ăn với Tuyết Nghi tỷ tỷ, cuối cùng cũng nghĩ ra một chuyện, liền chen vào:

"Tỷ tỷ, có thể tặng cho Quỳnh Dung một bài hay không?"

"Sao? Quỳnh Dung muội muội, thơ cho muội, cứ để Tinh Ngôn ca ca tặng cho..."

"Hay quá! Thơ của ca ca rất hay...tuy nhiên đọc thì chẳng hiểu gì hết!"

Thiếu niên đang bận gặm một cái đùi gà to đùng, nghe vậy mắc cười, nhất thời cũng không thể chuyên tâm ăn được, liền đặt đùi gà xuống, chỉnh trang lại gương mặt, nhìn đôi mắt đen láy sáng rỡ trước mặt mình, lại nhìn đến vàng trắng trên trời, suy nghĩ một chút thì nói:

"Có rồi! Quỳnh Dung nghe cho rõ nha".

Trăng sáng chiếu vạn dặm

Tiểu nữ đến từ đâu?

Mắt tròn đen ngơ ngác

Trăng cũng phải úa màu.

Ngâm xong, thiếu niên hỏi Quỳnh Dung:

"Muội thấy thế nào?"

Tiểu nữ oa không hồi đáp, đôi mắt sáng trong như nước thu dòng như đang suy tư.

"Tiểu nha đầu này, chẳng lẽ không hiểu mấy câu ta đọc?"

Đang kinh ngạc thì thấy tiểu nha đầu đã hỏi thần, vỗ tay khen hay, lại yêu cầu ca ca tặng cho Tuyết Nghi tỷ tỷ một bài.

Vị nữ tử yêu kiều đang yên lặng bên cạnh, nghe Quỳnh Dung nói đến mình, lại thấy đường chủ nhìn đến, thì cười thẹn thùng, nói mình không cần. Chỉ là, người này cảnh này tình này, trong chớp mắt Tinh Ngôn đã nghĩ ra hai câu, liền mỉm cười nhìn nàng, nói:

"Tuyết Nghi, cô đúng là:

Trăng ngọc chiếu người ngọc, thẹn vì kém sắc

Quỳnh hoa độ ảnh, tu mấy kiếp mới bằng mai hoa?

Câu này ngâm xong, chúng nhân tề thanh kêu hay. Bất quá, chỉ có Tinh Ngôn, Tuyết Nghi là hiểu được hàm nghĩa chân chính trong đó, hai người đưa mắt nhìn nhau cười thầm.

Tinh Ngôn châm rượu cúc ra chung, định cùng chúng nữ té trăng tròn thì đột nhiên thấy vị Tứ độc long nữ nhẹ nhàng đứng lên, gượng cười nói:

"Tinh Ngôn, các vị tỷ muội, ta phải trở về rồi".

"Sao về sớm vậy?"

Chính là Cứ Doanh xuất ngôn giữ lại.

"Muội muội không biết, không phải ta không muốn ở lâu. Chỉ là pháp lực của ta đã tận, thuật Kính ảnh li hồn cũng không thể duy trì. Linh Y đành rời tiệc trước".

Không đợi Tinh Ngôn lên tiếng, Linh Y đã choàng qua Quỳnh Dung nói:

"Muội muội chớ trách, tỷ tỷ khi nãy giành đồ ăn với muội, kì thật ta đều chưa ăn, giờ trả lại cho muội".

"...Đáng tiếc, còn không kịp uống rượu say sưa với mấy người...Lần này chắc phải ngủ mất vài tháng quá? Đợi khi ta tỉnh, lại đến tìm mấy người chơi..."

Khi mấy người Tinh Ngôn không hiểu ý trong câu nói thì lúc thoại âm vừa dứt, thân hình của bạch y thiếu nữ liền dần dần tiêu tan, không bao lâu đã không còn dấu vết gì.

Chỗ nhân ảnh tan biến, chỉ còn ánh trăng man mác. Chỉ có một làn hương nhàn nhạt trong không trung chứng tỏ đã từng có giai nhân cười nói ở đây.

Thiếu niên phiến muộn đưa mắt nhìn, bên trong chậu nước nơi tiền từ đến, đi, đóa hoa sen bập bênh cũng đã khép lại, trở thành một nụ sen tuyết bạch. Nhìn bóng trăng lung lay trong nước, thiếu niên nhất thời có chút mê li:

"Nguyệt ảnh dễ sinh mà cũng dễ tiêu tan..."

"Úy?"

Ngay khi thiếu niên cảm thán, bỗng nghe Quỳnh Dung kinh ngạc kêu ca ca, chỉ tay vào đĩa bánh xếp chỉnh tề trên bàn, nói:

"Vừa rồi không phải Linh Y tỷ tỷ ăn mấy cái bánh sao? Sao giờ thấy như chẳng có động tới vậy".

Linh Y lúc này cố tình giành mấy cái bánh với nó, tiểu nha đầu này nhớ rất rõ. Còn Tinh Ngôn nhìn thấy đĩa bánh dường như còn nguyên chưa động đến, cảm giác vừa rồi phảng phất như là một trường ảo mộng.

Thấy thiếu niên có chút thương cảm, Cự Doanh liền nâng chung rượu cúc, nhẹ nhàng đi đến trước, êm ái nói:

"Trương đường chủ, tuy tiền từ đã đi rồi, nhưng ngày sau sẽ có lúc gặp lại. Đêm nay trăng đẹp nhất, để chúng tôi bồi tiếp Đường chủ uống rượu thưởng nguyệt, chỉ mong Đường chủ đừng chê Cự Doanh thô lậu".

Nghe Cự Doanh nói như thế, Tinh Ngôn cũng hồi thần, vội cầm chung đứng lên, cười nói:

"Nếu nói Cự Doanh thô lậu, thì trên thế gian này còn ai là mỹ nhân nữa?"

Thế là, trong ánh trăng bao phủ trên Thiên điều nhai, sự phiến muộn đã đi, tiếng cười lại cất lên. Uống rượu đàm luận không hay trăng đã chéch về tây, chúng nhân Tứ Hải đường vốn đã phát nguyện thưởng nguyệt cả đêm, lần lượt dưới ánh trăng chênh chếch, ngã người ra vương đá ngủ luôn.

Sáng hôm sau, Trương đường chủ từ từ lượng mạnh nhất tinh giắc đầu tiên, theo thói quen chống tay ngồi dậy thì phát hiện không thể nhúc nhích. Nỗ lực mở mắt nhìn, thì phát hiện bản thân cùng với mấy người Cự Doanh, Tuyết Nghi, đang nằm loạn xạ trên vương đá Thiên điều nhai. Xoay mặt nhìn thì thấy ai nấy chân gác chéo chéo lên nhau...

Dưới ánh ban mai, Tinh Ngôn phát giác ra trường xấu hổ này, lập tức mặt nóng bừng, tim đập loạn, sợ có người không sợ cấm lệnh từ Phi Vân đình, lén lút lên nhìn trộm thì hồng. Thiếu niên nhẹ nhàng tìm cách rút người ra khỏi mấy cái chân mà không kinh động mọi người, nhưng không ngờ, vừa thoát khỏi mấy cái chân gác lên mình, định toàn thân vận động đứng lên, thì quên mất còn có hai cánh tay khoanh lại trên ngực y, vừa động thì liền nghe có một giọng giòn tan cất lên:

"Ca ca, sáng rồi à?"

Theo câu hỏi giòn giã đó, chúng nhân trên Thiên điều nhai đều nhất tề tỉnh giấc. Thế là, Tứ Hải đường nghênh đón một ngày mới trong cảnh hỗn loạn vô cùng.

Ngày tháng cứ đơn giản như thế mà qua.

Trong tháng ngày bình đạm mà hạnh phúc đó, Tinh Ngôn vẫn không gián đoạn việc tu luyện đạo lực của mình. Từ sau đêm trước Trung thu tiêu hóa cái đạo hồn mạo hiểm xâm đoạt bản thân, thiếu niên cảm thấy Thái hoa đạo lực của bản thân, dường như đột phá được một nút thắt, bản thân cuối cùng cũng cảm giác được, cỗ Lưu thủy thái hoa trong cơ thể, đang ngày một tinh tiến, tràn trề.

Vào một đêm, thiếu niên đang chuyên cần tu luyện "Luyện thần hóa hư" trước Thiên điều nhai, thì đột nhiên phát giác, theo vòng tròn lưu chuyển của Thái hoa đạo lực, thân hình đang ngồi ngay ngắn trên vương đá, chậm chậm rời khỏi mặt đất, phiêu phiêu trên không trung cách mặt đất hơn hai trượng. Một ngọn gió vượt qua nhai, thổi vạt áo bay lật phất.

Nháy mắt, theo lưu chuyển tròn một vòng của Thái hoa đạo lực, thân hình ngừng trên không, lại chậm chậm hạ xuống vương đá.

Cái gọi là phúc đến thì sáng lòng, thiếu niên trở lại mặt đất, khắp người lại tỏa ra kim quang chói lóa. Chỉ bất quá, lần này lấy kiếm làm dẫn, kim quang chấp chới bùng bùng, men theo thân kiếm Dao quang, ngưng tụ thành một đoàn quang phiến rực rỡ. Sau đó, trong tiếng hét của thiếu niên, đóa quang hoa như trăng non đó, liền bay vào không trung đêm đen vô tận.

Trong khung trời sẫm đen, hệt như có một lưu tinh rực rỡ lao nhanh qua.

Tuy đóa "Phi nguyệt lưu quang trâm" sơ khởi này, so với trường cảnh đủ mọi hình thái quang hoa hạo nguyệt cuộn cuộn như triều dâng, tung hoành trời cao, thì còn cách rất xa. Nhưng dù sao, đóa nguyệt hoa nho nhỏ này, đã khiến Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn, trở thành một trong mười mấy người trong thiên hạ có thể dùng pháp thuật này.

Thiếu niên vừa thành công, đang mừng như muốn phát cuồng, quay đầu nhìn thì thấy mấy vị thiếu nữ đang kinh ngạc nhìn mình, trong ánh trăng nhàn nhạt

càng hiển hiện nét uyển chuyển xinh đẹp.

Núi xanh hùng vĩ, mỹ nhân vây quanh, thiếu niên hào khí chột sinh, cảm thấy như ngày cỡi mây du ngoạn, hoàn toàn không phải không có thể!

Chính là:

Mỹ nhân như ngọc, kiếm như cầu vồng

Bụi trần bốc trời không

Thần kiếm lượn vòng

Tiếng ngân như rồng

Tiên lữ nhìn xuống núi xanh

Đôi hạc trước nhà

Bóng hoa ẩn hiện

Gió nổi

Mây loạn

Ráng chiều mệnh mông

Hết quyển 7.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.8 - Chương 128: Thân Phi Hồng Học, Yên Tri Vân Lô Phiêu Miểu.

Vân trung mai

Tuyết trung sưu hồn ảnh

Vân lí mịch phương hoa

Nguyệt lộ ngưng sương quán

Nhất điểm nhập mai hoa.

Từ đêm Luyện thần hóa hư bay khỏi mặt đất, lòng của vị Tứ Hải đường chủ bắt đầu vận động:

"Chi bằng, thử luyện ngự kiếm phi hành? Dù sao hiện tại ước chừng đã có thể đề khí lơ lửng, chí ít cũng có thể bảo đảm không chết".

Ý niệm này vừa có, Tinh Ngôn liền không thể ngồi yên, cả ngày chỉ nghĩ đến khẩu quyết ngự kiếm phi hành. Thân ảnh phiêu dật của hai vị cao nhân Thương Thanh Linh Hư và Thanh Minh vào đêm Trung thu, cứ xuất hiện liên tục trong đầu y.

Cuối cùng, thiếu niên ý chí không thể kiên cường hơn, không chống cự nổi dụ hoặc, chuẩn bị đi tập luyện thuật ngự kiếm phi hành.

Bất quá, y cũng biết, Ngự kiếm quyết bản thân mới có chút thành tựu, để cho an toàn, không dám luyện ở chỗ cao mấy trăm nhận(một nhận là tám thước) trên Thiên điều nhai, mà xuống dưới núi tìm một chỗ địa hình thấp tập luyện. Bất kể thế nào, theo Thanh Minh đạo trưởng nói, lúc vừa bắt đầu, thuật ngự kiếm phi hành cho dù có thể thành công, cũng không thể bay quá cao.

Hôm sau ngày thiếu niên đã hạ quyết tâm, buổi trưa hôm ấy, chính là thiên khí thanh hòa, nắng thu xán lạn, Tinh Ngôn không nghỉ trưa, dẫn theo hai

người Quỳnh Dung. Tuyết Nghi xuống Thiên điều nhai, đến một chỗ thấp vắng vẻ của Bảo Hà phong, chuẩn bị bắt đầu thử luyện thuật ngự kiếm của bốn môn.

Vị tiểu cô nương đi theo, vừa nghe ca ca nói muốn luyện thuật phi hành, thì lập tức nhảy nhót không thôi, suốt đường đi cứ nhảy trái nhảy phải trước mặt Tinh Ngôn, dẫn Tinh Ngôn sau khi luyện xong, nhất định phải mang nó lên trời xem thử. Nhìn bộ dạng hưng phấn của nó, dường như còn tin chắc hơn cả người thi thuật.

Lúc này, trời ít mây, vạn dặm xanh ngắt, vài cánh chim đang chao liệng phía chân trời.

Trong khí trời tươi đẹp, Từ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn, cuối cùng cũng bắt đầu con đường bay lượn của mình.

Trong ánh mắt chờ đợi của hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, Tinh Ngôn rút kiếm, thở nhẹ ngưng thần, bắt đầu lầm nhảm khẩu quyết ngự kiếm. Theo tiếng niệm khẩu quyết, cổ Thái hoa đạo lực trong cơ thể cũng dần dần lưu chuyển vận hành.

Trong thoáng chốc, hai nữ nhân đang khần trương quan sát, thấy nhân ảnh loáng qua mắt mình, sau đó là một đạo quang hoa từ đất bay lên như chớp, "Véo" một tiếng đã xông thẳng lên trời. Việc xảy ra đột ngột khiến hai người giật nảy mình, đợi lúc bọn họ có phản ứng thì trước mặt chỉ là một khoảng trống không!

"Ca ca bay rồi sao?"

Tuy chưa từng hoài nghi thành công của ca ca, nhưng Quỳnh Dung vẫn muốn xác nhận lại.

"Ừ...Chắc bay rồi! Chỉ là..."

Khẩu Tuyết Nghi tập trung nhìn chăm chú về phía đầu núi xa, dường như có chút nghi ngờ.

"Chỉ là cái gì?"

"Quỳnh Dung muội không nhớ Đường chủ từng nói qua, lần đầu dù thi pháp thành công cũng bay không cao, bay không xa, sao hiện tại...chúng ta đều không thấy Đường chủ".

"A...Đó là vì Tinh Ngôn ca ca lợi hại thôi! Tuyết Nghi tỷ không cần lo lắng..."

Tạm gác qua hai nữ nhân, lại nói đến vị thiếu niên Trương Tinh Ngôn đột nhiên bay đi. Theo lý mà nói, vừa bay lên trời được đương nhiên phải rất vui mừng mới đúng. Thế nhưng, hiện tại cái người đang bay vù vù trong không trung kia, lại là lòng đầy kinh hoàng.

Hiện tại, trong tay y chỉ nghe tiếng gió ào ào, gió lạnh thổi đến tê buốt người. Thiếu niên hiểu bản thân đang ở rất cao, nhất thời không dám mở mắt.

Qua một hồi, đợi tâm tình dần dần bình tĩnh một chút, Tinh Ngôn lấy hết can đảm mở hai mắt ra. Đầu tiên nhìn thấy là từng làn vụ khí như có như không lướt qua thân thể. Vốn lúc đứng dưới đất nhìn lên thì trời xanh mây trắng, nhưng hiện tại trước mắt chỉ là một vùng xám tro mênh mông.

Mở mắt nhìn thấy được cảnh vật trước mắt, tâm tình khần trương kích động của Tinh Ngôn, cuối cùng dần bình tĩnh lại. A, chẳng qua cũng chỉ là khoái tốc xuyên hành trong một vùng vụ khí mà thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Trong đầu nghĩ như thế, Tinh Ngôn lại khôi phục hào khí như thường ngày. Dưới sự khích lệ của suy nghĩ ghé con không sợ hổ, thiếu niên bất chấp cúi đầu nhìn xuống:

A...Thanh Dao quang cổ kiếm đúng là đang nằm dưới chân. Lúc này, thân kiếm không còn ảm đạm mà ảm ước một đạo quang hoa dạng thủy không ngừng lưu chuyển khắp thân kiếm.

Đã tạm quen, ánh mắt thiếu niên cuối cùng cũng thử nhìn ra khỏi thân kiếm, lúc nhìn xuống phía dưới thì một đò cảnh kì dị đập vào trong mắt thiếu niên!

Qua khe hở của màn vân vụ, nhìn thấy từng ngọn đồi nhỏ liên miên bất đoạn, từng mảng xanh thẫm phủ lên trên các ngọn đồi, hết như hình dáng bãi cỏ khi nhìn từ xa.

Mấy bãi cỏ này là gì chứ? Trong gió quất vào mặt ào ào, vấn đề đơn giản này cũng khiến thiếu niên mất một hồi suy nghĩ mới bất ngờ đại ngộ:

A, mấy ngọn đồi này là những ngọn núi chạy dài mấy trăm dặm của La Phù. Bãi cỏ chính là rừng cây rậm rạp trên đó.

Chỉ bất quá, sau khi nghĩ thông điểm này, vị thiếu niên trước giờ chỉ quen hoạt động trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy hoa đầu chóng mặt.

Trời! Bản thân lúc này, lại đang xuyên hành trên không trung!

Đang lúc chấn kinh, rất không may, phi kiếm vốn bình ổn dưới chân, bỗng nhiên chấn động kịch liệt. Trong nhất thời, vị thiếu niên mới đăng vân lần đầu, cảm thấy đầu hoa, khẩu quyết ngự kiếm phi hành, Thái hoa đạo lực gì gì đều quên sạch.

Thế là, lưu quang trên thân kiếm Dao Quang lập tức ảm đạm, sau đó vị thiếu niên lần đầu ngự kiếm, hết như điều đứt dây, từ trên mây rơi xuống!

...

Tiếng gió ù ù đập vào màng tai, thiếu niên đột nhiên rơi từ mây xuống, tâm thần vô cùng hoảng hốt. Trong khi hoảng loạn, quên mất cả việc vận chuyển Thái hoa đạo lực ngăn cản thể rơi.

Tiếng gió hú càng lúc càng gấp. Những ngọn đồi khi nãy cũng dần dần hiện thành sơn phong hùng vĩ. Xem ra, không bao lâu nữa thì vị thiếu niên đường chủ nhập sơn chưa đến nửa năm, phải tảng thân vào trong vùng rừng núi hoang dã này.

Lúc này, y đã không thể thấy được, thanh phi kiếm "Dao quang", đang rơi sát sau y.

"Hà, vị thiếu niên nhìn cũng không tệ này, tâm tính trấn định không như ta dự tưởng...Bằng không, nói không chừng đã thuận tiện tập thành ngự khí phi hành rồi".

"Ai! Đáng tiếc đáng tiếc!"

Ngay khi thiếu niên cảm thấy nhất định sẽ tan xương nát thịt, thì thanh kiếm thông linh đằng sau y, lại còn đang tiếc nuối cho cơ hội mà nó khổ tâm tạo ra không thôi.

Suy nghĩ này của nó, nếu thiếu niên biết được, nhất định sẽ hô lớn oan uổng:

Kiểm linh Phong thần này, cũng thật quá coi trọng y rồi!

Cũng gần như cùng lúc thanh kiếm Dao quang chuẩn bị nâng đỡ thiếu niên lên lại thì không ngờ dị biến phát sinh:

Một đạo hắc ảnh cự đại nhanh như chớp lao về phía thiếu niên đang rơi!

...

Khi Tinh Ngôn tỉnh lại, đã phát hiện bản thân đang nằm trên mặt đất vững chắc.

Lại qua chốc lát, đội tâm thần bình tĩnh hoàn toàn, mới phát hiện bản thân đang ở chỗ xuất phát khi nãy. Bên cạnh có Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, thanh Dao quang cũng không mất. Hỏi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi mới biết, vừa rồi là một con đại bàng đen đã cứu y.

Nhìn mấy cái lông đen nhánh trên đất, lại ngóng lên mấy cánh chim vẫn đang chao lượn trên trời cao, dường như vừa rồi chưa phát sinh chuyện gì cả.

"A, sau này phải tặng số lần giảng kinh cho bọn chúng lên mới được!"

Đã qua cơn sợ hãi, lúc này trong lòng Tinh Ngôn, đang dạt dào sự cảm khái.

Tuy dọc đường Tinh Ngôn đã dặn đi dặn lại Quỳnh Dung, không được đem chuyện kinh hiểm hôm nay kể cho Cừ Doanh, nhưng đợi đến đêm khi Cừ Doanh từ Úc Tú phong trở về, tiểu nha đầu lanh miệng lại không nhịn được, đem chuyện hôm nay kể cho nàng nghe.

Từ trong câu chuyện được thêm thắt của tiểu nha đầu, nghe Tinh Ngôn ngộ hiểm, lập tức Cừ Doanh giật mình kinh hãi. Tuy biết cuối cùng không sao, nhưng nghe kể đến chỗ nguy hiểm, thiếu nữ không ngừng vuốt vuốt ngực, như muốn kiểm hãm trái tim đang đập thình thịch bên trong.

Thế là, sau khi dùng cơm tối, vị Tứ Hải đường chủ giống như đã làm sai chuyện gì, bị Cừ Doanh bắt vào nằm trên giường tre, để nàng dùng "Thanh thần linh quang chú" học được từ Linh Chân đại sư, an định tâm thần bị kinh hãi của thiếu niên.

Kì thật, cái người ngoan ngoãn nằm kia, đã sớm bình tĩnh trở lại. Nhưng hiện tại mũi nghe mùi u hương nhè nhẹ, trong mắt lại thấy thiếu nữ khí chất cao quý tập trung tinh thần niệm khẩu quyết, giọng đọc êm ái, gương mặt kiên định, trong nhất thời, trong lòng thiếu niên dâng lên sự cảm động. Sự cảm động này khiến y cảm thấy vừa ấm áp, vừa ngọt ngào...

Cũng không biết là thiếu niên quá mệt hay là pháp thuật của thiếu nữ xác thật có tác dụng, qua không bao lâu, vị Tứ Hải đường chủ tâm thần an tĩnh này, trong ánh nhu quang bạch sắc bao phủ khắp người, từ từ chìm vào giấc ngủ êm đềm...

Bất kể thế nào, trải qua lần ngoài ý này, tâm tư ngự khí phi hành của thiếu niên, tạm gác sang một bên. Tuy cảm giác cười mây vân du quả thật rất hấp dẫn, như dù sao cái mạng nhỏ vẫn là quan trọng. Tu luyện thêm một thời gian nữa là cần thiết, nếu không thì chắc sảy chân ngã chết.

Sau khi trải qua sự kiện này, vị Trương đường chủ trong Tứ Hải đường, bắt đầu có thái độ nghiêm túc hơn hẳn trước đây, tập trung tu luyện các loại pháp thuật. Chỉ là, khiến người ta kì quái đó là, cô nhóc Quỳnh Dung trước giờ thích gì làm nấy, mấy lần gần đây khi từ trong núi trở về, đầu tóc thường dính đầy bụi đất. Có một lần còn bị Tinh Ngôn phát hiện, trên gương mặt xinh xắn của tiểu cô nương, có hai cục bầm tím!

Lúc đầu thấy bộ dạng xấu hổ của nha đầu Quỳnh Dung, Tinh Ngôn còn chỉ cho là nó không cẩn thận khi đi du ngoạn, nhưng sau này, thấy vài lần như thế, đặc biệt là thấy hai cục bầm tím đó, liền khiến thiếu niên có chút lo lắng.

Chỉ là, khi Tinh Ngôn quan tâm hỏi thì vô luận dụ dỗ, dọa nạt thế nào, tiểu nữ oa vẫn không chịu nói. Cuối cùng, khi tiểu nha đầu nhún nhún mũi, miệng mếu mếu muốn khóc thì Tinh Ngôn đành chịu đầu hàng.

"Tiểu nha đầu này rốt cuộc là làm trò gì?"

Trong lòng lo lắng an nguy của Quỳnh Dung, từ sáng hôm sau, Tinh Ngôn liền lén lút bám theo sau tiểu nha đầu. Mấy ngày gần đây, sáng nào tiểu nha đầu cũng đi du ngoạn sớm.

Tiểu Quỳnh Dung ở phía trước cách vài trượng, thân hình đúng là linh hoạt, chọt xuyên qua lùm cây, chọt xuyên qua sơn thạch, Tinh Ngôn đi theo mệt đến thở hổn hển, Suốt dọc đường không dám đến quá gần, chỉ ẩn giấu thân hình theo ở xa xa. Bởi vì, trên người y có mùi vị mà Quỳnh Dung có thể ngửi được.

Bất quá, xem ra Tinh Ngôn đã quá lo lắng. Tiểu nữ oa hiện tại chỉ cắm đầu đi tới, căn bản không có tâm tư xem coi có ai theo sau mình không.

Ngay khi thiếu niên cảm thấy tiểu muội muội của y thật khỏe, thì thấy tiểu nữ oa đang nhún nhảy ở phía trước, cuối cùng đã dừng lại.

"Là nơi này sao?"

Đưa mắt quan sát, phía trước Quỳnh Dung là khe núi, nơi này hoang vắng, cây cối mọc um tùm, đá núi lởm chởm.

"Nó đến đây làm gì?"

Nơi này quá yên tĩnh, chỉ có cây cỏ, quả thật không giống chỗ mà tiểu nữ oa này thích chơi.

Quan sát kỹ thì thấy chỗ dốc núi phía trước có mấy con thỏ con, lại có mấy con chim núi hình dáng to lớn. Thấy Quỳnh Dung đến, mấy con điều, thú lập tức đến vây quanh nó, nhìn đáng vẻ vui mừng của chúng, hình như đang đợi nó đến.

Quỳnh Dung cúi đầu rầm rì, dường như đang chào mấy người bạn.

"Chơi với mấy con điều, thú này à? Nhưng Quỳnh Dung chúng ta dù có chơi với bọn thú lớn hơn, cũng đâu đến nỗi bầm mặt u đầu..."

Ngay khi thiếu niên trốn sau sơn thạch cảm thấy phiền muộn, thì thấy trước mắt phát sinh một chuyện không thể ngờ:

Sơn nham u ám phía trước, trong toái ảnh lưu quang rực rỡ, tiểu nữ hài xinh xắn đó, đã trở lại nguyên hình mỹ lệ khả ái của nó!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 129: Nộn Nhị Quỳnh Bao, Vi Trán Loạn Vân Thâm Xử.

"Ách? Quỳnh Dung làm gì thế?"

Thấy nó hồi phục diện mạo thật, Tinh Ngôn vô cùng kinh ngạc.

Phải biết, đối với Quỳnh Dung mà nói, ngoài việc bị nói là con nít, thì kỳ nhất là nguyên hình không phải người của mình. Từ sau khi lên La Phù sơn, được Tinh Ngôn an ủi, tiểu nữ hài dường như đã quên thân phận vốn có. Nhưng vì sao hôm nay, lại hiển hiện ra nguyên hình mà nó không thích?

Ngay khi thiếu niên phiền muộn trong lòng, bỗng thấy dị thú tuyệt sắc do Quỳnh Dung hóa thành, bốn chân đột nhiên tỏa ra bạch vụ, sau đó thì thấy nó hướng về dốc núi phía trước nhẹ nhàng nhảy tới. Trong lúc nhảy đi, phiêu phiêu lảng lảng, chân dường như không chạm đất. Lúc ấy, mấy con chim, thỏ, toàn bộ đều im lặng, ánh mắt đồng loạt nhìn theo thân ảnh chuyển động mẫn tiệp của Quỳnh Dung.

Đến khi lên dốc cao, con tiểu thú chạy ngang đến trên một thạch nham nhô ra, rùn người, chân trước bám bám vào mép nham, đầu thò ra nhìn xuống dưới.

Thấy bộ dạng Quỳnh Dung như thế, Tinh Ngôn nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ cùng điều thú chơi với đá sao? Bất quá thạch nham này cũng rất cao, nếu như vô ý xây chân thì chết chứ không đùa!"

Y hiện tại đối với chuyện xảy chân, đúng là nghĩ lại còn kinh.

Khi ý nghĩ đến chỗ này, vừa định lên tiếng nhắc nhở, thì bỗng thấy tiểu nữ oa đã nhún người từ trên thạch nhám nhảy xuống!

Tinh Ngôn chăm chú nhìn thì thấy rất rõ, con tiểu thú tuyết sắc trần trụi khi tức thần thánh này, trong quá trình nhảy xuống, nỗ lực vỗ hai cái cánh trắng như tuyết, từ từ cao nhám bay xuống.

Chỉ đáng tiếc, cánh của nó vẫn chưa phát triển đủ, trái phải đập rất không hòa hợp, cả thân hình trong quá trình hạ xuống cứ nghiêng qua nghiêng lại, căn bản không thể so với đám điều tước được. Thế là, trong tiếng kinh hô của thiếu niên, ấu thú đó rất bất hạnh đã ngã đập mặt xuống!

Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn lập tức mình bạch tiểu nha đầu này vì sao mấy ngày nay trở về đều dính đất đầy đầu. Thấy nó té ngã, Tinh Ngôn vội chạy lại, đỡ lấy Quỳnh Dung ngồi dậy. Còn con tiểu ấu thú nghe tiếng kinh hô quen thuộc, liền bắt chước đau đớn, trong quang ảnh phân loạn, lại biến trở lại hình dáng tiểu Quỳnh Dung.

Thấy có người chạy đến, mấy con điều, thú đến cổ vũ Quỳnh Dung cũng thất kinh chạy tán loạn.

Lúc ấy, tiểu nha đầu mặt dính đất cũng không nhớ phải cúi, cúi đầu đứng ở đó, tay không ngừng vò chéo áo, giống như làm chuyện xấu bị người lớn bắt gặp, kinh hoàng lặng im chờ đường chủ ca ca phát lạc.

Thấy đáng vẻ đáng thương của nó, Tinh Ngôn chỉ thấy đau lòng, nở lòng nào mà trách mắng. Hiện tại, thiếu niên nắm lấy hai vai nó, luôn miệng hỏi xem có bị đau chỗ nào không.

Thấy ca ca không trách cứ, tiểu nha đầu khăn trương bất an tức thì cảm thấy toàn thân đau đớn. Chỉ thấy tiểu Quỳnh Dung chỉ vào quai hàm, nước mắt lưng tròng nói với ca ca:

"Vừa rồi té đụng chỗ này, hu..."

Tinh Ngôn nhìn thì quả nhiên thấy dính đầy đất. Chùi sơ qua thì phát hiện đã đỏ bầm trên má. Thấy bộ dạng nhếch nhác của nó, Tinh Ngôn dắt nó đến dòng suối gần đó rửa ráy.

Rửa sạch mặt mũi, Tinh Ngôn nghiêm túc hỏi:

"Quỳnh Dung, lần trước ca ca ngự kiếm phi thiên, chút nữa đã té chết, muội sao dám lên đến đây học bay?"

Thấy thần sắc nghiêm trọng của ca ca, tiểu nữ oa ấp úng hồi lâu mới đáp:

"...Muội, muội cũng là nôn nóng trong lòng".

"Nôn nóng?"

Thấy bộ dạng dường như chưa tận hết ý của tiểu nha đầu, Tinh Ngôn cảm thấy chuyện này cần phải hỏi rõ, sau đó mới xóa đi cái suy nghĩ nguy hiểm trong đầu nó.

Hỏi han một hồi, hao phí rất nhiều nước bọt, cuối cùng tiểu nha đầu mới ngập ngừng nói ra nguyên nhân chân chính của nó.

Thì ra, chuyện này có liên quan đến người hỏi. Từ lần trước Tinh Ngôn luyện tập ngự kiếm phi hành bị ngã, được đại bàng cứu thoát, tiểu Quỳnh Dung vô cùng bất an trong lòng, thấy bản thân cũng có đôi cánh, nhưng lại không làm gì được, trong lòng thấy khó chịu. Thế là, tiểu nữ oa xuất thân kì dị liền quyết định đến chỗ vắng người luyện tập phi hành. Mấy con sơn điều hỏi nãy là nó mời đến để bắt chước cách bay.

Đáng tiếc đó là, vô luận nó dụng tâm nỗ lực thế nào, vẫn không thể bay được. Tối đa chỉ là phân biệt được bên nặng bên nhẹ mà thôi. Hơn nữa, đặc biệt khiến nó cảm thấy phiền muộn đó là, cho đến hiện tại, bản thân tịnh không phải càng luyện càng tốt, càng lúc càng nhẹ. Chẳng hạn như hôm nay, so với mấy ngày trước thì cũng vẫn vậy.

"Không ngờ lại bị ca ca nhìn thấy!"

Tiểu nữ oa bắt mắt ra mặt, cảm thấy bản thân vô cùng xúi quẩy.

Nghe nó nói như thế, thiếu niên vốn có chút tức giận, cũng không còn tâm tư đâu mà trách nó, trong lòng còn cảm thấy ảm áp.

Bất tri bất giác, thiếu niên đã khom xuống kéo tiểu thiếu nữ đến trước mặt. Thần tình bất mãn của nó ở trong mắt thiếu niên, lại dường như còn động nhân hơn cả cô Khuyên thành công chúa trong truyền thuyết.

"Muội có gì phải chịu đau đớn như thế!"

Từ sau khi Quỳnh Dung ngàn dặm tìm đến La Phù sơn, có kinh nhưng vô hiểm gia nhập Tứ Hải đường, Tinh Ngôn rất ít khi dùng ngữ khí ôn hòa đối đáp với nó. Bình thường chỉ xem nó là một tiểu muội muội, hay đùa giỡn chọc ghẹo nó. Vốn cho rằng như thế đã đủ, đến lúc này mới biết bản thân thì ra vô tâm như thế.

Thấy ca ca đột nhiên ôn nhu với mình như thế, Quỳnh Dung không biết sao, liền thấy trong lòng rất vui vẻ. Mắt chớp chớp, nước mắt như trân châu liền rơi xuống.

Chỉ thấy tiểu thiếu nữ chùi nước mắt, nghẹn ngào nói:

"Quỳnh Dung cái gì cũng không hiểu, chỉ khiến ca ca thêm phiền...Tuyệt Nghi tỷ thì giúp ca ca nấu com giặt đồ, Cừ Doanh tỷ tỷ thì đàm luận thơ văn cùng ca ca...Chỉ có Quỳnh Dung cái gì cũng đều không được, hu..."

Ai mà ngờ được, tiểu nha đầu bình thường chỉ thích chơi đùa, trong lòng lại có tâm sự trầm trọng như thế.

"Quỳnh Dung, muội nghĩ vật là sai rồi".

"Hả?"

Tiểu thiếu nữ nước mắt mông lung có chút kinh ngạc.

"Ta hỏi muội, nếu như ca ca không giúp gì được cho muội, muội vẫn tốt với ca ca chứ?"

"Dĩ nhiên!"

"À, cũng vậy, cho dù Quỳnh Dung không giúp gì được cho ta, ta cũng tốt với muội. Ta và muội, còn có Tuyệt Nghi tỷ, Cừ Doanh tỷ, không phải là ai có tác dụng với mình thì mình mới tốt. Mấy đạo lý này, đợi khi muội lớn sẽ hiểu. Bất quá, có chuyện hiện tại phải nói với muội".

"Trong lòng ta, chỉ cần muội mỗi ngày đều vui vẻ, như vậy là tốt với ta lắm rồi!"

"A! Muội sẽ đối xử rất tốt với ca ca!"

Phen diễn giải của Tinh Ngôn, Quỳnh Dung nghe tựa hiểu tựa không, nhưng cảm thấy hết sức thoải mái. Gật gật đầu, nhớ đến câu cuối cùng của ca ca, liền vội vàng đưa tay chùi nước mắt.

Chùi hết nước mắt, tiểu Quỳnh Dung còn có chút không yên tâm, nhịn không được lại hỏi một câu:

"Có phải dù Quỳnh Dung vẫn như vậy, lại là yêu quái, ca ca cũng không ghét bỏ muội?"

"Đúng, ta vĩnh viễn ở cùng với muội!"

"Đúng rồi Quỳnh Dung, muội sao lại quên rồi?Muội là muội muội của Trương Tinh Ngôn, chẳng phải là yêu quái gì hết. Ngày sau hai chữ yêu quái không được nhắc nữa. Nói không chừng..."

Nói đến chỗ này, thiếu niên chứa chan ôn tình, thấy tiểu thiếu nữ mặt còn dấu lệ, cố gắng kìm con khóc, trong nhất thời tựa như khắp người nhiệt huyết phi dâng, ngấm:

"Yêu quái? Yêu quái thì sao? Cả đời Trương Tinh Ngôn ta, nhất định sẽ ở cùng với muội!"

Nghĩ đến chỗ này, thiếu niên đột nhiên lên tiếng nói:

"Quỳnh Dung, ta nghĩ mình bạch rồi".

"Sao? Nghĩ mình bạch gì?"

"Ta vẫn phải luyện tập ngự kiếm phi hành!"

Trong lòng thiếu niên, lại xuất hiện tình cảnh Triệu Vô Trần lần trước đến quấy rầy:

"Nếu ác đồ mạnh hơn Triệu Vô Trần định đến khi nhục Quỳnh Dung, Tuyệt Nghi, ta phải làm sao? Hà, ta chỉ có nhân hiện tại có thời gian tập trung tu hành. Chỉ có tự biến mình thành hùng mạnh thì mới có thể bảo đảm cho bọn họ không bị người khinh nhờn!"

Vào lúc này, thiếu niên Nhiều Châu ở quá khứ, Đường chủ Tứ Hải đường hiện tại, Trương Tinh Ngôn, cuối cùng đã nghĩ thông một điểm mà trước giờ chưa nghĩ tới:

Không giống như Cừ Doanh, hai người Quỳnh Dung, Tuyệt Nghi đều xem ta là chỗ dựa duy nhất, toàn tâm toàn ý trông vào ta. Đã là như thế, ta phải có trách nhiệm, không để bọn họ chịu bất cứ tổn thương nào.

Tiểu cô nương đang chùi lệ đầu hiểu tâm tư chuyển biến của thiếu niên. Nghe ca ca lại muốn luyện tập ngự kiếm phi hành, không khỏi đại kinh nói:

"Ca ca, từ từ đã, Quỳnh Dung còn chưa phi hành được!"

"Hà...Muội muội không cần lo lắng. Mấy ngày nay ta đã nghĩ mình bạch, lần trước ngộ hiểm, hoàn toàn là vì ta không đủ trấn định, có chút chưa lý giải đến nơi đến chốn khâu quyết, chỉ nghĩ bay, không nghĩ đến hạ xuống. Lần này, ta phải đi tìm Thanh Minh sư thúc, tham khảo ông ta một chút".

"Ồ! Vậy muội cũng đi".

"Không vấn đề!"

Thế là hai huynh muội cùng quay về.

Giữa đường, vị tiểu thiếu nữ như có tâm tư, bỗng hỏi Tinh Ngôn:

"Ca ca, Quỳnh Dung mấy ngày cũng không bay được, có phải do tham ăn quá nên mập không?"

Đổi đáp qua lại một hồi thì đến Hoàng Pháp điện trên Bảo Hà phong, gặp được Thanh Minh đạo trưởng, Tinh Ngôn mới biết bản thân lần đó thử luyện ngự kiếm thuật là rất mạo hiểm.

Thanh Minh nói với y, môn nhân đệ tử trong Thượng Thanh cung, phải đủ điều kiện luyện Ngự kiếm thuật, đều phải bẩm qua sư trưởng trực tiếp của mình, sau đó cùng bọn họ đi đến một chỗ chuyên đề luyện tập trong La Phù sơn.

"Chỗ chuyên luyện tập?"

"Không sai. Chỗ chuyên luyện ngự kiếm thuật này, chính là Tích Vân cốc ở đông nam La Phù sơn. Tích Vân cốc này đã được các đại tiên bối giáo ta thi thiết pháp trấn, lúc tập luyện ngự kiếm, nếu ở ngoài cốc có thể bay một trượng thì trong cốc chỉ có thể bay một tấc, không có khả năng bay ra ngoài cốc. Làm như thế để đảm bảo an toàn cho đệ tử".

"Chuyện phi thiên, há là chuyện đùa?"

Nghe Thanh Minh nói như thế, Tinh Ngôn thầm kêu xui quấy. Nếu sớm biết có chỗ tốt như thế, thì đâu bị một trận kinh hãi. Đã vậy còn khiến y đoạn tuyệt với ý nghĩ phi thiên.

Đối với Thanh Minh đạo trưởng, Tinh Ngôn cũng không giấu diếm, liền đem chuyện ngự kiếm lần trước kể ra, sau đó thỉnh giáo Thanh Minh đạo trưởng, rốt cuộc vì sao thất bại.

Nghe Tinh Ngôn hỏi, Thanh Minh nói với y, chắc là y và phi kiếm chưa hoàn toàn thông linh. Ngự kiếm phi hành phải tùy tâm sở dục, cần nhất là hình thần tương liên với phi kiếm.

"Bất quá, bản đạo cảm thấy có chút kì quái. Theo lý nói, lần đầu ngự kiếm phi hành, tuyệt không có khả năng bay cao như người...không biết có phải do người đạo lực tinh thuần hay không? Không đúng, chắc không phải. Dù sao thời gian nhập sơn của Trương đường chủ còn quá ngắn!"

Thanh Minh nheo tí mắt, chợt như bỗng nhiên đại ngộ:

"Nhất định là thanh kiếm khí cổ quái này rồi! Lần trước thấy nó linh khí bức nhân..."

Thanh Minh bỗng nhớ đến lần trước bị kiếm này chơi xỏ, không khỏi mặt lão ứng hồng.

Thế là, Tinh Ngôn dưới sự dẫn đường của Thanh Minh, đi đến Tích Vân cốc nói khi nãy. Tiểu nữ oa thì hớn hờ chạy theo sau bọn họ.

Đến Tích Vân cốc, mới phát hiện cốc này rất lớn, khắp nơi vụ khí trắng sữa ùn ùn động, lưu chuyển, lượn lờ, nhìn từ xa, quả nhiên rất giống từng đám mây lớn chất chồng.

Tinh Ngôn ngó ngó, đang chuẩn bị bước vào thì bỗng nghe trong một gian tiểu ốc bên đường, truyền lại một tiếng hét lớn:

"Úy! Đợi một chút! Vị tiểu huynh đệ này còn chưa nộp phí tạo mây à".

Lời vừa dứt, thì đã có một người từ trong nhà chạy ra.

Tinh Ngôn nghe vậy dừng bước, đưa mắt nhìn thì thấy một vị lão giả nhưng vẫn tráng kiện, áo bố giày cỏ, cầm một cái mâm chạy đến chỗ y.

Mặc kệ thiếu niên kinh ngạc, Thanh Minh đạo nhân thấy lão đầu nhân đến, vội bước lên nghênh đón, từ trong tay áo lấy ra mấy quan tiền, thả đĩnh đĩnh đang đang vào cái mâm đó.

Đợi mấy quan tiền ngừng hẳn, lão đầu nhân đưa mắt nhìn lướt qua, sau đó nhướng cặp mày trắng rậm rì lên, hài lòng nói:

"Số lượng tốt. Các người có thể tiến vào".

Tinh Ngôn không hiểu lý do, thì đã bị Thanh Minh kéo đi, nghiêm túc nói:

"Tiền phí nhập cốc lần này là Hoàng Pháp điện ta xuất, khi nào về đến Tứ Hải đường kết toán. Chúng ta đi thôi".

Nhìn lão đầu nhân cười hà hà bên cạnh, tiểu nữ oa vẫn không hiểu chuyện gì, ngửa mặt lên hỏi:

"Lão già già, Quỳnh Dung đi vào, ca ca phải nộp bao nhiêu tiền?"

"Ách..."

Lão đầu nhân ăn mặc kiểu người thường này, này giờ cứ thu tiền, thật không để ý đến sự tồn tại của tiểu nữ hài. Nghe nó hỏi mới cúi đầu nhìn, sau đó khoát tay nói:

"Nhóc con...miễn phí".

Nói rồi lão lấy mấy đồng tiền từ trên cái mâm, cúi người dúm vào tay tiểu thiếu nữ, nói:

"Tiểu nữ hài không mất tiền. Mấy quan tiền này cho con mua kẹo ăn".

"Hử".

Nghe lão đầu nói thế, cái miệng nhỏ xíu của Quỳnh Dung lập tức vênh lên, mặt đầy phẫn nộ hằm hằm bỏ đi.

"Lão già đó là ai?"

Đi được mấy chục bước, Tinh Ngôn không nhịn được lên tiếng hỏi Thanh Minh đạo trưởng.

"Người nói lão đầu nhân giữ cốc? Nghe nói lão cũng là đạo sĩ của Thượng Thanh cung, đạo hiệu Phi Dương. Chỉ là có chút kì quái, trong mấy cấp bậc của Thượng Thanh cung ta, không hề có hai chữ Phi, Dương. Còn đạo hiệu tự chọn này, thì chỉ có các lão tiên bối trong Quan Thiên các mới có quyền. Phi Dương lão hán này, luôn nói vân khí trong cốc là do lão mỗi đêm làm phép tích tụ, do đó ai muốn vào cốc sử dụng, đều phải nộp cho lão vài quan tiền mới được. Kì thật, Chương môn sư tôn cũng không biết chuyện này là thế nào. Bất quá dù sao ông ta cũng lớn tuổi, coi như là tiền đường lão vậy".

"A, thì ra là thế".

Tinh Ngôn cảm thấy Phi Dương lão đầu này rất thú vị.

Bỏ qua mấy lời đàm luận. Lại nói tiểu niên vào trong Tích Vân cốc, có Thanh Minh ở bên chỉ điểm, thì có thể yên tâm thử luyện, không đến công phu nửa ngày, thuật ngự kiếm phi hành của Tinh Ngôn đã có nhiều tiến bộ. Đặc biệt phương diện điều khiển linh kiếm, càng có tâm đắc.

Được Thanh Minh chỉ điểm, Tinh Ngôn mới biết, tư thế ngự kiếm phi hành có rất nhiều kiểu, căn bản nhất là đạp kiếm mà bay. Nếu công lực tiến bộ, có thể không cần câu nệ hình thức, đứng ngồi đều được.

Ngoài ra, một điểm khiến tiểu niên ấn tượng nhất đó là, theo Thanh Minh đạo nhân nói, chỗ khó nhất của ngự kiếm phi hành đó là hai cảnh giới "Tĩnh cực", "Độc cực". Tĩnh cực, là ngự kiếm bay lượn trên không như đứng trên đất bằng. Động cực, là đi ngán dậm trong thời gian rất ngắn, sớm bề nam, chiều bề bắc, vạn dặm chỉ trong sớm chiều.

Thanh Minh nói, vô luận là Tĩnh cực, Động cực, đều là cảnh giới vô thượng nhân kiếm hợp nhất.

Nói đến chỗ này, Thanh Minh đạo nhân ngữ khí tán thưởng nói với tiểu niên:

"Tinh Ngôn ngươi lần trước cũng thấy, Chương môn sư tôn chúng ta, thuật ngự kiếm đã bước vào cảnh giới Tĩnh cực!"

Từ sau hôm ấy, Tinh Ngôn lại phí mấy chục quan tiền, vào Tích Vân cốc tập thêm mấy lần, cuối cùng, y đã nắm chắc được thuật ngự kiếm. Từ đó về sau, nếu không đồng hành cùng mấy người Quỳnh Dung, tiểu niên lên xuống Thiên điều nhai thường đều dùng kiếm để bay.

Chỉ bất quá, sau khi từng bước luyện tập trong Tích Vân cốc, tín tâm của tiểu niên đã tăng gấp trăm lần, nhưng vẫn không thể làm lại thử nghiệm như lần đầu, bay xuyên trong mây. Còn Thiên điều nhai mà nói, y chỉ cần bay vèo là đến.

Hiện tượng này khiến Tinh Ngôn cũng không hiểu.

Bất quá, sau nhiều lần bay thực tế, y đã tích lũy được không ít kinh nghiệm tâm đắc. Chẳng hạn như, trước mỗi lần ngự kiếm phi hành, đều phải kiểm tra các vật phẩm tùy thân đáng giá, đặc biệt phải chú ý đến túi tiền, đây là kinh nghiệm xương máu sau khi y đã tổn thất hết mấy chục quan tiền.

Trong sự cẩn mẫn tu luyện của tiểu niên, thời gian trên Thiên điều nhai cứ trôi qua như nước chảy. Sau vài cơn mưa thu, khí trời trên La Phù sơn, cũng mỗi ngày một thêm lạnh lẽo.

Dần dần, trên sơn đạo xuống núi, càng lúc càng gặp nhiều đạo nhân bào phục lạ lẫm, Tinh Ngôn mới nhớ ra, năm nay đạo môn thịnh điển "Gia Nguyên hội" mừng sinh nhật Nguyên Thủy thiên tôn, hơn mười ngày nữa sẽ được cử hành ở Thượng Thanh cung trên La Phù sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 130: Tiên Duyên Vị Hợp, Hà Xử Niếp Kỳ Vân Tung.

Sau Trung thu, khí trời dần chuyển lạnh. Chỉ bất quá, La Phù sơn thuộc Lĩnh Nam, một năm bốn mùa thời gian nóng ẩm thì nhiều, lạnh lẽo thì ít, cho dù ngày tháng đang dần tiến đến tháng mười một, nhưng cả La Phù động thiên, vẫn khắp nơi thông reo, chim hót, hoa nở lừng lừng.

Từ Thiên điều nhai mà Tinh Ngôn cư ngụ, nhìn hết sức về phương nam, cũng chỉ có thể thấy được mấy khối sơn lâm nhỏ đỏ rực như lửa, ngăn cách với nhau bởi từng cụm thông xanh biếc. Đương nhiên, những tuyết đỉnh cao phong khó có dấu chân người đó, bốn mùa trong năm đều là tuyết trắng phau phau, băng sương bao phủ.

Trong tháng mười một, có một tiết khí trọng yếu, đó là đông chí trong "Đông chí dương sanh xuân hựu quy". Vào ngày này là ngày mặt trời ngắn nhất trong năm. Qua ngày này, ban ngày càng lúc càng kéo dài. Do đó, pháp lịch trước đây thường lấy đông chí làm ngày đầu năm. Còn ở niên đại Tinh Ngôn, dân gian gọi ngày này là "Á tuế". Trong ngày đông chí, nhà nhà, ngành ngành đều tiến hành bái lễ trường bối.

Còn tiết khí á tuế này, đối với đạo gia giáo môn mà nói lại càng có ý nghĩa trọng yếu. Ngày đông chí, là ngày Thiên hạ đạo giáo cùng mừng ngày sinh của vị thần đứng đầu Tam thanh, Nguyên Thủy thiên tôn. Cứ cách hai năm, vào ngày này, tam đại giáo môn trong thiên hạ là Thượng Thanh cung La Phù sơn, Diệu hoa cung Ủy Vũ sơn, Thiên Sư tông Hạc Minh sơn, cùng tụ hội với nhau, cử hành đạo môn thịnh điển "Gia Nguyên hội" ba năm một lần, cùng chúc sinh nhật Nguyên Thủy thiên tôn.

Đương nhiên, "Gia Nguyên hội" này tuy là do tam đại giáo môn đứng đầu cử hành, hơn nữa "Đấu pháp hội" trong "Gia Nguyên hội", cũng chỉ có thể do người của tam đại giáo môn cùng tham gia. Nhưng thiên hạ đạo môn đồng khí liên chi, Gia Nguyên hội tịnh không cấm các giáo hữu đạo môn khác đến tham quan.

Sự thật thì, một tiết mục khác của Gia nguyên thịnh điển đó là "Giảng kinh hội", nếu như được tôn trưởng của tam đại giáo môn bằng lòng, cho rằng người có đạo đức, thanh danh lớn lao, hoàn toàn có thể ở trên Giảng kinh hội đăng đàn giảng diễn. Thế là, có thể trên Gia Nguyên hội đăng đàn diễn kinh, đã trở thành vinh dự chí cao trong cả đời người của người tu đạo trên thế gian.

Nếu như ở trên Giảng Nguyên hội giảng qua kinh, bất kể đương thời phát huy tốt xấu, ít nhất cũng chứng minh người này đã được tam đại giáo môn chứng nhận, chuyện này đối với các giáo phái vừa và nhỏ khác, có thể coi là hết sức vinh dự. Có không ít đạo môn, thậm chí viết rõ trong môn quy:

Kẻ kế nhiệm chương môn, nhất định phải tham gia qua Gia Nguyên hội. Nếu trên Giảng kinh hội có cơ hội nêu câu hỏi thì được ghi danh vào danh sách kẻ nhiệm. Còn nếu như trên Giảng kinh hội có được cơ hội giảng diễn, thì trực tiếp trở thành người kế thừa của chương môn.

Loại môn quy này dường như không đủ chặt chẽ, tuy trên thực tế, chưa bao giờ xuất hiện đồng thời hai trường hợp cùng phái được lên giảng diễn. Sự thật, nếu như có thể được tam đại giáo môn đồng ý, có cơ hội lên đài giảng diễn trên Gia nguyên hội dưới bao nhiêu ánh mắt chăm chú của chúng nhân, thì đã chứng tỏ người này hoàn toàn có năng lực, có thanh vọng để khai tông lập phái rồi.

Còn đại đa số đạo hữu không có cơ hội lên đài diễn thuyết. Đối với bọn họ mà nói, vừa được quan sát nghe giảng, đi khắp nơi, xem khắp chốn, thì đã đại khai nhãn giới, thu hoạch không ít rồi. Dù sao, đây là thịnh hội tập trung tinh anh đạo môn thiên hạ, cho dù ngộ tính kém, chẳng tiếp thu được gì, nhưng chỉ cần có thể thấy chân nhân vũ sĩ của tam đại giáo môn trong truyền thuyết, hoặc chứng kiến cao nhân vang danh thiên hạ, thì đã không uổng chuyến đi. Sau khi về, đã có đủ vốn liếng để khoe khoang với đạo hữu đồng môn rồi.

Do đó, vô luận là kiên tâm hướng đạo, hay là mộ danh mà đến, Gia Nguyên hội ba năm một lần này, đều hấp dẫn rất nhiều đạo sĩ đến. Còn đối với đạo hữu ở các vùng quá xa, nếu như thuần túy chỉ tu đạo đức, không tu pháp lực, thì để đến được Gia Nguyên hội, thì những năm trước đó đã phải chuẩn bị kỹ, vào năm có thịnh hội thì phải động thân trước hơn nửa năm, treo đèn lơi xuôi, băng rừng băng núi, để đến kịp lúc Gia Nguyên hội khai trương.

Bất quá, đối với Trung Tinh Ngôn được tấn phong Đường chủ Tứ Hải đường mà nói, vận khí có thể coi là vô cùng tốt. Bởi vì, ngày đông chí năm nay, chính là đúng lúc Gia Nguyên hội trở lại sau ba năm, lại vừa hay tổ chức ở Thượng Thanh cung, giúp y chẳng phải tốn công khổ nhọc đi đường. Các đệ tử được tuyển chọn phó hội của hai đại giáo môn kia, nếu chưa tập được thuật ngự kiếm phi hành, thì kết thành từng nhóm thượng lộ.

Vì vậy, theo người tham hội lần lượt đến, trên La Phù sơn cũng bắt đầu sinh nhiệt náo. Là chủ nhà, Thiên Sư đường Thượng Thanh cung đã trước một tháng, phái người trấn giữ hết những con đường có thể có người nhập sơn, phát cho mỗi khách đến thăm một thông báo chi tiết. Trên cốc địa bằng phẳng trong núi, Thiên Sư đường đã mời thợ dựng nên một dãy nhà cỏ, vừa dùng để chứa đựng lương thực, vừa đảm bảo đầy đủ chỗ ở cho đạo hữu đến thăm.

Nếu tuổi già sức yếu, lão đạo hữu khi đến La Phù sơn đã sức cùng lực kiệt, thì Thiên Sư đường sẽ an bài bọn họ nghỉ ngơi thoải mái trong tịnh xá. Nếu không, cho dù người đến danh khí lớn thế nào, cũng theo luật tạm thời cư ngụ ở các gian nhà cỏ. Đương nhiên, người cầu đạo vốn không cầu sung sướng, Thượng Thanh cung sắp xếp như thế, cũng không ai cảm thấy không thỏa.

Bất quá, hai tổ chức khác của Gia Nguyên hội là Diệu Hoa cung và Thiên Sư tông, vì tăng cường tình thân ái giữa môn nhân tam giáo, đệ tử hai phái đó đều an bài trong cư xá của đệ tử Thượng Thanh. Môn nhân Diệu Hoa cung phần lớn là nữ, thì đều ngụ ở Từ Vân điện trên Úc Tú phong.

Sự thật thì trong hơn ba mươi người của Diệu Hoa cung đến phó hội lần này, tổng cộng cũng chỉ có một vị nam đệ tử, đó là đệ tử đích truyền của trưởng môn Diệu Hoa cung Ngọc Huyền Chân Nhân, Nam Cung Thu Vũ.

Nói đến vị Nam Cung Thu Vũ này, gã chính là nhị công tử của thế tộc hào gia Nam Cung nhất môn danh vang hách hách trong võ lâm thế tục. Không nhắc đến mặt này thì bản thân gã cũng có thể nói đại danh鼎鼎. Tuy so với đệ tử đồng bối mà nói, gã gia nhập Diệu Hoa cung trễ, nhưng vừa hay Ngọc Huyền chân nhân cho rằng Diệu Hoa cung nữ tử quá nhiều, không hợp đạo âm dương điều hòa, liền nhận vị nam đệ tử siêu việt này làm đệ tử đích truyền, biểu thị ý dương khí thượng dương.

Diệu Hoa cung vốn là đối tượng chú ý của thế nhân, hiện lại có đoạn diễn cổ này, người trong đạo môn thiên hạ, ai cũng nghe đến đại danh "Diệu Hoa công tử" Nam Cung Thu Vũ. Còn bản thân gã, thì hình dung phong nhã, tuấn tú lạ thường, chính là kẻ đẹp trai khó có trên thế gian. Phàm người đã thấy qua tướng mạo của gã, đều tán thưởng không thôi. Ở Diệu Hoa cung người đẹp đầy rẫy, việc một nam tử như gã lọt vào nơi này, diễm phúc đó nếu so được, e rằng cũng chỉ có đương kim hoàng thượng.

Chỉ là, vô luận người khác hâm mộ thế nào, hạnh phúc khoái hoạt hay không, chỉ có bản thân gã tự biết. ở trong đám nữ tử hình như đã quên đi thân phận nam nhân của gã, cũng chưa chắc khoái nhạc như trong tưởng tượng.

Mấy ngày này, lẫn lộn với đám sư huynh của Thượng Thanh cung, Nam Cung Thu Vũ cảm thấy cử chỉ ngôn hành của bản thân hết sức thống khoái thư sướng, cả tinh thần lẫn con người đều trở nên đặc biệt tốt. Chẳng hạn, sớm hôm nay, khi trời còn chưa sáng, vị Diệu Hoa công tử đã rời giường, sau khi đổi y phục rửa ráy thì đi du ngoạn quanh La Phù sơn thần vụ mệnh mạng.

La Phù sơn sáng sớm, tấm mình trong một màn vụ khí mờ mờ. Lúc này chính là giữa giờ dần, phía trời đông chỉ có là một vũng sáng nhàn nhạt, trời tây vẫn chìm trong sắc tối u ám. Đường như thân linh chường quần màn đêm, vẫn còn bồi hồi ở đó, không nguyện rời đi.

Khí núi ban đêm, tựa hồ còn chưa tan hết, từng phiến lá, ngọn cỏ đều đầm sương. Sơn lộ trước mặt vẫn còn từng đoàn thân vụ trắng đục vẩn vơ, khiến Nam Cung Thu Vũ tản bộ sớm, chỉ nhìn thấy cánh vật trong phạm vi chừng mười mấy bước.

Không giống với các đạo hữu vẫn còn đang trong mộng, hiện tại trong khu rừng tre bên đường, tiếng chim đã riu rít. Sương mù dày đặc, khiến tiếng ca xướng của chim chóc trong rừng, truyền vào trong tai dường như có chút không chân thật.

Hít thở không khí thanh tân pha lẫn hơi nước trên núi, Nam Cung Thu Vũ bất giác tán thưởng:

"La Phù sơn đúng là khác biệt. Cả không khí cũng trong sạch thế này!"

Trong lòng vị nam đệ tử Diệu Hoa cung này, trong Ủy Vũ sơn nơi gã tu luyện, trong không khí dường như có thoảng mùi phấn sáp.

Ngay khi vị đại sư huynh Diệu Hoa cung tản bộ trên sơn đạo, tận hưởng La Phù thần cảnh thanh tân sáng khoái, thì bỗng nghe trong sương mù dày đặc phía trước, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến. Thanh âm cước bộ này, ước chừng ngoài ba chục bước, nhưng thính giác của Nam Cung Thu Vũ hơn hẳn người thường, tuy cách bởi sương mù, tiếng chân nhẹ nhàng khó phát hiện này vẫn vang lên rõ ràng trong tai gã.

Đi một mình trên sơn đạo này giờ, lần đầu gặp phải người khác, Nam Cung Thu Vũ mỉm cười, lòng nghĩ:

"Đúng là người đi sớm, còn có người sớm hơn. Không ngờ có ai còn dậy sớm hơn cả ta nữa".

Sáng sớm thanh tịch thế này, có thể trên sơn đạo tịch tịch gặp được người, khiến Nam Cung Thu Vũ trong lòng cảm thấy có vài phần thân thiết khó hiểu. Nghe bước chân đã gần, y liền tránh sang bên, chuẩn bị cất tiếng chào, nhường đường cho người đó đi qua.

Dần dần, tiếng bước chân càng gần. Ngay khi thân hình người đến xuất hiện từ trong sương mù, thì vị nam tử tuấn mỹ vốn đã đứng nghiêm chỉnh bên đường, bất ngờ như gặp phải sét đánh, nhất thời đứng ngẩn ra:

"Ta, ta gặp tiên sao?"

Nơi ánh mắt của Nam Cung Thu Vũ nhìn đến, từ trong sương mù trắng đục, xuất hiện một nữ tử bạch y dáng mạo thanh tú như mai như tuyết, tay khoát một cái giỏ trúc, chân bước nhẹ nhàng, đi về hướng từng tre bên đường...

Nam Cung Thu Vũ không biết đã thấy qua bao nhiêu mỹ nhân, nhưng vừa thấy nữ tử xuất hiện từ sương khói này, lập tức đứng ngẩn ra tại đường trường. Núi xanh biến mất, tiếng chim biến mất, sương mù biến mất, cả thiên địa càn khôn trước mắt, phảng phất chỉ có vị thanh linh tiên tử mỏng mảnh như khói đó.

Còn vị tiên tử đó, thấy gã cứ đứng nhìn mình chằm chằm, nhất thời có chút xấu hổ, yếu điệu cúi đầu, nhẹ nhàng như khói lướt qua cạnh gã...

Đội khi công tử đẹp trai thất hồn lạc phách này hồi thần lại, thì phát hiện trên sơn đạo trước mắt, sớm chỉ còn sương mù vương vương, người đã lần khuất.

Diệu Hoa công tử mong muốn gặp lại tiên nhan, vội vận tuyệt kỹ môn "Niếp vân bộ", nhanh chóng truy theo mấy chục bước. Thế nhưng, vô luận gã tìm kiếm thế nào, cũng không thấy được chút dấu tích của người kia.

Lúc này, thân vụ đã mờ dần, trời đông đã bùng lên bong bóng bạch sắc. Phóng mắt nhìn, chính là sương trôi lững lờ trong rừng, đá xen mây. Trong màn bông bồng đó, nổi lên vài bụi hoa đại khoe hương.

"Vừa rồi, chỉ là một trường mộng sao?"

Diệu Hoa công tử thần thờ, đứng bồi hồi trên sơn đạo hẹp, cứ tự lẩm nhẩm hỏi mình.

Tạm bỏ qua vị khách đẹp trai này, lại nói đến Thiên điều nhai trên Bão Hà phong trong sáng sớm.

Trên vuông đá cạnh Tự Vân đình, một vị thiếu niên thanh tuấn đang múa kiếm trong màn sương bàng bạc. Trên ghế đá trong đình, một vị thiếu nữ y phục thướt tha, tràn đầy hứng thú theo dõi thiếu niên múa kiếm.

Lúc này, nếu chú ý nhìn, thì sẽ phát hiện trên sơn thạch vào nhai ở tây nam vuông đá, có viết mấy chữ lớn màu đỏ:

"Khách đến dừng chân".

Đây là Thiện Sự đường mấy ngày trước đặc biệt phái người đến viết.

Vào lúc này, một vị nữ tử y phục trắng đơn giản, đang từ cửa nhai tiến vào vuông đá. Thấy nàng đến, người thiếu niên đang múa kiếm chợt ngừng lại, nhìn nàng cười nói:

"Cực cho Tuyệt Nghi rồi. Sớm thế này đã đi vào núi hái thuốc".

"Tĩnh Ngôn khách khí rồi, không có gì. Tam Diệp Thanh này thông huyết bồ gân, chỉ khai hoa vào ban đêm. Vừa thấy ánh sáng, hoa liền tàn úa. Nếu muốn hái nó, chỉ đành phải dậy sớm".

"Thì ra như thế! Nói đến cũng là Quỳnh Dung ham chơi, lại một mình trốn đi chơi đùa. Kết quả, lần này lại bị đập mặt. Ai..."

Nghĩ đến vị tiểu muội muội không chịu nghe lời này, thiếu niên lắc đầu cam chịu.

Nghe Tĩnh Ngôn nói như thế, Tuyệt Nghi mỉm cười, nói:

"Không dám trì hoãn Tĩnh Ngôn luyện kiếm. Tôi vào nhà trước, xem Quỳnh Dung muội tình giắc chưa".

"Ừ. Phải rồi,"

Thiếu niên đáp một tiếng, bỗng như nhớ đến gì đó, lên tiếng gọi Khấu Tuyệt Nghi đang định tiến vào nhà.

"Tĩnh Ngôn có chuyện gì?"

Thời gian bên nhau đã lâu, hiện tại Khấu Tuyệt Nghi cũng không còn hề mở miệng là xưng "Đường chủ" nữa.

"A...cũng không có gì. Chỉ là muốn nói, Tuyệt Nghi gần đây, càng lúc càng xinh đẹp!"

Miệng buông lời tán thưởng, Tĩnh Ngôn trong lòng nghĩ, việc Tuyệt Nghi càng lúc càng xinh đẹp, e rằng có liên quan đến linh khí thiên địa kéo đến mỗi lần y tu tập Luyện thần hóa hư. Chỉ bất quá, chỗ công lao này thì không tiện lên tiếng.

Nghe Tĩnh Ngôn khen ngợi, Khấu Tuyệt Nghi cười e thẹn, cúi đầu đáp khẽ:

"...Đường chủ lại chọc rồi".

Nói xong, xách giỏ tre, bước chân có chút hoảng loạn đi vào nhà. Sau đó, bên trong căn nhà, lại vang lên tiếng hỏi thăm buổi sáng đặc biệt của Quỳnh Dung.

"Hi...Tĩnh Ngôn, Tuyệt Nghi vừa rồi hình như xấu hổ đó..."

Cứ Doanh cười hi hi chọc ghẹo thiếu niên.

"Vậy sao? Ta lại nhìn không ra. Chỉ là dung mạo Tuyệt Nghi xinh đẹp, ta cũng là cho cô ấy biết thôi. Đúng rồi Cứ Doanh, mấy ngày nay cô không cần đến Úc Tú phong tu tập, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ đem pháp nhân an thần dưỡng khí mà ta biết, chỉ dạy lại cho cô. Thuận tiện, cô cũng giúp ta xem chừng Quỳnh Dung một chút, chớ để nó chạy khỏi Thiên điều nhai quậy phá".

"Được!"

Đường như cùng lúc với câu đối đáp sau cùng giữa hai người, tiểu nữ oa ở trong phòng đang bị đắp thuốc, bỗng phát ra một tiếng gào lớn vang tận mây xanh...

Năm ngày sau cái hôm Diệu Hoa công tử gặp tiên trên sơn đạo, đạo môn thịnh điển "Gia Nguyên hội" cả thiên hạ chú ý, cuối cùng đã chính thức khai mạc ở đông nam tiên cảnh nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 131: Bách Trượng Phong Ba, Khởi Vu Thanh Bình Chi Mạt.

Đạo giáo thịnh diễn "Gia Nguyên hội" ba năm một lần, kéo dài tổng cộng bốn ngày.

Hai ngày đầu, chủ yếu là lập đàn làm lễ, giảng kinh thuyết pháp. Bắt đầu ngày thứ ba, thì đệ tử tam giáo đăng đài đấu pháp, quyết định ra hai người tranh đoạt danh hiệu cao nhất trong ngày thứ tư.

Buổi sáng Gia Nguyên hội hôm đó, Tinh Ngôn cùng mấy người trong đường dậy sớm, sau một hồi rửa ráy dùng bữa sáng thì lấy ra bào phục mũ mào dùng trong buổi Giảng kinh hội hồi đầu tháng bảy, ăn mặc chỉnh tề. Tự nhiên, mấy ngày trước, Tinh Ngôn đã đến Thiên Sư đường lĩnh trọn bộ bào phục cho Cừ Doanh.

Sau một hồi nhộn nhạo, chúng nhân Tứ Hải đường đã đổi sang một diện mạo mới:

Tứ Hải đường chủ, thân vận đạo bào đen tuyền, đầu đội mũ trùng thiên, chân đi giày đấng vân, phiêu dật xuất trần. Mấy nữ tử còn lại, đều vận đạo bào vàng nhạt, buột khăn tiêu điều trắng, chân mang guốc hoa sen, khăn áo phát phơ, dung mạo như tiên.

Sáng hôm đó, trên Phi Vân đình long trọng cử hành "Khánh thọ khoa nghi", chúc mừng ngày sinh Nguyên Thủy thiên tôn. Với thân phận hiện tại của Tinh Ngôn, đại sự như thế, tự nhiên không thể chậm trễ. Vào giữa giờ mào, đường chủ Tứ Hải đường trên Bảo Hà phong đã xuống lệnh, suất lĩnh chúng nhân đệ tử trong đường hạ nhai, nhằm thẳng Phi Vân đình.

Trên đường đi, lần lượt gặp được không ít đạo nhân ăn mặc khác lạ. Những đạo hữu phái khác niên ki không đồng đều này, vừa thấy những nam nữ thiếu niên như thần tiên, đều không nhịn được hoan hô trong lòng. Nếu như nhân quang sáng tỏ, đọc được bốn chữ "La Phù Thượng Thanh" thêu trên tay đạo bào của mấy người Tinh Ngôn, thì bình tĩnh, hiểu được chỉ có thiên hạ đệ nhất đạo môn Thượng Thanh cung, mới có loại nhân vật như thế.

Đây cũng đúng với câu "Người đẹp vì lụa". Hiện tại nhìn thấy bộ dạng sái thoát tiên phong đạo cốt của Trương Tinh Ngôn, ai có thể tưởng được, vị tiểu thần tiên này, mới mấy tháng trước còn là nhạc công chủ lực trong kỹ lâu.

Đến lưng chừng Bảo Hà phong, bên Hội tiên kiều thông đến Phi Vân đình, Tinh Ngôn gặp được mấy người quen ngoài ý. Mấy người đang ngáp ngừng ở đầu cầu này, chính là ba người Lâm Húc cùng đồ mẫu cự địch ở Hóa Vân sơn mấy tháng trước.

Ba vị đệ tử Thiên Sư giáo Lâm Húc, Trương Vân Nhân, Thịnh Hoành Đường, dường như đang đợi người. Ngay khi Tinh Ngôn vừa thấy bạn cũ định tiến lên chào hỏi, thì thấy mấy vị môn nhân Thiên Sư tông đã đồng loạt tiến lên nghênh đón.

Cùng trải qua thập tử nhất sinh trên chiến trường, mọi người gặp lại dĩ nhiên đặc biệt thân thiết. Ngay cả Trương Vân Nhân vốn đoan trang, cũng kéo tiểu Quỳnh Dung bào phục rộng thùng thình đến bên, vừa ôm vừa nựng, chọc tiểu nữ oa bật cười hà hà.

Sau một hồi hàn huyên, Tinh Ngôn liền hỏi:

"Mấy vị sư huynh sư muội đang ở đây đợi ai vậy?"

"Là đợi mấy người!"

Lâm Húc cười vui vẻ, dụng lực vỗ vào vai Tinh Ngôn.

"Đợi chúng ta?"

"Đúng thế. Chúng tôi là phụng sự mệnh!"

"Sư mệnh?"

Tinh Ngôn vốn thuận miệng hỏi, lại bị Lâm Húc nói khiến càng thêm hồ đồ.

Thấy Tinh Ngôn mê hoặc, Trương Vân Nhân thần sắc thân hòa buông tiểu Quỳnh Dung ra, kéo vạt áo lại, sau đó ngẩng đầu cười nói:

"Mong Trương sư huynh tha thứ cho Vân Nhân tội giấu diếm".

"Ách?"

Thiếu niên càng hồ đồ.

Chỉ nghe nữ đệ tử Thiên Sư giáo ôn nhu tiếp tục nói:

"Xin bẩm Trương đường chủ tường tận, kì thật Vân Nhân chính là con gái của chương môn Trương thiên sư".

"Cha tôi nghe kể sự tích trừ phi của Đường chủ, tán thưởng không ngớt miệng, khen ngài trí dũng song toàn, là ngôi sao trẻ tuổi trong tam giáo..."

Nói đến chỗ này người nói lại xấu hổ hơn cả người nghe, muốn nói lại thôi, nhất thời mỗi cứ mấp máy mà không thành lời. Thịnh Hoành Đường này giờ vẫn chưa lên tiếng, thấy sư muội ấp úng, liền cười khả khả tiếp lời:

"Thế là cha của sư muội liền ban chương môn lệnh, bảo mấy người bọn ta phải càng kết thân với Trương sư huynh. Nếu không phải Thiên sư không gặp cùng chương môn các người và Ngọc Huyền đại sư an bài tế chúc, vốn đã có ý đến tìm đạo huynh đàm đạo một phen rồi!"

Nghe Thịnh Hoành Đường nói như thế, Tinh Ngôn lập tức cảm thấy chịu sùng mà kinh hãi, miệng khiêm tốn không thôi.

Trong đầu của y, lại không khỏi xuất hiện hình ảnh hào sảng Trương Thiên Sư đầu đội nón trúc, chân mang giày cỏ. Không biết thế nào, y cảm thấy Trương Thịnh Trương thiên sư, cùng vị thần long thấy đầu mà không thấy đuôi Vân Trung Quân, chính là cao nhân cùng dạng.

Tinh Ngôn giới thiệu Cứ Doanh, Tuyết Nghi với mấy người Thiên Sư tông. Nhìn Cứ Doanh cử chỉ điềm nhã như tiên, Tuyết Nghi tư thái băng sương thoát tục, mấy vị giáo chúng Thiên Sư giáo trong lòng không khỏi chấn kinh:

"Môn hạ của vị Tứ Hải đường chủ trẻ tuổi này, lại có dạng nhân vật siêu tuyệt như thế! Cũng chẳng trách Thiên Sư dặn đi dặn lại, bảo phải vạn phần tôn trọng vị thiếu niên này".

Ngoài suy nghĩ này, mấy vị đệ tử Thiên Sư giáo cũng có tâm tư khác nhau. Ví như trong lòng Lâm Húc, đã chuyển qua suy nghĩ:

"Nếu ngày đó Tinh Ngôn cũng mang hai nữ tử này đến trong Yết Dương quân, lần đầu ta gặp y, phải chăng sẽ không sơ sót mà xem thường y?"

Đội khi một đoàn người đi đến Phi Vân đỉnh, phát hiện trên quảng trường rộng lớn đã người người qua lại, hết sức nhiệt náo. Đỉnh Phi Vân vốn vô cùng rộng rãi, hiện tại dường như đã có vài phần chật chội.

Ở phương vị mậu kỷ trung ương của thái cực, Thiện Sư đường đã dựng một đài đá vuông cao ba trượng. Bốn mặt đài là các bậc cấp đối xứng trải xuống bốn phía. Lập đàn tế lễ hôm nay, chính là tiến hành trên đài đá cao này.

Đến giờ thìn, "Khánh thọ khoa nghi" của Gia Nguyên thịnh điển chính thức bắt đầu. Ba đoàn giáo chúng của tam giáo đã thanh tâm khiết thân cả tháng, thứ tự chậm chậm đi lên đài, trong vầng hào quang xán lạn, bắt đầu trình tự tế chúc.

Trình tự lập đàn cầu khấn này, bao gồm thiết đàn cúng tế, thấp hương đốt bùa, niệm chú tụng kinh, đạo nhạc diễn tấu, thượng chương tán tụng...rất là phức tạp.

Tuy quá trình tế chúc dài dòng rườm rà, nhưng hiện tại tất cả đạo chúng trên Phi Vân đỉnh, đều thành tâm thành ý, phối hợp cùng pháp sự trên đài cao, từng bước cẩn thận hoàn thành nhiệm vụ của mình. Chẳng hạn, cùng tụng xướng Thọ kinh ca theo đám đạo sĩ làm lễ trên đài.

Đối với thiếu niên chân đứng đã có chút run run mà nói, hiện tại trình thức tế chúc trang trọng mà khấn tụng trên đài, mức độ long trọng này hơn hẳn lần Giảng Kinh hội mà y tham gia lần trước, thật khiến vị "Trung tán đại phu" này đại khai nhãn giới.

Bất quá, chuyện tế chúc hôm nay, Tinh Ngôn không hoàn toàn là khách xem. Đối với y mà nói, còn có một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu phải làm.

Chiều theo trình tự tế chúc, vào phân đoạn trọng yếu cuối cùng "Thượng chương tán tụng" của "Khánh thọ khoa nghi" của Gia Nguyên hội này, trên đài cao sẽ đồng thời diễn tấu một khúc đạo nhạc hoành tráng "Trường sanh tử". Trước đó, Tinh Ngôn đã nhận phân phó của chương môn, muốn y lĩnh tấu trong khúc này. Đây chính là do vị vạch kế hoạch cho "Khánh thọ khoa nghi" Linh Đỉnh chân nhân, vì ấn tượng với khả năng đặc biệt của Tứ Hải đường chủ trong lần Giảng kinh hội trước mà tiến cử. Nếu như có thể dẫn dắt chim chóc đến thì hay nhất, còn không thì cũng chẳng can hại gì.

Thế là , khi Ngọc Huyền chân nhân của Diệu Hoa cung cầm lên chương biểu tán tụng, bắt đầu xướng văn tự ca tụng thượng tấu thiên đình, thì Tinh Ngôn đã lên mười bậc cấp trên đài, nâng sáo ngọc tấu khúc "Trường sanh tử" chúc tụng sinh nhật Thiên tôn.

Tuy lúc này từ trên đài cao nhìn xuống, khắp nơi đều là cao sĩ đạo đức vang danh thiên hạ, nhưng tâm cảnh của Tinh Ngôn hiện tại, đã không còn giống như lần trước lên đài giảng kinh. Hơn nữa, lần này không phải giảng kinh mà chỉ là cần y thổi sáo. Chuyện khác thì không dám vỗ ngực xưng tên, nhưng chuyện thổi sáo thì thiếu niên mười phần nắm chắc, nên tâm lý rất ổn.

Nhưng khiến Tinh Ngôn càng có lòng tin đó là, sau vài chuyện gần đây, y dần dần phát giác, điều mộc cầm thú ở La Phù sơn, dường như càng lúc càng thân cận với y.

Do đó, khi thấy người Linh Đình lo lắng Tinh Ngôn không biết có thôi ỏn hay không, thì trong tiên âm linh dật cất lên, thấy trên thượng không Phi Vân phong, đã dần dần tụ tập tiên cảm linh tức, bay lượn ca múa.

Trong nhất thời, trên thượng không Phi Vân đình phi điều ca múa, phô bày đủ mọi tư thế, hết như dao tri tiên cảnh. Dị cảnh này khiến chúng nhân dưới đài như say như mê.

Còn những cảm điều kì dị này, lúc đầu chỉ bay lượn trên đầu Tinh Ngôn. Qua một lúc, thiếu niên cảm thấy có chút không đúng, vội dùng tiếng sáo chỉ thị cho bọn chúng. Thế là, phi điều dần dần chuyển đến bên Ngọc Huyền chân nhân đang xướng tụng từ chương, bay lượn vòng quanh không thôi.

Nhất thời, trong ánh mặt trời xán lạn, tiên nhạc phiêu phiêu, bóng chim lượn lượn, đạo xướng vang vang, khiến những người đang chứng kiến cảnh này trên Phi Vân đình, lòng say thần mê. Cuối cùng, lúc Ngọc Huyền chân nhân ca giọng tán tụng, những vũ khách đạo sĩ đó mới như tỉnh mộng.

Chỉ thấy chương môn Ngọc Huyền chân nhân của Diệu Hoa cung đứng nghiêm trang, nghiêm giọng tụng:

"Thân tông nguyên thủy, diệu hạo thiên tôn, vạn vật chi tổ, thịnh đức khả xưng. Tinh quán huyền thiên, linh quang hữu vĩ, hưng ích chi tông, bảo hợp đại đồng. Hương hòa chiêm kính, ngũ phúc du tông, gia nguyên tất cụ, công mẫn viên dung!"

Lúc tụng âm dứt, cũng giống như lần Giảng kinh hội trước, chúng đạo nhân dưới đài đều cao giọng tụng:

"Vô lượng thiên tôn!"

Lần này, tiếng niệm đạo rền vang, âm đội đặng đặng quanh sơn cốc trên Phi Vân phong, thật lâu chưa dứt.

Chiều hôm này, Giảng kinh hội chính thức bắt đầu.

Giảng kinh hội phân ra tiến hành ở hai bên Tùng Phong bình trên Phi Vân đình. Trên hai bãi cỏ rộng lớn, đều dựng lên nhiều đài đá, đồng thời cung ứng cho nhiều người giảng diễn. Thời gian an bài giảng kinh, người tổ chức Gia Nguyên hội đã bố trí ổn thỏa trước, thời gian, chủ đề, danh tính người diễn giảng, kinh nghiệm, đều đã ghi chép thành danh sách, phát xuống cho chúng nhân xem trước, để những đạo hữu tham dự Gia Nguyên hội tiện sắp xếp nghe giảng chỗ nào cho phù hợp với tu đạo của bản thân.

Do đó, quanh các đài dùng để giảng kinh, người người tụ tập vô cùng náo nhiệt. Hiện tại, vị Tứ Hải đường chủ đã xong nhiệm vụ cho bốn ngày Gia Nguyên hội lần này, đang dẫn mấy nữ nhân đi lòng vòng trên Phi Vân đình, chỗ nào náo nhiệt thì ghé xem.

Còn bọn họ đi tới đâu, cũng đều thu hút cả một đồng người đi theo sau. Bọn Tinh Ngôn đi tới đâu thì đám người đó cũng theo đến đấy. Không cần nói, phần đông trong đám người này đều là những đạo hữu trẻ tuổi tinh lực tràn trề.

Cứ đi dạo quanh như thế, Tinh Ngôn ngẫu nhiên phát hiện, vị Phi Dương lão hán thu phí ở Tích Vân cốc, hôm nay cũng vận đạo bào sạch sẽ, đi qua đi lại trong rừng người. Tay lão đang cầm một miếng gỗ, bên trên cũng không biết viết chữ gì.

Trước đây, Tinh Ngôn vài lần đến Tích Vân cốc luyện tập ngự kiếm phi hành, cũng coi như quen mặt lão. Thấy lão cũng đến phó hội, cứ chỉ lại rất quái dị, thì sinh lòng hiếu kì, đi vội qua xem thử rốt cuộc là chuyện gì.

Đội đi đến gần, nhìn rõ trên mộc bài viết gì, Tinh Ngôn không khỏi mỉm cười.

Thì ra, trên khối mộc bài đen thui trong tay Phi Dương lão hán, dùng phấn trắng viết mấy chữ xiêu vẹo:

"La Phù thắng cảnh Tích Vân cốc, không thể không đến!"

Bên dưới còn vẽ một bước địa đồ đơn giản, chỉ đường đi đến Tích Vân cốc.

"Khà! Lão đầu nhân này cũng thú vị ghê, cũng cỡ với Thanh Hà lão đạo à!"

Đang nghĩ như thế, thì đột nhiên phát hiện trong mấy người vây quanh Phi Dương lão hán, có một lưng ảnh vô cùng quen thuộc.

"Chẳng lẽ đó là..."

Ngay khi Tinh Ngôn nghi hoặc, lưng ảnh quen thuộc đó đã quay lại, nói với Phi Dương lão đầu đang thuyết giảng vắng nước miếng tùm lum:

"Ta nói Phi Dương lão, quảng cáo này giờ lâu rồi, chúng ta đi tìm chỗ nào yên tĩnh uống rượu đi!"

Nhìn thấy diện mạo người này, Tinh Ngôn lập tức mừng rỡ ngất trời, vội chạy đến không khách khí gào lên:

"Thanh Hà lão đầu nhân, lão ở đây mà không chịu đến Thiên điều nhai tìm ta à?"

Thì ra, lão đầu nhân đang dụ dỗ Phi Dương đi uống rượu, chính là lão đạo Thanh Hà ở chỗ thiện duyên Nhiều Châu khi xưa!

Tuy Thanh Hà lão đạo hiện tại sắc mặt đã hồng hào hơn nhiều, nhưng vẻ mặt cười cười có chút giả hoạt thì vẫn không đổi chút nào.

Vốn, Tinh Ngón luôn nghĩ sẵn trong đầu, quyết định lúc gặp lại vị cao nhân thâm tàng bất lộ này, nhất định phải cung kính kính bái lễ, thỉnh an Thanh Hà lão tiên bối, xin tha thứ cho bản thân khi xưa không biết núi Thái Sơn, đã mạo phạm chọc ghẹo...Nghĩ chu đáo như thế, nhưng vừa thấy vẻ mặt quen thuộc của Thanh Hà lão đạo, lập tức quên sạch mọi thứ, vẫn đối xử như ngày xưa.

Lại nói hai vị lão bằng hữu tương kiến, tự nhiên hết sức thân thiết. Hai người cứ dành kể những chuyện sau khi chia tay, quên mất mọi người vẫn ở xung quanh.

Lão đạo Phi Dương thấy hai vị bằng hữu lâu ngày gặp lại, cũng rất cao hứng. Nhân lúc rảnh rỗi, lại tìm mấy vị đạo hữu đi ngang qua, tiếp tục thổi phồng "La Phù thắng cảnh" của lão.

Bỏ qua việc quảng cáo sinh ý của lão hán. Bên phía này, nghe Tinh Ngón hỏi vì sao đến La Phù mấy ngày rồi mà không đi tìm y uống rượu, Thanh Hà lão đạo nhân liền cười khò, phân bua:

"Tinh Ngón ngươi nói, hạng người viễn du nhập thế tu hành như ta, đâu dễ về núi. Lần này là chương môn sư tôn cho người gọi ta. Mấy ngày này, ta bị lão bắt ở bên suốt ngày tính toán cho Gia Nguyên hội, một bước cũng không đi đâu được. Bằng không, hừ hừ, ta sớm đã tìm người tính sổ!"

Nhìn bộ dạng sầu khổ của lão đạo, Tinh Ngón hưng phấn nói:

"Nói như thế, Linh Hư chương môn có lẽ đã tha tội cho ông rồi?"

"Có lẽ là vậy...Khắc khắc! Cái gì mà tội với không tội, nói khó nghe quá! Lão đạo Thanh Hà ta trước giờ đều..."

Lão đạo vốn cho là thiếu niên không biết chuyện, định nói bừa khuấy lấp, nhưng bỗng thấy thần sắc như cười như không của thiếu niên, thì lập tức ngưng lại, mặt không hề xấu hổ cười nói:

"Xúi quẩy! Đứng là chuyện tốt chẳng ra khỏi cửa, chuyện xấu thì truyền ngàn dặm. Cũng không biết tên nào nhiều chuyện, nếu để ta biết, hừ, đừng có trách là xúi quẩy. Chúng ta đã lâu không gặp, lần này nhất định phải uống đến thiên hôn địa ám, không say không nghỉ! Phi Dương, Phi Dương!"

Thanh Hà lão đạo vừa kéo đạo bào thiếu niên, vừa kêu gào lão hán đang quảng cáo um sùm.

"Ai, lão đạo chó gắt, để ta giới thiệu mấy nữ nhân trong đường của ta đã!"

"Đi đi! Mấy chuyện vô vị đó nói sau. Mấy nữ nhân đó,, ngươi còn chưa chạy làng sao?"

Lão đạo nhướng mày chọc thiếu niên.

"Ách..."

Thế là, trong ngày nghe kinh trọng yếu như thế, vị Tứ Hải đường chủ đạo mạo trang nghiêm, chỉ kịp nói mấy câu với bọn Cừ Doanh liền bị vị Phó viện chủ Mã Đề biệt việt hôm nay cũng ăn mặc nghiêm túc, kéo đi tìm chỗ yên tĩnh mát mẻ uống rượu.

Hai người Cừ Doanh, Tuyết Nghi bị bỏ lại sau, mắt thấy cảnh này thì lắc đầu nhìn nhau. Chỉ có tiểu nha đầu Quỳnh Dung, dùng dằng bước đi, miệng lẩm nhảm:

"Ca ca uống rượu, lại quên dẫn theo ta!"

Còn chưa đi bao xa, tiểu nha đầu đã bị hai người Cừ Doanh, Tuyết Nghi đồng tâm hiệp lực kéo về. Hai cánh tay đều bị nắm giữ, tiểu nữ oa chỉ đành ngoan ngoãn đi theo hai vị tỷ tỷ.

Lại nói Nam Cung Thu Vũ hôm nay cũng đi xem Giảng Kinh hội. Lúc này, vị Diệu Hoa công tử đang ở trong một đám nữ nhân, tai nghe tiếng nữ nhân tranh cãi không ngớt, đầu đau vô cùng. Tự nhiên, tranh cãi này chẳng phải là biện giải kinh văn gì, mà là mấy nữ nhân Diệu Hoa cung quanh gả đang tranh cãi về việc chọn một nơi nghe giảng kinh, cãi om sòm mà vẫn chưa định được chủ ý.

"Ai, cả người tu đạo cũng như thế, thế gian làm sao có được nữ tử mỹ diệu chân chính chứ?"

Chứng kiến cảnh trước mắt, Nam Cung Thu Vũ không khỏi thờ dãi.

Cũng chẳng trách vị Diệu Hoa công tử thân trong đám quần hồng than thở như thế. Trên thế gian, nữ tử lập chí tiềm tâm tu đạo, chịu ngụ ở trong núi thanh tịnh, tâm tính kiên định, tâm tư đĩnh tuệ. Nhưng về phương diện khác, chẳng hạn như tính tình thì đúng là khó nói.

Ngay khi Diệu Hoa công tử trong lòng chán nản thì bất thành linh, trong khóe mắt chợt như bắt được một thân ảnh quen thuộc.

"Là nàng?"

Nam Cung Thu Vũ nhất thời ngẩn ra, người mà mình vừa thoáng thấy, chẳng phải là vị tiên tử gặp trên sơn đạo sáng sớm hôm trước sao?

Tức thì, vị Diệu Hoa công tử này giờ không hài lòng, bỗng nhiên như ngựa phát cuồng, vệt đám người xung quanh ra, gạt mọi chương ngại, mục quang quét ra bốn phía.

Chỉ đáng tiếc, kết quả cuối cùng, lại khiến vị Nam Cung công tử lòng tràn si tưởng hết sức thất vọng. Lúc gã chạy đến thì bóng người đã biến mất. Vô luận là tìm thế nào cũng không thấy được thân ảnh xinh đẹp khiến thần hồn mình điên đảo.

'Ai, thế nhân thường nói có thể gặp mà không thể cầu. Nhưng ta hiện tại, gặp trước mặt mà cũng như chẳng gặp!'

"Chẳng lẽ từ đầu đến giờ, thật chỉ là một trường mộng? Mấy sư huynh Thượng Thanh đều nói, tiên tử trên La Phù sơn, trước giờ đều không có khoát gió tre..."

"Tam Thanh tổ sư tại thượng, xin giúp đệ tử có thể thấy được tiên nhan!"

Ngay khi Nam Cung Thu Vũ thành tâm cầu khẩn thì có hai vị sư muội tìm đến, kéo gã nói:

"Sư huynh, thì ra huynh ở đây! Muội nghĩ đi đến Chu tước thạch tượng nghe giảng kinh, huynh thấy được không? Linh Đình đại sư đó, đúng là rất hòa ái!"

"Không phải đâu sư tỷ? Ta cảm thấy lão già quá!"

Hai ngày Giảng kinh hội của Gia Nguyên hội, trôi qua trong bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Đến ngày thứ ba, "Đấu pháp hội" khiến mọi người còn hứng thú hơn đã chính thức mở màn trên Phi Vân đỉnh.

Người thắng cuối cùng ở Đấu pháp hội, được thưởng một viên "Cửu chuyển cố nguyên tuyết linh đan", lại có cơ hội quý giá được chọn một vị tiền bối trong ba giáo để thỉnh giáo đạo pháp.

"Cửu chuyển cố nguyên tuyết linh đan" thưởng cho Đấu pháp hội lần này, là do Diệu Hoa cung cung cấp. Đan dược này, do bí pháp của Diệu Hoa cung chế thành, có thể cố bản bồi nguyên, tinh khí thần, luyện căn cốt. Nếu có cơ duyên nuốt nó thì con đường đạo pháp tu hành ngày sau rất có khả năng mở rộng thênh thang. Do đó, đan dược điểm thạch thành kim như Tuyết Linh đan này, trong mắt người tu đạo đúng là chí bảo. Nhưng trên Gia Nguyên hội lần này, phần thưởng này lại có ý nghĩa khác:

Nếu có thể đoạt được vị trí đầu thì sẽ được chương môn của tam đại giáo phái nhất tề xuất thủ, giúp người đó vận hóa được linh đan này.

Ý nghĩa việc này là, đan dược nếu như phục dụng theo cách phổ thông chỉ có tác dụng bảy phần, còn được trợ giúp như thế sẽ phát huy toàn bộ hiệu lực!

Bảo vật động nhân, lại được cao thủ hàng đầu tận tâm chỉ bảo, làm sao có thể không khiến những người tu đạo trẻ tuổi động tâm? Do đó, tất cả đệ tử trẻ tuổi được sư môn chọn đi tranh tài, đều thâm nghiên rằng quyết tâm, thế đoạt cho được ngôi đầu!

Lần này đại biểu cho Thượng Thanh cung tham gia Đấu pháp hội gồm có mười người. Có mấy người Tinh Ngôn biết như Hoa Phiêu Trần, Đỗ Tử Hành, Hoàng Nhiễm, Điền Nhân Bảo, đặc biệt còn có cả tên Triệu Vô Trần.

Tên Triệu Vô Trần này, sau hơn hai tháng nằm trên giường thì phục hồi. Do đạo pháp của hắn cao cường nên cũng được chọn.

Còn vị đệ tử của Sùng Đức điện là Điền Nhân Bảo, bình thường chỉ lo tầm bảo, tư chất bình thường, lần này không biết sao lại xuất sắc vượt lên, khiến những đồng môn vốn đạo pháp cao cường hơn gã đều hâm mộ không thôi.

Còn vị đệ tử Trần Tử Bình của Hoàng Pháp điện mà Tinh Ngôn biết, vì tư chất bình thường nên không thể lọt vào danh sách mười người này.

Qua một trận rút thăm, trận bắt đầu của Đấu pháp hội, lại khéo diễn ra giữa hai người mà Tinh Ngôn biết. Hai người này là, Lâm Húc của Thiên Sư tông và Triệu Vô Trần của Thượng Thanh cung.

Lúc này, Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn đã hoàn thành nhiệm vụ trong Gia Nguyên hội, từ chối lời rủ uống rượu của lão đạo Thanh Hà, chạy đến trước đài đấu pháp trên Phi Vân đỉnh, quan chiến trợ uy cho bằng hữu Lâm Húc.

Trong ánh nắng rực rỡ, hai đệ tử kiệt xuất của hai đại đạo môn, chuẩn bị cho một trận đạo pháp long tranh hổ đấu.

Ai sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất được thiên hạ chú ý trong thịnh hội này đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.8 - Chương 132: Cửu Khúc Mê Tung, Anh Hùng Mạc Vấn Xuất

Xứ.

Trận đầu tiên của Đấu Pháp hội trong Gia Nguyên hội giữa đệ tử tam giáo, diễn ra giữa đệ tử Thượng Thanh cung Triệu Vô Trần và đệ tử Thiên Sư tông Lâm Húc.

Buổi sáng hôm ấy, Tinh Ngôn đến đài đấu pháp sớm, cùng Quỳnh Dung cố gắng chen lên phía trước. Trận so tài này, Tuyết Nghi không đến xem, Cứ Doanh cũng ở Thiên điều nhai nghỉ ngơi cùng nàng.

Giờ thìn vừa đến, hai người Lâm Húc, Triệu Vô Trần cùng nhau bước lên đài đá, bắt đầu trận so tài đấu pháp đầu tiên. Cũng đồng thời, một cái đồng hồ cát cũng được lật lại, tránh cho trận so tài kéo quá dài.

Hiện tại hai vị đệ tử kiệt xuất của đệ nhất, đệ nhị đạo môn, giống như đã hẹn trước, đều vận đạo bào xanh lơ. Dưới ánh nắng từ trời đông chiếu xuống, hai người càng hiện hiện vẻ sái thoát xuất trần.

Một chỗ tấu xảo khác đó là, hai kẻ khai mạc chiến này, vừa hay đều là kẻ tâm cao khí ngạo. Do đó, trường bối, đồng môn hiểu rõ tính cách của bọn họ, đều hết sức chờ đợi trận chiến này.

Hiện tại, những người quan chiến dưới đài, ngoài Phi Dương lão hán tay cầm mộc bài là có chút khả nghi, vũ khách khác đều là thanh tu thiên đạo. Chỉ bất quá, điều này chẳng ảnh hưởng gì đến hứng thú tràn trề về thắng bại của trận chiến. Dù sao, chỉ cần là giáo môn thì đã không khỏi có cạnh tranh. Tuy Thượng Thanh cung, Thiên Sư tông cùng thuộc đạo môn, nhưng một là khối thủ xuất thế, một là cự phách dân gian, từ trong thâm tâm đã khó tránh khỏi việc so đo.

Thế là, trong ánh mắt chăm chú của chúng nhân, Lâm Húc, Triệu Vô Trần chào nhau, chiếu theo quy củ nói:

"Môn hạ Lâm Húc của Trương thiên sư Thiên Sư tông, mời sư huynh chi giáo!"

"Môn hạ Triệu Vô Trần của Linh Đình đạo nhân Thượng Thanh cung, mời Lâm huynh chi giáo!"

Sau khi chào lễ, hai người liền khai triển thân hình, bắt đầu chính thức thi đấu.

Chỉ là, khiến chúng nhân cảm thấy kì quái đó là, sau khi hai người thông qua tính danh thì biến thành vô cùng du nhàn, dường như chẳng có chút khẩn trương nào. Trường cảnh này, vừa hay lại đối nghịch với bầu không khí ngưng thần khẩn trương dưới đài do khán giả tạo ra.

Đặc biệt, tên đệ tử Thượng Thanh Triệu Vô Trần, vươn người đứng thẳng, hai cánh tay khoát lại trước ngực, dường như đã chuẩn bị ổn, chỉ đợi Lâm Húc đến công. Còn vị Lâm Húc của Thiên Sư tông, thấy vậy dường như không dám khinh địch hạ thủ, cứ di động chậm chậm phía trước Triệu Vô Trần chừng một trượng.

"Tên Triệu Vô Trần này làm cái quỷ gì đây?"

"Vớ tâm tư của hần, e rằng không đơn giản. Lâm huynh đứng cách hần vậy mới ổn".

Từ Hải đường chủ đứng dưới đài quan chiến, mắt thấy quái trạng như thế, không khỏi lo dùm cho Lâm Húc.

Những người khác thì cho dù tình cảnh trên đài có lạ lùng hơn nữa, thì cũng chẳng dám lo là, chỉ chăm chăm quan sát hai người trên đài, sợ bỏ lỡ đòn đánh siêu việt đột nhiên bạo phát.

Nhưng tiểu Quỳnh Dung bị ca ca nắm chặt tay, thấy vậy thì hết sức khó hiểu:

"Lâm ca ca sao không đánh tên xấu đó chứ?"

Chỉ bất quá, Quỳnh Dung cũng chỉ nói lầm nhảm. Sáng nay trước khi đến Phi Vân đình, nó đã được Tinh Ngôn dặn đi dặn lại, không được quậy phá trước vô văn ánh mắt của chúng nhân.

Không chỉ tiểu cô nương nghi hoặc. Các tiền bối tam giáo đảm nhiệm trọng tài trong mái che ở mặt đông đài, cũng đều có chút kinh ngạc đối với tình trạng cổ quái đó. Chỉ nghe Trương Thịnh Trương thiên sư mặt đỏ hồng, mỉm cười với Linh Đình tử ở bên, nói:

"Linh Đình chân nhân, công phu dưỡng khí của Triệu sư đệ, có thể nói là đăng phong tạo cực. Đứng là bất động như sơn, ngưng trệ như vực sâu, rất hợp với đạo vô vi thanh tịnh à!"

"Đâu có".

Linh Đình mỉm cười, khiêm tốn nói:

"Tiểu huynh đệ Lâm Húc của Thiên sư, mới đúng là ngộ được thanh tịnh tam vị: Không nóng không gấp, tiến thoái như thường. Bộ pháp trong lúc di chuyển hết sức tinh diệu, như nước chảy mây trôi vậy".

Hai vị cao nhân đạo gia này, tuy ngoài miệng khách sáo tán dương đệ tử đối phương, nhưng trong lòng bọn họ đều hy vọng môn nhân của mình chiến thắng. Dù sao, đây là trận đấu đầu tiên trên Gia Nguyên hội, hai người trẻ tuổi đó là đại biểu cho giáo môn hai bên. Nếu có thể thắng thì cổ vũ lòng tin cho đệ tử bốn môn rất lớn. Nếu được người xem sau này lan truyền khắp nơi, thì càng tăng sự hấp dẫn của bốn môn đối với người đời.

Tuy Linh Đình, Trương Thịnh đều là người đạo đức cao thâm. Nhưng đã khai tông lập phái, thu nhận môn đồ, nếu nói không có chút lòng cạnh tranh nào thì tuyệt không thể.

Tạm không nói đến tâm tư muôn vàn kiểu của chúng nhân, lại nói đến hai nhân vật chính trên đài, từ này đến giờ vẫn chẳng có thay đổi gì. Bất động như sơn, tiếp tục đứng yên. Tới lui thông dong, không chút nóng vội.

Tuy trong gió mát buổi sáng thối đến, người đứng trong gió y phục trắng phát phơ, tiêu sái phong lưu. Nhưng cứ đứng như thế quá lâu, dần dần trong mắt chúng nhân, lại cảm nhận có chút quái đản.

Ngay khi chúng nhân vẫn còn đầy hy vọng chứng kiến đòn đánh kinh thiên phá thạch thì bỗng nghe tiểu đạo đồng canh đồng hồ cát hô vang:

"Hết giờ!"

Vừa nghe lời này, chúng nhân đều kinh ngạc!

Chẳng lẽ trận đầu tiên của Đấu pháp hội năm nay lại kết thúc vô duyên như thế? Ai là người thắng, ai là kẻ bại?

Khi chúng nhân mơ hồ khó hiểu, thì thấy vị đệ tử Thiên sư tông Lâm Húc này giờ cứ thông thả di chuyển, bỗng đứng lại, ôm quyền nói với người đứng yên đối diện:

"Triệu huynh nhường rồi, tiểu đệ may mắn thắng thôi!"

Dường như đồng thời, vị môn nhân Thượng Thanh đứng yên cũng đã có động tĩnh. Trong chốc lát, chỉ thấy Triệu Vô Trần bỗng như trút được gánh nặng, hai cánh tay cũng buông xuống.

Hoi ngắn ra một chút, Triệu Vô Trần cũng phong độ chấp tay chào Lâm Húc:

"Lâm huynh quả nhiên cơ mưu phi thường, 'Định thân phù' vô ảnh vô tung quả nhiên lợi hại. Trận này, Triệu mạo muội thua tâm phục khẩu phục".

Lời này vừa xuất, chúng nhân dưới đài, bao gồm cả Linh Đình, Trương Thịnh, đều đưa mắt nhìn nhau.

Thế là trận tỉ thí đầu tiên, đã kết thúc êm đềm như thế.

Đối với trường tỷ thí này, nếu xét bản lĩnh chân thật vốn có, kì thật Triệu Vô Trần cũng không dễ thua như thế. Chỉ bất quá lần trước tên này bất hạnh té xuống nhai, khiến hắn tổn thương nguyên khí. Sau khi bình phục thương thế, Triệu Vô Trần lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, sợ vị Tứ Hải đường chủ pháp lực cao siêu thâm báo phục, suốt ngày hốt hoảng đề phòng. Do đó, mấy tháng trời đạo pháp không chút tiến bộ. Hôm nay không ngờ lại đụng phải đối thủ cao cường là Lâm Húc.

Còn vị đệ tử trẻ tuổi Lâm Húc của Thiên Sư giáo, với tính cách thường ngày của gã, tuyệt không chú trọng đến việc cầu thắng mà bỏ qua sự phô diễn. Có chuyển biến này là vì trải qua sự rèn luyện trong trường khói lửa sinh tử ở Hỏa Vân sơn, khiến tâm tính của vị danh môn đệ tử này, có sự thay đổi rất rõ.

Chỉ bất quá, vị Tứ Hải đường chủ Trương Tĩnh Ngôn thì không biết trận tỉ đấu kì quái hôm nay lại có liên quan rất lớn với y. Hiện tại, y đang cười hóm hờ đến chúc mừng Lâm Húc đang bước xuống đài.

Sau đó, các trận khác của Đấu pháp hội cũng lần lượt tiến hành.

Không giống với trận của Lâm Húc và Triệu Vô Trần, những trận so tài pháp thuật khác, nào là băng quang hỏa ảnh, mộc trận thạch lâm, đủ các dạng pháp thuật cùng xuất, khiến người xem hoa cả mắt.

Dường như bị sự cổ quái của trận đấu pháp đầu tiên ám ảnh, trận quyết chiến cuối cùng để phân ngôi đầu, cũng có chút quái dị nằm ngoài dự liệu của mọi người:

Cặp đấu tranh đoạt "Cửu chuyển cô nguyên tuyết linh đan", một là môn đồ đắc ý Trác Bích Hoa của chương môn Ngọc Huyền chân nhân Diệu Hoa cung. Người kia, lại là đệ tử Điện Nhân Bảo của Thượng Thanh cung!

Trác Bích Hoa chiến thắng bước vào trận cuối, cũng hợp với mong đợi của mọi người. Nói cho cùng, cho dù người chưa nghe đến đại danh của nàng, cũng có thể từ trong trận đấu kinh tâm động phách giữa nàng và Hoa Phiêu Trần của Thượng Thanh cung mà thấy được trí lực, đạo pháp phi phàm của nàng. Trác Bích Hoa, Hoa Phiêu Trần, ai thắng cũng đủ tư cách bước vào trận cuối, điều này không nằm ngoài ý chúng nhân.

Nói đến chỗ quái dị, chính là nằm ở trên người gã "Điện Nhân Bảo", bất ngờ bộc lộ tài năng.

Vị đệ tử Thượng Thanh Điện Nhân Bảo có cùng cơ hội như Trác Bích Hoa. vô luận nhìn thế nào, đều thấy không hợp lý. Phải biết cho dù người hiểu rõ

Thượng Thanh cung, cũng đa phần chưa từng nghe nói đến cái tên Điền Nhân Bảo.

Vị đệ tử từ chất bình thường của Sùng Đức điện này, ban đầu được liệt vào hàng ngũ mười người được chọn, đã là hết sức miễn cưỡng. Nhưng bao gồm cả sư trưởng Linh Đình của gã, ai cũng không thể ngờ, vị Điền Nhân Bảo lẳng lẽ vô danh này, lại tiến đến trận cuối cùng! Tuy trong quá trình tranh tài cũng bị te tua, nhưng đều là có kinh vô hiểm. Trận thắng mới nhất để tiến vào chung kết, lại là chiến thắng người thực lực bất tục, Diệu Hoa công tử Nam Cung Thu Vũ.

Thế là, Linh Đình chân nhân mất mặt ở trận mở màn, lúc này lòng đầy an ủi. Vị vũ sĩ đắc đạo của Thượng Thanh cung thầm nghĩ:

"Xem ra, là ta ngày thường sơ sót. Quan sát quá trình tranh tài, Nhân Bảo tuy sử dụng pháp thuật bình thường, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ thấy năng lực lý giải kinh người của nó đối với nghĩa lý pháp thuật. Mỗi dạng pháp thuật đều nắm rất vững, vào thời cơ thích nghi nhất thì sử dụng pháp thuật thích hợp nhất".

"Có lẽ, phải lẳng lẽ ẩn mình như đệ tử này, mới có thể bình tâm tĩnh khí nghiên tu pháp thuật chăng?"

"A, sau này ta cũng phải lưu tâm hơn, khai thác những đệ tử hậu tiến bình thường như Điền Nhân Bảo. Lần này bất kể kết quả thế nào, at cũng sẽ tiến cử với sư huynh để nó trực tiếp theo sư huynh học nghệ. Có lẽ, đạo pháp của Thanh Minh sư diệt , đối với Nhân Bảo mà nói, đã có chút không đủ".

Bên này Linh Đình đạo nhân vì phát hiện ra một nhân tài bị mai một mà không ngớt vui sướng, bên kia, Ngọc Huyền chân nhân đối với việc thủ tọa đệ tử Nam Cung Thu Vũ bị bại, cảm thấy rất kinh ngạc. Theo quan sát của bà ta, vị đệ tử Thượng Thanh cung Điền Nhân Bảo, tựa hồ đạo pháp cũng không quá đặc biệt, làm thế nào lại đánh bại được ái đồ mà mình mong đợi.

Mãi đến lúc này, vị nữ tôn giả của Diệu Hoa cung mới chú ý, vị nam đệ tử mà mình một lòng tài bồi, dường như có chút không tập trung. Bất quá, thấy gã thất bại, Ngọc Huyền cũng không tiện nói gì, chỉ đành đợi sau khi về Ủy Vũ sơn sẽ hỏi thăm.

Bỏ qua mấy lời đối đáp ngoài lề, vô luận là người quan sát hay người trong cuộc, là vui mừng hay ủ rũ, thì trận đấu cuối cùng của Gia Nguyên hội, sẽ diễn ra vào buổi chiều ngày thứ tư.

Lúc này, đài giảng kinh, đài đấu pháp dựng lên mấy ngày trước trên Phi Vân đỉnh, toàn bộ đều đã dỡ đi. Hầu như tất cả đạo hữu đều tụ tập trên quảng trường rộng lớn, vây quanh cái đài cao ở trung ương, lần lượt ngồi xuống.

Còn vị đường chủ Thượng Thanh Tinh Ngôn, thì ngồi trong một mái che lợp lá cây ở gần đài cao. Cừ Doanh, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đều ở đằng sau y. Không biết có phải vì chiều cổ nữ tử hay không, đệ tử của Thiện Sự đường, đã đặc biệt cấp ghế cho mấy người đi theo Tinh Ngôn.

Hiện tại tòa thạch thai dùng cho trận đấu pháp cuối cùng trước mặt Tinh Ngôn, chính là do các tiền bối tông sư trong Thượng Thanh cung vận dụng pháp lực, trong một canh giờ đã chuyển cự thạch dựng thành. Tòa đài cao này, chính là nằm ở vị trí đồ hình thái cực của quảng trường.

Xung quanh tòa đài cao sừng sững này, đang có vô số bạch thạch bay quanh, lơ lửng trôi nổi treo giữa không trung. Những sợi nước không biết đến từ đâu, chậm chậm đổ qua bạch thạch phiêu đảng, từ chỗ cao chảy xuống chỗ thấp.

Lúc này, Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn ngồi trong mái che, đã được các tiền bối chỉ điểm, biết những khối đá tưởng như lơ lửng không thứ tự đó, thật ra là hình thành "Cửu cung bát quái mê tung trận" thần diệu. Ngoài thạch trận này, bốn mặt đài cao đều không có bậc cấp. Hai người Trác Bích Hoa, Điền Nhân Bảo nếu như muốn lên đài tỉ thí, cần phải đi qua mê tung thạch trận mới được.

Thạch trận được sắp xếp trước trận đấu, chính là muốn kiểm tra tu vi đạo gia nghĩa lý của hai người đối kháng. Suy cho cùng, người có thể vào lúc này có cơ hội lên đài quyết đấu, đều là rồng phượng trong loài người. Đối với bọn họ mà nói, ai có thể thắng, cũng khó phân biệt được sự chênh lệch đạo pháp giữa hai bên.

Nhìn các dòng nước lượn lờ, thạch khối động đặng không yên, Tinh Ngôn nhất thời có chút hoa mắt chóng mặt. Trong lòng y đang nghĩ lung tung:

"Lúc trước nghe Trần Tử Bình nói đến Gia Nguyên đấu pháp thịnh sự, ta còn hào hứng không thôi. Hiện tại mới biết, may mà bản thân không có cơ hội lên đài tỉ thí. Bằng không, vạn nhất không cẩn thận có được tư cách tranh tài cuối cùng, thì ta cũng không sao lên được đài cao này!"

Ngay khi y thầm kêu may mắn thì bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi Linh Đình chân nhân đang hờ hờ ra mặt ở bên cạnh:

"Xin hỏi Linh Đình tiền bối, trộm nghĩ người có thể lên đài đó tỉ thí, chắc đều biết ngự kiếm thuật. Vậy bọn họ vì sao không trực tiếp ngự kiếm lên đài, vòng qua thạch trận kiểm tra này?"

Nghe y hỏi, Linh Đình đang định đáp thì nghe Thanh Minh đạo nhân ở bên cười nói:

"Chuyện này Tinh Ngôn không cần lo lắng. Trong cự ly gần như thế, thì dù đây là những người kiệt xuất trong lớp trẻ, cũng tuyệt không thể dùng ngự kiếm thuật chuẩn đến mức có thể lách qua để lên đài đâu".

"Loại công lực này, không có hỏa hầu mười năm thì không làm được".

"A, Thì ra như thế. Nhưng nếu như bọn họ có thể ngự khí..."

Vừa nói được một nửa, Tinh Ngôn cảm thấy nói lời này thật ngốc, lập tức ngừng lại. Thanh Minh đạo trưởng nhìn nhân tài mới của môn đang đứng

cạnh chương môn ở đằng kia, có chút lo lắng nói:

"Linh Đình sư thúc, Cửu cung bát quái mê tung trận này, không biết Nhân Bảo sư diệt..."

"Hà hà! Không cần lo lắng. Nhân Bảo tiến đến vòng này, bản đạo đã thập phần nắm ý, Hà huống, tuy Nhân Bảo bình thường không có gì đặc biệt, nhưng nói không chừng, hôm nay có thể sẽ có biểu hiện kinh nhân trên Gia Nguyên hội!"

"Lời sư thúc rất đúng".

Nghe hai vị tiền bối đối đáp, Tinh Ngôn cũng hết sức cảm khái trong lòng:

"Thật xấu hổ, ta đúng là trí nhớ tồi. Nghĩ Điện huynh có thể cả ngày ở nơi hiểm trở tìm bảo, dĩ nhiên tâm tính kiên định. Hôm nay có thể có thành tựu như thế, cũng không ngoài ý. Vốn là ta nghĩ sai".

Nhớ đến bản thân hôm đó, còn khuyên bảo Điện Nhân Bảo nên tập trung tu tập đạo pháp, vì thiếu niên đường chủ cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Trong sự mong đợi của chúng nhân, không bao lâu, theo tiếng ngọc khánh vang lên, trận quyết chiến cuối cùng của Gia Nguyên đại bị đã chính thức bắt đầu!

Người vượt thạch trận lên đài trước, chính là Thượng Thanh đệ tử Điện Nhân Bảo.

Lúc này, đạo nhân ngồi ló ló trên quảng trường Phi Vân đình, vô luận già trẻ, vô luận môn phái, trong lòng đều hi vọng tên đệ tử Thượng Thanh không có gì đặc biệt này, có thể thuận lợi vượt qua thạch trận. Còn đám đệ tử trẻ tuổi bình thường trong phái thì không chút do dự đứng quanh Điện Nhân Bảo. Trong lòng của bọn họ, đã đem gã Điện Nhân Bảo trước đây cũng bình thường như bọn họ, nhìn thành hóa thân của chính mình. Một khi mà vị đạo sĩ trẻ tuổi này thành công thì cũng đại biểu cho mộng tưởng của bọn họ thành hiện thực.

Điện Nhân Bảo được chúng nhân kì thác hy vọng, tịnh không khiến mọi người thất vọng. Chỉ đứng trước thạch trận một lúc, vị đệ tử Thượng Thanh mặt tròn này liền tung thân nhảy lên, chân đạp vào một khối bạch thạch. Thấy gã đạp chân vào khối bạch thạch đó, Linh Đình chân nhân lập tức thở phào.

Quả nhiên sau đó, vô luận là chân bước lên khối đá dịch chuyển nào, Điện Nhân Bảo cũng như bước trên đất bằng, thuận lợi đi qua. Trong nháy mắt, thạch trận như thang trời trong mắt Tinh Ngôn, đã bị Điện Nhân Bảo vượt qua.

Chỉ là, nhìn Nhân Bảo huynh di chuyển, Tinh Ngôn cảm thấy có chút quái dị:

"Sao ta cảm giác Điện huynh dường như rất quen thuộc với thạch trận này?"

Đang nghĩ hoặc thì nghe Thanh Minh bên cạnh tán thưởng:

"Điện sư diệt di chuyển như thế, chính là thuận tâm tùy ý, rất hợp với đạo tự nhiên của giáo ta!"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn tức thì hiểu ra:

"Thì ra như thế. Xem ra, người cũ vẫn lợi hại hơn người mới à!"

Thấy Điện Nhân Bảo dễ dàng vượt qua mê tung trận biến ảo mạc trắc, chúng nhân dưới đài dường như đều đồng thời thở phào:

"Thiện tai! Vị Điện đạo hữu này, cuối cùng cũng có thể quyết cao thấp với Trác tiên tử rồi!"

Gia Nguyên thịnh hội ba năm một lần, sau khi qua trường tỷ thí này thì sẽ hết tiết mục, tuyên cáo kết thúc. Nghĩ đến điểm này, mọi người càng thêm quý giá thời khắc của trận đầu cuối cùng này.

Ngay khi chúng nhân ngửa cổ, chăm chú quan sát diễn biến trên đài cao, thì đột nhiên cùng ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Thì ra, trên đài cao không biết từ lúc nào, đã có một người đứng trên đó!

Còn vị nhanh chân đến trước đó, hiện đang đứng trước mặt Điện Nhân Bảo, đầu ngẩng cao, giọng nói trẻ con cất lên:

"Môn hạ Trương Quỳnh Dung của Trương Tinh Ngôn ca ca, mời sư huynh chỉ giáo!"

"...???"

Còn không để Điện Nhân Bảo đang kinh ngạc kịp phản ứng, đã thấy một đạo hắc ảnh nhảy đến. Người đến sau một tay nắm chặt tiểu nha đầu đang muốn tỷ thí, quay đầu xin lỗi vị đạo huynh vẫn đang ngơ ngác:

"Nhân Bảo huynh, xin lỗi xin lỗi! Vừa rồi không lưu tâm, lại để tiểu nha đầu này đến quấy rầy!"

Nói xong, vị Tứ Hải đường chủ thần sắc xấu hổ, không đợi tiểu nữ oa lên tiếng, dưới ánh mắt chúng nhân, "Vù" một tiếng lẳng không bay đi, trở lại chỗ ngồi bên dưới.

Lúc này cô nhóc bị bắt quay về, mặt đầy vẻ không cam tâm, nháy nháy hai con mắt to tròn, hỏi:

"Ca ca, vì sao không để Quỳnh Dung tỷ thí?"

"..."

Từ Hải đường chủ đang cảm thấy xấu hổ, nghe tiểu nha đầu hỏi thì trầm ngâm một lát, sau đó ái ngại đáp:

"Muội muội à, ta quên đăng ký cho các người rồi!"

Qua một trận nhiệt náo, vị chân chính quyết chiến Trác Bích Hoa, sau khi đi một vòng, hiện cũng vượt qua được thạch trận, lên đến đài cao.

Thế là, vị Trác tiên tử của Diệu Hoa cung, thân khoác áo lụa, váy hoa, đầu mang hoa quan Hạo linh phù, lập tức cùng vị đệ tử Thượng Thanh Điện Nhân Bảo thần thái bình phàm, triển khai trận quyết đấu đẹp mắt cuối cùng.

Chỉ là, không ít đạo nhân vốn một lòng đợi trận đấu pháp giữa hai người, hiện tại trong lòng có chút mê hoặc. Bọn họ không hện mà cùng nghĩ thầm:

"Thiếu niên đạo nhân ngự khí lăng phong, phiêu nhiên lên đài, rốt cuộc là người nơi nào? Còn tiểu nữ oa bồng xuất hiện ở trên đài, rốt cuộc là ai?"

Mấy vũ khách chân nhân đạo tâm mẫn tuệ này, trực giác được hôm nay trên đỉnh Phi Vân tông phong xảo xạc này, bản thân rất có thể sẽ chứng kiến một trường Gia Nguyên đối quyết tuyệt không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 133: Thiên Sơn Tuyết Vũ, Huy Diệu Bích Hoa Linh Bao.

Thiếu niên tịnh không liên tưởng "Thái hoa phi tung" đến ngự khí phi hành, sau khi đem "Trương Quỳnh Dung" từ trên đài cao xuống thì an tâm cùng chúng nhân khẩn trương quan sát trận long tranh phượng đấu sắp diễn ra trên đài.

Thấy hai người so tài đều đã chuẩn bị tốt, Thượng Thanh chưởng môn Linh Hư từ vỗ tay, liền thấy dòng nước đang chảy không ngừng qua Mê tung thạch trận, đột nhiên chuyển ngược lên trên, nổi lại thành một màn nước trong suốt cực lớn, bao trùm lấy đài cao. Như thế, dù pháp thuật tranh đấu quá kịch liệt thì cũng không gây tổn hại đến cho người xem bên dưới.

Thấy màn nước đã xong, hai người trên đài chiếu theo quy củ xưng danh:

"Môn hạ Trác Bích Hoa của Ngọc Huyền vũ sĩ Diệu Hoa cung, mời sư huynh chỉ giáo".

"Môn hạ Điện Nhân Bảo của Linh Đình đạo nhân Thượng Thanh cung, mời Trác sư tỷ chỉ giáo trước".

Đối diện với Diệu Hoa Trác tiên tử áo lụa váy hoa, Điện Nhân Bảo vẫn rất ung dung, lời nói rõ ràng, ứng đối ngang bằng.

Nghe Điện Nhân Bảo nhường mình xuất thủ trước, Trác Bích Hoa cũng không khiêm nhượng. Bởi vì, đối diện người này, tuy diện tướng bình hòa, lúc này thần sắc vẫn ngu ngơ như thế. Nhưng càng là như thế, nàng càng cảm thấy đối phương cao thâm khó lường. Lúc này vinh nhục sư môn đặt trên người mình, tuyệt không phải lúc khách sáo.

Thế là, Trác Bích Hoa tâm tư nhanh nhạy, liền dựa theo lời nói khiêm tốn của Điện Nhân Bảo, mỉm cười uyển chuyển nói:

"Sư huynh đã khách khí như thế, Bích Hoa cung kính không bằng tuân lệnh. Điện sư huynh, mời tiếp chiêu 'Tuyết vũ thiên sơn' của tiểu muội".

Tuyết vũ thiên sơn này, chính là tuyệt kỹ hàng đầu của Trác Bích Hoa. Trong trận đấu trước, đệ tử Thượng Thanh là Hoa Phiêu Trần, cuối cùng đã thua dưới chiêu này. Hiện tại mới bắt đầu đã dùng đến thuật này, đủ thấy nàng coi trọng trận đấu pháp này đến mức nào.

Khi lời của Trác Bích Hoa vừa dứt, chúng nhân dưới đài liền thấy vị Diệu Hoa tiên tử khẽ phát tay áo, tựa như chưa thấy nàng niệm pháp chú thì đã bắt ngờ có ngàn vạn bông tuyết lấp lánh, xuất hiện ở không trung bên trên đài. Cũng gần như đồng thời, quanh người Trác Bích Hoa bỗng nổi lên một trận gió lạnh, cuốn hoa tuyết chỉ bằng chỉ hần theo tán loạn, ùn ù gào rít kéo đến người đứng đối diện.

Trong nhất thời, cả không gian trong màn nước, tuyết hoa xao động là tả. Đai đá lập tức biến thành băng thiên tuyết địa. Gió, tuyết vù vù tán loạn, có thể khiến suối đóng băng, biển lửa tắt, thật là:

Trời âm đạm, tuyết mệnh mang!

Lúc này, vị Trác tiên tử y phục phiêu phiêu, nương theo gió tuyết cực lạnh mà di chuyển, tiến như triều dâng, lùi như mây trôi, vây lấy Điện Nhân Bảo. Cũng đồng thời, trong miệng nàng bỗng phát ra một tiếng kêu dài hứng khởi, liền thấy vạn đoá hoa tuyết vốn trắng loáng, đột nhiên chớp lên lam quang xán lạn, nhất tề vụt đến Điện Nhân Bảo. Diệu Hoa tiên tử đối địch với gã, với ngàn vạn đoá hoa tuyết tán loạn trong gió, đã thi triển ngự kiếm thuật danh chấn thiên hạ của Diệu Hoa cung, "Phiêu Nhạn Vũ!"

Thấy pháp thuật hùng tráng như thế, cũng chẳng trách Hoa Phiêu Trần thất bại trận trước. Lưỡi tuyết bay lượn khắp nơi, "Kiếm tuyết" từ bốn hướng ập đến, quả thật khiến người né không thể né mà nắp cũng chẳng có chỗ nắp!

"Nếu như đôi là ta, ta sẽ đào một cái hang chui xuống chẳng?"

Từ Hải đường chủ xem đến tâm động thần diệu, trong đầu bỗng có suy nghĩ cổ quái như thế.

Còn vị Linh Đình chân nhân vốn không am hiểu pháp thuật dưới đài, thấy nữ đồ Diệu Hoa cung trên đài toàn lực phát động "Tuyết vũ thiên sơn" kinh khiếp như thế, không khỏi mặt trắng bệch, trong lòng không ngừng hối hận:

"Xong rồi! Sớm biết như thế, chi bằng kêu Nhân Bảo bỏ cuộc cho rồi!"

Tạm không nhắc đến lo lắng của Linh Đình. Hiện tại vị Điện Nhân Bảo thân đang đối diện đao tuyết nơi nơi, quả thật vô cùng nhếch nhác. Chúng nhân nhìn thấy rõ, vị đệ tử Thượng Thanh miễn cưỡng tiến đến trận này, dường như không có pháp nhân hộ thân hữu hiệu nào. Khi lưỡi tuyết công đến, đao phong xoay xoáy chém xuống, thì chi có thể loạng choạng lùi lại, chạy loạn lên để né tránh.

Chi là, tuy y chạy rất nhanh, vẫn không thoát được hàn khí của lưỡi tuyết. Sau uy lực chân chính của "Tuyết vũ thiên sơn" do Trác Bích Hoa phát động, chi trong chớp mắt, vị môn nhân Thượng Thanh đã đạo bào lam lũ, bị thương khắp người!

Thấy thực lực trận so tài chênh lệch như thế, những người tu đạo dưới đài, ai nấy đều nhủ mảy lác đầu, thần sắc bất nhẫn. Còn vị Trác Bích Hoa phát động pháp thuật trên đài, cũng gần như nghĩ vậy. Thấy vị đạo hữu Thượng Thanh thê thảm như thế, nàng cũng thấy thương hại trong lòng, chuẩn bị thu pháp thuật, kết thúc sớm trường tỉ đấu này.

Nhưng ngay khi tất cả đều nghĩ trận tỉ đấu sắp kết thúc, thì trên đài đột nhiên có biến hóa:

Khi Trác Bích Hoa bắt đầu thu pháp quyết, hoa tuyết đầy không trung dần dần thưa thớt, thì bỗng thấy vị Điện Nhân Bảo này giờ cầm đầu chạy, thỉnh linh dừng chân đứng yên, trong gió tuyết phả vào mặt, giờ hai cánh tay trong hai ống tay áo rách te tua lên, mười ngón tay kết thành một hình trạng cổ quái, sau đó nhe răng cười với nữ đồ Diệu Hoa cung trước mặt, hai tay vùng mạnh ra.

"Chẳng lẽ vị đệ tử Thượng Thanh đó muốn liều mạng?"

Chúng nhân dưới đài thấy vị tiểu đạo đó không chạy tiếp, trong lòng đều có suy nghĩ như thế.

"Hà, xem ra trường tỉ đấu này, vẫn có thể kéo dài thêm một chút".

Kì thật, cho dù trong lòng những người tu đạo này, cũng không nghĩ trận đấu pháp cuối cùng được đạo hữu thiên hạ chờ đợi ba năm, sẽ kết thúc chẳng có gì lạ như thế. Nói cho cùng, chiêu "Tuyết vũ thiên sơn" của nữ đồ Diệu Hoa cung Trác Bích Hoa thì cũng đã thấy hồi sáng. Vừa rồi chẳng qua là mãnh liệt hơn một chút, chẳng thể khiến người ta kinh ngạc.

Ngay khi không ít người hơi có hứng thú lại, thu thập tinh thần đã có chút lơ lửng, thì đột nhiên nghe tiếng rào rào khe khẽ, sau đó là một tiếng "bộp" vang lên.

"Chuyện gì?"

Đợi lúc đạo hữu dưới đài nghe tiếng động đưa mắt nhìn lên đài, thì phát hiện màn nước phía trên đài, đã âm thầm biến mất. Trong chớp mắt, trên đài đấu pháp đã khôi phục lại sự trong sáng vốn có, lúc này chỉ còn một người. Những dòng nước đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, không ngừng đổ xuống trong thạch trận phiêu đăng.

"Úy? Là ta hoa mắt sao?"

Chúng nhân dưới đài đang chuẩn bị chinh đón tinh thần thương thức trận đấu, nhất thời không ai dám tin vào mắt mình. Trong chốc lát cả quảng trường chợt im lìm, sau đó tiếng hỏi thăm đồng loạt vang lên.

Trong tiếng nói chuyện ồn ào, bỗng nghe một tiếng nói vang vang từ trên đài cao truyền xuống:

"Trác sư muội nhường rồi".

"Trận này, ta lại thắng rồi!"

Người nói lời này, người chiến thắng, chính là môn đồ của Thượng Thanh cung La Phù sơn, đệ tử dưới trướng của Linh Đình Sùng Đức điện, Điền Nhân Bảo!

Tuy kẻ thắng đã lên tiếng, nhưng đại đa số đạo hữu nhất thời đều không để ý đến gã, chỉ nhao nhao hỏi người xung quanh xem có ai mắt tốt chứng kiến sự việc hay không:

"Vừa rồi là chuyện gì? Vì sao chớp mắt Trác Bích Hoa đã bị đánh văng xuống đài vậy?"

Không giống với phần lớn đạo hữu mơ hồ không hiểu, trong thời gian như điện quang hỏa thạch vừa rồi, Tinh Ngôn cũng nhìn được sơ sơ. Chỉ bất quá, tuy nhãn lực y tốt như thế, cũng chỉ thấy hai tay của vị Điền đạo huynh vung lên, phong tuyết đang dần lắng xuống, bất ngờ thanh thế bạo trướng, cuộn đến vị Diệu Hoa tiên tử đã hơi chủ quan lơ là. Ngay lúc này, hoa tuyết vốn đã chuyển thành màu xanh nhàn nhạt, lại đột nhiên phát ra sắc xanh thẫm.

Chỉ một kích này, vị Diệu Hoa nữ đồ đã không thể phòng ngự, như điều đứt dây bị đánh văng xuống đài!

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, Tinh Ngôn không khỏi thấy lạ trong lòng:

"Kì quái! Pháp lực Điền huynh sao lại biến thành cao cường như thế? Vị Trác cô nương đó, lại như chẳng có chút lực chống đỡ vậy!"

"À, bất quá cũng coi như vận khí Trác cô nương tốt. Trong lúc hoảng hốt hình như có người đỡ lấy. Bằng không, hậu quả chắc không thể tưởng tượng".

Lòng kêu may mắn, lại nghĩ đến Trác Bích Hoa cùng mình cũng coi như là có duyên, Tinh Ngôn quyết định đi qua xem sao. Đến gần thì thấy trên người Trác Bích Hoa lúc này đã phủ một cái áo choàng đen. Còn người đang ôm lấy nàng, trên gương mặt tuấn mỹ lại đang hiện sắc giận. Thì ra, người đỡ lấy Trác Bích Hoa, chính là đại đệ tử Diệu Hoa cung Nam Cung Thu Vũ.

Vừa rồi, vị đại đệ tử Diệu Hoa luôn chăm chú theo dõi sư muội đấu pháp, vừa thấy vị đệ tử Thượng Thanh so tài với mình lúc sáng, lại lộ ra tư thế kì quái, liền cảm thấy có chút không ổn. Gã còn không kịp suy nghĩ, thì đã thấy một đạo thân ảnh từ trên đài bay xuyên qua màn nước.

Diệu Hoa công tử trong lòng đã có chuẩn bị, thấy vậy tung thân bay qua đỡ lấy người bị văng ra. Lúc gã vừa định an ủi thiếu nữ trong lòng, cúi đầu thì thấy đạo bào của sư muội đã rách nát, lộ cả áo lót bên trong. Sau đó, vị nữ đồ Diệu Hoa mặt vàng như giấy, bỗng há miệng phun ra một ngụm máu lớn, vãi trên đạo bào trắng của gã từng điểm đỏ tươi.

"Đạo đồ Thượng Thanh đó, lại dùng tà pháp!"

Nhìn tiểu sư muội hai mắt nhắm nghiền, tình trạng như chết ở trong lòng, hoài nghi canh cánh từ sáng giờ, rốt cuộc cũng hiện rõ trong đầu vị đệ tử Diệu Hoa cung đã giao thủ qua cùng Điền Nhân Bảo.

Lúc này, đã có mấy nữ đệ tử Diệu Hoa cung chạy đến, thấy tình trạng xấu hổ của sư tỷ, vội lấy áo choàng khoác lên người nàng. Mất thấy cảnh này, nhớ đến tình trạng thê thảm của sư muội vừa rồi, Nam Cung Thu Vũ luôn khiêm tốn thủ lễ, cũng phần nộ dị thường. Thế là, vị Thượng Thanh đường chủ đang đi qua chuẩn bị hỏi thăm một chút, bất ngờ bị đẩy mạnh một cái, loạng choạng sém ngã.

Từ xa trông thấy tình cảnh đó, Linh Hư chân nhân khẽ lắc đầu. Chỉ bất quá, thắng bại là lẽ thường trong giao đấu, có thương tổn cũng là bình thường. Tuy trong lòng có chút bất nhẫn, nhưng cũng chỉ than một tiếng, chuẩn bị phi thân lên đài, lấy thân phận chương môn La Phù tổ chức Gia Nguyên hội, tuyên bố kết quả trận đấu này.

"Ách?"

Ánh mắt của Thượng Thanh chân nhân nhìn đến chỗ Trác Bích Hoa rơi xuống còn chưa thu hồi, thì phát hiện lão hữu Trương Thịnh Trương thiên sư ở bên, gương mặt cổ quái nhìn lên đài cao.

"Lại phát sinh chuyện gì?"

Linh Hư chương môn trong lòng khấn tụng, chuyển mắt nhìn lên đài đấu pháp, thì phát hiện trên đài cao hiện đang có tới hai người:

Một tiểu nữ hài xinh xắn, sắc mặt hung dữ đang múa hai cây tiểu đao, truy đuổi vị vừa đoạt ngôi đầu đấu pháp chạy tán loạn!

Lúc này, vị thiếu niên bị người ta hất lùi đang lùi thui về lại chỗ ngồi, cũng nhìn thấy tình cảnh khiến người dờ khóc dờ cười đó. Tức thì, chỉ thấy vị thiếu niên đường chủ dậm chân than:

"Khô rồi! Chỉ mới đi một chút, nó lại làm loạn rồi..."

Đang phiên muện thì nghe trên đài có tiếng hô hoán đứt đoạn:

"Xin hỏi...các vị sư tôn...vì sao lại để tiểu nữ oa này...náo loạn ở đây?"

Thì ra chính là Điền Nhân Bảo đang cực lực chạy trên đài, trong lúc hoảng loạn vẫn không quên hướng xuống đài kêu oan.

Thấy cảnh hải hươc như thế, vị phó điện chủ Hoàng Pháp điện Thanh Minh tử, tâm tính vốn đoan chính nghiêm túc, cảm thấy hết sức xấu hổ, bước tới một bước, chuẩn bị lên đài bắt tiểu nha đầu quấy phá xuống. Ngay lúc này, Linh Hư chương môn này giờ chăm chú nhìn lên đài, lại động thân kéo ông ta lại.

Thanh Minh rất kinh ngạc, khi định lên tiếng hỏi thì thấy chương môn trước giờ thần sắc luôn hòa nhã, lúc này sắc mặt lại rất nghiêm trọng. Thanh Minh rất hiểu tính cách của sư tôn, lập tức cầm khẩu, cùng chương môn quan sát diễn biến trên đài.

"Khắc khắc..."

Vị Tứ Hải đường chủ hồ thẹn vô cùng, cũng có tâm tư giống như Thanh Minh, chuẩn bị bắt chấp xấu hổ, lại lên đài bắt tiểu nữ oa xuống. Vừa nhắc chân thì bên cạnh có người bước ra, nhẹ giọng nói:

"Bẩm đường chủ, để tôi đi kêu Quỳnh Dung muội muội xuống".

Người thỉnh mệnh chính là Tuyết Nghi.

"Cũng tốt!"

Trương đường chủ đang ngai lại phải xuất hiện dưới ánh mắt chăm chú của chúng nhân, liền sảng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Tuyết Nghi.

Chỉ là, vừa thuận miệng đáp thì cảm thấy có chỗ không ổn. Đang định đưa tay kéo lại thì vị Mai hoa tiên tử ẩn tàng ở Thiên điều nhai đã nhẹ nhàng rời mặt đất, tay áo phát phới, khăn buộc tóc bay bay, tung mình lướt đến đài cao.

Không biết từ khi nào, trên Phi Vân đình rộng lớn đã có gió mát thổi đến từng trận, thế là vị tiên tử phi thiên đó, tay vịn mép áo, là lướt bay đi...

"Thôi kệ, dù sao lần trước Linh Y cũng đã được chứng nhận thân phận rồi".

Thiếu niên cảm thấy mọi chuyện hôm nay đều không trôi chảy, chỉ đành tự an ủi bản thân.

Không ngoài ý liệu đó là, vị tiên tử phi thiên xinh đẹp thoát dật, thân pháp là lướt đó, khiến tất cả đạo khách không biết nội tình, nhìn đến mắt trừng miệng há, tâm huyền thần mê:

"Chẳng lẽ là ta bị hoa mắt?"

Trong tất cả chúng nhân đang ngẩn nhìn không chớp mắt, có một người, cảm thụ lại càng mãnh liệt:

"Ta, ta lại thấy vị tiên tử xách giỏ tre rồi!!!"

Người kích động vạn phần này, chính là Diệu Hoa công tử Nam Cung Thu Vũ vang danh đạo giáo.

Không nhắc đến sự kinh ngạc của chúng nhân. Vị Tứ Hải đường chủ hôm nay đã bị nhiều bất ngờ, đến lúc này rốt cuộc cũng thở khi một hơi:

"Hà, Tuyết Nghi từng trải nhiều, chắc sẽ không có chuyện gì đâu".

Lại nói đến trên đài. Thấy Tuyết Nghi tỷ tỷ bay lên đài, tiểu Quỳnh Dung đang cầm đầu truy đuổi, lập tức lên tiếng hô:

"Tuyết Nghi tỷ... Tỷ cũng đến chơi cùng Quỳnh Dung sao?"

Nghe tiểu nữ oa hô hoán như thế, Tinh Ngôn cười thầm:

"Khà! Tuyết Nghi tỷ của muội, đâu thể bát nháo như muội được...Úy?"

Thiếu niên đang cho rằng thiên hạ đã yên ổn, thì thấy vị nữ môn nhân Tứ Hải đường sau khi lên đài, tịnh không bắt tiểu nữ oa lại, mà chỉ đứng yên nhìn Điền Nhân Bảo đáng vẻ nhếch nhác thảm hại đang chạy tán loạn.

"Ách...không phải sớm nay ra cửa đã đụng phải thần linh nào chứ? Tuyết Nghi ngàn vạn lần chớ..."

"A!"

Thiếu niên còn chưa kịp cầu khẩn, thì đã thấy vị nữ tử thanh nhã diễm lệ, cô tay mềm mại đưa lên đầu, từ trên mái tóc rút ra cây lục mộc trâm cài suốt mấy tháng không đổi, sau đó...

Trong bóng ánh chớp chói, cây lục mộc trâm mà Tinh Ngôn đã nhìn không biết bao nhiêu lần, chợt đón gió hóa thành một cây trượng băng oánh lấp lánh. Trong toái ánh xanh lam, nơi đầu trượng dần dần ngưng tụ thành một đóa hoa năm cánh xanh biếc. Theo cánh tay rung khê của Tuyết Nghi, đóa hoa xanh biếc đó, phân tán từng vòng sáng ra xung quanh.

"Thánh bích tuyên linh trượng!"

Thượng Thanh chương môn Linh Hư tử đang bàng quan, thấy binh khí đón gió mà thành của nữ tử trên đài, thần sắc trng mắt bỗng nhiên khẩn trương!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.8 - Chương 134: Thổ Nhật Thôn Hà, U Hồn Câu Phó Tùng Phong.

Thấy cây trâm của Khấu Tuyết Nghi đón gió triển khai thành một cây ngọc trượng băng quang lóng lánh, vị chương môn Thượng Thanh này giờ không động thanh sắc, bàng quan đứng xem, bỗng nhiên thần sắc kinh ngạc, buột miệng hô:

"Thánh bích tuyền linh trượng?"

Thanh Minh đứng kế bên, thấy chương môn kinh ngạc như thế, thì cũng hỏi:

"Xin hỏi sư tôn, Thánh bích tuyền linh trượng là..."

"A, sư đệet chắc không biết, Thánh bích tuyền linh trượng này rất có lai lịch. Ta từng đọc qua một cuốn cổ kinh, trong đó ghi chép không ít kì đàm quái thuyết. Có một tiên nói đến trên vạn nhận băng phong vĩnh viễn không tan, nếu như có thanh mai sinh trưởng ở băng nhai, mai hồn chỉ thanh chí linh sẽ tương giao cảm ứng với băng khí chí cực chí hàn, sau mấy ngàn năm thì tạo thành tuyệt thế tiên binh như vậy, trong sách gọi là 'Thánh bích tuyền linh trượng'. Linh trượng này có một chỗ kì lạ, chính là hình thái uy lực tương hỗ giao ứng với tu vi của người nắm giữ. Nhìn hình dạng của linh trượng trong tay Khấu tiên tử, e rằng..."

Nói đến chỗ này, Linh Hư neho mắt nhìn người đang khiển trượng trên đài, tiếp tục:

"Có lẽ linh trượng này cũng đã hơn tám trăm năm rồi chăng?"

"Không sai, nhãn lực chân nhân rất tốt! Còn theo ta biết, binh nhận do mai hồn tràn trề sức sống giao cảm với băng phách chí âm chí hàn tạo thành, lại có biệt danh khác là 'Âm dương sanh tử sát'".

Người nói lời này chính là giáo chủ Thiên Sư tông, Trương Thịnh Trương thiên sư. Lão nhìn nữ tử thanh thoát trên đài, lẩm nhẩm:

"Từ dĩ dương kích chí, âm dĩ sanh kích chí...Linh Hư lão đạo, có thể nói cho ta biết, vì sao ông dường như cũng chỉ là lần đầu tiên thấy môn hạ đệ tử thi xuất tiên binh bất thế này?"

"Khắc khắc!"

Bị lão hữu chất vấn, Linh Hư lúc này mới nghĩ đến, bản thân thấy thần vật xuất thế nhưng cứ diễn giảng diễn cổ, quên mất vị lão đạo Thiên sư tâm tư sắc sảo ở bên. Bất quá, cũng chỉ hơi trầm ngâm, Linh Hư mỉm cười đáp:

"Chuyện này, e rằng đúng là thiên cơ bất khả lộ. Bất quá chúng ta quen biết đã lâu, ta chỉ có thể tiết lộ bốn chữ,"

"Thủy quốc ba thần".

Nói rồi liền cầm khẩu, không cho ra thêm chữ nào. Bất quá, Thiên sư sau khi nghe thì giống như hiểu ra:

"A, cũng gần như vậy...Có lẽ cũng chỉ có dạng địa phương vậy mới có thể sưu tập được kì bảo thần binh như thế?"

Người đời sau có phú tán thưởng linh trượng này xuất thế, viết:

"Tuyên cổ huyền băng, nguyên thủy thượng tinh, khai thiên trượng địa, thánh bích thông linh. Ngũ sắc lưu hoán, thất diệu thần binh, tuyền chân phụ dục, xuất u nhập minh. Chiêu thiên thiên cung, nhiếp địa địa nghênh, chi quý quý diệt, yêu ma thúc hình. Thần xử linh binh, uy chế bách minh, dữ ngã câu diệt, dữ ngã câu sanh, vạn kiếp chi hậu, dĩ đại ngã hình!"

Lại nói khi hai người Linh Hư, Thiên sư nghị luận về linh trượng thì bỗng có một vị đạo cô đi gấp qua, cúi đầu bẩm:

"Linh Hư chân nhân, Trương thiên sư, Diên sư diệt trên đài e là có chút cổ quái. Chúng ta liệu có nên..."

Người đi qua nói chuyện chính là trưởng lão Ngọc Thiện sư thái của Diệu Hoa cung. Ngọc Thiện vừa rồi chứng kiến tình trạng thê thảm của Bích Hoa sư diệt sau khi té xuống đài, vừa giận vừa nôn nóng. Lúc đầu còn e dè quy củ không dám phát tác. Qua một hồi, thấy được dị trạng hai nữ nhân truy kích trên đài, vị Diệu Hoa trưởng lão tức thì không chịu được nữa, cơn giận bùng lên, đi qua thỉnh ý Linh Hư chân nhân của Thượng Thanh cung, liệu có nên phái trưởng lão có năng lực, lên đài bắt giữ Điện Nhân Bảo hay không.

Nghe Ngọc Thiện hỏi, Linh Hư chân nhân mỉm cười, đáp:

"Xin Ngọc Thiện đạo hữu cứ yên lòng, giáo ta sớm đã có an bài. Hiện tại cao thủ Tứ Hải đường của giáo ta đã ra mặt, bảo đảm mọi chuyện yên ổn!"

"..."

Ngay khi Ngọc Thiện sư thái không cam tâm định nói nữa, thì bỗng thấy có một người bước đến cạnh mình, bầm cáo:

"Linh Hư sư tôn, các vị trưởng lão, xin cho tôi lên đài kiểm soát tình hình".

Linh Hư từ thấy người này xin đi, lập tức vui mừng đồng ý, quay mặt sang cười nói với Ngọc Thiện:

"Ngọc Thiện đạo hữu, đạo hữu xem hiện đã có Tứ Hải đường chủ đích thân xuất trận, như thế thì càng chắc chắn!"

Thế là, trong ánh mắt tin tưởng của Linh Hư, Thiên Sư cùng sự kinh ngạc của Ngọc Thiện, vị thiếu niên chưa đến mười tám, khẽ rung đạo bào đen tuyền, nhẹ nhàng bay đi.

Vị phá không mà đi này, chính là Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn của Thượng Thanh cung.

Lúc bắt đầu, Tinh Ngôn còn rất lo lắng, đệ tử của mình lên đài nào loạn, chỉ ít cũng bị trách tội quản lý không nghiêm. Chỉ là, từ sau khi Khấu Tuyết Nghi xuất ra lĩnh trọng phiêu phiêu công kích, Tinh Ngôn mới cảm thấy sự tình có chút cổ quái.

Lúc đó, hai ngón tay Tuyết Nghi nhón lấy lĩnh trọng, huy kích như hành vân lưu thủy. Đóa hoa đầu trọng, xuất ra mấy đóa hoa xanh biếc lấp lánh, bay vòng quanh Điện Nhân Bảo. Cũng đồng thời, đôi Chu tước thần nhận của tiểu Quỳnh Dung cũng rời tay bay đi, như đôi hỏa điều lấp lánh ánh đỏ, bóng ảnh chớp chọi, nhằm vào mấy chỗ yếu hại của Điện Nhân Bảo mà công kích. Tiểu nha đầu lâu cá này đã được Tuyết Nghi tỷ tỷ dặn dò, hiểu hôm nay phải bắt sống được quái nhân này mới thôi.

Tình cảnh đó đập vào trong mắt Tinh Ngôn, cổ quái càng thêm cổ quái, dù hợp kích của hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung tựa hồ không có lỗ hổng, nhưng gã đệ tử Điện Nhân Bảo của Sùng Đức điện, lại thủy chung chẳng bị dính đòn, trong màn hóa ảnh hoa quang, chân bước thông dong, thân thể mềm dẻo, nghiêng bên này ngã bên kia, chẳng bị chút tổn hại nào!

Không những vậy, trong lúc di chuyển, cái người bình thường chỉ say mê đi tìm bảo đồ, còn không ngừng hô hoán mấy vị sư tôn, trưởng bối dưới đài, kêu bọn họ mau bắt hai nữ nhân làm loạn này xuống.

Còn Tinh Ngôn vào lúc lĩnh trọng, thần nhận tăng cường áp lực, tình cờ nhìn thấy trên khuôn mặt tròn vo của vị "Điện Nhân Bảo", đột nhiên có một đạo hồng quang dường như quen thuộc loáng lên. Quang ảnh xuất hiện như chớp đó khiến y động lòng, bỗng nghĩ đến một chuyện, lập tức không thể ngồi yên, vội chạy đến thỉnh mệnh chương môn.

Sau khi được chương môn đồng ý, Tinh Ngôn liền vận chuyển Thái Hoa đạo lực, tung người lên đài cao. Thiếu niên còn cho đây là kết quả của việc luyện ngự kiếm phi hành, không biết "Thái hoa tung được" của mình, chính là sơ hình của "Ngự khí phi hành"!

Sau khi Tinh Ngôn li khai, vị Thanh Minh đạo trưởng pháp thuật cao cường đó, không đợi chương môn ra hiệu, đã xách kiếm đến trước thiếu nữ Cứ Doanh đang lo lắng.

Lại nói Tinh Ngôn, nhảy lên đài trong ánh mắt chăm chú của chúng nhân, khoát tay bảo nhị nữ ngừng công kích. Còn gã Điện Nhân Bảo chạy loạn đó, thay hai nữ nhân ngừng truy đuổi, cũng dừng người lại, mặt không đổi sắc nhìn qua phía bên chào hỏi:

"Trương đường chủ đến vừa hay à!"

"Mau đem hai môn hạ của đạo huynh xuống đài đi, đừng làm phiền chương môn ban linh đan cho ta!"

Nghe gã nói như thế, tiểu Quỳnh Dung lập tức định phản bác, lại bị Tinh Ngôn ngăn cản. Chỉ nghe y không lý gì đến thỉnh cầu của Điện Nhân Bảo, chỉ trầm giọng hỏi:

"Lần trước tương kiến, các hạ còn chưa báo tính danh?"

"..."

Người đối diện, nghe vậy hơi rùng mình, nhưng nhanh chóng tươi cười đáp:

"Hà... Trương đường chủ, ta là Điện Nhân Bảo. Tuy chúng ta trước đây chưa từng gặp qua, nhưng lần này sư diệt đã chiến thắng trong Gia Nguyên đấu pháp, danh tính chắc đường chủ phải biết rồi chứ?"

Điền Nhân Bảo nói chuyện vô cùng tự nhiên, chẳng khác gì so với ngày thường.

"Ngươi là Điền Nhân Bảo suốt ngày tìm bảo vật?"

"Đúng thế! Thì ra đạo huynh cũng nghe nói qua. Không đầu Đường chủ, gần đây tôi rốt cuộc cũng tìm được bảo vật trong núi. Đúng là trời cao không phụ người có lòng, hôm đó tôi ở..."

Điền Nhân Bảo đang thao thao bất tuyệt thì bị thiếu niên ngắt lời:

"Chuyện này không gấp, sau này hãy nói. Đúng rồi, ta muốn biết, đạo hôn giả hiệu như ngươi trong La Phù sơn, rốt cuộc có bao nhiêu con?"

Vừa nghe lời này, gã Điền Nhân Bảo này giờ vẫn cười nói như thường, đột nhiên biến sắc. Ngần ra phút chốc, trên gương mặt tròn trịa vốn hòa nhã, đã đổi sang thần sắc hung ác. Sau đó, đạo chúng gần đài liền nghe được một loại thanh âm không giống tiếng người, rì rầm truyền từ đài ra:

"Thật là đáng tiếc...Nếu như sớm có được viên Cửu chuyển cổ nguyên tuyết linh đan đó, chỉ ít cũng không bị mấy lão già của các ngươi nhìn ra manh mối..."

"Chỉ là, chỉ phải tiểu tử ngươi đến bắt ta, dám danh môn đại phái các ngươi, hơi có phần chủ quan đó".

"Có lẽ vậy".

Thấy tình trạng quý dị này, thiếu niên dường như không chút động đậy, ngữ điệu vẫn lạnh nhạt hỏi:

"Ngươi có thể cho ta biết, Điền Nhân Bảo ở đâu không?"

Thấy thiếu niên trước mặt đến lúc này vẫn bình tĩnh đối đáp như thường, tên u linh không rõ lai lịch đó, cảm thấy có phần kinh ngạc. Chỉ thoáng suy nghĩ đã cười điên cuồng đáp:

"Điền Nhân Bảo? Chính là ta đây!"

"Ngươi!"

Vừa nghe lời này, thiếu niên vốn trấn định bưng bưng đại nộ, choang một tiếng đã rút kiếm bên hông ra, cao giọng quát:

"Tà ma vô sỉ, hôm nay chớ hòng thoát khỏi đài này!"

"Khà, cuối cùng cũng không nhịn được à? Quả nhiên đúng là tiểu bối tuổi trẻ mà".

"Điền Nhân Bảo" cười âm hiểm, ngông cuồng nói:

"Thoát khỏi đài này? Ta đâu cần phải đi. Hành tung đã bị các ngươi khám phá, hôm nay Cửu Anh Thần ta sẽ đại hiển uy linh, phế luyện hết hồn phách thượng phẩm của chúng bây, tăng thêm mấy ngàn năm thần lực, rồi phá không mà đi, trở về dưới trướng của Thần Vương đại nhân!"

"Hà hà, đã quá lâu không dùng qua Phệ hồn thần pháp. Hôm nay đúng là cơ hội tốt để luyện lại!"

Nói đến chỗ này, tên "Cửu Anh Thần" chiếm lấy thân thể của Điền Nhân Bảo, liếm liếm lưỡi, dường như đang nhớ lại mỹ vị đã lâu không thưởng thức, nước dãi sắp chảy dài.

Nghe tên yêu quái nói vậy, vị Ngọc Thiện sư thái này giờ giới bị dưới đài, lập tức hô một tiếng, đệ tử trong môn lập tức chạy đến vây thành vòng tròn, kết trận đại biến.

Còn tên Cửu Anh Thần, chợt thấy thanh kiếm trong tay thiếu niên, bắt đầu buông thả cười lớn:

"Kì thật vừa rồi bản thân chỉ lừa ngươi. Tên Điền sư diệt của ngươi vẫn còn hồn phách. Ngươi nếu muốn đánh thì mau động thủ, khà khà!"

Thấy thân hình thiếu niên hơi động rồi lại chợt ngưng, tên u linh càng thêm đắc ý, cười hăng hắc:

"Thế nào, còn muốn hàng phục ta?"

"Cũng chưa biết được".

Đối diện thần quái điên cuồng, Tinh Ngôn lại khôi phục sự bình tĩnh trước đó.

Nhưng dáng vẻ lạnh nhạt của y lại khiến lão ma ẩn tàng ngàn năm, đến giờ mới có cơ hội tốt đại triển thần uy phát nộ. Lão gào lên:

"Tiểu bối vô tri! Nếu ngươi sinh sớm vài trăm năm, nghe được uy danh của bản tôn, e rằng đã té đài rồi!"

Nói đến chỗ này, chợt nhớ đến một chuyện, cười rín rít nói:

"Chẳng lẽ là ngươi muốn ý nhiều thắng ít? Có lẽ là như thế".

Vừa định cười nhạo thì chợt ngưng. Vốn là thiên niên lão mị này bỗng nhớ tới đôi hòa nhân thần xuất quỷ mặc vừa rồi, còn có linh trượng thịnh khí bức nhân, lập tức sau lưng dâng lên cảm giác lạnh lẽo, lời ngông cuồng không sao nói tiếp. Đào trông mắt một vòng, há mồm khích tướng:

"Kì thật cũng chẳng trách. Tuy là danh môn chính phái, nhưng dù sao cũng là tiểu bối, cũng chẳng có bản lĩnh gì, chỉ đành dựa vào số đông!"

"Tiền bối nói rất có đạo lý!"

"Ách?"

Cửu Anh Quái nghe vậy đại kinh, thầm nghĩ:

"Mấy tên đạo đồ chính giáo câu nệ cổ chấp này, từ lúc nào lại biến thành giáo hoạt như thế? Ai, đáng tiếc Bát trượng thần gần đây không biết chạy đi đâu, bằng không ta đâu cần sợ nó!"

Đang tự ảo não thì lại nghe thiếu niên tiếp tục nói:

"Bất quá, hôm nay lại hơi khác. Tên yêu quái trước mặt ta, chẳng qua chỉ là một tên yêu quỷ tầm thường giới khoác lác mà thôi. Dạng tiểu quỷ thế này, một mình ta là đủ!"

Vừa nghe lời này, Cửu Anh Thần dường như mừng giận lẫn lộn, còn Ngọc Thiên sư thái đang phối hợp với môn nhân kết trận ở cách đài không xa, nghe vậy trầm ngâm:

"Rốt cuộc vẫn là một hậu sinh tuổi trẻ non kém kinh nghiệm, chỉ mới bị mấy lời nói khích đã mất đi bình tĩnh!"

Còn vị Linh Đình đạo nhân ở cách hơi xa, bởi vì xưa nay không tu tập đạo pháp, không nghe rõ tiếng người nói trên đài, vội hỏi Chương môn sư huynh ở bên cạnh:

"Sư huynh, xem chừng Nhân Bảo sư đệ đã trúng tà ma, sao Tinh Ngôn còn dám ở đó nói chuyện với hắn? Chúng ta có cần phái người lên hàng phục tà ma đó không?"

Thấy lão nôn nóng, Linh Hư cười an ủi:

"Sư đệ chớ nóng nảy. Ta nghĩ tà ma đó, e rằng đã nhịn lâu rồi, cứ để hắn có thêm chút thời gian nói chuyện đi".

Bất quá, cho dù miệng nói năng hòa nhã thế, nhưng Linh Hư vẫn theo cách Trương thiên sư, Ngọc Huyền đại sư, gọi môn hạ đệ tử đắc lực tu tập, cùng nhau bao vây lớp lớp đài cao để phòng đột biến khiến đạo hữu không có liên quan gặp bất trắc.

Tạm không nhắc sự tạo động dưới đài. Lại nói trên đài, vị thiếu niên đường chủ tùy tiện hô:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, các người cứ đứng yên tại chỗ không được vọng động. Hôm nay công lao tróc quỷ này, ta sẽ không khách khí, một mình độc chiếm!"

"Ai, nghĩ ta đảm nhiệm chức Tứ Hải đường chủ đã một thời gian, cũng chưa lập được công lao gì, hôm nay chính là cơ hội tốt. Để ta đem thần kiếm trong tay, chém cho tên quỷ đồ vô sỉ chiếm đoạt thân xác người này một nhát!"

Nói xong thiếu niên đạo bào phát phơ tiến lên một bước, hai tay cử kiếm, hai mắt nhìn lên nhìn xuống thân thể "Điền Nhân Bảo", tựa hồ đang tìm chỗ thích hợp để hạ thủ.

Một phen bày trò của Tinh Ngôn khiến tên u linh vừa thấy mặt trời không lâu giận đến phát run, cơ thịt trên mặt không ngừng co giật. Một trận cười the thé như tiếng khóc phát ra, tên quỷ tôn bị chọc tức cuối cùng nhịn không được ngoác mồm mắng:

"Hay cho tên tiểu bối không biết trời cao đất dày! Còn dám đem bản thân ra làm trò đùa!"

"Trên thế gian hiện nay, ngoài Thần vương thiên tôn, còn có ai có thể can ta? Bất quá, tên tiểu tử vô sỉ ngươi không quan tâm đến đồng môn, nhưng ta không thể để ngươi phá hủy cái thân xác tốt này được!"

Nói đến đây, tên Cửu anh thần lại bức tức gào lên một tràng âm thanh quái dị, hai mắt tròn tròn hét:

"Được! Ta coi ngươi cũng có chí khí! Vậy bản thân cứ để ngươi đến chém một kiếm, xem thử "Thần kiếm" của ngươi có bao nhiêu lợi hại!"

Lời vừa dứt, đạo khách dưới đài hoặc đề phòng, hoặc hoảng sợ, hoặc quan sát, bỗng thấy gã Điền Nhân Bảo của Thượng Thanh cung, sau lưng đột nhiên bốc lên một trận mù đen, mây đen dần dần ngưng tụ, chớp mắt đã tụ thành hình một khối lâu quỷ diện khủng bố, vùng vẫy chao động trong mây đen, không ngừng phát ra tiếng gào thê thiết rợn người.

Trong nhất thời, bầu trời trên Phi Vân phong vốn xanh ngắt, đột nhiên sầm xuống, mây đen che mặt trời, âm phong thổi ồ ồ, trong chớp mắt thánh địa

thiên hạ đạo môn đã vang dậy tiếng quý khóc ma gào, oán hận ngút trời.

Thấy Cửu anh u quý trước mặt hiện ra hình dạng thâm lệ như thế, Tinh Ngôn cũng không dám chậm chạp, vội vận khởi Húc diệu huyền hoa quyết phòng thân lên, thân thể được một tầng hoàng quang nhàn nhật bao bọc. Xua tay ngăn tiểu Quỳnh Dung đang nhấp nhò muốn xông tới, Tinh Ngôn hướng về tên quý linh đã đứng vững chờ y đến chém, uy nghiêm hết:

"Hay cho tên lão quý cũng có đảm khí như thế! Lại dám chịu thanh thần kiếm ta vừa tu luyện hơn nửa tháng, bội phục bội phục!"

Vừa nghe câu nói uy thế mười phần của thiếu niên, mấy trăm đạo ma diễm khí thể ngút trời đằng sau ma linh, đột nhiên giũt một cái. Cửu anh quý linh đang toàn thân giới bị, nghe vậy không khỏi vừa giận vừa mỉa cười, nói thầm Thượng Thanh giáo xấu tốt gì cũng là danh môn xưa nay, sao lại dung túng cho một tên ngốc nghếch không hiểu chuyện lên hồ nháo! Hắn lại nghĩ trong đầu, bản thân dùng chiêu "Oán linh cách ngự đại pháp" toàn tâm giới bị, liệu có quá coi trọng tên tiểu oa trước mặt này hay không?

"Hừ, coi như dọa dẫm tên tiểu bối vô tri này cũng tốt!"

Ma Thần mất cảnh giác không hề biết, vị thiếu niên hành động ngôn từ ngớ ngẩn trước mặt, trong lòng đang nghĩ:

"Ồ...tên này cuối cùng cũng đứng yên rồi... Vừa hay để dùng chiêu đó!"

Thế là, chúng nhân dưới đài liền thấy vị Thượng Thanh đường chủ đó, toàn thân hoàng quang lưu động, hai tay giơ cao thiết kiếm, bước lên một bước, tựa như muốn dùng lực chém xuống. Vào thời khắc này, thấy thiếu niên cử kiếm muốn chém, người khấn trương nhất ngược lại không phải là tên Ma thần đang đợi ăn kiếm đó, mà là chương điện sư tôn Linh Đình tử của gã Điền Nhân Bảo. Thấy Tinh Ngôn thật tình muốn chém, Linh Đình lập tức đại kinh thất sắc, định lớn tiếng hô hoán y không được lỗ mãng. Nhưng lời còn chưa khỏi miệng, thì thấy trên đài cao âm ầm ầm phong, đột nhiên quang hoa chói lòa xông vọt lên trời!

Bọn người Linh Hư dưới đài thấy rất rõ, khi thiếu niên tiến lên một bước, áp sát tên tà ma ra thế muốn chém, thì pháp quang hộ thân lơ lửng trên người y, bỗng nhiên quang hoa đại thịnh, hoàng quang nhàn nhật chớp mắt đã hóa thành hào quang sáng lòa chấp chóa!

Mắt còn chưa kịp chớp, hào quang sáng lòa như mây tia trời cao đã như hổ báo long xà, như ngựa hoang thoát cương, ào ạt phốc tới ác linh đoạt hồn người đó!

"..."

Âm phong trần trụi, lão ma quỷ khí lạnh lẽo còn chưa thật sự trở lại nhân thế, đã bị một vầng hào quang rực rỡ nhấn chìm! Vô số âm hồn oán linh động loạn quần quai, vừa tiếp xúc với quang diễm xán lạn như ánh mặt trời này, lập tức như tuyết gặp nước sôi, hoàn toàn tan biến. Còn ác chủ nhân dùng tà pháp luyện hóa bọn chúng, cũng ở trong vòng hào quang tỏa rộng, nháy mắt đã sắp gặp tai ương diệt hồn!

Diệt ma đại pháp ảo diệu huyền hoàng này, chính là thuật luyện hóa quỷ mị yêu hồn mà thiếu niên lần trước xem bị đoạt phách tống mệnh, đã thâm hời tượng lại, diễn luyện qua không biết bao nhiêu lần. Hiện tại long hổ diễm hình thanh thế thao thiên đó, chính là Thái hoa đạo lực vốn vô hình vô sắc, lưu chuyển phi đằng, xuất ra ngoài thân, mượn hào quang của Húc diệu liên hoa, trộn lẫn thành diệt ma chi diễm. Cách này vốn chỉ là đề phòng vạn nhất của Tinh Ngôn, nào ngờ hôm nay trên Gia Nguyên hội vốn phải bình an vô sự, lại phải đặc biệt dùng đến!

Nhưng lần này khác với lần ở Hỏa Vân sơn, hiện tại vị thiếu niên đường chủ này, sau khi tự luyện hóa một lão mị ngàn năm, thì như đột phá bình cảnh, Thái hoa đạo lực đã không còn như trước đây. Thái hoa đạo lực mạnh lên thì Húc diệu huyền hoa quyết mà bình thường cho dù y cố sức cũng chỉ có thể hiện ra đại quang minh thuần sáng rõ hoàng quang, nhưng lúc này trong đại quang minh thuần còn có vô số đạo điện mang sắc đỏ ngằn ngoè như rắn bò.

Thế là, chỉ chưa qua cái chớp mắt, tên lão ma ngông cuồng đã như làn khói tan biến. Điền Nhân Bảo vốn ưỡn ngực đứng thẳng, cuối cùng "Bình" một tiếng ngã ùng ra đài. Họa hoạn từ trời rơi xuống cũng tiêu biến vô hình.

Lại nói Tinh Ngôn, vừa thấy Điền Nhân Bảo té ngã thì vội thu hào quang diệt hồn lại, cường ép đạo lực mới nhập vào đang chạy tán loạn khắp cơ thể xuống, cất chân tiến lên, đỡ lấy người vừa ngã lên.

Khi định phi thân xuống đài, vị Thượng Thanh đường chủ bỗng như nghĩ đến gì đấy, liền dừng bước, đứng trên đài cao phóng giọng nói khắp bốn phương:

"Các vị đạo hữu, nghĩ chắc vừa rồi đều thấy rõ, gã đệ tử này của Thượng Thanh ta, bất hạnh bị tà ma đoạt thân, mê thần thất chí. Bất quá vừa rồi ở dưới Thượng Thanh Thái Huyền chân pháp 'Kim diễm thần lao trần hồn quang' của ta, ác linh quỷ mị đó đã tiêu hồn rồi!"

Bảy chữ "Kim diễm thần lao trần hồn quang" trong câu nói của y, từng chữ nói ra vô cùng rõ ràng. Thì ra, chính là Tinh Ngôn sợ dưới sự chú mục của chúng nhân, pháp nhân che mắt vừa rồi hiệu quả không tốt, khiến những người dưới đài liền tưởng đến tà thuật "Phệ hồn" mà Cửu anh thần có nhắc đến. Thế là nhanh trí bịa ra bảy chữ đó, khiến bọn họ bận nghiền ngẫm ý nghĩa từng chữ, không rảnh mà liên tưởng đến tà thuật "Phệ hồn" ác độc.

Kì thật, thiếu niên đã lo xa rồi. Nhìn thấy pháp thuật hào quang chói lòa như thế, ai mà có đủ sức tưởng tượng phong phú để mà liên tưởng như thiếu niên lo lắng.

Thế là, trong sự ngưỡng mộ của chúng nhân, vị thiếu niên đường chủ đột xuất như kì binh đó, phát tay áo bảo, mang gã đệ tử Thượng Thanh hôn mê bất tỉnh, lẳng không xuống đài.

Phía sau y, hai nữ tử như tiên nữ cũng áo, tóc phát phơ, cười gió nhẹ nhàng hạ đài. Bọn họ vốn đều muốn vấn tóc, nhưng đường chủ bọn họ tiết kiệm, bình thường không mua cho những thứ xa hoa ngoài định mức như đồ kẹp tóc..., thế là sau khi dùng đồ kẹp tóc làm vũ khí, hai nữ đệ tử Tứ Hải đường, chỉ đành để tóc xổ ra như suối, bay phát phới giữa không trung.

Lần này, chúng nhân dưới đài cuối cùng đã nhìn rõ: dưới chân tiểu nữ oa xinh xắn xuất hiện thành linh hai lần đó, hiện tại giống như có vân vụ mù mịt lượn lờ dưới chân.

Tạm không nhắc đến hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung quay trở về chỗ mái che, cùng chu tước trăm, lục mộc trăm chỉnh trang lại đầu tóc. Lại nói Tinh Ngôn đem Điền Nhân Bảo đến trước mặt chương môn, trưởng lão đức cao vọng trọng của ba phái đều tụ tập đến, xem gã đệ tử trướng tà này rốt cuộc là chuyện thế nào.

Hiện tại khi nhìn lại thì tên đệ tử họ Điền này, mắt không thể thấy, tai không thể nghe, miệng không thể nói, tay chân không thể động đậy, cả người như bị liệt, không còn chút cảm giác nào.

Thấy tình hình vậy, Linh Hư than một tiếng, tay phải khẽ duỗi, một đạo quang hoa trắng diệu từ trong tay bắn ra, chiếu lên người Điền Nhân Bảo. Lại qua thoáng chốc, Linh Hư thu hồi bạch quang, nhìn đạo hữu xung quanh nói:

"Cũng coi như là đại hạnh trong bất hạnh. Khả năng lão mị đó muốn dùng tâm hồn của Nhân Bảo để giữ được giọng nói, biểu lộ, do đó chưa hề diệt hồn phách của nó. Chỉ bất quá, hiện tại tam hồn lục phách gã đều rất yếu, không qua một hai năm thì chắc chưa thể tỉnh lại..."

Nghe lời này chúng nhân đều buồn bã. Linh Đình nghe vậy càng thêm ủ rũ.

Bổ trí ổn thỏa thân thể của Điền Nhân Bảo, chương môn Thượng Thanh Linh Đình chân nhân liền phi thân lên đài, cảm khái nói với chúng nhân quanh đài:

"Chuyện hôm nay là do đệ tử trong phái ta không theo đường chính, si mê tâm bảo, ảo tượng nhanh chóng bước vào đường tiên, mới khiến bị yêu ma đoạt lấy thân xác, dẫn đến trường đại họa hôm nay. Bất quá, vừa rồi may có đường chủ Tứ Hải đường Trương Tinh Ngôn giáo ta, thi triển chính pháp Thái huyền Thượng Thanh, mới nhất cử tiêu diệt được tên thiên niên quỷ linh này".

"Kiếp nạn của môn đồ Điền Nhân Bảo của Thượng Thanh môn, cũng chính là bài học cho bản đạo cùng các vị đạo hữu".

Sau đó, Linh Hư từ tuyên bố Gia Nguyên đầu pháp lần này, đệ tử Trác Bích Hoa của Diệu Hoa cung là người chiến thắng. Vì nàng thân trướng tà pháp, nhất thời không thể lên đài, "Cửu chuyển cổ nguyên tuyệt linh đan" tạm do đại sư huynh Nam Cung Thu Vũ nhận thay nàng. Lúc ban thưởng, Linh Hư chân nhân ẩn ước phát hiện, vị Diệu Hoa công tử oanh đài nhận dùm, trong lúc đối đáp cũng dường như không tập trung. Thấy tình trạng này, Linh Hư thăm than:

"Ai, ai có thể ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này. Xem ra, ngày sau trong Thượng Thanh ta, cũng cần phải chỉnh đốn nhiều mặt".

Không giống như mấy người Linh Hư, đạo hữu tứ phương đến xem lễ dưới đài, lại có suy nghĩ khác.

Đối với những đạo hữu là lần đầu đến tham dự Gia Nguyên hội, trong mấy ngày này, tuy thịnh điển nhiệt náo long trọng, đầu pháp cũng rất đẹp mắt, nhưng rốt cuộc Thượng Thanh cung La Phù sơn cử hành Gia Nguyên hội cũng bình thường, không thần kì như trong truyền thuyết. Trong lòng không ít người, không khỏi sinh ra suy nghĩ "Thật không xứng với lời đồn".

Mãi đến vừa rồi, mắt thấy mấy vị thiếu niên nam nữ như thần tiên của Tứ Hải đường trăm yêu trừ ma, mới khiến mấy đạo khách đó giật mình, lập tức cải biến suy nghĩ chủ quan lúc trước:

"Thì ra, quả thật rất đáng vang danh!"

Thế là địa vị số một của Thượng Thanh cung trong đạo môn, lại càng được củng cố trong lòng các đạo hữu. Mấy chữ xa lạ Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn, cũng ghi nhớ kỹ trong lòng. Còn những đệ tử trẻ tuổi của Thượng Thanh cung, lại nghĩ:

"Vốn nghe được phong thanh, nói là chiến sự trừ phi lần trước ở Nam Hải quận, hoàn toàn là nhờ vị thiếu niên đường chủ này mà thắng lợi. Hôm nay chứng kiến, lời đồn đó chắc là cũng có vài phần chân thật".

Đội Nam Cung Thu Vũ nhận ngọc hạp xong xuống đài, vị Trương Thịnh Trương Thiên Sư này giờ tinh thần phân tán, lúc này đột nhiên bừng tỉnh:

"Chẳng trách cái tên đó nghe quen tai như thế! Thì ra, trong giáo ta cũng có một trận pháp gọi là "Băng điểm thiên lao phục ma trận", rất có thể có cùng tác dụng với pháp thuật mà thiếu niên vừa dùng!"

...

Tạm không nhắc đến quy trình bế mạc thịnh hội trên Phi Vân đỉnh. Dưới bóng râm của một gốc tùng uốn mình ngoằn ngoèo vươn lên không trên Phi Vân đỉnh, có hai vị lão giả mặc đạo phục, đang tranh tài uống rượu.

Uống đã ngấm men, chỉ thấy một vị lão đạo trong đó, nuốt ực ngụm rượu trong miệng, liếm mép lè nhè:

"Ai, kì thật lão mị đó, ta đã chú ý lâu rồi. Chỉ nhất thời bận uống rượu, ai ngờ bị người khác hạ thủ trước".

"Bằng không Tích Vân cốc của ta, đỡ mất của ta mấy tháng khí lực..."

Nhìn lão đầu vạn phần hối hận, người ngồi đối diện gốc tùng nhấp nháy đôi mắt lơ đãng, cười nhạt:

"Lão Phi Dương, không phải Thanh Hà ta nói ông, bếp lò đó của ông, cũng quá phí củi!"

Thì ra, hai người không tham gia thịnh hội, chỉ ngồi ở đây đầu rượu, chính là lão hán Phi Dương ở Tích Vân cốc, còn người kia là lão đạo Thanh Hà mà Tinh Ngôn quen!

Bị Thanh Hà nói như thế, Phi Dương nhất thời tắc lời. Buồn bực tạp một ngụm rượu, cổ nhướn đôi mày lên nói:

"Hắc, vừa rồi pháp thuật mà tên tiểu đồ ở Nhiều Châu của ngươi dùng, cũng chẳng khác mấy Phệ hồn, uy lực thật không nhỏ à".

Nghe lão nói như thế, lão đạo Thanh Hà vốn đã say đến nhòa mắt, chống tay lão đảo đứng lên, nghiêm túc nói với lão hán đang cười tí tøn trước mặt:

"Phi Dương tiên bối, vừa rồi ông không nghe rõ sao? Pháp thuật Trương đường chủ dùng, gọi là 'Kim điểm thần lao trấn hồn quang'".

"..."

Phi Dương ngừng chung rượu ngay miệng, chăm chú nhìn lão đạo đang nghiêm túc trước mặt, sau đó bỗng phá lên cười:

"Hà, ta cuối cùng đã hiểu, vì sao Thượng Thanh đứng vững ngàn năm không ngã, môn hạ đệ tử đều tinh táo hơn phái khác. Thì ra, đều là chương môn tuyển chọn tốt!"

"Thượng Thanh chương môn, tửu đồ vĩnh viễn uống không say..."

Lắm nhảm xong, Phi Dương đưa tay vẫy, liền có một con khi đang chơi trên cây tùng nhảy đến, lấy một bình rượu treo trên nhánh tùng, rót đầy chung cho hai người. Sau đó Phi Dương vung tay, lại trả nó về, thế là con khi chỉ dâng rượu, lại vui chơi tiếp tục.

"Uống rượu uống rượu".

Hai người đồng thời nâng chung.

Thế là dưới bóng tùng râm mát, lại vang lên tiếng chạm chung tung bưng. Còn sương mù trong núi không biết ùn lên từ lúc nào, vây kín hai kẻ tửu đồ đang bưng bưng hứng trí..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 135: Mộ Sắc Hợp Minh, Chuyển Lệnh U Hưng Tiêu Sơ.

Thịnh điển Gia Nguyên hội đạo môn ba năm một lần, đã kết thúc với một tiết mục đệm vào ngoài ý chúng nhân như thế.

Hôm sau, sau trận mưa thu mát mẻ tưới xuống La Phù sơn, những đạo hữu từ xa đến, lần lượt hạ sơn.

Tuy khách đến rủ nhau xuống núi, nhưng Tứ Hải đường vốn yên tĩnh trên Thiên điều nhai, hiện tại lại rất nhiệt náo. Thì ra, sau khi chứng kiến biểu hiện xuất chúng của mấy người Tinh Ngôn trên Phi Vân đỉnh, trưởng lão tam giáo đều bảo các đệ tử đặc ý của mình, đến tham khảo đạo pháp với vị thiếu niên đường chủ đó. Thế là, Lâm Húc, Hoa Phiêu Trần, Trác Bích Hoa, trong mấy ngày ở đây, đều thường lên Thiên điều nhai nói chuyện.

Người chiến thắng trong Gia Nguyên đấu pháp là Diệu Hoa cùng Trác Bích Hoa, nhờ linh đan bốn môn đã hồi phục sức sống. Sau khi hiểu nguyên ủy sự tình lúc ấy, vị nữ đồ Diệu Hoa cùng vốn lạnh nhạt với Tinh Ngôn, lập tức thay đổi cách nhìn đối với thiếu niên. Đặc biệt khiến vị nữ đồ Diệu Hoa cùng này cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đó là, vị thiếu niên sơn dã về ngoài bình thường này, không đến một năm đã tập được pháp thuật cao thâm như thế, lại có thể dưới tình huống không tổn hại đến thân thể đồng môn, diệt được linh mị ngàn năm yêu lực cao thâm khó dò đó!

"Là sư môn y lợi hại, hay là bản thân y cổ quái?"

Chỉ là, tuy thiếu nữ cảm thấy rất kì lạ, nhưng dù sao da mặt nữ nhân vốn mỏng, sau khi xảy ra chuyện "Chi hôn" ở Mã Đề sơn lần đó, cảm thấy có chút ngại ngùng. Sau khi nghỉ ngơi trước sau, vị nữ đạo đồ tâm khí cao ngạo này, liền lựa lời mềm mỏng, thỉnh cầu đại sư huynh danh nghĩa của mình dẫn mình đến Thiên điều nhai cùng đàm luận đạo kinh với Trương đường chủ Thượng Thanh cung.

May mắn cho Trác Bích Hoa đó là, vị Nam Cung sư huynh trước giờ vốn hồ hững với những chuyện vặt trong phái, không hiểu sao lại đổi khác so với thường ngày. Bản thân chỉ vừa mở miệng, đại sư huynh liền đáp ứng, nhấc chân đi ngay!

"Nam Cung Thu Vũ?"

Nghe Diệu Hoa công tử báo tính danh, lại nói gã là con cháu Nam Cung thế gia, Tinh Ngôn hơi sững người, buột miệng hỏi:

"Vậy Nam Cung huynh có quen biết Nam Cung Vô Dạng hay không?"

Hỏi như thế là vì thiếu niên chợt nhớ đến vị giang hồ hào khách có ý đồ đoạt sáo trong Hoa Nguyệt lâu khi xưa.

Vừa nghe y hỏi như thế, Nam Cung Thu Vũ cũng ngần ra, ngữ khí hơi kinh ngạc đáp:

"Nam Cung Vô Dạng, chính là cháu trai của tại hạ".

"Khà...thì ra vai vế còn thấp hơn huynh!"

Tinh Ngôn thâm nói thế gia đại tộc đúng là không giống nhau, phổ hệ phức tạp, bối phận không thể dựa vào niên kỷ mà đoán được.

Đang nghĩ thâm thì nghe vị đại sư huynh Diệu Hoa cung, có chút nghi hoặc hỏi:

"Trương đường chủ, tính ra thì Vô Dạng cháu ta đến nay cũng chưa được một tuổi, không biết đường chủ từ đâu mà nghe đến tên của nó?"

"À...Thì ra là trùng tên trùng họ!"

Mấy ngày sau, các đệ tử Thiên Sư giáo cũng theo Thiên Sư chương môn hạ sơn vân du. Trác Bích Hoa đã hai ngày cũng không đến Thiên điều nhai, nghe nói đang cùng sư tỷ muội bản môn thu xếp hành trang, trong một hai ngày nữa sẽ về Uy Vũ sơn. Chỉ có vị Nam Cung Thu Vũ, mỗi ngày đều lên Thiên điều nhai trò chuyện.

Đã có bài học từ Triệu Vô Trần, Tinh Ngôn đối với vị khách hoa phục sang trọng, diện mạo tuấn mỹ này, lúc bắt đầu còn có chút cảnh giới, sợ lại xảy ra chuyện không hay.

Bất quá, qua mấy ngày quan sát, y phát hiện vị Diệu Hoa công tử phong độ thoát tục này, lời nói ôn tồn, thái độ hòa nhã, lúc nói chuyện với mấy nữ nhân trong đường thì sắc mặt thường ứng hồng! Thấy thế, y liền an tâm.

Đặc biệt, theo Tinh Ngôn quan sát, vị Diệu Hoa công tử dường như rất có danh khí này, tuy lúc nói chuyện với mình thì nói năng bất phàm. Nhưng thỉnh thoảng có cơ hội nói chuyện với Khấu Tuyết Nghi tư thái điềm đạm thì lần nào cũng nói năng lộn xộn, chẳng ra đầu đuôi.

Thấy sự cuồng quýt của gã, Tinh Ngôn cười thầm:

"Khà! Diệu Hoa công tử so với ta, những điểm khác không nói đến, nhưng ở điểm tán gái này thì rõ ràng kém hơn ta!"

Vị thiếu niên đường chủ đang tràn đầy tự hào:

"Nhớ khi xưa, cả tiểu long nữ dưới đáy hồ, ta cũng chẳng xấu hổ như thế".

Y thì không biết, cái kiểu ăn nói trả giá của y, trong mắt Linh Y, nào phải là không xấu hổ. Vị Tứ độc long nữ đã gán cho y hai chữ "Bại hoại", đến giờ đã trở thành hai chữ bình luận có giá trị vĩnh cửu đối với y.

Sau khi hiểu rõ Nam Cung Thu Vũ bản chất thuần lương, vị Tứ Hải đường chủ tự cho hiểu được nhân tình thế thái, hoàn toàn yên tâm. Y nghĩ thầm:

"À, vị Nam Cung công tử hai lui tới nhai cũng tốt. Có lẽ ở trước mặt vị Nam Cung huynh nói năng áp úng này, không chừng Tuyết Nghi có thể thay đổi được thói quen lãnh đạm ít lời".

Suy nghĩ như vậy, thế là buổi trưa hôm đó, Tinh Ngôn dặn dò Quỳnh Dung mấy câu thì xung phong đến Hoàng Pháp điện nhận lương thực thay cho Tuyết Nghi, để nàng có cơ hội nói chuyện nhiều với gã người ngoài kia.

Lúc đó, một vị nữ nhân khác trong Tứ Hải đường là Cự Doanh, sau khi kết thúc Gia Nguyên hội thì đã quay lại lịch trình hàng ngày. Sớm hôm đó, nàng đã đi Từ Vân điện trên Úc Tú phong, tiếp tục tu tập đạo pháp với Linh Chân tử.

Sau mấy canh giờ, khi ráng chiều nhuộm đỏ trời tây, vị thiếu nữ Cự Doanh tu tập đạo pháp trên Úc Tú phong, thông thả dạo bước, men theo sơn đạo yên tĩnh quay về Thiên điều nhai.

Son đạo dài ngoằng, thiếu nữ vừa đi vừa suy nghĩ.

Khiến nàng cảm thấy cao hứng đó là, qua mấy ngày cầu khẩn, hôm nay Linh Chân đại sư cuối cùng cũng đáp ứng nàng, ngoài phương pháp đường khi an thần, sẽ truyền thụ pháp thuật trừ yêu trừ ma cho nàng. Nghĩ đến sau này khi Tinh Ngôn đối mặt nguy hiểm, bản thân có thể giúp đỡ y, Cừ Doanh càng vui vẻ trong lòng. Lúc này, thiếu nữ đã quên sạch lai lịch cao quý của mình, chỉ một lòng muốn học cách trừ diệt yêu ma. Khi trở về nếu để người khác biết thì đúng là chuyện "Kính thể hải tục"!

Hiện tại trong lòng nàng, chỉ hưng phấn nghĩ đi nghĩ lại một chuyện:

"Trương lai, nhất định phải cho Tinh Ngôn biết, Cừ Doanh ta không chỉ có bề ngoài dễ nhìn không đâu!"

Chính vì nôn nóng muốn học đạo pháp, nên Cừ Doanh mới không nghe khuyến cáo của Tinh Ngôn, dặn nàng từ từ mấy ngày rồi hãy rời Thiên điều nhai.

Một người trên đường nghĩ đến chuyện vui trong lòng thì không còn cảm thấy đường dài nữa. Sự thật thì ba ngọn Úc Tú, Bão Hà, Chu Minh đều cách không xa, cho dù có người hành tẩu cũng đa phần là môn nhân Thượng Thanh, hơn nữa lại không biết thân phận chân thật của thiếu nữ, do đó thiếu niên mới không có chấp yêu cầu Cừ Doanh không rời khỏi nhai.

Lúc này, mặt trời đỏ rực đang rải ra từng tia đỏ tía chạy loằng ngoằng đan xen ở góc trời tây. Ráng đỏ đổ xuống như nhuộm mực cả son đạo bên dưới. Thiếu nữ xinh đẹp thong thả dạo bước trong vầng đỏ, chẳng khác gì Chức Nữ tiên từ đi dạo trên mây.

Chính vì dung quang tuyệt thế, vị tiên tử này mới chọn sơn lộ yên tĩnh để đi, tránh không kích động đạo tâm thanh tịnh vô vi của mấy tên đạo sĩ trẻ tuổi.

Khi thiếu nữ khuyh thành này đang thong thả đi trên sơn lộ quanh co, thì thấy trước mặt đang có một tên đệ tử đạo phục, thở hổn hển chạy về phía mình.

Vừa thấy có người chạy gấp đến, Cừ Doanh có chút kinh hãi, theo bản năng nép sang một bên đường, đồng thời hai mắt mở to, cảnh giới nhìn tên đạo sĩ đang chạy nhanh tới.

Trong sự chăm chú của thiếu nữ, tên đạo nhân trẻ tuổi đang chạy gấp đó, nhìn thấy thiếu nữ đằng trước thì dừng chân, hổn hển nói:

"Tìm, tìm được cô rồi!"

Thấy tên đạo nhân trẻ tuổi gấp gấp như thế, Cừ Doanh không biết chuyện gì, liền hỏi:

"Vị đạo huynh này, tìm ta có chuyện gì?"

"Là thế này"

Vị đạo sĩ trẻ tuổi diện mạo đoan chính thở khi khi mấy hơi, định thần nói rõ ràng:

"Quỳnh Dung bị thương. Lần này bị gãy xương. Trương đường chủ đang tìm người giúp. Huynh ấy nói cô đọc nhiều y thư, kêu ta đi tìm cô đến xem sao".

Vừa nghe Quỳnh Dung trọng thương, sự cảnh giới ban đầu của Cừ Doanh liền tan biến. Không cần nói, nhất định là tiểu nữ oa đó nhân rồi quá lại tìm đến dốc núi nào đó để luyện "Bay".

Thời gian trước có nghe Tinh Ngôn nói qua, nha đầu này lên đi học "Bay". Vừa rồi nghe Quỳnh Dung bị thương, Cừ Doanh lập tức liền tưởng đến lần trước. Lại nhớ Tinh Ngôn có dặn dò nàng, nhờ nàng ngó chừng tiểu Quỳnh Dung. Không ngờ hôm nay vừa đi Từ Vân điện liền xảy ra chuyện lớn thế này.

Lúc này, trong lòng Cừ Doanh, Tứ Hải đường trên Thiên điều nhai, giống như là một gia đình vậy. Vừa nghe có người thụ thương, thiếu nữ ngay thơ liền hết sức nôn nóng, liền thanh thính cầu vị đạo sĩ báo tin, lập tức dẫn nàng đi xem.

Thế là, vị môn đồ Thượng Thanh đi trước dẫn đường, hai người đi gấp đến chỗ Quỳnh Dung bị thương.

Đường đi nhấp nhô, cảnh núi cũng dần vắng ngắt. Xem ra, lần này chỗ tiểu nha đầu nghịch phá, lại là một chỗ vắng vẻ rất khó tìm.

Do cảnh quá âm u tịch lặng, tuy lúc này chỉ là giữa giờ thân, nhưng từ nơi này nhìn ra, mặt trời đã hoàn toàn chui xuống núi. Cây cối bên đường đã chìm vào trong không gian nhòa nhạt. Hiện chỉ có ngóng lên trời thì có thể thấy được một vệt mây đỏ còn vương vấn.

Vệt mây này ánh vào trong mắt Cừ Doanh, tựa như là tiểu cô nương đang bị chảy máu vậy.

Vừa thấy ráng mây như máu đó, Cừ Doanh nhin không được hỏi tên đạo sĩ dẫn đường:

"Xin hỏi đạo huynh, không biết còn bao lâu mới đến nơi?"

Nghe nàng hỏi, tên đạo nhân đi trước chợt dừng chân, quay đầu cười:

"Cô nương gấp à? Vậy coi như là đến rồi".

"..."

Thiếu nữ cảm thấy khó hiểu, còn chưa kịp lên tiếng hỏi tiếp thì cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó bất tỉnh ngã xuống đất!

Lúc này tên đạo nhân đó, trên gương mặt đoan chính hiện lên mấy phần nanh ác. Chỉ nghe hắn nghiêng răng phát thệ:

"Trương Tinh Ngôn, người đoạt nữ nhân ta thích, lại hại ta lộ cái xấu trước thiên hạ, được! Hôm nay ta sẽ bắt ngươi trả lại gấp trăm lần!"

...

Ước chừng qua nửa canh giờ, vị Trương Tinh Ngôn bị nguyên rủa trong miệng tên đó, sau khi tán gẫu đàm câu với mấy đệ tử Hoàng Pháp điện mà y quen thì lãnh lương thực được cấp, trở về Bảo Hà phong.

Thấy hoàng hôn đỏ sậm, Tinh Ngôn nghĩ:

"Không biết lúc này Nam Cung công tử đi chưa? Nếu như chưa đi, cứ mời gã ở lại dùng cơm".

Ngay khi y tinh thần thoải mái dạo bước lên nhai, thì đột nhiên nghe bên tai có tiếng gió nổi. Đợi gió thổi tận, đưa mắt nhìn thì phát hiện có một mảnh vải trắng trong bóng tre, đang bị gió thổi gọn gọn trên đất.

"Đây là..."

Khi y nắm một góc mảnh vải nhặt lên, mượn ánh chiều còn sót trên trời, thì thấy trên mặt vải có viết mấy chữ đỏ tươi:

"Nhanh hết sức đến Hắc tùng cốc!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 136: Thốn Tâm Như Ngọc, Hồn Nhất Biến Nhi Thành Hồng.

"Cứ Doanh?"

Vừa thấy mảnh vải có hoa văn quen thuộc đó, thiếu niên đang về nhai mượn cảm giác có một tiếng "Oành" nổ vang bên tai, trong nhất thời dường như huyết dịch toàn thân đều xộc hết lên não. Đôi mắt vốn trong sáng của Tinh Ngôn, lúc này vẫn vện tia máu. Tà dương loang lổ trên sơn đạo hắt vào mắt y, đôi mắt liền trở thành như có lốm đốm huyết lệ.

Lúc này, mỗi chữ đỏ trên mảnh vải như mỗi nhát kiếm bén đâm thấu vào tim thiếu niên. Chấn kinh, phần nộ, hối hận, lo âu, khuấy nhục, cừu hận, đủ mọi cảm giác bất an, đen tối, đồng loạt như con lũ quét qua đầm lầy, cuốn tung mọi thứ tích tụ bao nhiêu năm lên.

Qua một lát, đợi khi đồ vật trong tay rơi xuống đất gây tiếng động, thiếu niên kinh giật mới như bị trùng cắn, giật mình choàng tỉnh.

Lại mở mảnh vải bị vò thành một cục trong tay ra, gắng nhìn cảm giác như bị trùng cắn xương, chăm chú quan sát đường nét mấy chữ đỏ đó, sau đó khó nhọc khom lưng, tay run run tận lực nhắc mớ lương thực vừa đánh rơi lên.

"Ca ca, huynh về rồi à!"

Đi đến cửa nhai, vị thiếu nữ hoạt bát đó, như thường lệ tung tăng đến bên nhai, hoan hô nghênh đón ca ca của nó.

"Ừ, về rồi".

Bàn tay của ca ca cũng như thường vuốt nhẹ lên đầu tiểu thiếu nữ. Được ca ca yêu thương, tiểu thiếu nữ chờ đã nửa ngày đứng cười hí hì.

Nhìn gương mặt rạng rỡ của Quỳnh Dung, thiếu niên phảng phất bỗng nhớ đến gì đấy, kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó sắc mặt âm trầm nói với tiểu nữ oa trước mặt:

"Quỳnh Dung, ca ca quên một vật ở dưới núi. Hiện phải quay lại lấy".

"VẬY MUỘI CŨNG ĐI!"

"Không cần đâu, ta quay về nhanh thôi. Quỳnh Dung, muội thay ca ca đem mấy thứ này cho Tuyết Nghi tỷ, bảo tỷ ấy chuẩn bị cơm mời khách".

"Vâng!"

Thấy ca ca có chuyện cho mình làm, tiểu Quỳnh Dung cũng không nhón nhào đòi theo nữa. Đáp một tiếng rõ ràng, Quỳnh Dung không chút do dự ném mảnh giấy đang xếp nửa chừng đi, sau đó nhận lấy túi đồ không nặng lắm từ tay thiếu niên, lạch bạch đi vào trong nhà.

"Đúng rồi Quỳnh Dung, mấy con gà còn lại lần trước, muội kêu Tuyết Nghi tỷ làm đãi khách luôn!"

"Vâng!"

Thiếu niên dặn thêm tiểu cô nương một câu rồi bước xuống bậc cấp, thân thể chìm vào trong màn đêm đang phủ xuống...

Hắc tùng cốc ở tây nam Bão Hà phong, cách Thiên điều nhai chừng bốn dãy núi, là một nơi thâm u trong núi.

Trong Hắc tùng cốc, mấy trăm cây tùng cổ thụ cao chọc trời che chắn cả u cốc, ban ngày cũng âm u vô cùng. Những lão thụ ngàn năm này, từng chiếc lá kim cũng phủ thời gian trở nên sậm đen. Tên Hắc tùng cốc chính là do vậy mà có.

Còn trong Hắc tùng cốc, do cổ tùng che hết ánh sáng, cốc chẳng bao giờ sáng lên. Tích tụ nhiều năm, âm khí chướng vụ dày đặc khắp cốc. Do đó, chỉ cần là môn đồ Thượng Thanh thì đều được sư trưởng dặn dò cảnh báo, không được tùy tiện đến Hắc tùng cốc chơi, để tránh nhiễm chướng khí độc lúc ẩn lúc hiện trong cốc.

Do đó, theo lý mà nói, hiện tại hoàng hôn sắp tàn, đêm đen đã chớm, Hắc tùng cốc vốn chẳng còn dấu chân người mới đúng. Nhưng lúc này, bên rừng tùng u cốc, lại có một vị bạch y thiếu nữ đang tựa vào một gốc tùng, hai mắt nhắm nghiền, không chút động đậy. Tình trạng nàng có lẽ là do bất cẩn trúng phải chướng độc trong cốc, hôn mê bất tỉnh ở đó.

Chỉ là, qua một hồi, thiếu nữ đó lại động đậy.

Cổ nhượng mí mắt, Cự Doanh phát hiện bản thân đã đến một nơi xa lạ. Bên tai nghe tiếng từng rầm rì, thiếu nữ vừa tỉnh lại, trong lòng hết sức sợ hãi:

"Ta đang ở đâu đây? Vừa rồi là chuyện gì?"

Đang nỗ lực nhớ lại tình cảnh trước lúc hôn mê, thì thấy một gương mặt lọt vào tầm nhìn của mình.

"Cuối cùng cũng tỉnh rồi à?"

Bỗng thấy một nam tử lạ lẫm xuất hiện trước mặt, thiếu nữ tức thì kinh hoàng. Nỗ lực vùng vẫy thì phát hiện bản thân đã bị dây leo trói chặt vào gốc tùng.

Lúc này, Cự Doanh càng thêm kinh hoàng, giọng run run hỏi:

"Người, người là ai?"

Thấy sự hoảng loạn của thiếu nữ, trên gương mặt có vẻ đoan chính của nam tử xuất hiện một nụ cười thâm độc, riết cọt:

"Ta là ai? Ta đương nhiên là người mang cô đến đây chơi".

"Người?"

Nghe nam tử xa lạ nói ám muội như thế, thiếu nữ tức thì vô cùng kinh hoàng, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống người. Thấy thiếu nữ kinh hoàng, nam tử đạo trang lộ rõ sự đắc ý, cười ngông cuồng:

"Khà khà! vị tiểu nương này xin yên tâm, hiện tại cô chẳng qua chỉ mất một góc váy, tay mất chút máu mà thôi".

Nghe hắn nói như thế, Cự Doanh lúc này mới cảm giác có sự đau đớn trên đầu ngón cái tay phải. Đưa tay lên nhìn thì thấy trên đầu ngón tay có một vết rạch đã ngưng chảy máu.

"Tên này bắt ta đến đây, rạch ngón tay, cắt góc váy của ta, rốt cuộc là có ý gì?"

Ngay khi Cự Doanh cảm thấy kì quái, trong lòng xuất hiện cảm giác nôn nóng bất an khó hiểu, thì bỗng nghe tên nam tử đang cười đắc ý đó, đột nhiên ngưng bật tiếng cười, đổi sang bộ dạng hiểm độc, ngữ khí hung ác:

"Tiểu cô nương, vừa rồi chỉ lấy cô chút máu với góc váy, bây giờ, ta sẽ khiến cô mất nhiều hơn thế!"

Cự Doanh đang đoán ý nghĩa trong câu nói của tên ác đồ thì phát hiện hắn đã tiến đến gần, hai mắt nhìn chòng chọc vào mình.

Khi Cừ Doanh bị nhìn đến phát ngượng thì thấy tên ác đồ bắt mình đến đây, bỗng như bị trúng phong tà, gào lên:

"Vì sao vì sao? Vì sao các người đều đến chỗ của tên tiện dân đó? Được được được, hôm nay ta sẽ khiến tên tiện dân khốn kiếp đó, cũng chịu sự đau đớn bị người khác đoạt mất cái mình thích!"

"Hãy nhớ, người làm nhục cô hôm nay, là Triệu Vô Trần".

Gào xong, hai mắt hấn đỏ ngầu, như phát điên nhào tới, muốn hôn vào mặt thiếu nữ.

Thấy ác đồ muốn khinh bạc, Cừ Doanh lại không kinh hoàng. Chỉ thấy nàng thu lại thần sắc hoảng sợ, nhìn tên ác đồ đang chồm mặt tới, quát lên:

"Triệu Vô Trần, ngươi dám".

Câu quát này tuy âm điệu không lớn, nhưng trong thanh điệu ngữ khí, lại phảng phất tự nhiên chứa một sự uy nghiêm vô thượng, Triệu Vô Trần đang chồm tới chuẩn bị hôn lập tức ngăn ra.

Vốn ra lúc này nếu nữ nhân trước mặt kêu cứu thì hẳn chẳng thấy kì quái. Thế nhưng một câu nạt người như thế, thốt ra vào lúc này, lại khiến hành động của y bất ngờ gián đoạn. Chút tàn dương hắt vào mảnh đá sáng, phản chiếu vào gương mặt xinh đẹp của nữ nhân đó, khiến thần sắc của nàng càng thêm tôn quý uy nghiêm.

Ngẩng ra một lúc, tên Triệu Vô Trần suýt chút nữa đã buột miệng thốt ra hai chữ "Không dám" tức giận phùng phùng.

Nữ tử trước mặt này, thần thái ngữ khí ung dung điềm đạm, tựa hồ đã nắm chắc sự việc trong tay, không giống như người xuất thân hèn kém!

Tên Triệu Vô Trần nộ hỏa công tâm, đột nhiên nhận ra bản thân vừa rồi bị một nữ tử yếu ớt là thủ hạ của tiện dân đó hăm dọa, tức thì cảm thấy vừa giận vừa xấu hổ. Chỉ chớp mắt đã thấy gương mặt hấn càng hung ác, tàn độc nói:

"Xú tiểu nương, Triệu Vô Trần ta có gì không dám?"

Nói rồi lại chồm người tới, chuẩn bị làm nhục nữ tử trước mặt.

Ngay lúc này bỗng nghe nữ nhân vốn như thần thánh bất khả xâm phạm, đột nhiên thờ dài, hơi thở như lan, nhẹ giọng nói:

"Thôi rồi, ta vốn yếu đuối, hôm nay bị bắt đến đây, tất cả cũng đành tùy sự huynh thôi".

"Chỉ mong Triệu huynh thương xót tiểu nữ yếu đuối".

"Ách?"

Thấy nữ tử đột nhiên chuyển giọng, Triệu Vô Trần lại ngăn ra. Bụng đầy hồ nghi cẩn thận quan sát bốn bề, thấy không có gì khác lạ mới nhìn vào thiếu nữ đã biến thành yếu ớt, ngoan ngoãn phục tùng.

"Khà, khà, ta đã nói, trong đường của cô làm gì có nữ tử trinh tiết!"

Lúc này Triệu Vô Trần giống như đã nhìn thấy bộ dạng bị thống của cừu nhân, trên gương mặt méo mó đang lộ ra thần sắc đắc ý xuất phát từ nội tâm. Chỉ là, thấy hấn trong lúc vui sướng, hình như vẫn có chút tiếc nuối:

"Ài, sớm biết như thế thì không gấp truyền tin cho tên đó. Bất quá...chắc cũng chưa đến đâu?"

Nghe tặc tử nói như thế, sự bất an trong lòng Cừ Doanh lại khoách đại thêm mấy phần. Chỉ bất quá, thiếu nữ đã định chủ ý, thấy Triệu Vô Trần lại thò mặt qua, liền giả bộ xấu hổ nhỏ nhẹ nói:

"Vây...Triệu công tử cời giúp dây lưng cho nô gia với..."

Lời nói ngập ngừng e thẹn khiến Triệu Vô Trần tâm thần say sưa, hồn phách như bay tuốt lên trời:

"Khà, cô gái này thật biết điều. Hôm nay ta được hưởng thụ rồi!"

Triệu Vô Trần thần hồn điên đảo, lập tức thò tay qua, định theo lời thiếu nữ cời cái dây lưng hoa lệ ả ả kim quang ra.

Chỉ là càng nôn nóng thì làm càng lập cập. Trong lúc gấp gáp, cái nút cài trên dây lưng thiếu nữ lại giống như cái nút chết, dù hấn đã toát mồ hôi đầy trán vẫn không thể mở được. Đang chuẩn bị dụng lực bứt đứt thì nghe nữ hài nhân bị trói hai tay "Xì" một tiếng, xấu hổ nói:

"Triệu huynh nóng như thế, cả một sợi dây lưng cũng không mở được à?"

Triệu Vô Trần đang thăm kêu xúi quẩy, định lên tiếng biện bác, thì nghe nữ hài nhân đó cười mỉm nói tiếp:

"Kì thật, huynh chỉ cần dụng lực xé bỏ đóa hoa vài chỗ nút cài, sau đó ấn vào viên ngọc trên mặt thì dây lưng sẽ mở bung ra".

"A, thì ra là thế, đa tạ chỉ giáo!"

"Nói ta nôn nóng, tiểu nương cô còn nôn nóng hơn cả ta?"

Thấy mỹ nhân chịu phối hợp như thế, Triệu Vô Trần đầu còn nghi ngờ gì. Cười đùa một câu, vị phong lưu công tử này liền dùng ngón tay xé bỏ đóa hoa vài, sau đó ấn vào viên ngọc lấp lánh huỳnh quang.

"A!"

Tên tà đồ đang chờ đợi đến thời khắc tiêu hồn, vừa ấn vào viên ngọc thì đột nhiên cảm thấy bạch quang loáng lên trước mặt, một cảm giác đau đớn tận xương từ tay lan ra!

"Xú bà nương gạt ta!"

Trận đau đớn tận xương tủy này hết như một bồn nước lạnh đổ vào đầu, dập tắt hết ý đồ mây mưa của Triệu Vô Trần. Bất quá, dù sao hắn cũng là cao đồ Thượng Thanh, lòng biết không ổn liền có phản ứng, lập tức thần tốc dịch người, lùi về sau mấy bước. Trong nháy mắt đã nghe mười mấy tiếng "Oành" vang trời nối tiếp nhau phía trước người.

Sau một trận kinh hồn táng đờm tránh né, đợi hai mắt bị bạch quang làm lòa nhìn được trở lại, Triệu Vô Trần tiến tới quan sát thì thấy xung quanh gốc tùng trổ nữ nhân, có mấy chục đạo quang trụ sáng trắng dựng lên từ mặt đất.

Mấy quang trụ bạch sắc cự đại này tạo thành vòng tròn bảo vệ thiếu nữ. Bạch quang vọt lên, không gian âm u tán tung bên trên, lập tức bị khoan thành mấy chục cái lỗ tròn lớn.

Chứng kiến cảnh này, Triệu Vô Trần hít một hơi khí lạnh. Đường như đồng thời lúc này, một trận đau đớn xoắn tim từ tay truyền lên. Triệu Vô Trần nén đau nhìn xuống thì bỗng gào thảm một tràng.

Thì ra, bàn tay mà hắn dùng ấn lên trên viên ngọc của Cự Doanh, hiện tại chỉ còn một nửa.

Cái gọi là mười ngón tay liền tim, hà huống hiện tại lại mất đi nửa bàn tay. Lập tức, Triệu Vô Trần đau đớn ngã lăn ra đất, kêu gào thảm thiết.

"Đáng tiếc. Coi như tên này còn hên, vừa rồi đứng một bên đưa tay qua".

Lúc này nhìn vào thiếu nữ, thì thấy trên gương mặt vốn ôn nhu, hiện đã chuyển sang thần sắc lạnh như băng.

Ngay khi Cự Doanh nhìn tên Triệu Vô Trần bị ngọc đái hộ thân của mình cắt đi nửa bàn tay, đang lặn lội kêu gào dưới đất, thì lại nghe trong khu rừng phía sau có tiếng gió động, sau đó là tiếng dã thú gầm gừ đáng sợ.

Thiếu nữ còn chưa kịp kinh khủng thì thấy chỗ tên đạo nhân vô lương đó đang lặn lội, có một con bạch hổ mắt vàng trán gò to lớn lao tới.

Con chúa tể rừng già nổi gió mà đến này, hiện đang nhe nanh múa vuốt, há cái miệng đỏ lòm ra, không ngừng tát, cắn tên ác đồ dưới đất. Chỉ trong chớp mắt, trận đấu giữa hai đối thủ hình thể trạng thái khác biệt đó đã phân thắng phụ.

Triệu Vô Trần thần hồn hoảng hốt đã bị mãnh hổ cạp trúng, không biết lòi đến nơi nào đánh chén rồi!

Ngay lúc thiếu nữ thoát được nạn tai, bạch quang xung quanh nhạt dần, thì từ xa có một vị thiếu niên đang bay nhanh về phía này.

"Cự Doanh!"

Vừa thấy vị thiếu nữ bị trói bên gốc tùng, thiếu niên ruột nóng như thiêu lập tức hô lớn.

Bất quá, khi y vừa định nhấc chân xông tới thì bỗng dừng, thò tay rút cổ kiếm ra, lại triển khai Húc diệu huyền hoa quyết có khả năng chống đỡ pháp thuật công kích, sau đó mới cẩn thận đi về phía Cự Doanh.

"Tĩnh Ngôn! Ác đồ đó bị lão hổ tha đi rồi!"

Thấy thiếu niên tìm đến, vị thiếu nữ đang chịu tai nạn như gặp được người thân, kinh hãi vạn phần kêu lên.

"Ách! Vậy thì tốt rồi!"

Nghe nguy cơ đã được giải trừ, Tĩnh Ngôn lập tức gia tăng cước bộ, chạy nhanh đến chỗ thiếu nữ. Lúc này, cũng không biết Cự Doanh niệm chú ngữ gì, mấy chục đạo quang trụ hộ thân dần dần mờ đi, trong khoảng khắc đã biến mất hoàn toàn.

"Kẻ bắt cô là Triệu Vô Trần?"

Thiếu niên vừa chạy đến vừa hỏi.

"Đúng thế!"

"Đã đoán là hần. Cái tên khốn kiếp bị đá xuống núi này vẫn không chịu hối cải. Sớm biết như thế, lúc đó còn không bằng..."

Ngay khi thiếu niên mắng chửi thì không ngờ vấp phải một vật dưới chân, lao đảo suýt ngã.

"Không hay!"

Còn không đợi Tinh Ngôn kịp tung mình sang bên, đã nghe bên tai tiếng gió nổi lên, sau đó lưng bị trúng một cú đánh rất mạnh.

Cú đánh này hất văng thiếu niên lên không xa hơn cả trượng, sau đó "lũnh" một tiếng, rơi xuống trước mặt thiếu nữ bị trói.

"A!"

Trong tiếng thiếu nữ kêu kinh hãi, một ngụm máu nóng đã phun lên trên cái váy trắng của nàng, thấm thành một lốm đốm kinh khủng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.8 - Chương 137: Tuyệt Ảnh Diêu Hồn, Hoảng Hốt Thiên Nhạ Phong Cuồng.

Tiên tử tấn mi xuân đại nhiễm, mỹ nhân sam tụ lạc hoa kiều

Đồng kì thu thủy hà trường ánh, vô sự hưu hiềm tuyết nan tiêu.

Dật Danh.

Thân còn ở trên không trung, một bùm máu tươi đã từ miệng thiếu niên phun lên váy trắng của Cự Doanh.

Đợi lúc y ngã xuống trước mặt thiếu nữ, tầng quang khí hộ thân cũng đã hoá tán vô tung. Vừa rơi xuống đất, y đã cố nhịn đau chống tay chồm dậy, gồng cứng cơ bắp toàn thân, dự phòng cự lực vừa rồi tập kích lần nữa.

Lúc này, y muốn tránh cũng không thể tránh. Phía trước, chính là gương mặt kinh khủng của thiếu nữ.

May mà sau kịch biến nhanh như chớp đó, chỉ nghe sau thân truyền đến tiếng lăn "lục cục", sau đó không còn nghe gì nữa. Nín thở lắng nghe thêm một lúc, Tinh Ngôn lúc này mới cảm hận nghĩ:

"Hay cho tên tặc tử ác độc! Biết ta có thể phòng pháp thuật thì thiết kế cự thạch đập ta, đúng là muốn dồn ta vào chỗ chết!"

Không cần nói, vật vừa rồi vấp phải nhất định là mấu chốt cơ quan do Triệu Vô Trần thiết kế. Cũng không biết tên này dùng thủ đoạn gì, chân mình vừa chạm vào cơ quan thì đã có cự thạch ngàn cân hung dữ đập đến.

Nghĩ đến thủ đoạn tàn độc của Triệu Vô Trần, Tinh Ngôn không khỏi vừa giận vừa hối hận:

"Xúi quẩy! Tên này bị mãnh hổ tha đi mà mình còn bị dính bẫy của hần!"

Thấy Tinh Ngôn bị trúng một cú mạnh như thế, Cự Doanh kêu lên đau xót. định chạy đến đỡ hần. Chỉ là, vừa động dậy thì nhớ ra vãn thân còn đang bị trói chặt bên gốc cây, chân tay đều không thể cử động.

"Chớ gấp, ta đến mở cho".

Thấy Cự Doanh vùng vẫy, thiếu niên ngã xuống đất xoay đầu sang bên phun máu còn sót lại trong miệng, cố sức bò lên phía trước, định đến mở trói cho Cự Doanh. Lúc này, thanh kiếm của y đã văng đến đằng khác. Bất quá lúc này y cũng không thể đi nhặt.

Thấy y trọng thương vẫn cố bò tới, Cự Doanh nôn nóng:

"Tĩnh Ngôn người chớ động, ta không hề gì!"

Ngữ khí nôn nóng của thiếu nữ đã xen lẫn sự ghen ngào.

"Ta cũng không sao!"

Thiếu niên cố chấp tiếp tục ngo ngoáy tiến lên. Một đoạn cự ly ngắn lại phí không ít sức lực của y.

"Phù...May mà nút thắt không khó!"

Sau một hồi, khiến thiếu niên gân cốt rã rời cảm thấy may mắn đó là, sợi dây tên ác đồ trói thiếu nữ tuy có hai nút thắt, nhưng nút đầu tiên không khó mở, rất dễ đã tháo ra được.

Cảm giác Tĩnh Ngôn đang ở sát bên tháo nút thắt, Cừ Doanh cũng rất kích động. Trải qua một trận kinh hoàng, việc đầu tiên nàng muốn làm nhất đó là lau đất cát và máu dính trên gương mặt của thiếu niên.

Chỉ là, trong lúc đôi thiếu niên nam nữ kích động tâm tình không chú ý đến, đằng sau gốc cây lớn đó, sợi dây trói thiếu nữ, đồng thời cũng buộc chặt mấy lá bùa.

Mấy lá bùa vẽ hoa văn kì dị dán lên trên gốc cây, được người tỉ mỉ xếp thành hình lục giác. Theo sự dao động của sợi dây, quanh sáu tấm bùa này dần dần toát ra một trận hàn khí khiến không khí phía ngoài chấp chờn như khói sóng.

Từng vòng từng vòng dây rơi xuống nhưng mấy tấm bùa vẫn im lìm bất động.

"Mở xong rồi!"

Tĩnh Ngôn hoan hô, dùng lực rút sợi dây ra.

"Cảm ơn".

Thiếu nữ được cứu còn chưa kịp bày tỏ sự biết ơn thì nghe đằng sau lưng truyền đến tiếng ong ong quái dị.

"Thanh âm gì vậy?"

Còn đang mơ hồ thì thiếu nữ vốn đang ở trong không gian u tối, đột nhiên như đặng vân giá vụ, trong chớp lát đã bị hút vào một nơi sáng rõ.

"Đây là...?"

Lúc này trước mắt nàng, rừng tùng vách núi trong hắc ám đều biến mất, xung quanh trên dưới chỉ có tường băng lạnh toát, thanh quang lấp lánh.

Vừa thấy nơi lạ lẫm quỷ dị như thế, Cừ Doanh không khỏi kinh hãi phát ngốc!

"Thôi rồi, không ngờ tên đó lại có pháp bảo như thế!"

Thiếu niên cũng bị hút vào trong không gian tường băng, chứng kiến cảnh này cũng thờ dài. Lúc này, y đã cạn kiệt sức lực.

Thì ra, vào sát na mà y rút sợi dây ra khỏi người Cừ Doanh thì đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang sáng lên, sau đó thân bất do kỷ mở mắt nhìn bản thân bị hút vào trong tòa băng tháp bạch sắc đằng sau cô tùng.

Phù trận chấp chờn chuẩn bị nãy giờ, cuối cùng đã toàn lực phát động, ảo hóa thành một tòa băng pháp lấp lánh hàn quang!

Vào lúc này, thiếu nữ đã chịu nhiều sợ hãi, rốt cuộc đã có thể an tâm tựa vào ngực thiếu niên. Chỉ là lúc này, y cùng nàng đều rơi vào một tuyệt cảnh khác.

"Cừ Doanh, không cần lo, nhất định có biện pháp ra khỏi đây!"

Quan sát hình dạng tường băng cổ quái xung quanh, chuyện đầu tiên Tĩnh Ngôn làm là ép huyết khí đang ùn lên cổ xuống, an ủi thiếu nữ vô lực tựa vào ngực mình.

Nghe y an ủi, thiếu nữ đang yên lặng tựa vào y liền ngược gương mặt lóa xòa tóc rù, đưa tay lau đất cát vết máu trên mặt thiếu niên. Dưới ánh băng quang xanh nhàn nhạt, Tĩnh Ngôn thấy rất rõ, thiếu nữ yếu điệu vốn kinh khủng bất an, lúc này trên gò má xinh xắn đang lộ ra nét tiếu ý điềm tĩnh.

Thấy nét cười loáng thoáng đó, cảm thụ sự ôn nhu đó, một tình cảm nhẹ nhàng kì lạ bất tri bất giác dâng lên trong đầu thiếu niên.

Trong ánh mắt ngơ ngẩn của Tĩnh Ngôn, có một đoá hoa tuyết lạnh lẽo bay đậu trên hàng mi dài của thiếu nữ.

A, không biết từ lúc nào, trong cái không gian nhỏ hẹp này đã có hoa tuyết bay bay.

Thấy hoa tuyết liên miên rắc xuống, thiếu niên đã khôi phục vài phần khí lực cũng thả lỏng cơ thể, mỉm cười nói với thiếu nữ đang tựa vào mình:

"Cứ Doanh, xem ra trường tuyết chúng ta đang đứng, vẫn thua xa trường phiêu nhận tuyết vũ của Trác Bích Hoa".

"Ừ...rất lâu không thấy hoa tuyết bay đẹp thế này".

Cứ Doanh khẽ đáp, sau đó xuất thần ngắm hoa tuyết bay trước mặt, hết như đang đứng trong vườn nhà mình ngắm tuyết vậy.

Khác với sự ung dung của thiếu nữ, Tinh Ngôn không được trấn định như thế. Tuy ngoài miệng nói cứng như trong lòng nôn nóng như thiêu, hồi hận dâng lên:

"Ai! Trách là trách ta kết oán với tiểu nhân, lại lo trước lo sau không có lòng tàn ác! Khi đó xử lý ôn hòa thì hôm nay đâu gặp đại nạn này. Cũng là tự mình gây cho mình thôi".

"Chỉ là lại liên lụy đến Cứ Doanh..."

Thiếu nữ trước mặt càng điềm tĩnh, Tinh Ngôn càng thấy tội nghiệt của mình thêm nặng.

"Thôi được, hiện tại chuyện quan trọng là phải nghĩ cách thoát ra".

Thiếu niên cũng chỉ tán loạn tâm thần phút chốc, sau khi nhận rõ khốn cảnh thì vội vận hành Thái hoa đạo lực, nhanh chóng thi triển Húc diệu huyền hoa quyết.

Thi triển Đại quang minh thuần trong lúc sức lực suy kiệt, quang sắc tuy không sáng lóa như bình thường, nhưng dù sao liền khiến không gian nhỏ hẹp lạnh lẽo này có thêm vài phần sinh khí. Đồng thời, hiệu quả chính của pháp quyết này là trong ánh hào quang sáng ngời đó, thiếu niên cũng có thể khôi phục khí lực nhanh chóng.

Không bao lâu thì nghe y nhẹ giọng nói:

"Cứ Doanh, cô tạm ngồi xuống. Ta đi xem căn phòng này có chỗ ra không".

"Thôi, ta đi cùng ngươi".

Thế là hai người đứng dậy, trong tuyết hoa tung bay, không ngừng sờ sẫm gỗ đập lên tường băng.

Chỉ là, khiến hai người thất vọng đó là, vô luận Cứ Doanh nhìn kỹ đến mức nào, hoặc Tinh Ngôn dùng sức đập mạnh thế nào, vẫn không thể tìm ra cách để thoát khỏi tường băng bao vây quanh mình.

Nghiến răng xoa xoa hai bàn tay đau nhức, Tinh Ngôn đột nhiên cảm giác có chuyện gì đó rất quan trọng mà bản thân nhất thời không nhớ ra.

"Đứng rồi! Ta quên thanh cổ kiếm Phong thần!"

Nhiu mày suy nghĩ một chút, Tinh Ngôn mới nhớ được vì sao tay cảm giác trống không:

"Ta vì sao không triệu hoán một tiếng? Có lẽ nó có thể giúp được ta".

Thế là, y liền tập trung tinh thần, bắt đầu một lòng cảm ứng thanh kiếm bị thất lạc.

Chỉ là, khiến y vô cùng chán nản đó là, vô luận y triệu hoán thế nào, thủy chung vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của Dao quang kiếm. Lần này, Tinh Ngôn quả thật có chút tuyệt vọng:

"Tên Triệu Vô Trần khốn kiếp đó kiếm đâu ra bảo bối thế này? Có thể ngăn cản liên hệ giữa ta và phi kiếm!"

"Chỉ là, vì sao bảo bối lợi hại như thế, lại không thể giết chết chúng ta mà cứ thả tuyết bay bay như vậy!"

Trong lúc kinh hãi, Tinh Ngôn cũng có chút mê hoặc khó hiểu.

Đối với y và Cứ Doanh mà nói, bị vây khốn trong tuyết cảnh này cũng chỉ mới chút thời gian, nhưng dường như đã trải qua một thời gian rất dài.

Tinh Ngôn không biết đó là, sau khi y cùng Cứ Doanh bị rơi vào tuyết trận, một lát sau thanh cổ kiếm của y mất đi khí tức của chủ nhân, cũng đột nhiên vọt lên, bay mấy vòng quanh băng thấp lấp lánh hàn quang đó, sau đó thân kiếm tựa nhẹ vào tường băng, dường như đang lắng tai nghe ngóng.

Có chút kì quái đó là, sau một trận khảo sát, thanh kiếm cổ quái không hề gấp cứu chủ mà chỉ bay ngược ra, cắm xuống mặt đất phủ đầy lá tùng.

Khác với Dao quang lười biếng trốn tránh, từ trong khu rừng đằng sau nó bỗng ló ra một con hổ trắng mắt vàng, thân thể uyển chuyển phóng đến bên băng thấp, hung dữ nhe nanh múa vuốt, gầm gừ cào vào tường băng. Nếu như có Cứ Doanh ở đây, nhất định nhìn ra con hổ trắng to kinh khủng này, chính là con vừa tha tên Triệu Vô Trần đi khi nãy.

Chỉ là, hiện tại tuy con bạch hổ uy mãnh này liều chết múa vuốt cào xé, nhưng tòa băng tháp vẫn như ảo cảnh, móng vuốt của mãnh hổ lướt qua như công kích vào khoảng không. Sau một hồi lờn lộn, con dị hồ thấy chuyện bất bình múa trảo tương trợ mới nhận ra, vô luận nó nỗ lực thế nào cũng chỉ vô ích. Thế là chỉ thấy nó gầm một tiếng dài, phóng mình chạy đi, tạo nên một trận cuồng phong cuốn theo vô số lá khô.

Còn trong tuyết trận băng tháp, tuyết hoa không biết từ đâu rắc xuống, lúc này vẫn tiếp tục bay bay trên đầu, nhẹ nhàng lượn lờ quanh người Tinh Ngôn, Cứ Doanh.

Lúc này, Tinh Ngôn đã không còn đập gối nữa, đứng tựa vào tường nghỉ ngơi, đợi có người phát giác đến cứu viện.

Lúc này, trong tuyết bay đầy không trung, thiếu nữ Cứ Doanh đang khẽ tựa vào ngực thiếu niên, yên lặng ngắm nhìn hoa tuyết phát phơ. Trong thế giới yên tĩnh thánh khiết này, đối với động tác thân mật của thiếu nữ, Tinh Ngôn cảm thấy vô cùng tự nhiên.

Dần dần, hoa tuyết rơi xuống bám càng lúc càng nhiều trên tóc Cứ Doanh. Trên gương mặt vốn thánh khiết của nàng, hiện tại đã trở nên trắng bệch. Quanh mũi miệng của thiếu nữ cũng dần đổi sang trong suốt, dường như đang từ từ dung thành một thể với tường băng xung quanh...

Thấy hình trạng mơ màng của Cứ Doanh, cảm thụ thân thể nàng đang không ngừng run rẩy, Tinh Ngôn không khỏi trầm kinh hãi.

Thế là, để thiếu nữ không bị quá lạnh mà ngủ mê, Tinh Ngôn đỡ nàng đi vòng quanh không gian nhỏ hẹp. Vừa đi vừa đem chuyện kết oán giữa mình và Triệu Vô Trần, kể qua cho nàng nghe.

Ngay lúc y trách bản thân vì nhân từ mà để liên lụy đến Cứ Doanh, thì nghe người thiếu nữ đã có lại mấy phần sinh cơ nhẹ nhàng nói:

"Chuyện này không thể trách người. Người làm không có gì sai. Chỉ đáng tiếc lúc đó không ở cùng với người, bằng không lại có thể như khi xưa, đem thu đi bất tham quan, cùng đối phó với tên tà đồ này. Chỉ là..."

"So với Tinh Ngôn lúc này thì ta lại chẳng có pháp lực gì. Cho dù có mặt cũng chẳng thể giúp người".

Nghe thiếu nữ tự trách như thế, Tinh Ngôn định lên tiếng khuyên giải, thì nghe nàng tiếp tục:

"Kì thật chuyện hôm nay, là do Cứ Doanh liên lụy người. Do ta gấp học pháp thuật nên không nghe theo lời khuyên cáo của người, lại...Lại không nghĩ đến kêu người đi cùng, mới bị ác đồ bắt, liên lụy người phải chịu khổ sở".

"Cứ Doanh chớ nói như thế".

Tinh Ngôn vội tiếp:

"Kì thật, tên Triệu Vô Trần sau chuyện hôm đó thì biến thành ôn hòa khiêm tốn, ai ngờ được hắn ghi oán trong lòng. Ta với hắn là đồng môn, vốn khó mà dễ phòng cho được. Nếu như không có chuyện hôm nay thì hắn cũng sẽ tìm chuyện khác để như ta vào tròng".

Nói đến đây, vị Tứ Hải đường chủ đang đỡ thiếu nữ không khỏi bưng bưng nộ khí.

"Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không ngờ thế gian có loại ác đồ như thế! Sớm biết như thế, hôm đó ta đã một kiếm chém chết y cho rồi, tối đa chỉ thương một mạng, chẳng dễ đến hôm nay liên lụy đến thân thể tôn quý của cô!"

Càng nghĩ càng tức, Tinh Ngôn nhấc chân đá loạn vào tường băng. Trong khi đang cuồng nộ, cảm thấy có một bàn tay nhỏ nhắn lạnh toát nắm khế lấy tay mình. Vốn là Cứ Doanh nghe được bốn chữ "Thân thể tôn quý", bất giác thờ dài u ầu, lầm lẫm:

"Kì thật hôm nay có thể cùng hoạn nạn với người, chính là chuyện Cứ Doanh ta mơ còn không được. Ai, tên ác nhân đó...Ta lại nhớ đến một câu".

"Câu gì?"

Tinh Ngôn đang kích động nên không nghe rõ hết được mấy lời lầm lẫm của Cứ Doanh, chỉ nghe được câu nói sau cùng.

"Ta từng đọc qua một câu thế này: Thà nhảy xuống sông còn hơn rơi vào tay kẻ ác, nhảy xuống sông có thể còn bơi nhưng bị kẻ ác hại thì không thể thoát".

"...Câu này nói rất đúng!"

Ngẫm nghĩ ý nghĩa của câu nói, Tinh Ngôn hết sức cảm thán. Trong lúc tán thưởng, lại như mọi khi hỏi:

"Cứ Doanh, câu này cô đọc từ trong kinh sách nào vậy? Ta chưa từng đọc qua".

"À, câu này khắc trên một cái chậu ngọc ở nhà ta".

"Thì ra là vậy!"

Thiếu niên đang có suy nghĩ thuận miệng đáp một câu, lại không phát hiện thiếu nữ bên cạnh thần sắc bỗng nhiên có chút hoảng loạn, giống như lỡ miệng nói sai câu gì đấy.

Tinh Ngôn lúc này đang từ hai chữ "Xuống sông" trong câu nói của Cừ Doanh mà liên tưởng đến các loại pháp thuật mà y biết. Lúc này y mới phát giác "Băng tâm kết", "Thủy vô ngân", "Tích thủy chú", "Thuần thủy quyết", đều chẳng có tác dụng gì vào lúc này. Nhưng Thái hoa đạo lực đã mấy lần giúp y vượt qua tai nạn, hiện lại có chút biến hóa.

Từ sau lần thoát khỏi cơ thể luyện hóa Cửu anh yêu hồn, không biết do hấp thụ quá nhanh hay là do yêu hồn pháp lực quá cao, cho đến hiện tại, y vẫn không thể luyện hóa hoàn toàn yêu hồn đó. Khi vận chuyển Thái hoa đạo lực, dòng nước vốn vô sắc vô hình đó, lại như biến thành một dòng nước lạnh, tuy có thể giúp bản thân không ngại hàn khí xung quanh, nhưng không thể đem Thái hoa đạo lực chuyển sang để giúp người bên cạnh bớt lạnh, vừa tiếp xúc Cừ Doanh đã khiến nàng kêu lạnh không thôi!

"Theo thực tế suy ra, say này nếu cự ly gần thì cũng chẳng cần phiền đến Băng Tâm kết. Có lẽ thời gian ngắn ngủi nên chưa kịp luyện hóa".

"Ài, sớm biết hôm nay, vô luận thế nào ta cũng học thuật phóng hỏa của tiểu Quỳnh Dung".

Vừa nghĩ đến chữ "Hỏa", trong lòng Tinh Ngôn đột nhiên máy động, đưa tay mò trong ống tay áo. Mồm một lúc thì hứng chí như kiếm được thuốc cứu mạng:

"Trời giúp ta rồi! Có thể chống chọi thêm thời gian rồi!"

Thì ra y phát hiện trong tay áo của mình có vật đánh lửa. Hiện tại ở nơi lạnh lẽo này hàn ý tràn trề. Y phục trên người không phải y phục ngự hàn. Nếu có chút lửa thì có thể chống cự được thêm chút nữa.

Sau khi tìm được cách giảm lạnh, Tinh Ngôn vội kéo Cừ Doanh đến sát bên, sau đó cỡi đạo bào khoát trên người, dùng sức dủ mạnh mấy cái, sau đó lấy ra cụm bụi nhùi đặt trên đá lửa, khom lưng dùng dao đánh lửa mài vào đá lửa.

Thoáng chốc nghe mấy tiếng "Lẹt xẹt", một đốm lửa sáng ngời bùng lên liếm vào bụi nhùi.

Thấy bụi nhùi bắt lửa, Tinh Ngôn liền đem nó đặt trên đạo bào của mình.

Tạ trời tạ đất! May mà hoa tuyết trong băng tháp cổ quái này cứ thế rơi xuống nhưng không hề hóa thành nước. Do đó, hiện tại y rất dễ đốt cháy đạo bào.

"Khà khà, quả nhiên lão bản của Chu kí tạp hóa không gạt ta, vật đánh lửa này đúng là vừa rẻ vừa tốt".

Nhìn đạo bào trong tay càng cháy càng hừng, Tinh Ngôn đã định chủ ý, hôm nay nếu như có thể thoát ly tai ách, về sau tất cả dụng phẩm hằng ngày trong Tứ Hải đường đều chỉ mua ở chỗ Chu chương quý, không mua chỗ nào khác!

Chỉ bất quá trong lúc vui vẻ, thiếu niên lại có chút ảo não:

"Sớm biết hôm nay ta đã mặc thêm mấy lớp áo!"

Thấy đạo bào trong tay đã bắt được thể lửa, Tinh Ngôn liền ngẩng đầu, chuẩn bị gọi thiếu nữ đang run rẩy đưa tay qua sưởi ấm. Chỉ là, đưa mắt nhìn thì thấy thiếu nữ đang nhìn mình quái dị.

"Ái chà, xấu hổ quá, ta không phải cô ý đâu!"

Đến khi thấy biểu tình của Cừ Doanh, Tứ Hải đường chủ này giờ cao hứng lúc này mới phát hiện, bản thân chỉ mặc có cái quần đùi và cái áo lót, tay chân giò cẳng lúc này đều hiện ra trước mặt thiếu nữ.

Thiếu niên vừa nhận ra tình thế xấu hổ này, lập tức luống cuống chân tay, mặt đỏ bừng xin lỗi thiếu nữ. Lại nghe thiếu nữ nói:

"Tinh Ngôn, ngươi ăn mặc thế không sợ bị đóng băng sao?"

Vừa nghe lời nói ngập tràn sự quan tâm của nàng, Tứ Hải đường chủ trên người chỉ còn nội y mới yên tâm, ngữ khí có chút xấu hổ:

"Không sợ, ta có luyện công. Cừ Doanh cô mau đến sưởi ấm đi".

"Ừ".

Thiếu nữ đang tựa vào tường băng, nghe vậy lập cập bước qua, ngồi bên đống lửa do y phục bốc cháy, sưởi ấm cùng với thiếu niên.

Hơi nóng tỏa ra khiến gương mặt trắng toát của thiếu nữ đã xuất hiện chút huyết sắc. Chỉ là...

"Mấy người Quỳnh Dung sao không đến tìm chúng ta?"

Nhìn chỗ lửa chỉ thoáng chốc đã cháy gần hết, Tinh Ngôn không khỏi có chút nôn nóng trong lòng. Nhìn sắc mặt thiếu nữ lại chuyển dần sang màu tuyết, trong lúc nóng nảy lại trách cả cái đạo bào của mình:

"Đạo bào này nhìn thì rộng mà cháy nhanh quá!"

Y quên mất bình thường bản thân vẫn hay khen bào phục do Thiện Sự đường cấp, mặc vào vừa nhẹ vừa sáng khoải!

Mắt thấy lửa cháy gần tàn, thế là loáng cái trên người Tinh Ngôn đã trống không.

Chỉ chốc lát mà y phục trên người y đã biến thành một đồng tro tàn.

Nhìn thiếu nữ không ngừng run rẩy, thiếu niên đường chủ hiện tại chỉ còn cái quần đùi, giả đồ lắm nhảm:

"Đây, đây đã là cực hạn của ta rồi..."

"Tinh Ngôn".

Đang lúc hồ ngôn loạn ngữ thì bỗng nghe thiếu nữ đối diện gọi một tiếng.

"Ách? Chuyện gì?"

"Tinh Ngôn..."

Hai chữ đơn giản vậy mà phải gọi đến hai lần. Hơn nữa, lúc gọi như muốn nói lại ngưng, trên gương mặt vốn đã trắng bệch, lại xuất hiện chút huyết sắc.

Tình hình cổ quái này khiến Tinh Ngôn hồ nghi không thôi, trong lòng thầm kinh:

"Chẳng lẽ Cự Doanh bị lạnh đến nỗi tinh thần mơ hồ rồi?"

Đang suy nghĩ lung tung thì thấy nữ oa đối diện đưa tay ngọc ra, chỉ vào đồng tro rồi lại chỉ vào bản thân, sau đó không nói gì.

"Chẳng lẽ..."

Dù sao thần trí của Tinh Ngôn vẫn rất sáng suốt. Thấy cử chỉ của Cự Doanh, làm gì mà không hiểu nàng muốn nói gì!

Trong nhất thời, đầu thiếu niên dường như bị đá đập một cú, cảm thấy huyết dịch toàn thân đều dồn lên não. Gương mặt liền biến thành đỏ rực như đôi chu tước hóa nhận của Quỳnh Dung muối muối!

Ngay khi miệng lưỡi khô khốc, hoài nghi vừa rồi là nhìn lầm, thì thấy nữ nhân ở sát bên, thần sắc chẳng có gì gọi là buồn bã cả. Lúc này, trong đôi mắt thăm thẳm của thiếu nữ đã mông lung như khói sóng. Trên đôi má xinh đẹp đã ứng lên hai đóa hoa đỏ nổi bật trong màu tuyết trắng xóa!

Trong lúc nghi thật nghi giả thì vị thiếu nữ khuynh thành đó đã khe khẽ môi hồng, thẹn thùng nói với thiếu niên mười bảy đối diện:

"Ta, ta không thể tự cởi được..."

Lời nói như gió thoảng đó, lại như tiếng chuông rền bên tai người thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 138: Quy Phong Tống Viễn, Ca Tuyết Bất Phụ Thanh Minh.

Vô số đóa hoa tuyết tinh khiết vẫn phát phơ lên vào khoảng không tĩnh lặng giữa hai người.

Nhưng Tinh Ngôn nghe câu nói vừa rồi của Cự Doanh, lúc này sự lạnh lẽo của hoa tuyết trong sự cảm nhận của y, lại chẳng khác gì sự mát mẻ của gió xuân. Thái hoa đạo lực vốn băng hàn trong thân thể, cũng trong sát na này, nhen nhóm lên một cổ xuân ý dịu ấm.

Đối diện với tình huống chưa từng tưởng tượng đến, trong lòng thiếu niên hiện tại cảm xúc lẫn lộn, ngưng ngẩn cả một hồi lâu, sau đó mới như tỉnh mộng, nói với thiếu nữ đang lặng yên chờ đợi:

"Cứ Doanh, cô như thế không phải càng lạnh sao?"

"Ta...vây áo mỏng manh, sớm đã không có tác dụng chống lạnh. Nếu có thể cùng Tinh Ngôn hưởng thụ chút ấm áp cuối cùng, thì có gì ngại?"

Thiếu nữ co rúm người vì lạnh, lời nói cũng lập cà lập cập. Cố gắng nói xong thì nhắm hai mắt lại, hiển hiện vẻ xấu hổ vô hạn.

"Ai!"

Thấy thiếu nữ như thế, Tinh Ngôn cũng không tranh luận nữa, than một tiếng rồi bước tới một bước, nói:

"Đã như thế thì chúng ta mau côi thôi".

"Hả?"

Nữ hài nhân đang xấu hổ, không biết thiếu niên vì sao đột nhiên biến thành gấp gáp như thế. Chỉ là tuy ngạc nhiên bật thốt lên, nhưng vẫn không dám mở mắt ra, chỉ có hai hàng mi cong dài vẫn không ngừng rung rung trong tuyết.

Thấy tình cảnh trước mặt, Tinh Ngôn trong lòng cũng không biết nghĩ thế nào, chỉ lại than một tiếng, mới nói:

"Cứ Doanh, là thế này, nếu chúng ta côi chậm thì mấy người Quỳnh Dung chắc sẽ đến nơi. Chúng ta nhanh thôi!"

"..."

Vừa nghe Tinh Ngôn nói như thế, vị thiếu nữ hai mắt đang nhắm chặt vội vàng mở ra, khẩn trương nói:

"Người nói hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi sẽ đến?"

"Đúng vậy! Kì thật Cứ Doanh cô có lẽ không biết. Con mãnh hổ tha Triệu Vô Trần đi, ta đoán rất có thể là một đệ tử bất kị danh mà ta tùy tiện thu nhận".

"Hả?"

Thấy lời nói Tinh Ngôn cổ quái như thế, Cứ Doanh liền chuyên tâm lắng nghe, nhất thời quên đi cái lạnh xung quanh. Tinh Ngôn tiếp tục nói:

"Ta đoán tên hồ đệ tử mà cô thấy chính là vua của rừng tùng này. Nếu như nó không phá được tuyết trận cổ quái này, thế nào cũng chạy đến Thiên điều nhai báo tin với Quỳnh Dung sư tỷ".

"Ta nghĩ, lúc này bọn họ đang ở ngoài băng tháp, chắc cũng có không ít đệ tử sơn dã như thế ở ngoài!"

"A!..."

Nghe Tinh Ngôn nói như thế, vị thiếu nữ vừa rồi còn vô cùng cương quyết, lập tức hoảng hốt, vội vàng kiểm tra y phục từ trên xuống dưới, cử chỉ cứ như vừa rồi đã bị thiếu niên côi ra vậy.

Ngay khi lo lắng bị người khác bên ngoài thấy, thì lại nghe thiếu niên trước mặt nghiêm túc nhắc nhở:

"Cứ Doanh, vừa rồi có phải là cô không thể tự côi không? Không sao đâu, ta đến giúp cô!"

Nói rồi y chồm người đưa tay tới như muốn côi y phục của thiếu nữ.

"Không..."

Thấy y chồm tới, Cứ Doanh hoảng hốt la lên, nhất thời như nai con sợ bầy, nhảy sang một bên, tựa vào tường băng hỗn hển nói:

"Tinh Ngôn, không được! Vạn nhất để bọn Quỳnh Dung thấy thì thật xấu hổ..."

Ngữ khí càng nói càng nhỏ, mấy chữ cuối gần như không nghe được.

Thấy thiếu nữ xấu hổ đến hoảng hốt, Tinh Ngôn không chọc nằng nữa, chỉ ở đó mỉm cười không nói.

Khi bầu không khí trong băng tháp có chút ngưng ngập thì bỗng nghe có tiếng "Xít xít" truyền lại.

Lúc đầu, âm thanh còn rất nhỏ, Tinh Ngôn phải nhắc nhở thì Cứ Doanh mới có thể phát hiện. Càng về sau thanh âm càng rõ, như gió xoáy trên đồng băng càng lúc càng mạnh.

Thiếu niên bị khốn, vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này, lập tức nhảy lên.

"Là Quỳnh Dung đến!"

Theo tiếng vang càng lúc càng lớn, tường băng lỏng lẻo cũng chập chòn ánh đỏ. Chỉ qua chốc lát, hai người bị khốn trong tường băng liền thấy ánh sáng đỏ bùng lên. Đến khi mở mắt nhìn rõ thì thấy bản thân đang đứng dưới gốc tùng rồi!

"Quỳnh Dung, là cô phải không?"

Vừa thoát nạn, nhất thời còn chưa thích ứng được ánh sáng, Tinh Ngôn nheo nheo mắt, nhìn hai bóng đỏ bay vù vù phía trước cất tiếng hỏi. Âm còn chưa dứt thì nghe có tiếng nữ hài hưng phấn đáp:

"Là muội".

Tiểu nha đầu ngây thơ vẫn không phát giác bộ dạng của ca ca rất quái dị, thấy y gọi liền lập tức chạy qua, nhui đầu vào trong lòng người đang ở trần. Chỉ là, lúc này Tinh Ngôn cũng không quan tâm đến sự lỗ mãng của tiểu thiếu nữ, mà chỉ ngăn người nhìn ra phía sau cô nhóc.

Thì ra, phía sau tiểu thiếu nữ đang có hai con chim đỏ rực, xòe cánh múa lượn trong hỏa quang chói mắt.

"Quỳnh Dung, đó là...?"

Vừa thấy cảnh này, Tinh Ngôn có chút nghi hoặc. Sau đó thì nghe tiểu nữ oa hưng phấn đáp:

"Ca ca...hai lưỡi đao của muội, quả thật là hai con chim!"

Thì ra, chuyện này phải nói đến hơn nửa canh giờ trước. Mấy người trên Thiên điều nhai thấy Tinh Ngôn, Cứ Doanh trễ quá mà chưa về đến, thấy trời tối không khỏi lo lắng. Khi Quỳnh Dung định đi tìm ca ca thì chợt có một trận gió ào tới, kéo đến một con hổ trắng và một con báo trắng to lớn phóng vọt lên nhai.

Ngay khi Nam Cung Thu Vũ đại kinh thất sắc, định tiến lên ngăn chặn hai con thú, thì không ngờ, trước khi gã bước tới thì một bóng vàng đã lao tới trước hai con dã thú hung mãnh đó.

"Cẩn thận!"

Khi sắc mặt của Diệu Hoa công tử trắng bệch, thì thấy tiểu nữ hải áo vàng đỏ đã xi xò xi xào đàm luận với hai vị "Khách" không mời mà đến đó. Tình cảnh giữa người và thú, hệt như là giữa bằng hữu lâu ngày không gặp.

Nam Cung Thu Vũ còn đang há hốc mồm miệng thì nghe tiểu nữ hải đó bỗng quay đầu la lên:

"Tuyệt Nghi tỷ mau đi, ca ca cùng Cứ Doanh tỷ bị giam rồi!"

"A..."

Nghe Quỳnh Dung la, Khẩu Tuyệt Nghi vốn điềm đạm cũng kinh hô một tiếng, vội túm ống quần chạy theo Quỳnh Dung. Sau đó, Nam Cung Thu Vũ bỗng thấy hai con mãnh thú quỳ xuống, miệng gừ gừ mấy tiếng.

"Chẳng lẽ..."

Trong ánh mắt ngạc nhiên không tin của Diệu Hoa công tử, hai nữ nhân đã chia ra cỡi trên hai con mãnh thú, trong tiếng gió nổi lên đã chạy mất hút.

Thấy kì cảnh này, Nam Cung Thu Vũ ngẩn ngơ một hồi mới nhớ đến phải theo bảo vệ an nguy cho hai người, thế là vận "Niếp vân bộ", nhắm phía cây cối dao động phía trước mà truy theo.

Không lâu sau, ba người lần lượt đã đến chỗ Tinh Ngôn, Cứ Doanh ngộ hiểm. Khi đến gần cả ba mới phát hiện ở đó đã có không ít chim muông, thú vật. Thấy bọn họ đến, bọn chúng liền tản đi, ẩn nấp vào trong rừng. Còn hai con hổ trắng và báo trắng thì ngồi xổm ở bên, quan sát mấy người Quỳnh Dung giải cứu thế nào.

Thấy có cự thạch ngàn cân, còn có dây leo rối rùi, lại thấy máu khô thành vệt, kiếm rơi xuống đất, thêm một tòa băng tháp lỏng lẻo lạnh toát, vị Diệu Hoa công tử tâm tư cần mẫn, rất dễ đoán ra đã xảy ra chuyện gì.

Nghe Nam Cung Thu Vũ phân tích, hai người Tuyệt Nghi, Quỳnh Dung liền đi vòng quanh băng tháp, bắt đầu thi triển các loại pháp thuật, thử giải khai tòa băng trận này, cứu hai người bị khốn bên trong ra. Sau khi ba người thử qua mấy loại phép thuật, rất nhanh phát hiện, chỉ có chu tước thần nhận của Quỳnh Dung là có hiệu quả nhất, làm giảm hẳn hàn khí của băng tháp.

Phát giác điều này, Quỳnh Dung cố sức điều khiển thần nhận không ngừng bào mòn băng tháp. Tiếp xúc hàn khí thấu xương, đôi bình nhận chấp chóa hồng quang của Quỳnh Dung càng lúc càng hưng phấn, quang điểm bập bùng càng lúc càng rực.

Cuối cùng, ngay lúc băng tháp tan rã, đôi hỏa đao cũng bay vút lên không, đón gió hóa thành hai con hỏa điều rực rỡ!

Thấy đôi hỏa tước bay lượn phía sau Quỳnh Dung, thiếu niên vừa thoát hiểm cảnh, thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ, đúng như tên của thần nhận, đôi hóa điều này chính là Chu tước trong tứ linh?"

Nghi ngoi một hồi, Tinh Ngôn cùng Tuyết Nghi đỡ lấy Cừ Doanh, cùng lên đường về nhai. Hai con kì thú giúp đỡ, sau khi được Tinh Ngôn trân trọng tạm biệt thì uyển chuyển phóng lại vào rừng.

Lúc này, trăng đã lên cao, màn đêm u ám.

Trên đường về Tinh Ngôn đem chuyện ngộ hiểm hôm nay kể cho ba người Tuyết Nghi nghe. Nghe kể, Quỳnh Dung, Nam Cung Thu Vũ hết sức phần nộ, còn vị Khấu Tuyết Nghi Khấu cô nương, tuy trầm mặc không nói, nhưng thấy bộ dạng mím môi của nàng, rõ ràng cũng vô cùng phần hận.

Đợi khi mọi người đợi trăng về đến Thiên điều nhai thì đêm đã xuống sâu.

Tinh Ngôn về phòng mặc y phục chỉnh tề rồi ra đánh chén cùng chúng nhân. Ăn xong, Tuyết Nghi vào phòng Cừ Doanh đặt bếp lò để sưởi ấm, an bài cho nàng đi nghỉ. Sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Tinh Ngôn tiễn Nam Cung Thu Vũ đến ngoài cửa nhai.

Ngay khi Diệu Hoa công tử bước xuống bậc cấp thì thấy Khấu Tuyết Nghi từ sau khi về hầu như không lên tiếng, lúc này đi đến cửa nhai nói với người khách chuẩn bị lên đường:

"Nam Cung công tử, thứ cho Tuyết Nghi thất lễ. Ước hẹn ngắm cảnh ngày mai, tôi không thể đi được".

Người hạ son nghe vậy, thân hình hơi khựng, sau đó quay đầu cười nói:

"Du ngoạn cùng tiên tử vốn là ước muốn xa vời. Hôm nay có thể nói chuyện đã là phúc phận của tôi rồi".

Nói xong, vị Diệu Hoa công tử dẫm trên son đạo ngập trắng mà đi.

Thấy hình dáng cô quanh đó dần xa, Tinh Ngôn cảm thấy có chút xấu hổ. Dù sao, tối nay trước khi đi cứu Cừ Doanh, đặc biệt dặn Quỳnh Dung giữ khách lại dùng cơm, cũng có ý để vị đại đệ tử Diệu Hoa cùng chăm nom dùm hai nữ nhân ở nhai.

Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn liền sinh lòng cầu tình dùm vị Diệu Hoa công tử đó. Chỉ là, vừa quay đầu thì đành nuốt lời định nói vào bụng:

Trong ánh trăng sáng rõ, Khấu cô nương đã lâu không khóc, lúc này lệ đã viền quanh mắt.

Thấy Tinh Ngôn nhìn, Mai Hoa tiên tử lại dùng cách xưng hô đã lâu không dùng, ghen ngào nói:

"Đường chủ, cái nạn hôm nay đều từ tí tử tử mà ra. Nhưng khi các người bị hãm trong nguy khốn thì tí tử vẫn đang an nhàn bên người khác..."

Nói đến chỗ này, nàng cũng không nói tiếp nữa. Lệ đọng trên mắt bắt đầu rơi xuống.

Thấy nàng khóc, vị Tứ Hải đường chủ không khỏi rối loạn tay chân. Phải mất một hồi mới khiến nàng miễn cưỡng nín khóc.

Nhìn gương mặt buồn bã của vị Mai hoa tiên tử, Tinh Ngôn chợt động tâm:

"Kì quái, theo lý thì Tuyết Nghi cô nương, lúc đầu vào Tứ Hải đường ta chỉ là trà trộn để học đạo pháp Thượng Thanh. Nhưng lúc này thân phận của cô ấy ta đã biết hết, còn về phía ngoài thì đã được Linh Y bảo đảm dùm, mọi thứ đều rất ổn, không biết vì sao cô ấy lại đối với ta cung kính như thế, tự xưng là nô tì chứ?"

"Chẳng lẽ cô ấy không hiểu, cái gọi là ơn cứu mạng khi xưa, sau khi đã rõ chân tướng thì đã không còn tồn tại?"

Đang lúc nghi hoặc thì nghe tiểu Quỳnh Dung ở trong Tụ Vân đình kêu mình:

"Ca ca, huynh mau đến đây".

"Chuyện gì?"

Thấy Quỳnh Dung triệu kiến, vừa hay Khấu Tuyết Nghi cũng đã ngừng khóc, Tinh Ngôn liền vui vẻ bước đến.

Thấy y đến, tiểu nha đầu đang đặt hai tay trên bàn, hạ giọng nói:

"Ca ca, muội muốn cho huynh một thứ!"

Thấy bộ dạng thần bí của nó, Tinh Ngôn cảm thấy rất hiếu kì, hỏi:

"Muội có gì cho ta? Kẹo?"

"Không phải! Là cái này".

Thấy ca ca đoán sai, tiểu Quỳnh Dung liền mở tay ra, chỉ nghe hai tiếng "Vù, vù", hai con hóa điều đã bay vòng vòng bên ngoài.

"Chu tước nhận?"

"Đúng thế! Hai con chu tước điều này, con lớn tặng huynh, con nhỏ tặng Cự Doanh tỷ!"

"Ách!"

Thấy tiểu nữ oa này đột nhiên như vậy, Tinh Ngôn lòng đầy nghi hoặc, không hiểu vì sao, thì nghe Quỳnh Dung chiếu theo kinh nghiệm của bản thân, nghiêm túc giải thích:

"Tinh Ngôn ca ca và Cự Doanh tỷ tỷ hôm nay đã chịu khổ, nhất định không vui. Nếu như có người tặng cho vật để chơi thì sẽ không thấy khó chịu nữa!"

"A! Thì ra là thế".

"Bất quá Quỳnh Dung, tâm ý của muội ta hiểu rồi, nhưng không cần làm vậy đâu".

"Vì sao?"

"Quỳnh Dung muội nghĩ coi, nếu như không có hai lưỡi đao này, ngày sau ca ca gặp nạn, muội lấy cái gì đến cứu ta?"

Tinh Ngôn chỉ nhẹ nhàng nói một câu liền lập tức xóa bỏ suy nghĩ dùng quà để an ủi của tiểu nha đầu.

Khéo léo từ chối hảo ý của tiểu muội muội, Tứ Hải đường chủ tán dương hai thần khí hiện hình chim đỏ:

"Ta nói Quỳnh Dung nghe, muội không nhắc thì ta không chú ý. Hai con chu tước này ta thấy cũng xấp xỉ nhau, thật không phân biệt con nào lớn hơn".

"Hả?"

Không ngờ lời nói vô tâm như thế lại dẫn đến phản ứng mạnh mẽ của thiếu nữ:

"Không phải ca ca...con mà muội muốn tặng huynh là con bay phía dưới. Ca ca nhìn kỹ xem?"

Thế là, Tứ Hải đường chủ đành theo sự kỳ vọng của tiểu nữ oa, chăm chú quan sát một hồi. Không cần nói, kết quả quan sát lần này quả nhiên giống như lời của tiểu Quỳnh Dung.

Một đêm yên ổn. Sáng hôm sau Tinh Ngôn liền dẫn mấy người trong đường cùng lên Phi Vân đỉnh, đem chuyện hôm qua bẩm báo sư môn.

Nghe nói đệ tử trong phái muốn hại Cự Doanh, Tinh Ngôn, Linh Hư chưởng môn tự nhiên vừa kinh vừa giận. Mặc dù công phu dưỡng khí của lão rất tốt, nhưng nghe Tinh Ngôn thuật lại, không nói một lời, phát tay áo đến Trùng Tâm đường, rung tay điều khiển thanh phi kiếm trắng như tuyết.

Trong nhất thời, mấy người Tinh Ngôn đứng trong tiểu viện Thượng Thanh quan, chỉ cảm thấy trong các hang hóc quanh Phi Vân đỉnh, đều vọng vọng tiếng xé gió. Chỉ qua một chốc, đã thấy thanh phi kiếm như con rồng trắng đỏ bay trở về tay Linh Hư. Đường như cũng đồng thời, có một vật rớt xuống nền đá xanh trong tiểu viện.

Khi chúng nhân cúi đầu nhìn thì nghe một tiếng kêu kinh hãi. Thì ra, chính là Cự Doanh thấy vật đó liền kêu lên, một tay bấu chặt vào tay áo thiếu niên:

Thì ra, rơi xuống nền đá là một cánh tay người nhom nhóp máu!

Đút thanh kiếm vẫn không dính chút máu nào vào trong vỏ, Linh Hư hơi cúi người nói:

"Không biết sao, chỉ tìm được một cánh tay của nghiệt chủng".

Thấy chưởng môn cung kính như thế, Tinh Ngôn hết sức kinh hoàng, vội cúi người bái lại. Đang định lên tiếng thì thấy mấy người Linh Đình, Linh Chân, Thanh Minh cũng vội vàng chạy đến trước Trùng Tâm đường, nhất tề chấp tay, cung thân thi lễ về phía mình:

"Xin thứ chúng tôi không biết".

Ngay khi Tứ Hải đường chủ tay chân hoảng loạn thì nghe thiếu nữ bên cạnh lên tiếng:

"Các vị sư bá, sư tổ không cần tự trách. Trong nhà có tặc thì biết đâu mà phòng. Hà huống chuyện này tôi cũng sai, nếu không phải Cự Doanh cố chấp, không cần người theo bảo vệ thì chuyện hôm nay cũng khó mà phát sinh".

Nghe thiếu nữ nói vậy, mấy vị đầu não Thượng Thanh phía trước, tuy miệng vẫn khiêm tốn, nhưng Tinh Ngôn cảm giác rõ, mấy vị sư bá, sư tổ đều thờ phào nhẹ nhõm.

Thấy dị trạng như thế, Tinh Ngôn vô cùng hồ nghi:

"Cự Doanh rốt cuộc là người thế nào? Chẳng lẽ trong nhà có người làm đại quan sao?"

Lại hàn huyền mấy câu, Tinh Ngôn dĩ nhiên đem tiền nhân hậu quả của chuyện đêm qua, kể cho mấy vị sư trưởng mới đến nghe.

Đàm luận một lúc thì Tinh Ngôn, Cự Doanh mới biết bằng tháp giam giữ mình đêm qua, chính là phù chú phòng thân mà Trương thiên sư tặng Linh Đình chân nhân:

Băng tuyết tòa linh trận.

Tên Triệu Vô Trần đó, chính là rình lúc không người, ăn trộm nó từ trong tinh thất của sư tôn. Chỉ là, tên này cứ theo cái tên trận mà ăn trộm tấm linh phù đó, không hề ngờ tới Linh Đình từ vốn đức độ, đương thời yêu cầu tấm linh phù chỉ có thể vây khốn địch thủ. Nếu không có được pháp chú đặc biệt thúc động, người hãm trận nhất thời cũng không thể chết.

Thấy bản thân mình liên quan đến cả hai chuyện lớn này, vị đạo sĩ bình thường chỉ chú tâm nghiên cứu đạo gia kinh nghĩa, lúc này dường như đã già đi mười tuổi. Trên gương mặt gầy guộc của Linh Đình, hiện đã không còn thần sắc thông dong như thường ngày.

Thấy bộ dạng của sư đệ như thế, Linh Hư thăm than:

"Mà thôi, đây cũng là kiếp số. Cũng chỉ đành từ từ tìm lời khuyên giải".

Lại nghe thiếu niên đường chủ trước mặt cũng đang tự trách:

"Liệt vị sư tôn ở trên, chuyện hôm qua cũng trách đệ tử không đủ kinh nghiệm, bằng không cũng không rơi vào quỷ kế. Trải qua chuyện này, đệ tử mới hiểu được chuyện thiên hạ, người thiên hạ, vốn không hề đơn giản. Ngay sau nếu có cơ hội, đệ tử còn phải học hỏi thêm".

"Ừ, người nghĩ như thế rất đúng".

Linh Hư nghe vậy khen ngợi, vuốt râu trầm ngâm:

"Muốn có cơ hội rèn luyện thì không thiếu, bất quá cũng không gấp. Hôm nay người hãy đưa Cự Doanh cô nương về, sắp xếp cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt".

"Vâng!"

Thế là trường phong ba này, đến đây cơ bản là kết thúc.

Trong mấy ngày sau, trên Thiên điều nhai lại khôi phục yên tĩnh như thường. Nam Cung Thu Vĩ cũng không đến, nghe nói đã về Ủy Vũ sơn cùng sư môn. Cự Doanh trải qua chuyện này cũng không đến Úc Tú phong tu tập đạo pháp. Trong mấy ngày này, nàng đều ở trong Tứ Hải đường, hoặc theo Tinh Ngôn học tập đạo pháp, hoặc dạy Quỳnh Dung, Tuyết Nghi viết chữ. Ngày qua ngày, thông thả thoải mái trong Tứ Hải đường.

Khác với trước đây đó là, từ sau lần giao tiếp trong bằng tháp, quan hệ giữa Tinh Ngôn và Cự Doanh cũng tiến xa hơn một bước. Ở những chỗ không người, Tinh Ngôn cũng nói mấy lời thăm hỏi khiến thiếu nữ vừa thẹn vừa vui.

Lại qua thêm mấy ngày thì bước vào tháng mười hai, đã sắp kết thúc một năm. Sáng hôm đó, lúc Cự Doanh xin Tinh Ngôn chỉ dạy "Luyện thần hóa hư", Phi Vân đình bỗng phái người cầm lệnh của chương môn đến Thiên điều nhai, nói có chuyện quan trọng cần gặp Cự Doanh. Nghe Phi Vân đình triệu tập, Cự Doanh hình như đã biết chuyện gì, một lời cũng không nói, chỉ im lìm đi theo đạo đồng truyền lệnh.

Khoảng chừng giữa trưa, ngay khi Tinh Ngôn đứng ngồi không yên thì Cự Doanh cuối cùng đã trở lại. Khi hỏi chương môn gọi có chuyện gì thì thấy nàng buồn bã nói:

"Tinh Ngôn, cha mẹ ta nhớ ta, truyền tin đến kêu ta trở về nhà cùng đón tết với họ".

Vừa nghe tin này, Tinh Ngôn cũng ngây ra. Lát sau mới đổi sắc nói:

"Đây là chuyện vui, tết đoàn tụ với gia đình là tất nhiên. Nếu không phải vương môn quy, ta cũng rất muốn về đón tết cùng cha mẹ ta".

Tuy đã khuyên nhủ như thế nhưng thiếu nữ vẫn có chút buồn rầu. Thấy vậy Tinh Ngôn cũng rất quyến luyến. Chỉ là, Cự Doanh chắc là con nhà quyền quý, chuyện này e rằng cũng không thể quyết định.

Nghĩ đến điểm này, thiếu niên không biết sao, cảm thấy vô cùng bi thương.

Biết Cự Doanh phải đi, Quỳnh Dung và Tuyết Nghi cũng hết sức buồn bã. Chiều hôm đó, Quỳnh Dung cùng Tuyết Nghi giúp Cự Doanh thu xếp hành trang. Một bầu không khí buồn bã phủ trùm Tứ Hải đường.

Xế chiều, trong miệng đôi hạc đá hai bên cửa Tứ Hải đường bỗng tỏa ra hải lan khổi. Đây là ước định của Phi Vân đình với Cự Doanh hồi sáng, nếu Đoạn thái thú ở Nam Hải quận đến đón nàng thì dùng cách này để thông báo.

Chỉ là, thấy làn khói thúc dục hành trình, Cự Doanh mấy lần bước ra rồi trở lại, quyến luyến không nỡ đi.

Nàng tròng trĩnh mấy lần, mãi đến cuối giờ thân, ráng chiều phủ lên Thiên điều nhai, Cự Doanh vẫn quuyến luyến không dứt. Đến khi định dời gót ngọc thì thấy trên sơn đạo lên Thiên điều nhai, bỗng có một đoàn cờ quạt thanh thế xuất hiện.

Thì ra, Đoàn thái thú không muốn chờ lâu, cho rằng Doanh Cúc công chúa thân thể cao quý, không để cho nàng đi bộ, thế là tự chủ trương, mang kiệu phượng dù vàng, dẫn đoàn trèo núi đến Thiên điều nhai đón người.

Thấy Thái thú tự tìm đến, Cự Doanh không thể trừ trừ nữa, chỉ đành gạt lệ tạm biệt.

Trong thoáng chốc, Thái thú tiến lên nhận bọc đồ từ tay thiếu nữ, lại có ti nữ xinh đẹp từ bên bước ra, đỡ lấy thiếu nữ đang bịn rịn nhìn mọi người ở Thiên điều nhai bước lên kiệu.

Sau một hồi bịn rịn, đến khi Cự Doanh lên đường thì trăng đã ló đằng đông, sắc đêm mờ lung. Đội ngũ đi trong đêm, lần lượt tắt đèn sáng rõ.

Lúc này, vị thiếu niên tiến Cự Doanh đi, đang đứng ở cửa Thiên điều nhai, nhìn theo dãy đèn sáng uốn lượn phía xa, thần sắc ưu tư. Bên cạnh y còn có hai vị nữ nhân, cũng đứng trong gió đêm, y phục phát phơ, đưa mắt dõi theo người đi dần khuất.

Thiếu nữ phụng mệnh về nhà đang ngồi ngay ngắn trong kiệu. Kiệu phu cứng tay, đi trên sơn đạo như trên đất bằng, khiến người trong kiệu không hề có cảm giác lắc lư. Chỉ là, cho dù kiệu đi êm ái mức nào thì Cự Doanh vẫn biết, trên Thiên điều nhai, đang có những người bạn tốt đang dõi mắt theo mình.

Thiếu nữ đang thờ thần, lệ sắp tràn khỏi bờ mi thì bỗng nghe có tiếng sáo réo rất truyền đến.

"Dừng kiệu!"

Kiệu đang tiến tới, nghe tiếng ngừng lại.

Bước ra khỏi kiệu, mặc kệ binh sĩ bảo vệ xung quanh khấn trang, Cự Doanh lắng tai nghe sáo âm, ngẩng đầu ngóng về núi đông. Chỉ thấy dưới vầng trăng sáng, trên một tàng cây trên đầu núi, có một người đứng vững vàng, tay áo phát phới, hình ảnh phiêu dật xuất trần trong hoa trắng tràn trụa đất trời.

"Là y!"

Tuy chỉ có thể thấy mờ mờ, nhưng thiếu nữ lệ nóng oanh tròng, vẫn phảng phất thấy được dung mạo của người thổi sáo.

Tiếng sáo du dương theo gió truyền xuống, ẩn ước chứa đựng sự quuyến luyến bồi hồi. Thiếu nữ am hiểu âm nhạc, biết được người đó đang thổi bài "Tây châu":

"Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Ưc quân quân bất chí, ngưỡn thủ vọng phi hồng.

Hồng phi mẫn tây châu, vọng quân thượng thanh lâu. Lâu cao vọng bất kiến, tần nhật lan can đầu.

Lan can thập nhị khúc, quân sầu ngã diệc sầu. Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đáo tây châu..."

Hòa theo nhịp sáo, Cự Doanh khe khẽ ngâm nga. Trong lòng ngẫm nghĩ ý nghĩa bài nhạc, nhớ lại những kỷ niệm đã qua, không cảm lòng được, lệ đã tuôn xuống hai hàng.

Ngay khi lòng cảm động, mắt nhòa lệ, thì bỗng nghe sáo âm biến chuyển, tấu lên một bài cổ ca mộc mạc:

"Mạc mạc cao sơn, thâm cốc uy dĩ. Diệp diệp tử chi, khả dĩ liệu cơ..."

Nghe âm điệu mộc mạc tràn ngập tình quuyến luyến, thiếu nữ ngẩn ngơ, nhìn về phía đầu núi mỉm cười, quay người trở lại kiệu.

Đội ngũ trải dài lại uyển chuyển men theo sơn đạo mà đi, còn sáo âm du dương trên không, vô luận thiếu nữ đi xa đến đâu, thủy chung vẫn quuyến luyến vọng vọng bên tai.

Chính là:

Gió đêm thổi

Lá rơi rơi

Lòng buồn bã

Hồi người ơi.

Hết quyển 8

Q.9 - Chương 139: Khứ Lưu Tùy Ý, Nhân Tham Phong Nguyệt Giang Sơn.

Lần thứ hai chia biệt Cự Doanh, lòng Tinh Ngôn dường như rất tĩnh lặng.

Đối với y mà nói, đứng trên tàng cây dưới trăng, tấu hai khúc "Tây châu" và "Tử chi", thì coi như đã gởi gắm tâm tình cho thiếu nữ rồi, không cần biết nàng đi đâu, không cần biết gia trang của nàng ở đâu, cũng không cần biết vì sao Thái thú lại cung kính với nàng như thế?

Sự chia biệt giữa y và nàng, vào lúc sáo khúc kết thúc thì cũng đã kết thúc.

Những ngày cuối năm bình thường lướt qua Thiên điều nhai.

Nữ tử thanh thoát xinh đẹp thì tận tâm tận lực làm hết mọi chuyện lật vật trong Tứ Hải đường. Tiểu cô nương hoạt bát nào động thì vẫn chơi đùa như cũ, vẫn vì để được ca ca khen ngợi mà nỗ lực ngoan ngoãn hiểu chuyện. Tứ Hải đường chủ trải qua một năm vinh quang và gian khổ, vẫn chuyên cần nghiên cứu điển tịch, siêng năng tu luyện đạo lực pháp thuật. Những lúc rảnh rỗi lại có lòng "Biết ơn", đến trước Thiên điều nhai giảng diễn đạo pháp kinh nghĩa cho tiên sơn linh vật.

Năm tháng trong núi, không biết nóng lạnh. Trong bầu không khí mát mẻ, Tứ Hải đường chuẩn bị nghênh đón ngày đầu năm mới.

Mấy ngày cuối năm, Tứ Hải đường cũng giống như các hộ thường dân, hai bên cửa cũng treo hai câu đối tết. Trong đêm ba mươi, trong Tứ Hải đường nhóm bếp, Tinh Ngôn, Khấu Tuyết Nghi cùng Quỳnh Dung ngồi vây quanh bếp, bày một bàn nhỏ, uống rượu đồ tễ, suốt đêm không ngủ, cùng hưởng cảm xúc qua một năm mới.

Lần này, tiểu Quỳnh Dung đã tiếp thụ bài học Trung Thu lần trước, thủy chung gắng không ngủ, quyết bồi tiếp Đường chủ ca ca và Tuyết Nghi tỷ tỷ đến sớm ngày hôm sau. Tết đầu tiên được đoàn viên như thế khiến nó vô cùng cao hứng, cứ bắt Tinh Ngôn giảng điển cổ cho nghe. Bồi vậy dù cả đêm không ngủ cũng chẳng mệt mỏi tí nào.

Trong khi Tinh Ngôn cùng nhị nữ đón giao thừa, y cũng lấy ra đóa sen ngọc do Linh Y tặng, lật tới lật lui ngắm nghía. Chỉ bất quá, thủy chung cũng chỉ cầm chơi mà thôi. Sau vài lần ngáp ngừng, chung quy quyết định không bỏ vào trong bồn nước mà Quỳnh Dung đem tới.

Qua năm mới mọi người đều thêm một tuổi. Thêm tuổi mới, Quỳnh Dung thì mừng rỡ vô cùng, Khấu Tuyết Nghi vẫn vẻ điềm tĩnh như thường. Còn đối với đường chủ Trương Tinh Ngôn mà nói, qua năm mới đã được mười tám, đã rất gần mốc hai mươi tuổi đánh dấu sự trưởng thành. Đến lúc đó thì có thể danh chính ngôn thuận xưng mình là "Nhược quan" thiếu niên.

Tuy chỉ thêm một tuổi như kinh nghiệm lịch duyệt của Tinh Ngôn đã tăng gấp nhiều lần. Một ngày cuối tháng hai, trong ánh nắng xuân ấm áp, nhìn tiểu nữ oa đang chơi với đôi hòa điều ở trước đường không biết mệt mỏi, vị Tứ Hải đường chủ mười tám tuổi đó không khỏi bắt đầu suy nghĩ liên miên:

"Lúc nào đó ta cũng phải đi đến chợ mua cái lồng chim để Quỳnh Dung nhốt hai con chim bảo bối lại. Lại mua cái ang nước để Tuyết Nghi tưới hoa. Như thế trên Thiên điều nhai, cũng chẳng khác gì hoa điều đình viên ở nhà giàu Nhiêu Châu. Hay..."

Ngay khi y suy nghĩ vớ vẩn thì vị nữ tử xinh đẹp đang phơi đồ ngẫu nhiên quay đầu, thấy đường chủ đang nhìn mình chăm chăm thì bất giác có chút thẹn thùng, quay mặt cup mắt, thân hình dong đưa đi về bên dòng suối ở đông nam, tiếp tục giặt y phục.

Theo thân hình thon thả của nữ tử, ánh mắt của Tinh Ngôn cũng vô thức dời đến bên dòng suối. Lại ngốc ngốc nhìn một trận, thiếu niên đường chủ thánh thoi chẳng có gì làm, trong lúc ngắm nghía chợt động tâm.

"Hai tay của Tuyết Nghi... Vẫn là ta không đủ cẩn thận".

"Tuyết Nghi làm nhiều việc như thế nhưng hai tay luôn sạch sẽ thon thả. Nếu lúc mới gặp đúng là nữ tử con nhà nghèo thì làm sao có thể giữ cho đôi tay đẹp như thế? Khi đó ta đúng là không nhìn ra được chỗ sơ hở".

Ngay khi thiếu niên đường chủ than thở bản thân thiếu kinh nghiệm, thì bỗng nghe có tiếng hạc kêu bên cạnh. Quay mặt nhìn thì thấy trong miệng hai con bạch hạc bên cạnh, đang có hai làn khói mỏng bay ra.

A, là Phi Vân đình triệu tập.

Vừa thấy hạc đá phun khói, Tứ Hải đường chủ ở không đã lâu, vội đứng dậy chỉnh trang, đi lên Phi Vân đình nghe lệnh.

Đến Trùng Tâm đường, nghe Linh Hư chương môn nói, vị thiếu niên rảnh rỗi đến phát chán lúc này mới biết, cơ hội tăng thêm kinh nghiệm mà mình mong đợi cuối cùng đã đến!

Thì ra, Linh Hư sư tôn nói với y, lần trước trải qua chuyện của Triệu Vô Trần, ông đã lưu tâm có cơ hội sẽ cho Tứ Hải đường chủ hạ sơn rèn luyện. Rất hay cuối cùng có đệ tử dưới núi hồi báo, bẩm nhiệm vụ sư môn giao cho không có tiến triển. Thế là, Linh Hư lập tức nghĩ đến vị đường chủ trên Thiên điều nhai. Chỉ nghe Linh Hư nói:

"Tĩnh Ngôn, lần này ngươi hạ sơn chính là tìm 'Thủy chi tinh' của Thượng Thanh cung đã thất lạc hơn nửa năm trước".

"Thủy chi tinh?"

"Không sai! Ngươi có lẽ không biết, trên đường đến Thượng Thanh quan mà ngươi vừa đi, ở chỗ tòa Thái cực lưu thủy trên quảng trường rộng lớn, vốn là nơi đặt 'Thủy chi tinh'".

"Hà?"

Tĩnh Ngôn nghe vậy kinh ngạc, sau đó bỗng lẩm nhẩm:

"Chẳng trách ta luôn cảm thấy thái cực bằng đá này rất kì quái. Dòng nước ở mặt âm cứ chảy hoài không ngưng, không biết từ đâu mà đến và chảy đến nơi nào. Thì ra, là Thủy chi tinh à!"

Nói đến chỗ này, lại có chút ngập ngừng:

"Bất quá lúc ta mới đến, Thái cực lưu thủy hình như chẳng có gì khác thường? So với lúc ta mới lên Phi Vân đỉnh lần đầu, cũng chẳng có biến hóa gì khác. 'Thủy chi tinh' này là...?"

Thấy y nghi hoặc, Linh Hư mỉm cười giải thích:

"Tĩnh Ngôn ngươi cần biết, thế gian phạm vật có hình thể, tất có linh khí. Đất dày muôn trượng là vì có thổ tinh. Lửa cháy bùng bùng là vì có hỏa tinh. Chỗ thái cực dựng trên Phi Vân đỉnh vốn là chỗ của thủy tinh ở La Phù sơn. La phù động thiên trải qua không biết bao lâu rồi, từ cổ chí kim, ngàn vạn năm thủy hoa tích tụ trên Phi Vân đỉnh, đã đủ hồn phách".

"Nhưng nửa năm trước, Thủy chi tinh trên Phi Vân đỉnh lại không từ mà biệt, hóa hình rời khỏi núi. Đương nhiên, tuy nó nhất thời bỏ đi, nhưng tinh khí kết tụ không phải ngày một ngày hai nên cũng không dễ thoát đi, vì vậy ngươi thấy thái cực lưu thủy vẫn lưu chuyển như thường".

"Chỉ là Thủy chi tinh trên Phi Vân đỉnh đã chịu giáo hóa nhiều đời của Thượng Thanh giáo, vốn đã quy y, coi như là thủ hộ trong giáo. Nhưng lần này lại bỏ đi thật khiến người ta không hiểu. Thủy chi tinh này, cùng với bốn thạch tượng ở bốn phía quảng trường, tạo thành một tòa 'Thủy cực tứ tượng tụ linh trận', có thể tập trung thiên địa linh khí ở khắp La Phù động thiên về các dãy núi Phi Vân, hỗ trợ cho chúng ta tu hành. Nay nếu không có Thủy chi tinh, về lâu về dài sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến giáo phái chúng ta".

"Thì ra như thế!"

Một phen giải thích của chương môn, Tĩnh Ngôn nghe như say như mê. Trong lúc thâm xưng kì, trong lòng cũng không khỏi nghĩ đến:

"Thủy cực tứ tượng tụ linh trận mà chương môn nói, hiệu dụng cũng chẳng khác gì Luyện thần hóa hư của ta. Chỉ là, quy mô e rằng có sự khác biệt rất lớn".

Linh Hư từ không biết suy nghĩ trong đầu của thiếu niên trước mặt, lại tiếp tục nói:

"Chuyện truy tìm Thủy chi tinh này, chính là cơ hội rèn luyện tốt của ngươi. Nếu nói theo lý thường, mỗi điện trường, đường chủ Thượng Thanh giáo ta, đều phải rải qua rèn luyện nơi trần thế, lần này vừa hay để ngươi đi một chuyến vào trần thế để tăng thêm kinh nghiệm".

"Xin nghe lời chương môn. Kì thật con cũng nhận thấy, hiện tại còn không nhanh nhạy bằng khi ở Nhiều Châu thành!"

Nghe thiếu niên nói như thế, Linh Hư cười khà khà nói:

"Ta đã sai không ít đệ tử đi tìm, do đó chuyện tìm kiếm Thủy chi tinh này cũng không cần quá gấp. Chuyến đi này chủ yếu là để rèn luyện. Ngày về cũng không cần định, chỉ cần về trước Gia Nguyên hội ba năm sau tổ chức ở Ủy Vũ sơn là được. Nếu như trong quá trình không có manh mối gì thì có thể quay về La Phù sơn sớm, không cần miễn cưỡng".

Ngưng một chút, lại nghĩ đến một chuyện, liền nói:

"Hai vị tiên tử trong đường ngươi, đi hay ở đều tùy tâm nguyện của bọn họ. Nếu như người trong Tứ Hải đường đi hết thì ngươi đem lệnh bài đường chủ đóng mở thạch ốc trữ sách giao cho bản đạo, ta sẽ kêu Thanh Minh dòm chừng Tứ Hải đường dùm. Sau khi ngươi về, trước hết hãy hỏi ý của hai vị tiên tử...Ách?"

Vừa nói đến chỗ này, Linh Hư thấy thiếu niên trước mặt đã bắt đầu tháo khỏi lệnh bài chẳng biết làm từ gì đeo ở bên hông, hai tay dâng lên, giọng khẳng định:

"Bẩm chương môn sư tôn, không cần hỏi tới hỏi lui. Hai nữ nhân đó đều theo con lên đường. Hiện tại con đưa lệnh bài cho sư tôn luôn".

Trên đường trở về Thiên điều nhai, nghĩ đến qua mấy ngày nữa đã có thể du ngoạn trong trời đất rộng lớn, Tinh Ngôn vô cùng hưng phấn. Dù sao, thời gian trên Thiên điều nhai tuy bình hòa vô ưu, nhưng đối với thiếu niên huyết khí phương cương mà nói, rảnh rỗi quá lâu cũng cảm thấy phiền muộn. May mà còn có Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ở cùng, bằng không rất có khả năng y sớm đã chạy đến Phi Vân đỉnh chủ động xin đi rồi!

Thiếu niên không che giấu được sự vui vẻ, suy nghĩ lần này nhân dịp quay về thăm Nhiều Châu, trong lòng không khỏi nhớ đến lão đạo Thanh Hà ở chỗ thiện duyên Nhiều Châu khi xưa. Xem ra, cái kiểu nói chuyện nhập thế tu luyện của lão cũng không phải hoàn toàn là hư ngôn.

Lại nghĩ đến mấy câu cuối cùng của Linh Hư chương môn, thiếu niên càng cười toe toét:

"Tinh Ngôn à, lần này hạ sơn, không tránh được chuyện hàng yêu diệt quái. Nếu chuyện thuận lợi, công đức viên mãn, lúc người khác hỏi thì ngươi cũng không cần che giấu sư môn. Dù sao, đây cũng là chuyện đương danh Thượng Thanh ta. Chỉ là, nếu chuyện có gì trục trặc, vậy thì...Khà khà!"

Đến khi về đến Thiên điều nhai, quả không ngoài dự kiến, y chỉ vừa đề cập, hai nữ nhân mỗi người mỗi cách biểu hiện, nhưng đều biểu đạt đồng ý cùng đường chủ xuống núi.

Trong mấy ngày trước khi hạ sơn, Tinh Ngôn đi đến Hoàng Pháp điện, bàn giao mấy chuyện với Thanh Minh đạo trưởng, thuận tiện chào tạm biệt mấy người quen như Hoa Phiêu Trần, Trần Tử Bình. Thời gian khác thì thu xếp hành trang với hai thiếu nữ.

Mùng ba tháng ba, Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cùng khởi hành sớm, sau khi lên thánh địa "Hoài tiên đường" trên Phi Vân đỉnh lấy di linh của lịch đại tổ sư, xin các vị tiên sư ban phúc, sau đó trở lại Bảo Hà phong, ai nấy mang theo hành lý, tạm biệt Thiên điều nhai đã trải qua gần một năm sinh sống, trong ánh nắng xuân ấm áp, xuống núi bắt đầu con đường rèn luyện.

Lúc hạ sơn, phía sau ba người, trong bóng tùng xanh um, ần ần có chim, thú quyến luyến dõi theo, tiễn đưa ba người đến tận chân núi.

Sau khi xuống núi, Tinh Ngôn cùng hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, theo hướng Tây bắc mà Linh Hư chương môn căn dặn, không quan tâm đường đi đến đâu, cứ thông thả mà đi.

Tuy hiện tại cả ba đều có thể bay một khoảng cách ngắn, nhưng dù sao nhiệm vụ của sư môn cũng không khẩn cấp, thế là đường chủ hạ lệnh cứ thông thả đi ngắm cảnh, cùng lắm thỉnh thoảng ở chỗ hoang dã không người thì phi hành một đoạn cho vui.

Bất tri bất giác đã vượt qua mấy thành trấn, thăm thú được nhiều phong thổ nhân tình, hiện tại, đã là đầu tháng tư.

Một ngày, mấy người Tinh Ngôn nhân nhả đi đến địa giới Thủy Hưng quận.

"Nóng quá!"

Trên đường, Tinh Ngôn nhìn không được lấy cái nón xuống, tay quạt quạt lấy gió.

"Phù phù..."

Nghe y than nóng, tiểu Quỳnh Dung trên mặt còn chưa có nửa giọt mồ hôi, cũng lè lưỡi thở phù phù. Khẩu Tuyết Nghi tuy xuất thân từ băng nhai vạn trượng, tu vi cả ngàn năm, nhưng bản chất sợ nóng, gặp khí trời nóng bức, thần sắc cũng không được tươi tỉnh.

Nói đến, hiện tại mới đầu tháng tư, thời tiết vẫn chưa là cuối xuân. Nhưng khí trời vùng này thì vô cùng nóng bức. Càng chết người đó là, nóng thì nóng rồi nhưng không khí lại khô hanh vô hạn, chẳng có lấy ngọn gió. Đưa tay lau mồ hôi, Tinh Ngôn cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, khát khô cả họng.

Nhìn thảo mộc bên rừng hanh héo, Tinh Ngôn cười khổ nói:

"Chắc hạn quá. Chúng ta mau tìm ao hồ kiếm nước uống!"

Chỉ là, đi về trước ba bốn dặm, cũng chẳng thấy có hồ nước nào. Trên đường, thấy không ít hồ vuông, hoặc lớn hoặc nhỏ, bên trong chẳng có thứ gì, cũng không biết đào để làm chi.

Đang khát nước bức rứt, bỗng nghe tiểu nữ oa nhảy chân sáo bên cạnh, đưa tay chỉ về trước hoan hỉ kêu:

"Nhìn kia, ở đó có một vị tỷ tỷ!"

Thiếu niên đang ngó nghiêng tìm kiếm, nghe vậy đưa mắt nhìn, chỉ thấy ước chừng ngoài mười trượng, ở bên con đường bụi mờ, một cô gái tư thái uyển chuyển, đang ngồi nghỉ trong trạm dừng chân bên đường.

"Khà! Mau đi hỏi cô ấy, vùng này chỗ nào có nước".

Vừa thấy có người, thiếu niên khát khô cổ quá đổi vui mừng, vội đi như bay đến chỗ trạm dừng chân.

Đợi khi đến gần, vị Tứ Hải đường chủ hoa mắt chóng mặt lúc này mới phát hiện, nữ tử ngồi trong trạm, trên mặt phủ một tấm ô sa.

"Kì quái, trời nóng thế này, vì sao còn che kín mặt mày như thế?"

Tuy trong lòng kì quái, bất quá lúc này khát nước, cũng không thể nghĩ nhiều, Tinh Ngôn cúi người chào, giọng thành thật:

"Vị đại tỷ này, xin thứ cho tiểu khả mạo muội".

Vừa nói đến chỗ này, vị nữ tử thân thể đang tựa nghiêng đó bỗng giật mình một cái.

Thấy có chút động tĩnh, Tinh Ngôn vội tiếp tục:

"Mấy người vùng ngoài chúng tôi đến đây thì khát nước quá, nhưng lại không am hiểu vùng này, không tìm được nước. Không biết cô nương có thể chỉ dùm chút không?"

...

Kì quái đó là, lời lẽ phép đã nói, nhưng vị nữ tử đó ngoài chút động tĩnh ban đầu thì chẳng có chút phản ứng gì khác. Tinh Ngôn thầm thấy lạ, không hiểu vì sao. Cố ý quan sát biểu tình của cô nương đó, nhưng cách tấm mạng che mặt, nhất thời cũng nhìn không rõ, y chỉ đành nhắc lời lời thỉnh cầu vừa rồi.

Chỉ là, lần này nữ tử đó vẫn trầm mặc như cũ, dường như không nghe thấy.

Thấy tình hình vậy, tiểu Quỳnh Dung liền nhắc Trương đường chủ:

"Ca ca, tỷ tỷ này không phải ngủ chứ?"

"Ách? Đúng rồi! Lời Quỳnh Dung nói cũng có lý".

Vừa nghe lời của tiểu nha đầu, Tinh Ngôn như giải được khúc mắc, nghĩ thầm:

"Nữ tử này nhất định đang nghỉ trong đình, hiện đã ngủ quên. Bằng không làm sao chẳng có phản ứng gì? Động tĩnh vừa rồi chắc là ngủ gật thôi".

Đang suy nghĩ thì thấy tiểu nữ oa bên cạnh đã bước tới, thò tay kéo tấm mạng che mặt của nữ tử xuống, vừa kéo vừa nói:

"Ca ca, không tin huynh xem".

"Hả?"

Tiểu nha đầu đang tràn trề tự tin nhất thời im bật, cả vị Trương đường chủ đối diện nữ tử cũng giật mình:

Thì ra, vị nữ tử trong tưởng tượng nhất định đang ngủ, hiện tại đang nghiêng răng trợn mắt nhìn mình!

Thiếu niên vừa thấy tình trạng này thì hơi ngẩn ra, liền đó bình tĩnh trở lại, vội xin lỗi nữ tử:

"Vị đại tỷ này xin rộng lượng dùm, muội muội ta không phải cố ý, xin đừng trách nó".

Chợt nghe vị nữ tử tình cờ gặp đó lên tiếng:

"Tướng công quá lời rồi, tôi cảm ơn muội ấy còn không kịp, sao có thể trách chứ! Nếu không phải nhờ tay của cô em này, tôi sao có thể..."

"Tướng công?"

Nhận thấy cách xưng hô cổ quái, Tinh Ngôn lập tức ngẩn ra tại chỗ. Sau một hồi mới lắp bắp hỏi:

"Khặc khặc, cô nương, cô vừa gọi ta...Tướng công?"

"Đúng vậy!"

Chỉ nghe vị nữ tử đó nhanh miệng nói:

"Không giấu phu quân, nhà tôi có gia quy, chỉ cần nam tử nào gỡ khăn che mặt của nô gia ra thì đó là phu quân của tôi!"

"A!"

Thiếu niên toát mồ hôi kêu lên:

"Cô nương đợi một chút!"

"Mời nói..."

"Nói như thế, người vừa tháo khăn che mặt của cô không phải ta, là tiểu nha đầu tinh nghịch này!"

Nói đến câu cuối, Trương đường chủ đang lo lắng vạn phần vội kéo tiểu Quỳnh Dung đến trước mặt nữ tử.

"Hi...hình như lại gây họa rồi!"

Tiểu thiếu nữ bị kéo đến trước đang cúi thấp đầu, dường như rất không vừa ý.

Nghe lời giải thích của thiếu niên đạo trang, nữ tử ăn mặc kiêu thôn đã đó sớm đã có chuẩn bị, không chút nôn nóng đáp:

"Kì thật cũng vừa nhớ lại, cha tôi có nói, phu quân tôi là nam nhân đầu tiên tôi nhìn thấy sau khi bị gỡ khăn ra. Vậy là huynh rồi!"

"Trống công, huynh chớ ngần ngại nữa. Từ bây giờ nô gia đã là người của huynh!"

"..."

Nhìn ánh mắt u oán của nữ tử trước mặt, Tinh Ngôn nhất thời có chút si ngốc...

Ngần ngợ một hồi, thiếu niên mới hô lên:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, chúng ta chạy mau!"

Lời còn chưa dứt, ba người đã như có ước hẹn trước, co giò phóng như bay, để lại phía sau vài chiếc lá khô xoay xoay.

"Đồ xấu xa...không ngờ lại chạy nhanh như thế!"

"Đành chịu, chỉ đành đợi coi có thể thuận lợi ra ngoài không! Ai. thật đáng tiếc, đạo sĩ vừa rồi cũng không tệ!"

Tạm không nhắc vị thôn nữ đó không biết nguyên nhân gì mà cứ ở trong đình chờ ý trung nhân. Lại nói đến ba môn nhân Tứ Hải đường chạy trốn chết, sau khi chạy chừng ba dặm thì mới dừng chân. Chỉ nghe Tinh Ngôn hồn hên hỏi:

"Có đuổi không?"

Quỳnh Dung quay đầu nhìn, đáp nhanh:

"Không!"

Đáp xong, lại thêm một câu:

"Muội chạy nhanh nhất!"

"Tạ trời tạ đất!"

Thiếu niên kêu may không thôi.

Nghỉ một chút thì nghe tiểu nha đầu ngơ ngác hỏi:

"Ca ca, vừa rồi chúng ta vì sao phải chạy?"

"Cái này...Bởi vì tỷ tỷ đó đột nhiên muốn gả cho ta mà ta tạm thời chưa muốn lấy vợ".

"Vì sao không muốn cưới tỷ ấy? Là tỷ ấy không ngoan sao?"

"Không phải!"

"Vậy tỷ ấy không đẹp bằng Tuyết Nghi tỷ sao?"

"Cũng không phải vậy".

"Vậy vì sao không cưới tỷ ấy?"

"..."

Thiếu niên còn chưa định thần, nhất thời bị tiểu nha đầu không am thế sự hỏi liên tục.

Suy nghĩ chốc lát, Trương đường chủ liền quyết định dùng phương thức của tiểu Quỳnh Dung để giải khai nghi hoặc của nó:

"Quỳnh Dung à, vậy chúng ta cùng so sánh".

"Hay à!"

"Muội nghe rõ nha. Chẳng hạn một ngày muội ở trên đường, đột nhiên thấy trước mặt có một cây kẹo rớt dưới đất, bề ngoài rất ngon lành, rất sạch sẽ, vậy muội sẽ làm thế nào?"

"Hi...nhất định là lén nhặt lên ăn!"

Tiểu nữ oa liếm mép.

"Thế nhưng Quỳnh Dung, đôi khi muội nhặt que kẹo lên thì có người từ bên đường bước đến, nói muội nhặt kẹo của hắn, nhất định phải gả cho hắn. Muội làm sao?"

"Úy? Người đột nhiên xuất hiện là huynh sao?"

"Cứ coi như là ta".

"Là ca ca, thì gả!"

"..."

"Quỳnh Dung, không phải thế, muội làm sao có thể vì một que kẹo mà lấy chồng chứ?"

"Là ca ca thì không sao..."

"Ai, xem ra muội còn nhỏ, nói không hiểu".

Từ Hải đường chủ đang khát nước, gương mặt đầy bức bối.

"Không phải ca ca, muội không còn nhỏ! Năm nay đã thêm một tuổi rồi!"

Tiểu nha đầu có chút bất phục.

"Hãy hỏi Tuyết Nghi tỷ xem tỷ ấy nói thế nào!"

Xem ra Quỳnh Dung đối với tuổi của mình, cuối cùng cũng không tự tin, chuyển hướng sang Tuyết Nghi tỷ tỷ này gờ im lặng, ngập thơ hỏi:

"Tuyết Nghi tỷ tỷ, nếu như ca ca vì tỷ nhặt que kẹo của huynh ấy mà bắt tỷ phải lấy huynh ấy, tỷ có đáp ứng không?"

Trương đường chủ đang khẩn trương chờ kết quả thì cảm thấy kì quái, vừa nghe Quỳnh Dung hỏi, vị Mai Hoa tiên linh thanh nhã đó tức thì đỏ bừng hai má. Qua một lúc mới nói nhỏ:

"Theo phân phó của đường chủ".

"..."

Sau một phen bối rối, không lâu sau, thiếu niên thất bại thảm hại nhìn thấy không xa phía trước, có một ngôi làng nhà san sát nhau.

"Hay quá! Có thể được ăn uống rồi!"

Vừa thấy có làng, Tinh Ngôn lập tức hưng phấn liếm miệng, phảng phất như đang thưởng thức vị mát ngọt của nước.

Còn phía sau y, tiểu muội muội đang tò mò hỏi:

"Tuyết Nghi tỷ, lấy chồng...rất cuộc là thế nào chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 140: Đương Trường Hào Cử, Vi Khán Xuân Trang

Lưu Mi.

Sớm chiều giao tiếp cùng hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, quen đến không thể quen hơn, do đó Tứ Hải đường chủ đang toát mồ hôi, nhất thời cũng chẳng suy nghĩ sâu xa về phen đối đáp của nhị nữ vừa rồi.

Mặt trời nóng rát trên đầu, nung Tinh Ngôn uể oải cả người, chỉ muốn tìm chỗ mát mẻ nghỉ ngơi, thuận đường cũng tìm nước uống.

Ngay khi hai nữ nhân phía sau đang liên tục thì thầm với nhau, Tinh Ngôn bỗng thấy không xa phía trước, thấp thoáng một thôn làng. Hết sức mừng rỡ, y vội gọi mọi người, gia tăng cước bộ đi về phía thôn trang.

Khi đến gần thì thấy thôn làng này nhà cửa tiếp nối, bên con đường vào làng có hai cây dương liễu lớn, tàn cây chẳng chặt uốn lượn tỏa rộng. Bất quá, có lẽ do khí trời khô hạn, trên tàng cây vốn phải rậm rì lá, hiện tại chỉ còn chút lá khô héo chưa kịp rụng. Dưới bóng cây thưa thớt, một con chó gầy đang nằm đó, thè cái lưỡi đỏ, gừ gừ mấy tiếng lầy lẹ.

"Xem ra, địa phương này khô hạn cũng không phải ngày một ngày hai".

Tinh Ngôn thấy tình trạng này, không khỏi nhăn mày.

Vào thôn không lâu, y lại nhìn thấy bên đường, có một nam tử đang tranh chấp với một thôn phụ trẻ tuổi. Lắng tai thì nghe giọng ủy khuất của nam tử theo gió truyền lại:

"Đại tỷ, oan uổng quá!"

"Lão thiên gia ở trên, khăn che mặt của cô quả thật là do gió tốc bay, không liên quan đến ta. Ta chẳng qua chỉ tình cờ đi ngang..."

Không bao lâu, Tinh Ngôn tìm được một căn nhà có một lão ông đang uống nước bên trong.

Lão hán đó cũng nhiệt tình, liền mời ba người vào nhà, xuống bếp múc ba bát nước nhỏ, mời mấy người Tinh Ngôn giải khát.

Uống một hơi sạch bát, Tinh Ngôn đang định lên tiếng cảm tạ thì bỗng thấy chủ nhân chia tay nói:

"Mấy vị đạo gia, đạo cô, xin cho ba mươi quan tiền!"

"Ách?"

Vừa nghe lời của chủ nhà, thiếu niên kinh ngạc hỏi:

"Lão trượng à, đây đâu phải quán bán trà, uống bát nước lạnh cũng thu tiền sao?"

Thấy y kinh ngạc, lão hán gầy gò đó cũng có chút lúng túng. Ngập ngừng một chút thì cười khỏ lên tiếng giải thích với mấy người qua đường.

Thì ra, thôn này kêu là Liễu thụ trang, thuộc địa giới Trinh Dương. Đi tiếp về hướng bắc, cách một tòa thành trấn, chính là Trinh Thủy hà, Trinh Dương huyện thành nằm bên con sông đó. Vốn là, gần với Trinh Thủy hà nên vùng đất của bọn họ hàng năm cũng mưa thuận gió hòa, tuy điền địa không nhiều nhưng ấm no có thừa. Không biết thế nào, vào xuân năm nay, theo như mọi năm thì mưa xuống liên miên, nhưng năm nay đã mấy tháng chẳng có mưa. Trinh Thủy hà vốn mệnh mang nước, hiện cũng đã gần cạn kiệt.

Nói đến chỗ này, lão hán đó nhú chặt mày, sàu khỏ nói:

"Địa giới của chúng tôi, đa phần là đồi núi, đất ruộng vốn đã rất ít. Lúa giống gieo xuống, gặp hạn không thể nhú mầm. Sinh kế của thôn làng chúng tôi đều dựa vào mấy chục mẫu ruộng đó, lúa gieo không lên, cũng không có cách nào khác, chỉ đành nghiêng răng lấy lúa giống dự trữ ra gieo tiếp. Ai ngờ, hơn nửa tháng qua, cũng chẳng có hạt mưa nào!"

"Vì thế mới làm chuyện uống nước lấy tiền khiến mấy người chê cười. Không dẫu tiểu đạo gia, nước vừa rồi cho mấy người uống đều là lão hán phải đi mấy chục dặm, cố sức lấy từ giếng sâu đem về..."

Nghe lão nói đến đây, Tinh Ngôn cũng không nhiều lời, lập tức lấy ra ba chục quan tiền trong tay áo đưa cho lão hán.

Thấy tiểu đạo gia thông hiểu tình lý như thế, lão hán đó sau khi nhận tiền thì cảm tạ không thôi.

Thấy thôn ông cũng thật thà, Tinh Ngôn thuận miệng hỏi mấy câu:

"Lão trượng có thể cho biết, ở phụ cận làng này, sao lại đào nhiều hố vuông như thế? Không biết để làm gì? Còn nữa, sao có mấy nữ tử lại đeo khăn che mặt..."

Nói đến đây thiếu niên ngập ngừng muốn nói lại thôi. Chỉ nghe lão hán đáp:

"Bẩm đạo gia, mấy cái hồ vuông đó, kì thật đều là ao nước. Phương trì trấn của chúng tôi, nổi danh đều từ mấy cái ao đó. Chỉ bắt quá, hiện tại trời làm hạn hán, mấy cái ao đều cạn khô rồi, ài!"

"Còn mấy nữ nhân đó...Kì thật cũng chẳng trách bọn họ. Thôn chúng tôi đông người, hiện tại khẩu phần ăn thiếu thốn, phần lớn nhà đều không đủ ăn, mấy nữ nhân đó đang vội tìm chồng để gả. Ài, đã khiến người ngoài cười nhạo rồi, bắt quá bọn chúng cũng chẳng có cách..."

"Thì ra như thế!"

Nghe lão ông nói, Tinh Ngôn mới bỗng hiểu ra.

Cáo biệt thôn ông, ba người bọn họ đi trên con đường quanh co, tiếp tục thẳng về hướng bắc.

Ước chừng đi được mười dặm thì đến Phương trì trấn mà thôn ông nói.

Vừa đi trên con đường trung tâm Phương trì trấn không lâu thì Tứ Hải đường chủ nghe không xa phía trước, có tiếng huyên náo om xòm vọng lại.

Vừa nghe tiếng nhiệt náo, y vội hỏi hai môn nhân đi nhanh đến chỗ ồn ào nơi trung tâm trấn đó.

Lúc đến gần mới phát hiện trên một bãi đất rộng, có một cái đài vuông được dựng dựa vào mấy gốc dương liễu, mặt đài được trải vải bố đỏ chói, bên cạnh lại dựng một cây cờ vàng, trên lá cờ dùng mực đen viết mấy chữ lớn:

"Tì vũ chiêu thân!"

"Khà khà...đi lâu như thế, cuối cùng cũng có nhiệt náo để xem".

Thiếu niên đang chán vì chẳng có gì lạ trên đường, thấy vậy hớn hờ, dắt hai nữ nhân xen vào chỗ ít người, cùng xem nhiệt náo trên đài.

Chỉ thấy cái đài trước mặt dựng rất thô sơ, hình như là lấy mấy cái ghế ghép lại, sau đó phủ vải bố lên. Hiện tại trên đài, đang có một nam một nữ. Người nam là một hán tử mặt vàng, thân thể trung bình, đang khoan thai đi trên đài. Người còn lại là một nữ tử trẻ tuổi, thân thể yếu đuối đứng yên trên đài.

Vừa tiếp xúc nữ tử đó, ánh mắt của Tinh Ngôn nhất thời không muốn dứt ra.

Thì ra, trên người nữ tử đó đang vận y phục trắng vàng đan xen có chút mỏng manh. Chỗ áo, quần giao tiếp, lộ ra vòng eo trắng muốt, phối hợp với thân thể uyển chuyển, quả thật là hút mắt người.

Chỗ kì lạ là, trên mặt của nữ tử xinh đẹp đó, không biết vì sao lại dùng một mảnh vải đen che lấy hai mắt, khiến người ta không thể thấy được mục quang của nàng.

Lại nhìn một hồi, ngẫm nghĩ trong đầu, thiếu niên đột nhiên bưng tỉnh:

Ở giữa lộ eo, trên mặt bịt mắt, chính là mông mông lung lung, muốn nghênh lại cự, so với mắt sáng càng khiến người tò mò hơn!

Nghĩ thông điểm này, Tứ Hải đường chủ bất giác nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng tán thưởng người chiêu thân bố trí rất hay, cũng không biết là nhờ cao nhân phương nào thiết kế.

Ngay khi mọi người dưới đài đều hướng mắt nhìn lên, thì bỗng thấy trung niên hán tử mặt vàng trên đài ôm quyền nói:

"Liệt vị hương thân, hôm nay còn có ai muốn lên đấu lời đài không?"

"Ta lên!"

Lời còn chưa dứt đã có một thanh niên đáp lời lên đài, sau khi lên đài thì lấy một đỉnh bạc ném vào túi đựng trên sàn, rồi triển khai tư thế, chuẩn bị tranh tài cùng hán tử.

"Vì sao phải nộp bạc?"

Thấy thanh niên đó nộp tiền, Tinh Ngôn không hiểu liền quay sang hỏi người bên cạnh đang hứng phần đứng xem. Nghe y hỏi, người đó cũng chẳng quay đầu, miệng hồi đáp:

"Đây là quy củ. Mỗi lần lên đài là một lượng bạc".

"Đất thế!"

"Đất? Cũng xứng đáng thôi! Thắng được một hiệp, tiểu nương tử đó sẽ coi một món đồ! Nếu như thắng được bốn hiệp trong một lần lên đài, tiểu nữ nhân sẽ gả cho người đó. Như vậy thì có gì mà đất".

Người xem đó tùy miệng đáp, mắt vẫn không rời khỏi lời đài.

"?"

Nghe lời người đó ly kỳ, thiếu niên tức thì ngạc nhiên. Đang định hỏi thêm thì thấy người đó quá chăm chú quan sát nên cũng thôi không hỏi nữa, lại quay đầu nhìn lên đài.

Chỉ thấy hai người trên đài, người tới ta lui, quyền đâm cước đá, đang đánh đến mức lâm ly. Còn chúng nhân dưới đài, lúc này cũng muôn người một lòng, hoan hô cổ vũ, tăng thêm khí thế cho thanh niên lên đài giao đấu.

Bị không khí xung quanh cảm nhiễm, Tứ Hải đường chủ quan sát thiếu niên thượng đài, cũng lớn tiếng cổ vũ theo mọi người.

Chỉ đáng tiếc, trường cổ vũ khí thế kinh người đó, dường như chẳng có hiệu quả thực tế. Qua không bao lâu chỉ nghe một tiếng "Bốp", người thanh niên lên đài đã bị chủ đài đá một cú rơi khỏi đài.

"Ai!"

Một tiếng than lớn do toàn bộ người dưới đài đồng loạt cất lên.

Lại thắng được một trận nhưng thần sắc hán tử vẫn bình thường, chỉ ôm quyền hướng xuống đài hòa ái nói:

"Nhường rồi, nhường rồi! Lần này Vương tiểu ca quyền cước công phu lại có tiến bộ lớn. Ca ca thắng phen này, cũng mệt nhọc hơn hai lần trước nhiều!"

Cười một tiếng rồi lại quét mắt quanh đài, lớn giọng nói:

"Các vị, có câu nói 'Quyền không rời tay, lưỡi không rời miệng', xem ra mấy kẻ đọc sách cũng không gạt chúng ta. Các người không thấy Vương tiểu ca càng lúc càng lợi hại à? Nói không chừng lần tới đã thành em rể ta rồi!"

Vừa nghe lời này, dưới đài lập tức dậy lên một trận kích động. Vị công tử nhà giàu Vương tiểu ca đang uất ức, sau khi nghe xong cũng hết sức phấn chấn, giần chân giần tay dường như đợi thân thể bớt đau thì lại lên đài tỉ võ.

Không cần nói, chẳng đợi đến hán tử trên đài lên tiếng mời, lập tức có người khác nhảy lên. Chỉ bất quá, cũng giống như khi nãy, qua không bao lâu đã bị trúng một quyền rơi khỏi đài.

Sau mấy phen như thế, dần dần không còn ai lên đài. Nói cho cùng, tiểu nương đó tuy xinh đẹp phong tình, nhưng võ nghệ ca ca nàng quả thật cao cường. Tuy mỗi lần thắng bại đều cách trong đường tơ kẽ tóc, nhưng cuối cùng người rơi khỏi đài, đều là những người thượng đài tỉ võ.

Xem ra, nếu miễn cưỡng nén đau lên đài thì cũng chỉ là dâng bạc cho người. Trong nhất thời, đài tỉ võ chiều thân vốn vô cùng nhiệt náo, đã có chút tẻ nhạt.

Ngay lúc này bỗng nghe có thanh âm vang lên:

"Hôm nay để ta lĩnh giáo vị cao nhân này".

Chúng nhân nghe tiếng, thấy có người ra mặt, tức thì hết sức phấn chấn, lại bắt đầu náo nhiệt, hò nhau cổ vũ khí thế cho người lên đài khiêu chiến.

"Úy? Ca ca cũng đã lên đài sao?"

Thấy người lên đài, tiểu Quỳnh Dung liền tỏ vẻ kinh ngạc.

Thì ra, người vừa hô vang nhảy lên đài khiêu chiến, không phải ai khác, chỉ nhĩ là Tứ Hải đường chủ Trương Tinh Ngôn của Thượng Thanh cung.

Chỉ nghe "Đang" một tiếng, một đĩnh bạc trắng đã được ném vào túi đồ đã chứa không ít ngân lượng. Sau đó thì thấy vị thiếu niên đạo sĩ cung tay, cười nói:

"Vị anh hùng này, mời chỉ giáo".

Hán tử mặt vàng đỏ, bỗng thấy có một đạo sĩ lên đài, trong mắt liền có thần sắc nghi hoặc. Chỉ bất quá sự nghi hoặc đó thoáng đã biến mất. Nhìn dáng vẻ non choẹt của thiếu niên đạo sĩ trước mặt, hán tử trấn an lòng mình:

"Hắc, cóc ghé mà muốn ăn thịt thiên nga? Chút nữa bị đánh đòn có khóc à!"

Đầu nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại thốt:

"Hào hảo hảo, chúng ta đến so tài. Để xem đạo gia có tài thế nào".

Lại châm chọc tiếp một câu:

"Tiểu đạo gia à, muối từ ta chắc đã rất nóng, hy vọng ngài có thể giúp nó mau mát mẻ, khả khả!"

Lời này vừa xuất lại dẫn theo một trận nhiệt náo dưới đài, mọi người đều dùng hết sức hô hào trợ uy cho thiếu niên trên đài. Xem khí thế cứ như là "Cùng chung kẻ thù!"

Nghe hán tử châm chọc, Tinh Ngôn cũng mỉm cười thuận miệng đáp:

"Nói hay nói hay".

Lúc này y phảng phất như đã quay trở lại bản chất ngày xưa, miệng lưỡi đầy vẻ giang hồ.

Thế là, hai người liền triển khai quyền cước tranh tài.

Hai người cũng ta tiến người lui, quyền đâm chân đá, chúng nhân dưới đài không nhìn ra có gì kì lạ. Thế nhưng hán tử mặt vàng so tài với thiếu niên thì càng đấu càng kinh ngạc. Bởi vì ước chừng đã qua mười hiệp, hán tử phát hiện tiểu đạo sĩ non nớt trước mắt, lại có một thân khí lực rất mạnh, quyền cước nhanh nhẹn, nhất thời khó mà đánh bại được y!

"Có nên để y cù nhây, không cần dùng thủ đoạn hay không?"

Trong lúc tranh đấu, hán tử lại có suy tính khác.

"Không được!"

Vừa suy nghĩ thế, hán tử liền lập tức phủ quyết. Bởi vì không biết sao, hiện tại hán tử giới võ này, trong tiềm thức ảm ước có ý lo lắng. Sau khi suy tính thì chỉ muốn nhanh đánh ngã thiếu niên xuống đài.

Đã định chủ ý, trong mắt hán tử thoáng qua dị sắc rất khó phát hiện, sau đó ngay khi thân hình giao nhau với thiếu niên, trong tay thăm vận kì công, vung ngang mặt thiếu niên.

"Choáng này choáng này..."

Hán tử mặt vàng trong lòng đang hồ hởi, chỉ đợi thiếu niên choáng váng thì đã một cước tổng y xuống đài.

"A!"

Không ngoài dự kiến, bên tai chúng nhân lập tức có tiếng hô thán!

"Thôi rồi, dù sao đạo sĩ cũng không tệ, tuổi còn nhỏ mà".

Ngay khi chúng nhân nuôi tiếc thì bỗng thấy người còn đứng trên đài, xoay người bái một vòng, lớn giọng nói:

"Cô nương, mời gỡ mảnh vải bịt mắt ra".

"...?"

Người xem dưới đài lúc này mới bừng tỉnh, vội dụi mắt nhìn lên thì phát hiện người trên đài chính là thiếu niên đạo sĩ. Còn người đang ôm hông, nhếch nhác leo lại lên đài, lại là chủ của lời đài!

"Ồ!"

Quả nhiên thắng rồi!

...Chỉ đáng tiếc, tiểu đạo sĩ đứng là không biết lạc thú, còi gì không còi lại yêu cầu còi mảnh vải bịt mắt. Đáng tiếc đáng tiếc!

Chỉ bất quá khi sự oán trách qua đi, đám người ham vui đó lại nghĩ tiếp, còn có mấy hiệp nữa, với công phu của tiểu thần tiên, hôm nay chắc có thể thấy được...Chùi chùi nước miếng tứa ra khóe miệng, chúng nhân cùng nhau cổ sức hò hét.

Cũng chẳng trách bọn họ kích động như thế. Phải biết, đạo sĩ này là người đầu tiên chiến thắng được một hiệp sau ba ngày liền.

Trong tiếng cổ vũ của chúng nhân, lúc này nữ tử xinh đẹp đó cũng theo lời, chậm chậm đưa tay tháo mảnh vải che mắt xuống.

Hệt như một đạo chém xuống, mảnh vải vừa rơi xuống, tiếng huyền náo quanh đài lập tức ngưng bật. Bởi vì, lúc này chúng nhân dưới đài chỉ còn nhìn thấy một đôi mắt vô cùng gợi tình, đôi nhãn châu lung linh. Đôi mắt đó liền phối hợp cùng gương mặt xinh đẹp. tạo nên một nhan sắc tuyệt trần!

Chỉ thấy nữ tử kiều mị đó, mắt miệng đều cười, nhìn vào người lên đài phía trước, ôn nhu nói:

"Thiếu niên, giới đây!"

"Quả không ngoài dự liệu!"

Nhìn phong vận của nữ tử trước mặt, trên mặt thiếu niên đường chủ tuy vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đang bình tĩnh suy nghĩ:

"Hà, may mà trước khi lên đường, lắng nghe một phen giáo hối của Thanh Minh đạo trưởng, hôm nay quả nhiên dùng đến".

"Hừ, cũng may ta bình thường lúc rảnh rỗi thì gắng sức ngắm nhìn Tuyết Nghi, Cự Doanh, hôm nay đối diện thuật này mới không bị mê hoặc!"

Đang suy nghĩ thì bỗng nghe chủ lôi đài vừa trèo lên lại lên đài, hăm hè nói:

"Vị tiểu đạo gia này quả nhiên thân thủ giỏi. Bất quá vừa rồi 'Cự xi lang' ta còn chưa dùng đến công phu chân chính, không cẩn thận mới để thua đạo nhân ngươi".

"Hiệp kế tiếp, hắc hắc, ta sẽ thi triển tuyệt kỹ phân thân thác cốt của sư môn. Chỉ cần để bị đánh trúng thì không chết cũng tàn phế. Ngươi tốt nhất là nên rút lui đi".

Hán tử đang dùng lời hù dọa người thì bỗng nghe dưới đài có tiếng tiểu thiếu nữ vọng lên:

"Vị đại thúc không cần dùng cách dọa nạt con nít. Ca ca ta rất có bản lĩnh à!"

Người nói chính là tiểu Quỳnh Dung. Lúc này, tiểu nha đầu đang đứng trong đám người dưới đài, phẫn nộ bác bỏ lời của hán tử.

Sau khi tán dương ca ca một câu, tiểu nữ oa ở đó nhảy loi choi không ngừng, hô hoán cổ vũ ca ca:

"Ca ca, hôm nay phải cời hết y phục của tỷ tỷ đó!"

Lời này vừa xuất, dưới đài liền rộ tiếng cười. Sau đó, là tiếng hò hét vang trời liên miên. Trong sự hưng phấn đó, có mấy người đem ngân lượng nhét vào tay của tiểu thiếu nữ khá ái đó, vỗ ngực bảo đảm ca ca nó không cần lo lắng về ngân lượng đã lời đài.

Thấy chúng nhân ủng hộ, tiểu nha đầu không khỏi vô cùng đắc ý, vung tay hướng về đài, kêu đường chủ ca ca nhất định phải dùng hết công phu lợi hại.

Ngay khi Khấu Tuyết Nghi ở bên cô nhóc cảm thấy chân tay lúng túng, thì thấy thiếu niên đường chủ trên đài quay đầu xuống, cười nói:

"Muội muội à, ai nói ta muốn cời y phục của cô ấy?"

"Hôm nay ta đã lời đài, bất quá là thử xem có thể thắng hết số bạc kia không!"

Lời này vừa xuất, chúng nhân dưới đài đều vô cùng ngạc nhiên. Còn hai người phía trước y, trong mắt lập tức loáng thoáng thần sắc cổ quái!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 141: Mục Mê Tình Yểm, Thù Thức Băng Tâm Ngọc Hồ.

Vừa nghe lời của Tinh Ngôn, đôi nam nữ đó tức thì thần sắc đại biến.

Chỉ nghe hán tử đó quang quác nói:

"Bằng hữu, nếu ngươi chỉ muốn thắng tiền, vì sao vừa rồi lại bỏ bạc ra?"

"Hà? Ý ông là sao?"

"Chẳng lẽ ngươi không biết quy củ của lôi đài này? Nếu chỉ đấu vì kim ngân, mỗi lần chỉ cần giao năm trăm quan tiền!"

"Là thế à!"

Vừa nghe lời này, thiếu niên lập tức mừng rỡ, buột miệng nói:

"Sao không nói sớm, hại ta giao gấp đôi!"

Nói xong thì cô giò bước về phía túi bạc trên sàn đài. Chỉ bắt quá mới đi mấy bước thì lại ngừng, cười hà hà nói:

"Mà thôi, cũng không cần gấp. Dù sao qua ba hiệp nữa thì toàn bộ túi bạc cũng thuộc về ta!"

"...!"

Thấy đáng về mười phần tự tin của y, hán tử mặt vàng vốn khí thế hung hãn, nhất thời có chút không biết làm sao, chỉ đứng ngẩn ở đó không nói ra lời.

Chỉ bắt quá, lời của Tinh Ngôn truyền xuống tai đám người vây quanh đài, lập tức dẫn lên một trận ồn ào. Ngoài Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, người xem đều hoài nghi thiếu niên đạo sĩ, liệu thần kinh có phải bất bình thường hay không, đôi diện mỹ nữ như thế lại chỉ muốn lấy túi bạc. Phải biết, trong những người thừa tiền đứng dưới, đại đa số đều lặn lội đến Phương trì trần để tham gia tỉ võ chiêu thân. Hơn nữa tháng trời, chưa từng thấy qua có người nào chỉ nộp năm trăm quan tiền để đánh lòi đài.

Lại nói những hảo hán đến đả lòi đài này, phần lớn đều xuất thân nhà giàu. Tuy bình thường đều keo kiệt, nhưng lúc này coi kim tiền như rác. Vị nhà giàu vừa vỗ ngực với Quỳnh Dung, bảo đảm phí đánh lòi đài cho Tinh Ngôn, vừa nghe đối đáp trên đài, lập tức đỏ mặt, đứng ở đó gân cổ lên om sòm. Nói vị tiểu thần tiền vô lực cao cường trên đài, không phải thật lòng đến đả lòi đài.

Tạm không nói bên dưới ồn ào, lại nói Tinh Ngôn, mặc kệ tiếng la hét om sòm dưới đài, chỉ đứng đó tĩnh tâm ngưng thần, triển khai tư thế, chuẩn bị đấu trận thứ hai với hán tử chủ đài.

Ngay lúc này, bỗng nghe tiểu nương tử ở bên mặt đài, tay đặt trên eo, uốn éo đi đến trước mặt Tinh Ngôn, đôi môi đỏ ửng ái ái nói:

"Hử...tiểu ca ca này, chẳng lẽ không thích nô gia chút nào sao?"

Lập tức, lời nói uyển chuyển này theo gió truyền xuống tai đám người đứng dưới, nhất thời cảm thấy như ngửi khí vô cùng ai oán, khiến người ta không thể tự chủ, trong lòng bùng lên ngọn lửa, hận không thể hái sao trên trời đem về cho nàng. Bỗng nghe thiếu niên đạo sĩ bình tĩnh đáp:

"A, đại tỷ tỷ, ta một lòng tu vô thượng đạo, thỉnh thoảng chỉ kiếm chút tiền uống rượu mà thôi".

Sau khi thấy thiếu niên nghe lời nói u oán của mình mà thần sắc vẫn như thường, trong mắt nữ tử đó lập tức thoáng qua thần sắc bất an cảnh giới. Chỉ là, cũng chỉ loáng qua, nữ tử đó đã đảo mắt nhìn xuống đài, sau đó cười tươi nói:

"Hi, tiểu ca đúng là nói lời không thật, bên cạnh có hai mỹ nhân, lại nói cái gì là tu vô thượng đạo!"

Thì ra, ánh mắt nữ tử nhìn thấy Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ẩn vận đạo phục, thì lấy đó cười nhạo Tinh Ngôn. Hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung nhờ đạo phục rộng rãi, tóc dài thả xuống che bớt khuôn mặt, giấu đi dáng vẻ xinh đẹp, nếu nhìn thoáng qua thì rất khó phát hiện được hai đạo đồng xuất gia này, lại là hai mỹ nhân tuyệt thế.

Chỉ bắt quá, cho dù cố gắng che giấu tư dung, nhưng làm sao qua được cặp mắt của kẻ lão luyện. Chỉ liếc qua, lập tức nữ tử đó đã nhìn ra dung mạo thật của hai người.

Nghe nữ tử đó nhẹ nhàng châm chọc, Tinh Ngôn trong đầu trầm nghĩ:

"Nữ tử này quả nhiên không đơn giản!"

Ngoài miệng lại tùy ý đáp:

"Tỷ tỷ tạm chớ quan chuyện của ta. Dù sao hôm nay đã quyết tâm thử xem có thắng được túi bạc đó không, nếu được cũng không phải lo lộ phí đi đường sau này".

Nghe thiếu niên chưa đến tuổi trưởng thành lại phán một câu như vậy, đôi nam nữ kia lập tức thần sắc đại biến. Phải biết túi bạc lớn đó, phải qua nhiều thôn làng mới thu hoạch được. Bỏ công sức lao khổ như thế, làm sao cho phép người khác dễ dàng làm ngư ông thu lợi chứ!

Hầu như không chút ngập ngừng, đôi nam nữ vô cùng hiểu ý nhau, sau khi nghe Tinh Ngôn nói, mục quang giao tiếp thoáng qua, lập tức biết ý lẫn nhau. Liền đó, hán tử khẽ gật đầu, bước sang bên, sau đó thấy nữ tử xinh đẹp cúi đầu chỉnh lại y phục, nhẹ nhàng bước đến chéch bên thiếu niên, thỏ thẻ hỏi:

"Đạo sĩ ca ca, ngài xem tiểu nữ tử có đẹp không?"

"Rất đẹp".

Nghe thanh âm nũng nịu đó, Tinh Ngôn chẳng động thanh sắc, thuận miệng đáp luôn, đưa mắt nhìn sang nữ tử. Chỉ bắt quá, trong chớp mắt đó, y đã thầm vận Húc diệu huyền hoa quyết, tạo nên một vầng sáng nhạt ở ngoài thân thể. Lúc này vầng sáng do y thi triển đã là quang hoa nội uẩn, dưới ánh mặt trời rất khó bị phát hiện.

Thiếu niên gan to tâm can mật thầm chuẩn bị xong, liền cười hi hi đưa mắt nhìn tới.

Nào ngờ, ngay khi ánh mắt nhìn vào gương mặt nữ tử, đôi mắt với đôi mắt thăm thẳm như hồ sâu của nàng, thiếu niên mới đột nhiên phát hiện, ánh mắt của mình như bị một ma lực kì dị trói chặt, vô luận bản thân nỗ lực thế nào cũng không thể dời mắt đi được...

Chỉ trong chớp mắt, y liền cảm thấy nữ tử đang đứng uốn éo đó, tư thế biến thành vô cùng yêu mị, dường như tám vãi bố chỗ nàng đứng, đang sinh ra một dòng xoáy cự đại. Dòng xoáy đó càng lúc càng lớn, càng chuyển càng nhanh, như đang hút lấy ánh mắt, tinh thần mình vào vu vơ vật ở trung tâm vòng xoáy đó.

Phảng phất, dưới sự dẫn dắt cự đại đó, lúc này cả thiên địa trong mắt y, chỉ còn lại vu vơ vật phong tình giữa dòng xoáy đó...

"Úy? Sao bọn họ đều đứng yên vậy?"

Đôi mắt thiếu niên dần đã mở màng, bỗng nhiên thấy nữ hài nhân đang mỉm cười quyến rũ trong mắt mình, dường như dần dần biến thành một tư dung hỗn tạp kì dị:

Có gương mặt xinh đẹp của Cự Doanh, có sự yêu kiều linh dật của Linh Y, có thần thái băng thanh ngọc khiết của Tuyết Nghi... Thậm chí, còn có cả sự khả ái của tiểu Quỳnh Dung!

Trong nhất thời, thiếu niên chỉ cảm giác mọi vẻ đẹp trên thế gian đều tập trung vào một chỗ, như triều dâng sóng vỗ, ào ạt cuộn đến chỗ mình. Bản thân như sắp chìm ngập trong hạnh phúc ngọt ngào...

Ngay khi hai mắt của thiếu niên đã mê mang, chân lão đạo sắp ngã thì đột nhiên nghe từ trong sâu thẳm tâm linh, bỗng vang lên một tiếng yêu diệu, ngữ khí rất bất mãn:

"Hừ!"

Tiếng hừ ấy như giận như oán, như trách như mắng, hệt như tiếng chuông đồng lâu năm trong La Phù sơn, kinh tỉnh thiếu niên đang hăm trong mộng mị. Còn hán tử đang chuẩn bị nhân cơ hội tốt, nhón nhén tiến lên định tung cước đá văng tiểu đạo sĩ xuống đài thì cũng đột nhiên bị một tràng âm thanh như rỗng găm chấn động ngừng lại. Thì ra là thanh kiếm trong vô trên vai thiếu niên, đang phát ra tiếng kiếm thanh kinh động hồn người!

"Hồ thẹn! Suýt chút nữa thua rồi!"

Thượng Thanh đường chủ đã tỉnh táo trở lại, cảm giác bản thân như vừa tỉnh khỏi một cơn mộng, thân thể uể oải vô lực. Chỉ bất quá, y vừa tỉnh lại thì vầng quang trên người vẫn đang vận chuyển lập tức khôi phục khí lực toàn thân cho y. Dù sao, luyện hóa hai yêu hồn, lại qua mấy tháng chuyên cần tu luyện, thiếu niên vô luận là đạo lực hay pháp thuật, đều có khác biệt rất lớn. Hiện tại Đại quang minh thuần trên người y đã là quang hoa nội uẩn, nhân nhật như nước.

Tạm không nhắc đến Tinh Ngôn đã khôi phục khí lực, lại nói vị nữ tử thi triển thuật mê hoặc bỗng thấy thiếu niên bắt ngờ tỉnh táo, tức thì hoa dung thất sắc, mặt trắng bệch như gặp phải quỷ!

Cũng chẳng trách nữ tử đó kinh hoàng như thế. Phải biết mị thuật này của nàng, cũng không phải là pháp thuật hồ mị đơn giản, mà là thuật trấn tộc trong tộc nàng:

"Tình yểm".

Tình yểm này giống như cái gương soi mặt, có thể khiến người chịu thuật nhìn thấy nhân vật mà mình yêu thích nhất. Cứ như thế, vô luận tư chất người thi thuật thế nào, cũng có thể vây hãm địch thủ. Còn trên sự thật thì từ khi nữ tử đó luyện thành tuyệt kỹ này, chưa từng thất thủ. Không ngờ, hôm nay lại thất bại bởi một tiểu đạo sĩ bừa bãi, ngông nghênh!

Khác với biểu hiện của nữ tử, hán tử hung hãn đó, trong sát na bị tiếng kiếm kêu chấn kinh, đài chủ "Cự xi lang" biểu hiện đang hung hăng, lập tức tìm đập chân run, giống như bị trúng phải "Tình Yểm", ngã lăn ra sàn đài!

Bất quá, may mà Tinh Ngôn sau khi tỉnh táo thì phát giác thanh Phong thần đang kêu lãnh lốt sau lưng, lập tức thảm thấy không ổn, vội dùng ý nghĩ điều khiển tiếng kiếm kêu rộn người ngừng lại. Sau khi thanh kiếm không còn phát ra âm thanh, thiếu niên mới thở phào. Chỉ bất quá, trong lòng cũng có chút mê hoặc:

"Vừa rồi may mà có tiếng đằng hắng đó...Chỉ là thật không minh bạch, thanh kiếm Dao quang rốt cuộc lúc nào mới chịu giúp ta? Chẳng thể hiểu nổi!"

Đang suy nghĩ bỗng nghe hán tử bên cạnh cao giọng hét:

"Tiểu tử, chớ ở đó dọa người nữa. 'Cự xi lang' ta xông pha giang hồ nhiều năm, vong hồn dưới tay không đến trăm cũng được bảy tám chục, người chẳng lẽ thật không sợ?"

"Phù..."

Vừa nghe hán tử la hét đầy khí thế, Tinh Ngôn nghĩ thầm:

"May quá may quá, không bị dọa mà bỏ chạy!"

Mấy lời khoa trương hù dọa của hán tử đó, làm sao có thể dọa được Tứ Hải đường chủ đã trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm. Lập tức, liền thấy y cười hì hì, như không biết trời cao đất dày, đáp:

"Cực xỉ lang gì? Chưa nghe nói qua. Dù là Kim mao hổ đến thì ta cũng không sợ!"

Nói xong câu này, thiếu niên thăm vận Thái hoa đạo lực nghĩ ngợi một chốc, lại thêm một câu khích tướng:

"Lang huynh à, không phải huynh sợ rồi chứ?"

"Rốt cuộc là sợ hay không?"

...

"Không sợ".

"Ách???"

Vị Thượng Thanh đường chủ đã chuẩn bị chiến đấu vừa mới ngẩn ra, đột nhiên chỉ thấy một trận cuồng phong quét ngang mặt đài, nhất thời một màn bụi như sương khó che mờ trước mắt!

Một thoáng phân tâm, đợi sau khi màn bụi lắng xuống thì phát hiện nhân ảnh hán tử đã không còn tung tích. Vội quay đầu nhìn, nữ tử yêu mị đó cùng túi bạc cũng đã không còn tung tích.

"Xúi quẩy! Quả nhiên là yêu quái, để các người mang túi bạc chạy rồi!"

...Sự tình phát triển kế tiếp lại khiến vị thiếu niên tràn đầu chính khí chỉ một lòng khuông phò chính nghĩa hết sức bất ngờ. Y vừa bước mép đài, mới nói mấy câu thì đã bị đám đông dưới đài la hét phản đối:

"Tiểu đạo sĩ làm hỏng việc kia, người giầu mĩ nhân đâu rồi?"

"Đạo sĩ trong thiên hạ, liệu có phải đều giả bộ trốn yêu để làm chuyện đòi bại không?"

"Yêu quái cái gì, người ta chỉ là có chút dụ hoặc thôi, chính là hiếm có hiếm có!"

Còn có người la lớn:

"Yêu quái yêu quái, nói cho tiểu đạo sĩ người biết, ta đã sớm biết nàng là...hu hu, hồ nữ mỹ lệ đáng thương của ta...không ngờ bị xú đạo sĩ người dọa nạt, cuộc đời ta sau này không biết còn có thể thấy lại nàng không?"

Thế là vị thiếu niên một lòng hào hiệp, lập tức bị thần ghét quý hận, người người đá đảo, khi mang hai nữ nhân nhếch nhác đào tẩu, còn nghe phía sau ầm ầm truyền đến gào thét thảm:

"Trời ơi...tôi vừa thấy được nữ tử mong đợi trong đời thì bị tên đạo sĩ vô lương đó phá hỏng rồi!"

...

Lần đầu tiên trốn yêu thất bại kể từ khi hạ sơn, Trương đường chủ chạy trời chết ba bốn dặm thoát khỏi đám người phản nộ truy đuổi mới định thần trở lại. Trong một ngày, dưới sự dẫn dắt của Trương đường chủ, ba người đã phải vất vả chạy hai lần, xem ra vô cùng xúi quẩy.

Dẫn hai thiếu nữ đi tiếp, thiếu niên không khỏi thầm than xui xẻo, thầm nghĩ hành hiệp trượng nghĩa không được còn mất đi một khối bạc, chịu người ta chửi mắng thóa mạ, đúng là "Trộm gà không xong còn mất thóc"!

Bất quá, Tinh Ngôn trong lúc ảo não thì cũng cảm thấy kì quái. Đôi nam nữ bỏ lời đài vừa rồi, trong lúc khí trời hạn hán thế này mà đi lừa tiền người khác thì quả thật phần độc ác. Nhưng nghĩ kỹ, bọn họ đã có thủ đoạn như thế, có thể muốn đến là đến muốn đi là đi, vì sao không đột nhập vào nhà giàu lấy tiền, lại đi phí tâm lực lập lời đài gạt tiền người?

Hiện tại xem xét hành vi của bọn họ thì không giống như hai yêu linh, mà lại giống như hai khách giang hồ lang thang gạt người.

Trong lòng nảy sinh nghi ngờ, Trương đường chủ bám theo suy nghĩ đó phân tích một hồi, nhưng cảm thấy vô luận giải thích thế nào đều không thông suốt. Đang lúc bực bội thì bỗng nghe tiếng cười bên cạnh, cũng mê hoặc không hiểu hỏi:

"Đường chủ ca ca, ở chỗ khi này, vì sao mọi người đều không nói chuyện, chỉ há miệng ra nhìn vậy?"

"..."

Bị tiểu nữ hài hỏi như thế, đường chủ ca ca của nó bỗng thấy xấu hổ, ngập ngừng một lát mới hồi đáp được:

"Khi này mọi người không nói chuyện, đều là vì đại tỷ tỷ đó".

"A! Quỳnh Dung cũng có cảm giác đó. Đại tỷ tỷ đó không biết dùng cách gì?"

"Cô ta dùng thuật gọi là mị hoặc. Thuật mị hoặc một khi thi triển có thể khiến bọn nam tử vô luận là già hay trẻ, toàn bộ đều bị cuốn hút không biết gì đến xung quanh...Ngay cả tuyệt kỹ Húc diệu huyền hoa quyết của Thượng Thanh ta, cũng không chống được!"

"Oa...Lợi hại thế à!"

"Đúng thế, đây có thể là tuyệt kỹ của bọn hồ tinh!"

"Phải vậy không?...sao Quỳnh Dung bao nhiêu lâu rồi mà không có thuật này?"

"..."

Tinh Ngôn không biết nói sao.

Thì ra vị tiểu muội muội này, trong tiềm thức vẫn xem mình là tiểu hồ li. Suy cho cùng, Tinh Ngôn ca ca mà tiểu nha đầu này tín nhiệm nhất, cũng không biết được bản thể của nó là gì, vì vậy không có cách nào chân chính cải biến được suy nghĩ về thân phận hồ li của tiểu nha đầu cả.

Lại qua mấy dặm nữa, thiếu niên vừa rồi chạy một hơi, bất giác lại có chút khát nước. Nhìn đồng lá khô bên đường, bất giác lại nhớ đến bát nước mát giả mười quan tiền. Ngay lúc này, vừa hay thấy tiểu Quỳnh Dung đang nhảy chân sáo bên cạnh. Thoáng chốc, Tinh Ngôn như bỗng nghĩ được gì đấy, vỗ đầu nói:

"A! Thật ngốc...sao không kêu Quỳnh Dung biến ra nước mát!"

Thiếu niên trước giờ chưa nghĩ đến việc ứng dụng pháp thuật, lập tức tỉnh ngộ, vội hỏi tiểu nha đầu biến ra nước mát, trước hết tưới lên người Tinh Ngôn, sau đó cho nàng uống để giải khát.

Nghe ca ca thỉnh cầu, tiểu Quỳnh Dung không hề suy nghĩ, đáp một tiếng rõ ràng, bắt đầu thi triển pháp thuật. Chỉ thấy nó cười hì hì, bỗng có một màn nước mỏng xuất hiện vỗ vào mặt Tuyết Nghi, lập tức biến nàng hết như mới vừa dầm mưa, gương mặt xinh đẹp đã có sức sống hơn nhiều.

Thấy tiểu nha đầu thành công, Tứ Hải đường chủ đã khát khô cổ lập tức hoan hô, thúc dục Quỳnh Dung mau cho y nước uống.

...

Bất hạnh đó là, tiếp đến vô luận tiểu Quỳnh Dung nhượng mảy nhượng mất thế nào thì cũng không có giọt nước nào rơi xuống!

"Không phải chứ? Xảo hợp vậy!"

Thiếu niên đợi một hồi không có nước, phát ra tiếng than thở thê lương. Xem ra, dường như pháp thuật của tiểu Quỳnh Dung mất linh thật, ngay cả một ánh nước cũng chẳng thấy loáng lên!

Thấy tình trạng bi thảm của ca ca, tiểu muội muội rất bất an, xấu hổ thành khẩn kiến nghị:

"Ca ca, không cần gấp, huynh xem trên mặt Tuyết Nghi còn có mấy hạt nước, huynh đến liếm..."

...Cổ nhin khát đi thêm hơn mười dặm nữa, ba người Tinh Ngôn nhìn thấy một lòng sông cạn nước rộng lớn, trải dài trước mắt bọn họ.

A, đây chắc là Trinh thủy đại hà quá?

Qua con sông này thì không còn xa Trinh Dương rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.9 - Chương 142: Nhân Vân Trú Ảnh, Nhập Đào Nguyên Nhi Vấn Tân.

Đi đường tịch tịch, Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung một xướng một họa, bốn cột cho đỡ buồn, lâu lâu lại chọc nữ tử thanh nhả Tuyết Nghi mấy câu. Qua không bao lâu, ba người bọn họ đã đến trước Trình thủy đại hà vắt dài từ đông sang tây.

Trình thủy hà, là con sông lớn nổi tiếng ở Lĩnh Nam. Hôm nay khi đến gần với nó, quả thấy Trình hà khí thế bất phàm.

Khoảng cách giữa hai bờ ước chừng ba bốn dặm. Từ bờ này neho mắt mà nhìn, dù người có nhãn lực tốt, cũng chỉ thấy cảnh vật bên kia bờ nhòe nhòe, cùng lắm chỉ có thể thấy bờ sông ngoằn ngoèo mà thôi.

Chỉ bất quá, Trình thủy hà tuy rộng lớn, nhưng hiện tại nước dưới sông thì chẳng còn bao nhiêu. Do hạn hán, nước sông chỉ còn khoảng năm cách xa hai bờ. Từ bờ đến mép nước, lòng sông hiện đã là một vùng đất khô cằn chỉ chít vết nứt. Bùn nhão bị ánh nắng gắt nung thành cứng ngắt, bên trên có rất nhiều ốc, sò nằm chết phơi vó.

Ba người Tinh Ngôn đi hết con đường thì đến bậc cấp dẫn đến chỗ xuống đò qua sông. Chỉ bất quá, lúc này con thuyền chở khách đã cách bến đò chừng trăm bước chân.

Đi đến bến đò, Tinh Ngôn không đi đến chỗ đợi thuyền, mà thông thả đi dọc bãi sông một hồi. Bởi vì lúc này trên bãi sông đã rất rộng, đang có rất nhiều người, vô cùng nhiệt náo. Nếu nhìn từ xa, hệt như là một khu chợ.

Trong mấy người này, không ít người là đến lấy nước. Có câu "Sông lớn ít nước, sông nhỏ cạn khô", chính như thôn trấn mà Tinh Ngôn đi qua, các ao hồ đều cạn khô nước. Cư dân quanh đó, hầu như đều đến Trình thủy hà lấy nước. Hiện tại những nam, nữ đến lấy nước này, đang khổ cực múc nước từ sông đổ vào thùng, sau đó người vác, người gánh đưa nước về nhà cách đây vài dặm. Trong dòng người lấy nước nườm nượp đó, có không ít tiếng cãi vã vang ra.

Ngoài những người đến lấy nước, còn lại là dân chúng đến cầu mưa.

Không ít lão nhân đang lập đàn hương chúc trên bãi sông, bày biện đồ cúng, quỳ lạy tế bái về phía giữa sông. Lúc Tinh Ngôn đi qua sau bọn họ, nghe được bọn họ là cầu long vương khai ân cho mưa xuống. Còn những nam nữ trẻ tuổi thì thân vận y phục sắc sỡ, gần hai chục người làm thành một vòng đánh trống khoa chiêng, niệm chú đuổi quỷ, nhảy theo điệu múa đuổi hạn phổ biến ở Lĩnh Nam.

Lướt qua bọn họ Tinh Ngôn lại nhìn thấy, ở bên bờ đề còn có một vòng người đen nghịt đang quỳ lạy, hướng về mấy bức hình treo trên một cây đại thụ ở trung tâm, không ngừng cầu nguyện.

Cố gắng phóng mắt nhìn vào trong, phát hiện mấy bức hình treo trên cây, phần lớn đều vẽ một vị nữ tử bán khỏa thân gương mặt mơ hồ, người vận hồng y, dựa vào một cây khô sắc đỏ, mái tóc dài như lửa quấn quanh thân cây. Trên đầu người trong bức tranh, còn có không ít những con chim đỏ. Nhìn bức tranh toàn là màu đỏ, thiếu niên đã đọc nhiều sách không hề ngạc nhiên, đây chính là nữ thần gây ra hạn hạn đại biểu ở vùng này.

Đứng sau vòng người, Tinh Ngôn nghe rất rõ, những thiện nam tín nữ này bày rất nhiều đồ cúng, cầu khẩn nữ thần gây hạn ban phát lòng tốt, mau thu xếp hành trang quay về động phủ, hoặc là đi vân du nơi khác.

Thấy cách bày biện đồ cúng, nghe lời cầu khẩn như van nài mà lại như đuổi xô, hai phương cách đối nghịch khi cầu nữ thần hạn hán, Thượng Thanh đường chủ không tin quý mà thâm kêu kì, nghĩ:

"Cái này liệu có phải là 'Vừa dọa vừa dụ'?"

Tại nghe những lời cầu khẩn thành tâm thành ý đó, Tinh Ngôn không cho là đúng. Nếu như bản thân không nhớ lầm những gì đã đọc trong điển tịch, thì theo những gì đã chứng kiến, đại hạn ở Trình Đường này, quả thật không giống hạn hán do thần hạn hán gây ra, Phải biết thần hạn hán thượng cổ không phá thì thôi, mỗi lần xuất hiện, e rằng phương viên mấy trăm dặm cũng chẳng có chút nước nào.

"Có lẽ, hạn hán hiện tại này, chỉ bất quá là tự nhiên, không có gì kì lạ".

Trong lòng nghĩ như thế, Tinh Ngôn không khỏi cảm thấy con khát lại nổi lên, vội kéo Quỳnh Dung, Tuyết Nghi chạy đến bên vùng nước còn lại của Trình hà uống nước giải khát. Sau một hồi nốc nước, ba người liền tìm thuyền qua sông. Do hạn hán, đồ vật trong địa giới Trình Dương tăng giá rất nhiều, chỉ qua sông cũng mất hết sáu chục quan tiền của Trương đường chủ.

Qua Trình thủy hà, vừa đi được mấy dặm, dưới ánh nắng gay gắt, Tinh Ngôn lại cảm thấy nóng bức, khát nước trở lại, đành nhờ tiểu pháp sư Quỳnh Dung thi pháp, cho mình và Tuyết Nghi chút nước. Theo Tinh Ngôn nghĩ, nơi này gần Trình thủy hà, hơi nước rất nhiều, tiểu nữ oa chắc rất dễ tác pháp.

Nào ngờ, đúng là người tính không bằng trời tính, lần này tiểu Quỳnh Dung lại tạo ra nước mát tưới lên mặt Tuyết Nghi tý tý, nhưng đến lượt đường chủ ca ca, lại là chẳng có giọt nước nào.

Lần này, trong lúc kêu xúi quẩy, thiếu niên không khỏi cảm thấy kì quái.

Sau lần thi pháp này của Quỳnh Dung, qua không bao lâu, ba người bọn họ đã nhìn thấy ngoại thành Trình Dương.

Nhìn tường thành cao cao, đứng sừng sững ở xa, còn có hai hào nước rộng bao vệ thành, liền biết Trình Dương chính là đại huyện của Lĩnh Nam.

Đi trên mảnh ván làm cầu để vượt qua mấy con hào cạn nước đó, vừa bước vào cổng thành, Tinh Ngôn liền nhìn thấy chỗ dùng để dán công văn của

quan phủ, có mấy người rành rồi đang ngửa cổ đọc cáo thị của quan phủ. Bên cạnh bảng cáo thị còn có hai vị quan binh đứng canh như để tăng thêm phần long trọng. Vừa thấy như thế, Tỉnh Ngôn liền bị thu hút, dẫn hai người nữ đến gần quan sát.

Khi đến gần thì thấy rất rõ, trên tường thành có dán không ít cáo thị bằng giấy trắng, nào là treo thưởng bắt đạo phi, nào là nhà giàu xuất tiền tìm nô bộc ăn cắp bỏ trốn. Bất quá, chỗ hai vệ binh đứng thì có dán hai bảng cáo thị bằng giấy vàng.

Tỉnh Ngôn đọc lướt qua thì phát hiện cáo thị bên phải mình chính là công cáo của nha thự Trinh Dương, thông báo huyện lệnh lấy vàng ròng làm sinh lễ mời pháp sư thuật sĩ có khả năng cầu mưa. Tờ giấy vàng bên cạnh lại là thông cáo của tư nhân, nói trong nhà bất hạnh có yêu dị tác quái, nguyện xuất hai trăm lạng vàng mời thuật sĩ có pháp lực cao cường đến nhà khu tà trừ quái. Nhìn phần ghi chú trên cáo thị tước yêu, chính là Bành phủ ở bắc đại nhai Trinh Dương.

Vốn hai bảng cáo thị này chẳng có gì kì lạ. Chỉ là, ở cáo thị của tư nhân, sau lễ trọng còn thêm một điều kiện:

Nếu trừ được yêu quái, lại cầu được mưa cho Trinh Dương huyện, thì dù pháp sư đã có gia đình, già hay trẻ, chỉ cần là nam tử, thì nguyện đem tiểu nữ trong nhà gả cho làm thê thiếp.

"Hi, không biết tiểu thư Bành phủ phải chăng cũng giống như vị nữ tử che mặt gấp hồi sáng?"

Thiếu niên xem xong điều kiện, trong đầu nảy ý nghĩ mỉa cười.

Đang suy nghĩ như thế thì nghe có một người bên cạnh vừa hay nói một câu như để giải thích cho suy nghĩ mỉa cười đó của Tỉnh Ngôn:

"Oa! Trương Tam Quan ta sớm đã nghe danh tiểu thư Bành phủ, không chỉ tư dung xuất chúng, còn rất giỏi nữ công gia chính, là khuê nữ nhà giàu số một ở Trinh Dương!"

"Nào chỉ như thế!"

Lại nghe một văn sĩ ở kế cạnh phe phẩy quạt nói:

"Học sanh lại nghe được, tiểu thư Bành gia, tuệ chất lan tâm, cầm kì thi họa đều tinh thông, đúng là tài nữ xưa nay hiếm!"

"Hà hà, sớm biết có cáo thị hôm nay, Hứa Văn Lô ta đã đi tìm đạo quan học pháp thuật hơn là mặc công đọc sách thánh hiền!"

Theo tiếng than thành tâm thành ý đó, Tỉnh Ngôn nghe có tiếng chếp miệng vang lên.

Trong không khí ai oán, bỗng có người nói chen vào:

"Theo ý tôi, Hứa đại quan nhân hà tất đi tìm đạo quan học pháp. Tiểu đệ nghe nói hòa tượng trong chùa, pháp lực cũng rất giỏi!"

Ai ngờ, lời này vừa xuất, lập tức dẫn đến một tràng cười cợt. Chỉ nghe có người to giọng nói:

"Huynh đài mấy ngày này chắc bị mụ vợ ở nhà trói chân không cho ra khỏi cửa à? Ai không biết huyện lệnh trương bảng cầu mưa, mấy ngày trước đã có hai hòa thượng đến, tin tức mà ta nghe được cũng rất vui. Bọn họ bày biện sắp xếp mấy chậu nước, rồi ở đó niệm kinh liên tục, cho đến sáng nay cũng chẳng có giọt mưa nào!"

Lời vừa dứt, bên cạnh lại có người tranh cãi:

"Ta nói Chu đồ phu nghe, hình như không phải là chậu nước, ta nghe nói là mấy cái chậu đất trồng hoa..."

Trong âm thanh cãi cọ, bỗng nghe có người cười khà khà, niệm "Vô lượng thiên tôn", sau đó lớn giọng nói:

"Tạo hóa tạo hóa! Đã bói hôm nay xuất hành đông nam có lợi. Giờ thấy cáo thị này, chính là duyên phận của bản đạo rồi!"

Lời vừa dứt, chúng nhân liền thấy một trung niên đạo sĩ búi tóc, rẽ đám người bước tới, đưa tay muốn gỡ cáo thị xuống.

Ngay lúc này thì bỗng thấy hai binh sĩ đó đưa mâu qua ngăn cản, kêu lên:

"Vị đạo gia này, cáo thị của huyện gia, không phải để ông gỡ!"

"Ách!"

"Trước ông đã có mười mấy vị đạo trưởng đạo gia đến trình diện ở huyện nha rồi".

"Trình diện?"

Nghe lời này, vị đạo trưởng hùng hực khí thế đó hơi ngạc nhiên, có chút tức giận hỏi:

"Đây là ý gì? Chẳng lẽ các người còn không tin pháp thuật của bản đạo gia?"

Thấy ông ta tức giận, tên lính canh vội cười nịnh, ôn tồn giải thích:

"Pháp lực của đạo gia, mấy tiểu binh ta dĩ nhiên không dám hoài nghi. Bất quá, trước đây đã có không ít thuật sĩ giang hồ đến huyện nha, cầu mưa không thành còn lừa gạt huyện lão gia. Do đó hiện tại có lệnh, phàm người đến đều phải trình diện ở nha thự, đợi khi Long Vương miếu dựng xong thì lần lượt theo thứ tự lên đài cầu mưa".

"Long Vương miếu dựng xong? Vậy phải chờ đến lúc nào?"

"Đạo trưởng ngài đừng nóng. Ngài chờ vội đi, nghe nói Long Vương miếu ba bốn ngày nữa là dựng xong rồi".

"Vị đạo gia này, đây là lệnh của huyện lệnh lão gia, chúng tôi cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, ngài vạn lần chớ tức giận!"

Hiện tại mấy binh sĩ này, cũng không biết vị thần tiền sông này có thật cứu được khổ nạn hay không, nên không dám hỗn hào, lời nói rất khách khí.

Nghe huyện binh nói như thế, vị đạo nhân trung niên lập tức hết giận. Lại nghĩ đến những lời vừa rồi của tên lính, thì không dám chậm trễ, vội vệt đám người chạy như bay đến nha thự.

Lại nói vị Thượng Thanh đường chủ này giờ đứng bên, nghe một phen đối đáp, không khỏi cảm thấy hứng thú. Phân tích nội dung trong hai cáo thị lần nữa, y lại có phát giác khác:

"Xem ra, theo tình hình này, hạn hán ở Trinh Dương thật có chút cổ quái. Nói không chừng, đúng là có yêu quái tác quái".

Vừa nghĩ đến đây, thì tự nhiên lại liên tưởng đến nhiệm vụ trong chuyến đi lần này của mình:

"Tuy lần này chương môn kêu ta đi tìm Thủy tinh, dường như chẳng có quan hệ gì đến hạn hán ở đây. Chỉ bất quá, chuyện thế gian ngoài hỗ trợ cho nhau còn có tương phản lẫn nhau. Vật lý âm dương cũng đều là tương phản tương sinh. Chuyện trước mắt ở Trinh Dương này, chưa chắc đã nhất định hoàn toàn không có quan hệ với Thủy chúc tinh linh".

Trong đầu nghĩ như thế, sắc mặt thiếu niên không khỏi nghiêm trọng, lại đọc kỹ hai bằng cáo thị trước mặt rồi mới quay đầu gọi một tiếng, dẫn hai nữ nhân rời khỏi đám đông.

"Hừm, Bành phủ đã chính là nhà của huyện lệnh, cầu mưa thì sau ba bốn ngày mới tiến hành, ta trước hết hãy đến Bành phủ vậy".

Thiếu niên đang tính toán trong lòng có chỗ không biết đó là, ở góc đường cách đó không xa, đang có hai nữ tử một lớn một nhỏ nhìn chăm chăm vào chỗ dán cáo thị. Vị niên kỷ lớn hơn, ước chừng mười tám mười chín, thấy ánh mắt chuyên chú của thiếu niên đạo sĩ, cuối cùng dừng thật lâu ở bằng cáo thị của Bành phủ thì bất đồ cảm thấy tức giận, "Hừ" một tiếng nặng nề.

Bất quá, Tinh Ngôn lại không biết những diễn biến đó. Y dẫn hai đạo đồng tùy thân là Tuyết Nghi và Quỳnh Dung, vui vẻ đi vào trong thành.

"Qua cầu trúc bắc đại nhai..."

Thiếu niên đang lăm nhăm vị trí của Bành phủ, bỗng xuất hiện một vị tiểu nữ tử, cản trước mặt ba người bọn họ.

Đột biến khiến thiếu niên đang một lòng đi tới suýt chút nữa đã va vào tiểu nha đầu đó. Sau khi loạng choạng ổn định cước bộ, ngẩng đầu quan sát thì thấy cô nương cản trước mặt mình, tuổi chừng mười bốn mười lăm, ăn mặc kiểu nha hoàn, mặt mũi xinh xắn, hai mắt linh hoạt, biểu hiện rất lanh lẹ.

Thấy tiểu nha đầu đứng phía trước cứ chăm chăm nhìn mình, Tinh Ngôn có chút khó hiểu, liền hỏi:

"Vị tiểu tỷ tử này vì sao cản đường ta?"

Thấy y hỏi, tiểu nha đầu xoay xoay tròn mắt, cười hi hi đáp:

"Không nhìn ra miệng lưỡi tiểu đạo sĩ lại ngọt ngào như thế. Là vậy, tôi đến giúp các người, chỉ cho các người đường đến Bành phủ!"

"Ách?"

Tinh Ngôn nghe vậy hơi giật mình, thăm nhủ nha đầu này thật thính tai, lại nghe được cả tiếng lăm nhăm của mình. Bất quá thấy nó có hảo ý thì cũng vội chấp tay, cười tươi nói:

"Vậy đa tạ cô nương, tiểu đạo sĩ xin nghe".

"Tiểu đạo trưởng cứ đi về trước, khi nào đến ngã tư thì rẽ phải, sau đó thấy ngã tư thì rẽ trái, sau đó cứ gặp ngã ba, ngã tư thì cứ rẽ phải, sau ba lần rẽ phải thì rẽ trái, rồi lại rẽ phải, rồi rẽ trái, xong rẽ phải thì tới!"

Tiểu nha đầu dường như rất thuộc đường, càng nói càng nhanh, miệng cứ như bôi mỡ, lời nói như đã thuộc lòng cứ vậy mà phun ra!

Không ngờ, tuy tiểu cô nương nói nhanh như thế nhưng Tinh Ngôn cũng ghi nhớ hết. Lập tức, chào cảm ơn người chỉ đường, Trương đường chủ tràn trề

tâm ý trăm yêu trừ ma, dẫn theo Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, theo lời chỉ của tiểu nha đầu đi tìm Bành phủ.

Sau khi mấy người Tinh Ngôn đi khỏi thì thấy tiểu nha hoàn chỉ đường đó chạy như bay về chỗ nữ tử xinh đẹp đang đứng chờ ở góc đường, cười cười báo công với nàng:

"Tiểu thư! Hạnh nhi đã lừa mấy đạo sĩ đáng ghét đó đi rồi..."

"Ừ, tiểu Hạnh nhi càng lúc càng lanh lợi".

Tán thưởng một câu, vị tiểu thư xinh đẹp ăn vận kiêu nhà giàu, tùy tiện hỏi một câu:

"Muội chỉ mấy người đó đi đâu vậy?"

"Hi, Nhuận Lan tiểu thư, Hạnh nhi vừa rồi nói loạn lên, cũng không biết bọn họ sẽ đi ra ngoài thành hay là vào đường cụt nữa!"

"Muội đúng là...Bất quá cũng đáng đời bọn đạo sĩ tham tiền tham sắc".

Nghe lời của nha hoàn, vị nữ tử gọi là Nhuận Lan cũng tan về sầu muộn, cười mắng một tiếng, thò tay bẹo má nha hoàn một cái, thoải mái nói:

"Tạm thời cũng không có đạo sĩ đến. Đi, chúng ta đi xem bói!"

Tạm không nhắc ba người Tinh Ngôn nhàn nhả trong thành, lại nói chủ tí hai người đó, đi qua hai con đường thì dừng trước một chỗ coi bói xưng là quý cốt thần toán.

Nộp phí xem bói xong, vị tiểu thư tôn quý xinh đẹp đó liền nhắm hai mắt, thành tâm thành ý lắc ống đũa. Không bao lâu thì có một thẻ tre từ trong ống trúc bay ra rơi xuống chân.

Hạnh nhi thấy vậy, vội nhặt thẻ bói lên đưa cho thầy bói, sau đó cũng mở to hai mắt như tiểu thư, khẩn trương chờ nghe kết quả bói toán.

Cầm thẻ bói, lão thầy bói nheo mắt hỏi:

"Tiểu thư là cầu gì?"

"Nhân duyên!"

Nha hoàn lanh lẹ đáp thay cho tiểu thư. Thấy nó cướp lời, Nhuận Lan tiểu thư đó chỉ trừng mắt dọa nó, không hề quở trách, rồi chăm chú nhìn vào lão già bói toán, tâm tình khẩn trương chờ đợi.

Lão thầy bói khề thờ dài, đáp:

"Quẻ bói không kỵ người ác, không giấu tiểu thư, quẻ của cô là thẻ số sáu".

"Thẻ nào?"

Nghe lão nói như thế, lòng Nhuận Lan đã chùng hẫ xuống, nhưng vẫn không kìm được buột miệng hỏi. Chỉ nghe lão thầy bói đáp:

"Chính là thẻ hạ hạ. Sách bói viết quẻ này là 'Uyên ương phân phi': uyên ương cách trở lưỡng phân phi, mưu vọng cầu hợp vị đắc thì. Thủ cựu khước nghi hưu cái cách, như kim tiền thời khước tri nghi".

Vừa nghe lời chú giải, tiểu thư thông hiểu thì thư liền ngẩn như tượng gỗ!

Tiểu nha hoàn bên cạnh thấy tiểu thư đau lòng, lập tức đảo mắt chống nạnh mắng:

"Bói toán của ông chỉ để gạt người, quẻ bói của tiểu thư một điểm cũng không linh!"

Đang định mắng thêm mấy câu thì cảm giác tiểu thư hình như đang kéo áo mình, ai oán nói:

"Hạnh nhi, chớ nói nữa. Lão tiên sinh nói rất linh".

"Không đúng tiểu thư,"

Thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của tiểu thư, Hạnh nhi nhịn không được nói:

"Một lần không linh, coi lại lần nữa!"

Nói rồi, lấy ra một thỏi bạc từ trong tay áo, đặt trước mặt lão thầy bói.

Thấy tiểu nha hoàn nóng lòng lo lắng cho tiểu thư, lão già bình hòa nói:

"Cũng được, để coi lại một quẻ thử xem có gì khởi sắc không".

"Xin cứ tự nhiên!"

Hạnh nhi đáp lại như trăm đĩnh chặt sắt, sau đó thì thúc dục tiểu thư mau lắc ống thẻ.

Thấy nó tận tâm như vậy, Nhuận Lam tiểu thư cũng hết cách, chỉ đành miễn cưỡng lắc ống. Chốc lát, chỉ nghe tiếng "Cạch", lại một thẻ bói rơi ra. Hạnh nhi thấy vậy vội nhặt đưa cho thầy bói, sau đó nóng ruột hỏi:

"Lão tiên sinh thế nào vậy?"

Lão già nhìn quẻ bói, bỗng nhiên thần sắc đại biến, kinh ngạc nói:

"Kì quái! Sao lần này lại là quẻ thượng thượng!"

"Hừ!"

Nghe lão già nói, tiểu nha hoàn Hạnh nhi dường như rất tức giận. Chỉ bắt quá đảo mất một vòng, bỗng nhớ lời lão già vừa nói, nó lập tức có phản ứng, vỗ tay hoan hô:

"Quẻ thượng thượng! Mau giải thích cho tiểu thư nghe đi!"

Thấy nó thúc giục, lão thầy bói vẫn từ tốn nói:

"Quẻ này là đại cát, gọi là 'Phù cực thái lai'. Sách bói giải thích: Hữu duyên tạo vật an bài, hữu thân vô duyên sự bất hài. Thử tề hải thính cầm sắt vận, mạc giáo dạ vũ tích không diêm".

Vừa nghe lời này, vị Nhuận Lan tiểu thư đang oán cũng không kìm được cảm xúc, vỗ tay hoan hô với tiểu nha hoàn. Chỉ là, ngược với hai người, lão già bói toán hiện tại cười khổ, lẩm nhẩm:

"Chuyện này đúng là không có đạo lý, Trịnh một quẻ ta từ trước đến giờ cứ một quẻ là linh, sao hôm nay lại..."

Thế là hai chủ tớ đang hân hoan, rất kì quái nghe lão thầy bói năn nỉ:

"Vị tiểu thư này, hôm nay Trịnh một quẻ tôi xin coi miễn phí cho cô một quẻ, xem xem rốt cuộc là chuyện thế nào!"

"Tiểu thư mau đi, chớ để ý lão nữa!"

Tiểu nha đầu sợ đêm dài lắm mộng vội liên thanh thúc giục. Nhưng Nhuận Lan tiểu thư không lý gì đến lòng tốt của nó, bình tĩnh nói:

"Cũng được, đa tạ lão tiên sinh. Ta cũng xem thêm một quẻ nữa mới an lòng".

"Được, xem thêm một quẻ coi thử thiên ý thế nào".

Thế là, Nhuận Lan tiểu thư lại lắc ống thẻ lần thứ ba. Lần giải quẻ này, Hạnh nhi còn khẩn trương hơn cả lão thầy bói.

Chỉ nghe lão già bói toán ngừ khí kì quái nói:

"Quái lạ! Vẫn là đại cát: Tiền thế nhân duyên hội kim sanh, mạc vi tư tài khởi ái tăng. Nhược hữu quý nhân đề bạt xức, hảo phản nguyệt quẻ thượng vân đoán..."

"Hừ! Tiểu thư vốn nhân duyên mỹ mãn mà!"

Là tiểu nha đầu Hạnh nhi, càng nhìn càng thấy lão thầy bói đáng ghét, liền kéo tiểu thư đang định cho thêm tiền đi khỏi, để lại lão thầy bói xưng là quý cóc thần toán than oán đằng sau:

"Quái sự quái sự, Trịnh một quẻ ta cũng có lúc không linh! Xem ra, nếu không chịu luyện, danh hiệu 'Một quẻ' của ta sẽ bị đổi thành 'Ba quẻ' quá!"

Tạm không nhắc lão thầy bói than thở đó, lại nói đến chủ tớ hai người Nhuận Lan, hiện tại tâm tình vui vẻ, thân hình nhẹ nhàng như oanh yến, cười nói quay về phủ chỉ cách đó hai con đường.

Hầu như cùng lúc bọn họ về tới thì thấy có một vị thiếu niên đạo sĩ đang dẫn theo hai nữ đạo đồng cũng vừa hay đến trước cửa phủ. Ngẩng đầu nhìn tám biển đề chữ "Bành phủ", thiếu niên cúi chào hỏi nói:

"Phù...vị tiểu tử tỷ đó chỉ đường cũng không sai, tuy phải quẹo nhiều đường, nhưng rốt cuộc cũng đến rồi".

"A, đúng là xuất môn có quý nhân phù trợ, đường đi phức tạp như thế, nếu không có người tốt bụng chỉ đường, quả thật rất khó tìm được!"

Nghe ca ca cảm ân, tiểu Quỳnh Dung cũng liền thanh phụ họa:

"Đúng vậy, đúng vậy! Muội xem vị đại tỷ tỷ đó cũng rất là tốt bụng..."

Ngay lúc này, chủ tì Nhuận Lan đứng không xa nghe ba người cảm ân, liền mắt trừng miệng há, nhất thời không nói nên lời!

Rất lâu, tiểu thư mới bừng tỉnh, hoài nghi hỏi:

"Hạnh nhi, muội thật không chỉ đứng đường chứ?"

"Muội..."

Bị tiểu thư chất vấn, tiểu nha đầu ấp úng, ngữ khí đã có hơi hám muốn khóc:

"Tiểu thư phải tin muội, muội...muội thật là chỉ loạn lên mà!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 143: Vụ Tỏa Trang Trì, Xuân Quan Vị Hứa Ngư Khuy.

Được người tốt chỉ điểm, Tinh Ngôn dẫn hai người nữ vòng vèo qua đường lớn hẻm nhỏ, cuối cùng cũng đến được Bành huyện gia phủ chiêu nạp thuật sĩ.

Xem ra, người giữ cửa Bành phủ chắc đã được chủ nhân phân phó, vừa nghe thiếu niên ngỏ ý thì không cần thông báo, trực tiếp dẫn bọn họ tiến vào trong phủ.

Vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, đi trên con đường lát đá xanh không bao lâu thì rẽ phải, ba người Tinh Ngôn đã được dẫn vào trong Tây sương khách sảnh dùng để đón khách của Bành phủ. Vào phòng ngồi xuống, tự có nha đầu dâng trà thượng hạng lên cho ba người, lại có nữ tì đi vào hậu đường bẩm báo.

Nhấp một ngụm trà nóng, ngay khi miễn cưỡng nuốt vào bụng thì Tinh Ngôn bỗng nghe có tiếng ngọc bội chạm nhau đĩnh đạc. Không bao lâu thì thấy một vị phụ nhân trung niên phong thái ung dung, thông thả tiến vào trong phòng.

Tiếp đến chủ khách tương kiến khiến Tinh Ngôn phảng phất nhớ lại tình cảnh gặp quận đô úy Bảo Sở Hùng ở Yết Dương huyện trước đây. Chỉ bất quá, lần này hơi khác, bởi vì có Tuyết Nghi điềm đạm trong sáng đứng ở sau nên không khiến vị phụ nhân huyện lệnh đó sinh lòng nghi ngờ mấy thiếu niên này phải chăng là con cháu nhà giàu rảnh rỗi đi phá phách.

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lần này tiểu Quỳnh Dung đã được ca ca dẫn dò từ trước, không nhìn ngó lung tung, chỉ hí híp mắt, ngoan ngoãn đứng bên cạnh ca ca.

Vốn ra, đã có giáo huấn từ thất bại đã lỗi đài hôm trước, Tinh Ngôn đã định chú ý, lần này đến Bành phủ tra xét linh quái, tuyệt không được báo ra danh hiệu sư môn. Chỉ bất quá, thấy ánh mắt đầy hoài nghi của phu nhân huyện lệnh, y mấy lần nuốt chửng đã nhịn không nổi nói ra lai lịch của mình, chứng minh mình không phải là hạng lừa gạt.

Chỉ đáng tiếc, ngay khi y định lên tiếng thì phu nhân huyện lệnh đã kêu người dẫn bọn họ đến sương phòng nghỉ ngơi, đợi tướng công quay về tiếp bọn họ.

Thế là, thiếu niên vô pháp biện bạch, chỉ đành theo nha hoàn trong phủ, đi đến phòng dành cho khách ở tây sương nghỉ ngơi.

Bất quá, tuy chịu sự lạnh nhạt, nhưng đối với Tinh Ngôn mà nói, có sự khinh miệt nào mà chưa gặp qua, mấy cái vụn vặt này có là gì. Do đó, thấy bài thiết ngăn nắp trong căn phòng, thiếu niên có chút vui vẻ:

"Khà...không tệ không tệ, đỡ tốn tiền trọ khách sạn!"

Không cần nói, hai nữ nhân sau khi đặt bọc hành lý xuống liền bước qua vách ngăn, cùng tán gẫu với thiếu niên trong phòng. Ba người nói chuyện một hồi thì ngoài phòng mặt trời đã sắp lặn, Trương đường chủ liền ra lệnh, bắt đầu nhắm mắt luyện khí.

Đương nhiên, ba người luyện khí theo đường lối khác nhau. Tinh Ngôn luyện pháp quyết "Luyện thần hóa hư", Tuyết Nghi tự có thuật tiên thiên thanh khí, tiểu nữ oa thì có thuật luyện công độc môn của nó. Chỉ bất quá, theo Tinh Ngôn quan sát, tiểu nữ oa này hình như bắt chước động tác luyện công của mình, chỉ là sự kì quái bên trong thì người ngoài không thể biết được.

...

"Quỳnh Dung, muội có đó không?"

Như thường lệ, Trương đường chủ vận mấy vòng đạo lực, sau khi kết thúc luyện thần hóa hư, chuyện đầu tiên chính là xem tiểu Quỳnh Dung còn ở chỗ cũ hay không.

"Quả nhiên!"

Tinh Ngôn than thở trong lòng:

"Không biết tiểu nha đầu hiếu động đó, lần này chạy đi đâu rồi".

Quay mặt nhìn Tuyết Nghi vẫn còn chuyên tâm luyện công, hết như một bức tượng ngọc, Tinh Ngôn không kinh động năng, rón rén ra khỏi sương phòng.

"Tiểu nha đầu có thể chạy đi đâu chứ?"

Biết chỗ Quỳnh Dung đi chơi chẳng thể nào đoán được, Tinh Ngôn chỉ đành theo những con đường giao thoa trong phủ mà hú họa tìm kiếm. Những nha hoàn nha gia đình gặp trên đường, ước chừng mấy ngày này đã thấy nhiều thuật sĩ đạo trang, nhìn thấy y cũng chẳng quan tâm gì đến.

Đi một hồi, Tinh Ngôn mới phát hiện Bành phủ rất rộng, phòng xá liên miên, hoa cỏ xanh tươi, nhất thời không thể đi hết. Trong lúc rảo chân, mắt thấy cây cỏ xanh um bên đường, Tinh Ngôn chợt động tâm:

"Chuyện lạ, cây cỏ hai bên nhai đạo Trình Dương, đại bộ phận là khô héo, sao hoa cỏ trong Bành phủ lại tươi tốt như thế, dường như chẳng chịu ảnh hưởng gì từ hạn hán".

"Không lẽ sự quái dị trong Bành phủ này, thật có liên quan đến Thủy chúc tinh quái gì?"

Cảm thấy có chỗ kì lạ, trong lúc tiếp tục đi, gia tăng sự chú ý đến cảnh vật xung quanh.

Lại đi một đoạn đường nữa, cũng không biết đã vượt qua mấy đạo phòng xá, Tinh Ngôn bỗng nghe có tiếng nước chảy róc rách, từ con đường ngoài cửa tròn mặt động truyền vào.

Vừa nghe tiếng nước, y liền lập tức nhắm hướng mà đi. Xuyên qua cửa tròn, Tinh Ngôn mới phát hiện phía bên cái cửa tròn không lấy gì đẹp đẽ, lại là một động thiên khác:

Đường trải sỏi trắng len lỏi trong bóng trúc xanh biếc, nước dẫn thành dòng, chảy róc rách vào một cái hồ nhỏ giữa vườn, sau đó theo những đường rãnh nhỏ, nước được đưa vào những cụm hoa cỏ xung quanh.

Nước lấp lóa dưới ánh nắng, phản chiếu như mặt gương. Xung quanh hồ có mấy cụm trúc đào, thỉnh thoảng có gió thổi qua, những bông hoa đỏ đong đưa đong đưa, vài cánh hoa xoay xoay rơi xuống hồ, gợn lên những vòng nước mỏng mảnh.

Nhìn đình viện độc đáo trước mắt, Tinh Ngôn nhất thời khởi hứng, liền theo lối đi nhỏ quanh co, rảo bước đến chỗ hồ nước.

Đến bên hồ nước, đưa mắt nhìn cái đình đối diện, thấy trên bảng đỏ có khắc mấy chữ trắng nhạt:

"Chiếu trang lan".

Thấy mấy chữ này, thiếu niên thâm kêu hay, cảm thấy ba chữ này rất có ý nghĩa.

Bị cuốn hút bởi ba chữ này, Tinh Ngôn lại đi đến trước, thấy trên lan can tầng hai cũng có khắc một câu đối, viết:

Chích tương xuân ý tư,

Tự dữ mộng thương lượng.

Mấy chữ sắc xanh nhạt này còn mới, chắc là khắc chưa lâu.

"Không tệ không tệ, có thú có thú!"

Trương đường chủ thích thơ văn lập tức bị câu dẫn hứng thú, trong miệng lẩm nhẩm câu đối, vừa ngẩng cổ, vừa vận hết thị lực, phóng mắt nhìn vào bên trong bày bố theo phong cách thi thơ bóng bảy.

Không khiến Thượng Thanh đường chủ thất vọng, hai bên rèm cửa, mỗi bên đều có viết một câu:

Thiên cổ hữu tình đô tịch tịch

Nhất thời vô ngữ đần mang mang.

Biển treo viết:

"Tống xuân quan".

"A! cực hay cực hay!"

Đọc đôi câu đối đó, Trương đường chủ đang cố mắt nhìn, bắt đầu ở góc độ thơ văn thuần túy, gạt gù đắc ý, bình phẩm nội dung:

"Hà, đôi câu đối này, ngôn từ uyển chuyển, âm tiết du dương, chính là tuyệt tác trong lĩnh vực văn đối. Chỉ là ngụ ý trong câu này, không khỏi có chút cô tịch, uất ức trong lòng, giống như là nổi u oán trong khuê phòng xuân sắc..."

"Ách? khuê oán?"

Vừa có suy nghĩ này, còn chưa kịp có suy nghĩ tiếp thì bỗng nghe tiếng yểu điệu mắng người từ trên lầu một vọng ra, phá tan không gian yên tĩnh trong vườn:

"Tiểu hài nhà ai, sao đến tú lâu ta phá phách?"

Lời còn chưa dứt thì thấy một thân hình linh động đang từ trên lầu chạy như bay xuống, sau đó lao đến trước mặt thiếu niên còn đang sửng sốt, thò hồn hèn cười nói:

"Ca ca, thật hay à...huynh cũng đến chỗ đại tỷ tỷ chơi?"

Không cần nói, tiểu nha đầu chạy loạn vào phòng người ta, chính là Quỳnh Dung đã lâu không gặp.

"Quỳnh Dung, muội sao..."

Tĩnh Ngôn chưa kịp hỏi cho mình bạch thì thấy trên lầu xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, tựa bên lan can nộ khí trùng trùng mắng:

"Kê khinh bạc nơi nào, lại đến dò xét khuê các của bốn tiểu thư"

Rất nhanh, phía sau nữ tử xinh đẹp đó, lại có một tiểu nữ tử ăn vận theo lối nha hoàn chạy ra, cùng nhìn xuống dưới.

Khi thấy rõ diện mạo của Tĩnh Ngôn, nữ tử diện mạo xinh đẹp đứng tựa lan can bỗng ngẩn ra. Sau đó thì thấy nha hoàn không biết nói nhảm gì với nàng, thế là tiểu thư trong tú lâu đó hừ khê một tiếng, rẽ màn cửa quay vào trong phòng.

Thấy chủ nhân đã đi, thiếu niên cũng không vội chạy, chỉ đứng ngo ngẩn nghĩ:

"Vị tiểu thư vừa rồi, chắc là Bành tiểu thư tài mạo song toàn của Bành phủ? Câu đối này, chắc cũng do nàng soạn? Thật là tài nữ! Lời của mấy người trên phố đúng là không có gạt ta!"

Đang suy nghĩ thì bỗng nhớ đến tiểu nha đầu trốn ở phía sau liền xoay người, mặt nghiêm túc hỏi:

"Quỳnh Dung, hôm nay muội lại không ngoan, sao lại lén lút vào phòng người khác như thế?"

Thấy ca ca trách, tiểu Quỳnh Dung cúi mặt, tay cứ vờ vờ tà áo, ra vẻ rất xấu hổ. Chỉ bất quá, mới cúi đầu được một chút, tiểu nha đầu như nhớ đến chuyện gì, liền kéo áo thiếu niên, ngẩng đầu dè dặt nói:

"Ca ca, chớ tức giận, muội cũng là đi tìm yêu quái, nghĩ thấy nơi này hơi nước trùng trùng, vừa đi vừa ngửi, bất tri bất giác tiến vào trong phòng đại tỷ tỷ đó..."

"Sao?"

Thấy tiểu nha đầu nhíu mũi, diễn tả động tác ngửi hơi nước, Tĩnh Ngôn chợt động tâm:

"Đứng rồi, ta sao không chú ý chứ! Tình trạng cây cỏ tươi tốt trong Bành phủ quả nhiên có chỗ cổ quái. Còn hơi nước... dường như rất nặng trong khu vườn này".

Phủ mấy cánh hoa rơi bám trên áo, thiếu niên hơi động tâm, liền phát "Băng tâm kết" lên không, quả không ngoài dự tính, chỉ hơi phát lực, trên không trung trước mặt đã xuất hiện mấy chục đóa hoa tuyết bay bay.

"À, tình trạng hơi nước trùng trùng này, không giống như hơi nước phát sinh do sông suối tự nhiên. Xem ra, nội viên của Bành gia tiểu thư, rất có khả năng là chỗ thủy linh ẩn hiện".

Rút được kết luận này, Tinh Ngôn khen tiểu nữ oa một câu, sau đó kéo nó cùng đi.

Nghe ca ca khen ngợi, tiểu nha đầu đang bất an lập tức hớn hờ ra mặt. Chỉ bất quá, dù sao trong lòng cũng có chút sợ sệt, trên đường đi hết sức yên lặng, chân bước nhẹ nhàng phía sau ca ca, sợ ca ca mắng không ngoạn.

Đến chạng vạng, chủ nhân Bành phủ Bành Tương Phổ Bành huyện gia từ nhà thự trở về, nghe có đạo sĩ tìm đến, liền mới đến thư phòng tiếp kiến.

Khác với Bành phu nhân, Bành huyện gia diện mạo gây guộc quả nhiên có nhãn quang, tịnh không vì mấy người trước mặt mình tuổi còn trẻ mà có lòng khinh thị. Sau khi nói qua vài câu với thiếu niên đạo nhân, Bành Tương Phổ càng phát giác mấy người này tịnh không phải là thuật sĩ giang hồ lừa đảo.

Nói đến, lần đầu gặp mặt, nhìn diện mạo khó mà đoán được tính cách, nhưng sau một lúc nói chuyện, nếu là người khôn ngoan sẽ đoán được người kia là hạng thế nào. Tuy diện mạo Trương đường chủ không thể so bì được với mấy lão đạo tiên phong đạo cốt, nhưng chỉ nói dăm câu, vị Bành Tương Phổ đã đọc rất nhiều sách, liền phát giác người trước mặt mình nói năng ôn nhã, kiến thức bất phàm, đúng là hạng tuổi trẻ tài cao.

Kì thật, Bành huyện gia cũng khó mà không có cảm giác đó. Vị Thượng Thanh đường chủ này, dù xuất thân từ phố chợ, lúc nói chuyện với người bình dân thì tranh cãi châm chọc, dùng ngôn ngữ chợ búa đối đáp. Nhưng nói cho cùng đã đọc rất nhiều sách, lại tu luyện trên linh sơn, trải qua nhiều biến cố lớn, trên người tự nhiên sinh ra một cỗ khí thế, cho dù gặp phải dạng văn sĩ như Bành huyện gia, cũng dư sức đối đáp rành mạch, ngôn ngữ hợp lý.

Thế là, Bành huyện gia vốn chỉ định tiếp cho có lễ, nhất thời cao hứng, nói chuyện với thiếu niên hết sức hứng thú.

Thấy hai người như thế, Khấu Tuyết Nghi thần thái điềm đạm ở bên cạnh, nhất thời mỉm cười. Thì ra Khấu Tuyết Nghi đang nhớ đến ngôn ngữ bình dân thường ngày của Trương đường chủ, trong lúc khâm phục, cũng cảm thấy rất thú vị.

Giới thiệu sơ qua bản thân, Tinh Ngôn liền hỏi Bành huyện gia những chuyện quái dị trong nhà. Nghe Bành Tương Phổ khổ não thuật lại, y mới biết Bành phủ trong hơn tháng nay, cứ chừng hai ba đêm thì như gặp ác mộng, cả phủ ngủ như chết, không hề biết gì đến chuyện bên ngoài.

Lúc đầu, dị trạng này chẳng có ai phát hiện. Nhưng qua một thời gian, có một nô bộc nhỏ tuổi tinh thần khỏe khoắn, đêm nọ bỗngưng tỉnh khỏi cơn mộng, nghe từ chỗ nào đó trong phủ, có tiếng quái thanh uất ức âm điệu đau thương phát ra từng đợt, truyền vào tai tiểu đồng như tiếng quỷ khóc khùng bỏ. Trong lúc vô cùng kinh khủng, bỗng thấy trong ánh trăng có từng màn sương đen nhàn nhật bốc lên, sau đó không biết gì nữa.

Từ sau đêm đó, khắp Bành phủ mới biết có chuyện quái dị. Chỉ là, tuy tăng thêm người bảo vệ, thậm chí có binh sĩ xung phong đến canh giữ, nhưng lần nào cũng ngủ như chết chẳng có phát hiện gì. Còn sau lần đó, cũng chẳng có ai có thể tỉnh khỏi cơn mộng, bao gồm cả đạo nhân thuật sĩ gần đây đến phủ trừ yêu.

"Vậy, không biết vị hài đồng đó nghe quái thanh ước chừng phát ra từ vị trí nào?"

Nghe kể lại như thế, Tinh Ngôn lập tức bắt được điểm mấu chốt, liền lên tiếng hỏi.

Nghe y hỏi, Bành huyện công than một tiếng, đáp:

"Sau khi biết chuyện, bọn ta tự nhiên cũng tra hỏi cả trăm lần, chỉ là tiểu đồng đó khi ấy cũng vừa tỉnh giấc, vẫn còn mơ màng, lại kinh hãi trong lòng, chẳng thể nào nhớ được quái thanh đó từ đâu truyền đến".

"Đáng tiếc đáng tiếc. Vậy sau lần đó, kiểm tra trong phủ có mất của cái gì hay không? Hay có ai hôm sau tỉnh giấc cảm thấy rất quái dị?"

"Ai! đều không. ủa cũng không hiểu yêu quái đó rốt cuộc muốn là gì!"

"Vậy cũng tốt. Sợ nhất là yêu dị hại người cướp tiền!"

Thấy Bành Tương Phổ phiền muộn, Tinh Ngôn vờ an ủi một câu. Lại thấy không khí trong phòng có chút yên ắng, y liền nhìn quanh thư phòng, chuyển chủ đề khác, nhân đàm với Bành huyện gia:

"Bành huyện công, bài trí trong thư phòng ngài rất hợp lý. Tùy ý mà không loạn, hình như có ý tự nhiên của đạo gia trong đó".

Nghe Tinh Ngôn tán thưởng, Bành Tương Phổ cũng bớt đi buồn bã, vuốt ba chòm râu dưới cằm, lộ ra nét cười. Lại nghe thiếu niên khen:

"Bành công, bức 'Thiên sơn hàn tuyết đồ' của ngài, thật đã đạt cảnh giới thanh cao, bài thơ đề lại càng hợp ý tranh".

Dựa theo ý tứ đó, Tinh Ngôn tán thưởng bức tranh thủy mặc treo trên tường đối diện:

"Tuyết thừa trường phong vũ, thi bạn lạc mai ngâm... ý này cảnh này, thật khiến người say mê..."

Thấy y tán thưởng, Bành Trương Phổ cũng có hứng đàm đạo, thành thật nói:

"A, không giấu tiểu hữu, lão phu đúng là rất thích cảnh tuyết. Ta vốn là người Tàn Xuyên ở vùng bắc, mùa đông tuyết rất nhiều. Chỉ là đến Lĩnh Nam này, thoáng chốc đã mười mấy năm. Chẳng giống quê nhà, nơi này bốn mùa trong năm chẳng có chút tuyết nào, chỉ đành tìm người giỏi vẽ tranh, nhờ vẽ bức 'Mai tuyết đỏ' này treo trên tường để đỡ nhớ quê hương".

"Thì ra như thế! Bành công quả nhiên là người chí tình".

Thế là hai người chuyện phiếm thêm một hồi, Bành huyện gia càng nhìn càng ưng ý thiếu niên. Lại biết y chưa có nơi hứa hẹn, trong lòng liền sinh ý kén rể!

Tạm không nói Bành huyện lệnh có lòng mến tài, lại nói ba người Tĩnh Ngôn, sau khi dùng cơm tối thì quay về sương phòng nghỉ ngơi.

Chỉ bất quá, ước chừng hết giờ tuất, khi màn đêm buông sâu, Tĩnh Ngôn kêu hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung ăn bận gọn gàng, men theo con đường lúc chiều, nhất tề lặng lẽ đi đến đình viện của tiểu thư Bành phủ. Thì ra, nghe Bành huyện gia nói lúc dùng cơm, theo kinh nghiệm thường ngày, đêm nay rất có khả năng là thời gian yêu dị tác quái.

Khi vào trong vườn, mấy người Tứ Hải đường trên Thượng Thanh cung này, liền ẩn nấp trong chỗ cây cối rậm rạp sát tường, khẩn trương quan sát khu đình viện.

Tĩnh Ngôn đặc biệt phân phó, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung dùng tiên thiên khí cơ của bọn họ, tỏa khắp khu vườn, lưu tâm liệu có chỗ nào xuất hiện quái dị hay không.

"Chẳng lẽ, đúng là thủy tinh chạy khỏi La Phù sơn ta? Trò đùa không ai người này, xem ra cũng giống phong cách của mấy cao nhân Thượng Thanh".

Bất quá, tuy lòng nghĩ như thế, tay vẫn khẩn trương nắm chặt thanh Phong thần, không dám lơ là chút nào.

Ba người cứ như thế mai phục trong lùm cây, mãi đến khi mảnh trăng lưỡi liềm lên cao, đèn trong lầu các đã tắt, vẫn không thấy có sự quái dị gì xuất hiện.

Ngay khi Tứ Hải đường chủ bắt đầu dao động tín tâm, thì chỗ hòn giả sơn nơi dòng nước chảy đến, trong cái bóng mờ mờ ngả dưới ánh trăng, dòng nước đang chảy bỗng phun vọt lên, bắn vô số giọt nước lấp lánh ra xung quanh.

Trong khoảng khắc đó, dường như có một dạng cảm ứng thần bí trong lòng, ba người Tứ Hải đường, toàn bộ đều giật mình kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.9 - Chương 144: Mộng Ý Không Hoa, Kinh Nghi Bất Trắc Chi Họa.

Một trận âm phong quét qua, mấy người Tĩnh Ngôn đang tiềm phục trong lùm cây, bỗng nhìn cảm thấy kinh hãi không có lý do.

Dường như nằm ngoài bản năng, ngay thời khắc đó, hai đạo khí cơ vô hình của Quỳnh Dung, Tuyết Nghi vốn bám chặt dòng nước, phảng phất chịu một sự dẫn dắt kì dị, nhất tề chụp lấy dòng nước đang phun lên. Còn thanh Phong thần trong tay Tĩnh Ngôn, trước giờ vốn hồ hững trước mọi thứ, lúc này cũng đột nhiên hưng phấn, rung động trong tay thiếu niên, không ngừng ngoay ngoay chuôi kiếm vào lòng tay thiếu niên.

"Yêu linh đến rồi!"

Trong lòng nhất thời kinh hãi, cơ thịt khắp người đột nhiên căng cứng. Trong lúc gấp gáp, tay trái nhanh chóng giờ ngang sang bên, ngăn cản Quỳnh Dung đang muốn lao ra.

"Hôm nay phải xem coi, rốt cuộc là linh vật phương nào!"

Lúc này ba người Tứ Hải đường có cùng suy nghĩ, quắc mắt vào nơi dòng nước đang phun trào.

...

Nằm ngoài ý Tỉnh Ngôn, không bao lâu dòng nước phun trào đã lắng yên trở lại, yêu linh mà bọn họ ngỡ sẽ theo thể nước xuất hiện, rốt cuộc không có xuất hiện.

"Không tin yêu linh này thông minh như thế, lại có thể cảm ứng được sự tồn tại của mấy người chúng ta!"

Thiếu niên một lòng hàng yêu, cũng không ngờ yêu linh khiến Bàng phủ ngủ mê lại thông linh như thế. Bất quá, tuy không chờ được yêu vật hiện thân, Tỉnh Ngôn cũng rút được kết thúc:

Thứ quái vừa rồi, không phải là linh vật Thủy chi tinh trần sơn mà chương môn nói đến.

Tuy yêu vật biết tình hình tạm thời ổn định, nhưng vào thời điểm trước lúc hiện thân, lại tạo nên một tình trạng quái gở dọa người, không giống sự trầm tĩnh bình hòa mà Thủy chi tinh vốn phải có.

Tuy yêu dị tạm lui, nhưng ba người Tỉnh Ngôn quyết định tiếp tục tìm phục, đề phòng nó lại xuất hiện.

Bóng trắng di động, tiếng nước dần yên ắng, đêm trong đình viện chìm vào tĩnh lặng, chỉ có trong lùm hoa bụi cỏ xung quanh, tiếng côn trùng rì rả ngân lên từng đợt.

Ban đầu Tỉnh Ngôn còn có thể kiên trì, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào dòng nước. Chỉ có điều hương hoa thoang thoang trong đêm vắng, khiến người ngửi hương đầu óc nặng nề như muốn ngủ mê.

Lại qua một trận, khi tiểu nữ oa này giờ hết sức chuyên chú, cuối cùng nhịn không được co duỗi tay chân thì thiếu niên đang như ngủ mê giật mình hô khẽ:

"Có quái dị!"

Vừa nghe lời y, hai người nữ lập tức khấn trương trở lại, cúi thấp người, tinh khí ngưng thần, không chút động đậy, sợ rằng lần nữa kinh động yêu linh cơ mẫn đó.

Chỉ là, nín thở đã lâu vẫn không thấy có chỗ nào kì lạ. Không dám làm loạn tình trạng khấn trương trước mặt, tiểu Quỳnh Dung nói thì thầm bên tai Tỉnh Ngôn:

"Ca...ca, huynh thấy...có chính xác...không?"

Thì nghe đường chủ ca ca của nó hồ thẹn hỏi đáp:

"Ách...khả năng là ta nhầm. Kì thật vừa rồi đang muốn ngủ thì đột nhiên ngửi có một cổ hương khí trong trẻo nên giật mình".

Nghe y nói như thế, Quỳnh Dung đang khấn trương liền thở phào nhẹ nhõm, cười hi hi nói:

"Ca ca không biết sao? Mùi hương đó là trên người của Tuyết Nghi tỷ tỷ!"

Nói xong, tiểu nữ oa liền nhú mũi, hít loạn lên người nữ tử bên cạnh. Còn Khấu Tuyết Nghi bình thường vẫn hay đùa giỡn với nó, lúc này lại hoảng loạn né sang một bên. Trong lúc tránh không ngờ vấp phải gốc cây, thế là ngã vào người Tỉnh Ngôn. Tức thì, ba người chúi nhủi vào nhau, gây nên một trận náo loạn, giẫm hư hết một cụm hoa trong vườn.

Đội ổn định lại tư thế, Tỉnh Ngôn không khỏi cười khổ nói:

"Khổ rồi...yêu thì chưa bắt được, lại giẫm hư hoa trong vườn người ta!"

Định thần lại thì nghĩ thầm:

"Khà...vừa rồi Tuyết Nghi ngã vào người ta, rất khéo khiến ta xác nhận, mùi hương tinh khiết khi này chính xác là trên người cô ấy. Xấu hổ, trước giờ ta chẳng để ý đến!" Chính là:

Kiểm khí phi quang nguyệt, u hương bất thị hoa!

Tạm không nói đến ba người chệch choạc trong lùm cây, lại nói đến phòng ngủ của Bành huyện gia. Lúc này, đôi phu thê vẫn còn chưa ngủ, đang đốt đèn nghị sự.

"Cái gì?"

"Ông định đem Lan nhi gả cho tiểu đạo sĩ đó? Tôi vừa rồi không có nghe lầm chứ?"

Chính là Bành phu nhân nghe lão gia nói, kinh ngạc chờ người ra.

"Không sai! Bà nghe không lầm đâu".

Bành Trương Phở thông thả đáp.

Thấy lão như thế, huyện quan phu nhân bình thường lúc nào cũng theo ý lão, vì chung thân đại sự của con gái, lúc này cũng không thể không xuất ngôn phản đối:

"Trương công!, chuyện khác đều theo ý ông, nhưng ta chỉ có một đứa con gái bảo bối, sao có thể sơ suất gả đi như thế?"

"Sao có thể nói là sơ suất chứ?"

Bành Trương Phở kiên nhẫn giải thích:

"Hôm nay ở trong thư phòng, sau buổi cơm chiều ta có nói chuyện qua với thiếu niên, bà đầu phải không nghe. Người này tính tình trầm định, thông tình đạt lý, hiểu biết uyên bác, chính là con rể quý trong mắt Bành Trương Phở ta!"

"Thế nhưng, Trương công chẳng lẽ không nghĩ qua, tiểu đạo sĩ đó chúng ta chỉ mới gặp mặt, chưa hiểu gốc gác của y. Hơn nữa, y là người xuất gia tu hành, tuy không cầm hôn thú, nhưng chẳng lẽ y nguyện ý ở rể nhà ta? Người xem hai nữ nhân đi theo y thì biết. Lan nhi đáng thương nhà ta, từ nhỏ đã là tiểu thư, thân thể quý giá, nếu như theo y, khó tránh khỏi phải lang thang vô định, phiêu bạt tứ xứ, còn không biết chịu khổ thế nào nữa!"

Bành phu nhân vốn ôn nhã, nhưng lúc nói đến con gái thì càng nói càng kích động, ngữ khí càng nôn nóng, khiến trượng phu nhất thời không chen lời được. Nói đến chỗ đau lòng, chỉ thấy bà gạt lệ u uất nói:

"Trương công người không phải lão hồ đồ chứ? Nhuận Lan chúng ta không thể chịu lấy chồng như thế! Vốn tôi đã không đồng ý việc dán bảng cáo thi đó!"

Thấy phu nhân đau lòng, Bành huyện lệnh nhất thời cũng luống cuống. Bất quá, tuy đưa tay chùi nước mắt cho phu nhân, nhưng miệng vẫn nói như trầm định chặt sắt:

"Phu nhân lầm rồi, không phải ta hồ đồ mà là bà không có kiến thức. Có mấy lời ta không tiện nói cho bà nghe. Bà chỉ cần biết, nếu Lan nhi có thể theo Trương đạo trưởng, đó là phúc phận rất lớn của nó!"

"Chuyện này ta đã quyết, bà không cần nói thêm!"

"..."

Chưa từng thấy trượng phu có chấp như thế, Bành phu nhân ngưng khóc, nhất thời ngẩn ra.

Qua một lát, phu nhân huyện quan sợ uy thế của chồng, không phản bác nữa, chỉ ngã người nằm xuống giường, xoay lưng về phía trượng phu, miệng lẩm bẩm, lúc thì "Lão hồ đồ bị quý mẹ", lúc thì "Con gái ngoan đáng thương", thút thít đến nửa đêm. Thế là, so với Bành Trương Phở, ba vị đạo sĩ trắc yêu đang núp trong lùm cây còn dễ chịu hơn nhiều.

Hiện tại, thiếu niên đang tựa vào tường, không hề biết gì trường gia đình phong ba đang bùng lên vì mình. Lúc này, y đang chịu khổ, vừa phải chăm chú quan sát dòng nước, vừa phải chịu một trọng lượng lớn từ người. Thì ra, tiểu Quỳnh Dung sớm đã tựa vào người Tuyết Nghi mà ngủ. Tuyết Nghi chịu sức nặng cơ thể của tiểu nữ oa đang say ngủ, thân hình không khỏi nghiêng về phía thiếu niên, bất tri bất giác, dần dần tựa vào người của thiếu niên.

"Phù...may mà có bức tường để dựa, bằng không chắc đã ngã lăn quay rồi!"

"Bất quá...thân thể Tuyết Nghi cô nương mềm mại, tựa vào cũng dễ chịu. Nếu đêm nay đổi lại đi bắt yêu cùng Thanh Hà lão đạo thì chắc ta trốn về quá!"

Tuy trong lòng không có ý xấu, nhưng được Tuyết Nghi tựa vào, cảm nhận sự mềm mại kì dị, Tinh Ngôn liền cảm thấy đêm dài cũng không quá buồn chán.

Chỉ bất quá, tuy không còn thấy buồn chán, nhưng y chờ mãi đến lúc gà gáy sáng, phía đông đã bàng bạc, vẫn không thấy điểm cổ quái nào.

Thấy cảnh sắc trong đình dần tỏ, Tinh Ngôn biết có chờ tiếp cũng vô vọng, liền gọi hai nữ nhân đang ngủ mê ở bên, nhất tề quay về sương phòng.

Quay về phong rửa mặt mũi, Tinh Ngôn kêu hai nữ nhân nghỉ ngơi trước, sau đó bản thân đến chính đường Bành phủ, đợi báo cáo tình huống với Bành huyện gia.

Tuy hiện tại vẫn còn sớm, nhưng cũng không chờ lâu, Tinh Ngôn đã thấy vị Bành Trương Phở Bành huyện gia, vành mắt thâm đen thông thả bước vào.

"Cái gì? Là thủy quái?"

Nghe y kể tình hình đêm qua, sau khi phân tích, Tinh Ngôn phát hiện rất lạ, phản ứng của Bành huyện gia rất là kịch liệt. Chỉ nghe lão giậm chân than:

"Thôi rồi thôi rồi, đều là mấy tên phương sĩ đoán mệnh làm hỏng việc!"

"Ách? Phương sĩ đoán mệnh?"

Nghe nói cổ quái như thế, thiếu niên lập tức có hứng thú, muốn nghe liệu có manh mối gì để hàng yêu không. Thì nghe huyện chủ Trình Dương trước mặt hỏi hận nói:

"Hiền chất có chỗ không biết, lúc ta còn nhỏ, cha mẹ ta nghe lời phương sĩ đoán mệnh, nói mạng ta khuyết thủy, liền đặt tên ta có liên quan đến thủy (Phổ: Bến sông). Còn sau khi sinh tiểu nữ Nhuận Lan, lại có phương sĩ đoán mệnh đến múa lưới, nói nơi này khuyết thủy, phải dẫn nước vào. Ai ngờ, rõ ràng là bọn chúng có ý rước thủy quái vào nhà ta mà!"

"..."

Tĩnh Ngôn nhất thời vô ngôn.

Ngay khi không biết an ủi vị huyện lệnh đang kích động này thế nào, lại nghe lão nói:

"Đúng rồi, mấy ngày nay chỉ có Trương đạo trưởng là khiến yêu quái kinh hãi thối lui, xem ra đạo hạnh không cạn. Do đó, mong hiền chất ở phủ ta thêm một thời gian, cho dù không bắt được yêu quái, cũng dọa cho nó biết khó mà lui!"

Thấy Bành huyện gia một tiếng "Hiền chất", hai tiếng "Hiền chất" thân thiết như thế, Tĩnh Ngôn nhất thời cũng không đành cự tuyệt, chỉ đành uyển chuyển đáp ứng ở lại.

Đang định cúi chào thối lui, Tĩnh Ngôn bỗng nhớ đến một chuyện, lên tiếng hỏi:

"Bành huyện công, nghĩ chắc huyện nha có không ít đạo sĩ đến, vì sao không để bọn họ đến quý phủ hàng yêu?"

"Ách..."

Nghe y hỏi, Bành công trầm ngâm thoáng chốc, vuốt râu đáp:

"Bành Trương Công ta làm việc, trước giờ việc công trước, việc tư sau. Chuyện vặt trong nhà, đâu thể tiêu hao pháp lực cầu mưa của bọn họ".

"Còn hiện tại, thì càng không cần phải làm vậy".

Nói xong, Bành huyện công mỉm cười sâu sắc.

Thấy lão như thế, Tĩnh Ngôn còn cho rằng lão chỉ là tin tưởng mình, không nói nhiều nữa, ôm tay chào, lui về phòng ngủ bù.

Tạm không nói y về phòng cời y phục vui đùa ngủ say. Lại nói vị Bành phu nhân buồn bã suốt đêm qua, sáng dậy hai mắt đỏ ngầu, chính trang ỏn thoả thì đi dạo trong vườn nhà cho khuấy khỏa. Đang thông thả đi thì thấy một nữ tử bạch y nhan sắc tuyệt luân, đang ôm một cái bồn gỗ, nhẹ nhàng đi về phía bà.

Nhìn rõ dung mạo xinh đẹp băng khiết đó, Bành phu nhân liền ngơ ngẩn, mãi đến khi nữ tử đến trước người bà, bà mới có phản ứng, ngập ngừng hỏi:

"Vị cô nương này là...?"

Thấy bà ta hỏi, nữ tử cũng ngừng lại, lễ phép đáp:

"Bẩm phu nhân, nô gia là đạo đồng tùy thân của Trương đạo trưởng, gọi là Khấu Tuyết Nghi. Hiện đang đem đạo trang đi giặt".

"..Chắc chắc, thật là mỹ nhân hiếm có à!"

Thấy tuyết sắc giai nhân, Bành phu nhân cũng nhịn không được, đảo mắt nhìn Tuyết Nghi mấy vòng, vừa đánh giá, vừa tán thưởng không thôi.

Ngay khi Tuyết Nghi bị nhìn đến phát ngượng thì bỗng thấy phu nhân trước mặt chỉ vào vật trong tay mình, nghi hoặc hỏi:

"Khấu cô nương, cô đây là...?"

"Phu nhân, là thế này, tôi đang định đi giặt y phục của ba người chúng tôi, vừa hay thấy người vú già đang cất cái bồn gỗ nên mượn bà ấy, định đi đến cái hồ phía trước giặt giũ".

Vừa nghe lời của Tuyết Nghi, Bành phu nhân lập tức đoạt lấy cái bồn gỗ trong tay nàng, lạ lùng nói:

"Mấy việc nặng nề này, sao để cho cô làm được!"

Nói xong, lập tức nhìn ra kêu một tiếng, một nha hoàn liền chạy đến đón lấy cái bồn gỗ trong tay bà ta đem đi giặt.

Nhiệt tình của Bành phu nhân khiến Tuyết Nghi không biết thế nào, qua một hồi mới lên tiếng:

"Hảo ý của phu nhân, Tuyết Nghi xin cảm tạ. Chỉ là giặt giũ quần áo chính là phận sự của Tuyết Nghi"

Còn chưa nói xong thì đã bị phu nhân huyện quan ngắt lời:

"Cái gì mà phẫn sự, Trương đạo trưởng của cô cũng nhẫn tâm thật, sao lại để nữ hài nhân xinh đẹp thế này đi làm những việc nặng nhọc như thế chứ".

Nghe Bành phu nhân trách đường chủ, Tuyết Nghi vội giải thích:

"Không không, đâu là thói quen tôi vẫn hay làm. Tôi, tôi đi giúp bọn họ giặt giũ quần áo".

Sau đó thì thấy vị nữ tử dung mạo thoát tục đó bước nhanh theo nha hoàn ôm cái bồn đi trước.

Bành phu nhân thấy cảnh này, trong lúc thương xót thì chợt giật mình, suy nghĩ trong đầu:

"Không hay! Ngay cả nữ tử thanh nhã thoát tục như thế mà còn bị phân làm những việc nặng nhọc, có thể thấy tiểu đạo sĩ đó không biết thương người! Lan nhi nhà ta, trước giờ chỉ biết cầm ki thì họa, nếu thật theo lão hồ đồ gã cho y, đúng là khổ cả đời!"

"Xem xem hài tử đó, sợ đến mức như thế!"

Nhìn theo thân ảnh gấp rút của Tuyết Nghi, Bành phu nhân càng quyết tâm ngăn cản trường bị kịch sắp phát sinh!

Tuy trong hôm nay, trong Bành phủ có không ít người chịu phiền nhiễu, nhưng đối với Tinh Ngôn mà nói, hôm nay cũng chẳng phát sinh chuyện gì lớn.

Khi ăn cơm trưa, dường như Bành công dặn trước, Bành phu nhân miễn cưỡng dẫn tiểu thư Nhuận Lan ra dùng cơm với bọn họ. Chỉ bất quá, khiến Tinh Ngôn có chút mê hoặc không hiểu đó là, vị nguyên nhân chiều qua, vị Bành tiểu thư dĩ nhiên không thoải mái, nhưng không biết vị phu nhân huyện chủ vì có gì mà cũng lãnh đạm với y. Ngược lại đối với Quỳnh Dung, Tuyết Nghi rất ân cần, hỏi han đủ điều, trong lời nói như cho rằng bọn họ bình thường chịu rất nhiều khổ cực vậy.

Xem ra, tâm tư của nữ tử trên thế gian, không phân già trẻ, toàn bộ đều rất khó đoán.

Ăn xong, Tinh Ngôn dẫn hai nữ nhân đi dạo trong Bành phủ. So với chiều qua, hôm nay càng nóng bức. Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy mây trên trời đều nhiễm sắc đỏ, phảng phất như đang ở trước Hòa Vân sơn. Do đó, sau khi đi một chút cho tiêu cơm, Tinh Ngôn cùng hai người nữ quay về phòng, dưỡng thần luyện khí.

Đến bữa cơm chiều thì có nha hoàn đến báo, nói chủ nhân thiết yến ở sảnh tây, mời ba người cùng đến. Lúc này, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đã đổi sang y phục thường, chỉ có Tinh Ngôn là vẫn mặc đạo phục. Tự nhiên, trên đường đến sảnh tây, hai nữ nhân không che giấu tư dung thoát tục đã khiến không ít ánh mắt phải liếc nhìn.

Đợi khi bọn họ đến sảnh tây, Bành huyện công thấy dung mạo hai nữ nhân thì cũng tán thưởng không thôi, càng cảm thấy thiếu niên đạo sĩ này không phải tầm thường.

Vừa nhập tiệc, Tinh Ngôn nghe Bành huyện gia cao hứng nói:

"Hiện chất à, hôm nay rất khéo, tiệc rượu này ta còn mời hai khách quý".

"A, là bạn bè của huyện công hay là quan viên cấp trên?"

"Đều không phải. Hai quý khách này, là hiệp sĩ đến huyện nhà chiều hôm nay, quyên một số tiền lớn cứu giúp nạn dân".

"À!"

Vừa nghe là hiệp sĩ, thiếu niên vẫn hăm mộ du hiệp truyền kì lập tức hưng phấn, vội hỏi sự tích hiệp nghĩa của hai người đó. Chỉ nghe Bành công nói:

"Là thế này, lão phu gần đây có nghe, trong một tháng nay có hai vị dị nhân du hí phong trần, trong thời gian một tháng ngắn ngủi đã ở các quận trong huyện, thu thập được hơn ngàn lượng bạc. Không ngờ, hôm nay lại hiến tặng cho nha thự Trình Dương ta, nói để cứu trợ nạn dân. Nghĩa cử này, thật là đáng kính trọng!"

"Không sai không sai! Quả nhiên cao thượng, thật đáng kính trọng!"

Vừa nghe nghĩa cử như thế, Tinh Ngôn hết lòng khâm phục. Lại nghe Bành huyện công chuyển giọng, nuôi tiếc nói:

"Hiện chất à, còn có chút đáng tiếc. Hôm nay nghe hai vị hiệp sĩ nói, nếu không phải hôm qua có ác nhân nhiều chuyện xen vào phá thì bọn họ còn kiếm được thêm của bọn nhà giàu rồi!"

"Ái chà, thật là đáng ghét! Cũng không biết ác đồ phương nào lại rảnh rỗi phá đám như thế!"

Thiếu niên hết sức căm phẫn.

"A, không nhắc chuyện không vui. Hiện chất à, hai vị hiệp sĩ đó, vừa hay lại là một đôi phu phụ".

"Hả? Là uyên ương hiệp lữ?"

Thiếu niên nghe vậy càng hâm mộ, không nhịn được hỏi:

"Bọn họ lúc nào đến?"

"Bọn họ đang ở...Khà, thật hay, bọn họ đến rồi!"

Ngay lúc này Tĩnh Ngôn nghe ngoài cổng có tiếng ồn ào, quay đầu nhìn thì thấy một nam một nữ đang ung dung tiến vào. Lúc này, trong đường đã thấp đèn sáng rõ, nam tử bước vào trước, vừa hay đối mắt với Tĩnh Ngôn.

"Là người?"

Hai người dường như đồng thanh hô lên kì dị!

...

Thấy hai khách quý bỗng đứng yên, Bành huyện công vội kêu bọn họ không cần giữ lễ. Chỉ là, hán tử đó phảng phất như không nghe thấy, vẫn đứng ngốc ra ở đó.

Thì ra, hai người mới đến này, chính là huynh muội lập đại tỷ võ chiêu thân ở Phương Trì trấn. Không ngờ, bọn họ là hai vợ chồng.

Thấy bọn họ kinh hãi, Tĩnh Ngôn suy nghĩ nhanh, liền cười khà khà đứng dậy, ôm quyền hướng về bọn họ, chân thành nói:

"Hai vị hiệp sĩ, bọn ta quả là có duyên. không ngờ hôm nay lại gặp nhau! Mau mau mau, hôm nay vừa hay có mỹ tửu của Bành công, xin bỏ qua hiềm khích khi trước!"

Nghe Tĩnh Ngôn nói như thế, đôi nam nữ đang tiến thối lưỡng nan cũng nhất thời trấn định tinh thần, quan sát thần sắc của thiếu niên. Sau khi quan sát một hồi nhìn không ra có chỗ giả dối mới an tâm. Chỉ nghe hán tử mặt vàng khôi phục sự linh hoạt, ôm quyền nói:

"Nói hay nói hay, quả thật đều là hiểu lầm!"

Thấy hai người không còn nghi ngờ, lần lượt vào tiệc, Tĩnh Ngôn quay mặt nói với Bành huyện công đang nghi hoặc:

"Tôi cùng đôi phu phụ này từng có duyên gặp mặt, không ngờ hôm nay lại gặp ở quý phủ".

"Thì ra như thế! Bạn cũ gặp gỡ, chính là đáng mừng đáng mừng".

Thấy thiếu niên quen biết với hai hiệp sĩ đó, Bành Tương Phỉ càng cao hứng. Thế là không bao lâu trong khách sảnh, tiếng chạm chung dòn dã, không khí rất náo nhiệt.

Trong tiệc, Tĩnh Ngôn đàm đạo vui vẻ với đôi phu phụ, qua một lúc nói chuyện mới biết đôi phu phụ này, hán tử mặt vàng biệt danh "Cự xạ lang", tên là Lăng Thành, thê tử của hắn, gọi là Hồ nhị nương. Lúc này dưới ánh nến, vị nữ kiều nương đã không còn vẻ phong tình, thay vào đó là phong thái đoan trang. Đồng thời, tuy vẫn xinh đẹp nhưng không bằng vẻ quyến rũ hôm qua được.

Thấy tình trạng của Hồ nhị nương, Tĩnh Ngôn càng có thêm nhận thức về thuật mị hoặc.

Đang suy nghĩ về bí kỹ của hồ tộc thì bỗng nghe tiểu cô nương đang ngồi bên nhị nương, đang hỏi nhỏ đại tỷ tỷ:

"Hồ tỷ tỷ, tỷ có thể dạy Quỳnh Dung pháp thuật hồ mị không?"

"..."

Bỗng nghe tiểu hài nhân hỏi như thế, Hồ nhị nương nhất thời cũng ngẩn ngơ. Bất quá, nhìn thiếu nữ trắng như ngọc dưới ánh nến, nàng vui vẻ đáp:

"Tiểu muội muội à, dung mạo xinh đẹp của muội rất hợp tu tập mị thuật của chúng ta, chỉ bằng đợi tiệc tan tỷ tỷ sẽ,"

Vừa nói đến chỗ này, hồ nữ bỗng ngưng lời. Thì ra, Hồ nhị nương bỗng cảm giác có một đạo mục quang đang nhìn vào mình.

Trấn định tâm thần nhất thời dao động, Hồ nhị nương nhìn về phía đó thì thấy vị thiếu niên đạo nhân, gương mặt cười cười nâng ly chào.

Thế là, Hồ nhị nương mỉm cười nói với tiểu nha đầu hiếu học ở bên:

"Muội muội à, muội khá ái như thế, thuật này chẳng cần học đâu".

"Thật không? Nhưng muội cảm thấy trò ấy rất vui..."

Tiểu Quỳnh Dung bán tín bán nghi.

"Muội muội không biết, pháp thuật này, có lúc cũng không vui, hà huống."

Nói đến chỗ này, Hồ nhị nương đảo mắt, sau đó cười hi hi, nói:

"Hà huống muội có học thì tương lai cũng chẳng có chỗ dùng!"

Tạm không nhắc hai nữ nhân thì thăm với nhau, lại nói thiếu niên đường chủ cùng Lăng Thành, Bành huyện công, uống rượu cười nói vô cùng vui vẻ. Bành Trương Phổ đó, sớm đã có lòng kén rể, trong ngôn ngữ rất ân cần. Còn vị Cự xi lang Lăng Thành, đối với thiếu niên càng nhiệt tình. Bởi vì, với nhân lực tâm trí của hắn, làm sao không nhìn ra tiểu đạo sĩ này, đối với chân diện mục của phu phụ hắn, sớm đã biết rõ. Nhưng chỗ đáng quý đó là:

Thiếu niên đạo nhân này cho dù đã biết rõ thân phận dị loại của phu phụ hắn, nhưng vẫn chân thành đón tiếp, không những không thấy mặt bạt kiếm mà còn bảo toàn mặt mũi bọn hắn trước quan huyện, như thế sao không khiến hắn cảm kích cho được.

Phải biết, với phân tích của phu phụ hắn, thiếu niên diện mạo bình hòa này, pháp thuật cao hơn bọn hắn rất nhiều. Nếu đêm nay có lòng trừ diệt bọn họ tuyệt đối không cần phải giả bộ như thế.

"Kì quái, đạo sĩ chính giáo thế này thật khó gặp...Không biết lai lịch của y thế nào!"

Đưa mắt quan sát hai nữ nhân tuyệt trần đi theo thiếu niên, càng không hiểu nổi lai lịch của thiếu niên.

Khi tiệc sắp tàn, Lăng Thành bỗng nghe thiếu niên trước mặt hỏi:

"Đúng rồi Lăng huynh, không biết hai vợ chồng huynh có nghe chuyện yêu dị ở Bành phủ chưa?"

Vốn là Tinh Ngôn nghĩ đôi phu phụ này cũng coi là linh vật, lại thường ở Trinh Dương, nói không chừng biết không ít nội tình mà người khác không biết.

Không ngờ, vừa nghe lời này, hai vợ chồng Lăng Thành đang hào hứng, đột nhiên chấn động thân hình!

"Ủy?"

Ngay khi Tinh Ngôn mê hoặc không hiểu thì thấy Lăng Thành trấn tĩnh lại, giống như đã hạ quyết tâm, thần sắc nghiêm trọng nói với bọn họ:

"Trương tiên trưởng, chuyện yêu dị ở Bành phủ, phu phụ bọn ta bởi vì thân phận thấp, thật không dám chen vào. Chỉ muốn nói với tiên trưởng một câu".

"Chuyện này tùy duyên, ứng thời tự giải".

Nói xong, cũng chẳng còn hứng thú uống rượu nói chuyện cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 145: Hương Nhiễm Nhu Hồn, Phong Ba Táp Khởi Xuân Đình.

Lúc này tiệc tối đã sắp chấm dứt, không bao lâu cũng đến lúc mọi người cạn chung cuối.

Trong tiệc, tuy phu phụ Lăng Thành có nói lời cổ quái, nhưng Bành huyện gia cảm ơn thịnh đức quyền một số tiền lớn của bọn họ mà cũng không để bụng. Đợi lúc tàn tiệc, cùng Tinh Ngôn đưa hai vợ chồng họ ra cổng.

Đứng trước cổng phủ, thiếu niên lúc nói chuyện tạm biệt hai vị hiệp sĩ, ngôn ngữ lưu loát, cử chỉ phóng khoáng, khiến Bành công đứng bên khẽ gật gù tán thưởng.

Tiền hai vợ chồng Lăng Thành xong, Tinh Ngôn quay sang vái chào Bành công, nói:

"Tiểu chất cảm ơn thịnh tình của Bành công tối nay. Hiện tiệc đã tàn, tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi. đợi đến giữa đêm thì đi tuần thị trong phủ".

Nghe Bành công cứ thân thiết xưng hô "Hiền chất" với mình, Tinh Ngôn cũng lấy tư cách con cháu đáp lại. Dù sao, tuy làm đạo sĩ trên Thượng Thanh

cung đã lâu, nhưng y vẫn chưa quen được với kiểu xưng hô "Bàn đạo", "Tiểu đạo".

Thấy Tinh Ngôn cáo từ, Bành huyện công cười khà khà, nói:

"Hiền chất nói nhảm rồi! Tiệc nhà Bành phủ ta còn chưa chính thức bắt đầu".

"Sao? Tiệc nhà...?"

Thiếu niên chưa từng nghĩ còn một buổi ăn tối nữa, sớm đã ăn no bụng, mấy người nhà giàu này đúng là phô trương quá. Bành Tương Phổ lại lên tiếng:

"Hiền chất không cần khách sáo, ta kêu tiểu nữ đến dùng chút rượu với con".

Nói đến chỗ này, Bành huyện công xích đến gần hơn, vô cùng thân thiết nói:

"Kì thật không giấu hiền chất, nói chuyện với con mấy buổi nay rất là hợp, bất đồ đã có ý kén rể. Vừa hay con gái Nhuận Lan cũng đã đến tuổi, chỉ bằng..."

"Ách?"

Nghe một phen nói chuyện của Bành công, Tinh Ngôn nhất thời kinh ngạc. Còn vào lúc này, trong màn đêm phía trước, cũng đột nhiên có tiếng "Xoạch" vang lên, giống như ai đó không cẩn thận bị ngã. Thiếu niên đang ngạc nhiên vận mục lực nhìn thì thấy chính là vị Lãnh Thành còn chưa đi xa, đang cố gắng ổn định thân hình.

Vừa kêu lớn "Cẩn thận", thiếu niên đang lơ mơ đã bị Bành huyện gia kéo lại, cười hà hà lôi vào khách sảnh.

Trở lại khách sảnh, Tinh Ngôn thấy Quỳnh Dung, Tuyết Nghi vẫn còn ngồi ở đó, nhưng lúc này thức ăn thừa trên bàn đã được dọn sạch, mấy món ăn nhẹ mới đã được bày trên bàn.

Tiểu Quỳnh Dung ngoan ngoãn ngồi trong tiệc, thấy chủ nhân cùng ca ca đi tiễn khách quay lại thì chớp mắt cười hi hi, nói:

"Ca ca, còn ăn nữa..."

Khi Tinh Ngôn nhập tiệc không lâu thì thấy Bành phu nhân được nha hoàn dìu ra, vén áo ngồi vào tiệc. Sau một lát thì nghe tiếng ngọc chạm lanh canh, tiểu thư Bành Nhuận Lan cũng xuất hiện gia nhập tiệc.

Thấy người đã đủ, Bành Tương Phổ nhắc lấy chung rượu, đem chuyện kén rể vừa nói lúc nãy nói lại lần nữa. Lần này, ngôn ngữ của Bành huyện công không còn úp mở, nói thẳng sẽ đem ái nữ Nhuận Lan gả cho Tinh Ngôn.

Nghe chính xác chuyện đó, thiếu niên cố nhiên nhất thời kinh ngạc không nói ra lời, còn vị Bành tiểu thư thì càng bất ngờ, không thể tưởng nổi phụ thân trước giờ luôn yêu thương mình lại tùy tiện quyết định gả mình cho một người tầm thường như thế. Thế là, vị tiểu thư tài mạo song tuyệt ở Trình Dương nhất thời như bị sét đánh ngang mày, kinh hãi đến không nói được lời nào!

Lúc này, trong yến đường ánh nến lung linh sáng rỡ soi rõ gương mặt trắng bệch của nữ tử.

Bành phu nhân ngồi bên con gái, tuy trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng cũng không ngờ lão đầu tử đột nhiên nói thẳng ra, nhất thời cũng luống cuống. Qua một hồi thấy tình trạng đáng thương của con gái, vị làm mẫu thân mới nhịn không nổi xuất ngôn trì hoãn:

"Lão gia à, hôn nhân đại sự của con gái không phải chuyện qua loa. Chúng ta chỉ bằng bàn bạc chuyện này kỹ hơn".

Bành phu nhân dùng lời hòa hoãn, mong lão đầu tử qua con hồ đồ thì mọi chuyện sẽ yên ổn.

Nghe lời của Bành phu nhân, Tinh Ngôn cũng cảm thấy rất có lý, liền phụ họa:

"Lời của tôn phu nhân rất đúng. Chuyện hôn nhân đúng là chuyện quan trọng. Ý tốt của Bành công Tinh Ngôn xin lĩnh, chỉ bất quá tôi cùng Bành tiểu thư mới"

Ngay khi y đang thao thao lời khiêm nhượng thì vị đương sự Nhuận Lan tiểu thư đang suy nghĩ lung tung trong đầu:

"Chẳng lẽ...mấy quẻ duyên 'Uyên ương phân phối', rồi 'Phủ cực thái lai', lại ứng trên người này?"

Không biết phải chăng là nghiệt duyên kiếp trước, không biết sao, vị Bành gia tiểu thư trước giờ tâm cao khí ngạo, nhìn gương mặt khiêm tốn của thiếu niên xa lạ đó, tự nhiên dâng lên một trận tâm phiền ý loạn, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Thế là, chúng nhân trong đường thấy Nhuận Lan tiểu thư bỗng nhiên giọng nghẹn ngào muốn khóc:

"Con có chết cũng không gả cho tiểu đạo sĩ này!"

Sau đó đứng phắt dậy, che mặt chạy vào trong!

Thấy tình trạng của con gái, vị Bành Trương Phở Bành huyện gia đang cao hứng, lập tức như chìm xuống nước, rất không thoải mái. Qua một lúc mới miễn cưỡng cười nói với Tinh Ngôn:

"Để hiền chất cười rồi. Nha đầu này đều là do ta bình thường ít dạy dỗ. Bất quá con yên tâm, con cái phải nghe lời cha mẹ, chuyện hôn sự của con và Nhuận Lan, cứ để lão phu lo!"

"Ách, Bành công, kì thật không phải như thế..."

"Hiền chất không cần nhiều lời. Ta biết các người tuổi trẻ ngại ngùng, bất quá hiền chất chẳng lẽ chưa nghe qua câu 'Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu'? Chuyện hay này, thật không cần xấu hổ!"

"..."

Thấy người khác vì mình mà buồn bã, Tinh Ngôn cũng rất bất an. Chỉ là, y bình thường rất lạnh lợi, nhưng đột nhiên có người nói chuyện hôn sự của bản thân, thì là bình sinh mới gặp lần đầu. Lập tức, vị Tứ Hải đường chủ đã từng trải nhiều chuyện lớn, nhất thời hoảng hốt cũng không biết xử trí thế nào. Lại thấy Bành công vô cùng tốt bụng, cũng không đành phật ý tốt của lão, chỉ đành áp a áp ứng, cũng chẳng biết nói sao cho hay.

Cảm giác không khí nặng nề, thiếu niên liền đứng lên cáo từ, mượn lời nói đã ăn no, đêm cũng đã khuya, phải đi tuần sát trong phủ. Thấy y vì chuyện trong phủ mà cực nhọc, Bành Trương Phở càng cảm động, vội đứng dậy tiễn y cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung ra khỏi sảnh.

Đợi lão quay lại ngồi xuống, thì nghe phu nhân oán trách:

"Lão đầu tử, đêm nay chẳng lẽ uống quá nhiều? Nôn nóng thì dễ sai lầm. Ông không phải không biết, Nhuận Lan nhà ta từ nhỏ đã hay xấu hổ, lại đọc thi thơ, cảm kỳ, tâm khí cao ngạo, đêm nay ông nói như thế, Lan nhĩ!"

Bành phu nhân vừa nói đến đây thì bị phu quân ngắt lời:

"Cái gì là người tâm cao khí ngạo? Hôm nay nếu nó không làm hỏng chuyện thì là phúc khí cao dày của Bành Trương Phở rồi! Bà tạm chờ nói nữa, nội tình đề ta về phòng sẽ nói cho ba rõ!"

Thấy ngữ khí lão gia như thế, Bành phu nhân trước giờ vẫn theo ý lão, cũng chỉ đành âm ức im lặng, cảm cúi ăn.

Tạm không nhắc Bành phu nhân buồn bực trong lòng, lại nói Tinh Ngôn cùng hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, lại chuẩn bị đi đến khu vườn có cái hồ nhỏ để chờ yêu vật. Chỉ bất quá, trải qua chuyện vừa rồi, y nhất thời cũng không tiện trực tiếp đến khuê các của Bành tiểu thư, chỉ dẫn hai nữ nhân đi lung tung trong phủ.

Đối với Tinh Ngôn mà nói, vừa rồi Bành huyện công trong tiệc đột nhiên hứa gả con gái, y nhớ lại có phần cảm thấy hoang đường. Dù sao theo kiến thức của thiếu niên, đúng như Bành phu nhân nói, chuyện hôn nhân chính là chuyện lớn, thật không phải qua loa. Do đó, Bành huyện công chỉ mới gặp mình có hai ngày, lại đòi đem ái nữ gả cho y, thật khiến người ta khó hiểu.

"Chẳng lẽ, Trương Tinh Ngôn ta thật có sức hút như thế? Hi hi!"

Nghĩ đi nghĩ lại, thiếu niên không khỏi suy nghĩ lung tung. Càng nghĩ càng khó hiểu, lại nghĩ:

"Không đúng! Hay là Bành công nhìn ta ăn mặc gọn gàng mới sinh ra cảm giác sai lầm. Hiện hôn nhân rất coi trọng môn đăng hộ đối, tuy ta hiện đã là Trung tán đại phu, nhưng gia đình vẫn không thể so bì với giới quyền quý. Nếu ông ta biết ta chỉ là giới hàn môn, gia đình cũng chỉ là nhà nông, đại khái không thể có suy nghĩ như thế".

Nghĩ đến đây, Tinh Ngôn hơi bực bội:

"Ai, tuy biết vài nữ tử, nhưng môn đăng hộ đối thì chẳng có ai!"

Đối với y mà nói, tuy rất hợp với Cừ Doanh, nhưng từ khi thái Thái thú Nam Hải đích thân lên núi đón nàng, Tinh Ngôn liền biết, vô luận có thích đến thế nào, chuyện chung thân đại sự của mình cũng không thể có dính dáng gì đến thiếu nữ đó.

Suy nghĩ chuyện này, thiếu niên vô cùng thương cảm, chìm vào suy tư, chẳng còn nhớ đến bên cạnh đang có hai nữ nhân đang một lòng một ý đi theo y. Trong gió đêm, y bất giác lại nghĩ:

"Ai, nếu hôn sự này mà thành, đối với ta mà nói, cũng là một chuyện tốt. Bất quá, Nhuận Lan tiểu thư cùng ta chỉ có duyên gặp mặt, xem ra rất có thành kiến đối với thân phận của ta, khó mà kết hợp cùng nhau được. Mà thôi, chuyện này chỉ là chuyện hoang đường, tốt hơn cứ chuyên tâm tuần sát!"

Chỉ bất quá, tuy trong lòng nghĩ nhẹ nhàng như thế, nhưng đối với thiếu niên mười tám như Tinh Ngôn, nói cho cùng chuyện nam nữ hôn nhân trước giờ chưa từng nghĩ đến. Tự nhiên Bành huyện gia nhắc đến thì bất đồ khiến y bồn chồn ruột gan, nhất thời không bình tâm được!

Thế là qua một hồi, Tinh Ngôn không nhịn được quay mặt hỏi tiểu muội muội bên cạnh:

"Quỳnh Dung muội muội, muội thấy Nhuận Lan thế nào?"

Nghe ca ca hỏi, tiểu thiếu nữ cảm thấy tự hào, dùng toàn bộ tâm sức, nỗ lực suy nghĩ, trình trọng đáp:

"Nhuận Lan tỷ tỷ cũng tốt, có thể cưới. Có vẻ thích khóc nhưng như thế mới khả ái!"

"Ách, là thế à. Kì thật ta cũng chỉ tùy tiện hỏi, không có muốn cưới cô ấy".

Ngưng một hồi, lại hỏi Tuyết Nghi:

"Tuyết Nghi, cô thấy sao?"

Thấy y hỏi, Khấu Tuyết Nghi cũng cẩn thận suy nghĩ, nghiêm túc hồi đáp:

"Bầm đường chủ, Nhuận Lan tiểu thư tài mạo song toàn, cũng là chỗ tốt".

"A...khà khà, ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi! Hà hà"

Ba người cứ như vậy đi một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng lên vào trong xuân đình trước tú lâu Bành phủ tiểu thư. Đương nhiên lần này bọn họ thay đổi phương vị, nấp vào trong bụi trúc ở góc tường.

Lúc này, trong phòng ngủ, vị Bành tương phổ thần sắc nghiêm túc, bắt đầu nói chuyện đại sự gia đình với thê tử:

"Phu nhân, bà có nhớ buổi sáng hơn một tháng trước, cái hồ trong khuê uyển của Nhuận Lan vốn cạn nước, bỗng nhiên xuất hiện một dòng nước, đến nay vẫn chảy không ngưng?"

Tạm không nhắc đôi phu thê thấp đèn nói chuyện, lại nói ba người Tứ Hải đường ẩn thân trong màn đêm. Đêm nay, ngọn đèn đồng đưa trên tiểu song khuê các đối diện bọn họ, đã rất khuya mà vẫn chưa tắt.

Tĩnh Ngôn cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ẩn nấp chưa lâu thì bỗng nghe một tiếng chinh tống vang lên ở tiểu lâu đối diện, sau đó là tiếng cầm âm du dương vang lên, lướt qua mặt hồ yên tĩnh, vuốt ve từng cánh trúc đào, uyển chuyển truyền vào tai ba người.

Tiếng cầm âm trong đêm yên tĩnh, thanh cao hư khiết, u kì cổ đậm, hòa cùng tiếng trùng nỉ non trong đêm xuân, tạo thành tiếng hợp thanh lạc mịch thê thiết. Đúng là:

Sóng hồ gợn gợn nỗi buồn, giấc xuân chẳng gọi cho người niềm vui.

Biết bao nhiêu sự bùi ngùi, lấy cầm làm bạn thả xuôi tâm tình...

Đêm yên tĩnh giúp Tĩnh Ngôn nghe rất rõ, tiếng cầm âm than thở đó, chính là tấu cổ khúc "U lan". Một khúc "U lan thao", phát tiết nỗi buồn sầu thảm bị giam hãm trong u cốc.

Nhớ ý nghĩa của khúc nhạc, Tĩnh Ngôn không khỏi cười khổ, trầm nghĩ:

"Ai, Bành tiểu thư e là đã hiểu lầm. Chuyện hôn nhân này, ta là người phiêu bạt, tự nhiên không có phúc hường, cũng không thể đáp ứng. Nếu Bành tiểu thư biết ta là chân tâm thật ý, có lẽ không bị thương như thế..."

Thiếu niên vô pháp nói rõ lòng mình, chỉ đứng trong bóng trúc, yên lặng lắng nghe cầm khúc tràn trề u oán đó.

Tâm hồn theo tiếng cầm âm uyển chuyển mà phiêu đảng, bất tri bất giác, Tĩnh Ngôn nghĩ, trên gương mặt của vị tiểu thư Bành gia đó, nhìn kỹ hình như có ẩn chứa một khí chất cao môn đặc biệt, ngôn ngữ cử chỉ thì chẳng cô gái bình thường nào có thể bắt chước được. Còn bản nhạc u oán này, cũng chỉ có tài nữ trong nhà dòng dõi mới có thể tấu được. Nói cho cùng, cầm trong cầm kì thi họa, chính là tuyệt kỹ khó nhất trong tứ nghệ.

"Khí chất cao môn chính là thế quá?"

Không biết sao, dần dần, diện dung cao quý đó trong đầu thiếu niên, bất tri bất giác nhạt đi như sương mù. Dung nhan xinh đẹp của một vị tiên tử khác lại dần dần xuất hiện trong đầu y như trăng lồng đáy nước. Tiếng cầm âm đang thoang thoảng bên tai cũng biến thành linh hoạt biến ảo, như tiếng thác cầm trên núi cao đêm trung thu đó... Trong lúc mơ hồ, phảng phất trong gió đêm có người đang khẽ ngâm bên tai:

"phán bạch lộ tư hồng, động kì chi hoa ảnh, dạ lương như thủy.

Trì dạng xuân ngân, hà xử thủy doanh cúc. Mộng y nguyên thị mộng, canh thiêm đắc mê li tình ý.

Linh tâm tri vị, tổng toái hận linh sầu, liên y đạm sanh hương, yên ba mỗi trường ức.

Đình không bế, lưu vân nhất đoá, mỹ nhân thiên lí..."

Đêm nay, trong tiếng cầm âm u nhã buồn bã, yêu linh từng lộ khí thể hung mãnh đêm qua, cũng không hề xuất hiện.

Sáng hôm sau, nghe Tinh Ngôn báo bình yên vô sự, Bành Tương Phở lại tán thưởng một hồi, nói đều là vì thiếu niên đạo hạnh cao thâm mới dọa yêu vật không đến quấy phá. Thế là, Bành công không khỏi nhắc đến chuyện đêm qua, nói nếu con gái có thể ở cùng Tinh Ngôn thì cũng không sợ yêu vật đến quấy nhiễu nữa.

Chỉ là, đối với ý tốt của Bành công, trải qua phen suy tư trong bóng trúc đêm qua, Tinh Ngôn tuy còn nghĩ chưa hẳn mình bạch, nhưng chí ít đã biết, bản thân không thể nào tiếp thụ mỹ ý kén rể này. Thế là, lúc Bành công nhắc lại thì y tìm cách nói lung tung cho qua chuyện.

Nói đến, ngôn ngữ cử chỉ của Bành Tương Công Bành huyện gia vẫn cùng biểu hiện như trước đây, nhưng hành vi của vị Bành phu nhân, hiện lại khiến Tinh Ngôn cảm thấy kì quái. Bởi vì, huyện quan phu nhân vốn đối với y rất lãnh đạm, lúc này lại nhiệt tình đặc biệt, trong ngôn ngữ hình như đối với hôn sự của con gái, còn nồng nặc hơn cả tướng công.

Kì thật, Tinh Ngôn vẫn không biết, khi lại thấy Tuyết Nghi đi giặt y phục, Bành phu nhân tìm đến, hỏi thăm Tuyết Nghi nhiều chuyện. Cuối cùng, biểu hiện của bà ta rất rõ ràng, cho dù tương lai Tuyết Nghi làm vợ, con gái bà làm thiếp, thì cũng chẳng đáng tiếc.

Lời nói thẳng của phu nhân khiến vị cô nương hay xấu hổ đỏ đỏ bừng cả mặt, thế là chỉ đành lần đầu tiên trong đời không giặt sạch y phục mà cuộn đồng ôm chạy về phòng.

Vị Mai hoa tiên linh chạy về phòng, hồn còn chưa định, đứng ngồi không yên, tuy dường như đã định chủ ý, phải toàn tâm toàn ý đối với đường chủ của mình, nhưng nguyên nhân bên trong thì không thể nói rõ, chỉ đành xấu hổ chạy trốn.

Không nói đến những chuyện vụn vặt phát sinh, lại nói đến thiếu niên. Cảm tạ thịnh tình của Bành công, cảm thấy không có gì báo đáp, Tinh Ngôn càng không để ý đến lời cảnh báo của vợ chồng Lãnh Thành. Thế là đêm nay, y lại xách Phong thần cổ kiếm đến rình thùy quái ẩn hiện trong đình viện.

Chỉ bất quá, lần này thiếu niên chỉ đi một mình, để hai nữ nhân ở chỗ khác đợi có động thì tiếp ứng. Bởi vì, theo phân tích của Tinh Ngôn, hai đêm vô ích, e rằng là do ba người quá ồn ào nên yêu quái thông linh đó không dám xuất hiện. Cho nên đêm nay, y chỉ đến một mình.

Đợi đến trong đình viện của Bành tiểu thư, y liền thi triển pháp thuật "Thủy vô ngân" do Linh Y truyền thụ, ẩn thân vào không minh, không để lộ chút vết tích nào.

Tất cả bố trí chu toàn, chỉ đợi yêu linh có đến hay không.

Không biết thiếu niên phân tích đúng, hay là kiên nhẫn khiến trời động tâm, khi gần đến giờ hẹn, sắp đến nửa đêm, lúc đèn trong tú lâu của Bành tiểu thư vừa tắt, thiếu niên đang ẩn thân trong màn đêm, bỗng cảm thấy một trận âm phong thổi qua, hơi lạnh thấu tận xương. Lại cảm thấy cảnh trí xung quanh có chút ảm đạm liền ngẩng đầu nhìn lên trời, trên bầu trời đêm vốn không có mây, lúc này lại tụ một vùng mây đen, che khuất vầng trăng khuyết.

Không biết từ khi nào, tiếng trùng nỉ non trong vườn cũng im bật. Chỉ trong chớp mắt, hoa đình vốn tràn đầy sức sống biến thành u trầm âm ám, như một nơi hoang âm không có người ở!

"Hay cho yêu vật! Vì ngươi mà đã mất ngủ mấy đêm, hôm nay cuối cùng cũng đến rồi!"

Dự cảm yêu linh sắp hiện thân, thiếu niên không những không khẩn trương, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Ngay lúc khẩn yếu, y càng nín thở ngưng thần, không dám có chút lơ là, sợ chỉ không cẩn thận thì dọa linh quái cơ mẫn đó chạy mất.

...Dưới cặp mắt ẩn trong không minh chăm chú quan sát, trong dòng nước đang phun lên từ hòn giả sơn, theo xoáy nước ùng ục, trong ánh trăng mờ nhạt dần dần có một màn khí mù mù bốc lên. Màn sương này phảng phất còn đen hơn cả đêm, càng lúc càng ùn lên nhiều, từ từ ngưng tụ, không bao lâu thì ngưng kết thành một hình dáng con người to lớn.

"Đây là..."

Thiếu niên ẩn trong không minh rình mò, không dám chậm chạp, tập trung quan sát. Thấy thần quái do thủy khí ngưng thành đó, sau khi kết tụ thành hình người thì không hề kết thành thực thể, chỉ như một cột nước cao ngất, đóng đưa trên vòng xoáy nước.

Chờ qua một lúc, con quái đó nhìn xung quanh, sau khi dường như xác định không có gì quái lạ thì bắt đầu thi triển thủ đoạn. Chỉ thấy sau một hồi hoa chân múa tay, trong miệng linh vật hình người đó, dần dần phun ra một làn khói đen, phiêu phiêu lãng đãng, liên tục không ngưng, nhanh chóng tan trong không trung, không bao lâu đã bao phủ khắp cả Bành phủ.

Thiếu niên ẩn thân không xa chỗ quái nhân, tự nhiên là hứng chịu trước. Đợi ám vụ đến sát người, Thái hoa đạo lực liền lưu động trong thân thể y, chớp mắt đã hoàn toàn hấp hóa số yên vụ ảm đạm đó.

Vận chuyển Thái hoa lưu thủy luyện hóa loại khí đặc biệt đó, Tinh Ngôn không chút ngập ngừng, trong cõi không minh thi triển một đạo "Băng tâm kết" về dòng nước phía trước.

Còn ngay khi linh chủ vô cùng cường đại đó đóng băng dòng nước trôi chặt hai chân của quái vật, thì trên cổ kiếm trong tay của thiếu niên cũng bay ra hai vầng quang mạng sáng rỡ, tinh khiết như ánh trăng, một khuyết một tròn, một âm một dương, diệt hồn đoạt phách, ào ào chém đến thùy quái đang không thể di động!

Trong nháy mắt, con yêu linh theo nước mà đến, dựng sóng mà lên, đã sắp táng mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.9 - Chương 146: Lãng Trục Phương Trần, Kinh Chiết Hợp Hoan Chi Chi.

Ngay khi linh quái phá nước mà lên, đang phun ra mê vụ, thì Tinh Ngôn không chút ngần ngại, vung tay thì triển mật chú Long cung "Băng tâm kết", trói chân yêu linh vào dòng nước bên dưới. Cũng gần như cùng lúc, thanh Dao quang thần kiếm phát ra hai vầng nguyệt luân tinh khiết, nhanh như chớp giết tẩn công yêu vật.

Còn quái vật đó, đang chuyên tâm phun mê vụ, bỗng cảm thấy tim can lạnh lẽo. Dòng nước vốn đang nhấp nhô dưới chân, đột nhiên biến thành lạnh toát. Ngay khi cảm thấy không hay thì trong thần thức cảm giác có hai đạo quang luân khí thế hào hùng đang ầm ầm lao về phía mình.

Thế là, khắp Bành phủ bỗng nghe một tiếng gào thảm vang trời, chính là do yêu quái bị hai đạo Phi nguyệt lưu quang trảm của Tinh Ngôn chém trúng phát ra. Tiếng gào của hắn tựa như là tiếng trâu rống, chẳng phải tiếng người. Tiếng rống như tiếng chuông lớn, chấn động cả thần hồn Tinh Ngôn.

Bị tiếng gào chấn động, người của Bành phủ vốn đã mê man, lập tức đều tỉnh lại.

Thấy một đòn đắc thủ, Tinh Ngôn không dám chậm trễ, vội phát ra hai đạo lưu quang tấn công tiếp. Lần này, linh quái đó đã có chuẩn bị, thân hình nó vốn mơ hồ như nước, đột nhiên nhòa đi, hai đạo phi nguyệt quang hoa sáng rỡ lướt qua nó, chém vào giả sơn phía sau nó, gây nên hai tiếng "Bình, bình".

Thấy tình hình vậy, Tinh Ngôn vội xách kiếm nhảy tới, cũng hét khê một tiếng, phi hân lao đến yêu vật thân hình quái dị đó, ý đồ mượn Thái hoa đạo lực trong cơ thể, áp sát tiêu diệt hắn.

Trong chớp mắt, hai bên đã trao đổi mấy hiệp. Dưới tình hình nguy cấp, thiếu niên cũng không thể nghỉ nhiều, chỉ sử dụng hết chiêu thuật mà y sở trường.

Vào lúc này, hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung ẩn nấp không xa bên ngoài, nghe tiếng rống quái dị cũng vội vàng tiến vào, ai nấy rút binh khí, nhảy vào cùng với đường chủ bao vây lấy linh quái.

Thấy thế vậy của ba người, yêu nhân đó lại không kinh mà nộ. Chỉ thấy thân hình nó đột nhiên phình to, ngẩng đầu gào một tiếng, như muốn toàn lực đánh trả ba người khách không mời mà đến.

Chỉ là, thiếu niên trong lúc nhảy đến cảm giác có chỗ kì quái, linh quái to lớn trước mặt, sau khi bộc phát nộ khí thì giống như hóa ngốc tại chỗ.

"Khà! Chẳng lẽ quái vật này không có kinh nghiệm lâm địch bằng ta? Vào lúc này lại có thể phân thần sao?"

Thấy có cơ hội, thiếu niên càng tăng tốc độ, chớp mắt đã đến gần. Lúc còn cách chừng ba bước chân thì nâng cao kiếm, chém vào đầu quái vật!

"Chết!"

Chỉ nghe một tiếng động lớn, Tinh Ngôn cùng Dao quang dường như nhân kiếm hợp nhất, chém trúng vào hòn giả sơn!

"Ách?"

Một kích không trúng, thiếu niên kinh hãi vội thu kiếm về hộ thân, chân điểm lên đá xanh, vọt người sang một bên, tránh khả năng có thể bị tập kích.

Nào ngờ, lúc y xoay người lại nhìn thì phát hiện chỗ dòng nước mà mình mới vượt qua đang sôi sùng sục, còn yêu nhân thân hình to lớn đó đã không còn thấy tung ảnh...

"Ca ca, yêu quái đó đi đâu rồi? Là bị đánh rơi xuống nước à?"

Tiểu Quỳnh Dung phi thân đến, thấy sau khi ca ca tránh sang một bên thì không thấy yêu quái nữa, cảm thấy kì quái lên tiếng hỏi. Nghe nó hỏi, thiếu niên cũng có vẻ mơ hồ đáp:

"Quỳnh Dung, yêu quái xác thật đã trốn xuống nước. Bất quá... Vừa rồi giống như muốn đánh một trận với chúng ta, sao đột nhiên lại trốn chứ?"

Thấy Tinh Ngôn nghi hoặc, tiểu Quỳnh Dung lại thấy chuyện này bình thường, nó lên tiếng giải thích:

"Ca ca, yêu quái đó chỉ có một, chúng ta có ba người, nó dĩ nhiên phải sợ mà đào tẩu thôi!"

"..Phải vậy không?"

Lúc này tiếng giao đầu đã kinh động Bành Trương Phổ, Bành huyện gia tập hợp tráng đinh cầm khí giới tiến vào. Mấy chục ngọn đèn soi tiểu đình sáng rõ như ban ngày.

Thấy chủ nhà đã đến, Tinh Ngôn liền bước tới, giải thích sơ qua chuyện vừa rồi. Thấy mấy người đều bình yên, Bành Trương Phổ cũng yên tâm. Nghe kể xong, lão đi về trước, cẩn thận quan sát dòng nước chỗ hòn giả sơn. Lúc này, có bốn tên gia đình bước lên, giơ cao đèn lồng, chiếu sáng cho lão gia kiểm tra.

Thấy hành động của Bành huyện công, Trương đường chủ hơi xấu hổ, ngại ngùng nói:

"Bành công, thật là xấu hổ! Vừa rồi khản cấp xuất thủ, không ngờ phá hủy cảnh vật của quý phủ..."

Thì ra, mãi đến lúc này y mới phát hiện, hòn giả sơn phía sau yêu vật, hiện đã bị phạt bay một nửa. Còn trên bức tường cách đó không xa, đã phá toang một lỗ lớn, thấy rõ cảnh vật bên ngoài. Không cần nói, mấy cái này đều là kiệt tác của Phi nguyệt lưu quang trảm.

Thấy Bành huyện gia sau khi nghe nói thì quan sát mấy chỗ bị phá hỏng đó, thiếu niên thầm kêu khổ trong lòng:

"Hông rồi hông rồi! Yêu không trừ được lại phá hủy cảnh trí vườn nhà người ta!"

"Ai, trước đây lúc luyện Phi nguyệt lưu quang trảm trong núi, cứ việc thi xuất, đâu cần biết nó bay đến nơi nào. Không ngờ, sự phá hủy của mấy đạo quang hoa này chẳng khác gì mấy bản đá. Giả sơn trong Bành phủ, chắc rất là đắt tiền?"

Khi Tinh Ngôn đang tính được tính mất trong lòng thì bỗng thấy Bành công quay người nói:

"Mấy người hiền chất có bị thương không?"

"..May mà không có thụ thương. Đa tạ Bành công quan tâm".

"Hiền chất đến xem đi, chỗ máu này chắc là của yêu nhân đó".

"Máu?"

Tinh Ngôn nghe vậy vội tiến lên nhìn, ngay chỗ Bành Trương Phổ chỉ, trên một khối đá bị phá hủy, có mấy giọt máu vương vãi.

"Xem ra, yêu vật đó vẫn bị tương dưới quang trảm của ta. Vết máu này quả nhiên khác với người thường!"

Thì ra, những giọt máu trước mắt thiếu niên, vừa nhìn thì chẳng khác gì máu người. Nhưng nếu nhìn tỉ mỉ thì sẽ phát giác trong mấy giọt máu đỏ đó, có kim quang lấp lánh. Thấy như thế, Tinh Ngôn thầm kì quái:

"Quái lạ, từng nghe Thanh Minh đạo trưởng nói qua, máu của yêu dị trên thế gian có rất nhiều loại, nhưng dường như không nghe nhắc đến có kim sắc".

Ngay khi trong lòng suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng kinh hô. Xoay mắt nhìn thì thấy Nhuận Lan tiểu thư bị kinh động, đã ăn vận chỉnh tề tiến đến gần, đang nhìn vào mấy vết máu.

Thấy con gái đến, Bành Trương Phổ liền kêu:

"Nhuận Lan đến vừa hay. Còn không mau cảm tạ Trương đạo trưởng? Nếu không phải có y, nói không chừng đêm nay con đã trúng độc thủ của yêu nghiệt".

Nghe cha nói như thế, Bành tiểu thư đứng tại chỗ thi lễ với Tinh Ngôn, nhẹ nhàng nói:

"Tiểu nữ cảm tạ ơn đức của đạo trưởng".

"Không dám, không dám!"

Tinh Ngôn vội nghiêng người hoàn lễ.

Bất quá, tuy cảm tạ nhưng xem ra trong lời nói của Nhuận Lan tiểu thư, vẫn có chút miễn cưỡng. Có lẽ, uất ức bị cha ép hôn hôm trước, vẫn chưa hoàn toàn giải khai được.

Thấy đáng về không tình nguyện của con gái, Bành Trương Phổ tức thì có chút tức giận, hừ mũi một tiếng.

Thấy tình trạng đó, Tinh Ngôn vội lên tiếng chuyển chủ đề:

"Bầm Bành công, đêm nay tôi giao thủ cùng yêu vật, phát hiện nó thật không phải yêu dị tầm thường, lúc tiến thối thể hiện rất thần thông".

"Yêu ma này rất cương quyết, tuyệt không phải là hạng thấy khó mà lui. Tôi nghĩ nói không ngừng lại đâu, e rằng vài hôm nữa sẽ quay lại".

Nghe y nói như thế, Bành Trương Phổ nhìn mấy vết máu còn mới trước mặt, tiếp lại nhìn cái lỗ hồng do thiếu niên đánh thủng, than một tiếng, chuyển thân nói với thiếu niên:

"Tình Ngôn hiền chất, không biết có thể một mình đến thư phòng cùng lão phu được không?"

"Đương nhiên là được. Mời Bành công đi trước".

Thế là Tình Ngôn liền cầm tiểu Quỳnh Dung đang muốn đi theo, thông thả đi theo sau Bành công đến thư phòng của lão.

Tiến vào thư phòng, còn chưa đợi y lên tiếng, đã nghe Bành Trương Phổ lên tiếng phủ đầu:

"Trương hiền chất, chuyện hứa thân hôm qua, ngươi nghĩ thế nào?"

"..."

Vốn cho rằng Bành huyện công triệu mình đến là muốn bàn luận chuyện yêu dị trong phủ, không ngờ câu đầu tiên lại là một câu như thế! Đương thì, Tình ngôn ngần cả người, không biết hồi đáp sao cho tốt.

Qua một hồi, y mới nhếch miệng hồi đáp vị lão già đang kỳ vọng ở trước mặt:

"Mỹ ý của huyện công, tiểu tử tự nhiên tâm lĩnh. Chỉ là..."

"Chỉ là gì?"

"Chỉ là Bành tiểu thư tài mạo song toàn, tôi e không thể với cao. Hơn nữa, tiểu thư về chuyện này chắc cũng không muốn? Tôi thật không dám làm khó cho nàng..."

Nghe y nói đến chỗ này, Bành huyện công trừng mắt giận nói:

"Nó dám! Hiền chất chưa nghe qua chuyện hôn sự của con là do cha mẹ sao? Ta gả nó, nó dám không ưng!"

Nghe lời này, Tình Ngôn còn muốn phân biện một hai câu, nhưng Bành Trương Phổ khoát tay, thốt:

"Cái vụ 'Trèo cao' hiền chất chớ quá khiêm tốn. Lão phu đến giờ, cũng đã nhìn vô số người. Người thông hiểu đạo lý, kẻ tầm thường chẳng thể bì. Đêm nay lại thấy người pháp lực cao cường, một đòn đã đánh lui yêu ma. Theo lão phu thấy, không phải Tình Ngôn người trèo cao, mà là con gái ta với cao mới đúng!"

Nói xong Bành Trương Phổ ngữ khí hòa hoãn lại, ngay thẳng nói:

"Lão phu tuy là nhà quan, nhưng hiền chất chớ e ngại môn đăng hộ đối. Trước đây ta từng nghe phong phanh, trong đạo môn các người, có một vị được triều đình phong là Trung tán đại phu. Theo ta thấy, chỉ cần thêm chút thời gian, hiền chất nếu muốn vinh quang, cũng chẳng phải chuyện khó".

"..."

Thấy thiếu niên trước mặt xuất hiện thần sắc cổ quái, Bành công lại tiếp tục nói:

"Chuyện này tuy có chút gian nan, nhưng cũng tuyệt không phải xây lầu trên không. Không dẫu hiền chất, Bành gia chúng ta chính là thế tộc ở Tần Xuyên đất bắc. Các thúc bá của Nhuận Lan, người làm quan có không ít. Ngay cả đại ca của Nhuận Lan, hiện cũng là Hoạn du ở Dương Châu. Nếu như hiền chất thành thân cùng tiểu nữ, bằng vào tài năng của ngươi, cộng thêm người của Bành gia trong triều sắp đặt, qua mười mấy năm thì chuyện thụ quan phong tước, cũng chẳng phải không thể làm được!"

Lúc Bành Trương Phổ nói lời này, thần sắc rất kiêu ngạo. Đối với lão mà nói, mấy lời này, một mặt là an ủi hiền tế, mặt khác cũng thuận thế thông báo gia thế hiển hách của lão, cho thiếu niên này biết, Bành gia không phải là nhà bình thường. Như thế, e là có thể tác thành đoạn nhân duyên này.

Nói xong, Bành huyện công không biết vì sao cố gả ái nữ, thấy thiếu niên phía trước mặt vẫn không chuyển sắc, đành xuất ra chiêu cuối cùng. Chỉ nghe lão dùng ngữ khí thần bí nói:

"Hiền chất ngươi có biết, chuyện kết thân với tiểu nữ, kì thật chính là thiên ý hay không?"

"Thiên ý?"

Tình Ngôn vừa nghe, nhất thời chẳng hiểu gì cả.

Thấy y chần động, Bành Trương Phổ vui mừng trong lòng, thầm nghĩ đã tác động đúng chỗ. Thì ra người tu đạo trên thế gian, quả nhiên rất coi trọng thiên

ý. Thế là, lão từ tốn nói:

"Kì thật, trước khi hiền chất đến phủ ta, tiểu nữ đã từng gieo mấy quẻ nhân duyên".

"Quẻ thế nào?"

Tĩnh Ngôn miệng hỏi, trong lòng lại nghĩ, Bành huyện công đối với hành động của con gái, nắm rõ như lòng bàn tay.

"Khôn dấu hiền chất, tiểu nữ gieo ba quẻ. Quẻ đầu là 'Nguyên ương phân phỉ', quẻ hai là 'Phủ cực thái lai', quẻ ba là 'Đắc ngộ quý nhân'"

"Ba quẻ này giải thích thế nào?"

"Hiền chất, 'Nguyên ương phân phỉ', tự nhiên là chỉ người cùng tiểu nữ, ban đầu vì yếu vật mà hôn sự không suông sẻ. 'Phủ cực thái lai', là nói sự tình có chuyển biến tốt, chắc ứng với đêm qua hiền chất thi xuất pháp lực đánh lui tà ma. Quẻ cuối 'Đắc ngộ quý nhân', đương nhiên là chỉ tiểu nữ ngày sau có thể theo một người chồng lỗi lạc. Không phải thánh nhân có câu 'Quân vi thần cương, phu vi thê cương' sao? Phu quân đối với thê tử mà nói, tự nhiên là quý nhân rồi!"

"..."

Tĩnh Ngôn chưa từng gặp qua tình huống chọn rẽ thế này. Nghe Bành Tương Phô ân cần khuyên bảo, thiếu niên đầu óc có chút mơ hồ, đến cuối cùng chỉ biết chuyện mình cưới Bành gia tiểu thư, là trên ứng với trời, dưới hợp lòng người, thật là chuyện tốt trong thiên hạ.

Ngay khi thiếu niên bị Bành Tương Phô dùng lời nói ép đến đầu óc lộn xộn, thì bỗng thấy Bành huyện gia đang bùng bùng khí thế, trong khoảng khắc y phân thân, phảng phất như cũng không chống cự nổi, toàn thân buông lỏng xuống, giọng rung rung nói:

"Mà thôi, chuyện này cũng không dấu. Trương đạo trưởng, tiểu nữ vốn không dám có mơ mộng được nạp làm chính thất. Chỉ cần người có thể thu nhận, sau khi đánh đuổi yêu tà, người cho nó làm thiếp cũng được. Ngày sau, người để Khấu cô nương hay Quỳnh Dung cô nương làm chủ thì tùy..."

"Hà?"

Thiếu niên thất kinh bật thốt, thấy Bành Tương Phô Bành đại nhân kiêu ngạo đã ứa lệ. Trong tiếng nấc nghẹn, nói ra căn do mà y chưa từng được nghe!

Thì ra, vị hải đồng mà mấy ngày trước có nói đến, hơn nửa tháng trước nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, nghe trong phủ có âm thanh quái dị, trời sáng liền đi bẩm báo lão gia cùng phu nhân nghe. Khác với phu nhân sau khi nghe thì kinh hãi, Bành Tương Phô nghe xong thì điềm đạm cho tiểu tử đó lui, chỉ nói trong phủ có chút quái dị, bảo mọi người trong phủ chú ý đề phòng.

Chỉ là, mấy ngày sau lúc rảnh rồi, Bành công liền kêu tên hải đồng đó đến một chỗ không người, hỏi han tỉ mỉ tình hình đêm đó. Sau khi hỏi một hồi, thì thu được kết quả khác. Tuy hải đồng vẫn còn mơ hồ, nhưng Bành công là loại nhân vật nào? Làm quan mấy chục năm, trải qua bao nhiêu án lớn nhỏ, cách hỏi chuyện đã thuộc dạng lão làng. Hỏi thêm một hồi, lòng Bành Tương Phô như chùng xuống:

Phương vị tiếng quái thanh đó truyền ra, rõ ràng là từ phương hướng khuê uyển của Nhuận Lan. Còn tiếng quái thanh đó, Bành Tương Phô cưới vợ hai mươi mấy năm, làm sao không biết đó là tiếng gì được!

Thế là đương thời khảo vấn, tiếp đó lưu ý quan sát thể thái của con gái, thì Bành huyện công cả đời cứng rắn, cả người như bị chôn vùi trong băng tuyết ngàn trượng.

Ái nữ mà lão nâng niu quý giá, e đã bị yêu quái thân thông đó làm cho nhớ bản!

Chỗ này lão nói đại khái cho qua, nhưng thiếu niên tâm tư linh lợi sao không hiểu được. Nhìn lão nhân phảng phất như già đi mười mấy tuổi, Tĩnh Ngôn cẩn thận hỏi:

"Vậy...Bành tiểu thư có biết không?"

"Mỗi lần yêu quái đến đều thi vụ, Lan nhi e là chẳng biết".

"Ai!...oan nghiệt! oan nghiệt! Hiện tại có lẽ Bành Tương Phô ta kiếp trước tác nghiệt, kiếp này lại mất công đức, mới bị ông trời báo ứng! Hận hán gần đây chắc là trời cao cảnh cáo ta!"

Bành huyện công lúc nói lời này, thần sắc vô cùng đau khổ.

Thấy người cha hiền vì con gái mà đau lòng đến nông nổi như thế, Tĩnh Ngôn cũng rất khó chịu trong lòng. Vừa nghĩ đến lời của Bành Tương Phô khi nãy, không khỏi cảm phần bùng bùng, trầm giọng nói:

"Bành công chó buồn bã, chuyện thần quỷ không có căn cứ, cũng bắt tất quá để ý. Huyện công cứ yên tâm, chung thân đại sự của tiểu thư, cứ để tôi lo!"

Lúc Tĩnh Ngôn nói lời này, một lòng muốn trừ diệt yêu ma làm nhục con gái nhà lành. Còn Bành công nghe lời y nói thì cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Tạm không nhắc chuyện buồn trong Bành phủ, lại nói Trình thủy đại hà ở ngoài Trình Dương thành.

Ở hạ du Trinh hà, ước chừng cách Trinh Dương thành bốn năm dặm, trong sơn cốc mà dòng sông chảy qua, tạo thành một cái đầm sâu, hiện tại ở nơi không dấu người này, lại có một người đang cạo rửa thân thể.

Tên mất ung mũi rộng đỏ, vừa tẩy rửa vừa hậm hực chửi:

"Không biết là ác đồ phương nào? Dám tấn công lên bốn thân!"

"Hừ! Tên vô tri đó cũng coi như có can đảm, dám phá hỏng chuyện tốt của bốn thân. Lần tới nhất định chém người thành vạn đoạn!"

Lúc quái nhân chửi mắng, hai vết chém sâu trên tay hắn vẫn không ngừng túa máu. Thấy tình trạng cổ quái đó, U đàm quái thân cũng rất kinh hãi:

"...Ác đồ đó rốt cuộc lai lịch thế nào? Chưa từng nghe Trinh Dương huyện có nhân vật như thế. Vết thương do y gây ra, không thể lành miệng trong tích tắc như bình thường..."

...Mặc cho đêm qua ở Trinh Dương diễn ra đủ thứ chuyện vui buồn đan xen, vàng sáng trời đông theo tiếng gà gáy, đã dần dần xuất hiện.

Hôm nay, chính là ngày mà đám hiền dĩ Trinh Dương huyện mời đến, cùng dân trong huyện khai đàn cầu mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 147: Nhâm Cừ Tiểu Mạ, Vũ Tiên Khởi Thiểu Sầu Vân.

Sáng hôm sau chính là thời khắc Trinh Dương huyện khai đàn cầu mưa. Nhưng đêm nay, Tinh Ngôn cứ trần trọc băn khoăn, chẳng thể ngủ được.

Mấy lời phê phủ của Bành công trong thư phòng Bành phủ cứ vang vang bên tai y. Nằm trên giường, hai tay giao lại gối dưới đầu, im lìm nhìn lên đỉnh phòng u ám, lòng thiếu niên như dậy sóng:

"Không ngờ yêu vật đó lại cùng Bành tiểu thư có chuyện vợ chồng!"

Khi ở trong thư phòng, cứ nghe Bành công nói liên tục, không có thời gian để nghĩ. Nhưng hiện tại yên tĩnh, nhớ lại những gì mắt thấy tai nghe mấy hôm nay, lúc này Tinh Ngôn chợt sinh nghĩ ngờ:

"Tuy nói yêu linh mỗi lần đến đều thi triển mê vụ làm người mê man, nhưng Nhuận Lan tiểu thư...thật không biết mình bị xâm phạm?"

Vị Thượng Thanh đường chủ này tuy từng lẫn lộn ở chốn kỹ lâu một thời gian không ngắn, đối với tình sự giữa nam nữ cũng biết loáng thoáng, nhưng dù sao y cũng chưa đủ tuổi trưởng thành, đối với chuyện thân thể nữ nhân, thật chẳng thể nào phân biệt được. Chỉ bất quá, tuy như thế, hiện tại nghĩ lại tình trạng u sầu của Bành tiểu thư mấy ngày nay, đặc biệt là tình thần phổ trong khúc nhạc "U lan", thiếu niên rất am hiểu âm luật, cảm nhận nỗi ưu sầu của nàng tuyệt không phải vì chuyện Bành công ép gả cho y.

Nghĩ đến chỗ này thì không khỏi lược qua chuyện Bành công hứa gả con gái cho y. Đêm xuân yên tĩnh, không phải như tình cảnh rối loạn trong thư phòng khi nãy, thiếu niên cuối cùng cũng có cơ hội bình tĩnh phân tích nghiêm túc chuyện này. Nói đến, vị Tứ Hải đường chủ thông đạt thế tình này, vẫn là lần đầu đụng phải chuyện chung thân đại sự, những kinh nghiệm mà y trải qua trước đây, chẳng có cái nào có thể tham khảo cho tình huống này.

Qua một hồi vắt óc suy nghĩ, cuối cùng trong ánh trăng nhàn nhạt, thiếu niên cuối cùng cũng tìm được đáp án cho mình:

"...Hà, tuy Bành Nhuận Lan tiểu thư gia thế hiển hách, tài mạo đều tốt, còn ta chỉ là một tiểu tử hàn môn, nhưng hôn nhân đại sự này, thật không thể mặc cả như trà giá ngoài chợ, quan trọng vẫn là nam nữ thấy hợp nhau. Về điểm này, Bành tiểu thư cứ thấy ta là tránh mặt, như thế thì chẳng có yêu mến gì ta. Còn bản thân ta, dường như cũng lạnh nhạt. Nếu như thế thì không thể rồi..."

"Còn ưu phiền của Bành công, kì thật chủ yếu vẫn là do yêu vật quá nhiều. Chỉ cần ta cực lực trừ yêu linh cho ông ta, sau đó ông ta sẽ đem con gái gả cho người tốt khác thôi".

Sau một phen suy nghĩ, Tinh Ngôn cuối cùng cũng có quyết định lưỡng toàn kì mĩ.

Bất quá, tuy đã có kết luận, nhưng trong lòng thiếu niên, một phen suy nghĩ này cũng chỉ là suy luận theo tình lý. Về chuyện Bành tiểu thư không còn

trong trắng, cũng chẳng phải do sai lầm của y, Tinh Ngôn cũng không để trong lòng. Có lẽ, ngay cả bản thân y cũng không ý thức được, y chẳng hề quan tâm đến trình tiết của Bành tiểu thư, chính là mình chứng cho việc y không có tình ý với nàng. Phải biết, nếu thật có lòng muốn lấy, cho dù là nam tử khoáng đạt nhất trên thế gian, đối với chuyện thất thân của nữ nhân, cũng tuyệt không như y, chỉ như bóng ảnh thoáng qua. Ở trong tình hình như thế, cho dù cuối cùng có thể tha thứ, nhưng cũng nhất định phải trải qua một phen đấu tranh khổ sở trong lòng.

Thiếu niên mới chỉ biết loáng thoáng quan hệ nam nữ, hiện không thể nào nghĩ nhiều đến mấy đạo lý đó. Lúc này, y chỉ đang tập trung suy nghĩ về một vấn đề lớn khác:

"Nói đến cưới vợ, ả, Trương gia ta chỉ có một mình ta. Tuy hiện tạm nhập đạo môn, nhưng tương lai dù sao vẫn phải cưới vợ sinh con, tiếp tục hương hỏa. Nhưng nữ tử tình đầu ý hợp, lại nguyện ý gả cho ta, rồi cuộc ở nơi nào..."

Thiếu niên suy tư có chút thương cảm, dần dần chìm vào giấc mộng.

Còn lúc này, hai nữ nhân ở phòng cách vách với phòng y, thì vẫn chưa ngủ. Hiện tại, ngay cả vị Khẩu Tuyết Nghi trước giờ ít nói, không biết vì sao, cũng rất hưng phấn không ngừng thì thảo với tiểu nha đầu. Hai nữ nhân này, đang theo các tiêu chuẩn và lý giải của mỗi người, tràn đầy hứng thú thảo luận xem nếu đường chủ bọn họ cưới Bành tiểu thư thì là lợi hay hại.

Bất tri bất giác đã nghe từ không gian u ám bên ngoài cửa sổ, truyền vào tiếng gà gáy báo hiệu ngày mới.

"A..."

Nghe tiếng gà gáy, tiểu Quỳnh Dung hô khẽ một tiếng, vội đề nghị tỷ tỷ mau ngủ, bằng không sáng mai sẽ bị đường chủ ca ca nhìn ra cả đêm không ngủ. Thế là, buổi thảo luận linh tính của hai tỷ muội, kết thúc trong tiếng gà gáy báo ngày mới.

Những người đang an giấc trong Trinh Dương huyện thành, kì thật không hề biết, trong không gian hắc ám trước khi bình minh đến cách mấy chục dặm, đang có một quái nhân to lớn mắt ưng mũi rộng, trên người có vẩy đen xếp như huyền sắc chiến giáp, từ trong u ám đập sóng mà đi.

Khi cách Trinh Dương thành chừng hơn ba chục dặm, vị thần quái tướng mạo đặc biệt đó đột nhiên ngừng lại, sau đó khẽ rống một tiếng, bỗng nhiên thân hình bạo trưởng, đứng sừng sững như một ngọn núi nhỏ. Lúc này, dòng nước trong Trinh Hà chỉ tới ngang hông y.

Ngừng lại thoáng chốc, thì thấy quái thần pháp lực thông thiên đó, ngẩng cái đầu khổng lồ lên trời, há cái miệng to như cái chảo ra, hướng về chân trời không ngừng hít vào. Từ cái miệng lớn của hắn, hơi mây tích tụ ở chân trời, như bị một sức hút vô hình, toàn bộ bay về phía hắn.

Đội luồng hơi mây cuối cùng được hút vào bụng, tên cự linh đó liền đưa tay chùi miệng, lại xoa xoa cái bụng, dường như đã ăn no. Sau đó, nhân lúc sắc trời còn tối, hắc giáp quái thần lại nhảy lên đầu sóng, vung cánh tay có chút không linh hoạt, múa tay tung chân, bắt đầu thi triển pháp thuật. lát sau thì thấy Trinh thủy hà vốn còn có chút sóng gió, chợt yên lặng như mặt nước giếng!

Luyện công đến gần trời sáng, cỗ quái thần linh nuốt mây thở sóng đó lại hồi phục thân hình. Tiềm ẩn trong nước không bao lâu, đội khi tia nắng đầu tiên hắt xuống thì quái thần đó liền dậy lên một trận cuồng phong, phá không bay về phía Trinh Dương thành.

Khi cách Trinh Dương thành chừng hơn mười dặm, thần quái đó liền hạ ngọn gió cuồn cuộn, đặt chân xuống con đường đất vàng lờ mờ bên dưới. Lúc tiếp đất, linh quái lặc thân biến hình, hóa thành một đạo khách trắng niên bào phất phất, tay cầm phát trần, lững thững đi về phía Trinh Dương thành.

Thế là, vào giữa giờ mao, viên thư lại huyện nha phụ trách danh sách người tham gia đại điển cầu mưa lần này, nghênh đón vị pháp sư cầu mưa đầu tiên đến:

"Bì nhân Phiên Xuyên, biệt hiệu 'Hồ hải tán nhân', đến chứng danh".

Viên thư lại đang nhàn nhã, nghe vậy vội lấy danh sách ra, tìm kiếm danh tính Phiên Xuyên, tìm kiếm một lúc thì mỉm cười, nhìn vị pháp sư trắng niên bào trước mặt, cung kính nói:

"Phiên đạo gia, theo thứ tự đăng ký ở huyện nha hôm trước, ngài xếp thứ chín. Người đâu, dẫn vị đạo gia cầu mưa này vào chỗ ngồi!"

Thư lại hét một tiếng, lập tức có nha dịch tiến lên dẫn Phiên Xuyên vào đúng chỗ ngồi đã được sắp đặt.

Lúc này, trời đã sáng hẳn, mặt trời hắt ánh nắng vàng chiếu sáng cả không gian, cũng chiếu rõ cái đài cầu mưa cao ngất vừa dựng xong trước Long Vương miếu.

Tòa Long Vương miếu duy nhất ở Trinh Dương thành nằm ở bờ nam huyện thành, rất gần Trinh thủy hà, khoảng cách chỉ chừng hơn hai dặm. Long Vương miếu vừa được sửa chữa xong, đang khoác lên mình một dáng vẻ mới: Tường vàng trụ đỏ, mái miếu cong vút, nhìn từ xa giống hệt như chữ "△", so với tiểu miếu trước khi thiêu hủy, khí thế càng vượt bậc. Quan dân Trinh Dương chịu hạn tai đều cho rằng Long Vương miếu bị đốt, chính là cảnh cáo của thần minh dưới nước đối với bọn họ, lần này trọng tu tự nhiên ai cũng không dám bỏn rút.

Đài phép cầu mưa dựng trước Long Vương miếu khí thế to lớn, mặt trước bày biện sáu loài hoa tươi, còn có vài chén nước lạnh.

Tuy giữa giờ thìn mới chính thức khai đàn, hiện vẫn còn hơn nửa canh giờ nữa mới đến, nhưng lúc này trên khoảng trống rộng rãi trước đài cao thần miếu, đã đứng chật dân chúng từ các vùng phụ cận đến xem đại điển cầu mưa. Thời gian càng trôi đi thì càng có thêm nhiều người tụ tập, chẳng bao lâu đã hình thành cả biển người, tiếng ồn vang trời, đám linh hò hét vang trời, cổ sức mới gần được một thông đạo thông đến pháp đài.

Có nhiều người đến sớm như thế là vì những người dân đen này, bình thường cũng chẳng có gì vui chơi, hôm nay có được chuyện cầu mưa thần thần quý quý kích động, làm sao không chen nhau đi coi? Hà huống, trường nhiệt náo hôm nay còn rất có ý nghĩa, hạn hán đã lâu, nhà ai cũng khổ sở, làm gì có người không mong việc huyện lão gia đem ái nữ ra như các pháp sư đạo sĩ cầu mưa, có thể vì bọn họ mà cầu lão thiên gia cho mưa xuống chứ?

Chính vì như thế, trường nhiệt náo hôm nay trong vẻ ồn ào vẫn toát lên sự thành kính, xung quanh không hề có những quầy bán hàng hay những người bán hàng rong nào đi rao hàng.

Chẳng giống bên ngoài ồn ào náo động, trong Long Vương miếu hiện tại hết sức yên tĩnh, chỉ có một ông từ coi miếu đi đi lại lại. Thanh tĩnh như thế thực ra vì trận lửa hôm trước, tiện thể thiêu chết luôn mấy cái tàn tật trong miếu. Do đó, không biết phải chăng thần linh trách có kẻ mạo phạm hay không. Bành huyện chủ hạ lệnh ngoại trừ ông từ, bình thường nếu không phải dâng hương tế bái, những người rảnh rỗi cũng chỉ được đứng chân ngoài miếu.

Lại nói, sau khi vị Phiên Xuyên chứng danh, mấy chục vị đạo nhân thuật sĩ khác cũng lục tục kéo đến. Mấy pháp sư chiếu theo thứ tự ghi danh, lúc này lần lượt ngồi trên ba hàng ghế gỗ chạm hoa gần đài cao nhất.

Vừa hết giờ mào, chủ trì của thịnh sự cầu mưa lần này là Bành Tương Phổ, cuối cùng cũng được nha dịch hộ vệ đến. Vì tỏ lòng thành, hôm nay Bành huyện gia cũng không ngồi kiệu mà đi bộ từ trong huyện nha đến đây.

Đến trước Long Vương miếu, Bành huyện gia mỉm cười với thiếu niên ngồi trong mấy chục vị pháp sư rồi mới theo sự hướng dẫn của viên thư lại, đến ngồi dưới cái tán được chuẩn bị cho quan gia.

Người mà Bành huyện gia nhìn cười, tự nhiên là Thượng Thanh đường chủ Trương Tinh Ngôn. Lúc này, Tinh Ngôn ôm suy nghĩ muốn tận lực thử xem, cũng đến tham gia pháp sự cầu mưa hôm nay. Về phía y mà nói, tuy đã thi triển "Phong thủy dẫn" mấy lần, nhưng Trịnh Dương huyện chịu thiên tai, hạn hán có phần cố quái, hơn nữa cũng không nắm chắc pháp thuật mà y học Linh Y nha đầu này, liệu có thể có hiệu quả trong phạm vi rộng lớn hay không.

Lúc này, Tinh Ngôn đang ngồi trên ghế có ghi số "10", vừa hay sau Phiên Xuyên một số. Hai vị nữ hài nhân Tuyết Nghi, Quỳnh Dung thì ăn vận kiêu đạo đồng, chia ra đứng hai bên y. Hiện tại còn chút nữa mới đến lúc bắt đầu cầu mưa, Tinh Ngôn cảm thấy có chút nhột nhột nên xoay đầu nói chuyện phiếm với Tuyết Nghi, Quỳnh Dung.

Thiếu niên nói chuyện tiếu lâm, tiểu nữ hài cứ cười hi hi, tiếng thì thầm truyền vào tai mấy vị pháp sư đang ngồi nghiêm chỉnh khiến bọn họ không khỏi nhú mồm. Mấy pháp sư văn du này, trong lòng tự nhiên sinh ý nghĩ trách huyện chủ, trong đại điển trọng yếu thế này, sao còn đưa mấy thiếu niên nam nữ đến làm chi. Khác với bọn họ, vị "Hò hải tán nhân" vẫn không nói lời nào cho đến giờ, nếu như cẩn thận quan sát, sẽ thấy ngoài thần sắc tự tin lẫn kiêu ngạo, còn ẩn tàng mấy phần nộ khí.

Lại nói Tinh Ngôn đang chọc ghẹo tiểu muội muội, đột nhiên nghe có người quát lớn bên tai:

"Xú đạo sĩ kia, hôm nay lại trốn đến đây chơi à!"

Thiếu niên nghe nói ngạc nhiên, nhất thời không biết phát sinh chuyện gì. Đang khi y ngơ ngác nhìn ra bên, thì thấy một vị thôn hán tướng mạo thô hào, đang đứng cách không xa phần nộ gào lên:

"Hay cho tên bại hoại! Tháo khăn che mặt của em ta, lại dám không cưới nó!"

Trong lúc nói, hán tử đó chạy ào qua chúng nhân đang ngồi trên ghế, đưa tay nắm lấy cổ áo của thiếu niên!

"...Vị hảo hán này xin buông tay trước, ta không có quen ông à?"

Không có phòng bị nên Tinh Ngôn không kịp có phản ứng. Ngay khi ngạc nhiên thì thấy hán tử đó tăng thêm lực đạo, gào lên:

"Chớ giả bộ hồ đồ nữa, người mấy hôm trước ngươi tháo khăn che mặt, chính là muội muội ta!"

"A! Là cô ta!"

Lúc này Tinh Ngôn mới nhớ là chuyện gì. Ngóng ra phía sau hán tử mà nhìn, thì thấy một cô thôn nữ đang ở trong đám người vây quanh dưới, đang quan sát tình cảnh trên này không chớp mắt.

"Khắc khắc, vị huynh đài này không phải bức hôn chứ? Ta thật không có ý cưới muội muội của ông đâu!"

Đụng phải hán tử lỗ mãng như thế, Tinh Ngôn cũng dờ khóc dờ cười. Đang định kêu hán tử buông tay thì nghe hán tử gặng hỏi:

"Thật không cưới?"

"Tự nhiên không cưới!"

Thiếu niên lúc này cũng bị hán tử chọc giận, lời nói cũng không còn kiên nhẫn như khi nãy.

"Hảo tiểu tử, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Hôm nay Lưu Hồ ta, nhất định phải bắt ngươi cưới em ta!"

Nghe y đe dọa, thiếu niên huyết khí phương cương cũng không chịu nhường:

"Được, giỏi thì cứ đánh coi!"

Thế là, mấy vị cao nhân xung quanh, toàn bộ đều mắt trừng miệng há, ngây ngẩn nhìn thiếu niên đạo sĩ đạo quan nghiêm chỉnh, bỗng xoắn tay, cột vạt áo, lôi hán tử ra chỗ trống, đánh lộn loạn lên!

Trong đám bụi bốc mù, còn có một tiểu nữ oa ở bên ngoài không ngừng nhảy nhót hô "Tĩnh Ngôn ca ca" cổ vũ cho thiếu niên. Không cần nói, tiểu cô nương nhiệt tâm đó chính là tiểu Quỳnh Dung trong Tứ Hải đường. Tuy tiểu nha đầu đến hôm nay vẫn không hiểu được vì sao ca ca không chịu cười vì tỷ tỷ đeo khăn che mặt đó, nhưng lúc này thấy có người đến tìm đánh lộn, nó tự nhiên không chút do dự đứng về phía ca ca!

Ở bên tiểu thiếu nữ nhảy nhót hò hét đó, còn có Tuyết Nghi. Lúc này vị Mai hoa tiên linh đã lấy cây lục mộc trăm xuống, đứng bên đám bụi mờ, khăn trương quan sát chiến cục.

"..."

Lúc này trong đám người đang hết sức kinh ngạc bên ngoài, có cả vị Bành Tương Phô Bành đại nhân. Bành huyện gia đã thấy qua thủ đoạn của thiếu niên, không ngờ ý chẳng dùng đến pháp thuật cao siêu, mà chỉ dùng tay chân đánh nhau với vị thôn hán kia. Bành huyện gia sau lúc kinh ngạc lập tức hạ lệnh thuộc hạ bắt lấy thôn hán đến làm loạn lại.

Cũng chỉ sau một lúc, trường lộn xộn ngoài ý trước cầu vũ đại điện cũng chấm dứt. Sau một hồi âm thanh "Bính bính bốp bốp" vang lên, thì nghe một tiếng nói rộn ràng kinh hãi thốt lên:

"Mẹ nó, không ngờ muội phu khỏe như thế! Thôi thôi, ta rút lại lời, để ta về đi kiếm người khác gả em ta!"

Thế là hán tử đến ép hôn mang gương mặt sung vù đến chỗ muội muội đang chờ tin tốt, hậm hực nói:

"Muội muội à, hay là đổi người khác, không cần chọn đạo sĩ đó làm chồng nữa. Không ngờ quyền cước tên này lợi hại thế, nếu lấy hắn, sau này hắn khi phụ muội, ca ca khó mà bảo vệ cho muội được!"

Lời hậm hực của hắn thốt lên, chúng nhân vây quanh lập tức cười rộ lên!

Trong tiếng cười nhạo đó, thiếu niên chiến thắng phui phui bụi đất bám trên đạo trang, chỉnh lại mũ mào, hừ một tiếng, đắc ý quay lại chỗ ngồi.

Nghe hai vị nữ đạo đồng chúc mừng thiếu niên, mấy thuật sĩ pháp sư cùng thuộc đạo môn, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ. Trong đó, có mấy vị đạo sĩ thâm nghĩ trong lòng:

"Xúi quẩy, quyền cước đánh nhau như thế, thật làm mất mặt Tam Thanh đạo môn chúng ta. Thôn hán đó, một cú 'Liệt thiên toa' của ta là đủ!"

"...Hán tử ngu ngốc đó, một chiêu 'Phong hành thiên hạ' của bản đạo, nhất định thổi hắn bay mất tích!"

Ngoài những ánh mắt khinh thường của hầu hết pháp sư thuật sĩ, có một người nhớ lại tình hình vừa rồi, không khỏi ngạc nhiên ra mặt.

Người này không phải ai khác, chính là vị bên cạnh thiếu niên đang đắc thắng, "Hỗ hải tán nhân" Phiền Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.9 - Chương 148: Xuân Vũ Như Ca, Thốn Tâm Phân Phó Mai Dịch.

Trải qua một trận phong ba nhỏ, qua không bao lâu, pháp đàn chiêu hiền cầu mưa của Trình Dương huyện đã chính thức bắt đầu.

Bởi vì chuyện này liên quan đến dân sinh, lại liên quan đến quý thần, Bành huyện chủ Bành Tương Phô là người đọc sách thánh hiền thi thư, không hề lên đài làm thủ tục khai tràng giảng diễn, chỉ đứng dậy cung thân thi lễ, mời vị pháp sư đầu tiên lên đài cầu mưa.

Khi vị thuật sĩ đầu tiên bảo tỵ phát phối lên đài, bắt đầu chiếu theo bí thuật bốn môn bố trí phương vị mấy chén nước, tiếng thì thảo bàn tán của dân

chúng vây quanh bên dưới dần im, sau thoáng chốc, không gian xung quanh Long Vương miếu đã im lìm không tiếng động, mọi người đều hướng ánh mắt về đài cao phía trước.

Cũng không khác mọi người, lúc này Tinh Ngôn cũng nhìn lên đài không chớp mắt, xem vị pháp sư đạo trang mũ mào xênh xang đó bố trí mọi thứ như thế nào. Không bao lâu, vị du phương đạo sĩ hưởng ứng lời kêu gọi mà đến đó, liền đạp lên phương vị cửu cung thất diệu, bắt đầu di chuyển tới lui giữa các phương vị. Đồng thời lúc đi, trong miệng cũng ngâm xướng lên kinh cầu mưa.

Khi pháp sư trên đài niệm tụng trầm bổng, tất cả quan dân sĩ tử xung quanh ngay cả thờ mệnh cũng không dám, sợ không cẩn thận để thanh âm hỗn tạp làm nhiễu loạn tiếng huyền xướng thần bí của pháp sư trên đài.

Nín thở ngưng thần như thế mãi đến khi vị đạo gia đó xuống đài.

"Thất bại rồi".

Nhìn gương mặt đỏ bừng, một tiếng của không thềm nói của lão, Tinh Ngôn liền biết, trường cầu mưa vừa rồi đã thất bại.

Xem ra, muốn cầu xin lão thiên gia cho mưa xuống cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng giống như thế, sau đó có bốn năm vị pháp sư thuật sĩ lên đài, vô luận là dụng bùa, dụng chú, hay là dụng đan hoàn bổ trợ, vẫn không có ai thành công.

Thế là, sĩ dân vốn vạn phần thành kính, thấy đã lâu không có gì, cũng dần lơi lỏng. Không lâu sau, tiếng nghị luận ào ào đã lại bắt đầu cất lên.

Đã có sáu vị pháp sư lên đài mà ngay cả một chút mây đen cũng không có, mặt trời càng lúc càng rực rỡ trên đầu. Ánh nắng gay gắt đổ xuống đám người không có gì che chắn dưới đất, sức nóng hùng hực phủ lên bọn họ. Bị ánh nắng chiếu, mấy cây cột gỗ bóng loáng của pháp đàn cũng lấp lánh quang hoa, phản chiếu nhìn hoa cả mắt.

Lúc này, bọn họ thậm chí cảm thấy chỉ cần nhấc tay, xoay người thì y phục cũng giống như không khí khô hanh xung quanh, phát ra tiếng loạt xoạt. Thế là, một sự thất vọng liền dần lan ra khắp chúng nhân.

Trong bầu không khí có vẻ thất vọng đó, vị pháp sư thứ bảy lên đài vẫn vô cùng tự tin. Đạo trưởng này ước chừng bốn mươi bảy tuổi, sau khi hùng dũng phi thân lên lầu, cầm kiếm gỗ đào, lớn giọng nói với dân chúng thất vọng bên dưới:

"Các vị hương thân Trình Dương tạm chờ ảo não! Hôm nay Chí Mộc đạo nhân ta sẽ xuất toàn thân tu vi, toàn lực thi xuất đại pháp 'Tiên thiên ân lỗi tước ân', tuyệt học trấn phái của 'Không thủy đạo phái' ta!"

Nghe giọng nói sang sảng của gã, còn có cái tên pháp thuật dài ngoẵng, dường như có vài phần môn đạo, thế là dân chúng dưới đài, còn có cả vị Bành huyện gia đã bình tâm lại bảy tám phần, chấn chỉnh tinh thần, quan sát vị Chí Mộc đạo gia rốt cuộc có thuật xoay chuyển trời đất gì.

Chỉ thấy Chí Mộc đạo nhân nói xong lời thì nâng kiếm lên, chân bước lên lời giữa các bát nước, thi triển nhiều động tác cổ quái chưa từng thấy. Giúp gã múa kiếm họa phù thi pháp còn có hai vị đạo đồng, đứng bên ngoài gõ khánh chấp chuông, hòa nhịp với tiếng hú lúc cao lúc thấp kì quái của sư thúc bọn chúng.

Tiếng chuông khánh ban đầu không nhanh không chậm, đợi khi tiếng hú quái dị trong miệng Chí Mộc đạo nhân cao vút lên, thì hai đạo đồng gõ càng nhanh. Cuối cùng, ở trong tiếng rào rào như tiếng mưa, chín đạo phù lục trên kiếm gỗ của Chí Mộc đạo nhân, đột nhiên hóa thành chín đạo thanh quang, mấy tiếng "Bách bách" vang lên, chín lá bùa lần lượt bay vào chín bát nước.

Ngay lúc này, chúng nhân ngóng lên đài thì thấy vị Chí Mộc đạo nhân đó, tay hoành ngang đứng vững, kiếm chỉ trời nam, dường như đang tập trung lắm nhằm đọc kinh văn gì đó. Dần dần, chỗ gã cùng hai đạo đồng đứng, dường như tản mát trong nước, bắt đầu có chút lay động. Theo tiếng niệm kinh, trên đài cao dường như đang dựng lên một bức tường nước. Sau đó, mái ngói đỉnh nóc Long Vương miếu dần dần mơ hồ đi!

"Có hi vọng!"

Cũng chẳng khác gì mọi người, Tinh Ngôn thấy dị trạng vậy, tức thì trong lòng cũng sinh ra không ít hy vọng, chỉ đợi xem trên trời liệu có mưa rơi xuống hay không?

Đương nhiên, không phải ai cũng mong đợi như thế. Vị Hồ hải tán nhân Phiền Xuyên ở bên cạnh Tinh Ngôn, thấy dị trạng trên đài thì chẳng chút động dẩy, chỉ thăm khinh miệt trong lòng:

"Hừ, pháp thuật của tên này cũng có ngũ lôi chính pháp. Nếu là bình thường, không khỏi sẽ có chút mưa cho hần. Chỉ bất quá, hôm nay có bốn thần ở đây, cũng chỉ là tốn công vô ích. Người cuối cùng cầu mưa thành công, chỉ có thể là ta thôi!"

Vừa nghĩ đến đây, vị thần quái vốn rất trấn định, dường như cũng nổi chút hưng phấn.

Tạm không nhắc suy nghĩ của yêu thần, lại nói vị Chí Mộc đạo nhân thi xuất ngũ lôi chính pháp, ở trên đài cao đợi hồi lâu, kiếm trong tay cầm đến muốn cứng tay, nhưng vẫn không thấy có giọt mưa nào xuống.

Lại qua một hồi, khi đại đa số người vẫn còn ngửa cổ chờ đợi thì bỗng thấy vị Chí Mộc đạo nhân này giờ vẫn bình tâm tĩnh khí, bỗng nhiên hạ kiếm gõ

trong tay xuống, khắp người buông thõng xuống, thở dài một hơi, sau đó vòng tay, cười khổ nói:

"Xin thứ cho bản đạo vô năng. Hạn này e là thiên ý, không phải sức người có thể cứu vãn".

Nói xong, gã dẫn hai đạo đồng tùy thân xuống đài. Tự nhiên, khi gã đã xuống, dị tượng ảo ảnh trên đài cũng lập tức biến mất.

Nghe Chí Mộc đạo nhân nói vậy, sắc mặt mọi người dưới đài đều ảm đạm.

Bất quá, Tinh Ngôn trong lúc ảo não dùm cho Chí Mộc đạo trưởng, cũng cảm thấy có chút kì quái. Bởi vì, mấy vị pháp sư đã lên đài cầu mưa, theo cảm nhận của y, đều không phải là hạng người không có bản lĩnh. Thế nhưng pháp sư cầu mưa này, tại sao vẫn chẳng có kết quả gì?

"Chẳng lẽ, đại hạn ở Trinh Dương đúng là lão thiên gia phát nộ, người thường không thể cứu vãn sao?"

Vừa nghĩ đến khả năng này, thiếu niên vốn không đủ tin tâm, lúc này lại càng dao động.

Ngay khi y hăm nhập vào mê hoặc thì vị đạo khách mạnh mẽ Phiền Xuyên bên cạnh cũng ngồi yên lặng, không chút động đậy, hệt như hiểu rõ mọi suy nghĩ trong đầu thiếu niên. Tức thì, khoe miệng Phiền Xuyên loáng qua một nét cười rất khó phát hiện.

Trong khi mọi người đều đang có tâm sự thì vị pháp sư cầu mưa thứ tám đã lên đài. Chỉ bất quá, đối với pháp sư này mà nói, cũng là lực bất tòng tâm, sau một hồi múa may lung tung cũng quay trở xuống đài.

Nếu như nói, chúng nhân khi này còn chút ảo tưởng, đến lúc này, toàn bộ quần dân đều hoàn toàn tuyệt vọng.

Xem ra, trường đại nạn trong huyện này, chắc là tai ương do lão thiên gia giáng xuống, không phải bằng vào pháp thuật của mấy đạo sĩ này là có thể cứu được. Quan dân toàn huyện, còn phải tự mình kiểm điểm công đức của mình, thành kính khẩn cầu trời cao khoan thứ, đó mới là con đường đúng đắn.

Thấy thuật sĩ thứ tám xuống đài, lại cảm nhận biến hóa trong trường, Phiền Xuyên mừng rỡ trong lòng:

"Khà, cuối cùng cũng đến lượt ta! Các vị hương thân Trinh Dương, hôm nay sẽ để cho các người đại khai nhãn giới, xem bốn thần 'Cầu mưa'!"

Nghe đến sự sắp xếp của mình sắp thành hiện thực, tuy Phiền Xuyên là thần quái lai lịch bất phàm, lúc này cũng không khỏi dao động tâm tình.

Trần tĩnh tâm thần, Phiền Xuyên định vuron mình đứng dậy, bỗng nghe bên đài có tiếng người hô lớn:

"Phiền đạo gia khoan lên. Huyện thái gia mời vị thứ mười Trương Tinh Ngôn Trương đạo trưởng lên đài trước!"

"Ách? Chuyện gì thế này?"

Nghe lời gọi, tên thần linh đang chuẩn bị thi triển thần thủ, tức thì ngạc nhiên. Nhìn về phía huyện lão gia cách không xa, thì thấy vị huyện công gương mặt gầy gò đó, đang mỉm cười nhìn mình nói:

"Vị tráng sĩ này xin nhường Trương đạo trưởng lên đài thử trước. Trương đạo trưởng ở trong phủ ta mấy ngày, bốn huyện đã biết y pháp lực cao cường, chỉ bằng đề y lên tác pháp trước. Dù sao mọi người cũng đã chờ lâu quá rồi..."

Ý trong lời nói của Bành huyện công đó là quan quân đều đã nóng đến mồ hôi ròng ròng, để pháp sư khác lên cũng lãng phí thời gian, chỉ bằng đề kẻ có pháp lực cao cường lên cầu mưa. Tâm ý của lão, "Tráng sĩ" Phiền Xuyên làm gì không biết. Đang định nổi giận thì bỗng xoay chuyển ý nghĩ, cung kính bái chào, giữ vững tư thế, ngậm bằg lòng việc sắp xếp đó.

Thấy Phiền Xuyên đã chịu, Bành Trương Phở cũng cao hứng, vuốt râu nghĩ thầm:

"A, chớ thấy đạo sĩ đó đáng vẻ thô hào, hán cũng thật thức thời!"

Lúc này lão sắp xếp để Tinh Ngôn lên đài, tuyệt không phải có tư tâm. Đến lúc then chốt, Bành huyện công sớm đã dẹp vụ gả ái nữ sang một bên. Hiện lão chỉ mong có người có pháp thuật cao cường, có thể cầu mưa cho quần dân trong huyện.

Thấy Bành công kỳ vọng, Tinh Ngôn cũng không thể khiêm tốn, đành phải đứng lên, thi lễ với đạo khách cường tráng bên cạnh, khiêm cung nói:

"Vị đạo huynh này, rất xin lỗi. Vậy ta lên thử trước".

"Không sao, đạo huynh cứ việc".

Phiền Xuyên đáp một câu bình thường, nhưng trong lòng không buồn mà vui:

"Khà...đã có chuẩn bị từ trước, hôm nay ngoại trừ ta, còn có ai có thể cầu mưa xuống? Cũng hay, có thể xem trường kịch này, coi thử tên xú tiểu tử rảnh rỗi nhiều chuyện này lộ cái xấu!"

Tinh Ngôn không biết hán có suy nghĩ xấu như thế, trong lòng còn khen:

"Không tệ, vị đạo huynh thân hình trắng kiện này, lòng cũng thật rộng rãi!"

Vừa nghĩ vừa đi về phía pháp đàn. Tự nhiên, hai cô gái cũng đi sau y, cùng y lên đàn cầu mưa.

Đội bọn họ đứng vững trên đài, dân chúng bên dưới sau khi nhìn rõ thì ngớ ra, cảm thấy hết sức kinh ngạc:

"Úy? sao ba người này lại lấy tiểu nữ đồng làm chủ?"

Thì ra, ba người Tinh Ngôn lên đài, cũng chẳng quan tâm đến phương vị của mấy bát nước, chỉ theo thỏa thuận đã bàn trước, Quỳnh Dung đứng trước đài, giả bộ như đang tụng kinh. Còn hai người thì chia ra hai bên phía sau nó, Tinh Ngôn thổi sáo, Tuyết Nghi thì cầm Tích thủy diêm, làm hai phụ tá cho Quỳnh Dung.

Sắp xếp như thế là vì Tứ Hải đường chủ nghĩ, tuy phải dùng sáo thần thổi "Phong thủy dẫn" để cầu mưa, nhưng đến lúc cầu mưa mà lại ngồi trên đài thổi sáo, như thế không tránh khỏi người khác cho bọn họ là mại nghệ. Thế là, theo tâm tính thiếu niên, sau một hồi suy nghĩ, Tinh Ngôn liền quyết định để một người đứng trước giả bộ niệm chú, bản thân thì ở đằng sau mượn thế thổi "Phong thủy dẫn", như thế cũng coi như có sắp đặt bài bản.

Vốn người niệm chú định để Tuyết Nghi đảm đương, ai ngờ tiểu nha đầu này thấy chuyện này vui liền tự đề cử mình, cực lực thuyết phục ca ca giao chuyện này cho mình. Thấy nó muốn làm, lại biết pháp thuật tạo nước, Tinh Ngôn cuối cùng cũng đáp ứng. Thế là, sau khi nhảy cẫng lên hoan hô, tiểu nữ oa dưới sự bức bách của ca ca, nhún nhó ghi nhớ đoạn kinh văn giả mạo cầu mưa.

Do đó, hiện tại trên đài cao, tiểu nữ oa chừng mười một tuổi đang đóng đưa đầu, lầm nhảm niệm kinh văn. Trong lúc đọc lộn xộn, tiểu nữ đạo đồng đó giọng cứ ngắt ngắt, thỉnh thoảng lại chống tay vào cằm như đang nhớ, sau đó lại đọc tiếp. Chỉ nghe nó niệm:

"...Tự ngã thiên phúc, vân chi du du. Cam lộ thi vũ, quyết nhường khả du. Tư dịch, tư dịch... Ân! Thị tư dịch sấm lược, hà sanh bất hữu! Hi~ ...còn có gia cốc lục tuệ, ngã sắc hạt, hạt súc!.. Phi duy vũ chi, hựu nhuận trạch chi; Phi duy biến chi, ngã phiếm hoạch chi. Vạn vật hi hi, hoài nhi mộ tư; Danh son miếu miếu, vọng ca ca lai..."

Càng niệm càng hàm hồ, tiếng niệm chú càng lúc càng chẳng có ngữ điệu truyền đến tai chúng nhân dưới đài, lập tức dẫn đến một tràng cười nhạo. Phiên Xuyên đó thì hớn hờ trong lòng, không khỏi mong mau thấy tiểu đạo sĩ đáng ghét đó lộ cái xấu ra.

Mặc kệ người khác khinh thị thế nào, trong tiếng niệm chú của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn lấy sáo ngọc thần tuyệt ra, bắt đầu tấu lên tiên khúc mà Tứ độc thần nữ truyền cho y. Thế là, lúc đầu bị bộ dạng khả ái của tiểu nữ đồng thu hút, đại đa số người đều chú ý vào cô nhóc, qua một lúc mới phát hiện trong không trung bên trên, không biết từ lúc nào có tiếng sáo du dương vang vọng.

"A, xem ra mấy nam nữ này cũng có chút đạo hạnh, chẳng thua kém gì Chí Mộc đạo gia, cũng dùng nhạc khí hỗ trợ tác pháp".

Không có hy vọng gì nhiều, lúc này dân chúng cũng có tâm tư giống như vị Hồ hải tán nhân đó, chỉ xem pháp sự này như một vở kịch vui.

Chẳng có tâm thái nhẹ nhàng như chúng nhân, sau khi nhạc khúc tràn đầy vân hàm vũ ý cất lên, theo khúc âm uyển chuyển, Tinh Ngôn càng lúc càng cảm thấy có chút quái dị. Không biết thế nào, lúc này trong lòng y đang sinh ra một cảm giác hoang đường, dường như giống trận đánh nhau với thôn hán khi nãy, mỗi một sáo âm từ lỗ sáo thoát ra, trong thiên địa phẳng phất có một cỗ cự lực vô danh, không ngừng đối kháng với linh âm tiên thanh đó. Tự hào, nếu y lực thắng thì mưa xuống. Nếu y thua thì một giọt nước cũng không có!

"Đây là lực lượng của trời cao chăng?"

Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu nhưng tiên khúc vẫn không hề bị gián đoạn. Thiếu niên xuất thân bản gia, hiểu rõ hạn hán có tác hại thế nào đến dân chúng, do đó cảm giác có cỗ đối kháng lực xuất hiện, trong đầu tuy suy nghĩ nhưng trong ý thức đã vận thái hoa đạo lực, toàn thân tập trung vào tiên khúc của long cung, như muốn toàn lực tranh đấu với thần lực trong trời đất đó.

Thế là, Trình Thủy hà uyển chuyển chảy dài trăm dặm trong Trình Dương huyện, mặt nước vốn yên lặng như giếng, bỗng phát sinh biến hóa mà người thường khó phát giác:

Mặt nước rộng lớn vốn như có một lớp màn vô hình bao phủ, ở ranh giới thủy khí giao tiếp, đang có từng làn sóng khí kịch liệt lan tỏa. Tình trạng kịch liệt đó, phẳng phất như đáy nước và không trung, mỗi bên có một vị thần, đang không ngừng đối chọi nhau.

Theo sự lan tỏa sóng khí càng lúc càng kịch liệt, dần dần, nhạc âm nhẹ nhàng truyền đến tai chúng nhân cũng từ từ chuyển sang ý sát phạt. Thiếu niên tập trung toàn bộ tinh thần, đạo lực đối chọi với hạn ma, không tự chủ đã dùng nhạc ý của thần khúc "Thủy long ngâm". Từng âm phù mang theo ma lực vô tận, tràn trề thái hoa đạo lực, từ trong lỗ sáo bay ra, ào ào lướt vào trời đất núi đồi bao la bên ngoài.

Tứ Hải đường chủ chỉ dùng qua hai lần Tứ độc thần chú, nhưng đối với khúc ý của thần khúc thì nắm rõ vô cùng. Khi tranh đấu cùng bản tay vô hình khổng lồ trong trời đất đó, trong vô hình vô ý, thần chú mà Tứ độc long thần hay dùng để hành văn trợ vũ, đang được thiếu niên thuận tiện dung nạp hết sức hài hòa vào trong long nữ tiên khúc.

Một thần thái hoa lưu chuyển, lúc cực lực thi triển thần chú, trong lòng y kiên quyết:

"Hôm nay mặc kệ là thần quái phương nào, Trương Tinh Ngôn ta cũng phải đem mưa xuống cho người dân Trình Dương chịu hạn tại!"

Lúc này, tiểu Quỳnh Dung đã ngừng việc đọc kinh loạn xạ, chuyên tâm thưởng thức sáo khúc của ca ca.

"Đây là...?"

Tên Hồ hải tán nhân Phiền Xuyên đang chờ để cười nhạo, nghe dị thanh trên đài, nhất thời đại kinh thất sắc!

Ngay khi Phiền Xuyên kinh nghi bất định, Tinh Ngôn bất chấp tất cả, toàn lực thi triển thần chú. Không biết là bị kích động hay là hiệp tâm, đã vào tình cảnh tranh đấu, tâm tính cố chấp đã lâu không thể hiện của thiếu niên, lúc này đã xuất hiện. Vào thời khắc này, cái gì mà bị trời trừng phạt, cái gì mà thần khúc phản phệ, tất cả đều bị y vứt sang một bên.

Thế là, trong tiếng âm âm của Thủy long ngâm, không chỉ dân chúng khắp các thôn làng đều khởi lòng sùng kính. Ngay cả mây trên trời cao, cảm thụ được dị âm, cũng từ bốn phương tám hướng không ngừng kéo đến tụ họp.

Ngay lúc này, tên Hồ hải tán nhân bị Tinh Ngôn chiếm mất thứ tự, đột nhiên trong tiếng sáo khúc đưa tay xoa bụng, miệng thì phát ra tiếng ọ ọ, giống như muốn nôn mửa. Thấy tình hình này, vị trung niên đạo sĩ xếp ở vị trí thứ tám, vội quan tâm hỏi:

"Đạo huynh, có sao không? Liệu có phải hồi sáng ăn trứng đồ thiêu không?"

Đang quan tâm thì thấy tai, mũi của thanh niên đạo nhân bên cạnh có sương xám toát ra, phảng phất như đang có sương mù từ bên trong ùn ùn thoát ra.

Vào lúc trời, người giao chiến, đột nhiên có người gào lên:

"Mưa xuống rồi! Mưa xuống rồi!"

Tiếng hô ban đầu còn lạc lõng, nhưng chỉ thoáng chốc, nhiều người đã có phản ứng, đồng loạt la hét mừng rỡ.

Thế là, tiếng hoan hô xuất phát từ tận đáy lòng của đám người đã chịu hạn hán lâu ngày, truyền trên không trung lan đến các thôn trấn kế đó, cuối cùng hòa cùng tiếng sấm đi đùng, vang vọng khắp Trinh Thủy hà.

"Đây là nước trời sao?"

Cảm thụ nước mát rơi trên mặt, nam phụ lão ấu Trinh Dương huyện trong lúc hoan hô, vẫn có chút không dám tin, cơn mưa chờ đợi đã quá lâu, vào lúc này thật sự đã đến!

Con mưa này khiến thiếu nữ rời nhà ra sân nhảy múa, sĩ tử đang cầm đầu bên án phải đến song cửa ngắm. Chớp mắt, mưa đã phủ mờ khắp nơi. Trên mặt nước Trinh Thủy hà, màn mưa đã hòa cùng một sắc với nước sông. Đúng là:

Phong xuy tân lục mẫn xuân điền, hạnh hậu đào tiền tế vũ thiên.

Hương lí tương phùng tình tự tửu, túy niêm lan phiến tặng du tiên

Tắm mình trong màn mưa mù trời, vị Tuyết Nghi cô nương xinh đẹp trên đài như cây khô được tưới nước, tươi nhuận tinh khiết. Thấy đường chủ gọi mưa thành công, lại nghe tiếng dân chúng hoan hô vang động dưới đài, vị Mai Hoa tiên linh cũng hết sức vui vẻ. Tròng mắt đảo chuyển thì thấy ở một chỗ yên tĩnh ở ngoài đám đông, có một vị nữ tử như hoa lan, thần sắc u sầu cũng đang đứng dưới mưa, tay cầm một cái dù thanh nhã, đứng cạnh kiệu của mẫu thân, chăm chú ngóng về trong này.

Không biết sao, thiếu nữ linh dật thấy tiểu thư, phu nhân đó, liền tưởng đến bảng cáo thị, hai má đỏ bừng lên.

Ngay khi thần sắc hồ thẹn như hoa đào đắm mưa thì nghe không xa dưới đài, đang truyền đến một tiếng cảm thán đầy vui mừng:

"Hay thật! Hay thật! Toàn nhờ Trương hiền chất đạo lực thông thiên. Đất bắc ta có 'Thụy tuyết phong niên triệu', nam phương này thì chính là 'Xuân vũ quý như dư'!..."

Nghe tiếng tán thưởng, lại nhớ tới bức "Thiên sơn hàn tuyết đồ" trong thư phòng. Khẩu Tuyết Nghi hơi ngẩn ra, dường như nghĩ đến chuyện gì, sau đó cúi đầu do dự một chút thì rút lục mộc trầm trong tóc ra, nhẹ nhàng bước đi.

Thế là, khi nàng nhẹ nhàng vung tay, những giọt mưa bay trong không trung phía trước, bỗng hóa thành hoa tuyết tinh oánh, bay bay trong phương viên mây chực trượng.

"Ta...đây là năm mộng sao?"

Thấy cảnh tuyết ảo mộng, vị Bành huyện công luôn canh cánh cố hương dĩ nhiên há hốc mồm miệng. Còn dân chúng Linh Nam chưa từng thấy tuyết hoa thì vừa kinh vừa mừng, như si như ngốc, cứ tưởng như đang trong mơ!"

"Khà khà! Không ngờ Tuyết Nghi cũng hiểu ý như thế...rất hay rất hay!"

Thấy cảnh tượng trước mắt, Tinh Ngôn vô cùng tán thưởng. Dùng một khúc nhạc cầu mưa thành công không gặp phản phệ, cũng không bị thiên lôi đánh, hiện tại tâm tình y rất tốt!

Chỉ bất quá, thiếu niên đang quá cao húng lại không chú ý đến, trong sự vui mừng đủ kiểu của chúng nhân, có một người đang giận xám cả mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 149: Hải Lăng Linh Triều, Lao Loạn Hoa Hồn Chi Mộng.

Lần này dân chúng Trinh Dương trước khi đến quan sát đại điển cầu mưa, cơ bản không nghĩ đến việc mang theo dụng cụ đi mưa. Bởi vì, hạn hán đã lâu, mưa là điều xa xỉ không thể mơ tới. Kết quả, đợi khi mưa từ trời tuôn xuống, những người này liền bị dầm thân trong mưa. Chỉ bất quá, dường như trên những gương mặt đang nhoe nhoẹt nước kia, đều lộ ra một vẻ tươi cười không thể giấu được.

Lúc này, mọi người ở Trinh Dương đều như phản lão hoàn đồng, như hài tử không hiểu chuyện, chạy loạn cười giòn trong mưa.

Trong phương viên mấy chục trượng quanh đài cao, lại có vô số tuyết hoa theo gió bay bay trong mưa. Cảnh tượng thần dị đó vừa xuất hiện, lập tức mấy hương dân thành kính quỳ xuống, tung hô thần tiên thiên nữ. Còn những nho sinh không tin quỷ thần, thấy kì cảnh trong thiên địa như thế, cũng không khỏi dao động tín niệm trong lòng.

Thấy tình cảnh trước mặt, có một người lại có ý nghĩ khác:

"Ba người trên đài này...Chẳng lẽ là mấy vị môn đồ Thượng Thanh ở La Phù Gia Nguyên hội?"

Chỉ Mộc đạo nhân du tẩu tứ phương, thấy cảnh tượng trước mắt bỗng nhớ đến một truyền ngôn gần đây trong đạo môn, liền bắt đầu suy luận.

Thiếu niên trên đài lại không biết bản thân đã có chút danh khí, cứ đứng ở đó cười nói với Tuyết Nghi:

"Khà...Tuyết Nghi có nghe không? Bọn họ đều gọi cô là thần nữ tán hoa đó!"

Lúc này, nữ tử đứng trong mưa, tuyết đang hiển hiện vẻ kiều diễm vô cùng. Tán thưởng pháp lực thần diệu của nàng, Tứ Hải đường chủ không kìm được lại thêm một câu:

"Dáng vẻ của Tuyết Nghi hiện giờ, chính là: ngưng phụ kiều nhược tuyết, minh tịnh sắc như thần; Kiều mâu sanh cổ phán, hình mị khởi chu thần..."

Đang đang đưa đầu ngâm nga thì bỗng có một người bước lên đài, cười lớn ngâm tiếp:

"Tuyết cầm cửu lưỡng thiết, lan chăm dĩ song trần; Nguyên quân cảm sát tảo, lưu khúc đãi tam xuân!"

Người cười lớn ngâm thơ này, chính là huyện lệnh Trinh Dương Bành Tương Phô.

Thấy hành vi cử chỉ của mấy thiếu niên này chẳng khác gì thần tiên, huyện chủ đại nhân sớm đã nghiêng người bái phục. Lúc này tâm nguyện lớn nhất của lão, đó là nếu gã được con gái thì chẳng còn phải sợ yêu linh đáng ghét đó nữa.

Trong lúc nói chuyện, Bành Tương Phô đã dẫn mấy người Tinh Ngôn xuống đài. Những thuật sĩ pháp sư khác đều đến chúc mừng Tinh Ngon. Chỉ có tên Phiền Xuyên vẫn ngồi một chỗ ôm bụng, dường như rất là khổ sở.

Trong lúc cười nói chúc mừng, bỗng nghe Bành huyện chủ đại hi nói:

"Khà khà, con gái đến thật đúng lúc! Có một chuyện liên quan đến con đây!"

Thì ra, trong tuyết ảnh bụi mưa bay bay đầy trời, vị Bành tiểu thư đó, đang cầm một cái dù giấy, đi xuyên qua những chỗ ít người, vội vã đi đến trước đài cầu mưa.

Nghe lời nói của phụ thân, Bành Nhuận Lan có chút nghi hoặc hỏi:

"Cha, là ai cầu mưa, tuyết xuống vậy?"

Trong lúc hỏi, thần sắc nữ nhân này có nửa phần ưu sầu, nửa phần mong đợi. Thấy thần thái của con gái, Bành Tương Phô rất hài lòng, lòng nghĩ Lan nhi đã chủ động hỏi thăm thì chứng tỏ nó đối với dân thông cáo hứa hôn, có lẽ không phản đối nữa. Bành công nghĩ thầm

"Cho dù trước đây có hiểu lầm, hôm nay thấy bản lĩnh của Trương tiên trưởng, Lan nhi cũng chắc hồi tâm chuyển ý rồi? Người chồng như thế đi đâu mà tìm được chứ? Chỉ là đáng tiếc, không thể làm chính thất được..."

Nghĩ đến chỗ này, trong lúc vui mừng, lại không khỏi có chút thương cảm.

Tức thì, lão tách chúng nhân ra, dẫn con gái đến trước mặt Tinh Ngôn, cao hứng nói:

"Con gái ngoan, người hôm nay cầu mưa thành công chính là vị thiếu niên đạo trưởng này".

Vừa nghe cha nói, mặt Bành Nhuận Lan lập tức trắng bệch. Bành Trương Phổ không chú ý đến thần sắc của con gái, cứ nói tiếp:

"Trương tiên trưởng mấy ngày nay vì nhà ta mà trừ yêu, hôm nay lại cầu được mưa, chiếu theo bảng thông cáo mà lão phu cho dán, lần này phải đem con gả cho y".

Bành công nói đến chỗ này thì không nói tiếp. Dù sao, tuy tình thế hôm nay là lão tự nguyện đem con gái gả cho Tinh Ngôn làm thiếp, nhưng lúc này ở trước mặt chúng nhân, vì thể diện vẫn khó nói ra lời.

Huyện chủ đang vui mừng lại không ngờ, câu nói của lão lại dẫn đến một trường phong ba!

"Bành huyện công, kì thật chuyện này...Ách?"

Tinh Ngôn nhìn nữ tử sắc mặt trắng bệch trước mặt, đang không biết nói thế nào thì bỗng nghe bên tai vang lên một tiếng "Oành" như sấm nổ!

"Không hay!"

Nghe âm thanh chấn động này, Tinh Ngôn liền biết không hay. Lúc hồi thần nhìn lại thì phát hiện nữ tử trước mặt đã không còn thấy tung tích!

Lúc người khác còn kinh hoàng thì thiếu niên đã đề khí nhảy lên không trung, chăm chú quan sát, bám mắt vào một bóng ảnh xám đang bay nhanh trong mưa gió đầy trời!

"Mau đuổi!"

Thiếu niên hét lớn một tiếng, hai nữ nhân cũng lăng không theo sau y, cùng nỗ lực truy đuổi yêu nhân đó!

"..."

Đội hồi thần lại, Bành Trương Phổ đã phát hiện mấy thiếu niên nam nữ trước mặt, còn có cả con gái mình, đều chẳng còn thấy tung tích. Đang lúc kinh ngạc, bỗng nghe bên cạnh có người trầm giọng nói:

"Huyện chủ không cần kinh nghi. Bàn đạo vừa rồi nhìn thấy, Phiền đạo nhân đột nhiên nổi điên bắt tiểu thư đi. Hiện tại ba người Trương đạo trưởng đã ngự kiếm đuổi theo".

Bành Trương Phổ xoay mặt nhìn thì phát hiện người nói chính là Chí Mộc đạo trưởng đã lên đài cầu mưa. Hiện tại, vị pháp sư Không Thủy phái đó thần sắc nghiêm túc nói:

"Huyện chủ đại nhân cứ yên tâm, mấy vị tiên trưởng đó pháp lực cao cường, con gái ngài chắc không sao. Pháp lực tôi thấp, chỉ ở đây bảo vệ đại nhân cùng bách tính hương dân thôi".

Nghe Chí Mộc đạo nhân nói đến chỗ này, Bành Trương Phổ đã trắng bệch mặt. Bởi vì, lúc này lão nghe từ phương hướng trên Trinh Thủy hà, đang truyền đến tiếng nổ đình tai!

Không nhắc đến Bành Trương Phổ phân phó thủ hạ sơ tán dân chúng, lại nói ở bên Trinh Thủy hà. Lúc này, Tinh Ngôn đứng trên phi kiếm, dùng ở trên không bờ Trinh Thủy, khẩn trương quan sát "Hồ hải tán nhân" Phiền Xuyên ở trong sóng gió hùng dũng.

Nếu như nói, Trinh Thủy hà mà y thấy mấy hôm trước, giống như một vị thiếu nữ ngủ say, thì lúc này, nó đã trở thành một thảo hán phần nộ. Sóng gió cuộn cuộn nuốt chửng lấy lòng sông cạn khô trước đây. Nước sông hung mãnh ào ào đập vào bờ đê, phát ra âm thanh ầm ầm chấn động.

Còn yêu hán Phiền Xuyên bắt trộm phụ nữ chạy như gió đó, lúc này đang đứng trên đầu sóng cuộn cuộn. Phiền Xuyên vẫn một thân đạo trang, nhưng phát trần, mũ mào đã vứt từ lâu, trên mặt cũng chuyển sang thần sắc hung hãn. Cách không xa y, trong mặt nước Trinh Thủy sôi réo, lại có một cột sóng dâng cao, đứng vững không động đậy.

Trên cột nước đó là Bành tiểu thư bị bắt cóc. Lúc này, Bành Nhuận Lan mục quang mê li, thần tình yếu ớt, giống như đang nằm mộng.

Khi Tinh Ngôn quan sát tình hình trong lòng sông thì Tuyết Nghi, Quỳnh Dung cũng đuổi đến sau lưng y. Thấy hai người đến, Tinh Ngôn quay đầu nói nhỏ mấy tiếng. Đội hai nữ nhân gật đầu đồng ý, y nắm kiếm trong tay, tụ khí ngưng thần, sau đó trên kiếm bay ra hai vầng quang hoa xám lặn, xuyên qua sóng gió bay vào trong Trinh Thủy hà.

Dường như lúc quang hoa xoay xoay đến sát Phiên Xuyên thì vị Mai Hoa tiên linh xuất thân từ băng nhai vạn trượng cũng loáng thân vượt qua kinh ba hải lãng, chớp mắt đã đến trước mặt Bành Nhuận Lan đang như mộng như mê đó.

"Tiểu thư mau nắm chặt tay ta!"

Nữ tử này trước giờ ngũ khí luôn nhỏ nhẹ bình hòa, lúc này cũng thay đổi, ngũ âm rất gấp gáp. Cũng không đợi người trước mặt hỏi đáp, Tuyết Nghi đã thò tay nắm lấy cánh tay nàng ta.

"Nhuận Lan, chúng ta mau..."

Chữ "Đi" còn chưa kịp nói ra thì thấy nữ tử trước mặt lại hất tay, lập tức thoát khỏi tay nàng. Chỉ một sơ sẩy đó, ngọn sóng dưới chân Tuyết Nghi đã đem Bành tiểu thư tránh ra mấy thước. Đợi khi nàng có phản ứng, định tiến lên giải cứu lần nữa, thì thấy xung quanh cột nước nâng đỡ Bành tiểu thư, bỗng có mấy chục đầu sóng nhỏ lên, vây chần lóp lóp lấy Bành Nhuận Lan.

Thì ra, thần quái Phiên Xuyên tạm thời bị Phi nguyệt lưu quang trảm của Tinh Ngôn giữ chân, phát hiện ý đồ của Tuyết Nghi, liền vung tay một cái, triệu xuất mấy chục cột sóng vây lấy Bành tiểu thư. Đợi khi Tuyết Nghi muốn xông qua thì phát hiện mấy cột sóng đó dường như có linh tính, tùy thời mà di chuyển ly hợp, không có kẽ hở nào cho nàng xông qua.

Thấy cứu người vô vọng, Khẩu Tuyết Nghi liền đón gió hóa ra "Thánh bích tuyền linh trượng", chân đạp ngàn đầu sóng, tay múa thần trượng, nhắm đầu của ác thần mà đánh.

Trong bóng trượng thần của Tuyết Nghi, lại có hai đoàn quang ảnh hóa diễm, hết như thần điêu mang lửa bay lượn, xoay quanh không ngừng công kích vào thân thể tên yêu linh đó.

Thấy trường cảnh thần diệu rực rỡ đó, mấy quân dân can đảm không chịu chạy trốn, ai nấy đều mắt hoa thần loạn, tiếng hô hoán "Thần tiên hạ phàm" không ngừng vang lên. Nghe bọn họ hô hào, lại có thêm nhiều bách tính dừng chân, cùng ngóng nhìn trường tranh đấu trên Trình Thủy hà.

Lúc này, thủy thần Phiên Xuyên miễn cưỡng tránh khỏi hai đóa quang hoa đoạt mệnh của thiếu niên, thấy bình nhận cổ quái, chiêu thức bất phàm của hai nữ nhân, cũng thu lại lòng khinh thường. Thế là, sau khi nghe một tiếng rống kinh thiên động địa, quái thần liền trở lại hình dáng to lớn, toàn thân giáp vảy đen, cây cung xoa không lồ hàn quang lấp loáng nắm chắc trong tay, quét về phía hai nữ nhân đang tấn công hấn. Chúng nhân liền thấy hai nữ nhân thân hình uyển chuyển, không ngừng lùi tiến vây lấy cự thần đó. Tuy thể hình nhỏ hơn rất nhiều, nhưng hai tỷ muội không hề sợ hãi, đồng tâm hiệp ý, vẫn đập lên đầu sóng, tranh đấu cùng cự thần.

Thấy Phiên Xuyên biến hình thành cự thần, Tinh Ngôn vừa kinh vừa mừng. Kinh là vì yêu nhân quấy phá Bành phủ lai lịch không nhỏ, mừng là vì hấn biến thành to lớn, rất hay đề y thi triển Phi nguyệt lưu quang trảm mà không sợ đánh nhằm hai tỷ muội.

Đã định chủ ý, y bắt đầu vận huyền công, chuẩn bị phát ra Phi nguyệt lưu quang trảm uy lực kinh nhân.

Nào ngờ, vào lúc này, bỗng nghe có tiếng lạ thường, sau đó thì thấy tiểu nữ oa đang xoay lộn như bánh xe trở lại!

"A, không hay!"

Thấy rõ người lộn trở về, Tinh Ngôn tức thì thất sắc. Đang định tiến lên tiếp cứu Quỳnh Dung thì thấy tiểu nha đầu đuôi chân đuôi tay, có chút xấu hổ nói:

"Ca ca, đánh thua rồi..."

Thì ra, vừa rồi Phiên Xuyên bị hai nữ nhân quấy nhiễu phát nộ, hét lớn một tiếng vận khởi thần công, trong nháy mắt liền thấy thân dưới hấn cuộn cuộn sóng lớn. Những con sóng hung mãnh đó như ngựa sắt nổi điên, lao vào hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung.

Hai nữ nhân không kịp phòng bị lập tức bị tách ra. Khẩu Tuyết Nghi mang thần trượng bay lên không trung, còn tiểu Quỳnh Dung thì bị đầu sóng đánh trúng, lộn vòng trở lại.

"Ai, Quỳnh Dung, ta khi nãy dặn muội chỉ đứng ở xa phóng hỏa điều tấn công, đâu có kêu muội lại gần đánh nhau".

Trách một câu nhẹ nhàng, thiếu niên liền mặc tiểu nữ oa đang tắc lưỡi không thôi, phi thân ngự kiếm, bay đến chỗ tên hung thần không chịu tha người đó.

Lúc này, Trình Thủy hà đã dậy sóng ngút trời, từ xa căn bản không thể nhìn rõ. Tinh Ngôn cũng chỉ đành vận "Thuần Thủy quyết", điều khiển thần kiếm Dao Quang xông vào quyết đấu với Phiên Xuyên.

Chỉ là, tuy thiếu niên dũng mãnh, cố sức đánh địch. Nhưng dù sao trong nước cũng chẳng phải đất bằng, sóng gió cuộn cuộn tập kích, y làm sao có thể là đối thủ của thủy thần chứ!

Thế là, miễn cưỡng đánh được bảy tám hiệp, khi Phiên Xuyên bị linh kiếm thần xuất quỷ mỵ của Tinh Ngôn bức bách đến mỗi một gân cốt, thì hấn lại dờ dờ cũ, khẽ rống một tiếng, liền có một cột sóng bất ngờ xuất hiện dưới chân thiếu niên, thúc thiếu niên bắn vọt lên cao!

Thấy tập kích có kết quả, thủy thần đã có chuẩn bị, làm sao chịu bỏ qua cơ hội tốt, vung cung xoa quét tới. Thế là, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung vừa tiến đến không kịp cứu viện, chỉ nghe "Bùng" một tiếng, đường chủ của mình đã bị cự xoa đánh trúng, như điều đứt dây bay về phía bờ Trình Thủy!

"Đường chủ!"

"Ca ca!"

Hai tiếng kinh hô đồng thời phát ra, sau đó hai nữ nhân cũng không thể tấn công thần quái, vội bay đến chỗ thiếu niên.

Thấy một đòn thành công, Phiền Xuyên vô cùng đắc ý, ngẩng đầu cười ngông cuồng:

"Khà khà..."

Mới cười một nửa thì bất ngờ im bất. Phiền Xuyên bỗng cảm thấy tay phải đau đớn, "Bình" một tiếng, thanh cương xoa đã rời khỏi tay rơi xuống nước. Thì ra, ngẫu khi Tinh Ngôn bị hấn đánh văng đi, giữa đường vẫn miễn cưỡng phóng ra một đạo Phi nguyệt lưu quang trăm. Mặc dù đang lúc đau đớn không nhắm chuẩn xác, nhưng vẫn trúng tay phải Phiền Xuyên.

Đội tên thủy thần bị trả lại một chiêu, nén đau miễn cưỡng đổi binh khí sang tay trái, thì cảm giác tay phải máu chảy không ngừng, từng trận đau đớn cổ quái truyền lên đầu. Nói đến, hai ngày nay, thần quái nhất thể như hấn đã bị ăn đòn lần thứ nhì, hấn lập tức giận đến muốn thất khiếu xịt khói. Vừa kinh vừa giận, Phiền Xuyên nổi ác tâm, dâng sóng ngập trời, ào đến chỗ thiếu niên đang thụ thương nằm, muốn nuốt chửng lấy y.

Thế là, Trinh Thủy hà đang sôi réo ừng ực, lập tức như ngựa hoang thoát cương, vượt qua bờ đê, ào ào đổ về hướng Trinh Dương thành.

Thấy hồng thủy cuộn cuộn đến, Tinh Ngôn vội nhin đau, kêu hai nữ nhân đỡ dậy, miễn cưỡng bay khỏi mặt đất. Trong thoáng chốc, hồng thủy hùng mãnh đã ào qua dưới chân y, hùng lực lao đến chỗ bách tính huyện dân đang ngơ ngẩn xem nhiệt náo.

Thấy tình hình thế, thiếu niên trong lòng kinh hãi, vội tụ khí lực toàn thân, vận khởi Thái hoa đạo lực, cực lực phát ra một đạo Băng tâm kết vào con sóng đi đầu.

Dưới sự cố sức của y, thế đi hùng mãnh của con sóng đầu bị đông cứng. Hồng thủy tạm thời bị chặn lại một chút. Lúc này huyện dân cũng đã tỉnh thần, tức thì la hét chạy về phía tường cao của Trinh Dương thành. Mấy pháp sư thuật sĩ có pháp lực thì đoạn hậu cho dân chúng. Có vị đạo sĩ không ngừng hô tụng lên mấy bức tường đất, phối hợp với Tinh Ngôn cản trở thế đến của hồng thủy.

Thấy hồng thủy bị cản trở, tên thần quái thụ thương đứng trên đầu sóng trong Trinh Dương hà càng thêm phần nộ. Lúc này, Phiền Xuyên hết như mãnh hổ bị thương, gào hoán sóng gió cuộn cuộn, không ngừng lao đến chỗ thiếu niên đang đứng. Thế là, sóng gió càng lúc càng mạn, phảng phất như muốn lập tức nuốt chửng lấy thiếu niên đang miễn cưỡng đứng ở trên không.

Đối diện sóng to gió lớn, thiếu niên vốn đã thụ thương có chút lực bất tòng tâm. Dần dần, Băng tâm kết do y phát ra, càng lúc càng yếu. Qua không bao lâu thì đã không chế ngự nổi hồng thủy hùng dũng bên dưới. Còn vị đạo sĩ có thuật dựng tường đất cũng đã lực kiệt, cùng dân chúng còn lại chạy như bay vào thành.

Còn lúc này, sự đau nhức trong ngực mà thiếu niên nãy giờ cố áp chế, cuối cùng đã bộc phát, thiếu niên oa một tiếng, phun ra một bùm máu tươi. Đường như đồng thời, con sóng đã tiếp xúc sát chân y, bỗng thức mạnh lên. Thế là, thiếu niên đã cạn kiệt sức lực bị hất văng lên không. Còn lúc này, hai nữ nhân thấy đường chủ trọng thương, càng không biết nên công hay thủ, chỉ đành diu Tinh Ngôn bay lên cao hơn.

Còn trong lúc bọn họ kháng cự cùng thủy thần, hồng thủy lướt qua dưới chân họ, như một bầy ngựa điên lao bắn về Trinh Dương thành, tàn phá mọi thứ trên đường nó qua, ngay cả đài cao mới dựng trước Long Vương miếu cũng bị hồng thủy quét ngã chổng chơ.

Tuy trước đó Tinh Ngôn đã tận lực cản trở hồng thủy, đại bộ phận dân chúng đã trốn vào sau tường thành cao, nhưng vẫn có một ít người già chạy chậm, lúc này vẫn còn chạy về phía thành. Vào lúc khẩn cấp, Bành công vội lệnh cho binh lính cùng những dân chúng khỏe mạnh, hạ cầu xuống, liêu chết chạy ra công mấy người già đó. Sau khi phát lệnh, Bành huyện công thở dài than:

"Thôi rồi, không ngờ Trinh Dương huyện ta lại chọc phải một yêu thần khủng khiếp như thế!"

Thấy hồng thủy ào ào lao đến, huyện chủ Trinh Dương đứng ở trên thành, sắc mặt xám ngật như chết. Lúc này đối với lão mà nói, sinh linh cả huyện đều nguy, đâu thể nào chiếu cố đến con gái khổ mệnh của lão được. Còn nha dịch, sĩ tử, dân thường, thậm chí cả đạo sĩ pháp sư, thấy sóng gió điên cuồng ngoài thành, ai nấy đều ảm đạm như sắp chết.

Dường như, Trinh Dương huyện chịu hạn hán đã lâu, lại sắp bị lũ lụt nhấn chìm. Còn ba vị thiếu niên nam nữ có lòng tốt cầu mưa cho Trinh Dương huyện, cũng phảng phất sắp bị tiêu diệt.

Đứng trên hồng thủy, sinh mệnh đang nguy cấp, Tinh Ngôn vẫn trầm trách bản thân.

"Ai, một mình ta chết thì không sao, không ngờ lại dẫn đến đại họa cho dân chúng Trinh Dương!"

Trong lúc kẻ cận tuyệt cảnh, mọi suy nghĩ đều tuyệt vọng, y đã không chú ý đến, lúc này vẫn có một vật kì dị, hết như bông hoa hé cánh, đang dần dần bành trướng, dần dần thành hình ở trước ngực y.

Thế là, chỉ thoáng chốc, thì nghe trên Trinh Dương thành bỗng có người kêu lớn:

"Huyện công nhìn kia!"

Theo tiếng hô đó, trong mây đột nhiên có một đạo lôi điện nhoáng lên, chiếu sáng cả thiên địa đang hôn ám.

Trong tiếng sét, tất cả quan lại quân dân đứng trên đầu thành Trinh Dương, đều thấy trong không trung mưa gió mù mịt bên Trinh Thủy hà, đột nhiên có một con thần long vuốt vàng vẩy bạc, từ trong ngực thiếu niên đang bị trùng trùng cột sóng vây hãm, phá áo mà ra, bay vọt lên mây, xòe vuốt dựng vẩy, lao đến con hồng thủy thao thiên bên Trinh Thủy hà...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 150: Long Phi Kiếm Vũ, Trùng Bách Lý Chi Ba Quang.

Ngay khi hồng thủy vượt qua bờ đê, ào ạt tiến về Trinh Dương thành thì vị nữ tử hôn mê đang nằm trên cột sóng trong Trinh Thủy hà đột nhiên tỉnh lại, kinh hãi kêu lớn:

"Phiền lang, không thể!"

Tiếng kêu đó trong tiếng sóng gió gầm gào chỉ nghe được loáng thoáng. Nhưng đối với vị thần linh đã phát cuồng đó, tiếng hô thoảng bên tai lại giống như một gáo nước lạnh dội vào đầu hấn.

Thần quái điên cuồng, cuối cùng giật mình tỉnh lại.

Thế là, quân dân trên Trinh Dương thành thấy rất rõ, dường như rất nhanh chóng, khí thế hung mãnh của hồng thủy bỗng khựng lại, sau đó chớp mắt đã như thủy triều rút đi. Mấy người già còn đang chạy đến thành, cảm thấy hơi nước phả vào gáy đã giảm, vừa lẩn vừa bỏ vào trong Trinh Dương thành.

Chỉ là, tuy bọn họ được cứu, nhưng những ngọn sóng vây hãm thiếu niên cách không xa Trinh Thủy hà thì vẫn hung hãn như cũ, hệt như một con mãnh thú đói bụng, không ăn thịt được con mồi thì không cam tâm.

Thấy cảnh này, Bành tiểu thư liền lên tiếng cầu xin:

"Phiền lang, bỏ qua cho thiếu niên đạo sĩ đó đi".

"Không được!"

Lần cầu khẩn này lại bị đoạn tuyệt. Chỉ nghe Phiền Xuyên hậm hực nói:

"Nhuận Lan có chỗ không biết, mấy trăm năm nay không có ai có thể làm đứt của ta một sợi lông, ai ngờ chỉ trong hai ngày này, xú đạo sĩ đó lại dám dẫm thương ta hai lần".

"Vây coi như xong đi, đáng ghét đó là, tiểu đạo sĩ mũi trâu đó lại dám phá hồng hào sự của ta! Lan nhi chớ can ta, đợi ta đánh cho xú tiểu tử đó toi tã rồi hãy nói tiếp!"

Khi Phiền Xuyên ở bên này đang tức giận bất bình thì Tinh Ngôn ở đằng kia cũng đang suy nghĩ đối sách. Chỉ nghe Tứ Hải đường chủ đứng trên đầu sóng, nói với hai nữ nhân đang đỡ y:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, các người buông tay đi...Ta sẽ dùng pháp chú độn thủy đánh nhau tiếp với tên ác thần này!"

Vừa thụ trọng thương, ngực vẫn còn đau tức, lời nói không tránh khỏi thiếu hơi. Đợi nói xong, y liền chuẩn bị niệm chú nhập thủy. Nào ngờ, hai nữ nhân nghe Tinh Ngôn nói thế thì tâm tư trùng nhau, đều không chịu buông tay, ngược lại còn giữ chặt hơn!

"Ca ca, huynh bị thương rồi!"

Ngữ khí của tiểu Quỳnh Dung trước giờ chưa từng cấp bách như thế.

Ngay khi Tinh Ngôn rất không cam lòng thì đột nhiên cảm giác như có người khẽ cười nhạt, sau đó thì nghe có tiếng kêu lãnh lốt, thanh Dao quang thần kiếm đã thoát khỏi tay, vù một tiếng bay lên không.

Đội y kịp đưa mắt nhìn thì phát hiện thanh Phong thần quái kiếm đó đã bay đến chỗ cột sóng sừng sững vững vàng đó, xoay bên trên ba vòng, sau đó lao xuống kẻ vào cổ Bành tiểu thư!

"Không thể!"

Thấy tình cảnh như vậy, Tinh Ngôn buột miệng kinh hô. Vừa hô hoán, trong ngực liền nhộn nhạo, suýt chút nữa lại phun ra một ngụm máu.

Chỉ là, biến hóa sau đó, ngay cả thiếu niên cũng không thể ngờ. Vị Bành tiểu thư bị lưỡi kiếm kẻ cổ, cả một tiếng cũng không kịp hô. Còn vị thần quái thì càng sơ sẩy, chỉ một lòng một ý đối phó với Tinh Ngôn, không hề nhìn thấy biến hóa ở cạnh mình!

Một chiêu bất ngờ của thần kiếm, nhất thời còn chưa mang lại hiệu quả. Thế là đám người Bành huyện công đứng trên đầu thành, liền thấy trong thiên địa mù mịt phía trước, có mấy bóng người dường như không bao lâu nữa sẽ bị sóng dữ nuốt gọn.

Khi chúng nhân đã rơi vào tuyệt vọng, đột nhiên nghe vòm trời trên đầu bỗng có một đạo lôi điện nhoáng lên, chiếu sáng cả thiên địa hôn ám. Tiếp đó, thiếu niên đã rơi vào khốn cảnh bên Trình Thủy hà, bỗng cảm thấy nơi ngực áo đầm nước của mình, dường như có thứ gì đó không ngừng ngo ngoáy, phảng phất như có mấy chục hạt đậu nành bị ngâm nước đang bắt đầu nảy mầm vậy.

Tinh Ngôn cảm thấy trước ngực nhồn nhột, bỗng nhiên trước mắt quang hoa rực rỡ, hai mắt bị chói không thể nhìn rõ được gì. Mãi đến khi thần long vuốt vàng vẩy bạc lao xuống hồng thủy bên Trình Thủy hà, thì Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi mới thấy rõ được thân vật chí thánh chí linh trong thiên địa này.

"Đây là..."

Lần đầu tiên nhìn thấy thần thánh trong truyền thuyết, thiếu niên không thể nhớ được, con thần long đó chính là vừa từ trong ngực áo y bay ra!

Cũng giống như y, vừa thấy thần long hiện thân, theo lý thì quân dân cả huyện phải quỳ xuống bái lạy, nhưng nhất thời bọn họ chỉ đứng ngẩn ra, chăm chăm nhìn vàng sáng rực rỡ tung hoành trong thiên địa hôn ám.

Tạm không nhắc chúng nhân kinh hãi, lại nói con thần long bất ngờ xuất hiện đó. Chỉ thấy khí lành bao phủ khắp thân hình nó, râu bạc vẩy bạc, vuốt vàng sừng vàng, toàn thân sáng rực, uyển chuyển lưu động.

Khi vương giả thủy tộc phần nộ đó bay xuống Trình Dương hà thì thấy con sông vốn đang nổi sóng ầm ầm, lập tức bắn vọt lên vô số cột nước cao vọi, nhất thời trong Trình Thủy hà sóng dựng liên miên.

Tên thần quái Phiến Xuyên vốn đang bùng bùng khí thế, kiêu ngạo vênh váo, đột nhiên cảm thấy có một cỗ khí tức đáng sợ ép thẳng vào mặt, còn chưa kịp thấy dung mạo thần long, cỗ khí tức này đã khiến cự linh thủy thần nhũn cả xương cốt!

Thế là, thiếu niên còn chưa ngắm kỹ thân vật thì đột nhiên thấy Trình Thủy hà đang nổi sóng gió mù mịt đã mây tan mù tàn, yên bình trở lại.

Tinh Ngôn đang nghi hoặc thì bỗng nghe một tiếng "Bình" vang lên, sau đó thấy trên bờ đê trước mặt có một vật mới rơi xuống. Nhìn kỹ thì thấy người bị vút lên đê chính là vị thần quái Phiến Xuyên. Chỉ bất quá, lúc này cự linh thủy thần đó đã trở lại hình dạng ban đầu, đầu chẳng từ chi đều bị dây thừng trói, đang nằm ngửa mặt trên đất, không thể động đậy.

Đang không hiểu thế nào thì nghe bên tai có thanh âm quen thuộc theo gió truyền đến:

"Hừ hừ...kém như thế lại còn muốn tác quái!"

Theo tiếng nhìn thì thấy trên Trình Thủy hà phảng lạng, có một thiếu nữ y phục vàng nhạt đang đập sóng mà đến.

"Tinh Ngôn, ngươi không sao chứ!"

Người đó đến trước mặt, đang quan tâm hỏi thăm y.

"...!"

Thì ra vị thiếu nữ mặt đầy lo lắng đó chính là cố nhân ở Bà Dương, Long nữ Linh Y!

Thấy thiếu niên kinh ngạc đồ dẫn, Linh Y giả mặt quỷ, trách:

"Úy? Ngươi sao lại bị treo ở trên đó vậy?"

Thì ra, sự biến chuyển vừa rồi xảy ra quá nhanh, sau khi hồng thủy đã lui, hiện tại Trương đường chủ vẫn bị hai nữ nhân giữ hai tay ở trên không, nhìn giống như là đang bị treo trên đó.

"Sao là cô?"

Thiếu niên trở lại mặt đất, buột miệng hỏi.

"Hừ...sao không thể là ta?"

Long nữ hơi giận.

"Linh Y tỷ tỷ..."

Đang lúc lúng túng thì tiểu Quỳnh Dung cười nịnh một tiếng. Long cung công chúa trước giờ chỉ thích nghe nói ngọt, nghe tiểu hài nhân gọi là tỷ tỷ, tức thì vui vẻ, bước tới vuốt tóc tiểu nữ oa cười nói:

"Vẫn là Quỳnh Dung muội muội ngoan!"

Tinh Ngôn lúc này mới bình tâm nhìn kỹ. Tứ độc long nữ buột khăn có đính một viên ngọc đỏ như lửa ở giữa trán, y phục mềm mại vàng nhạt, nửa giận nửa vui, phong thái vô cùng quyền rũ.

Không biết sao, thấy Linh Y đến, Tinh Ngôn rất là cao hứng, không phải chỉ vì vừa rồi nàng đã cứu y. Đang chuẩn bị hỏi thăm nàng thì bỗng nhiên cảm thấy cô họng ngòn ngọt, "Oa" một tiếng, lại phun ra một bụm máu.

"A!"

Thấy y thổ huyết, ba nữ nhân nhất tề kinh hô.

"Không sao, ói máu ra thì không chuyện gì nữa".

Tinh Ngôn mỉm cười. Lời của y không phải chỉ để an ủi người. Sau khi thổ huyết, quả nhiên cảm thấy trong người sáng khoái hơn nhiều.

Đang lúc y định hỏi Linh Y có phải là con thần long vừa rồi thì bỗng cảm thấy một làn hương phả vào mặt, chủ của làn hương đó đã đến trước mặt y.

"Mau chùi vết máu trên miệng đi".

Linh Y nhẹ nhàng nói.

"Đa tạ"

Thấy nàng có hảo ý, Tinh Ngôn vội nhận lấy chùi loạn lên miệng. Khăn tay của nữ nhân tản hương thơm nhè nhẹ, lại được gấp tinh tế, thế nhưng thiếu niên vô tâm cũng chẳng mở ra, cứ để vậy chùi đại lên miệng.

Chùi xong thì thấy trên khăn có dính máu, Tinh Ngôn ngượng ngùng nói:

"A, khăn của cô bị ta làm bẩn rồi. Để ta xuống sông giặt sạch trả cho cô".

"Máu dính lên không thể giặt sạch đâu!"

"A! Vậy phải làm sao?"

Thiếu niên bắt đầu nghi thần nghi quỷ, không biết nha đầu giáo hoạt này muốn mình bồi thường thế nào. Lại nghe Long nữ nhẹ giọng nói:

"Đừng ngại, dù sao ta cũng có đến mấy trăm cái khăn. Cái này coi như cho ngươi vậy..."

"Vậy cảm ơn nha!"

Tinh Ngôn thở phào, hết sức cảm kích.

Khi đôi nam nữ đang hỏi han nhau mấy chuyện lật vật thì bỗng nghe có tiếng hét giận dữ:

"Các ngươi bắt ta, muốn chém muốn giết thì cứ nói, làm gì cứ rì rầm ở đằng kia, muốn làm nhục bổn thần à?"

"Úy?"

Nghe hấn tức giận hét lên, Linh Y mới nhớ bên cạnh còn có tên thần quái mà mình mới bắt. Nghe hấn nói, lại nhìn thấy y phục dính máu của thiếu niên, tức thì đại nộ, quay đầu mắng:

"Hay cho tiểu yêu thần! Bổn cung mà ngươi cũng không biết! Hào, ngươi đã có cốt khí như thế, bổn công chúa thành toàn cho ngươi!"

Nói rồi Linh Y lùi lại mấy bước, vung tay hất Phiến Xuyên bay đến trước mặt Tinh Ngôn, "Bộp" một tiếng rơi xuống đất. Sau đó thì nghe Tứ độc long nữ nói:

"Tinh Ngôn, thần quái này giao cho ngươi muốn xử lý thế nào cũng được!"

Lời vừa dứt thì thanh Dao Quang thần kiếm không biết từ chỗ nào, bay trở về tay thiếu niên.

"Đây..."

Thấy ác nhân bị trói nằm trước mặt mình chờ mình phát lạc, Tinh Ngôn nhất thời không biết nên xử trí thế nào. Lúc này, quan lại dân chúng trên thành Trinh Dương đều đang tập trung nhìn về phía này. Tuy dường như thiếu niên đạo sĩ pháp lực thông thiên, sau khi phóng xuất thần long do y nuôi, yêu thần đã bị đánh bại, gió lặng sóng yên, cảnh khí an hòa, nhưng vừa trải qua một phen thất kinh hồn vía, đám người Bành Tương Phổ cũng không dám tùy tiện ra thành đi xem nhiệt náo nữa.

Lại nói Tinh Ngôn, trừ trừ một chút thì nhìn Phiền Xuyên hai mắt đầy ý hận ở trước mặt, đưa kiếm lên như muốn hành động.

"Không được!"

Khi y vừa tiến lên hai bước thì thấy một nữ tử chặn ngang, khóc nức nở che chắn trước Phiền Xuyên.

"Bành tiểu thư sao lại...?"

Thì ra người đó chính là ái nữ của Bành huyện công, Bành Nhuận Lan!

Thấy tiểu thư quan phủ bỗng nhiên chạy đến bảo vệ yêu thần, mấy người Tinh Ngôn, Tuyết Nghi đều rất kinh ngạc.

Chỉ nghe vị nữ tử vừa được lĩnh kiếm đưa lên bờ, cúi đầu cầu khẩn y:

"Tiểu nữ cầu xin đạo gia chớ giết lang quân tôi!"

Dứt lời thì khóc không thành tiếng.

"Lang quân?"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn càng kinh ngạc.

Chỉ bất quá, cũng chỉ ngạc nhiên thoáng chốc, y lập tức hiểu rõ trong lòng. Nghe lời nàng ta nói, bao nhiêu nghi vấn trong lòng trước giờ lập tức được giải. Hơi ngập ngừng một chút, lúc định lên tiếng hỏi thì bỗng nghe quái thần nằm trên đất gằn giọng:

"Nhuận Lan! Không cần cầu xin cho ta!"

Nghe giọng nói tức giận của người phía sau, Nhuận Lan ngừng khóc, quay đầu nói:

"Phiền Lang, nếu huynh chết, muội làm sao sống một mình?"

"...Muội làm gì phải chịu khổ vậy!"

Vừa nghe Nhuận Lan nói, thần quái khí thế hung hãn, lập tức than một tiếng, thần tình dịu xuống.

Thấy tình trạng sinh ly tử biệt của hai người trước mặt, Tinh Ngôn cũng không biết lòng mình đang có tư vị gì, bước tới một bước, ôn tồn nói:

"Bành tiểu thư, ta tạm thời chỉ muốn hỏi hần mấy câu, hy vọng hần có thể trả lời thật lòng".

Nghe lời của tiểu đạo sĩ dường như có chứa đất sống, Bành tiểu thư lập tức như có được phương thuốc cứu mạng, liền thanh đảm bảo Phiền Xuyên sẽ trả lời thật. Thấy người phía sau nàng ta cũng không phản đối, Tinh Ngôn bắt đầu hỏi:

"Phiền Xuyên, lai lịch của ngươi thế nào?"

Vừa nghe hỏi, thần quái đó kiêu ngạo đáp:

"Hừ! Tiểu đạo sĩ nghe rõ đây, ta chính là hậu duệ của Kế Mông, Phong vũ chi thần ở Tây Côn Lôn, hiện tại giữ chức dưới trướng Nam Hải thủy hầu, chuyên làm sóng gió, danh tính của ta là Phiền Xuyên!"

"A! Là một thần linh!"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn giật mình, lên tiếng xác nhận:

"Ngươi, ngươi là thần tướng dưới biển?"

"Đương nhiên! Ta hà tất phải gạt ngươi".

"Vậy, ngươi vì sao không làm việc ở Nam Hải mà đến Trinh Dương gây tai?"

Đánh nhau mấy lần với hán, Tinh Ngôn cũng chẳng e ngại gì vị thần linh này.

Nghe y hỏi, tên thần tướng bị trói thờ dài, buồn bã đáp:

"Ai, bôn thần vô ý chộc giận thủy hầu nên tạm bị giáng chức, trên đường du ngoạn thì đến đây".

Kế tiếp, dưới sự truy vấn tường tận ngọn nguồn của thiếu niên, mấy người có mặt tại đây mới biết trường hạn hán này, không hoàn toàn là do lỗi của Phiên Xuyên.

Thì ra, vị thần tướng bị giáng chức này, buồn chán đi du ngoạn đến Trinh Dương huyện, vừa hay gặp phải thiên tai hạn hán ở đây, Trong lúc vô ý tuần du theo thủy mạch thì đến khuê viên của Bành tiểu thư. Ngấm sự bài trí, câu đối thể hiện sự tài hoa của Bành tiểu thư, tiếp đó lại lên nghe được Bành tiểu thư tấu đàn, thế là vị thần tướng lòng đầy ngưỡng mộ, bất chấp tất cả vận khởi thần lực, khiến nước trong hồ phun lên đẹp mắt.

Ngay khi Nhuận Lan thấy nước trong hồ phun trào, lòng rất vui vẻ thì Phiên Xuyên tạo sóng mà xuất hiện, đập sóng đến trước lầu, tỏ rõ tâm ý với vị tiểu thư đang kinh hãi, lại đem thân phận thật sự của mình nói cho nàng ta nghe. Sau khi hán nói xong, cảm thấy lo lắng trong lòng, thì nghe vị tài nữ thâm khuê đó, thấy hán tình chân ý thật, thì đồng ý kết hạ tình duyên với hán. Chính là:

Tự liên chiếu thủy thường khán ảnh, canh hữu bàng nhân bị y si;

Bỉ dục nguyên thành đồng mệnh điều, xưng tâm tu đối hợp hoan chi.

Đương nhiên, chuyện nam nữ âu yếm, Phiên Xuyên không tả rõ. Hai người cứ lén lút hẹn hò như thế, nhưng vẫn chưa có kế sách lâu dài, chưa dám đề cập mọi chuyện với Bành huyện công. Vào lúc này, vì bách tính trong huyện, Bành huyện công lại cho thông cáo kén rể tài, Phiên Xuyên lập tức cảm thấy đây chính là cơ hội tốt, với pháp lực của hán, lấy nước từ các con sông khác đem về tạo mưa, chỉ là một chuyện nhỏ!

Mắc cười ở chỗ đó là, vị thần tướng này sợ lão thiên gia chơi hán, trước ngày cầu mưa lại bất chợt đổ mưa thì hỏng chuyện. Thế là, hán ngày ẩn đêm hiện, đêm nào cũng hấp thụ hết hơi nước, ngay cả đêm thụ thương cũng không gián đoạn.

Nghe hán nói đến chỗ này, Bành Nhuận Lan cản trước người hán, lại khóc òa lên, nức nở nói:

"Phiên lang, đã biết mấy vị đạo sĩ này pháp lực cao cường, có thể đã thương huynh, vì sao hôm nay còn đến dự hội cầu mưa chứ?"

Nghe nàng khóc, tên thần tướng thô mỗ đó nhẹ nhàng an ủi:

"Nhuận Lan, tâm ý của ta, chẳng lẽ đến hôm nay nàng còn không hiểu?"

Nghe lời này, nữ tử nhìn thanh kiếm trong tay thiếu niên, không khỏi không òa thất thanh.

Chỉ là, tuy Bành tiểu thư kinh sợ, nhưng nhìn tình trạng cảm động trước mặt, vị Tứ Hải đường chủ nhiều lòng trắc ẩn không thể nào xuống tay được. Không biết làm thế nào cho tốt, y liền quay đầu lại, muốn hỏi ý kiến Linh Y. Nào ngờ, ba nữ nhân sau lưng y, lúc này mắt cũng đã đỏ hoe...

Thấy tình hình vậy, không cần lên tiếng Tinh Ngôn cũng đã có đáp án. Thế là, y lùi lại mấy bước, nói:

"Bành tiểu thư, Phiên Xuyên, xem ra hai người đều là người có tình, lần này ta tin hai người".

Nói đến đây, Tinh Ngôn quay mặt nói với Linh Y:

"Linh Y, xin cô mau thu pháp bảo lại, thả Phiên Xuyên ra".

"Được..."

Linh Y vui vẻ đáp ứng, vung tay một cái, sợi dây thừng từ trên người Phiên Xuyên liền lỏng ra, như du long bay trở lại trên người Linh Y, quấy quanh eo thiếu nữ.

"Pháp bảo này là sợi thất lưng?"

Thấy sợi dây bay trở lại quấn quanh eo thiếu nữ, hai đầu dây rủ xuống đong đưa theo gió, Tinh Ngôn tác lười không thôi.

Thấy y kinh ngạc, Linh Y rất cao hứng, khoe khoang:

"Đương nhiên, dây lưng của Tứ độc long cung ta, dĩ nhiên không phải vật thường!"

Nghe Linh Y nói, vị thần tướng chạy khỏi Nam Hải bắt giác quan sát thiếu nữ một hồi, sau đó kinh hãi hô:

"Cô, cô là tiểu công chúa 'Tuyệt địch linh y' của Tứ độc thần cung?"

"Chính là ta! Xem ra ngươi cũng có kiến thức".

Linh Y nghe nói, thần sắc kiêu ngạo.

Khi Phiên Xuyên vội vàng thi lễ thì Tinh Ngôn ở bên nghĩ thầm:

"A, xem ra hẳn thật là thần tướng trong nước, những lời vừa rồi chắc là thật..."

Thấy thiếu niên xuất thần, Tứ độc công chúa mỉm cười nói với y:

"Tinh Ngôn, sao thế? Lần trước ta nói danh hiệu 'Tuyệt địch linh y', không gat nguoi chứ?"

"Đúng đúng đúng! Kì thật ta cũng không hoài nghi, chỉ là không ngờ là danh vang 'Tứ hải', lại là theo đúng nghĩa đen".

Tiểu Quỳnh Dung cũng thấy thú vị, ngừng khi trẻ con hỏi:

"Linh Y tỷ tỷ, Tuyệt địch, đó là cây sáo Thần tuyết của Tinh Ngôn ca ca phải không?"

"Đúng thế! Quỳnh Dung muội muội thật thông minh".

Gặp lại mấy người này, Linh Y rất là vui vẻ. Thấy bộ dạng hạnh phúc của nàng, Phiên Xuyên cảm thấy kì quái, lẩm nhẩm:

"Sớm đã biết cây sáo đó không phải vật thường, không ngờ đó chính là tuyệt địch, cũng không biết thiếu niên đạo sĩ này có quan hệ gì với Tứ độc long cung. Bất quá, Tứ độc long nữ này, quả thật có chút cô quái. Truyền ngôn nói nàng ta tính tình lạnh lùng, kêu ngạo, không dễ có thiếu niên từ đệ thủy tộc thân cận được, sao hôm nay vừa gặp, lại thấy hoạt bát vui vẻ như thế? Thánh lực long tộc của nàng ta, tuyệt đối không thể nào là giả mạo".

"Hôm nay thấy được diện mạo thật, so với bức họa của Thủy hầu còn kiều diễm hơn nhiều..."

Lẩm nhẩm rất nhỏ, nào ngờ Tinh Ngôn quá thính tai nghe được, liền hỏi:

"Bức họa gì của Thủy hầu?"

Thấy y hỏi, vị thần tướng hiện đã không còn ầm ức, vội đáp:

"Tam thái tử của Nam Hải long tộc, luôn rất ngưỡng mộ Tứ độc long nữ, trong một lần tụ hội của thủy tộc, sai cao thủ họa hình nấp bên trong, vẽ một bức họa công chúa, đem treo ở thư phòng để hàng ngày ngắm nàng".

Nghe lời này, Tinh Ngôn lập tức kêu lớn:

"Ái chà! Không ngờ Thủy hầu của ông, lại tham nữ sắc như thế!"

Nghe thiếu niên bình luận chủ thượng, Phiên Xuyên chỉ xấu hổ cười ngượng. Nào ngờ, tiếp đó lại nghe thiếu niên nhỏ giọng hỏi tiếp:

"Phiên huynh, không biết cao thủ họa hình đó ở đâu? Khi nào tiện ta sẽ đi báỉ phòng một chuyến, xem có thể xin một bức khác hay không...Ái!"

Vừa nói đến chỗ này, thiếu niên bất ngờ bị gõ một cú lên đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.9 - Chương 151: Ngọc Địch Tinh Bất Đoạn, Tái Kết Thủy Trung Duyên.

Sóng gió mù mịt đã yên lắng xuống, mấy người Tinh Ngôn, Linh Y cũng không còn ý giận.

Kì thật lúc này, bản thân Tinh Ngôn cũng cảm giác kì quái, vì sao lúc này trong con hòng thủy, lòng mình tràn đầy nộ ý, chỉ muốn một kiếm chém xuống không chút nương tay. Nhưng sau khi nghe mấy lời của Phiên Xuyên, lại thấy tình trạng đáng thương của Bành tiểu thư, thì hoàn toàn cải biến chủ ý. Chẳng lẽ là vì Phiên Xuyên là thần linh cao cao tại thượng hay sao? Dường như chẳng phải vậy. Nếu y nghĩ kỹ lại thì thấy bản thân chẳng có ý sợ hãi gì hết. Đưa ra mấy suy luận nữa, cuối cùng Tinh Ngôn nghĩ thầm:

"A, cái này chắc là 'Muốn trách người phải trách mình trước', trường phong ba này cũng có lỗi của mình".

Còn vị Tử độc công chúa trước giờ chỉ chú trọng nguyên tắc, không biết nguyên do gì, lần này lại có hành vi hiểu lòng người như thế. Nghe chuyện tình cảm động của Phiền Xuyên, Linh Y liền chủ động đề nghị để nàng truyền cho Nhuận Lan pháp chú Tích thủy pháp, để nàng ta có thể tương ngộ cùng phu quân dưới nước, lại có thể luyện được thuật trường sinh.

Tuy vị thần chuyên làm sóng gió ở Nam Hải Phiền Xuyên cũng biết pháp chú động thủy, nhưng Nam Hải thủy hầu, tức là tam thái tử Nam Hải, từng ban nghiêm lệnh với bộ hạ, không được đem pháp thuật thủy tộc truyền cho phàm nhân.

Trong lúc đối đáp, lại thấy Phiền Xuyên rất giữ bờ phận, ngôn ngữ rất cung kính, qua đó cũng thấy người này mặt ác tâm thiện. Thế là Long cung công chúa thiện lương liền hứa sẽ quay về cầu xin gia gia cho Phiền Xuyên làm thủy bá ở Trinh hà, dù sao hiện y cũng đang bị biếm chức rảnh rỗi.

Lời hứa của Linh Y lập tức khiến hai người Phiền Xuyên, Nhuận Lan cảm kích đến rơi nước mắt. Quá quen với ao hồ sông Trạch, vị hậu duệ của phong vũ chi thần, Phiền Xuyên, vỗ ngực bảo chứng, sau này nhất định dùng pháp lực của mình, giữ cho Trinh Dương hàng năm mưa thuận gió hòa.

Thấy có thần linh dưới nước ở đây, Tinh Ngôn thuận miệng hỏi nguyên do hạn hán lần này. Nghe y hỏi, Phiền Xuyên suy nghĩ một lúc thì hỏi đáp, lần này Trinh Dương chịu tai ương, đích xác là do trời phạt. Về nguyên nhân cụ thể, chỉ sợ thiên cơ khó lường, hán cũng không dám đoán bừa.

Nghe hán nói như thế, Tinh Ngôn cảm thấy có chút kì quái. Bởi vì bản thân trên đường nghe đồn đãi, biết Bành huyện công làm quan rất tốt, không có gây chuyện thất đức nào. Bất quá lại nghĩ, cách xử sự của quan lại, hà tất đã hoàn toàn công tâm. Nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn cảm thấy cách giải quyết của Linh Y hết sức hợp lý. Có Phiền Xuyên đảm nhiệm công chuyện ở Trinh Dương, cho dù nơi này có vài kẻ xấu thì e cũng chẳng gây nên được chuyện đại ác gì.

Khi Tinh Ngôn đang nghĩ ngợi thì Linh Y từ chỗ Nhuận Lan biết được Tinh Ngôn rất là hợp ý với cha nàng ta. Thế là Long nữ cười châm chọc, nói Tinh Ngôn ở trước mặt quan huyện giả bộ ngoan ngoãn. Còn không để thiếu niên biện hộ, Linh Y liền ép y phải hứa, vì để danh chính ngôn thuận, nhất định phải thuyết phục Bành huyện công dùm cho hai người Phiền Xuyên, Nhuận Lan, khiến ông ta đồng ý việc cộc đi tìm trâu này.

Đối với an bài của Linh Y, Tinh Ngôn tự nhiên không có dị nghị gì, lập tức lên tiếng đảm bảo bản thân nhất định sẽ tận lực.

Hai người nam nữ tâm địa thuần lương giản đơn này không biết được, chính vì một phen tốt bụng hôm nay, trong chuyện chấn động tam giới ngày sau, hai người mới được phụ phụ Phiền Xuyên hết sức giúp đỡ!

Tinh Ngôn lúc này đầu thế nghĩ nhiều như thế. Hiện tại y lại có một chuyện nghi hoặc, liền lên tiếng hỏi:

"Linh Y này, vừa rồi thấy cô truyền Tích thủy chú cho Bành tiểu thư, vì sao chỉ thấy một trận quang ảnh kim sắc truyền vào trong đầu nàng ta, lập tức truyền công cáo thành? Còn lúc ta học khi xưa, dường như phải phí một phen khổ tâm".

Nghe y hỏi, vị Long tộc công chúa chỉ quen lên mặt sai khiến nhất thời tức giận, gương mặt thoáng hồng lên, ngẩn ra một lúc mới xấu hổ mắng:

"Đó là vì ngươi kém thông minh! Cho nên bốn công chúa mới mất thời gian quý báu đi thị phạm cho ngươi xem..."

Nói đến chỗ này, Linh Y dường như nhớ đến một chuyện trọng yếu, liền vẫy vẫy tay, bảo một mình Tinh Ngôn theo nàng sang phía khác nói chuyện.

Thấy thần sắc nàng nghiêm trọng, Tinh Ngôn cũng không dám nhiều lời, vội theo nàng đến chỗ yên tĩnh. Đang không biết nàng lần này lại muốn nói gì khẩn yếu, thì thấy Linh Y có vẻ thẹn thùng nói với y:

"Tinh Ngôn, ngươi mở cái khăn tay ra xem..."

"Ách?"

Bỗng nhiên nghe nàng đề cập đến khăn tay, Tinh Ngôn hơi ngẩn ra, lập tức nhớ đến một chuyện khẩn yếu, vỗ vào trán kinh hô:

"Ái chà, xin lỗi! Vừa rồi nhiều chuyện làm quên đi giặt khăn cho cô".

Vừa lấy khăn tay ra định đi xuống sông giặt thì nghe Linh Y nhẹ giọng nói:

"Cũng không cần giặt gấp, chỉ kêu ngươi mở ra xem thôi".

"..."

Bỗng thấy vị long nữ giả hoạt biến thành ôn thuận như thế, Tinh Ngôn có chút không quen. Cũng không biết nữ hài nhân này rốt cuộc có gì cổ quái, lòng đầy hoài nghi mở khăn ra xem.

Sau khi mở ra xem tường tận, Tinh Ngôn lên tiếng tán dương:

"A, đẹp thật! Viên ngọc ở góc khăn hình như rất quý báu. Làm bằng gì thế? Là đồi mồi à?"

Sau khi xem khăn, ánh mắt thiếu niên dừng lại nơi viên ngọc ần ần quang thái ở góc khăn. Thì ra cái khăn tay thiếu nữ đưa cho y, trên một góc có đính

một viên ngọc, ba góc còn lại thì có thể xuyên qua, thời đó gọi là "Xuyên tâm hợp". Tinh Ngôn hiện tán thưởng, chính là vì viên ngọc có thể xuyên tâm mà qua này. Đang đợi nàng hỏi đáp thì ai ngờ thiếu nữ giận mắng:

"Ai kêu ngươi xem cái đó. Ta, ta chỉ muốn ngươi xem hình thù ở trên khăn...Ngươi đoán là gì?"

"A! Là thế à!"

Lúc này Tinh Ngôn mới chú ý, thì ra trên mặt khăn, có thù cảnh vật. Tuy đã dính mấy vết máu, nhưng cơ bản vẫn còn thấy rõ. Lại xem tường tận một hồi, sau đó nói như đã có chuẩn bị:

"Linh Y, mấy cái này là lá sen và hoa sen".

Tuy hoa vẫn trước mắt giống như là thủy thảo trong hồ, nhưng nhìn mấy nét thù, còn có hai con thủy điều cặp ở giữa, đại khái chắc là hoa sen trong hồ. Lần này thiếu niên cẩn thận đoán, trở nên thông minh hơn nhiều. Quả nhiên, chưa dứt lời thì thấy Long nữ vỗ tay khen:

"Đúng rồi đúng rồi! Bọn chúng chính là lá sen và hoa sen, Tinh Ngôn ngươi nhìn rất tốt! Đây, đây là gần đây ta mới học được..."

Thấy nàng vui vẻ, Tinh Ngôn cũng cười theo. Thấy y đoán được, Linh Y vô cùng hứng thú, lại chỉ vào khăn hỏi tiếp:

"Tinh Ngôn ngươi lại xem thử ở giữa là thứ gì?"

"Là hai con vịt béo!"

Thiếu niên tự tin hơn rất nhiều, đáp án lần này buột miệng mà ra.

"Hả? Ngươi xem lại xem?"

Thấy thần sắc thiếu nữ âm đạm, Tinh Ngôn không khỏi sửng sốt:

"Không phải à? Chẳng lẽ là đôi uyên ương?"

"Đó là uyên ương!"

Thấy bức thù của mình bị đoán sai, thiếu nữ buồn bã, hiển nhiên rất là khó chịu.

Thấy bản thân đoán sai đáp án, dẫn đến thiếu nữ buồn bã như thế, Tinh Ngôn cũng rất hối hận, liền lên tiếng an ủi nàng:

"Kì thật Linh Y cô cũng không cần khó chịu. Khăn này đã bị dính máu, cũng nhìn không được rõ ràng, khó tránh khỏi lầm lẫn. Hà huống, ta đoán là đôi vịt, cũng là thủy điều như uyên ương thôi, chẳng khác gì mấy. Có lẽ mấy hôm nay mất ngủ, nhãn lực của ta không tốt, hoàn toàn không phải cô thù không đẹp..."

"Thật chứ?"

Nghe giải thích hợp tình hợp lý, thiếu nữ lập tức chuyển sầu thành vui.

"Đương nhiên không gạt cô! Chỉ bất quá,"

Xác nhận như trăm nghìn chặt sắt, Tinh Ngôn thuận miệng hỏi:

"Linh Y cô gần đây sao lại thích mấy trò thù thừa này vậy? Tuy con gái tốt cũng nên học vài...Á!"

Lời còn chưa dứt thì lại thấy đau nhói trên đầu, thì ra thiếu nữ đã bước tới, đưa tay gõ lên đầu y một cú, mặt đầy tức giận nói:

"Đều do ngươi!"

"Do ta?"

Thiếu niên thình lình chịu oan, chẳng hiểu vì sao. Lại nghe thiếu nữ hưng sư vấn tội:

"Đương nhiên là do ngươi. Ta hỏi ngươi, vì sao đã hơn một tháng, ngươi chẳng lấy sen ngọc ra tìm ta?"

"Ách.."

Tinh Ngôn nghe câu này, nhất thời không biết đáp lời.

Lúc này, một làn dương quang xen qua kẽ mây chiếu lên người thiếu nữ, ánh sáng lấp lánh khắp người nàng như trắng ngọc trải trên sông. Những giọt nước còn sót lại trên y phục nàng, óng ánh phản chiếu ánh nắng, càng khiến nàng càng thêm lung linh, xinh đẹp. Viên ngọc dính trên khăn đầu tỏa lưu quang nhàn nhạt, tôn tạo cho nàng một vẻ tôn quý vô cùng. Chỉ là, vô luận là xinh đẹp thế nào, vô luận là tôn quý thế nào, gặp lại nhau sau một thời gian

dài chia biệt, trong đôi mắt của Linh Y đã thấy có màn nước mờ lung.

Thấy thiếu nữ đau lòng sắp ứa lệ, thiếu niên trước giờ vẫn hay châm chọc nàng, lúc này thần sắc lại rất nghiêm túc. Sau một lúc im lặng, y mới nhẹ nhàng hỏi đáp:

"Linh Y, không phải là ta không nhớ cô. Vừa rồi muốn bức hình của cô, cũng không phải là nói chơi. Ta làm sao không muốn hàng ngày đều nhìn thấy dung mạo của cô chứ? Chỉ là, mỗi lần ta cầm sen ngọc của cô tặng, thì lại nhớ đến lần cô thi pháp đó, trở về phải hôn mê mấy tháng, nhất định tổn thương nguyên khí rất lớn. Như thế cho dù ta có bại hoại, cũng đâu nhẫn tâm gọi cô đến như thế".

"Kì thật, ta chỉ cần nhìn sen ngọc, đã đủ..."

Lúc y bộc bạch, Linh Y chỉ im lặng. Nghe y tự nhận mình là bại hoại, nói ra những lời phê phủ thì tuy nàng không nói gì, nhưng đôi mắt đẹp đã ngân ngấn nước.

Lại qua một hồi, vị Long nữ đó mới dịu dàng khẽ nói:

"Tinh Ngôn, ngốc thế..."

"Người không biết ta trong mấy tháng nay đã luyện 'Kính ảnh ly hồn' đến cảnh giới rất cao, mỗi lần thi triển chẳng còn phải hôn mê vài tháng nữa".

Nói xong, vị thiếu nữ long cung ngấm người thiếu niên trước mặt, ngoảnh một lúc, sau đó thở nhẹ một hơi, nói khẽ:

"Người đi theo ta..."

Thế là còn chưa kịp có phản ứng, Tinh Ngôn cảm giác một sự mềm mại ở tay mình, đã bị thiếu nữ đưa tay kéo đi về phía bờ sông đầy cỏ lay trắng xóa.

Bước trên sóng mấy bước thì bị nàng dẫn nhập xuống nước.

Sát mặt nước Trinh Thủy hà, dương quang xuyên qua làn nước, chiếu rõ khung cảnh dưới nước. Vị thiếu nữ y phục vàng nhạt phiêu dăng trước mặt, phảng phất như một nàng tiên cá đang di chuyển trong nước. Dòng nước ngầm dưới Trinh thủy hà chảy nhẹ nhàng, đẩy mái tóc dài của nàng bồng bềnh phía sau.

Dần dần đi xuống sâu, cảnh sắc đã không còn thấy rõ. Thân hình phiêu dăng của nữ nhân phía trước cũng dần biến thành mơ hồ. Cuối cùng, ở một nơi sâu thẳm trong Trinh thủy hà, rốt cuộc thiếu nữ cũng dừng lại.

"Linh Y, chúng ta đến nơi này..."

Trong sắc nước nhòe xám, Tinh Ngôn dường như nhìn không rõ dung mạo của thiếu nữ trước mặt.

Linh Y không hỏi đáp, chỉ hơi vận thần lực, liền thấy có hai luồng sáng kim sắc từ trên đầu nàng phát ra. Sau đó, từ trong miệng nàng có âm thanh kì dị lan đi.

Trong thanh âm long nộ ngân ngân đó, tất cả thủy tộc trong mấy chục dặm thủy vực quanh đó, vô luận là rùa, ba ba, trai, sò, tôm, cua, cá...nhất thời đều kinh hoàng thất thố, vội chạy khỏi vùng sáng kim sắc đó.

Chỉ bất quá, thiếu niên ở gần bên lại chẳng cảm thấy thanh âm đó có gì kì dị, ngược lại còn có cảm giác thập phần thân thiết. Ngay khi y định lên tiếng hỏi tiếp thì nghe có thanh âm thẹn thùng truyền vào tai:

"Tinh Ngôn...Người từng...hôn trộm ta phải không?"

"?"

Thiếu niên không kịp chuẩn bị, nghe vậy tức thì hoảng hốt!

Phải biết, lần đó ở trong khuê phòng của thiếu nữ dưới đáy Bà Dương hồ, y đúng là không kìm lòng được hôn lên thiếu nữ. Lúc đó y vẫn không có cảm giác gì, nhưng những tháng sau, nụ hôn trộm đó vẫn hay xuất hiện trong đầu y. Mỗi lần nhớ đến, bên cạnh cảm giác ngọt ngào, y vẫn luôn tự trách:

"Trời, ta lại nhân lúc thiếu nữ ngủ mê, hôn trộm người ta. Ta..Ta liệu có phải là kẻ xấu không?"

Chính vì như thế, hôm nay đột nhiên bị thiếu nữ mà mình hôn trộm truy hỏi, Tinh Ngôn lập tức đỏ bừng mặt, hết như đang làm chuyện xấu thì bị người bắt quả tang!

Thiếu niên trong lòng kinh hoàng, lại nhìn cảnh sắc mờ mờ xung quanh, lập tức càng kinh nghi bất định:

"Chẳng lẽ hôm nay Linh Y dẫn ta đến đây là muốn tính toán với ta?"

"À..."

Cũng chỉ nghĩ đến chỗ đó, y đã không thể tiếp tục nghĩ nữa. Bởi vì trong màn tối mờ mờ đó, thiếu niên cảm thấy đôi môi của mình, bỗng nhiên bị một sự ấm áp, mềm mại bao phủ. Theo sự linh động kì lạ đó, cảm giác êm ái, ấm áp, chớp mắt đã lan tỏa khắp cơ thể y...

Trong làn nước xuân yên tĩnh ôn nhu, đang có một đôi ngư nhân hạnh phúc, yên lặng thụ hưởng cảm giác êm đềm dưới đáy sông...

Đúng là:

Nhân hà tư ngẫu cứu tình nùng,

Ngọc dịch lưu phân thắng bích đồng.

Vân hán tích tăng truyện khóa phượng,

Thúy uyên kim hỉ cận thừa long.

Hết quyển 9.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 152: Vân Thư Hà Quyển, Vô Sự Thả Ngâm Xuân Tung.

Trinh Thủy hà lúc này đã cải biến sự thô dã cuồng bạo, trở nên êm đềm như thiếu nữ đang xuân. Trên trời cao, những cụm mây còn chưa tan, tụ thành rất nhiều hình dạng kì quái trên nền trời xanh, sáng rỡ lên dưới ánh dương quang.

Trên mặt sông Trinh Thủy mênh mông, có một vị thiếu niên chân chìm trong nước, thân thể nhấp nhô, xuất thần nhìn lên trời xanh.

"Vừa rồi là một trường mộng sao?"

Ánh nắng ấm áp chiếu xuyên qua mặt nước, phảng phất như đem tâm tư của y khuếch tán đi, khiến y thế nào cũng không tập trung được tinh thần để nhớ rõ lại vừa rồi đã phát sinh chuyện gì.

Ráng mây trên đầu hấp thu ánh mặt trời, tán phản vô vàn tia sáng muôn màu lên trên thân thể người thiếu niên. Tinh thần Tinh Ngôn cứ phiêu đảng như thế, bập bềnh theo sông nước, bất giác cũng chẳng cảm nhận thời gian đang trôi qua.

Khi y nửa mộng nửa tỉnh thì bỗng nghe có người khẽ hô bên tai:

"Ca ca, Linh Y tỷ tỷ đi rồi sao?"

Nghe giọng nói còn con nít đó, thiếu niên mới như vừa tỉnh mộng, từ nơi phiêu miểu quay về chốn nhân gian. Quay đầu thì phát hiện người nói đó chính là Quỳnh Dung. Không biết từ lúc nào, tiểu nữ hài nhân này đã im lìm bơi đến chỗ y. Bị nó hỏi, Tinh Ngôn tức thì tỉnh táo, trầm nghĩ:

"Không biết tiểu nha đầu này lại giỏi thủy tính như thế!"

Miệng lên tiếng đáp:

"Đúng thế Quỳnh Dung, Linh Y tỷ tỷ đã đi trước rồi".

"Ồ.."

Nghe ngữ điệu của ca ca không giống như thường ngày, tiểu Quỳnh Dung chỉ đáp lại một tiếng rồi nhắm mắt lại, ngửa đầu ra để mặt nước nâng cái đầu nhấp nhô, mái tóc xõa ra lãng đãng theo dòng nước. Thấy tiểu thiếu nữ vốn hoạt bát bỗng nhiên biến thành lặng im như thế, Tinh Ngôn cảm thấy hơi khó hiểu.

Ngay khi suy nghĩ nguyên do thì thấy tiểu muội muội trước mặt mình bỗng mở bừng hai mắt, có vẻ bẽn lẽn nói:

"Ca ca...Muội cũng có cảm giác...."

"Ừ, ta biết, muội nói...ách? cảm giác?"

Vị đường chủ ca ca của cô nhóc, lúc đầu chỉ lơ đãng hỏi đáp, nhưng chợt nghĩ đến hàm nghĩa trong câu nói của cô nhóc, vị Thượng Thanh đường chủ liền giật mình, trên mặt cũng đã hiện sắc đỏ.

"Quỳnh Dung, muội vừa nói..."

Đang định hỏi dò thử thì thấy cái đầu của tiểu Quỳnh Dung chuyển động, nhanh chóng tiến đến sát chỗ y, trên mặt đầy vẻ mong đợi nói:

"Ca ca, muội cũng muốn hôn!"

"!"

Thiếu niên đang có tật, nghe vậy lập tức quẩn bách, định lên tiếng từ chối. Chỉ bất quá, chỉ loáng cái thì vị Tứ Hải đường chủ trí dũng song toàn lập tức hòa hoãn thần sắc, trấn định ứng đáp:

"Được. Quỳnh Dung muốn ca ca hôn một cái lên mặt phải không?"

"Vâng!"

Nghe Tinh Ngôn hỏi, tiểu nữ oa mắt sáng rỡ, tay chống lên má, cố gắng nhớ lại tình cảnh mà vừa "Thấy" khi nãy.

Bộ dạng khản trương của tiểu nha đầu khiến đường chủ ca ca của nó toát mồ hôi lạnh. Ngay khi đang hoảng hốt thì bỗng thấy bên cạnh hoa sóng lan tỏa, sau đó trên má có một thứ mềm mại ị vào. Thì ra, tiểu Quỳnh Dung đã chồm tới, chia cái miệng xinh xinh ra, hôn lên má y một cái!

"Hà...được, được!"

Khen ngợi tiểu muội muội một câu, Tinh Ngôn lập tức thoải mái trong lòng, cao hứng bá lấy vai tiểu nha đầu, thi triển thuật "Tích thủy chú" tiến về phía bờ. Vừa di chuyển vừa cười khò nghĩ thầm:

"Tiểu nha đầu này, cũng không biết lai lịch thế nào. Người ta có nói 'Thần mục như điện', hôm nay xem ra, vị tiểu muội muội này cho dù thỉnh thoảng cũng có nhìn nhầm, nhưng chẳng kém 'Thần mục' bao nhiêu..."

Quay trở lại bờ thì thấy Khâu Tuyết Nghi cùng hai người Phiến Xuyên, Nhuận Lan đang đứng chờ. Thấy bọn họ trở lại, mọi người liền cùng nhau về thành.

Ngay khi bọn người Tinh Ngôn quay lại Trình Dương thì không biết ở trên mây cao, đang có người dõi mắt quan sát bọn họ.

Qua một lúc thì nghe trong vầng mây tĩnh mịch đó, bỗng vang lên thanh âm tức giận:

"Nha đầu Linh Y đáng ghét, cả chuyện này cũng làm trước mặt ta! Hừ hừ!"

Ngừng một chút, ngữ điệu bỗng chuyển thành ỉu xìu:

"Lại, lại bị cô ta qua mặt rồi, phù..."

Lời nói không cam tâm này truyền ra từ trong một vùng mây đỏ sậm, không hề thấy tung ảnh của người nói chuyện. Khi lời nói vừa dứt, trong vùng tối của một vùng mây bên cạnh, bỗng có ảo xuất ra một cái miệng lớn, ứng tiếng nói:

"Chủ nhân chó tức giận, tiểu nha đầu sùng vàng đó làm sao có thể so sánh với ngài! Theo ngu kiến của thuộc hạ, Tứ độc long nữ tuy bề ngoài nhìn ngọc khiến băng thanh, kì thật đầu óc chẳng sáng suốt, trái ngược với chủ nhân..."

"Cam mồm!"

Có tiếng quát khê ngắt ngang lời nịnh bợ đó. Thấy hảo ý của mình chọc giận chủ nhân, vùng mây đó nhất thời rùng rình, không ít mảnh mây vỡ tách ra khỏi nó, cũng không dám lên tiếng nữa. Lần này còn may mắn, vị tiểu chủ nhân then quá hóa giận của hắn, hiện tại còn bận chăm chú quan sát đoàn thân ảnh dưới đất, nhất thời cũng không trừng phạt hắn.

Chuyên chú quan sát một hồi, trong vầng mây đỏ bỗng có tiếng thiếu nữ phát ra, nói với vùng mây đang hoảng hốt cạnh bên:

"Không cần sợ, ta thấy người nói cũng có mấy phần đạo lý. Xem ra Long nha đầu xác thật không có mắt nhìn, ta cũng quan sát nãy giờ, chẳng nhìn ra tiểu đạo sĩ đó có chỗ nào đặc biệt!"

"Đương nhiên, đương nhiên, chủ nhân ngài trước giờ đều nhìn rõ mọi việc! Ngài nhìn không ra, thì là không có rồi!"

Đối với câu nịnh hót của thuộc hạ, người trong mây không hề có chút quan tâm, vẫn nhìn xuống phía dưới, nghĩ thầm:

"Hừ, ta phải xem xem, tiểu đạo sĩ này rốt cuộc là dạng người gì. Tuy chuyện chẳng liên quan ta, nhưng Linh nha đầu mất mù đó là từ địch của ta thì ai cũng biết. Nếu như cô ta thích một tên vô dụng, chuyện đó mà truyền ra cũng ảnh hưởng xấu đến thanh danh của ta!"

Vào lúc này, bên cạnh thiếu niên đang bị nhìn lén, vị Bành tiểu thư thân thể yếu ớt, chịu một phen lao khổ, tuy gió xuân ẩm áp, vẫn không nhận được hắt xì hơi.

Thấy nàng ta phát lạnh, Phiền Xuyên tự nhiên hỏi thăm rồi rít, Tinh Ngôn cũng ở bên cười nói:

"Bành tiểu thư như thế, chắc là có người nhắc rồi".

Nghe y nói như thế, tiểu Quỳnh Dung đi ở bên không hiểu lên tiếng hỏi. Tinh Ngôn nói với nó, nếu như ai bị người khác nhắc, thì sẽ bị hắt xì. Nghe ca ca nói vậy, tiểu nữ oa có chút khó chịu. Nếu như lời của ca ca thì nó từ trước giờ chưa từng được ai nhắc đến sao. Thế là mất một hồi công sức an ủi, Tinh Ngôn mới khiến nó hiểu đây chỉ là truyền ngôn, kì thật không có đúng.

Nói đến chỗ này, trong bóng mây trên trời bỗng có tiếng nói tiếp:

"Rất không chuẩn!"

Thế là thiếu nữ dưới đất liền nhân đó mỉm cười, vui vẻ nói:

"Ca ca nói đúng, trên trời cũng có vị tỷ tỷ nói rất không đúng!"

Thấy Quỳnh Dung vui vẻ, Tinh Ngôn cũng không dám truy cứu ngôn ngữ hoang đường của nó, dặt tay nó cùng mấy người kia đi tiếp. Chỉ là, tiểu nữ oa bị ca ca kéo đi bên cạnh, thì không nhận được quay đầu, gương mặt mê hoặc nhìn lên vùng mây đỏ trên trời.

Nơi đó, vầng mây đỏ đang kéo loằng ngoằng, chậm chậm bay về hướng tây nam...

Hôn sự của Nam Hải thần linh cùng Bành tiểu thư tiến triển thuận lợi ngoài dự kiến của thiếu niên. Tinh Ngôn vốn cho rằng phải tốn không ít nước miếng, nào ngờ huyện chủ Trình Dương Bành Tương Phổ, vừa nghe y thuật xong mọi chuyện, liền tức khắc ưng thuận!

Thấy vị Bành huyện công hiểu lý như thế, một phen chuẩn bị của Tinh Ngôn đành phải vứt bỏ.

Lúc này Tinh Ngôn đã rất thân thiết với Bành huyện công, không nhận được hỏi ông ta vì sao sáng khoái như thế, thì nghe Bành huyện công nói, đối với dạng nhân vật thần tiên có thể hô phong hoán vũ, phi kiếm ngự long như y, hà tất không chịu nghe lời khuyên. Lại thêm Phiền Xuyên cũng là Nam Hải thần linh, đã ý hợp tâm đầu cùng tiểu nữ, làm sao có thể phản đối? Nói đến chỗ này, Bành Tương Phổ bỗng liên tưởng đến một chuyện, đột nhiên đại ngộ nói:

"A! Đến giờ lão phu mới biết, thì ra tiểu nữ Nhuận Lan cầu quẻ 'Nhược hữu quý nhân đề bạt xức, hảo phàn nguyệt quế thượng vân đoan', quý nhân này, chính là Trương tiên trưởng!"

Nghe Bành huyện công tán thưởng mình, Tinh Ngôn cũng không đề tâm, nói:

"Bành huyện công quá khen rồi. Nếu nói có quý nhân thì chắc là vị bằng hữu Long nữ của tôi. Nàng đã đáp ứng sẽ cố gắng tiến cử Phiền Xuyên đảm nhiệm làm thần ở Trình Thủy hà, bảo đảm cho Trình Dương mưa thuận gió hòa..."

Nghe y nói như thế, mọi người xung quanh đều chấp tay bái tạ không thôi. Nếu Tinh Ngôn không cố sức cản, chắc bọn họ đã quỳ xuống bái lễ rồi.

Lúc này, Bành tiểu thư tự nhiên rất cảm kích Tinh Ngôn, sau khi hiểu được tiền nhân hậu quả, thiên kiến đối với thiếu niên cũng đã tan biến. Thế là, Bành Nhuận Lan liền lời nha hoàn của mình ra, kể lại chuyện chỉ đường mấy hôm trước, mọi người liền được một trận cười no bụng!

Hai ngày sau, Bành phủ treo đèn kết hoa, tổ chức hôn sự cho Phiền Xuyên và Bành Nhuận Lan. Tự nhiên, mấy người Tinh Ngôn đều tham dự hôn lễ.

Trong hôn lễ, vị thần linh Phiền Xuyên theo lời chỉ dẫn của Bành công, thực hiện hết mọi lễ nghi bình thường, không hề có chút bức bối, ngược lại hình như còn rất vui vẻ.

Đến khi phu thê bái đường, nhìn hai người, Tinh Ngôn cùng mọi người đều có cùng phản ứng, trong lòng tán thưởng:

"Thật là khiến người hâm mộ!"

Hai nữ nhân bên cạnh, thấy khung cảnh hôn lễ rực rỡ, cũng đầy vẻ hâm mộ.

Đặc biệt, vị tiểu thiếu nữ "Thần mục như điện" đó, thấy tân nương tử trang điểm xinh đẹp, phục trang rực rỡ, nhất thời quên mất trong miệng đang ngậm kẹo, lúng búng nói nghe không rõ tiếng:

"Ta cũng muốn là tân nương khả ái của ca ca..."

Tạm không nhắc tiểu thiếu nữ không hiểu thế sự, lần này mừng đám cưới, ngoài toàn bộ số vàng bạc được tặng thưởng do cầu mưa thành công, Tinh Ngôn còn nhân lúc thư pháp của Quỳnh Dung đang hiện hữu, kêu cô nhóc viết một đôi liễn tặng bọn họ. Đề rằng:

Lan ánh phù quang kiêu nguyệt giao minh hoa chúc dạ

Long triều ứng luật tường vân trực bức thước kiêu thiên

Đôi liễn của bọn họ được Bành huyện gia đặc biệt cho treo lên cao. Thấy bút ý xuất trần, vị tân nương am hiểu thi thư liền viết tặng lại hai huynh muội:

Đắc dữ mai hoa vi quyền chúc

Bồn lai tùng tuyết thị thân tiên

Đọc đôi câu đối, tim Tinh Ngôn chợt nhảy loạn lên. Còn vị Nam Hải thần linh Phiên Xuyên thì đem Hóa hoán chiến y tùy thân của mình, tặng cho thiếu nữ đồng hành với Tinh Ngôn là Khẩu Tuyết Nghi.

Nữ thức chiến y mềm mại tinh khiết này, chất liệu lấy từ một tiên đảo ở vạn khoảnh Nam Hải, gọi là Viêm Châu. Viêm Châu đảo có Hỏa Lâm sơn, trong núi có dị thú Hỏa Quang thú. Tầm tuyết sắc chiến y này chính là dệt từ lông của dị thú đó, do xảo thủ tiên nương ở long vực Nam Hải kết thành, mặc vào có thể không sợ lửa, đúng là một dị bảo hộ thể hiếm có ở nhân gian. Nghe Phiên Xuyên nói, y giáp này nếu để nhiễm bẩn thì không cần giặt, chỉ cần nhúng vào lửa là sạch.

Bảo giáp như thế, Phiên Xuyên cũng chỉ có một cái, kiểu dáng lại hợp với Tuyết Nghi, liền tặng cho nàng mặc. Vị thần linh này làm gì không nhìn ra, vị nữ tử thanh linh nhu đậm ở bên cạnh Tinh Ngôn, sanh tính không sợ lạnh rét, chỉ sợ viêm hỏa, hóa hoán chiến giáp này rất thích hợp cho nàng.

Lúc đem tặng, thấy Phiên Xuyên rất thành khẩn, Tinh Ngôn cũng chỉ khiêm tốn vài câu thì không đùn đẩy nữa, sáng khoái thay mặt Tuyết Nghi nhận lấy.

Thu nhận bảo giáp, Tinh Ngôn chợt có gợi ý, liền hỏi Phiên Xuyên, hẳn đã là thần linh thủy tộc, vì sao không nhân tiện tìm một bảo bối tích thủy để Nhuận Lan mặc.

Nghe y hỏi, Phiên Xuyên liền nói với thiếu niên, không phải không có y phục tích thủy, mà là chủ thượng Nam Hải thủy hầu của hần trước đây, nghiêm cấm người trong thủy tộc tặng vật tích thủy cho phàm nhân, nhằm tránh bị người phàm tục quấy rầy chốn uy nghiêm thần giới. Nhắc đến, Phiên Xuyên cảm kích nói với Tinh Ngôn, nếu như lần này không phải thủy hầu ngưỡng mộ Tứ độc công chúa, đồng ý cho hần kết hợp cùng Nhuận Lan, thì hần cũng không dám làm ầm ĩ thế này. Nếu không có Linh Y hậu thuẫn, cho dù hần cầu mưa thành công thu được giai ngẫu, từ đó cũng phải trốn chui trốn nhủi, cùng giai nhân ẩn nấp nơi sơn lâm.

Nghe hần nói như thế, Tinh Ngôn mới nhận thức được ơn nghĩa của vị long cung thiếu nữ đối với bọn họ, quả thật rất lớn.

Lưu lại thêm hai ngày, tìm một cơ hội tốt, Tinh Ngôn liền cáo từ Bành huyện công cùng phu phụ Phiên Xuyên, tiếp tục lên đường tìm Thủy tinh linh chạy khỏi Thượng Thanh.

Nghe Tinh Ngôn muốn đi, Bành Trương Phổ cũng không dám quấy rầy. Nói cho cùng, một Trinh Dương nhỏ bé, khó mà lưu được dạng thần tiên thế này. Chỉ bất quá, bởi vì còn có tâm sự chưa giải, lão còn muốn lưu bọn họ thêm mấy ngày.

Thế là, đợt thiếu niên nói lời từ biệt, Bành huyện công thành khẩn cầu:

"Trương tiên trưởng muốn đi, hạ quan tự nhiên không dám cưỡng lưu. Chỉ là có thể xin mấy vị lưu lại vài ngày được không? Lão định nhân lúc mấy vị thần tiên còn ở đây, kêu người tạc tượng, dựng miếu để dân chúng sau này ngày lễ tết có chỗ đến bái tạ công ơn của mấy vị thần tiên..."

Nghe Bành huyện công nói như thế, thiếu niên tức thì đứng ngồi không yên, liền thanh từ chối. Chỉ bất quá, lần này dù y kiên quyết thế nào, Bành Trương Phổ vẫn kiên trì cầu xin.

Thấy thái độ kiên quyết của huyện chủ, Tinh Ngôn nghĩ nhanh, nhớ đến một chuyện, liền mỉm cười nói:

"Mỹ ý của Bành công, Tinh Ngôn xin tâm lĩnh. Chỉ là chuyện này thật ta không thể nhận nổi, lập miếu không những vô phúc, còn gây tổn thọ. Hà huống, tiểu tử bất tài, vẫn đang đảm nhiệm tước vị Trung tán đại phu, cũng miễn cưỡng coi là một quan lại trong triều. Nếu như lập miếu, quả thật hơi khoa trương, e là dẫn đến tiếng bình phẩm không hay".

"...!!!"

Bành Trương Phổ vừa nghe mấy chữ "Trung tán đại phu", tức thì mắt trừng miệng há!

Cáo biệt Trinh Dương, ba người Tinh Ngôn tùy tiện chọn đại phương hướng, men theo dịch đạo dẫn về bắc mà thông thả lên đường.

Trải qua một trận mưa, cảnh vật trong thiên địa cũng tươi nhuận hơn nhiều. Đi được một lúc lâu, qua một ngôi trường ở hương thôn, Tinh Ngôn nghe trong lớp học dưới bóng tre, đang có tiếng đọc sách ề a lãnh lớt của đám trẻ nít.

Nghe tiếng đọc ề a mà không cần hiểu thấu đáo nội dung, Tinh Ngôn không khỏi bồi hồi nhớ lại tình cảnh mặc cười của bản thân khi xưa ở Quý gia tư thực, cùng đám bạn học đọc loạn thi văn.

"A...Lúc đó thật là vui vẻ!"

Đang hồi tưởng lại những kỷ ức ngày xưa thì tiếng đọc sách trong lớp học đó, theo gió truyền vào tai thiếu niên:

"Kiềm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tổ hoi tông chi,

Đạo trở thà trường.

Tổ du tông chi,

Uyển tại thủy trung ương..."

Bài cổ thi vô cùng quen thuộc này, khiến thánh giả ở ngoài lớp, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc êm đềm. Bất giác mỉm cười, thiếu niên áo xanh thông dong bước đi trên con đường quanh co mờ mờ bụi xuân dài vô tận trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.10 - Chương 153: U Đường Xuân Đạm, Tâm Tĩnh Thanh Thính Tự Viễn.

Rời khỏi Trình Dương, qua thêm hai thành trấn nữa, trên đường đi bắt đầu nhìn thấy rất nhiều ngọn núi nhỏ, những đầu núi liên miên nhấp nhô qua các miền sơn dã rộng lớn, uyển chuyển men theo con đường quanh co bọn họ đang đi, phẳng phất như đang đồng hành cùng bọn họ.

Lúc này là tháng tư, tiết trời đã vào cuối xuân, khắp sơn dã hoa dại đủ loại khoe sắc, chim chóc bay riu rít, nhiều chỗ bằng phẳng, hoa nở chen chúc, dập dờn thành biển hoa, hương thơm dào dạt theo gió xuân lan tỏa, nồng nàn len vào mũi hành nhân.

Lâu đầu tiên tâm tĩnh thoải mái đi trong tiết xuân, người thiếu niên bình thường chỉ lo chạy com áo mới mình bạch, vì sao khi đọc thơ văn thường thấy tả "Xuân cảnh như thi, xuân quang như tửu". Trước đây, y cho rằng bất quá là đắm văn sĩ phóng đại lên, mãi đến hôm nay thoát khỏi bận rộn mưu sinh, thiếu niên mới chân chính cảm nhận được chỗ động nhân của yên cảnh đương xuân, thâm tán tường cổ nhân tinh tế không thôi.

Dần dần, càng đi xa thì càng khó gặp được người trên đường. Dịch đạo lúc này dẫn chệch về hướng tây bắc, uốn lượn chạy giữa những dãy núi liên miên. Nhìn hình thế này, chắc phải đi tiếp một đoạn sơn lộ rất dài thì mới có thể đến chỗ có người sinh sống.

Tiến vào trong núi, cảnh xuân lại đổi khác. Trong núi xuân yên tĩnh, không một tiếng chim, không một bóng người, hoa dại cũng thưa thớt, thỉnh thoảng có gió núi thổi qua, thổi những cánh hoa dại li ti xoay xoáy trong không gian trong rất đẹp mắt.

Đi không bao lâu, trên thân thể ba người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đã bám đầy những cánh hoa trắng li ti đó. Tiểu nữ oa hoạt bát vô cùng thích thú, không ngừng nhảy nhót đi trước, nỗ lực đuổi theo những cánh bướm chấp chới phía trước, nhìn từ xa trông hệt như tiểu tiên nữ đang múa trên tiên cảnh.

Nhìn thân ảnh linh hoạt của nữ hài nhân, trong lòng Tinh Ngôn bỗng sinh ra mấy phần cảm khái. Hơn một năm trước, cũng cảnh xuân thế này, nhưng tiểu thiếu nữ lúc đó chỉ một thân một mình, cô độc nơi sơn dã, chỉ có chim thú làm bạn, tình cảnh tịch mịch vô cùng.

Thời gian một năm đủ để cải biến tâm cảnh cùng mệnh vận của rất nhiều người. Lúc này thiếu niên Nhiều Châu trong cảnh xuân tươi đẹp, vô luận thế nào cũng không thể lý giải, vì sao bản thân khi đó, lại có thể nhẫn tâm để cho nữ hài nhân luôn một lòng dựa vào mình ở lại sơn dã La Dương. Có lẽ, lúc đó bản thân làm vậy chắc cũng có đạo lý gì đó. Nhưng hiện tại nghĩ lại, vô luận thế nào cũng cảm thấy mình làm không đúng.

Nghĩ tới nghĩ lui, thiếu niên lại bắt đầu mê hoặc:

"Chẳng lẽ, có lúc ta thật là người xấu sao?"

Ngay khi Tinh Ngôn lòng đầy hổ thẹn thì vị nữ tử vẫn im lặng đi bên cạnh y, thấy thần sắc khó chịu của y thì không nhịn được lên tiếng hỏi:

"Đường chủ, không phải đã mệt chứ?"

Nghe Tuyết Nghi hỏi, Tinh Ngôn lập tức thoát khỏi sấm hối, định thần cười nói:

"A...Không phải. Ta chỉ là nghĩ đến chuyện Quỳnh Dung trước đây".

Nói xong thì quay mặt nhìn nữ tử bên cạnh. Lúc này y mới phát hiện, trên hai bờ vai thom của Khẩu Tuyết Nghi có vô số cánh hoa đậu lại, càng khiến nhan sắc của nàng thêm lung linh. Tinh Ngôn buột miệng tán thưởng:

"Tuyết Nghi, lúc này cô rất giống tiên tử trong hoa!"

Thế là, dung mạo xinh đẹp của nữ tử đó đỏ bừng lên.

Còn tiểu nha đầu đang đuổi bướm phía trước, nghe ca ca khen ngợi Tuyết Nghi tỷ thì vội chạy lại bên thiếu niên, vừa đi theo vừa kéo áo ca ca hỏi:

"Muội thì sao, muội thì sao?"

"Muội..."

Tinh Ngôn nghiêng đầu, suy nghĩ một tí thì bẹo má Quỳnh Dung, cười nói:

"Quỳnh Dung giống một tiểu tinh linh khả ái mà ca ca muốn bỏ cũng không thể bỏ được!"

"Thật vậy sao? Quá tốt rồi!"

Nghe ca ca bình luận, lòng tin của Quỳnh Dung càng tăng, vui vẻ nói:

"Xem huynh làm sao bỏ được muội!"

Sau đó lại vung hai cánh tay nhỏ nhắn lên, tung tăng đuổi theo lũ bướm.

Khi tiểu muội muội đuổi theo lũ bướm không biết mệt thì không biết sao Tinh Ngôn lại bỗng nhắc đến hồi nhỏ hay cùng lũ bạn đi hái trộm hoa, kết thành vòng hoa. Vừa nói xong thì lập tức phát giác lời lơi, liền lúng túng quay sang thiếu nữ bên cạnh, phát giác nàng đang mỉm cười. Sau đó, bỗng thấy thiếu nữ khẽ phát tay áo, không biết dùng pháp lực gì lại khiến vô số cánh hoa bay trong không gian tụ lại, kết thành một vòng hoa xanh nhạt trên không.

Cẩn thận đón lấy vòng hoa đưa cho Tinh Ngôn, thiếu nữ băng tuyết tiên linh đó dịu giọng hỏi:

"Tài nghệ Tuyết Nghi thô lậu, không biết có đúng ý Đường chủ?"

Thế là sau chốc lát, ba người Từ Hải đường đều có vòng hoa đội trên đầu, vui vẻ đi trên sơn lộ.

Cứ vui đùa suốt dọc đường, tuy đường đi vắng vẻ nhưng bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua rất nhanh. Đợi khi ba người Tinh Ngôn đi khỏi dãy núi trùng điệp dài mấy chục dặm thì sắc trời đã sẫm tối. Tuy trời đã tối nhưng lúc này vẫn còn ở trong phạm vi sơn dã, phía trước chẳng có thôn làng hay thị trấn gì hết, Tinh Ngôn chỉ đành tiếp tục dẫn hai nữ nhân đi tiếp.

May mà lúc này trăng sao đã lấp lánh trên trời, khiến đường đi cũng sáng lờ mờ, không phải lo sụp hố, vấp đá bị ngã. Còn về mệnh thú thì chẳng phải là thứ Tinh Ngôn lo lắng. Nói cho cùng, công phu tu hành cả năm chẳng phải là vô dụng, hiện tại hung thủ tâm thương, y không đi tìm bọn chúng thì đã là may mắn vạn phần cho bọn chúng rồi.

Lại đi một lúc nữa thì thấy dưới chân núi không xa có một tòa miếu thờ. Nhân ánh trăng sáng, Tinh Ngôn tập trung nhìn thì thấy tám biển treo trước miếu có khắc ba chữ: "Sơn thần miếu".

"Tốt, hôm nay ba người chúng ta tạm nghỉ ở đây!"

Trong tiếng hô lớn, thiếu niên lớn gan dẫn theo hai nữ tử cũng chẳng biết sợ thứ gì, nhắm chỗ miếu đi thẳng tới.

Đi đến trước miếu mới nhìn thấy qua chỗ rách nát trên cửa miếu, đang có ánh lửa lấp lánh. Cẩn thận đẩy cánh cửa ra thì phát hiện trong tòa miếu nát nơi sơn dã, có bảy, tám người ăn mày y phục lam lũ tụ tập trong miếu.

Mấy khát cái nhìn quang đục ngầu đó hiện đang dưới ánh nến lập lòe, chia nhau com thừa canh cặn. Nhìn cảnh tượng, tòa miếu nát này chính là chỗ dung thân của mấy kẻ khốn khổ này.

Nghe tiếng đẩy cửa kéo kẹt, lại thấy có ba thiếu niên nam nữ y phục chỉnh tề tiến vào, mấy khát cái đang ngồi ăn tức thì thất kinh, đều lộ ra thần sắc cảnh giới.

Đột nhiên thấy có nhiều người bên trong, Tinh Ngôn cũng giật mình. Chỉ bắt quá, sau khi liếc mắt nhìn qua thì y lập tức minh bạch, những người này chẳng qua là ăn mày mệnh khổ, chắc là vô hại. Thế là không bao lâu, thiếu niên đã hành tẩu ở phố chợ nhiều năm, rất nhanh đã làm quen với mấy khát cái này. Còn mấy kẻ khát cái qua một lúc trò chuyện, phát hiện thiếu niên này rất quen thuộc chuyện nơi phố chợ, trong lời nói lại tỏ ý bản thân cũng từng là người nghèo khổ, thế là mấy người bần khổ đó, lập tức không còn đề phòng, bắt đầu nói chuyện bình thường với y.

Hai thiếu nữ cùng đến với Tinh Ngôn thì không quen nói chuyện với người lạ, thế là bọn họ núp sau lưng thiếu niên, một lời cũng không nói.

Trò chuyện một hồi, Tinh Ngôn thấy mấy lão khát cái y phục rách nát thì sinh lòng bất nhẫn. Lại thấy trước mặt họ toàn là com thừa canh cặn thì càng khó chịu trong lòng. Năm xưa, bản thân y cũng là kẻ bần khổ, hiện thấy cảnh tượng trước mắt, tức thì cảm động lây.

Thế là chẳng cần nhiều lời, thiếu niên lấy mấy gói đồ mua ở thị trấn hôm trước, bày ra trên đất, nói muốn cùng bọn họ nấu ăn. Nghe y nói như thế, mấy khát cái liền ngồi thành vòng, tò mò xem y làm thế nào.

Trong ánh mắt nghi hoặc của chúng nhân, Tinh Ngôn thò tay lấy một đoạn nến, sau đó lấy một vật tròn tròn trong bọc đồ lên, châm lửa vào nó rồi bỏ nó xuống đất để cho nó tự cháy.

Qua một lúc, mấy người tò mò nghi hoặc vây xung quanh, kinh ngạc nhìn thấy, từ trong bọc lửa dưới đất, đang có mùi thịt nước thơm tho bay ra!

Cuối cùng, đợi vỏ bọc bên ngoài cháy hết, chúng nhân đang háo hức chờ đợi, thấy trên đồng tro dưới đất, có một con gà nướng béo ngậy thơm lừng!

Thì ra, thiếu niên thiện lương này vốn rất kinh nghiệm, vật trong bọc chính là một con gà béo đã được làm sạch ướp muối cho khỏi hư, lại dùng hồng mao thảo đặc chế bọc bên ngoài, khi nào muốn ăn chỉ cần châm lửa cho hồng mao thảo cháy hết thì gà cũng nướng xong, rất thích hợp cho những người đi đường xa. Khi ở trấn gặp món này trong tiệm, Tinh Ngôn quyết định mua một con để dùng trên đường, nào ngờ lúc này lại dùng đãi người khác.

Tự nhiên, mấy kẻ khát cái này nằm mộng cũng không ngờ lại có thể được thưởng thức món ngon như thế, đồng loạt cảm tạ. Sau khi ăn mấy miếng, mấy người bần khổ này càng cảm ân đức, tự động tự vào chỗ cửa bị hỏng, dùng thân thể che gió lạnh cho mấy người thiếu niên.

Thấy bọn họ như thế, Tinh Ngôn cảm động vội lên tiếng ngăn cản, nhưng cuối cùng đành phải nhận hảo ý của bọn họ, cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đến cạnh thân ăn ẩm áp, bắt đầu nghỉ ngơi.

"Ai, kì thật những người bần hàn này, rất là dễ thỏa mãn..."

Thiếu niên cứ trầm tư như thế, cùng với mấy người bình thủy tương phùng này, trong miếu nát chơi vui nơi chân núi, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là, khi đêm càng về khuya, ánh trăng lọt qua kẽ cửa càng lúc càng ngả dài, từ từ chuyển về hướng đông, thì thiếu niên đang mơ mơ màng màng, đột nhiên giác quan nhạy bén bắt được một tiếng động khẽ khác thường:

Trong không minh hôn ám ngoài miếu thờ, phảng phất như có ai đó đang bồn tẩu xung quanh, tựa như đang hết sức bận rộn, lại giống như hoàn toàn vô thanh vô tức!

Đang nỗ lực lắng nghe thì tiếng dị động bên ngoài theo gió truyền vào đó lại đột nhiên ngưng bật. Thế là, dường như bị tiếng dị động vừa rồi làm gián đoạn, lúc này tiếng son điệu, trùng bộ rì rả lại truyền rất rõ vào tai thiếu niên.

"Chuyện gì?"

Ngay khi Tinh Ngôn kinh nghi trong lòng thì linh giác của y lại nghe được ước chừng ngoài bốn, năm dặm, có tiếng cười càn rỡ kì quái:

"Khà khà! Đêm nay bọn hiền lại tích thêm công đức, vì thế gian trừ đi mấy tên tiện dân nhơ bẩn!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 154: Sáu Phạm Tẩy Tục, Cầu Chứng Trần Gian Tịnh Thổ.

Thoại ngữ càn rỡ thanh điệu không cao nhưng lại biểu hiện về rất đặc ý ngông cuồng. Tuy nghe vang ở rất xa, nhưng vẫn xuyên thấu gió đêm, từng chữ lọt rõ vào tai thiếu niên.

Thoại âm này vừa dứt thì nghe có một người khác tiếp lời nịnh hót:

"Đó là dĩ nhiên! La hiền sư xuất thủ đương nhiên cầm chắc trong tay. Hà huống La huynh gần đây đã luyện đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, không giống như lúc ở Trinh Dương..."

Vừa nghe hai chữ "Trinh Dương", thiếu niên vốn còn có chút ngái ngủ bỗng giật mình, thầm kêu:

"Không hay!"

Ngay khi y giật mình định kêu chúng nhân thì nghe một tiếng "Oành" chấn động, sau đó thì thấy bên ngoài cửa sổ ngôi miếu nát, lửa đỏ bùng lên. Chỉ nghe tiếng "Lép lép lép lép", trong chốc lát cửa sổ bằng tre đã bị lưỡi lửa nuốt tan.

Tràng liệt hỏa đột ngột này, sự hung mãnh của nó nằm ngoài ý liệu của Tinh Ngôn, y còn chưa kịp la lên thì đã thấy mấy người khất cái tựa vào cửa miếu, bị sức lửa mạnh từ ngoài cửa tấp vào, ùn ùn nhui về phía y.

Không kịp phòng bị, dù Tinh Ngôn mắt nhanh tay lẹ cũng chỉ có thể miễn cưỡng cản thế ngã của mấy lão khất cái chậm lại, sau đó, y cũng bị đụng lui bốn năm bước, "Bình" một tiếng ngã lăn ra đất. Còn không kịp bò dậy, Tinh Ngôn nhin đau, trước khi ngọn lửa lan vào trong, hết lớn:

"Quỳnh Dung mau hắt nước!"

Vừa nghe ca ca gọi, tiểu nữ oa con mắt nhắm mắt mở hết như phản ứng theo bản năng, "Rào" một tiếng, ở phương viên không đến một trượng trước thân án Sơn thần miếu, bỗng có một màn nước hắt xuống, lập tức dập tắt ngọn lửa đang hung mãnh liếm vào trong.

Thấy thế lửa bị cản, Quỳnh Dung bước lên nền gạch còn ngút khói, đến trước người Tinh Ngôn, thần sắc lo lắng hỏi:

"Ca ca để muội xem có bị cháy lông mày chưa..."

"...Ta không sao. Quỳnh Dung mau đi dập lửa ngoài miếu đi!"

Thì ra lúc này tuy ngọn lửa lan vào trong đã tắt hết, nhưng ngoài miếu thì vẫn trùng trùng hỏa diễm, đang lan tiếp vào bên trong. Tuy Sơn thần miếu này xây bằng gạch đá, nhưng bị thiêu đã lâu cũng khó tránh bị đốt thành đất.

Nghe Tinh Ngôn phân phó, Quỳnh Dung "Vâng" một tiếng rồi chuyên tâm đi dập lửa. Không bao lâu, trường hỏa hừng hực khí thế ngoài Sơn thần miếu đã bị vị tiểu thiếu nữ am hiểu Bát thủy pháp thuật dập tắt hoàn toàn, ngay cả một tàn lửa cũng không còn.

Tiểu nữ oa ngừng việc hào hứng dập lửa, chùi mấy giọt nước bắn lên mặt. Tinh Ngôn vội chuyển thân đi về phía mấy người khất cái muốn xem thương thế của bọn họ. Nào ngờ bọn họ đã quý hết xuống, không ngừng khẩu đầu với y, miệng hô "Thần tiên thần tiên" không ngớt.

Thấy bọn họ như thế, thiếu niên đang định lánh sang thì đột nhiên nhớ đến một chuyện, lập tức nhướng mày lên, thanh Phong thần kiếm sau lưng như mảnh hổ xỏ cũi, ngân vang một tiếng thoát vỏ rít lên bay ra ngoài miếu.

Thần kiếm rời vỏ bay trên không trung, phảng phất như một con ung đêm đang săn mồi, không ngừng đảo chuyển trên không trung son dã. Đồng thời, thiếu niên trong miếu diện dung nghiêm trang, hai mắt nhắm lại, thần trí gắn với Dao quang, kiểm tra cận kề trong phương viên năm, sáu dặm.

Thiếu niên hiện đang thi xuất pháp thuật "Phi kiếm thần tuần", chính là học từ chỗ Chương môn sư tôn Linh Hư tử. Thiếu niên linh tư mẫn tuệ, mấy ngày nay đi đường tịch tịch, hồi tưởng tình cảnh Linh Hư tử dùng phi kiếm truy tìm tung tích của Triệu Vô Trần, trong lúc bội phục, Tinh Ngôn cũng thử căn cứ tình cảnh hôm đó, mô phỏng theo xem thử. Tuy chiêu Phi kiếm thần du này cực kỳ cao thâm, nhưng may mắn đó là, cô Thái hoa đạo lực quái đản của y, lúc vận hành đúng là có thể phân xuất một con mắt bằng quan, thế là tình cờ linh cơ mấy động, đem phương pháp này vận dụng vào ngự kiếm thuật. Khi đem thử thì thấy có hiệu quả, lúc vận pháp đôi mắt của mình như gắn lên thần kiếm, nhìn thấy các nơi mà nó bay qua.

Chỉ bất quá, đại khái là vì pháp thuật cao thâm đầu thế dễ dàng bắt chước, hiện tại Tinh Ngôn chỉ có thể mơ hồ thấy đại thể cảnh vật mà phi kiếm bay qua, cơ bản chỉ dùng để tìm kiếm. Hơn nữa, pháp thuật này rất tiêu hao tinh thần, trước mắt chỉ có thể truy lùng trong phương viên năm, sáu dặm.

Thế là, qua chừng nửa tuần trà, hai mắt đang nhắm của thiếu niên bỗng mở ra, nhìn đám khất cái trước mặt im lặng không dám gây động, nói:

"Xin lỗi, không tìm thấy tung tích tặc đồ phóng hỏa".

Khi nói thì thanh Phong thần kiếm cũng từ ngoài bay vào, mang theo tiếng rít gió cắm trở lại vào vỏ kiếm sau lưng Tinh Ngôn.

Thấy thần thông như thế, mấy khất cái này làm gì còn nghĩ đến chuyện tìm tung tích hóa tặc? Bọn họ hiện cứ luôn miệng tụng hô thần tiên thượng sư.

Qua một phen hoảng hốt, mọi người trong Sơn thần miếu đều không còn muốn ngủ. Miễn cưỡng đợi đến trời sáng, Tinh Ngôn kêu mấy người vừa thoát khỏi cái chết đó, đi đến Trinh Dương huyện kiếm sống. Mang theo ngân lượng, phù chú do "Thần tiên sống" ban tặng, mấy người khất cái cảm tạ ân đức lên đường.

Nhìn lưng ảnh của bọn họ xa dần, Tinh Ngôn thầm nghĩ:

"Hiện tại Trinh Dương có Phiên Xuyên tọa trấn, chắc không có kẻ xấu nào dám đến làm loạn. Hiện xem ra, ác đồ đêm qua chắc có liên hệ đến trường

đại hòa Long vương miếu ở Trinh Dương".

Nghĩ đến chỗ này, lại nhớ đến Bành Tương Phổ từng nói qua, trường đại hòa Long vương miếu, thiêu chết mấy vị khát cái tàn tật. Nghĩ đến điểm này, gương mặt bình hòa của thiếu niên liền trầm xuống.

Thấy bộ dạng y như thế, ngay cả tiểu Quỳnh Dung nhất thời cũng không dám lên tiếng hỏi. Tiểu nha đầu đang kì quái nghĩ ca ca sao đột nhiên biến thành khó gần như thế, cho dù trước đi mua đồ bị chường quỹ lừa gạt bán mắc, đường chủ ca ca cũng không khó chịu như thế...

Lúc tiểu cô nương đang mê hoặc thì thấy thần sắc ca ca lại như bình thường, nhìn nó cười nói:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, lần này Tứ Hải đường chúng ta, lại phải đi trừ yêu diệt quái!"

"Hay!"

Thấy ca ca vui vẻ, tiểu nha đầu hoan hô một tiếng, át cả tiếng đồng ý của Tuyết Nghi.

Thấy dáng vẻ hào hứng của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn suy nghĩ trong đầu, lại thêm một câu:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, lần này phải giúp ta phân biệt rõ, chó đánh lầm người tốt..."

"Vâng!"

Lại là tiểu nha đầu mặt mày hớn hở trả lời trước.

Nghe Tinh Ngôn dặn dò, Quỳnh Dung trên đường cũng không nhộn nhạo nữa, cái mũi nhỏ cứ hếch lên hít hít, xem bộ dạng giống như muốn bắt chước ca ca truy tung, dựa vào khí vị tìm mấy kẻ xấu.

Lúc đầu, thấy tiểu Quỳnh Dung dọc đường hít ngửi, Tinh Ngôn rất mong đợi, nhưng qua hồi lâu thì không còn nhìn được, hỏi:

"Quỳnh Dung, tìm được tung tích yêu nhân không?"

"Không..."

"Chỉ ngửi được mùi hương hoa, rất giống mùi trên người Tuyết Nghi tỷ".

Chỉ có được kết quả này, tiểu Quỳnh Dung cũng có chút buồn bã. Thấy nó như thế, Tinh Ngôn an ủi:

"Không sao, chúng ta nghĩ tiếp cách khác".

"Vâng! Thế nhưng, mọi người chỉ có biện pháp này..."

Thế là Quỳnh Dung tiếp tục dùng mũi truy tìm.

Qua chừng một canh giờ, ba người Tinh Ngôn đến được một thị trấn.

Lối vào trấn này có một cổng tre rất lớn. Tấm biển treo trên cổng dùng mực đen viết ba chữ lớn "Thanh lâm trấn". Có lẽ do mưa nắng lâu ngày, tấm biển khô khốc nứt nẻ, nhưng tên trấn còn mới, chắc là có người mới viết lại.

Tập trấn này rất phồn hoa, là trấn lớn nhất nhì trên đường Tinh Ngôn đã qua. Khác với nhiều nơi khác, dân cư ở đây đều ở trong nhà sàn dựng bằng tre. Hành nhân đi lại lại trên đường, phục sức khác lạ, kiểu dáng như pha tạp giữa Hán, Dao. Trên đường đi, Tinh Ngôn cũng quan sát được nhiều cái hay. Trên vạt áo, tay áo đều có thêu nhiều hoa văn tinh xảo, tóc thì tết bím vòng quanh đầu, lại đeo chuỗi ngọc năm màu, chắc là nữ tử người Dao. Còn nam tử người Dao thì tóc búi thành tóc, khổ rộng, trên người khoác áo chần xéo vai.

Đi đại một hồi, Tinh Ngôn đến trước một gian hàng trang sức, cùng hai người nữ chọn một lúc, định kiểm coi có thứ nào hợp với bọn họ hay không. Khi Tinh Ngôn lấy lên một đôi khuyên tai, hỏi ý của Tuyết Nghi, thì bỗng nghe bên cạnh có không ít người hô hoán ầm ỹ:

"Kim bát thượng sư lại khai đàn thuyết pháp! Mọi người mau đi nghe!"

"Kim bát thượng sư?"

Quay đầu nhìn đằng sau thì phát hiện hành nhân vốn thông thả dạo bước, hiện đã như thủy triều ào ào kéo đến mặt tây tập trấn. Thấy tình hình vậy, Tinh Ngôn có chút tò mò, liền hỏi vị chủ gian hàng người Dao, Kim bát thượng sư đó rốt cuộc là người thế nào.

Nghe y hỏi, vị hán tử Dao tộc liền dùng tiếng Hán đơ đố, giải thích cho vị khách nhân vùng ngoài:

"Kim bát thượng sư rất nổi tiếng, phật pháp vô biên, là thượng sư của Tịnh thể thần giáo chúng tôi!"

Lúc nói, thần sắc hán tử vô cùng sùng kính, phảng phất chỉ cần nhắc đến bốn chữ "Kim bát thượng sư" thì đã cảm thấy vinh quang vô hạn.

"Tĩnh thể thần giáo?"

Lần đầu tiên nghe nói đến giáo phái này, lại thấy chủ hàng sùng bái như thế, Tĩnh Ngôn cảm thấy hiếu kỳ, hỏi thêm mấy câu. Chỉ là, hán tử Dao tộc dùng hán thoại không chuẩn, nói một hồi cũng không tả thêm được gì.

Thấy vậy Tĩnh Ngôn cứ lẩm nhẩm bốn chữ "Tĩnh thể thần giáo" trong miệng, sau đó kêu Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, cùng đi theo đám người đến mặt tây thị trấn.

Đến tây trấn, phát hiện bên ngoài cổng tre, đang có một cái đài cao hai trượng. Trên đài, một vị thiện sư già lão, thân khoác bạch bào, ngữ khí bình hòa, đang thuyết pháp trên đài. Phía sau lão, còn có mấy vị hán tử bạch y, thông tay khép mắt đứng bên.

Lúc này, người đến trước đài đã đông nghịt. Thấy dân chúng lũ lượt kéo đến như thế, Tĩnh Ngôn cũng rất hứng trí, muốn xem xem vị Kim bát thiện sư từ mi thiện mục, râu rắng tóc trắng giảng pháp thế nào. Nghiêm túc mà nói, tuy y từng đọc qua sách vở nhiều nhà, nhưng Phật gia nghĩa lý, đầu thế chỉ đọc lướt qua là có thể hiểu được đạo lý thâm ảo bên trong.

Lúc này chỗ bản thân đứng cách đài cao rất xa, cũng không cố tâm lắng nghe, nhưng thoại ngữ của vị Kim bát thượng sư trên đài, lại vẫn rõ ràng từng chữ truyền vào tai y.

"Không tệ không tệ, xem ra lão thiện sư được người ta tôn sùng, cũng không phải không có đạo lý".

Thấy tăng nhân đó có bản lĩnh, Tĩnh Ngôn phấn khởi tinh thần, từ từ lắng nghe lão thuyết pháp.

Chỉ là, nghe một lúc thì y có chút thất vọng. Thì ra, vị Kim bát thiện sư này tuy ngữ khí hòa hoãn ôn hậu, ngôn ngữ có sức cảm nhiễm rất lớn, nhưng nội dung thì đại thể chỉ là khuyên người hướng thiện, hoặc tích công đức. Tuy cũng là tuyên dương nghĩa lý danh giáo, nhưng Kim bát thiện sư giảng, lại quá chú trọng những chi tiết vụn vặt. Nghe thời gian lâu, Tĩnh Ngôn đã hơi buồn ngủ.

Bất quá, trong lúc mất hứng thì y cảm thấy có chỗ kì quái, tuy người trên đài nói lẽ thê, cũng chẳng phải đạo lý tinh diệu, nhưng dân chúng dưới đài, lại hết sức như điên như cuồng, mắt chăm chăm nhìn lên vị thiện sư giảng pháp trên đài. Thấy tình hình vậy, tuy trong lòng hơi chán nhưng Tĩnh Ngôn vẫn thật lòng tán thưởng:

"Thiện tai! Tuy vị thiện sư này không giảng nghĩa lý cao thâm, nhưng tuyên dương đạo đức lối sống hàng ngày, quả thật rất thích hợp với chúng dân".

Qua không bao lâu, vị Kim bát thượng sư tuyên bố buổi giảng kết thúc. Sau đó, mấy hán tử bạch y lấy ra mấy xấp giấy, đồng loạt ném xuống đám đông bên dưới.

Nhận một mảnh giấy do Quỳnh Dung nhảy lên đón được, Tĩnh Ngôn phát hiện, nội dung trên đó tuyên truyền cho "Tĩnh thể thần giáo" mà chủ hàng người Dao nói khi nãy. Sau khi đọc xong thì biết nếu muốn gia nhập "Tĩnh thể thần giáo" thì chỉ cần nộp năm mươi quan tiền là được.

"Năm mươi quan? Hình như cũng không rẻ..."

Khi trong lòng tính toán giá tiền, bỗng thấy một bạch y hán tử bước đến, nhiệt tình mời bọn họ nhập giáo. Thì ra, vị giáo đồ Tĩnh Thể giáo này, thấy mấy người nam nữ ăn vận theo kiểu tục gia, liền nổi nhiệt tâm, cố động mời chào bọn họ nhập giáo.

Đứng trước nhiệt tình đó, Tĩnh Ngôn nhớ lại ngày xưa, cho dù có lòng muốn tiêu thụ hóa vật nhà mình đến mức nào, thì lời mời chào cũng còn thua xa hán tử lúc này. Thấy người này nhiệt tình như vậy, Tĩnh Ngôn tuy không có lòng nhập giáo, nhưng nhất thời cũng không thể dứt khoát bỏ đi, chỉ đành lễ độ đứng nghe gã nói. Dù sao, bản thân y cũng đang muốn hiểu Tĩnh Thể giáo này rốt cuộc là thứ gì.

Nghe thuyết giảng một hồi, Tứ Hải đường chủ kinh ngạc phát hiện, tài ăn nói của vị giáo đồ Tĩnh Thể giáo này, tuyệt không dưới mình!

Nghe gã khua môi múa mép một hồi, Tĩnh Ngôn từ từ có chút hiểu về Tĩnh Thể thần giáo đó. Thì ra, Tĩnh thể thần giáo tuyên xưng giáo nghĩa, nhân thể trước mắt kì thật trước sau sẽ gặp ba lần kiếp nạn, đó là Thanh dương kiếp, Xích hỏa kiếp và Hàn băng kiếp. Người phạm nếu có thể vượt qua ba kiếp nạn này thì có thể thành thần thành Phật. Thanh Dương kiếp chính là mười mặt trời thời thượng cổ mà ai cũng biết. Còn thể gian hiện tại đang ở trước lúc Xích hỏa kiếp tới. Nếu đến lúc Xích hỏa kiếp nạn, thiên không sẽ hiện sao chổi đỏ rực, sau đó có hoa sen lửa xuất hiện giữa thiên địa, thiêu đốt hết vạn vật trong thế gian. Đến lúc đó, núi cao rừng thẳm đều bị tàn phá, người trên thế gian không thể chạy thoát cũng không có chỗ trốn.

"A! Vậy phải làm thế nào?"

Nghe gã nói đáng sợ như thế, tiểu Quỳnh Dung không khỏi kinh hoàng, buột miệng kinh hô. Còn Tuyết Nghi tỷ của nó thì vẫn hồ hững như không. Thấy tiểu cô nương kinh hoàng, tên bạch y giáo đồ đó liền nhân cơ hội, cười khà khà tiếp lời:

"Vị tiểu muội muội này không cần lo lắng. Hồng liên nghiệp hóa này chỉ có thể thiêu chết chúng nhân tham lam. Còn nếu gia nhập Tĩnh thể thần giáo ta, thì đều là hoàng thai thánh dân, không những không sao, ngược lại còn có thể ứng kiếp thành tiên thành Phật".

Nói đến chỗ này, vị giáo đồ Tĩnh thể mặt đầy hưng phấn, nhép miệng ra vẻ thần bí nói:

"Các người không biết, Thanh Dương kiếp lần trước, chủ yếu là độ đạo. Còn Xích hỏa kiếp lần này, là ứng đến giáo dân Tĩnh thể thần giáo chúng ta!"

"Thì ra như thế".

Tĩnh Ngôn nói thầm, thì ra bản thân đã bỏ qua cơ hội thành tiên thành thần lần đầu. Nghe đến chỗ này, cảm giác có chút đói bụng, liền tiếp lời hán:

"A...đá tạ vị đại thúc này giảng giải, bất quá mấy người chúng tôi không có lòng nhập giáo, thật xin lỗi!"

Thấy y chuyển thân muốn ly khai, vị Tĩnh thể giáo chúng vội kéo y lại, nói nhanh:

"Vị tiểu huynh đệ này khoan hãy đi! Nghe ta nói một lời, chúng ta không thể chỉ tham mỹ thực trước mắt. Nếu như kiếp nạn đến, có muốn ăn ngon cũng không thể".

Hán tử đó vừa đem hậu quả nghiêm trọng nói ra thì thấy thiếu niên trước mặt khẽ nhú mày, liền chuyển sang ngữ điệu hòa ái nói với thiếu niên phú gia lưng mang kiếm:

"Kì thật thiếu hiệp không biết, Tĩnh thể giáo chúng tôi, chủ yếu là vì hành thiện. Chúng nhân có câu, nhập Tĩnh thể giáo thì phải làm việc tốt. Hà huống khi đã nhập giáo, mọi người đều như người một nhà giúp đỡ lẫn nhau, nếu có người ngoài bắt nạt, thì"

Vừa nói đến chỗ này, Tĩnh Ngôn nhin không được ngắt lời:

"Đại thúc, không cần đâu, ta cùng hai cô gái này đã là huynh muội, nếu như có ai bắt nạt, quyết không thể đứng nhìn. Xin lỗi, ta đói rồi, cáo từ".

Nói xong, Tĩnh Ngôn dẫn hai cô gái, bỏ mặc hán tử một lòng cổ động bọn họ nhập giáo, nghênh ngang đi vào trong trấn kiếm chỗ ăn.

Lúc ngồi dùng món ăn của người Dao, Tĩnh Ngôn không khỏi nghĩ lại chuyện hồi sáng. Đột nhiên, không biết nghĩ điều gì, đôi đũa tre trong tay thiếu niên bỗng ngưng:

"Hoàng thai thánh dân? Tĩnh thể thần giáo?"

Lúc này trong lòng thiếu niên, đang nhớ đến câu nói của tặc đồ phóng hỏa đêm qua:

"Hôm nay bốn hiền lại vì thế gian mà trừ đi mấy tên tiện dân!"

Ngần ra hồi lâu, Tĩnh Ngôn mới như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, lại thông thả ăn uống cùng hai cô gái.

Tạm không nhắc mấy người Tĩnh Ngôn đang thành thói ăn uống, ước chừng gần cuối giờ mùi, trong khu rừng ở ngoài Thanh lâm trấn, đang có một đám người tranh chấp kịch liệt.

Tụ tập tranh chấp có chừng sáu, bảy người, cả nam lẫn nữ. Lúc này, người đang hùng hực khí giận là một hán tử khỏe mạnh mày rậm mắt to, sắc mặt giận dữ hét vào mặt người đối diện:

"Kim bát tăng! Dù gì ông cũng là đệ tử Phật môn, chẳng lẽ cũng học kẻ vô lại ý mạnh khi người?"

Thì ra, người đối diện hán chính là Kim bát thiện sư giảng diễn trên đài lúc sáng. Lúc này, vị bạch mi tăng nhân từ mi thiện mục đó, một mình đứng đối diện với mấy nam nữ khỏe mạnh đang uất ức. Tuy đối phương người đông thế mạnh, lời nói hung hăng, nhưng Kim bát thiện sư chẳng chút sợ sệt, vẫn kiêu ngạo điệu đều đều đáp:

"Trâu thí chủ, cậu hiểu lầm lão nạp rồi. Bản tăng chỉ là cảm thấy, các người là đệ tử Chúc Dung môn ở Dương sơn huyện, nếu nhập Tĩnh thể thần giáo, thì có thể thi triển sở trường của các người, cùng đi tẩy sạch ô uế trên thế gian, giảm thiểu tổn hại khi kiếp nạn đến. Đây chính là chuyện tốt trong thiên địa, Trâu thí chủ vì sao còn cố chấp như thế".

"Khà!"

Nghe lão nói như thế, vị hán tử họ Trâu của Chúc Dung môn, tức quá hóa cười, châm biếm:

"Vậy Kim bát thiện sư có thể cho biết, không nói đến Chúc Dung môn ta, vì sao các người lại bức bách quả phụ cô khổ Hồng mạt hội? Bọn họ chỉ là đoàn thể hỗ trợ mà thôi, đối với độ kiếp của mấy người thì đâu thể giúp được gì!"

Thấy y châm biếm chát vắn, gương mặt đạo mạo của Kim bát tăng cũng chẳng chút động sắc, vẫn mỉm cười đáp:

"Xem ra Trâu huynh đệ vẫn không xem từ tế Tĩnh thể giáo nghĩa mà lão nạp tặng. Nghĩ Tĩnh thể thần giáo ta đã lập chí nguyện to lớn, muốn cứu vãn thế gian thương sinh, thì cần phải độ kiếp duyên tục thành hoàng thai. Nếu như trước khi Xích hóa thiên kiếp giảng xuống, người thế gian đều biến thành hoàng thai thánh dân, có lẽ đại kiếp diệt thế sẽ không thể phát sinh. Chính vì như thế, chúng ta mới cần tỳ muội của Hồng mạt hội, dùng bí pháp bốn giáo tương phối với huynh đệ trong giáo".

"Câm miệng!"

Kim bát tăng nói đến đây thì vị trung niên phụ nhân này giờ vẫn đứng im, giận đến run người, nhin không được gần giọng cất ngang lời lão.

Thấy bà ta nổi giận, Kim bát tăng cũng chẳng để ý, lắc đầu than:

"Ai, không nhập thần giáo thì không thoát được cái xác phàm, đàn bà vẫn là đàn bà!"

Nói xong không đợi phụ nhân đó phản bác, vị thượng sư Tịnh thể giáo đột nhiên chuyển ngữ khí, cao giọng nói:

"Trâu Ngan Chiêu, ước định lần trước các người cứ kéo dài, huynh đệ trong giáo ta đều đợi đến sốt ruột rồi. Hôm nay bốn thượng sư muốn các người bất luận thế nào cũng phải có câu trả lời cho ta".

Nghe Kim bát thượng sư nói dứt khoát, vị Chúc dung môn nhân phần uất bất bình đó, chợt hòa hoãn lại, ôn tồn nói:

"Kim bát thượng sư, chuyện của quý giáo lần trước, thật không thể gấp được. Phải biết tại hạ tuy là vu chức của bốn môn ở Dương sơn huyện, nhưng chuyện lớn thế này, không phải một mình ta nói được là được. Cho nên, vẫn mong thiện sư chờ cho vài ngày..."

"Vậy à?"

Nghe gã giải thích, Kim bát thiện sư cũng chẳng động thanh sắc, chỉ hờ hững buông lời. Thấy lão trầm mặc, Trâu Ngan Chiêu cũng có chút hồi hộp trong lòng. Đang chuẩn bị nói thêm mấy câu thì thấy Kim bát tăng đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một cái bát đồng, bình tâm tĩnh khí hỏi:

"Chư vị thí chủ, không biết có nghe qua tên của cái bát này chưa?"

"Pháp bảo này của sư môn bản tăng, gọi là 'Kim khuyết tòa hồn bát'!"

Thoại âm chưa dứt đã thấy cái bát đồng âm đạm trong tay lão đột nhiên lấp lánh kim quang, nhất thời thì thấy mấy cái lỗ vòng quanh miệng bát, bỗng có nhiều cái răng sắc nhọn ra xen kẽ nhau.

Ngay khi chúng nhân kinh ngạc thì cái kim bát đó đã bay vù đến khoảng không trên đầu chúng nhân, xoay tròn vun vút, tán phát kim quang chói mắt.

Vào lúc này, Trâu Ngan Chiêu còn chưa kịp phản ứng thì nghe một tiếng "Phụt" vang lên, trong lúc hoảng hốt thì thấy có một đạo hắc ảnh loáng qua bên cạnh mình, sau đó rơi vào trong kim sắc quang hoa không còn thấy tung tích.

Trong lúc kinh hãi, Trâu Ngan Chiêu thâm biết không hay, quay mặt nhìn sang thì phát hiện vị Cao huynh đệ đứng cạnh mình đã không còn thấy tung ảnh!

"Người!"

Trâu Ngan Chiêu kinh nộ nghiêng răng, cố hết sức tung ra một đạo hỏa ảnh như cự蟒 lao nhanh đến tăng nhân.

Chỉ là, khi hỏa ảnh vừa xuất hiện, kim bát đang xoay tròn trên đầu tỏa xuống một màn kim quang, nuốt sạch đạo hỏa điểm đó. Mắt thấy cảnh này, sắc mặt Trâu Ngan Chiêu liền trắng nhợt.

Thấy sắc mặt gã âm đạm, Kim bát tăng cười khà khà nói:

"Trâu Ngan Chiêu! Dựa vào pháp thuật của người, làm sao có thể cứu được huynh đệ người về?"

"Kì thật nghiêm túc mà nói, lão nạp cũng kính trọng người tự biết mình. Các người cũng không có tâm ý gạt ta, không nghĩ đến chuyện tìm hảo thủ trong giáo đến đấu với ta. Chỉ bất quá, thiên hạ há có chuyện dễ dàng như thế? Hôm nay người nhất định phải có câu trả lời cho bản tăng, rốt cuộc đáp ứng hay không đáp ứng".

Lúc nói lời này, ngữ khí Kim bát thiện nhân tuy điềm đạm, nhưng ngữ thế lại rất ép người.

Thấy gã môn hạ Chúc Dung môn còn chần chừ, Kim bát tăng cười lạnh một tiếng, chỉ vào kim bát đang xoay vòng trên đầu gã:

"Trâu thí chủ, pháp khí này của ta tuy tên rất dọa người, nhưng người bị hút vào bên trong, nhất thời không thể mất mạng liền đâu. Chỉ bất quá nếu cứ ậm à ậm ở kiểu của người, e rằng cuối cùng vị huynh đệ của người sẽ biến thành một vũng nước máu đó. Tội quá tội quá, a di đà phật!"

Thấy bạch mi tăng chấp tay niệm phật, mấy nhân vật Chúc Dung môn và Hồng Mạt hội đều tái mét mặt mày. Lúc này, rừng cây âm u che ánh nắng chiếu xuống, khiến khoảng không nơi này có chút quý khí lạnh lẽo. Còn kim bát rít gió trên đầu bọn họ, hắt ánh sáng vàng nhạt xuống soi lên gương mặt nhợt nhạt của mấy người đó, khiến thần sắc bọn họ càng âm đạm.

"Thôi rồi, xem ra dù thế nào cũng phải đáp ứng rồi".

Thấy thực lực hai bên chênh lệch quá xa, Trâu Ngan Chiêu thâm than một tiếng, nghĩ thầm vô luận thế nào đều không thể kéo dài được nữa.

Ngay khi gã định lên tiếng đáp ứng thì thình lình thấy một đạo hắc ảnh bay ngang không trung.

"!"

Trâu Ngan Chiêu đại kinh, vội quay đầu nhìn thì phát hiện người bên mình vẫn còn đủ. Lại nhìn ác tăng đối diện, thì thấy lão cũng đang rất ngạc nhiên.

Đang kinh ngạc bỗng nghe ngoài rừng có tiếng tiểu nữ hài truyền vào:

"Ca ca, xem muối nhạt được một cái bát này!"

"Ách?"

Nghe câu nói này, chúng nhân trong rừng mới như tỉnh mộng, bất giác ngẩng đầu nhìn lên thì thấy kim bát vốn đầy uy thế này giờ xoay trên đầu bọn họ, hiện đã không còn thấy tung tích.

Ngay khi chúng nhân kinh nghi thì nghe ngoài rừng có thanh âm thiếu niên nghiêm nghị vang lên:

"Quýnh Dung à, ta không phải đã dặn muối không được tùy tiện nhạt thứ gì rồi sao".

"Đặc biệt là dạng bát vỡ miệng như thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.10 - Chương 155: Hỏa Nội Tài Liên, Vô Phi Đoản Mệnh Chi Hoa.

Ngay lúc trong rừng đang diễn ra tình trạng giằng co, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện truyền vào, lập tức khiến mấy người trong rừng ngo ngắc nhìn nhau. Khác với mấy người bên phía Trâu Ngạn Chiêu, Kim bát tăng chỉ hơi ngần người, đã bất thành linh tung người lướt đi cuốn tung lá khô, chớp mắt đã phi thân ra ngoài rừng.

Đến ngoài rừng, Kim bát tăng không nhìn thì thôi, vừa nhìn sém chút đã giận vỡ tim:

Tiểu nữ oa bị ca ca trách đó, đang vui vẻ chạy đến bờ rừng, đem cái kim bát bảo bối của lão lúc này đã ảm đạm vô quang, ném nó vào rìa rừng.

Thì ra tiểu nha đầu không nhớ vừa rồi từ đâu mà mình nhặt được cái bát này.

Thấy tình cảnh đó, Kim bát tăng tức thì vừa giận vừa kinh: Giận đó là mấy tiểu nam nữ này không biết trời cao đất dày, không biết thì thôi, lại dám gọi chỉ bảo của sư môn là cái bát vỡ. Kinh đó là, Kim chiết tọa hồn bát của sư môn, thật không phải pháp bảo tầm thường, bình thường muốn đến gần cũng đã khó, nhưng không ngờ hôm nay lại vào lúc nó đang ở trên không, uy lực cường đại nhất, thì bị một tiểu nha đầu không rõ lai lịch đoạt đi vô thanh vô tức!

"Chẳng lẽ, mấy tên này có tình đến quấy rối?"

Cái gọi là quan tâm tắc loạn, nghi tâm lại sinh quỷ ám, mắt thấy ngôn ngữ cử chỉ của hai thiếu niên nam nữ đó, Kim bát thiện sư lập tức liên tưởng bọn họ với người Chúc Dung môn. Chuyện không thể chậm, khi tiểu nữ hài định vứt cái bát vào bụi rậm thì Kim bát tăng lập tức lên tiếng triệu hoán, chỉ nghe "Vù" một tiếng, bảo bối đã lơ lửng trên không.

Thấy Kim bát lại xoay rít tán phát kim quang, Kim bát tăng lập tức có thêm can đảm, chòm râu rung động quát:

"Các người là ai? Dám đối địch với bốn giáo?"

Lúc này Kim bát tăng cũng chẳng cần giữ dáng vẻ đạo mạo, dù sao, cái gọi là phong độ cao tăng, cũng chỉ có tác dụng trước đối thủ thực lực yếu hơn lão.

Thấy lão hung hăng ép hỏi, thiếu niên chỉ đơn thuần là đi ngang qua chốt giết mình, kinh ngạc thốt:

"Đây không phải là Kim bát thượng sư sao?"

Thì ra Tinh Ngôn vừa nhìn đã nhận ra lão hòa thượng nhón nhác phía trước chính là Kim bát thượng sư của Tịnh thể giáo, vừa giáng kinh lúc sáng ở Thanh lâm trấn.

Bỗng nghe Tinh Ngôn nhắc đến pháp hiệu, Kim bát tăng càng cảnh giác, âm trầm đáp:

"Không sai, chính là bản tăng. Các người là,"

Thanh âm thâm trầm mới nói đến đây thì bỗng bị ngắt ngang. Chỉ nghe tiếng nữ hài đột nhiên vui vẻ hô hoán:

"Ca ca, cái bát này đang phát quang!"

Kim bát tăng nghe vậy thất kinh, vội đưa mắt nhìn qua. Quả nhiên, cái bát của lão vốn đang xoay xoáy trên không, không biết lúc nào đã lọt vào tay tiểu thiếu nữ đó.

"Các người..."

Mắt vừa thấy cảnh đó, Kim bát tăng tất ngẩn lờ không nói được. Thấy cơ mặt lão giật giật, thần tình cổ quái, Tinh Ngôn vội nói với tiểu muội:

"Quỳnh Dung, không phá nữa, bát này là pháp bảo của Kim bát thượng sư".

Giằng lấy bát đồng đã ảm đạm quang mang trong tay cô nhóc, Tinh Ngôn định trả vật về nguyên chủ, khi y bước lên một bước thì nghe phía sau Kim bát thiện sư có người la lớn:

"Thiếu hiệp chớ trả kim bát cho ác tăng đó!"

"Ách?"

Tinh Ngôn nghe tiếng dừng chân, nhìn về phía sau Kim bát tăng, thấy có sáu, bảy người từ trong rừng đi ra, nhanh bước về phía này.

Trong thoáng chốc, mấy người này đã vây quanh Tinh Ngôn và Kim bát tăng. Chỉ nghe vị hán tử mày rậm nói lớn:

"Vị thiếu hiệp này, xin chủ trì công đạo cho Chúc Dung môn ta! Ác tăng Tịnh Thế giáo vừa nãy đã dùng tà pháp hút huynh đệ của ta vào trong bát!"

Người kích động lên tiếng đó chính là Vu chúc Trâu Ngan Chiêu của Chúc Dung môn ở địa phương này. Vốn đã không còn đường lui thì nào ngờ lại xuất hiện mấy vị thiếu niên đạo sĩ pháp thuật cao cường. Trâu Ngan Chiêu lập tức như có được liều thuốc cứu mạng, nghĩ thầm vô luận thế nào cũng không bỏ lỡ cơ hội này.

Nghe gã nói như thế, thiếu niên hơi ngần ra, hỏi:

"Chúc Dung môn? Các người là Chúc Dung môn?"

Trâu Ngan Chiêu thấy thần tình ngạc nhiên của thiếu niên, đột nhiên có chút hối hận, nhủ thầm không biết thiếu niên là địch hay bạn của bốn môn, chỉ đành cẩn thận hỏi:

"Không biết thiếu hiệp từng nghe qua danh hiệu của bốn môn..."

Ngay khi gã thăm trách mình lỗ mãng thì bỗng nghe tiếng nữ hài đó kinh ngạc nói:

"Ca ca, trong này thật có chứa một người sao?"

Thoại âm vừa dứt thì thấy tiểu cô nương lấy kim bát lắc lắc, sau đó thì thấy vị Cao huynh đệ bị hút vào bát khi nãy đột nhiên xuất hiện trên đất, cả người mềm oặt nằm sóng xoài.

Trâu Ngan Chiêu thấy huynh đệ được cứu, vừa định qua đỡ hấn lên, nào ngờ đã có người chuyển thân như quỷ mỵ xuất hiện trước mặt gã, kêu lên:

"Đại thúc thật có bản lĩnh à...lại có thể trốn trong cái bát nhỏ như thế!"

"Ông có thể dạy cho ta bản lĩnh này không? Như thế Quỳnh Dung sau này lúc núp sẽ không bị đường chủ ca ca bắt được nhanh chóng!"

"..."

Không cần nói, vị tiểu nha đầu thành tâm thỉnh giáo đó chính là tiểu Quỳnh Dung trong Tứ Hải đường.

Thấy tình cảnh trước mắt, Tinh Ngôn háng giọng vội kêu Tuyết Nghi kéo tiểu nha đầu về, sau đó nói với Trâu Ngan Chiêu đang há miệng dờ lưỡi:

"Vị nhân huynh này khách khí rồi, ta không phải thiếu hiệp gì đâu. Bất quá ta từng có duyên gặp mặt với Lệ môn chủ, cũng coi như có giao tình".

Nghe y nói như thế, môn đồ Chúc Dung môn, Hồng mặt hội, toàn bộ đều thờ phào nhẹ nhõm.

"Quỳnh Dung, trả bát cho lão".

Thấy Kim bát thiện sư bắt người, Tinh Ngôn rất bất mãn, ngữ khí biến thành chẳng chút khách khí. Bất quá hiện tại cũng không biết tường tình bên trong,

vẫn không hiểu ai đúng ai sai.

Nghe ca ca phân phó, tiểu nữ oa ngoan ngoãn trả bát lại cho Kim bát tăng.

Nhận lấy pháp bảo, vị Tịnh thể thượng sư vô cùng ủ rũ, cũng không dám có ý định gì khác. Lúc này, trong mắt Kim bát tăng, thiếu niên bình hòa không nói, nữ tử thanh lãnh kia cũng không nói, chỉ riêng tiểu nữ oa linh lợi kia đã đủ đáng sợ. Thử nghĩ, hiện tại cao thủ trên thế gian, có ai dám bắt lấy tòa hồn bát của lão như bắt trò chơi?

Tịnh thể đột nhiên thay đổi, dù Kim bát tăng có cao ngạo đến đâu cũng chỉ có thể im lặng mà chờ. Lúc chờ đợi, còn nghe được mấy câu nói:

"Không biết nữ hiệp pháp hiệu là gì? Không ngờ pháp lực cao như thế, vung tay đã dọa ác hòa thượng chờn vờn mất!"

"Hà hà, Trâu huynh cười rồi".

Lại nghe thiếu niên đáp thay cho tiểu thiếu nữ:

"Tiểu muội muội Quỳnh Dung của ta, kì thật cũng chỉ ở cùng ta từ năm ngoái, ta cũng không biết nó học công phu cổ quái ở đâu..."

Câu nói của Tứ Hải đường chủ theo gió truyền đến tai Kim bát tăng đang chú ý lắng nghe. Lão tăng nhân giỏi tính mưu kế, nghe câu đó thì gật gật đầu, sau đó giả tăng cước lực, chạy về tông đàn ở Dương Sơn.

Đồng thời, mấy người Tịnh Ngôn cũng bị đám người Trâu Ngạn Chiêu lôi kéo về phân đường Chúc Dung môn ở Dương Sơn. Sau khi phân chủ khách, Trâu Ngạn Chiêu đem mọi chuyện trình bày với Tịnh Ngôn:

"Không giấu Trương thiếu hiệp, Tịnh thể tà giáo sớm đã có tâm nuốt gọn giáo tôi. Mười ngày trước, Tịnh thể giáo cho người đến hạ chiến thư, nói muốn đấu ba trận phân thắng bại, nhằm quyết định môn phái nào mạnh. Nếu không đáp ứng sẽ dùng vũ lực quét sạch người giáo tôi..."

Tạm không nhắc Trâu Ngạn Chiêu kể đầu đuôi câu chuyện. Vào buổi chiều hôm đó, lúc mặt trời còn chưa lặn, ở tông đàn Tịnh thể giáo ở Dương sơn huyện nghênh đón người đem thư phúc đáp của các giáo môn khác ở Dương sơn huyện.

Nghe thủ hạ bẩm báo, hán tử mặt đỏ đứng bên cạnh Kim bát tăng vui vẻ nói:

"Khà! Đám tục nhân không thông suốt đó kéo dài thời gian, cuối cùng cũng phải chịu đáp ứng rồi!"

Thấy hán cao hứng, Kim bát tăng điềm đạm mỉm cười nói:

"La hiền sư, hiện bọn chúng đáp ứng như thế, không ngoài việc thỉnh được cường viện mà thôi"

Nghe lão nói, y liền cho người đem thư phúc đáp vào. Lúc này, vị thượng sư chủ đạo Tịnh thể giáo đã khôi phục bộ dạng cao tăng, thần sắc ung dung, nhìn không ra vừa mới bại trận lúc chiều.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của lão, đợi sau khi người đưa thư dâng thư lên, thì thấy viết tính danh của ba người ứng chiến:

Trương Tịnh Ngôn, Khấu Tuyết Nghi, Trương Quỳnh Dung.

"Úy? Mấy người này sao chưa từng nghe nói qua? Có đúng là người của mấy môn phái đó không?"

La hiền sư đưa mắt nhìn qua liền sinh lòng hoài nghi. Không đợi người đưa thư phúc đáp, Kim bát tăng đã thông thả hỏi:

"Tiểu huynh đệ, mấy người ứng chiến này có phải mới đến quý phái lúc chiều phải không?"

Nghe lão hỏi, người đưa thư hình như đã có chuẩn bị, từ tốn đáp:

"Thượng sư đoán không sai, mấy người Trương thiếu hiệp này, chính là hôm nay mới đến phân đường Chúc Dung môn. Bất quá, tuy bọn họ mới đến, nhưng có quan hệ rất lớn với bản môn".

"Sao? Có quan hệ gì?"

Lão tăng nhân mỉm cười, như tùy tiện hỏi vậy. Nghe lão hỏi, người đưa thư cũng không dám chậm trễ, vội đem lời Trâu Ngạn Chiêu dặn trước khi đi nói rõ:

"Bẩm lão thiện sư, là thế này, Lệ giáo chủ của bản giáo mấy tháng trước có truyền lệnh cho giáo đồ, nói nếu có người trình ra tín lệnh của môn chủ thì cũng như là môn chủ thân lâm. Mà vị Trương Quỳnh Dung Trương nữ hiệp chính là người có tín lệnh của môn chủ. Lão nhân gia vừa hay đang đi tuần sát đến Dương Sơn huyện, nghe nói trong môn có chuyện, thế là ra mặt dùm chúng tôi".

"À, thì ra là thế. Vị Trương Quỳnh Dung Trương nữ hiệp đó, hình như niên kỷ còn quá nhỏ?"

Tuy đã nghe thiếu niên nói, nhưng Kim bát tăng tâm tư cẩn mật vẫn muốn xác định chắc chắn.

"Đúng vậy".

Nghe khẳng định, Kim bát thượng sư như đã chứng giải được một chuyện khó nghĩ trong lòng, thở phào một hơi, lấy một tấm thiếp hồng viết lên đó. Viết xong đưa cho người giao thư, mỉm cười nói:

"Đây là thư trả lời, làm phiền người. Hai ngày sau, Tịnh thế giáo ta gồm ba tăng nhân: Phong Như Hối, La Tử Minh, Kim Khuyết Tăng, sẽ vào giờ thìn ở dưới Đông tùng sơn thỉnh giáo ba vị cao nhân quý môn".

"Vâng, tôi sẽ mang thư về trình".

Đội tên đệ tử Chúc Dung môn đi khỏi, hán tử mặt đỏ La Tử Minh vội đem thắc mắc hỏi:

"Kim Khuyết thượng sư, Trương Quỳnh Dung mà như môn chủ thân lâm đó, đúng là một tiểu oa nhi?"

"Đúng thế".

"...Thật à? Không phải là cháu của môn chủ gì đó của Chúc Dung môn chứ? Ăn trộm tín lệnh đi ra ngoài du ngoạn?"

"Không đâu".

Kim bát tăng lắc đầu, nghiêm túc nói:

"Trương Quỳnh Dung đó, hôm nay lão nạp đã từng giao thủ qua với nó, pháp lực nó rất cao, khó mà tưởng tượng!"

"...Không phải chứ?"

Hiền sư La Tử Minh trong Tịnh Thế giáo, địa vị chỉ dưới thượng sư, nghe vậy kinh ngạc, nhất thời còn cho rằng mình nghe nhầm. Nghe thượng sư nói như khoa trương, hán tử mặt đen này giờ vẫn im lặng, cũng nhận không được hỏi:

"Kim Khuyết thượng sư, lời của ông là thật chứ? Tranh tài quyết thắng, chuyện này liên quan đến thánh nghiệp của bốn giáo, không thể tùy tiện nói chơi đâu".

Nghe vị Phong Như Hối ít lời cũng nghi ngờ, Kim bát tăng mỉm cười, ung dung giải thích:

"Hai vị, lão nạp đã từng lừa dối các người lần nào chưa? Trương Quỳnh Dung đó, xác thật công lực phi phàm, hơn ta rất xa. Sau khi biết điểm này, ta cũng rất kinh ngạc như hai người, không hiểu ở đâu tự nhiên xuất hiện cao thủ hiếm có như thế. Mãi đến vừa rồi mới biết nguyên ủy bên trong. Thì ra tiểu nữ đồng đó lại là người giữ tín vật của môn chủ Chúc Dung môn. Từ đó suy ra, nó có pháp lực như thế cũng chẳng phải là chuyện khó hiểu".

Nói đến chỗ này, Thượng sư Tịnh Thế giáo có nhiều kinh nghiệm chột trâm ngâm:

"Quái lạ là theo bản tăng nhận xét, giáo chủ Lệ Dương nha của Chúc Dung môn, cũng chưa chắc có công lực như thế..."

Thấy Kim bát tăng thâm mưu lão toán, kiến thức phi phàm cũng tán dương đối thủ như thế, La Tử Minh, Phong Như Hối không khỏi xám mặt, kinh hoảng hỏi:

"Theo lời của thượng sư, chẳng lẽ trường đấu này nhất định sẽ thua?"

"Khà, chưa chắc!"

Thấy hai người nôn nóng, Kim bát tăng vẫn thông thả, cười khà một tiếng rồi như đã có tính trước, nói:

"Hai vị thiền sư không cần nôn nóng. Chuyện này tuy có biến hóa bất ngờ, nhưng vẫn trong tính toán của ta. Phải biết, so tài có ba trận, phải do ba người khác nhau tham gia, thắng được hai trận mới giành chiến thắng chung cuộc. Do đó, tuy chúng ta không phải là đối thủ của Trương Quỳnh Dung, nhưng bản tăng đã lưu ý, hai người đồng hành cùng nó, dường như quen nó chưa lâu, lai lịch không giống như nó".

Nói đến chỗ này, Kim bát tăng chỉ vào tấm thiếp trên bàn, trầm giọng nói:

"Lão nạp đã nhìn qua nhiều người. Hôm nay thấy tên Trương Tĩnh Ngôn đó tuy sau lưng mang kiếm, nhưng theo lão nạp quan sát thì hình như không có pháp lực. Tình trạng đó có hai khả năng, một là người này công pháp đã đến sát cảnh giới tiên nhân phi thăng, phải biết chỉ có ngũ hành câu toàn, giai trần hóa cảnh, mới có thể ẩn tàng pháp lực của bản thân. Còn một khả năng nữa, đó là người này không có pháp lực, chỉ biết múa kiếm mà thôi".

Nói đến chỗ này, Kim bát tăng mỉm cười cổ quái, hỏi Phong Như Hối ở bên:

"Phong huynh đệ, người nói thử xem, hai tình huống này, đối với gã thiếu niên đó, cái nào có khả năng hơn?"

Thấy trên mặt Phong Như Hối hiện nét cười, Kim bát tăng cũng không chờ trả lời, cười nói tiếp:

"Do đó, Trương Tĩnh Ngôn thì giao cho Phong huynh đệ thử 'Toán tính trăm hồn đao'"

Sau đó, lão lại chỉ vào tấm thiệp, nói với La Từ Minh:

"Khẩu Tuyết Nghi Khẩu cô nương đó thì ngươi dùng 'Hóa ảnh diêm la' đối phó".

"Hả? Vì sao đề tôi ứng chiến với cô ta?"

La Từ Minh thấy Kim bát tăng an bài như thế thì có chút nghi hoặc. Thấy y mê hoặc, Kim bát tăng cười khà khà, giải thích:

"La hiền sư, đây là vì trong ba người này, ngoài Trương Quỳnh Dung thì còn Khẩu Tuyết Nghi cũng lợi hại. Theo bản tăng quan sát, trên người nữ tử này có hán linh thủy mộc, rất hay bị Hóa ảnh diêm la của ngươi khắc chế, La huynh đệ vốn sở trường về hóa, gần đây đã luyện đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh hiếm có, thủy mộc pháp sư đụng phải Hóa ảnh diêm la, không phải sẽ tiêu tan sao? Còn ta sẽ đối phó với Trương Quỳnh Dung, tuy bản tăng biết chắc thua, nhưng với an bài như thế, bọn chúng cùng lắm chỉ thắng một trận. Ba trận thắng hai, kết cuộc cuối cùng chắc chắn sẽ thuộc Tịnh thể giáo chúng ta!"

"Thì ra như thế! Thượng sư quả nhiên tính toán kín kẽ!"

Nghe một phen giải thích của lão, hai kẻ kia đối với sắp xếp của lão, tán thưởng không thôi.

Bất quá, tán thưởng mấy câu, La Từ Minh vẫn có chút không hiểu hỏi:

"Đã là như thế, vì sao không đề tôi hay Phong huynh đệ đối phó với Trương Quỳnh Dung? Phải biết trong ba người chúng ta thì Thiện sư có công lực cao nhất. Thượng sư gánh chịu thất bại, như thế không phải ảnh hưởng đến tên tuổi của thượng sư hay sao?"

Nghe hẳn hỏi, Kim bát tăng cười mỉm, đáp:

"La huynh đệ có chỗ không biết, ta đã có thể nhìn ra nội tình bọn chúng, bọn chúng cũng nhất định phát giác công lực của ta. Trong ba người chúng ta, chỉ có bản tăng từng lộ mặt trước bọn chúng, nhất định chúng sẽ nghĩ cách đối phó ta. Đã như thế, chi bằng để ta gánh thất bại. Vinh nhục cá nhân so với đại nghiệp thần giáo, thật chẳng là gì cả".

Thấy thượng sư có đức độ cao vọi, chúng nhân trong đường đều vỗ tay tán dương. Còn La Từ Minh thì kích động không thôi: gần đây vì bản giáo đã lập rất nhiều công lao, nếu lần này lập được đại công, chắc sẽ được nâng chức thành thượng sư chăng?

Thế là, trong tiếng tán tụng vang dội, trên đầu vị "Hóa ảnh diêm la" mặt đỏ đỏ, có mấy đóa quang ảnh nhật sắc, lúc này bắt đầu sáng lên, lượn lờ trên đầu hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.10 - Chương 156: Hương Phù Ảnh Động, Tẩy Tịnh Hung Khâm Như Tuyết.

Sáng hôm sau ngày thượng sư Kim bát tăng của Tịnh thể giáo bày binh bố trận, Tĩnh Ngôn dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thông thả đi dạo quanh khắp Dương sơn huyện thành.

Phong cách của Dương sơn huyện nhai cũng gần như Thanh lâm trấn, đa phần là văn hóa của Dao tộc. Trên phố phường la liệt các cửa hàng bán trang sức quần áo rực rỡ độc đáo của người Dao. Mỗi lần đi ngang cửa hàng nào, tiểu Quỳnh Dung cũng cảm thấy món trang sức nhỏ, kêu Tuyết Nghi tỷ xem có đẹp không. Thấy tiểu nữ hài vô ưu vô lo, Tĩnh Ngôn cũng cảm thấy vui vẻ.

Chỉ là, trong lúc mỉm cười, cứ nghĩ đến cuộc trò chuyện đêm qua với Chúc Dung môn và Hồng mặt hội, thì có muốn cao hứng cũng khó. Nguyên lai, trải qua trận đại hòa ở Sơn thần miếu đêm trước, thêm vào những gì mắt thấy tai nghe hai hôm nay, Tĩnh Ngôn liền sinh lòng nghi ngờ Tịnh thể giáo, quyết định lưu tâm nghe ngóng tin tức về mặt này. Vì tránh sản sinh hiểu lầm ai vào trước làm chủ, hoặc hiềm khích giữa các giáo môn mà Trâu Ngạn Chiêu trong lúc nói chuyện có nhiều chỗ không rõ ràng, Tĩnh Ngôn phải rất cố gắng bóng gió truy hỏi mà thu thập được thông tin.

Kết quả của buổi nói chuyện cuối cùng giúp vị Thượng Thanh đường chủ xác định, đại hòa lúc nửa đêm ở Sơn thần miếu, còn có ở Long Vương miếu Trình Dương hơn nửa tháng trước, đều là hành vi của Hiền sư La Từ Minh của Tịnh thể giáo.

Thì ra, sau khi Tịnh thể giáo quét khỏi, các giáo phái khác ở đây lực đơn thế cô, đối với khí thế bành trướng bức người của Tịnh thể giáo thì đúng là vô

lực chống đỡ. Thế là, sau khi họp nhau bày kế, bọn Trâu Ngan Chiêu chọn mấy môn đồ linh lợi, giao nhiệm vụ lưu ý quan sát hành động của Tịnh thể giáo, ý đồ nắm được chỗ phạm pháp của bọn chúng, sau đó nhờ quan phủ bắt lấy bọn chúng.

Kết quả, sau mấy phen nỗ lực, quả thật đã để bọn họ nắm được mấy manh mối, ví dụ như những trận lửa thiêu chết người ở Trinh Dương, Dương Sơn, đều có liên quan đến Hỏa ảnh diêm la của Tịnh thể giáo. Ngoài ra còn để bọn họ tìm được, Tịnh thể giáo ở bốn quận còn một nhân vật đầu não khác là "Trảm hồn đao" Phong Như Hối. Tuy những chuyện xấu bọn chúng đều làm rất cẩn mật, nhưng mấy tên này ý bản lĩnh cao cường, căn bản không xem người khác ra gì, vì vậy mới bị mấy nhân vật am thuộc địa phương này phát hiện hành vi.

Bất quá, tuy biết rõ Tịnh thể giáo ngoài mặt thì khuyên người hành thiện, bên trong thì thâm làm chuyện xấu, nhưng đám người Trâu Ngan Chiêu cũng không dám khinh cử vọng động. Bọn họ lo lắng, một khi cáo quan không thành, ngược lại còn bị đám Tịnh thể giáo ác độc tấn công. Chính vì như thế, đối với sự khiêu chiến của Tịnh thể giáo, bọn họ chỉ tìm cách kéo dài thời gian, không dám ra mặt cự tuyệt.

Qua một phen quan sát nghe kể, lại thấy mấy người Trâu Ngan Chiêu rất tôn kính đôi Chu tước thần nhận của tiểu Quỳnh Dung, Tinh Ngôn đoán bọn họ chắc không nói dối. Sau khi biết được tình thật, nghĩ đến những oan linh bản khổ chết uất ức, vị thiếu niên đường chủ xuất thân nghèo hèn vô cùng tức giận, lập tức đáp ứng Trâu Ngan Chiêu, thay mặt bọn họ đấu với tà giáo.

Ngay khi y đứng bên đường nghĩ đến chuyện đó, trên mặt bất giác hiện thần tình phẫn nộ, thì bỗng có một người đến cạnh y, nhỏ giọng nói với y:

"Vị tiểu công tử này, không biết vì sao phiền não như thế?"

Bỗng nghe có người hỏi, Tinh Ngôn xoay mặt nhìn thì phát hiện có một hán tử thô tục mặc y phục đen, đang chia gương mặt ra vẻ thần bí nhìn y. Thấy hán tử trả lời, thiếu niên tâm tình không tốt cũng đáp đại một câu:

"Vị đại thúc này, làm sao ông biết?"

"Khà...không dấu tiểu ca, tại hạ từ nhỏ được minh sư chỉ điểm, am hiểu tướng thuật. Người khác nghĩ gì, ta nhìn là biết".

"Thì ra như thế"

Nghe hồi đáp, Tinh Ngôn lại xoay đầu Quỳnh Dung, Tuyết Nghi có chọn được món trang sức nào không. Thấy y không mấy hứng thú, hán tử đó vội vào chủ đề:

"Tiểu huynh đệ, kì thật ta là truyền nhân thứ tám của bí thuật 'Quý vương chữ'. Nếu huynh đệ thông hận kẻ nào nhưng không tiện xuất thủ, vậy chỉ cần tốn chút tiền, ta sẽ thay người lập chú, tuyệt không để lại dấu vết".

Nghe hán tử nói như thế, thiếu niên trầm ngâm một chút, dường như có chút hứng thú, quay mặt thấp giọng hỏi:

"Thật có tác dụng?"

"Đương nhiên!"

"Được! Ông có tin Tịnh thể giáo không?"

"Không tin. Ta chỉ tin Quý vương".

Hắc y hán tử vui vẻ đối đáp trôi chảy, thấy mối làm ăn này đã sắp thành rồi. Lại nghe thiếu niên trước mặt hỏi:

"Vậy giá tiền thế nào?"

"Việc này thì phải xem huynh đệ muốn kẻ bị nguyện rửa phải chịu báo ứng thế nào".

"Nếu như muốn bọn chúng chết?"

"..."

Bỗng nghe thiếu niên dung mạo bình hòa trước mặt, đột nhiên nói ra lời hung dữ như thế, dù thanh âm rất khẽ, nhưng vẫn khiến hán tử giang hồ đó giật mình. Ngần người một lúc hán tử mới khôi phục lại thần sắc như thường, đáp:

"Cái này thì mắc à"

"Bao nhiêu?"

"Một tên bốn mươi quan tiền".

"Được. Ta đưa cho ông hai lượng bạc, ông thay ta thi chú, nguyện rửa tất cả giáo đồ Tịnh thể giáo ở bốn quận đều chết không yên lành, mau chịu báo ứng".

"...Khách quan thật chịu giá này?"

Nghe thiếu niên nói, truyền nhân của "Quý vương chủ" hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức ứng thanh:

"Được, giao dịch xong!"

Nhận lấy hai lượng bạc từ Tinh Ngôn, tung tung ước lượng sức nặng, lại dùng răng cắn thử, sau đó hán tử cười tít mắt hỏi:

"Công tử có muốn thêm ít bạc nữa không? Ta sẽ thay ngài nguyên rửa cho ác nhân cả huyện này chết hết".

Hán tử thấy mỗi làm ăn quá ngon, muốn lợi dụng lòng chính nghĩa của thiếu niên kiếm thêm chút ngân lượng. Nhưng thiếu niên kiên quyết hồi đáp:

"Không cần".

"Vì sao?"

"Ta sợ pháp lực của ông không đủ".

Nói xong, thiếu niên xoay đầu chăm chú nhìn hai cô gái chọn trang sức, không nói chuyện nữa. Thấy Tinh Ngôn như thế, hán tử đó cũng chỉ đành im lìm rút lui, đi tìm khách hàng khác.

Đội hán đi khỏi, Khấu Tuyết Nghi liền bỏ cây trâm đang cầm trong tay xuống, nghi hoặc hỏi:

"Đường chủ, trớ chú đó thật có tác dụng sao?"

Nghe nàng hỏi, thiếu niên mỉm cười:

"Khà, chắc là không. Bất quá nếu vạn nhất có tác dụng, với hai lượng bạc có thể trừ gian trừ ác thì cũng đáng! Huống gì,"

Ngữ âm của Tinh Ngôn bỗng chuyển, nghiêm túc nói:

"Ta thấy sắc mặt hán tử đó tiêu tụy, chắc mấy ngày rồi không được ăn no. Thấy ông ta dù sao cũng làm việc để kiếm ăn, thôi thì nhân tiện để cho ông ta có sinh kế vậy".

"À..."

Trong hai ngày, Tinh Ngôn cùng hai cô gái ở trong phần đường Chúc Dung môn. Ngày mai bọn họ sẽ giao đấu cùng Tịnh thế giáo.

Buổi chiều hôm nay, Tinh Ngôn tắm gội xong thì trở về phòng, suy nghĩ về cuộc so tài ngày mai. Nghĩ một hồi, cảm thấy không tập trung được thì đi ra hậu viện, cầm Dao quang thần kiếm, chiếu theo kiếm thuật năm xưa học từ Quý lão học cứu, bắt đầu múa kiếm dưới ánh trăng nhạt.

Bởi vì đã tắm nên Tinh Ngôn múa kiếm rất chậm. Kiếm thuật năm đó Quý lão học cứu truyền cho học trò, mục đích chỉ để cường thân kiện thể, không phải là kiếm thuật để đánh nhau, kiếm chiêu rất chậm rãi.

Khi y đang múa kiếm trong sân thì hai cô gái Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đang ở tắm trong một cái bồn gỗ lớn đặt ở phòng riêng.

Lúc này, nước nóng đang thổi những làn hơi mỏng là đà trên mặt, phủ lên làn da trắng hồng của hai cô gái, dưới ánh nến dao động, càng hiển hiện vẻ mỹ lệ.

Do nước trong thùng cao nên Quỳnh Dung không ngồi mà đứng tắm, do đó nhìn thấy toàn bộ cơ thể Tuyết Nghi. Khi Tuyết Nghi đang từ tốn kỳ cọ cơ thể thì cô nhóc không bắt chước làm theo, chỉ đứng nhìn qua làn hơi nước mờ mờ, không hề động đậy.

Qua một hồi, khi Khấu Tuyết Nghi định quay qua kỳ cọ cho cô nhóc thì bỗng kì quái thấy Quỳnh Dung ừ ừ nói:

"Phù...Ca ca nói không sai, Quỳnh Dung đúng là không lớn lên thêm!"

Lần đầu tiên nghe tiểu nữ oa chủ động đề cập đến chuyện đau lòng của nó, Tuyết Nghi hết sức kinh nghi, vội nhìn kỹ tiểu nha đầu, thì thấy nó đang cúi đầu nhìn vào ngực nàng, sau đó lại nhìn vào mình, dường như phát giác ra gì đó.

"Tiểu nha đầu này..."

Thấy tiểu muội muội nhìn vào chỗ đó, Mai hoa tuyết linh không khỏi đỏ bừng cả mặt.

"Tuyết Nghi tỷ,"

Đang xấu hổ thì nghe Quỳnh Dung kêu nàng:

"Chỗ đó của tỷ thật giống hai ngọn núi nhỏ!"

Câu này nếu để chỗ thiếu niên đang luyện kiếm nghe được thì sẽ giúp y hiểu được vì sao năm xưa ở Bà Dương hồ khen đôi mày của Cừ Doanh thì bị nàng đẩy xuống nước. Cho đến hiện tại, mỗi lần nhớ đến tình cảnh khi đó ở Bà Dương hồ cùng Cừ Doanh, Tinh Ngôn vẫn không thể hiểu được vì sao thiếu nữ đó lại vừa giận vừa xấu hổ như thế.

Tiểu Quỳnh Dung thấy Tuyết Nghi tỷ trước ngực có gì đấy giống hai ngọn núi nhỏ khe khẽ rung động thì không nhận được thò tay muốn chụp lấy. Nào ngờ thấy nó thò tay tới, Tuyết Nghi liền tránh sang bên, miệng hô hoán nó không được nghịch ngợm.

Thấy tỷ tỷ né, tiểu nha đầu mê hoặc hỏi:

"Tuyết Nghi tỷ, vì sao không để muội sờ thử?"

Thấy nó tò mò không hiểu, lại nghĩ đến tuổi của nó, vị Mai hoa tiên linh đành cố nghiêm nét mặt, bắt chước đường chủ giảng dạy cho nó. Chỉ bất quá, kiến thức mà nàng dạy cho cô nhóc, Tinh Ngôn tuyệt đối không thể nói cho nó được.

"Quỳnh Dung muội muội, nữ nhân chúng ta có những chỗ không được để cho người khác đụng vào, đặc biệt không thể để cho nam tử đụng vào..."

Nghe Khẩu Tuyết Nghi giảng giải, Quỳnh Dung tuy như hiểu như không, nhưng vẫn mở to mắt, nghiêm túc nghe giảng.

Qua một lúc lâu, khóa học trong bồn nước cũng kết thúc, hai nữ nhân thay y phục mới, Khẩu Tuyết Nghi chải chuốt nghiêm túc, lại đeo trang sức Tinh Ngôn vừa mua tặng, cùng tiểu Quỳnh Dung rời khỏi phòng.

Thấy hai người đến, Tinh Ngôn ngừng múa kiếm, thông thả đi tới cười nói:

"Tuyết Nghi, các người hôm nay tắm lâu quá ha".

"Quỳnh Dung, muội tắm sạch sẽ rồi, đến đây ca ca xem xem".

Nói rồi, vị đường chủ ca ca liền như thường lệ, đưa tay định xoa đầu tiểu nữ oa. Nào ngờ, y vừa đưa tay ra thì tiểu nữ oa giống như nai nhỏ kinh hoàng, thót sang bên cạnh, hai tay che trước ngực kinh hoàng kêu lên:

"Ca ca không được đụng vào muội!"

"Ách?"

Bỗng nhiên thấy tiểu Quỳnh Dung kỳ lạ như thế, Tinh Ngôn rất ngạc nhiên. Nghĩ thầm:

"Tiểu nha đầu này lại có ý nghĩ cổ quái gì đây? Bình thường không phải rất thích ta vuốt tóc sao?"

Lắc lắc đầu, Tứ Hải đường chủ ngơ ngác quay người, chuẩn bị tiếp tục luyện kiếm. Nào ngờ, y vừa bước đi thì nghe sau lưng có tiếng hô hoán cấp thiết:

"Ai nha ca ca! Thật không quan tâm Quỳnh Dung sao?"

Thấy ca ca muốn đi, tiểu nha đầu vừa học một khóa cấp tốc lại thấy gấp gáp, vội chạy tới ngửa mặt nhìn ca ca hỏi:

"Hi...ca ca chỉ Quỳnh Dung ngày mai đánh hòa thượng xấu đó thế nào nha?"

...Bọn họ cười đùa vui vẻ, không biết chỗ khuất ngoài tường có một người đang nhờ bóng đêm che giấu, yên lặng chuẩn bị.

Không bao lâu trong một căn phòng nhỏ ở tổng đàn Tịnh thế giáo, vị Kim bát thượng sư vừa nghe bẩm báo, đang rơi vào cảnh trầm tư:

"Quả nhiên không ngoài sở liệu, thiếu niên đó kiếm pháp bình thường, không cần phải lo. Đáng sợ chân chính vẫn là nữ đồng Trương Quỳnh Dung. Trước đại chiến mà nó còn vui vẻ chơi đùa như thế, nhất định là cho rằng chắc thắng!"

Nghĩ đến chỗ này, Kim bát tăng đột nhiên nghĩ đến một khả năng:

"Vạn nhất, vạn nhất La Tử Minh không cẩn thận bại trong tay Khẩu Tuyết Nghi, vậy há không phải ta chịu nhục vô ích sao? Mà quy củ trận đấu thì vô luận sống chết, miễn phải có kẻ thua mới được!"

Đúng là tính trăm điều thế nào cũng sót một điều, hiện tại vị Tịnh thế thượng sư vốn cho tính toán của mình không có chỗ hở, mồ hôi lạnh đang sầm sầm tứa ra.

"Ai, đúng là lấy dây trói mình!"

Nghĩ đến cái quy củ sống chết do trời khốn kiếp đó, lại do chính mình vạch ra, Kim bát tăng không khỏi vô cùng hối hận. Bất quá, dạng chuyện này cũng đâu thể làm khó lão, chỉ thấy lão đảo mắt, Kim bát tăng đa mưu túc trí đã có mưu kế trong đầu:

"Hà, cứ làm như thế, trận đấu thứ nhất và thứ nhì ngày mai, bằng mọi cách phải bảo đảm cho Như Hối, La Tử Minh chắc thắng!"

Ngay khi lão định chú ý thì trăng ngoài song bị mây lướt ngang, một màu u tối ủa tối, đêm đã khuya lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 157: Đan Thực Hồ Tướng, Kích Sát Kỳ Vu Lâm Việt.

Khi trời đông đã vãn lên những vệt sáng bàng bạc, phân đường Chúc Dung môn ở Dương sơn huyện đã náo động.

Liên quan đến tồn vong của môn phái, xung đột tín ngưỡng, toàn bộ người ở phân đường đều tâm thần không yên. Mới sáng sớm không cần Trâu Ngạn Chiêu kêu gọi, tất cả môn đồ tín ngưỡng Chúc Dung thần đã thức dậy, phân chia nhau chuẩn bị cho cuộc chiến hôm nay.

Qua không bao lâu, các môn phái nhỏ khác ở Dương sơn huyện cũng lâm vào tình trạng sắp bị thôn tính, cũng nhộn nhạo xuất động, tề tụ ở Chúc dung môn.

Giáo đồ các phái bình thường ít khi nào tụ tập một chỗ, vì lâm vào khốn cực giống nhau, không còn thành kiến môn hộ gì nữa. Những người xa lạ này, sau mấy câu chào hỏi đã trở nên quen biết. Hiện tại mới đầu giờ mao, các đệ tử của các môn phái, hoặc ngồi ở sảnh đường, hoặc tụ tập ở ngoài, toàn bộ đều khẩn trương hồi thẩm, công phu của ba thiếu niên nam nữ hôm nay thay bọn họ xuất chiến thế nào.

Khác với bầu không khí khẩn trương bất an ngoài sảnh đường, trong tiểu viện hậu đường Chúc Dung môn, vẫn an tường tĩnh lặng. Giờ thìn chưa đến, ai cũng không dám quấy rầy giấc ngủ của mấy vị khách quý. Bất quá, lúc này Tinh Ngôn đã thức, đang rửa mặt ở bồn nước, không lâu sau cũng thấy Tuyết Nghi dẫn theo tiểu Quỳnh Dung còn mất nhăm nhăm mở, ra bồn nước rửa mặt.

Thấy tiểu muội muội nửa mê nửa tỉnh cứ đưa tay dụi dụi mắt, Tinh Ngôn không khỏi suy nghĩ về trận đấu hôm nay. Đối diện với trận so tài này, y hiện cũng rất khẩn trương, không nắm chắc gì. Suy nghĩ lung tung một hồi, trong đầu nhớ lại những trận chiến mà bản thân đã trải qua, hy vọng tìm được kinh nghiệm có thể dùng cho lần này.

Nghĩ qua nghĩ lại, thiếu niên đột nhiên phát giác một vấn đề trước giờ chưa từng nghĩ qua, dường như từ sau khi lên La Phù sơn, bản thân đánh nhau với người khác, hình như chẳng còn phải dùng mưu mẹo gì nữa.

"A, chẳng lẽ hiện ta cũng coi là có chút bản lĩnh rồi sao?"

Tuy tìm được một giải thích có khả năng, nhưng trong lòng vị Thượng Thanh đường chủ vẫn ần ần cảm giác, bản thân hình như vô cùng hoài niệm đến những mưu mẹo dùng khi xưa: giả phi đồ, bắt Ban đầu, ức hiếp huyện quan, nhân đêm tối khùng bố ác đồ gạt phụ nữ.

"Khà, hiện ta ta đã cái tà quy chính rồi!"

Ngay khi y tự nhạo mình thì hai nữ nhân đã rửa mặt mũi xong, bắt đầu soi mặt xuống bồn nước chỉnh trang dung mạo. Nhìn hai cô gái hồn nhiên vô tư, đường chủ của bọn họ bước tới, nghiêm túc dặn dò:

"Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, các người nghe ta dặn: Trận so tài hôm nay không phải tầm thường, nghe nói tử thương do mệnh, sanh tử do trời, nói trắng ra chết là đáng kiếp, không thể xem thường được".

"Vâng, vâng"

Hai tiếng đáp vang lên cùng lúc, có điều một thì lãnh tĩnh, một thì mơ mơ hồ hồ. Thấy bọn họ đồng ý, Tứ Hải đường chủ hài lòng gật đầu, tiếp tục nói:

"Kì thật, nếu chỉ là bị thương thì cũng không sao, Tuyết Nghi rất giỏi chữa thương. Tiền chuẩn bị mua thảo dược, ta cũng đã xuất ra. Chỉ bất quá,"

Nói đến đây, Trương đường chủ chuyển ngữ khí, trịnh trọng căn dặn:

"Vạn nhất lúc Quỳnh Dung tranh tài cùng địch, nếu có nguy hiểm đến tính mạng thì không được chần chừ, Tuyết Nghi phải cùng ta lập tức xông lên cứu viện. Đương nhiên, Quỳnh Dung muội muội, nếu Tuyết Nghi tỷ gặp nguy hiểm tính mạng, chúng ta cũng xông lên cứu!"

"Vâng! biết rồi..."

Hai cô gái lần này đáp lời không chút ngập ngừng. Cả hai đều chưa bao giờ nghĩ phân phó của đường chủ mình là không hợp lý cả.

Khi Tinh Ngôn căn dặn xong yên tâm bước đi, bỗng nghe sau lưng có giọng con nít hỏi:

"Đường chủ ca ca, vạn nhất huynh đánh không lại, chúng tôi có cứu không?"

"Cái này..."

Trương đường chủ hơi trầm ngâm, nghiêm nghị đáp:

"Nhất định phải cứu!"

Giữa giờ mảo, ba người Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ăn vận gọn gàng, do bọn Trâu Ngạn Chiêu hộ tống, chính thức xuất phát.

Tùng sơn ở phía đông ngoại thành Dương sơn huyện, tuy đứng trong thành có thể nhìn thấy, nhưng để đi đến nơi, cũng mất hơn nửa canh giờ. Lúc này, ba người Tứ Hải đường đang ngồi trên ngựa do Chúc Dung môn cung cấp, Tinh Ngôn và Quỳnh Dung ngồi trên một con, Khấu Tuyết Nghi cưỡi một con, bọn người Trâu Ngạn Chiêu đi dưới dẫn đường, theo quan đạo dẫn đến Tùng sơn mà đi.

Lúc này, trên đầu bọn họ, mây xám bao phủ bầu trời. Mây giăng chằng chịt tạo thành một trận thế, che khuất dương quang, phủ bóng râm lên mặt đất. Sắc trời âm ảm, phảng phất như khiến gió xuân cũng mất đi sự ấm áp vốn có, thổi hơi lạnh vào người, chỉ có hai hàng cây xanh dọc đường đi là nhắc bọn họ sớm nay vẫn đang trong tiết xuân.

Đang thông thả mà đi, thiếu niên ngồi trên ngựa bỗng nhìn thấy bên đường trước mặt, có ba vị lão nhân quỳ ở trên cỏ, hai tay co trước ngực bụng cái bát, không chút động đậy.

"Ủy? Sao thấy quen vậy?"

Thấy ba vị lão trượng đó, Tinh Ngôn vội thúc ngựa đến, nhảy xuống xem xét, phát hiện mấy lão nhân này chính là những lão ăn mày trong Sơn thần miếu. Thấy bọn họ như thế, Tinh Ngôn vội hỏi:

"Mấy vị lão trượng, các người sao lại trở lại đây?"

Thấy bọn họ còn dám xuất hiện ở đây, Tinh Ngôn rất kinh ngạc. Thấy y hỏi, ba vị lão cái vội đưa tay lên run run kính lễ:

"Mấy kẻ vô dụng bọn tôi, biết ân công đi so tài với ác đồ, cố tình đến đây dâng trà để ân công tỉnh táo".

"Thì ra như thế!"

Nghe lời này, Tinh Ngôn bỗng đại ngộ. Trong lòng cảm động bọn họ không màng an nguy đến dâng trà cho mình, y liền đưa tay đón lấy, định đưa lên miệng uống.

Vào lúc này, bỗng nghe có người hét lớn:

"Thiếu hiệp chậm đã!"

Thì ra chính là Trâu Ngạn Chiêu, thấy có người giữa đường dâng trà liền sinh nghi, vội xuất ngôn ngăn cản. Nghe gã nhắc nhở, Tinh Ngôn cũng sực tỉnh, thầm nghĩ:

"Ta lỗ mãng rồi. Không sai, mấy lão nhân này đúng là tình chân ý thật, nhưng cũng không thể bảo đảm bọn họ không bị người khác thâm hạ thủ cước".

Nhìn ánh mắt quan tâm của mấy vị lão trượng trước mặt, Tinh Ngôn có chút hổ thẹn, cẩn thận quan sát chén trà. Sắc trà xanh biếc, mùi thơm thoảng lên mũi, rõ ràng không phải loại trà thường. Nhìn một lúc không thấy có chỗ nào lạ, Tinh Ngôn liền đưa chén trà cho Trâu Ngạn Chiêu.

Vị Vu chúc của Chúc Dung môn, tuy có chút pháp thuật triệu hỏa, nhưng kì thật lại giống võ lâm hào khách, kiểm tra đồ ăn thức uống có độc thì vô cùng thành thực. Bởi vì chuyện quan trọng, Trâu Ngạn Chiêu không thể không đích thân thử, nhấp một chút trà ở miệng, qua một lúc lâu thì nuốt xuống, thở phào hồ:

"Không độc".

Đưa chén trà lại cho Tinh Ngôn, Trâu Ngạn Chiêu nói với mấy lão hán:

"Mấy vị lão bá, nhìn màu sắc và mùi hương, chắc là danh trà sơn thủy của Thủy hưng quận phải không?"

"Đúng vậy! Trà ngon này chính là bọn lão hán dùng hai lượng bạc thiếu hiệp tặng mua, dâng lên mong thiếu hiệp tỉnh thần, hy vọng đại triển thần uy, chiến thắng mấy ác nhân đó!"

Nghe bọn họ nói như thế, Trâu Ngạn Chiêu nhớ lại Tinh Ngôn đã kể gã nghe trận hỏa hoạn ở Sơn thần miếu, tức thì không còn nghi ngờ, tán dương:

"Trương thiếu hiệp hành hiệp trượng nghĩa, hôm nay mới nhận được tấm lòng như thế".

Thế là, sau khi tiểu Quỳnh Dung khửu giác vô cùng linh mẫn xác nhận trà không độc, Tinh Ngôn cảm ơn thịnh tình của bọn họ, uống cạn chung trà. Đồng thời, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cũng uống hai chung trà còn lại.

Sau một trận gián đoạn, bọn họ lại tiếp tục lên đường. Còn mấy lão cái cũng theo bọn họ đi xem nhiệt náo.

Lại đi một lúc, Tinh Ngôn cảm thấy có chút không bình thường:

"Kì quái, mới uống trà sao đã thấy khát?"

Thì ra lúc này, y cảm thấy cổ họng khô khốc, rất khát nước.

"Chẳng lẽ..."

Tâm niệm vừa động, Tinh Ngôn vội quay đầu hỏi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi:

"Hai người có cảm thấy rất khát không?"

Nghe y hỏi, Quỳnh Dung Tuyết Nghi đáp:

"Có chút khát, nhưng cũng không quá khát".

Nghe bọn họ hồi đáp, Tinh Ngôn hơi khó hiểu. Đang nghi hoặc thì thấy bên đường có mấy chùm quả rừng mọng nước treo lơ lửng trên cây.

"Khà, hái xuống giải khát thôi!"

Tuy vẫn đang mùa xuân như nơi này khí trời nóng, quả rừng cũng chín sớm. Thúc ngựa qua chòm người hái mấy quả lớn nhất, bóc vỏ định bỏ vào miệng, nhưng bất chợt ngừng lại:

"Không thể ăn bừa bãi thế này".

Vào lúc này, mấy người Trâu Ngan Chiêu, Thạch Ngọc Anh cũng đến chỗ y. Thấy y ngập ngừng, Thạch Ngọc Anh của Hồng mặt hội đưa tay hái một quả bỏ vào trong miệng.

"Ăn rất ngon".

"Trung thiếu hiệp cứ yên tâm, quả này không có vấn đề".

Nuốt quả rừng vào bụng, Thạch hội chủ tán thưởng:

"Rất ngọt, lại mọng nước. Không ngờ chỗ này lại có quả rừng ngon như thế. Trung thiếu hiệp đang khát, cứ dùng dùng ngay".

Nghe cô ta nói như thế, Tinh Ngôn chợt máy động trong lòng. Lại thấy tiểu nữ oa ham ăn hiện cũng ngần ra nhìn quả rừng trong tay mình, Tinh Ngôn liền phát giác có chút kỳ quái. Thế là, nghĩ loáng qua, y liền bóp đập quả rừng, phun nước miếng vào đó.

Thấy cử động kỳ quái của thiếu niên, Thạch Ngọc Anh chăm chú quan sát. Không ngờ qua một lúc, cô ta kinh hô:

"A! Đây là"

Chúng nhân vây quanh thấy rất rõ, lúc này quả rừng vàng tươi trong tay thiếu niên, sau khi bị phun nước miếng vào thì dần dần biến sắc, cuối cùng chuyển sang sắc tím đen.

Mất thấy sắc tím đen kinh tâm đó, thiếu niên vốn bình hòa cũng nhin không được, mắng:

"Hay cho tặc tử Tịnh thế giáo, dám dùng thủ đoạn ác độc này để hại ta!"

Nhìn quả rừng tím bầm trên đất, mấy người còn lại cũng thống hận nắn:

"Tịnh thế giáo quả nhiên tà độc. Thật không nghĩ ra, trong giáo nào là Thiện sư, Thượng sư, vậy mà thủ đoạn vô cùng bỉ ổi, mặt lúc nào cũng giả tử bị, mở miệng là khuyên người hành thiện, khôn kiếp!"

Thạch Ngọc Anh không hiểu, lên tiếng hỏi Tinh Ngôn:

"Dám hỏi thiếu hiệp, vì sao sinh lòng nghi ngờ quả rừng này? Tôi đã ăn cũng đâu thấy có chuyện gì".

Vừa nói đến chỗ này, Trâu Ngan Chiêu đang ở bên chợt đại ngộ, hô:

"Là trà?"

"Không sai".

Tĩnh Ngôn hiện đã khôi phục bình tĩnh, giải thích cho những người xung quanh:

"Tuy trà cùng quả rừng đều không độc, nhưng đều đã bị người động thủ cước. Vật trong trà tuy không biết là gì nhưng nhất định gây cho người ta khát nước. Khi được tính phát tác, thì lúc gắp quả rừng sẽ hái ăn. Còn thứ trong trà gắp quả rừng liền sinh độc tố. Chỉ bất quá, tuy chiêu này của tặc nhân rất hay nhưng vẫn có chỗ hở. Bởi vì, tuy trong trà không có độc nhưng con khát khiến ta cảm thấy kì quái. Càng kì quái đó là khi đang khát lại vừa hay gắp quả rừng, hà huống."

Nói đến chỗ này, y xoay mặt sang tiểu Quỳnh Dung, hỏi:

"Quỳnh Dung muội muội, nếu bên đường có quả ngon như thế, muội có hái không?"

"Nhất định hái..."

"Chính là như thế! Hà huống người cơ bản ở Dương sơn rất nhiều, làm gì có quả ngon ở đây mà không hái ăn. Vì thế nói Trâu huynh đệ, vô luận tặc nhân xảo diệu thế nào, nhưng nếu ta cẩn thận thì khó mà mắc lừa. Dùng thủ đoạn này, chỉ bằng đêm qua lên vào phòng ta đánh thuốc mê còn có hiệu quả hơn!"

"Khà... Trương đại hiệp thật biết nói đùa".

Trâu Ngan Chiêu hòa theo một câu, sau đó nghĩ lại chuyện vừa rồi, thâm nói:

"Nếu vừa rồi là ta thử quả đó..."

Càng nghĩ càng sợ. Bỗng nghĩ đến một chuyện, sắc mặt có vẻ hung dữ, trầm giọng hỏi:

"Trương thiếu hiệp, đã như thế thì mấy người dâng trà"

"Chắc không có liên quan đến bọn họ".

Thấy Trâu Ngan Chiêu hiện vẻ hung dữ, Tĩnh Ngôn vội lên tiếng xóa ý niệm báo phục của gã:

"Bọn họ cũng chỉ là bị tặc nhân lợi dụng thôi".

Nghĩ đến thế lực Tịnh thể giáo ở đây quá lớn, muốn thăm hạ thủ cước thì quá dễ dàng. Thế là, Tứ Hải đường chủ kêu Quỳnh Dung tạo nước để giải khát. Còn hai người tỷ muội bọn họ đều là dạng đặc biệt, uống trà đó chẳng có chuyện gì.

Đội sau khi phá hủy hết quả rừng, đoàn người lại lên đường. Trải qua chuyện này, bọn họ càng nôn nóng muốn đánh bại đám ác đồ đó. Không bao lâu, bọn người Tĩnh Ngôn khi sắp đến giờ thìn thì đã đến dưới chân Tùng sơn.

Lúc này, dưới chân Tùng sơn đã có rất nhiều dân chúng tụ tập. Ngoài những người đến xem nhiệt náo, đại đa số là giáo đồ Tịnh thể giáo. Toàn bộ giáo đồ trung thành của Tịnh thể giáo đều mặc y phục trắng, đầu bịt khăn trắng. Tụ tập một chỗ trắng toát, khí thế bức người.

So sánh thì bên Tĩnh Ngôn đúng là không bằng. Người đã ít không nói, ngay cả phục sức cũng lộn xộn đủ sắc.

Tình hình hai phía như thế cũng đập vào trong mắt Kim bát thượng sư của Tịnh thể giáo. Nguyên bản ác tăng này còn có chút khản trương, nhưng hiện thấy thanh thế bên mình hơn hẳn thì không còn chút lo lắng gì nữa.

Thấy ba thiếu niên nam nữ được chúng nhân hộ tống đến, Kim bát tăng cũng dẫn thủ hạ cao cấp đến nghênh đón.

Đứng đối mặt với nhau, Kim bát tăng trong lúc tùy miệng hỏi thăm, thì cũng lưu ý quan sát sắc mặt của mấy người đối diện. Sau khi quan sát rồi đối đáp cùng thiếu niên mấy câu, Kim bát hòa thượng hình như đã có đáp án muốn có:

"Hà, quả nhiên trùng kếp. Dù người giáo hoạt cỡ nào cũng khó thoát khỏi thủ đoạn cao diệu của lão tăng".

Tuy hiện tại mấy người Tĩnh Ngôn trong mắt Kim bát tăng, dường như cũng chỉ là thần sắc suy nhược. Bất quá, theo suy nghĩ của lão, như thế mới đúng. Tuy bản thân nhiều năm không dùng độc, nhưng so với những kẻ dùng độc khiến người trúng độc phát tác liền, thì lão vẫn cao tay hơn nhiều.

Nghĩ đến chỗ này, Kim bát tăng đang muốn báo cừu không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm. Đội lão ra hiệu, hai tên Phong Như Hồi và La Từ Minh cũng nhẹ lòng, ung dung bước tới.

Sau một phen bày bố, Kim bát tăng lên tiếng hỏi:

"Trâu đường chủ, Trương thiếu hiệp, chúng ta bắt đầu được chưa?"

Trâu Ngan Chiêu nghe vậy thì nhìn Tĩnh Ngôn. Được y ra hiệu thì lên tiếng đồng ý.

Thấy đối phương đồng ý, Kim bát tăng vận chút khí lực, giọng sang sảng vang vọng bốn bên:

"Các vị hương thân, trận so tài hôm nay có lẽ rất kịch liệt. Để tránh ngộ thương các vị, mời các vị lùi ra khỏi vòng phấn trắng. Lão nạp xin đa tạ".

Nói xong, Kim bát thượng sư chấp tay thi lễ bốn phía.

Thấy lão như thế, hương dân đến xem nhiệt náo cũng theo sự chỉ dẫn của giáo đồ Tịnh thể giáo mà lùi ra. Lúc bọn họ thối lui, trong miệng không ngớt tán thưởng:

"Kim bát thượng sư thật không hổ có tâm bồ tát!"

Nghe hương dân tán thưởng, vị thiếu niên này gờ nghiêm nghị bỗng mỉm cười, nói với lão tăng đang thi lễ trước mặt:

"Các hạ quả nhiên từ bi. Trận so tài hôm nay, sinh tử bất luận, cứ phân thắng bại. Nếu ngộ thương người khác, quả nhiên không hay".

Nói xong thì quay người vững vàng bước đến giữa đấu trường rộng lớn. Trước đó Trâu Ngạn Chiêu đã lên ngựa, phi nhanh kiểm tra trường đấu một vòng.

Phía sau thiếu niên, sau khi nghe y nói như thế, Kim bát tăng không hiểu vì sao chợt dâng cảm giác không thoải mái. Hơi ngần ra, lão tạm bỏ dáng mạo từ bi, bước tới mấy bước, dặn dò Phong Như Hối cũng đang bước vào trường đấu:

"Như Hối đồ nhi, nếu thấy tình thế không ổn, lập tức thi triển tuyệt học, không cần cố kị! Dù sao,"

Kim bát tăng ngập ngừng, nhìn bốn bên, nói:

"Hiện tại sắc trời đang u ám, trường đấu cũng rất rộng, chắc không ai nhìn rõ đâu".

"Nghe lão nói như thế, "Toái tinh trăm hồn đao" Phong Như Hối vốn mười phần tự tin, chợt thấy nghi hoặc. Bởi vì, hắn vừa nhìn thấy trên gương mặt vốn bình đạm của sư phó, không những nói ra quan hệ sư thừa ẩn dấu, còn có thần sắc bất an. Hơi ngần người, Phong Như Hối liền suy nghĩ nhanh, bất quản thế nào, sư phó đã căn dặn như thế, tự nhiên là lo lắng hắn bị thua. Nghĩ đến điểm này, hắn không dám chần chừ, vội đáp khê:

"Xin sư phụ yên tâm, đồ nhi nhất định toàn lực ứng phó!"

Nói xong, hắn loại hết tạp niệm, bước thẳng về phía thiếu niên trong trường đấu.

Lúc này, những người quan sát trận đấu, bao gồm cả bên Kim bát tăng và bọn Trâu Ngạn Chiêu, đều đã lùi ra khỏi giới tuyến Tịnh thể giáo đã thiết lập, tạo thành một trường đấu chu vi rộng chừng bốn mươi trượng. Trường đấu rộng như thế, người đứng xem chỉ có thể thấy thân ảnh của hai đối thủ mà thôi.

Lúc này, thấy hiền sư của Tịnh thể giáo đi về phía thiếu niên, mọi người bên ngoài đều nín thở ngưng thần, sợ bỏ mất tình tiết.

Khi bọn họ cho rằng hai đối thủ sẽ nói mấy câu thì thấy Phong hiền sư của Tịnh thể giáo, khi còn cách thiếu niên chừng ba trượng thì đột nhiên hét lớn, bạt đao lao vút tới, đao quang sáng bùng như cuồng phong chém vào thiếu niên!

Còn thiếu niên đó hiển nhiên thiếu kinh nghiệm thực chiến, bộ dạng như không kịp rút kiếm, cũng dường như không ngờ khoảng cách còn xa như thế mà đao khách khiêu chiến với mình đã cách không vung đao chém ra, đao khí xấn lạn như tinh hà xoay chuyển cuộn cuộn về phía mình,

Trong lúc kinh ngạc, đao quang mang trí mệnh như toái nguyệt lưu tinh đó, đã bay đến thiếu niên đang đứng ngần ra, chém vào cơ thể y!

"Thẹn quá, không ngờ dễ dàng như thế!"

Một đòn đắc thủ, thuận lợi như chơi trò trẻ con, cho dù Phong Như Hối lạnh lẽo thâm trầm, cũng nhin không được muốn nhảy lên hoan hô.

Tên "Toái tinh trăm hồn đao" đó, lòng tràn đầy vui sướng, kiên nhẫn chờ đợi thiếu niên ban xác, nhưng nào ngờ, sự việc tiếp diễn lại khiến hắn kinh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.10 - Chương 158: Hồn Phiên Phách Chuyển, Nhất Sanh Nhất

Tử Nhược Luân

Kì thật, khi Trảm hồn đao Phong Như Hối đi về phía mình, Tinh Ngôn đã thủ thế chờ sẵn. Chiều theo sự phân tích về các nhân vật đầu não của Tịnh thể giáo, cộng thêm hành vi lén hạ độc vào sáng sớm, Tinh Ngôn há trông chờ đối thủ sẽ giữ lễ với mình.

Quả không ngoài dự kiến, khi Phong Như Hối còn cách chừng bốn trượng thì đã bộc lộ lòng lang dạ sói, bạt đao tấn công.

"Đến rất hay!"

Thấy đao khí như toái ảnh lưu tinh đó, Tứ Hải đường chủ thành thực pháp thuật đầu coi ra gì, thậm kêu một tiếng, nhanh chóng vận khởi Húc diệu huyền hoa quyết, tạo một màn Đại quang minh thuần vô sắc vô hình bao bọc toàn thân. Thiếu niên gần đây bản lĩnh rất tiến bộ, lúc này thấy đạo quang mang như lưu tinh đó, cảm giác tốc độ của nó cũng chỉ bình thường.

Thế là, khi đao đao khí xán lạn như toái nguyệt lưu tinh, rực rỡ trong thiên địa hôn ám đó bắt tới, thiếu niên đã toàn lực giới bị đột nhiên phát giác, phảng phát như bản thân đang cảm nhận một đạo khí tức hết sức quen thuộc hết sức thân thiết. Trong sát na ý nghĩ xoay chuyển, thiếu niên gan lớn tày trời nhất thời triệt tiêu Húc diệu huyền hoa thuần phòng hộ. Thế là trong ánh mắt hy vọng và kinh hãi của chúng nhân, đao đao khí kinh khủng đó đã chém trúng thân thể Tinh Ngôn!

"A di đà phật! Y là bị độc phát rồi".

Thấy đao đao khí không gì không phá vỡ được của đồ đệ chém trúng thân thể thiếu niên, Kim bát tăng đang khăn trương liền thở phào nhẹ nhõm. Thấy thiếu niên đứng trước đao khí lừng lẹ như thế mà cứ bất động không chuyển, Kim bát tăng niệm phật hiệu, cùng tên Hỏa điểm điểm la đứng bên mình cười đầy ngụ ý.

Vào lúc này, tất cả giáo đồ Tịnh thể giáo đều rất vui mừng, chỉ đợi thiếu niên trúng đao vỡ thân mà chết. Chỉ cần nghe uy danh hiển hách "Toái tinh trảm hồn đao" là đủ biết đao khí này không gì không phá nổi, đừng nói là toàn bộ chém trúng thân thể, chỉ cần bị chút đao khí này quét trúng, đã khó tránh hồn phi phách tán!

Thế là, hiện tại Chúc Dung môn cùng các môn phái đối lập Tịnh thể giáo khác, trên mặt ai nấy đều chẳng còn sắc máu. Không ít người đã che mặt quay đầu, không nỡ nhìn thảm trạng huyết nhục tung tóe. Chỉ là, khiến người không hiểu nổi, hai đồng bọn của kẻ bị ngộ nạn, lúc này diện dung rất bình tĩnh, dường như căn bản không lo lắng sinh tử của đồng bạn.

"Không đúng, chắc là có trá!"

Kim bát tăng luôn theo dõi sắc mặt của tiểu Quỳnh Dung, lập tức thậm kêu không hay. Vừa sinh ý nghĩ này thì đã nghe vị thiếu niên tưởng đã tiêu mạng trong trường đấu bỗng nhiên lên tiếng:

"Không tệ, đao khí của các hạ quả nhiên thuần tịnh!"

Sau đó thì thấy y cung tay thi lễ với đối thủ, khăn cầu:

"Vừa rồi đã nhờ ơn. Không biết có thể chém thêm vài đao hay không? Đa tạ!"

Thì ra, khi đao khí Toái tinh trảm hồn của Phong Như Hối vụt tới, Tinh Ngôn đột nhiên lại có cảm ứng quen thuộc như bình thường luyện hóa thiên địa nguyên khí, lập tức bỏ phòng hộ, đồng thời sinh ý niệm luyện thần hóa hư nhuần nhuyễn đến trước ngực. Thế là, toái tinh đao khí mà Phong Như Hối khổ công luyện tập, ý đồ chém nát đối thủ, lại trở thành món ngon cho Thái hoa đạo lực luyện hóa!

Lúc này, do khoảng cách quá xa, trong trường ngoại trừ Kim bát tăng pháp lực tuyệt luân, dường như không ai nghe rõ thiếu niên nói gì. Nhưng đợi sau một lúc, mấy người Trâu Ngan Chiêu, Thạch Ngọc Anh cũng biết, thiếu niên họ Trương thay bọn họ xuất chiến đó, không hề bị đao khí chém chết. Lập tức, tảng đá đang đè nặng trong lòng họ lập tức biến mất.

Chỉ là, khác với bọn họ, hiện tại tên Tịnh thể hiền sư đang đối địch với thiếu niên lại không được thoải mái như thế. Vốn đã cho rằng cảm chắc chiến thắng, lại phát hiện công kích của mình như muối bỏ biển, tức khắc khiến gương mặt âm trầm của Phong Như Hối trở nên trắng xanh. Phong Như Hối nghiêng răng, bạch y phát phối, như quý nị xoay vòng rất nhanh quanh thiếu niên đang đứng yên. Chốc lát, đám người ở ngoài trường đấu thấy một màn bạch quang chói mắt bùng lên ở giữa trường đấu, những dòng khí sáng vây trùng trùng lấy thiếu niên. Còn thiếu niên hắc y hiện như chiếc lá giữa dòng, dập dờn, ngã nghiêng theo sóng nước ngút trời, dường như nháy mắt sẽ bị diệt vong.

Thấy tình cảnh này, mấy người Trâu Ngan Chiêu vừa thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt lại xám ngoét, chỉ có hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi là vẫn điềm đạm như không. Tiểu nha đầu còn chỉ trỏ, so sánh dòng khí đó với hồng thủy lần trước.

Quả nhiên, thấy thần thái của Quỳnh Dung, Kim bát tăng liền thấy nản lòng, phút chốc sau, đao khí như sóng của đồ nhi lão đã dần dần giảm khí thế. Xem ra không lâu nữa thì cũng biến mất như vừa rồi thôi.

Thấy vậy, một tên hiền sư khác của Tịnh thể giáo nhịn không được, vội đưa mắt thỉnh ý của Kim bát thượng sư, thì thấy vị thượng sư trước giờ luôn ung dung nhiều mưu mẹo, lúc này hai mày nhíu chặt, thần sắc khăn trương nhìn sang hướng khác. Theo ánh mắt của lão, thì thấy chính là đang nhìn tiểu cô

nuơng đó.

"Thượng sư..."

La Từ Minh gọi khẽ một tiếng, cuối cùng đã gọi được vị thượng sư hồi thần. Kim bát tăng nhìn hẩn, lập tức hiểu tâm ý hẩn, khẽ lắc đầu ra ý dừng khinh cử vọng động.

"Thượng sư vì sao úy kị tiểu nữ đồng đó như thế?"

Thấy Thượng sư phất mình biến thành nhát gan như thế, La hiền sư trước giờ kiêu ngạo rất bất phục. Thế là, vị Hòa ảnh diêm la lòng dạ ác độc đó thâm niệm khẩu quyết, cách không phóng một đạo luyện hình hỏa khí nuốt hồn xâm cốt vào trong màn đao sóng đã dần âm đậm trong trường đấu.

Thấy bản thân tập kích thành công, vị Hòa ảnh diêm la đã luyện đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh đó, tràn đầy lòng tin nghiễm nhiên:

"Khà! Với thực cốt âm hỏa của ta, phối hợp cùng toái tinh đao khí của Phong huynh, nếu tên đó không chết, đúng là không còn đạo lý!"

Chỉ đáng tiếc, "Đạo lý" của hẩn đã không xảy ra. Qua một lúc sau, vô luận là toái tinh đao khí hay vô hình âm hỏa đều tiêu biến vô tung bên mình thiếu niên.

Vào thời khắc cuối cùng, Phong Như Hối đã hết bản lĩnh cuối cùng nhịn không được xách đao chém bừa, chỉ nghe "Coong" một tiếng, đã bị thanh kiếm của thiếu niên chém văng ngược trở lại.

Lúc này, nhìn đối thủ điềm đạm trước mặt, cảm nhận cánh tay tê rần nhức nhối, tên đầu não Tịnh thể giáo cuối cùng rơi vào kinh hoảng:

"Không thể!...Thiếu niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Sư phụ lần này tính sai rồi!"

Nghĩ đến đây, Phong Như Hối nhịn không được quay đầu nhìn, thì thấy Kim bát thượng sư ra ám hiệu với mình.

"Đành vậy, hôm nay phải thi triển bí kỹ của sư môn thôi".

Nhìn ánh mắt của sư phụ, Phong Như Hối đã gần kiệt sức hiểu, hôm nay nếu không thi triển bí thuật của sư môn thì khó mà thủ thắng. Có lẽ, nếu như lão dự đoán được kết cục sớm thì đã không đưa ra quyết định này. Chỉ đáng tiếc, lúc này đáng về bình hòa của thiếu niên đã gây cho lão một sai lầm trí mạng:

"Tên này công pháp có kì quái thật, nhưng không hề đáng sợ".

Thế là, khi thiếu niên Tịnh Ngôn nghĩ trận đấu này không có gì hung hiểm, đã có ý kết thúc, thì đột nhiên cảm thấy, cổ Thái hoa lưu thủy vừa dung nhập trong gân mạch, đang cấp tốc vận chuyển trở lại!

"Ách?"

Thái hoa đạo lực có biểu hiện lạ như thế không phải là lần đầu. Tịnh Ngôn tức thì kinh hãi, cảm thấy rợn cả tóc gáy. Nhanh chóng ngưng thần quan sát thì thấy thanh đao vốn lạnh lẽo bạch khí trong tay Phong Như Hối, hiện có một tầng quang xanh rờn ẩn hiện. Còn kẻ cầm đao thì không ngừng lăm nhăm, phát ra một trận âm thanh cổ quái. Khóe miệng không ngừng nhóp nhép, lại bị sắc xanh ma quỷ chiếu lên, khiến ngũ quan vốn cũng đoan chính của Phong Như Hối, trở nên có mấy phần hung ác!

Thấy có dị biến, Tịnh Ngôn còn chưa kịp có phản ứng thì thấy Phong Như Hối gào lên một tiếng, tầng quang xanh rờn đã có biến hóa:

Một trận quang ảnh biến ảo, trên thanh đao bỗng như có hàng trăm vật tròn tròn chuyển động.

"Đây là...?"

Đang chăm chú quan sát dị tượng, Tịnh Ngôn bỗng lạnh xương sống:

Thì ra mấy trăm vật xanh rờn đó đều có thất khiếu, hiện rõ là những cái đầu lâu nhỏ xíu như đầu con nít, kêu gào oán khóc, vùng vẫy muốn thoát ra. Trên "Mặt" của bọn chúng tràn ngập thần tình thống khổ.

Vừa thấy cảnh tượng quỷ dị đó, Tịnh Ngôn khắp người nổi da gà, lập tức liên tưởng:

"Phong Như Hối giết con nít, chẳng lẽ chính vì luyện tà thuật này?"

Thấy sự việc quỷ dị, Tịnh Ngôn cũng không dám chậm trễ, vội vận Húc diệu huyền hoa quyết, chăm chú nhìn yêu đao xem có dị động gì không. Từ Hải đường chủ có chỗ không biết đó là, khi y toàn thần giới bị thì Phong Như Hối cố sức khu động bí thuật lại đang rất nghi hoặc:

"Kì quái, sao ta niệm mật chú lâu như thế mà Phệ hồn đao chẳng có động tĩnh gì?"

Nguyên là tà đồ đang toát mồ hôi lạnh này, thấy thanh đao gọi là Trảm hồn nhưng thật ra là Phệ hồn, những hồn linh do hẩn luyện hóa trên đó, không như bình thường hưng phấn xông ra chiếm đoạt đồng bọn, ngược lại thần sắc thống khổ, dường như rất kinh sợ! Nếu không phải hẩn dùng âm chú nhiếp

hồn đoạt phách thúc đục thì e rằng bọn chúng đã co rút lại rồi.

"Chẳng lẽ thời giờ hôm nay bất lợi? Không được, chuyện này liên quan đến vinh nhục thân giáo, hôm nay ta nhất định phải toàn lực tranh thắng. May mà ta còn có huyết hồn đại pháp!"

Mất thấy trận đấu hôm nay có chỗ cổ quái, Phong Như Hối lòng dạ độc ác bất chấp nguyên khí tổn thương nặng, muốn vận công dùng máu kích phát yêu đao nhiếp hồn. Chỉ là, huyết hồn đại pháp cũng như phật môn cắt thịt cho ung ăn, không thi triển thì thôi, đã thi triển thì chưa hết chưa ngừng. Tuy Kim bát sư tôn pháp lực cao cường nhất định sẽ xuất thủ cứu viện, nhưng bản thân nhất định cũng tổn hại căn cơ rất lớn. Khi lòng hấn còn đang do dự thì thấy thiếu niên nãy giờ tĩnh như núi, đột nhiên quang mang sáng ngời bao lấy cơ thể, muốn tiến tới tấn công. Thấy như thế, Phong Như Hối không còn trì hoãn nữa, trong miệng lập tức phát ra một tiếng gào thê thiết kéo dài.

Nghe tiếng gào không giống thanh âm nhân loại, vị Kim bát tăng nãy giờ thần sắc khản trương, tức thì than một tiếng, chấp tay niệm thầm:

"Thiện tai thiện tai! Đều do vi sư sai lầm...Ách?"

Trong khi tên tà giáo khổ tâm thì đột nhiên phát hiện đồ nhi của lão đã thôi động huyết hồn pháp chú, tiếng gào vừa cất lên đã ngưng, sau đó là một tiếng rống vô cùng thảm liệt.

"Chuyện gì?"

Kim bát tăng nghe tiếng rống thảm giật nảy người, vội chú mục quan sát:

Lúc này, không chỉ là lão, dường như tất cả mọi người đều thấy rõ, hai người trong trường đấu, vào lúc thiếu niên tiến tới, Phong hiền sư cất tiếng gào thê thiết, thì chỉ sau một lúc, đột nhiên thấy hiền sư của Tịnh thể giáo ngã lăn ra đất, lăn lộn gào rống, khắp người tán phát quang hoa xanh sẫm quỷ dị.

"Hắn là...?"

Hầu hết mọi người dưới chân Tùng sơn đều có nghi vấn này, nhưng cũng chỉ có hai người biết được nội tình. Thì ra, khi Tịnh Ngôn vừa thấy yêu dị hồn mang thì có chút kinh hãi. Nhưng nghĩ nhanh qua, y lại thấy vui mừng trong lòng:

"Khà...'Kim điểm thần lao trần hồn quang' mà ta tự phong, nhiều ngày không dùng, hôm nay chiêu lòng tên tà đồ này vậy".

Ai ngờ, khi y đã định chú ý, còn chưa tiến được hai bước thì vị Thượng thanh đường chủ muốn luyện hóa yêu đao, bỗng thấy ác hồn trên đao Phong Như Hối đột nhiên vô cùng kinh hãi, dường như không ước mà cùng vùng vẫy thoát khỏi sự trói buộc của yêu đao, đồng loạt quay ngược lại kẻ thúc bách chúng!

Chỉ ngần ngừ một chút đã thấy Phong hiền sư đó ngã lăn ra đất, lăn lộn trên đất, liên thanh gào thảm!

Thế là qua không bao lâu, Tứ Hải đường chủ ở gần nhất, thấy Phong hiền sư bị yêu hồn phản phệ, không còn la gào nổi, hai tay chặn cổ, yết hầu chỉ còn thoảng tiếng thảo thảo, cơ thịt trên mặt co rút biến dạng, dường như đang chịu nỗi đau bị xẻo thịt lóc xương.

Mất thấy tình trạng đó, Tịnh Ngôn trong lúc kinh hãi, không khỏi than một tiếng, bước tới trước vung tay, trấn hồn thuật phù xuống người tà giáo hiền sư đang thoi thóp. Chỉ trong chốc lát, quang mang cường đại đã luyện hóa toàn bộ ác linh trên người Phong Như Hối.

Thế là, Phong hiền sư lăn lộn trên đất cuối cùng cũng an tĩnh lại, ánh mắt phức tạp nhìn lên thiếu niên đang hiện thân sắc thương xót, rồi trút hơi thở cuối cùng.

Có lẽ, nếu như vị đệ tử của Kim bát tăng vừa chết hồn phách còn chưa đi xa thì có thể chứng kiến, ở nơi mà hắn ngã xuống, vị La huy nh đệ của hắn trần ngập lòng phục cừu, đang tiến hành một trận chiến sinh tử long trời lở đất với vị nữ tử xinh đẹp vận tuyệt sắc thân giáp. Suy cho cùng, tuy linh hồn an nghỉ đã cách xa trần thế ồn ào, nhưng những kẻ may mắn còn sống vẫn vì thiện ác của mỗi bên, tiến hành trận chiến người chết ta sống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 159: Hóa Ngọc Phần Hoa, Yên Mê Sanh Tử Chi Lộ.

"Phong hiền sư chết rồi!"

Sau khi Tĩnh Ngôn một mình bước ra ngoài trường đấu, tin tức kinh người này giống như được gắn đôi cánh, không bao lâu đã lan khắp đám đông.

Lúc đầu, mọi người còn thì thào với nhau, qua một lúc thì đã ồn ào như nước vỡ đê. Bất luận là ai, đối với Tịnh thể giáo là ủng hộ hay căm ghét, đều không thể tưởng được chỉ chưa qua nửa tuần trà, vị "Toái tinh trăm hồn đao" uy danh hiển hách đã hồn phi phách tán!

"Lại có cái hay xem rồi!"

Đám người nhàn rỗi lại có chút mong muốn có tình cảnh gây cản để xem.

Lúc này, bọn La Tử Minh cũng từ kinh hãi lần hoài nghi ban đầu trấn tĩnh trở lại. Thấy thi thể được mang về, cả thanh Trảm hồn đao lúc này đã âm đạm vô quang, bọn chúng ai nấy đều đau xót, ừ ừ như chịu tang.

Còn các giáo phái ngày thường hay bị bọn chúng ức hiếp thì đều đồng loạt thờ phào. Nhớ lại thủ đoạn ác độc của bọn chúng, người am hiểu nội tình đều cảm thấy ác hữu ác báo. Chỉ bất quá, tuy mấy người Trâu Ngạn Chiêu vui mừng, nhưng Tịnh thể giáo người đông thể mạnh, uy thế vẫn còn, bọn họ cũng không dám thể hiện sự quá vui mừng lên mặt.

Ngẩng ra một lúc, Kim bát tăng cuối cùng cũng có phản ứng:

"Đồ nhi ngoan, yên lòng mà về nơi cực lạc!"

Nhìn gương mặt thân quen của đồ nhi, dù lão có là phật môn thượng sư, cũng không khỏi trống rỗng trong lòng. Lại liên tưởng thiếu niên vừa rồi dùng bí thuật cũng na ná "Phệ hồn", Kim bát tăng lập tức nghiêng rặng, mặc kệ phong độ cao tăng, rít giọng mắng Tĩnh Ngôn:

"Hảo ác tặc, dám dùng tà thuật hại tính mệnh Như Hối!"

Lời này vừa xuất, đám giáo đồ sau lưng lão liền nhao nhao lên, chỉ đợi Thượng sư có lệnh. Thấy bọn chúng như thế, các giáo phái khác nhân số tuy ít nhưng cũng chẳng sợ hãi, hô một tiếng ủa đến sau lưng Tĩnh Ngôn. Tình hình căng thẳng, chỉ cần một lời không hợp, lập tức sẽ xảy ra quần chiến.

Thấy cục thế không hay, thiếu niên vừa sát thương người lập tức từ chỗ hơi hổ thẹn bình tĩnh trở lại. Trấn định tinh thần, cảnh giới nói với Kim bát tăng đang đứng đưng gập dứ phía trước:

"Kim bát thượng sư tạm chờ nổi nóng. Tiểu tử vừa rồi vốn không có ý làm hấn chết, đó là do bí thuật của hấn phản phệ, bắt đắc mới xuất thủ cho hấn khỏi thống khổ".

Có câu "Người chết là hết", hiện tại Tĩnh Ngôn cũng không muốn chỉ trích Như Hối thế nào, lời nói thập phần khách khí. Chỉ là, dù y như thế, đám người Tịnh thể giáo vẫn bùng bùng địch ý, miệng hô "Yêu thuật", "Yêu thuật" không thôi. Thấy vậy, thiếu niên cũng không nhịn nữa, cao giọng:

"Kim bát tăng! Trường đấu này sinh tử do mệnh, đây là ước định do các ngươi đưa ra. Được, khỏi cần tranh đấu nữa, các ngươi cứ xông lên, ở trước mặt bá tánh, chúng ta sẽ cho họ thấy thế nào là 'Yêu thuật'!"

Tĩnh Ngôn vừa dứt lời, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi không cần gọi, tự động tiến lên đứng sau đường chủ của mình, tạo thành trận thế.

Thấy thiếu niên cứng rắn, lại thấy khí thế ba người tạo ra, vị Tịnh thể thượng sư mới còn đầy vẻ bi thương đã lập tức khôi phục lại sự điềm tĩnh thường ngày. Chỉ thấy lão phát tay áo trấn áp đám giáo đồ đang muốn vọng động, sau đó cúi xuống đồ nhi táng mệnh, tụng mấy câu kinh chú vãng sinh.

"Quả nhiên không hổ danh Thượng sư của giáo ta!"

Thấy Kim bát tăng nhanh chóng khôi phục thường thái, La Tử Minh đang căm phẫn không khỏi bội phục.

Đoạn cầu siêu ngắn ngủi kết thúc, Kim bát hòa thượng quay người lại, mặt không chút biểu tình phản phô:

"La huynh đệ, trận này phải nhờ ngươi. Nhớ kỹ, quy định là sinh tử do mệnh".

Hòa ảnh diêm la lập tức nghe ra hàm nghĩa trong câu nói này, cười nanh ác, đáp ngắn gọn:

"Minh bạch!"

Trải qua một phen lộn xộn, song phương lại triển khai trận đấu tiếp theo. Lần này, là bên Tịnh thể giáo tiến vào trường đấu trước, còn bên Chúc Dung môn, lại có chút chần chừ. Nữ tử đến lượt mình đang nhẹ giọng thỉnh ý đường chủ:

"Đường chủ, tôi cời đồ bây giờ hay đợi khi vào trận sẽ cời?"

"Cái này..."

Tứ Hải đường chủ nghe vậy hơi trầm ngâm, sau đó phản phô:

"Cời bây giờ vẫn hơn, đến chút nữa gấp gáp thì bất tiện".

"Vâng".

Nghe Tinh Ngôn phân phó, Khấu Tuyết Nghi bắt đầu cời y phục trước mặt chúng nhân. Thấy nàng như thế, người khác chẳng hiểu gì cả, có không ít nam tử đang tròn xoe mắt theo dõi từng cử chỉ của nữ tử đó.

Sau một lúc, đội Tuyết Nghi hoàn thành, mọi người mới biết dụng ý của nàng. Thì ra, bên trong nữ tử đó đã mặc sẵn một chiến giáp trắng lóa. Lúc này, vị nữ tử thanh nhã đó như được hoán thai thoát cốt, đứng trong quang mang rực rỡ trước mặt chúng nhân. Trong sát na, phảng phất như trong không gian u ám chột sinh một đạo điện quang, soi sáng chỗ nữ tử đó đứng.

Hỏa hoán tuyết giáp do thần tướng Nam hải tặng, ẩn ẩn lưu động ánh sáng ngọc trai tinh nhuận, bao phủ khắp người Mai hoa tiên linh. Dưới bàn tay kỳ diệu của thợ thần Nam hải, chiến giáp bó sát người nàng, tư thái uyển chuyển của nàng không mất đi chút nào, ngược lại còn tăng thêm phần lung linh, vô cùng hấp dẫn người khác.

Tinh Ngôn nhìn tư thái động nhân của nàng, ánh mắt không ngừng lưu chuyển trên thân thể nàng, hệt như lần trước thấy yêu mị Hồ tam nương, bất tri bất giác nuốt nước miếng đánh ực một tiếng. Thấy thần thái của y, Khấu Tuyết Nghi không khỏi đỏ bừng hai má, ngượng ngùng hỏi:

"Đường chủ, tôi có thể vào đấu chưa?"

Nghe nàng hỏi, thiếu niên đang có suy nghĩ đen tối vội chỉnh dung nhan, trang trọng đáp:

"Được, nhớ cẩn thận".

Thế là Tuyết Nghi liền uyển chuyển đi vào trường đấu. Phía sau, Quỳnh Dung tiểu muội muội ôm một đồng đồ, cùng Đường chủ ca ca chăm chú quan sát trận đấu.

Khi đưa mắt nhìn theo Khấu Tuyết Nghi, Tinh Ngôn bỗng nhiên chú ý thấy tên Hỏa ảnh diêm la đã vào trường đấu trước, trên đầu đang xuất hiện mấy chục đóa hoa quang. Tuy quang sắc vẫn còn ảm đạm nhưng không những xoay xoay trên đầu hắn, nhìn rất kỳ diệu.

"Đây là cảnh giới tam hoa tụ đỉnh à? Kì quái, sao nhìn có chút quen mắt?"

Khi Tinh Ngôn cảm thấy hoa quang đó quen mắt thì tiểu Quỳnh Dung thấy y thần sắc ngưng trọng liền ngửa mặt lên an ủi y:

"Ca ca, không cần lo lắng! Nếu Tuyết Nghi tỷ tỷ bại, muội sẽ đánh thắng lão hòa thượng kia!"

Nói xong, nhìn về phía Kim bát tăng làm mặt quỷ khiến lão giật nảy mình.

La Từ Minh chờ lâu sốt ruột, bỗng thấy có một nữ tử xinh đẹp mảy như núi xuân, mắt như sóng biếc, thông thả tiến vào.

"Tiểu nương này là..."

Lúc này, Khấu Tuyết Nghi một thân tuyết giáp rực rỡ, thân hình uyển chuyển mềm mại, lập tức khiến Hỏa ảnh diêm la nổi dục tâm. Vừa nhìn dung mạo, thân hình đó, lòng báo cừu cho huynh đệ lập tức tan biến. Đang định lên tiếng thì đã nghe nữ tử đó môi xinh cử động, hỏi thẳng:

"Người trong mấy ngôi miếu là do người?"

Khấu Tuyết Nghi hỏi một câu rất ngắn gọn nhưng La Từ Minh nghe lại như tiếng gió xuân. Tên Hỏa ảnh diêm la háo sắc thuận miệng đáp:

"Vị tỷ tỷ này nói không sai, mấy tên tiện dân đó chính là bốn hiền hóa kiếp. Thế gian này chỉ nên để cho thần nhân như ta, trước khi đại kiếp đến, phải trừ hết mấy tên bần tiện đó".

Nói đến đây, La Từ Minh đang cao hứng đã bị nữ tử xinh đẹp ngắt ngang. Chỉ nghe nàng lạnh giọng:

"Vậy thì được rồi. Đường chủ ta từng nói, thiện báo hay ác báo, nhanh hay chậm thì rốt cuộc cũng có báo ứng. Hôm nay, là ta mang báo ứng đến cho người".

"...Cô!"

Ngữ khí lạnh lùng của Khấu Tuyết Nghi lập tức đập tạc lòng dục của La Từ Minh. Phải biết, tuy Khấu Tuyết Nghi ở trước mặt Tinh Ngôn luôn nhu mì, nhưng dù sao nàng cũng là thiên niên tinh linh do trời đất tạo thành, lúc này trong lòng tức giận, lời nói cũng mang uy thế lâm lâm.

Bất quá, kẻ đối diện nàng cũng chẳng phải tay vừa. Giống như bị sự băng lãnh của nàng kích trúng, sau khi khê rùng mình, tên Hỏa ảnh diêm la tự kiêu tự đại, lập tức trào dâng niềm báo phục cho huynh đệ hắn. Thế là, chỉ nghe hắn cười lớn mấy tiếng, sau đó cao giọng:

"Khà! Trong mắt của bốn hiền sư, nữ tử như cô cũng chính là uế dân, hôm nay ta phải thay trời hành đạo!"

Thanh âm vẫn còn vang vang khắp trường đấu, đã thấy La Từ Minh điểm chân, thân hình nhẹ nhàng lướt về sau. Đồng thời, lại múa thiết trượng giống móng vuốt trong tay, lâm lâm niệm chú ngữ, nơi nữ tử đang đứng lập tức có lửa đỏ bùng lên.

Không kịp phòng bị, Tuyết Nghi bị đại hỏa hung mãnh nuốt gọn!

Thấy một đòn đắc thủ, La Tử Minh cách đó mấy trượng hết sức đắc ý:

"Khà! Nữ tử vô tri, nói năng khoáng lạc, không phải giờ cũng thành tro bụi sao? Muốn đấu cùng pháp sư tam hoa tụ đỉnh ta, thật không sợ chết?"

Cũng chẳng trách La Tử Minh không lo ngại gì, hẳn vừa thi triển chính là tuyệt kỹ "Truy hồn xích liên". Tên pháp thuật này liên quan đến Xích hỏa kiếp trong giáo nghĩa Tịnh thể giáo, bị hỏa lửa bao bọc, người bị công kích chỉ có thể bị diệt vong. Càng lợi hại đó là, pháp thuật đó có thể bám như hình với bóng theo người bị công kích, không chết không ngưng!

Lúc này, dưới đóa sen lửa cự đại, thiên địa hôn ám dường như càng âm đạm. Trong mắt chúng nhân, phảng phất như chỉ còn thấy đóa sen lửa bùng bùng đỏ.

Thấy tình cảnh vậy, những người không liên can đến trận tranh đoạt này đều thấy thương xót cho nữ tử bỏ mình trong lửa:

"Ai, thật là oan oan tương báo đến khi nào dừng. Đáng thương cho cô gái..."

So với bọn họ, lúc này có một người còn nóng ruột gấp nhiều lần. Chỉ nghe y cấp thiết hỏi:

"Quỳnh Dung, muội thật cảm thấy Tuyết Nghi tỷ không sao?"

"Đúng thế!"

Quỳnh Dung nghiêm túc gật đầu, sau đó đưa tay chỉ, kêu lên:

"Không tin thì huynh xem!"

"Ách?"

Thấy nó chỉ, mọi người xung quanh đều nhìn vào trong trường đấu. Vừa nhìn Tinh Ngôn tức thì vừa mừng vừa kinh:

Thì ra, trong đấu trường, nữ tử bị lửa lớn nuốt chửng khi nãy, đang khoan thai bước ra khỏi đại hỏa. Hỏa diễm đang lè những lưỡi lửa liếm lên người nàng, nhưng chẳng thể ngăn cản cước bộ của nàng. Chiến giáp tuyệt sắc sáng lấp lánh, dường như tạo thành một bức tường vô hình, ngăn không cho lửa tấp vào người nàng.

"Phù...Phiền Xuyên quả không gạt ta!"

Thấy tình hình vậy, Tinh Ngôn tức thì thoải mái. Vừa nảy ý còn hỏi hận vì sao trước đây không đem Hỏa hoán chiến giáp ra thử nghiệm. Còn vị Kim bát tăng kiến thức rộng lớn, thấy Khấu Tuyết Nghi chẳng chút tổn hại, càng kinh dị phi thường:

"Chẳng lẽ vật trên người nữ tử đó chính là Hỏa hoán giáp ở Nam Hải?...Mấy thiếu niên nam nữ này, rốt cuộc có lai lịch thế nào?"

Ngay khi lão kinh nghi bất định, nữ tử từ lửa bước ra đó đã lấy một trăm trên đầu xuống, đón gió ào xuất thành "Thánh bích tuyến linh trượng". Tay khẽ vung thì thấy bích ảnh trùng trùng, ánh sáng lung linh, vô số đóa hoa quang kim bích huy hoàng không ngừng phân tán quanh người nàng, nhìn nàng cứ như Tán hoa tiên nữ.

Không đề cho tên Hỏa ảnh diễm la đang kinh hãi có phản ứng, Khấu Tuyết Nghi hét khẽ một tiếng nhẹ nhàng bay lên, người trượng hợp nhất, tạo thành một đạo hoa tuyết khí thể nhanh như chớp giật, tấn công vào La Tử Minh đang không ngừng thối lui.

Thế là, trong quanh ảnh nhòe mắt, chúng nhân chỉ nghe một tiếng gào thảm tê tâm liệt phế, sau đó thì thấy La hiền sư đã lên đường theo Phong huynh đệ của hắn.

Cuồng hoa tan hết, đóa sen lửa truy hồn theo sau nữ tử như hình với bóng cũng theo thế tấn công, thiêu chủ nhân của nó thành tro bụi!

Còn nữ tử đã trải qua ngàn năm phong vũ đó, uyển chuyển bước về bên cạnh đường chủ của nàng. Tay phẩy nhẹ lên chiến giáp, những tàn lửa còn bám trên người bay tung tóe, chiếu ngời gương mặt xinh đẹp của nàng..

"A! Thì ra cái gọi là Tam hoa tụ đỉnh, bất quá là diễm báo của quỷ thần về sinh tử!"

Thấy linh trượng đó kích xuất hoa quang kim bích, La Phù sơn Tứ Hải đường chủ bỗng nhiên đại ngộ!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 160: Thiệt Thượng Thước Kim, Trớ Anh Hoa Dĩ Đương Nhục

Có lẽ, Khấu Tuyết Nghi một trượng đánh chết La Tử Minh, trong những người ở ngoài trường đấu, chỉ có Trương đường chủ của nàng là nhìn thấy rõ.

Thấy quang hoa kim bách xuyên qua cơ thể, Tinh Ngôn đột nhiên đại ngộ:

"Thì ra như thế! Cuối cùng cũng minh bạch quang hoa trên đầu La Tử Minh là chuyện gì!"

"Thường nghe người già kể, ác nhân trước khi ngã chết, trên đầu thường diễm báo hiệu. Hôm nay xem ra, tên Hỏa ảnh diễm la tội ác chồng chất đó, cái gọi là tam hoa tụ đỉnh, chỉ bất quá là diễm báo hân chết dưới linh trượng mà thôi!"

Không giống như bản thân vừa rồi giết Phong Như Hối, lần này y thấy La Tử Minh chết dưới trượng của Tuyết Nghi thì cảm thấy rất thống khoái. Y khi này nghe La Tử Minh chính miệng thừa nhận chính hân đã phóng hỏa giết người. Lúc này, thấy La Tử Minh bị chính lửa của hân thiêu hủy, đúng là ứng câu "Thiên lý tuần hoàn, báo ứng không sai!"

Lúc này, bọn người Trâu Ngan Chiêu thì thầm với nhau, nói bọn giáo đồ tà giáo, cuối cùng cũng không thoát khỏi hỏa hình của Chúc Dung đại thần. Bọn Trâu Ngan Chiêu nhận định, đạo quang diễm của Tinh Ngôn lúc diệt trừ ác hồn trên người Phong Như Hối, cũng nhất định là thiên hình của Chúc Dung hỏa thần.

Khấu Tuyết Nghi thu hồi Thánh bích tuyên linh trượng, cúi người bẩm báo:

"Đường chủ, may không nhục mệnh. Tuyết Nghi đã chiếu theo phân phó của đường chủ, lấy tính mạng của ác đồ".

Thì ra, đêm qua Tứ Hải đường chủ đã cân dặn nàng, lúc đối địch với Hỏa ảnh diễm la thì không được hạ thủ lưu tình. Thấy Tuyết Nghi thắng trận bình an trở về, Tinh Ngôn cũng hết sức cao hứng, khen ngợi:

"Tuyết Nghi, công lực của cô gần đây tiến hơn nhiều. Linh hoa trên trượng của cô, hình như cường đại hơn lần trên Phi Vân đỉnh nhiều!"

Nghe đường chủ tán thưởng, Mai Hoa tiên linh nhoẽn miệng cười, đón lấy y phục từ tay Quỳnh Dung, yếu điệu khoát lên người.

Nghe Tuyết Nghi tỷ tỷ được ca ca khen ngợi, lúc này Quỳnh Dung cũng muốn mau ra trận. Đưa y phục cho Tuyết Nghi xong thì nhảy tót đi, khi Tinh Ngôn muốn kéo nó lại thì nó đã chạy được mấy trượng rồi.

Bị Tinh Ngôn đuổi theo giữ lại, tiểu Quỳnh Dung không hiểu hỏi:

"Ca ca, vì sao giữ muội lại? Không phải muốn để lão tăng đó vào trước chứ?"

Nghe Quỳnh Dung hỏi, Tinh Ngôn nói với nó, ba trận bọn họ đã thắng hai, trận thứ ba chẳng cần đánh nữa. Hiện tại y đang lo Quỳnh Dung nếu đấu lỡ có tổn thương gì thì không hay.

Nghe Tinh Ngôn giải thích, tiểu nha đầu rất thất vọng, hờn dỗi:

"Hu...Muội muốn chơi với các bát biết bay đó mà!"

Không nhắc hai huynh muội giằng co với nhau. Bên phía Tịnh thế giáo, giáo đồ thấy hai hiền sư đã tán mạng, tên nào cũng vô cùng uất ức, nhưng lần này bọn chúng không nhao nhao làm loạn vì đều trông thấy rất rõ bản lĩnh của Khấu Tuyết Nghi, chẳng phải như trận trước không minh bạch.

Kim bát tăng nhận thấy tinh thần giáo đồ đã giảm sút, nhìn sang phía đối diện, lão đem kim bát cẩn thận giấu trong tay áo, dặn dò giáo đồ tâm phúc mấy câu, sau đó thông thả cất bước về phía Chúc Dung môn.

Thấy lão đi đến, ngoài Quỳnh Dung cứ nhìn chăm chăm vào tay áo lão, những người còn lại đều gia tăng giới bị, sợ lão hòa thượng quý kẻ đa đoan này giờ trò.

Chỉ là, lần này bọn họ đã lo xa. Khác với sự khấn trương của bọn họ, Kim bát tăng thần sắc bình hòa, nói lần tranh tài này là vì phát huy thần giáo, chẳng phải kiêu thôn tính của bọn giang hồ tầm thường. Bất quá, bọn lão đã thất bại, chuyện này dĩ nhiên không nói đến.

Thấy lão bỗng nhiên thông tình đạt lý như thế, nghĩ lại bên mình vừa giết hết hai người bên lão, Tinh Ngôn có chút hổ thẹn. Khi y định lên tiếng nói mấy câu khiêm nhường thì bỗng nghe Kim bát tăng chuyển giọng, lạnh lùng nói:

"Trương thí chủ, có một chuyện bọn ta phải nói minh bạch".

"Hà? Mời nói".

Thấy Kim Bát tăng ngữ khí bất thiện, Tinh Ngôn có chút ngạc nhiên, không biết lão muốn nói chuyện gì. Chỉ nghe hòa thượng trước mặt âm trầm nói:

"Trương thí chủ chắc biết, tuy chúng ta từng có hiệp định ai chết là thiên mệnh. Nhưng lão nạp cho rằng, các quan sai bên ngoài e là không nghĩ như thế!"

Thì ra, Kim bát tăng quan sát toàn cục, nhìn thấy bên ngoài có không ít nha sai qua lại.

Mấy quan sai này là do huyện lệnh Dương Sơn phái đến. Vị huyện chủ Dương Sơn này biết tin các giáo môn tụ tập giao đấu, tuy không tiện ngăn cản, nhưng cũng sợ vạn nhất có loạn thì khó thoát tội, cho nên phái người đặc lực đến giám thị.

Kim bát tăng quan sát thấy vậy, liền nhân cơ hội muốn mượn thế quan phủ, nói không chừng có thể chuyển bại thành thắng, nếu như có thể đem mấy người này hạ ngục thì càng tuyệt. Cho dù mấy nam nữ này lợi hại, chẳng lẽ dám đối đầu với quan phủ?

Bọn Trâu Ngan Chiêu nghe lão nói, nghĩ đến mưu mẹo của lão, lại thêm Tịnh thế giáo rất có thế lực ở đây, khả năng quan phủ bị bọn chúng mua chuộc không phải không có. Nghĩ vậy bọn họ liền đổi sắc, ai nấy mặt mày trắng bệch.

Tinh Ngôn ngấm nghĩ thoáng chốc, thần sắc bình thường đáp:

"Lời của ông cũng có lý. Bát quá các hạ đã nói như thế, ta cũng có một chuyện muốn nhắc ông".

"Chuyện gì?"

Thiếu niên quay mặt nhìn giáo đồ Tịnh Thế giáo đang đi tìm nha dịch, sau đó xoay đầu lại lạnh nhạt tương cáo:

"Kì thật cũng không phải chuyện gì lớn, thượng sư có chỗ không biết, tiểu tử bất tài, được triều đình gia ơn phong làm Trung tán đại phu. Ông đã có lòng muốn cáo, chắc cũng hiểu thông lệ của quan gia".

Thấy lão tăng kinh ngạc đến đờ đẫn, thiếu niên cười khà khà, tiếp tục nói:

"Thượng sư phải biết, Trung tán tuy không phải là chức quan cao lắm, nhưng miễn cưỡng cũng được liệt vào 'Bát nghị'. Nếu ông kiên trì đi kiện thì ta cũng phụng bồi".

Nói đến chỗ này, phát giác hòa thượng trước mặt trong lúc chấn kinh vẫn có thần sắc nghi ngờ, thế là vị đường chủ đạo môn kiêm Trung tán đại phu cười ngạo nói:

"Còn về chức Trung tán đại phu của ta, ông muốn tin hay không thì tùy. Ấn tín trân quý, không thể để người ngoài thấy. Nếu ông đi cáo quan thì ta sẽ để Huyện chủ kiểm tra".

Nói xong, quay đầu kêu bọn Trâu Ngan Chiêu, Thạch Ngọc Anh, cùng môn đồ giáo họ quay về.

Lúc này, tuy mây trên trời đã tan bớt, ánh nắng xen qua kẽ mây chiếu xuống mặt đất, nhưng nơi này vẫn bao trùm một không khí ảm đạm. Giáo đồ Tịnh thế giáo tâm tình ỉu xiu, nhìn thì thế hai vị hiền sư, lòng nghi hoặc:

Không phải nói gia nhập thần giáo có thể tránh được Xích hóa kiếp sao? Vì sao hai vị hiền sư tu hành cao thâm cũng không thoát khỏi hòa kiếp? Nếu bọn họ không thể thoát được, vậy sao có thể tu luyện độ kiếp được?

Ngược với bọn chúng, đám người Tinh Ngôn chiến thắng hoan hỉ quay về. Đi được một lúc, Quỳnh Dung đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền lên tiếng hỏi:

"Ca ca, 'Bát nghị' là gì vậy? Vì sao lão hòa thượng đó nghe rồi thì không muốn tranh kiện với huynh?"

Nghe tiểu muội muội hỏi, vị Trung tán đại phu đang cỡi chung ngựa với nó hòa ái giải thích:

"Muội muội không biết, phàm là người thuộc 'Bát nghị', nếu như bị người tố cáo thì có thể khi thượng đường sẽ không chịu tra tấn. Nếu thật có tội, phải báo lên triều đình để các đại quan thương nghị. Cho dù cuối cùng định tội, vẫn phải có hoàng đế ngự phê".

Nói đến chỗ này, thiếu niên bỗng nghĩ tiểu nha đầu sau lưng nhất định chẳng hiểu gì, thế là dùng lời đơn giản nói:

"Nếu lão tặc hòa thượng đó đi cáo quan ta thì cũng không cáo nổi!"

"Còn Tuyệt Nghi, tuy không thể dùng cách này, nhưng ta có thể nói Tuyệt Nghi là ti nữ của ta. Ti nữ đánh chết người đều do ta sai làm, vậy thì cũng chẳng sao".

Nói đến chỗ này, trên mặt thiếu niên lộ ra nụ cười giảo hoạt. Còn tiểu nha đầu chẳng có quan niệm thị phi gì, vĩnh viễn chỉ muốn ở bên ca ca, cũng chẳng thèm suy nghĩ gì cho mệt, vỗ tay hoan hô:

"Muội biết ca ca rất có bản lĩnh!"

Buổi chiều hôm ấy, bọn người Trâu Ngạn Chiêu tổ chức tiệc mừng, còn ba người Tinh Ngôn thì được đối đãi như thượng khách.

Thạch Ngọc Anh của Hồng mặt hội chính là góa phụ nhà giàu trong quận, bà ta hay giúp đỡ người khác nên mới được bầu làm hội chủ. Kim bát tăng ép Hồng mặt hội, thứ nhất là để giáo dân có đối tượng, thứ nhì là vì tài lực của bọn họ.

Lúc này, ngoài cổng Thạch phủ đèn lồng sáng rực, không khí bên trong thì vô cùng nhiệt náo. Mấy chục món ăn ngon được bày la liệt. Tinh Ngôn, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đang bị mọi người xúm lại mời mọc.

Bọn Trâu Ngạn Chiêu đã đổi cách xưng hô với Tinh Ngôn, từ "Trương thiếu hiệp" chuyển thành "Trung tán đại nhân". Chỉ bất quá, sau khi nghe gọi mấy lần, Tinh Ngôn liền yêu cầu bọn họ xưng tên mình là được rồi.

Tiệc bắt đầu không lâu, Thạch hội chủ tình ý thấy vị Trung tán đại nhân thần sắc hình như không vui. Không biết ân công có tâm tư gì, Thạch Hồng Anh liền ra hiệu cho Trâu Ngạn Chiêu ở cạnh y. Thấy bà ta đề tỉnh, Trâu Ngạn Chiêu cẩn thận lên tiếng hỏi:

"Trương thiếu hiệp, phải chăng có việc phiền não?"

Trâu vu chúc không dám vượt quyền gọi thẳng tên của Trung tán đại phu. Gã khẳng khái nói:

"Thiếu hiệp cứ yên tâm, nếu có chỗ cần dùng huynh đệ, chỉ cần một tiếng, cho dù là núi đao biển lửa, huynh đệ bọn tôi cũng không từ!"

Thấy hán tử đó vỗ ngực bảo đảm, Tinh Ngôn cũng rất cảm động, nói:

"Kì thật cũng không có chuyện gì. Chỉ là tiểu đệ hôm nay lại giết người, nghĩ lại hơi buồn phiền".

Thì ra, đối với thiếu niên mà nói, tuy chuyện giết hai tên Phong Như Hối và La Tử Minh là hợp đạo lý, không có gì phải hổ thẹn. Chỉ là, dù sao y cũng là lần đầu giết người, vô luận thế nào cũng thấy khó chịu, giờ nghĩ lại, Tinh Ngôn cảm thấy toàn thân không được thoải mái cho lắm.

Nghe y nói ra phiền não, Trâu vu chúc bật cười khà khà, nâng chung nói lớn:

"Phong Như Hối bình thường không biết đã giết bao nhiêu mạng người. Hôm nay thiếu hiệp giết hán chính là giúp người khác. Ác đồ như thế mắc gì thiếu hiệp phải phiền não. Hà huống, nếu hôm nay tên đó không chết, sau này không biết còn hại biết bao nhiêu người nữa".

Nghe mấy lời của Trâu Ngạn Chiêu, Tinh Ngôn ngẫm nghĩ hàm nghĩa một lúc, đưa tay nâng chung cùng với Trâu Ngạn Chiêu:

"Lời của Trâu huynh rất đúng, Tinh Ngôn hiểu rồi. Ta kính huynh một chung".

Sau đó, ngửa cổ uống cạn. Đợi y uống xong, Trâu Ngạn Chiêu cũng cạn chung.

Rượu nóng vào bụng, khí thế bùng lên, thiếu niên cao giọng nói với chúng nhân trong tiệc:

"Vừa rồi là Tinh Ngôn hồ đồ. Tại hạ đọc sách, trong sách có câu: 'Thiên địa bất nhân, thánh nhân bất nhân, sát nhi thành nhân. Phàm phu bất nhân, tặc tử bất nhân, sát nhi hại nhân. Tuy đồng sát, bất đồng đạo'. Hôm nay ta cùng Tuyết Nghi giết hai kẻ xấu, cũng chỉ là làm theo đạo của thánh nhân, hà tất phải hổ thẹn".

Nói xong, lại uống cạn một chung.

Thấy nhân vật chính đã thoải mái, không khí trong tiệc càng thêm nhiệt náo.

Qua một lúc, Thạch Ngọc Anh ngồi cạnh Quỳnh Dung thấy cô nhóc bụng đói không ăn thì thấy kì quái. Thạch hội chủ liền thì thầm hỏi:

"Tiểu muội muội Trương gia, vì sao bụng đói không ăn vậy?"

Nghe bà ta hỏi, tiểu cô nương bình thường hoạt bát chỉ lặng lẽ đáp:

"Không muốn ăn".

Nghe nó nói như thế, Thạch Ngọc Anh tức thì khẩn trương, cấp thiết hỏi:

"Không muốn ăn? Đồ ăn không ngon hay sao?"

"Cũng không phải, kì thật,"

Thấy vị đại tỷ tỷ hòa ái quan tâm mình, Quỳnh Dung có chút thẹn thùng nói với bà ta:

"Kì thật từ hôm nay, Quỳnh Dung phải ăn uống điều độ!"

Nghe nó nói như thế, Tinh Ngôn, Tuyết Nghi đều quay đầu nhìn, không biết nó lại bày trò gì. Nghe Quỳnh Dung đáp vậy, Thạch Ngọc Anh cũng sinh hứng thú, hỏi tiếp:

"Vì sao phải ăn uống điều độ?"

"Bởi vì..."

Nói đến đây tiểu cô nương lại thẹn thùng, cúi mặt nói nhỏ:

"Bởi vì Quỳnh Dung tham ăn, thân thể hơi mập, không chỉ không bay được, y phục đẹp mặc cũng chật chội..."

Thì ra nghe Tuyết Nghi giảng giải, con gái không nên tham ăn quá, nếu quá mập sẽ không được ca ca thích. Bất được ý đó, lại liên tưởng đến việc mình không bay được, thì cho rằng chắc do mình ham ăn. Do đó, tiểu cô nương quyết định từ hôm nay sẽ ăn uống điều độ, quyết không ăn tham nữa.

Nghe nó nói, mấy người lớn đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Tiểu nữ oa tự cho mình béo, bất quá chỉ là hai má núng nính, hết sức khả ái, làm sao có thể coi là béo được?

"Như thế sau này chắc có thể dành dụm thêm được chút tiền!"

Đây chính là phản ứng đầu tiên của thiếu niên sau khi nghe Quỳnh Dung nói. Chỉ bất quá, liền sau đó Tứ Hải đường chủ cảm thấy chuyện này hoang đường, muốn xóa đi ý nghĩ đó trong đầu muội muội. Đang định lên tiếng thì thấy Thạch hội chủ cầm đĩa gấp một thứ, đưa đến trước mặt Quỳnh Dung, cười nói:

"Tiểu muội muội, món gà hầm rượu này chính là món ngon nhất ở Thạch gia. Rất ngon...Muội không ăn sao?"

Thì ra Thạch Ngọc Anh cũng nghĩ giống Tinh Ngôn, Quỳnh Dung đang tuổi trưởng thành, ăn uống không thể thiếu chất được.

Lại nói tiểu nha đầu lập chỉ ăn kiêng đó, nhìn món ngon trước miệng, sau một lúc ngáp ngừng thì há miệng ăn luôn, vừa nhai ngồm ngoàm, vừa nói:

"Hà, cứ để ngày mai hãy bắt đầu ăn kiêng".

...Thấy tiểu muội muội khả ái đang ăn, Tinh Ngôn càng thương. Bỗng nhớ đến một chuyện, y liền nói với nữ tử đang nhỏ nhẹ ăn uống bên cạnh:

"Tuyết Nghi, hôm nay ta mới biết, con gái da trắng mặc y phục trắng rất đẹp. Hôm nào cô cùng ta đi may cho cô, cũng may cho Quỳnh Dung một bộ".

"Vâng".

Tạm không nói trong Thạch phủ đèn sáng người vui, lại nói đêm nay, trong cung thất yên tĩnh của tông đàn Tịnh thể giáo, vị đầu não Tịnh thể giáo thần sắc nghiêm trọng đang nghe người bẩm báo tình hình trong Thạch phủ. Nghe xong, Kim bát tăng thưởng cho hắn một đỉnh bạc, cặn dạn hắn quay về, không được tiết lộ hành tung.

Trong cung thất chỉ còn một mình, vị Kim bát tăng không gắng gượng nữa, thần sắc ủ rũ như già thêm mười tuổi. Vuốt thanh Trảm hồn đao đã ảm đạm vô quang, trong mắt già của Kim bát tăng, dường như có ánh lệ.

Trầm tư hồi lâu, gió lạnh ngoài song lùa vào, trong đôi mắt giống như đã mất sinh cơ bỗng có hàn quang lập lóe. Trong chớp mắt, Kim bát tăng khê rùng mình, phảng phất đã trở lại thành vị Tịnh thể thượng sư luôn nắm chắc mọi việc trong tay!

Lúc này, gió đêm lùa qua song vào phòng, ngọn nến không ngừng dao động khiến thân hình của Kim bát tăng chiếu lên tường thành một âm ảnh kì quái, khi dài khi ngắn, rục rờ khác thường...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 161: La Phu Hữu Phu, Thùy Xuy Dẫn Phượng Chi Tiêu.

Lúc Kim bát tăng một mình trầm tư trong tĩnh thất, Tinh Ngôn cũng nằm trên giường xuất thần. Ngoài cửa vọng vào tiếng trúc cọ nhau xào xạc, trắng sáng mỏng lung, ánh bạc như thủy ngân rải xuống bên song cửa.

Tinh Ngôn lúc này chưa ngủ, không phải vì quá hưng phấn chuyện đã qua. Y chỉ cảm thấy, cỗ Thái hoa đạo lực trong cơ thể lúc này lại có biến hóa. Từ Trung thu năm ngoái, dung hợp đạo hồn giả hiệu, sau đó lại dung hóa Cửu anh quái, Thái hoa đạo lực cường đại hơn là một chuyện, y còn phát hiện lưu thủy đạo lực của mình, phẳng phát cũng có phân thành âm dương.

Thỉnh thoảng động niệm, hỏa khí của đạo hồn, âm khí của Cửu anh u hồn, như hai mặt của một thể khiến Thái hoa đạo lực cũng mang hai phần âm dương. Hôm nay lại luyện hóa ác linh trên Trảm hồn đạo, đồng thời còn hấp thụ ám hỏa, khiến y cảm thấy, hai phần âm dương của Thái hoa đạo lực càng rõ ràng hơn. Do đó, tuy Thái hoa đạo lực vẫn như lưu thủy không minh, nhưng qua trận chiến hôm nay, hiện tại chỉ cần hơi động niệm, y đã có thể kích phát hai mặt hàn, nhiệt của đạo lực, không phải như ngày trước chỉ có thể xuất hiện bất thành linh.

Tình hình như vậy, trong chương "Luyện thân hóa hư" mà Thanh Hà lão đạo tặc không có nói rõ. Do đó Tinh Ngôn hiện cũng không biết đó là họa hay phúc.

Sau khi lưu chuyển Thái hoa đạo lực mấy vòng, thiếu niên nghĩ đến một chuyện khác:

"Hôm nay thấy Phong Như Hối, rồi thủ đoạn của Khấu Tuyết Nghi, mới biết binh khí trong tay còn có thể sử dụng như thế!"

Thì ra, hồi tưởng đạo mạng như toái nguyệt lưu tinh, hoa tiêu tuyết lãng của linh trượng, Tinh Ngôn vô cùng hâm mộ.

"Khi nào rảnh rồi, ta cũng tìm một sư phụ về kiếm học kiếm pháp chân chính..."

Mang theo ý nghĩ đó, thiếu niên đã mệt nhọc cả ngày im lìm chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Tinh Ngôn nhớ lời hôm qua, thế là sau khi dùng cơm thì dẫn hai cô gái đi dạo mua đồ. Chứng kiến thủ đoạn của mấy người này, bọn Trâu Ngạn Chiêu cũng không phải lo lắng cho an nguy của bọn họ. Còn vị Trung tán đại phu hôm nay vẫn còn ở Dương sơn, chủ yếu là vì sợ Kim bát tăng không cam lòng ngừng tay. Vạn nhất ba người bọn họ đi khỏi, nói không chừng lại đến tầm cừ. Lúc này, Tinh Ngôn rất lưỡng lự:

Có câu "Thụ đức dục tử, trừ ác vụ tẫn", nghe phong phanh, Kim bát thượng sư chỉ có biểu diện đạo mạo, còn ngầm sai khiến La Từ Minh, Phong Như Hối đi làm chuyện ác. Như thế có thể thấy hòa thượng này tội ác chồng chất, không biết liệu có nên tìm biện pháp, vĩnh viễn trừ đi cái họa này cho bách tính Dương sơn hay không.

Không nhắc đến nghi hoặc trong lòng, lúc đi dạo qua các cửa hàng, Tinh Ngôn cũng hỏi Tuyết Nghi về thân pháp hợp nhất cùng linh trượng hôm qua. Thấy đường chủ hỏi, Tuyết Nghi liền giải thích rõ ràng cho y. Theo lời nàng, điểm mấu chốt của chiêu này là phải lòng không tạp niệm, quyết chí tiến lên, như thế mới có thể hợp nhất tạo thành chiêu thức khủng khiếp. Nghe nàng nói như thế, Tinh Ngôn như cũng có sở ngộ, chỉ là đang ở trên phố, nhất thời không có cơ hội thử luyện.

Dạo một lúc, Tinh Ngôn cảm thấy có chút kì quái. Dương sơn cũng phồn hoa, tiệm quần áo vải vóc không ít, nhưng đi qua mấy tiệm rồi vẫn không tìm ra loại vải trắng như ý, cái thấy cất quá ngắn, cái thì chất liệu thô lậu, xem ra nơi này, vải trắng đẹp rất có giá. Thầm mắng đám thương gia vô lương, Tinh Ngôn cũng chỉ đành dẫn nhị nữ kiên nhẫn đi tìm.

Lại qua mấy cửa hàng nữa, tuy hai cô gái bên cạnh vẫn rất cao hứng, mỗi khi đến tiệm nào cũng hào hứng chọn lựa. Chỉ là bọn họ không biết đường chủ của bọn họ, lúc này đang cảm thấy rất xúi quẩy.

Thấy y hơi mất kiên nhẫn, chủ tiệm có ý tốt liền chỉ cho bọn họ ở ngoài cửa đồng có một tiệm vải mới mở, chuyên bán vải trắng, nếu y chịu khó đi thì có thể sẽ tìm thấy.

Mất nửa ngày vô ích, Tinh Ngôn cũng đã mệt. Nghe người trong nghề chỉ điểm, y cũng không nghi ngờ lão, vội dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đi nhanh đến ngoài cửa đồng thành tìm thử.

Dương sơn huyện khác với Trinh Dương, địa thế không hiểm yếu, ngoài tường thành cũng chẳng có hào phòng hộ. Tuy đã ra khỏi cổng thành, nhưng vẫn có nhiều cửa hàng, cũng chẳng khác gì trong thành. Khi Tinh Ngôn ra khỏi cổng thành, đưa mắt quan sát liền nhìn thấy một cửa tiệm bên ngoài có đề bảng chào "Chuyên bán vải lụa trắng".

Khi bước vào trong tiệm, Tinh Ngôn phát hiện danh hiệu chuyên kinh doanh đó quả nhiên không sai. Ngoài ít số vải màu, trong tiệm toàn các dạng vải lụa trắng.

Nhìn thấy vải trắng chất lượng cao, tiểu Quỳnh Dung hoan hô một tiếng, kéo Tuyết Nghi đi chọn. Quá nhiều chủng loại khiến bọn họ hoa cả mắt, không biết chọn thứ nào. Chỉ bất quá, tuy cảm thấy cái nào cũng tốt, nhưng tiểu nha đầu hiểu chuyện biết thói quen chi tiền của ca ca, thì rất nghiêm túc chọn cẩn thận.

Thấy hai cô gái chọn vải mà cứ như đang làm đại sự, cứ chum đầu thảo luận không thôi, Tinh Ngôn cũng cảm thấy thú vị. Thấy biểu hiện của bọn họ, Tinh Ngôn bất giác nhớ lại thần thái nghiêm túc của bọn họ khi luyện chữ, thật chẳng khác mấy..

Lúc bọn họ khẩn trương chọn vải thì Tinh Ngôn đến thảo luận với lão bản. Đương nhiên, chủ đề vẫn là tiến hành công tác trả giá quen thuộc.

Khi đang thương thảo giá cả với lão bản, thiếu niên đột nhiên phát hiện, vị lão bản mặt tròn nhìn ra cửa đột nhiên biến sắc, thần sắc kỳ lạ khó tả. Tinh Ngôn thấy vậy cũng quay đầu nhìn thì thấy trên con đường ngoài tiệm, có hai đại hán to khỏe đang khiêng một phụ nhân trẻ tuổi buồm buồm mà đi.

Lúc đi ngang tiệm, nữ tử trên vai hai hán tử đó, tuy hai mắt nhắm nghiền như đang nằm mộng nhưng dường như vẫn có chút tỉnh táo, ngo ngoáy vùng vẫy. Tuy chẳng có tác dụng gì nhưng cũng khiến hai đại hán chậm bước, vừa hay để thiếu niên nhìn thấy.

Chỉ bất quá, trì hoãn đó cũng thoáng nhanh như chớp, đợi khi thiếu niên có phản ứng thì hai nam một nữ đó đã đi khỏi cửa.

"Không hay! Nhất định là bị ác đồ vô lương đánh thuốc mê!"

Chỉ hơi ngần ra, Tinh Ngôn đã lập tức định thần, thế là những câu chuyện nghe được khi lẫn lộn phố chợ ngày xưa xuất hiện trong đầu.

"Xem ra Dương sơn huyện này loạn rồi, ban ngày ban mặt cũng dám làm chuyện ác!"

Lộ kiến bất bình, thiếu niên nhiệt huyết muốn bạt đao tương trợ. Thấy tiểu muội muội vẫn đang cao hứng chọn vải, Tinh Ngôn cảm thấy chuyện nhỏ này một mình tự giải quyết cũng được rồi, không cần làm mất hứng thú của bọn họ. Lòng đã định chủ ý, y liền căn dặn chủ hàng một tiếng, sau đó gọi Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, nói mình ra ngoài cho thoáng, tí nữa sẽ vào tính tiền cho bọn họ.

Nghe y gọi, Quỳnh Dung "Vâng" một tiếng rồi lại chuyên tâm chọn vải. Còn vị chương quỹ cũng hiểu ý, thấy thiếu niên không muốn kinh động hai cô gái thì cũng không lên tiếng, ra hiệu cho y cứ mau đuổi theo ác đồ.

Vừa bước ra cửa, Tinh Ngôn đưa mắt nhìn về hướng hai đại hán vừa đi qua, liền thấy hình như do nữ tử đó vùng vẫy nên hai tên ác đồ vẫn chưa đi xa lắm. Thấy vậy, y vội co giò đuổi về hướng đó.

Lúc này, y đang đi trên một con đường vắng vẻ, hai ác đồ kia hình như cũng biết có người đuổi theo, lập tức gồng sức chạy nhanh. Thấy bọn chúng bỏ chạy, Tinh Ngôn không dám chân chờ, hai chân tăng tốc để lại phía sau một màn bụi bốc lên, đuổi sát bọn chúng không tha.

Thấy y đuổi theo, hai hán tử chạy phía trước kêu khổ không thôi:

"Mẹ nó...tiểu tử đó chạy nhanh quá. Thượng sư phân phó chúng ta không nhanh không chậm, cẩn thận chớ để hấn mất đầu, nhưng nếu không dùng hết sức, e là còn chưa đến chỗ ước định đã bị hấn đuổi kịp rồi!"

Thế là, hai tên hán tử càng chạy như điên. Bất quá chỉ chốc lát đã đến một chỗ cạnh rừng cây. Đến được đây bọn chúng như được ân xá, vội khiêng nữ tử chạy luôn vào rừng. Trong lúc cấp thiết cũng không nhìn phương hướng, cứ như đang vác một cục lửa vậy, cắm đầu cắm cổ chạy đến chỗ vớt nó.

Bọn chúng chạy đến đâu thì Tinh Ngôn đuổi đến đấy. Nhìn qua cây cối mọc xen kẽ, Tinh Ngôn thấy nữ tử đó được bỏ nằm giữa hai cây nhỏ ở phía trước. Bất quá, hiện tại người muốn cứu đã nằm gần trước mặt nhưng thiếu niên lòng bùng chính nghĩa chạy đến đây lại khôi phục bình tĩnh như thường ngày:

"Kì quái, hai ác đồ đó thấy ta đuổi gấp, vì sao phải đợi chạy vào khu rừng này mới chịu bỏ nữ tử lại?"

Nhìn về phía trước, Tinh Ngôn rất phân vân. Suy cho cùng, trước khi lên La Phù sơn, lúc lẫn lộn kiếm sống, y đã luôn nghe câu "Gặp rừng chớ vào", đây chính là châm ngôn hành tẩu của bọn hảo hán giang hồ.

"Vào, hay là không vào?"

Lúc y đang phân vân thì nghe không xa có tiếng hét lớn truyền lại.

"Hay cho tên mặt trắng, cuối cùng cũng để ta bắt kịp!"

"Ách?"

Nghe thanh âm hình như là nhắm vào mình, Tinh Ngôn trong lúc kinh ngạc đưa mắt nhìn, thì thấy ở một mặt khác của khu rừng cách chỗ y chừng năm, sáu trượng, đang có một đám người chạy đến. Ước chừng đám người đó khoảng bốn chục, người dẫn đầu mặt tròn râu quai nón, miệng thở hổn hển, gầm hét liên miên, chạy ào ào về phía này.

"A! Quả nhiên có trá!"

Vừa thấy mấy người đó hung hăng chạy về phía mình, Tinh Ngôn lập tức biết không hay. Bất quá lúc này y vẫn thầm kêu may mắn:

"Còn may chưa tiến vào rừng, bằng không thật là khó thanh minh".

Chỉ bất quá, suy nghĩ của y cũng chỉ là từ một phía. Đợi khi hán tử mặt xanh đến trước mặt, không để y kịp nói tiếng nào đã chộp gáy y, quát:

"Hay cho tên dám tặc! Cuối cùng cũng bị lão tử bắt được!"

Mãi đến lúc này Tinh Ngôn mới phát hiện hán tử trung niên trước mặt, không phải là quá giận đến xanh mặt mà nửa bên mặt có một khối bớt màu xanh. Lúc này gã đang phẫn nộ, cơ thịt trên mặt căng lên, thêm cái bớt xanh, khiến gã trông hết sức hung ác.

Thì ra, người mặt xanh đó tên là Trần Đại Lang, chính là người ở thành đông Dương sơn huyện. Vì trên mặt có bớt xanh nên người khác hay gọi gã là "Trần mặt quỷ". Trần mặt quỷ này trong tay có chút tiền liền đi cưới vợ trẻ, cũng có chút nhan sắc.

Cưới được vợ gã rất cao hứng, luôn miệng nói đã cưới được mỹ nhân. Chỉ là mới qua mấy tháng, y lại có chút không hài lòng. Vì bản thân không được dễ nhìn nên bắt đầu nghi thần nghi quỷ, lúc nào cũng soi mói khắp nơi. Thế là qua không bao lâu, phương cách quản thúc vợ của Trần Đại Lang dần lan khắp nơi trong huyện. Kẻ nô bộc là nam thì gã cho sa thải hết vì sợ tư thông với vợ, ti nữ nha hoàn thì gã sợ vợ sai đi tìm nam nhân bên ngoài nên cuối cùng cũng tổng khử hết. Đến sau cùng, chỉ cần là nam, đi ngang Trần phủ mà ngập ngừng cũng bị Trần Đại Lang xua chó cắn.

Sáng hôm nay khi Trần Đại Lang đang đi tuần trước nhà thì nghe trong hậu viện có tiếng động mà vợ gã thì còn chưa dậy, Trần Đại Lang cất tiếng hô nhưng không nghe ai trả lời. Thấy lạ, gã vội chạy vào hậu viện thì không thấy vợ đâu, gã hoảng loạn chạy tìm khắp nơi trong nhà nhưng chẳng có kết quả.

Tức thì Trần Đại Lang ủ rũ như nhà có tang. Phải biết thường ngày dưới sự quản giáo của gã, Trần thị cửa lớn cũng chẳng ra, cửa sau cũng chưa tới. Bình thường không cần thận bước qua lán ranh giới, lập tức bị gia chủ nổi giận mắng chửi, thế nhưng hiện tại người đã không thấy, vậy thì đang ở đâu?

Thế là Trần Đại Lang chạy khắp nơi hỏi thăm xem có ai thấy nương tử gã đi hướng nào hay không. May mà, có lẽ bình thường cũng có làm việc tốt, chẳng bao lâu đã có người chỉ phương hướng cho gã, nói vừa thấy một người trẻ tuổi, sau lưng đeo kiếm, bắt người đi về phía thành đông, nhìn bộ pháp hình như còn biết cả võ công.

Vừa nghe lời này, Trần Đại Lang tức thì chân tay hoảng loạn, vội đem lợi ích ra cầu khẩn hàng xóm cùng gã đi đoạt thê tử về. Khiến gã cảm thấy an ủi đó là, bản thân chưa cầu khẩn tha thiết gì, thì đã có không ít người tốt bụng quanh phố phường ra mặt, bắt bình thay cho gã. Thấy khí thế như có cùng cừu địch đó, giống như ai nấy đều bị cướp mất vợ vậy.

Thế là Trần Đại Lang lòng đầy cảm kích, cùng gần bốn chục người đó ùn ùn đi tìm về phía đông thành.

Chỉ là, khiến nhân vật chính cảm thấy thất vọng đó là, đuổi một hồi lâu thì cả một cộng đồng của vợ cũng chẳng thấy chứ đừng nói đến người. Ngay khi đang buồn bã thì có người tốt bụng cáo tố, đám tặc đó ở Dương sơn không phải ngày một ngày hai, bọn họ nên lưu ý tìm những chỗ vắng người. Qua quan sát phân tích, bọn họ phát hiện tên đám tặc đó vô cùng giáo hoạt, sau khi bắt được người thì thường đi một vòng để đánh lạc hướng. Chỉ bất quá, cuối cùng chắc đến khu rừng vắng vẻ phía đông để hành ác. Bọn họ chỉ cần phục ở khu rừng là được.

Nghe phân tích hợp lý, Trần Đại Lang đang rối bời liền dẫn người đến khu rừng. Vị hán tử mặt xanh này nghe hai chữ "Mặt trắng" thì thống hận trong lòng, chỉ mong mau tìm được tặc đồ đâm cho mặt hán tử nở hoa luôn. Tuy nghe nói ác tặc có chút công phu, nhưng hiện tại bên gã người đồng thể mạnh, chẳng lẽ còn phải sợ gì?

Đội khi đã tiềm phục trong rừng, vị hán tử hảo tâm còn bảo đảm với gã, tên đám tặc này tuy chuyên bắt nữ nhân, nhưng có câu "Đạo cũng có đạo", theo tin tức chính xác thì tặc nhân đó ngoài lòng háo sắc, thì cũng là một nghĩa tặc, không bao giờ ăn hiếp bách tính tâm thương, thỉnh thoảng còn nghe chuyện tốt trừ bạo an dân của hán tử. Vừa nghe lời này, Trần Đại Lang tức thì an tâm. Suy cho cùng, tuy tặc đồ đó có là gì cũng chẳng liên quan đến gã, nhưng nếu như thế thì chỉ ít có thể bảo đảm lúc giành lại thê tử sẽ không bị kiếm chém!

Trần Đại Lang tâm phiền ý loạn không chú ý, vị hán tử tốt bụng gầy gò bên cạnh gã, sau khi nói với gã xong thì cũng nói với mấy chục người đi theo, dường như là cổ động cho bọn họ vậy.

Thế là qua một phen động viên, đội ngũ trừ gian im lặng tiềm phục trong khu rừng. Bọn họ ẩn tàng rất khéo, đến mức chim chóc vẫn nhảy nhót, ca hát trên đầu bọn họ mà chẳng chút kinh hãi. Chỉ bất quá, tự nhiên ban tặng cho một bản nhạc rất hay nhưng bọn họ chẳng có tâm tình nào mà thưởng thức.

Lại qua hơn nửa canh giờ, khi Trần Đại Lang gần mất hết kiên nhẫn thì nghe phía ngoài có tiếng chân chạy đến. Nghe tiếng chân khác lạ, Trần Đại Lang nôn nóng đứng dậy quan sát, nhưng vừa nhòm dậy đã bị hán tử kẻ bên kéo ngồi xuống, cản:

"Đại Lang chớ nóng! Tặc đồ còn chưa vào rừng. Nếu hiện tại khiến hán tử đề phòng thì e dù chúng ta nhiều người cũng không bắt được hán tử".

Nghe lời phân tích có lý, khổ chủ lại ráng trấn tĩnh. Cảm kích nhìn hán tử bên cạnh, Trần Đại Lang cúi người tiếp tục tiềm phục.

Lại qua một chút, đám người này chẳng còn nghe âm thanh gì bên ngoài nữa, hán tử đó vỗ Trần Đại Lang một cái, sau đó nhảy ra. Thế là, đội ngũ mấy chục người dưới sự dẫn đầu của khổ chủ, hét lớn một tiếng, khí thế bừng bừng chạy đến thiếu niên đang đứng ngoài rừng.

Đương nhiên, thấy thiếu niên không tiến vào rừng, mấy kẻ theo Trần Đại Lang có vẻ bất ngờ. Bất quá hiện tại khổ chủ đã không còn nhìn được, thấy có người đứng như miêu tả thì như có máu nóng xộc lên đầu, mặc kệ tất cả xông đến bắt hán tử, đồng thời miệng quát mắng không thôi.

Còn đám người sau gã thấy thiếu niên sau khi bị Trần Đại Lang mắng thì đứng ngẩn ra, để gã bắt được dễ dàng, ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng chạy theo vây quanh hai người thành mấy vòng.

Thấy đám người đó hung hãn, Tinh Ngôn sau khi kinh hãi thì lập tức mình bạch đã bị kẻ gian hãm hại. Nghe người trước mặt kêu mình là "Đám tặc", vị Tứ Hải đường chủ bất hạnh bị vu oan liền kêu oan uống:

"Vị đại ca này khoan hãy động thủ, có gì từ từ nói. Kì thật ta cũng chỉ là người qua đường, không thấy ta còn chưa tiến vào rừng sao?"

Thế nhưng người trước mặt y lại càng tức giận, cơ mặt giật giật, quát lớn:

"Câm! Trần Đại Lang ta không tin lời quý của ngươi đâu!"

Đang quát mắng thì có hai người đồng hành từ trong rừng tiến ra kêu lớn:

"Trần đại quan nhân, đại tẩu quả nhiên ở đây!"

Vừa nghe lời này, Trần Đại Lang sau khi thấy yên tâm thì càng tức giận, siết chặt cổ áo của tặc đồ, hét lớn:

"Hay cho yêu nhân! Dám dùng yêu thuật bắt nương tử ta đến đây. Hiện tại tang chúng đã có, ngươi còn gì muốn nói?"

Trong lúc tức giận, Trần Đại Lang vẫn không quên thanh kiếm sau lưng yêu nhân, muốn đâm vào mặt yêu nhân nhưng có chút lưỡng lự. Lúc này, đám người xung quanh đang ép sát vào, không để cho thiếu niên có không gian hoạt động.

Khi Trần Đại Lang luôn miệng hô "Yêu nhân", tay thì lưỡng lự nửa muốn đâm nửa lại sợ, thì Tinh Ngôn cũng đang kịch liệt suy tính:

"Xúi quẩy! Mấy người trước mặt ta tuy khí thế hùng hổ nhưng e là cũng chỉ bị kẻ khác xúi dục. Xem hình dạng cũng chỉ là bình dân, tuy ta một thân võ nghệ pháp thuật, nhưng dùng với bọn họ thì hơi bất tiện".

"Thế nhưng, lần này khác với lần ở Trinh Dương. Lần đó chỉ có một thôn hán đến quấy rầy, lần này thì quá nhiều người. Nếu không dùng pháp thuật, dù sức ta có khỏe cũng khó mà chơi hết nổi".

Có câu "Song quyền khó địch bốn tay", hà huống hiện tại bốn mặt đều bị vây chặt. Nhìn tình thế này, nếu không dùng pháp thuật, cho dù y có võ công thông thiên, nhất thời cũng khó thoát thân. Trong nhất thời, Tinh Ngôn cũng giống như khổ chủ đang nắm gậy y, lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Khi Trần Đại Lang trù trù, Trương Tinh Ngôn suy tính, không ai chú ý trong đám người hỗn loạn phía ngoài, có ba bốn kẻ ăn vận tầm thường, trước sau rút từ trong tay áo ra mấy thanh chủy thủ xanh biếc, im lìm len về chỗ bọn họ. Nhìn sắc xanh trên mấy thanh chủy thủ này, hiển nhiên đều có tâm chất độc.

Lúc này, thiếu niên đang bị hán tử quấy nhiễu vẫn không biết đang có uy hiếp trí mệnh đến gần. Hiện tại mấy người bên ngoài, dường như đều đang giúp gã, tịnh không có ý xấu. Từ từ, mấy tên thích khách đã được sự che chở vô ý đó mà tiến đến thiếu niên, ẩn ẩn hình thành thế vây trong khoảng cách nửa trượng, chỉ cần kiên nhẫn thêm chút nữa, thiếu niên này chắc sẽ táng thân dưới chất độc của Thần giáo thượng sư!

Thành công dường như đã sắp đến khiến mấy tên thích khách đó không nén được thần sắc vui mừng. Thấy thiếu niên vẫn không hay biết, vẫn còn vùng vẫy ở chỗ đó, trên mặt bọn họ không khỏi có chút đắc ý.

Chỉ là, sự ồn ào náo loạn của đám người bất chợt bỗng lắng xuống.

Lúc này, vô luận là thiếu niên, hay là đám dân chúng vây xung quanh, đều bỗng cảm thấy sắc trời sầm xuống, đồng thời bên tai nghe tiếng chim kêu. Không giống như tiếng chim thường ngày vẫn nghe, hiện tại không biết vì sao, tiếng chim trên trời lại rất lớn, chói cả tai của bọn họ!

Nghe tiếng chim kêu lạ lùng, ai nấy đều nhin không được nhìn lên trời, thì thấy trên bầu trời xanh trong, hiện đã có vô số loại chim. Đám chim này kết thành một mảng rất lớn, che hết ánh nắng mặt trời, tạo một bóng râm khổng lồ trên đầu của bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.10 - Chương 162: Hồ Bộ Ứng Dương, Tráng Linh Quang Dĩ Sát Vật.

Sáng hôm nay khí trời ôn hòa, nơi hoang dã này cũng thoang thoảng hương hoa rừng, khung cảnh rất hợp lòng người. Chỉ là, trên con đường nhỏ vắng vẻ bên ngoài khu rừng, lại có cùng ồn ào, phá vỡ mỹ cảnh thiên nhiên ban tặng.

Đương nhiên, lúc này càng chẳng có ai chú ý, ở bên đường cách nơi thiếu niên xúi quẩy bị vây chặt không xa, trên một đóa hoa đại ngát hương, đang có một con bướm cánh hồng, thỉnh thoảng gió mát thổi qua, bướm cùng hoa nhất tề đong đưa, đôi cánh hồng dưới ánh mặt trời lay động lấp lánh.

Có lẽ tình cảnh náo động đằng kia cũng chẳng có gì hay, nhưng khi có chủy thủ độc xuất hiện trong đám người thì con bướm dị sắc đó lại rời khỏi đóa hoa, vừa bay chạm đất thì hóa thành một thiếu nữ thướt tha, phong tư xinh đẹp.

Sau khi biến thành người, nữ tử đó phiêu phiêu lướt đi, trên đường chỉ lưu lại một hư ảnh nhàn nhạt.

Lúc này, Tinh Ngôn cũng vẫn còn ngơ ngác, trong lòng trù trù, không biết có nên thi pháp để giải tán đám dân thường đó. Còn những thích khách đã đến

gần thì chuẩn bị xuất đao hạ thủ. Nhìn mục tiêu trước mắt, trong mắt bọn chúng lộ sắc thái mừng rỡ:

"Khà, thiếu niên này rốt cuộc vẫn là một tên ngốc!"

Vừa có suy nghĩ đó thì không ngờ, giống như thiên cầu thực nhật, sắc trời bỗng nhiên u ám đi.

Phát giác dị biến, mấy kẻ có tâm địa bất lương liền ngẩng đầu quan sát, ai ngờ mới kịp nhìn thấy một vùng đen trên bầu trời thì đã nghe một trận gió nổi lên, vô số mảnh cầm từ trời lao xuống, hung dữ mỗ về phía bọn chúng!

Lúc này Tinh Ngôn cũng phát giác dị biến, không nhìn được ngẩng đầu quan sát, cũng không kịp phòng bị giống mấy tên đó, y cũng đại kinh thất sắc, vội đưa tay che mặt, sợ bị hung cầm đá thương. Chỉ là qua một lúc, Tinh Ngôn phát giác có điểm quái dị:

Dưới sự công kích của đám điều cầm, bản thân hình như chẳng bị sao, nhưng đám người vây quanh thì bỏ chạy tứ tán!

Mở mắt nhìn thì thấy vô số mảnh cầm như ung, điều, thúu...hay cả những loài chim nhỏ như tu hú, quạ, hồng tước...kết thành từng mảng lớn từ trời lao xuống. Chỉ trong chốc lát đám người vây quanh đã ôm mặt máu hô hào bỏ chạy, ngay cả Trần thị chẳng liên quan gì cũng bị cào mấy vết trên mặt.

Trong lúc tán loạn, mấy kẻ thâm thủ đao độc vẫn muốn lên đến đám. Nhưng không ngờ đám mao cầm này rất thông linh, tấn công không trúng thì đảo cánh bay lên, đợi lúc bọn chúng muốn đến đám lên thì lại lao xuống tấn công. Thế là qua không bao lâu, mấy hán tử do Tịnh thể giáo đặc biệt chọn ra cũng bị đuổi tứ tán, ôm đầu bỏ chạy.

Thấy bọn chúng đã bị đuổi đi, đám cầm điều lại bay quần vũ trên không, tựa như có người chỉ huy vậy.

Khi công kích bất ngờ đó qua đi, Tinh Ngôn lại đưa mắt nhìn thì thấy xung quanh hỗn loạn như vừa trải qua một trận chiến thảm liệt, người bị thương la liệt. Phát sinh vừa rồi quá nhanh, lúc này y mới có phản ứng. Suy nghĩ lại chuyện lạ vừa rồi, y bất giác ngẩng đầu, xuất thần nhìn phi điều đang bay vòng vòng bên trên.

Khi đang ngây ngốc thì bỗng nghe bên cạnh có người gọi:

"Trương đường chủ không sao chứ?"

Tinh Ngôn nghe tiếng vội quay đầu nhìn, thì thấy một nam một nữ đang đứng trên đường quan tâm nhìn y.

Vị hán tử đó thân hình cao lớn, tướng mạo rất kì dị, mắt cắt mũi ung, diện dung kiên nghị, thân vận áo đen, một áo choàng đen khoác trên vai bay bay phía sau, khí thế凛冽. Còn thiếu nữ bên cạnh gã thì vô cùng thanh thoát, tuổi chừng mười lăm, tóc tết hai bên, mắt đen long lanh, lúc đảo mắt thì càng lộ vẻ lạnh lợi. Trên người vận áo hồng, váy hồng, mỗi lần gió qua, váy hồng theo gió phất phới như đang múa. Thấy tướng mạo của hai người, Tinh Ngôn nhìn không được thán khen:

"Hảo hán tử! Hảo nữ nhân!"

Lại nói hai người đó, lúc này cũng đang quan sát Tinh Ngôn. Thấy thiếu niên diện dung bình hòa, phong thái thanh nhã, mày kiếm mắt sáng, khí thế diễm diễm dễ gần. Đang quan sát thì thấy Tinh Ngôn nhìn về phía mình, đôi nam nữ đó vội cúi người, nhất tề lên tiếng:

"Chào Trương đường chủ!"

"Ách?"

Nghe bọn họ xưng hô như thế, Tinh Ngôn kinh ngạc:

"Hai vị biết thân phận ta?"

Thấy y nghi hoặc, vị nam tử mũi ung đó lại thi lễ đáp:

"Đường chủ ở Gia Nguyên hội thể hiện bản lĩnh kinh người, lúc này người tu đạo trong thiên hạ, có ai không biết đến uy danh của đường chủ".

"Ách...Lan truyền nhanh như thế sao?"

Nghe gã nói Tinh Ngôn cảm thấy rất huyền diệu. Bất quá đã nghe gã nói nguyên do, Tinh Ngôn cũng không truy vấn. Trong đầu chuyển niệm, y cúi người, khiêm tốn cảm tạ:

"Các hạ quá khen. Lần đó chỉ bất quá là may mắn. Hôm nay rất cảm tạ nhị vị đã giải vây dùm ta!"

"A!"

Thấy y cung kính như thế, hai người đó dường như hơi hoảng, vội né sang bên, sau đó vội hoàn lễ. Thấy hai người lạ giữ lễ như thế, Tinh Ngôn rất khó hiểu. Bất quá thấy bọn họ như thế thì cũng không đa lễ nữa, chỉ lên tiếng hỏi:

"Không biết hai vị hiệp sĩ xưng hô thế nào?"

Thấy Tinh Ngôn hỏi bình thường, nam tử cũng nghiêm túc hỏi đáp:

"Hiệp sĩ thì không dám đương. Tại hạ là Ân Thiết Nhai, còn đây là Hoa Gian Khách Tiểu Diệp".

Nghe gã giới thiệu, Tiểu Diệp đó mỉm cười, giọng trong trẻo đáp:

"Hoa Gian Khách chỉ là người khác hay gọi. Đường chủ cứ kêu tôi là Tiểu Diệp..."

Khi ba người ngẫu nhiên gặp nhau nói chuyện thì bỗng nghe có người hét lớn:

"Hai vị là cao nhân phái nào? Vì sao cản trở hành động của Tịnh Thế giáo ta?"

Tinh Ngôn nghe tiếng quay đầu, thì thấy người vừa lên tiếng chính là hán tử bên cạnh người mặt xanh. Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn sực tỉnh:

Trường phong ba vừa rồi, tuyệt không phải đơn giản mà đến!

Lại nghĩ đến thủ đoạn độc ác của Tịnh Thế giáo, Tinh Ngôn toát cả mồ hôi lạnh!

Khi y đang kinh nộ thì nghe Ân Thiết Nhai cười khà khà, nhìn hán tử chỉ dám đứng từ xa la hét đó, kiêu ngạo đáp:

"Hạng người lén lút lút còn dám nói đến hành động gì? Nếu muốn hỏi môn phái của ta thì ngươi hãy nhìn lên trời đi!"

Nói xong, Ân Thiết Nhai rút lên một tiếng như ung kêu, sau đó chỉ tay lên trời.

Nhìn theo ngón tay của gã, Tinh Ngôn cùng đám hán tử của Tịnh Thế giáo không còn thấy điều trợn che khuất mặt trời nữa, trên trời lúc này đang hiện hai chữ lớn:

"Huyền Linh".

Thấy dị cảnh đó, chúng nhân đều đại kinh thất sắc.

Thiếu niên nhãn lực cao cường nhìn kỹ, phát hiện hai chữ "Huyền Linh" đó là do vô số phi điều tụ thành. Đám phi điều không ngừng đập cánh, khiến hai chữ đó dập dềnh như đang nổi trên mặt nước.

"Kì quái! Hai người này quả nhiên không phải người thường".

Tinh Ngôn trầm kêu, trong lòng sinh ý kết giao. Còn đám hán tử Tịnh Thế giáo thấy dị cảnh đó thì không dám sinh ý gì khác. Đứng trước thiếu niên không phải yêu dị thì luôn miệng kêu "Yêu nhân, yêu nhân", nhưng khi thật sự gặp đối thủ giống yêu nhân thì lại không dám lên tiếng.

Đám giáo đồ này, trước khi hành động ngoài việc được hứa thưởng nhiều vàng bạc, bọn chúng còn được Kim bát thượng sư phát thệ bảo đảm, thiếu niên tuy pháp lực cao cường nhưng tâm địa thiện lương, không dả thương dân thường. Vì thế chỉ cần bọn chúng giả dạng dân thường thì có thể hành động. Chỉ đáng tiếc, đám giáo đồ này không ngờ đụng phải yêu quái thật, nhìn thấy dị cảnh trên trời, hai chân như muốn nhũn ra, lập tức nhắm hướng bỏ chạy.

Lại nói Tinh Ngôn nhìn thấy hai chữ trên trời thì chẳng kinh ngạc gì. Nhớ lại mây đỏ tụ thành chữ trên Bà Dương hồ năm ngoái, tình cảnh hiện tại cũng giống như thế, y liền hỏi Ân Thiết Nhai:

"Hai vị là Huyền Linh phái? Không ngờ lại có thể điều khiển điều tộc!"

"Chỉ là tiểu thuật thôi, hai người tôi đúng là môn đồ của Huyền Linh giáo".

Ân Thiết Nhai cung kính đáp:

"Tại hạ bất tài, đảm nhiệm đường chủ Vũ linh đường trong Huyền Linh giáo, vị tiểu muội này của tôi là lệnh sử trong đường".

Lúc nói lời này, thần sắc vị Vũ linh đường chủ đó rất nghiêm trang, vị Vũ linh lệnh sử Tiểu Diệp, thần sắc cũng trịnh trọng như thế.

"Là thế, rất hay rất hay!"

Thiếu niên thuận miệng đáp theo, trong lòng có chút nghi hoặc, không biết vì sao hai người lúc nói với y chuyện này, thần sắc lại trịnh trọng như thế.

Vào lúc này, Tinh Ngôn cảm thấy không gian vốn đã sáng bừng trở lại, bỗng chợt u ám xuống. Đang định ngẩng đầu quan sát thì bỗng nghe phía trước khu rừng, đột nhiên truyền đến vô số tiếng kêu thảm, thanh âm thê thiết như sắp chết vậy.

Trong lúc kinh hãi, Tinh Ngôn cũng không thể khách sáo với đôi nam nữ đó, vội chạy về phía phát ra tiếng kêu thảm. Chỉ thấy ở một chỗ rộng rãi ngoài khu rừng, không biết lúc nào đã có mấy trụ sương huyết sắc như ảo như thực, xoay xoay chuyển về phía y.

Mấy đại huyết trụ dần thành hình đỏ, tuy tốc độ di chuyển không nhanh, nhưng có một cỗ dẫn lực rất lớn, không chỉ đám giáo đồ Tịnh thể giáo vừa bỏ chạy bị hút vào tan tành, cả thiếu niên đứng cách mười mấy trượng cũng cảm thấy chân tay cử động khó khăn, giống như bị trôi vậy.

Lúc vừa thấy dị cảnh, Tinh Ngôn chưa cảm thấy gì, nhưng lúc y tĩnh tâm chú mục thì đột nhiên cảm thấy toàn thân bần rần:

Thì ra, nhìn kỹ mấy đại huyết trụ đó, Tinh Ngôn phát hiện bên trong có vô số khô lâu chuyển động, na ná như ác linh trên Trảm hồn đảo của Phong Như Hối, vùng vẫy ngo ngoay. Những khô lâu này cũng giống như đám ác linh, trên "Mặt" lộ ra thần tình quỷ dị, như khóc như cười, nhìn rất khủng khiếp. Bị sắc đỏ của huyết trụ chứa ác hồn ánh ra, cả một vùng trời hiện cũng biến sắc ảm đạm.

Đợi khi thấy rõ mô dạng, Tinh Ngôn bất giác rung cả mình. Lúc này, đám phi điều đang bay trên trời cũng chịu không nổi lực hút của huyết trụ, cánh không đập nổi, bị hút rơi vào trong, ngay cả lông cũng bị tan biến. Huyết trụ như ác ma khủng bố tiêu diệt mọi thứ, những chỗ nó lướt qua, cây cối đều khô héo. Trước uy lực của nó, cảm trận trên trời càng lúc càng phải lui ra xa.

Tai nghe vô số thanh âm thê thảm, thiếu niên không loạn còn trở nên rất bình tĩnh. Thái hoa lưu chuyển khắp cơ thể, linh giác triển khai nhìn thấu cả huyết sắc hỗn quang, tham sát hết mọi góc ngách trong nó.

Lúc này, Ân Thiết Nhai và Tiểu Diệp của Huyền Linh giáo cũng đến phía sau y. Thấy cảm trận tán loạn, hai người vô cùng giận dữ. Đang định có hành động thì thấy thần kiếm trên lưng thiếu niên phía trước bỗng ngân một tiếng, rồi vô bay vào tay thiếu niên. Thiếu niên nghiêm mặt, miệng gầm một tiếng phẫn nộ, thân hình hơi cúi, sau đó như mũi tên rời cung lao vút về trước.

Hiện tại trong thân thể Tinh Ngôn, cỗ Thái hoa đạo lực phân hai phần âm dương đang không ngừng phát động. Không biết là do bản thân phẫn nộ, hay là do sự pha trộn chưa từng có giữa hai phần đối lập trong Thái hoa đạo lực dẫn dắt, Tinh Ngôn hiện chỉ cảm thấy hận không thể một kiếm chém chết kẻ đang thúc động tà trận kia!

Cỗ thái hoa đạo lực trong cơ thể lưu chuyển càng lúc càng nhanh. Khi thời cơ đã đến, lòng Tinh Ngôn như sáng bùng, theo bí quyết "Nhân tượng hợp nhất" của Tuyệt Nghi, quát lớn một tiếng thuận thế kiếm lao đi, chớp mắt đã như một con chim lớn xòe cánh ngược gió tấn công!

Trong sát na, hai người Ân Thiết Nhai cùng Tiểu Diệp thấy trên thân kiếm thiếu niên bay ra hai vầng sáng rực rỡ, một tinh khiết như ánh trăng, một xán lạn như mặt trời, bay đan xen vòng quanh huyết trụ. Khiến hai người thấy kì quái đó là, hai đạo kiếm trăm một âm một dương đó, tuy khí thế rất mãnh liệt, nhưng dường như chẳng ảnh hưởng đến những thứ xung quanh. Những chỗ hai vầng sáng nhật, nguyệt đó bay qua, cả những bông hoa nhỏ cũng chỉ hơi rung rinh, giống như chỉ có một cơn gió nhẹ thoảng qua vậy.

"Đây là..."

Khi hai môn đồ Huyền Linh giáo còn ngạc nhiên thì đã nghe một tiếng kêu thảm chẳng giống tiếng người gào lên từ sau huyết trụ đó. Tiếng gào vừa vang đã chợt im bật, huyết trụ mờ trời bị hai vầng sáng xuyên quá, chớp mắt đã ảm đạm.

Đợi khi thiếu niên đến sát huyết trụ thì các ác hồn trong huyết trụ không ngừng chuyển về phía y, thoáng chốc huyết trụ đã hoàn toàn tan biến!

Khi huyết quang tan hết, Ân Thiết Nhai thấy nơi rộng rãi phía trước có một lão tăng đứng im bất động. Hiển nhiên, hòa thượng này chính là kẻ đã phát động huyết trận âm tà đó. Thế là, Vũ linh đường chủ phẫn nộ vung tay lên, lập tức thấy cảm trận bị đẩy lùi khi nãy chính dần trật tự, sau đó như dòng thác từ cao đổ xuống kẻ đang đứng yên chờ chết bên dưới.

Đợi khi bóng chim tan đi, Tinh Ngôn nhìn lại thì phát hiện kẻ vừa bị mình đánh cho hồn phi phách tán, cũng chẳng còn chút tung tích.

"Lấy thân nuôi ung...cũng đúng với một câu sấm ngữ trong Phật môn".

Thiếu niên hiện đã khôi phục bình tĩnh, thấy Thượng sư tà giáo cuối cùng rơi vào báo ứng chẳng còn xương thịt, y cũng không biết là nên mừng hay là nên xót nữa.

Còn đám giáo đồ Tịnh Thể giáo may mắn còn sống sót, thì thủy chung vẫn không biết đã phát sinh chuyện gì. Hiện tại, trong đầu đám người đáng thương đó chỉ tồn tại một ý nghĩ:

"Kế tiếp có phải đến lượt ta không?"

Chứng kiến trường tu la kiếp sát vừa qua, mấy tên giáo đồ trung thành của Tịnh Thể giáo đó, nhất thời cũng quên luôn chuyện cầu khẩn chủ thần của mình bảo vệ mình.

Lúc này, những người ở đây đều theo đuổi suy nghĩ của mình, không ai chú ý đến nơi mà đám phi điều vừa lao xuống, có một cái bát đồng ảm đạm, im lìm rơi đất, phá không bay về phía tây nam..

Bóng ánh ảm đạm bỗng nhiên bay đi đó, khiến một tiểu thiếu nữ lòng đang lo lắng hơi chậm bước, sau đó lại đuổi theo tý tý, cùng đi nhanh về phía có huyết quang xuất hiện khi nãy.

Q.10 - Chương 163: Quang Xạ Đầu Ngưu, Đô Đạo Hoàn Phúc Thiên Hàng.

Nghe nói ở phương tây nam, có một nơi quanh năm mây phủ, gọi là "Không đồng sơn". Nơi cao nhất trên "Không đồng sơn" có một cổ động thâm u, thường ngày bị mây che khuất, chim không thể bay đến, truyền thuyết nói có tiên nhân cư ngụ, hiệu xưng "Không đồng lão tổ".

Vào một ngày, khí trời âm áp, mây ùn dày đặc. Trong cổ động trên vách núi Không đồng sơn, có một lão giả mặt bóng như ngọc, cốt cách thanh kỳ, ngồi ngoài cửa động luyện khí. Trước mặt vị tiên phong đạo cốt đó là vực thẳm vạn trượng, vô số vụ khí phiêu đăng ngang qua trước mặt lão. Cảnh tượng xuất trần này, vừa nhìn đã biết là nơi tiên gia tu luyện.

Khi Không đồng lão tổ đang chuyên tâm đã tọa, thì đột nhiên lòng sinh niệm, đôi mắt đã mấy tháng chưa mở bỗng hé ra, quan sát không gian phía trước, vừa hay thấy trời xanh vạn dặm đã đổ mưa dầm lên miền. Thấy thiên tượng dị biến, Không đồng lão tổ tâm tĩnh như nước cũng phải thờ dài, sau đó thì thấy trong không gian u ám trước mặt, có một đạo quang hoa hoàng sắc phá không mà đến.

"Ài, đồ nhi của ta đã ứng kiếp số rồi".

Vừa thấy Kim khuyết bát, pháp bảo của Không đồng sơn xuyên mây đến, Không đồng lão tổ chợt động niệm, liền biết tam đồ đệ Kim khuyết đã rơi vào luân hồi.

Cầm Kim khuyết bát ảm đạm trong tay, thấy có một quang ảnh người nho nhỏ đang vùng vẫy kịch liệt ở đáy bát, dường như muốn cáo tố gì đấy với người đang cầm bát.

Không đồng lão tổ tập trung nhìn hồn ảnh phẫn uất đó một lúc, thì đã lĩnh hội được:

"A, thì ra như thế".

Than một tiếng, Không đồng lão tiên lật úp bát lại, còn không để hồn quang có phản ứng gì, một đạo u quang đã xuất hiện, chớp mắt đã thu tinh hồn vào lòng bàn tay. Trong sát na, trên gương mặt bóng như ngọc của Không đồng lão tổ đã như nhiễm thu phong.

Tĩnh tọa một lúc, đạo hồng khí trên mặt tan đi, thiên niên lão tiên thanh sắc im lìm bỗng nhếch miệng cười, lầm nhảm:

"Thú vị, thú vị, cũng có thể là 'Phệ hồn'...Hà, bổn tiên đã nhiều năm vô sự, lần này chỉ bằng hạ sơn một chuyến, báo thù giúp cho đồ nhi".

Còn lúc ấy, vị thiếu niên không biết nguy hiểm đến gần, vẫn đứng ngây ra nơi hoang dã Dương sơn, ngẩng đầu nhìn theo hai bóng ảnh đã dần mất. Ý hiện đang tán thán trong lòng:

"Kì quái, thật là dị nhân!...Phiêu nhiên mà đến, phiêu nhiên mà đi, là lũ khách giữa thiên địa, thật khiến người ta hâm mộ!"

Trong lòng trong lúc tán dương, cũng có chút buồn bã:

"Ai, thật là đáng tiếc. Vừa rồi muốn kết giao cùng hai người đó, ngang hàng cũng được, tôn kính như tiền bối cũng được, nhưng không biết vì sao bọn họ lại khéo léo từ chối, chẳng lẽ là không duyên?"

Thì ra, vừa rồi sau khi tiêu diệt Kim bát tăng, Tinh Ngôn liền muốn kết giao cùng Ân Thiết Nhai và Tiểu Điệp. Ai ngờ, hai dị nhân thân hoài kì thuật đó, vừa nghe y bày tỏ thì không để ý thuyết phục, nhất định từ chối. Thấy như thế, Tinh Ngôn cũng đành tùy duyên, không tiện miễn cưỡng.

Khi y đang suy tư bỗng nghe bên cạnh có người kêu:

"Trương đường chủ, vừa rồi thật đa tạ lời khen của người, đã giúp chúng tôi đạt được tâm nguyện".

Người lên tiếng cảm tạ đó, chính là người quen của thiếu niên chưa lâu, lời chủ chiêu thân Lăng Thành!

Thì ra, vừa nãy khi Tinh Ngôn cảm thấy khó xử với dư nghiệt Tịnh thể giáo còn sót lại, thì Ân Thiết Nhai cười lớn, gọi Lăng Thành, Hồ nhị nương đến, nói đây là đệ tử mới nhập giáo đang chịu khảo sát, bảo Tinh Ngôn cứ phân phó.

Đương thời gặp lại người quen, Tinh Ngôn rất bất ngờ. Lại nghe "Mới gia nhập", "Khảo sát", hỏi ra mới biết, thì ra Huyền linh giáo nhận đệ tử rất khó. Lăng Thành, Hồ Nhị Nương, đều là hạng xuất sắc trong tộc của bọn họ, nhưng phải qua khảo sát một năm, được người phụ trách chấp nhận thì mới có thể bái qua tượng thân sư, chính thức gia nhập vào "Kì linh đường" của Huyền Linh giáo.

Nói đến hai người Lãng Thành, Hồ nhị nương, kiên nhẫn xin nhập giáo là vì trưởng lão trong tộc bọn họ nghe Huyền Linh giáo quật khởi ở phương Nam, tuy hành sự bí mật, nhưng chú ý theo dõi thì biết, dường như bọn họ muốn thống nhất linh giới, chấm dứt tình trạng chia năm xẻ bảy trong linh giới. Cùng là linh tộc, trưởng lão lang tộc và hồ tộc sau khi tìm hiểu hành động của Huyền Linh giáo thì cho rằng đó là hy vọng của linh giới, thế là cử Lãng Thành, Hồ nhị nương đại diện, hy vọng bọn họ dù gian khổ thế nào cũng phải đại biểu cho bốn tộc gia nhập Huyền Linh giáo, góp sức cho công cuộc chấn hưng linh giới.

Suy cho cùng, Huyền Linh giáo lập giáo chưa lâu, hành sự không quá khoa trương, nhưng toàn bộ linh giới yêu tộc ở phương Nam đều công nhận nó là lãnh tụ. Hai tộc Lang, Hồ ở Lĩnh Nam, mấy năm gần đây dần suy yếu, nếu như trong tộc có người có thể gia nhập giáo thì có thể giúp bốn tộc trọng chấn thanh uy, đây cũng chính là chủ ý trù tính của mấy trưởng lão nhìn xa trong rộng trong hai tộc. Phải biết với giáo môn phát triển vững mạnh, càng gia nhập sớm thì càng có lợi với bốn tộc.

Do đó, tuy Huyền Linh giáo tuyển lựa rất khó khăn, nhưng hai phu phụ Lãng Thành, Hồ nhị nương sau khi nhận ký thác thì không dám lơi là. Nào ngờ bọn họ chịu khảo sát chưa đến ba tháng, vừa rồi nhờ Tinh Ngôn nói một câu, lập tức đạt được tâm nguyện nhập giáo.

Lúc này, Vũ linh đường chủ và Vũ linh lệnh sử đã biến mất tung ảnh, nhưng phu phụ Lãng Thành vẫn còn như đang trong mộng:

"Vừa rồi là chuyện thế nào? Bản thân chắc không nghe lầm chứ?"

Thấy thiếu niên đứng trước gió y phục phát pho, Lãng Thành càng do dự:

"...Thiếu niên này rốt cuộc là ai? Gia nhập Huyền Linh giáo khó như thế, không ngờ y chỉ cần tán thưởng chuyện cứu khổ tế bần của vợ chồng ta thì đã khiến Ân đường chủ thân phận hiền hách đồng ý nhận vợ chồng ta chính thức nhập giáo!"

Nhưng sự nghi ngờ của hai người không chỉ chỗ này. Phải biết, tạm không nói Vũ linh đường chủ thân phận tôn quý, vì sao dễ dàng đáp ứng. Càng khiến người ta khó hiểu đó là, môn quy của Huyền Linh giáo nghiêm minh, vợ chồng bọn họ nếu được Ân đường chủ cho phép thì Ân đường chủ không được quyền dễ nhận bọn họ, nhưng vừa rồi hình như Ân đường chủ đã nhận thay cho Kỳ Linh đường chủ luôn!

Còn vị Hoa Gian Khách giữ chức lệnh sử đó, nghe vậy cũng chẳng chút ngạc nhiên, hình như cho rằng việc đó là dĩ nhiên vậy.

"Chẳng lẽ khi nãy là nghe nhầm?"

Trong lúc mơ hồ không hiểu, vợ chồng Lãng Thành không khỏi nghi thần nghi quỷ.

Bất quá, vô luận thế nào thì chuyện chính thức nhập giáo cũng đã có hy vọng, thế là Lãng Thành liền lên tiếng cảm tạ. Thấy bọn họ như thế, Tinh Ngôn cũng có chút mơ hồ.

Đang ngờ ngạc thì hai cô gái vốn phải đang lựa vải đã từ đường lớn phi thân vào, đồng loạt hỏi đường chủ đã phát sinh chuyện gì.

Nghe bọn họ nôn nóng, Tinh Ngôn kể sơ qua chuyện vừa rồi, sau đó hỏi Quỳnh Dung đã chọn vải thế nào rồi.

Thấy ca ca không sao, vị tiểu muội muội vui vẻ kể đã chọn được vải rất đẹp, ngay cả Tuyết Nghi tỷ cũng rất thích, hiện tại, chỉ đợi đường chủ ca ca trả tiền. Thì ra bọn họ tuy đã lựa xong nhưng theo thói quen, vẫn đợi Tinh Ngôn đến ngã giá trả tiền.

Mãi đến lúc này, nghe Quỳnh Dung nói đến chuyện trả tiền, Tinh Ngôn mới giật mình, sau đó mồ hôi túa ra ầm ầm!

Thấy mặt y đột nhiên trắng bệch, phu phụ Lãng Thành đứng bên tức thì cũng khản trương, vội hỏi chuyện gì, có cần bọn họ giúp không, thì nghe thiếu niên ừ ừ đáp:

"Xúi quẩy! Vừa rồi bị đám đồng nữu kéo chèn ép, tiền đã roi hết rồi!"

"..."

Sau đó, dưới sự giúp sức của mười mấy tên giáo đồ Tịnh Thế giáo sợ hãi, Trương đường chủ bất hạnh bị roi mất tiền, cuối cùng cũng được nhặt giúp lại. Kiểm sơ qua, thiếu niên phát hiện hình như ngân lượng hiện tại còn nhiều hơn vốn có!

Thì ra mấy giáo đồ Tịnh Thế giáo, thấy mấy người này hành sự cao thâm, sợ việc roi tiền chỉ là sự khảo nghiệm của bọn họ. Nếu như ai không nhặt được thì sẽ bị cho lên đường theo tiền bồi trong giáo chúng. Thế là, trong đám có mấy tên giáo đồ bình thường không mang theo tiền, lúc này hối hận vô cùng, vội thì thăm mượn tiền đồng bọn, đến lúc này lập tức biết được ai là bằng hữu của mình:

Có mấy tên vô lương, nghĩ có nhiều tiền thì khả năng sống cao hơn, không đoái hoài gì đến thỉnh cầu của đồng bọn, mặt cười siểm nịnh dâng hết tiền cho thiếu niên.

Không nói sự hoảng loạn của bọn chúng. Lại nói thiếu niên, đợi khi đã gom tiền xong, y lập tức ra vẻ hung dữ, răn dạy, đe dọa bọn chúng một hồi, sau đó thả cho bọn chúng trở về.

Trải qua nhiều kinh nghiệm trong năm, miệng lưỡi của thiếu niên lúc này đã vượt xa so với khi còn ở Nhiều Châu. Có gương tiền bồi trước mặt, lại nghe thiếu niên đe dọa, bọn chúng đều sợ đến té đái, toàn bộ giáo nghĩa đều vứt sạch. Trong đầu bọn chúng lúc này đều suy nghĩ, cái gì mà ứng kiếp thành thân?, toàn lời giả trá, có thể thoát khỏi kiếp số hiện tại, thế mới là chính đạo!

Thấy bọn chúng ôm đầu lùi đi như chuột, Tứ Hải đường chủ ý đồ chưa tận, cười nói với người bên cạnh:

"Lỗi quá, vừa rồi nói ra thủ đoạn ác độc của hiền khanh lệ, thật là lỗ lòi, xin thứ lỗi!"

"Không sao không sao! Đối với những kẻ có ý ám hại đường chủ, ta cùng nương tử còn có thủ đoạn ác độc hơn nhiều. Chỉ là...Không biết đường chủ vì sao lại tha cho bọn chúng? Chẳng lẽ còn có chiêu gì sau đó?"

Nghe Lăng Thành hỏi, thiếu niên cười hà hà đáp:

"Ta thật không có chiêu gì nữa đâu. Lăng huynh đệ có chỗ không biết, chuyện hôm nay có lẽ bọn chúng là do bị đám tiên bối trong giáo mê hoặc, không đến tội chết. Tuy bọn chúng gia nhập tà giáo, nhưng tự do tín ngưỡng là quyền của mỗi người, cũng không thể can thiệp. Theo ta thấy, nếu như phần lớn giáo đồ Tịnh thế giáo làm việc thiện như giáo nghĩa, thì đó cũng là điều tốt".

Nghe y nói thuyết phục như thế, phu phụ Lăng Thành sớm đã vô cùng hâm mộ phong thái của thiếu niên, nghe vậy tán dương Trương đường chủ nhân hậu không thôi.

Qua chuyện này, ngoài phu phụ Lăng Thành, còn có một đôi phu thê khác cũng được không ít lợi ích. Hai người đó chính là vợ chồng Trần Đại Lang. Chứng kiến trường sát lục kinh tâm, Trần Đại Lang sợ đến vỡ mật. May mắn giữ được tính mạng, Trần Đại Lang cảm thấy thiếu niên bị mình hiếp đáp khi này, thật ra rất là dễ gần. Còn Trần thị tuy trên mặt bị cào mấy vết, nhưng chỉ là những vết nông, tuy gương mặt xấu đi nhưng lại khiến Trần Đại Lang yên tâm hơn nhiều. Thế là từ đó về sau, đôi vợ chồng này ân ái vô cùng, còn tạo nên một giai thoại truyền khắp Dương sơn huyện.

Không nói Lăng Thành, Hồ nhị nương theo lệnh Huyền Linh giáo, chinh trị kẻ xấu khắp Dương sơn. Lại nói thiếu niên, sau khi quay về tiệm thanh toán tiền mua vải thì nhờ Thạch Hồng Anh kêu mấy tỷ muội trong Hồng mạt hội, may cho tiểu thiếu nữ khả ái một bộ y phục rất đẹp.

Đạt được tâm nguyện, Tinh Ngôn cáo từ Chúc Dung môn, Hồng Mạt hội, dẫn theo Tuyết Nghi, Quỳnh Dung tiếp tục lên đường rèn luyện.

Rời khỏi địa giới Dương sơn, thiếu niên cũng không có gì gấp, cứ theo con đường dẫn về hướng tây mà đi. Càng đi thì càng thấy cảnh vật rục rờ, các quận huyện cũng khác nhau, càng về phía tây, ao hồ càng nhiều. Trên đường đi Tinh Ngôn chú ý thấy, dưới chân mỗi ngọn đồi mà mình đi qua đều có một hồ nước. Có thiếu nữ xinh đẹp ở bên cười cười nói nói, đường đi thì đẹp như tranh vẽ, Tinh Ngôn vô cùng đắc ý, mỗi lần mệt nhọc thì dừng chân chọc tiểu nha đầu mấy câu, thế là bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến.

Sau khi đi được bảy ngày, đoàn ba người đã đến một thị trấn vô cùng náo nhiệt. Trong trấn, thiếu niên đang ngồi nghỉ mệt, bỗng nghe có người trò chuyện, nói lúc nửa đêm nghe có tiếng nổ lớn, ở mặt tây nam trấn, đất bằng bỗng dậy hào quang ngũ sắc cao mười mấy trượng. Khi có người lớn gan lại gần quan sát thì phát hiện chỗ xuất hiện ngũ sắc hào quang đó, chính là trên con đường lớn ở tây nam Trấn. Con đường bình thường vẫn hay có người qua lại, lúc này xuất hiện một cái động lớn, cắt đứt đôi con đường. Hán tử đang uống trà thuật chuyện, khẳng định hào quang đó là điềm lành, nghiêm túc nói với người bạn bên cạnh:

"Chắc huynh không biết chuyện này, mấy ngày trước, huynh đệ nghe trên trấn có đồng dao xướng: 'Văn trung quang, thần tiên hàng. Lộ lý phùng, bảo vật tàng', rõ ràng là nói trong động có giấu bảo vật tiên nhân!"

"Có bảo vật?"

Thiếu niên đang nhàn rỗi, lập tức vênh tai lên lắng nghe!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.10 - Chương 164: Đồng Đề Quan Thiên, Nhận Mi Lộc Dĩ Vi Mã.

Vừa nghe có bảo vật, Tinh Ngôn không khỏi phấn khởi tinh thần, lưu ý lắng nghe hai vị đại thúc tán chuyện. Chỉ nghe một người trong đó đang phản biện lời của bạn mình:

"Không đúng? Theo ta thấy không phải có bảo, mà là có thần tiên! Đồng dao đó chẳng phải hát 'Thần tiên hàng' sao? Ta thấy chắc là có vị thần tiên nào trên trời, nhân rồi vô sự nên xuống Hoàng thạch trấn ta độ người".

"Ái chà, lão huynh cao kiến! Ý ta cũng giống thế. Vừa rồi ta nói trong động có thần tiên và bảo vật..."

Hai hán tử một xướng một họa, Tinh Ngôn phía sau lưu ý nghe, lòng nhủ nếu lời bọn họ không sai thì chuyện này cũng rất mới lạ. Nói không chừng đó là

Thủy chỉ tình cô tình tạo một cái động giữa đường để chờ y đến tìm.

Nghĩ ngợi lung tung, Tinh Ngôn kêu thanh toán, dẫn theo Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đi về phía tây nam trấn. Qua cổng nam Hoàng thạch trấn, theo con đường lượn về phía tây nam, thấy không xa có không ít người đang chỉ trỏ bàn tán, hết sức nhiệt náo. Có lẽ hiện ánh mặt trời đang gắt nên không nhìn thấy khí lành tỏa lên ở chỗ đó.

Trong ba người thì Quỳnh Dung là thích náo nhiệt nhất. Không đợi Tinh Ngôn dẫn dò, cô nhóc đã kéo áo Tuyết Nghi tụt chạy qua, vừa chạy vừa không ngừng quay đầu kêu ca ca í ới. Thế là người dẫn đầu, rốt cuộc trở thành người đi sau cùng.

Cái động lớn mới sinh ra hồi hôm nằm ngang giữa lộ, cắt đứt ngang quan đạo đất vàng, đứng ở miệng động nhìn xuống sâu thăm thăm không thấy đáy, trong miệng động thỉnh thoảng có sương mù nhân nhật bay lên. Vừa đến miệng động, thiếu niên linh giác nhạy bén lập tức cảm nhận Thủy chỉ tình không thể ở trong động này. Bởi vì khí tức trên đại đạo vẫn không ôn nhuận bằng trong trấn.

Hiện tại, xung quanh miệng động có rất nhiều người hiếu kỳ, chỉ là do động sâu không thấy đáy nên mọi người chỉ đứng chỉ trỏ, không ai dám xuống. Khi Tinh Ngôn đến, thấy y lưng đeo kiếm, có người thấy đó liền được gọi ý, hô to:

"Ta thấy động tàng bảo này cũng chỉ có mấy người có thể ngự kiếm phi hành thì mới dám xuống!"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn chợt động tâm. Đang suy nghĩ thì vị tiểu muội muội đang nắm áo Tuyết Nghi tụt, thò đầu nhìn xuống động một lúc thì ngẩng lên lú lo hỏi ca ca:

"Đường chủ ca ca, để Quỳnh Dung nhảy xuống xem thử? Nói không chừng thật có bảo vật...muội sẽ lấy tặng ca ca!"

"A..."

Nghe cô nhóc có lòng tốt, lại nhìn bộ dạng ngây thơ của nó, Tinh Ngôn tức thì có chủ ý:

"Đa tạ muội muội! Bất quá để tính toán đã. Động huyết này hình như rất quái dị, nói không chừng bên dưới có quái vật. Chúng ta coi chừng xuống được mà không lên được".

Vốn là y nhìn bộ dạng khả ái của Quỳnh Dung, lại nghĩ đến kết cục của người đồng môn nhiệt tâm tìm bảo năm ngoái, cảm thấy an toàn vẫn là trên hết.

Nghe y nói thế, Quỳnh Dung vâng một tiếng, không đòi xuống nữa.

Thế là, ba người có khả năng xuống dưới động trong đám người đang hiện diện ở đây cũng chẳng gấp gáp gì, cứ thông thả nói chuyện với những người xung quanh, hỏi thăm thêm ít chuyện nơi này.

Ba người Tinh Ngôn không gấp xuống động, đứng trò chuyện với mọi người, lại khiến cho một kẻ rất nóng ruột. Thì ra trong cái động trước mặt mọi người này, bảo bối thì không có nhưng người tiên phong đạo cốt thì có một, người đó chẳng phải xa lạ, chính là người muốn báo cừu cho đồ nhĩ, Không đồng lão tổ. Lúc này, lão đang dùng tiên thuật điều khiển vụ khí bay lên khỏi động.

Thì ra, từ khi Không đồng lão tổ biết đồ đệ tán mệnh trong tay người cũng am tường thuật Phệ hồn, thì rất hứng thú. Đặc biệt, thiếu niên có tên là Trương Tinh Ngôn đó, lại có thể xuyên qua huyết hồn đại trận giết chết Kim Khuyết, đủ thấy tu vi Phệ hồn không dưới lão. Vì thế, đối với vị dung mạo từ hòa nhưng sinh tính lãnh khốc Không đồng lão tổ mà nói, lần này tuy nói là báo thù cho đồ đệ, nhưng thật ra chính là thèm nhỏ dãi vị "Phệ hồn cao thủ" đã tích tụ nhiều hồn linh kia. Hơn nữa, hai nữ tử theo Trương Tinh Ngôn, linh lực cũng rất phi phàm.

"Khà! Ba người này chính là linh đơn tiên được lão thiên tặng cho ta. Nếu như có thể hấp thu ba hồn linh này, thì không chỉ là ngày phi thăng đã đến, mà là tu vi tiên lực sau khi thành tiên, so với các tiên khách khác thì còn mạnh hơn".

Nói đến, Không đồng lão tổ nhìn giống tiên gia, nhưng khổ tu ngàn năm, không biết vì sao vẫn không thể phi thăng, do đó đối với ba người có linh lực cường đại này thì rất ham muốn. Bất quá, nếu muốn hấp thu ba hồn linh này để giúp bản thân phi thăng thì không thể chỉ dựa vào Phệ hồn đại pháp. Phải biết, Trương Tinh Ngôn lai lịch bất minh, thuật Phệ hồn thì lại cao cường. Nếu không cẩn thận, Phệ hồn không thành còn bị nó phản phệ, đi theo con đường của đồ nhĩ.

Thế là, Không đồng lão tổ đã tu luyện ngàn năm chuẩn bị dùng một pháp thuật độc đáo khác của lão, "Chuyển nhân thiên niên" để đối phó. Pháp thuật này không phải tầm thường, suy theo nghĩ thì nó có thể khiến người nhanh chóng già đi rồi chết, tuy chưa chắc thật có ngàn năm, nhưng với tu vi thâm hậu bao nhiêu năm luyện tập của lão, thì đã đủ có thể khiến người chịu thuật này chớp mắt sẽ chết. Pháp thuật bá đạo này, chẳng thuộc ngũ hành mà chính là một loại pháp chú cổ quái thần kì trong thiên địa: Thời quang thuật. Không đồng lão tổ cũng là một trong rất ít người tu hành biết được pháp quyết này.

Bất quá, pháp thuật đó tuy lợi hại, nhưng cũng có không ít khuyết điểm. Không đồng lão tổ phải có tâm niệm bình hòa, toàn tâm thi thuật thì mới hiệu quả, lại phải không thể có chút cường bức nào. Mới nghe thì có vẻ tức cười nhưng thật giống khiến người ta tự nguyện trở thành cá trên thớt. Chỉ bất quá, mấy khuyết điểm đó chẳng thể làm khó Không đồng lão tổ đã tu luyện ngàn năm. Với trí mưu kinh nghiệm của lão, chỉ cần thi triển một kế nhỏ thì sẽ khiến mấy tiểu bối đó cam tâm tình nguyện chịu hết trong pháp thuật của lão. Theo lão nghĩ, mấy tiểu bối đó đều là kẻ tu thuật, dĩ nhiên mong muốn được bảo thành tiên. Do đó, sau khi tính toán hành trình của Tinh Ngôn, lão liền tạo ra một cái động phát quang, dẫn dụ mấy tiểu bối đó mắc câu.

Chỉ là, kẻ mưu tưởng chừng kín kẽ đó lại chưa khiến bọn Tinh Ngôn mắc vào, bọn họ hiện chỉ nhàn nhã đứng trên động, bàn tán chuyện trò với dân chúng nơi này.

Thế là, lão tổ tu vi ngàn năm cũng đã nhện không nổi. Trên mặt tuy vẫn duy trì phong thái, nhưng lòng đã hối hận:

"Sớm biết thiếu niên này nhút nhát như thế, chỉ đến bên rồi dừng thì bổn tiên đã mang trà đến ngồi uống chờ các người nói chuyện"

Không đồng lão tiên chẳng có gì làm, hiện chỉ có thể vênh tai lên nghe mấy người bên trên đối đáp. Lúc này thiếu niên đang trịnh trọng nói với hai cô gái:

"Hai người các cô có nhớ Diên Nhân Bảo không? Gã suốt ngày chỉ mộng tìm bảo, cuối cùng thì...Ài!"

Tuy đoạn sau thiếu niên không nói, nhưng ngữ khí cũng thể hiện rõ ý. Hai cô gái nghe rồi thì lên tiếng phụ họa, ngôn ngữ cũng rất đáng tiếc.

"Thì ra như thế".

Nghe bọn họ đối đáp, Không đồng lão tiên như nhặt được bí kiếp, bỗng nhiên đại ngộ:

Thì ra không phải bọn chúng nhãn quang cao minh nhìn thấy được bẫy của ta, mà là bọn chúng có người quen vì tâm bảo mà rơi vào kết cục thảm.

Hiểu ra vấn đề, thiên niên lão quái liền có kế. Chỉ thấy miệng lão lẩm nhẩm niệm chú, chuẩn bị thay đổi cách thức dụ con mồi vào bẫy.

Chỉ bất quá, lúc lão tập trung thi pháp thì không chú ý đến đoạn đối thoại bên trên. Hiện tại thiếu niên đang hù dọa tiểu Quỳnh Dung:

"Muội muội à, bên dưới động nói không chừng có ác quỷ rất đáng sợ đó!"

Vốn là Tinh Ngôn sợ tiểu nha đầu không sợ trời không sợ đất, ham chơi phá phách lên trốn đi nên tìm cách hù dọa nó.

Khi Quỳnh Dung nghe lời của Tinh Ngôn, trong đầu đang nghĩ liệu có phải ca ca chỉ xem mình là một đứa con nít hay không, thì bỗng nghe ca ca kêu lớn:

"Không tin muội nhìn đi!"

"Ủy?"

Vừa nhìn, Quỳnh Dung cũng không khỏi kinh ngạc:

"Ca ca không gạt ta, là thật!"

Thì ra, nó nhìn theo hướng thiếu niên chỉ, thấy sương mù đang thoang thoảng hiện đã biến thành mây đen, nhìn rất khủng bố.

"Ái chà! Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, thì ra động này quả có quỷ quái..."

Tinh Ngôn thấy lạ, kêu một tiếng:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, chúng ta mau đi!"

"Vâng!"

Kì thật tiểu nữ oa cũng không biết quỷ quái đáng sợ thế nào, nhưng nghe Tinh Ngôn nói thì cũng chuyển thân chạy theo. Mấy ngày xung quanh thấy ba người bỏ chạy cũng lập tức la hét chạy tứ tán. Trong chớp mắt, nơi miệng động vô cùng náo nhiệt chỉ còn ít vỏ trái cây, chứng minh nơi này từng có người...

Tình hình khiến Không đồng lão tổ kinh ngạc vô cùng:

"Sao lại thế?"

"...Không đúng! Theo lý nói, thiếu niên chính đạo thân hoài tuyệt kỹ, thấy miệng động có khói đen bay lên thì phải nổi lòng chính nghĩa, xuống trừ yêu diệt ma mới đúng chứ, sao lại quay người bỏ chạy vậy?"

Thấy thiếu niên không chịu xuống động, Không đồng lão quái ngờ ngác như mất sói mất mồi. Mãi đến lúc này, sắc mặt của thiên niên tiên quái mới hiện vẻ ngưng trọng:

"Xem ra, vẫn là bổn tiên sơ sót. Thiếu niên này quả nhiên thâm bất khả trắc, nếu chỉ dùng tiểu thuật thì khó mà gạt được hắn..."

Không đồng lão tổ cũng là người quyết đoán, nghĩ đến đây lập tức phát áo, phiêu nhiên xuất động.

Cho đến lúc này, kể sách mà lão vốn cho là chẳng có kẻ hồ đã thất bại hoàn toàn, chỉ lưu lại một cái động sâu giữa đường đi, khiến bách tính Hoàng thạch trấn mất hết mấy ngày mới lấp nó được.

Đây đều là lúc sau này. Lại nói đến mấy người bỏ chạy, sau khi chạy được bốn, năm dặm thì dần chuyển sang đi chậm lại.

Thở hổn hển mấy hơi, Tinh Ngôn bắt đầu suy nghĩ kể sách vẹn toàn để trừ tuyệt hậu hoạn trong cái động cổ quái đó. Đang xuất thân thì bỗng tiểu muội

muội bên cạnh không hiểu hỏi y:

"Đường chủ ca ca, ác quỷ đúng là rất đáng sợ sao?"

"Đúng vậy, rất đáng sợ, cả ca ca cũng sợ. Bằng không sao gọi là ác quỷ chứ..."

Tinh Ngôn đáp có chút hàm hồ. Sự thật thì y cũng chưa thấy qua ác quỷ. Bất quá, y cũng không ngần ngại hù dọa tiểu nữ oa luôn thích phá phách, vốn đã gây ra không ít phong ba rồi.

Cứ một hỏi một đáp về sự khủng bố của ác quỷ, Tinh Ngôn cùng nhị nữ men theo quan đạo đất vàng mà đi. Đang đi thì Tinh Ngôn chợt thấy ở phía xa trước mặt, có một người đang nằm giữa đường.

"Chẳng lẽ là ăn mày đói qua ngất xỉu?"

Trong đầu nghĩ thế, vội chạy qua xem là chuyện gì.

Đội đến gần mới phát hiện người đang nằm dưới ánh nắng gắt là một lão nhân cốt cách thanh kỳ, diện mạo đồ lạ lùng, thân vận áo mát, lưng thắt dây xanh. Thấy như thế, Tinh Ngôn vội tiến tới cung tay hỏi:

"Lão nhân gia, phải chăng có chỗ khó chịu? Nếu cần giúp thì xin cứ nói".

Thấy y hỏi, lão giả dường như có chút kích động, lồm cồm bò dậy, quan sát y một chút, sau đó nói:

"Không tệ không tệ, tâm địa lương thiện! Lão phu quả nhiên không nhìn lầm người!"

Lão nhân ăn vận quái dị, giọng như hồng chung, không hề giống một khát cái. Chỉ bất quá, lời nói của lão không đầu không đuôi. Tinh Ngôn nghe vậy đang muốn hỏi thì nghe lão giả tiếp tục nói:

"Xem ra lão phu đúng là có duyên cùng ngươi. Vừa rồi lúc ta nghỉ ngơi ở trong động huyệt đó thì thấy ngươi đi qua. hiện tại ta ở đây phơi nắng thì lại gặp ngươi".

"Ách? Thì ra trong động đó là ông!"

Tinh Ngôn nghe vậy thì thờ phào. Xem ra trong động cũng chẳng có yêu quái gì, mà chỉ là một dị nhân du hí phong trần đến chơi đùa. Không biết bản thân có kì duyên thế nào, Tinh Ngôn cũng rất hiếu kì, cung kính hỏi:

"Không biết lão trượng là ai?"

"Hà, tiểu huynh đệ sáng khoái rất hợp với lão phu. Trước mặt chân nhân không nói dối, không giấu mấy vị, lão phu chính là một ma đạo tiên nhân".

"Ách? Ma đạo? Tiên nhân?"

Nghe lão giả nói, Tinh Ngôn không ngạc nhiên lắm, chỉ hơi hiếu kì. So với thái độ bình thường của y, ma đạo tiên nhân đó lại có chút kích động:

"Lão phu chính là người trong ma đạo! Ma đạo thanh danh không tốt, tiểu ca chắc cũng nghe nói. Kì thật, mấy người thế nhân đã hiểu lầm chúng ta. Thực tế thì người trong chính đạo có thể theo đường chính tu luyện thành tiên, thì người trong ma đạo chúng ta sao không thể theo ma đạo tu luyện thành thần được chứ? Cái gọi là âm dương tương hỗ, vạn lưu quy tông, bốn nguyên mới là đúng, thủ đoạn chỉ là hình thức, đâu thể phân là chính tà tiên ma được!"

Lời của hồng phát dị nhân rất hợp với thiếu niên, y không ngớt gật đầu. Vừa định phụ họa thì nghe hồng phát lão nhân chuyển giọng, ngẩng đầu nhìn trời, cảm phần nói:

"Người ma đạo chúng ta đều không theo thói thường, không xét bề ngoài, vì thế mới khiến bọn phàm phu tục tử hiểu lầm, gọi chúng ta là tà ma ngoại đạo. Như ta đây, cũng chỉ bất quá diện mạo tóc tai đồ khác người, liền bị bọn chúng gọi là 'Hồng phát lão ma'. Kì thật ai biết, ta chính là một người rất chính trực".

Nói đến chỗ này, vị hồng phát ma tiên đó thở dài một hơi, giống như lòng đầy phiền muộn "Chúng nhân đều say chỉ ta tỉnh" vậy.

Nghe lão nói như thế, Tinh Ngôn cũng thuận mắt nhìn mái tóc đỏ rối loạn của lão, trong lòng bất giác nghĩ:

"A...chẳng trách người ta nói, đầu tóc nhìn từ xa đã thấy, đúng là giống như ổ chim lửa mà..."

Khi Tinh Ngôn đang nghĩ lung tung thì vị lão hán bị người hiểu lầm đó, thấy thiếu niên trước mặt hình như chẳng có chút kinh hoàng đối với thân phận ma đạo của mình, không khỏi vui mừng, kích động nói:

"Tiểu huynh đệ quả khác người! Không giấu tiểu ca, hôm nay ta đến, chính là muốn giải trừ đại ách giúp ngươi!"

"Đại ách?"

Lời này của hồng phát lão giả vừa xuất, tức thì khiến ba vị thiếu niên nam nữ giật mình.

"Đúng thế! Người e rằng vẫn không biết, người hiện đã đại họa lâm đầu!"

Thấy bọn họ nét mặt nghi hoặc, hồng phát quái khách nghiêm mặt, trịnh trọng thêm một câu.

Bất ngờ nghe bản thân đang có đại họa lâm đầu, Tinh Ngôn cũng rất kinh hoàng. Hoi định thần mới cẩn thận hỏi:

"Không biết lời của lão trượng là chỉ đại họa gì?"

Chẳng giống với sự cẩn thận của y, tiểu Quỳnh Dung nhin không được nhảy lên, lớn tiếng hỏi:

"Lão ma mau nói là chuyện gì! Liệu có phải có người xấu muốn đánh ca ca?"

Còn vị Thiên niên mai linh Khấu Tuyết Nghi ở bên, sắc mặt cũng nghiêm trọng, đang lắng nghe rốt cuộc là chuyện gì. Lúc này đang khẩn trương, không ai lưu ý đến vị tiểu muội muội buột miệng bất kính. Thấy lời của mình đã dẫn dụ được sự chú ý của ba người, hồng phát lão giả mỉm cười, mặc cho không khí đang khẩn trương vẫn thông thả đáp:

"Nếu lão phu không nhìn lầm, tiểu huynh đệ chắc đã luyện thành thuật 'Phệ hồn'?"

Lời này vừa xuất, thiếu niên bỗng giật nảy người!

Thấy y như thế, hồng phát dị nhân bình thản tương phùng hải lòng cười tươi, tiếp tục nói:

"Thuật Phệ hồn, tuy uy lực cường đại, nhưng cũng có chỗ không ổn. Công lực càng thâm hậu thì lực phản phệ càng mạnh. Ta thấy tiểu huynh đệ hiện tại khí sắc thì vẫn tốt, nhưng tu vi phệ hồn của người hiện đã rất thâm hậu, nếu như không chịu phòng bị, e rằng không mấy năm nữa thì sẽ gặp phải kiếp số. Đương nhiên, may mà hôm nay người gặp được lão phu, ta chính là có duyên cùng người..."

"Hồng phát lão ma" phen này tự cho rằng lời nói của mình hợp tình hợp lý, lúc này đang cao hứng nói, hoàn toàn không để ý, thiếu niên vốn luôn cung kính lắng nghe, khi nghe đến chỗ này, thần sắc trong mắt đột nhiên đanh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.10 - Chương 165: Huyền Kính Mê Tung, Thùy Bi Thất Lộ Chi Nhân.

Khi hồng phát lão giả tự xưng là người trong ma đạo đang cao hứng nói thì không ngờ thiếu niên vốn cung kính lắng nghe đột nhiên ngắt lời lão, không khách khí nói:

"Tiền bối làm rồi! Tà thuật Phệ hồn đó, huyết tính tàn nhẫn, phạm vào tính thiện, tiểu tử làm sao có thể học chứ? Không giấu các hạ, tôi tuy ngu độn, nhưng tà thuật ấy thì chẳng muốn nhìn cũng chẳng muốn nói đến. Xin lỗi ông, tôi còn có chuyện gấp, tạm biệt ở đây thôi!"

Nói đến đây, thiếu niên thần sắc nghiêm trang cũng chẳng đợi đáp lời, chuyển thân phát tay áo đi thẳng. Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thấy y nổi giận cũng vội đi theo sau y.

"Ách? Lần này lại làm chỗ nào?"

Thấy thiếu niên hòa ái bỗng nhiên lời nói kịch liệt, Hồng phát lão giả ngó người chẳng hiểu:

"Tên này am tường thuật phệ hồn như thế, không lý nào không biết chuyện phản phệ. Nhưng vì sao thấy có 'Cứu tinh', lại quyết liệt cự tuyệt như thế?"

Ngồi giữa đường nhìn theo tiểu nữ oa cứ quay đầu lại là lưỡi nhái lão, vị Không đồng lão tổ đúng là mơ hồ chẳng hiểu sao cả...

"A, xem ra nếu bốn tiên không chịu lộ ra thủ đoạn thì tên tiểu bối gian hoạt này tuyệt không chịu sụp bẫy!"

Tinh Ngôn lúc này lại không biết Không đồng lão tổ có chủ ý với bọn họ, lòng cứ nghĩ vừa rồi là gặp phải một lão đầu bị điên. Xem ra, người trong ma

đạo quả có chút khác thường. Thiếu niên nghĩ đến lại có chút tức tối:

"Xúi quẩy! Bộ dạng ta đường đường chính chính thế này mà lão trượng đó lại mở miệng nói ta có tà thuật phệ hồn, thật là không phải phép!"

Nghĩ thêm một chút thì chẳng thèm chú ý đến nữa, cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi chuyên tâm thưởng thức cảnh đẹp trên đường.

Càng đi, đồi núi xuất hiện hai bên đường càng nhiều. Các ngọn núi lớn, nhỏ, trước, sau tiếp nối nhau, liên miên bất tuyệt, khoe sắc xanh trong tiết trời tháng năm. Cùng với sự xuất hiện của nhiều ngọn núi thì hồ nước càng ít đi, thỉnh thoảng mới thấy một hồ nước được mấy ngọn núi bao quanh. Đôi khi có gió nhẹ vờn qua, mặt hồ vốn tĩnh như một tấm gương chợt lao xao những vòng sóng lấp lánh, tạo cho cảnh xuân một sự sinh động rất hay.

Lại qua mấy khúc rẽ nữa, cảnh vật dần dần trở nên hoang lương. Quan đạo dưới chân cũng trở nên khúc khuỷu, cỏ dại mọc chen trên đường, hình như có rất ít người đi đến nơi này.

Nhìn khung cảnh hoang lương xung quanh, Tinh Ngôn thầm đề cao cảnh giới, nghiêm phòng mấy người bên mình bị hảo hán lục lâm tập kích bất ngờ.

Không khẩn trương như thiếu niên, tuy đã được đường chủ nhắc nhở nhưng hai cô gái đồng hành vẫn vô tư cười nói, giống như chẳng biết gì đến nguy hiểm ở những nơi hoang vu thế này.

Khi Tinh Ngôn vận phần cơ cảnh thì tiểu Quỳnh Dung chợt nổi hứng hiếu học, cứ bám Tuyết Nghi thì thầm rồi lại chạy đến ca ca lúi lo, hy vọng được ca ca khen ngợi. Nhưng đường chủ ca ca của nó lúc này đang tập trung quan sát xung quanh, không hề ngừng chân. Thế là, tiểu Quỳnh Dung chỉ đành phải nháy chân sáo theo sau ca ca.

Thiếu niên lúc này đang bận cô động bản thân:

"Hà, mấy người bọn ta, chắc cũng xem được là võ lâm cao thủ? Tiểu đạo của Quỳnh Dung cũng không tệ, trượng pháp của Tuyết Nghi thì tinh diệu, ta thì nội lực cao cường, kiếm pháp cũng có chỗ sở ngộ, nếu chỉ là bọn lục lâm bình thường thì đâu có gì đáng ngại".

Mấy ngày trước đối địch cùng Tinh thế giáo, một hơi chém chết ba tên, xem ra thực lực Tứ Hải đường cũng rất mạnh. Hiện tại điều duy nhất cần đề phòng chính là mưu kế của mấy tên trộm cướp giáo hoạt thôi.

Đang suy nghĩ cô động cho bản thân thì bỗng nghe có tiếng ngựa hí, sau đó thì nghe tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau.

"Là người đi đường hay là tặc đồ?"

Thình lình nghe tiếng vó ngựa gấp gáp đằng sau, Tinh Ngôn vội kéo hai cô gái nép vào bên đường. Bọn họ còn chưa ổn định thì bỗng thấy trên vai nhẹ bâng, sau đó trước mặt là một đạo hắc ảnh thoáng qua, nhanh chóng lao về phía trước.

"Ách?"

Biến cố xảy ra chỉ trong cái chớp mắt, đội thiếu niên phản ứng miễn cưỡng hỏi thăm thì phát hiện trên vai đã trống không. Đưa mắt nhìn theo phương hướng hắc ảnh bỏ chạy, thiếu niên mới minh bạch vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, thốt đã mã đen thui đó, đột nhiên xông tới cắn vào túi đồ trên vai y, sau đó thần tốc nhắm hướng hoang dã đồi núi mà chạy.

"Hay cho đạo phi, bốn giò nên chạy nhanh à!"

Trong lúc vừa kinh vừa giận, lại nghĩ đến hình dáng mạnh mẽ đen thui nhanh như thiểm điện vừa rồi, Tinh Ngôn cũng không kìm được tán thưởng:

"A! Không tin nổi son tặc hiện nay lại bản lĩnh như thế, thuần hóa được ngựa đi cướp như thế!"

Lòng tuy bội phục nhưng đồ mất thì nhất định phải thu hồi. Tuy những thứ quan trọng đều cất trong người, những thứ bị cướp chỉ là vật ngoài thân. Chỉ đáng tiếc, vật ngoài thân đó rất quan trọng với Tinh Ngôn, tiền bị cướp há chẳng xót sao? Thế là trong lúc đau lòng, thiếu niên đường chủ lập tức hạ lệnh, toàn bộ nhân thủ của Tứ Hải đường, đồng loạt truy theo thốt hắc mã cướp tiền đó.

Thế là, trong tiếng hoan hô "Bắt ngựa, bắt ngựa" của tiểu Quỳnh Dung, thiếu niên miệng hô xúi quẩy nhắc chân đầu tiên, vận lực co giò phóng vào vùng hoang dã đồi núi nhấp nhô.

Chỉ thoáng sau ba người bọn họ đã đứng trên một con đường khác, cũng không biết đã lên xuống bao nhiêu ngọn đồi rồi.

Đứng trước khu rừng tiếp núi, nhìn cây cối rậm rạp nhấp nhô theo triền núi, Tinh Ngôn có chút ngần ngại. Một tay giữ lấy tiểu Quỳnh Dung cứ dợm mình muốn phóng đi, Tinh Ngôn cẩn thận quan sát đồi núi nhấp nhô phía trước, nhất thời cũng không dám mạo hiểm tiến vào. Suy cho cùng, vừa rồi thốt hắc mã thần tốc tấn công cướp đồ bỏ chạy, nhân lực tinh chuẩn đến mức kinh người, thật chẳng phải là do người có thể huấn luyện được.

Khi y đang trù trừ bất quyết, bỗng thấy trong khu rừng trước mặt có một người đang tiến ra. Giương mắt nhìn thì thấy người đó ăn vận theo lối nông phu, lưng đeo ngùi tre đựng đầy sản phẩm của rừng. Tinh Ngôn thấy thế vội tiến lên, hỏi thăm hán tử đó tình huống trong núi. Sau khi nghe y kể đầu đuôi mọi chuyện, hán tử đó cũng rất cảm thông với y. Nghe hán kể trên ngọn núi này, có một đứa con cháu nhà nông biến chất, học được tà môn huấn luyện tuần mã chuyên cướp tiền của người đi đường.

Nhìn thấy thanh kiếm sau lưng người thiếu niên, nông phu đó như vì chính nghĩa lại cáo tố với y, tên bất lương đó có dựng một gian nhà tranh trên núi, chỉ cần vượt qua hai dãy núi là thấy.

Nghe lời chỉ dẫn Tinh Ngôn rất vui mừng, lòng nghĩ thì ra chỉ là tên tiểu tặc tà môn, chẳng có gì đáng ngại. Thế là sau khi cảm tạ nông phu đó, y liền theo phương hướng được chỉ dẫn, cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung tiến vào núi.

Mấy người gấp gáp đi có chỗ không biết đó là, sau khi bọn họ đi khỏi, người nông dân vừa chỉ điểm đó, trên mặt lộ ra thần sắc mê hoặc:

"Vì sao chỉ nói mấy lời như thế mà lão thần tiên đó lại cho ta cả một đỉnh bạc?"

Không nói hấn đứng đó cao hứng, lại nói Tinh Ngôn sau khi tiến vào núi thì bước thấp bước cao vượt sườn núi. Khí trời ẩm áp, cây cỏ xanh um tùm, con đường nhỏ dưới núi cũng lẫn khuất trong cây cỏ rất khó nhìn thấy, khung cảnh xung quanh vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng mới nghe có tiếng chim cu rúc rúc.

Cẩn thận vượt núi một lúc, Tinh Ngôn lên tiếng nhắc nhở:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, các người phải theo sát ta, cẩn thận chớ để xảy chân lăn xuống núi".

...

Đội một lúc không nghe có giọng nói trong trẻo đáp lời như thường lệ, lại chỉ nghe tiếng cỏ lạt xạt dưới chân, vẫn theo quán tính đi thêm mấy bước, Tinh Ngôn cuối cùng cũng phát hiện có chỗ không ổn, thỉnh thoảng quay đầu thì phát hiện sau lưng, ngoài cây cỏ um tùm thì chẳng thấy tung ảnh của hai cô gái đâu. Nhìn ra sườn núi thì càng chẳng có bóng người.

"...Quỳnh Dung? Tuyết Nghi?"

Vừa không thấy hai cô gái, thiếu niên hoảng hốt cất tiếng gọi lớn. Thế nhưng ngoài tiếng vọng của chính y thì không nghe có phong phanh tiếng người nào khác.

Hồ hào một hồi vẫn chẳng có động tĩnh nào, Tinh Ngôn quay người trở ngược lại. Mãi đến lúc này y mới phát hiện, con đường mới đi qua dường như rất ngắn thế nhưng hiện tại biến thành dài ngoẵng. Vừa rồi đi chỉ chừng hơn nửa dặm, lúc này phẳng phất như đi hoài không tới điểm đầu.

Chạy luôn một hơi vẫn chẳng thấy tới đâu, Tinh Ngôn lại chạy ngược trở lên, chỉ có điều, chạy thử vài vòng, thiếu niên liền có cảm giác, con đường dưới chân dường như không có lối ra.

"Đây không phải là con đường vừa đi chứ?"

Lòng có hoài nghi liền chú ý trên đường, quả nhiên phát giác cảnh vật mỗi lần đi chuyển lại chẳng giống nhau.

"Hồng rồi, e là trúng tà thuật của gian nhân rồi".

Sau khi tức giận chạy đi chạy lại mấy vòng, Tứ Hải đường chủ cuối cùng cũng bình tĩnh lại: ba người bọn họ e là đã rơi vào bẫy của tặc nhân.

"Đây chắc là cơ quan ảo thuật do tặc đồ thiết lập quá?"

Vị thiếu niên vốn cơ mẫn lúc này cũng mơ hồ không biết đã sa vào chú thuật thần bí gì, linh giác tựa hồ đã bế tắc, chỉ biết theo sơn đạo mà đi chẳng có chủ đích.

Thiếu niên cứ thất thần mà đi như thế, lòng vừa lo lắng vừa âu sầu, khi bản thân y dường như sắp trở nên vô tri như cây cỏ xung quanh thì thanh cổ kiếm sau lưng bỗng ngân lên một tiếng, lập tức kinh tỉnh thiếu niên:

"A! Ta vì sao lại quên mất việc ngự kiếm phi hành chứ?"

Chỉ trong thoáng chốc thiếu niên đã hồi phục lại sự sáng suốt, theo một đạo ô quang phá không bay lên.

"Đây là...?"

Vừa bay lên không truy tìm, Tinh Ngôn liền phát hiện, kì thật các chỗ y vừa đứng không xa, trong một lùm cây rậm rạp, có một người đang nằm. Cây rừng rậm rạp như thế, nếu không phải mục quang y sắc bén thì khó mà phát hiện trong đó có người. Thấy tình cảnh đó, thiếu niên cảm thấy cô quái vội hạ kiếm bay về phía đó.

"A!"

Mới chạm đất Tinh Ngôn lập tức đại kinh thất sắc, một tiếng kinh hô buột miệng thoát ra!

Thì ra, chỗ người nằm trong lùm cây đó, tuy y phục nghiêm chỉnh, nhưng bên trong y phục lại là một đồng khô cốt trắng bạch!

"Người này..."

Sau con kinh hãi, Tinh Ngôn phát giác y phục chứa hài cốt trước mặt nhìn rất quen thuộc, quan sát kỹ càng một chút, y lập tức nhận ra:

"Thì ra là người nông dân vừa chi đường!"

Y đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên thấy một cái gùi tre nằm ở gần đó.

Sau khi y buột miệng kinh hô, bộ khô cốt hoàn chỉnh trước mắt bỗng phát ra một tiếng "Rộp". Dường như đã chống đỡ quá lâu, đến lúc này đã chịu không nổi, chớp mắt biến thành một đồng xương trắng.

Nhìn vô số mảnh vải nát vụn bay tứ tán trong không trung, thiếu niên như có linh cảm, lập tức ngự thần kiếm, nhắm chỗ cây rừng um tùm nhất mà đến.

Lướt qua tầng tầng thảm xanh thâm u bên dưới, cuối cùng cũng đến chỗ um tùm bí ẩn đó. Dường như cùng lúc, vị Mai tuyết tiên linh sắc mặt lo lắng cũng đã thoát khỏi huyền cảnh, từ phía khác phiêu phiêu bay đến.

Lúc này, hiện ra trước mặt hai người đang vô cùng lo lắng, lại là một cảnh tượng xán lạn chìm hót hoa thơm.

"Ca ca, Tuyết Nghi tỷ, các người cũng đến rồi?"

Trước vách núi bướm lượn vờn hoa, một vị tiểu thiếu nữ thơ ngây đang quay đầu vẫy tay hoan hô:

"Các người mau đến xem...vị lão gia gia tốt bụng này vừa đáp ứng, lập tức giúp muội lớn lên!"

Nơi ngón tay xinh xắn của cô nhóc chỉ đến, đang có một vị lão gia mặt trắng như ngọc, diện mạo từ ái, mỉm cười nhìn hai vị khách mới đến...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 166: Thần Quang Chiếu Ảnh, Nghi Thị Mộng Lý Hồ Điệp.

"Quỳnh Dung! Mau trở lại!"

Hai người Tinh Ngôn, Tuyết Nghi vừa thoát khỏi ảo trận, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, biết ngay có chỗ cở quái, cả hai lập tức không hẹn mà cùng gọi lớn, muốn kêu tiểu nữ oa đang bị gạt quay về bên mình.

Nào ngờ khi hai người buột miệng hô hoán thì phát hiện âm ba phát ra từ miệng mình, hình như chạm phải một bức tường vô hình, bỗng nhiên thanh quang loáng lên, trước mắt đã hiện ra một vòng sáng trong suốt hình quả chuông. Vàng sáng hình chuông này vây lấy Quỳnh Dung và lão giả từ mi thiện mục bên trong. Đối với Tinh Ngôn, Tuyết Nghi ở bên ngoài, sau khi nghe thanh của hai người chạm vào nó, âm ba chưa tan hết, tạo nên hiện tượng mập mờ ngoài mặt như những vòng sóng.

Thì ra, vị lão giả diện mạo từ bi đối diện Quỳnh Dung, không phải là ai xa lạ, chính là thiên niên lão quái Không đồng lão tổ muốn báo cừu cho đồ nhi. Vừa thấy đôi thiếu niên nam nữ nhanh chóng thoát khỏi ảo trận, lão cũng cảm thấy kì quái. Bất quá suy nghĩ thoáng qua, thiên niên lão quái cảm thấy như thể càng tốt:

Nếu như hai tên tiểu sanh hậu bối này chính mắt thấy tiểu muội của chúng chớp mắt đã biến thành đồng xương trắng thì quả thật khó chịu nỗi tình cảnh đó mà phát điên phát cuồng. Đến lúc đó, công lực phệ hồn của ta sau khi hấp thụ linh lực của tiểu nữ oa này đã trở thành rất mạnh, chẳng cần phải dùng thủ đoạn gì cũng có thể dễ dàng tiêu diệt bọn chúng.

Tính toán như ý, Không đồng lão tổ chuyên tâm vào vị tiểu thiếu nữ trước mặt.

Bởi vì bị bao bọc bên trong, hiện tại tiểu Quỳnh Dung chỉ một lòng mong lớn chẳng nghe thấy ca ca cùng Tuyết Nghi tỷ gọi, cũng không chú ý đến thần sắc lo lắng của bọn họ. Vào lúc này nó đã quay đầu lại, mặt đầy kỳ vọng nhìn lão gia gia tốt bụng hứa giúp nó lớn, chỉ mong lão mau thì triển pháp thuật.

Thấy tiểu thiếu nữ thơ ngây thơ khả ái như thế, Không đồng lão tổ cũng phải thầm than:

"Ai, nếu không phải bọn tiên đã tu được ngàn mấy trăm năm, thấy tiểu nữ oa khả ái như thế, làm sao nỡ lòng hạ thủ..."

Vào khoảng khắc lão ngẫm nghĩ, đôi thiếu niên nam nữ ở ngoài vòng sáng hình chuông cũng lấy ra binh khí của mình, vận đủ pháp lực đánh phá vào vòng sáng đó. Dù thiên niên lão quái pháp lực thông thiên, vòng sáng hộ thân thiết kế vô cùng chắc chắn, nhưng dưới sự hợp kích của Tinh Ngôn, Tuyết Nghi, nhu hình ma trảo cũng chịu muốn không nổi, lỗi lổm biến hình.

Thấy như thế, Không đồng lão tổ không còn trì hoãn nữa, vung tay áp nhanh lên đầu tiểu thiếu nữ đang nóng lòng chờ đợi. Trong nháy mắt, quái thuật "Chuyển thuận thiên niên" lão đã sớm chuẩn bị liền hóa thành một vầng sáng bảy sắc diễm lệ chụp xuống đầu Quỳnh Dung, vây lấy nó vào trong!

"Đáng thương cho một tiểu nữ oa khả ái..."

Một đòn đắc thủ, Không đồng lão liền chuẩn bị thi triển phê hồn đại pháp hút hết tinh lực trong thể xác của tiểu thiếu nữ.

Nghiêm túc mà nói, pháp thuật này của lão tuy gọi là "Chuyển thuận thiên niên", nhưng chẳng phải có uy lực vô biên như thế. Bí thuật độc môn này thực tế cũng chỉ là đẩy cơ thể người ta mau già mà chết, giống như trong thoáng chốc đã qua trăm năm mà thôi.

Thấy Quỳnh Dung bị nhốt trong một vòng sáng bảy sắc lưu chuyển, Tinh Ngôn lập tức càng thêm nôn nóng, cùng Tuyết Nghi liên tục huy động binh khí tấn công vào màn khí hộ thể của lão ma. Chỉ là, không biết lão ma mặt ngọc đó lai lịch thế nào, vầng sáng hộ thể trong suốt đó tuy bị cổ kiếm, linh trượng của hai người không ngừng đánh phá, nhưng thủy chung vẫn không bị vỡ, cứ khi thần kiếm, linh trượng thu về thì lại khôi phục hoàn toàn trạng thái.

Đối diện màn khí hộ thể cao cường như thế, Tinh Ngôn, Tuyết Nghi ruột gan như thiêu như đốt, nhất thời không biết làm thế nào để phá giải!

Chỉ là, tuy hai người không phá vỡ được nó, nhưng Không đồng lão quái ở bên trong cũng chịu không ít khó chịu.

Thì ra, màn linh quang hộ mệnh của lão hiện không giống như bình thường, hấp thụ lực tấn công từ bên ngoài gia cố cho nó, càng lúc càng xán lạn, mà ngược lại càng lúc càng âm đậm, cuối cùng chắc khó mà chịu nổi. Còn tiểu nữ oa đó, không những không bị hóa cốt, ngược lại càng trở nên linh hoạt. Hiện tại tiểu nha đầu đang ngược cái mặt xinh xắn lên, nghi hoặc hỏi:

"Lão già già, vì sao tôi chẳng cao thêm tí nào vậy?"

"Ách..."

Không đồng lão tổ không lường có tình tiết này, bị Quỳnh Dung hỏi thì chợt ngẩn ra. Tâm niệm chuyển động như chớp, lão cũng chẳng đáp lời, cứ múa hai tay, kết thành các thủ ấn quái dị, đồng thời thân hình dao động mạnh, vô số tia sáng đỏ bầm bùng ra khắp người lão.

Thì ra Không đồng lão tổ dưới tình thế gấp gáp, đồng thời với việc thi triển "Chuyển thuận thiên niên", cũng toàn lực thi xuất phê hồn huyết chú, quyết một lần hủy diệt tiểu nữ oa. Bởi vì lão cảm giác tầng quang hộ thể đã sắp bị phá vỡ, bản thân khó tiếp tục duy trì. Nếu để hai nam nữ bên ngoài xông vào phối hợp cùng tiểu nữ oa, chỉ bằng hiện cứ phóng tay làm một cú!

Thế là, hai bí thuật được Không đồng lão tổ đồng loạt thi xuất, hợp thành một khối quang hoa quái dị, như thác lũ ào ạt đổ xuống tiểu thiếu nữ vẫn chẳng có chút phông bị!

Quang hoa quái dị lần thứ hai thi xuất vô cùng cường thịnh, ngay cả thiếu niên bị cản bên ngoài cũng cảm nhận được khí tức hết sức nguy hiểm.

"Quỳnh Dung mau chạy!"

Thiếu niên lúc này quần bách, gào lên một tiếng thê thiết. Trong lúc khí cấp công tâm, Tinh Ngôn cảm giác đầu óc chao đảo, phảng phất như muốn vỡ tung ra, bị thương lên đến cùng cực:

"Vì sao ta lại để nó theo ta để chịu hung hiểm thế này?"

Còn lúc này, Quỳnh Dung vừa rồi còn như vô sự, bị quang hoa quái dị phủ xuống lần nữa thì phảng phất như chìm sâu trong nước, tay chân khó cử động, hô hấp cũng không được, lần đầu tiên cảm thấy khó chịu như thế. Lúc này, trên gương mặt vốn trắng bóng như ngọc của nó, giống như bị người ta bóp cổ, đã dần hiện sắc xanh xám. Nhưng cho dù như thế, tiểu thiếu nữ vẫn một lòng muốn trưởng thành vẫn đứng đó gắng chịu đựng, không biết là mình đang rơi vào tai ách diệt vong!

Mắt thấy tiểu nữ hai cổ quái đó lúc này đã hiện tình trạng đau đớn, Không đồng lão tổ lại hồi phục sự kiêu ngạo thường có, nghĩ thầm:

"À, thì ra vừa rồi chưa xuất toàn lực".

Có lẽ, mưu kế giải quyết sạch đám hậu bối này, cuối cùng đã đến lúc kết thúc.

Không đồng lão tổ đắc ý trong lòng, lúc này đã không rảnh để phát hiện, đạo quang hoa "Chuyển thuận thiên niên" lảng lẹ vô bì của lão, giống như đã thúc động một cơ quan thần bí đã bị bụi thời gian phủ mờ đã lâu, thế là trên khung trời mệnh mông, phảng phất vang lên một tiếng thờ dài miền man...

Còn vào lúc này, Phong thần kiếm của Tinh Ngôn cùng Tuyền linh trượng của Tuyết Nghi cũng đã phá được tầng quang hộ thể, bay đến tấn công tên lão tổ quỷ dị đó.

"Ánh sáng của đom đóm mà đòi tranh sáng với trăng sao?"

Tiên quái nhảy lên, nhìn binh khí của hai hậu bối đang bay đến, khoe miệng nhếch lên, vô cùng xem thường.

Ngay khi lão định xuất thủ đánh văng hai thanh binh khí đi thì thấy hai thanh kiếm, trượng đó bỗng ngừng trên không. Khi lão đang cảm thấy kì quái thì phát giác ngư pháp ấn đang định tung ra cũng không thể xuất thủ!

Thế là trong ánh mắt kinh hãi của ba người, vạn vật trong thiên địa phảng phất như ngưng trệ, hoa ngừng rung rinh, bướm xếp cánh lại, cả những tia bụi li ti trong không gian cũng bị một lực vô hình nào đó cầm giữ giữa không trung.

Mọi thứ đều như ngưng trệ, chỉ có quang ảnh ảo lệ thì vẫn không ngừng phân tán.

Trong khung cảnh u tịch như cõi âm đó, phía trước Không đồng lão tổ đang dờ người ra, đột nhiên bạo phát một trận kim mạng xán lạn. Quang ảnh vốn đang phân tán, hiện tại chỉ còn hai sắc vàng và trắng như ánh nắng và ánh trăng hòa quyện vào nhau. Thiếu niên đang ngơ ngẩn quan sát tình cảnh trước mặt, cảm thấy quả tim đang đập bình thường của mình đột nhiên như không chịu khống chế, đập nhanh bung bung trong lồng ngực, phảng phất muốn nhảy tọt ra ngoài!

Thì ra, nơi mà tiểu nữ oa đứng, lúc này có một nữ tử xa lạ phiêu thoát xuất hiện trong quang hoa ảo diệu. Bên trên mái tóc nàng, một vàng kim hà vân khi chậm chậm lưu động, nhuộm hồng mái tóc dài phất phơ của nàng. Trên người nàng áo bạc, váy bạc sáng lấp lánh, phảng phất như một đoạn ngân hà xán lạn đã được lấy xuống may y phục cho nàng.

Trong chớp mắt, đầu óc Tinh Ngôn như bị trúng một chùy, đến lúc này y mới biết thế nào là xinh đẹp, thế nào là thanh thoát. Nếu những cô gái như Cừ Doanh, Tuyết Nghi, Linh Y, cho dù là tư dung xuất chúng, như thiếu niên đọc nhiều thi thư đều có thể tìm được từ đề tả bọn họ. Nhưng lần này, vô luận y vắt óc thế nào cũng không tìm ra được từ đề miêu tả!

Còn vào lúc này, vị Mai hoa tiên linh ở bên cạnh y thì thấy thiên tiên lão quái vốn rất hung mãnh, hiện quanh người tinh mang lấp lánh, quang điểm như sao trời đó mang theo một ma lực kì dị, khiến tên lão ma nhất thế đó bị trói chặt không thể hành động.

Trong ba người đang đối diện với vị thần nữ vừa xuất hiện đó thì Không đồng lão tổ là người cảm thấy bản thân đang đối diện với hung hiểm nhất. Từ tận đáy lòng lão, cảm thấy sự hung hiểm này còn đáng sợ hơn cả kiếp nạn ngàn năm tu luyện. Thế là Không đồng lão tổ bị tinh trận kiềm giữ, với tu vi ngàn năm của lão cũng chẳng dám vọng động, chỉ khẩn thiết van cầu:

"Ta hò đồ, ta hò đồ!....Nguyên đạo luân hồi...nguyên đạo luân hồi..."

Nghe lão thì thảo cầu khẩn, hai người Tuyết Nghi, Tinh Ngôn vẫn còn mơ hồ lập tức hết sức kinh dị. Người này là thế nào mà có thể khiến tiên quái pháp lực vô biên chưa đánh đã chịu thua, mở miệng cầu khẩn như thế?

Trong lòng đang kinh nghi, nào ngờ vị thần ảo nữ tử trong kim hà ngân ánh đó, hai mắt vốn trong trẻo như nước thu đã hiện lên thần sắc miệt thị, châm biếm, coi thường. Sau chốc lát, tuy nàng không động môi, nhưng ba người đều nghe thấy tiếng nói rất vang, ngân như tiếng chuông, từ nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn truyền ra:

"Luân, hồi?"

Câu nói cụt ngắn đó chứa đầy ý châm biếm, xoáy vào trong óc người khác. Nhất thời Tinh Ngôn cảm thấy như muốn hồn phi phách tán. Còn tên ngọc diện tiên quái bị hãm trong tinh trận thì mặt xám ngoét như chết.

Thế là chỉ sau nháy mắt, Khấu Tuyết Nghi liền thấy quang điểm lấp lánh đột nhiên bùng lên, kết thành những con bướm sắc bạc, hai cánh chớp chớp như muốn bay đi. Tất cả chuyển động hết sức nhịp nhàng khiến Tuyết Nghi cảm thấy như trong không gian hạn hẹp đang diễn ra một pháp thuật vô cùng hoa mỹ.

Còn không đề cho nàng có thời gian thưởng thức, những cánh bướm đó đã lần lượt bay lên, một phân thành hai, hai phân thành bốn, cứ như thế nhân lên, tung hoành giao thác, nháy mắt khắp không trung đều đầy tinh linh sắc bạc. Khi nàng còn đang ngẩn ngơ thì ngân quang loáng lên, sau đó sắc bạc dịp mắt đã chuyển thành sắc vàng rực rỡ ủa vào mặt nàng. Nhất thời Khấu Tuyết Nghi chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cảm giác như bản thân đang chìm vào trong một biển bướm vàng, vĩnh viễn không tìm thấy đường thoát....

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên nàng hồi tỉnh thì phát hiện quang hoa xung quanh đã tan biến hết, nhưng nữ tử trong quang điểm rực rỡ vẫn phiêu thoát đứng nơi đó. Nỗ lực hồi phục linh giác, Khấu Tuyết Nghi phát hiện ngọc diện lão giả cũng đã chẳng còn tung tích.

Còn lúc này, thiếu niên cạnh nàng cũng đã khôi phục tinh táo, kịch biến vừa rồi xảy ra quá nhanh, cho dù Từ Hải đường chủ y bình thường rất cơ biến, nhất thời cũng chỉ biết thất thần quan sát. Hiện tại hồi phục tinh táo, đưa mắt nhìn thần nữ đứng một mình trước vách đá, Tinh Ngôn nỗ lực kìm chế xúc động, ngập ngừng cất tiếng:

"Quýnh...Dung?"

Thoại âm chưa dứt thì thấy nữ tử đó bỗng nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn về phía y!

Đúng là:

Kí phủ dao thai minh nguyệt dạ?

Hữu nhân sân hoán hứa phi quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 167: Dao Sắt Tiên Trần Mộng, Quỳnh Uyên Biệt Hậu Duyên.

"Quỳnh...Dung?"

Vừa từ trong mơ hồ kinh tỉnh trở lại, Tinh Ngôn lập tức nhớ đến tiểu muội muội của mình vốn đứng ở đó. Nhưng chỗ muội muội y đứng, hiện chỉ có nữ tử thần ảo đó thông dong đứng, nào có tung tích của tiểu nữ oa khả ái.

Ngập ngừng hô một câu thì thấy nữ tử đó bỗng nhiên nghiêng đầu, hai mắt như điện, lạnh lùng nhìn về phía y. Vừa nhìn vào mắt Tinh Ngôn, trong đôi mắt vốn lạnh như nước thu của nữ tử bỗng có sự dao động. Nhìn biểu hiện đó, hình như là giật mình đột ngột.

Thấy phản ứng nàng như thế, Tinh Ngôn có chút kì quái. Đang định lên tiếng hỏi thì đột nhiên phát hiện thần sắc trên mặt nữ tử đó đã biến thành nộ khí trùng trùng. Còn chưa đề y có phản ứng, đã thấy nữ tử diễm lệ như thần tiên đó đột ngột duỗi tay phải ra, sau đó giữa năm đầu ngón tay hình thành một đóa hoa lan nở bung.

"..."

Tuy thần nữ hiện sắc giận trên mặt, nhưng lúc ngẩng đầu duỗi tay lại vô cùng ưu nhã, khiến Tinh Ngôn nhìn đến ngẩn ngơ.

Thấy y si ngốc, nữ tử đó càng thêm tức giận, giống như cuối cùng đã hạ quyết định, thu hồi lan hoa trên đầu tay lại, biến nó thành một đóa sen khép cánh.

"Là người kêu ta?"

Thấy dáng vẻ như vậy chào đó, thiếu niên nửa hồn đã bay lên giữa tầng trời, bất chợt si ngốc.

"Đường chủ cẩn thận!"

Đang khi y như trúng tà, bên cạnh bỗng có tiếng hô kinh hãi vang lên. Còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người ôm lưng bay lên, bên tai chỉ nghe tiếng gió vu vu. Đợi khi y có phản ứng thì phát giác bản thân đang bị một đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy hông bay lên giữa khoảng không.

Gió núi mát lạnh trên cao lập tức giúp Tứ Hải đường chủ rơi vào cảnh si mê kinh tỉnh lại. Tuy xoay lưng lại nhưng lúc này Tinh Ngôn vô cùng tỉnh táo. Một tia linh giác thoát thai từ "Luyện thần hóa hư", bỗng vượt qua Mai tuyết tiên linh sau lưng y, triển khai dò xét trên không trung dãy núi.

Vừa triển khai linh giác, Tinh Ngôn bỗng giật mình kinh hãi!

Thì ra linh giác của y đột nhiên phát hiện, trên dãy núi nhấp nhô liên miên, có một tảng đá lớn đột nhiên rời đất, lao như chớp về phía y!

Lúc bắt đầu, tảng đá này từ xa chỉ lớn như một cái bánh chưng, nhưng trong chớp mắt đã che khuất không gian, thể như thái sơn áp đỉnh, từ trên không đè xuống!

Tảng đá này đến nhanh như thế, lại đúng lúc hai người đều bị trọng thương không kịp tránh né. Nhất thời, hai người Tinh Ngôn, Tuyết Nghi phiêu diêu trên không đã nằm trong cái bóng của nó. Tựa hồ chỉ chút nữa thôi là hai sinh mạng nhỏ nhoi của bọn họ sẽ bị tảng đá lớn đó hủy diệt.

Biết đến lúc sinh tử quan đầu, thiếu niên trấn tĩnh tinh thần. Dưới tình huống không thể tránh né, hai đại quang luân chói lòa bỗng ngưng kết trên không, lao ra nghênh tiếp khối đá đó. Theo sau quang hoa sáng rỡ lại có một đạo ô quang bám sát, thiếu niên thì phát ra một tràng âm thanh kì dị, nhất thời khiến trên Dao quang kiếm xuất hiện vô số tia chớp, hô ứng với tiếng sấm ầm ầm trên trời. Vào lúc khẩn yếu, Tinh Ngôn ngoài thì triển Lưu quang trảm còn phi xuất Dao quang kiếm, miệng xướng Thủy long ngâm, cố sức trợ lực cho đòn tấn công của Dao quang kiếm.

Vào lúc y tác pháp thì Khẩu Tuyết Nghi đang ôm thân thể y cũng quát khẽ một tiếng, Thánh bích tuyên linh trượng bay lên không, phát tán vô số linh hoa rực rỡ kim quang, sau đó hợp thành một đóa hoa lớn xé gió lao đến khối đá đang áp xuống bọn họ.

"Oanh".

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, khối đá bị người điều khiển lao tới đã nổ tung, tạo thành một trận mưa đá trên không.

Đối diện với màn mưa đá khắp trời, Khấu Tuyết Nghi lại dùng hết khí lực toàn thân, ôm Tinh Ngôn bay né sang bên. Chỉ là, tuy thân pháp của nàng rất nhanh nhưng sau lưng thỉnh thoảng vẫn bị đá vụn bắn trúng. Cho dù như thế, Tuyết Nghi cũng chỉ cắn răng chịu, dùng thân thể che chắn cho đường chủ.

Nghe có tiếng bình bình vang lên, Tinh Ngôn làm gì không biết chuyện. Trong lòng rất cảm động, cố sức ngự khởi thần kiếm, mang theo Tuyết Nghi bay đến một chỗ an toàn.

Khi chân đã đặt xuống đất, Tinh Ngôn lại lo lắng cho tiểu Quỳnh Dung không biết đang ở đâu, phải chăng cũng bị trận đá vụn bắn trúng. Đưa mắt nhìn về chỗ cũ thì thấy đá vụn khi vắng đến cách người nữ tử đó chừng mấy trượng thì đã hóa thành bột vụn rơi la tã.

Lúc này thiếu niên tâm tư cần mẫn bỗng phát hiện nữ tử thần thái phi phàm đó, đang nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, trên mặt hiện thần sắc khó hiểu.

Bất quá lúc này Tinh Ngôn cũng chẳng thể tra cứu sâu xa. Đối với y mà nói, cho đến hôm nay mới chân chính biết được thế nào là pháp lực thông thiên. Đứng trước vị thần nữ bí ẩn có khả năng di sơn đảo hải, Tinh Ngôn trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không thể khống chế. Lúc này nào phải là lúc thường thức pháp thuật tuyệt thế, hoa dung tuyệt mỹ, tìm cách thoát cái mạng nhỏ này, đó mới là chuyện quan trọng nhất! Chỉ là

"Lưu lại tìm Quỳnh Dung hay là tạm chạy trước đây?"

Thiếu niên cơ bản luôn thức thời, nhưng vào lúc hung hiểm này, lại trở nên chần chừ!

Đang lưỡng lự thì bỗng nghe một tiếng hô khẽ, ngữ khí khó tin:

"Quỳnh, Dung?"

"Ách?"

Nghe Tuyết Nghi khẽ hô, Tinh Ngôn giật mình vội đưa mắt nhìn, lập tức kinh ngạc đờ mắt!

Thì ra, vị thần nữ tóc như lửa đỏ, uy phong凛凛 đó, không biết vì sao đột nhiên mất đi hết hào quang quanh người. Còn không để y kịp nhìn rõ, trong nháy mắt vị thần ảo nữ tử mặt vẫn còn sắc nghị hoặc đã biến thành tiểu thiếu nữ mà y vô cùng thân quen: Quỳnh Dung!

Lúc này, thân hình dong dỏng của thần nữ đã biến đổi thành như tiểu nha đầu. Chỉ có một chỗ gần giống nhau, đó là trên mặt Quỳnh Dung cũng hiện thần sắc nghị hoặc. Hiện tại tiểu oa nhi này đứng tại chỗ cũ, ngón tay tì lên má, hàm răng trắng bóc đang cắn nhẹ môi, mắt nhìn chằm chằm về phía Tinh Ngôn, Tuyết Nghi, thần sắc rất ngu ngơ.

"Quỳnh Dung!"

Theo tiếng hô hoán đầy kích động của Tinh Ngôn, tiểu thiếu nữ đang ngẩn ra đó cuối cùng cũng tỉnh lại, lập tức như con thỏ nhỏ nhảy qua phía ca ca, vùi đầu vào lòng ca ca.

Gặp lại được Quỳnh Dung, thật đúng như cách thế trùng phùng, thiếu niên siết chặt muội muội vào lòng. Trong lúc mừng trùng phùng, trong đầu y lại sinh nghi hoặc:

"Chuyện này là thế nào?"

Khi y đang suy nghĩ thì nghe tiểu nha đầu trong lòng đột nhiên cất tiếng hỏi:

"Úy? Lão gia gia đáp ứng giúp muội mau lớn đâu rồi?"

"Vừa rồi còn ở đây mà..."

Quỳnh Dung vô cùng khó hiểu. Chỉ bất quá, vừa ngẩng mặt định hỏi ca ca thì thấy trên mặt ca ca có mấy vết thương, hiện máu đang ứa ra!

Thì ra, vừa rồi tuy là Mai hoa tiên linh đã hứng dùm rất nhiều đá vụn, nhưng trên mặt Tinh Ngôn vẫn bị mấy mảnh đá bay xước qua, để lại vài vết cắt sâu.

Thấy ca ca chảy máu, Quỳnh Dung lập tức vừa kinh vừa giận, vội giãy khỏi lòng Tinh Ngôn, tức giận hỏi:

"Ca ca, là ai đánh huynh? Muội sẽ giúp huynh đánh trả!"

Thoại âm chưa dứt, đôi chu tước hồng quang sáng rỡ đã bay xuống hai tay.

"Ách..."

Thấy Quỳnh Dung tức giận đỏ mặt, Tinh Ngôn ngập ngừng chốc lát, quay mặt nhìn Tuyết Nghi, sau đó khom người hòa ái đáp:

"Quỳnh Dung, không ai đánh ta cả. Chỉ là ca ca đi đường không cẩn thận vấp té, bị đá cào vào mặt thôi".

"Ồ! Ra là vậy..."

Nghe ca ca nói, Quỳnh Dung lập tức bình tĩnh, thu bình khí lại, nó nhón chân muốn chùi máu cho ca ca. Tuyết Nghi tỷ của nó, lúc này cũng thấy vết máu trên mặt Tinh Ngôn, tức thì giặt mình, vội đưa tay áo định chùi máu cho y.

Chỉ bất quá, trải qua trường phong ba chút nữa mất mạng lẫn phân ly, đường chủ của bọn họ cũng chẳng để ý đến mấy vết thương trên mặt. Y chẳng thèm giữ lễ, đưa tay nắm lấy hai tay của hai cô gái trước mặt, kéo bọn họ đến sát bên mình.

"Ca ca..."

Tựa vào người ca ca, tuy rất thư thả nhưng Quỳnh Dung vẫn muốn lau máu dùm cho ca ca. Mới ngộ ngầy một chút thì nghe ca ca nói:

"Quỳnh Dung! Chúng ta lại có thể ở cùng nhau rồi!"

Nói xong, Tinh Ngôn ca ca của nó giống như cất được gánh nặng trong lòng, buông tay nó ra, thông thả đi đến một bãi cỏ xanh nằm xuống, hai tay chắp sau gáy, ngửa mặt nhìn trời xanh mây trắng, thở mấy hơi nhẹ nhàng nói:

"Ta hơi mệt, muốn nằm ở đây ngủ một giấc. Các người cũng vậy đi".

Thế là hai cô gái nghe lời cũng nằm xuống bên cạnh y, bắt chước y ngửa mặt ngắm trời xanh.

Đột nhiên, hai cô gái đang thả hồn theo mây bỗng nghe đường chủ nhẹ nhàng nói:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, kì thật trong lòng ta, ba người chúng ta thì ta là người ít quan trọng nhất".

Nói xong, thiếu niên như đã trút hết được nặng nề, lo lắng, trong làn gió xuân mát rượi, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là nghe y đột nhiên nói như thế, Quỳnh Dung cảm thấy khó hiểu vô cùng. Tiểu nha đầu nghĩ thầm:

"Ca ca hôm nay thật kì quái, nói chẳng đúng gì cả. Trong mấy người chúng ta, đương nhiên ca ca phải quan trọng nhất. Không biết có phải ca ca lại chọc ghẹo ta hay không?"

Khẩu Tuyết Nghi lại khác với Quỳnh Dung, trong lòng nàng lúc này vô cùng xúc động, thần sắc biến đổi liên tục.

Lại qua một lúc, tiểu nha đầu lưu ý xác định ca ca chắc chắn đã ngủ say, thế là nó khẽ chồm mặt qua, lè lưỡi liếm trên mấy vết cắt ở mặt Tinh Ngôn. Vị tiểu thiếu nữ tự xưng là "Tiểu hồ tiên", sau khi dùng cách trị thương trong sơn dã liếm sạch vết máu trên mặt ca ca, thì đột nhiên nhớ đến một chuyện, hồn khẽ lên khoe môi của thiếu niên đang say ngủ, sau đó quay mặt mỉm cười với Tuyết Nghi tỷ đang trở mặt nhìn mình, hưng phấn nói:

"Tuyết Nghi tỷ, hôm đó Linh Y tỷ ở dưới đáy sông cũng làm chuyện này với ca ca, muội bắt chước tí xiu!"

"..."

...

Dưới ánh chiều, bên cỏ đạo, cạnh bức tường một tòa phủ đệ, đang có một vị tiểu công tử nhà giàu ăn vận sang trọng, đứng đối diện với một tiểu thiếu nữ qua đường, áp ứng:

"Ngươi...ngươi thật dễ thương!"

"Thật sao?"

Nghe nó nói, tiểu thiếu nữ vỗ tay hoan hô:

"Ca ca cũng thường khen ta như thế!"

Thấy cô nhóc cao hứng, vị tiểu công tử cùng lửa lấy hết dũng khí, đầy hi vọng hỏi:

"Vậy, ngươi có thể làm tân nương của ta không?"

"Oa!"

Vừa nghe lời này, tiểu nữ oa như bị côn trùng cắn, nhảy sang một bên, nói nhanh:

"Làm tân nương của ngươi, tức là phải gả cho ngươi sao? Tuy Quỳnh Dung ta rất ôn nhu, khả ái, hiểu chuyện, dễ thương, còn rất ngoan nữa, nhưng "

Tiểu nha đầu chuyển giọng, có chút thẹn thùng nói:

"Nhưng ta đã có người khác rồi!"

"A! Là ai?"

Tiểu thiếu niên vừa chuẩn bị lao vào một trường ái tình oanh oanh liệt liệt, sau khi nghe được tin không hay đó, lập tức như bị sét đánh ngang mày!

Còn tiểu nữ oa chẳng hiểu thế sự đó, chẳng chú ý đến thần sắc người bạn tình cò gập gờ, vẫn khoái hoạt nói:

"Người không biết sao? Người mà Quỳnh Dung muốn lấy, đó là ca ca!"

"Ta nghe Tuyệt Nghi tỷ nói, muội muội lớn rồi, không thể ở cùng ca ca được, nhất định phải gả cho một người khác, ở cùng người đó. Vì thế Quỳnh Dung phải lấy ca ca, như thế mới có thể ở cùng ca ca!"

"Người xem, y phục này là ca ca mua cho ta đó..."

"A, ca ca đang gọi ta. Lần tới sẽ kiếm người đi chơi!"

Tiểu nữ oa đang nói ra tâm sự, bỗng thấy ca ca đứng ở trên đường gọi mình, thế là tiểu nha đầu mặc kệ tiểu thiếu niên nhà giàu đang ngơ ngẩn đó, cũng chẳng đợi nó hỏi đáp, cô nhóc đã chuyển thân chạy mất.

Tĩnh Ngôn thấy muội muội liếng thoáng với tiểu thiếu niên đó, chẳng biết cô nhóc nói chuyện gì mà vui vẻ như thế, Tĩnh Ngôn liền hỏi. Nào ngờ Quỳnh Dung hai má đỏ bừng, miệng cứ lặp đi lặp lại "Không có gì, không có gì", sau đó trốn vào lòng Tuyệt Nghi, hỏi gì cũng không nói nữa.

"A...tiểu nha đầu này cũng có bí mật à..."

Trong đầu nghĩ thế, Tĩnh Ngôn cũng không hỏi nữa, hô lên một tiếng, dẫn hai cô gái tiếp tục lên đường.

Lúc này, mặt trời dần khuất núi, ráng hồng giăng khắp trời. Một đoàn ba người thong thả đi trong hoàng hôn rực rỡ, thân ảnh như có hào quang bao phủ, nhìn từ xa chẳng khác gì tiên tử thần nhân.

Chính là:

Hổ khiêu cốc phong khôi, long được cảnh vân phù;

đồng thanh hảo tương ứng, đồng khí tự tương cầu.

Từ tĩnh ngã bất động, tử du ngã vô lưu;

đần nguyện trường vô biệt, thử tình vĩnh vô trù.

Hết quyển 10.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 168: Xuân Phong Nhập Mộng, Yên Lung Thập Nhị Vu Phong.

Không biết do đâu, ráng chiều hôm nay vừa rực rỡ vừa kéo dài.

Nếu là bình thường, hoàng hôn phủ xuống rất nhanh, mới thấy ráng hồng rực rỡ đó thì đã chuyển sang ảm đạm. Còn chiều nay, Tĩnh Ngôn trên đường đi chứng kiến sắc hồng giăng khắp chân trời, rất lâu không tan, phủ lên vạn vật một màu đỏ rực rỡ. Ráng chiều mỹ lệ như thế, ba người Tĩnh Ngôn thỉnh thoảng cứ dừng chân đứng thưởng thức.

Qua thêm hơn nửa canh giờ, hoàng hôn rực rỡ như lửa trời đốt mây đó mới dần dần nhạt đi. Một mảnh trắng non cuối cùng đã lộ dáng cong nhàn nhạt ở trời đông. Trước khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, ba người Tĩnh Ngôn cuối cùng cũng đến một tập trấn phồn hoa. Lúc này hai bên nhai đạo trong trấn đã nhấp nháy sáng đèn. Hỏi thăm người qua đường, Tĩnh Ngôn mới biết đại trấn này gọi là "Dao Dương".

Đã nhiều ngày đi trong sơn dã, hôm nay lại trải qua một trường kinh hãi, hiện tại vừa thấy đại trấn đèn sáng người đông, Tĩnh Ngôn hết sức thoải mái, dẫn Tuyệt Nghi, Quỳnh Dung đi khắp hang cùng ngõ hẻm, thưởng thức đủ các món ăn ngon ở đây. Cứ lang thang như thế, đến khi cả Quỳnh Dung cũng

không còn ăn nổi nữa thì ba người bắt đầu đi tìm nơi nghỉ chân.

Đợi sau khi hỏi gần như hết khách sạn ở đây, lúc này Trương đường chủ mới nhận thức được một vấn đề nghiêm trọng:

Khách sạn ở Dao Dương trấn này đang quá tải, đã hỏi rất nhiều khách sạn, nào ngờ chẳng có phòng trống nào!

Mãi đến lúc này, Tinh Ngôn mới hối hận bản thân vừa rồi hơi ham chơi. Sớm biết như thế, nên an bài việc trú chân trước rồi hãy thông thả đi dạo.

Roi vào khốn cục này, cũng chỉ có một mình y phát sầu, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thì chẳng để ý chút nào. Nữ tử xuất thân băng nhai, ngủ đối với nàng vốn là có cũng được mà không cũng chẳng sao. Còn tiểu nha đầu quấy phá ở La Dương nhiều năm, hiện thấy ca ca không tìm được chỗ nghỉ chân, liền đưa ra một lời đề nghị rất hợp lý:

"Ca ca, theo Quỳnh Dung thấy, đã tìm không được khách sạn, mọi người chỉ bằng ra ngoài trấn, tùy tiện tìm một vách đá hay đại thụ nào đó tránh gió ngủ là xong, còn khỏi phải tốn tiền!"

Nghe xong kiến nghị, lại nhìn vị tiểu cô nương tính toán dùm y, Tinh Ngôn chỉ đành cười khổ, giải thích sơ qua một chút thì lật đật đi dọc nhai đạo, hy vọng có thể tìm được một khách sạn có phòng trống.

Đang đi thì thiếu niên xúi quẩy bỗng sáng mắt lên, phát hiện không xa trước mặt có một đại trách viện lưng bắc mặt nam, trước cổng lớn treo một đôi đèn lồng lớn, chiếu sáng cả khoảng đường trước tòa nhà.

"Túy mộng quán?"

Nhìn ba chữ lớn dễ đọc trên biển, thiếu niên năm xưa xuất thân là nhạc công ở Hoa Nguyệt Lâu thờ dài một hơi, biết hôm nay cuối cùng đã có chỗ dừng chân.

Thì ra Túy mộng quán này chính là một kê quán lớn nhất ở Dao Dương Trấn, Tinh Ngôn từng làm nhạc công ở kỹ lâu, biết mấy nơi hoa nhai này, mỗi đêm đều có phòng trống để cho khách nghỉ ngơi. Còn như các tỷ muội không kiếm được mồi thì không thể chiếm lấy phòng, bọn họ phải ra săn tiếp khách, kiếm thêm thu nhập cho kỹ lâu.

Thế là Tinh Ngôn như ngựa quen đường, bước vào kêu lão bảo cho hai gian khách phòng, nói ba người bọn họ muốn nghỉ một đêm. Còn vị lão bảo trung niên trang điểm đậm đà, đang sầu vì sinh ý kém, thấy có thiếu niên bước vào, cũng chẳng để ý y nói gì, thân hình xoay lại, tay vung lên ra hiệu, lập tức có mấy vị nữ tử ủa đến, ông a ông ọ quanh thiếu niên, hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung cũng bị lán sang một bên.

Chỉ bất quá, mấy hồng phấn nữ tử này giờ hết ngón nghề vẫn không khiến thiếu niên động tâm chút nào. Thiếu niên từng kiếm sống ở kỹ lâu, ngoài việc lấy ra chút tiền thưởng cho bọn họ thì chẳng có ý gì khác.

Thấy thiếu niên ở trong vòng vây người đẹp mà chẳng chút xao động, lão bảo cũng thấy kinh ngạc. Lúc này bà ta mới nhớ lại, thì ra vị thiếu niên trên mặt có mấy vết thương này, vừa này chỉ là yêu cầu hai gian phòng.

"Tức cười! Dạng thiếu niên huyết khí phương cương thế này, đến đệ nhất kỹ lâu ở Dao Dương mà chỉ muốn đi ngủ, chuyện này nếu truyền ra thì chắc bị người ta cười trạo quai hàm!"

Túy mộng quán chủ Kim nhị nương cảm thấy bị nhục, lập tức chau mày, thầm nói vô luận thế nào, hôm nay cũng phải giữ mồi làm ăn này!

"Chẳng lẽ thiếu niên này chưa hiểu chuyện đời?"

Trong lúc suy nghĩ, Kim nhị nương định lấy mắt ra hiệu cho đám nữ nhân nỗ lực thì triển bản lĩnh của mình. Chỉ là lúc này trong lòng bà ta chợt động, đưa mắt nhìn hai nữ nhân cùng đi với thiếu niên. Hiện tại đèn trong kê quán rất sáng, chiếu rõ khuôn mặt xinh đẹp thanh thoát của hai cô gái. Mới nhìn qua, Túy mộng lão bảo có quá nhiều kinh nghiệm, lập tức ngừng ý định ra hiệu, chán nản không nói.

Bất quá, Kim nhị nương lại nghĩ đến một chuyện khác, lập tức hết sức tức giận. Thấy bà ta đột nhiên biến sắc, thiếu niên đang đỡ dẫn vì bị mùi phấn thơm xộc vào mũi, chẳng biết phát sinh chuyện gì. Đang định hỏi thì thấy lão mục mục đã đẩy đám nữ nhân ra bên, ngửa cổ nói rõ với thiếu niên, Túy mộng quán không chứa khách nhân mang ong bướm bên ngoài đến ngủ. Nếu là như thế, cho dù bao nhiêu tiền cũng không được.

Thấy bà ta nghiêm trọng như thế, Tinh Ngôn không khỏi mỉm cười. Do y am hiểu quy củ kỹ lâu nên cũng chẳng tức giận, chỉ kiên nhẫn giải thích cho bà ta hiểu. Mãi đến khi y bảo đảm đủ mọi cách, Kim nhị nương mới bán tín bán nghi bố trí cho bọn họ hai gian phòng ở hậu viện để nghỉ ngơi.

Qua một hồi giảng co, đến khi an ổn thì đã không còn sớm. Sau khi nói mấy câu, dùng thuốc nước bôi lên vết thương cho Tinh Ngôn, Tuyết Nghi liền dẫn tiểu Quỳnh Dung đã híp hai mắt về phòng nghỉ ngơi.

Cũng không biết qua bao lâu, thiếu niên nhớ mình đã lên giường ngủ, bỗng nhiên phát hiện bản thân đã quay lại trên đường, dường như lại bắt đầu lên đường.

"Xúi quẩy, chưa nghỉ ngơi được gì!"

Mang máng bản thân rất mệt, còn phải lên đường, Tinh Ngôn không khỏi có chút than oán. Lúc này y chỉ có một mình trên đường, bên cạnh chẳng còn thấy Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, nhưng y cũng chẳng ngạc nhiên gì, giống như đúng là phải vậy.

"A, cũng đến lúc phải về nhà, đã lâu không đi đến chỗ Hạ di, cũng chưa thăm cha mẹ. Nói không chừng nha đầu Cừ Doanh hôm nay cũng đến uống rượu..."

Nghĩ đến đây, thiếu niên đang chậm chậm đi lập tức nhanh bước. Trong lúc đang gấp gáp đi thì nghe phía sau có người gọi:

"Tĩnh Ngôn, Tĩnh Ngôn..."

"Úy? Là ai?"

Nghe tiếng quay đầu thì thấy bên đường không xa, trong một biển hoa rập rờn, có một nữ tử y phục xanh, dung mạo kiều diễm, không ngừng gọi mình.

"Cô là..."

Nghe thanh âm ngọt ngào gọi, Tĩnh Ngôn không khỏi dừng chân, không biết nàng ta rốt cuộc là ai. Đang ngập ngừng thì phát hiện bản thân trong nháy mắt đã bay đến biển hoa, đứng đối diện với nữ tử xa lạ đó.

"Trương lang, cài dùm cho nô gia một đóa hoa có được không?"

Thanh âm thỏ thẻ bên tai động nhân như thế, Tĩnh Ngôn làm sao có thể cự tuyệt, lập tức chồm người hái một bông hoa cài lên tóc cho nữ tử đó.

"Trương lang, nô gia đẹp không?"

Nói xong nữ tử bước lùi về sau, tư thái uyển chuyển hút hồn. Tĩnh Ngôn đang định lên tiếng khen thì phát hiện hơi thở của mình trở nên gấp gáp, nửa lời cũng không thốt ra được.

Thì ra, giai nhân kiều mị đó, đột nhiên thông thả cởi bỏ áo trên, trong nháy mắt trên người nàng chỉ còn một cái váy xanh nhạt. Đứng trước cỗ ma lực đó, thiếu niên dù đạo pháp cao thâm, nhất thời tựa như không thể tự chủ.

Đang khi y đang mê man thì nữ tử bán khỏa thân đó lại sà vào lòng y, ngẩng mặt thỏ thẻ:

"Trương lang, huynh nhìn hoa nở bướm vờn, gió xuân ấm áp, cảnh vật thật đẹp, nô gia..."

Tĩnh Ngôn cúi đầu nhìn vào lòng, thấy vu vật phi phàm trong lòng đang nhấp nháy mắt, môi hồng chập chới, thân thể nóng bừng mềm mại, tư thế rào rạt xuân tình...

Vào lúc này, trong một căn phòng yên tĩnh trong Túy mộng quán có một tiểu thiếu nữ đã ngủ được một giấc, bỗng nhiên nghe một thanh âm dị dạng liên từ trong mộng tỉnh lại. Lẳng tai nghe một lúc thì lay lay nữ tử bên cạnh, khẩn trương gọi:

"Tuyệt Nghi tỷ... mau tỉnh mau tỉnh!"

Bị nó lay như thế, nữ tử vốn đã sắp say ngủ giật mình mở mắt, nhẹ giọng hỏi:

"Quỳnh Dung, có chuyện gì không?"

"Tỷ nghe xem, hình như có nữ hài bị khi phụ!"

"..."

Nghe cô nhóc gấp gáp như thế, Tuyệt Nghi cũng lẳng tai nghe thanh âm đứt quãng trong đêm. Mới nghe một chút, vị nữ tử thanh linh đột nhiên đỏ bừng mặt, giọng rung rung nói với tiểu cô nương đang cầm phần ở bên:

"Quỳnh Dung, đó không phải là khi phụ. Đường chủ ca ca của muội có căn dặn, khách sạn này có một cách gạt người, khiến người khác tưởng có người bị khi phụ, kì thật gạt người có lòng tốt thôi..."

Nghe Tuyệt Nghi tỷ nói, thiếu nữ ngây thơ như hiểu như không. Đang định hỏi cho rõ thì đã bị tỷ tỷ ôm vào lòng, nói:

"Chuyện này Quỳnh Dung muội chớ quản, để ngày mai hỏi ca ca!"

Vừa nghe ca ca có thể giải đáp, tiểu nữ oa lập tức yên tâm, lại dần chìm vào giấc mộng.

Lúc này, vô luận là đã ngủ hay chưa ngủ, thì cũng chẳng ai có thể biết, trên cao không tối đen u tĩnh, có một đám mây tím đang ẩn trong tầng tầng mây. Trong đám mây tím đó, có một người nằm ở rìa, cúi đầu quan sát dưới đất.

Nếu như mây đêm có tri giác, thì có thể thấy trên mặt nàng ta, đang hiện một nụ cười đắc ý trên tai họa của người khác!

Còn vào lúc này, trong phòng nơi thanh lâu, vị thiếu niên vẫn đang trong mộng, gương mặt đỏ bừng. Còn trong đồng đồ y để trên chiếc ghế bên cạnh, lại có một đóa sen ngọc bung cánh, bên trong trong suốt như kính. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cảnh tượng xuân tình trong mộng vừa rồi của thiếu niên, đều

chiếu ở trong đó, cũng không biết truyền đến nơi nào. Thấy tình hình vậy, vị thiếu nữ nhìn trộm ở trong mây, càng thêm đắc ý.

Vào thời khắc xuân ý lại lắng đó, có một thanh kiếm vẫn im lìm này giờ, đột nhiên như thông linh phát ra một tiếng ngân khê. Nếu lúc này thiếu niên tỉnh lại, có thể sẽ nhận ra tiếng ngân đó phát ra gần như cùng lúc với nụ cười皎洁 của vị thiếu nữ trong mây.

Thế là, sau khi một đạo thanh quang loáng qua thân kiếm, trong không minh bỗng nghe một tiếng hô hoảng, sau đó phảng phất như có một đạo lưu tinh từ trên trời rơi xuống!

Chính là:

Tiểu lâu nhất chậm du xuân mộng.

Minh nguyệt khuy song đã tiểu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.11 - Chương 169: Tinh Lạc Bình Dã, Tăng Khứ Phong Ngoại Khuy Vân.

Phong tình kì dị trong mộng của thiếu niên, bị sen ngọc thu vào không bỏ sót chi tiết nào. Còn thiếu nữ núp trên mây nhìn lên thì miệng cười quỷ quyết. Ma nữ trên mây tím đang đắc ý trong lòng:

"Hi hi, Hoàng giác tiểu long đáng ghét, lần này ta giúp ngươi một việc, để ngươi xem tiểu tình lạng của ngươi 'Tinh thâm ý trọng' thế nào!"

Trong đầu nghĩ như thế, nụ cười trên mặt càng đắc ý, phảng phất đã thấy dáng vẻ tức giận xị khóe của tiểu long nữ.

Nghĩ đến chỗ này không khỏi đắc ý. Thế là đóa mây tím đang ẩn trong tầng tầng mây đen, vốn không lộ chút tung tích nào, bất tri bất giác lộ ra hào quang tím. Quang mang tím phảng phất như xuyên qua không gian, nhập vào gian phòng tịch tịch trong Túy mộng quán.

Vào lúc này, vị thiếu nữ cổ quái trên đóa mây tím, đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hô hoán một tiếng, sau đó như điều đứt dây, chớp mắt đã rơi xuống một chỗ xa lạ.

Vị Thượng thanh đường chủ hiện vẫn còn trong xuân mộng, ngắm thiếu nữ mềm mại khóa thân nằm trong lòng, thần hồn của thiếu niên như đã bay lên trời cao.

Nghe giọng oanh ngọt ngào bên tai, Tinh Ngôn hứng thú ngâm:

"Diệp phi song bỉ dục, hoa khai tịnh đế liên. Cảnh đẹp, người đẹp, sao không sớm ôm vào lòng?"

Nghe lời nói đa tình, thiếu nữ mỹ lệ trước mặt không khỏi cười hi hi, ngón tay chỉ vào ngực thiếu niên, mắng:

"Đã là như thế, Trương Lang vì sao không chịu ôm nô gia từ sớm? Huynh thật ác à, để nô gia phải tự sà vào..."

Thần sắc thoáng giận đáng yêu, hơi thở như lan như huệ. Nhất thời Tinh Ngôn cảm thấy như trời xoay đất chuyển, cũng không giữ ý siết chặt đôi tay...

"A! Chuyện gì?"

Thiếu niên vừa cử động đôi tay, đột nhiên cảm thấy trước mặt tối đen. Trời đất tươi sáng bỗng như biến mất vô tung! Không thấy hoa xuân, không thấy cỏ xuân, không thấy bướm xuân, càng không thấy dung nhan kiều mị đầy xuân ý. Phảng phất như bản thân đột nhiên mất đi chỗ đứng chân, chỉ trong nháy mắt rơi vào trong hắc ám vô tận.

"A... Chẳng lẽ là ta nằm mộng sao?"

Vừa thấy quái cảnh, Tinh Ngôn lập tức có suy nghĩ đó. Thế nhưng y hoảng hốt nghĩ tiếp:

"A, nói như thế, hai tay của ta chắc chẳng ôm thứ gì?"

Để chứng minh phán đoán của mình, Tinh Ngôn gồng sức siết hai tay lại.

"Ái!"

Chỉ nghe một tiếng hô hoán, sau đó cảm thấy không phải trống không như suy nghĩ, Tinh Ngôn nhận thấy hình như đã ôm một vật gì đó. Mà vật này vừa mềm mại vừa có thể phát ra âm thanh!

Mãi đến lúc này, thiếu niên luôn mơ mơ hồ hồ mới hoàn toàn tỉnh táo.

Lúc này nền trong phòng còn chưa tàn, ánh nền chiếu sáng rõ, chẳng trách sao cảm thấy ôm trúng vật gì đó, thì ra trên người mình, đúng là có một vị nữ tử!

Nữ tử này, hiện đang như con mèo ngoan nằm phục trên ngực y. Mái tóc dài trên đầu xoắn xuống, gần như che hết nửa thân trên của nàng. Ánh nền nhảy múa trên mặt nàng, tựa như khiến gương mặt nàng phát sáng lung linh.

Bất quá, lúc này tư thế của hai người khiến Tinh Ngôn không thể nhìn rõ gương mặt của nữ tử đó. Nhưng hai tay của y vẫn đang vòng quanh ôm lấy lưng nữ tử, một cảm giác mềm mại, ấm nóng len lỏi theo cánh tay lan vào tận đáy lòng y. Cảm giác đặc biệt đó khiến Tinh Ngôn mê ly một lúc mới có chút phản ứng trở lại:

Nữ nhân này, trên người chỉ vận có áo lót!

Hiện tại đang là cuối xuân đầu hạ, thiếu niên thể trạng cường kiện khi ngủ cũng chỉ mặc một áo lót mỏng. Do đó hiện tại hai người tuy còn cách hai lần áo mỏng, nhưng cảm giác chẳng khác gì trong giấc mộng vừa rồi!

Thế là, thiếu niên vừa tỉnh khỏi mộng lại cảm thấy chiếc giường như xoay vòng vòng, tựa như choáng váng u mê. Dưới tình hình đó, một chút động đậy cũng không dám, chỉ cố gắng thả lỏng tay thu hồi lại hành động thất lễ khi nãy. Lúc này, Trương đường chủ miễn cưỡng thoát khỏi mỹ mộng cố nhiên đó như khúc gỗ, còn vị khách không mời mà đến trên người y, không biết vì sao cũng chẳng động đậy.

Khi hai người giăng co thì dưới ánh nền trong phòng, thanh kiếm vừa nảy có quang mang nhoáng lên, lúc này đã hồi phục sự trầm mặc cổ hữu, phảng phất như chưa có biến cố gì. Trong phòng ngoài ngọn nến nhảy múa tí tách, chỉ có đóa sen ngọc là còn có chút sinh khí, thu lại hết những hình ảnh trên giường vào trong tâm hoa.

Sau một lúc thần hồn phiêu du, Tứ Hải đường chủ đã từng trải qua nhiều biến cố lớn, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Cảm thụ hương vị mê hồn trên người, Tinh Ngôn có phản ứng đầu tiên:

"Chẳng lẽ là Quỳnh Dung không nghe lời, lại lén trốn đến cạnh ta mà ngủ?"

Y có ý nghĩ như thế là vì nữ tử trước mặt, tuy tóc tai diện mạo không giống, nhưng tiểu nha đầu cổ quái đó đã từng biến thành thần linh tóc đỏ thì chưa chắc không biến thành tiên nữ. Đầu óc suy nghĩ được, ý tưởng liền đến liên tục. Mũi ngửi làn hương khí động nhân đó, y lại nghĩ:

"Cũng có thể là lão bảo không cam tâm, sai kỹ nữ lén vào để ngày mai thu thêm tiền".

"A! Rất có khả năng!"

Nghĩ đến điểm này, thiếu niên theo bản năng đưa tay tìm túi tiền. Chính lúc ấy, vị nữ tử giống như ngủ say trên người bỗng thở nhẹ một hơi, cuối cùng đã tỉnh.

"A!"

Thiếu niên nhân đêm mà đến, mắt vừa hé ra, lập tức phát giác tình trạng xấu hổ trước mặt, thế là tiếng kinh hô thứ ba trong ngày lập tức thoát khẩu mà xuất. Sau đó, nàng ta giống như bị ong chích, lấy thiếu niên làm điểm tựa, mượn lực nhảy bắn về phía khác.

"Ặc!"

Nàng ta nhảy thì không sao, nhưng thiếu niên đang nằm trên giường liền gặp xui. Bị nữ nhân đó không chút cố kỵ giẫm lên, Tinh Ngôn đau muốn thở không nổi, nhịn đau xuất ngôn trách:

"Vị tỷ tử này, cô không thể nhẹ hơn à?"

Đội con đau dịu bớt, Tinh Ngôn cũng ngồi dậy, nhìn nữ tử mà y ngỡ là do lão bảo sai đến kiếm thêm tiền. Nào ngờ vừa nhìn thì giống như thấy một màn tình quang nhấp nháy khiến người loạn tâm!

Thì ra, vị nữ tử mà y đoán là người của Túy mộng quán đó, dưới ánh nền chiếu, khắp người trên dưới chỉ có một cái yếm che màu hồng. Hai cánh tay thon thon trắng mờ, dưới ánh nền chập chờn như đang khẽ đong đưa. Cặp chân dài vút nổi với bờ eo nhỏ xíu, những đường cong uyển chuyển hầu như đều lộ hết ra ngoài. Trên gương mặt đẹp như tiên nữ đó, đặc biệt nhất là đôi mắt, hai đồng tử trong mắt linh quang chớp chớp, hệt như hai viên bi thủy tinh màu đen.

Khi Tinh Ngôn quan sát thì vị thiếu nữ xinh đẹp trên mặt còn nét trẻ con đó, hệt như không thể nghĩ mình ở trong hoàn cảnh này, thần sắc biểu lộ sự

không thể tin nổi, cứ đứng ngẩn đó như tượng gỗ.

"..."

Thiếu nữ này vô cùng xinh đẹp, khiến thiếu niên đường chủ đã thấy qua không ít mỹ nhân cũng phải ngẩn ngơ. Khi có lại phản ứng, Tinh Ngôn không khỏi sinh ý nghĩ kỳ quái:

"Nữ tử xuất chúng thế này, đại nương trong quán đầu cần phải dùng thủ đoạn lén lút lút..."

Khi y đang suy nghĩ lung tung thì thấy trước mắt bạch quang loáng lên, sau đó thì nghe có tiếng con gái nói:

"A! Hôm nay thật không may, quấy nhiễu thời khắc tốt đẹp của Trương đường chủ rồi!"

Tinh Ngôn nghe thanh âm quen thuộc này, giống như bị rơi vào hồ nước lạnh, mọi suy nghĩ linh tinh lập tức biến sạch. Đưa mắt nhìn thì thấy người nói chính là vị Tử độc công chúa, Linh Y Nhi.

Thì ra, Long nữ Linh Y vừa rồi thông qua sen ngọc thấy được từ đầu đến đuôi mọi cảnh tượng xấu hổ của Tinh Ngôn. Thế nhưng đến phút cuối, tiểu long nữ đã giận đến điên người, lại không kịp đề ý thiếu nữ kia vào phòng như thế nào.

Vừa thấy Tử độc công chúa dùng Kính ảnh ly hồn tìm đến, mặt mũi không chút vui vẻ, Tinh Ngôn lập tức tỉnh táo. Hồ thẹn hắng giọng, cũng chẳng kịp hỏi han người quen, y vội nghiêm mặt nói với nữ tử đối diện:

"Vị cô nương này, thất lễ rồi!"

"Cô chẳng lẽ không biết, tự động tìm vào phòng người, không phải là hành vi đúng đắn của nữ tử. Hà huống lúc sớm ta đã nói với đại nương, ta chỉ nghỉ lại một đêm, chẳng muốn thêm gì khác. Cô tự ý lên đến, thật là không phải với đạo thanh lâu!"

Nghiêm trọng cảnh cáo như thế, Tinh Ngôn cũng là có ý giải thích chuyện này với Linh Y. Ai ngờ, sau khi Linh Y nhìn rõ dung mạo của thiếu nữ đó thì đột nhiên nộ khí tiêu tan, bật cười rũ rượi. Sau khi nghe Tinh Ngôn gấp gáp giải thích, nha đầu quý quái Long tộc càng cười đến không nhịn được!

Thế là trong ánh mắt kì quái của Tinh Ngôn, Linh Y cuối cùng cũng kìm được ý cười, nghiêm mặt nói:

"Tinh Ngôn à, không cần nghiêm trọng vậy đâu! Thường có câu 'Là danh sĩ tất phong lưu', nam tử uống rượu chơi bời, chính là bản sắc phong lưu. Hà huống, hôm nay ngươi lại gặp phải giai nhân thế này, càng khó mà từ chối!"

"Linh Y cô..."

Đột nhiên nghe Linh Y nói như thế, Tinh Ngôn cảm thấy kinh nghi bất định, không biết nên nói gì với nàng. Đang định giải thích tiếp thì thấy nha đầu đó lại lên tiếng:

"Tinh Ngôn ngươi chớ lo lắng, nếu là sợ không đủ tiền, ta có thể tặng cho ngươi một viên dạ minh châu. Ngươi chắc không biết, vị tỷ tỷ này, đúng là hiếm có trên thế gian!"

"Cô!!!"

Thiếu nữ kia này giờ giống như bị đắm chìm trong mộng, hiện cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhìn thấy Linh Y ở cạnh thiếu niên, nàng ta lập tức bừng lên sắc giận. Lại nghe câu nói sau cùng của Linh Y, liền giận đến toàn thân run lên. Tự dưng gặp phải chuyện đau đầu này, nàng ta hoàn toàn chẳng nhớ đến chuyện trên người mình chỉ có một cái yếm mỏng.

Khi ba người trong phòng, một người đang ngơ ngẩn chẳng hiểu gì hết, một người thì vui vẻ vô cùng trước tai họa của người khác, một người thì khí giận ngút trời, đột nhiên nghe một thanh âm trẻ con hồn oán:

"Ca ca, huynh không phải nói không quen ngủ chung với con gái sao? Vị đại tỷ tỷ này vì sao lại được ngủ chung với huynh?"

Thì ra người nói lời này chính là tiểu Quỳnh Dung ngủ ở phòng bên. Hiện tại tiểu nha đầu đang được Tuyết Nghi dẫn đi, cùng đến phong đường chủ xem có chuyện gì. Sau khi thấy mọi chuyện, Quỳnh Dung liền oán trách ca ca không công bằng.

Ngay khi đang phân loạn thì lại nghe có người la lối, sau đó một đoàn người tiến vào, dẫn đầu chính là lão bảo Kim nhị nương của Túy mộng quán.

Thì ra, thấy Tinh Ngôn dẫn theo hai thiếu nữ xinh đẹp, lão bảo vô luận thế nào cũng chẳng tin bọn họ chỉ đến kỹ quán để ngủ qua đêm. Thế là Kim nhị nương kiên nhẫn có thừa, ngoài mặt thì làm vẻ vậy, nhưng đã thăm bố trí người rình rập quanh đó, chỉ đợi bốc trần mưu mô của tiểu tử đó.

Quả không ngoài dự kiến, còn chưa đến một canh giờ thì trong phòng đã có tiếng nữ nhân cười cợt, Nghe thanh âm trong phòng, đám thủ hạ càng bội phục Kim nhị nương đoán việc như thần. Thế là, chỉ đợi Kim nhị nương hô một tiếng, đám phục binh lập tức xuất phát, lũ lượt kéo vào phòng!

Thế là, trong phòng vốn đã loạn, có đám người của Kim nhị nương vào thì càng thêm loạn.

Thấy lão bảo tiến vào, thiếu niên chịu oan tự nhiên phải chất vấn bà ta sao không giữ chữ tín. Kim nhị nương vào phòng liền nhìn quanh, thấy không chỉ

có một vị nữ tử lạ mặt vận yếm, còn có thêm một nữ tử khác! Lập tức Túy mộng quán chủ la làng:

"Hay cho tiểu tử giáo hoạt! Không chỉ gạt lão nương, lại còn dám táo tợn thậm đưa thêm gái đến, thật là khi người thái quá mà!"

Một trường cãi lộn tung bùng tức thì biến khách phòng thành một khu chợ!

Trong trận phong ba này, chúng nhân ai cũng tranh giành nhau nói, thiếu niên thì cố giải thích cho đủ các phía hiểu, vị thiếu nữ bị long nữ chọc giận thì càng thêm nhếch nhác, Kim nhị nương lòng đầy uất cứ kéo lấy nàng ta. Tiểu ma nữ lại lịch phi phạm làm sao chịu được bị làm nhục như thế, tức thì biến sắc. Thế là chớp mắt chỉ nghe tiếng "Ầm ầm" át cả tiếng người, vị lão bảo lập tức bay khỏi mặt đất rồi rơi xuống, miệng sùi bọt mép ngáp ngáp. Sau đó một đạo chớp tím mang theo tiếng sấm loáng lên, thiếu nữ lại lịch chằng rồ đó đã chẳng còn tung tích.

...

"Tĩnh Ngôn, vừa rồi người ôm ấp nữ nhân đó, có thấy khoái hoạt không?"

Đội lão bảo sau khi tinh tảo dẫn theo thủ hạ lùi mất, Linh Y gọi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đến bên, lên tiếng chọc ghẹo Tĩnh Ngôn. Cũng không biết sao, tuy biết bọn họ không có gì, cũng cho rằng mình đã chơi địch thủ một vố, nhưng trong lòng Linh Y vẫn có chút không cao hứng.

Còn Tĩnh Ngôn thấy biểu tình khó đoán của nàng, không khỏi luống cuống, vội lên tiếng phân bua:

"Linh Y, thế là thế nào? Cô không phải không biết, Ta tu đạo vô vi, đã luyện đến cảnh giới 'Ôm thân thể mềm mại như ôm băng tuyết, nhìn vẻ kiều mị như nhìn bụi đất!'"

"Thật không?"

"Đương nhiên là thật!"

Tĩnh Ngôn lúc này không dám hàm hồ.

Nghe y nói như thế, thiếu nữ cảm thấy thư thái được chút đỉnh. Chỉ bất quá, mới nghĩ một chút thì cảm thấy có chút không đúng, lại hỏi:

"Nói như thế, người vẫn còn ôm được thấy được?"

Lúc này hỏi như thế, cũng chỉ là trêu đùa thêm. Nhìn thần tình khản trương của Tĩnh Ngôn, công chúa Long tộc đột nhiên cảm thấy rất hứng thú. Nghe nàng hỏi như thế, thiếu niên không khỏi toát mồ hôi hột, vội bổ cứu:

"Kì thật...gần đây đã đến cảnh giới 'Hoa chiếu kính, kính không biết hoa. Trăng ánh nước, nước không biết trăng' rồi!"

"Hi...coi như người khá!"

Biết thiếu niên biện bạch, nhưng nghe mấy câu của y, Linh Y cảm thấy rất vui. Chỉ bất quá, nhìn qua hai thiếu nữ thần sắc ngơ ngác ở bên, Linh Y đột nhiên cảm thấy nóng mặt, hừ khê một tiếng, mắng:

"Hừ...hạng người tùy tiện như người, thật là đáng chết!"

"Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, đừng chủ các người cũng là kẻ xấu".

Lại mắng thiếu niên đang toát mồ hôi:

"Ngày sau nếu đến tìm ta, nhất định phải đợi lúc trong phòng có người..."

Nghe nàng nói, thiếu niên đang cảm thấy hôm nay thật hoang đường, tức thì gạt đầu lia lịa:

"Nhất định nhất định!"

"..."

Thấy bộ dạng vâng lời của thiếu niên, Linh Y lại thấy một trận phiền muộn nổi lên, lại không thể đem tâm tư nói rõ, chỉ đành nói đại một câu:

"Không quan tâm người nữa!"

Sau đó thân hình dần nhạt đi, chớp mắt đã không còn thấy.

Thế là thiếu niên hôm nay gặp quá nhiều chuyện khó hiểu, đến lúc này không chịu nổi, thêu thảo nói với Tuyết Nghi, Quỳnh Dung:

"Ta thật muốn ngủ một giấc!"

...

Sáng hôm sau, Tinh Ngôn phát hiện lão bảo Kim nhị nương của Túy mộng quán, thật có chút tương tự lão đạo Thanh Hà xem tiền hơn sinh mạng. Bị một trận kinh hải đêm qua, vị đại nương này vẫn chẳng sợ gì, cứ đòi ba người phải đền bù tiền để tu bổ lại phòng ốc hư hỏng.

Nghe bà ta yêu cầu như thế, thiếu niên cũng tự nhiên chịu tai ương như bà ta, đương nhiên không chịu đáp ứng. Tinh Ngôn suy nghĩ một chút thì nói bản thân nghỉ trong quán, bị yêu quái quấy rầy mà không đòi bồi thường thì đã là khách khí rồi. Nghe y nói như thế, lão bảo nhiều kinh nghiệm lập tức nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng:

Nếu đòi thiếu niên vô lương này bồi thường, hẳn nhất định ra đường rêu rao quán ta có yêu quái, như thế sau này còn ai dám đến nữa?

Nghĩ đến điểm này, lão bảo tính mình lập tức đổi giận thành vui, tính tiền trọ nhanh để mấy người này đi khỏi đây càng nhanh càng tốt.

...

Ở một góc trời xa xôi, có một nơi hắc ám thần bí. Ở nơi đó, đỉnh núi tròn như cột, ao hồ mù mịt khói. Trên mặt đất dung nham tinh thạch đỏ đen xen kẽ nhau, vô số làn khí đủ màu sắc bao phủ cả không gian. Trong không gian đó, có một sinh vật thân thể to lớn, cả ngày không ngừng bay trong không trung mù mịt khói đó.

Còn ở nơi man hoang kì dị đó, lại có một tòa phong trụ ngạo nhiên đứng sừng. Trên đó, trong chu vi chưa đến một trượng, có một tòa bảo tọa do dung nham thiên nhiên tạo thành.

Hiện tại, trên bảo tọa đó có một vị thiếu nữ mắt tím đang rất tức giận. Thấy ma chủ phát nổ, sinh linh trong vực cũng không dám bay đến làm phiền. Cả đóa mây tím luôn được sủng ái, hiện cũng len lén ở bên, sợ bất cẩn làm ồn khiến chủ nhân đại nộ.

Thiếu nữ mắt tím đó, hiện đang tự oán trách mình:

"Lúc đó vì sao không chịu giết hắn?"

Cũng chẳng trách nàng ta có ý nghĩ hung ác như thế. Tuy lúc đó không biết vì sao rơi xuống giường tiểu tử đáng ghét đó, có lẽ có lực lượng thần bí nào đó âm thầm gây ra, bản thân cũng không tiện khinh cử vọng động. Chỉ là tuy như thế, nhưng hiện nghĩ lại đáng về nhếch nhác bỏ chạy lúc đó, không biết tiểu long nữ đáng ghét cười nhạo sau lưng mình thế nào.

Còn chuyện bị thiếu niên thú vị hoặc đó ôm lâu như thế, bản thân mình đại nhân đại lượng cũng chẳng xem vào đâu, thế nhưng...

Trên gương mặt tuy uy nghiêm vô cùng nhưng vẫn không giấu hết vẻ trẻ con của thiếu nữ, thần sắc bỗng nhiên biến đổi. Đột nhiên nhớ đến y phục trên người nàng không hiểu sao bị cởi ra hết, rất có thể là thiếu niên đó làm. Đáng ghét là hắn cứ luôn miệng chối bỏ...Nghĩ đến chuyện này, thiếu nữ lập tức đại nộ.

Thế là trong chớp mắt, toàn bộ sinh linh trong vực không hẹn mà đều có cảm giác mặt đất dưới chân đang rung động khủng bố. Vội quan sát lên trên thì thấy mười hai đỉnh núi vây quanh bảo tọa của ma chủ, nhất tề phun lửa lên trời.

Vừa thấy mười hai ngọn núi phun lửa lên trời, mọi người đều biết, tiểu ma chủ hôm nay lại nổi giận rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.11 - Chương 170: Dạ Bán Tiêu Thanh, Thanh Tuyệt Hoang Lộ U Hồn.

Trải qua một đêm phân tranh, Tinh Ngôn cũng chẳng còn lòng ở lại lâu, liền gọi Quỳnh Dung, Tuyệt Nghi theo hướng ao hồ ít dần mà đi. Qua mấy ngày thì Tinh Ngôn cũng chẳng còn nhớ gì đến chuyện phiền phức đã qua.

Hiện tại đã là đầu tháng sáu, khí trời đã nóng dần lên. Bất quá, may mà trên đường còn có ít ao hồ, hơi nước thoảng trong không khí, cây xanh um tùm nên đi đường cũng không quá khổ cực. Lại qua mấy ngày, vào giờ Ngọ đang đi đường, Tinh Ngôn đột nhiên cảm thấy có hơi nước mát phả vào mặt. Đang hồ hởi thoải mái thì mưa đã sà xuống, chẳng mấy chốc thấm ướt hết y phục ba người.

Chạy vào tàng cây trú mưa, vô số hạt mưa cứ không ngừng rắc xuống, lúc nhiều, lúc ít, chẳng mấy chốc đã để lại vô số vũng nước trên mặt đất. Thấy cơn mưa dai dẳng như thế không biết khi nào mới tạnh, Tinh Ngôn hô một tiếng, ngực khởi phi kiếm, nhắm những chỗ tàng cây rậm rạp mà bay. Thấy

đường chủ làm vậy, hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung cũng bay lên không trung, vội vàng truy theo thiếu niên. Được Tinh Ngôn nhắc nhở, hai người cẩn thận che chắn bao đồ, không để nước mưa thấm ướt.

Trong chớp mắt đã đến bên một thị trấn. Cũng chẳng kịp quan sát tình huống xung quanh, Tinh Ngôn cứ dẫn hai cô gái đến khách sạn gần cửa trấn nhất. Tìm hai gian khách phòng, đổi y phục khô ráo, mấy người đều tụ lại ở phòng Tinh Ngôn. Mấy ngày nay toàn đi đường, chẳng có thời gian rỗi rãi, hôm nay vừa hay có cơn mưa này, giúp bọn họ có chút thời giờ ôn văn luyện chữ, bổ túc thêm những cái mới.

Thế là, đối chiếu thư sách, nghe Tinh Ngôn giảng giải một hồi, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi chiếu theo phân phó, bắt đầu nghiêm túc ngồi viết chữ.

Lúc này, mưa vẫn còn rơi ngoài song, tiếng tí tách vẫn đều đều vang lên. Trong phòng, Quỳnh Dung thì nằm dài ra bàn, Tuyết Nghi thì ngồi ngay ngắn, ai nấy đều dùng tư thế thuận nhất để luyện chữ, không khí hết sức yên tĩnh.

Cảm thấy trong phòng quá yên tĩnh, thiếu niên chấp tay đi đến bên cửa sổ. Tai nghe tiếng mưa rào rào, mắt thấy những đóa hoa nước liên tục xuất hiện, Tinh Ngôn nhất thời có chút ngơ ngẩn xuất thần.

Qua một lúc, bất tri bất giác nhớ đến trường mộng mấy hôm trước. Quay đầu nhìn hai cô gái đang tập trung tinh thần viết chữ, Tinh Ngôn chợt động lòng:

"Khà...đọc sách thật là hữu dụng!"

Thì ra y đột nhiên nhớ đến đêm đó đối đáp với Linh Y, vì để chứng minh mình chẳng liên quan gì đến nữ tử đó mà ứng đối thuận khẩu thành thơ. Buột miệng mà hay như thế, nghĩ đến điểm này, Tứ Hải đường chủ không khỏi thâm đắc ý.

Vui chẳng bao lâu, ý nghĩ chuyển động, Tinh Ngôn lại có chút xấu hổ: Đêm đó Linh Y hỏi, y đáp, quả thật có chút giống với đôi tình nhân đang cật vấn và phân bua.

Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn lại cảm thấy có chút may mắn. Dù sao, lần trước ở dưới đáy Trinh Thủy hà xảy ra chuyện vượt lễ giáo với Linh Y, tuy mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy rất ngọt ngào, tim đập không thôi, nhưng dù sao cũng chưa có kinh nghiệm tình trường, nếu đêm đó mà không rối loạn, để một mình y đối diện Linh Y, lúc đó thật không biết phải nói thế nào với nàng.

Suy nghĩ nói theo, thiếu niên chẳng có gì làm tự nhiên lại nghĩ đến nữ tử mất tím đó. Hiện tại nhớ lại, Tinh Ngôn chẳng thể nào biết được giấc mộng xuân đó là do nàng ta giờ trò. Chỉ là, y cứ nghĩ hoài, không hiểu sao nữ tử đó với cô gái trong giấc mộng lại giống nhau như thế, nói không chừng...

"Thiếu nữ tóc đỏ đó, liệu có phải là hồ ly tinh không?"

Nghĩ đến đây, thiếu niên bỗng giật mình kinh tâm, thầm nhủ liệu có phải gần đây đạo pháp lợi là nên mới để tà ma xâm nhập? Lại nghĩ đến hai lần gần đây khi thấy nữ tử đều ngây ngốc ra, không thể tự chủ, y càng khẳng định suy nghĩ của mình:

"Ai, sau này phải nhìn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi nhiều nhiều một chút để khi thấy nữ tử xinh đẹp thì khỏi luống cuống..."

Hiện tại Tinh Ngôn đã quên mất, bản thân y là gặp phải hai nữ tử mất tím tóc đỏ, tư dung thật chẳng phải tầm thường. Cho dù thế nào, nếu gặp phải hai nữ tử đó, cũng khó mà tránh được phát ngốc ra.

Tinh Ngôn đưa mắt nhìn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, thấy Tuyết Nghi đã hoàn thành bài vở, đang lấy kim chỉ vá lại mấy chỗ rách trên y phục. Lúc này, vị Mai hoa tiên tử lại chẳng khác gì thiếu nữ bình thường, đầu hơi cúi xuống, tóc xòa hai bên, chăm chú may vá. Tư thái bình thường đó lại như có ma lực khiến thiếu niên không rời mắt được.

Một lúc sau y mới hồi thần lại, đưa mắt nhìn sang tiểu nha đầu. Nhìn sang Tinh Ngôn phát hiện, qua gần nửa ngày mà Quỳnh Dung mới chỉ viết được có ba trang giấy. Trong lòng kì quái, đưa mắt quan sát mấy tờ giấy đó, Tinh Ngôn liền nhìn ra chỗ cô quái. Thì ra, tiểu nha đầu cô quái này bình thường thư pháp lúc đẹp lúc xấu, gần đây dù có tiến bộ nhưng chữ viết vẫn như cua bò. Thế nhưng lần này, những chữ viết ra đều thuộc kiểu Phi Bạch phiêu dật linh động.

Thấy thế Tinh Ngôn liền hiểu nguyên do. Dù sao đang nhàn rỗi, chi bằng đến chọc tiểu cô nương khả ái này một chút. Khẽ đằng hắng mấy tiếng, Tinh Ngôn nghiêm túc nói với tiểu muội muội:

"Quỳnh Dung, mấy chữ muội viết tuy rất đẹp nhưng viết vậy hơi ít. Đã vậy tuy ca ca rất đói, nhưng cũng chẳng gấp, cứ đợi muội viết xong chương sách này, sau đó mới đi ăn cơm..."

Lời này vừa xuất, Tinh Ngôn lập tức thấy tiểu nha đầu đang ngẩng mặt nghe nói, thần sắc hơi khó chịu, mồm hơi ổng ánh trên mặt, cái mũi nhỏ đã chun chun lại, đang không biết nên đáp thế nào!

Thấy bộ dạng của nó, Tinh Ngôn cũng không dám chọc tiếp. Phải biết bản thân vừa thay y phục, vạn nhất Quỳnh Dung cho một khối nước dội xuống thì chắc phải mặc y phục Tuyết Nghi còn chưa vá xong quá.

Nghĩ tới điểm này, Tinh Ngôn vội cho Quỳnh Dung, Tuyết Nghi biết bản thân rất vui vì bọn họ luyện chữ tiến bộ. Tiểu nha đầu nghe thấy lập tức tan biến về sắp khóc, cũng chẳng che giấu, trong ánh mắt kinh ngạc của ca ca, biến ra trong không trung một đồng giấy, đưa đến trước mặt ca ca, cười hi hi nói:

"Hi...muội vốn cho là ca ca không thích cho nên giấu đi. Ca ca đã vui như thế, sau này muội sẽ viết thật nhiều cho ca ca xem!"

"...Úy? Trên trán ca ca sao toát mồ hôi dừ vậy?"

Hai người chọc ghẹo lẫn nhau, Tuyết Nghi ngồi bên nhìn thấy, thần sắc trên mặt cũng vô cùng vui vẻ.

Qua một lúc huyền não, hoàng hôn đã qua đi hồi nào không hay. Lúc này trong phòng đã thấp mấy ngọn nến, Tinh Ngôn cùng hai cô gái ngồi trong phòng ăn tối. Tuy đã là đầu tháng sáu, nhưng sau cơn mưa đầu hạ, không khí trong phòng vẫn có chút lạnh lẽo. Để xua đi cái lạnh, Tinh Ngôn kêu một bầu rượu gạo, châm cho hai cô gái hai chung nhỏ, bản thân thì cạn luôn một chung lớn.

Rượu vào hứng lên, bên tai nghe tiếng mưa xào xạc, trước mắt lại là hai cô gái xinh đẹp, dung mạo biến ảo dưới ánh nến, không biết sao, Tinh Ngôn phảng phất cảm giác như đã về nhà, bên tai vọng vọng tiếng cười nói trong trẻo:

"Tinh Ngôn, thơ của người đọc cũng được đó..."

Không biết sao cứ mỗi lần nhớ đến thiếu nữ phong thái nhẹ nhàng như nước đó thì trong lòng y lại có một nỗi sầu bi vô cớ dâng lên. Bình thường quá nhiều chuyện khiến y không phát hiện, nhưng cứ có men rượu dẫn dắt, ưu sầu ẩn sâu trong lòng đó, lại ào ạt dâng lên. Tinh đó cảnh đó, bao giờ quên được đây....

Hôm sau ba người lại lên đường, trên đường bình yên chẳng đụng phải chuyện gì. Một ngày nọ, Tinh Ngôn đang cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thong thả đi trên đường đất trong buổi nắng chiều. Trước chẳng có thôn, sau chẳng có điểm, Tinh Ngôn không dám chọc ghẹo Quỳnh Dung nữa, vội dục hai cô gái mau chân đi tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Nào ngờ, khi mặt trời đã xuống núi tây, sắc trời đã sầm sẫm lại, màn đêm u tối nhanh chóng kéo đến, ba người vẫn còn trong khu vực hoang vắng chẳng chỗ nghỉ chân.

Thấy tình cảnh thế, Tinh Ngôn vô pháp, chỉ đành động viên tinh thần hai cô gái, cẩn thận theo dịch lộ mà đi. Khi mây đen che mất vầng trăng sáng trên trời, không gian lại u tối, tiểu nha đầu ở bên Tinh Ngôn bỗng kéo áo y, giọng run run nói:

"Ca ca...huynh nghe".

Thấy bộ dạng của tiểu cô nương vốn không sợ trời không sợ đất đó, Tinh Ngôn cũng sinh hiếu kì, vội lắng tai nghe. Thì ra trong hắc ám vô biên đằng trước, có tiếng tiêu thanh thoảng theo gió, u uẩn truyền đến.

Tiếng tiêu trầm thấp, u u như khóc như than, nghe thoảng như tiếng quỷ khóc. Nếu không phải Tinh Ngôn giỏi nhạc khí, thiện dùng sáo thì chắc cũng chẳng nghe ra đó là tiếng tiêu:

Vừa nghe tiếng tiêu thê lương trong màn đêm đen tối, tuy ba người Tứ Hải đường gan lớn hơn trời, lúc này cũng nín thở ngừng chân, không dám động đậy. Lại qua một lúc, tiếng tiêu thê thiết đó cuối cùng cũng tan. Tinh Ngôn vừa động đậy cánh tay bị Quỳnh Dung níu chặt thì nghe nơi phát xuất tiếng tiêu, lại có âm thanh thê lương ngâm nga mơ hồ:

Sự sự tri tâm tự cổ nan, bình sanh nhị lão đối tương khán.

Phi lai di trát kinh đầu trứ, khốc đáo hoang thôn dục cái quan.

Tàn cáo vị thu tân chương sách, dư tiền duy nãi phá y quan.

Bố khâm lưỡng phúc vô phương liêm, mỗi nhật kiểm khâu bất úy hàn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.11 - Chương 171: Nguyệt Lãnh Ca Tàn, Kỉ Vong U Minh Dị Lộ

So với tiếng tiêu thoảng thoảng như không khí này, tiếng ngâm ngữ điệu bi thương này tuy già lão nhưng truyền rất xa, khí lực đầy đủ. Chỉ là, cho dù thanh âm lớn hơn nhiều, nhưng ý tứ phần uất, thê lương quyện vào trong màn đêm hắc ám, khiến Tinh Ngôn cảm thấy gió đêm chợt lạnh, quý khí âm sâm.

Còn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ở cạnh y, hiện tại cũng đang nắm chặt lấy tay y. Vô luận hai cô gái bản lĩnh thế nào, ngày thường lớn gan thế nào, đến lúc này cuối cùng cũng hiện lộ bản tính của con gái, một trái một phải bám chặt lấy Tinh Ngôn, tay chân khẽ run, chẳng dám cử động!

Tinh Ngôn cũng đang tìm đập thành thích, nhưng cảm thấy hai cô gái bên cạnh đang run lên, thì nhớ lại mình là người cầm đầu ở đây, lúc này chẳng phải là lúc sợ hãi. Thế là, Tinh Ngôn tĩnh tâm, vận mục lực nhìn về phía có tiếng ngâm truyền đến.

Qua một lúc, y đã dần quen với không gian u tối. Hiện tại chú mục quan sát, thì thấy phía trước bên trái chừng trăm bước, có một cây tùng tán cây um tùm. Bên dưới lờ mờ có một nhân ảnh ngồi trên một khối đá vuông, dựa xéo vào gốc cây.

Thấy có người, Tinh Ngôn không còn quá sợ. Đẳng hắng một tiếng tăng can đảm cho bản thân, định lên tiếng gọi.

Đang định như thế, chỗ dưới gốc tùng bỗng có ánh lửa sáng lên, sau đó thì nghe giọng nói già nua trầm ổn theo gió truyền đến:

"Đêm còn rất dài, lữ hành cô tịch, mấy vị khách sao không tạm dừng chân, đến trò chuyện cùng lão hủ?"

Nghe lời nói phân minh, lại thấy nơi đó có đèn sáng, Tinh Ngôn lập tức chẳng còn lo lắng. Ngẫm nghĩ lời lão già, cảm thấy rất cổ nhả, y cũng động tâm tư nhân đàm.

Tâm niệm như thế, Tinh Ngôn lấy tay khỏi tay Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, hướng về phía ánh đèn cung tay, lớn giọng đáp:

"Vâng, vậy vãn bối xin quấy nhiễu!"

Nói rồi, y dẫn hai cô gái vẫn còn có vẻ sợ hãi di chuyển về nơi sáng đèn. Đợi đến gần, Tinh Ngôn mới thấy trên tảng đá dưới gốc tùng có một vị lão già diện mạo gầy guộc ngồi đó, thân vận áo bào cũ màu đen, tay cầm ống tiêu, thần sắc tươi cười nhìn bọn họ. Một cái đèn tròn treo trên nhánh tùng theo gió đong đưa, phả từng luồng sáng chập chờn lên mặt đất.

Nhìn thấy ánh đèn ấm áp, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi vốn còn có chút bất an trong lòng, hiện cũng đã định thần, yên lặng đứng sau đường chủ, nghe y nói chuyện với người ngoài.

Thấy ba người bọn họ đồng ý đến, lão già đó cũng rất vui vẻ. Khi thấy dáng vẻ ba người, phát hiện chẳng giống người tầm thường thì càng cao hứng, nhiệt tình trò chuyện. Sau một phen nhân đàm, Tinh Ngôn cũng phát hiện vị lão già giữa đường tương phùng này kiến thức rất bao la, chẳng thua kém gì ân sư Quý lão học cửu. Có lẽ lão già này cũng là một nho sĩ tài danh.

Cứ như thế, đêm đen vốn cô tịch trở nên hứng thú. Tinh Ngôn từ sau khi lên La Phù sơn, đã lâu không được nói chuyện thi thư cùng người khác, lúc này cảm thấy hết sức hào hứng.

Trò chuyện một lúc đã thân tình hơn, Tinh Ngôn nhắc đến trận tiêu khi nãy. Sau khi tán thưởng tài nghệ thối tiêu của lão già, thiếu niên rốt cuộc cũng là nóng tính, trực ngôn nói tiêu khúc của lão già quá thê lương, như tiếng quỷ khóc. Nếu bình thường cứ thối như thế thì không khỏi sẽ tổn thương tâm thần nguyên khí. Thiếu niên lúc này đã chẳng còn giống như khi ở Nhiều Châu, lên La Phù sơn đọc qua nhiều điển tịch đạo gia, bất tri bất giác cũng hiểu được chút ít về đạo đường sinh có liên quan rất lớn đến lễ nhạc.

Chỉ là, nghe kiến nghị hảo tâm của y, lão già chỉ cười cười, không hề trực tiếp đáp, ngược lại còn hỏi Tinh Ngôn phải chăng đã nghe tiếng quỷ khóc rồi. Thế là câu chuyện hai người lại dẫn qua lĩnh vực thần quỷ. Không biết sao, nói chuyện một hồi, Tinh Ngôn cùng lão già lại tranh cãi chuyện ma quỷ trên thế gian.

Khác với lão già, Tinh Ngôn kiên quyết cho là thế gian không có quỷ, đó chỉ là do dân gian đồn thổi vô căn cứ. Có lập luận đó không phải do y không suy nghĩ kỹ càng, mà là do hai cô gái sau lưng y đang sợ hãi. Đến lúc này, Tinh Ngôn đã biết, tiêu Quỳnh Dung gan lớn hơn trời và cả Tuyết Nghi lạnh như băng tuyết, đều rất sợ quỷ!

Do đó, trong đêm dài lại nói đến chuyện này, Tinh Ngôn liền kiên quyết tranh cãi tới cùng. Không bao lâu thì tài hùng biện được rèn luyện lâu nay của y đã giúp y chiếm thượng phong. Một phen thao thao bất tuyệt khiến vị trưởng giả dung mạo điềm đạm cũng phải nôn nóng. Chỉ nghe lão biện bạch:

"Lời của tiểu huynh đệ làm rồi! Người nói trên thế gian không có quỷ, cứ như đêm nay nếu người cứ đi mà không có chỗ nghỉ chân thì chẳng lẽ người nói thế gian này không có khách sạn? Người đặt bẫy thú không dính thì nói thế gian không có dã thú? Kì thật chuyện quỷ hồn cũng là như thế, không thể vì tiểu ca chưa thấy qua mà quả quyết là không có..."

Nghe lão nói như thế, thiếu niên cũng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, sau đó ngẩng đầu đáp:

"Tiền bối nói cũng có đạo lý. Chỉ bất quá đã như thế, vậy tiểu tử cũng có thể nói, đi ngàn dặm không tìm được chỗ nghỉ chân, nếu không thể nói thế gian không có khách sạn, thì cũng không thể nói thế gian có khách sạn!"

"..."

Không ngờ thiếu niên lại nhanh nhạy như thế, vị nho sĩ tức thời không biết đáp sao. Nghĩ một lúc mới tiếp tục.

Một phen đàm luận đêm nay, Tinh Ngôn cố nhiên rất cao hứng, tài ăn nói phát huy đến cực điểm. Còn lão già vì tranh cãi mà cũng quên đi ưu sầu trong lòng, tập trung tinh thần vào tranh luận.

Bị hai người tranh luận lời cuốn, hai cô gái cũng gia nhập. Đương nhiên không cần nói, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi tự nhiên kiên quyết đứng về phía Tinh Ngôn, một lòng chứng minh trên thế gian chẳng có ma quỷ, đây cũng chính là hy vọng của bọn họ. Chỉ bất quá, tiêu Quỳnh Dung tuy hảo tâm nhưng khả năng ăn nói có hạn, nhiều lúc chẳng hiểu là nó giúp ca ca hay là giúp "Lão gia gia" nữa.

Đương nhiên tuy có tiểu cô nương vô tình giúp, nhưng cuối cùng phần thắng vẫn nghiêng về Tứ Hải đường. Thấy cuối cùng đã thuyết phục được lão tiên bối, Tinh Ngôn rất cao hứng, bắt đầu chuyển sang lĩnh vực thi ca. Thế là, nói với vị lão thư sinh đang ủ rũ trước mặt:

"Tiền bối, tuy thế gian không có quý, nhưng làm thơ vịnh quý thì rất thú vị. Tiểu bối vừa nảy tranh luận sinh một ý thơ, mong lão tiên sinh không cười!"

"Không sao không sao, lão hủ xin lắng nghe. Ta nói tiểu ca nghe, nếu thật thế gian không có quý, nhưng chuyện vịnh thơ về quý thì có không ít bài thơ hay!"

"Vậy thì xin tiền bối nghe thử!"

Một phen tranh cãi thắng lợi khiến hứng thú của y đại tăng. Chỉ nghe y hăng giọng ngâm:

Cụ mai hương xử thảo li li,

Kim đôi tịch dương thính ô đề.

Thương tang kỉ kiếp oanh nhưng lục,

Vân vũ thiên niên mộng thượng nghi...

Nghe giọng ngâm trầm bổng của y, vị lão giả nho sinh bình thủy tương phùng đó sau khi ngẫm qua ý vị thương tâm trong bài thơ, không khỏi vỗ đùi khen hay.

Đột nhiên thấy lão như nhớ ra chuyện gì đó, ngóng về phía chân trời đông, sau đó nhìn thiếu niên vẫn còn đầy hứng thú trước mặt, cúi người chào cảm tạ:

"Hôm nay có duyên gặp được túc hạ, thật là may mắn cho lão phu. Nếu không phải các hạ, lão hủ mơ hồ bao nhiêu năm cũng chẳng biết trên thế gian chẳng có quý. Thật là hậu sinh khả úy!"

"Trời đã sắp sáng, lão hủ phải cáo từ rồi. Hy vọng ngày sau có duyên lại nói chuyện cả đêm với tiểu ca. Tạm biệt!"

Nói xong thì thấy lão giả cung tay chào, sau đó trong sự kinh ngạc của thiếu niên, thân hình rút xuống đất, chớp mắt đã chẳng còn thấy tung tích!

"..."

"Lão gia gia gặp sau!"

Thấy lão giả biến mất, tiểu Quỳnh Dung vui vẻ vẫy tay tạm biệt. Sau khi vói theo tạm biệt lão gia gia, Quỳnh Dung quay đầu hỏi:

"Tinh Ngôn ca ca, chúng ta liệu có phải cũng..."

"Úy? Sao mặt ca ca trắng bệch như thế?"

...

Qua hồi lâu, thiếu niên ngớ ngẩn mới hồi thần lại. Giữ lấy tay muội muội đang sờ mặt mình, đưa mắt nhìn vào chỗ lão giả vừa biến mất, Tinh Ngôn chán nản nói:

"Thôi rồi, muội muội, thì ra trên thế gian quả thật có quý!"

Nghe y nói như thế, Quỳnh Dung hết sức kinh ngạc:

"Úy? Không thể! Vừa rồi không phải cả vị lão gia gia đó cũng nói không có quý sao?"

"Ách..."

Nhìn tiểu nha đầu ngây thơ, Tinh Ngôn nhất thời cũng không biết đáp thế nào. Đang xuất thần thì nghe có một thanh âm, phảng phất như đáp thay cho thiếu niên:

"Có quý!"

Vừa nghe có tiếng hô hoán, Tinh Ngôn lập tức hồi thần. Lúc này biết thân đang ở nơi "Có quý", y cũng không dám chậm trễ, vội nhìn về phía có tiếng hô hoán, Thì ra cách mấy chục trượng có một vị ẩn vận theo lối đạo sĩ đang một mình chạy lao đảo trong một vùng đất trống cỏ mọc lúp xúp. Thấy vậy Tinh Ngôn lập tức vận Húc diệu huyền hoa quyết, xông về phía người bị nạn. Phía sau y, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cũng xuất binh khí, khẩn trương bám sát.

Một đoàn ba người xông lên, khí thế rất kinh hồn. Không đợi thiếu niên đến gần, lão đạo sĩ đó đã ngã lăn ra đất, không chút động đậy. Thấy lão như thế, Tinh Ngôn vội chạy đến thì phát hiện lão đã tỉnh lại.

Đội lão tinh táo hơn chút Tinh Ngôn mới hỏi, thì ra lão đạo này nghe nói khu hoang dã này có quý thì chuẩn bị đi trùng trị quý quái, tiện lấy tiền thưởng của thôn dân luôn. Ai ngờ lão còn chưa kịp động thủ thì đã bị hai con quý giữ hai bên, lão chạy không ngừng, đúng là khổ không thể tả! Mãi đến khi có người tương cứu, lão mới thoát khỏi cảnh chạy hoài không ngừng đó.

Kể xong chuyện trừ quý xúi quẩy, vị đạo sĩ mệt nhọc đó liền ngỏ ý tặng mấy lá bùa do lão tinh chế để cảm tạ ơn cứu mạng. Tinh Ngôn nghĩ một chút, cuối cùng vẫn chuyển từ chối.

Qua một lúc lộn xộn, chốc lát đã nghe tiếng gà từ trong xóm xa xa cất lên, nhìn về trời đông thì đã thấy mây sáng bàng bạc như vẩy cá. Xem ra, vị đạo gia thất hồn lạc phách đã an toàn, Tinh Ngôn liền khách khí cáo biệt, dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lên đường. Lại qua mấy thôn trấn, ba người Tứ Hải đường vừa qua "Quý sự" vừa rồi, nghe nói phía trước có một trang trại thần bí, nhà nhà hộ hộ đều có khả năng khiển quý. Nơi thần bí đó gọi là:

"Trần âm trang!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.11 - Chương 172: Dạ Trắc Phường Gian, Phóng Ngã Vô Song Quý Phó

Sau một đêm đàm luận thanh nhã với quý linh, mấy ngày sau Tinh Ngôn đều nghỉ thần nghỉ quý. Uống qua mấy tuần trà an thần do Tuyết Nghi sắc, cố gắng trấn định lại tinh thần, Tinh Ngôn lần la đến trà lâu từ quán nghe ngóng tin tức giang hồ. Nghe nói trên đường phía trước có một trang trại gọi là "Trần âm trang". Ở trang này, nhà nhà đều có thể khiển quý!

Tuy biện luận chỉ là giải sầu, đối với chuyện quý thần cũng chẳng phải không tin, nhưng Tinh Ngôn vẫn suy nghĩ thuyết pháp thế gian có quý của lão quý đêm đó, cảm thấy rất có ý tứ. Hiện tại vừa nghe có địa phương như thế, lập tức sinh hứng thú với Trần âm trang thần bí, định đến xem thử rốt cuộc là chuyện gì. Nói đến, trong đạo môn y, có không ít nghi thức siêu độ quý hồn vong linh, thiếu niên rất là thuần thực. Dù sao năm xưa ở Nhiều Châu, cũng đã mấy lần đi trừ quý cùng Thanh Hà lão đạo.

Bất quá, trước khi đến thôn trang đó, trên đường còn phát sinh mấy chuyện nhỏ.

Một hôm đi trên đường lớn của một đại trấn vào buổi trưa, Tinh Ngôn dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lên Tụ phúc từ lâu dùng cơm. Lúc này tiền trong túi chẳng còn bao nhiêu, Tinh Ngôn có ý tiết kiệm, chỉ gọi mấy món ăn tầm thường như cơm, rau chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Thấy y kêu món như thế, tiểu nhị phục trách bọn họ hơi dỗi sắc mặt. Vốn hán thấy ba người này khí độ bất phàm thì ân cần dẫn dắt chào đón. Chỉ là sau khi nghe thiếu niên gọi mấy món, đội một lúc vẫn không thấy gọi tiếp, tên tiểu nhị lập tức biến sắc, liền lừa bọn họ vào cái bàn trong góc.

Tuy bị tiểu nhị khinh nhờn, nhưng thiếu niên đã quen với thói đời chẳng hề quan tâm, cứ cùng hai cô gái dùng cơm vui vẻ.

Ăn một lúc, Tinh Ngôn bỗng phát hiện, liền kiến nghị Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lấy muối mè được cung cấp miễn phí rắc vào rau, có thể tăng thêm hương vị. Quỳnh Dung sau khi thử qua thấy ngon, lại nghe ca ca khen vùng mè tuy tầm thường nhưng mùi vị không hề kém, tiểu nha đầu liền chớp chớp mắt, cũng không biết đã thi pháp gì, liền thấy một sợi dây mảnh được tạo bởi vô số hạt vùng xuất hiện.

Đội Tứ Hải đường chủ cho là mình hoa mắt dụi mắt nhìn thì phát hiện trên bàn ăn đã có một đồng hạt vùng nhỏ. Sau đó tiểu Quỳnh Dung chia làm ba phần, phần nhiều nhất dành cho ca ca, nó và Tuyết Nghi tỷ hai phần bằng nhau. Thế là sau đó bữa ăn của bọn họ có thêm hương vị vô cùng.

Thấy tiểu Quỳnh Dung làm như thế, thiếu niên đã thấy qua sự cổ quái của nó nhiều, hiện cũng không còn thấy quái dị nữa, chỉ là nhìn qua nhìn lại không thấy ai để ý, Tứ Hải đường chủ mới bắt đầu an tâm hưởng thụ hương vị.

Khi ba người Tinh Ngôn đang bận rộn ăn uống thì bỗng nghe sàn lâu chấn động, sau một trận cước bộ rầm rầm thì thấy có bảy, tám vị khách mới vào. Thanh thể đoàn người này khiến Tinh Ngôn phải đưa mắt nhìn. Chỉ thấy dẫn đầu sáu tên đại hán to lớn vạm vỡ là một bạch diện công tử, mày mắt tuấn nhã, một thân lụa là, đầu đội Tứ kim quan, hông đeo bội kiếm, thắt lưng đính ngọc lấp lánh, được ánh nắng bên ngoài chiếu vào, toàn thân phát sáng như thần nhân mặt ngọc vậy!

Quan sát tỉ mỉ thì thấy công tử tuấn mã đó chỉ bất quá chừng hai mươi, quạt lông phe phẩy trong tay, cử chỉ tao nhã, phong thái đối nghịch hoàn toàn với đám hán tử vai u thịt bắp đi sau.

Thanh niên công tử hiên ngang tuấn mã như thế, Tinh Ngôn nhìn cũng không khỏi khen ngợi:

"A! Không ngờ tạo hóa thần kỳ như thế, sáng tạo được người hoàn hảo như vậy!"

Khen ngợi xong thì không nhìn nữa, cúi đầu tập trung ăn. Quỳnh Dung, Tuyết Nghi nghe tiếng quay đầu nhìn một chút, rồi cũng cầm cúi ăn cơm. Hiện ba người đang tuân theo quy củ của Tứ Hải đường, trong lúc ăn uống không được phân tâm. Lễ nghi này là do mẹ Tinh Ngôn dạy cho y, khi đem áp dụng ở Tứ Hải đường.

Bữa ăn vốn cũng chẳng có gì khác lạ, chỉ là khi ba người Tinh Ngôn chuyên tâm ăn uống thì bên cạnh có một người lại tinh cờ nhìn qua phía bọn họ, người đó chính là vị công tử tuần mã. Sau khi yên vị không lâu, đôi mắt sáng của gã quét qua, đến chỗ Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thì dừng ở đó luôn, nhất thời không rời đi được!

Ngẩn ngơ nhìn một lúc, vị công tử đó tán thưởng trong lòng:

"A! Không ngờ tạo hóa thần kỳ như thế, thế gian lại có người đẹp cỡ này!"

Suy nghĩ tựa như chẳng khác gì suy nghĩ khi nãy của Tinh Ngôn.

Lại ngẩn một lúc, vị công tử tuần mã bỗng chú ý đến món ăn hai cô gái đang dùng, tức thì nhú mày:

"Người ngọc như thế, sao lại ăn mấy thứ rẻ tiền vậy!"

Tức tối một lúc, đến khi vị tiểu cô nương xinh đẹp đưa cái bát đã sạch bóng cho thiếu niên không biết thương hương tiếc ngọc xem, thì vị công tử đó đã không còn nhẫn nại nổi, lập tức phát tay áo đứng dậy, đi thẳng đến bàn Tinh Ngôn!

Thấy gã như thế, mấy tên hộ vệ cũng đồng loạt đứng dậy, nhất tề theo công tử tiến đến bàn thiếu niên.

"Các người muốn làm gì?"

Tinh Ngôn bỗng thấy đám người đó bao vây, tức thì thất kinh đứng dậy. Lại thấy mấy kẻ vây quanh mang đao dắt kiếm, thiếu niên nhú mày, đưa tay rút thiết kiếm sau lưng, cao giọng hét:

"Các người là ai? Vì sao đến gây chuyện?"

Lúc này, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cũng đứng dậy ra sau đường chủ. Đối diện đám người không mời mà đến này, Quỳnh Dung hầm hè muốn đánh, lăm lăm muốn nhảy lên. Thấy bọn họ vùng đao vùng kiếm, thực khách, tiểu nhị trong Tự phúc lâu tức thì hoảng loạn. Còn lúc này Tinh Ngôn cũng nghĩ thầm:

"Mấy kẻ này muốn gây sự, không lẽ là vì Quỳnh Dung vừa rồi thì pháp? Kì quái, bọn họ vừa đến, sao có thể phát hiện chuyện này?"

Đang khi suy nghĩ lung tung thì thấy vị thanh niên công tử vùng tay cản thủ hạ, sau đó cung tay, mỉm cười:

"Tiểu huynh đệ hiểu lầm rồi. Hôm nay công tử ta chẳng phải đến gây sự, xin người đợi cho một chút!"

Nghe gã nói như thế, chúng nhân trong Tự phúc lâu đều thờ phào, lại khôi phục thần thái bình thường. Nghe nói thế, Tinh Ngôn cũng cho kiếm vào vỏ, xua tay bảo hai cô gái ngồi xuống, sau đó mỉm cười đáp lễ, hỏi:

"Không biết công tử có gì chỉ giáo?"

Tuy lúc vị thanh niên công tử tiến đến, khí thế tạo ra hết sức bức người, nhưng Tinh Ngôn cũng chẳng phải hạng thường, đã gặp qua bao nhiêu đại nhân vật rồi, hành vi ngôn ngữ vẫn như thường.

Thấy y vậy, vị công tử cũng bất ngờ:

"Xem ra huynh đài cũng không phải nhân vật tầm thường, không biết vì sao lại làm chuyện đó?"

"Ách? Xin nói rõ?"

Thấy thiếu niên nghi hoặc, vị công tử cười khà khà, sau đó nghiêm túc đáp:

"Xem khí độ của huynh đài cũng không phải hạng người keo kiệt, vì sao nhẫn tâm để hai vị cô nương như hoa như ngọc phải ăn uống đạm bạc như vậy?"

Nghe gã nói, Tinh Ngôn cũng dờ khóc dờ cười. Khí thế bức người mà đến, lại chỉ để chất vấn bữa ăn của người khác. Kì thật đối với bọn họ, đặc biệt là Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, tuy chưa phải như tiên nhân uống sương ăn gió, nhưng cũng chỉ thường ăn đã quá, chẳng hứng thú gì với sơn hào hải vị. Chỉ bất quá, thiếu niên hiện cũng chẳng biết nên giải thích thế nào là hay, chỉ đành cười khổ đáp lời vị công tử đang bất bình đó:

"Không giấu công tử, chỉ ăn đơn giản như vậy là vì tiền của ta mang theo đã gần hết, không thể kêu món ngon..."

Nghe y đáp, vị thanh niên công tử nhà giàu mỉm cười, đưa tay lấy ra một đĩnh bạc đặt xuống bàn, sau đó cười nói với Tinh Ngôn:

"Nhìn khí độ của các hạ, cũng chẳng phải kẻ thường. Sau này không nên lêu lổng nữa, làm khổ hai vị cô nương như tiên tử này. Hôm nay ta giúp người

năm lượng bạc, sau này người có thể làm việc cho ta, bốn công tử nhất định không để người phí tài. Hôm nay ta còn có chuyện không tiện lưu lại, chúng ta sau này gặp lại".

Nói xong cũng không để Tinh Ngôn đáp lời, công tử hoa phục đó vung tay, dẫn thủ hạ ra cửa. Trương đường chủ không đuổi kịp, chỉ đành nhận bạc tặng, nhìn theo đám người đó lên ngựa đi mất, đứng là người như ngọc, ngựa như rồng.

Nhìn theo một lúc, Tinh Ngôn định thần lại, lẩm nhẩm:

"Nhận bạc của người mà còn chưa biết tên của người ta..."

Lời lẩm nhẩm của y còn chưa dứt thì xung quanh đã nổi huyên náo, đám thực khách thấy kì, đang ồn ào bàn tán:

"Không biết có phải là Vô song công tử hay không!"

Nghe bàn tán như thế, Tinh Ngôn tự nhiên phải thỉnh giáo xem "Vô song công tử" rốt cuộc là hạng người gì. Máy thực khách kinh ngạc nhìn y, sau khi phát hiện y thật không biết mới chỉ giáo cho y, vị "Vô song công tử" chính là người nổi tiếng ngang với "Khuyên thành công chúa" hiện nay.

Vị Vô song công tử này, từ nhỏ đã văn tài xuất chúng, nổi tiếng thần đồng ở kinh thành, được Xương nghi hầu hoàng đệ của đương kim thánh thượng mến tài, thu làm nghĩa tử. Lúc gần mười tám thì được đặc cách làm quận thủ Úc lâm quận, chỉ trong hai năm đã chinh đồn ngăn nắp quận huyện, thanh danh vang dội, chính là thanh niên nổi tiếng nhất thiên hạ hiện nay.

Theo đám thực khách, Tinh Ngôn hôm nay có thể gặp được Vô song công tử, thật đúng là phước đức tổ tông, ngày sau vinh hiển là điều hoàn toàn có thể!

Nghe chúng nhân miệng năm miệng bảy tán tụng, Tinh Ngôn quay đầu nhìn Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, tung tung đỉnh bạc trong tay, Tinh Ngôn cất kỹ, sau đó nói với hai cô gái:

"Đỉnh bạc này ta cứ nhận, sau này nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ơn tặng bạc hôm nay".

Lúc này thiếu niên cũng không biết, sau này y lại có xích mích với vị Vô song công tử bình thủy tương phùng đó. Y càng không biết, sau khi bọn y đi, tiểu nhị phục vụ cho bọn họ bị chương quỹ chửi cho một trận vì không theo dõi để bọn họ dùng hết hai hũ muối mè.

Tinh Ngôn dẫn hai cô gái lên đường, năm ngày sau thì đến trang trại thần bí mà bọn họ nghe nói, Trấn âm trang. Vừa tiến vào trấn, Tinh Ngôn lập tức cảm thấy chỗ khác thường của trang trấn này.

Chẳng giống với các thôn trang đã qua trên đường, trong Trấn âm trang này, đường xá rất sạch sẽ, nhà nhà đều trồng trúc làm hàng rào. Màu trúc xanh ánh dưới nắng trời, nhìn rất mát mắt. Máy quầy hàng trên đường cũng rất trật tự, người đi đường thì đầu tóc gọn gàng, y phục chỉnh tề, tỏ rõ đời sống đầy đủ sung túc.

Nếu như vừa nhìn thì khó mà thấy được chỗ khác của thôn trang này, Tinh Ngôn sau khi hỏi thăm người đi đường thì mới biết, thôn trang này sạch sẽ như thế chính vì có nô tài quý ban đêm quét dọn.

Vào ban ngày, những điều khó tin chỉ nghe nói lại, nhưng đến đêm qua thật đã khiến ba người Tinh Ngôn đại khai nhãn giới:

Trên con đường thấp đèn sáng rõ, đám người bán hàng rong cứ thông thả đi phía trước, đằng sau quang gánh của họ cứ tự động lơ lửng trên không. Trong quán ăn cũng không dùng tiểu nhị đưa món ăn lên, toàn bộ mâm thức ăn đều cứ lơ lửng đến bàn, chẳng hề lầm lẫn. Còn bếp lửa cũng không gió mà cháy rực, chẳng ai canh chừng.

Nghe người nơi này nói chuyện, toàn bộ chuyện này đều sai quấy lắm. Chớ thấy quý đáng sợ trong mắt người đời, kì thật nếu sai khiến được chúng thì hiệu quả đem lại rất lớn.

Thiếu niên đường chủ bình thường luôn theo câu "Kính quý thần mà tránh xa", thấy cảnh này đương nhiên hô kì, kiểm cư dân hiền lành trong thôn trang mà nguyên nhân. Thì ra, cư dân trấn này có năng lực như thế, đều là ân huệ tổ tiên bọn họ để lại. Trong tộc bọn họ từng có một vị đạo sĩ pháp lực vô biên, một ngày vân du đến đây, biết được nơi này ma quỷ hoành hành thì triển khai pháp lực, lập ở nơi này một tòa tháp gọi là "Trấn âm", tháp này trên tám mặt đều khắc linh phù, trấn áp âm ma tám phương.

Nghe nói, sau khi lập xong tòa Trấn âm thạch tháp đó, quỷ linh vốn hung hãn vô bì đều bị trấn trụ, không còn gây họa cho cư dân nữa. Thế là hậu nhân của vị đạo sĩ liền đến quanh thạch tháp mà dựng nhà, dần dần hình thành quy mô thôn trấn. Cũng không biết năm xưa vị tiên tổ của bọn họ đã lập kế ước gì với quỷ linh, đám hậu nhân của vị đạo sĩ đó đều có thể điều khiển quỷ linh trong chu vi mười dặm của linh tháp.

Nghe người trong trấn tự hào kể lại, Tinh Ngôn liền dẫn hai cô gái đi tham quan linh tháp trong trấn. Đến trước tháp thì thấy Trấn âm tháp quả nhiên bất phàm, phù văn trên tám vách đá linh động như long xà, sắc chữ đỏ tươi nhấp nháy, phát ra trận trận hào quang trong đêm tối, nhìn từ xa, hệt như hào quang vạn đạo, khí lành xung thiên.

Đi vòng quanh Trấn âm tháp mấy vòng, Tứ Hải đường chủ trong lòng không khỏi tán dương vị tiên bối đạo môn lập tháp. Ngắm hình dáng lung linh thánh khiến của bảo tháp, sau khi trở về lòng vẫn bồi hồi không thôi. Thế là sáng hôm sau, Tinh Ngôn lại dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đến tháp. Chỉ là lúc này, bảo tháp lung linh khí lành hồi tối, hoàn toàn trở lại hình dáng một tòa tháp đá.

Có lẽ do cảnh tượng này khác quá xa so với lúc đêm, Tinh Ngôn không nhận được kiếm người đi đường hỏi thăm. Nào ngờ sau khi hỏi thì vị hán tử qua đường bật cười không thôi:

"Vị tiểu huynh đệ này sao không biết điều cơ bản đó nhỉ? Người xem ban ngày mặt trời trên cao, dương khí tràn đầy, quỷ vật há dám xuất hiện? Chỉ có lúc đêm mới cần bảo tháp trấn trụ mấy tên quỷ quái dễ tiện, bắt bọn chúng làm việc thay cho bọn ta. Người có thấy qua có ai ban ngày mà đốt đèn đọc sách hay không? Nếu ban ngày mà bảo tháp cũng phát quang, há chẳng phải phí uổng pháp lực sao!"

Hán tử tuy cách nói chuyện rất cao ngạo, nhưng Tinh Ngôn ngẫm nghĩ cũng thấy có lý, liền mỉm cười ngượng ngịu cảm tạ.

Chỉ là, khi hán tử đã đi khỏi, Tinh Ngôn đang cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thông thả dạo chơi thì sắc trời bỗng nhiên dị biến:

Chỉ trong nháy mắt, cảm thấy mọi cảnh vật như lướt qua trước mặt, sau đó không gian sẫm lại, bầu trời vốn trong trẻo, lúc này đã dày đặc mây đen, mây che kín không để lộ một khe hở, không ngừng xoay chuyển, tựa như muốn từ trời cao sà xuống, bao phủ bóng đen lên khắp thể gian vậy.

Nhất thời, thiếu niên ở trước bảo tháp cảm thấy như rơi vào vực sâu, không gian đen tối bao phủ xung quanh, cả hán tử vừa trước mặt cũng chẳng thấy được. Trong màn tăm tối này, y chỉ đành dựa vào cảm giác mà cảm thụ được hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi.

Trước thiên tượng quỷ dị đó, Tinh Ngôn cũng rất lo sợ. Nắm chặt tay hai cô gái ở hai bên, ngẩng đầu cố nhìn tầng mây đen ngòm trên đầu, suy nghĩ trong đầu Tứ Hải đường chủ cũng xoay chuyển chẳng khác gì những đám mây trên trời.

Vân trận hắc ám thể này, phải chăng là điềm báo sắp có mưa lớn kéo đến?

Ngẩng đầu muốn hỏi trời cao, thì chỉ thấy mây đen như mực, trong tầng mây lại có tiếng gào như quỷ khóc, chấn động tâm phách người.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 173: Vân Âm Yên Minh, Tín Hữu Bách Quỷ Dạ Hành

"Không hay!"

Dù sao cũng đã trải nhiều phong ba, đối mặt dị tượng chỉ thoáng ngẩn ra Tinh Ngôn lập tức cảm thấy dị dạng bên trong. Mây đen cuộn cuộn, sương mù từ kẽ đất bốc lên, lại thêm gió lạnh vù vù thổi, như tiếng quỷ gào, hiện tượng này tuyệt không phải là điềm báo hiệu có mưa lớn.

"Trần âm trang...chẳng lẽ bị ác quỷ tấn công ngược lại?"

Trong đầu vừa thoáng ý nghĩ thì đã nghe trong các dãy phòng ở con đường đằng xa có tiếng hô hoán thê thảm truyền đến. Ngóng về nơi xuất phát tiếng hô hoán đó thì thấy trong khoảng không tối đen đã nhấp nháy vô số ngọn đuốc, sau đó là tiếng người gọi nhau, hình như có rất nhiều người đang chạy về phía này.

Đến lúc này cũng chẳng cần phán đoán thêm cũng biết đã xảy ra chuyện lớn. Chỉ trong chớp lát, cặp mắt vốn sắc bén của Tinh Ngôn đã quen với sự tăm tối, xoay mặt qua thì thấy hán tử khi nãy nói chuyện với mình, đang ở phía trái mình, cứ đi lòng vòng một chỗ hết như ruồi nhặng xoay vòng. Tinh Ngôn liền bước tới giữ gã lại, hỏi nhanh:

"Vị đại thúc này, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?"

Vị trung niên hán tử đó bị Tinh Ngôn giữ thì giật bắn mình. Vừa định hô hoán thì nghe Tinh Ngôn hỏi, mới biết là thiếu niên khi nãy. Hơi bình tĩnh lại, gã mới lắp bắp không đầu không đuôi:

"Có chuyện lớn rồi... có chuyện lớn rồi!"

"Chuyện lớn gì?"

Vừa nghe gã nói như thế, Tinh Ngôn vội truy vấn. Lúc này Quỳnh Dung cũng xuất chu tước nhận bay vòng vòng xung quanh, hồng quang lấp lánh, hết như hai ngọn đèn đi động.

Được hồng quang chiếu sáng, hán tử đang kinh hoàng đó cũng trấn định được nhiều, bình tĩnh hỏi đáp. Chỉ bắt quạ xem ra gã cũng chẳng biết được ngọn

ngành, chỉ là nói với mấy nam nữ thiếu niên từ ngoài đến là tộc trưởng bọn họ gần nửa tháng nay đều đi đến từng nhà, nói nếu trên trời có dị tượng phát sinh, mọi người nhất định không được kinh hoảng, phải mang theo già trẻ trật tự đến hội tụ nơi Trấn âm tháp, nhất định sẽ vô sự.

Nghe gã đáp xong, Tinh Ngôn đưa mắt nhìn ra, thì thấy cư dân trong thôn đang từng đoàn kéo đến tụ họp nơi Trấn âm tháp mà bọn họ đang đứng. Phía trước rộng lớn vốn yên tĩnh của bảo tháp, nhanh chóng đã đầy ắp người.

Tuy được trưởng lão trong tộc tận lực duy trì, nhưng đám dân chạy nạn đến bảo tháp vẫn cứ ồn ào loạn lên, Tinh Ngôn thấy tình hình thì biết ai nấy đều rất hoảng loạn, y nghĩ thầm trong lòng:

"Cũng chẳng trách như thế. Du ngoạn ở đây một ngày, người trong trấn ai cũng sống trong sung sướng, đều y vào bảo thạch của tiền bối, sai khiến quý làm nô dịch. Hiện đột ngột gặp quý như thế, chẳng trách không kinh hoảng".

"Chỉ là, rốt cuộc phát sinh chuyện gì lại khiến người toàn trấn kinh hoảng như thế?"

Trong lòng hồ nghi thì nghe trên nhai đạo đã dần yên tĩnh, đột nhiên vang tiếng gào thê lệ. Bị tiếng gào vô cùng thê thảm đó tác động, Tinh Ngôn phát rét trong lòng, đứng trong đám đông nhìn ra thì thấy không ít nam nữ lão thiếu đang chạy trên đường bỗng như bó rom bị cột chặt tung lên không, cứ lần cuộn trong không trung, cuối cùng rơi xuống đường, kẻ thì gãy tay, người gãy chân, tiếng kêu thảm nối tiếp thành tràng thảm thiết. Còn trên nhai đạo, có một đoàn âm ảnh như có như không, lúc phân lúc hợp, mang theo từng rặng quý gào, chớp mắt đã biến nhai đại thành tu la địa ngục âm khí lạnh lẽo.

Nhờ ánh sáng của các ngọn đuốc, Tinh Ngôn thấy rất rõ, trong trường loạn lạc đó, có một hán tử tráng niên thân thể to lớn, không biết có phải kiệt lực hay không mà ngã vào tường của một hộ dân, sau đó văng lên mái ngói rồi rơi xuống đất, nhìn tình hình chắc không sống được. Thấy thảm sự đó, Tinh Ngôn đau xót trong lòng, đột nhiên nhớ đến tình cảnh của vị đạo sĩ mà mình giải cứu, tức thì rõ chuyện:

"Thì ra là ác quý hại người!"

"Xem ra, thảm trạng hôm nay, nhất định là quý vật bị làm nô dịch báo thù dân ở đây".

Trong đầu nghĩ như thế, đang định có hành động thì nghe bên ngoài có tiếng kêu lớn thoát thác:

"Ta nói trang chủ đại nhân! Ngài tha cho chúng ta đi!"

"Các người vốn chỉ nói, chiêu mộ mấy đạo sĩ làm pháp sự siêu độ, ai ngờ lại là muốn bọn ta đấu với bọn ác quý. Không sợ các vị cười, pháp lực bọn ta rất thấp, không đấu lại quý quái hung mãnh này đâu".

Nghe nói chuyện thì đoán chắc trưởng lão trong tộc thấy có điểm không hay thì chiêu mộ mấy đạo sĩ phòng bất trắc. Chỉ bất quá, thứ nhất có lẽ sợ lộ thông tin khiến người dao động, thứ nhì là sợ mấy đạo nhân đó hoảng hốt nên không nói rõ. Chỉ là che giấu như thế, đến lúc xảy ra chuyện thì liền có vấn đề. Rất rõ ràng, mấy đạo sĩ đó thấy không ổn thì chỉ mong cơ hội chạy cho lẹ.

Thấy mấy đạo sĩ tham tiền đến, lâm trận lại muốn bỏ chạy, đầu não của Trấn âm trang tự nhiên rất giận. Thế là Tinh Ngôn nghe một thanh âm già nua uy nghiêm mắng:

"Câm! Các người thật không biết xấu hổ, ban đầu thì khuya môi múa mép pháp lực vô biên, đến lúc này sao không biểu diễn cho ta xem thử? Người đâu, giữ mấy đạo sĩ này lại, không cho một tên đi!"

Thoại âm vừa dứt thì nghe tiếng mắng chửi um trời, thì ra đám đạo sĩ đó đã bị những tráng hán giữ lại không cho đi nên tức giận la hét. Nhìn ra, Tinh Ngôn thấy lão già đầu bạc vừa nói đã quay người đối diện đám đông sau lưng, tay giơ lên cao, lớn giọng nói:

"Các vị hương thân không cần kinh hoảng. Chúng ta hiện đang ở cạnh Trấn âm tháp, âm tà quý vật không dám tiến lên đâu. Xin các chủ hộ bình tĩnh giám sát nhà mình, chớ để bọn con cháu trong nhà chạy loạn!"

Ông ta nói xong, đám đông vốn tao động bất an, tức thì khôi phục vài phần bình tĩnh. Quả không ngoài dự kiến, trận quý khí âm sâm đó khi tiến đến trước bảo tháp một khoảng thì dừng, tựa hồ Trấn âm linh tháp uy lực rất lớn, đám quý vật không dám xông lên. Trong nhất thời, sự ồn ào liền lắng xuống, chỉ còn tiếng than thở liên tục vang lên.

Đã đến nước này, vị thiếu niên đường chủ của Thượng thanh cung không thể làm ngơ. Vệt đám đông ra, đi đến trước mặt tộc trưởng đang nhíu mày suy tư, sau khi thì lễ thì nói ra lai lịch của mình, nguyện xuất lực đánh lui quý vật bảo toàn cho trấn. Chỉ bất quá, tuy nói là Thượng thanh đệ tử, nhưng lúc này Tinh Ngôn mặc đồ thường, lại thêm dáng vẻ còn non choẹt, trang chủ Trấn âm trang không khỏi bán tín bán nghi. Nói cho cùng, chuyện quý vật này chẳng phải chuyện đùa, nếu như không đủ đạo hạnh, bị phản ngược lại còn khổ hơn, coi chừng mất cả tính mạng.

Chỉ bất quá, dù lo lắng nhưng tộc trưởng cũng là người từng trải, chỉ quan sát thiếu niên một lúc thì biết đây chẳng phải hạng người bốc phét, dù sao cũng chẳng còn cách nào...."

Chỉ là lão đang định đáp ứng thỉnh cầu của thiếu niên thì hai cô gái cũng từ trong đám đông bước đến. Thấy một tiểu nữ hài cứ luôn miệng đòi giúp ca ca bắt quý, lão trang chủ không khỏi hồi hân:

"Thôi rồi, quả nhiên chỉ là thiếu niên không am thế sự đi chơi!"

Lão già tán thán trong lòng, vung tay ra hiệu cho mấy tráng hán tiến lên bảo hộ vị thiếu niên nhiệt tâm từ xa đến.

Thấy như thế, Tinh Ngôn nhất thời cũng chẳng kịp giải thích, cứ tiếp tục quan sát phía trước. Lúc này, y đã thăm vận Húc diệu huyền hoa quyết, khắp người có một tầng quang trong suốt. Quang điểm vô sắc phập phù, im lìm triển khai ra ngoài, bất tri bất giác hình thành một quang thuẫn vô hình phía trước đám đông. Qua mấy tháng không ngừng rèn luyện, nhờ có Thái hoa đạo lực vô thượng, "Đại quang minh thuẫn" của Tứ Hải đường chủ đã bắt giác tiếp cận cảnh giới "Đại đóa vô hình" mong ước của đạo gia.

Thế là, quý khí âm sâm vốn đang trùng trùng muốn xông tới, lập tức bị bức lùi mấy thước. Thấy tình cảnh đó, dân trong trấn liền cất tiếng hoan hô, lão tộc trưởng cũng tạm thời thờ phào:

"May mắn! Quả nhiên bảo tháp này uy lực vô cùng, cho dù ban ngày cũng có thể trấn lui quý vật!"

Tay vuốt râu, lòng cảm kích công đức của tổ thượng, ngẩng đầu nhìn lên trời thì thấy mây đen vẫn ùn ùn tích tụ, càng lúc càng sà thấp xuống, phảng phất như muốn áp sát đầu.

Khi chúng nhân mừng rỡ hoan hô thì nghe trong không trung hắc ám bỗng có tiếng tiêu u u thể lương bi thiết, cộng hưởng với tiếng quý hô gió gào, càng khiến người ta kinh hồn!

Trong tiếng tiêu u u như quý khóc đó, đoàn hắc vụ âm sâm phía trước chúng nhân dần dần hiện lộ hình tích. Trong bóng đuốc đông đưa, đột nhiên có mấy trăm đạo âm ảnh điều động, nhất thời quý ảnh trùng trùng, quần ma loạn vũ!

Còn vào lúc này, đám dân trấn bị cảnh tượng quỷ dị trước mặt hù dọa mất vía, gần như chẳng nhớ đến sự tồn tại của tiếng tiêu. Nhưng tiếng tiêu u u đó lại có một ma lực hấp hồn đoạn phách, âm thâm xâm chiếm, chớp mắt đã có nhiều người ngã xuống.

Không bao lâu, đám đông tị nạn vốn đứng san sát đã thưa thớt nhiều. Chỉ có thiểu số nam nữ hậu sanh huyết khí sung túc là vẫn có thể đứng vững, có điều cũng chỉ lác đác.

Lúc này, lão tộc trưởng cũng bị tiêu âm làm ngã xuống, tuy tinh thần vẫn minh mẫn nhưng khắp người vô lực, mắt thấy lại có không ít dân chúng không kịp bỏ chạy, bị quý linh lôi ra khỏi nhưng chỗ ẩn nấp, xách chạy như điên trên đường, còn có không ít người, chẳng kể là già trẻ lớn bé, bị quý vật bình thường làm nô bộc xoay tròn trên không như bánh xe. Xem ra mấy người này đã thành thứ đồ quý linh xả hận rồi.

Vừa rồi tình thế giằng co, Tinh Ngôn cũng án binh bất động. Nhưng hiện tại nghe tiếng tiêu cất lên, tình thế đột chuyển, lại có người chịu khổ, y liền nhịn không được, lập tức cảm kích muốn xông lên. Chỉ là thân hình vừa động thì nghe tiếng tiêu thanh như quý khóc đó đột nhiên ngưng bật, sau đó thì thấy có một người từ trong hắc ám vô tận thông thả tiến ra, khi đến gần thì cung tay gọi:

"Tiểu hữu có khỏe không? Tiểu lão là Bành Mông, đặc biệt đến hỏi thăm tiểu hữu!"

Tinh Ngôn nghe tiếng nhìn đến, thấy lão già gầy gò cầm tiêu chính là lão nhân đêm đó dưới gốc tùng đàm luận cùng mình. Còn chưa đáp lời thì thấy lão già vốn điềm đạm đó, chớp mắt đã chuyển thành nôn nóng, quay mặt chỉ trỏ vào đám quý vật phía sau, nói nhanh:

"Tiểu hữu nhìn rõ chứ? Đây đều là quý vật, biện luận giữa chúng ta đêm đó, dĩ nhiên là ta thắng!"

Thấy đầu lĩnh của đám quý lại lộ ra tâm tính trẻ con, Tinh Ngôn có chút dở khóc dở cười. Lúc này y cũng không còn lòng tranh thắng, theo lễ nghi hoàn lễ, đáp:

"Bành lão tiên bối không cần lưu tâm, biện luận về quý đêm đó tôi sớm đã tự nhận mình thua. Chỉ là hôm nay tiểu tử có chuyện muốn thỉnh giáo, vì sao ông lại dẫn chúng quý đến gây hại cho dân chúng vô tội?"

Nghe y hỏi như thế, Bành Mông cũng chẳng giận, chỉ cười khà khà, sau đó vuốt râu nghiêm mặt đáp:

"Vô tội? Xem ra tiểu hữu còn chưa biết nội tình bên trong. Đám ngu dân Trấn âm trang này, nhờ vào phúc của tiên tổ đã khi áp quý tộc bọn ta đã lâu, sai khiến quý nam làm nô, quý nữ làm tỳ, tùy ý sai khiến hành hạ, sớm đã khiến trời oán quý họ. Hôm nay ta đến là thuận thiên đạo, bắt mấy tên ngu dốt tham lam này phải trả giá cho sự độc ác của chúng!"

Nghe lão đáp, Tinh Ngôn nhớ lại những gì đã thấy trong hai ngày nay, biết lão không hề nói ngoa, nhất thời cũng không biết đáp thế nào. Vừa chuyển niệm định lên tiếng nói người, quý hai đường khác nhau, oan gia nên cời không nên buộc, thì không ngờ đã bị Bành lão cướp lời:

"Người, quý hai đường? Điều này dĩ nhiên không sai. Quý ở nơi u minh, người ở nơi sáng sủa, chẳng đụng chạm nhau, đó là thiên lý. Chỉ là đã như thế, vì sao đám ngu dân Trấn âm trang này lại bắt tộc nhân u minh ta làm nô dịch?"

Hiện tại vị Bành Mông tâm tính thẳng thắn đó, đối với lần trước bị Tinh Ngôn cãi đến cứng lưỡi vẫn canh cánh trong lòng. Vốn cho rằng báo cừu vô vọng, từ đó không khỏi ôm hận trong lòng, ai ngờ lão thiên có mắt, lần này lại vừa hay đụng phải y, thế là thiếu niên liền bị lão đoạt lấy tiên cơ.

Nghe ngôn ngữ của lão sắc bén như thế, Tinh Ngôn nhất thời ấp úng, cũng không biết hỏi đáp thế nào, thì nghe Bành lão lại tiếp tục nói:

"Lần này Tây sơn quý tộc bọn ta toàn lực xuất kích là vì ba chuyện: Thứ nhất, trừng trị đám ngu dân Trấn âm trang. Thứ nhì, hủy Trấn âm tháp gây họa. Thứ ba, đầu não trong trang phải đổi cái tên 'Trấn âm' mạo phạm tộc ta!"

Thanh âm như trâm đình chặt thiết vừa dứt thì thấy cây tiêu trúc trong tay Bành Mông vung lên không, sau đó từ bảy cái lỗ tiêu phun ra bảy đạo u quang

tím đen, như bảy sợi dây bay về phía Trấn âm tháp phía sau thiếu niên. Hành động này quá bất ngờ khiến Tinh Ngôn không kịp phản ứng. Đợi khi hồn thần quay đầu thì phát hiện bảy đạo u quang đó đã quấn lấy bảo tháp, sau đó chỉ nghe một tiếng "Ầm" vang lên, cổ vật tọa trấn ngàn năm đã sụp tan tành!

Nhất thời, các mảnh vỡ từ bảo tháp vang tứ tung, đụng thương không ít cư dân tị nạn. Chỉ là, so với sự chấn động vì bảo tháp bị phá vỡ thì thương thế đó chẳng đáng là gì.

Thấy linh tháp là chỗ dựa của mình đã bị phá, mọi người ở đây nhất thời đều kinh hãi ngẩn ra. Thấy bảo tháp đem qua còn hào quang sáng ngời, lại dễ dàng bị hủy như thế, Tinh Ngôn cũng rất kinh hãi. Thấy thần sắc trên mặt y, lão giả hủy tháp không cần che giấu, giải thích cho y:

"Tiểu hữu không cần kinh hãi. Kì thật lão hủ sớm đã thám thính, thạch tháp đáng ghét này, vào giờ thìn mỗi ngày thì mới có hiệu lực, cũng chẳng phải người lập tháp ngu ngốc, ai có thể ngờ được bọn ta lại được cơ duyên, ban ngày vẫn có thể xuất động?"

Nghe lão giải thích, đám quý linh phía sau lập tức phát ra một trận hoan hô huyền ảo, nhảy múa loạn cả lên. Hiện tại đám âm mị này hình như chẳng còn sợ thứ gì, lại đem mấy dân chúng bị thương ra chơi đùa. Có không ít quý linh có quý lực cao cường, độn thổ vượt qua bức tường khí bảo vệ của Tứ Hải đường chủ, sau đó từ đất chui lên, bắt lấy dân tị nạn đem đến chỗ khác hành hạ.

Thấy tình thế đã đến mức này, Tinh Ngôn nghĩ nhanh, cũng không nói tiếng nào. Đột nhiên Bành lão thấy trước mắt quang điểm sáng ngời, sau đó thấy thiếu niên phía trước khấp người phát xuất hào quang, hết như vàng dương rực rỡ chiếu ngời cả chu vi mấy thước xung quanh.

Tức thì, đám quý linh ở gần thiếu niên, không ít kẻ không kịp chạy, liền hồn phi phách tán. Thấy "Kim điểm thần lao trấn hồn quang" có hiệu quả, thiếu niên vốn trong lòng còn e ngại, lập tức tăng lòng tin, hú lên một tiếng, tung thân nhảy lên, nhắm phía quý ảnh hắc ám nhất mà đến, Nhất thời, cảm giác nguy cơ trùng trùng, đám quý linh liền bỏ chạy tán loạn.

Thấy thế, Bành Mông quý lão vẫn điềm tĩnh nói:

"Tiểu huynh đệ không cần nôn nóng như thế... Cũng được, một đêm đàm luận, lão hủ không có gì đền đáp, hôm nay có tiểu hữu ở đây, bọn ta lui vậy!"

Lời còn chưa dứt thì thấy tiêu trúc trong tay lão vung lên, tức thì một đoàn quang hoa tím đen đã chụp xuống vàng quang điểm chớp động quanh người Tinh Ngôn. Nào ngờ, lão quý tu luyện gần ngàn năm cực lực thi triển U minh quang chướng, lại chẳng có tác dụng gì. Thiếu niên hết như Kim giáp thần nhân, quang điểm càng lúc càng sáng chói, đám quý linh chạy không kịp chớp mắt đều tan biến như khói.

Lại nói Tinh Ngôn, trong lúc xông pha thì thấy có rất nhiều quý vật vẫn không chịu trốn, cứ tìm bất cứ người nào gần đó để hành hạ, dường như chẳng úy kỵ quang điểm chút nào. Thấy tình hình vậy, thiếu niên cũng biết kết oán nhiều năm, đám quý này oán hận trong lòng quá lớn. Suy nghĩ nhanh chóng, Tinh Ngôn đồng thời gia tăng tốc độ, lên tiếng nói với thủ lĩnh đám quý:

"Bành lão, nghĩ ông cũng là người đọc sách, vì sao không biết đạo lý 'Tha được người thì cứ tha'!"

Nghe thanh âm cầu khẩn của thiếu niên, Bành Mông lão nhân chỉ đành cười khỏ.

Đạo lý đó đương nhiên biết, nhưng kì thật nghiêm túc mà nói, bản thân cũng chỉ là có quý lực cao cường, lại có trí tuệ nên được tôn làm thủ lĩnh. Nhưng đã mấy trăm năm bị bắt làm nô dịch, oán hận của quý linh đã quá lớn, bọn chúng đâu chịu nghe theo lão. Nếu muốn đám oán linh này ngừng can qua, cho dù lão có nói thì cũng chẳng bao giờ được!

Xem ra, đã như thế, hôm nay chỉ đành xuất thủ giảm bớt thương vong cho quý tộc. Bành Mông nghĩ như thế, đang định nhắc ống tiêu tập kích thiếu niên, nào ngờ bỗng có hai đạo hòa quang mãnh liệt công tới!

Cảm thấy hơi nóng có thể thiêu trụi mọi thứ, Bành lão kinh hãi không tả xiết!

"Cao nhân nào đến vậy?"

Đợi sau khi Bành Mông dùng toàn thân tu vi, tận lực thối lui năm sáu trượng, định thần lại thì thấy một vị tiểu nữ oa đang múa hai thanh tiểu đao đỏ rực lao nhanh về phía lão!

Thấy chỉ là một tiểu nha đầu, Bành lão tức thì trấn định tâm thần, dùng tiêu trúc bắn linh quang ra ngăn cản tiểu đao phun lửa của tiểu nha đầu, Bành lão đầu bực bội hét:

"Tiểu nha đầu nhà ai? Không biết tôn trọng người già!"

Thấy lão không cao hứng, tiểu Quỳnh Dung đang cầm đầu lao tới liền dừng chân, cũng chẳng kém đáp:

"Xin lỗi lão nhân gia! Quỳnh Dung bất đắc dĩ phải làm thế..."

Nghe cô nhóc đáp, Bành lão tức thì không còn bực bội, mới ôn hòa nhìn qua thì nghe tiểu nữ hài đó lại nói tiếp:

"...Chỉ là, ca ca muốn tôi ngăn cản ông, Quỳnh Dung cũng chỉ đành đánh thôi. Quỳnh Dung trước giờ rất ngoan, rất nghe lời ca ca!"

Thoại âm còn chưa dứt, Bành Mông đã thấy tiểu nha đầu vốn đã ngừng bước lại nhảy vọt tới, hai thanh tiểu đao chém về phía mình. Thấy thế, Bành lão

thầm chửi xúi quẩy, chỉ đành cố sức chống cự công thế của tiểu nữ oa, trong lòng oán thán:

"Tiểu nữ oa xinh đẹp như thế, nghe cái gì không nghe, lại nghe lời đi đánh nhau!"

Tạm không nhắc lão oán thán trong lòng. Cứ thế, lão quỷ mạnh nhất trong đám quỷ linh đã bị tiểu nữ oa cầm chân, chẳng thể nào xuất thủ tương cứu. Còn vị thiếu niên như Kim giáp thân vẫn xông pha mọi nơi, lúc này trong trường lại xuất hiện một nữ tử bạch y diện dung lạnh lẽo, tay cầm một linh trượng, dùng một tư thái vô cùng ưu nhã, tán phát ra vô số nộ hoa. Những nộ hoa phát quang đó bay bay khắp nơi, tên quỷ linh nào xúi quẩy đụng phải, lập tức gào thảm, quỷ ảnh tan biến.

Thế là trường tranh đấu giữa người và quỷ, dần dần chỉ còn ba thiếu niên nam nữ tung hoành. Thực tế thì khoảng thời gian này rất ngắn, nhưng đối với đám dân chúng kinh hãi và bảy quỷ linh đang hoảng hốt trốn chạy, thì khoảng thời gian này lại là quá dài.

Lúc này, ánh mắt của tất cả dân chúng Trấn âm trang đều dõi theo ba thân ảnh quang hoa xán lạn đó, dường như quên cả sự đau đớn của bản thân. Lúc này ba vị thiếu niên nam nữ đó chẳng khác gì ba vị thần tiên từ trời xuống cứu khổ cứu nạn cho bọn họ. Trong lòng bọn họ hiện đang khẩn trương cầu nguyện, mong ba vị thần tiên và tiên tổ bọn họ, sớm diệt trừ hết bọn quỷ linh!

Cũng không biết liệu có phải do bọn họ thành tâm cầu khẩn hay không, không bao lâu, theo sự di chuyển của Tinh Ngôn và Quỳnh Dung, đám quỷ vật càng lúc càng ít dần. Qua thêm một lúc, đám quỷ hồn không còn dám liều nữa, chỉ đành tứ tán bỏ chạy.

Dường như, trường quỷ linh báo oán mà mấy người Tứ Hải đường tình cờ gặp phải này đã sắp kết thúc. Vị tiên bối quỷ linh dần cũng chẳng chống đỡ nổi uy lực từ đôi chu tước đao của Quỳnh Dung. Cảm nhận được tình thế không thể vãn hồi, vị Bành Mông than khổ trong lòng:

"Chẳng lẽ là thiên ý?"

"Ai, tình thế này, nếu như cứ theo ước định trước đây, không chịu để Thụ tôn Hàng Quý xuất thủ tương trợ, Tây sơn quỷ tộc ta e là lâm vào cảnh diệt tộc mất!"

Cũng chẳng trách lão nhụt chí như thế. Quỷ tộc ở Trấn âm trang này lâu nay bị người khi hiếp, khó lắm mới cơ cơ hội, kế hoạch đã tính kỹ càng. Nào ngờ lúc hành sự lại đụng phải mấy thiếu niên nam nữ này. Xem ra, tạm cứ độn thổ trốn đã, tìm kế sách sau!

Khi Bành lão có ý đào tẩu thì vị Thượng thanh đường chủ giữa đường tương trợ cũng thầm kêu may mắn:

"Xấu hổ! Hình như đám quỷ ma này cũng không quá mạnh, ta cũng có thể đối phó. Bất quá nghĩ cho cùng, chuyện hôm nay cũng là do con người. Hiện quỷ linh đã bỏ trốn, ta cũng ngừng vậy!"

Trong đầu nghĩ như thế, thiếu niên tâm tính hiền hòa liền thúc động Húc diệu huyền hoa quyết thêm rực rỡ để đám quỷ linh hoảng sợ biết khó mà chạy, chỉ trong chốc lát, không ít quỷ linh đã độn thổ chạy trốn.

Dần dần, trường tranh đấu quái dị này gần như đã kết thúc. Chỉ là, mọi người đang thầm kêu may mắn không ai chú ý, trên đầu bọn họ, mây đen ngàn ngạt vẫn che kín mặt trời, không hề giảm đi chút nào.

Hắc vân ùn ùn chuyển động, biến huyền muôn hình vạn trạng, như mở ra hàng trăm cái miệng đen ngòm, muốn nuốt sạch mọi thứ trên mặt đất.

Thế là, khi Tinh Ngôn không nỡ hủy diệt các oán linh còn lại, thì bỗng từ trên không, một đạo điện quang âm u nháng lên, sau đó thần tốc từ trời giáng xuống, thế mãnh liệt như thái sơn áp đỉnh.

Trong chớp mắt, mọi người chỉ kịp nghe một tiếng "Oanh" vang dội, thân hình chấn động văng lên, sau đó nặng nề rơi xuống. Còn phòng xá, nhai đạo trong phạm vi mấy trượng, đều bị đạo phong quang sắc bén đó quét tan nát.

Đạo phong quang uy thế cuồng bạo đó, nếu ai kịp quan sát, thì thấy dường như là chém vào vàng quang điểm trên người thiếu niên đang di chuyển. Chỉ bất quá, lúc đạo phong quang đó chém xuống, thiếu niên linh giác nhạy bén đã kịp ngự khí tránh đi. Khi thiếu niên toát mồ hôi lạnh còn chưa kịp định thần thì nghe trên vùng mây đen, đột nhiên có tiếng gào bạo liệt cất lên:

"Tiểu đồ vô tri nào dám phạm quỷ tộc tôn quý ta!"

Tiếng gào như sấm ngâm đó, vọng vọng trong không trung, âm âm rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 174: Thiên Tinh Chiếu Đảm, Ánh Tiêu Quân Dĩ

Thành Ca.

Khi tiếng gào trầm đục đó còn âm âm trên không thì thiếu niên vừa bị phong quang tập kích toát mồ hôi lạnh, bỗng thấy có một khối rất lớn từ trời cao sa xuống, "Âm" một tiếng kinh hồn, đã rơi xuống nền đất không xa, chấn động phòng xá nối nhau sụp đổ.

Lúc này, bao gồm cả Tinh Ngôn, tất cả vừa thấy rõ vật đó, tức thì ai nấy đều biến sắc kinh hãi, hai chân run rẩy. Thì ra, lúc này sừng sững trước mặt chúng nhân chính là một tên hung quý cự linh diện mục hung ác:

Đầu như cái đầu, thân tựa ngọn đồi, miệng như chậu máu, mắt đỏ như đồng. Tóc trên đầu đỏ như máu, giữa tóc còn có hai cái sừng nhọn, dáng vẻ rất hung ác. Thân thể hung thần cao chừng ba trượng, khoác một chiến giáp đen từ eo xuống, hông cột một sợi dây kết bằng đầu lâu, áo choàng đen phăng phật trong gió, âm phong cuộn cuộn, sát khí đằng đằng. Nửa người trên lộ ra vẩy cứng, chấp chới tinh quang lấp lánh. Trên hai miếng giáp ở cổ tay, mỗi bên đều có mũi nhọn sắc bén, hàn quang chớp chớp, vô cùng khiếp người.

Thu hút ánh mắt nhất đó là cây chiến phủ to lớn nơi tay phải của cự linh, sắc đen bóng lưỡng, nơi cán lại gắn một cái đầu lâu nhe răng trắng nhót, như muốn tìm người mà cắn, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Trên mặt búa có khắc hình Thao thiết, đường nét uyển chuyển, hệt như vật sống.

Bao quanh hắc phủ to lớn là từng làn hắc vụ loáng thoáng, phảng phất như tụ tập âm linh khủng bố nhất trong minh phủ.

Lúc này, trên mặt cự linh từ trời xuống đó tràn ngập sắc phần nộ, hai mắt giận trừng trừng, hừng hực hỏa diễm, cả người giống như một ngọn núi lửa đang chực phun trào.

Đột nhiên xuất hiện một quý linh như hung thần ác sát khiến toàn bộ dân chúng Trấn âm trang đều kinh hãi như muốn ngưng thở. Còn đám quý vật thấy quý vương xuất hiện, lập tức ào ào hoan hô, nhất tề tụ lại phía sau hắn. Những quý linh khi nãy bị bức phải đào tẩu, hiện cũng độn thổ lên, tụ hội lại cùng nhau nhảy nhót. Chỉ bất quá, lúc đám quý nhảy múa thì không biết có phải vì sợ uy của quý vương hay không, không con nào dám cất tiếng kêu gào thê lệ như lúc thường.

Thấy có biến, Quỳnh Dung và Bành Mông đang đánh nhau cũng ngừng tay. Trong nhất thời, cả mấy chục dặm của Trấn âm trang chỉ còn tiếng gió thổi, không khí như đông lại khiến người khó thở. Tình trạng đó duy trì một lúc, Tinh Ngôn chú ý thấy trên thân thể như thật của quý vương, nộ diễm dần dần lắng xuống, ánh nhìn cao ngạo, ngạo nghễ nhìn sinh linh bên dưới.

Nhìn bộ dạng của hắn, thiếu niên đã nhiều lần bị người khinh thường, tự nhiên hết sức quen thuộc:

"Nhìn bộ dạng hắn, e là lại thấy niên kỷ của ta, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi không lớn nên khinh thị..."

Trước Quý môn quan, không thể lơ là, Tinh Ngôn hết sức tập trung tinh thần. Trải qua nhiều phong ba, thiếu niên hiện đang đối diện với âm ảnh cự linh, chẳng còn là Trương Tinh Ngôn không hiểu chuyện khi xưa. Tuệ căn trời phú đã biến thiếu niên trở nên nhạy bén, lâm nguy bất loạn. Tuy trên người vẫn không ngừng toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng không hề có chút kinh hoảng thất thố, sắc mặt vẫn trầm tĩnh.

Thấy cường địch khinh thị như thế, Tinh Ngôn không khỏi mừng thầm!

Vào lúc không khí như đông kết khiến người ta khó thở, Tinh Ngôn không cần nghĩ nhiều, quyết nắm chắc lương cơ này, thâm vận Thái hoa đạo lực thân tốc lưu chuyển, đề phong địch thủ cường mãnh mà cả Nam hải thân linh Phiến Xuyên cũng khó bị được bất ngờ tấn công. Tay phải cầm kiếm, Thái hoa đạo lực chuyển về tay trái, chiếu theo thứ tự kì dị, im lìm chú nhập vào ngọc dịch Thần tuyệt đang nắm chặt trong tay. Vào lúc nguy cấp thể này, y có ý dẫn động kinh lôi trên trời, phối hợp cùng một kích trí mạng của y!

Nhai đạo âm phong lạnh lẽo, tĩnh mịch như cõi âm. Sự chùng xuống trong khoảng khắc này, chính là chờ đợi một bạo phát kinh thiên động địa. Hiện tại, thời gian này tuy rất ngắn nhưng đối với những kẻ trong cuộc thì lại quá dài, nhưng trong trường có một người, thời gian này lại là rất ngắn. Dần dần, trong vùng mây đen trên trời, đã ầm ầm có tiếng sấm trầm muộn.

Nghe tiếng sấm ầm ầm trên cao, Tinh Ngôn mừng rỡ trong lòng:

"Quả nhiên có hiệu quả! Xem ra không uổng công ta ngày thường khổ luyện!"

"Nếu như quý linh cứ khinh thị thêm một lúc, cơ hội của ta càng lớn..."

Vị đường chủ trẻ tuổi âm thầm chuẩn bị, lúc này y chỉ hy vọng, thời khắc này cứ càng kéo dài càng tốt.

Chỉ đáng tiếc, hiện thực chẳng bao giờ chiều lòng người, nếu thời gian bất lợi, thì nguyện vọng của đám người thiện lương kia coi như tan tành. Khi Tinh Ngôn đang mừng thầm, không ngờ khoảng thời gian yên lặng đó đã bị người phá vỡ. Chỉ nghe trong bầu không khí đang trầm trọng, đột nhiên có tiếng trẻ con hiếu kỳ hỏi:

"Ủy? Đại thúc trên đầu sao lại có hai khúc cây vậy?"

...

Sau khi có tiếng nói cất lên, không khí lại yên tĩnh như cũ, nhưng trong trường có một người không khỏi kêu khổ:

"Khô rồi! Quỳnh Dung sao lại nói vào lúc này chứ!"

Quả không ngoài dự kiến, sau một khoảng khắc yên lặng, Tinh Ngôn nghe có tiếng hét vang từ cao đội xuống:

"...Hai khúc cây gì? Đó là sừng thần trời sinh của Ác linh quỷ vương ta!!"

Sau khi tức giận phản bác một câu, tên quỷ vương to lớn như núi đó đưa mắt nhìn kẻ đã phát ngôn hỏi hấn. Vừa thấy bộ dạng ngây thơ của cô nhóc, vị tôn giả quỷ giới vốn đã giận biến sắc tức thì hòa hoãn lại, cất giọng ồm ồm hỏi:

"Tiểu nữ oa nhà ai? Hi mũi còn chưa sạch, sao không đi kiếm kẹo ăn đi!"

Nghe câu nói quen thuộc này, tiểu nữ oa liền đau như bị ong chích, cả người nhảy dựng lên. Đôi chu tước thần nhận cảm thụ được sự tức giận của chủ nhân, lập tức hóa thành hai con chim lửa lớn, hòa diễm hừng hực, hòa ánh nhoang nhoáng, theo tiểu nha đầu lao bỏ về phía tên quỷ vương xuất ngôn bất cần đó!

Chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy ba đạo hồng ảnh xoay vòng, không ngừng tấn công cự linh đen ngòm trên không.

Vừa thấy cảnh này, thiếu niên đang chuẩn bị chờ thời tức thì giậm chân than thở:

"Xúi quẩy! Tên quỷ vương này nói gì không nói, lại nói đúng chỗ đau lòng của nó!"

Cũng chẳng biết nguyên do thế nào, thời gian gần đây tiểu muội muội của y rất kỵ người nào nói nó nhỏ tuổi. Chỉ bất quá tuy Tinh Ngôn than thở trong lòng, nhưng cũng chẳng còn cách, thấy Quỳnh Dung đã tấn công, cũng không thể nghĩ nhiều, vội phi thân vung kiếm chém quỷ vương. Thấy hai người phát động, Bành Mông cũng suất lĩnh đám quỷ xông tới nhưng nữ tử xinh đẹp bạch y đã vung trượng phát tán hoa quang đầy trời cản lại.

Lại nói Tinh Ngôn, tuy khỏi sự gấp gáp nhưng lúc kiếm quang của y chém xuống, vẫn có mấy đạo lôi điện từ mây hỗ trợ cổ kiếm tấn công quỷ vương. Thấy thủ đoạn cửu thiên lạc lôi của y, quỷ vương cũng giật mình, không dám chậm chạp, thân hình to lớn lập tức hóa thành hư ảnh, dùng phương thức đặc dị của quỷ tộc tránh khỏi uy lực kinh hồn của kinh lôi kiếm khí đó.

Sau khi khó nhọc né tránh, Ác linh quỷ vương cũng sinh kinh sợ trong lòng:

"Kì quái, mấy tiểu nam nữ này rốt cuộc lai lịch thế nào? Không thể tin nổi tiểu nha đầu lại có thể sử dụng Chu hỏa thần tước, còn tiểu thiếu niên thì luyện được kiếm kĩ dẫn động thiên lôi!"

Cũng không biết là Tinh Ngôn khéo che giấu, hay là có duyên có khác, Cự linh đó không thể nhìn ra y đã dùng sáo ngọc Thần tuyết bên tay trái để thăm tung chiêu. Trong lòng nghi hoặc, quỷ vương không còn dám khinh địch, lập tức vung búa loang loáng, nhất thời đánh ra một đạo hắc sắc phong ảnh xâm cơ thực cốt, từ từ khoách tán ra xung quanh như hoa sen bung cánh.

Trong hắc sắc phong ảnh như sóng dữ đó, Tinh Ngôn có Đại quang minh thuần hộ thể, Quỳnh Dung, Tuyết Nghu cũng tự có cách hộ thân, nhưng dân chúng trốn ở xung quanh vừa bị quỷ phủ phong ảnh chạm trúng, lập tức ngã lăn xuống, miệng không thể nói, thân không thể động, như bị trói chặt trong giấc mộng. Nhận thấy tình trạng quỷ dị đó, Tinh Ngôn tự nhiên nôn nóng, còn quỷ vương thì lại thập phần đắc ý:

"Khà! Búa của ta đã lâu không dùng, tưởng không bằng xưa. Nhưng xem ra, vẫn không phụ danh tiếng 'Trảm hồn' của nó!"

Thì ra cự phủ trong tay hắn có tên là "Trảm hồn". Tuy danh xưng cũng đồng dạng với Toái tinh trảm hồn đao của Phong Như Hối ở Tịnh thế giáo trước đây, nhưng vô luận là lai lịch hay hiệu dụng đều vượt hơn rất xa. Không nói những cái khác, chỉ riêng hắc phong do cây Trảm hồn phủ này dễ dàng tạo ra, đó là pháp thuật "Dạ yểm", người bị trúng như bị quỷ ám, lập tức ngã lăn ra.

Chỉ là, tuy cự linh này lai lịch phi phàm, binh khí trong tay cũng không phải tầm thường, nhưng người đối địch với hắn, cũng không phải kẻ hiền:

Tinh Ngôn biết rõ hôm nay mấy trăm nhân mạng đều phụ thuộc vào ba người bọn họ, tự nhiên toàn lực liều mạng tấn công. Còn Quỳnh Dung tuy thân hình nhỏ nhắn, nhưng cũng nhảy lên không tương trợ, nhìn thì cứ tưởng nó đánh loạn nhưng kì thật phối hợp với thiếu niên rất chặt chẽ, mỗi lần y lùi ra để chỗ trống là cô nhóc lại vào thế, khiến quỷ vương không thể thừa thế truy kích.

Cứ như thế, cự linh quỷ vương đánh lâu không hạ được đối thủ, mặc cho hắn tức giận gào thét, nhưng vẫn chẳng thể nào đánh bại được hai đối thủ linh hoạt đó. Thời gian càng kéo dài, quỷ vương càng nôn nóng. Trừ trừ một chút, bỗng nghe hắn hét lớn, hóp bụng há miệng, sau đó trong miệng phun ra hắc khí như cuồng phong, lập tức đẩy Tinh Ngôn, Quỳnh Dung lùi ra mấy trượng.

Còn không để bọn họ ổn định, tên quỷ vương hung dữ đó đã vận huyền công, dùng toàn bộ pháp lực ném U minh trảm hồn phủ khỏi tay. Trong nhất thời, Tinh Ngôn chỉ thấy phía đối diện sắc đen cuộn cuộn, thế đến như bài sơn đảo hải. Trong vùng hắc sắc đó, quỷ phủ bùng bùng lửa địa ngục, mang theo một vòng xoáy đen ngòm, bên trong phảng phất còn có vô số tiếng ai oán khóc than của oan hồn.

Vòng xoáy âm tà dần dần bức lui thiếu niên và Quỳnh Dung. Quỷ vụ phân tán khiến Quỳnh Dung, Tinh Ngôn đều toàn thân vô lực. Còn vô số đóa hoa quang bay đến có ý cứu viện, vừa tiếp xúc quỷ lãng thao thiên đó thì toàn bộ đều linh lạc tiêu tán.

Ngay khi từ vong đến gần, tiểu thiếu nữ ngã xuống đất không thể động đậy, thần sắc trong mắt vẫn chẳng chút sợ hãi. Còn thiếu niên ca ca của nó, nhìn

vòng xoáy hắc sắc càng lúc càng gần, lòng càng nôn nóng:

Bản thân tụ tập toàn bộ khí lực phát "Phi nguyệt lưu quang", liệu có thể phát ra quang hoa uy lực như bình thường hay không?

Mây vẫn cuộn cuộn như cũ, tiếng quỷ gào vẫn vậy, dường như mọi thứ đều diễn ra theo một quỹ đạo. Chỉ là, ở khung trời bắc bị mây đen che phủ, lại có hai điểm sáng mà nếu ban ngày rất khó phát hiện, đột nhiên loáng lên hai tia sáng kì lạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.11 - Chương 175: Tuệ Kiếm Tại Tâm, Hà Cự Quỷ Ảnh Tù Hành.

Vòng xoáy u minh u u tiếng quỷ khóc, uy lực không thể ngăn cản đó, cùng U minh quỷ phủ từ tay quỷ vương ném ra, phảng phất như gom hết âm khí hắc ám trong thiên địa, thế như thủy triều cuốn đến chỗ Tinh Ngôn, Quỳnh Dung. Trong khoảng khắc, tiểu Quỳnh Dung ngã trên đất đã nhìn thấy cái đầu lâu trên cán búa, từ hai hố mắt đen ngòm đang xạ ra hai đạo điện quang hắc sắc chuyển động đan xen co duỗi, thúc động quỷ vụ thao thiên tiến tới.

Thấy cảnh tượng khủng bố như thế, tiểu nha đầu không sợ trời chẳng sợ đất sau khoảng khắc phát ngân thì cuối cùng đã thấy có chút sợ hãi, đưa tay che mắt không dám nhìn tiếp. Mắt đi sự điều khiển của chủ nhân, đôi Chu tước thần nhận cũng co rút thân hình lại, biến thành hai con hỏa tước nhỏ bay vòng quanh bảo vệ Quỳnh Dung.

Đối diện quỷ vụ hắc sắc lạnh lẽo đáng sợ, những người ngã trên đất đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, tiếng ai oán rên la của đám dân biết mình sắp chết xen lẫn trong tiếng quỷ gào thê liệt. Lúc này, ngay cả Trương Tinh Ngôn tâm tính đăm định kiên nhẫn, trong âm thanh than khóc thê lương đó, cũng sinh ra mấy phần sợ hãi cái chết.

Lúc nguy nan như thế, phản ứng thường thấy của thể nhân có hai dạng: Một là tâm thần hoảng loạn, kinh hoàng thất thố, bản lĩnh bình thường chỉ còn chừng một nửa, thậm chí chỉ đợi người ta đến giết. Còn một dạng khác, lúc đại nạn lâm đầu thì vô cùng trấn tĩnh, thần tư sáng suốt, cực lực nghĩ cách tự cứu bản thân, có thể phát xuất mười hai thành bản lĩnh.

May mắn đó là, Tinh Ngôn chính thuộc dạng người thứ hai.

Khi yêu khí che trời phủ đất đến, hầu như ai cũng cho là kiếp nạn khó đào, thì bỗng thấy vị thiếu niên anh dũng đối đầu quỷ vương, đột nhiên thoát người như thỏ chạy, trường kiếm chỉ lên không, sau đó từ khoảng không sinh ra hai đạo quang luân xán lạn, nhanh như điện chớp chém vào vòng xoáy yêu khí đang bức đến.

Đối diện nguy cơ chưa từng thấy, Tinh Ngôn lần này đã dùng hết toàn lực. Hai đạo Phi nguyệt lưu quang trăm đánh ra, quang hoa xán lạn, một hồng một bạch, một nóng một lạnh, một âm một dương nhanh như chớp giạt. Phi nguyệt lúc lưu chuyển, phảng phất còn mang theo tiếng thần ca thánh xướng, như có như không, khiến tâm thần người được trấn an.

Lúc này, thanh Phong thần kiếm trong tay Tinh Ngôn, dường như cũng lần đầu tiên cảm thấy áp lực cường đại như thế, đã không còn kiêu đùa giỡn như thường ngày, sau khi hỗ trợ thiếu niên kích phát Lưu quang trăm, thân kiếm khẽ rung liên tục, phát ra tiếng kiếm ngâm ong ong. Hai đạo quang luân sau khi thoát khỏi thân kiếm, di chuyển tốc độ cực nhanh, người quỷ tại trường đều chỉ thấy tia sáng lóe lên, lập tức nghe một tiếng nổ vang trời, hết như băng vỡ đất sụp. Trong sát na, trong tiếng nổ kinh thiên động địa đó, vô luận là người hay quỷ đều hồn phi phách tán.

"Liệu có cản được tà thuật của quỷ vương?"

Tộc trưởng trong trấn vô cùng hy vọng, nhưng khi lão có thể nhìn rõ thì phát hiện, vòng xoáy quỷ khí đó sau khi bị tấn công, uy thế vẫn như triều cuồng, tựa như chẳng bị ảnh hưởng, vẫn theo quỹ tích đã định di chuyển về phía người. Chỉ trong chớp mắt, quỷ khí hắc sắc đó đã nuốt lấy toàn bộ dân chúng.

Nhất thời, lão trang chủ Trần âm trang chỉ cảm thấy một trận lạnh đến thấu xương!

"Trần âm trang xong rồi!"

Lão tộc trưởng cảm thụ cái lạnh xâm cốt đó, phảng phất như đã thấy thảm trạng toàn thôn phơi thây, nhất thời lệ già tuôn chảy.

Thấy tình trạng quỷ vụ ngút trời đó, trong tất cả người, quỷ ở đây, chỉ có tên quỷ vương ném búa thi thuật là phát sinh nghi hoặc trong lòng:

"Vừa rồi...đó là cái gì?"

Thì ra, cự linh quý mặc như điện, lúc lưu quang như chớp bay đến thì ẩn ước thấy trên hai quang luân một hàn một nhiệt đó, tựa như có một thân ảnh ngạo nghễ đứng, y giáp thần di, hết như Tinh túc thần linh trên trời hạ phàm, chân đạp chiến xa, tay nâng cao đao chặt vào Trảm hồn phủ của hắn.

"Kì quái! thiếu niên này lại có thể triệu hoán thần binh sao? Hay chỉ là ta hoa mắt?"

Lần này đúng là khó mà tưởng tượng, ác linh quý vương đã lưu lãng nhân gian mấy trăm năm, lại không dám tin vào mắt mình. Đang khi nghi hoặc thì thấy trong màn hắc vụ, đột nhiên vọt ra một thân ảnh kim sắc lao bổ vào hắn!

"Hào tiểu tử, dám đến tận đây!"

Thì ra đạo thân ảnh đó chính là Trương Tinh Ngôn. Lúc này trong lòng Tinh Ngôn vẫn hết sức sáng suốt, biết Phi nguyệt lưu quang trảm của mình chưa chắc có thể diệt được yêu khí, sớm đã chuẩn bị, định chủ ý thừa thế đột kích. Thế là vừa cực lực thi triển tuyệt học sư môn, dường như đồng thời, y lập tức triệu hoán Thái hoa đạo lực, ngự khí ngưng thần, dịch chuyển về phía thủ lãnh quần quý. Lúc này chủ ý của y chính là xuất ra bản lĩnh giữ nhà, áp sát quý linh pháp lực vô biên đó, xem xem có thể thi xuất chiêu "Luyện thần hóa hư" chưa từng thất bại hay không.

Nếu như Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lúc này có thể thấy diện dung của y, sẽ phát hiện vị đường chủ luôn bình hòa của mình, nét mặt đanh lại, thế như phong hổ, lao bổ vào tên quý vương sừng sững như núi!

Khốn cảnh hôm nay đã kích động lại tâm tính liều mạng của thiếu niên khi lần lộn kiếm sống ngày xưa, phảng phất như y đang đánh một canh bạc trong đó phương ở Nhiều Châu, có điều, canh bạc lần này lại là sinh mạng của chính y.

Tên quý vương đó thấy thiếu niên có chút pháp thuật hung hãn lao tới, ban đầu thì giật mình, sau đó thì thấy thiếu niên vùng quyền đánh tới, dường như muốn đầu quyền với hắn. So thể hình của hai bên, quý vương lập tức sinh ý nắc cười:

"Xú tiểu tử này chắc bị ta dọa phát điên rồi! Được, ngươi đã không tiếc mạng, vậy để ta chơi với ngươi!"

Trong lòng nghĩ như thế, quý vương cũng vùng quyền đón thế đến của thiếu niên. Tức thì, tiếng "Bình bình" không ngớt vang lên.

Chỉ là, mới đánh mấy quyền, tên quý vương dần dần thu lại lòng khinh địch: Khi hai quyền chạm nhau, tên quý vương coi thường đối thủ nhỏ bé, lại bị thiếu niên đánh bật lùi hai bước!

Thì ra, đối diện quý vương to như ngọn đồi đó, Tinh Ngôn đã điều động toàn bộ sở học binh sinh, toàn bộ chiêu thuật đã học đều đem ra dùng. Thân pháp linh hoạt di chuyển vòng quanh quý vương, chính là bất chúc Phi điều trảm của tiểu Quỳnh Dung. Còn lúc lăng không, dưới chân như có mây trắng nâng đỡ là do y thi xuất "Băng tâm kết", ngưng kết ra băng tinh vân khí, hỗ trợ y ngự khí lăng không. Khi tới, lui thì thi xuất thuật ẩn thân "Thủy vô ngân", khi ẩn khi hiện, thân xuất quý mặc tấn công đối phương. Quan trọng nhất, hai đầu quyền của y ẩn chứa Thái hoa đạo lực, tương hỗ cùng quang minh khí thuần, khiến quyền đầu của y uy lực rất lớn, khi đánh ra lại có kim mang lấp lánh, nhìn từ xa hết như có hai vàng mặt trời nhỏ đang chiếu sáng thiên địa hân ám.

Thấy tình cảnh đó, trong tiếng quý gào thê lệ, bỗng phát xuất vô vàn tiếng hoan hô:

"Thiên thần hạ phàm! Thiên thần hạ phàm!"

Thì ra đám dân chúng Trần âm trang bị quý vụ bao phủ, sau khi đón nhận cái lạnh thấu xương thì phát hiện bản thân đều vô sự!. Những chỗ hắc vụ tràn qua, hiện đã khôi phục sự sáng sủa. Chỉ có đôi chu tước hòa diễm, cùng một thanh cổ kiếm u quang là đang ác đấu cùng khô lâu cự phủ trên không.

Sau khi trở về từ quý môn quan, lúc này không ít người đã không còn để ý đến chuyện sinh tử, toàn tâm toàn ý quan sát trận chiến của thiếu niên. Còn tiểu Quỳnh Dung không chịu ở yên, sau khi khiến đôi chu tước nhận đi cản đại phủ thì an tâm nhảy nhót cổ vũ cho ca ca. Trong lúc cổ vũ, vẫn không quên giúp Tuyết Nghi tỷ ngăn cản các quý linh khác.

Tuy hiện ngoài Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, không ai có thể biết được kết cục trận đấu quyền sẽ là ai thắng ai bại. Nhưng khiến người ta kinh sợ đó là, dần dần, đám đông không dám quá hy vọng lại phát hiện cự linh quý vương dưới lực đánh mãnh liệt của thiếu niên, thân hình đang không ngừng chao đảo!

Thấy vậy, đám người quên cả hoan hô, cứ cố nhóng cổ, hoặc tựa vào tường, hoặc tựa vào cột, há hòng quan sát hai thân ảnh so tài ở đằng xa, khản trương đến mức không dám thở mạnh.

Đến lúc này, mỗi khi Tinh Ngôn lăng không phác kích, mây đen ùn động che khuất mặt trời dần dần ngưng kết, biến chuyển thành một vòng xoáy cực đại trên không. Từ dưới đất nhìn lên, vòng xoáy mây này như lấy thiếu niên làm trung tâm. Không biết liệu có phải là ảo giác hay không, hiện tại tên quý vương đang bị thiếu niên tấn công, cảm giác mây đen che trời vốn do bản thân thi thuật tạo thành, lại giống như đang trợ lực cho thiếu niên, giúp tăng lực quyền của thiếu niên đánh vào hắn.

Đối diện tình hình như thế, lại thấy thần sắc liều mạng của thiếu niên, tên quý vương diện tướng hung ác đó, trong lòng không khỏi chùng xuống:

"Hông rồi! Có lẽ lâu không luyện quyền, hôm nay có chút không quen tay... Chẳng lẽ hôm nay ta lại bị thua?"

"...Chi bằng sử chiêu 'Quý ảnh độn hình', không đọ quyền với tiểu tử điên này nữa?"

Trong đầu nghĩ như thế, trên gương mặt đen thui của quý vương bỗng hơi ửng đỏ:

Thì ra pháp kỹ "Quý ảnh độn hình" của quý tộc, có thể hư hóa hình thể, tự nhiên có thể không cần đấu quyền với địch thủ. Chỉ bất quá...hiện dùng chiêu này ở đây, hiển nhiên tự nhận bản thân kém thế. Hành vi như thế, làm sao quý vương Tiêu Máng ta có thể làm?

"Đúng rồi! Còn có cây búa của ta!"

Vào lúc khẩn yếu quan đầu, tên quý linh Tiêu Máng đó cuối cùng cũng nhớ đến cây búa của hắn. Chỉ là đến lúc này, Tiêu Máng đột nhiên phát hiện, vô luận hắn triệu hoán thể nào, cây búa yêu quý của hắn cũng chẳng hưởng ứng! Trong lúc khẩn cấp, hắn vội đưa mắt nhìn quanh, xem xem rốt cuộc đã có chuyện gì. Chỉ là, vừa nhìn thì tên quý vương kiêu ngạo đó lập tức giật đến bốc khói:

Cây thần binh quý phủ lưng lấy của hắn hiện đã rơi xuống đất không thể động đậy. Còn bên trên nó là một tiểu nha đầu đang nhảy chơi chơi, vỗ tay hò hét không thôi!

"Hay cho tiểu nha đầu!"

Thấy tiểu nha đầu nhảy loi chơi trên mặt búa, lại nhớ lúc này nó nhìn lầm cái sừng của mình, Tiêu Máng lập tức cảm thấy cả người phát run.

Đáng tiếc, phát sinh kế tiếp lại càng bất hạnh:

Khi bản thân bị tiểu nha đầu làm phân tâm thì bị thiếu niên vô cùng giáo hoạt nắm lấy cơ hội, thiếu niên liền như rồng từ trời sà xuống, pháp lực toàn thân tập trung vào quyền, đâm trúng ngay thiên linh cái giữa hai sừng của hắn. Thế là, một cổ kinh khí kì dị từ đầu truyền vào.

Liền đó, Tứ Hải đường chủ đã cực lực khổ chiến rất lâu vui mừng thấy, sau khi trúng một quyền chứa pháp lực "Luyện thần hóa hư" của mình, cự linh quý vương gào lên một tiếng, ngã lăn xuống đất!

Thấy tình hình đó, toàn bộ dân chúng Trấn âm trang, còn có mấy thuật sĩ bị lừa đến, đồng loạt cất tiếng hoan hô. Quỳnh Dung, Tuyết Nghi ở bên quan chiến cũng hoan hô:

"Đường chủ thắng rồi!"

Còn đám quý linh cùng Bành Mông khổ chiến với nữ tử bạch y, lại có chút không dám tin vào mắt mình:

"Quý vương lão nhân gia...lại bị đánh ngã?"

Nhân lúc ngần ngừ đó, nữ tử bạch y rung mạnh linh trượng, phát ra vô số hoa ảnh tung tóe đầy trời, sau đó, khi đám quý linh đang trốn tránh thì phá không mà đi, cùng tiểu muội muội tâm ý tương thông, như hai đạo lưu tinh truy sát tên quý vương vừa ngã xuống!

Đối diện công kích đang đến, tên ác linh quý vương kiêu ngạo cả đời, lúc này phảng phất như trúng phải ma chú "Dạ yểm" của chính hắn, vẫn giữ nguyên tư thế không chút cử động, không hề nghĩ đến chuyện phòng hộ trước công kích đang đến. Mắt thấy quý sát hung thân uy phong lẫm lẫm đó sắp phải hồn phi phách tán dưới thân binh của hai thiếu nữ.

Chỉ là, vào lúc sinh tử chỉ cách đường tơ kẽ tóc, thiếu niên cách quý linh chỉ chừng một thước, trên mặt bỗng xuất hiện thần sắc ngờ vực, phảng phất như trong sát na y đã chứng kiến một chuyện chưa từng thấy qua. Tâm niệm chuyển nhanh, Tinh Ngôn thần tốc vận chuyển pháp lực, từ dưới đất vọt lên, xuất thủ như điện, cản thế đến của hai cô gái, sau đó nắm lấy tay hai người cùng nhẹ nhàng đáp xuống đất.

"Ca ca, chúng ta vì sao không..."

Tiểu Quỳnh Dung mê hoặc không hiểu, ngẩng cái mặt nhỏ xinh lên hỏi, bỗng nghe một thanh âm rền rền như sấm vang lên:

"Chủ nhân ở trên, Tiêu Máng nguyện làm nô bộc!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.11 - Chương 176: Du Sơn Pháp Lữ, Tiên Lộ Tăng Truyện Quý Tung.

Trong trận tu la sát ở Trấn âm trang, khi quý vương bị một quyền của thiếu niên đánh ngã, dường như mọi người đều cho rằng, ác linh lưng lấy đó đã

hoàn toàn bị đánh gục.

Chỉ là, khi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi múa bình khí truy sát quý vương thì Tinh Ngôn lại nhìn thấy trong đôi mắt đỏ như đồng của quý vương, sự hỗn loạn và cuồng loạn dần mất đi, thay vào đó là sự ngây ngốc, cứ chăm chăm nhìn y. Còn khi linh trượng, thân nhận đến sát người, thì trong đôi mắt ngây ngốc đó, lại phảng phất xuất hiện thần sắc bi ai. Thế là, trong sát na đó, Tinh Ngôn đã có một quyết định mà sau này mang lại cho mình rất nhiều may mắn, đó là ngăn cản công kích của hai thiếu nữ vào quý vương.

Đợi khi y dất hai cô gái đáp xuống đất thì nghe phía đối diện có tiếng ồm ồm cất lên:

"Chủ nhân ở trên, Tiêu Máng nguyện làm nô bộc!"

"Ách?"

Tinh thể quá đột ngột, Tinh Ngôn vừa nghe liền phát ngẩn ra.

Khi còn đang ngớ ra thì thấy quý vương vốn đã bị đánh ngã, hai chân bỗng cử động, chớp mắt đã đến trước mặt ba người Tinh Ngôn. Thấy thế, chúng nhân lẫn đám quý ở xa đều nháo nháo lên. Quý vương Tiêu Máng cũng mặc kệ, cứ nhìn vào thiếu niên đang lúng túng, cầu khẩn:

"Chủ nhân, ngài còn do dự gì? Nhân loại các người không phải có tập quán thu quý làm nô sao? Hôm nay ngài đã đến thì thuận tiện thu nhận ta đi!"

Đợi hần nói xong, Tinh Ngôn cuối cùng cũng trấn tĩnh lại. Nhìn cự quý dù quý nhưng vẫn cao hơn mình cả thước, Tinh Ngôn không khỏi phát rét, vội thâm chuẩn bị, dự phòng quý linh bạo phát hung tính. Đã có phòng bị, thiếu niên cất tiếng hỏi đáp:

"Thu quý làm nô? Kì thật cha ta có nói, đó là tập tục xấu..."

Nghe y nói như thế, cự quý đó liền nôn nóng, hai mắt trợn tròn cãi:

"Cái gì mà xấu? Ta hiện chẳng thấy xấu gì hết. Cha ngài không có tập quán đó cũng chẳng sao, nhưng ngài đã đến đây thì phải nhập hương tùy tục!"

"Dù có nói thế nào, hôm nay ngài cũng phải chịu phiền thu nhận lão Tiêu ta. Hiện tại ta chỉ muốn theo hầu lão nhân gia ngài!"

Nghe nói thế, Tinh Ngôn không khỏi kinh ngạc. Nhìn dáng vẻ nôn nóng của cự quý thì hình như không phải giả trá. Nhưng vì sao một cự quý hung hãn, bản lĩnh cao cường, đột nhiên lại muốn làm nô bộc? Chuyện này thật khó mà tưởng tượng, Tinh Ngôn nhất thời quên cả việc phòng bị, hết sức tò mò hỏi quý linh:

"Quý vương ông bản lĩnh cũng không nhỏ, vì sao cũng học mấy quý linh khác, chịu khuất tất làm nô cho người ta?"

Nhìn tình thế thì quý linh Tiêu Máng này thật đúng là đang gặp tìm chủ. Nghe Tinh Ngôn hỏi thế, Tiêu Máng liền đáp:

"Chủ nhân ngài có chỗ không biết, ta nguyện làm nô, kì thật là vì để trị bệnh!"

"Trị bệnh?"

"Đúng thế, trị bệnh. Là thế này, Tiêu Máng ta nổi danh là 'Ác linh quý vương', vốn bách tà bất xâm. Nhưng không biết từ khi nào, lão Tiêu ta cũng mắc một quái bệnh. Hiện tại vô luận là ghi nhớ thế nào, nhưng rốt cuộc cũng quên sạch!"

"Ách..."

Nghe lời đáp, Tinh Ngôn không khỏi càng thêm kì quái:

"Trị bệnh này có liên quan gì đến ta? Ta chẳng có nghiên cứu gì về bệnh tật. Lại nói, quên chuyện cũng chẳng phải bệnh gì, khả năng chỉ là quý vương ông quá nhiều tuổi..."

Vừa nói đến đây thì bị quý vương Tiêu Máng ngắt lời:

"Khắc khắc! Ngài lại không biết, bệnh này chẳng phải tầm thường. Từ sau khi mắc bệnh, ta dần quên hết mọi chuyện trước đây, bao gồm cả chuyện ta từ đâu đến, tại sao làm thế....Mấy trăm năm gần đây, bệnh càng ngày càng nặng, hiện chỉ có thể nhớ những chuyện khoảng bốn, năm trăm năm nay. Ta chỉ nhớ, ta chẳng phải là quý thường, pháp lực rất cao cường. Nhưng hiện tại, không ít pháp lực pháp chú vốn có thể dùng được, lại dần dần quên mất!"

"A, thì ra thế. Vậy thì nghiêm trọng rồi".

Nghe đến đây, Tinh Ngôn cất tiếng phụ họa, trong lòng lại lẩm nhẩm:

"Nhớ bốn, năm trăm năm...Trí nhớ này so với ta thì quá cao rồi!"

Sau đó lại nhớ đến câu cuối cùng của quý vương, không khỏi khiến y rung mình. Liếc nhìn quý vương hung hãn phía trước, Tinh Ngôn vội tiếp lời, chuyển sự chú ý của hần:

"Quý vương ông vì sao lại tìm ta? Ta tuy đọc qua vài cuốn y thư, biết được vài thảo dược, nhưng nghiêm túc mà nói, ta thật không thể trị bệnh!"

Nghe y nói như thế, quý linh Tiêu Máng cười nói:

"Người có thể trị được quái bệnh của ta chính là chủ nhân ngài. Gần đây ta quên chuyện nên cũng chẳng biết đi đâu, cứ lưu lạc chốn nhân gian. Có lần gặp được một vị cao nhân, ông ta nói với ta, muốn trị hết quái bệnh của ta, chỉ cần có linh khí chí thanh chí hòa trên thế gian, ngày ngày hun đúc, không cần quá lâu, đại khái chưa đến hai trăm năm thì có thể trị hết!"

"Hai trăm năm..."

Quý vương không giấu bệnh tật, lại không nhìn thấy biểu tình cổ quái trên mặt thiếu niên, cứ tiếp tục nói:

"Vị cao nhân đó lại nói với ta, trong khoảng thời gian đó, ta sẽ gặp được người có thể trị bệnh cho ta!"

Nói đến đây, từ trong đôi mắt to cô phát ra sự nồng nhiệt, nhìn chăm chăm thiếu niên, lớn giọng tán thán:

"Cao nhân đó đúng là liệu việc như thần! Thật là thiện có thiện báo, lão Tiêu ta hôm nay bắt quá nhàn rồi chẳng có gì làm, tùy tiện đến giúp đám tiểu quý, nào hay gặp được ngài!"

Không đợi Tinh Ngôn lên tiếng, quý linh Tiêu Máng lại tiếp tục:

"Vừa rồi lúc đánh nhau với chủ nhân, khắp người ta đều hết sức thoải mái. Đặc biệt một quyền cuối của ngài, thật là như dòng suối mát, giúp ta nhớ lại không ít chuyện từ rất lâu!"

"Nếu chủ nhân ngài không phiền, ta thật muốn ngài đầm cho ta mấy cú nữa!"

Mãi đến lúc này, Tứ Hải đường chủ mới biết đã phát sinh chuyện gì. Thì ra Thái hoa đạo lực của y, công dụng thật bất phàm, không chỉ có thể luyện thần hóa hư, còn có thể trị bệnh mất trí nhớ giúp người. Bất quá lần này đúng là "Dẫn quý bên người".

Lại ngẫm nghĩ mấy lời của quý vương, Tinh Ngôn trong lúc trầm hồi hận, không nhịn được lại hỏi:

"Cho hỏi vị cao nhân chỉ điểm cho ông, danh tính là gì?"

Thì thấy quý vương đưa bàn tay to như cái quạt lên gãi gãi đầu, sau đó có chút hồ thẹn đáp:

"Ta quên rồi..."

"Ách!"

Quan sát tên cự linh cung kính trước mặt, Tinh Ngôn trong lòng sinh trừ trừ:

"Nếu theo pháp chi đạo môn ta, nếu thu phục ác quỷ thì cũng tránh tai họa cho nhân gian. Chỉ là...xem tình hình này, nếu như dùng sức thu phục, cho dù dùng hết bản linh thì chưa chắc đã được. Nhưng nếu thật như lời hắn nói, thu hắn làm bộc, tuy không tốn sức, nhưng lại phải mang thứ quỷ quái này bên mình hàng ngày..."

Nghĩ đến chỗ này, lại thấy tên quỷ linh hung hãn đã hồi sức, Tinh Ngôn không khỏi cảm thấy lạnh người!

Sau một lúc lưỡng lự, thật cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác, Tinh Ngôn trước tiên đem danh tính, thân phận của mình nói cho hắn nghe, nói bản thân đang theo sư mệnh đi rèn luyện, thật không thích hợp thu nhận hắn.

Nghe Tinh Ngôn nói vậy, Quỳnh Dung ở bên cũng phản đối:

"Đúng vậy đúng vậy! Môn phái ca ca ta không có thu nhận yêu quái..."

Đối với nó mà nói, đến giờ này vẫn nhớ kỹ quy định đó. Chỉ bất quá, mới nói ra môn quy đó, trên gương mặt trắng trẻo của nó lại lộ ra thần tình mơ hồ:

"Tinh Ngôn ca ca, Tuyệt Nghi tỷ, đại quý thể này có coi là yêu quái không?"

Nghe nó nói như thế, quý linh Tiêu Máng vội đáp:

"Không phải yêu quái!"

Vừa nghe như thế, tiểu Quỳnh Dung vỗ tay cười nói:

"Vậy đường chủ ca ca cứ thu nhận ông ta đi!"

"Vì sao?"

"Bởi vì Quỳnh Dung đang muốn có một đám sư đệ, sư muội ngoan ngoãn để chiếu cố cho chúng! Muội!"

Nghe đến đây, đường chủ của nó dờ khóc dờ cười, vội ngắt lời:

"Chuyện này, kì thật Quỳnh Dung tiểu muội có chỗ không biết, chưởng môn không cho phép thu đệ tử là quý..."

Vừa nghe lời này, quý vương Tiêu Máng lập tức nổi giận, quát ầm lên:

"Là ai định ra quy củ vô lý như thế? Chủ nhân ngài không cần lo lắng, để ta đi giết cái tên đặt ra quy củ đó là được!"

Thoại âm còn chưa dứt đã thấy thân hình hắn chuyển động, như muốn lập tức hành động. Thấy hắn nóng nảy, Tinh Ngôn liền giật mình đang định ngăn cản, thì thấy quý linh lại trấn tĩnh, vô đầu nói:

"Quy củ này tuy vô lý nhưng chẳng liên quan gì đến ta, chỉ cần ta ngày ngày theo ngài là được, chẳng cần phải làm đệ tử gì đó. Ta chẳng kiên nhẫn gia nhập cái Thượng thanh cung vứt đi đó đâu!"

Tuy lời của hắn bất kính với sư môn, nhưng Tinh Ngôn vẫn thầm thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn diện dung hung ác của quý vương, thân hình khổng lồ của hắn, Tinh Ngôn lại cảm thấy tim đập chân run. Suy nghĩ nhanh thì có một kế, liền lui lại đưa mắt quan sát quý vương. Tiêu Máng bị nhìn đến phát nhột, đang định hỏi thì nghe thiếu niên lên tiếng:

"Kì thật quý vương ông không biết, ta hiện đang dẫn theo hai cô gái, chủ yếu là đi du ngoạn. Những nơi xinh đẹp, trù phú chúng ta đều ghé vào, ông to lớn như thế, lại là âm linh, làm sao có thể đi cùng được?"

Nghe nói vậy, cự linh Tiêu Máng vô đầu suy nghĩ, sau đó hỏi thiếu niên trước mặt:

"Vậy chủ nhân ngài có phải có ý, nếu lão Tiêu ta có cách đi theo thì có thể thu nhận ta?"

Nghe được lời này, Tinh Ngôn nhìn nhìn thân hình cự đại của hắn, tùy tiện đáp:

"Đúng thế. Bất quá phải tiện mới được..."

Nào ngờ, thoại âm còn chưa dứt, Tinh Ngôn đã nghe một tiếng "Đang" trong trẻo. Thiếu niên vốn đứng trong bóng phủ của thân hình quý vương, đột nhiên thấy trước mắt trống không. Vội đưa mắt nhìn quanh thì phát hiện quý linh to như ngọn đồi vốn đang quý đã biến mất, cả ngọn búa lớn cũng đã không còn thấy, chỗ hắn quý xuất hiện một vật sáng lấp lánh. Lúc này, đám quý này giờ không dám gây ồn, đột nhiên nháo nhào lên, sau đó lại quay về yên lặng.

Thấy dị trạng đó, Tinh Ngôn vội bước tới, phát hiện vật lấp lánh đó chính là một chiếc nhẫn ngọc đen tròn.

"Chẳng lẽ là quý vương hóa thành?"

Trong lòng nghi hoặc, Tinh Ngôn khom lưng nhặt nhẫn ngọc lên, đưa đến trước mắt quan sát. Chỉ thấy vòng nhẫn như được làm bằng ô kim đen bóng, còn hắc sắc ngọc thạch đính giữa tựa như do khí đen ngưng kết thành, bên ngoài chỉ chút những đường vân nổi nhau, phải tinh mắt lắm mới phát hiện những cụm mây đen nhỏ xíu chầm chậm lưu chuyển bên trong. Những đám mây đó cảm ứng được quang lượng bên ngoài, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng kì dị.

Viên ngọc tán phát quý khí lạnh lẽo đó, phảng phất như có một ma lực khó tả, nếu như nhìn nó quá lâu thì phát hiện khó dời mắt khỏi nó, cứ muốn đem cả thân thể, linh hồn mình chui vào trong đó, hết như tể vật hi sinh tự nguyện lên đài tế...

"Quả nhiên là quý vật hóa thành!"

Tinh Ngôn quan sát viên quý ngọc có khả năng phê hồn này, một chút bất cẩn liền bị nó hút lấy ánh nhìn. Mới ngẩn ra thì lập tức có một cỗ đạo lực âm áp sinh ra quét sạch quý khí lạnh lẽo tán xuất từ trong viên ngọc đen đó.

Thấy thế, Tinh Ngôn thảm than một tiếng, nghĩ:

"Xem ra nhẫn ngọc này, cũng chỉ có thể do ta mang theo..."

Trong đầu nghĩ đến đây thì lấy hai ngón tay kẹp nhẫn ngọc đưa đến sát mắt, lúc này y mới thấy được, bên trong mặt ngọc đen bóng, phảng phất như có hai con rồng đen quấn lấy nhau tương đấu. Nhìn kỹ một lúc lại phát hiện hai con rồng đen do khí đen uốn khúc tạo thành, đang biến đổi thành hai chữ cổ:

"Ti U".

Trong sát na, phảng phất như cảm ứng được một dạng thần bí trong u minh, Thượng thanh đường chủ Trương Tinh Ngôn mỉm cười, chẳng chút do dự đem chiếc nhẫn đính ngọc quý đó, đeo vào ngón giữa tay trái...

Q.11 - Chương 177: Thanh Kết U Nhân Mộng, Hoa Lạc Ngũ Canh Đầu.

Vào sát na thiếu niên đem nhân ngọc đeo vào tay, thiên địa vân quang thâm đậm trước mặt, đột nhiên một trận cuồng phong ồ lên, phảng phất còn có tiếng sấm rền. Sau đó, khi chúng nhân tập trung lại tinh thần đang phân tán, thì phát hiện bốn bề yên tĩnh, dường như cuồng phong vừa rồi bất quá chỉ là ảo giác.

Lại nói Tinh Ngôn mang quý vương nhân, lúc quay người đi thì kinh ngạc phát hiện, quý ảnh trùng trùng vốn nhẹ nhàng múa vuốt ở khắp lầu xá ngồn ngồn, hiện đã biến đổi hình thể, toàn bộ đều quý xuống đất, không hèn mà đồng loạt hướng đầu về phía y.

Thấy tình cảnh đó, Tinh Ngôn nhất thời cũng không hiểu nguyên nhân. Ngần ra một lúc y mới đột nhiên đại ngộ, có giải thích hợp lý trong lòng:

"Khà, xem ra mấy quý quái này, nhất định là thấy cường viện thịnh đến đã đầu hàng ta thì không dám tranh đấu cùng ta nữa!"

Từ hải đường chủ càng nghĩ càng thấy hợp lý, liền quyết định nhân cơ hội tốt, thuyết phục đám quý ma này, tránh ngày sau lại xảy ra tình cảnh người, quý tương đấu. Thế là trong phút chốc, dân chúng Trần âm trang té ngã nhéch nhác, thấy thiếu niên hết như thiên thần hóa thân đứng thẳng người, hắng giọng lớn tiếng nói với đám quý đang quỳ ở xa:

"Các vị quý linh, xin nghe ta nói một lời: Ngày thường dân trang ý vào phúc tổ, khi áp quý tộc các ngươi, đúng là bọn họ không đúng. Nhưng hôm nay các ngươi cũng hại người phá nhà, hủy đi danh tiếng mấy trăm năm của người ta, coi như cũng đã giải oán hận đã tích tụ lâu nay. Oan gia nên giải không nên kết, ta thấy chuyện này dừng ở đây là được rồi".

Kháng khái nói đến đây thì lên nhìn thử đám quý linh hung hãn đó thì phát hiện bọn chúng không dám cử động, thế là Tinh Ngôn như được cổ vũ, nhiệt tình nói tiếp:

"Sau này Tây sơn quý tộc thì quay về nơi Tây sơn u minh. Dân chúng Trần âm trang thì ở nơi thanh minh. Người, quý hai đường, chẳng bên nào phạm bên nào. Nếu vi phạm thì sẽ bị trời phạt, ý các ngươi thế nào?"

Nói đến đây, Tinh Ngôn lại lên quan sát phản ứng của những quý ảnh ở xa. Phải biết tuy y vừa nói rất kháng khái, nhưng trong lòng thì canh cánh lo lắng, sợ một chút không cẩn thận lại chọc đám quý nổi loạn.

Chỉ bất quá, y đã lo lắng quá thừa. Tuy vị Tứ hải đường chủ cảm thấy lời nói của mình vẫn bình thường, nhưng trong mắt đám quý linh thì mấy lời của y, lại có uy thế vô cùng.

Thế là khi Tinh Ngôn bắt an đợi quần quý hồi đáp, thì đột nhiên thấy ở đằng xa vốn đen kịt quý ảnh, bỗng biến thành mơ hồ. Còn không kịp để y có phản ứng thì thấy quần quý đã hóa thành một vòng gió đen cự đại, không ngừng xoay tròn trên đồng mái ngà cột xiêu.

Vừa thấy tình hình đó, Tinh Ngôn vội nắm chặt kiếm, toàn lực giới bị. Đang định quay đầu kêu Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cẩn thận thì nghe từ trong vòng gió đó, đột nhiên truyền ra một thanh âm già nua:

"Tây sơn quý tộc, xin tuân theo ước định của quý vương".

Thoại âm chưa dứt thì thấy vòng gió bốc lên cao, cuốn theo bụi đất cuộn cuộn, sau đó nhằm thẳng hướng tây mà bay.

Thấy cảnh đó, thiếu niên đang toát mồ hôi đầm lòng tay tức thì nhẹ nhõm. Mãi đến khi gió bụi hoàn toàn tan biến, y mới có phản ứng:

"A! Người nói chắc là Bành lão, ta quên chào tạm biệt ông ta rồi".

Đến lúc này, mây đen cuộn cuộn trên đầu cũng dần tan đi. Qua không bao lâu thì phần lớn mây đen đã không còn thấy tung ảnh. Thái dương bị che khuất lại thả ánh nắng gắt xuống mặt đất.

Đón ánh nắng nóng rất lên người, đám người vừa từ trong u ám thấy lại mặt trời, tuyệt không ai còn nghĩ đến chuyện oán hận. Những người còn có thể di chuyển được đều đang đi về phía ân nhân cứu mạng bọn họ. Nhìn những gương mặt tràn đầy cảm kích, sau một hồi lóng ngóng, Tinh Ngôn đột nhiên máy động linh cơ, cao giọng nói với những người xung quanh:

"Các vị hương thân phụ lão, không giấu các vị, tiểu tử chính là đệ tử Thượng Thanh cung La Phù sơn, lần này..."

Nhân lúc lời nói của mình còn chưa bị những lời cảm kích lấp đi, Tinh Ngôn vội cao giọng báo ra gia môn của mình. Thì ra, lần này y cuối cùng cũng nhớ, lúc hạ sơn chương môn Linh Hư từng trình trọng dặn dò:

"Tình Ngôn, lần này hạ son, không khỏi phải đựng chuyện hàng yêu trừ quái. Nếu là thuận lợi, công đức viên mãn, khi người khác hỏi, người bắt tất phải che giấu sự môn. Dù sao đó cũng là khước trương uy danh Thượng Thanh đạo gia. Chỉ là, nếu như chuyện không thuận lợi thì...Khà khà!"

Buổi chiều hôm ấy, Tình Ngôn cáo biệt Trần âm trang, không đúng, lúc này phải gọi là "Trương gia trang". Dân chúng Trần âm trang vốn theo tập quán tìm thần linh bảo hộ, sau khi trải qua kiếp nạn quý báo oán lần này, do tộc trưởng đề nghị, đều đồng ý đổi tên trang thì theo họ của Trương đường chủ. Bọn họ tin như thế thì đời đời thôn trang cũng không bị Tây sơn quỷ linh xâm nhập.

Lại nói Tình Ngôn, trong túi nặng trĩu hai mươi lượng bạc do dân chúng tặng, cao cao hứng hứng dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi theo hướng tây bắc mà đi. Chỉ là, mấy thiếu niên nam nữ đang vui vẻ này không hề biết, ở khung trời bên trên đỉnh đầu bọn họ, trong một đám mây tím còn chưa tan lại có một người, hiện tâm tình chẳng chút vui vẻ. Ma nữ trong mây, mái tóc xoắn như dòng suối đỏ, lúc này đang lăm bằm:

"Xú tiểu tử thật đáng ghét, cũng không biết có vận quý gì mà hàng phục được một tên quý vương hồ đồ, còn được một chiếc nhẫn ngọc nhìn cũng đẹp. Tên háo sắc dám đồ sống dai đó, thế nào cũng phải chịu sự báo cừ của ta!"

"Úy, vừa rồi hình như nói đến...chiếc nhẫn! A, chiếc nhẫn đó cũng thật đẹp, âm phong buốt buốt, quý khí lạnh lẽo, đeo vào tay ta nhất định rất đẹp..."

Vừa nghĩ đến đây, ma nữ đó đột nhiên tỉnh táo, thầm tự trách:

"A...Lúc này còn nghĩ đến trang sức. Hiện việc gấp là phải nghĩ cách không để cho con tiểu long đó tiếp tục đắc ý!"

Nhớ đến dáng vẻ đắc ý của Tử độc long nữ đêm hôm đó, tiểu ma nữ đến từ Ma phong lập tức hoàn toàn tỉnh táo, nỗ lực không nghĩ đến món trang sức mỹ lệ đó nữa. Im lặng quan sát bên dưới một hồi, nàng ta đột nhiên động linh cơ, dường như đã có gợi ý gì đấy. Thế là liền thấy nàng ta vận ma công, chớp mắt đã tạo nên một vòng sáng tím nhàn nhạt, phóng nó từ trên mây xuống nhập vào trong thân thể một vị nữ tử thanh nhã trên đường. Nhất thời, vị nữ tử thanh nhã như mai tuyết đó chột ngừng chân, sau đó mới tiếp tục đi.

Thấy như thế, vị ma nữ trong mây đắc ý:

"Hà...lần này tên thiếu niên háo sắc đó nhất định sẽ bị biệt tình!"

Che miệng cười thầm một trận, lại nhin không được thờ dài, than thở:

"Ai, vì không để cho con tiểu long đó đắc ý, thật làm khó cho ta..."

Âm thầm tạo sóng gió, tiểu ma nữ chuyên hại người điều động vân giá, quay về ma cung.

Tất cả chuyện này, thiếu niên chẳng hề hay biết. Khi đó hóa mây tím đó bay đi, Tình Ngôn đang suy nghĩ một vấn đề:

Chiếc nhẫn đeo trên tay, liệu có mang lại phiền phức gì hay không? Phải biết nó là do quý vương hóa thành, phải chăng sau này bản thân làm gì cũng bị quý vương biết hết? Nếu đúng là như thế thì thật là phiền.

Chỉ bất quá, hiện tại nan đề này cũng chẳng làm khó được y. Chỉ suy nghĩ một chút, Tình Ngôn đã có kế, lên tiếng hỏi vị tiểu muội muội đang nhảy chân sáo phía trước:

"Quỳnh Dung, huynh muốn hỏi một chuyện".

Thấy ca ca chủ động tìm mình, tiểu Quỳnh Dung lập tức chạy lui về bên cạnh y, vừa đi vừa ngẩng cái mặt nhỏ nhắn lên hỏi:

"Quỳnh Dung, muội nói vị đại quý thúc thúc đó, hai cái sừng trên đầu giống như cái gì?"

"Hai khúc cây!!"

Tình Ngôn vừa dứt lời, tiểu nha đầu chẳng chút do dự lên tiếng đáp ngay. Chuyện này quả là quá đơn giản với nó.

"À..."

Sau khi nghe nó đáp, vị đường chủ ca ca của nó lòng có toan tính, hàm hồ đáp lại một tiếng, sau đó cẩn thận quan sát chiếc nhẫn trên tay, xem có phản ứng gì.

Qua một lúc, lại đối đáp với Quỳnh Dung thêm mấy câu, vẫn không phát hiện quý vương nhẫn có dị trạng gì, thế là Trương đường chủ lúc này rốt cuộc cũng yên tâm.

Hì, xem ra đeo món trang sức miễn phí này cũng chẳng có gì bất tiện.

Một phen đánh đám hôm nay, thật khiến người ta mỏi mệt. Đợi sau khi con hưng phấn vì có được hai mươi lượng bạc qua đi, Tình Ngôn cuối cùng đã thấy uest, thế là khi đến một đại trấn phồn hoa, liền chọn một tửu lâu khao thưởng cho sự khổ nhọc của chúng nhân Tử Hải đường.

Lúc ở tửu lâu dùng cơm, Tình Ngôn nghe thực khách xung quanh ồn ào nghị luận, nói buổi sáng hôm nay có một chuyện lạ xảy ra:

Sáng hôm nay, phía đông nam mây đen dày kịt, đen đến hãi người. Đặc biệt, khi mây đen tụ hợp ở đông nam thì phía tây bắc lại có hai ngôi sao đột nhiên phóng quang, tinh quang lấp lánh, trong khoảng khắc như muốn tranh sáng cùng thái dương!

Nhân đàn đến chỗ này thì có người nói ngôi sao phóng quang ban ngày đó, chính là hai trong bắc đẩu thất diệu tinh. Sau đó tự nhiên có thực khách tự cho nhân lực hơn người, cãi là nhìn thấy khác. Thế là như thường lệ nơi tưu quán, một trận tranh cãi náo loạn lại bắt đầu.

Nếu như thường lệ, thấy ồn ào vậy thế nào Tinh Ngôn cũng hứng thú lắng nghe. Nhưng trận quỷ báo oán sáng nay quả là kinh tâm động phách, đến lúc này người đã quá mệt mỏi chẳng còn hứng thú, thích hợp nhất lúc này có lẽ là kiếm chỗ nào đó nghỉ ngơi.

Nhìn sang đường có một khách sạn treo biển "Duyệt lai", Tinh Ngôn liền vào thuê hai phòng ở hậu viện, sắp xếp ổn thỏa thì màn đêm cũng vừa xuống tới.

Sau khi tắm rửa, Tuyết Nghi gom y phục của ba người lại đi tìm chỗ giặt dũ. Tinh Ngôn nhàn hạ lang thang trong tiểu viện, Quỳnh Dung đi bên cạnh nghe y kể những chuyện ngày xưa ở quê nhà. Đợi đến khi thật thoải mái trong lòng, thiếu niên giục tiểu muội muội quay về phòng đi ngủ.

Đưa Quỳnh Dung về phòng, trở lại phòng mình, sau khi vận đạo lực mấy vòng, thuận tiện đưa quý vương nhẫn lên ngắm nghía một chút, sau đó một cơn buồn ngủ ập đến. đành cởi áo khoác lên giường ngủ.

Lúc này, trăng đã lên cao, ánh trăng tuôn qua song, phủ một màu vàng nhạt lên người thiếu niên đang trên giường trúc.

Ánh trăng mềm mại, tựa như ánh mắt ôn nhu của thiếu nữ, nhẹ nhàng đưa thiếu niên chìm sâu vào mộng. Thoải mái nằm sãi trên giường, Tinh Ngôn hết như lần đầu tiên cảm thấy nhẹ nhàng như thế, dần dần, ánh trăng trước mắt trở nên chập chờn như sóng, khung cảnh nhòe dần đi...

Úy? Đây là nơi nào? Xung quanh sao lại trắng xóa thế? Tuyết đã rơi à? Sao ta lại nhớ lúc này đang là mùa hạ? Chẳng lẽ mấy ngày nay quá mệt nên nhớ sai?

Thì ra Tinh Ngôn phát hiện, bản thân đột nhiên ở một nơi sơn dã băng tuyết óng ánh, đưa mắt nhìn quanh, đâu đâu cũng một màu trắng xóa.

"A, sớm biết hôm nay có tuyết thì không mặc phong phanh thế này".

Tinh Ngôn ngây ngô nghĩ, phảng phất không cần cúi đầu, y cũng biết trên người chỉ mặc một bộ đồ mỏng ngày hè. Lại nhìn bốn phía, y không khỏi suy nghĩ:

"Không sai, tuyết rơi rồi, khí trời chẳng còn nóng nữa".

Chỉ là, tuy mát mẻ hơn nhiều, nhưng khắp nơi toàn một màu trắng mênh mông, tựa hồ cảnh vật có chút tiêu điều.

Đang suy nghĩ thì mũi chợt nghe một mùi hương nhẹ nhàng thoảng tới. Quay đầu nhìn thì phát hiện không xa có một cội mai, trên từng nhánh gãy guộc đều có vô số đoá, bóng hoa lung linh, mùi hương thanh nhã. Còn trước cội mai lại có một nữ tử đứng yên lặng, môi khẽ cười, y phục tha thướt, váy dài chóm đất, thần thái thanh cao, hết như tiên tử.

"Nàng ấy là..."

Khi nhìn rõ gương mặt của vị Mai hoa tiên tử đó, thiếu niên không khỏi quẩn bách, tự trách:

"A! Không ngờ ta nằm mộng, lại mơ thấy Tuyết Nghi..."

Thì ra dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, vị thiếu nữ yếu diệu yên lặng đứng bên cội mai, chính là Khẩu Tuyết Nghi tự coi mình là tì nữ trong Tứ Hải đường!

Đã có kinh nghiệm nằm mộng lần trước, thiếu niên liền chuẩn bị thoát khỏi mộng. Chỉ là, khi nhìn đến vị nữ tử thanh lịch cô độc như cội mai trong tuyết, y lại ngưng hành động. Lúc này trong mắt Tuyết Nghi có ba phần ai oán, ba phần hy vọng. Tinh Ngôn nhất thời không nỡ nhẫn tâm rời khỏi mộng. Thế là, bất tri bất giác, y đã nhắc chân đi về phía cội mai...

Lúc y nhắc chân thì trên không trung bỗng có ngàn vạn đoá tuyết hoa phiêu phiêu rơi xuống, khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

"Đường chủ..."

Thấy y đã đến trước mặt, Mai hoa tiên tử vốn lạnh lùng như tuyết, máp máp môi thốt ra hai tiếng "Đường chủ", sau đó xấu hổ khẽ cúi mặt, tay vân vê tà áo, ngượng ngập lúng túng, không biết nên làm thế nào.

Thấy vị Mai hoa tiên tử vẫn luôn tự nhận mình là tì nữ, khi vào trong giấc mộng lại trở nên e thẹn như thế, Tinh Ngôn không khỏi nảy sinh tình cảm.

Chỉ là, đang định lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng thì thấy nữ tử thanh lệ trước mặt, giống như được cổ vũ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt đường chủ của nàng. Thấy nàng như thế, Tinh Ngôn cũng dùng tràn đầy nhu tình nhìn đáp lại. Tuy thường ngày vẫn ở cạnh nhau, nhưng chỉ có trong mộng mới có thể nhìn nhau tình cảm thế này.

Cứ nhìn nhau như thế rất lâu, thiếu niên bỗng nhiên nhòe miệng cười, đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của thiếu nữ, y phất phơ bay lên không trung. Vô số cánh hoa mai phiêu phiêu trong tuyết bên dưới bọn họ. Phía đông, một vầng trăng tròn vành vạch nhuộm lên tuyết một màu vàng nhạt. Vầng

trắng tròn to lớn vô cùng, phảng phất như ở bên cạnh, đưa tay ra là có thể chạm tới.

Mới bị đường chủ nắm tay, Tuyết Nghi còn có chút ngượng ngùng. Nhưng bay cùng nhau một lúc, tâm tình cũng dần thoải mái, tư thái uyển chuyển sánh bên thiếu niên, phảng phất như cả thiên địa rộng lớn chỉ có hai người bọn họ.

Ở trong mộng ngao du cùng thiên địa, vô câu vô thúc, Tuyết Nghi lòng đầy cảm xúc, tháo trâm thả mái tóc dài của mình tự do bay lướt thướt trong gió.

Đang lúc tâm thần phiêu diêu thì đường chủ của nàng bỗng nhiên kéo nàng dần hạ xuống đất. Tuyết Nghi đang khó hiểu thì thấy trong vạt áo mai vàng bên dưới bỗng xuất hiện một cội hồng mai đứng ngạo nghễ trong tuyết. Đang quan sát thì bỗng thấy thiếu niên quay lại bên nàng. Lúc này trong tay y đang cầm một nhánh hồng mai điểm lệ, nhẹ nhàng cài vào mái tóc xoắn dài như suối của nàng, thì thầm bên tai nàng mấy lời ôn nhu. Thế là một làn nhiệt khí tỏa đi khắp người, thân thể bần rần muốn quy xuống...

Vào lúc nhu tình lai láng như thế, đối diện thiếu nữ yếu điệu thần sắc e ấp, thiếu niên mười tám cũng chẳng còn biết mình đang ở đâu. Đưa mắt nhìn thì thấy sự chờ đợi lộ rõ trong mắt thiếu nữ, thế là không kiềm lòng được đưa tay kéo thiếu nữ vào lòng, mai hoa tuyết hoa, trời trong trắng sáng, tất cả đều như biến mất, cả người như rơi vào trong hải dương sắc lam, đây đó lại chớp chớp quang mang hồng sắc.

Hai người nhẹ nhàng tựa vào nhau, cùng rơi nhanh vào trong hư không vô tận, thân như chiếc lá phiêu linh, xung quanh quang hoa đủ sắc lấp lánh, tựa như quang luân Phi nguyệt lưu quang trăm, lại tựa như hoa ảnh của Thánh bích tuyến linh trượng, đang không ngừng bay lượn quanh người...

Đang cảm thụ khoảng khắc tuyệt vời thì đột nhiên ngũ sắc lưu quang bay lượn xung quang bỗng hội tụ thành một màn máu tươi, ở trước mặt thiếu niên thân tốc khoách đại, không bao lâu đã bành trướng khắp không gian, mọi thứ trước mắt thiếu niên lúc này chỉ còn là một màn máu tươi kinh hoàng...

"A!"

Thiếu niên đang rơi xuống đột nhiên bật ngồi dậy trên giường, hai tay vẫn ôm trước ngực, có điều chẳng có gì giữa hai tay.

"..."

Một lúc sau thiếu niên mới hoàn toàn tỉnh táo, khoác áo rời giường đến bên cửa sổ, trăng trên cao vẫn chiếu sáng rõ tiểu viện.

"Ài, vừa rồi chỉ là một giấc mộng".

Thấy tất cả vẫn như cũ, Tinh Ngôn lại quay về giường, ngã người định ngủ lại. Chỉ là, nằm một lúc thì cảm thấy chiếu trúc lạnh băng, vô luận thế nào cũng không thể ngủ được. Thế là lại trở dậy quay ra cửa sổ ngắm trăng. Trầm lặng một lúc, hồi tưởng lại tình cảnh trong mộng thì đến trước án, mài mực, lấy một tờ giấy trắng mà khách điểm đề sẵn cho khách dùng, viết:

"Mai nhị hảo, băng tuyết xuất yên trần. Niều niều cô phương trần ngoại sắc, doanh doanh nhất đoá chường trung xuân. Chích thiếu tự hoa nhân..."

Viết đến câu này, thiếu niên đang đầy cảm hứng đột nhiên dừng bút, lẩm nhẩm câu cuối cùng, ánh mắt ngơ ngẩn, hết như trúng ma phong.

"Chích thiếu tự hoa nhân. Chích thiếu tự hoa nhân..."

Nhắm qua nhắm lại câu này, không biết vì sao đột nhiên như có một cỗ bi sầu mơ hồ dâng lên trong lòng y như thủy triều.

Đang buồn bã không vui thì một trận gió lạnh lùa vào, Tinh Ngôn giật mình kinh hãi, phảng phất như có một gợi ý thần bí, có một câu thơ, không đợi y suy nghĩ, đột nhiên xuất hiện trong đầu. Hết như bị quỷ thần dẫn dắt, y bất giác tự động viết lên tờ giấy.

Đợi khi định thần, Tinh Ngôn nhìn mấy chữ đen múa lượn trên giấy, viết rằng:

"Nhất điểm mai hoa phách thập vạn chu nhan huyết".

Nhìn câu văn như lời sấm đó, thiếu niên giật mình sợ hãi, lòng bất giác lại càng phiền muộn.

Một lúc sau, nhờ gió lạnh ngoài song lùa vào mới khiến y tỉnh thần lại. Lúc này, y phát hiện cây bút tre trong tay mình không hiểu vì sao đã bị gãy nát. Nghiên mực trên án cũng chẳng còn thấy. Lúc quay đầu tìm thì phát hiện nó đã vỡ thành đôi ở dưới đất.

"A, có lẽ đêm lạnh khiến tâm thần không yên... Tuyết Nghi?"

Đang tự khóa lấp thì vô ý nhìn về cánh cửa, phát hiện không biết từ lúc nào, vị nữ tử ở cách vách nghe tiếng động đã đến đứng trước cửa.

Thấy dung mạo xinh đẹp đó, ngẩn ra một lúc Tinh Ngôn mới khôi phục lại sự linh động thường ngày, vội vã che tờ giấy trên bàn. Còn vị nữ tử thanh nhã đứng ở trước cửa, phảng phất như không thấy sự quần bách của y, chỉ ôn nhu xin lỗi:

"Đường chủ, thật xin lỗi. Vừa rồi Tuyết Nghi chỉ là muốn thử tiên pháp "Nhập mộng" vừa được thần nhân dạy, không ngờ quấy nhiễu giấc ngủ của đường chủ..."

"Thì ra... Vậy đúng là cô!"

Nghe nàng nói như thế, Tinh Ngôn hết sức kinh ngạc. Bất quá, nếu chỉ là đến xin lỗi, vậy thì cũng tốt. Chỉ là, khi y định lên tiếng đáp "Không sao" thì nghe một tràng thanh âm êm dịu truyền vào:

"Vừa rồi nghe đường chủ ngâm thơ, nhất điểm mai hoa phách, thập vạn chu nhan huyết...Tuyệt Nghi lại muốn họa: 'Nhược đắc sơn hoa sáp mấn đầu, mạc vấn nô quy xử'..."

Tinh Ngôn nghe nói buồn bã, đang định đáp lời thì thấy nữ tử bình thường lạnh lùng đó, trong ánh trăng nhàn nhạt, thanh âm run rẩy nói:

"Tuyệt Nghi ở cùng với đường chủ, cảm thấy rất vui vẻ, bất cứ gì cũng không thể sánh bằng..."

Cùng thanh âm ôn nhu yếu đuối đó, ngọn nến trong phòng cuối cùng đã tàn, khắp phòng chỉ còn lại ánh trăng lạnh lạnh...

Chính là:

Hàn nhị sao đầu xuân sắc lan. Phong mấn thiên sơn, tuyết mấn thiên sơn.

Đỗ quyên đề huyết ngũ canh tàn. Hoa bất cảm hàn, nhân bất cảm hàn.

Li hợp bi hoan sự ki bàn? Li hữu bi hoan, hợp hữu bi hoan.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 178: Phó Phấn Giai Nhân, Tư Ý Thiên Chi Tuyệt Bích.

Phó phấn giai nhân, tư ý thiên chi tuyệt bích

Quyển thủ từ lăng ba bộ văn

Vân hải ủng cao đường,

Vụ tấn phong hoàn,

Ước lược sơ trang.

Tiên y quyền tấn kiến vân lam,

Tài giác cung yêu tiêm uyển.

Nhất chấm mộng dư hương,

Vân ảnh bán phàm,

Vô tấn giang sơn.

Ki độ bằng lan thính sương quán,

Thiêm cung lộ lãnh hương hoàn

Chương 1: Phó phấn giai nhân, tư ý thiên chi tuyệt bích.

Một đêm đầy cảm xúc cũng từ từ trôi qua, giữa khuya lại có một cơn mưa nhỏ rắc xuống, tiếng lách tách cứ vang bên song, ru người vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi Tinh Ngôn thức giấc, lúc bước ra sân thì phát hiện sương mù đã tan, ánh nắng ngời sáng, nền đất trong sân chỉ còn hơi ẩm, khó mà phát hiện được đêm qua trời đã đổ mưa, mấy bụi trúc trồng tựa theo tường, có hơi nước bỗng xanh lên mon mọn.

Lúc này trời đã sáng rõ, bên ngoài điểm đã nghe có tiếng người rao hàng, tiếng người chào hỏi trên đường. Hít sâu một hơi thì nghe có mùi thức ăn

thoảng thoảng từ nhà bếp truyền ra, mọi thứ xung quanh tựa như vô cùng bình thường thân thiết.

Chỉ là, tuy khung cảnh đó rất bình thường với mọi người, nhưng đối với thiếu niên vừa trải qua một đêm ảo mộng, chợt nghe tiếng rao hàng, tiếng người cười nói, mùi thức ăn quen thuộc, trong lòng sinh ra một tình cảm bồi hồi khó tả.

Đang thong thả dạo quanh sân, Tinh Ngôn bỗng thấy tiểu cô nương vẫn thường hay ngủ nướng, lúc này lại ăn vận chỉnh tề, đang chơi đùa ở phía sau tảng đá ở góc sân.

"Úy? Hôm nay Quỳnh Dung dậy sớm vậy. Mới sớm đã một mình chơi trò gì rồi?"

Thấy Quỳnh Dung dậy sớm, Tinh Ngôn cũng có chút ngạc nhiên liền đi qua xem thử. Chỉ là đợi khi y đến gần thì phát hiện có chút cổ quái. Thì ra tiểu nha đầu đó đang lui cui bên tảng đá, lúc thì tròng mắt, lúc thì nhú mũi, lúc thì chu môi, không biết là làm cái gì.

Thấy tình cảnh đó, đường chủ ca ca của nó vội đi tới, quan tâm hỏi:

"Quỳnh Dung muội muội, không phải là đau bụng chứ?"

Vừa nghe y hỏi, tiểu nha đầu đang nhú mày tròng mắt liền dừng hành động, suy nghĩ một tí, sau đó có chút kì quái hỏi:

"Ca ca, muội không có đau bụng!"

"Ách... vậy vì sao biểu tình trên mặt muội giống như là đang đau bụng thế?"

Nghe y nói như thế, tiểu nha đầu biểu tình nghiêm túc lập tức nhe răng cười, cất giọng nịnh nọt ca ca:

"Không phải đâu ca ca, kì thật Quỳnh Dung đang luyện tập tức giận!"

"Luyện tập tức giận?"

Nghe nó đáp cổ quái như thế, Tinh Ngôn rất kinh ngạc, vội truy hỏi nguyên ủy. Hỏi ra mới biết căn nguyên chuyện này, lại đến từ bản thân y.

Thì ra, lần trước tiểu Quỳnh Dung bị ngọc diện tiên quái thi triển tà pháp, lại đứng với tâm nguyện của nó, trở thành một đại cô nương xinh đẹp. Tuy trước sau chỉ một thời gian ngắn, chuyện trong đó lại kinh tâm động phách, nhưng về sau, đây chính là cố sự mà Quỳnh Dung thích nhất, hàng ngày đều nói với Tinh Ngôn vài lần.

Chỉ là, tuy nghe Tinh Ngôn ca ca kể rất sống động khiến nó rất vui vẻ. Nhưng chỗ duy nhất không vui đó là, mỗi khi Quỳnh Dung vui vẻ nói đại tỷ tỷ xinh đẹp đó là mình thì đường chủ ca ca chứng kiến mọi chuyện lại phân tích cho nó nghe, nói đại tỷ tỷ đó chắc là thần linh trong núi biến thành.

Tuy Quỳnh Dung sớm đã quyết định mọi chuyện đều nghe theo ca ca, nhưng duy nhất điểm này là khiến nó rất bất mãn.

Chỉ là, tuy không tán đồng quan điểm ca ca, cảm thấy lúc đó nên tức giận. Nhưng nỗ lực thử mấy lần, tiểu nha đầu buồn rầu phát hiện, bản thân không biết thế nào mà không thể tức giận được với ca ca.

Thế là sớm hôm nay nó liền thức dậy, trốn đến sau tảng đá này để nỗ lực luyện tập bộ dạng tức giận.

Nghe Quỳnh Dung giải thích, Tinh Ngôn cảm thấy dở khóc dở cười, vội nói:

"Quỳnh Dung, đã là như thế, muội không cần phí sức diễn luyện. Ca ca sau này không nói là thần linh là được".

Nghe y đồng ý, tiểu nữ oa vẫn kêu lên:

"Không được ca ca! Vậy Quỳnh Dung uống công luyện tập sao?"

"..."

Khi thiếu niên không biết hồi đáp thế nào thì một nữ tử yếu điệu vừa ra khỏi phòng, nhìn thấy hai người như thế thì không khỏi tựa cửa mỉm cười.

Bất quá, vừa thấy Tuyết Nghi tỷ đã dậy, Quỳnh Dung đột nhiên kì quái hỏi:

"Tuyết Nghi tỷ đêm qua đi đâu vậy?"

Nghe nó hỏi như thế, hai người trong cuộc lập tức nhớ đến giấc mộng đêm qua, mặt ai cũng hiện vẻ xấu hổ. Đang lúng túng thì nghe tiểu nha đầu cổ quái lại nói tiếp:

"Ca ca, Tuyết Nghi tỷ, đêm qua muội lại nằm thấy quái mộng. thấy núi cao phun lửa, còn có con sông lớn rất sâu!"

Nghe nó kể, Tinh Ngôn đang lúng túng, chỉ tùy tiện hỏi:

"Quỳnh Dung, giấc mộng này không phải muội đã thấy nhiều lần sao?"

"Nhưng lần này không giống!"

Nghe ca ca hỏi, Quỳnh Dung nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại tình cảnh trong mộng, sau đó có chút hưng phấn nói:

"Trong giấc mộng đêm qua, Quỳnh Dung đã có thể bay rồi!"

"Muội mơ thấy công ca ca bay qua sông lớn, bay qua núi lửa, cứ bay hoài...Chỉ là, đêm qua trong mộng chỉ thấy ca ca, không thấy Tuyết Nghi tỷ..."

Nếu như là ngày thường, nghe Quỳnh Dung kể chuyện mơ mộng của nó, Tinh Ngôn thế nào cũng mỉm cười, còn chọc ghẹo mấy câu. Nhưng lần này, trong sự chờ đợi của tiểu muội muội, y chỉ miễn cưỡng mỉm cười.

Im lặng suy nghĩ, Tinh Ngôn cảm thấy bản thân hình như đã bị những thứ huyền ảo trong mộng mê hoặc. Tự cười nhạo mình, y quyết định cứ để mọi chuyện tự nhiên, chẳng cần phải nặng đầu suy nghĩ đến.

Thế là Trương đường chủ tâm tình thoải mái, dẫn hai cô gái đi dạo, thưởng thức món ngon, ngắm nhía, lựa chọn những thứ đặc sắc ở đây.

Đi một hồi lâu, Tinh Ngôn dừng trước một hàng trang sức, để cho hai cô gái tùy ý lựa chọn, nhìn bọn họ thì thầm trao đổi ý kiến, Tinh Ngôn nhàn hạ tự nhiên suy nghĩ đến này giờ đi chơi, phát hiện bản thân đối với chuyện trả giá dần dần chẳng còn hứng thú, nhất định tu vi đạo gia của bản thân đã tiến thêm một bước.

Thiếu niên cảm thấy có chút đắc đạo, tâm tình vui vẻ, bước tới xem hai cô gái chọn trang sức. Khi đã chọn xong một đôi bông tai nhỏ xinh, đang định kêu hai cô gái đi tiếp thì chỉ cảm thấy trên má có một cảm giác ẩm ướt, mềm ẩm truyền vào. Đợi khi y hồi thần thì phát hiện tiểu muội muội khá ái đã bắt ngờ hôn một cái lên má mình trước mặt đám đông!

Tức thì, chúng nhân xung quanh lập tức quay mặt, thần sắc rất cổ quái.

Phát giác người xung quanh có biểu hiện khác lạ, tiểu thiếu nữ quay đầu nói với vị đại thúc chủ tiệm thần sắc đang cổ quái:

"Chưa thấy muội muội hôn ca ca à!"

Lời này vừa xuất, thiếu niên lập tức quần bách, gương mặt đỏ bừng chẳng nói được gì. Trong lúc tâm niệm chuyển động, thiếu niên bỗng rồi lên tiếng giải thích qua loa:

"Các vị chớ trách, nha đầu này là con dâu do mẹ ta nhận nuôi từ bé..."

Nói cho qua chuyện, Tứ Hải đường chủ vội kéo hai cô gái bỏ đi như bay.

Chiều hôm ấy, Tinh Ngôn dẫn theo hai thiếu nữ rời khỏi trấn, theo hướng tây bắc mà đi. Bọn họ nghe người trong trấn nói, trong Úc lâm quận ở phía tây bắc, ao hồ liên tiếp, sông ngòi chằng chịt. Nơi sông nước như thế, nói không chừng chính là chỗ ẩn thân của Thủy tinh.

Đường đi càng lúc càng vắng vẻ, xung quanh chỉ toàn cây cối xanh biếc. Vượt qua một đoạn đường len lỏi trong rừng cây thì có thể thấy xa xa núi non nhấp nhô liên miên.

Lại đi một lúc, con đường dưới chân dần dần trở nên hẹp lại. Không bao lâu, một đoàn ba người đã đến một chỗ hiểm yếu, hai bên đều là vách núi lởm chởm kéo dài, đường đi biến thành ngoằn ngoèo. Tinh Ngôn thấy vậy liền cảnh giới, dặn hai cô gái phải cẩn thận, những đoạn đường thế này, chính là nơi dễ động thủ nhất của bọn cướp.

Cứ cảnh giới như thế mà đi, quả không ngoài dự liệu, đi chừng mấy chục trượng thì nghe Quỳnh Dung kêu lên:

"Xem xem, bên kia có hai vị đại thúc vẽ mặt!"

Tinh Ngôn nghe vậy giật mình, vội nhìn theo hướng nó chỉ, phát hiện trong một lùm cỏ thấp bên đường, có hai người lấy than vẽ mặt ngồi đó, mỗi tên đều cầm đao, hàn quang lấp lánh. Nhìn bộ dạng cải trang của chúng, chỉ có tiểu Quỳnh Dung mới không biết bọn chúng là cướp mà thôi. Chỉ bất quá, thấy chỉ có hai tặc phi, Tinh Ngôn cũng chẳng sợ hãi gì. Trong đầu y nghĩ, với sự chuyên cần tu luyện của mình thời gian qua, mấy tặc phi này thì chẳng có gì phải ngại.

Khi y đang suy xét thì hai tặc phi núp bên đường, nghe có người phát hiện được hành tung của chúng thì chẳng núp nữa, chuyển thân đứng dậy, vung đao gần giọng:

"Núi này là của ta, nếu muốn qua thì lưu lại tiền..."

Nghe bọn chúng đe dọa, Tinh Ngôn chẳng chút kinh hoảng, vẫn còn suy nghĩ lung tung trong đầu:

"Kì quái, sao bọn phi này nói chuyện chẳng hung hãn gì hết vậy? Nói kiểu thế sao dọa được người khác".

Đang suy nghĩ thì nghe Quỳnh Dung giành đáp trước:

"Oa, hai vị đại thúc pháp lực cao ghê! Con đường giữa hai vách núi này chắc do hai vị khai phá hả?"

Lời này vừa xuất, hai tên phi đưa mắt nhìn nhau, không biết hồi đáp thế nào. Đang trù trù thì nữ hài khả ái phía trước lại vỗ tay hoan hô:

"Theo ca ca luyện chữ học văn, Quỳnh Dung gần đây cũng biết làm thơ. Tuy không bằng Tuyệt Nghi tử, nhưng tôi cũng có một bài thơ tả hai người!"

Nói đến đây, cũng không đợi đáp lời, Quỳnh Dung đã hăng hăng cái giọng còn con nít của nó, bắt đầu ngâm thơ:

"Cây này là ta chặt, đường này là ta làm, nếu muốn đi qua được, để lộ phí cho ta..."

Đợi Quỳnh Dung ngâm xong bài thơ tán dương công sức của hai tên cướp, Tinh Ngôn liền lên tiếng khen ngợi để khuyến khích sau này nó tiếp tục phát huy. Sau đó đưa mắt nhìn hai tên cướp thì bất ngờ thấy bọn chúng cung tay, khách khí nói:

"Bọn ta chẳng làm khó người đọc sách, kì thật huynh đệ bọn ta chẳng phải sơn tặc, chỉ bắt quá ở đây ngắm cảnh núi".

Nói xong liền thu đao, nhân nhả bỏ đi. Thấy tình hình cổ quái, Tinh Ngôn nhất thời cũng không biết lời bọn chúng là thật hay giả, chỉ đành dẫn hai cô gái đi qua hẻm núi, tiếp tục lên đường. Nghĩ lại tình hình khi này, y cảm thấy có chút không đúng:

Mấy sơn tặc này đều làm chuyện giết người cướp tiền, đều là dạng cùng hung cực ác. Cái gì cướp phú tế bần, đều là lời gạt người, lần này sao lại không hạ thủ đám người "Đọc sách" bọn ta?

Lại nhớ đến hành động của bọn chúng, tựa hồ như lòng không yên, căn bản không có tâm tư cướp bóc. Nghĩ đến đây, Tinh Ngôn đúng là đầy hồ nghi:

"Kì quái, thế gian sao lại có dạng cướp như thế? Hay là bọn chúng kinh nghiệm, nhìn thấy bên ta không phải người thường? Hay là bọn chúng đối mấy ngày rồi, nói không ra hơi, không còn sức để cướp?"

Khi y đang nghĩ linh tinh thì bỗng nghe có tiếng vó ngựa lộc cộc. Chỉ thoáng sau thì thấy một thót khoái mã đang từ xa chạy lại, bên trên là một tên lính. Tinh Ngôn còn chưa nghe hết câu "Quan gia có chuyện, mau tránh mau tránh" thì thót ngựa đó đã lướt qua bọn họ hơn mười trượng.

"Chuyện gì mà gấp như thế?"

Đang nghĩ thì chợt nghe có tiếng ngựa hí thê thiết từ hẻm núi phía sau truyền đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 179: Thiên Vĩng Khô Khô, Hiên Nhất Giác Dĩ Lậu Ngư.

Nghe tiếng ngựa hí thê thảm, thiếu niên vốn có chút trù trù bất tiến lập tức điều khiển kiếm bay trở lại.

Vừa đến chỗ ngoặt thì thấy khoái mã khi nãy đã ngã ở ven đường, đè rạp cả một bụi cỏ, bốn chân không ngừng chảy máu, còn hai tên phi tặc vốn yếu ớt, hiện lại biến thành vô cùng dũng mãnh, ai nấy múa đao vây đánh tên lính kia.

Nhìn qua chiến cục trước mắt, Tinh Ngôn liền biết thắng bại. Tên quan binh đầu mặt dính đầy bụi đất đỏ, tuy động tác linh hoạt nhưng công phu tay chân rõ ràng chẳng bằng kỹ thuật của gã, hiện chỉ liều mạng chống cự, đỡ bên này thì hớ bên kia, xem ra sắp mất mạng dưới đao của bọn phi.

Thấy tình cảnh thế, thiếu niên vốn còn nghi ngờ, lập tức huy kiếm bay tới, gia nhập trận chiến.

Công lực của Tinh Ngôn lúc này, đám giang hồ tầm thường há có thể bì. Hai tên sơn tặc sắp đắc thủ mới thấy được một thân ảnh áp tới, còn chưa kịp phản ứng thì cảm thấy tay đau đớn, sau đó hai tiếng "Đang đang" vang lên, hai thanh đao đã văng khỏi tay.

Hai hảo hán vội vã chưa kịp thất kinh thì đã cảm thấy lạnh lạnh nơi cổ, trong nháy mắt đã bị thiếu niên kẻ thiết kiếm vào cổ cả hai.

"Nói, tại sao hai người làm cướp?"

Đưa mắt nhìn, thấy thiếu niên vốn ôn hòa hiện đã trở nên lạnh lùng, thần sắc vô cùng uy nghiêm, biết tính mạng của mình đang đứng trước quỷ môn quan,

hai tên tặc phi lập tức quỳ xuống, mặt đầy vẻ đáng thương:

"Tiểu hiệp tha mạng! Tiểu hiệp tha mạng! Huynh đệ tôi cũng do khó kiếm sống mới phải đi làm cướp như thế!"

Tên còn lại cũng van xin:

"Đại ca tôi nói hoàn toàn thật lòng. Tiểu anh hùng lần này xin tha mạng cho chúng tôi, chúng tôi bảo đảm sau này cái tà quy chính, quay về nhà cố sức làm lụng kiếm sống!"

Thấy bọn chúng đột nhiên trở nên hèn nhát, Tứ Hải đường chủ hừ lạnh, gằn giọng:

"Thật không?"

Nghe ngữ khí bất thiện, hai tên cướp vội liên thanh cầu khẩn tiếp.

Đúng lúc này thì tên lính vừa được cứu đột nhiên kêu lớn:

"Thì ra đều là các người! Mấy huynh đệ trước của ta, chắc đều do các người hại rồi!"

Vừa nghe nói thế, Tinh Ngôn vội hỏi gã chuyện là thế nào. Lúc này Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cũng đuổi đến, ai nấy lấy binh khí không chế bọn cướp thay cho đường chủ. Thấy hai nữ nhân hóa trăm cái thành vũ khí, hai tên sơn tặc tức thì mặt xám như tro.

Tên lính đó nghe Tinh Ngôn hỏi thì bị phần tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho thiếu niên nghe.

Vốn là, hơn nửa tháng trước, Úc lâm quận mưa thuận gió hòa bỗng nhiên cả chín huyện đều chịu nạn châu chấu. Những cánh đồng đang đợi thu hoạch, sau khi châu chấu đến đen trời thì chỉ còn lại những vùng xơ xác, tiêu điều. Họa vô đơn chí đó là, vì năm trước trúng mùa, giá gạo lại cao nên các hộ đều bán gần hết, lúa gạo chẳng còn tồn bao nhiêu, ai nấy đều trông chờ vào đợt thu hoạch sắp tới.

Thế là, trận châu chấu không sớm không muộn này, lập tức khiến toàn Úc lâm quận rơi vào khốn cảnh. Tuy Bạch Thế Tuấn Bạch đại nhân đã hạ lệnh các huyện mở kho cứu chẩn, nhưng vì lúa gạo trong kho cũng chẳng còn nhiều, lại phải đảm bảo quân lương, do đó đối với quân dân toàn quận mà nói, sự cứu tế này chỉ là chút gạo nấu cháo. Cuối cùng đại đa số nạn dân đều vì sự sống mà phải mua lại gạo đã bán trước đây với giá cao cắt cổ.

Trước tình thế quần bách đó, Bạch thái thú lệnh quận đồ úy phái người đi cầu viện các huyện quận lân cận nhằm tạm thời khắc phục khốn cực. Nào ngờ, trước sau đã phái mấy người đi nhưng vẫn bật vô âm tín.

Thuật đến đây, tên lính vừa thoát khỏi kiếp số, nhìn hai tên sơn tặc nghiêng răng:

"Hiện tại lão Lưu ta đã biết, mấy huynh đệ trước đó, e là đều bị mấy tên tặc từ này hại rồi!"

Nói xong, tên quận binh đó bưng giận gờ cao côn, định đập xuống tặc nhân trước mặt. Thấy hành động của gã, Tinh Ngôn vội huy kiếm ngăn cản, khuyên:

"Lưu đại ca không cần nóng. Chuyện này ta thấy hơi cổ quái, cứ hỏi cho rõ trước rồi tính".

Nghe y nói như thế, tên quận binh họ Lưu đó cũng bình tĩnh lại, thu côn thì lễ:

"Cứ theo sự phân phó của thiếu hiệp!"

Thấy gã bình tĩnh, Tinh Ngôn quay sang hai tên tặc đồ, mặt lộ thần sắc hung hãn, hét:

"Hai tên cướp các người, chuyện lớn giết quan binh, còn dám giả ngốc với tiểu gia?"

"Nói mau, rốt cuộc là ai sai các người làm chuyện tày đình này. Nếu còn giả bộ hồ đồ thì chờ trách kiếm của ta vô tình!"

Giả bộ hù dọa như thế nhưng vừa nhìn phản ứng của bọn chúng, Tinh Ngôn liền biết hai tên này tuyệt không phải hạng dễ tra khảo. Trước hành động của y, lại đang bị không chế, nhưng trước sau bọn chúng chỉ giả bộ sợ sệt, liên thanh cầu khẩn, không chịu nói lời thật.

Thấy hai tên tặc đồ ngoan cố, Tinh Ngôn nghĩ thầm:

"Chuyện này quan trọng, nhất định có ẩn tình, ta không thể mềm lòng được".

Đã định chú ý, không bỏ tiếp mấy câu không có hiệu quả, y liền thi triển "Băng tâm kết", ý đồ từ từ cho bọn chúng đông cứng lại, đến khi thân thể không chịu nổi thì sẽ phải khai thật.

Chủ ý của thiếu niên thật không tệ, nào ngờ, hai tặc hán đó lại vô cùng cứng đầu. Thân chịu cái lạnh thấu xương, bọn chúng biết hôm nay ở trước ba thiếu niên nam nữ này thì khó mà thoát được. Lập tức, sau khi đưa mắt nhìn nhau, không để thiếu niên kịp phản ứng, hán tử đại ca đã đột ngột xuất thủ, toàn lực đánh một chưởng vào ngay ngực huynh đệ của hán, tên đó lập tức phun máu, mất thấy chắc đã khó sống. Tiếp đó, hán cuối đầu, toàn lực lao vào thân nhận của tiểu Quỳnh Dung.

Khi cái cổ bị thần binh xuyên thủng, hán tử đã bị Tinh Ngôn thi thuật, run giọng thốt:

"Ấm quá, ấm quá!"

Sau đó thì nghèo đói, chết ngay tại chỗ.

Thấy dị biến đó, mấy người còn lại đều kinh ngạc chờ người. Nhìn hai thi thể lẫn trên đất, Tinh Ngôn không khỏi bội phục sự ngoan cố của bọn chúng. Chỉ là như thế thì chẳng biết được bí mật bọn chúng che giấu.

Tinh Ngôn thờ dài, cũng chẳng lục soát thi thể, nhờ Quỳnh Dung vẫn còn ngờ ngác tạo ra một hỏa trường tiêu xác bọn chúng đi. Có lẽ, hai tên đó đã quyết chết, chắc trên người chẳng lưu lại vật gì có thể tiết lộ thân phận.

Đội xác hai tên tặc đồ tan thành tro, tên lính đi đưa tin mới như tỉnh mộng. Lại ngẩn ra một lúc mới thốt được nên lời:

"Bọn chúng rốt cuộc thế nào? Vì sao lại muốn hại quân dân quận ta..."

Nghe gã nói như thế, Tinh Ngôn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi:

"Lưu đại ca, tiểu tử có một chuyện không rõ muốn hỏi, vì sao nhất định phải có công văn thì các quận lân cận mới chịu cứu trợ? Đã hơn nửa tháng, thế nào tai họa này cũng đã truyền sang các quận khác".

Thấy y hoài nghi, quận binh họ Lưu đó cười khò một tiếng, đáp:

"Tiểu anh hùng có chỗ không biết. Tuy tin tức nạn tai đã truyền đi, nhưng nếu như không có công văn chính thức, không có uy danh của quận thủ chúng tôi thì quan phủ các quận huyện lân cận tuyệt không chịu cứu trợ".

"Vì sao như thế?"

"Đây là vì tai họa châu chấu ở quận tôi lần này xảy ra quá đột ngột, các quận huyện khác đều sợ, bọn họ cũng phải tích trữ lương thực đề phòng. Như thế, nếu như không có công văn chính thức của quận thủ chúng tôi thì bọn họ chắc chẳng chịu cứu viện".

Có lẽ người trong Úc lâm quận cũng hiểu điều này, khi tên lính nói đến cũng chẳng có vẻ oán trách gì, chỉ là cười khò. Thấy như thế, Tinh Ngôn cũng không hỏi nhiều, chỉ giúp gã rút ngắn thời gian đi cầu viện. Thấy ngựa của gã đi bị thương, Tinh Ngôn liền dặn dò Quỳnh Dung, Tuyết Nghi mấy câu, sau đó kêu tên lính ôm hông mình, ngự kiếm mang gã đến dịch trạm gần nhất. Thấy bản lĩnh của y, sau khi đến dịch trạm, tên lính đó tự nhiên vừa kính vừa mừng. Lúc từ biệt, Tinh Ngôn thuận miệng hỏi quận thủ đại nhân uy danh hiển hách của gã rốt cuộc là ai. Sau khi nghe gã cung kính hồi đáp, mới biết quận thái thú Úc lâm quận, thì ra chính là Vô song công tử đã tặng bạc cho y.

Cáo biệt tên lính đó, Tứ hải đường chủ liền ngự kiếm bay đi, chẳng bao lâu đã hội hợp cùng hai cô gái ở chỗ hẻm núi hiểm trở đó.

Chiều tối hôm đó thì ba người bọn họ đã đến Úc bình huyện thuộc Úc lâm quận. Vừa vào huyện thành, còn chưa kịp nhìn rõ khung cảnh xung quanh thì trời đã tối om.

Vốn ra, nếu như thường thấy, dù cho là một tập trấn nhỏ, thì khi về đêm cũng thấp đèn sáng rõ. Ai ngờ hôm nay đến một huyện lớn như Úc bình huyện lại chẳng được rực rỡ như thế. Đi dọc đường lớn một đoạn dài, các nhà ven đường cũng chẳng nhà nào thấp đèn. Ba người bọn họ nhờ ánh sáng mờ mờ của sao trăng mà đi, trên đường hầu như cũng chẳng gặp ai. Cả nhai đạo rộng lớn trở nên vắng lặng, chỉ có ánh sáng của trăng cùng tiếng bước chân lảo xào của bọn họ.

Toàn bộ phòng xá ven nhai đạo Úc bình thành đều chìm trong một không khí tĩnh mịch bất thường.

Còn không khí trên đường như có tử khí trầm trọng, theo sự phân tích nghiêm túc của tiểu Quỳnh Dung, địa phương này có thể lại có quỷ.

Nghe lời nói ngây thơ cùng bộ dạng cảnh giới của tiểu muội muội, Tinh Ngôn không khỏi thờ dài. Ý biết, không khí trầm tịch thế này chính là dấu hiệu địa phương gặp nạn tai. Đại bộ phận dân chúng Úc bình thành không thấp đèn, chính là muốn tiết kiệm chút tiền.

Chỉ nhờ ánh trăng nhàn nhạt, Tinh Ngôn không dễ tìm được khách sạn trú chân. Khi tìm được phòng thì nghe chuông quỹ thông báo hai phòng chỉ được cấp cho một cây nến. Tuy quy củ bất cận nhân tình, nhưng nhìn diện dung sâu thẳm của lão, Tinh Ngôn cũng không tính toán.

Thế là, ba người chẳng có gì làm, trước khi đi ngủ thì tụ tập ở phòng Tinh Ngôn, ngồi quanh bàn nhìn ngọn nến lay động đến xuất thần.

Ngồi ngây ngốc một lúc thì tiểu Quỳnh Dung đột nhiên lên tiếng, nói muốn nhìn thấy Long nữ tỷ tỷ. Thế là, thiếu niên cũng đang nghĩ giống nó liền sáng khoái đồng ý, lấy sen ngọc cất trong lòng ra, để nó vào chậu nước cho nó xòe cánh.

...Sắp được tái kiến với Long tộc thiếu nữ, Tinh Ngôn phát hiện đạo tâm kiên cố của y, cũng không thể không chế trái tim đang đập loạn lên.

Tiểu long nữ trong ánh nến, lại có chút khác với dáng vẻ tôn quý thường thấy. Cũng chẳng trách thiếu niên lúng túng trước giai nhân xinh đẹp, lúc này Linh Y chẳng còn bộ dạng ngạo nghễ như thường ngày, thay vào đó lại là cử chỉ nhàn nhã, đoan trang uyển chuyển, có vài phần phong thái của Tuyết Nghi.

"Đây, đây có phải là cô nương ở Bà Dương tửu lâu uống rượu ngâm thơ cùng ta?" Thật là:

Tóc mảnh như chỉ, mày xanh như núi, dáng uyển chuyển như đập sóng...

Má phấn môi hồng, ôn nhu tao nhã, e ấp như nụ hoa...

Thấy thiếu niên nhìn đến phát ngốc, Tứ độc long nữ cuối cùng cũng chẳng thể giữ hình tượng đó. Phì cười một tiếng, đưa tay lắc lắc trước mặt thiếu niên, lên tiếng:

"Tên ngốc lần này cũng có chút lương tâm, chẳng để mấy năm mới chịu gặp ta".

Nghe giọng nói như giận như đùa đó, thiếu niên cuối cùng cũng tỉnh thần, phát hiện tiểu long nữ giả bộ đoan trang, cuối cùng đã quay lại phong cách hoạt bát tinh nghịch như thường thấy.

Có Linh Y tham gia, căn phòng lập tức nhiệt náo. Cừu biệt trùng phùng, Tinh Ngôn tự nhiên kể lại chuyện đánh nhau với quỷ long trời lở đất ở Trấn âm trang cho nàng nghe. Dưới sự tường thuật linh hoạt của y, Linh Y cũng cảm thấy như mình đang ở đó, mỗi lần thiếu niên kể đến chỗ nguy hiểm, đều không nhịn được bùm miệng kinh hô. Đến khi kể xong, Tinh Ngôn đưa chiếc nhẫn cho nàng xem, Tứ độc công chúa mới thở phào:

"Phù...đẹp lắm!"

Từ lúc bắt đầu kể chuyện, lại có một người buồn bã không vui. Người này chính là Quỳnh Dung. Nha đầu này buồn bã là vì Linh Y tỷ tỷ lại chẳng bẹo má nó như những lần trước, mà bản thân nó thì xấu hổ không thể lên tiếng nhắc.

Đương nhiên, đối với Quỳnh Dung mà nói, sự không vui đó chẳng kéo dài được bao lâu. Qua một lúc thì đã bị không khí xung quanh cuốn hút. Mỗi khi Tinh Ngôn kể đến chỗ nguy hiểm, nó cũng kinh hô cùng Linh Y, nồn nóng muốn biết bản thân cùng ca ca rốt cuộc có bị quỷ ăn thịt hay không!

Đôi khi Tinh Ngôn kể xong thì không khí tạm thời rơi vào trầm mặc. Thiếu niên vừa kể qua sự tích oanh liệt của mình, thần thái vô cùng sáng rỡ. Thấy đáng vẻ của y, tim tiểu long nữ cũng đập rộn lên, không biết nói thế nào cho tốt.

Đang lúc lúng túng thì Linh Y bỗng nghe có tiếng động khê lẹ lừng vang trong không minh. Lắng tai nghe kỹ, nàng không nhìn thiếu niên nữa mà chuyển hướng sang tiểu nha đầu đang kỳ vọng nhìn mình, mỉm cười nói:

"Quỳnh Dung muội muội, có muốn tỷ tỷ dạy cho muội một trò ảo thuật không?"

"Rất thích rất thích!"

Tiểu nữ oa yêu thích náo nhiệt tự nhiên vỗ tay tán thành. Còn thiếu niên đang nhàn rỗi cũng không phản đối, cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi tò mò nhìn Linh Y, không biết nàng làm trò ảo thuật gì.

Trong ánh mắt chăm chú của ba người Tứ Hải đường, chỉ thấy Linh Y lấy ra ba cái thẻ tre, đặt hàng ngang trên bàn. Sau đó ngửa bàn tay ra, thối nhẹ một hơi thì thấy trong ánh nền, từ trong tay Linh Y bỗng xuất hiện một vật có đầy đủ ngũ quan tứ chi, rất giống hình dạng con người.

Con người nhỏ xíu bằng quang lấp lánh đó đó không đợi triệu hoán đã từ tay Linh Y nhảy lên bàn, đứng trước hàng thẻ tre, nỗ lực nhảy qua mấy thẻ tre. Chỉ là, lúc nó nhảy qua thẻ thứ ba thì Linh Y đã sắp hai thẻ trước kế tiếp, khiến nó không chịu bị chướng ngại ngăn cản, lại tiếp tục nhảy. Thấy nó dễ thương như thế, tiểu Quỳnh Dung nhìn không được đứng dậy vỗ tay hoan hô, cổ vũ cho nó tiếp tục nhảy. Thấy Quỳnh Dung thích thú, Linh Y cũng tươi cười, hỏi:

"Vui không?"

"Rất vui!"

Quỳnh Dung vỗ tay cười giòn.

"Kế tiếp còn vui hơn nữa!"

Trong ánh mắt chờ đợi của tiểu nha đầu, trong mắt Long tộc công chúa lóe lên thần quang, sau đó chuyển thân đi đến cửa, "Vù" một tiếng đẩy mạnh cửa ra.

Thấy nàng đột nhiên làm thế, Tinh Ngôn chẳng rõ nguyên do. Đang định hỏi nàng thì nghe trong sân có một tiếng "Bình" vang lên, tựa hồ như có vật nặng gì đó ngã xuống.

Nghe tiếng động lạ, Tinh Ngôn vội chạy đến cửa nhìn. Đôi khi y nhìn ra sân thì bất giác không kìm chế được, hít sâu một hơi!

Q.12 - Chương 180: Minh Nguyệt Đa Tình, Thanh Quang Trường Chiếu Nhân Miên.

"Úy? Sao có người ngủ trên đất vậy?"

Quỳnh Dung thò cái đầu qua kẽ hở giữa Tinh Ngôn và Linh Y, thấy tình cảnh trong viện thì bật tiếng la kinh ngạc.

Thì ra, trong một vùng nhân nhạt ánh trăng, trên nền đá lót sân đang có một hắc y nhân nằm đó, vóc người linh hoạt, mặt bịt khăn đen, vừa nhìn là biết không phải kẻ hiền.

"Chẳng lẽ là bọn đạo chích lên vào lữ điểm để trộm đồ?"

Tuy vừa nhìn đã đoán được thân phận của kẻ đó, nhưng khiến Tinh Ngôn cảm thấy kì quái đó là, tên đầu trộm đuôi cướp đó, hiện đang nằm xoải tứ chi ra đất, miệng thờ phỉ phò, tựa như chẳng sợ người khác phát giác hành tung.

Thấy tình hình đó, Tinh Ngôn cảm thấy khó bề tưởng tượng. Nếu theo kinh nghiệm của y, khi làm chuyện lên lút xấu xa như thế thì quan trọng nhất phải ẩn giấu thân hình, đề phòng người khác phát hiện. Chẳng hạn như năm đó ở Hoa nguyệt lâu, lên đến phòng nhị nương dọa tên gian đồ, suốt đoạn đường luôn phải rình rập, vô cùng cẩn mật!

Thầm lắc đầu, Tinh Ngôn hét lớn một tiếng, tung thân nhảy đến chỗ kẻ đó, nắm lấy thắt lưng hắc hắc hắc lên, chuẩn bị thẩm tra cho mình bạch. Nào ngờ, tên tặc đồ đó nhìn thì thân hình không lớn, nhưng khi vào tay lại nặng chình chịch, thiếu niên phải tốn sức mới nhấc nổi hắc lên.

Đội Tinh Ngôn đem tên đó đến trước cửa phòng bỏ xuống, nhờ ánh nến mới thấy rõ, tên đầu trộm đuôi cướp đó hiện miệng sùi bọt mép, cánh mũi phập phều, giống như bị cấp chứng gì đấy. Thấy bộ dạng hắc, Tinh Ngôn cũng có chút khản trương. Mới hỏi hai câu thì phát hiện vị tiểu long nữ đứng bên cạnh mình đang che miệng cười trộm.

Vừa thấy thần thái của Linh Y, Tinh Ngôn liền biết bộ dạng cổ quái của tên tặc đồ, mười phần đến chín là do thủ đoạn của Linh Y. Trong đầu thầm nghĩ Long nữ hung dữ, Tinh Ngôn đi lấy chậu nước vừa dùng để bỏ sen ngọc, hắt vào mặt để hắc tỉnh lại.

Một trận thẩm vấn mới biết thì ra tặc đồ này, nhân khi khách sạn tối om thì định thừa cơ kiếm ăn. Vốn là, hắc cũng giống như suy nghĩ của Tinh Ngôn, lên lút tiềm phục, rất sợ gây tiếng động. Nào ngờ, lúc này khi lên vào đến đây thì thấy phía trước có một tường rào. Tuy ngạc nhiên vì trong sân còn có tường rào nhưng hắc thấy rào tre này không cao nên tung người nhảy qua, bởi vì nghĩ dưới chân đã mang giày đế mềm, lúc rơi xuống đất cũng sẽ không gây tiếng động lớn.

Chỉ là, theo tên đạo tặc đang khốn khổ đó, cũng không biết duyên cớ gì, đội khi hắc nhảy qua rào tre thì phát hiện trước mặt còn có một rào tre khác. Trước sau nhảy gần ba chục lần mà vẫn chưa hết rào tre. Thấy sự tình cổ quái, hắc vội quay đầu, nào ngờ phía sau cũng có tường rào như thế, chẳng thấy lối ra. Đến lúc đó thì hắc quá hoảng sợ, cứ nhảy loạn lên, cuối cùng đuổi sức té nhào ra đất.

Nói đến đây, tiểu tặc đó có chút hoảng loạn, tựa vào cánh cửa hô hoán:

"Có quý! Có quý! Ta đã thấy rõ ràng căn phòng, ta thấy rõ ràng..."

Nhìn tên tặc xui xẻo đó, Tinh Ngôn liền biết vừa rồi là do pháp thuật của Linh Y hí lộng hắc. Nhìn bộ dạng nhếch nhác của hắc, thiếu niên có chút bất nhẫn, chuẩn bị dùng cách năm xưa, ra vẻ hung dữ dọa hắc một trận để sau này hắc không còn dám đi ăn trộm nữa rồi phóng thích hắc đi.

Nào ngờ, có lẽ tên tặc đó quá xúi quẩy, tiếng hô hoán của hắc đã kinh động đến lão bản, không biết xảy ra chuyện gì, lão bản dẫn theo mấy tên hầu đặc lực chạy đến. Khi đến nơi thấy khách nhân trong điểm đã bắt được kẻ trộm liền kêu người đem dây thừng, trói tặc đồ lại như trói heo.

Thì ra, tên tặc đồ bị Linh Y dùng ảo thuật đánh ngã, lại là tên đại đạo mà quan phủ đã truy bắt rất lâu, mấy tháng nay gây ra vô số vụ án. Vì hắc thủ đoạn cao cường, đã nhiều lần chỉ kịp thấy được phía sau hắc thì hắc đã biến mất. Còn khách điểm mà Tinh Ngôn đang ngụ, trước sau đã bị hắc đột nhập mấy lần, trộm đi nhiều ngân lượng của khách khiến điểm lão bản phải bồi thường, lão bản vốn đang hận hắc thấu xương, đã ra giá treo thưởng bắt hắc lâu nay, lần này coi như ông trời có mắt, cuối cùng cũng tóm được tặc đồ vào tay.

Lập tức, điểm chương quý vô cùng kích động không ngừng cảm tạ mấy người Tinh Ngôn, không chỉ miễn tiền phòng, còn chuẩn bị cấp cho cô nương mới đến một gian thượng phòng. Tự nhiên, hảo tâm đó bị Tinh Ngôn khéo léo từ chối.

Tên tặc đồ sức cùng lực kiệt, tinh thần như trúng tà ma bị lão bản cho người đem giam vào phòng chứa củi, một phen huyền não cuối cùng cũng lẳng xuống.

Lúc này đã khuya, tiểu nha đầu liền bị Tuyệt Nghi tỷ lôi về phòng ngủ, để lại không gian cho hai người đã lâu mới gặp.

Một hồi sau cảm thấy không khí trầm lắng quá, Tinh Ngôn đề nghị chỉ bằng ra sân thưởng nguyệt. Tứ độc long nữ cũng chẳng có ý gì, chỉ khẽ đáp "Được" một tiếng, đứng dậy theo y đi ra ngoài cái sân nhỏ thanh đạm ánh trăng.

Hai người yên lặng ngắm trăng, chẳng nói gì với nhau. Từ sau lần tiêu hồn dưới đáy Trinh thủy hà, lần này là lần thứ hai bọn họ gặp lại. Chỉ là, lần trước tương kiến trong Túy mộng quán, bị tiểu ma nữ quấy phá, Tinh Ngôn cùng Linh Y chẳng có thời gian để mà tâm sự. Nhưng lần này trong cái sân nhỏ nhàn nhạt ánh trăng bóng trúc, hai người lại có chút lúng túng chẳng biết ứng xử sao.

Nhìn dáng hình cao cao của thiếu niên, Tứ độc long nữ tôn quý bỗng thấy tim mình đập loạn:

"Tên lưu manh Tinh Ngôn, liệu có phải vì lần trước bôn công chúa...nhất thời hồ đồ, lại có ý khinh bạc ta chăng?"

Tâm tư của Linh Y vạn phần khản trương, trên mặt bất giác đã đỏ bừng.

"Nếu như y dám vô lễ, vậy ta nên chạy hay là dùng pháp thuật đông cứng y lại?"

Sau một phen suy nghĩ lung tung, tiểu công chúa liền quyết định không chạy mà sẽ thi triển "Băng tâm kết" đóng băng thiếu niên. Chỉ là, sau khi đã định chủ ý, gương mặt của nàng càng đỏ, bởi vì nàng hiểu, pháp thuật này tựa hồ chẳng có tác dụng với thiếu niên...

"Có lẽ lần này có tác dụng..."

Long cung công chúa tự trấn an, nhưng cảm giác nóng bừng trên mặt vẫn tăng lên.

Chỉ là, khi tâm tư của nàng xao động biến chuyển thì thiếu niên đáng ghét đó lại chẳng có cử động gì, không hề có ý xâm phạm, chỉ ngửa mặt nhìn trời, ngắm các vì sao liên tục nhấp nháy trên cao.

Thấy bộ dáng như mất hồn mất vía của thiếu niên, tiểu long nữ vốn đang sợ, bất giác cảm thấy tức tối.

Lại đợi một lúc, đang khi Linh Y định phát tác, muốn tặng một đạo "Băng tâm kết" cho tên ngốc đó, thì thiếu niên rốt cuộc đã quay đầu lại, nói với nàng:

"Kì quá Linh Y".

"...Sao?"

"Cô biết không, ta vừa rời quan sát thiên tượng, phát hiện từ Úc lâm quân cùng thấy được Tuế tinh ở bắc, Thái bạch ở nam, không thể phát sinh nạn châu chấu mất mùa được!"

"...Vậy à".

Nghe Tinh Ngôn đột nhiên nói đến chuyện này, Linh Y vừa mới nghĩ oan cho y, cũng không biết nên giận hay vui, chỉ đành thuận miệng hỏi:

"Đó là vì sao?"

"Linh Y nhìn xem,"

Thiếu niên đưa tay chỉ:

"Tuế tinh là đông phương xuân mộc, Thái bạch là tây phương thu kim, hiện tại một bắc một nam, gọi là Tấn mẫu, chính chủ năm nay được mùa. Linh Y nhìn kỹ sẽ thấy Tuế tinh hiện tại hào quang lấp lánh, hiển hiện sắc đỏ, lại là mưa thuận gió hòa, chẳng có nạn côn trùng".

Nói đến chỗ này, thiếu niên ngừng một chút, do dự nói:

"Nếu ta không hiểu sai Tinh thư ở Thượng thanh cung thì Úc lâm quận tuyệt chẳng thể nào có nạn châu chấu được!"

"Nếu thế thì có yêu nghiệt tác quái".

"Ừ, cô nói rất có lý".

Đáp lại một câu khẳng định, Tinh Ngôn lại chăm chú quan sát sắc trời. Thiếu niên xuất thân bản hàn, thấy dân chúng đang chịu nạn thì vô cùng lo lắng.

Còn vị "Tuyệt địch linh y", vì thấy thần thái thiếu niên bỗng trở nên nghiêm trọng, bản thân cũng thấy kinh ngạc, chú tâm quan sát sắc mặt thiếu niên:

Chỉ thấy trong ánh trăng mờ mờ, thiếu niên thanh tú đứng trong gió đêm, nét mặt sáng ngời, nho nhã kiên nghị, hệt như bảo vật dưới long cung đang phát hào quang thần dị. Đôi mắt lúc này thâm sâu như u đàm, phảng phất có thể chứa đựng hết mọi vì sao trên trời.

Phảng phất như trong thoáng chốc có một đạo ánh sáng loáng qua, sau đó cả thiên địa dường như chẳng còn giống trước đây. Thiếu nữ tôn quý trong lòng như có ai thúc dục, đột nhiên cất giọng êm ái hỏi:

"Tinh Ngôn, người có thể giải thích rõ cái "Tần mẫu" báo hiệu được mùa đó không?"

"Tần mẫu?"

"Ừ..."

"Tần mẫu, đó là nam nữ, đó là âm dương".

Thiếu niên đạo môn giải thích theo bản năng, nói đến đó thì chợt ngưng. Quay đầu nhìn thì phát hiện trong đôi mắt phượng đã dần mờ lung, phảng phất như mặt nước hồ xuân đang nhẹ dao động, tịch tịch mà âm áp.

Thế là theo một tiếng thở dài, một đám mây bay đến che mắt vàng trắng sáng, trong sân chỉ còn hai thân ảnh kề bên nhau...

Một lúc sau thì đã đến lúc phải ly biệt. Vô luận thế nào, "Kính ảnh ly hồn" cũng chỉ có thể duy trì thời gian bấy nhiêu.

Lần này, thiếu nữ dùng pháp thuật mà đến lại không tan biến vào khoảng không. Quyển luyện tiên thiếu niên vào phòng, thiếu nữ xinh đẹp đứng ngoài cửa, nhìn của phòng dần dần khép lại.

Khi hai cánh cửa sắp khép lại hoàn toàn, thiếu nữ mỉm cười nói:

"Lần tới nhớ tìm ta đến chơi".

Mang theo thần tình quyến luyến, thiếu nữ giống như là hàng xóm tạm thời cáo biệt vậy.

Mãi đến khi cánh cửa khép lại, thiếu niên bên trong ngăn cách với gương mặt xinh đẹp ngoài cửa, vẫn không có hồi đáp. Lại qua rất lâu, thiếu niên xuất thần mới như tỉnh mộng.

Vừa như thoát ra từ giấc mộng huyền hoặc, Tinh Ngôn không hề đẩy cửa ra liền, đợi một lúc sau, y mới đưa tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đã khép ra.

Chỉ thấy trong sân vẫn nhàn nhạt ánh trăng, bóng trúc mê ly, tất cả vẫn tịch tịch như thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.12 - Chương 181: Phi Điều Lạc Trần, Thiệp Phong Ba Nhi Bất Nghi.

Ánh trăng như nước, đêm sâu tĩnh tịch, gió lạnh lạnh như muốn ru hồn người. Thế nhưng, trong làn gió đêm phác phác vào mặt đó, thiếu niên nằm trên giường lại mất ngủ.

Mãi đến lúc trời sáng thì Tinh Ngôn vẫn nửa mê nửa tỉnh. Trong lúc hoảng hốt, hương vị tiêu hồn đêm qua bên khóm trúc vẫn xoay chuyển trong đầu y, lưu lại một bóng ảnh đậm đậm, làm thế nào cũng không đuổi được. Khi tiếng gà gáy đã qua ba hồi, ngoài song đã trắng bạc, thiếu niên như say rượu mới dần dần tỉnh táo. Lúc này, suy nghĩ tiềm tàng trong lòng y, khi đông phương hừng sáng, vẫn còn liêu liểu chưa thoát được:

Tuy Tứ độc thần nữ Linh Y rất có tình ý với mình, nhưng Trương Tinh Ngôn y, thật khó mà tiếp thụ phen như tình đó? Suy cho cùng, nàng là công chúa tôn quý của long tộc, vô luận thế nào bản thân cũng khó với tới. Không nói chuyện khác, chỉ riêng người thần cách trở thì đã như trời với đất rồi, làm sao có thể có cùng tương lai.

Nghĩ đến đây, thiếu niên liền có vẻ bi ai:

"...Vì sao lại để ta dấn vào chuyện này? Vì sao sau khi ta biết rõ thì vẫn không kiềm chế được, lại ôm nàng vào lòng?"

Thế là hồi ức vốn ngọt ngào, hiện lại có tư vị cay đắng xen vào. Đợi khi ngoài song sáng hẳn, tiếng chim riu rít, vị thiếu niên khó ngủ cả đêm, lại nghĩ tiếp đến chuyện chung thân đại sự của mình:

"Bản thân đã không thể với thần nữ long tộc, vậy chung thân đại sự của ta, rốt cuộc là nằm ở cô nương nào đây?"

Nghĩ đến đại sự hương hỏa kế truyền, thiếu niên hiểu thuận đem mấy nữ hài mà mình quen biết ra phân tích một lượt. Đang tiếc đó là, sau khi xét đoán,

Tinh Ngón đành thừa nhận, cuối cùng chỉ có vị nữ tử thanh lãnh trong đường là miễn cưỡng có khả năng trở thành vợ tương lai của mình.

Nghĩ đến chỗ này, người mất ngủ lại có chút nhức đầu, lại tiếp tục nghĩ:

"...Tuyệt Nghi thì quá được, hình dáng, tính tình đều tốt, đối với ta cũng không tệ. Chỉ là...theo thói thường thế tục, nàng lại là một tinh linh yêu quái. Tuy long nữ đã từng xác nhận dùm thân thể, nhưng đến lúc thật phải gởi thư mời đám cưới thì e các trưởng lão trong giáo sẽ phản đối..."

"Bất quá, có phản đối cũng mặc kệ! Không để ta cưới Tuyệt Nghi, chẳng lẽ bọn họ giúp ta tìm được ai thích hợp hơn?"

Đang thả đầu óc đi rong không hạn định thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa nhẹ, sau đó thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào.

"Ai?"

Nghe thấy có người vào phòng, thiếu niên linh giác mẫn tuệ lập tức mở mắt, nhanh chóng lật người ngồi dậy nhìn xem là ai, thì thấy người đẩy cửa vào phòng chính là Khấu cô nương mà y đang nghĩ tới. Hiện tại nàng đang ôm một chậu nước nhỏ vào để cho y rửa mặt.

Khác với thường ngày, lúc này nhìn thấy vị nữ hài nhân đang trong suy nghĩ của mình, người thiếu niên lớn gan cũng cảm thấy trên mặt phát nóng. Lúc này Tinh Ngón mới biết, thì ra nhầm lẫn suy nghĩ thì không cảm thấy sao, nhưng khi mở mắt thấy xung quanh sáng bừng thì mới biết suy nghĩ của mình cũng rất hoang đường.

Đương nhiên, vị nữ tử mà thiếu niên vừa cân đo đong đếm đó thì chẳng biết nội tình bên trong. Thấy đường chủ đã ngồi dậy nhưng cứ ngẩn ngơ, Tuyệt Nghi cũng chỉ cho là y vừa thức giấc, vẫn còn ngái ngủ, đầu óc còn chưa tỉnh táo. Thế là nàng liền đặt chậu nước bên cạnh y, sau đó xoay người nhẹ nhàng đi ra.

Thấy tư thái ôn nhu uyển chuyển đó, Tứ hải đường chủ đã hơi tỉnh táo, không khỏi lại phát giác một trận.

Sáng hôm ấy, đi lòng vòng trong Úc bình thành, Tinh Ngón thấy huyện thành bị tai ương này, quả nhiên thiếu hẳn sức sống. Thương xót cho dân chúng gặp nạn, y liền tìm đến chỗ phát cháo cứu đói của quan phủ, quyên góp gần hết ngân lượng trên người cho sai dịch. Trên đường đi nghe nói, Úc bình huyện cũng như các huyện thành khác trong quận, lương khô mà quan gia dùng để cứu trợ đều đã dùng cạn. Hiện tại Úc bình huyện nha vì cứu tế bản dân, chỉ có thể mua lại ít gạo từ đám lái gạo với giá cắt cổ.

Nghe tin tức đó, Tinh Ngón tuy cảm thấy mấy tên thương lái đó có chút bất nghĩa, nhưng đồng thời cũng cảm giác rõ ràng được, quan lại ở huyện thành thuộc Úc lâm quận, hiển nhiên thập phần trong sạch. Xem ra, chỉ có thương nhân thừa cơ nâng giá, còn quan phủ thì không thể ý thế hiếp người, vẫn chấp nhận mua lại với giá cao.

Nhìn khung cảnh chen chúc nơi cứu tế, vị thiếu niên có lòng tốt muốn giúp người đến khi chen khỏi đám đông, nhờ có gió mát thông thoáng, mới phát hiện hơn hai mươi lượng bạc trên người, bất tri bất giác đã cứu trợ gần hết.

Nấn nần túi tiền nhẹ tăng, Tinh Ngón biết, tiếp đó y phải tính toán kiểm kinh phí cho ba người thời gian sau này. Nghĩ đến chuyện kiếm tiền, ý niệm đầu tiên tự nhiên là nghĩ đến nghề cũ, định ra trấn vẽ bùa bán. Nào ngờ, vừa nhắc đến vẽ bùa kiếm tiền, tiểu Quỳnh Dung lập tức nhớ đến tình cảnh mình gặp ca ca, liền đề nghị chỉ bằng mọi người cùng đến đầu đường mãi võ, như thế cũng giúp cho nó biết, vì sao ca ca nói lần đó không nên hắt nước hí lộng vị đại thúc mãi võ đó.

Tinh Ngón cũng đang ở lứa tuổi thiếu niên, tính tình vẫn ham chơi, nghe Quỳnh Dung đề nghị như thế liền đồng ý. Đối với y mà nói, tuy hiện tại pháp thuật cao cường, nhưng từ lúc nhỏ đã rất thích thú những trò sơn đông mãi võ. Hiện Quỳnh Dung đề nghị cũng đúng với tâm nguyện trước đây của y. Liền đó, Tinh Ngón dặn dò mấy chuyện thiết yếu với Quỳnh Dung, Tuyệt Nghi, sau đó dẫn bọn họ tìm đến một chỗ đông đúc, chuẩn bị triển khai mãi võ ở đây.

Phải nói vị Thượng Thanh đường chủ này chẳng có gì giống với đám cao môn đệ tử, hành động ở các khu thị tỉnh, đối với y chẳng khác gì ngựa quen đường cũ. Tìm được chỗ, Tinh Ngón đến một quán trà bên đường, mượn chủ quán đưa cho Tuyệt Nghi để khi mãi võ kết thúc thì nhặt tiền. Lại kiếm một mảnh ngồi võ, vẽ thành một vòng tròn lớn đường kính chừng ba trượng, sau đó bắt chước những kẻ mãi võ, hét lên một tiếng mở màn.

Nghe tiếng hét tràn trề sinh lực đó, rất nhanh đã có người đến xem. Đợi khi khán giả tụ tập đủ đông, Tinh Ngón liền bắt đầu chính thức biểu diễn.

Khác với giang hồ mãi nghệ bình thường, Tinh Ngón lần này chẳng phải biểu diễn che mặt phóng đao, đập vỡ đá trên ngực...Y kêu Quỳnh Dung biểu diễn cùng mình, tiểu nữ oa hai tay hai đao, so tài cùng thanh kiếm trong tay ca ca.

Đối với Tinh Ngón mà nói, một phen đá đầu này bất quá cũng như bình thường hai huynh muội diễn luyện cùng nhau, hai người hết sức ăn ý. Nhưng có điều phen này đao thật kiếm thật, trong mắt những người đứng xem thì diễn ra cảnh tượng thế này:

Tiểu nữ oa thân pháp linh hoạt đó một thân y phục đỏ, tóc tết hai búi, mỗi bên đều buộc dây lụa trắng, mỗi khi chân nó điểm vào cánh tay hoặc thân kiếm của thiếu niên mượn lực bay lên phát kích "Phi điều trăm", hai sợi dây lụa dài phát phơ, hết như một con phi điều đang lượn múa, không ngừng xoay quanh người thiếu niên, nhanh đến mức khiến người ta nhìn đến hoa mắt, cứ phải từng từng quan sát.

Tuy Úc bình cũng là một huyện lớn, nhưng Phi thiên kiếm vũ như Quỳnh Dung thì chẳng có giang hồ nhân nữ nào sánh được. Vừa thấy tuyệt kỹ ngoạn mục tuyệt luân đó, chúng nhân vây quanh lập tức la hò. Nghe tiếng náo nhiệt, những người nhân rỗi ở gần đó cũng chạy đến xem, số lượng người vây quanh càng lúc càng nhiều.

Chỉ là, thanh âm bình khí va chạm trong trường càng nhanh thì tiếng la hò của đám đông lại dần dần lắng xuống. Hiện tại tất cả người vây quanh đều đang toát mồ hôi lo lắng cho tiểu nữ oa đó:

Tuy thân pháp của tiểu cô nương linh hoạt, nhưng thiếu niên đối địch cùng nó hiển nhiên lực tay mạnh mẽ. Y chỉ tùy tiện vung tay là đã hất văng tiểu nữ lẫn đao lên không trung.

"Tiểu nữ khá ái đó, chắc thua trong tay hấn rồi!"

Thiếu niên đang tập trung biểu diễn không biết, không ít người đang rất bất mãn với y. Khác với các cuộc biểu diễn khác, hiện tại cư dân Úc bình đang vây quanh xem trường biểu diễn đao kiếm này, ai nấy đều đang mong cho trận đấu mau kết thúc.

Rất may, sau một trận "Đỉnh đỉnh đang đang", trận đấu khiến người ta phập phồng lo lắng cuối cùng cũng đến khúc kết. Thấy tiểu cô nương bình an hạ xuống đất, toàn bộ chúng nhân vây quanh, bao gồm cả những tên lưu manh đang trà trộn chờ bắt chẹt lấy tiền cũng không hện mà đồng thời thở phào. Còn khiến bọn họ cao hứng đó là, biểu diễn tiếp theo của mấy người ngoài vùng này, không còn kinh hiểm như vừa rồi.

Chiều theo trình tự đã thảo luận trước, tiếp theo là Quỳnh Dung một mình biểu diễn thần nhận. Mặc dù hiện ánh nắng chói chang, chúng nhân vẫn thấy rất rõ, tiểu nha đầu chỉ thổi hai hơi, hai thanh đoản nhận đột nhiên phụt cháy, hồng quang sáng ngời, hết sức rực rỡ.

Thấy tình cảnh đó, chúng nhân cảm thấy rất quen thuộc. Thường ngày những kẻ mại nghệ, đa phần đều biểu diễn ảo thuật phun lửa này. Chỉ bất quá hiện do tiểu thiếu nữ xinh như hoa như ngọc biểu diễn, lại có phong vị khác. Cuối cùng, khi Quỳnh Dung quát khê, biến đôi thần nhận thành hai con chim lửa, thì đám đông lập tức bạo phát tiếng hô chấn thiên. Trong lòng chúng nhân đều tán thưởng:

Chưa từng thấy ảo thuật thật đến mức đó!

Cảnh tượng đôi chim lửa lượn vòng quanh tiểu thiếu nữ xinh đẹp đã khiến trận biểu diễn kiếm thuật kế tiếp của thiếu niên có phần nhạt nhẽo. Đợi khi y múa kiếm xong, buổi mãi võ của bọn họ coi như hoàn thành. Tiếp đến là do Tuyết Nghi cầm thau nhôm đi thu thập lại tiền thưởng do người xem tự nguyện bỏ ra. Nếu muốn biết trường biểu diễn của hai huynh muội thành công hay không thì đến lúc thu tiền sẽ rõ:

Tiếng tiền quăng vào thau nhôm vang lên liên tục, thiếu niên mồ hôi ròng ròng nghe âm thanh đó, nhất thời cười không khép miệng được!

Khi Tuyết Nghi đi quanh thu gom tiền, mấy tên lưu manh trà trộn trong đám đông lại đang suy tính. Mấy tên địa đầu xà lớn gan này hiện nuốt nước miếng, nét mặt gian manh, tính toán đợi chút nữa bắt chẹt lấy tiền, sẵn tiện đùa cợt tiểu nương tử xinh đẹp này một chút.

Chú ý xấu chưa bàn xong thì bạch y nữ tử thần thái ôn nhu đó đã đến trước mặt chúng. Chỉ là, sự tình kế tiếp lại khiến đám lưu manh đó suốt đời khó quên:

Vừa lộ ác hình thì động tác của vị bạch y nữ tử liền ngưng, tựa như sinh ra cảm ứng. Còn không để bọn chúng lên tiếng, một trận hàn khí đã bất ngờ tập kích, nhất thời băng lạnh thấu xương, phảng phất cả người đều bị đông cứng!

Đang tháng bảy nóng như đổ lửa, sao lại có cảm giác như chìm trong băng vậy? Trong lúc run lập cập, tên đầu sỏ đưa mắt nhìn ra, vừa hay nhìn thấy một đôi mắt lạnh băng đang lạnh lẽo nhìn hấn.

"Đang đang đang!"

Thế là chỉ nghe một tràng âm thanh vui tai, mấy chục đồng tiền đã từ trong túi tên chủ nhân keo kiệt đó chạy sang thau nhôm trước mặt.

Mãi đến khi thân ảnh bạch sắc đó đi xa, mấy tên lưu manh mới như tỉnh mộng. Động đậy tay chân thì phát hiện hình như đã khôi phục như thường. Dính một quả kinh hôn, mấy tên này đầu còn dám nghĩ đến chuyện bắt chẹt tiền, ôm đầu lùi khỏi đám đông.

"Đường chủ, toàn bộ tiền thu được đây".

Băng tuyết mai linh vừa khiến người ta kinh hoàng, hiện tại thần thái ôn nhu, đưa thau nhôm cho đường chủ xem.

Nhận lấy thau nhôm từ Tuyết Nghi đưa qua, thấy bên trong tiền ùn lên một đồng, Tinh Ngôn đúng là hoa cả mắt. Thọt tay vào đùa đùa thì cảm thấy không hề ít, đang định lên tiếng cảm tạ thì bỗng nghe có tiếng khóc òa vang lên, đưa mắt nhìn sang đó thì thấy Quỳnh Dung đang đứng trước một phụ nhân ôm một đứa trẻ trong lòng, không biết nói cái gì mà hải đồng trong tay phụ nhân đang khóc oa oa.

Thì ra, thấy Quỳnh Dung khá ái như thế, vị lão phụ nhân đó nhiệt tình ôm cháu đến xem, khi tiểu nha đầu đến trước mặt để chờ thưởng thì phụ nhân đó không nỡ, liền lấy chuỗi kẹo hồ lô trong tay cháu trai đưa cho tiểu cô nương ăn. Không cần nói, cháu trai bà ta lập tức khóc âm.

Thấy nó khóc dữ quá, tiểu Quỳnh Dung hiểu chuyện lập tức trả kẹo lại cho vị tiểu đệ đệ thương tâm. Tuy nhiên, Quỳnh Dung cảm thấy chuỗi kẹo hồ lô ngào đường đó, nhất định là rất ngon.

Tiểu nam hài nhận lại kẹo thì chỉ còn thút thít, Quỳnh Dung đưa tay xoa xoa đầu nó, tiểu nam hài chừng ba tuổi đó lập tức ngừng khóc, bắt đầu vui vẻ ăn kẹo.

Thấy nó như thế, tiểu Quỳnh Dung vô cùng vui vẻ, liền hỏi:

"Lão bà bà, tiểu đệ đệ ngoan như thế, là con của bà hả?"

Nghe nó hỏi như thế, lão phụ nhân hòa ái đáp:

"Nó không phải con ta, nó là cháu đích tôn của ta, là do con trai của ta sinh ra".

"Vậy sao? Thật khá ái!"

Nhìn tiểu hài đồng ngoan ngoãn ăn kẹo hồ lô, Quỳnh Dung vô cùng hâm mộ, lẩm nhẩm:

"Nếu ta cũng có một tiểu đệ đệ khá ái như thế, ngày ngày nó gọi ta là tỷ tỷ, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt..."

Đang lẩm nhẩm thì tiểu nha đầu chợt động tâm, nhớ lại lời ca ca nói trên đường hôm trước, lập tức trong lòng mừng rỡ, ngửa mặt nghiêm túc hỏi:

"Lão bà bà, bà có thể cho Quỳnh Dung biết, con dâu nuôi từ bé, cũng có thể sinh tiểu hài nhi không?"

Nói đến thì rất nhanh, khi mấy chữ "Con dâu nuôi từ bé" từ miệng tiểu nha đầu thốt ra, trong trường lập tức có một người thầm kêu "Không ổn", mồ hôi lạnh sầm sầm toát ra, lập tức trả vật trong tay lại cho nữ tử bạch y, vạch đám đông ra, ngự khí co giò chạy thẳng, phút chốc đã không còn thấy tung ảnh!

Còn khi tiểu nha đầu đã hỏi mình bạch, cao hứng quay đầu tìm ca ca thì phát hiện ca ca của mình đã đột nhiên biến mất. Đang hoảng hốt thì Tuyết Nghi tỷ nói với nó, đường chủ vừa rồi có chuyện đã đi trước đến Gia diện quán ở nam nhai khi này đã đi qua, bảo bọn họ từ từ theo sau.

Khi Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đến Gia diện quán, tìm được đường chủ của bọn họ, thì phát hiện thần sắc đường chủ rất nghiêm túc. Thấy ca ca lộ ra thần tình nghiêm túc ít thấy, tiểu Quỳnh Dung không biết phát sinh chuyện gì, nhất thời quên mất hỏi chuyện gì khiến ca ca gấp như thế.

Thấy nó không nói, cứ mê hoặc nhìn vào mặt mình, thiếu niên có tật trong lòng tức thì thờ phào. Cứ giữ dáng vẻ nghiêm trang đó, Tĩnh Ngôn đem số tiền vừa kiếm được chia làm ba phần ngang nhau, nói là do sức ba người kiếm được nên chia ra. Nói xong, không để hai cô gái có phản ứng, y bắt đầu chuyên tâm đếm xem được bao nhiêu tiền.

Thấy đường chủ nghiêm túc như thế, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung không biết thế nào, chỉ đành yên lặng nhìn y đếm tiền.

Khi Tĩnh Ngôn im lặng không nói thì bỗng nghe rèm cửa khua động, đột nhiên thấy có mấy quân binh mang đao kiếm tiến vào. Nhìn khí thế của mấy người khách không mời mà đến này, Tĩnh Ngôn không thể đếm tiền, đứng bật dậy thò tay định gạt kiếm. Tay vừa đặt lên chuôi kiếm thì thấy mấy tên quân binh trước mặt nhất tề khom lưng đồng thanh:

"Vị thiếu hiệp này, chủ nhân chúng tôi có lời mời!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 182: Thủy Ánh Minh Lô, Úc Phủ Thảo Đường Tịch Chiếu.

Ngay khi Tĩnh Ngôn chuyên tâm đếm tiền thì bỗng có mấy vị quân gia tiến vào quán, nói là chủ nhân bọn chúng muốn mời khách.

Thấy động tác bọn chúng vô cùng chính tề, lại nhìn quân phục trên người bọn chúng, nghe hai tiếng "Chủ nhân", Tĩnh Ngôn thật có chút không hiểu nổi.

Bất quá, thấy cục diện cũng không có gì căng thẳng, quay người chia hai phần tiền cho hai cô gái cất, Tĩnh Ngôn mới hỏi mấy quân gia đó đến có việc gì. Đợi nghe bọn chúng cung kính hồi đáp, y mới biết, thì ra người có lời mời chính là Thái thú tiểu quận gia được chúng nhân xưng tụng, nghĩa tử Bạch Thế Tuấn của Xương nghị hầu, "Vô song công tử".

Tĩnh Ngôn cũng là người thông minh, nghe tên lính báo ra danh hiệu của Vô song công tử thì đoán chừng vị Bạch quận thủ có ơn tặng ngân lượng này, tám phần là có ý muốn tài muốn chiêu mộ mình. Tuy trong lòng đoán thế, ngoài miệng vẫn khách khí hỏi:

"Dám hỏi quân gia, không biết đại nhân của ngài muốn tìm ta có chuyện gì?"

Quả không ngoài dự kiến, chỉ nghe vị quân gia đó khiêm tốn đáp:

"Vị thiếu hiệp này, đại nhân nhà ta nói lần trước bình thủy tương phùng cùng ngài thì cảm thấy rất có duyên. Lần này ngài đã đến địa giới của đại nhân quản lý, đại nhân muốn thể hiện lòng mến khách, mời thiếu hiệp đến thăm phủ một chuyến".

"A, thì ra là thế".

Nghe quân binh xưng hô y là "Thiếu hiệp", Tinh Ngôn biết, chắc là vừa rồi trên phố mại nghệ đã bị thủ hạ do Vô song công tử bố trí phát hiện. Nghĩ đến điểm này, trong lòng không khỏi bội phục Vô song công tử tin tức linh thông. Lúc này, y cũng sinh lòng hiếu kì, lập tức đáp ứng, gọi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cùng ra cửa, bước lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn.

Sau khi lên xe, Tinh Ngôn phát hiện trong xe rộng rãi chẳng khác gì một gian phòng nhỏ. Giữa hai cái ghế trắng bố trí một cái bàn nhỏ, trên bàn bày mấy loại trái cây. Nha hoàn có mặt trước trên xe, thấy bọn họ lên tới liền tươi cười mời bọn họ dùng hoa quả sắp sẵn đó.

Thấy an bài chu đáo như thế, lại thêm cử chỉ lễ độ ưu nhã của thị nữ, Tinh Ngôn bắt đầu có cảm nhận được, thế nào là khí phái của hào môn sĩ tộc.

Khi Quỳnh Dung cho một trái nho vào miệng thì xe ngựa bắt đầu chuyển động đi về phía ngoại thành, mấy tên quân gia đến mời thì đứng bên đường đưa mắt nhìn theo. Khi xe ngựa rẽ qua đường khác thì chuyển thân quay về phục mệnh.

Còn chương quỹ của quán, hiện tại thần sắc vô cùng hâm mộ:

"Mấy tiểu nam nữ này, thật là một bước lên trời rồi!"

Phải biết tuy vị tiểu quân công đó cầu hiền như khát nước, lần này chỉ là phái quân sĩ đến mời, quy cách cũng sơ sài, nhưng đối với mấy thiếu niên nam nữ nhỏ tuổi đó, có thể kinh động đến quận thủ đại nhân, đã là phúc phần to lớn của bọn họ rồi.

Tạm không nhắc điểm chủ, khách nhân trong quán ồn ào bàn luận, lại nói mấy người Tinh Ngôn, vừa thường thức quả tươi, vừa nghe nha hoàn lễ phép giới thiệu cảnh vật. Thì ra, địa phương mà bọn họ đến, không phải là bồn phủ của quận thủ, mà là biệt viện để nghỉ mát của gã, "Thủy vân sơn trang".

Nghe bốn chữ biệt viện nghỉ mát, Tinh Ngôn không khỏi thầm tắc lưỡi.

Nghe nha hoàn tên gọi Thị kiểm này nói, Thủy vân sơn trang cách Úc bình thành không xa. Đợi khi ra khỏi thành, nha hoàn đó kéo hai rèm cửa lên, để gió mát lùa vào trong xe, đồng thời cũng để khách nhân ngắm cảnh bên ngoài.

Ước chừng đi được khoảng nửa canh giờ thì Tứ hải đường chủ nhìn thấy sơn thủy hai bên đường dần trở nên rất hấp dẫn. Phóng mắt nhìn ra, núi xanh biêng biếc, nước lặng trong veo, cảnh sơn dã vô cùng kì thú.

Đang thường thức cảnh đẹp thì dần dần, Tinh Ngôn phát hiện những hồ nước phẳng lặng như gương càng lúc càng sát mặt đường. Mặt nước cách gang tấc bị gió nhẹ vờn quanh tạo nên những gợn sóng li ti, phảng chiếu ánh nắng lấp lóa. Thỉnh thoảng lại có những loại cỏ nước lan dài đến sát đường, sinh trưởng mạnh mẽ thành từng lùm lớn. Mùi rong tảo cùng hơi nước theo gió thoang thoang vào mũi khiến người ta cảm giác rất dễ chịu. Đang định quay đầu nói với Quỳnh Dung thì bỗng cảm thấy trước mắt sáng bùng.

Thì ra, sau khi xe lướt qua một vùng cỏ nước rậm rạp, không gian bên ngoài cửa xe bỗng trở nên mênh mông, không có gì cản trở tầm nhìn, một đầm nước trải rộng nhìn không thấy bờ bãi, như chạy dài đến tận chân trời. Ở nơi trời, nước giao tiếp nổi lên một bóng núi mờ nhạt. Vô số thủy điều trắng đang lượn cánh trên mặt hồ bao la đó.

Hồ lớn vạn khoảnh bỗng nhiên đập vào mắt khiến y cảm giác cả thiên địa dường như biến đổi trong một cái chớp mắt.

Vừa thấy cảnh hồ mênh mông khói sóng, phong cảnh như tranh, Tinh Ngôn sau khi ngẩn ngơ thì vội gọi hai cô gái ngắm cảnh. Nghe đường chủ ca ca gọi, tiểu Quỳnh Dung quuyến luyến rời xa đồng trái cây, đến bên cửa sổ nhìn ra hồ lớn.

Khi bọn họ đang quan sát cảnh hồ thì vị ti nữ trong phủ của Vô song công tử nói với bọn họ, hiện tại xe ngựa đã đến Thủy vân sơn trang. Cái đầm lớn trước mặt bọn họ, chính là "Lô thu hồ" của sơn trang.

Nghe nha hoàn đó nói vậy, Tinh Ngôn còn chưa kịp kinh ngạc thì đã thấy xe ngựa bỗng chui qua một cái vòm do hai cây cổ thụ hai bên uốn khúc tạo thành, sau đó nghe nha hoàn ở bên nói vừa rồi đã chạy qua đại môn của Thủy vân sơn trang. Thấy quang cảnh khí thế đó, vị thiếu niên đã đi qua không ít nơi, vẫn cảm giác vô cùng chấn động. Bất quá tiểu thiếu nữ ở bên cạnh y thì chẳng hiểu gì, sau khi nhìn một chút thì lại quay về với đồng trái cây của mình. Khẩu Tuyết Nghi ngồi đối diện nó thì không nhìn ra ngoài, ôn nhu nhìn nó thoải mái ăn hoa quả.

Sau khi qua đại môn, xe ngựa lại chạy qua không ít đình đài, lầu các, vườn hoa, sau cùng mới dừng trước một gian nhà lớn. Bước xuống xe, vị nha hoàn Thị kiểm đó thấp giọng dặn dò mấy ti nữ đang chờ sẵn, lập tức có một ti nữ đi ra sau nhà, xem tình hình chắc đi bẩm báo chủ nhân. Sau đó Thị kiểm mời mấy người Tinh Ngôn vào trong khách đường, tên gọi là "Nghị lương hiền" an tọa.

Sau khi vào sảnh ngồi yên ổn, nhấp mấy ngụm trà thơm, tâm tình Tinh Ngôn dần bình tĩnh lại. Khi Quỳnh Dung hiếu kì nhìn ngó xung quanh, Tinh Ngôn lại đang suy xét một ý nghĩ:

Khí thế nhà Vạn hộ hầu trên nhân gian, hôm nay rốt cuộc cũng thấy rồi!

Ba người ngồi trong sảnh chừng nửa tuần trà thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân trầm ổn đang đến. Người còn chưa bước vào đã nghe một thanh âm mạnh mẽ cất lên trước:

"Đa tạ huynh đệ nể mặt đến gặp Bạch mã!"

Thoại âm còn vương vút, chủ nhân gia trang đã vào tới. Lần tái kiến với vị Vô song công tử danh chấn thiên hạ, phản ứng đầu tiên của Tinh Ngôn không phải là lên tiếng cảm tạ, mà là ráng nhìn không hết lên:

"Đúng là một người thần thái vô song!"

Thì ra, khác với lúc gặp ở tửu lâu, hiện tại vị Vô song công tử đang mỉm cười đứng trước mặt bọn họ, bảo phục vô cùng hoa mỹ:

Trên đầu đội mũ vàng, người vận áo lụa xanh, lại khoác một áo choàng trắng, hông quấn kim sư đai, ngọc bội ngũ sắc lấp lánh, phong thái thanh thoát, chẳng khác gì thần nhân.

Tinh Ngôn dù đã thấy qua không ít nhân vật xuất chúng, nhưng lúc này trong lòng vẫn không kiềm chế được cảm giác sút kém. Chỉ bất quá, y lại không biết, trong lúc y thăm hỏi thẹn thẹn thì vị vương tôn công tử đối diện cũng thăm kính:

"A! Hôm đó không phát giác, thiếu niên này thần thanh khí tĩnh, thái độ tiêu điều, không giống phàm nhân. Cũng chẳng trách có thể có hai nữ nhân mỹ chất đi cùng".

Tuy có phát hiện mới, nhưng có lẽ ấn tượng về việc không biết thương hương tiếc ngọc của Tinh Ngôn để lại quá sâu, vị nghĩa tử của Xương nghi hầu cũng chỉ hàn huyên cùng y mấy câu, trong đó phần nhiều là hỏi thăm về Quỳnh Dung, Tuyết Nghi. Sau đó, Vô song công tử Bạch Thế Tuấn liền phân phó nô bộc sắp xếp chỗ nghỉ cho ba người bọn họ rồi chuyển thân cáo từ.

Bị thần thái của Vô song công tử cuốn hút, mãi đến khi nha hoàn Thị kiểm dẫn bọn họ đến sương phòng bố trí cho bọn họ thì Tinh Ngôn mới nhớ lại, vừa rồi quên mất chưa hỏi người quản thủ trẻ tuổi đó, vì sao lại mời bọn họ.

Tạm không nhắc đến thắc mắc của thiếu niên, nha đầu Thị kiểm sau khi dẫn bọn họ xem phòng thì theo sự dặn dò của chủ nhân, bắt đầu đưa ba người Tinh Ngôn đi ngắm cảnh Thủy vân sơn trang. Cũng không biết quẹo bao nhiêu hành lang, qua bao nhiêu vườn hoa nhỏ, mấy người Tinh Ngôn lại nhìn thấy Thu lô hồ.

Phóng mắt nhìn ra xa thì thấy trong khói sóng mờ hồ có một bờ đê dài ngoằn ngoèo, một đầu nối với tiểu đảo giữa hồ bằng một cây cầu đá trắng, đầu kia chạy đến dưới chân một dãy núi nhấp nhô, nơi đó có mấy tòa lâu to lớn mỹ lệ.

Nghe Thị kiểm giới thiệu, cầu đá trắng đó gọi là "Ngọc đài kiều", còn dãy núi xanh kia là Tê minh sơn. Tòa lầu các sáu tầng cao nhất dưới chân Tê minh sơn gọi là "Nghênh tiên thai", bên núi đó còn có một hành uyển khác của công tử nhà cô ta, gọi là "Úc giai thành", là một tòa thành dựng bằng đá xanh.

Nói đến đây, nha hoàn đó đặc biệt nhắc nhở mấy người Tinh Ngôn, trong tòa Nghênh tiên thai đang có một tân khách rất tôn quý của chủ nhân nhà cô ta, dặn bọn họ tuyệt không đến quấy rầy.

Nghe cô ta nhắc nhở, Tinh Ngôn dĩ nhiên gật đầu đồng ý. Chỉ là, mấy câu sau đó của nha hoàn Thị kiểm lại khiến Tinh Ngôn cảm thấy hơi kì lạ.

Thì ra, nha hoàn Thị kiểm thấy thiếu niên nói năng nho nhã thì rất có cảm tình, bất tri bất giác nói thêm không ít lời. Nghe cô ta nói, tòa Nghênh tiên thai được xây dựng vào ba năm trước, trước cả khi xây dựng Thủy vân trang, nhưng mãi đến nửa tháng trước đây mới có người tới ở. Do đó, lầu các đó là công tử nhà cô ta cất riêng cho khách quý đó, còn vị khách quý đó, cũng mới đến lần đầu tiên cách đây hơn nửa tháng.

Mấy lời đó tuy khiến Tinh Ngôn kinh ngạc nhưng cũng chẳng có gì lạ. Nhưng câu cuối cùng của Thị kiểm lại khiến y sinh tò mò. Nha hoàn đó nói, vị khách quý đó bình thường chẳng bao giờ qua Thủy vân trang, còn công tử nhà cô ta, nếu muốn bài phỏng vị khách đó, cũng phải được người đó ưng chuẩn. Hơn nửa tháng nay, tổng cộng bọn họ chỉ gặp nhau có ba lần.

Nghe cô ta nói như thế, Tinh Ngôn thầm thấy lạ lùng, với thân phận của Vô song công tử, trừ phi là thân vương hay đương kim hoàng thượng mới được đối đãi như thế. Cũng không biết trong Nghênh tiên thai đó, rốt cuộc là nhân vật nào. Không may đó là, khi bản thân y cảm thấy tò mò lên tiếng hỏi thì nha hoàn đó lại chẳng chịu nói thêm chữ nào.

"Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là đương kim hoàng thượng?"

Suy nghĩ đến chỗ này, Tinh Ngôn chợt động tâm:

"Kì quái, Vô song công tử đã nhận hoàng đệ Xương nghi hầu làm nghĩa phụ, vì sao vẫn không chịu đổi sang họ hoàng gia?"

Chuyện này không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ tới lại cảm thấy về tình về lý đều khiến người ta không hiểu nổi.

Trong lòng ngẫm nghĩ, ánh mắt bất giác nhìn ra phía hồ. Nào ngờ, vừa nhìn liền khiến thiếu niên giật mình!

Thì ra trong dãy đình đài lầu các đó, bỗng thấy có ba gian nhà cỏ ẩn bên trong. Mấy gian nhà cỏ này, nhìn hình dáng lại rất giống ba gian nhà cỏ của y ở Mã đề sơn!

"Kì quái! Sao có xảo hợp như thế?"

Trong nhất thời Tinh Ngôn vô cùng hoài nghi. Cũng chẳng trách y kinh ngạc như thế, phải biết ba gian nhà này y đã cư ngụ mười mấy năm, hình dạng của nó cũng giống như hình ảnh người thân, luôn ở trong lòng y. Hiện tại, nhìn thấy ba gian nhà cổ đó...

"Thật là giống!"

Mất thấy cảnh huống cổ quái đó, Tinh Ngôn xao động tinh thần, suýt chút nữa đã không nghe được lời của nha hoàn bên cạnh:

"Xin báo thiếu hiệp, hôm nay là ngày rằm, chủ nhân nhà tôi có thiết tiệc đãi khách, mời thiếu hiệp cùng hai vị tiểu thư đến phó hội, cùng khách khứa trong phủ thưởng nguyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 183: Túy Nhân Doanh Tọa, Phóng Khoáng Nhân Gian Chi Thế.

Tuy thị nữ khôn ngoan không chịu nói tiếp, nhưng Tinh Ngôn vẫn dò thêm được chút ít từ miệng nó. Thì ra, ba gian nhà cổ cực kỳ chòi măt gần tòa lầu tráng lệ đó, gọi là "Tịch chiếu thảo đường". Mấy gian nhà cổ đó mới dựng chừng mười ngày nay, có lẽ do vị quý khách đó yêu cầu.

Sau khi biết thêm thông tin, Tinh Ngôn mới ngấm kỹ mấy gian nhà cổ ở đó, phát giác có chút không quá giống. Nhưng tại sao ở đây lại cất mấy gian nhà giống nhà mình đến thế, càng nghĩ càng thấy hoang đường.

Trong lòng nghi hoặc, Tinh Ngôn thông thả đi sau Thị kiếm, cứ ngấm ngấm bốn chữ:

"Tịch chiếu thảo đường, tịch chiếu thảo đường..."

Nghĩ đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần, bỗng nhiên trong đầu vang lên một thanh âm trong trẻo:

"Hay cho câu 'Mã đề tịch chiếu' a..."

Câu nói của thiếu nữ đầu tiên gặp gỡ, đối với Tinh Ngôn mà nói rất là đặc biệt. Gần hai năm đã trôi qua, nhưng từng câu nói của Cự Doanh, y vẫn nhớ rất rõ trong lòng. Lúc này, y vẫn không thể hoàn toàn minh bạch, vì sao những khoảnh khắc đó lại ăn sâu vào tim như thế, chỉ biết, mỗi lần nhớ đến tình cảnh hai người ở cùng nhau, trong lòng đều cảm thấy rất ngọt ngào.

Trong lòng vương vís câu nói ngọt ngào đó, lại nhìn đỉnh núi xa xa trong ánh chiều, Tinh Ngôn bất giác tâm thần xao động, đến khi Quỳnh Dung cất tiếng hỏi về mấy con đại điều trắng bay lượn trên hồ thì y mới có thể hoàn toàn tỉnh táo.

Nghe giọng nói trong trẻo ở bên, Tinh Ngôn không kìm được lại nghĩ:

"Cự Doanh hiện tại đang làm gì chứ?"

Nhìn cảnh tượng lâu đài đỉnh các trên núi xanh, lại nghĩ đến lúc Cự Doanh ở trên La phù sơn, Tinh Ngôn không khỏi lại ngẩn ngơ:

"Nhà Cự Doanh chắc cũng ở nơi mát mẻ thế này? Nàng hiện tại chắc đang có nha hoàn vây quanh, ở trong đình trên hồ ngắm cảnh quá?"

Trong khi suy nghĩ, Tinh Ngôn không nhịn được đưa tay xoa xoa lên miếng ngọc bội ôn nhuận. Cách một lần áo, cảm thụ hình trạng uyển chuyển của ngọc bội, y không khỏi khẽ thở dài. Không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy khí phái phù hoa của gia đình phú quý, y lại cảm thấy hơi buồn bã.

Cứ tản bộ như thế thêm một lúc, Thị kiếm chỉ rõ vị trí Châm lưu các dùng để thiết yến tối nay, sau đó cáo từ đi trước. Đợi nha hoàn đó đi khỏi, ba người Tinh Ngôn lại đi thêm một lúc, ngắm cảnh núi xanh hồ biếc, rồi chuẩn bị quay về chỗ nghỉ ngơi.

Trên đường quay về, bọn họ thấy bên hồ có mấy vị lão nhân tiên phong đạo cốt, hoặc ngồi dưới bóng liễu, hoặc tựa vào đá, nhàn nhã buông câu. Thấy tư thái xuất trần của bọn họ, Tinh Ngôn đoán chừng mấy người này chắc là kì nhân dị sĩ do Vô song công tử mời đến.

Khi hai chân của bọn họ mỏi nhừ thì cũng vừa về đến sương phòng, lập tức có ti nữ đón tiếp, dẫn bọn họ về phòng. Sau khi tắm xong, Tinh Ngôn gọi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi sang phòng mình đếm xem mại nghệ kiếm được bao nhiêu tiền. Đếm xong, y phát hiện ở đây, khách nhân chủ yếu thưởng bằng tiền đồng, số lượng nhiều nhưng tổng lại thì chẳng đáng kể. Kể đó, Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi bắt đầu công khóa thường ngày ở bốn đường, cùng xếp bằng nhắm mắt thanh tâm, tẩy thần luyện khí.

Bất tri bất giác, ánh nắng bên ngoài dần dần dịu đi. Qua không bao lâu, hoàng hôn đã phủ một màu ối lên mái sương phòng đối diện. Khi hoàng hôn còn chưa tắt hẳn, Thị kiểm cô nương trong trang đã thấp đèn cung đình, dẫn dẫn bọn họ đi Châm lưu các phó yến. Đi phía sau thị nữ đó, trên đường đến Châm lưu các, Tinh Ngôn phát hiện các đỉnh lâu sắt mép nước trong màn đêm dần buông, đều đã sáng đèn. Ánh sáng chiếu xuống nước lung linh, như một dãy tinh hà lưu động.

Đợi khi đến trước Châm lưu các, Tinh Ngôn liền thấy trong cái đình cập mé nước bốn mặt rộng rãi đó, đã bày vô số sơn hào hải vị, khách nhân đông đúc.

Chỗ thiết yến tối nay trong Thủy vân sơn trang, tuy xưng là Châm lưu các, nhưng kì thật một nửa lặn ra nước, một nửa trên bờ. Nửa trên bờ, bề mặt tường gỗ khắc hoa, nửa nằm ngoài Thu lô hồ thì chẳng có gì che chắn, bốn mặt trống không, chính là dùng để thưởng nguyệt.

Lúc này, ở phần trên bờ đã bày một dãy chiếu tre. Bên trên có vô số món ngon, sắp xếp đẹp mắt, chạy dài trước mặt quan khách. Những khách nhân đến sớm đang ngồi xếp bằng trên những tấm đệm. Lúc này tiệc vẫn chưa khai mạc, những tân khách kẻ nhau đang trò chuyện rôm rả.

"Trương thiếu hiệp, mời ngồi chỗ này".

Ba người Tinh Ngôn vừa đến thì vị chủ nhân Bạch Thế Tuấn ngồi ở mặt nam đã nhìn thấy. Thấy bọn họ đến, Bạch Thế Tuấn mỉm cười vỗ vào chỗ trống bên cạnh gã, gọi bọn họ đến ngồi. Thấy y mời, Tinh Ngôn cũng mỉm cười gật đầu, thong thả đi đến ngồi xuống, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cũng lần lượt ngồi kế y.

Tối nay hai cô gái bên cạnh Tinh Ngôn đều vận áo lụa trắng, váy màu vàng nhạt, lúc di động váy phát phơ tha thướt, tôn lên vẻ uyển chuyển mềm mại của hai thiếu nữ. Vì đêm nay dự tiệc hào môn nên Tinh Ngôn đã dặn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi dùng y phục đẹp nhất của bọn họ.

Cũng không biết do y phục đẹp, hay là Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đúng là quỳnh tư mỹ chất, khi hai thiếu nữ điềm tĩnh ngồi xuống kế Tinh Ngôn, lộ ra thần thái xuất trần thì Bạch Thế Tuấn Bạch công tử đã thấy qua vô số người đẹp cũng không kim được, sau một lúc ngẩn ngơ mới sực tỉnh, liền lên tiếng khen ngợi hai thiếu nữ xinh đẹp.

Thấy gã hâm mộ như thế, Tinh Ngôn bỗng nhớ đến Nam Cung Thu Vũ năm xưa. Thay mặt hai cô gái cảm ơn mấy lời khen ngợi đó, Tinh Ngôn thàn kêu may mắn:

"May mà Quỳnh Dung hiện cũng rất ngoan, chẳng khác gì Tuyết Nghi..."

Khi trong đầu y nghĩ thế thì những tân khách khác, ai nấy đều có tâm tư. Những khách mời là quan lại thì đang phỏng đoán lai lịch của bọn Tinh Ngôn. Còn những kì nhân dị sĩ tướng mạo kì lạ, đại đa số đều chưa từng thấy qua ba người khí chất phi phàm như thế, lập tức chăm chăm nhìn không thôi.

Khi tân khách đến đầy đủ, buổi tiệc thưởng nguyệt trong Thủy vân trang chính thức bắt đầu. Trong khi chúng nhân nâng ly chạm cốc, bên tai lại nghe văng vẳng tiếng sáo nhạc từ xa, phong cảnh rất thú.

Nói đến khúc nhạc đang tấu, chính là đám sĩ tộc vẫn hay dùng trong tiệc, điềm khác nhau phân biệt đẳng cấp sĩ tộc là căn cứ vào số loại nhạc khí được sử dụng. Chỉ bất quá, mấy thứ này Tinh Ngôn cũng chỉ đọc qua trong sách, chẳng thể nào hiểu rõ. Hiện tại y chỉ cảm thấy, khúc âm đang phảng phất bên tai rất nhẹ nhàng, thích hợp làm nền để mọi người nói chuyện.

Khi đã qua được mấy tuần rượu, lúc đang nâng chung, Tinh Ngôn chợt nghe tiếng nhạc ngưng lại.

"Là chính đây hay là đổi nhạc khúc?"

Thiếu niên xuất thân nhạc công đang suy đoán thì thấy Vô song công tử ở bên vỗ tay, sau đó lớn giọng nói:

"Chư vị, trăng đã lên cao, mọi người xin tạm ngưng cùng ta chiêm ngưỡng".

Thế là, trong Châm lưu các liền im lặng, đèn đóm tắt hết, mọi người ngưng thần ngẩng đầu nhìn về dãy núi phía đông.

Lúc này, không trung trên Thu lô hồ thuần tịnh thanh khiết, không vẩn một chút mây, cả bầu không xanh sẫm chỉ chút sao. Trên Tê minh sơn nhuộm một màu trắng nhàn nhạt, lúc này Nghênh tiên thai dưới chân Tê minh sơn ẩn trong một bóng mờ u ám, chỉ mơ hồ thấy loáng thoáng vài đường nét.

Cứ im lặng ngóng nhìn, qua không bao lâu, một vầng trăng tròn như cái bánh xe từ sát đỉnh núi dần dần lên cao, ưu nhả in trên nền trời đồng.

Trăng vàng in trên nền trời xanh thẫm, ánh sáng dịu dịu chiếu khắp bốn phương. Vô song thái thú đã có ba phần từ ý, tinh thần phấn chấn, vỗ án đứng dậy, chuyên thân bước đến phân đài nằm trên mặt hồ, tay trái cầm chung, tay phải bặt kiếm, nhìn trăng múa kiếm. Vừa múa vừa uống, vừa uống vừa ca:

"Minh minh thượng thiên, chiếu tứ hải hê; Tri ngã hảo đạo, công lai hạ hê.

Công tương dữ dư, sanh vũ dục hê; Thăng đài thanh vân, đạo lương phủ hê.

Quan kiến tam quang, ngộ bắc đầu hê; Khu thừa phong vân, sử ngọc nữ hê..."

Ca xong uống xong múa xong, công tử anh tuấn đó cuồng khí phát tác, ném mạnh chung xuống hồ, hô lớn:

"Hò lí ngư long, thả ẳm ngã hoài nam dư lịch!"

Thì ra gã vừa ca bài "Hoài nam thao". Ném chung xong, công tử say rượu cười lớn quay về chỗ ngồi.

Đối với hành động khí khái phi thường của gã, đám quan lại thù hạ của gã tự nhiên ào ào tán dương. Còn dĩ nhân kì sĩ xuất thân từ sơn dã cũng vuốt râu khen ngợi. Nhất thời, không ngừng có người vén áo đứng dậy, bước qua Tinh Ngôn, đến kính tửu thiếu chủ.

Ở bên cạnh chứng kiến cảnh chạm chùng náo nhiệt đó, Tinh Ngôn ngẫm nghĩ lời bài ca "Hoài nam thao" mà Bạch Thế Tuấn vừa ca, lại nghe tiếng chúc tụng liên thanh bên tai, không hiểu sao y lại cảm thấy có chút khó chịu. Nghĩ kỹ càng mới biết bản thân liên tưởng đến Hoài nam vương sáng tác bài ca đó, vì mưu phản mà bị giết, vào lúc này nghĩa tử của Xương nghị hầu lại ca khúc này, cảm thấy có chút không thoải.

Đương nhiên, cảm giác này cũng nhanh chóng trôi qua. Nghĩ lại, Tinh Ngôn cảm thấy liên tưởng của mình vừa rồi rất mắc cười.

Lại nói Vô song công tử Bạch Thế Tuấn, tuy mỗi lần có người kính tửu thì gã chỉ nhấp một ngụm nhỏ, nhưng qua mấy lượt cũng không tránh khỏi đã say. Thế là vị công tử hoàng tộc từ nhỏ đã ở kinh thành bắt đầu nói chuyện kinh thành cho những người gần bên nghe. Nói một lúc, Bạch Thế Tuấn chuyển sang nói đến điển nghi của hoàng gia với thiếu niên bên cạnh.

Khi giảng đến việc thái phi, công chúa đều được ban kim ấn tử thụ cùng bội sơn huyền ngọc, Bạch Thế Tuấn ngữ khí thần bí nói:

"Các vị có biết, Khuynh thành công chúa mà đương kim thánh thượng sủng ái nhất, không chỉ bội ngọc không phải là vật thường, cả vị trí đeo cũng theo phong cách độc đáo".

"Sao?"

Chúng nhân nhất tề kinh dị.

"Ta nói cho mọi người biết, Khuynh thành công chúa không đeo bội ngọc ở eo mà là đeo ở cổ. Nghe nói, còn có công hiệu dưỡng thần".

"Thì ra như thế!"

Nghe Bạch Thế Tuấn giải thích, chúng nhân mới hiểu ra. Trung niên văn sĩ ăn mặc theo lối mưu sĩ ngồi đối diện Tinh Ngôn phe phẩy quạt cười nói:

"Các vị cao hiền không biết, đại nhân nhà ta lớn lên ở kinh thành, từ nhỏ đã quen biết với Khuynh thành công chúa, có thể coi là thanh mai trúc mã".

Nghe lời này, Bạch Thế Tuấn vốn thận trọng cũng không giấu được thần sắc vui vẻ.

Thấy bọn họ nói chuyện hào hứng như thế, Tinh Ngôn này giờ vẫn chưa lên tiếng, nghe cũng thấy hứng thú bèn nói bản thân cũng từng được một vị thiếu nữ tặng cho ngọc bội, vừa hay là cô gái đó cũng đeo trên cổ.

Nghe y nói như thế, Bạch Thế Tuấn đang vui liền bảo y đem ngọc bội ra cho mọi người thưởng lãm. Lúc này không khí đang hào hứng, Tinh Ngôn cũng không thể từ chối, liền đem ngọc bội do Cừ Doanh tặng, đưa ra dưới ánh trăng cho mọi người xem.

Dưới ánh trăng sáng, lúc này bạch ngọc trong tay Tinh Ngôn đang tỏa hào quang tinh nhuận, chúng nhân lập tức đồng thanh tán thưởng:

"Thật là ngọc tốt!"

Đội y cắt ngọc bội vào người, Vô song công tử đang hào hứng không quên chọc y một câu:

"Tinh Ngôn huynh, thiếu nữ tặng ngọc chính là thề hứa hẹn, người chớ bao giờ phụ lòng người ta..."

Thiếu niên nghe vậy hơi đỏ mặt, đám khách nhân thì cười rộ lên, không khí vô cùng vui vẻ, thân thiết...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.12 - Chương 184: Mục Trung Liêu Khuếch, Đồ Ca Minh Nguyệt Chi Thi.

Chăm lưu các qua ba tuần rượu thì trăng đã lên giữa trời, cũng đã xuất hiện vài cụm mây lãng đãng bên nó. Vầng trăng tròn in bóng xuống mặt hồ, phảng phất như chỉ cần thò tay ra là chạm được.

Vào lúc này khúc âm bất chợt biến chuyển réo rắt, trước chiếu tiệc xuất hiện hai đội ca cơ, nhất thời mỹ nhân uyển chuyển, đình các liền biến thành nơi hoa thiên tử địa.

Ca cơ trong phủ tiểu hầu gia tự nhiên khác với ca cơ tầm thường. Không chỉ dung mạo xuất chúng, vũ điệu cũng mỹ diệu vô song. Một màn ca hát nhảy múa khiến tân khách ai nấy đều nhìn đến không chuyển mắt.

Khi hai đội hồng phấn múa đến đoạn cao trào, lại có một ca nữ áo tím tư dung minh lệ nhẹ nhàng lướt khỏi đội hình, tay xòe thành hoa, tạo dáng uyển chuyển múa, cất giọng ca:

"Vạn hoa từng, trệ thiêu quang chăm khắng phóng thái vân không?"

Si mê mê vị giải tam sanh mộng, kiều tích tích nhất niệp đậu xuân phong;

ca hầu biên, tiểu ngữ trung, thu ba tổng,

Y ước kiến phương tâm động, bị đề oanh luyện trụ, giang thượng quy hồng..."

Khúc hát chan chứa tình cảm, thêm vào vũ đạo tuyệt đẹp, thật đúng là lời ca điệu múa lay động lòng người, dường như mọi người đều xao động tâm thần.

Thấy màn biểu diễn xa hoa trước mặt, Tinh Ngôn trong lúc đại khai nhãn giới, trong lòng cũng có chút không diễn tả được tư vị. Nhìn cảnh tiệc hào hoa, Tinh Ngôn đột nhiên cảm thấy, bản thân lúc tiền biệt Cừ Doanh thời khúc "Tử chi" ám chỉ đồng ả son lâm, thật không thích hợp. Đối với sự xa hoa của thế gian, phải biếu bản thân cùng thiếu nữ đó, căn bản thuộc về hai thế giới khác nhau.

Đang ngẩn ngơ xuất thần, có chút buồn bã, thì bỗng thấy quang ảnh trước mặt dao động, như có thứ gì lướt qua. Truy theo quang ảnh, cúi đầu nhìn thì thấy trong chén ngọc của mình đã có mấy miếng thịt nai. Trong đầu động niệm quay mặt nhìn thì thấy tiểu thiếu nữ đang hớn hờ tươi cười nhìn mình.

Khi Tinh Ngôn đang phân tâm, vị Vô song công tử cũng chẳng có lòng xem ca múa. Đã già men rượu, vị công tử anh tuấn quen tính phong lưu sớm đã tập trung tinh thần vào hai giai nhân bên cạnh Tinh Ngôn. Tiểu công hầu luôn lấy lễ đãi người đó, lúc này trong lòng đang nghĩ:

"Ai. người như hoa như ngọc lại phải ở bên kẻ phạm tục, thật là quá uổng phí vật nhân gian!"

Ngay khi phong lưu công tử đang trầm trách lão thiên không có mắt thì thật không hay lại thấy nữ tử như mai tuyết đó, thấy chung của thiếu niên đã cạnh thì không đợi tí ti đến, tự thân lấy bình rượu châm đầy chung cho thiếu niên, còn vị thiếu niên Trương Tinh Ngôn thì an nhiên như thường, một lời cũng chẳng nói.

Thế là thiên hạ đệ nhất thương hương tiếc ngọc Vô song công tử Bạch Thế Tuấn liền vô cùng phẫn nộ. Đúng lúc này, gã bỗng lưu ý thấy Tuyết Nghi rất nghiêm túc xem ca múa, hình như rất lưu ý đến các động tác của đám vũ cơ.

Nhận ra điểm đó, Bạch Thế Tuấn động tâm liền vỗ tay một cái, ra hiệu đám vũ cơ ngừng múa. Sau đó vị chủ nhân trẻ tuổi này liền đứng lên, cúi người vái chào, chân thành nói:

"Khẩu cô nương, xin thất lễ!"

Thấy gã thi lễ, Khẩu Tuyết Nghi cũng nhẹ nhàng đứng lên hoàn lễ. Sau đó thì nghe Bạch Thế Tuấn ôn tồn nói:

"Khẩu cô nương, xin thứ cho Bạch mỗ đường đột. Vừa rồi thấy cô rất quan tâm đối với ca vũ của tệt trang, có lẽ cũng là người giỏi ca múa. Vậy Khẩu Tuyết Nghi cô nương có thể nhân đêm trăng sáng trời đẹp, biểu diễn một khúc để trợ hứng được không?"

Lời này vừa thốt khiến Khẩu Tuyết Nghi lúng túng, nhất thời không biết hồi đáp sao, Bạch Thế Tuấn lại dùng ngữ khí ôn nhu nói tiếp:

"Khẩu cô nương, có lẽ bốn quận vô lễ rồi. Nhưng cô xem, trăng sáng gió mát, hồ lặng núi im, nếu có thêm một vũ khúc của tiên nga, thì đúng là tam sinh hữu hạnh của bọn người phạm chúng tôi rồi!"

Nghe gã thuyết phục, các tân khách cũng đầy mong chờ, hy vọng tiểu công hầu có thể thuyết phục được vị nữ tử thần thái xuất trần đó.

Khi chúng nhân đang hy vọng Tuyết Nghi đáp lời thì thấy thiếu nữ thánh khiết đó hơi cúi đầu, sau đó xoay người nhỏ nhẹ nói với thiếu niên:

"Đường chủ, người xem..."

Nghe nàng thỉnh ý, Tinh Ngôn tươi cười đáp:

"Tuyết Nghi, chủ nhân đã yêu cầu, vậy cứ biểu diễn một khúc đi".

Tuyết Nghi nghe nói thì nhẹ nhàng bước về phía đài trống trên mặt hồ. Thấy nàng đã chuyển thân, vị Vô song quận thủ anh tuấn phía sau mặt mày hớn hờ:

"A, thì ra là 'Đường chủ', chẳng trách có mang theo kiếm".

Thì ra Bạch Thế Tuấn nghe xưng hô của Tuyết Nghi, trong lòng nghĩ Tinh Ngôn nhất định là một đầu mục của môn phái giang hồ nào đó. Như thế chỉ cần bản thân gã lộ ý yêu thích nàng, nàng chẳng phải lập tức ưng thuận sao? Nghĩ đến điểm mấu chốt đó, Bạch Thế Tuấn tự nhiên tâm tình khoan khoái.

Nói đến, tuy luôn lấy lễ đãi người, nhưng vị Bạch quận thủ tôn quý đó, thật là "Ý của tủy ông chẳng ở rượu", đến lúc này cũng lười hỏi han xác định lai lịch của Tinh Ngôn.

Đương nhiên, người thiếu niên bị gã xem thường thì chẳng biết đến phen tâm tư của gã. Lúc này Tinh Ngôn cũng như tân khách, chăm chú nhìn theo dáng vẻ uyển chuyển của thiếu nữ, chờ xem nàng sẽ biểu diễn thế nào.

Đôi khi vị nữ tử mỏng mảnh như sương khói đó đi đến gần bên mép nước, tay áo nhẹ huy, tóc váy phất phơ, bắt đầu vũ khúc của mình thì tất cả chúng nhân trong Châm lưu các đều tập trung, xem thử có phải như lời của Vô song công tử, đêm nay thường thức vũ khúc này, đúng là tam sinh hữu hạnh trong đời hay không!

Trong đám người này, có không ít kẻ sĩ tự cho mình văn tài ngạo thế, nhưng đến khi bọn họ chứng kiến vũ khúc tuyệt đỉnh dưới trăng đó, bọn họ mới biết, thì ra trên thế gian này, đúng là có nhiều chuyện khó thể hình dung.

Nín thở ngưng thần, bọn họ trong lúc chấn động nhìn thấy dưới ánh trăng nhàn nhạt, phảng phất có vô số hạt nước nhỏ li ti óng ánh, dần ngưng thành một màn mỏng màu bạc, chuyển động theo từng động tác uyển chuyển của thiếu nữ. Còn lúc này, gió hồ như tiếng sáo, mặt hồ như sân khấu, minh nguyệt như đèn, hơi nước thành sương khói, phảng phất cả thiên địa đều chuyển động theo động tác của nàng, vạn vật như tan biến, chỉ còn lại duy nhất một nữ tử đang uyển chuyển múa.

Khung cảnh tuyệt vời khiến tâm thần người ta si mê, lại rất nhanh đã kết thúc.

Đôi khi vị nữ tử như hồng nga quay trở về bên cạnh đường chủ của nàng, dường như tân khách của Thủy vân trang vẫn còn si mê, không nguyện ý thoát khỏi ảo cảnh thần tiên đó. Khác với bọn họ, Tinh Ngôn đã từng chứng kiến qua vũ đạo của nàng một lần nên cũng chẳng si mê đến mức như thế. Khi Khấu Tuyết Nghi trở lại bên cạnh y, Tinh Ngôn châm rượu trái cây vào chung cho nàng, mỉm cười đưa cho nàng, ngụ ý khen thưởng cho vũ khúc tuyệt vời đó.

Thấy Tinh Ngôn châm rượu cho mình, lại khen ngợi vũ kĩ của nàng có tiến bộ, Tuyết Nghi mỉm cười, nhẹ nhàng đáp tạ:

"Đường chủ quá khen rồi, Tuyết Nghi vừa rồi bất quá may mà không làm xấu mặt đường chủ..."

Sau khi biểu diễn xong vũ khúc, Tuyết Nghi vẫn tự nhiên, hơi thở bình thường, thần sắc vẫn thanh nhã như cũ.

Đối với tình trạng bên ngoài của nàng, đại đa số tân khách chẳng ai chú ý. Chỉ có một trung niên đạo sĩ mặt mũi bình thường ngồi ở cuối chiếu tiệc, quan sát Tuyết Nghi một lúc thì hình như có suy nghĩ gì đó.

Lại nói lúc hai người Tuyết Nghi, Tinh Ngôn đối đáp thì vị Vô song công tử ngồi trên bọn họ, bỗng nhiên chồm người qua, nâng chung cười nói:

"Tuyết Nghi cô nương, xin thứ cho Thế Tuấn vừa rồi đã kiếm lời khen, đó chẳng phải là tam sinh hữu hạnh, phải là bách thế chi duyên mới đúng!"

Tuyết Nghi nghe khen, cảm thấy gã tán tụng quá mức liền ửng đỏ mặt, định tiếng cảm tạ. Còn chưa kịp mở lời thì thấy vị công tử tuấn mỹ ôn nhã đó, đột nhiên nâng chung uống cạn, sau đó lớn giọng:

"Chuyện may! Chuyện may!"

"Thời xưa có Lý phu nhân nhất tiểu khuynh thành, thời này có Khấu tiên tử nhất vũ khuynh thành!"

Vừa nghe lời này, còn không để Tuyết Nghi, Tinh Ngôn có phản ứng, Bạch Thế Tuấn đã lão đảo đứng lên, ngữ khí có phần say sưa nói:

"Hôm nay mới gặp giai nhân, Thế Tuấn có một bài thơ xin tặng... Quỳnh khuê, xuyên hương văn, dao tịch phương trần mẫn; Tinh đa vũ thái trì, ý khuynh ca lộng hoãn; Hoan nhạc dạ phương tĩn, tương huê nhập duy trường..."

Bạch quận thủ đã bảy phần say, ngâm đến câu cuối cùng thì đã có chút lè nhè, nhưng Tinh Ngôn ở kế bên nên nghe rất rõ từng câu. Đôi khi Vô song công tử ngâm xong, vị Tử Hải đường chủ thái độ khiêm tốn hòa khí bỗng trầm sắc mặt, nhíu mày nghĩ thầm:

"Thôi rồi! Ta kính Vô song công tử thần thái phi phạm, nói năng bất tục, nào ngờ đối với nữ khách, lại làm bài thơ có ý khinh bạc như thế!"

Đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy phong lưu công tử đó nhào người tới, chung rượu trong tay cố chìa đến trước Tuyết Nghi, nói:

"Tuyết Nghi cô nương, đường chủ của cô châm rượu cho cô, ta cũng kính cô một ly!"

Lúc này, Bạch Thế Tuấn đã ngấm rượu, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mặt, đôi nàng đáp lời.

Thấy cử động thất lễ của gã, Tinh Ngôn rất không vui. Đang định lên tiếng thì bỗng thấy hàn khí xộc tới. Xoay mặt nhìn thì thấy thần sắc Tuyết Nghi trầm xuống, hai mắt lạnh lùng. Vừa thấy thần tình đó, Tinh Ngôn tức thì thất kinh, tâm niệm xoay chuyển liền vội đưa tay trái nắm lấy vạt áo của thiếu nữ. Thế là hàn ý đang tỏa ra lập tức biến mất.

Đội người bên cạnh hồi phục lại bình tĩnh, Tinh Ngôn thấy vị Vô song công tử đó, sau khi rùng mình thì vẫn kiên trì đưa chung tới, y liền nhướn mày lớn giọng nói:

"Đa tạ công tử gia có ý! Chỉ bất quá chung rượu này...Tuyết Nghi thân thể yếu ớt không thể uống. Chi bằng để tôi thay nàng uống cạn để khỏi phụ ý tốt của công tử".

Nói xong, cũng không đợi Bạch Thế Tuấn có phản ứng, Tinh Ngôn nhận lấy chung rượu trong tay gã, lúc đưa lên miệng định uống thì đột nhiên như nhớ đến điều gì đó, liền đặt chung rượu xuống, nhìn vị quận thủ đại nhân đang há miệng trợn mắt, cười nói:

"Đúng rồi, đột nhiên nhớ lại, tiểu công gia khi này dưới trăng ném chung, quả nhiên hào khí lãng vãng, thật là khiến người ta ngưỡng mộ. Chi bằng lần này, tôi cũng bắt chước một phen!"

Nói xong cũng không đợi Bạch Thế Tuấn đáp lời, người thiếu niên luôn điềm đạm khiêm hòa đã đứng lên, cầm chung rồi tiệc, xoay bước đến bên mép nước, không chút do dự trút hết rượu xuống hồ, vừa đổ rượu vừa cầu khẩn trong lòng:

"Nguyên cho tôm cá trong hồ, hôm nay uống được rượu này, sẽ có ngày hóa rồng!"

Khán xong, trong ánh mắt ngạc nhiên của chúng nhân, Tinh Ngôn đem chung rượu không về trả cho chủ nhân Bạch Thế Tuấn, thần sắc như thường nói:

"Cái chung này trả lại cho ngài. Hừ...đến lúc này mới biết, Vô song tiểu công gia quả nhiên tâm hoài đại chí, thiên hạ vô song! Tiểu tử vừa rồi lúc đến bên hồ thì hai chân muốn nhuyển, không thể nói được câu nào!"

Nghe y nói như thế, vị công tử của Xương nghị hầu vốn coi thiên hạ bằng nửa con mắt, lúc này thần sắc xấu hổ, đứng là "Không thể nói được câu nào".

Khi không khí có phần căng thẳng thì bỗng nghe có người vỗ tay cười lớn, cao giọng:

"Hay hay hay, ca múa bên hồ, dưới trăng ném chung, thật là chuyện tao nhã ở nhân gian! Tối nay các vị bằng hữu đã có hứng trí, chi bằng để tiểu đạo góp vui, biểu diễn một màn ảo thuật nhỏ để trợ hứng cho chư vị!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 185: Lăng Ba Bộ Vấn, Lãm Đắc Yên Vân Nhập Mộng.

Nghe cuối chiếu tiệc có người nói, Bạch Thế Tuấn đưa mắt nhìn thì thấy chính là khách nhân trong phủ, Thanh Vân đạo trưởng.

Vị Thanh Vân đạo trưởng này, vốn là đạo sĩ vân du bốn phương, vào phủ làm khách chưa đến nửa tháng. Tuy đạo nhân này đạo hạnh không quá cao thâm, nhưng Bạch Thế Tuấn thấy lão có lòng thành muốn vào phủ, lại có chút ảo thuật nên miễn cưỡng thu nhận. Sau khi vào phủ, hành vi của lão chẳng có gì khác thường, thậm chí còn có chút dung tục, do đó ở trong mắt những kẻ tâm phúc của Bạch Thế Tuấn, đã liệt lão vào hạng "Kê minh cầu đạo". Dạ yến hôm nay, nhiều khi nhân dĩ sĩ trong phủ không đến dự, nhưng lão Thanh Vân năng lực bình thường lại lò mò đến dự yến.

Bất quá, hiện tại cũng may nhờ lão giải vây. Vừa nghe Thanh Vân đạo nhân chủ động đề cử, Vô Song công tử đang xấu hổ lập tức tinh thần phấn chấn, vui vẻ nói:

"Được! Đêm tốt thế này, nếu chỉ uống rượu ca múa thì cũng có chút hơi nhạt, vậy thì nhọc công Thanh Vân đạo trưởng".

Thanh Vân nghe nói đang định khởi thân thì Bạch Thế Tuấn huy tay, cười nói:

"Đạo trưởng đừng gấp, Thế Tuấn còn có lời muốn nói với hai vị khách quý".

Nói xong Bạch Thế Tuấn khởi thân rời tiệc, đi đến bên cạnh Tuyết Nghi, bái một lễ với hai người Tinh Ngôn, lên tiếng xin lỗi:

"Tuyết Nghi cô nương, Tinh Ngôn huynh, thật xấu hổ, vừa rồi Thế Tuấn uống hơi nhiều, ngôn ngữ không kiềm chế đã mạo phạm, xin hai vị lượng thứ!"

Thấy gã thành khẩn xin lỗi, Từ Hải đường chủ vốn có chút không thoải mái cũng cảm thấy bản thân hơi quá, vội đứng dậy hồi lễ, liên thanh nói không sao.

Đội Bạch Thế Tuấn lấy thể diện, Thanh Vân đạo trưởng liền đứng lên vòng tay chào chúng nhân, nói hôm nay lão sẽ biểu diễn một trò chơi gọi là "Tứ như thừa tuần". Nói xong, lão đưa tay lấy một bình rượu rỗng ở bên cạnh, sau đó đến mép hồ cúi người múc đầy nước. Đội khi lão đem bình rượu quay về tiệc, vị Thanh Vân đạo trưởng dung mạo bình phàm đó liền nhắm mắt ngưng thần, khóe miệng nhếch nhếch như đang niệm chú ngữ.

Lúc Thanh Vân thi pháp, cũng như chúng nhân, Tinh Ngôn cũng chú ý quan sát. Bất quá chỗ khác với mọi người là vị Thượng Thanh đường chủ cùng thuộc đạo môn với lão, lại càng lưu ý nhất cử nhất động của lão. Thì ra, Tinh Ngôn bình thường chứng kiến mấy trò chơi đùa của tiểu Quỳnh Dung, hiện tại rất muốn biết, dạng ảo thuật bằng không nghĩ vật này rốt cuộc là thể nào.

Thanh Vân niệm chú cũng không lâu, trong tay đã có thanh quang lơ lửng, sau đó y đem song chưởng áp vào bình rượu, chỉ thoáng sau, Thanh Vân đạo trưởng đã cười hô:

"Xong rồi!"

Khi lão mở nắp bình ra, những tân khách ngồi gần lão đều ngửi thấy một mùi rượu thơm dịu thoát ra.

Thấy đã xong, Thanh Vân đạo trưởng liền cầm bình rượu đi đến trước Bạch Thế Tuấn, châm rượu vào chung chỗ gã. Sau đó đưa bình rượu cho thị nữ để nó đi rót cho các khách nam khác.

Một lúc sau khắp Châm lưu các đều thơm mùi rượu, đội khi nhắm nhấp thứ rượu làm từ nước hồ đó, khắp tiệc liền nổi lên tiếng khen ngợi không thôi.

Thấy Thanh Vân lộ chiêu này, chủ nhân gia trang cũng có cái nhìn khác với lão.

Chỉ là, trong bầu không khí vui vẻ lại có một người không mấy vui, người này chính là Tinh Ngôn. Hiện tại y tự tin đạo lực tinh tiến, thế nhưng chăm chú quan sát pháp thuật "Tứ như thừa tuần" đó, vẫn không có chút linh ngộ nào. Chỉ bất quá, khi y bắt chước những người khác, uống thử thứ rượu do nước hồ biến thành đó thì phát hiện mùi vị vẫn nhạt nhẽo như nước hồ.

"Ảo thuật dù sao cũng chỉ là ảo thuật..."

Nhìn thứ nước trong chung, lại nhìn những tân khách đang hào hứng, y có chút hồi hận:

"Thôi rồi, nếu không phải ta tu luyện đạo lực, tối nay há chẳng phải cũng được thưởng thức mỹ tửu sao?"

Tuy trong đầu nghĩ linh tinh nhưng ngoài mặt vẫn bắt chước mọi người, ra vẻ hào hứng thưởng thức loại "Rượu" đó.

Đội trận nhiệt náo lắng xuống, Thanh Vân đạo nhân hào hứng cho biết lão còn có một trò khác gọi là "Không bình sanh hoa". Nào ngờ, khi lão đang giải thích sơ qua pháp thuật đó thì tiểu nha đầu từ khi khai mạc đến giờ chưa lên tiếng, cuối cùng nhịn không được thốt một câu:

"Ca ca ta cũng biết biến hoa..."

"Hả?"

Nghe Quỳnh Dung nói, Bạch Thế Tuấn cảm thấy rất kinh ngạc liền bảo Thanh Vân tạm ngưng, sau đó hỏi Tinh Ngôn lời của thiếu nữ có đúng không. Sau khi thấy y xác nhận thì gã cao hứng, mời Tinh Ngôn cũng như Thanh Vân, biểu diễn cho mọi người xem. Chẳng thể từ chối, Tinh Ngôn đành đứng lên, chuẩn bị biểu diễn "Hoa khai khoảnh khắc".

Kì thật đối với Tinh Ngôn mà nói, vừa rồi thấy qua "Tứ như thừa tuần" của Thanh Vân đạo trưởng, y cũng có thể làm na ná như thế, bằng không sinh hoa. Chỉ có điều, để cho chắc chắn nên y quyết định dùng cách "Hoa khai khoảnh khắc".

Trong ánh mắt chăm chú của chúng nhân, Tinh Ngôn chậm rãi đi đến bên thùy tạ, nhìn hoa sen dập dờn trên mặt nước, chọn lấy một nụ hoa còn chưa bung cánh, sau đó quay lại nói với chúng nhân:

"Xin chư vị chú ý, đóa sen trong hồ này vẫn còn chưa nở, hiện tại ta sẽ khiến nó nở ra".

Lời còn chưa dứt, không hề thấy y niệm chú ngữ như Thanh Vân thì đã thấy một trận quang hoa xanh lục phát ra từ lòng tay y, từng luồng hào quang nhập vào trong nụ hoa, cứ mỗi luồng hào quang nhập vào thì nụ hoa lại phồng ra một chút, dần dần từng cánh bung xòe, chớp mắt đã thành một đóa sen rực rỡ trong hồ, từng cánh hoa đang đưa theo gió.

Mắt thấy nụ hoa nở thành một bông hoa chỉ trong nháy mắt, chúng nhân kinh dị không thốt nên lời. Cả Bạch Thế Tuấn vốn chẳng có tâm tư quan sát, hiện cũng hết sức kinh ngạc. Chỉ là, bọn họ còn không biết, với năng lực của vị đường chủ này, Thái hoa đạo lực vận đến, Húc diệu quang hoa chụp xuống, đừng nói chỉ là một nụ hoa, cho dù muốn cho cả hồ sen này cùng lúc khai hoa cũng dư sức. Chỉ bất quá, theo suy nghĩ của Tinh Ngôn, việc hoa nở hoa tàn đều nên để tự nhiên mới hay.

Thấy pháp thuật thành công, Tinh Ngôn cũng chẳng trùng trùng, quay người ôm quyền chào tân khách đang còn kinh ngạc, mỉm cười quay về chỗ ngồi.

Đội khi y ngồi xuống, Bạch Thế Tuấn tự nhiên tán thưởng, nói rằng vốn chỉ nghĩ Tinh Ngôn kiếm thuật siêu quần, không ngờ ảo thuật cũng xảo diệu như thế. Thấy hai người Thanh Vân, Tinh Ngôn biểu diễn rất hay, Bạch Thế Tuấn trong lúc cao hứng, lại cảm giác có chút đáng tiếc:

"Đáng tiếc Phi Hoàng tiên trưởng không có ở đây, bằng không buổi tiệc này càng nhiệt náo!"

Trong đám tân khách của gã, có một người lúc này lại trầm thất kinh. Người này chính là vị vừa biến nước thành rượu, Thanh Vân đạo trưởng.

Khác với đám người trong tiệc, đối với thủ đoạn cao minh thúc hoa nở trong khoảnh khắc, vị Thanh Vân đạo trưởng tưởng mạo binh thường đó hiểu rất rõ. Lão minh bạch, màn biểu diễn của bản thân bất quá chỉ là khiến người xem cảm giác lâm mà thôi, cái gọi là "Từu như rồng thuận tuần", "Không bình sinh hoa", kì thật sau khi thi pháp thì nước vẫn là nước, khoảng không vẫn là khoảng không, chỉ bất quá người xem cảm giác nhâm nước có mùi rượu, khoảnh không xuất hiện hoa. Do đó, mấy thuật này tuy nhìn có vẻ thần kì, nhưng đối với người tu đạo mà nói, thực tế chỉ là trò chơi mà thôi.

Nhưng vừa rồi, Thanh Vân quan sát rất rõ, thiếu niên đột nhiên ra mặt đó, chớp mắt đã khiến hoa nở thì đúng là mười phần thực tế. Pháp thuật nghịch chuyển tự nhiên đó, Thanh Vân hiểu rất rõ, chính là thuật "Hoa khai khoảnh khắc" trong ba mươi sáu thiên cương đại pháp của đạo gia. Mà ba mươi sáu thiên cương đại pháp này đều tinh diệu thâm ảo, không phải kẻ tu đạo nào cũng có thể tập được.

Hiểu rõ điểm này, lại nhớ đến dáng vẻ bình thường sau khi múa của Tuyết Nghi, vị Thanh Vân đạo sĩ đó trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Trong lòng đang nghi ngờ thì Tinh Ngôn đã trở về chỗ, hai tay xua xua từ tạ mấy lời tán thưởng của Bạch tiểu công gia. Vào lúc này, Thanh Vân bỗng thấy chiếc nhẫn đen bóng trên tay trái y, lập tức sắc mặt đại biến:

Thì ra Thanh Vân đạo trưởng nhãn lực cực tốt đã nhìn ra, xung quanh viên ngọc đen trên chiếc nhẫn đó có một làn khí trắng mờ mờ, gây cho người ta cảm giác rất khủng bố!

Tạm không nhắc đến sự kinh hãi trong lòng Thanh Vân đạo nhân, lại nói đến Vô Song công tử, sau khi uống thêm mấy chung rượu, nhìn hai cô gái xinh đẹp bên cạnh Tinh Ngôn, bất giác lại không kiềm được lòng, thàn thàn:

"Ài, vị Khấu cô nương này so với người đó cũng chẳng hề thua kém, nếu Bạch Thế Tuấn ta đời này có thể cưới được một trong hai người thì hà tất phải quan tâm đến đại chí gì gì đó".

Nghĩ đến đây, Vô Song công tử trước giờ luôn đắc chí bỗng có chút buồn bã:

"Ài, cũng không biết người đó, gần đây sao lại lãnh đạm như thế. Hơn nửa tháng nay chỉ chịu gặp ta có ba lần..."

"Chẳng lẽ, hiện tại nàng đã thật lòng muốn vào đạo môn thanh tịnh?"

Thì ra, Tinh Ngôn không biết, vào lúc đang có họa côn trùng, dạ yến xa hoa trước mắt được vị đa tình công tử bên cạnh tổ chức ở Chăm lưu các gần Nghênh tiên thai nhất, tiếng nhạc lời ca réo rất vốn ngụ ý thu hút vị nữ tử vốn đã quen cuộc sống xa hoa có thể động tâm mà bước qua cầu ngọc, tương hội cùng gã. Nào ngờ, vị nữ tử xuất thân phú quý đó vẫn ở yên trong Nghênh tiên thai, tựa như chỉ muốn đến đây để tránh nóng.

Ngay khi Bạch Thế Tuấn hơi ừ ừ thì đột nhiên nhìn thấy một vật, lập tức động sắc, nâng chung hỏi Tinh Ngôn:

"Tinh Ngôn lão đệ, ta thấy ngươi đất sáo ngọc bên hông, không biết đối với dịch nghệ thì thế nào?"

Nghe gã hỏi, Tinh Ngôn cũng không nghĩ giấu diếm, thành thật hồi đáp:

"Không sợ công tử cười, ta quả thật cũng có chút am hiểu về dịch nghệ".

Nghe y đáp như thế, Bạch Thế Tuấn lộ vẻ mừng rỡ, chân thành khẩn cầu:

"Tinh Ngôn lão đệ có thể giúp bản quận một việc được không?"

Bỗng thấy Bạch Thế Tuấn trở nên khách khí như thế, Tinh Ngôn tuy cảm thấy khó hiểu nhưng cũng đành đồng ý tương trợ cho gã. Nghe Tinh Ngôn đáp ứng, Bạch Thế Tuấn lập tức hớn hờ, đem nguyên ủy sự tình nói ra:

"Không giấu gì ngươi, dạng thiếu nữ xinh đẹp như tiên kiều Khấu cô nương, trong phủ ta cũng có một vị".

"Xin chúc mừng Bạch công tử".

Nghe Bạch Thế Tuấn đột nhiên đề cập đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, Tinh Ngôn đầu óc lơ mơ, cũng chỉ lên tiếng phụ họa. Nghe y nói thế, Vô Song công tử lại thờ dài, có vẻ đành chịu nói:

"Ai...Người này lại chẳng phải thuộc về ta, chỉ là một khách quý trong phủ của ta".

Nghe gã nói như thế, thiếu niên đang mơ mơ hồ hồ bỗng sáng ý, đột nhiên nghĩ:

"Chẳng lẽ quý khách mà Thị kiếm nói, chính là vị nữ tử này?"

Đang phỏng đoán thì nghe Bạch Thế Tuấn tiếp tục nói:

"Tình Ngôn không biết thôi, vị nữ khách đó có chút không quen nơi đông người, vì thế đêm nay không đến dự tiệc, bằng không nhất định để cho người được mở mang tâm mắt!"

"A, thật đáng tiếc!"

Tình Ngôn theo sắc mặt của Bạch Thế Tuấn mà thuận miệng hồi đáp. Nghe y nói thế, trên mặt Bạch Thế Tuấn lập tức hiện thần sắc vui vẻ, nhiệt tình nói:

"Kì thật người nếu muốn thấy nàng, cũng không quá khó".

"Sao?"

"Là thế này, ta biết vị giai nhân đó gần đây rất thích âm nhạc. Chỉ cần Tình Ngôn người thổi một khúc sáo, nếu có thể lay động được lòng nàng thì có thể khiến nàng theo âm thanh mà đến gặp!"

"A, thì ra như thế".

Tình Ngôn nghe vậy thầm nói, thì ra dài dòng cả buổi chẳng qua là muốn mình thổi giúp một khúc sáo. Chuyện này có gì khó, đây chẳng phải là bản lĩnh của y sao? Lòng nghĩ như thế, Tình Ngôn đang định lên tiếng khẳng khái nhận lời thì nghe Bạch Thế Tuấn cười cười, nói thêm một câu:

"Tình Ngôn lão đệ sau này nhất định sẽ biết, nếu như đêm nay người có thể thấy được vị tôn khách trong phủ của ta, thì đó chính là phúc phần của người!"

Nói đến chỗ này, mặt Bạch Thế Tuấn sáng bừng, thần sắc ngời ngời. Thấy gã như thế, Tình Ngôn cũng bị lôi cuốn, vội đứng dậy rời tiệc, đi đến mép đài, nhìn vàng trăng in dưới hồ, nâng sáo bắt đầu thổi.

Lúc mới thổi, sáo âm nhẹ nhàng vẫn chưa thu hút được sự chú ý của mọi người. Chỉ là, dần dần, chúng nhân phát giác trong núi xanh hồ thắm trước mặt, đang có một làn thanh âm trong trẻo như tiếng gió trời, êm dịu như làn suối chảy qua bờ đá, nhẹ nhàng len vào tai bọn họ.

Đêm trăng yên tĩnh, sao lại nghe có tiếng suối chảy giữa núi sâu? Lăn theo âm thanh thì thấy vốn là thiếu niên vừa khiến nọ hoa xòe cánh, đang nâng sáo tấu khúc.

Trong đám khách nhân ở đây, đại đa số đều là hạng hiểu nhiều biết rộng. Phong nguyệt ca bản, yên liễu họa thuyền, có gì mà không biết? Chỉ là, hiện tại nghe khúc sáo này, lại khiến bọn họ nảy sinh một cảm giác kì dị:

Tiếng sáo âm thanh linh u nhã, lúc thì réo rắt, lúc thì êm ái, vô luận là nhanh hay chậm, đều phẳng phát như hòa thành một thể với núi, hồ, trăng, mây, không thể nào phân biệt được đâu là toàn luật, đâu là khúc phổ.

Sáo âm du dương uyển chuyển, càng về sau càng không linh diệu miêu, phẳng phát như từ trên mây vọng xuống.

Thường thức sáo âm xuất trần, mọi người đều ngẩn ngơ thả hồn, cả Vô Song công tử cũng quên mất chủ ý khi nhờ thiếu niên thổi sáo, cứ si si lắng nghe.

Khi sáo âm siêu phàm thoát tục đó đang phiêu diêu lẳng lặng giữa trời trăng mây nước, thì như để hòa với tiếng sáo xuất trần đó, từ bên núi bỗng có tiếng ca truyền đến. Ca âm như tiếng trời, xướng rằng:

"Vân hải ủng cao đường

Vụ tấn phong hoàn

Ước lược sơ trang

Tiên y quyền tấn kiến vân lam

Tài giác cung yêu tiêm uyển

Nhất chậm mộng dư hương

Vân ảnh bán phạm

Vô tấn giang sơn

Kì độ bằng lan thính sương quán

Thiền cung lộ lãnh hương hoàn..."

Tiếng ca hòa cùng tiếng sáo vô cùng khăng khít, bồi hồi phiêu đảng theo gió, càng lúc càng êm ái thanh hòa, cảm giác như tuyết rơi trong đêm trăng vậy.

Khi tiếng ca cất lên hòa nhịp, thiếu niên thoải sáo vẫn không để tâm suy xét, cứ thuận theo tự nhiên hòa điệu cùng nó. Chỉ là, khi ca âm dần dần lắng đi, y mới như tỉnh mộng. Thanh âm đó là...

"Là nàng?"

Cảm nhận được ca âm quen thuộc, Tinh Ngôn đột nhiên chấn động tâm thần, vội mở to mắt, vận hết mục lực nhìn về phía núi. Chỉ thấy trong ánh trăng mờ nhạt, đang có một bạch y thiếu nữ như mộng như ảo đang tựa vào một đầu cầu ngọc.

Thiếu niên từ ý đang nồng, nhìn thấy dung nhan không biết mỗi ngày đã nhớ đến bao nhiêu lần, lập tức mọi nghi hoặc đều tan biến, không biết do hơi rượu thúc giục hay là bị ca âm dẫn dắt, lúc này trong đầu y chỉ nghĩ đến một chuyện:

"Ta muốn gặp nàng!"

Ngăn trở y lúc này chỉ có mặt hồ lấp lánh ánh trăng, dường như chẳng cần suy nghĩ, thiếu niên nổi tính ngông cuồng, trong tiếng kinh hô phía sau, tung thân nhảy xuống hồ!

...Khói sóng mênh mông, đập sóng lướt đi.

Thiếu niên đến từ La phù động thiên, lúc này đang ngự khí cười sóng, đập trên từng lá sen, lướt về phía núi.

Lúc này, trong Châm lưu các phía sau y, không khí vô cùng yên ắng.

"Là Cừ Doanh tỷ!"

Sự tĩnh lặng trong Châm lưu các bỗng bị một thanh âm trong trẻo phá vỡ. Tiểu thiếu nữ hưng phấn đứng dậy định phi thân đuổi theo ca ca thì bị nữ tử bên cạnh nó nhẹ nhàng giữ lại. Vào lúc này, tất cả ánh mắt hoặc kinh dị, hoặc nghi ngờ của chúng nhân đều đổ theo thân ảnh của thiếu niên. Còn Thu lô hồ từng bị Bạch Thế Tuấn ném chung, Trương Tinh Ngôn đổ rượu, cũng phảng phất không còn yên tĩnh. Trên từng vòng sóng do thiếu niên tạo nên, lúc này đang có rất nhiều loài cá tung mình nhảy khỏi mặt nước, thân thể phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Ngay khi Tinh Ngôn tấm trắng đập sóng lướt đến cầu bạch ngọc, vị thiếu nữ đang tựa vào lan can cầu, dung mạo tươi như đóa sen đang nở, hơi thở như lan, cúi nhìn xuống cầu, nhẹ nhàng ngâm:

"Cô tiêu ngạo thế...giai thù ả?"

Thiếu niên đã đến gần, nghe tiếng thì cười mỉm. Đang định lên tiếng đáp thì chợt động tâm, tay phải vận chuyển Thái hoa, liền thấy trong lòng tay y dần dần hình thành một đóa hồng sắc liên hoa. Sau đó tươi cười nhìn thiếu nữ mỏng manh như sương khói trên cầu, cất tiếng ngâm:

"Nhất dạng hoa khai...Vi đề trì?"

Liền đó, trời yên đất lặng, chỉ có thời gian chậm chậm trôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 186: Hiệp Khí Như Long, Cương Phong Nhi Phi Khứ.

Sau một năm chia tay, Tinh Ngôn cùng Cừ Doanh, lại vô ý tương phùng tại Thủy Vân sơn trang ở Úc Lâm quận.

Trong đêm trăng sáng, trên Thu lô hồ, cạnh cầu ngọc, cả hai ngơ ngẩn xuất thần, nhìn nhau không nói, quên luôn mọi sự vây tròn tại xung quanh. Dưới cầu ngọc, chỉ có hoa sen vòng vòng quay lấy y, thân hình của y khẽ dập dờn, tạo nên những vòng sóng lan rộng. Bất tri bất giác, một cảm giác chưa từng có đang lặng lẽ phát triển giữa hai người...

Sau một lúc, một làn gió hồ mát lạnh lùa tới, Tinh Ngôn cuối cùng cũng tỉnh táo. Thấy Cừ Doanh đang nhìn mình, y liền khẽ mỉm cười, lên tiếng:

"Cừ Doanh, không ngờ lại gặp cô ở đây. Vừa rồi nghe tiếng ca, mới biết có cô ở đây".

Nhìn khói sóng mờ hồ bốn bề, Tinh Ngôn lại có chút ngại ngùng:

"Kì thật, lần này ta ngự khí đạp sóng đến, thật là vì không nhìn ra con đường trong trang dẫn đến đây, chỉ đành đạp sóng đi, may mà cũng luyện được chút đạo thuật..."

"Ta biết".

Cứ Doanh đang tựa lan can, nghe vậy mỉm cười.

Khi Tinh Ngôn nói chuyện, nhờ ánh trăng vàng nhạt, Cứ Doanh thấy rất rõ, người thiếu niên đang đứng trên sóng, thân hình thẳng tắp hơi nhấp nhô theo điệu sóng, y phục phất phơ trong gió, hệt như thần nhân vừa dưới nước lên. Cách biệt rất lâu mới tương ngộ, thiếu nữ hơi xấu hổ phát hiện, tiểu thiếu niên ở Nhiều Châu mà mình quen năm xưa, hiện tại như đã biến đổi rất nhiều, thần thái linh hoạt, lại tăng thêm vài phần tuấn đạt. Phát hiện ra điều đó, thiếu nữ cao quý bỗng nhiên ửng hồng hai má.

Ngay khi Cứ Doanh đỏ mặt, Tinh Ngôn cũng mỉm cười nhìn nàng. Dưới ánh trăng thanh đạm, vị bạch y thiếu nữ vốn phong hoa tuyệt đại, lại tăng thêm vài phần quyến rũ. Nhìn Cứ Doanh, Tinh Ngôn nhủ thầm:

"Quý khách thì ra là Cứ Doanh, mấy lời tán dương của Bạch quận thủ quả thật không có gì là nói quá".

Y hiện tại đã biết, quý khách trong miệng Bạch quận thủ nhất định là Cứ Doanh. Vừa rồi khi bản thân đạp sóng đến, trong Nghênh tiên thai có không ít nhân ảnh chạy ra, có điều Cứ Doanh chỉ khẽ phất tay áo, mấy người đó đều dừng bước, yên lặng đứng phía sau.

Nghĩ đến điểm này, y mới nhớ bản thân đang làm chuyện gì. Nghĩ một chút, y nói với thiếu nữ trên cầu:

"Cứ Doanh, kì thật ta và Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đang làm khách trong phủ Bạch công tử, lúc này bắt quá chi là ta tạm rời tiệc. Hiện tại đã biết cô ở đây, vậy sáng mai ta sẽ đến tìm cô. Cô đi nghỉ sớm đi".

Vốn là Tinh Ngôn nhớ đến lời Bạch Thế Tuấn nói Cứ Doanh không thích chỗ đông người, nên kêu nàng đi nghỉ sớm. Chỉ bất quá, sau khi nói ra lời quan tâm đó, không biết sao trong lòng lại cảm thấy có chút hối hận. Đang lúc tính được tính mất thì thấy dung mạo khuynh thành của thiếu nữ hơi cúi xuống, sau đó đưa tay vén những sợi tóc rối, nhìn y mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

"Tinh Ngôn, Quỳnh Dung tiểu muội và Tuyết Nghi tỷ tỷ cũng đến à? Đã lâu không gặp, ta lúc này cũng muốn nói chuyện với bọn họ, vậy được không?"

Vừa nghe lời này, Thượng Thanh dường chủ đang có chút hối hận lập tức như trút được gánh nặng. Quay đầu nhìn sương khói trên hồ, Tinh Ngôn liền nhẹ nhàng phóng đóa sen trong tay y xuống mặt nước để cho nó tùy ý theo sóng mà trôi, sau đó ngẩng đầu nhìn Cứ Doanh cười nói:

"Ta dẫn cô đi".

Thế là, chúng tân khách trong Châm lưu các chỉ thấy thiếu niên tiếp lấy một thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy xuống, nắm lấy tay nàng đạp sóng quay về. Hai người kẻ vai đạp sóng mà đi, y phục phiêu phiêu, thật chẳng khác gì tiên tử thần nhân lãng ba vi bộ.

Ngay khi chúng nhân nhìn đến ngậy ngốc thì vị Thanh Vân đạo nhân đó, tâm tư dường như không đặt vào người đôi thiếu niên nam nữ như những người khác. Ngóng về phía trời tây, nhìn hình dạng mây đùn lại như vảy cá, trong lòng Thanh Vân không khỏi kinh nghi bất định:

"Chẳng lẽ, đây chính là thuật 'Triệu mây' trong Bảy mươi hai thuật địa sát?"

Thì ra, tu vi của Thanh Vân đạo nhân, quyết không kém như biểu hiện bên ngoài của lão. Lúc Tinh Ngôn thổ sáo, trọng tiếng sáo âm có ẩn chứa "Thủy long ngâm", bắt tri bất giác khiến những đám mây rời rạc ở trời tây dần tụ thành vân trận. Hình dạng đó nếu trong mắt người khác thì chỉ là hiện tượng bình thường. Nhưng ở trong mắt Thanh Vân, lại là một hình trạng khác.

Tạm không nhắc đến kinh nghi trong lòng lão, lại nói Tinh Ngôn dẫn theo Cứ Doanh quay về Châm lưu các, ung dung đến chỗ ngồi, cười nói với chủ nhân buổi tiệc Bạch Thế Tuấn đang hiện sắc cổ quái trên mặt:

"Bạch công tử, không ngờ khéo đến thế, lại gặp cố nhân trong phủ của ngài".

Nói xong, nghiêng đầu thị ý, thiếu nữ bên cạnh liền thi lễ, cười mỉm nói:

"Bạch quận hầu, Tinh Ngôn là bạn cũ của Cứ Doanh. Hôm nay gặp ở đây, cũng thật là tấu xảo".

Bạch Thế Tuấn cũng là người quyền biến, vừa nghe Cứ Doanh nói, lập tức có phản ứng, vội vàng đứng lên hồi lễ, miệng nói "Tấu xảo, tấu xảo". Đợi Cứ Doanh ngồi xuống bên cạnh Tinh Ngôn, váy trắng xoe phủ trên đất, Bạch Thế Tuấn lại đưa mắt nhìn qua, thấy nàng sau khi ngồi xuống, biểu hiện cũng chẳng khác gì hai cô gái kia.

Thấy vậy, Bạch Thế Tuấn cùng vị mưu sĩ tâm phúc ngồi bên trái gã không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện thần sắc kinh nghi. Trong tất cả người ở đây, cũng chỉ có gã và vị mưu sĩ đó là biết được thân phận chân chính của Cứ Doanh. Thiếu niên này rốt cuộc là ai? Cho dù y có pháp thuật cao minh thì cũng chẳng khiến Cứ Doanh dỗi dãi như thế?

Bạch Thế Tuấn đang hoài nghi, cũng không biết trong lòng có tư vị gì thì nghe Cứ Doanh mỉm cười nói với gã:

"Bạch công tử, Trương Tinh Ngôn là lương sư dạy ta tu tập đạo pháp. Ta cũng như Quỳnh Dung muội và Tuyết Nghi tỷ gọi huynh ấy là 'Đường chủ'".

Lời này của nàng lập tức như ánh đuốc trong đêm đen, quét sạch hết mọi sương mù, Bạch Thế Tuấn liền thất thanh hô:

"Trương Tinh Ngôn chính là vị Trung tán đại phu mới sắc phong!"

Thì ra lời của Cừ Doanh vừa khéo đã giúp Bạch Thế Tuấn xâu chuỗi mọi việc lại, lập tức khiến gã nhớ đến thư báo từ kinh thành năm ngoái. Lúc đó nghĩa phụ Xương Nghi Hầu của gã phái người truyền lời, nói trên Thượng Thanh cung có một vị đường chủ niên kỷ còn trẻ, nhờ giúp Nam Hải quận trừ phi thành công nên được hoàng thượng trực tiếp ban thưởng, phá lệ phong làm Trung tán đại phu. Theo nghĩa phụ của gã, trong chuyện này hình như còn có sự giúp sức của Khuynh thành công chúa.

Đương thời, nghe được tin tức đó, Bạch Thế Tuấn bất quá chỉ cười trừ cho qua. Tuy đối với người bình dân son dã mà nói, được ngự phong làm Trung tán đại phu, từ đó tiến vào giai tầng sĩ tộc, xác thật là vinh dự. Nhưng dạng chuyện này đối với kẻ luôn có tâm làm đại sự như Bạch Thế Tuấn thì chẳng đáng là gì, chỉ là nghe chơi mà thôi.

Chỉ là vừa rồi đích thân nhìn thấy Trương đường chủ nắm lấy tay Cừ Doanh, vị Vô Song công tử tự nhận là thanh mai trúc mã của Khuynh Thành công chúa, không biết trong lòng mình đang có tư vị gì. Chỉ bất quá, Bạch Thế Tuấn dù sao cũng không phải kẻ thường, thấy Cừ Doanh thân mật với hai cô gái đi cùng Tinh Ngôn như tỷ muội, Bạch Thế Tuấn chẳng lộ vẻ khác lạ gì, chỉ nâng chung cười nói với Tinh Ngôn:

"Tinh Ngôn lão đệ, hôm nay mới biết, Bạch Thế Tuấn ta đúng là có mắt nhìn người".

"Sao?"

Tinh Ngôn vừa nghe đã đoán được ý của Bạch Thế Tuấn, chỉ bất quá vẫn thích thú hỏi. Bạch Thế Tuấn tiếp tục:

"Kì thật, trước đây ta đã thấy ngươi không phải kẻ thường. Vừa rồi lại thấy pháp thuật cao cường của ngươi, quả nhiên không hổ là thiếu niên hào kiệt đương thế!"

Nghe gã tán dương, Tinh Ngôn liền thanh không dám. Đang khiêm tốn thì Bạch Thế Tuấn lại nghiêm túc nói:

"Ngươi không cần khiêm tốn. Nói mấy lời tự cao thì trong thiên hạ hiện nay, nếu Bạch Thế Tuấn ta là số một, thì Trương đường chủ cũng là thứ nhì trong đám thiếu niên".

Nghe gã nói lời khoa trương, thần tình trên mặt cũng chẳng giống khách sáo, Tinh Ngôn có chút ngạc nhiên. Đang định xuất ngôn hỏi thì nghe Bạch Thế Tuấn cảm khái nói:

"Tinh Ngôn ngươi thật là tốt số. Ngươi phải biết, đương kim thánh thượng vượt cấp phong cho ngươi làm Trung tán đại phu, thứ nhất là thiên tử thánh minh, thứ nhì,"

Nói đến chỗ này, Bạch Thế Tuấn chợt ngưng lại, thế là hai người bên phải của y lập tức hơi khản trương muốn nghe tiếp. Chỉ thấy Bạch Thế Tuấn chậm rãi tiếp tục:

"Thứ nhì, ngươi được tấn cấp như thế, còn nhờ lời tiến cử của Khuynh Thành công chúa!"

"Ách? Thật không?"

Vừa nghe lời này, Tinh Ngôn tức thì kích động phi thường, cả thanh âm cũng hơi run.

"Dĩ nhiên là thế".

Nghe được lời khẳng định, sau một trận kích động, Tinh Ngôn đột nhiên hơi nghi ngờ:

"Bạch quận hầu, vị công chúa điện hạ này vì sao nói giúp tôi? Tôi chỉ là một dân thường nơi sơn dã thôi mà".

"Chuyện này..."

Bạch Thế Tuấn lần này nói nửa chừng lại ngưng. Sau khi ngừng một lúc thì đột nhiên nhìn về vị thiếu nữ đang vui vẻ nói chuyện với hai tỷ muội, cười nói:

"Chuyện này kì thật đều do sức của Cừ Doanh".

"A?"

"Thì ra là thế!"

Ngay khi Cừ Doanh nghe vậy hết sức khản trương thì thấy đường chủ của nàng quay đầu nhìn nàng, thần sắc hình như đã hiểu ra gì đấy. Thấy vậy, Cừ Doanh càng thêm khản trương, bỗng nghe thiếu niên thần sắc hiêu kỳ lên tiếng hỏi nàng:

"Cừ Doanh, cô thật là bạn gái bên cạnh Khuynh Thành công chúa?"

"..."

Thì ra Tinh Ngôn nghe lời nói của Bạch Thế Tuấn, nghi hoặc tồn tại bấy lâu nay như được giải khai. Trong lòng nghĩ thầm, bạn gái của Khuynh Thành công chúa, dĩ nhiên là con gái nhà quyền quý. Cứ Doanh bầu bạn với công chúa, tự nhiên có thể nói giúp mình mấy lời.

Nhìn vị thiếu niên đã tự cho mình đã hiểu chuyện, Cứ Doanh nhất thời không biết hỏi đáp thế nào. Mãi một lúc sau mới cười mỉm đáp:

"Tinh Ngôn, ta nói chuyện với Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, mấy hôm nữa sẽ nói với ngươi".

Nói xong thì quay mặt thì thầm chuyện trò cùng hai cô gái.

Tạm không nhắc đến cuộc nói chuyện của bọn họ, lại nói đến vị Thanh Vân đạo nhân. Lúc này, trong lòng lão đang hết sức hồ nghi, càng lúc càng nghi hoặc:

"Thiếu niên này quả nhiên không giống người thường".

Thì ra, lúc mọi người đang chiêm ngưỡng dung nhan của thiếu nữ cao quý vừa đến, thì Thanh Vân đạo nhân lại thăm quan sát thiếu niên. Có lẽ vừa rồi sử dụng Thái hoa đạo lực, hiện tại chiếc quạt nhún trên tay Tinh Ngôn, bị Thái hoa khí cơ khiến dẫn đang lộ ra quỷ khí mờ mờ. Khí tức quỷ dị đó tuy chỉ thoáng qua, nhưng Thanh Vân cảm nhận rất rõ. Dưới sự quấy nhiễu của tà khí, thiếu niên vốn thần thái phấn chấn, lúc này lại hiển hiện một chủng sắc thái kì dị.

Không biết thế nào, vị Thanh Vân đạo nhân lại lịch bất minh, mắt thấy tình trạng đó, lúc này lại là tiền thôi lưỡng nan.

Có lẽ, thế gian có rất nhiều chuyện, nhiều khi phát sinh chỉ vì một cơ hội nhỏ. Ngay khi Thanh Vân đạo nhân tiến thối lưỡng nan thì thấy tiểu nữ oa xinh xắn khả ái được Cứ Doanh tỷ tỷ tết tóc đang tươi cười như hoa, vui vẻ nói:

"Cứ Doanh tỷ, đa tạ tỷ! Hôm nay tỷ tỷ cũng đến! Lúc nãy có người biến nước thành rượu, ca ca còn biểu diễn làm hoa sen nở, trò nào cũng vui!"

Lời này rơi vào tai của người có tật, phảng phất như là chất xúc tác. Vị Thanh Vân đạo nhân này giờ nghi hoặc bất quyết, nghe vậy lập tức thăm nghiệm rằng, hạ quyết định.

Thế là, các tân khách đang uống rượu trò chuyện liền thấy vị đạo nhân cuối tiệc lại đứng lên, cung tay thi lễ, lớn giọng nói:

"Vô Song trang chủ, các vị bằng hữu, lại có thêm khách đến tiệc, bản đạo mạo phép lại biểu diễn một trò khác, gọi là "Trúc khoái hóa long", xin chư vị chớ cười".

Nghe lời của lão, tân khách đều vỗ tay hoan hô. Đội Bạch Thế Tuấn gật đầu ưng thuận, chúng nhân đều ngẩng đầu theo dõi lão biểu diễn.

Thế là Thanh Vân đạo nhân trong ánh mắt chăm chú của chúng nhân, từ trong người lấy ra một chiếc đĩa đen ném lên không. Lần này lão không hề niệm chú ngữ, chiếc đĩa đen đã không cánh mà bay lượn vòng vòng bên trên Châm lưu các. Tiếp đó, chợt nghe Thanh Vân hét:

"Thần mộc hữu linh, hiển hóa long hình!"

Thoại âm chưa dứt thì nghe "Bách" một tiếng, chiếc đĩa đen trên không đã biến thành một con rồng đen dài. Con rồng đen này, sau khi hóa hình thì bay vút lên trời, vênh râu múa vuốt trong ánh trăng, y hệt như cảnh hay thấy trong các bức tranh.

Thấy chiếc đĩa tre quả nhiên hóa rồng, chúng tân khách tán thưởng không thôi. Lúc này, khi con rồng đen đang lượn múa trên không thì Thanh Vân đạo nhân đứng dưới đất, tay áo phùng lên như chứa gió, gương mặt dung tục hiện bỗng biến đổi, trở nên vô cùng trang trọng.

Chú ý dáng vẻ của lão, Tinh Ngôn lơ mơ cảm nhận có gì đó không đúng. Thanh Vân đạo nhân hiện tại thần sắc trịnh trọng, phảng phất như lâm đại địch.

Trong lòng đang nghi ngờ thì thấy Thanh Vân đạo trưởng thần tình ngưng trọng, đột nhiên điểm tay, hét lớn:

"Nhanh!"

Từ Hải đường chủ mắt không chớp nhìn rất rõ, phương hướng mà Thanh Vân chỉ tới, lại là về phía mình!

...

"Hả?"

Nằm ngoài ý liệu của Thanh Vân, sau khi lão tác pháp thì pháp bảo của lão vẫn lượn vòng trên không, tựa như sợ hãi thứ gì đó, không chịu lao xuống. Lúc này, đã có không ít người lộ sắc nghi hoặc. Thấy vậy, Thanh Vân không dám trì hoãn, nghiêng rằng quyết định, lấy một con dao từ tay áo, sau đó cất lấy ngón tay, vận khí bức một đạo huyết tiễn bắn thẳng lên không, hóa thành một màn máu bọc lấy thân rồng.

"Không hay!"

Thấy cử động của lão, mặc dù đại đa số người ở đây không phải là thuật sĩ, nhưng đều nhìn ra hành động của lão không phải thiện ý. Còn không để bọn họ có phản ứng, con rồng đen đang bay trên không, sau khi tiếp xúc máu thì thân hình bành trướng, hai mắt đỏ như máu, múa vuốt nhẹ nhàng lao xuống đầu mấy thiếu niên nam nữ trong tiệc!

Biến hóa này rất nhanh đã khiến mọi người trong Châm lưu các hầu như không kịp chạy. Mới nghĩ đến việc chạy thì phát hiện hơi thở tươi mát của ác long đã phả xuống Châm lưu các.

"Cút!"

Có mấy người giỏi võ lớn gan trong tiệc, cố sức ném các chuỗi đèn vào ác long. Nào ngờ chỉ thấy móng vuốt của ác long xòe ra, mọi thứ ném vào nó đều bị hút văng không thấy tung tích. Trong chớp mắt, trong đình các chỉ có tiếng gió ù ù, thổi chúng nhân nghiêng ngã.

Chỉ là, khi chúng nhân hoặc ngỡ ngàng hoặc hoảng loạn, thì vị thiếu niên giống như là đứng mũi chịu sào, lúc này thần sắc vẫn bình thường. Đã trải qua nhiều tình huống kinh hoàng, Tinh Ngôn lúc này đầu xem con ác long này ra gì. Thấy nó múa vuốt bay tới, Tinh Ngôn điềm tĩnh đưa tay ra, thanh Dao quang thần kiếm đặt ở cửa vào Châm lưu các đã ứng niệm bay đến.

Dường như tính toán rất chuẩn, trong nháy mắt khi con ác long bay đến trước mặt y thì thần kiếm cũng vừa vận nằm trong tay. Rất nhanh, khi hơi thở tươi mát của con ác long làm vạt áo y lật phất, Tinh Ngôn hai tay nắm chặt kiếm, lạnh lùng chém ra.

"Cạch".

Chỉ trong sát na hắc ảnh đã biến mất. Châm lưu các lại hồi phục về an tĩnh vốn có, chỉ nghe tiếng chiếc đũa tre rơi xuống đất.

Dường như đồng thời, Thanh Vân thấy chuyện không thành, lập tức thân hình vọt đi, chớp mắt chỉ còn thấy một thân ảnh mờ mờ trên không.

Tinh Ngôn thấy vậy, đang định dùng phi kiếm truy theo thì nghe trên không có tiếng quát đầy hận ý truyền lại:

"Tiểu nhân vô tri, trợ trụ làm ác, sẽ có ngày bị trời phạt!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.12 - Chương 187: Thần Phiên Hồn Đoạn, Kinh La Y Chi Thôi Xán.

Thanh Vân tập kích không thành thì lập tức bỏ chạy, ở trên không lưu lại một câu mắng. Tinh Ngôn nghe vậy ngạc nhiên, lập tức dừng bước không đuổi.

Một kích vừa rồi của Thanh Vân bất quá xảy ra trong tích tắc. Cho đến hiện tại, còn có không ít tân khách vẫn còn bị trận gió mạng thổi nghiêng ngã, chẳng hiểu đã phát sinh chuyện gì, chỉ cố gắng ổn định thân hình.

Bất quá, trong Châm lưu các vẫn có không ít người quan sát được, một kích của Thanh Vân tựa như nhắm vào thiếu niên, nhưng thực chất mục tiêu chính là trang chủ Bạch Thế Tuấn.

Hiện tại, Bạch Thế Tuấn may mắn thoát chết đang vừa kinh vừa mừng, nhìn hướng Thanh Vân đào thoát, phần hận quát mắng:

"Hay cho đạo tặc, Bạch Thế Tuấn ta đãi ngươi làm khách, ngươi lại muốn hại ta!"

Tức giận quát mắng một trận, lại bỗng nhớ đến gì đấy, Bạch Thế Tuấn nhìn sang Tinh Ngôn, Cứ Doanh, thở phào một hơi, giọng cam chịu:

"Ai, hôm nay mới chân chính hiểu ra, cái gì là cây cao gió lớn. Bình thường Bạch mỗ chấp pháp nghiêm chính, một lòng vì dân, nào ngờ lại có tặc đồ muốn đến hại ta!"

Lúc này, Vô Song công tử Bạch Thế Tuấn đã rõ mọi chuyện. Thanh Vân lão đạo trà trộn vào phủ gã, chính là một lòng muốn lấy mạng gã, hành vi lời nói lúc thường chỉ để che giấu mục đích. Chỉ là nửa tháng nay vì mình có Phi Hoàng tiên trưởng ở bên, tên tặc đạo này ỷ kỵ ông ta pháp lực cao cường, không tìm được cơ hội hạ thủ. Hôm nay gã nhờ Phi Hoàng tiên trưởng ra ngoài truy xét một việc nên tên này mới có cơ hội tốt, tìm cách hại gã.

Chỉ bất quá, Thanh Vân đạo tặc ngàn vạn lần không ngờ đến, tối nay lão vốn nghĩ nắm chắc thành công, nào ngờ lại bị tân khách vừa đến lúc chiều phá hỏng.

Nghĩ đến đây, lại nhớ đến uy thế hung hãn của hắc long khi này, Bạch Thế Tuấn cũng rung mình sợ hãi.

Đến lúc này, Châm lưu các bên bờ hồ đã bị vô số kẻ cầm đao cầm đuốc vây chặt. Bốn tên kiếm sĩ khôi giáp sáng ngời chạy vào bao quanh bảo vệ cho Bạch Thế Tuấn. Trong khung cảnh hỗn loạn đó, Tinh Ngôn cũng chẳng để ý, chỉ hỏi thăm bọn Cừ Doanh có bị con hắc long đó làm cho sợ hãi hay không.

Đang trò chuyện bỗng nhiên Tinh Ngôn thấy đám trang đinh vây chặt xung quanh rẽ sang hai bên, sau đó một đội binh sĩ mặc giáp nhẹ tiến vào bên trong.

Nhờ ánh đuốc rực rỡ, Tinh Ngôn thấy rất rõ, dẫn đầu đám binh sĩ cầm loan đao sáng rỡ đó lại là một nữ tử xinh đẹp. Đang kinh ngạc thì thấy đám hồng phấn nữ binh đó đi thẳng về phía mình. Còn chưa kịp hỏi han thì đã bị đám nữ binh ủa tới, nữ tử vừa mới gặp mặt đã bị bọn họ kết thành trận bảo vệ xung quanh. Đang lúc lộn xộn thì bị nữ tướng đó đẩy nhào tới trước, đội khi ổn định được thân hình thì chỉ kịp nghe một câu:

"Tinh Ngôn ngày mai nhớ đến tìm ta, ta đem vật mẹ ngươi nhờ giao cho ngươi..."

Thoại âm còn vãn vút thì quân trận hết sức thành thực đã mang người ngọc thân tốc đi chuyển.

Đội Cừ Doanh được hộ tống ly khai, chúng tân khách bị một phen kinh hoàng cũng không dám lưu lại, sau khi cáo biệt chủ nhân một câu thì được các trang đinh hộ tống về phòng. Đến lúc này, buổi yến tiệc vui vẻ dưới trăng trong Châm lưu các, cuối cùng đã tàn cuộc trong đao quang kiếm ảnh.

Một đêm im ắng.

Sáng hôm sau, ba người Tứ Hải đường ngồi trong khu dành cho bọn họ, mới sáng Quỳnh Dung đã mấy lần đề nghị đi tìm Cừ Doanh tỷ tỷ. Nghe nó đề nghị, Tinh Ngôn nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy cứ đề chiều hãy đi thì thông thả hơn.

Dùng điểm tâm xong thì trang chủ Bạch Thế Tuấn sai người đem đến một bộ bào phục, mũ mào mới, nói là cảm tạ ơn cứu mạng. Bộ bào phục này may rộng rãi, dùng vải lụa đen, trên nền vải lại còn thêu hoa văn, chính là thượng phẩm mà phải hạng đại phu mới có thể mặc. Còn mũ mào thì rất kiểu cách, gọi là "Khước địch quan".

Thấy Bạch Thế Tuấn tặng bào phục, mũ mào cho mình, Tinh Ngôn liền hiểu, vị Vô Song công tử này có ý chiêu nạp mình. Bởi vì, Khước địch quan là dạng mũ chỉ có thủ lĩnh cận vệ của đại quan quý tộc mới có thể đội. Tuy hiểu hàm ý của Bạch Thế Tuấn, Tinh Ngôn cũng chẳng từ chối, không hề khách khí, thật thà nhận quà. Đôi khi người hầu Bạch Thế Tuấn trở ra, y liền kêu Tuyết Nghi giúp, mặc bào phục mới, đội Khước địch quan, nhìn vào kính thì phát hiện quả thật rất uy phong.

Buổi sáng thanh nhàn vô sự, Tinh Ngôn xem điển tịch kinh thư một lúc, sau đó thông thả đi ra tiểu viện.

Hoa cỏ xanh tươi khỏe sắc, thanh tinh tao nhã, những viên ngói đen chạy dọc bờ tường trắng, ở góc đông nam có hai hòn giả sơn, bên trên dây leo xanh um. Ở phía tây nam có rất nhiều loài hoa lạ, hoa vàng nhụy trắng, hoa đỏ nhụy tím, thu hút rất nhiều bướm. Trong khu vườn lại có mấy con chim vàng nhỏ nhỏ, cứ nhảy tới nhảy lui khắp nơi.

Đang thông thả dạo bước thì bỗng thấy tiểu Quỳnh Dung phục ở một góc tường, không biết đang rình bắt thứ gì, đôi khi cô nhóc hào hứng đứng lên, chạy đến chỗ y, cẩn thận xòe tay cho y xem, Tinh Ngôn lúc này mới phát hiện, con mồi của Quỳnh Dung lần này, thì ra là một con châu chấu.

Kẹp con châu chấu giữa hai ngón tay đưa đến gần xem, Tinh Ngôn đột nhiên nhú mày, trong lòng có chút do dự. Thì ra, con châu chấu trong tay y, ngàm răng sắc bén, chân sau cường tráng, chẳng khác gì những con châu chấu khác. Nhưng điểm kì quái đó là, hai bên thân con châu chấu xanh sẫm này lại có hai điểm tròn màu vàng. Theo ý của Quỳnh Dung, nhờ có hai điểm vàng này nên nhìn nó mới rất thú vị.

Thấy điểm tròn trên thân côn trùng, Tinh Ngôn sinh nghi trong lòng. Bởi vì, trong Tứ Hải đường trên Bảo Hà phong có rất nhiều sách về côn trùng, toàn bộ y đều đã đọc qua, nhưng nhớ thì không có cuốn nào nhắc đến dạng châu chấu thể này. Từ đêm quan sát thiên tượng, đặc biệt sau lần đối đáp với Linh Y, y đã có nghi ngờ, nạn châu chấu bỗng nhiên xuất hiện ở Úc lâm quận, khả năng không phải tầm thường. Hiện tại thấy hình thể châu chấu có điểm quái dị, nghi ngờ của y càng tăng.

Nhìn con châu chấu trong tay, Tinh Ngôn bỗng nhiên động tâm, nghĩ thầm:

"Nói đến cũng lạ, hôm qua trên đường đến Thủy Vân sơn trang, dọc đường thấy càng đến gần trang viên, cây cối càng xanh tươi, tựa hồ như chẳng chịu ảnh hưởng nạn châu chấu. Còn trong vườn hoa này, tự nhiên lại xuất hiện một con châu chấu vốn phải sống theo bầy đàn".

Đang suy nghĩ thì Quỳnh Dung lại hỏi con châu chấu đó nhìn có đẹp không. Tinh Ngôn nói với nó, con côn trùng này tuy đẹp mắt, nhưng chính là đầu sỏ gây nên nạn tai khiến dân chúng ở đây đang chịu đói khổ. Vừa nghe lời này, còn không đợi ca ca giải thích tường tận, Quỳnh Dung đã nhú mày đề nghị ca ca đem con châu chấu đó cho chim ăn.

Được ca ca đồng ý, cô nhóc liền hào hứng nắm con châu chấu chạy đến chỗ mấy chú chim vàng cho chim ăn. Nào ngờ, nó vừa đến thì mấy con chim nhỏ hoảng sợ bay vút đi. Thế là Quỳnh Dung đành phải xuất ra đôi hỏa tước của mình, sau đó ném con châu chấu lên không, con côn trùng còn chưa kịp đập cánh bỏ trốn thì đã biến thành một đốm lửa từ trên không rơi xuống.

Tạm không nhắc đến Quỳnh Dung ghét ác như cừu, sau khi dùng cơm trưa, Tinh Ngôn dẫn nó cùng Tuyết Nghi đi về hướng ngọc kiều thăm hỏi Cừ Doanh.

Đã ghi nhớ con đường hôm qua Thị Kiềm dẫn đi, Tinh Ngôn quẹo mấy khúc quanh thì đã đến bên Lô thu hồ. Chỉ là, sau khi thoát khỏi mê cung phòng xá đến được bên Lô thu hồ, Tinh Ngôn mới biết ba người bọn họ đã cách ngọc kiều quá xa. Thế là, bọn họ chỉ đành men theo Lô thu hồ, đi vòng về phía ngọc kiều.

Trên đường đi, vòng qua một gốc liễu lớn, con đường dưới chân dần xa bờ hồ, kéo dài vào trong một rừng tre. Theo con đường nhỏ dẫn vào rừng tre, bọn họ cảm thấy trong rừng như có một trận gió mát không ngừng hồi dâng, thổi lá tre cọ vào nhau xào xạc.

Thường thức luồng gió mát, Tinh Ngôn cảm thấy sự nóng nực như tan biến, tâm thần thoải mái, đang định quay đầu tán thưởng thì thấy tiểu Quỳnh Dung đang ôm lấy một thân tre, tựa má vào đó, mượn sự mát lạnh của thân tre để giải nhiệt. Thấy y nhìn, Quỳnh Dung xấu hổ cười, bộ dạng hết sức khả ái.

Nhìn Quỳnh Dung ôm thân tre, Tinh Ngôn bỗng nhớ lần đầu tiên gặp được cô nhóc. Lúc đó, ở sơn dã La Dương, cũng chính là tre xanh khắp núi. Nhớ lại cảnh đó, y liền đến gần tiểu Quỳnh dung, cất tiếng chọc nó:

"Muội muội à, nếu có một ngày muội ham chơi đi lạc, ta sẽ vào rừng tre tìm muội!"

Nghe ca ca nói thế, Quỳnh Dung vội bỏ cây tre, chạy đến bên cạnh ca ca, nghiêm túc bảo đảm:

"Ca ca, Quỳnh Dung rất ngoan, nhất định không đi lạc đâu!"

Chọc ghẹo một hồi, bất giác đã đi khỏi rừng tre. Đợi khi ra khỏi khu rừng, Tinh Ngôn phát hiện bên rừng tre có một khối đá lớn, nửa thân đá nằm dưới đất, đọc mấy chữ viết trên đó, mới biết chỗ này gọi là "U hoàng lý". Xem ra, đây cũng là một cảnh trí của Thủy Vân sơn trang.

Qua khỏi U hoàng lý, lại đi thêm một lúc, không bao lâu đã qua Châm lưu các, đến con đê dài nối với tiểu đảo trong hồ. Đi trên con đê, qua ngọc kiều thì đến dưới Nghênh tiên thai. Thấy bọn họ đến, một nữ binh đã sớm chờ ở đó liền chạy vào trong bẩm báo. Một lúc sau, vị nữ binh mang kiếm đó quay ra mời bọn họ vào trong nhà có gặp chủ nhân.

Khi bước vào trong nhà có rất giống nhà y ở Mã đề sơn, đã thấy vị thiếu nữ đang ngồi bên án, trong tay đang nghịch một vật.

"Mẹ ta nhờ cô ấy mang đến vật gì?"

Nhớ đến lời nói của Cự Doanh tối qua, Tinh Ngôn nghĩ thầm trong đầu. Trong lòng còn đang kinh ngạc việc Cự Doanh đến thăm nhà mình thì thấy thiếu nữ đưa vật trong tay qua cho y.

"Đây là..."

Mở cái hộp nhỏ Cự Doanh đưa cho, tháo mảnh vải đỏ bọc ngoài, Tinh Ngôn nhìn thấy một cái ấn bạch ngọc trắng như mỡ đông, mặt dưới có khắc mấy chữ nhỏ bằng vàng. Thiếu niên lòng đầy nghi hoặc, đưa ngọc ấn đến sát mắt, đọc mấy chữ triện khắc trên đó:

Thái tổ thiên hương kí thọ vĩnh xương.

"Đây là..."

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của thiếu niên, Cự Doanh bỗng cười tươi, lên tiếng:

"Tinh Ngôn, kì thật Cự Doanh, chính là 'Khuyên Thành công chúa' mà người từng nói không dám cưới".

"Cha ta phong cho ta hiệu 'Vĩnh Xương', tức là Vĩnh Xương công chúa".

Nhìn gương mặt đờ ra của thiếu niên, thiếu nữ một thân cung trang đoan lệ lại thêm một câu:

"Kì thật Doanh Cúc nghĩ, đường chủ đã cho rằng ta là bạn gái công chúa, bây giờ ta nói ra thân phận, bất quá chỉ là bỏ đi hai chữ bạn gái, còn lại hai chữ công chúa, như thế đâu có gì, không cần phải thất kinh..."

"Úy? Tinh Ngôn ngơoi..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 188: Bố Bào Trường Kiềm, Nhân Đôi Hồ Ba Trùng Triệt.

"Khuyh Thành...Vĩnh Xương công chúa?"

Nghe Cừ Doanh nói rõ thân phận, phản ứng đầu tiên của Tinh Ngôn là nghĩ liệu có phải nàng đang chọc ghẹo mình hay không. Chỉ bất quá, suy nghĩ này vừa xuất hiện liền bị y phủ quyết, Cừ Doanh nào phải là người nói đùa.

Lại nhìn ánh tín sáng loáng trước mặt, suy xét mọi điểm, Tinh Ngôn xác định Cừ Doanh không hề nói đùa với y.

"Công chúa..."

Khác với Long cung công chúa Linh Y, trong ý thức của những tiểu dân như Tinh Ngôn, sự kính sợ uy quyền trên nhân gian đã ăn sâu vào tiềm thức. Hiện tại biết thiếu nữ trước mặt lại là công chúa bán triều, cho dù y lớn gan tới đâu cũng lập tức chấn kinh. Sau khi thần sắc trên mặt từ hồng chuyển sang trắng, y vội trả lại ánh tín cho công chúa, vén áo quỳ xuống, thi lễ với đương kim công chúa. Lúc gấp gáp bái lễ, suýt chút nữa đã làm ngã hai cái ghế tre ở bên.

Thấy hành động của y, Cừ Doanh tức thì lúng túng, liền thanh kê y đứng lên. Nghe công chúa có lời, Tinh Ngôn tự nhiên lĩnh mệnh đứng lên. Chỉ là lúc cúi đầu đứng bên, nghĩ đến những tình cảnh trước đây giữa mình và vị công chúa được truyền tụng như tiên nữ này, có thể nói đều là đại bất kính, bất giác mồ hôi lạnh sầm sầm đổ.

Đang kinh hoàng thì thấy vị công chúa vừa bộc lộ thân phận vui vẻ nói:

"Tinh Ngôn, ta giấu ngươi lâu như thế, ngươi chớ có để bụng. Hôm nay ta nói ra được, cảm thấy rất là thoải mái".

"À, tuy tên ta là Doanh Cúc, nhưng nếu Tinh Ngôn đã quen miệng thì cứ gọi ta là Cừ Doanh".

Nghe nàng nói như thế, Tinh Ngôn nhất thời còn chưa định thần, làm sao dám tiếp nhận ý đó. Chỉ cảm nhận hình như công chúa điện hạ không có truy cứu những hành động mạo phạm của y khi trước thì tạm thời yên tâm. Vị Thượng Thanh đường chủ tâm tư linh động, hiện tại cứ đứng như một tượng gỗ, chỉ liền thanh nói "Không dám".

Thấy y cung kính giữ lễ, Cừ Doanh nhất thời cũng không để tâm, xoay người nắm lấy tay phải của y, kéo y đi ra ngoài.

Thấy công chúa nắm lấy tay mình đi, Tinh Ngôn nào dám rút lại, chỉ ngoan ngoãn đi theo sau nàng. Còn hai người Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, đối với phen nói chuyện vừa rồi thì chẳng cảm thấy gì khác, cho dù nghe hai chữ "Công chúa" cũng chẳng hiểu ý nghĩa của nó, chỉ cảm thấy đường chủ của mình hôm nay biểu hiện có chút quái dị. Hiện tại thấy y bị Cừ Doanh kéo đi, hai người cũng theo sau đi ra bên ngoài gian nhà cỏ.

Cứ theo đuôi đi ra ngoài gian nhà, Tinh Ngôn phát hiện, trong nhà này còn bố trí cả bếp đất, nồi đất, xem phương vị bài bố của chúng, đúng là giống hệt nhà mình ở Mã Đề sơn. Đang nghi hoặc thì nghe công chúa vui vẻ giải thích:

"Tinh Ngôn, lần này ta thuận đường đến Mã Đề sơn, thăm cha mẹ ngươi, thấy gian nhà cỏ ngày xưa đã được thay bằng nhà ngói. Kì thật khi xưa Doanh Cúc ta ở trong nhà ngươi hai đêm, ngủ thấy rất ngon giấc, đến giờ vẫn không quên. Hiện tại tạm nghỉ ở Thủy Vân trang, ngẫu nhiên đề cập, Vô Song công tử chiều ý ta, dựng lên ba gian nhà cỏ ở Ngênh tiên thai này".

Nghe nàng nói như thế, Tinh Ngôn mới hiểu ra. Lại thấy công chúa chỉ tay ngọc nói:

"Tinh Ngôn xem đi, đó là gạo ta vừa đãi".

Trái ngược với thái độ cung cung kính kính của Tinh Ngôn, Cừ Doanh hiện đã nói ra tâm sự, lòng đang nhẹ nhõm vui vẻ. Vừa đưa rõ gạo còn lấp lánh nước cho Tinh Ngôn, Tuyết Nghi xem, vừa khoan khoái nói:

"Tinh Ngôn ngươi không biết thôi, khi ở Thiên điều nhai, thường ăn cơm do Tuyết Nghi tỷ nấu, trong lòng ta có chút áy náy. Mấy ngày nay ở không, lại chẳng có ai quản, ta đã học nấu mấy món, sau này có lên La Phù sơn cũng có thể giúp đỡ Tuyết Nghi tỷ".

Nghe được lời này, Tinh Ngôn vội ngăn cản, nói nàng là kim chi ngọc diệp, sau này nếu có ngy giá thân lâm lên La Phù sơn, chỉ cần y giúp Tuyết Nghi nấu cơm cho nàng ăn là được. Nghe y nói thế, Cừ Doanh kiên nhẫn giải thích, nói từ lúc quen biết Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, nàng đột nhiên cảm thấy làm chuyện giúp người khác, cũng là chuyện vui vẻ. Còn chưa nói xong thì thấy Tinh Ngôn lấy tay vỗ trán, cảm phục nói:

"Công chúa có lòng thương người như thế, chính là phúc của lê dân bách tính!"

Nghe y tán dương, Cừ Doanh dờ khóc dờ cười. Lại nhìn đáng vẻ cung kính của y, Cừ Doanh chợt thấy có chút phiền muộn. Im lặng cúi đầu, trầm tư một lúc, nàng mới ngẩng đầu, nghiêm túc nói với thiếu niên:

"Tinh Ngôn, ngươi cung kính như thế, ta thật thấy không quen..."

Hiện tại, Cừ Doanh đang hơi hối hận vì việc nói ra thân phận của mình. Đang phiền muộn thì đột nhiên linh cơ máy động, cười nói với thiếu niên đang lúng túng trước mặt:

"Được rồi, Tinh Ngôn đã công nhận ta là công chúa, vậy hiện tại ta có lệnh cho ngươi".

"Cung kính nghe dụ chỉ của công chúa!"

Thấy y cung thân thi lễ, Cừ Doanh ghéech gương mặt xinh đẹp lên, nghiêm chỉnh nói:

"Trương Tinh Ngôn nghe rõ, bắt đầu từ bây giờ, bản công chúa lệnh cho người đối xử với ta theo cung cách trước đây".

"Tuân mệnh!"

Cừ Doanh nói xong, trong lòng còn đang xấu hổ, không biết hiệu quả thế nào thì bỗng nghe người trước mặt đáp dứt khoát, sau đó đã đứng thẳng người lên. Còn chưa có phản ứng thì đã thấy thiếu niên trước mặt, hai mắt sáng rỡ, không hề né tránh nhìn thẳng vào mắt mình. Trên gương mặt thanh tuấn, cũng xuất hiện nụ cười, trở lại đáng vẻ thân thuộc như trước.

Thấy y biến chuyển nhanh như thế, Cừ Doanh ngược lại có chút không thích ứng. Đang thắc mắc định hỏi thì nghe Tinh Ngôn lên tiếng:

"Kì thật Cừ Doanh, ta cũng đã quen cách đối xử với cô trước đây, nãy giờ ta cứ phải kiềm chế, rất là không thoải mái!"

Thì ra vừa rồi Tinh Ngôn căng thẳng tinh thần, cả thờ mệnh cũng không dám, cảm thấy hành xử như thế chẳng khác gì đang bị hành hạ. Đang hối hận vì Cừ Doanh nói ra thân phận công chúa thì nghe nàng lên tiếng miễn cưỡng, trong nhất thời chẳng khác gì nặng hạn gặp mưa rào, lập tức đứng thẳng người lên, cảm giác khắp người vô cùng sáng khoái!

Thấy y nhanh nhẩu như thế, Cừ Doanh mắg khẽ một tiếng, trong lòng cũng rất hoan hỉ.

Tinh Ngôn khôi phục lại thần thái bình thường, không khí trong nhà cũng hồi phục như cũ. Quỳnh Dung thấy ca ca khúm núm cũng cảm thấy bị bó tay bó chân. Hiện tại Tinh Ngôn đã cười nói như thường, nó cũng trở lại vẻ lâu linh thường thấy, ồn ào thảo luận với hai tỷ tỷ xem nấu món gì. Thế là không khí trong gian nhà cô, lập tức tràn tiếng cười đùa.

Để ba cô gái om sòm thảo luận chuyện bếp núc, Tinh Ngôn không xen vào. Một lúc sau, Doanh Cúc công chúa vốn đang tập trung chuyện cơm nước, bỗng như nhớ ra điều gì, liền xin lỗi Tinh Ngôn, đi vào trong phòng lấy ra một bọc đồ gói bằng vải bố xanh, nói trong đó là mười lăm lượng bạc mẹ y gởi cho y tiêu dùng. Mẹ y còn nhắn với y, mọi người ở nhà đều bình an, nói y cứ yên tâm ở La Phù sơn tu luyện.

Nghe Cừ Doanh thuật lại, Tinh Ngôn hiểu cha mẹ nhắn nhủ là muốn y chuyên tâm tu đạo, bình thường phải tôn kính sư trưởng, đối xử hòa ái với sư huynh sư đệ, không được gây chuyện. Mấy lời chất phác mẹ y nhờ chuyển đến khiến Tinh Ngôn phảng phất như thấy đáng vẻ của cha mẹ y, nhất thời lòng đầy nhung nhớ.

Chỉ là, y lại không biết, trong nhiều lời dặn dò mẹ y chuyển đến, Cừ Doanh lại giấu một chuyện. Vốn là, mẹ Tinh Ngôn từng nhờ nàng chuyển lời, nhắc nhở con trai nhà mình hiện đã mười tám, cũng không còn nhỏ nữa, việc kế thừa hương hỏa Trương gia cũng nên để ý đến. Trương lão đầu còn nói thêm, nếu y thấy nữ nhân nào hợp ý, chỉ cần thân thể thanh bạch là được, cha mẹ y tuyệt không can thiệp.

Nhớ đến mấy câu đó, Cừ Doanh không khỏi ửng đỏ mặt. Mấy lời đó tuy hơi xấu hổ, nhưng lại là ủy thác của song thân Tinh Ngôn. Vốn nhờ thiếu nữ chuyển mấy lời này thì đúng là có chút không hợp tình hợp lý, nhưng trong mắt cha mẹ Tinh Ngôn, vị Cừ Doanh cô nương cử chỉ cao quý đường đường như không giống với nữ nhân thường, do đó nhờ nàng chuyển lời giúp cũng không coi là vô lễ gì.

Chỉ bất quá, tuy hai người họ nghĩ không sai, nhưng Cừ Doanh lúc này đối diện Tinh Ngôn, miệng mấp máy một lúc vẫn không thể nói được. Mặt ngọc đỏ bừng một lúc, Cừ Doanh lại nhớ ra một chuyện, trịnh trọng giải thích với Tinh Ngôn, nói nàng lần này đến ở tạm trong biệt uyển của Thái thú Úc lâm quận, chỉ vì vốn nàng định đi Thiên điều nhai gặp bọn họ, nhưng giữa đường nghe Thượng Thanh trưởng lão truyền lời, nói mấy người Tứ Hải đường đã hạ sơn du ngoạn, hành tung bất minh, thế là nàng đành đồng ý lời mời tha thiết của Vô Song tiểu hầu gia, đến Thủy Vân trang này nghỉ ngơi tránh nóng.

Cừ Doanh lại nói, vị nghĩa tử Bạch Thế Tuấn của Xương Nghi hầu, từ nhỏ đã nổi danh thần đồng, từng có duyên gặp qua mấy lần với mình ở hoàng cung, gần đây lại nghe phụ hoàng tán dương gã đức tài có đủ, là anh tài trị quốc hiếm có, thế là nàng cũng lưu tâm, muốn thuận đường xem thử Vô Song công tử liệu có đúng như lời đồn.

Nghe nàng giải thích, Tinh Ngôn tùy miệng phụ họa mấy tiếng, cũng không để tâm.

Bất tri bất giác, mặt trời dần ngã về tây, những dây trường sinh bám trên cửa sổ lúc này phản chiếu ánh tà dương, hiện xuất một màu xanh lạ mắt. Thấy sắc trời dần tối, chủ nhân gian nhà tâm tình vui vẻ liền mời mấy người khách thân thiết ở lại nhà dùng cơm, cũng để kiểm chứng tay nghề nấu bếp của nàng. Thế là, vị Khuynh Thành công chúa vừa khiến một vị cô nhân ngạc nhiên sém té lăn ra đất, sai thị nữ đi thông báo cho người trong trang đừng đem cơm tối đến phòng Tinh Ngôn.

Sau khi dùng xong bữa tối thanh đạm, Cừ Doanh hỏi hai vị tỷ muội có từng cầu Chức nữ để khéo tay thêu thùa chưa. Nghe Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đều đáp chưa từng, Cừ Doanh liền hứng trí đề nghị bọn họ cùng làm.

Thế là, đợi khi mặt trăng đã lên đàng đông, Cừ Doanh nhờ Tinh Ngôn vào trong nhà lấy ra một cái ghế dài, đặt bên hồ dưới ánh trăng. Bản thân nàng cũng lấy ra ba cái chén, đến bên hồ múc lấy nước, sau đó bày lên trên ghế. Khi chuẩn bị mọi thứ xong, ba vị thiếu nữ đều hướng về Chức nữ thành tâm cầu nguyện, sau đó mỗi người đều bỏ một nắm kim vào trong chén.

Kết thúc nghi thức khấn nguyện, đám nữ nhân liền nhờ Trương đường chủ đến kiểm tra kết quả dùm. Đường chủ bọn họ sau một lúc giám định, nhận định trong chén Tuyết Nghi, Cừ Doanh, châm ảnh giao thác, đều xuất hiện hình hoa văn rõ rệt. Còn vị tiểu muội muội Quỳnh Dung, sau khi kiên trì đối

qua mấy chén nước, kết quả chiêm ảnh trong chén vẫn là một mớ lộn xộn, tuy nhiên đường chủ ca ca vẫn xác định, coi như đã cầu khẩn thành công.

Trăng mười sáu tròn vành vạnh treo trên cao, mấy người đang hứng rú nhau đi đến hồ, tháo dây hai chiếc thuyền nan, Tinh Ngôn, Cự Doanh một thuyền, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi một thuyền, mái chèo vung nhẹ, chốc lát đã rời bờ, nhẹ nhàng trôi trong hồ.

Lúc này trăng sáng khắp thuyền, hai con thuyền nhỏ nối đuôi êm ả len trong hồ sen. Từng vòng sóng nhỏ vàng lấp lánh lan ra, sen mọc càng lúc càng nhiều, đong đưa trong gió, mỗi khi thuyền lướt qua thì bập bênh như muốn theo người lên thuyền vậy.

Dưới ánh trăng, khi Tinh Ngôn chèo thuyền thì thiếu nữ đã ngồi chung thuyền với y mấy lần, với tay hái lấy đài sen bên cạnh, bóc lấy hạt sen, lột vỏ đưa vào miệng thiếu niên đối diện. Trên con thuyền phía sau, tiểu thiếu nữ cũng bắt chước bóc hạt sen, trước khi mình thưởng thức thì cũng đưa cho Tuyết Nghi tỷ đang chèo thuyền ăn trước.

Lại du ngoạn một lúc, ngắm cảnh hồ sen dưới trăng vàng, Khuynh Thành công chúa tâm tình thoải mái, xúc cảm trào dâng, cất tiếng ngâm:

"Bích liên hồ thượng thái phù dung

Nhân ảnh tùy ba động

Lộ triêm y, thủy tiêu trọng, nguyệt minh trung

Họa thuyền bất tái lãng ba mộng

Thủy cái hồng tràng

Hương tần mãn hồ phong..."

Ca thanh uyển chuyển phiêu đảng theo gió hồ, phảng phất như lan theo từng vòng sóng. Lúc này bỗng nhiên mây đen kéo đến che khuất vàng trăng, những hạt mưa đã lác rác xuống hồ. Tinh Ngôn vội hô một tiếng, chèo thuyền tấp vào dưới tán của một cây lớn bên bờ hồ tránh mưa. Ngẩng đầu nhìn lên, trên những tàng cây rậm rạp trên đầu, chỉ chít những đóa hoa tím. Trong tiếng mưa tí tách, Tinh Ngôn cảm thấy có một làn hương khí thoảng tới, cũng không phân biệt được là hoa thơm hay là người thơm...

Mưa tới nhanh, tạnh cũng nhanh, không bao lâu thì mây tan trời sáng. Khi rời khỏi tán cây, kiểm tra y phục, Tinh Ngôn thấy cũng chỉ ướt sơ sơ.

Cự Doanh ngẩng đầu nhìn lên, vàng trăng sau một trận mưa lại càng sáng rõ. Nhìn ánh trăng nhuộm lên người, Cự Doanh chợt hồi tưởng cái ngày cáo biệt La Phù sơn, thiếu niên bay lên nhành cây, trong đêm trăng thoi sáng tiễn biệt nàng.

Tinh Ngôn nghe nàng kể chuyện cũ thì mỉm cười, không nói không rằng nắm lấy tay nàng. Thế là Cự Doanh chưa có phản ứng thì đã phát hiện bản thân đã bị người nắm tay bay lên không. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy con thuyền mà mình ngồi, lúc này đang dập dềnh trên nước. Trên con thuyền kẻ bên, tiểu Quỳnh Dung đang vẩy tay cười với nàng.

Bay lên ngọn cây cao nhất trên Tê minh sơn, đôi khi đứng vững định thần, đưa mắt nhìn ra xa, vị Khuynh Thành công chúa bỗng phát giác trước mặt mình mở ra một khoảng không mênh mông, sông núi trước mặt như chuyển sang hình dạng khác:

Nhìn về phía tây bắc, khói sóng mênh mông, hồ xanh thăm thẳm, trên bờ phòng xá nối tiếp, đèn đóm lấp lánh. Qua phía đông nam thì núi xanh sừng sững, đỉnh núi nhấp nhô, trắng như trái dòng thác vàng xuống. Cảnh sắc bốn bề khoan khoái, đúng là "Núi liền sông mênh mông khói sóng, sông tiếp trời bằng bạc nước mây".

Đứng trước khung cảnh như tranh vẽ, đôi nam nữ nhiều lần trùng phùng như có túc duyên, nhất thời trong lòng sáng khoái, cảm thấy tâm linh vô cùng sáng suốt.

Ngay khi Tinh Ngôn, Cự Doanh nắm tay ngắm cảnh, tâm hồn như si như mê thì bỗng nghe có tiếng xé gió "Vù vù", tựa như có hai vật sắc bén đang bay về phía họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 189: Khách Lai Hoa Ngoại, Cảm Quan Sư Nhi Hảo Cầu.

Khi Tinh Ngôn, Cừ Doanh đang đứng trên đỉnh cây ngấm cảnh thì bỗng nghe hai tiếng "Vù vù", tựa như có hai ám khí sắc bén đang bay về phía họ.

Nghe tiếng động lạ, Tinh Ngôn vội chuyển thân bảo vệ Cừ Doanh. Cùng lúc tay vung ra kẹp hai vật phá không bay tới đó giữa ngón tay. Cúi đầu nhìn thì thấy là hai mũi tên nhọn.

Bỗng nhiên bị tập kích, Tinh Ngôn cảm thấy có chút kì quái, thì nghe dưới chân núi mặt đông truyền lại tiếng hô hoán:

"Cuồng đồ phương nào? Dám đến rình mò hành uyển Thái thú!"

Tiếng quát đó từ dưới chân núi mặt đông Tê Minh sơn truyền tới. Lúc này trong các lầu đá phòng vệ liên miên bên dưới ẩn ước đã thấy có ánh đuốc, nhưng lại không thấy được nhân ảnh nào. Còn tiếng quát vừa rồi tuy rất lớn, nhưng âm thanh phiêu miêu khó mà nắm được chính xác vị trí.

Nhìn mũi tên trong tay, lại nghĩ đến lời quát vừa rồi, Tinh Ngôn lập tức minh bạch là chuyện gì. Ném hai mũi tên xuống, y cúi đầu nhắm hướng lầu đá ôm quyền lớn giọng hỏi đáp:

"Người trong lầu chớ ngờ, hai người ta chính là tân khách trong phủ Thái thú, đêm nay thấy trăng đẹp nên lên núi thưởng nguyệt, thật không có ý mạo phạm".

Nói rồi chăm chú quan sát động tĩnh bên dưới. Lại đợi một chút, thấy bên dưới vẫn im lìm, y cũng không lưu lại nữa, quay người đỡ lấy Cừ Doanh bay xuống, trở lại chiếc thuyền nhỏ trong hồ sen.

Không nhắc bọn họ tiếp tục cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi du ngoạn trong hồ, lại nói ở một phía khác bên Lô thu hồ. Lúc này dưới bóng dương liễu, trong ánh trăng sáng, cũng có một vị công tử đẹp trai đang đứng, mắt chăm chú quan sát diễn biến trong hồ.

Người này chính là trang chủ Bạch Thế Tuấn của Thủy Vân trang.

Từ sau dạ yến đêm qua, vị Vô Song công tử trước giờ luôn chí đắc ý mãi, cảm thấy trong bụng có một nỗi phiền muộn khó tả, cả ngày thần tình lơ đãng, dường như chẳng làm được chuyện gì. Chẳng hạn như, buổi sáng sai người ban thưởng cho vị Thượng Thanh đường chủ Trương Tinh Ngôn, vốn là chuyện lời kéo hào kiệt, đáng lẽ phải tự thân đi làm mới tỏ thành ý. Nhưng không biết vì sao, dưới con mắt luôn coi mọi chuyện như thường của tiểu hầu gia, lại không thể đi làm chuyện đó.

Còn vừa rồi, nghe thủ hạ bẩm báo có ba vị thiếu niên nam nữ được chủ nhân gian nhà cô lưu lại dùng cơm, lập tức Bạch Thế Tuấn ruột gan còn cào, vội đến bên Lô thu hồ ngắm sang Nghênh tiên thai. Đang khi tâm sự trùng trùng, cho dù một trận mưa đổ xuống cũng như không có cảm giác. Thấy gã như thế, đám thủ hạ đã quen tính khí của chủ nhân đều trốn đi chỗ khác, không dám đến gần quấy nhiễu.

Cứ đi qua đi lại bên hồ như thế, vận hết mục lực muốn nhìn rõ mọi thứ trong hồ. Chỉ là trước mắt sen mọc lúp lóp, khói nước mênh mang khiến gã không thấy được gì.

Công tử tư dung tuấn tú đi lại bên hồ, trong mắt các nha hoàn gia đình, tư thái đó vẫn ưu nhã ung dung như thường.

Chỉ là bỗng nhiên bọn họ kinh hoàng nhìn thấy, chủ nhân nhà chúng đột ngột ngừng bước. "Xoạt" một tiếng rút ra bội kiếm ở hông, nhảy tới chém vào cây liễu trước mặt, bộ dạng cứ như đang chém địch nhân.

"Người đâu!"

Phát tiết xong, nhìn những vết kiếm trên thân liễu đã đổ, vị Vô Song công tử thanh danh lừng lẫy bỗng nhiên bật cười, rút kiếm vào vỏ, lại hồi phục thần thái ưu nhã. Gọi người qua căn dặn mấy câu, sau đó chấp tay thông thả mà đi.

Đợi gã đi khỏi, nha hoàn trong phủ liền đến thu dọn cây liễu xấu số đó, kế tiếp đám gia đình đem một cây liễu khác đến trồng. Chỉ một lát sau, trên hồ đã lại bóng liễu soi mặt hồ, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Một đêm yên tĩnh.

Sáng hôm sau, khi Quỳnh Dung đòi đi tìm Cừ Doanh tỷ tỷ chơi thì bỗng có hai vị nha hoàn đến mời, nói là lão phụ nhân nghe nói có hai vị nữ khách dung nhan xuất chúng, muốn mời đến hậu đường gặp mặt.

Nghe nha hoàn truyền lời xong, Tinh Ngôn vui vẻ đáp ứng, kêu Quỳnh Dung, Tuyết Nghi theo bọn họ đến hậu đường.

Sau khi hai cô gái đi khỏi, y cũng nhàn rồi, ở trong phòng ngồi đọc sách. Chỉ là, hôm nay xem sách chẳng giống hôm qua, không thể tập trung tinh thần. Thình thoảng cứ nhớ lại những chuyện đã qua với Cừ Doanh, sau đó thì cười ngáy ngốc.

Khi vị Tứ Hải đường chủ không có lòng đọc sách thì hai thiếu nữ theo nha hoàn, quẹo qua mấy hành lang quanh co, xuyên qua bảy gian đình tạ, cuối cùng cũng ngừng trước một hiên phòng. Đợi nha hoàn dẫn đường vào trong bẩm báo, sau đó Tuyết Nghi, Quỳnh Dung nhẹ bước vào trong.

Đến lúc vào trong nhà, bọn họ thấy có một vị lão phụ nhân y phục lụa là đang ngồi ở cái bàn tròn nhìn bọn họ mỉm cười.

Qua một lúc nói chuyện, Tuyết Nghi mới biết lão phụ nhân này chẳng phải là thân mẫu của trang chủ mà chỉ là nữ mẫu của gã lúc nhỏ. Đang thắc mắc

không hiểu tìm bọn họ đến có mục đích gì thì thấy lão phụ nhân đó sau một lúc quan sát nàng thì bật cười đến rung người, những nếp nhăn trên mặt giãn ra, lên tiếng:

"Chẳng trách tiểu công tử nhà ta tán dương như thế, thì ra hai cô đều rất đẹp!"

Thấy bà ta ra vẻ như thế, Tuyết Nghi cảm thấy không vui. Chỉ bất quá dù sao cũng đang làm khách ở nhà người ta, không thể thiếu lễ số, Khấu Tuyết Nghi cũng khiêm tốn đáp mấy câu. Còn tiểu Quỳnh Dung vốn hoạt bát, lúc này một câu cũng không thốt, bởi vì theo quy định, thấy người lạ phải để ca ca hoặc Tuyết Nghi tỷ nói chuyện trước.

Sau khi nói vòng vo một lúc, vị nữ mẫu Vương đại nương của Bạch Thế Tuấn liền đi thẳng vào chủ đề, hỏi hai người bọn họ đã có chỗ hôn phối chưa. Nghe bà ta đột ngột đề cập đến vấn đề hôn nhân, vị Mai linh tiên tử xuất thân từ băng nhai cũng không thấy đột ngột, chỉ điềm đạm đáp chưa có.

Nghe nàng đáp chưa từng kết hôn, Vương đại nương lập tức hớn hờ ra mặt, khoa trương nói:

"Ái chà chà! Nếu là như thế, lão bà tử hôm nay phải chúc mừng hai vị!"

"Hai vị cô nương đúng là có phúc phần! Không giấu hai vị, tiểu công tử nhà ta cũng là nghĩa tử của Xương nghi hầu, nhìn trúng hai người rồi!"

Tiếp đó Vương lão bà trở hết tài ăn nói, tán tụng tiểu chủ nhân của mụ lên tận mây xanh.

Thì ra, phen làm mối này là chủ ý của Bạch Thế Tuấn. Vị Vô Song tiểu hầu gia lần đầu tiên trong đời bị xem thường, liền có ý "Mất cái này được cái khác", chuẩn bị thu nhập hai cô gái vào nhà gã. Gã nghĩ trong đầu, hai cô gái đó theo tiểu đạo sĩ Thượng Thanh cung rất khổ, do đó chỉ cần lấy phú quý ra dụ dỗ, chẳng khó thuyết phục được bọn họ.

Chủ ý đã định, vị công tử đẹp trai đó tràn đầy tự tin ngồi trong thư trai "Kháng khái đường", chờ Vương mụ mụ báo tin mừng. Tưởng tượng cảnh thiếu niên xuất thân thấp hèn đó mất đi hai cô gái như hoa như ngọc, Bạch Thế Tuấn không khỏi hiện vẻ khoái trá ra mặt.

Chỉ là, vị tiểu hầu gia như đang giận dữ đó, lại không biết trong hậu đường đang có một cuộc đối thoại như sau:

"Ai, Tuyết Nghi cô nương, Quỳnh Dung cô nương, nữ nhân chúng ta, mong muốn lớn nhất là được gả vào nhà phú quý. Cũng không cần lão bà tử nói nhiều, các người cũng biết nếu như có thể theo tiểu thiếu gia nhà ta, tuy không phải là chính thất, cũng có thể ăn sung mặc sướng cả đời! Đây"

"Úy? lão bà bà vừa nói 'Ăn sung mặc sướng'?"

"Đúng vậy!"

"Thế này bà bà, tôi không thích ăn sung mặc sướng, Tuyết Nghi tỷ cũng không thích..."

"..."

"Khặc khặc"

Sau một lúc không biết nói gì, Vương lão bà tử chỉ đành tăng hăng liên tục. Bình tâm nhớ lại trọng thác của chủ nhân, bà ta lại nỗ lực chấn chỉnh, tiếp tục cổ xúy:

"Quỳnh Dung tiểu thư, là thế này, theo thiếu gia nhà ta, không chỉ ăn sung mặc sướng, bình thường còn có thể có ngân lượng tùy ý đi mua sắm nữa!"

Lần này nói xong, không đợi tiểu nha đầu chất vấn, Vương bà tử khoát tay ra hiệu, lập tức có gia đình bùng mảy mậm vàng vào, sau đó lại có nha hoàn ôm quần là áo lụa bày ra, tức thì cả gian phòng sáng rỡ.

"Thế nào?"

Thấy hai thiếu nữ ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mặt, nữ mẫu hầu phủ vô cùng tự đắc. Có ý hỏi một tiếng, sau đó ung dung chờ bọn họ đồng ý. Chỉ là sau một lúc yên lặng, tiểu thiếu nữ xinh như ngọc bỗng vỗ tay nhảy lên, kinh ngạc hoan hô:

"Lợi hại!"

"Thì ra lão bà bà có tiệm bán vải!"

...

Trong "Kháng khái đường", Bạch Thế Tuấn cho bà mối mặt xám ngoét lui ra, sắc mặt gã cũng thâm trầm, không nói một lời.

Thấy gã như thế, vị tâm phúc mưu sĩ Hứa Tử Phương xuất ngôn an ủi:

"Tiểu chủ công, hiện tại sự tình đang trù tính đến chỗ quan trọng, theo thiên kiến của tại hạ, tiểu hầu gia không nên sa vào nữ tử tình trường".

Nghe hán lên tiếng, tiểu quận hầu đang trầm mặc nhìn ra song cửa, bất chợt nổi giận, vung tay mắng:

"Hứa tiên sinh người nói, vì sao nhi nữ tình trường không coi là chuyện lớn? Vì sao chỉ có mấy thứ đó mới coi là chuyện lớn?"

Sau một trận hò hét, Bạch Thế Tuấn cũng ý thức được sự thất thái của mình, lập tức bình tĩnh trở lại. Trầm mặc một lúc thì thành khẩn xin lỗi Hứa Từ Phương:

"Hứa tiên sinh chớ để bụng, Thế Tuấn vừa rồi nói năng vô lễ, thật vì trong lòng phiền muộn thôi".

Nghe gã xin lỗi, vị Hứa mưu sĩ do Xương nghi hầu phái tới phụ tá cho nghĩa tử cũng chẳng để tâm, lại an ủi gã mấy câu.

Thấy tiểu chủ công cả ngày ủ rũ, chẳng làm việc gì nên hồn, Hứa Từ Phương cũng thăm kính:

"Một chữ tình quả nhiên hại người! Tiểu hầu gia thường ngày nhiều mưu lắm kể, hiện tại lại uể oải chán nản, xem ra tiểu hầu gia tuy nổi danh, nhưng dù sao niên kỷ còn nhỏ, gặp phải rắc rối tình trường thì cũng chẳng khác nam nữ thế gian tầm thường khác".

Nhìn Bạch Thế Tuấn chẳng còn thần trí, Hứa Từ Phương lão mưu thâm toán thật không yên tâm. Dù sao chuyện trọng đại, tuy biết nói lúc này không thích hợp, nhưng hấn cũng phải thẳng thắn đề tỉnh Bạch Thế Tuấn:

"Tiểu hầu gia, theo tôi thấy, Trương Tĩnh Ngôn đó, tuy xuất thân đệ tiện nhưng lúc này y lại là đường chủ của thiên hạ đệ nhất đạo môn, lại thân cận với công chúa, chúng ta đối với y chỉ nên kết nạp, không nên kết cừ. Vì thế xin tiểu hầu gia lấy đại sự mà hành động".

Lúc nói câu cuối, ngữ khí của vị mưu sĩ đặc lực bên cạnh Xương nghi hầu hết sức nghiêm túc.

Nghe hấn nói thế, Bạch Thế Tuấn cũng chẳng có phản ứng gì quá, chỉ chán nản đáp một lời, sau đó kêu hấn lui ra để gã một mình yên tĩnh.

Tiền được Hứa Từ Phương, Bạch Thế Tuấn nghĩ đến lời nói vừa rồi của vị mưu sĩ, trên mặt không khỏi lộ nét cười khổ. Lợi hại trong lời can gián của Hứa Từ Phương, gã há không hiểu? Nếu không hiểu thì hôm qua đã không tặng bảo phục cho tên đường chủ đáng ghét đó. Chỉ là...

Nhìn cây cỏ xanh tươi ngoài song cửa, Bạch Thế Tuấn cười khổ:

"Ai, nếu như Doanh Cúc công chúa không đồng ý ở bên ta, thì đại sự gì gì đó, cho dù có thành, đối với ta có ý nghĩa gì chứ?"

Bạch Thế Tuấn mất đi chí khí đang ngồi như tượng trong Kháng Khái đường, bỗng nghe trong đám cây cối ngoài song, có tiếng ve kêu khi dài khi ngắn truyền vào. Bạch Thế Tuấn đột nhiên như bị âm thanh đó thức tỉnh, tinh thần phấn chấn, vỗ bàn hô lên:

"Vì sao ta lại quên mất hai người đó chứ?"

Vừa nghĩ đến hai người này, Bạch quân hầu vốn buồn bã đột nhiên tâm tình vui vẻ, vron người đứng lên, cao giọng nói:

"Khà, tâm tư nữ nhân khó đoán, chưa chắc là ta đã thua!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.12 - Chương 190: Sĩ Tai Cuồng Khách, Phiến Ngữ Kinh Động Thần Ky.

Bất tri bất giác, hôm nay đã là ngày thứ ba đến biệt uyển Thủy Vân sơn trang tránh nắng. Dùng xong cơm trưa, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung cùng đến dưới hai cội cây râm mát, thuật lại tình hình hồi sáng ở chỗ Vương đại nương cho Tinh Ngôn nghe.

Nghe hai tỷ muội thay phiên nhau kể lại sự tình lúc sáng, Tinh Ngôn cảm giác rất mắc cười, cũng lần đầu tiên cảm thấy, vị trang chủ Bạch Thế Tuấn này, hành sự có chút bốc đồng. Chỉ ít, trên danh nghĩa mình là người lãnh đạo bọn họ, đại sự như thế, theo lễ thì gã nên nói trước với mình một tiếng. Giao tiếp với vị thanh niên sớm nổi danh ba ngày nay, Tinh Ngôn hiện tại phát giác, khác với vị công tử thế gia Nam Cung Thu Vũ của Diệu Hoa cung, vị thiếu niên đặc chí ở Úc Lâm quận này, tuy đãi người theo lễ, nhưng khiến người ta cảm giác gã không chân thành.

Đương nhiên, tuy ấn ước có cảm giác đó, nhưng dù sao thời đại này phân biệt đẳng cấp, với thân phận của Bạch Thế Tuấn có thể đãi bọn họ như thế đã là thập phần hiếm có. Do đó, Tinh Ngôn nhận thấy, Cứ Doanh có thể ở cùng với mình một thời gian dài, đúng là một trường hợp ngoại lệ.

Trong lòng nghĩ đến Cự Doanh thì vừa hay nghe Quỳnh Dung đề nghị, nói hôm nay bọn họ nên đi tìm Cự Doanh, bởi vì hiện tại nó rất muốn đi thuyền trong hồ. Nghe cô nhóc đề nghị, Tinh Ngôn ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện mây trên trời không nhiều, thỉnh thoảng có mây che lấy mặt trời, nhưng trong tiểu viện không có lấy một ngọn gió, không khí vô cùng nóng bức.

Khí trời nóng bức như thế, ở trong tiểu viện chịu nóng, chỉ bằng đến hồ hưởng thụ gió mát. Thế là Tinh Ngôn chỉnh lại y trang, dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đi ra hồ sen tìm Cự Doanh. Một đoàn ba người, cứ thông thả đi đến bên Lô thu hồ, nhắm hướng ngọc kiều mà đi.

Đội khi bọn họ đi đến bên hồ, mây trên trời bỗng tụ âm u, đang đi trên bờ hồ nhìn về phía đông nam, mây ùn ùn trên trời như sắp đổ mưa xuống ngọc kiều, cảnh tượng trước mặt tựa như mưa núi sắp đổ.

Thấy tình hình đó, Tinh Ngôn nghĩ trong lòng:

"A, nếu trời đổ mưa, ở trong nhà cỏ của Cự Doanh nói chuyện, cũng không tệ".

Chân bước nhanh hơn, rất nhanh đã đến trước ngọc kiều dẫn đến ba gian nhà cỏ.

Đến gần cầu, Tinh Ngôn thấy có một vị nữ tử trẻ tuổi vận giáp nhẹ, đang tựa vào thành cầu nhìn ra. Trên người nàng, bào giáp sáng rỡ, trang sức xán lạn, vừa nhìn đã biết là người có địa vị trong đội thị nữ hộ binh.

Thấy công chúa huy động nữ binh, Tinh Ngôn nghĩ chắc phải nhờ cô ta bẩm báo, thì thấy nữ tử đó bỗng nhiên quay người nói với y:

"Ngài là Trương Tinh Ngôn Trương đường chủ?"

"Đúng thế, không biết nữ tướng quân có gì phân phó?"

Thấy cô ta hỏi, Tinh Ngôn theo lễ hồi đáp.

Nghe y trả lời, vị nữ tử anh khí ngời ngời đó cũng không quanh co, đi thẳng vào vấn đề:

"Thế này, Trương đường chủ, tôi là thủ lĩnh đội hộ vệ phụ trách an nguy cho công chúa, gọi là Tông Duyệt Như. Tôi hiện có chuyện muốn nói rõ với ngài, mời ngài đi theo tôi một lát".

Bỗng nghe nữ hộ vệ nói mấy lời như thế, Tinh Ngôn cảm thấy hơi kỳ quái. Tuy nghe ngữ khí cô ta có vẻ vênh váo nhưng y cũng chẳng để ý, quay đầu ra hiệu với Quỳnh Dung, Tuyết Nghi rồi theo Tông Duyệt Như đi đến dưới một gốc cây ở tiểu đảo bên cầu.

Đến nơi, vị nữ tử vừa rồi tự báo lai lịch, lập tức nói thẳng:

"Trương đường chủ, thứ cho tôi trực ngôn, ngài cùng công chúa điện hạ, tuyệt không có khả năng!"

"Ách..."

Không ngờ Tông hộ vệ nói ra lời này, Tinh Ngôn giật mình, nhất thời không biết đối đáp thế nào!

Tông Duyệt Như hình như rất miễn ý trước sự kinh hãi của thiếu niên trước mặt, hai mắt chăm chăm nhìn y, nói tiếp:

"Ngài từ từ nghe tôi nói, ngài giao du cùng công chúa điện hạ thế nào, tôi cũng biết. Chỉ là, tuy công chúa điện hạ đối xử tốt với ngài, nhưng không có nghĩa công chúa thích ngài. Đường chủ không biết, tôi từ nhỏ đã quen với công chúa, tôi biết, công chúa tâm địa thiện lương, đừng nói là người dưới, ngay cả chó mèo, Doanh Cúc công chúa cũng thương xót".

"Vì thế, tôi nghĩ đường chủ ngài đã hiểu lầm. Công chúa đối với ngài chỉ có ý thương thân phận ngài, tuyệt không có ý khác".

Nói đến đây, vị điện tiền nữ tướng quân đó lại thêm một câu:

"Vì thế nếu có ý niệm nhân duyên gì đó, xin ngài sớm đoạn tuyệt đi, tránh sau này thương tâm!"

Nói xong, Tông Duyệt Như cảm thấy mình đã nói rất rõ nên không nói tiếp, chỉ chú mục nhìn người thiếu niên mà công chúa coi trọng, đợi y hồi đáp.

Thì ra, vị điện tiền nữ tướng quân Tông Duyệt Như này chính là tỷ muội trong khuê phòng của Cự Doanh, bình thường rất ít nói. Tiểu công chúa rất được hoàng thượng yêu mến, lúc nhỏ đã bị bệnh nặng, sau khi Thượng Thanh đạo sĩ trị bệnh, dặn dò phải thường đi du ngoạn sơn thủy, tu dưỡng thân tâm. Thế là Tông Duyệt Như cũng như phụ thân Tông Hán Tông tướng quân, trở thành hộ vệ cho công chúa mỗi khi nàng xuất cung du ngoạn. Lần này đến biệt phủ của Vô Song tiểu hầu gia tránh nóng, cô ta cũng dẫn một đội nữ binh trú ở trong Nghênh tiên thai. Còn phụ thân cô ta dẫn một đội Ngự Lâm quân trú ở trong Úc Lâm quận. Còn mấy lời vừa rồi, chính là cô ta vì Úc Lâm quận thủ mà đi làm thuyết khách. Lúc sáng, Bạch Thế Tuấn thăm sai người đến tìm cô ta, sau khi gặp mặt thì dùng lời lẽ uyển chuyển bộc lộ tình thâm ý trọng với công chúa. Lúc nói chuyện, Tông Duyệt Như rất ngạc nhiên khi thấy công tử của Xương Nghi hầu buồn bã muốn khóc, Tông Duyệt Như rất đồng tình với đoạn tình si của Bạch công tử:

Nhờ người thổi sáo, hy vọng có thể khiến người trong lòng đến gặp mặt, nào ngờ, sau đó thì người trong lòng mình lại nắm tay cùng đi với tân khách thổi sáo. Ai, Bạch tiểu hầu gia cũng thật là xúi quẩy!

Đương nhiên, mấy lời nói với Trương Tinh Ngôn cũng không hoàn toàn là vì tiểu hầu gia. Từ nhỏ cô ta đã chơi cùng tiểu công chúa, hiểu rõ tính tình công chúa như lòng bàn tay. Thời gian một năm gần đây thường nghe công chúa nhắc đến một vị Trương thiếu hiệp nào đó, mỗi lần nhắc đến là bộ dạng xấu hổ xen lẫn hưng phấn, Tông Duyệt Như thấy thâm kinh hãi. Phải biết, Khuynh Thành công chúa là ngọc cành vàng, tương lai chỉ có công tử vương tôn xuất sắc nhất mới có thể tương phối cùng nàng. Nhưng tên Trương Tinh Ngôn nào đó, tuy tiểu công chúa mới biết yêu tán dương là trí dũng song toàn, là một đại anh hùng chí tình chí nghĩa, nhưng trong đầu cô ta, y bất quá chỉ là một thiếu niên phố chợ có chút thông minh, gan dạ mà thôi. Tuy ngẫu nhiên có cơ duyên lên Thượng Thanh cung, nhưng so với thân phận tôn quý của công chúa, thì còn cách vạn dặm.

Do đó, trong mắt Tông Duyệt Như, tình hình hiện tại đúng là hết sức hoang đường. Cô ta cảm thấy mình vừa là thần tử, vừa là bằng hữu của công chúa, phải có trách nhiệm khiến tên tiểu dân kia sớm từ bỏ ý nghĩa cóc ghè ăn thịt thiên nga đi. Chính vì nguyên cớ đó, lúc sáng nghe Bạch Thế Tuấn tỏ ý, Tông Duyệt Như lập tức đáp ứng sẽ giúp công tử của Xương Nghi hầu nổi tiếng khắp kinh sư, vô luận thế nào cũng không để công chúa bị tiểu tử sơn dã kia lừa gạt.

Vì vậy, trong ngữ khí mà cô ta cố gắng khách khí nhất có được, sau khi nói xong thì chăm chăm nhìn thiếu niên, đợi y hồi đáp.

Còn trong lòng Tinh Ngôn, hiện tại lại rất khó chịu.

Sự thật mà y luôn không muốn đối diện, bỗng nhiên bị người không chút lưu tình nói toạc ra, khiến y vô cùng bi thương. Tuy nữ tử trước mặt, lời nói cơ bản là đúng, nhưng hiện tại bản thân y nghe những lời như thế, cảm thấy lòng dạ đầy tư vị đắng ngắt.

Đối với thiếu niên vừa bước vào đường tình mà nói, trước đây không chịu vận dụng trí óc tìm hiểu lai lịch của Cừ Doanh là vì muốn tránh né sự thật. Nhưng hiện tại, chút ảo tưởng trong lòng y cũng bị người khác dùng lời lẽ lạnh lùng đánh tan.

Cứ lặng im như thế, trong lòng có đủ tư vị khó tả, Tinh Ngôn bỗng thấy nữ tử trước mặt chăm chú nhìn mình như có ý áp bức, thế là đột nhiên tính khí quật cường của y trỗi dậy, Tinh Ngôn cảm thấy tự nhiên đã nghĩ thông:

"Khà! Chẳng lẽ vị Tông cô nương này nói đúng? Bản thân đối với công chúa, vốn không nên si tâm vọng tưởng. Thế nhưng, ngày đầu tiên gặp công chúa, hai người bọn ta đã rất tự nhiên, dùng tâm thành giao tiếp, đã như thế, ta có gì mà phải hổ thẹn chứ?"

Dường như chỉ trong nháy mắt y đã nghĩ thông. Thế là, nữ tướng quân Tông Duyệt Như đang nghiêm mặt, rất kì quái nhìn thấy người thiếu niên đang ngây ngốc trước mặt cô ta, đột nhiên nhếch mép mỉm cười.

"Ngài cười gì?"

Không nhịn được lên tiếng hỏi, lại thấy thiếu niên trước mặt lại cười, chớp mắt đã đổi sang dáng vẻ vui sướng thoải mái. Chỉ thấy y cười khà khà đáp:

"Tông cô nương, hôm nay phải đa tạ cô!"

"...Đa tạ tôi chuyện gì?"

Nghe y nói như thế, Tông Duyệt Như ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

"Đương nhiên phải đa tạ cô. Bởi vì, vốn ta chỉ là một tiểu dân nghèo hèn, cho rằng quen biết công chúa đã là vạn hạnh. Không ngờ hôm nay nghe Tông cô nương nhắc nhở, mới biết bản thân còn có thể cưới được đương kim công chúa!"

"Đúng là một lời khiến người thức tỉnh, đa tạ đa tạ!"

Cười nói hoàn tất, vị thiếu niên đường chủ nhìn nữ tử phát ngẩn ra trước mặt, cười lớn rũ áo bỏ đi.

...

Qua một lúc sau, Tông Duyệt Như mới tỉnh táo lại, kinh hãi nghĩ:

"Chẳng trách công chúa nói người này gan lớn hơn trời, hôm nay gặp mặt quả đúng như thế!"

Trong lúc kinh hãi lại nghĩ, lúc thiếu niên tuấn dật nổi tính ngông cuồng, dường như trên người tỏa ra khí thế rất khó tả, Tông Duyệt Như càng thêm thất kinh, vội chạy về Nghênh tiên thai. Nào ngờ, khi cô chạy đến gian nhà cỏ của công chúa thì nghe nữ binh thủ hạ bẩm báo, công chúa đã theo vị Trương đường chủ xuống thuyền đi dạo hồ rồi.

"Công chúa...theo?"

Nghe nữ binh bẩm báo, Tông Duyệt Như nhăn tít mày.

Nửa canh giờ sau, Tông hộ vệ ở trong sảnh của trang chủ, Bạch Thế Tuấn sau khi nghe cô ta thuật lại mọi chuyện, ngồi bên án ngẩn ngơ im lặng.

Sau một hồi trầm mặc, Tông Duyệt Như thấy vị đa tình công tử đứng lên bình tĩnh nói:

"Tông cô nương, đa tạ cô, chuyện này cô đã tận lực. Ta thấy vị Trương đường chủ đó, hình như chỉ là nói chơi thôi".

Bình tĩnh nói xong, vị công tử sắc mặt hơi tái miễn cưỡng mỉm cười, xấu hổ nói:

"Khiến Tông cô nương cười rồi, hiện tại ta muốn ở một mình".

Nghe gã nói thế, Tông Duyệt Như đang không biết an ủi gã thế nào, cũng đành rời đi. Khi cô vừa đến cửa thì nghe Vô Song công tử ở sau lại nói:

"Đúng rồi, Thế Tuấn đã nghĩ ra, còn có một chuyện muốn nhờ Tông cô nương".

"Chuyện gì?"

Tông Duyệt Như quay người nhìn vào trong sảnh.

"Là thế này, đêm nay Thế Tuấn có đãi tiệc ở Châm lưu các, muốn mời công chúa điện hạ, Trương đường chủ, còn có hai vị cô nương Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, cùng đến hồ thưởng cảnh, Tông cô nương có thể nói giúp tại hạ một lời không?"

Tông Duyệt Như nghe vậy lập tức đồng ý. Bạch Thế Tuấn kêu cô cũng đến dự yến luôn, Tông Duyệt Như nghe xong liền rời đi.

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng xa, Bạch Thế Tuấn quay người lại, nhìn vào tấm bình phong bằng đá đen ở phía tây bắc sảnh, nói:

"Tiên trưởng, ngài thấy thế nào?"

Theo câu hỏi của gã thì có một người từ sau bình phong bước ra, vuốt râu dưới cằm đáp:

"Thỉnh tiểu hầu gia đêm nay cho phép ta cũng đi dự yến".

"Hả?"

"Bẩm hầu gia, bản đạo nghe nói, buổi tiệc trước có người biểu diễn pháp thuật, tối nay ta cũng muốn diễn mấy trò..."

"Được. Vậy đêm nay nhờ ngài rồi".

Sau khi nói chuyện cùng đạo sĩ đó mấy câu, vị Úc Lâm quận thủ nhớ đến một chuyện, lẩm nhẩm một mình:

"Kì quái, Đô La huyện ở Thương Ngô quận sát bên, phải sai người đưa lương thực cứu tế qua rồi chứ?"

Bỏ qua những chuyện vặt vãnh, dạ yến đêm nay ở Thủy Vân trang, vào giờ Dậu thì bắt đầu được chuẩn bị.

Khác với đêm mười lăm, đêm nay khách nhân dự tiệc ít hơn nhiều, hơn nữa có không ít gương mặt lạ, Tinh Ngôn chưa từng gặp qua. Cũng như buổi tiệc trước, lần này y cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung, Cừ Doanh vẫn được xếp ngồi bên Bạch Thế Tuấn, chỉ khác là giữa y và Cừ Doanh, hiện có rất nhiều thiếu nữ mang đao.

Sau khi nhập tiệc, mỹ tửu món ngon đều được dọn lên. Sau vài tuần rượu trò chuyện, dường như cũng giống lần trước, Tinh Ngôn bỗng nghe cuối tiệc có tiếng cười dài, lại có người cao giọng nói:

"Chư vị cao bằng, ban đêm bên hồ mà chỉ uống rượu thì thật thiếu hứng, chi bằng để bản đạo diễn một trò ảo thuật nhỏ để trợ hứng cho chư vị?"

Tinh Ngôn nghe tiếng nhìn đến thì thấy cuối tiệc có một vị đạo sĩ mặt vuông bào phục màu vàng đất, đang đứng dậy cung tay chào chúng nhân. Trong ánh nền nhìn thấy rất rõ, vị đạo nhân mặt vuông đó ở khoe miệng có một nốt ruồi đen lớn, cằm lơ thơ râu, thần sắc có vẻ không được chính trực.

Nghe có người đòi trợ hứng, chủ nhân tiệc vỗ tay nói:

"Hay hay! Lâu rồi chưa thấy Phi Hoàng đạo trưởng biểu diễn tiên pháp, đêm nay ta phải xem cho đã mới được!"

Nghe gã nói, cả tiệc ào ào phụ họa.

Chỉ là, khi chúng nhân hào hứng thì tiểu thiếu nữ khá ái đến cùng Tinh Ngôn lại bỏ quả nho đang lột vỏ xuống, chăm chú quan sát người đang đứng ở cuối tiệc.

Một lúc sau, khi Phi Hoàng đạo trưởng lấy ra một cái hồ lô, đang định bắt đầu diễn pháp thuật thì Tinh Ngôn bỗng nghe bên cạnh có người hỏi nhỏ:

"Ca ca...Nếu như Quỳnh Dung tính nghịch, không cẩn thận gây chuyện, ca ca liệu có trách muội không?"

Tinh Ngôn nghe hỏi ngạc nhiên, quay mặt sang thì thấy tiểu nữ oa xinh như hoa đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt.

Thấy Quỳnh Dung đột nhiên lộ ra bộ dạng cẩn thận như thế, Tinh Ngôn không khỏi mỉm cười, hỏi đáp:

"Quỳnh Dung muội muội, ca ca sao dễ trách muội thế chứ?"

"Kì thật tiểu hài tử có phạm lỗi, cả Tam thanh tổ sư gia cũng tha thứ..."

Thoại âm vừa dứt, Tinh Ngôn bỗng nhiên kinh ngạc nhìn thấy, ánh mắt tiểu Quỳnh Dung bỗng sáng lại, trên mặt hiện ra thần sắc phấn nộ!

"..."

"Hồng rồi, ta quên mất kị huyệt của nó!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.12 - Chương 191: Thu Trùng Xuân Diệu, Tông Vô Cọng Sướng Thiên Kỳ.

Trên Châm lưu các, người ở cuối tiệc biểu diễn pháp thuật trợ hứng, hoàn toàn không biết đến đầu tiệc đang có một cuộc đối đáp nho nhỏ.

Vị Phi Hoàng đạo nhân mà Bạch Thế Tuấn sùng bái, sau khi lấy ra cái hồ lô thì mở nút gỗ, dùng tay vỗ nhẹ hồ lô hai cái, bỗng có hai con côn trùng màu vàng từ trong hồ lô vỗ cánh bay ra, tung tăng trên không trung Châm lưu các.

Sau đó Phi Hoàng lại niệm mấy tiếng chú ngữ, trên thân hai con côn trùng bỗng xuất hiện hai người nhỏ bé, ước chừng hơn tấc, trên người vận giáp, tay cầm tú hoa châm lâm kiếm, cuồn trùng lao vào đánh nhau trên không. Hai con người nhỏ vận giáp vàng đỏ, lúc đánh nhau phát ra tiếng hò hét, chiêu thức rất bài bản, chẳng khác gì chiến sĩ trên đấu trường. Hơn nữa, những chiêu thức này lại do hai người bé nhỏ sử ra, càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Thấy tình cảnh trước mặt, tân khách đang ngẩn đầu quan sát đều tắc lưỡi khen ngợi.

Chỉ là, lúc chúng nhân toàn thần quan sát, người biểu diễn pháp thuật lại có chút bất an. Thình thoảng Phi Hoàng liếc mắt về phía đầu tiệc, thấy thiếu niên không có phòng bị, trong lòng nghĩ thầm:

"Hà, dễ cho ngươi vui vẻ thêm một chút".

Phi Hoàng biết, một lát sau hai con phi trùng đẹp mắt đó sẽ hóa thành hai mũi nhọn kịch độc, nhanh như lưu tinh tấn công thiếu niên!

Thì ra, hai con phi trùng màu vàng đang bay trên không chính là độc hoàng do Phi Hoàng đạo nhân nuôi dưỡng. Qua chút nữa lão sẽ dùng pháp lực tinh vi, thao túng hai con độc hoàng giáp sĩ tấn công một đòn trí mệnh vào kẻ đã đắc tội với Thái thú. Sau đó đồ thừa chỉ vì bọn chúng hăng say không thể khống chế nên xảy ra việc ngoài ý muốn. Trong đầu đang có ý nghĩ hung độc, cơ thịt trên mặt lão không khỏi giật giật.

Vào lúc Phi Hoàng lòng chứa mưu mô thì mục tiêu ám sát của lão hiện lại cũng cảm thấy có chút kì quái. Bởi vì, nữ hài nhân vừa nói chuyện với y, chiếu theo lẽ thường thì lúc này coi hí pháp thú vị như thể phải vỗ tay hoan hô mới đúng. Nhưng hiện tại trên mặt Quỳnh Dung lại đầy vẻ giận dữ, đôi mày thanh mảnh nhíu chặt, cứ nhìn chăm chăm vào đạo sĩ biểu diễn hí pháp. Thấy tình trạng thế, Tinh Ngôn hơi nghi hoặc:

"Kì quái, xem bộ dạng Quỳnh Dung, chẳng lẽ Phi Hoàng đạo nhân từng đắc tội với nó?"

Khi y còn mò mẫm suy đoán thì dị biến đã phát sinh!

Chúng tân khách đang ngẩn đầu quan sát đến mê hoặc thì bỗng cảm thấy một đạo hồng quang loáng qua, sau đó thì thấy hai phi trùng lẫn hai người nhỏ xíu mang giáp bỗng bốc cháy, chớp mắt hóa thành hai đốm lửa rơi trong đêm tối.

"Đây là trò gì?"

Chúng nhân còn mơ hồ chưa minh bạch thì bỗng nghe bên tai có tiếng quát lạnh lạnh, tiếp đó là một tiểu nữ oa chừng mười hai tuổi, không biết từ đâu rút ra hai thanh đoản đao lấp lánh hồng quang, xông tới Phi Hoàng đạo nhân mà chém!

"Hay cho tiểu tặc, lại dám hạ thù trước!"

Không biết sơ hở chỗ nào, Phi Hoàng hiện vừa kinh vừa giận. Thấy nữ đồng phá pháp thuật của mình đang hung hãn như hổ con xông tới, lão cũng không dám chần chừ, vội phi thân lui ra trên không. Lô thu hồ, hai tay bỗng xuất hiện hai thanh binh khí cổ quái, na ná cái kích, sẵn sàng nghênh chiến.

Còn tiểu Quỳnh Dung, thấy lão dừng ở trên không thì tay trái đưa ra, một thanh chu tước nhận đón gió hóa thành một con hỏa điều phừng phừng lửa đỏ,

sau đó phi thân nhảy lên hóa điều, thần nhận còn lại giờ cao, điều khiển hóa điều bay về phía ác đạo. Lập tức trên Lô thu hồ hàn quang lập lòe, hỏa điểm bùng sáng!

Khi Quỳnh Dung và Phi Hoàng ác đấu, trên Châm lưu các dưới chân bọn họ cũng nháo nhào rối loạn. Bạch quận thủ bề ngoài vẫn trấn tĩnh, nhưng trong lòng lại đang kinh nộ xen lẫn:

"Hay cho gian tặc! Sai thủ hạ tiền hạ thủ vì cường, lại còn giả vờ như không biết!"

Thì ra, sau khi xảy ra chuyện, Bạch Thế Tuấn thăm lưu ý Trương Tĩnh Ngôn, phát hiện trên mặt thiếu niên cũng đầy vẻ kinh ngạc, tựa như không biết sẽ xảy ra chuyện.

Trận đấu trên không trung không kéo dài bao lâu. Chỉ chớp lát Phi Hoàng lão đạo được Bạch Thế Tuấn tôn sùng đã bị tiểu Quỳnh Dung cười hóa điều đuổi chạy tán loạn.

Thấy tình hình thế, Bạch tiểu hầu gia nghiêng răng hét:

"Người đâu, có thích khách!"

Thoại âm vừa dứt liền có một đội cung thủ từ trong rừng chạy ra, nhanh chóng tiến đến trước Châm lưu các quỳ xuống, chuẩn bị gương cung phóng tên. Thấy thân binh được sắp đặt trước nghe tiếng xuất hiện, Bạch Thế Tuấn lập tức an tâm. Tuy hỏa điều do tiểu nữ hải đảo biến ra không hề giống như trò ảo thuật, nhưng bản thân có cung mạnh tên sắc yểm trợ, lại thêm Phi Hoàng đạo trưởng pháp lực cao thâm, tự nhiên không cần lo lắng. Chỉ là, vào lúc tình thế chuyển biến nhanh chóng, vị Vô Song công tử vẫn cảm thấy có chút thương hoa tiếc ngọc.

Nào ngờ, khi Bạch Thế Tuấn hạ lệnh phóng tiễn thì thấy đám thân binh của gã đột nhiên cuống quýt vứt bỏ cung tên, tựa như cầm phải củ khoai lang bỏng vậy.

"Thế này...?"

Khi Bạch Thế Tuấn cho là mình hoa mắt thì nghe bên cạnh có người nói:

"Bạch công tử xin chậm phóng tiễn!"

Bạch Thế Tuấn liếc mắt nhìn thì thấy người nói chính là Tĩnh Ngôn. Chỉ thấy y nghiêm túc nói:

"Bạch công tử, Quỳnh Dung trong đường ta, thiên tính ngây thơ, ghét ác như cừu. Hiện tại nó bỗng đánh Phi Hoàng đạo trưởng, nhất định có nguyên do. Ngài tạm đợi ta kêu hai người bọn họ ngừng tay rồi định đoạt cũng không muộn!"

Thì ra chính là Tĩnh Ngôn thấy Bạch Thế Tuấn định phóng tiễn, lập tức sử ra "Băng tâm kết", biến toàn bộ cung tên trong tay đám thân binh thành băng đá lạnh buốt, lập tức khiến bọn chúng hoảng hốt ném bỏ. Có mấy tên tay nhiều vết chai, phản ứng chậm chạp, hiện tại lòng bàn tay dính chặt vào cung, chỉ đành nghiêng răng chịu nỗi đau bị lột da mới bỏ được cung khỏi tay.

Thấy thế, Bạch Thế Tuấn bỗng cảm thấy lạnh lòng, trong nhất thời không nói được lời. Chỉ bất quá Tĩnh Ngôn lúc này cũng chẳng thể quan tâm đến gã, chỉ một lòng muốn tách Phi Hoàng với Quỳnh Dung ra. Chỉ là, mới căn dặn Cứ Doanh, Tuyệt Nghi một câu, còn chưa kịp khởi thân thì đã nghe tiếng gào thảm truyền lại, sau đó liền thấy trước mắt sáng lên.

Quay đầu nhìn Tĩnh Ngôn kinh hãi phát hiện, trong không trung vốn tối nhờ trên hồ, đột nhiên nở bùng vô số hoa lửa. Trong màn hoa lửa đó, lại có một khối lửa lớn biến hình thành một con châu chấu khổng lồ, mang theo tiếng gào thê lệ, "Bùm" một tiếng rơi xuống hồ.

Đội hồi thân lại thì hoa lửa đã tàn lụi gần hết, trên mặt hồ chỉ còn mấy đốm lập lòe. Trận hoa lửa đó xảy ra trong thời gian quá ngắn, người trên Châm lưu các cũng không kịp nhìn rõ, vừa rồi chủ nhân của hai con độc hoàng khi nãy, cũng theo con đường của bọn chúng, hóa thành một khối lửa rơi xuống hồ làm mồi cho cá.

Lúc này, Tứ Hải đường chủ chưa kịp can thiệp đã bị tiểu muội muội của y quay về níu lấy tay y lắc lắc. Tiểu thiếu nữ gương mặt hơn hờ đang kể công với ca ca:

"Ca ca! Quỳnh Dung hôm nay lại thiếu chết côn trùng hại người!"

"Trùng hại người? Lại thiếu chết?"

Nghe Quỳnh Dung nói, thiếu niên đang bị nó lắc lắc, bỗng động tâm:

"Phi Hoàng, Phi Hoàng..."

"Chẳng lẽ tên Phi Hoàng vừa chết chính là tội đồ gây ra trường nạn tại này?"

Vừa có ý niệm này, Tĩnh Ngôn liền nhớ đến sự kiện ở Gia Nguyên hội năm xưa, thế là trong lòng sinh ra cảm giác kỳ quái:

"Quỳnh Dung hay nhìn thấy những thứ chúng ta không thấy được!"

Ngay khi y đang suy ngẫm thì vị Quận thủ Úc Lâm Bạch Thế Tuấn, hiện như nhà có tang, ánh mắt ngây ngốc, chẳng có chút phong độ như thường ngày. Chính là "Chưa xuất quân đã chết tướng", chứng kiến người của mình chết trước mắt mình, đúng là trong lòng vô cùng đau đớn.

Đến lúc này, vị Vô Song tiểu hầu gia đang khốn khổ vì tình, thấy cái chết của Phi Hoàng, cuối cùng cũng nhớ đến đại nghiệp của mình. Lòng đang chuyển biến, lại thấy tiểu thiếu nữ xinh xắn đứng đó, trong lòng lúc này chỉ còn có phần hận.

Hiện tại, Châm lưu các đã dần an tĩnh trở lại. Tân khách trên đài đang chụm đầu thì thầm bàn tán chuyện vừa phát sinh. Ngay khi Tinh Ngôn định lên tiếng hỏi Quỳnh Dung thì thấy chủ nhân trang viện bước đến trước mặt, lạnh lùng chất vấn:

"Trung trung tán, vừa rồi ngươi sai thủ hạ giết người trong phủ ta, chuyện này ngươi định xử trí thế nào?"

Nghe gã hỏi, thiếu niên đang trầm tư cũng chẳng chú ý đến cách xưng hô của Bạch Thế Tuấn. Trong đầu đang nghĩ đến chuyện Phi Hoàng đạo nhân, Tinh Ngôn không trả lời mà lại thành khẩn lên tiếng:

"Bạch quận hầu, ngài vừa rồi có thấy hình trạng của Phi Hoàng đạo nhân trước khi rơi xuống nước? Theo ta thấy, hình trạng của lão rất giống châu châu!"

Không chú ý đến thần sắc lạnh lùng của vị Thái thú, Tinh Ngôn lại tiếp:

"Theo ta thấy, hành tích của Phi Hoàng đạo nhân rất khả nghi, nói không chừng có liên quan đến nạn châu châu ở quý quận. Hôm trước ta ở..."

Vừa nói đến chỗ này thì không ngờ bị Bạch quận thủ ngắt ngang:

"Trung tán đại nhân, Phi Hoàng đạo trưởng lúc chết bốc cháy, ảnh hưởng mơ hồ, ta thì thấy lão vẫn là hình trạng con người. Chuyện này tạm để sang một bên. Ta hiện muốn hỏi ngươi, ngươi ngang nhiên giết tâm phúc của ta, chuyện này ngươi thấy nên xử lý sao?"

"Ách?"

Mãi đến lúc này, Tinh Ngôn mới đột nhiên phát giác, Bạch quận thủ lấy thân phận công hầu, cố ý gọi mình là Trung tán đại nhân, hiển nhiên là muốn lấy phẩm cấp để áp bức mình.

Nhận thức được điều này, lại nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt quận hầu, Tinh Ngôn liền hiểu ra.

Lúc này, Cừ Doanh đứng sau lưng y này giờ vẫn không lên tiếng, thấy Vô Song tiểu hầu gia làm khó Tinh Ngôn, cuối cùng nhịn không được mắng:

"Bạch Thế Tuấn, không được vô lễ!"

Nghe nàng có ý giải vây, Tinh Ngôn khoát tay ra ý không cần. Lúc này trong đầu y, đột nhiên có một kế hoạch mới.

Nhìn vị Vô Song quận thủ bị công chúa mắng nhưng vẫn không chịu lùi, Tinh Ngôn bỗng thông thả hỏi vị quận hầu đang có ý hiếp người:

"Không biết quận hầu ngài cho là nên xử lý thế nào?"

"Theo luật phải chém!"

Bạch Thế Tuấn hỏi đáp như trăm đĩnh chặt sắt.

Nghe gã nói, không chỉ Cừ Doanh, Tuyết Nghi mà cả những tân khách được mời đến cũng một trận náo động. Dù sao, chuyện mới rồi rất kỳ quái, mà nữ hài nhân vừa gây họa lại vô cùng khả ái, chuyện này dù công dù tư cũng nên tính toán kỹ càng. Bọn họ đang thầm oán Thái thú thì nghe thiếu niên cũng không chút do dự đáp:

"Được, Thái thú nói phải chém thì phải chém!"

Lời này vừa xuất, chứng nhân liền rộ lên. Chỉ có mấy cô gái bên cạnh thiếu niên vẫn bình tĩnh như không. Nghe Tinh Ngôn hỏi đáp sáng khoái như thế, Bạch Thế Tuấn trong lúc kinh ngạc vẫn có chút hồ nghi, không hiểu trong hồ lô của y có bán thuốc gì.

"Có phải tiếp đó sẽ tìm cách biện giải?"

Khi chứng nhân đang đợi lời tiếp thì thấy thiếu niên họ Trương đó xoay người, cúi đầu nói với tiểu thiếu nữ:

"Quỳnh Dung, muội đã phạm lỗi lớn, ca ca cũng không thể bảo vệ muội được".

"Hôm nay ta phải đích thân thi hình".

"..."

Sau đó thì thấy y lộ vẻ hòa ái, nhẹ giọng nói với nữ hài nhân trước mặt:

"Hôm nay muội không ngoan, ca ca phải tạm thời chia biệt với muội. Muội yên tâm, không lâu ta sẽ tìm muội".

Lúc y nói chuyện, cả Chăm lưu các roi vào im lìm. Mấy câu của y, vô luận là tân khách, tì nữ đều nghe rất rõ. Thấy thiếu niên trước khi thi hình dùng lời phỉnh gạt tiểu nữ hài, còn tiểu nữ hài vẫn ngây thơ không hiểu, sắc mặt vẫn bình thường, chúng nhân xung quanh không khỏi sinh lòng thương xót.

Chỉ là, khi bọn họ định lên tiếng cầu tình thì bỗng nghe một tiếng "Bách" vang lên, thiếu niên vừa rồi còn nói năng nhỏ nhẹ, chớp mắt đã tung một chưởng đánh vào người tiểu nữ hài không chút phòng bị.

Trong nháy mắt, tiểu thiếu nữ như hoa như ngọc đã như điều đứt dây bay đi, sau đó "Bùm" một tiếng rơi xuống Lô thu hồ mất dạng. Còn thiếu niên đột nhiên xuất thủ trong lúc nói cười, trên tay vẫn còn thanh quang nhàn nhạt, nhìn xuống mặt nước mênh mông nói:

"Hảo muội muội, muội ngoan ngoan hiền lành, hy vọng sẽ có thể thoát chết..."

Không biết sao, nghe y thành tâm cầu chúc, chúng nhân bàng quan cảm thấy nổi da gà khắp người. Không chỉ bọn họ lạnh người, cả Bạch Thế Tuấn đang oán hận cũng thấy kinh hãi:

"...Không ngờ y lại là người hung độc như thế!"

Thấy thủ đoạn lạnh lùng của Trương Tinh Ngôn, Bạch quận hầu nhất thời có chút mù mờ. Sau đó bất tri bất giác, cảm thấy có một cỗ hàn ý đang lan ra khắp người...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 192: Khỉ Mạn Tàng Vân, Khủng Ngại Nhập Mạc Chi Tân.

Khi thiếu niên lật tay tung chưởng, đánh tiểu thiếu nữ là muội muội của y rớt xuống hồ, mọi người ở đây đều bị kinh ngạc.

"Người, thế này..."

Khi Bạch Thế Tuấn vẫn còn mơ hồ thì thấy Trương đường chủ mới vừa cười nói đã ra tay với tiểu muội, cúi người thì lễ với gã, nói:

"Bạch quận thủ, tuy xá muội tuổi nhỏ vô tri, Phi Hoàng đạo trưởng đó cũng rất khả nghi, nhưng nó tự động giết người, xác thật lỗi mắng. Một chưởng vừa rồi của ta đánh nó rớt xuống hồ, coi như trừng phạt. Nếu như nó có thể thoát chết thì coi như đó là may mắn của nó".

Nghe được lời này, Bạch Thế Tuấn im lặng một lúc, cuối cùng mới than:

"Trương đường chủ hà tất kích động như thế, vừa rồi ta còn chưa nói xong... Ai, mà thôi. Đã là thế này, ta cũng hy vọng Quỳnh Dung cô nương có thể bình an vô sự".

Lúc gã nói lời này cũng là xuất từ chân tâm. Một chiêu vừa rồi của Tinh Ngôn nằm ngoài ý liệu của gã, Bạch Thế Tuấn vốn đang giận dữ, hiện đã bình tĩnh trở lại.

Bình tĩnh trở lại, Bạch Thế Tuấn liền cảm thấy hành động bức bách thiếu niên vừa rồi, đúng là có chút bất tri. Suy cho cùng, y cũng có giao hảo với công chúa, mà trước đó, tên đạo sĩ chết bầm này cũng đã lộ ra chút bản lĩnh. Chỉ bất quá, tuy lúc này gã thành tâm hy vọng Quỳnh Dung bình an, nhưng nhìn Lô thu hồ khói sóng mênh mông, một chút động tĩnh cũng không có, gã cũng biết tiểu thiếu nữ đó lành ít dữ nhiều.

Khi Bạch Thế Tuấn định lệnh cho thủ hạ xuống hồ tìm kiếm, thì bỗng nghe vị công chúa tôn quý đã lâu không lên tiếng đột ngột mở miệng:

"Trương đường chủ, tối nay người đến ở chỗ ta".

Nói xong, vị công chúa mặt lạnh như băng đó, dưới sự hộ vệ của nữ binh, chuyển thân rồi đi.

Nhìn Tinh Ngôn đi theo đám nữ nhân, nghĩ lại lời nói lạnh băng của công chúa, Bạch Thế Tuấn đột nhiên nhớ đến tình cảnh thân mật giữa nàng và tiểu thiếu nữ vừa rớt xuống hồ, trong đầu Bạch Thế Tuấn như có quả chùy đập vào, đầu óc choáng váng trống rỗng.

Tạm không nhắc trường thê lương trong Chăm lưu các, lại nói đoàn người của Cứ Doanh. Đợi khi đi khỏi tầm mắt của chúng nhân, Tinh Ngôn liền cáo

tội một tiếng, một mình rẽ đi hướng khác, sau khi quẹo vài lần thì đến rừng tre bên Lô thu hồ.

Vừa đến chỗ này thì bỗng nghe có tiếng nước động, sau đó thì nghe tiếng nữ hài nhân vui vẻ nói nhanh:

"Ca ca, huynh đến nhanh thật!"

Tĩnh Ngôn nghe tiếng đưa mắt nhìn, thấy người nói chính là Quỳnh Dung bị y đánh văng xuống hồ khi nãy. Nhìn nữ hài nhân đó đang ở chỗ nước nông leo lên bờ, y tự tán thưởng:

"Không tệ, Thuật thủy quyết của ta lại có tiến bộ!"

Nói xong thì nắm lấy cánh tay của Quỳnh Dung, nhanh chóng bỏ đi.

Đội hai huynh muội hết sức hiểu ý nhau đó quay lại gian nhà cỏ thì khiến Cự Doanh nghênh tiếp bọn họ phải giật nảy mình!

Thì ra, lúc này tiểu thiếu nữ vừa xuống hồ khi nãy, hiện đang nằm trên lưng Tĩnh Ngôn, cái đầu ngả ra bờ vai ca ca, lắc lư theo nhịp bước của y, tựa như chẳng có cảm giác gì.

"A! Không phải giả vờ mà thành thật chứ!"

Từng ở trên Thiên điều nhai một thời gian, vị công chúa này rất hiểu tính cách của hai huynh muội bọn họ, thấy tình trạng vậy thì thất kinh. Chỉ bất quá, khi thò tay sờ mũi Quỳnh Dung, cảm thấy hô hấp của nó đều đều, mới biết tiểu muội muội đó đang nằm trên lưng thiếu niên ngủ.

Thế là đêm đó, ba người Tĩnh Ngôn nghỉ ở nhà cỏ của Cự Doanh. Do đang mùa hạ, Tĩnh Ngôn ở trong phòng ngủ của Cự Doanh, trải một cái đệm cỏ cho Tuyết Nghi ngủ, bản thân thì ra phòng ngoài, cũng trải một đệm cỏ ngủ, còn Quỳnh Dung đêm nay mệt nhọc công cao thì được ngủ cùng Cự Doanh trên giường gấm.

Y sắp xếp như thế, Cự Doanh, Tuyết Nghi tự nhiên không có dị nghị gì. Chỉ có thủ lĩnh hộ vệ Tông Duyệt Như thấy thiếu niên lớn gan đó dám ngủ ở "Tâm cung" của công chúa, tự nhiên tức khí. Nào ngờ, vừa lên tiếng can gián đã bị công chúa điện hạ vung tay, bảo cô ta đi nghỉ sớm đi.

Thấy như thế, Tông Duyệt Như cũng chỉ đành hậm hực lui ra.

Qua một thời gian nháo loạn, Tĩnh Ngôn hiện cũng mệt mỏi, thế là mặc kệ vị nữ tướng quân nhân lúc công chúa không chú ý lén đá vào chiếu của y, y cứ an tâm mà ngủ.

Đêm khuya tựa như rất an tĩnh, chỉ có trên thượng không Tê Minh sơn và Lô thu hồ, thỉnh thoảng có mấy tiếng chim đêm kêu thê lệt.

Sáng hôm sau, nằm ngoài ý liệu của mọi người trong nhà cỏ, vị Bạch quận thủ khí thế bức người đêm qua, mới sáng sớm đã đến bên ngọc kiều xin lỗi sự lỗ mãng tối qua.

Thấy vị Vô Song tiểu hầu gia kiêu ngạo tự thị lại thấp giọng xin lỗi mình, Tĩnh Ngôn hết sức kinh ngạc. Chỉ bất quá, lúc này y cũng đang tìm kế tiếp tục lưu lại gia trang, lập tức bắt lấy cơ hội, không khí liền trở nên hòa hoãn.

Quỳnh Dung cũng bị Tuyết Nghi tỷ kéo ra gặp khách. Thấy nó an nhiên vô sự, Bạch Thế Tuấn cũng giật mình, sau đó thì vui vẻ chúc mừng, cũng không hỏi vì sao tiểu thiếu nữ lại thoát hiểm.

Sau một hồi vui vẻ trò chuyện, Bạch Thế Tuấn kiến nghị với Tĩnh Ngôn, nói trước đây chiều đãi thiếu sót, hiện tại muốn an bài cho bọn họ một nơi nghỉ khác. Tĩnh Ngôn nghe xong, khiêm tốn cảm tạ, nói Bạch quận thủ không cần khách khí.

Thấy y khiêm nhường, Bạch Thế Tuấn dùng ngữ khí có chút thành khẩn nói:

"Tĩnh Ngôn lão đệ, trước đây ta thật không có mắt, không thấy được rồng phượng, tiếp đãi thiếu chu đáo, trong lòng rất hổ thẹn".

"Trải qua chuyện hồi tối, khi Thế Tuấn quay về ngắm nghĩ, cảm thấy Phi Hoàng đạo nhân đúng là rất khả nghi. Rất có thể lại là cùng bọn với Thanh Vân đạo nhân. Do đó bốn quận cũng có ý muốn nhờ pháp lực của Trương đường chủ, điều tra rõ ràng chuyện này".

Nghe gã nói như thế, tuy không biết lời này là thật hay giả, Tĩnh Ngôn cũng cảm thấy không cần thoái thác. Thế là, y cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung theo sự an bài của Bạch Thế Tuấn, đến ở trong một đình viện yên tĩnh, gọi là "Cầu long viện", cách U hoàng lý không xa, đối diện với Lô thu hồ, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Theo Bạch Thế Tuấn giới thiệu, Cầu long viện ở trong Thủy vân trang, là chỗ hào hoa chỉ sau Nghênh tiên thai, chuyên dùng để tiếp đãi thượng khách. Hôm nay mời mấy người Tĩnh Ngôn vào ở nơi này, cũng rất hợp với hai chữ "Cầu long".

Nghe lời nói của gã, Tĩnh Ngôn tự nhiên lại cảm tạ một phen.

Đội khi tiến vào trong sương phòng Cầu long viện, Tĩnh Ngôn mới biết lời của Bạch Thế Tuấn quả nhiên không ngoa. Ba gian phòng liền kề trong Cầu long viện, trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Ngoài những đồ dùng đáng giá, màn che, trướng rủ đều làm bằng lụa quý hoa mĩ, thảm trải nền cũng bằng tơ tằm, trên tường treo mấy bức tranh thêu tay, đường nét sắc sảo hết sức sống động.

Đặt chân trên thảm nhung mềm mại, Tinh Ngôn bỗng nhiên phát giác một điểm kỳ quái:

Tuy hiện là tháng bảy nóng bức, nhưng không khí trong phòng rất mát mẻ, tắm lụa dưới chân cũng mát lạnh.

Phát giác điểm này, y liền tò mò hỏi chủ nhân nơi này, nào ngờ hiện tại trang chủ nơi đây trở nên thập phần khiêm tốn, nghe Tinh Ngôn hỏi, chỉ cười cười đáp "Mấy thứ tầm thường, thật không đáng lọt vào mắt cao nhân", rồi không chịu nói thêm gì cả.

Sau khi bọn người Tinh Ngôn đã yên ổn, Bạch Thế Tuấn khách sáo mấy câu rồi cáo từ mà đi.

Đội gã đi khỏi, hai thiếu nữ ở trong phòng sắp xếp hành lý, còn Tinh Ngôn thì ra ngoài sân ngắm cảnh hồ trước mặt. Lúc này Lô thu hồ vô cùng yên tĩnh, mặt nước phản chiếu bóng mây, thỉnh thoảng lại có vài cánh chim chao lượn sát mặt nước, phóng mắt nhìn ra xa thì cây cối xanh tươi, núi xanh trời biếc, cảnh vật thật động lòng người.

Cảnh hồ đẹp như tranh vẽ, nhưng Tinh Ngôn lại chẳng yên trong lòng. Ánh mắt dõi theo mấy cánh chim trên hồ, lòng nghĩ hoặc:

"Kì quái, Bạch Thế Tuấn trước cứ sau cung, rốt cuộc là có dụng ý gì?"

Vốn đã định chú ý chuẩn bị hành hiệp trượng nghĩa như lúc xưa ở Bà Dương hồ, nhưng lúc này Tứ Hải đường chủ lại có chút không nắm chắc.

Lại trù trừ một lúc, y vẫn quyết định, đợi thêm một hai ngày nữa sẽ giữ lại mảnh xưa, vận pháp chú ản thân đã lâu không dùng "Thủy vô ngân", đi những chỗ hiểm yếu trong trang tìm hiểu thật hư.

Lúc này y không hề biết, trong trang viện dùng để tránh nóng cảnh đẹp thanh u này, lại có một địa lao u tối. Trong đó, hiện đang vọng vọng tiếng gào phẫn hận:

"Bạch thị tiểu nhân, lại dám cầm tù lão phu!"

"Thằng ranh không đủ mưu kế! Thằng ranh không đủ mưu kế!"

Nghe lão mắng chửi không thôi, thủ vệ địa lao Bạch phủ không nhịn được đập đập cánh cửa sắt, hạo tâm khuyên bảo:

"Hứa tiên sinh, ngài hà cớ phải khổ sở như thế. Công tử chỉ là tạm thời giữ ngài lại, qua tối nay sẽ thả ngài ra, ngài đâu cần khổ sở mắng chửi như thế".

Nghe ngục tốt nói như thế, Hứa Từ Phương đã gào đến khan giọng, bỗng chán nản ngồi phịch xuống đất, lẩm nhẩm:

"Người chỉ là một tên ngục tốt làm sao hiểu được, trên thế gian hiện nay, thà làm kẻ địch của một nước còn hơn làm kẻ địch của Thượng Thanh. Tiểu hầu không nghe lời của lão phu, nhất định bại vong".

"Ai, lão hầu gia, lần này ngài tính sai rồi..."

Tạm không nhắc đến đoạn than thở cổ quái ở chỗ bí ẩn trong trang viên.

Ban ngày yên bình, đến đêm khi Tinh Ngôn ngần ngừ không biết đêm nay có nên đi thám thính hư thật hay không thì bỗng nghe ngoài cửa có người đến chơi. Khi Tuyết Nghi ra xem thì nhận ra người đang đêm đến thăm chính là vị nữ hầu Vương đại nương từng làm mỗi hôm trước. Hiện tại Vương đại nương đang dẫn theo mấy nha hoàn, bưng theo ít trái cây đến mời khách nhân trong Cầu long viện ăn chơi.

Lúc này khí trời nóng bức, nhưng trong phòng lại mát mẻ, Vương đại nương khiêm tốn mỉm cười, kêu nha hoàn đặt trái cây lên bàn trong phòng để mấy quý khách dùng.

Chỉ là, lúc này trong nhà chỉ có Tinh Ngôn, Tuyết Nghi, Quỳnh Dung thì lúc chiều đã chạy đi chơi, đến giờ cũng chưa quay về.

Thấy Quỳnh Dung chưa về, Tinh Ngôn, Tuyết Nghi cũng chờ nó về cùng ăn, thế là Vương đại nương sau khi nói mấy câu thì lên tiếng cáo từ, khởi thân rời đi.

Sau khi bà ta đi không lâu thì thiếu nữ Cự Doanh vốn ở trong Nghênh tiên thai, có Tông Duyệt Như đi theo, cũng theo ánh trăng đến thăm. Thế là ba người cùng trong Tứ Hải đường ngày trước, cùng với vị hộ vệ nữ tướng quân, ngồi trong Cầu long viện chờ tiểu nha đầu trở về.

Lại nói Quỳnh Dung, lúc này tiểu nha đầu đang ở một chỗ cây cối rậm rạp trong Thủy vân trang, hai mắt chăm chú quan sát một con dế nhũi trong hốc, chỉ đợi nó chui ra là nhảy đến chụp.

Đang chuyên tâm chú mục thì bỗng nghe được, ở một nơi không xa phía trước, cách sau một bức tường, đột nhiên có tiếng người thì thầm truyền đến.

Đang ngồi canh dế có chút nhàm chán, chợt nghe có người nói chuyện, Quỳnh Dung liền vênh tai lắng nghe.

Sau mấy câu đầu không chú ý, lúc này tiểu nha đầu nghe có thanh âm lão phụ cất lên:

"Thiếu gia xin yên tâm, lão thân vừa rồi đã ản vào cơ quan".

"Rất tốt!"

Thanh âm hồi đáp nghe rất quen, khi Quỳnh Dung đang định lò đầu ra xem thì nghe người đó hơi lo lắng hỏi:

"Đại nương, Cừ Doanh cô nương đúng là không có trong Cầu long viện?"

"Đúng là không có".

Nghe nhũ mẫu xác định chắc chắn, sau một lúc trầm mặc thì nghe nam tử đó nghiêng răng nói:

"Nhũ nương làm rất tốt! Tiệp dân đó, không chỉ vọng tưởng đến công chúa, còn làm hồng đại kế của ta!"

"Ta tồn trữ lương thực giá thấp ba năm trời, lần này mượn nạn châu chấu thu gom tài lực trong dân, ủy khúc trong đó toàn nhờ pháp thuật của Phi Hoàng đạo trưởng tương trợ. Nào ngờ, Phi Hoàng đạo trưởng lại sớm bị hấn hại chết!"

"Lần này, ta nhất định sẽ khiến hấn chết không có đất chôn!"

Nghe đến chỗ này, dù Quỳnh Dung rất ngại thẹn, không chút tâm cơ cũng bị ngữ khí oán độc đó làm cho kinh hoảng.

Bị đoạn đối thoại đó chấn động, Quỳnh Dung chợt nhớ bản thân đã nên trở về. Tuy không minh bạch nguyên nhân, nhưng nó cảm giác hiện tại bản thân phải mau quay về bên cạnh ca ca.

Thế là, hai người đứng bên kia tường, bỗng nghe phía này tường có tiếng cây cối khua sột soạt.

"Ai?"

Người vừa nói nghe tiếng động thất kinh, vội phi thân nhảy qua xem thì chỉ thấy vết cò ngã rạp, không hề thấy có bóng người nào.

"Có lẽ chỉ là mấy con thỏ dại".

Trong đầu nghĩ như thế, gã lại hồi phục sự bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 193: Lâm Kỳ Xúc Nộ, Ngộ Chân Nhân Nhi Lạc Đắm.

Chỉ bất quá, sau khi bị tiếng động do Quỳnh Dung bỏ đi làm giật mình, qua một lúc, Bạch Thế Tuấn cảm thấy có chút bất an. Lại đứng thêm một hồi, gã nghĩ thầm:

"Tên đó...lần này không biết có gặp may nữa không?"

"'Tù long viện' mà ta khổ tâm thiết kế trong trang, một khi phát động, thần hỏa bố trí theo kì môn độn giáp sẽ biến cả gian nhà thành bể lửa, không thể công phá, lần này khó mà có cơ hội cho hấn thoát thân".

Khi gã đang suy nghĩ thì ba gian phòng hoa lệ trong Cầu long viện, đã giống như dự tường của gã, biến thành một liệt hỏa luyện ngục bùng bùng lửa đỏ!

Thì ra, khi nãy Tĩnh Ngôn đang chán chừ, không biết có nên đi tìm Quỳnh Dung về hay không thì đột nhiên ngửi thấy mùi lửa cháy khét.

"Kì quái, nơi này mát mẻ như thế, sao lại có mùi khói?"

Còn đang suy nghĩ thì Tĩnh Ngôn bỗng thấy bức tranh treo phía sau Cừ Doanh bỗng nhiên có một luồng lửa phụt ra, hung mãnh không chút lưu tình liếm đến thiếu nữ.

"Cẩn thận!"

Dường như cùng lúc phi thân tới cứu Cứ Doanh, bất ngờ Tinh Ngôn cũng cảm thấy sau lưng mình có hơi nóng rần rạt ủa tới. Không cần quay đầu cũng biết phía sau mình có lửa đỏ phun ra.

"Hay cho kẻ độc ác!"

Từ Hải đường chủ vốn còn chuẩn bị thám thính thực hư, lúc này đã biết chắc, tên Bạch quận thủ ngạo mạn đó chính là thông đồng cùng Phi Hoàng yêu nghiệt, là cá mè một lứa!

Trong đầu suy nghĩ, không có thời gian tính toán kỹ lưỡng, y lập tức vận Húc diệu huyền hoa quyết, trù lên bảo vệ mấy người ở bên.

Chỉ đáng tiếc, thế lửa quá hung mãnh đến rất nhanh, vị ti nữ Bạch phủ đợi bọn họ ăn trái cây xong thì dọn dẹp, đứng ở góc phòng quá xa, trong lúc cấp thiết, Tinh Ngôn không thể lo xuê, thế là ti nữ đáng thương đó chỉ kịp kêu một tiếng kinh hãi, đã bị lưỡi lửa hung tàn nuốt gọn, chớp mắt cả xương cốt cũng chẳng còn.

Thấy uy lực của hỏa điểm cường đại như thế, chúng nhân đang ở trong tầm bảo vệ của Đại quang minh thuần đều kinh hãi. May mà, lưỡi lửa từ bốn phía tường phun ra, tiếp xúc với quang thuần do Húc diệu huyền hoa quyết tạo thành thì không thể xâm nhập. Tận dụng điểm này, Tinh Ngôn vội kêu chúng nhân nép sát vào y, sau đó đồng loạt di chuyển về phía cửa.

Biết nguy hiểm cận kề, nhưng mấy nữ tử bên cạnh Tinh Ngôn, bao gồm cả Doanh Cúc công chúa, đều không kinh hoảng, toàn bộ theo lời Tinh Ngôn dòm sát đến bên y. Lúc này, không chỉ Cứ Doanh, Tuyết Nghi đã biết bản lĩnh Tinh Ngôn, ngay cả Tông Duyệt Như có khúc mắc với y, cũng nhận định thiếu niên này là người có thể dựa vào trong lúc khó khăn.

Thế là, mấy người phối hợp chặt chẽ, nhanh chóng di chuyển đến cửa phòng. Chỉ là, khi Tinh Ngôn chuẩn bị dùng kiếm phá cửa thì bỗng nhiên phát hiện, chỗ này vốn là cửa gỗ, hiện tại lại biến thành thiết bản sáng loáng, trên bề mặt còn có mấy trăm lưỡi lửa nhảy múa, chẳng còn thấy bóng dáng then cửa đâu!

"Hay cho gian tặc, nếu hôm nay ta thoát được, thế không đội trời chung với ngươi!"

Thấy Bạch Thế Tuấn thi xuất thủ đoạn tuyệt độc, Tinh Ngôn phùng phùng giận dữ.

Rất nhanh sau đó y đã bình tĩnh lại. Hít một hơi sâu bên trong quang thuần, sau đó phát lực khiến Đại quang minh thuần bạo trướng, vượt lên đung trần phòng. Đường như đồng thời, Cứ Doanh, Tuyết Nghi nghe thiếu niên ở bên hét lớn, sau đó thấy một đạo quang hoa bùng sáng từ bên cạnh vọt lên trời!

"Àm!"

Lúc cặp mắt còn bị lóa bởi đạo quang hoa đó, mấy nữ nhân nghe một tiếng động lớn trên đỉnh đầu, sau đó cảm giác có một đồng gạch ngói vỡ vụn từ trên cao rớt xuống.

"Chớ hoảng!"

Thanh âm trầm tĩnh vang lên bên cạnh, ba thiếu nữ cảm giác bị ôm ngang eo, sau đó chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, lúc mơ hồ chưa kịp có phản ứng thì đã cảm nhận được bỗng có gió mát phả vào mặt từng cơn.

"Là gió!"

Ba thiếu nữ không hện mà đồng thanh hoan hô.

"Là gió".

Từ Hải đường chủ vừa ôm bọn họ phá nóc mà ra, cũng hết sức vui vẻ.

Khi bọn họ vừa thoát hiểm, còn đang thấy may mắn thì bỗng nghe gần đó có người gọi:

"Ca ca, thì ra người đó không phải người tốt!"

Tinh Ngôn theo tiếng nhìn lại, thấy một vị thiếu nữ đang chạy như bay đến.

"Người muội muội nói có phải là Bạch Thế Tuấn không?"

"Đúng vậy! Sao ca ca biết?"

"Chuyện này nói sau. Nơi đây hiện không thể ở lâu".

Phán đoán tình thế trước mắt, Tinh Ngôn lập tức kêu Tông Duyệt Như mau quay về Nghênh tiên thai, dẫn thân vệ của công chúa tiến lên bắc, tránh để kẻ tâm hoài phản trắc đó gia hại. Sau đó y xin thứ lỗi, đỡ lấy hông Cứ Doanh ngự kiếm bay đi, chuẩn bị cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung hộ tống công chúa về phương bắc, đến nơi an toàn trước.

Nghe y sắp xếp như thế, Tông Duyệt Như nhất thời khâm phục khí độ của y, ngoan ngoãn lĩnh mệnh mà đi. Chỉ bất quá mới đi mấy bước, cô ta đột

nhien tinh ngo, quay đầu nghi hoặc hỏi:

"Trương đường chủ, tôi dẫn nữ vệ đi lên phía bắc, cùng công chúa phối hợp, vạn nhất gian tặc phát hiện hành tung, theo dấu truy đuổi, như thế há chẳng phải làm lộ hành tung của công chúa?"

Nghe cô ta hỏi, Trương đường chủ bình tĩnh cười đáp:

"Tông cô nương, với tính tình của Bạch Thế Tuấn, nhất định cố chấp tự cho là đúng, cô đi lên bắc, hẳn nhất định xuống nam".

"Còn nữa, sau đó ta sẽ cùng Quỳnh Dung quay lại Thủy vân trang quấy nhiễu một trận, gian tặc đó chưa chắc đã có thể xuất quân. Hà huống, lúc đó công chúa có Tuyết Nghi hộ vệ, pháp lực năng cao cường, nhất định không vấn đề gì".

Nghe một phen giải thích của y, Tông Duyệt Như lập tức an tâm rời đi.

Đồng thời lúc đó, vị công chúa vốn phải lo lắng thì lại rất kiên định, nói với người thiếu niên được mặc định là chỉ huy:

"Tinh Ngôn, năm nay ta ở trong cung, cũng siêng năng luyện tập pháp thuật, nếu có gian tặc đến phạm, cho dù không thể ra ngoài cự địch, như để tự bảo vệ thì vẫn được!"

Nghe lời này, Tinh Ngôn lên tiếng tán thưởng:

"Như thế rất tốt!"

Nói xong thì phất tay áo, ngự khởi Dao quang, bay thẳng về phía bắc.

Ước chừng thời gian khoảng nửa tuần trà, Tinh Ngôn đã hộ tống Cừ Doanh đến bên một ngọn suối dưới chân núi, nơi này cách Thủy vân trang chừng bốn mươi dặm, địa hình phức tạp, rất thích hợp để ẩn náu.

Đến được chỗ này, Tinh Ngôn dặn dò Cừ Doanh, Tuyết Nghi mấy tiếng rồi kêu Quỳnh Dung đang háo hức chờ lên đường, hai huynh muội cùng bay trở lại trang viện của Bạch Thế Tuấn.

Phong cảnh trên đường trở lại Thủy vân trang rất đẹp, nhưng Tứ Hải đường chủ đang nóng lòng gặp lại gã chủ nhân độc ác Bạch thái thú nên chẳng có tâm tư nào thương thức. Lòng tràn phần hận, y cùng Quỳnh Dung xông thẳng vào trang viện, tung hoành khắp nơi, dựa vào linh giác của Quỳnh Dung để tìm chỗ tên ác đồ đó.

Trong trang lúc này đã vô cùng hỗn loạn, khắp hành lang các đình viện đều có không ít gia đình tay cầm trượng, chạy thành từng đoàn lộn xộn, tuần tra không ra tuần tra, mà bắt người cũng chẳng giống bắt người.

Thấy tình hình vậy, Tinh Ngôn chợt động tâm, lập tức tóm lấy một thị nữ đang hoảng loạn ở hậu đường, dùng kiếm uy hiếp tra hỏi, mới biết chủ nhân Bạch Thế Tuấn của cô ta, đêm nay không biết sao bỗng hoảng loạn thất kinh, thu dọn ít đồ rồi chạy vào trong Úc giai thành bên Tê minh sơn rồi.

Nghe thị nữ lắp bắp nói xong, Tinh Ngôn biết Bạch Thế Tuấn thấy sự tình bại lộ, sợ pháp thuật của mình nên chạy trốn vào Úc giai thành. Ngay khi biết được sự tình, y lập tức thả nha hoàn đang sợ mất hồn mất vía đó đi, ngự kiếm cùng Quỳnh Dung lướt qua Lô thu hồ, bay đến Tê minh sơn, chuẩn bị vào Úc giai thành bắt tên dân tặc thương thiên hại lý đó.

Chỉ là, hai người Tinh Ngôn vừa đến Tê minh sơn, đang định bay xuống xông vào thì phát hiện trên không trung tòa thành đá đen ngòm đó, đột nhiên bay lên mấy chục đạo quang hoa xán lạn, đan xen chằng chịt thành một tầng quang võng bảo vệ tòa thành.

Tinh Ngôn thấy lạ, chăm chú quan sát thì phát hiện tầng quang võng đó chính là do quang hoa rực rỡ của phi kiếm tạo thành.

Lập tức vị Tứ Hải đường chủ Thượng thanh cung kiêm Trung tán đại phu trong triều, cảm thấy kinh dị:

"Kì quái, bốn triều nghiêm lệnh vương hầu công khanh, châu phủ quan viên không được chứa chấp thuật sĩ kiếm khách. Trong phủ tiểu hầu gia này, lại mời nhiều thuật sĩ ngự kiếm như thế!"

Thấy từng đạo phi kiếm quang hoa rực rỡ, trong sát na đầu óc Tinh Ngôn như bùng tỉnh:

"A!"

"Tên Bạch Thế Tuấn này, e rằng không chỉ là hại dân, nói không chừng còn muốn phản quốc!"

Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn không còn do dự, phi thân đứng trên đỉnh Tê minh sơn, vận kiếm quyết sở trường của sư môn, khiến Phong thần kiếm bay ra không trung, sau đó tấn công vào mấy thanh phi kiếm hộ thành đó. Phía sau thanh kiếm sắc đen uyển chuyển như rồng lượn của y, là hai con hỏa điều phùng phật hóa quang của Quỳnh Dung, cùng bay đến khu vực không trung trên Úc giai thành.

Thế là chỉ trong chớp lát, rồng đen và chim lửa đã va chạm cùng tầng kiếm võng, trong không trung đông nam Tê minh sơn, lập tức vang lên một tràng âm thanh kì dị, quang hoa tứ tán, phảng phất như có một trận mưa ánh sáng trải rộng bốn phía.

Lúc này, vị Tử Hải đường chủ đang phẫn nộ, vận đủ mười thành Thái hoa đạo lực điều khiển Phong thần kiếm tấn công chí mạng vào những phi kiếm kia, muốn phá vỡ kiếm vòng của bọn chúng. Chỉ bất quá, không biết vừa rồi do thoát khỏi biển lửa giam cầm đã hao tổn nhiều đạo lực, hay là pháp lực của kiếm khách trong thành cao cường, sau một trận liên thủ cùng Quỳnh Dung công kích, bọn họ chỉ đánh rơi được vài thanh phi kiếm. Những kẻ hờ vừa xuất hiện, lập tức được kiếm quang trong thành bay ra lấp vào.

Thấy tình hình thế, Tinh Ngôn cũng hơi kinh hãi:

"Không ngờ chỉ một Úc lâm quận nhỏ nhoi lại ẩn tàng nhiều thuật sĩ cao cường như thế!"

Y hiện tại có điểm may mắn đó là, những người pháp lực cao cường đó, hình như không hề hoàn toàn liều mạng cho Bạch thế tuấn. Bằng không, trước đây tên này nếu muốn giết y, chỉ cần mời mấy kiếm khách này tập kích y, bảo đảm y khó thoát số kiếp.

Khi y cảm thấy may mắn thì trong Úc giai thành bên dưới, mấy tu đạo vũ sĩ kiệt lực ngự địch, hiện cũng ai nấy kinh hãi. Đêm nay vì bảo vệ cho tính mạng tiểu chủ công gây họa trốn đến đây, mấy kì nhân dị sĩ do Xuyên nghị hầu khổ tâm mời đến này, có thể nói là đã dốc hết lực lượng. Chỉ là, thi xuất hộ pháp kiếm trận bình thường đã diễn luyện không biết bao nhiêu lần, nào ngờ chỉ có thể vất vả ngăn cản được công kích của hai thiếu niên nam nữ đó. Qua một lúc tranh đấu, chỉ thấy mấy phi kiếm bên mình rơi xuống, căn bản không có cơ hội phản kích.

Người đứng đầu đám vũ sĩ trong thành là một lão giả tóc bạc trắng kiện, nhưng hiện tại gương mặt lão trắng toát. Thì ra, khi nãy thanh phi kiếm mà lão khổ công tu luyện, vì là trung tâm của trận nên bị thanh kiếm đen tuyền của thiếu niên như có thần tương trợ chém rơi.

Trong lòng kinh hãi người đến xâm phạm có nhãn lực cao minh, vị thủ tọa trong Úc giai thành liếc vị Bạch tiểu hầu gia sắc mặt xám ngoét ngồi bên, bực tức nghĩ:

"Thượng Thanh chính là thiên hạ đệ nhất đạo môn, trong phái không có kẻ kém, tiểu chủ công sao cả đạo lý này mà cũng không hiểu! Hà huống, lần này người bị gã đắc tội, lại là một đường chủ của Thượng Thanh cung!"

Nghĩ đến chỗ này, lại nhìn thanh kiếm pháp bảo của lão đã âm đạm vô quang, lão giả tóc bạc đó phẫn nộ, mắng thảm trong bụng:

"Vô tri tiểu nhân, lại dám dùng lời gạt ta! Nói cái gì kẻ đó chỉ bất quá nhờ quyền gia sản mà được làm đường chủ của Thượng Thanh cung, còn chức Trung tán đại phu cũng chỉ nhờ bá mảy phụ nữ".

Nộ khí trùng trùng nghĩ đến chỗ đó, vị thủ tọa Úc giai thành lại đột nhiên không thể nghĩ tiếp được. Hiện tại, lão bỗng nhận ra người ngu xuẩn nhất tới nay chính là bản thân. Lời của đứa con nít hoang đường như thế mà lão tu luyện đến mức này lại tin tưởng không chút nghi ngờ!

Lão có suy nghĩ như thế cũng không có gì lạ. Vị thiếu niên đang chuyên tâm tấn công không hề biết, Thượng Thanh sư môn mà trước giờ y chưa từng đem ra hù dọa ai, lại có sức uy hiếp lớn đến thế.

Thế là vị thủ tọa Úc giai thành đầu tóc bạc phơ đó, nghĩ đến điểm này, lại nhìn kiếm quang huyền sắc tung hoành đột phá trên không, cũng mặc tình thần bị trọng thương do phi kiếm bị chém rơi, ngừng đầu kiệt lực hô hoán:

"Thượng Thanh Trương đường chủ, tạm nghe lão nhân một lời! Chuyện đêm nay, đơn thuần chỉ là hiểu lầm thôi".

Cố gắng nói đến đây, vị lão giả tóc bạc đó đã phun ra một bùm máu, từng giọt máu đỏ tươi dính trên chòm râu trắng, nhìn vô cùng kinh tâm!

Bất quá, tuy bị phun máu không thể nói tiếp, nhưng mấy lời của lão cũng truyền rất rõ từng chữ vào tai thiếu niên.

Quan sát tình hình trước mặt, Tinh Ngôn cũng biết chuyện đêm nay không thể kết thúc được, lại lo lắng cho vị công chúa đang ở nơi hoang dã, y cũng thừa cơ hội đáp:

"Hiểu lầm? Lời này thật không?"

Câu nói bộc lộ ý dừng tay này, truyền vào tai người trong thành, thật chẳng khác gì tiếng trời. Nghe ngữ khí phát giác người vừa nói thần khí vẫn đầy đủ, mấy vũ sĩ trong thành đều hết sức kinh hãi.

Thế là, khi Tinh Ngôn lắng nghe người khi nãy nói tiếp, thì trong Úc giai thành lại có giọng nói khác truyền ra:

"Trương đường chủ sáng suốt, chuyện phát hỏa đêm nay, lão hủ nhất định sẽ điều tra rõ ngọn nguồn cho các hạ. Ta sợ chuyện này có chỗ hiểu lầm, phải biết ai lại dám chọc đến thần uy của đường chủ Thượng Thanh cung chứ?"

Cũng có suy nghĩ giống như lão giả tóc bạc, người vừa lên tiếng thay cho lão, trong ngữ khí biện hộ, không khỏi lộ ý châm biếm Bạch Thế Tuấn. Chỉ là lúc này Tinh Ngôn cũng không hơi đâu mà suy nghĩ nhiều, chỉ cần nghe đối phương chịu chấp nhận dừng tay thì y sẽ thuận thế mà lui.

Thế là, sau khi thu hồi Phong thần kiếm, y trầm giọng đằng hắng, tiếp đó lớn giọng hướng vào trong thành nói:

"Lời của tiền bối rất đúng, ta cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, e rằng có thể do bất cẩn mà thôi. Đêm nay tại hạ đã lỗ mắng rồi".

Nói xong, y cung tay hướng vào thành chào, sau đó kéo Quỳnh Dung, phát áo phá không mà đi.

Chỉ là trên đường rời khỏi Thủy vân trang của Bạch Thế Tuấn, nhìn thấy thế lửa phát ra từ trong gian nhà từng vẩy hăm bọn họ đã lan ra gần đám cây cối ngoài vườn, thế là Quỳnh Dung nổi tính tình nghịch, điều khiển hỏa điều bay xuống phóng hỏa thêm mấy chỗ trong trang.

Khi Tinh Ngôn kéo được cô nhóc bay đi một lúc, bất chợt quay đầu nhìn lại, thì thấy không trung phía nam đã mịt mù khói lửa.

Thấy thế, Tinh Ngôn than một tiếng, không nhìn tiếp nữa, quay đầu bay thẳng về phía bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 194: Thiên Lại Vân Trầm, Kiến Anh Phong Chi Ích Lộ.

Khi Tinh Ngôn, Quỳnh Dung quay trở lại nơi sơn dã mà Cự Doanh ẩn náu, không lâu sau Tông Duyệt Như cũng dẫn đội hộ vệ công chúa đến.

Hiện tại, theo phân phó của Tinh Ngôn, Tông Duyệt Như dẫn hộ vệ vây chặt xung quanh công chúa, ai nấy tuốt kiếm sẵn sàng, sáng mắt cảnh giới tình huống xung quanh. Bản thân Tinh Ngôn thì cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi tuần tra ở khu vực sơn dã phía ngoài, thỉnh thoảng ngự kiếm bay lên, giám thị mọi động tĩnh, kể cả một ngọn cỏ bị gió thổi động cũng không qua mắt được bọn họ.

Tuy bọn họ hết sức cảnh giới, nhưng tuần tra một lúc, không hề có binh mã Thái thú đuổi theo, Xem ra, Bạch Thế Tuấn đã run chân, nhất thời không dám đến hại.

Chỉ là, khi Tinh Ngôn bận rộn giám sát tình huống trong sơn dã, bất ngờ quay đầu lại thì phát hiện chỉ còn có Tuyết Nghi theo sau mình, còn tiểu nha đầu Quỳnh Dung đã không thấy tung ảnh đâu!

Thấy Quỳnh Dung chạy khỏi, Tinh Ngôn hết sức kinh hãi. Chỉ bất quá, khi y lo lắng quay lại tìm tiểu nha đầu thì phát hiện cô nhóc đang ở trên một tán cây, ngồi chồm hổm như ếch, phồng mang tròn mắt thổi phì phì về hướng nam.

Thấy hành động cổ quái của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn không rõ nguyên do, vội hỏi nó:

"Quỳnh Dung làm gì vậy? Ngồi trên cao như thế, cẩn thận coi chừng ngã!"

Nghe y hỏi, tiểu nha đầu đang chuyên chú làm việc, quay đầu lại cười hi hi, hai mắt híp lại thành hai đường cong, nghiêm túc đáp:

"Ca ca, muội đang thổi gió! Muội muốn thổi cho lửa cháy mạnh, thiêu rụi cái chỗ đáng ghét đó đi!"

Nghe nó nghiêm túc nói ra lời ngây thơ như thế, Tinh Ngôn không khỏi buồn cười. Trong lòng lo lắng nó bị ngã, liền vội bay đến, nắm lấy tay nó, đỡ lấy tiểu Quỳnh Dung ý đồ chưa tận bay xuống.

Khi đem được tiểu nha đầu phóng hỏa, thổi gió xuống đất, Tinh Ngôn lại dặn nó không được chạy loạn ở nơi hoang dã, không cần thận bị dã thú ăn thịt, nhìn tiểu Quỳnh Dung thờ ơ như không, Tinh Ngôn cảm thấy tốt nhất là cứ đi kèm bên nó.

Cứ tuần tiểu trong nơi hoang dã như thế, mãi đến sau nửa đêm mới ngừng.

Đầu giờ mùi, phụ thân Tông Hán Tông tướng quân của Tông Duyệt Như cũng dẫn Ngự lâm quân tìm đến. Thì ra, khi Tông Duyệt Như dẫn hộ vệ binh rời khỏi Nghênh tiên thai, đã sai người cưỡi khoái mã chạy đến Bồ sơn huyện nơi phụ thân đóng quân để cầu viện. Vì phòng Bạch Thế Tuấn phát hiện, Tông Duyệt Như không sử dụng tín pháo truyền lệnh dùng khi liên lạc khẩn cấp.

Đội Tông tướng quân dẫn đại đại ngự lâm kỵ binh đến, đám nữ binh hộ vệ công chúa liền được thay thế để nghỉ ngơi. Cho đến lúc này, mọi người mới dám đốt lửa lên cho sáng.

Bỏ qua mấy lễ tiết rườm rà khi đám tướng sĩ triều đình gặp được công chúa, khi Tinh Ngôn tuần tra quay về, thấy vị đại tướng tam phẩm của triều đình thì lập tức mất từng miếng há:

Thì ra vị Tông tướng quân uy phong lẫm lẫm, nét mặt cương liệt đó, chính là vị Tông thúc đánh xe ngựa cho Cự Doanh năm xưa!

Đương nhiên, kinh ngạc của y cũng nhanh chóng tan biến. Sau khi biết được thân phận của Cự Doanh, rất nhiều sự tình trước đây hiện đã nghĩ thông. Không có thời gian nói lời khách sáo, đội Tông tướng quân bố trí ổn thỏa, Tinh Ngôn liền đem mọi chuyện phát sinh tối nay, dùng ngữ khí bình tĩnh thuật

lại cho vị Tổng tướng quân nghe. Còn chưa nghe xong, Tổng tướng quân đã vừa kinh vừa giận!

Giận đó là, vị Vô Song công tử nổi tiếng đức tài đó, lại làm chuyện âm độc như thế. Kinh đó là, Doanh Cúc công chúa được thánh thượng yêu quý, sớm chút nữa đã ngọc nát hương tiêu. Nếu kết quả như thế, không chỉ thiên lý nan dung mà đám người bọn họ, e là toàn bộ đều bị rơi đầu!

Nghĩ đến mấy điểm quan trọng này, dù Tổng Hán năm xưa thân kinh bách chiến, cũng không khỏi nhất thời kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh!

Đang khi kinh giận lẫn lộn, lại nghe thiếu niên tiếp tục nói:

"Tổng tướng quân, từ các hiện tượng quan sát được, Bạch Thế Tuấn đó, e rằng không chỉ đơn giản là tham tiền hại người đâu..."

Nói đến chỗ này, y không nói tiếp nữa, chỉ chăm chú nhìn vị đại tướng quân uy vũ trước mặt, hai mắt lấp lánh.

Thấy y nói nửa chừng lại ngưng, vị Tổng tướng quân vốn nộ khí trùng thiên, trong lòng bỗng chấn động, nhìn thần tình ngưng trọng của thiếu niên, chợt nghĩ:

"Chẳng lẽ... Là Xương nghi hầu có tâm bất chính?"

Ý niệm này vừa xuất hiện, cả vị Điện tiền đại tướng quân địa vị rất cao cũng không khỏi phát rùng mình. Bởi vì, Xương nghi hầu đó, hiện được hoàng thượng tín nhiệm, quyền cao chức trọng. Nếu hấn hai lòng...

Nghĩ đến đây, vị Tổng tướng quân đột nhiên nhận ra, chuyện đêm nay đã trở nên không đơn giản. Xương nghi hầu nắm trọng quyền trong tay, một khi xử lý không cẩn thận, sẽ dẫn đến đại họa. Liên quan đến an nguy của son hà xã tắc, vị Điện tiền tướng quân cảm thấy bản thân như đang đi trên băng mỏng vậy.

Khi Tổng Hán đang cố sức tính toán, ý đồ muốn tìm ra kẻ sạch vụn toàn thì vị Trung tán đại phu trẻ tuổi trước mặt lão, thấy lão trầm tư quá lâu, sốt ruột xuất ngôn đề nghị:

"Tướng quân! Ngài thấy Bạch tiểu hầu đó, tích trữ lương thực, thăm mộ nhân tài, rõ ràng là có tâm phản trắc! Ác đồ như thế, triều đình phải sớm trừng trị!"

Nghe Tinh Ngôn lên tiếng, lại nhìn đôi mắt sáng ngời của y, Tổng tướng quân đang lo lắng nhất thời không biết hồi đáp thế nào. Ngập ngừng một lúc, lão mới có chút cam chịu nói:

"Tinh Ngôn, lời ngươi vừa nói thì ta cũng biết".

"Chỉ bất quá, Bạch Thế Tuấn là nghĩa tử của Xương nghi hầu em của đương kim thánh thượng. Phạm đã liên quan đến tông thất triều đình thì sự tình không đơn giản như thế".

Vừa nói đến chỗ này, lão liền nghe con gái mình bất mãn kêu lên:

"Cha!"

Nghe Tông Duyệt Như kháng nghị, vị Tổng tướng quân hiểu rõ chuyện triều đình giả bộ như không nghe thấy, tiếp tục nói với thiếu niên nhiệt tình trước mặt:

"Tinh Ngôn cứ yên tâm, chuyện Bạch Thế Tuấn làm đúng là tội ác, đợi bản tướng quân hộ tống công chúa hồi triều, nhất định bẩm báo với thánh thượng. Chỉ là cuối cùng xử lý ra sao, còn phải đợi thánh thượng quyết định"

Nghe Tổng tướng quân nói như thế, Tinh Ngôn cũng cảm thấy bản thân vừa rồi có chút nóng nảy. Chỉ là, ngập ngừng một lúc lại thủy chung không cam lòng, liền hỏi:

"Đã như thế, Tổng tướng quân có thể cho tại hạ biết, ác tặc đó có bị bắt hồi kinh, theo luật trị tội không?"

Nghe y hỏi, Tổng Hán suy nghĩ một chút, cũng đáp thẳng:

"Có lẽ có, mà cũng có lẽ không. Bởi vì nghĩa phụ của Bạch Thế Tuấn quyền khuynh triều đình, bè cánh rất đông. Cho dù Xương nghi hầu không tích cực can thiệp, thánh thượng cũng có chỗ cố kỵ, không nhất định xử theo nghiêm luật".

"Nói như thế, chính là ném chuột sợ vỡ bình rồi!"

"..."

Nghe Tinh Ngôn nói thẳng như thế, Tổng Hán nhất thời cũng không biết đối đáp thế nào. Bởi vì, lão nhìn thấy con gái của đương kim thánh thượng đã từ trong lều bước ra, đang đứng cách không xa nghe bọn họ nói chuyện.

Bất quá, nghĩ nhanh trong đầu, Tổng tướng quân ái ngại hồi đáp:

"Tĩnh Ngôn người có chỗ không biết, chuyện chính trị trong triều, Tông Hán ta chỉ là giới võ phu, cũng không thể nào hiểu rõ. Chỉ bất quá, ở trong triều đã lâu, ta cũng nắm sơ chút ít. Chẳng hạn như chuyện hôm nay của Bạch Thế Tuấn, tuy người cùng công chúa đích thân chứng kiến, nhưng một khi trình lên triều đình, qua các cấp bộ thì rất có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không. Nếu chiếu theo chế độ 'Bát nghị' miễn giảm hình phạt cho sĩ đại phu, khả năng Bạch Thế Tuấn chẳng bị xử lý không phải không có khả năng, như chuyện chứa chấp giang hồ thuật sĩ thì có thể nói thành"

Nói đến chỗ này, Tông Hán nỗ lực nhớ lại những chiêu mà đám văn quan hay dùng để thoát tội. Đang suy nghĩ thì nghe thiếu niên trước mặt tiếp lời lão:

"Tôi biết, chuyện này có thể nói thành là Bạch Thế Tuấn có lòng cầu hiền, không khỏi tốt xấu lẫn lộn, cùng lắm là bị khiển trách không nhìn kỹ người thôi. Hoặc là, nói hán chỉ một lòng tìm kiếm nhân tài cho hoàng thượng, đừng nói không bị trừng phạt, không chừng còn được khen thưởng..."

"Đúng đúng! Chính là như thế!"

Nghe y nói rành rọt, hết kiểu mà đám văn quan hay sử dụng, Tông Hán gật đầu lia lịa. Chỉ là, khi lão định lên tiếng khen Tĩnh Ngôn kiến thức trác tuyệt, thì bỗng thấy vị Trung tán đại phu bỗng nhiên kích động, ngữ khí bức xúc nói:

"Tướng quân! Bạch tiểu tặc đó đã vì lợi ích của riêng mình mà hại bách tính khổ cực, chẳng lẽ không chịu báo ứng?"

Thấy Tĩnh Ngôn bị phản như thế, Tông tướng quân cùng Cừ Doanh, Duyệt Như đều động dung. Bọn họ không biết, Tĩnh Ngôn xuất thân nghèo khó, từ nhỏ đã phải lăn lộn kiếm sống, vô cùng căm ghét những kẻ quyền chức tham lam khiến dân chúng chịu khổ. Hiện tại thấy Bạch Thế Tuấn phạm tội lại có khả năng chẳng phải chịu trừng phạt, làm sao y không uất ức cho được.

Chỉ là, khi bức xúc chất vấn xong, đợi bình tĩnh lại, thấy vị đại tướng quân trước mặt đang lộ thần sắc hồ thẹn, Tĩnh Ngôn cảm thấy vừa rồi bản thân cũng hơi thất lễ. Thế là, dần nộ hóa trong lòng xuống, bình tâm tĩnh khí suy nghĩ một chút, y dùng ngữ điệu hòa hoãn trình trọng nói:

"Tông tướng quân, thứ cho văn bối vừa rồi thất lễ. Kì thật tướng quân không cần khó chịu. Tiểu tử thường nghe: 'Nghìn người chỉ tay, không bệnh mà chết'. Tôi tin 'Lưỡi trời lồng lộng, thưa mà khó thoát', tướng quân cứ yên tâm".

"Kẻ ác độc như thế, dù không ai trừng trị thì trời cũng không dung!"

Mấy câu ngăn ngừa của y, ngữ khí hết sức bình tĩnh, nhưng Tông Hán đối diện y thì phảng phất thấy được thần sắc thâm sâu trong mắt y.

Thế là đột nhiên, chuyện ngày xưa ở Bà Dương huyện thành, bất giác xuất hiện trong đầu Tông tướng quân.

Lúc này đêm khuya vô cùng yên tĩnh, chỉ có mấy đống lửa phát tiếng nổ "lách tách" nho nhỏ. Lưỡi lửa nhảy múa, hắt ánh sáng lên gương mặt kiên nghị của thiếu niên. Trong sơn dã mùa hạ, chỉ nghe tiếng lá cây khua xào xạc trong gió đêm, thỉnh thoảng còn nghe tiếng ngủ mớ của một tiểu nữ hài.

Chống kiếm nhìn quanh, nơi dừng chân này đúng là ánh lửa như máu, tiếng gió như quỷ rên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.12 - Chương 195: Hoành Mi Sinh Nhất Kế, Thổ Khí Diệt Tam Hồn.

Sáng hôm sau, mới đầu giờ mao, Tĩnh Ngôn đã thức giấc. Bỗng gặp kịch biến, đêm qua y thế nào cũng không ngủ ngon được.

Lúc tỉnh giấc, nhìn sắc trời vẫn còn mờ mờ, chỉ có chân trời đông là ửng sáng. Xoay người đứng dậy, Tĩnh Ngôn quan sát bốn phía, thấy phụ cận nơi dựng trại vẫn rất yên tĩnh, chưa có ai thức giấc. Chỉ có ở vòng ngoài không xa là có mấy binh sĩ tuần tra không ngừng qua lại.

Vươn vai vận lưng, sợ kinh động người khác, Tĩnh Ngôn men theo khe suối nhỏ cạnh doanh trại, chầm chậm đi xuống hạ du. Trải qua trận khói lửa đêm qua, Tĩnh Ngôn hiện cảm thấy trên mặt hơi bẩn, muốn dùng nước suối rửa mặt cho thoải mái.

Cứ thông thả đi một lúc, bỗng thấy khe suối cong cong dần uốn lượn vào trong một khu rừng nhỏ xanh tốt. Đến bên rừng, Tĩnh Ngôn không đi nữa, ngồi trên một tảng đá tròn màu trắng bên bờ suối, hai tay khoát nước rửa mặt.

Khi nước suối mát lạnh tấp vào mặt, y mới cảm thấy trên mặt có mấy chỗ hơi rát, đoán chừng đêm qua lúc đột vì bị lửa liếm trúng.

Rửa ráy một lúc thì bắt chước Quỳnh Dung, hai tay chùi loạn trên mặt, coi như đã sạch sẽ. Sau đó chuyển thân đứng lên, chuẩn bị quay về doanh trại.

Đúng lúc này, Tinh Ngôn bỗng nghe đằng trước có một thanh âm êm ái nói với mình:

"Tinh Ngôn, cầm cái này chùi mặt đi".

Bị nước còn bám trên mặt khiến tầm nhìn mờ mờ, nhưng nghe thoại âm quen thuộc đó liền biết người nói chính là vị công chúa Cự Doanh. Tuy không biết công chúa đến gần lúc nào, Tinh Ngôn vẫn đáp một tiếng, nhận lấy khăn tay thơm phức, cẩn thận chùi nhẹ nhẹ lên mặt.

Chùi sạch nước bám trên mặt, Tinh Ngôn mới thấy Cự Doanh váy dài phết đất, đang mỉm cười nhìn y.

Đội nàng cũng đến bên suối rửa mặt xong, thấy trời đã sáng, Tinh Ngôn cùng nàng nhàn nhã dạo quanh đó.

Không khí buổi sáng vô cùng thanh khiết, gió mát nhẹ lùa, hít sâu một hơi còn ngửi thấy cả mùi cỏ dại thoang thoảng theo vào trong phổi. Hai người cứ im lặng đi bên nhau, không biết từ lúc nào trong núi xuất hiện màn sương mù mỏng, nhàn nhạt vây lấy hai người bọn họ.

Khi nắng mai đã khoác lên cảnh vật xung quanh một sắc màu mới, Tinh Ngôn rốt cuộc cũng tìm được đề tài, hắng nhẹ giọng lên tiếng:

"Cự Doanh".

"À..."

Thiếu nữ nhẹ giọng đáp một tiếng, hai người dừng lại, đứng đối mặt dưới một tán cây còn đọng sương đêm lóng lánh, Tinh Ngôn nói tiếp:

"Cự Doanh, ta gần đây mới biết, ngọc bội khi xưa cô tặng ta, thì ra là tín vật xác định thân phận của cô".

"Ừ".

Cự Doanh đáp một tiếng, ngẫm nghĩ lại nói:

"Khối ngọc đó có tên là 'Tích trần', là phụ hoàng tặng cho ta khi ta còn nhỏ".

"Tích trần?"

"Ừ! Bởi vì ngọc này không chỉ có thể hấp thụ độc tố, còn có công hiệu trừ bụi. Chỉ cần ngửi mang nó, bụi đất bay trong không trung không thể bám vào người người".

"A, không ngờ thần kỳ như thế!"

Nghe Cự Doanh nói, Tinh Ngôn vội lấy ngọc bội ra xem kỹ, vừa quan sát vừa tự nói:

"Chẳng trách, mang nó khiến người cảm thấy mát mẻ hơn nhiều..."

Quan sát thêm một chút, Tinh Ngôn bỗng tỉnh thần, liền đưa ngọc bội cho thiếu nữ trước mặt:

"Cự Doanh, ta không ngờ ngọc bội này lại là bảo vật, như thế là không thể nhận. Hơn nữa, cô là công chúa hoàng gia, thân thể kiều quý, tự nhiên không thể để nhiễm bụi trần. Ngọc bội Tích trần này, hôm nay hoàn lại cho cô".

Nói rồi y cúi đầu chuẩn bị tháo ngọc bội ra khỏi cổ. Chỉ là, đang tháo thì bị Cự Doanh đưa tay cản lại.

Chỉ thấy vị Doanh Cúc công chúa phẩm chất cao quý đó, lúc này lại khôi phục vẻ linh hoạt của "Nha đầu Cự Doanh", đang mỉm cười nhìn y, nói:

"Tinh Ngôn, ngọc này vẫn để ở chỗ người".

"Doanh Cúc hiện tại cảm thấy, bụi trần tục thế cũng có một ý vị khác..."

Tươi cười nói xong, không để Tinh Ngôn nhì nhằng, nàng đã chuyển sang đề tài khác:

"Đúng rồi, hôm đó Duyệt Như tỷ có tìm người?"

"Có. Làm sao vậy?"

Tinh Ngôn hỏi đáp xong thì cảm thấy hơi kì quái, thiếu nữ trước mặt y chuyển ánh mắt sang chỗ khác, không chịu nói tiếp. Y thì không biết, lúc này Cự Doanh đang có chút hối hận vì đã buột miệng hỏi câu vừa rồi.

Nhớ lại những lời mà Tông Duyệt Như kể cho nàng nghe, Cự Doanh không khỏi lộ sắc thẹn thùng. Qua một lúc mới lên tiếng:

"Tinh Ngôn, Tông nha đầu đó có lúc ruột để ngoài da. Mấy lời đó, người không cần đề ý".

Nghe lời này, Tinh Ngôn mới nhớ đến những gì mà Tông Duyệt Như và y nói hôm đó.

Nhìn thiếu nữ xấu hổ trước mặt, không biết sao từ đáy lòng y bỗng dâng lên một cổ dũng khí khó tả. Thế là, thiếu nữ liền thấy thiếu niên trước mặt mình nghiêm túc nói:

"Cứ Doanh, mấy lời đó tự nhiên là ta không để tâm đến. Bởi vì hiện tại ta đã nghĩ thông".

"Sao?"

Nghe y nói trịnh trọng như thế, thiếu nữ đã đỏ bừng hai má hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thì thấy thiếu niên trịnh trọng nói tiếp:

"Cứ Doanh, cô dù là công chúa, thân phận cao quý, ta tự nhiên không dám với cao. Chỉ là, mặc kệ cô xem ta thế nào, nhưng ta vẫn thích cô".

Câu nói của Tinh Ngôn giống như sấm giữa trời quang, khiến vị thiếu nữ mới lớn lần đầu tiên nghe được người khác nói thích mình, nhất thời bị chấn động đến mơ hồ, dường như không nghe rõ mấy câu tiếp theo của thiếu niên.

"Ta thích cô, tuy nhiên cô là công chúa, không thể thích ta, nhưng chỉ ít về phần ta, ta vẫn có quyền thích cô".

Thiếu niên không cẩn thận để lộ tâm tình, hiện tại cũng ý thức được vấn đề, đang cẩn thận lựa chọn ngôn từ để vá víu. Chỉ là, khi y càng nói càng rối thì thấy thiếu nữ trước mặt, thân kiều bồng lắc lư, hết như lá rơi trong gió, có vẻ sắp ngã ra đất!

Thấy tình cảnh đó, Tinh Ngôn cũng không có giải thích, vội đưa tay đỡ lấy thiếu nữ. Đang định lên tiếng nhắc nàng phải cẩn thận thì bỗng nghe bên tai có một thanh âm yếu ớt truyền vào:

"Tinh Ngôn, ta, ta cũng thích người..."

...

Đột nhiên, Tinh Ngôn chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Tay thon eo mềm, là thật? hay không?

Tóc xanh má thắm, mộng ư? Ảo ư?

Tất cả đều không có hồi đáp, đôi nam nữ tương phùng nơi hồng trần lãng mạn, đã quên hết tất cả ngoài thân, chỉ biết có nàng và ta, ta và chàng...

Thế là, vào lúc người ngra đang chuẩn bị lên đường trong sơn dã gần đó, bỗng nghe trong không trung có khúc âm uyển chuyển như thần xướng. Khi mắt nhìn lên không trung bao la xán lạn, muốn lắng nghe cho rõ xướng âm đó thì phát hiện không trung đã yên lặng vô thanh, chỉ có tiếng chim rừng rúc rích trong sớm mai.

Lúc khúc âm kì dị đó truyền đến, Quỳnh Dung linh giác mất duệ, cứ kéo tay Tuyết Nghi tỷ chạy về phía rừng tùng. Vừa chạy vừa nói:

"Tuyết Nghi tỷ, mau lên, ca ca và Cứ Doanh tỷ đang ở đó!"

Chỉ là, khi Tuyết Nghi tỷ của nó đến bên rừng tùng, vừa đưa mắt nhìn vào trong rừng thì lập tức đỏ bừng mặt, vội quay người bịt mắt tiểu nha đầu đang nhong nhóng muốn tiến vào.

Đang đợi Quỳnh Dung lên tiếng kháng nghị thì bỗng nghe bên cạnh có tiếng thở dài, sau đó có người nhỏ giọng nhắc bọn họ đừng lên tiếng.

Đội hai tỷ muội nghe tiếng xoay đầu nhìn thì phát hiện đó là vị đại tướng quân khôi giáp sáng rỡ, ngón tay đang đặt trên môi, ra hiệu cho bọn họ chớ lên tiếng.

Sau đó, vị tướng quân uy nghiêm đó dẫn bọn họ nhẹ nhàng rời khỏi rừng tùng. Lúc di chuyển, vị đại tướng quân dẫn đầu còn không quên cảnh báo con gái của lão:

"Nha đầu, người nghe cho rõ, chuyện này trọng đại, trước khi phụ thân nghĩ ra kế sách vẹn toàn, người sau khi hồi kinh chớ có nhiều chuyện!"

Lúc lão dặn dò, Khẩu Tuyết Nghi cũng nín tiểu thiếu nữ đang muốn chạy theo lũ bướm dập dờn, dặn nó không được nhìn trộm. Thế là Quỳnh Dung kinh ngạc nói:

"A! Tỷ tỷ, tỷ có thể thấy được suy nghĩ trong đầu muội!"

Khi bọn họ lúng túng rời khỏi rừng tùng, trong ánh nắng sớm phủ lên khu rừng yên tĩnh, cuối cùng cũng có tiếng người cất lên:

"...Cứ Doanh, đa tạ nàng. Hiện tại ta cảm thấy, mấy chỗ đau trên mặt ta đã hết đau rồi!"

Nói xong thấy thiếu nữ má hồng như ráng chiều, không dám đáp lời, y lại nói:

"Chỉ là, ta hiện lại cảm thấy đau..."

Nghe Tinh Ngôn nói như thế, khi thiếu nữ đang chần chừ thì thấy y nhoèn miệng cười:

"Cứ Doanh, chúng ta phải về thôi. Kì thật ta chỉ là thấy nàng không nói chuyện nên chọc nàng. Hiện tại thật đã hết đau rồi".

Nghe y nói thế, thiếu nữ xấu hổ vùng quỳn đấm y mấy cái, sau đó hai người một trước một sau đuổi nhau chạy khỏi khu rừng.

Đội khi chạy khỏi khu rừng, trong ánh nắng mai rực rỡ, thiếu niên đưa tay vén tóc mai rồi bời lại cho Cứ Doanh, cả hai nhìn nhau tươi cười. Sóng gió đã tận, hiện tại đối với bọn họ mà nói, tất cả mọi thứ đã khác xa trước đây.

Thế là, trong buổi sáng kỳ diệu đó, có chim hót trong núi, có suối róc rách, có lời thề ước giữa rừng. Lúc Cứ Doanh, Tinh Ngôn chia tay, chẳng có không khí buồn bã như những lần trước, chỉ có lời dặn dò và cả lời hứa hẹn cho tương lai.

Cáo biệt Cứ Doanh, ba người Tinh Ngôn quay lại tiềm ẩn ở phụ cận Úc lâm quận.

Đoạn hạnh phúc bất ngờ đến đó không hề khiến Tứ Hải đường chủ quên đi phần hận trong lòng. Từ sau chuyện đêm qua, Bạch Thế Tuấn cũng chẳng thêm che giấu nữa, đem toàn bộ lương thực tích trữ được chuyển vào trong Úc giai thành. Lương thực do các quận khác chuyển đến giúp, đều chuyển vào nhưng không chuyển ra, cứ thế, Úc lâm quận càng lúc càng thảm.

Thấy tình cảnh thế, Tinh Ngôn hết sức nôn nóng.

Hiện tại, đối với sự nôn nóng trong lòng, y cũng từng nghĩ, liệu có đi ngược với đạo thanh tịnh mà y tu tập hay không. Chỉ bất quá, sau mỗi lần tự xét lại, nhìn cảnh hoang lương nơi thôn quê, dân chúng đói khổ, tính hiệp nghĩa của y lại trỗi lên chiếm thượng phong:

"Nếu giết một người mà cứu sống vạn người, cho dù không tu thành đạo thì có sao?"

Chỉ bất quá, tuy lập thế phải giết ác tặc hại dân đó, nhưng Bạch Thế Tuấn từ sau đêm kinh hoàng đó, chỉ ở trong Úc giai thành không ra. Còn thủ vệ ở Úc giai thành càng thâm nghiêm hơn trước, cho dù một con chim cũng không bay lọt, lập tức bị cung tên bắn hạ. Thậm chí, dần dần dân gian còn có truyền ngôn, nói có mấy sơn dân vào Tê minh sơn nhặt củi, không cẩn thận đến gần Úc giai thành, lập tức bị quan binh đi tuần bắn chết.

Nghe phổ phùng lan truyền những chuyện tàn ác của Bạch Thế Tuấn, Tinh Ngôn càng thêm nôn nóng.

Cứ như thế qua hơn nửa tháng, y cuối cùng không nhịn nổi, kêu Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lại thương nghị, chuẩn bị trực tiếp xông vào Úc giai thành.

Đúng lúc này, y bỗng nghe được một tin tức:

Quận thái thú Bạch Thế Tuấn, vì xây dựng lại trang viện tránh nóng, mở "Trần bảo cục", thu mua đồ cổ trong dân gian.

Thì ra, không biết là ý trời, hay là do Quỳnh Dung thổi thêm mấy hơi, mà Thủy Vân sơn trang đêm đó bị lửa thiêu thành bình địa. Thế là tên công tử quý tộc đó, thấy phong ba dẫu yên thì nổi lòng hờn thù, chuẩn bị sưu tập bảo vật trong dân gian, xây dựng lại Thủy vân sơn trang. Đường nhiên, với hành vi của Bạch quận thủ, cái gọi là "Trần bảo cục" đó, chẳng qua là chiêu bài để vơ vét vật báu trong dân gian mà thôi.

Nghe được tin tức này, Tứ Hải đường chủ như có ý gì đó, cứ lăm lăm:

"Trần bảo cục, trần bảo cục..."

Thế là, sau hai ngày ngay cả quỷ ảnh cũng không đến cửa, hôm đó bỗng nhiên có một thiếu niên khát cái lam lũ, mặt mũi bụi bặm dơ dáy tìm đến cửa "Trần bảo cục". Khi khát cái đó đang do dự trước cửa thì vị chịu trách nhiệm ở Trần bảo cục là Chu Phưởng, vừa phái hai đội sai dịch đi cường đoạt vật quý ở nhà phú hộ, đang đưa mắt nhìn bọn chúng lên đường.

Khi Chu Phưởng chuyển thân, đang định quay vào sảnh thì thấy khát cái đó lê bước đến.

Thấy là một tên ăn mày, tức thì lão giận bốc khói:

Xúi quẩy! Trần bảo cục khai trương hai ngày này, chủ động tìm đến cửa, lại là một tên ăn mày!

Đang khi Chu Phưởng nổi giận, chuẩn bị quát thủ hạ tống cổ tên ăn mày đi, thì bỗng nhìn thấy, vị thiếu niên khát cái sau khi đến gần nhìn lão mỉm cười, thần sắc bí ẩn nhỏ giọng nói:

"Chu đại nhân, hôm nay tôi đến không phải xin ăn, chỉ có một bảo vật cổ truyền định đưa đại nhân xem!"

Nghe y nói như thế, Chu Phưởng liếc mắt nhìn, lộ vẻ không tin tưởng.

Thấy lão không động dung, tiểu khát cái cũng chẳng để ý, mò loạn trong bụng, sau đó lấy ra một cái nhẫn ngọc, cung kính trình lên.

Thấy tiểu khát cái thật sự lấy ra bảo vật, Chu Phưởng cẩn thận đặt chiếc nhẫn dính đầy mồ hôi lên bàn tay, đưa ra sáng quan sát:

Chỉ thấy chiếc nhẫn trước mặt kiểu dáng cổ xưa, ở giữa có một khối ngọc đen, bên trên có hai con rồng có sừng quấn quanh.

"Úy, nhìn hình dạng bề ngoài, xác thật rất giống bảo vật".

Chu Phưởng xuất thân từ giới cầm đồ, tự nhiên có kiến thức về đồ cổ hơn người.

Ngay khi lão giám trường thì nghe thiếu niên trước mặt nói:

"Chu đại nhân, chiếc nhẫn 'Thanh tâm' này chính là bảo vật gia truyền nhà tôi. Đeo nó có thể thanh thần trừ tà, kéo dài tuổi thọ, chính là một bảo bối khó kiếm".

"Nếu không phải tiểu nhân gần đây không kiếm com được, cũng không đem bảo bối tổ truyền đi hiến..."

Nghe y giải thích, Chu Phưởng mới lưu ý quan sát, quả nhiên thấy trong viên ngọc có một cổ thanh khí ẩn ẩn tỏa ra khiến người cảm nó bình tâm tĩnh khí, cảm giác rất thư thái.

"Quả nhiên là bảo vật!"

Thấy chỗ hay, Chu Phưởng cuối cùng cũng nhận định, chiếc nhẫn trong tay đúng là bảo vật thật sự.

Lúc này, khát cái hiến bảo lại lải nhải:

"...Tiểu nhân nghe người khác nói, Thái thú đại nhân chịu kinh hãi nên đặc biệt đến hiến bảo vật này. Đại nhân người xem bảo vật này có giá trị như thế, xin trả tiểu nhân giá cao một chút..."

Nghe y nói như thế, Chu Phưởng bỗng giật mình tỉnh táo, trước mắt sáng bừng, tỉnh ngộ:

"Tên khát cái này nói đúng, Bạch thái thú là hoàng thân quốc thích, mấy ngày nay đúng là tâm thần không yên. Nếu như ta hiến bảo nhẫn này lên, há chẳng phải khiến ngài vui vẻ? Nói không chừng từ đó có thể gia quan tấn tước..."

Nghĩ đến chỗ này, vị Chu Phưởng xuất thân là thương nhân này, lập tức nóng lòng. Lại thấy tiểu khát cái nói đến giá tiền, lão đột nhiên cười lạnh một tiếng, quát:

"Hay cho tên điều dân phạm pháp dám giả mạo khát cái, lại định gạt ai?"

Bị lão quát, thiếu niên khát cái lập tức kinh hoảng. Chỉ bất quá, sự hoảng hốt nhanh chóng biến mất, y đột nhiên cười hì hì, nhỏ giọng nói:

"Đại nhân, mắt ngài sáng như đèn, sao gạt được ngài chứ!"

"Kì thật, tiểu nhân chỉ là có mấy bằng hữu đào mộ, chiếc nhẫn này, không giấu đại nhân, tuy là bảo vật nhưng là một vị bằng hữu của tôi tìm được trong một ngôi cổ mộ. Tôi nghĩ đại nhân ngài cũng không phát giác được..."

"..."

Nghe thiếu niên lanh lẹ nói thẳng, Chu Phưởng không khỏi trầm ngâm. Qua một lúc, thiếu niên đang đợi lão hồi đáp, nghe lão đột nhiên la lớn:

"Tên tiểu oa này thật là đáng ghét!"

Nghe lão đột nhiên la lớn, thiếu niên đó vô cùng kinh hoảng. Đang định tìm cách làm dịu tình thế thì lại nghe Chu Phưởng mắng tiếp:

"Hay cho tên tiểu tử vô lại! Một chiếc nhẫn nhỏ thế này mà đòi ta năm chục lượng bạc, còn đòi thêm trường bào bằng lụa trên người ta!"

"Ách..."

Đột nhiên thấy lão nói nhảm, thiếu niên lam lũ chẳng hiểu gì cả. Đang ngẩn ra thì thấy vị Chu Phưởng vào trong cầm ra một bao ngân lượng đưa cho thiếu niên, sau đó quả thật cõi luôn trường bào trên người xuống.

Đang không biết nguyên do, thiếu niên thấy Chu đại nhân tiến đến trước mặt, hung dữ:

"Tiểu tử, ngươi cảm rồi rút đi!"

Sau đó nhét trường bào bằng lụa trắng vào tay thiếu niên đang đứng phát ngốc.

Thấy hành động như bị điên của lão, thiếu niên nhất thời cũng không dám nhiều chuyện, sau khi lùi ra đường mới minh bạch sự ảo diệu bên trong:

Thì ra một chuỗi hành động của lão khi nãy, chỉ gói gọn trong hai chữ: "Nịnh bợ".

"Khà, một phen khổ tâm của lão, ngược lại đã thành toàn cho ta!"

Vỗ vỗ bao tiền trong tay, thiếu niên bật cười ha hả.

Tự nhiên, thiếu niên khất cái lan lệ đó chính là đường chủ của thiên hạ đệ nhất đạo môn, Trương Tinh Ngôn. Còn chiếc nhẫn đó...

Khi y đưa tay dắt Quỳnh Dung, chiếc nhẫn huyền sắc trên tay trái đã không còn thấy tung tích.

Thế là, chỉ hai ngày sau, mấy quan viên quen biết với Thái thú, thông qua các loại kênh biết được, Bạch thái thú phát điên rồi.

Tin tức kinh người này, mới đầu từ chỗ một kẻ hầu hạ Thái thú truyền ra. Nghe nói, cũng không biết sao, Bạch thái thú đột nhiên giống như ban ngày thấy quỷ, lâm nhảm điên khùng, mặt mày si ngốc, sau đó dần dần không còn sức sống, giống như kẻ không hồn, cả ngày ngây ngốc chẳng màng chuyện chính sự.

Nghe sự thể cổ quái đó, những kẻ biết chuyện ồn ào nghị luận. Bởi vì, Bạch Thế Tuấn có rất nhiều đạo nhân vũ sĩ bảo vệ, sao dễ dàng gặp quỷ được? Thế gian này còn có quỷ linh cường đại thế ư!

Nói không chừng...chuyện này bất quá là mượn có mà thôi.

Thế là, liên hệ đến nạn châu châu trước đây, tin vịt lan truyền khắp nơi trong Úc lâm quận, chỗ nào cũng có.

Tinh Ngôn hiện đang ở trong bóng râm của một cây cổ thụ, tiếp một cự linh ác thần cao đến ba trượng đang thành khẩn xin lỗi:

"Chủ nhân, xin lỗi, lần này đều do lão Tiêu tự tung tự tác, lần tới nhất định không dám!"

"Lần tới nhất định tôi sẽ nghe rõ ý của chủ nhân, rốt cuộc là muốn tên đó là sống hay là chết".

"Ách..."

Ba ngày sau, khi Tinh Ngôn dẫn theo Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đi trên con đường quanh co bụi bặm dẫn đến bến đò thì bỗng nghe phía sau hình như có người hô hoán:

"Trương thí chủ, xin dừng bước!"

Tinh Ngôn nghe tiếng quay đầu nhìn, thì thấy có một đạo nhân đang từ xa sai bước đi tới.

Đội đạo nhân đó đến gần, Tinh Ngôn nhận ra đạo sĩ đó chính là người đã từng giao thủ với bên mình ở Thủy vân trang trước đây, Thanh Vân đạo nhân.

Minh bạch được trước sau mọi chuyện, gặp lại vị Thanh Vân đạo trưởng đó, Tinh Ngôn có chút xấu hổ. Đành định lên tiếng xin lỗi lão thì bỗng thấy Thanh Vân đạo nhân cúi thấp đầu, thì hành đại lễ với y!

Đội Thanh Vân đạo sĩ ngẩng đầu lên, Tinh Ngôn liền thấy trên mặt lão đang lộ thần sắc kính phục, hướng về y nói:

"Trương thí chủ, vừa rồi là bản đạo thay mặt bách tính Úc lâm quận cảm tạ ngài!"

Nghe được lời này, Tinh Ngôn đã biết nguyên do. Cúi người trả lễ, khiêm tốn mấy tiếng thì nhẹ giọng tán thưởng:

"Tiền bối thật là pháp nhãn như đuốc!"

Lần này, là y thật tâm khen ngợi.

Nghe y tán dương, Thanh Vân đạo nhân liền thanh khách sáo, sau đó thành khẩn nói với thiếu niên:

"Thí chủ ngài pháp lực cao cường, bản đạo không bì được. Chỉ bất quá, có một chuyện bản đạo vẫn băng khuâng, mong ngài giải thích rõ dùm".

"...Tiền bối khách khí rồi, có gì cứ nói thẳng, vẫn bối xin lắng tai nghe!"

"Được!"

Thấy thiếu niên khiêm tốn lễ phép, Thanh Vân đạo nhân xuất thân chánh đạo gạt gù, sau đó nói ra lời phê phủ:

"Theo bản đạo quan sát, tuy thí chủ pháp lực cao cường, nhưng dường như có chút bàng môn. Tuy trên thế gian có nhiều con đường tu đạo, chẳng hạn như yêu đạo, quỷ đạo, hiệu quả rất nhanh. Nhưng về lâu dài thì hậu họa vô cùng!"

Nói đến đây, nhìn chiếc nhẫn tỏa ra quý khí trên tay thiếu niên, Thanh Vân đạo nhân từ trong ngực lấy ra một cuốn sách, hai tay đưa cho Tinh Ngôn, thành khẩn nói:

"Khi bản đạo tu đạo, nhờ một vị đệ tử Thượng Thanh cung yêu mến, tặng cho cuốn Thượng Thanh chính pháp này. Bản đạo mấy chục năm nghiên cứu nó, quả thật nhờ Thượng Thanh chính pháp này giúp ích rất nhiều".

"Hiện tại, tôi đem nó chuyển tặng cho ngài, hy vọng có thể giúp ngài hóa giải quý khí, sớm đắc chứng đại đạo!"

Nói xong, Thanh Vân đạo nhân đặt cuốn sách vào tay người thiếu niên có lòng thiện lương trước mặt lão.

Khi Tĩnh Ngôn nhận quyền kinh sách mỏng đó, lật nhanh qua một lượt, phát hiện cuốn kinh sách mà Thanh Vân đạo nhân trình trọng tặng y, chính là một cuốn "Thượng Thanh kinh".

Chỉ bất quá, vị Thượng Thanh đường chủ chẳng lộ chút ngạc nhiên nào.

Cất quyền kinh vào lòng, y ôm quyền bái tạ Thanh Vân tiên bối đã có lòng tặng sách. Sau đó, đưa mắt tiễn lão rời đi, nhìn theo thân ảnh lão khuất dần trên con đường bụi đất. Chính là:

Độc kinh không hiểu xem sách mới

Cơ duyên nhiều lúc ở giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 196: Thiên Phiên Vân Lãng, Phi Điều Nhược Đăng Long Môn.

Chuyện Thái thú gặp quý phát điền, không hề gây nên sóng gió gì lớn cho Úc lâm quận.

Dưới sự cố sức che giấu của Thái thú phủ, dân chúng bình thường trong quận chỉ ẩn ẩn nghe được chút phong thanh, nhưng không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì. Còn đám hoạn quan sĩ tộc tương đối linh thông tin tức, tuy lúc đầu nghe được tin tức rất cuốn hút, nhưng dần dần, tin tức được làm nhiễu đi, cuối cùng thì bọn chúng đều nói giống nhau, nói chủ nhân bọn chúng chỉ vì đêm trăng ngâm thơ bị trúng gió độc, cảm nhiễm một chứng phong hàn ít thấy. Tuy lúc mắc bệnh nói năng có chút lung tung, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, tinh tâm điều dưỡng thì có thể thuyên giảm.

Thế là, phong ba do ba vị khách từ ngoài đến gây nên, đã dần yên ắng lại. Còn dân chúng các huyện thuộc Úc lâm quận, cuối cùng từ họa mà được phúc. Có được điều này là vì Bạch quận thủ phát bệnh không còn làm ác nữa, tiếp đó lương thực cứu tế từ các quận khác cũng liên tục vận chuyển đến. Cuối mùa hạ thì lão bách tính chỉ ít đã không lo bị đói nữa.

Đương nhiên, lão bách tính thành tâm tán tụng không hề biết, tất cả những công tác bình ổn tình hình trong quận, không phải xuất từ vị Thái thú hiện tại đã như si như mê. Người chủ sự trong phủ Thái thú hiện tại chính là vị mưu sĩ Hứa Từ Phương đã thoát khỏi địa lao. Vị mưu sĩ nhiều năm của Xương nghi hầu đã đem hết mọi sự tình bẩm báo lên hầu gia. Hiện tại hắn đang lấy danh nghĩa hầu gia, ở trong phủ Thái thú giải quyết sự vụ thay cho vị Quận thủ đã phát điên.

Bạch Thế Tuấn lúc đầu câu kết thương buôn, hạ giá lúa gạo, sau đó lại tạo nạn tai, vợ vét tài sản trong dân, đến lúc này coi như đã bị báo ứng.

Tạm bỏ qua các chi tiết vụn vặt. Lúc này, ở trong kinh thành cách Úc lâm quận rất xa, trên một con đường phồn hoa có một trạch viện to lớn khí thế phi phàm. Hiện tại trong cao môn trạch viện đó, có một đình viện rất u tĩnh, là nơi cư ngụ của chủ nhân trạch viện. Vị chủ nhân trầm trầm sắc mặt, chính là hạng vương hầu quý tộc. Tuy đang ở trong nhà mình, nhưng vẫn một thân kim quang ngọc đới, áo bào rực rỡ.

Lúc này, gương mặt không giận mà uy của lão đang trầm ngâm, lắng nghe mưu sĩ thủ hạ phân tích:

"Bẩm hầu gia, tiểu hầu gia lần này mắc quái bệnh hiển nhiên kỳ quái. Theo thiên ý của học sinh, chắc là Bạch tiểu hầu đi sai phương vị, đụng phải quý thần, mới biến thành bộ dạng hiện nay".

Nghe lời của mưu sĩ, Xương nghi hầu vẫn im lặng không nói, thần sắc nặng nề. Thấy lão như thế, lại có một mưu sĩ khác xuất ngôn an ủi:

"Hầu gia, theo thuộc hạ thấy, Kiếp nạn của Bạch thế tử e là đã được chú định. Lần này ứng kiếp cũng tốt, tương lai tất có hậu phúc".

Nghe lời này, Xương nghi hầu nãy giờ thần sắc trầm trọng đột nhiên lên tiếng quát:

"Hoang đường! Xương nghi hầu ta không tin thiên mệnh, không tin quý thần!"

"Các ngươi là người đọc sách, làm sao cũng bắt chước đám giang hồ vũ sĩ, bọn chúng chẳng qua chỉ nói năng lung tung, bịa chuyện hù dọa để gạt người. Lời của thuật sĩ há tin được sao?"

Xuong nghi hầu nói một hồi đến chỗ này, mấy thủ hạ tâm phúc bên cạnh lão liền yên tâm. Vốn là trong lòng bọn họ lo lắng không yên, thấy chủ công không nói lời nào, không biết rốt cuộc sẽ phát tác thế nào. Phải biết, đứa con nuôi Bạch Thế Tuấn của lão luôn được lão coi như cánh tay của mình. Lần này nghe gã có chuyện, Xuong nghi hầu nhất định nổi giận lôi đình, có thể liên lụy cả đến bọn họ. Hiện tại nghe hầu gia chỉ mắng đám thuật sĩ ở Úc lâm quận, đám mưu sĩ ở kinh thành lập tức yên tâm.

Còn Xuong nghi hầu nổi giận quát mắng mấy câu, tâm khí cũng dần bình ổn. Quét mắt nhìn đám mưu sĩ cung kính trước mặt, vị Xuong nghi hầu quyền cao chức trọng thờ dài, thành khẩn nói:

"Mấy vị tiên sinh, cả hầu phủ rộng lớn, cũng chỉ có các người hiểu ta".

"Bổn hầu sao giống vị đại ca chỉ tin vô vi kia chứ? Xuong nghi hầu ta từ xưa đến nay chỉ tin nhân lực, không tin quý thần. Mấy thuật sĩ mà ta khổ tâm mời về, trong mắt của bổn hầu, chỉ bất quá là lôi kéo để có khi dùng. Chân chính muốn thành đại nghiệp, phải dựa vào trí tuệ của ta, cùng sự cống hiến của ba quân tướng sĩ!"

Nói đến chỗ này, Xuong nghi hầu bản tính thâm trầm cuối cùng đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Vuốt nhẹ ba chòm râu dưới cằm, trầm tư nhìn cây cỏ ngoài vườn, Xuong nghi hầu lẩm nhẩm như tự nói với mình:

"Thế Tuấn, vị phụ luôn biết con thích vị công chúa đó. Hôm nay con biến thành như thế, vị phụ cũng có trách nhiệm. Nếu không phải vì kinh thành tình thế phức tạp phải bố trí con ở địa phương đó, thì không thể phát sinh chuyện này".

"Được, chuyện này đã hoặc nhiều hoặc ít là từ bổn hầu mà ra, vậy bổn hầu sẽ thành toàn nguyện vọng của Tuấn nhi, khiến Khuynh Thành nha đầu phải gả cho con..."

Mấy câu nói của lão, ngữ điệu vừa nhẹ vừa chậm, nhưng lại khiến đám mưu sĩ ở bên không khỏi rung mình. Trong đám có một người thẳng thắn, cảm thấy suy nghĩ của chủ công rất vô nghĩa, còn chứa không ít ẩn họa, thế là nhịn không được lời thẳng can gián:

"Hầu gia, chuyện này tuy chỉ là nhi nữ tư tình, nhưng dính đến công chúa, thật không phải chuyện chơi, e là sẽ..."

Nghe lời của mưu sĩ đó, Xuong nghi hầu không hề nổi giận, vuốt râu đáp:

"Lý quân sư cứ yên tâm, chính vì nó là công chúa mới không thể có vấn đề gì. Nghĩ Xuong nghi hầu ta, một lòng vì muôn dân trăm họ, đại sự nếu thành, một công chúa tiền triều thì có là gì".

"Còn Thượng Thanh cung, một tên đường chủ xuất thân hèn kém lại dám mạo phạm con ta, đốt hành uyển của nó. Nếu để ta tra xét, nhất định sẽ lợi dụng cơ hội khiến đám đạo sĩ La Phù sơn đó phải bán mạng cho triều đình ta!"

Nói đến chỗ này, vị hầu gia vốn tâm tình trầm trọng bỗng nhiên cao hứng, gương mặt giãn ra, ngẩng đầu cười khà khà khiến mấy con chim đậu ngoài song hoảng hốt bay vụt đi.

Đúng vào lúc này, thì bỗng nghe phía ngoài có tiếng ồn ào. Xuong nghi hầu nhíu mày, vội bước ra ngoài xem thử thì thấy có mấy thân binh tâm phúc, không ở các vị trí thủ vệ, lại tụ tập trong sân xì xỏ bàn tán.

Không biết phát sinh chuyện gì, lão hầu gia tâm tình đã chuyển biến tốt liền nhắc chân tiến qua. Quát đám người tản ra, mới thấy trên nền đá xanh có con chuột đen đã bị đập nát bét.

Thấy xác chuột chết, Xuong nghi hầu chất vấn mới biết thì ra vừa rồi giữa ban ngày ban mặt, lại có mười mấy con chuột nối đuôi nhau thành một chuỗi, nghênh ngang chạy qua sân. Thế là có gia thần nhanh nhẹn, chụp lấy một khối đá ném tới, lập tức khiến con chuột dẫn đầu chết ngay tại chỗ, đám còn lại bỏ chạy tứ tán.

Thấy thế, Xuong nghi hầu vốn đã bình ổn tinh thần, lại biến sắc mấy lần, vuốt râu yên lặng. Sau khi trầm tư một lúc, lão mới khoát tay, phân phó thủ hạ đem con chuột chết đi chôn dưới gốc cây trong vườn.

Tạm gác qua chuyện trong phủ hầu gia. Lại nói mấy thiếu niên nam nữ đang như chim xỏ lồng, tiến về phương bắc mệnh mông.

Con đường mà bọn Tinh Ngôn đang đi chạy ngoằn ngoèo trong một vùng cỏ dại rộng lớn. Đưa mắt nhìn xung quanh, cỏ dại biếc xanh dập dờn theo gió, như một biển lớn không thấy bờ bến. Trong biển cỏ mệnh mông này, lại có cỏ thụ tụ thành từng cụm lớn, hết như những cô đảo trên biển xanh.

Khi gió thổi cỏ rạp, những đám mây trên trời xanh cũng giống như dần dần xà xuống. Thình thoảng ngẩng đầu lên, thì thấy từng đoàn mây trắng lừng lờ, cảm giác chỉ cần đưa tay lên là có thể kéo được mây xuống đất.

Đi trong biển cỏ mệnh mông, không gian khoáng đạt, gió mát dịu người, mọi mệt mỏi phiền muộn như tan biến hết vào hư không. Đi đường nhàn nhã, Tinh Ngôn quan sát cảnh vật xung quanh, thình thoảng phát hiện trong biển cỏ xanh lại xuất hiện những chùm cỏ ngà vàng. Xem ra mùa hạ đã sắp kết thúc rồi, trên cao mùa thu đã bắt đầu nhuộm nền trời.

Thấy đã bắt đầu vào thu, Tinh Ngôn biết thời gian rời La Phù sơn đã gần nửa năm. Chỉ là, trong nửa năm đó, chuyện tốt làm cũng không ít, khổ cực cũng

không ít, nhưng mục đích hạ sơn vẫn chưa thành. Trong mấy ngày nay, ngoài đánh mấy tên cường đạo, tổ cáo mấy tên trộm thì chẳng có manh mối gì khác.

"Thủy tinh tiền bối, ngài rút cuộc chạy đi chơi ở đâu chứ?"

Suy nghĩ một lúc, Tinh Ngôn như có thu hoạch:

"A! Trước giờ ta cứ đi tìm ở những nơi nhiều nước, cây cỏ tươi tốt, có lẽ không chính xác lắm. Nghĩ Thủy chi tinh ở đỉnh Phi Vân, chính là tinh linh trong ngũ hành. Chỗ Thủy chi tinh đến, nhất định phát sinh biến hóa không phải tầm thường. Những nơi sông ngòi chằng chịt chưa chắc là nơi Thủy chi tinh trú thân".

"Có lẽ sau này chúng ta phải lưu ý một chút, xem có chỗ nào thời tiết có biến hóa dị thường..."

Trong đầu suy nghĩ làm sao hoàn thành sứ mệnh của sư môn, bất tri bất giác, Tinh Ngôn bước chậm hẳn lại, đến khi nghĩ được manh mối, chuẩn bị nói cho Tuyết Nghi, Quỳnh Dung nghe, thì phát hiện hai cô gái đã đi trước một đoạn xa.

Thấy như thế, Tinh Ngôn vội gọi để bọn họ chậm bước chờ y. Vừa gọi xong thì thấy hai vị tỷ muội cùng dừng chân quay đầu nhìn y. Hai cô gái xinh đẹp đứng dưới trời xanh mây trắng, mái tóc dài theo gió bay lất phất, váy áo cũng phất phơ tha thướt, thế là vị đường chủ của bọn họ thấy cảnh tượng như tranh vẽ, bất chợt phát ngẩn.

Đi thêm một lúc, Tinh Ngôn cảm thấy hơi mệt, gọi hai cô gái dừng chân ngồi xuống vật cỏ bên đường nghỉ chân.

Tinh Ngôn nằm ngửa trên cỏ, hai tay gối sau đầu, hai chân duỗi thẳng, cảm thấy vô cùng thư thái. Đến lúc này nằm ngửa ra mới phát hiện bầu trời thật là xinh đẹp, Khung trời xanh lam như vừa dứt cơn mưa, từng đoàn mây trắng chập chùng đủ hình đủ trạng che khuất mặt trời. Ánh nắng dội vào mây, không đi xuyên qua được thì phát tán quanh viên mây những vầng sáng trắng bạc. Tinh Ngôn thần hồn bay bổng, tưởng tượng:

"Mây dày như thế, không phải đang có tiên nhân bay qua chứ?"

"A, bất kể thế nào, hiện tại đạo thuật của ta cũng có chút thành tựu, cũng có thể bay trên trời".

Nghĩ đến thuật ngự kiếm phi hành, Tinh Ngôn không khỏi nhớ đến buổi tối cách đây mấy ngày, bản thân đi Cự Doanh, một hoi ngự kiếm bay đến bốn mươi dặm. Xem ra, nếu ở tình huống khẩn cấp, đạo pháp bình thường không thấy tinh tiến, thường có thể phát huy đến mức siêu việt.

"Khà khà, nếu sau này đạo pháp tu vi không có tiến triển, thì phải thỉnh Quỳnh Dung muội muội xuất mã, để nó quậy cho tanh bành hỗn loạn lên!"

Trong lòng nghĩ chuyện hài hước, không biết thế nào lại liên tưởng đến Cự Doanh. Nhớ đến tình cảnh ngọt ngào hôm đó, Tinh Ngôn như trúng phải ma pháp của tên quý phò, cả người biến thành như si như mê. Tự nhiên, vẫn như thường lệ, vị đường chủ xuất thân hàn môn lại bắt đầu không tự chủ, so sánh thân phận địa vị của y và Cự Doanh.

Chỉ bất quá lần này, chuyện tình được tính mất đó chẳng kéo dài. Không biết là gió mát thoáng đãng hay là trời xanh mây trắng mà không bao lâu, tâm tình của Tinh Ngôn đột nhiên trải rộng:

"Khà...cứ nghĩ như thế, đúng là tự lấy dây trói mình!"

"Chuyện giữa ta và Cự Doanh cứ để thuận theo tự nhiên. Những hoạn nạn ta trải qua cùng nàng, phần lớn lúc đó chỉ biết nàng là Cự Doanh, không biết nàng là công chúa".

"Hiện tại sóng gió đã tạm, về phía ta mà nói, là công chúa thật lòng thích ta, không giống như những công chúa hung dữ trong truyền thuyết, muốn sai người đến chặt đầu ta. Ngày sau nếu có cơ hội gặp lại, ngoài việc thuận theo tự nhiên, còn phải chú ý lễ pháp là được!"

Nút thắt trong lòng đã cởi, Tinh Ngôn liền vui vẻ thoải mái. Đúng vào lúc này, bỗng nghe bên tai có tiếng hát ề ề. Xoay mặt nhìn thì thấy chính là Quỳnh Dung đang chống tay ngồi kế bên, gương mặt nhỏ nhắn ngước lên trời, miệng ca hát ề ề.

Giọng hát của nó uyển chuyển ngọt ngào, rất là dễ nghe, nhưng không nghe rõ nó đang ca gì. Thế là nghe một lúc, Tinh Ngôn tò mò hỏi Quỳnh Dung về bài hát nó đang hát.

Thấy ca ca hỏi, tiểu Quỳnh Dung đỏ bừng cả mặt, không chỉ không nói cho y biết ca từ, còn không chịu ca tiếp. Thấy nó cổ quái như thế, Tinh Ngôn chẳng hiểu sao cả. Dù y thông minh thì cũng không thể nào đoán được tâm tư cổ quái của tiểu nữ oa này. Thì ra, tiểu nha đầu hiện đang nghĩ, khúc hát mà nó tự sáng tác này thua xa bài hát của Cự Doanh tỷ tỷ, có chút xấu hổ, sao dám ca tiếp cho ca ca nghe chứ?

Thấy cô nhóc không chịu lên tiếng, Tinh Ngôn chỉ đành ngửa mặt ngắm trời. Có điều không bao lâu, tiểu nha đầu ngây thơ đã quên mất chuyện vừa rồi, lại bắt đầu ca lên. Lần này, Tinh Ngôn ca ca của nó lưu ý lắng nghe, phát hiện trong ca thanh êm ái của tiểu nha đầu, phần lớn là mấy từ đơn giản như "Vân nhi", "Hoa nhi", "Điền nhi", không thể nghe được câu hát hoàn chỉnh nào.

Chỉ là, trong tiếng ca êm ái không nghe rõ lời của tiểu nữ hài đó, bất tri bất giác Tinh Ngôn đã ngủ lúc nào không hay...

Một ngày cứ êm đềm trôi qua, đến tối, mấy người bọn họ nghỉ ở một trấn có tên là "Bàn long trấn". Từ Hải đường chủ thoải mái tinh thần, từ tên trấn liên tưởng đến đủ thứ, bỗng nhớ ra đã lâu không gặp vị long cung công chúa. Thế là, sau khi tắm rửa thay y phục, y liền đem đóa sen ngọc mà vị Tứ độc long

nữ tặc, mời nàng đến chơi.

Đợi khi vị Linh Y tỷ tỷ nhiều ngày không gặp từ từ trong sen thoát ra, tiểu Quỳnh Dung còn chưa kịp chạy tới chào mừng thì đã thấy vị tỷ tỷ đến từ long cung, vừa ra khỏi đóa sen lập tức lên tiếng nói với ca ca:

"Tĩnh Ngôn...lần này lại lâu như thế mới tìm ta!"

"Ta đang định gọi thiệp mời đến ngươi. Nếu như ngươi không chịu tìm ta, ta cũng phải tự đến!"

Lúc nói lời này, trong ngữ khí gấp gáp của vị Tứ độc long nữ, ẩn ẩn có mấy phần thẹn thùng.

"Thiệp mời? Mời ta?"

Nhìn vị long nữ phong tư yếu điệu trong ánh nến, Tĩnh Ngôn cảm thấy ngờ ngác, không rõ nguyên do.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 197: Đẳng Giá Bích Liêu, Hoặc Ngôn Tiên Lộ Khả Kỳ.

Thái độ thẹn thùng của Linh Y cũng nhanh chóng biến mất, nàng bình tĩnh lại, dùng ngữ khí bình thường nói:

"Tĩnh Ngôn, ngươi có nghe qua Nam Hải thủy hầu không?"

"Có".

Tĩnh Ngôn nghĩ một chút, lại không dám quá khẳng định, liền xuất ngôn hỏi lại:

"Có phải là người đã cho họa hình cô để hàng ngày ngắm hay không?"

"...Đúng thế!"

Linh Y nghe nói xấu hổ đáp, sau đó nghiêm túc nói:

"Thế này, là Tam thái tử Nam Hải Mạnh Chương nhân rồi, mấy ngày trước phái người đến mời, nói là Linh nhị cung của hắn mở tiệc hoa dưới biển, muốn mời các lộ tiên nhân, hảo hữu đến thưởng hoa. Thời gian tổ chức là vào tối mai, Tứ độc long cung chúng tôi cũng được hai thiệp mời".

"Vốn dĩ giao du như thế, luôn là Phù du tướng quân hộ vệ ta đi. Nhưng lần này, ta muốn mời ngươi đi cùng ta, cũng để cho ngươi đại khai nhãn giới, tham quan tiệc hải đàm khai hoa tổ chức năm trăm năm một lần là thế nào".

"Thì ra như thế!"

Nghe Linh Y nói, Tĩnh Ngôn cũng rất hưng phấn. Phải biết Nam Hải long cung, so với Tứ độc long cung chắc chắn khí thế, quy mô lớn hơn nhiều.

Chỉ bất quá, trong lúc hưng phấn thì bỗng nghĩ đến một vấn đề liền hỏi Linh Y:

"Vậy hai chúng ta đêm mai đi, đến lúc nào mới quay về?"

Thì ra, y nghĩ Nam Hải long cung đó, cách nơi này nói ít cũng cả vạn dặm. Cả đi cả về cũng không biết mất hết mấy tháng mấy năm. Đang lo lắng thì Linh Y phảng phất như hiểu được tâm tư của y, tươi cười nói:

"Tĩnh Ngôn chớ lo lắng, Nam Hải hoa yến tổ chức đêm mai, hai ta ngồi xe bốn long mã, sáng đi chiều tới".

Lúc này Linh Y giống như đứng trước chúng nhân trong tiệc, ngôn từ cử chỉ biến thành vô cùng u nhã đoan trang.

Thấy nàng nói như thế, cũng không giống đang trêu chọc, Tĩnh Ngôn liền an tâm, lên tiếng đáp ứng:

"Được, vậy bốn đường chủ cung kính không bằng tòng mệnh. Ngày kia quay về, vẫn có thể cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi thưởng nguyệt đêm Trung thu".

Thấy y đồng ý, Linh Y trong lòng vui vẻ, vội đem thiệp mời đưa cho Tinh Ngôn. Lúc Tinh Ngôn xem thiệp, Linh Y quay sang nói với hai tỷ muội tốt của nàng:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, mau qua đây. Lần này đến, ta mang tặng hai người mấy món quà nhỏ".

Thế là, Quỳnh Dung thì nhận được đôi vòng tay khắc hình rồng, Tuyết Nghi thì được một cây trầm đầu phượng. Lúc nhận lễ vật, Quỳnh Dung sau khi nhận liền ngon ngọt cảm tạ, Tuyết Nghi thì từ chối một hồi, khi Tinh Ngôn nói giúp mới chịu nhận. Thế là ba cô gái mở một cái chợ trang sức, bán tán hết sức tâm đắc.

Đôi vòng của Quỳnh Dung nhìn thì giống như dành cho người lớn, nhưng khi đeo vào tay thì tự động co lại, vừa khít với cổ tay bé nhỏ của nó. Còn trầm phượng của Tuyết Nghi, viên trân châu đính trên tòa sáng dịu dịu, hiển nhiên không phải là vật tầm thường.

Thấy mấy cô gái náo nhiệt như thế, Tinh Ngôn sau khi xem qua thiệp mời, cũng đến tham gia nhiệt náo:

"Quỳnh Dung muội muội, muội thấy Linh Y tỷ bất công không, muội và Tuyết Nghi đều có lễ vật, ta thì không có".

Nói xong, Tinh Ngôn giả bộ ra vẻ đáng thương.

Nào ngờ, y vừa nói xong, Linh Y đã xoay người lại, vui vẻ nói:

"Biết người thế nào cũng nói như thế!"

"Này, cái túi này là của người!"

Nói rồi, Linh Y nhí tháo một cái túi từ hông mình đưa cho Tinh Ngôn.

"Đây là..."

Tinh Ngôn nhận lấy túi thơm từ Linh Y, đặt trên tay quan sát, phát hiện túi thơm vàng nhạt này rất nhẹ. Đưa lên mũi ngửi thử thì nghe có u hương thoảng qua. Ở chỗ miệng túi lại gắn hai viên minh châu sáng lóng lánh.

Hai viên minh châu này, Tinh Ngôn thấy rất giống với viên đính trên trầm của Tuyết Nghi. Hỏi Linh Y mới biết châu này chính là châu của giao nhân ở Nam Hải, Nghe Linh Y nói, Giao nhân sống ở Nam Hải rất khó động tình, một khi khóc nước mắt liền ngưng kết thành châu. Không chỉ minh châu là từ Giao nhân, cả chất liệu làm túi thơm, cũng là do Giao nhân dệt thành, gọi là "Giao tiêu sa". Trong Nam Hải long vực mà bọn họ sẽ đến vào tối mai, có một tòa cung điện là "Long tiêu cung", chính là chỗ Giao nhân dệt vải.

Nghe kể về lai lịch của Giao tiêu sa, lại nghe mùi hương trong túi rất thơm, ngửi rất giống mùi hoa nhài, hỏi Linh Y mới biết thứ trong túi là "Long sô thảo".

Nghe tên Long sô thảo, Tinh Ngôn lập tức nhớ đến, hình như cỏ này chính là tiên thảo trong truyền thuyết, nếu như cho ngựa ăn sẽ giúp nó ngày đi ngàn dặm. Đặc biệt, nghe nói Long sô thảo này, chính là do cỏ thường nhúng qua nước dãi của rồng mà thành. Nghĩ đến điển cố đó, tuy Tinh Ngôn rất muốn hỏi Linh Y phải chăng thật là như thế. Chỉ bất quá, liếc nhìn cái miệng nhỏ xinh của Long cung công chúa, sau một hồi lưỡng lự thì đành kiềm chế sự tò mò lại.

Bất quá, nhờ lên quan sát mà phát hiện trên mặt Linh Y hơi có sắc giận. Thấy nàng như thế, Tinh Ngôn kinh hoàng nghĩ:

"Chẳng lẽ Linh Y có Độc tâm thuật? Biết được ta đang nghĩ về nước dãi của nàng?"

Đang suy nghĩ lung tung thì Long nữ cuối cùng không nhịn được xuất ngôn nhắc nhở Tinh Ngôn:

"Tinh Ngôn, người mau xem hoa văn thêu trên túi xem!"

Nghe nàng nhắc như thế, Từ Hải đường chủ này giờ cứ hỏi về chất liệu túi thơm, lúc này mới chú ý bên trên túi còn có một bức đồ hình.

Quan sát tỉ mỉ thì phát hiện không giống với hình thêu trên khăn lần trước, lần này trên túi thơm của Linh Y, những đường nét núi, mây, những cánh chim chao lượn đã rõ nét, linh hoạt. Xem ra, Linh Y nhà đầu đã rút kinh nghiệm lần trước, không thêu uyên ương hà hoa nữa mà chuyển sang thêu cảnh hồ quen thuộc.

Tuy là như thế, nhưng những nét thêu vẫn còn chưa được điều luyện. Chỉ có điều, Tinh Ngôn vẫn thành tâm cảm tạ, cảm ơn Linh Y đã tặng y túi thơm đầu tiên do nàng thêu.

Nghe y nói, Linh Y hơi xấu hổ, khoe miệng mỉm cười, then thùng nói cho y biết, kì thật cái túi này không phải là cái đầu tiên. Trước đó nàng đã thêu vài cái nhưng đường thêu thô sơ, không hài lòng nên đã hủy chúng rồi.

Nghe nàng tỏ lời thật, Tinh Ngôn lập tức hô đáng tiếc. Thấy bộ dạng tiếc nuối của y, Linh Y vô luận thế nào cũng không thể cho y biết, lúc đầu nàng

cũng có ý giữ lại những cái túi đó để làm kỷ niệm. Thế nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy cất ở đâu cũng không an toàn, vạn nhất sau này để Tinh Ngôn phát hiện, sẽ châm chọc nàng...

Đang nhớ lại tâm tư lúc đó, dù tính tình Linh Y sáng khoái, mặt cũng không khỏi ửng hồng.

Thấy nàng đột nhiên đỏ mặt, Tinh Ngôn không biết nguyên do, cũng ngại hỏi nàng. Lại tán gẫu một lúc, thấy Tinh Ngôn cứ cầm cái túi, thần sắc hết sức vui thích, Linh Y quyết định lần tới sẽ làm cho y một cái nữa, cũng để cùng cố tay nghề. Sau một lúc trung cầu ý kiến, Linh Y theo kiến nghị của Quỳnh Dung tiêu muối, chuẩn bị làm cho Tinh Ngôn một túi đựng tiền.

"Hi, ca ca thích nhất là như thế!"

Nghe bọn họ quyết định, Tứ Hải đường chủ bình thường thích tiền cũng có chút xấu hổ. Thế là, khi Linh Y hỏi y muốn thêu gì trên túi tiền thì Tinh Ngôn trịnh trọng kiến nghị, hy vọng trên túi tiền thêu một hàng chữ:

"Danh lợi ngoài thân, đạo đức trong lòng".

Chỉ bất quá, câu này tuy hay nhưng hơi dài, nhất thời khiến vị Long tộc công chúa pháp thuật cao cường nhưng nữ công gia chánh yếu kém đó, khó mà thêu được nhiều chữ như thế. Do đó cuối cùng quyết định, trên túi chỉ thêu ba chữ "Trung Tinh Ngôn".

Mấy chuyện vụn vặt như thế nhưng mấy người bàn tán ồn ào vui vẻ, bất tri bất giác đã đến giờ tuất. Thấy đêm đã khuya, Linh Y sau mấy câu dặn dò thì quyến luyến ân ái.

Một đêm yên bình.

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng, trên không trung thưa thớt mây, bỗng có một đạo vân quang bay nhanh.

Trong chốc lát, Tứ Hải đường chủ đang ở trong sân dạo hai cô gái thì thấy Long nữ ăn vận lộng lẫy, từ không trung nhẹ nhàng đáp xuống. Lúc này, Tinh Ngôn đã nói với điểm chủ nhân, bao hết toàn bộ phòng ở đây nên không sợ người khác nhìn thấy. Còn đang ngơ ngẩn nhìn Linh Y rực rỡ trong cung trang hoa lệ thì nghe thiếu nữ như tiên như thánh đó, nhoen miệng cười nói:

"Trung đường chủ, có thể ngồi mây dạo cảnh hồ cùng ta không?"

Thế là trong khoảng sân yên tĩnh, bỗng có mây trắng đùn lên. Thiếu nữ sau khi gọi mây xong, tay ngọc đưa ra kéo vị đường chủ đang như si như mê, trong chớp mắt hai người đã trong vùng mây trắng đó, từ từ bay lên trời.

Linh Y một thân cung trang hoa lệ, trước khi bay lên cao hẳn còn không quên làm mặt quỷ, tạm biệt hai cô gái dưới đất:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, chúng tôi đi đây. Một ngày sau sẽ trả đường chủ lại cho các người".

Đội khi nàng cùng Tinh Ngôn bay vào trong mênh mông mây trắng trên trời, tiểu Quỳnh Dung liền kéo áo tỷ tỷ, nói:

"Tỷ tỷ, chúng ta vào xem bài học ca ca soạn sẵn đi".

Nghe Quỳnh Dung nói thế, vị Mai tuyết tinh linh mới như tỉnh mộng, nắm lấy tay muội muội, cùng quay trở lại phòng.

Lại nói Tinh Ngôn, bị Linh Y kéo bay lên mây, sau đó thì thấy trong tầng mây trắng đùn đùn, có một cỗ xe ngân quang lấp lánh ló một nửa khỏi mây. Thân xe không làm vách che, bốn phía trống không, sau khi ngồi vào thì rất thích hợp để ngắm phong cảnh. Phía trước thân xe có bốn con bạch mã thần tuấn, lông trắng như tuyết, cả thân thể chẳng có một màu khác xen vào.

Khác với giống ngựa bình thường, bạch mã trước mặt, trên bốn chân đều có lân giáp màu bạc che chắn, phảng phất như vậy rồng thường thấy trong tranh vẽ. Linh Y quát khẽ một tiếng, bốn con thần mã cất vó đạp mây, kéo hai người bay thẳng về phương nam.

Đội long mã cất vó, Linh Y thấy Tinh Ngôn vẫn chăm chăm nhìn chúng, liền cười nói với y:

"Tinh Ngôn, mấy con ngựa này, chính là long mã nuôi trong nhà ta".

"Long mã?"

Nghe Linh Y nói, Tinh Ngôn như vừa tỉnh mộng.

Thấy y tò mò, Linh Y hào hứng giới thiệu với y:

"Tinh Ngôn người không biết, ở sâu trong Vân mộng đại trạch có một mục trường của Tứ độc long cung ta, gọi là 'Lư vân mục'. Trong Lư vân mục, nuôi dưỡng rất nhiều trân cầm dị thú. Mấy con long mã này, chính là chiến mã của Tứ độc long tộc ta trong Lư vân mục".

"Dạng long mã này, nếu dùng làm chiến kỵ thì thần dũng phi phàm, trong giới thần tiên yêu ma đều rất nổi danh!"

Kì thật cũng không cần Linh Y tán tụng, mấy thót ngựa trước mặt phi nhanh như chớp, không cánh mà bay, Tinh Ngôn sớm đã bị kinh khiếp không nói

ra lời.

Đội khi y hơi định thần lại thì bốn con long mã đã vọt lên tầng mây cao nhất, cưỡi cưỡi bắt vó. Lúc này Tinh Ngôn mới phát giác, mây trắng xung quanh xem ra như có thực chất, phóng mắt nhìn xung quanh, bạch vân trải dài mênh mông như bình nguyên tuyết trắng, ánh sáng lấp lánh, gò mây nhấp nhô. Long mã phi như chớp, vó đá tung mây, chân khác gì hoa tuyết tung bay sau vó tuần mã dưới đất.

Bất quá biển mây tưởng vô biên đó chẳng mấy chốc đã bị long mã vượt khỏi, khi bay vào khoảng không, dưới chân long mã tự động xuất hiện một đoàn băng tuyết, vó ngựa đạp lên đó, lại tiếp tục phi về phương nam.

Thấy tình cảnh đó, thiếu niên đang ngẩng mặt đón gió, nhất thời như có sở ngộ!

Thấy bộ dạng như ngộ được gì đây của y, lại thêm thần sắc bán tín bán nghi, Linh Y tâm tư mẩn duệ liền mỉm cười, nhẹ giọng nói bên tai y:

"Người ngộ được gì?"

Thanh âm uyển chuyển đó truyền vào tai lại như tiếng sấm dội, khiến Tinh Ngôn giật mình đại ngộ! Nước chảy thành dòng, tâm thần thư sướng, Tinh Ngôn lập tức dùng thần thuật "Băng tâm kết" ngưng thành từng đoàn băng tuyết yên vân.

Chỉ là, tuy phúc chí tạm linh, nhưng dù sao hiện tại thân không thể chịu nổi cái lạnh trên cao, Tinh Ngôn vẫn không dám rời xe ngựa, đi thử thuật đằng vân này.

"Cứ đợi sau này xuống đất hãy thử".

Tuy không thể thi triển ở phạm vi rộng, nhưng thuật đằng vân một khi nghĩ thông, tâm tình của Tinh Ngôn cũng hết sức thư sướng, cùng thiếu nữ chuyên tâm ngắm cảnh đẹp bên cạnh.

Lúc này, Linh Y cũng cho ngựa chậm lại, chiếc xe hai người bọn họ ngồi cứ chậm chậm tiến trong không trung vô biên.

Trên vạn lý tầng không, phóng mắt bốn bên, chính là vũ trụ tịch lặng, gió đủ tám hướng. Mặt đất vốn xanh thẳm bên dưới, hiện đã bị ngăn cách bởi một tầng mây trắng, khung trời trên đầu, đang hiện sắc xanh nhàn nhạt. Trong không gian rộng lớn đến vô cùng vô tận đó, chỉ có hai người bọn họ cùng bốn con long mã, đột nhiên, trong lòng Tinh Ngôn dâng lên cảm giác kì quái.

Đặt thân vào không gian mênh mông, trong sạch, mắt nhìn cảnh tượng chớp mắt biến chuyển khôn lường, trong sát na, phảng phất bản thân đã có thể xuyên qua mê vụ ngàn năm, nhìn rõ quang âm xa xưa bất ngang kim cổ. Tuế nguyệt tưởng chừng bất biến, lại dường như biến chuyển khó lường, trong thoáng chốc đã trôi khỏi tầm mắt.

Trong hoảng hốt, vị thiếu niên chỉ là xuất thân từ sơn dã Nhiều Châu, phảng phất thấy được thứ gì đó mà trước giờ chưa từng thấy.

Đang khi tâm thần kích động, vị thiếu niên lần đầu tiên bay lên cõi trời, bỗng như chịu một ảo giác thương tâm, thân hình bất ổn ngã sang bên. Thế là chỉ nghe một tiếng la hoảng nho nhỏ, vị thần nữ cũng đang lơ đãng tâm thần, sau khi giật mình kinh ngạc thì cứ để thiếu niên tựa vào bờ vai mềm mại của mình.

Qua một lúc sau, đội Tinh Ngôn tỉnh táo lại, phát hiện tình cảnh khó coi đó, lập tức xin lỗi, ngồi ngay ngắn lại.

Chỉ là, qua không bao lâu, thiếu nữ bên cạnh y nhẹ nhàng nghiêng người, tựa một bên má vào bờ vai cứng cáp của thiếu niên.

Khi mặt trời xuống núi tây, nhuộm hồng cả không gian như một biển máu, bốn con long mã của Linh Y đã đến trên thượng không Nam Hải mênh mông sóng vỗ. Lúc này Linh Y đã điều khiển long mã xuống thấp, để chúng kéo nàng và Tinh Ngôn chạy trên sóng nước Nam Hải.

Đối với Tinh Ngôn mà nói, đây là lần đầu tiên y thấy biển cả mênh mông. Hiện tại y mới biết, thì ra trên thế gian này, đúng là có nơi nước, trời liền nhau. Bà Dương hồ quen thuộc của y, vốn đã là nơi sóng nước trập trùng, nhưng so với biển cả vô biên, sóng dựng ẦM ào trước mặt, thì chẳng đáng gì.

Cúi đầu nhìn xuống, Tứ Hải đường chủ vốn lớn gan, cũng cảm thấy có chút hoa đầu chóng mặt.

Còn ở nơi sóng to gió lớn này, thỉnh thoảng nhìn thấy, trên mặt biển mênh mông bỗng xuất hiện cột sóng khổng lồ, dựng đứng như núi, di chuyển nhanh như ngựa phi, phảng phất như muốn thoát khỏi biển cả, vọt lên không trung tấn công xe ngựa của bọn họ.

Trong lúc hoảng hốt, thiếu niên đang ở trên không, cảm thấy có vô số hạt nước tấp vào mặt.

Khi Tinh Ngôn thấy sóng lớn của đại dương, cảm thán tạo vật thần kỳ, thì Linh Y lại lẩm nhẩm một mình:

"Úy...chẳng lẽ là Tịch tỷ tỷ đang thi pháp?"

Phi hành trên thượng không Nam Hải chừng nửa canh giờ, mặt trời đã dần xuống đến mặt biển, đem nước biển vốn xanh lam nhuộm thành màu đỏ chói.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Linh Y nói với Tinh Ngôn, bọn họ đã đến được khu vực của Nam Hải long thần.

Lúc này, thiếu niên đang quan sát khung cảnh bốn bề trong gió biển vu vu, bỗng chỉ đến một chỗ xa, kinh ngạc hỏi:

"Linh Y, đó là thứ gì? Là ảo ảnh sao?"

Thì ra, ở nơi trời, nước tiếp nối, trong sóng biển đã mờ hồ sắc đêm, bỗng nhiên xuất hiện một tòa lâu thành hùng vĩ, mờ mờ ảo ảo, mái đình thấp thoáng, bập bềnh trên sóng nước.

Nghe Tinh Ngôn kinh ngạc hỏi, Linh Y quay nhìn theo hướng y chỉ, cho y biết, tòa thành đó không hề là ảo ảnh, mà là một trong tám tòa thành nổi của Nam Hải long thần.

"Tám tòa thành nổi?"

Lần đầu tiên nghe nói đến, Tinh Ngôn rất tò mò. Chỉ nghe Tứ độc long nữ tiếp tục giải thích:

"Đúng thế, tám tòa thành nổi này, là Nam Hải long thần gia gia xây để bảo vệ hải cương. Không giống như Tứ độc thủy phủ nhà ta, Nam Hải long vực này, không hề hoàn toàn thái bình".

"Có lẽ Tinh Ngôn người còn chưa nghe nói qua, ở sâu trong Nam Hải còn có một quý vực thần bí gọi là Chúc u quý phương, trong đó có Chúc u quý mẫu, dưới trướng có rất nhiều quý chúng hung hãn. Quý mẫu quý chúng này, thường xâm nhiễu sanh linh Nam Hải. Thế là để bảo vệ bình an của thủy vực, Long thần gia gia ngàn năm trước đã cho xây dựng tám tòa thành nổi, có thể nhanh chóng di chuyển trong Nam Hải. Trong thành, lại có tám hải thần có thần lực cao cường, gọi là 'Long thần bát bộ tướng', mỗi tòa mỗi phương, chống lại sự xâm lăng của quý tộc!"

Hiển nhiên, là công chúa Long tộc, Linh Y rất am hiểu mọi chuyện của long tộc, nhưng đối với Tinh Ngôn mà nói, tuy trước giờ, kinh lịch của y cũng coi là phong phú, nhưng hiện tại y nhận thấy rất rõ, tất cả kinh lịch trước đây của mình, dường như không bằng những gì trải qua hôm nay.

Nhìn tòa thành to lớn không ngừng bập bềnh theo sóng biển, Tinh Ngôn nghĩ thầm:

"Sau này khi ta có thể ngự kiếm vạn dặm, cũng mang Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đến để mở mang tầm mắt.

Lúc trong đầu chuyển niệm, vị đường chủ Thượng Thanh không hề chú ý, khi xe ngựa của bọn họ càng gần tòa thành, trong chiếc nhẫn ngọc trên tay trái y, đột nhiên có u quang du động.

"Đến rồi!"

Thiếu nữ hồn nhiên, vui vẻ hô một tiếng, điều khiển long mã từ không trung hạ xuống, mắt thấy sắp nhập vào sóng cuộn.

Chỉ là, ngay lúc này, hai người bỗng nghe có hai tiếng "Bẹp, bẹp", đột nhiên có hai vật từ trời giáng xuống, rơi vào trong sóng biển ngay cạnh bọn họ.

Biển sóng quanh người bọn họ, lúc này đã nhạt sắc tà dương, chuyển dần sang sắc xám của đêm, mọi thứ vẫn bình hòa, không nhìn ra có chút hiểm ác nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 198: Thừa Nguyệt Bộ Lâm, Ngẫu Nhập Bất Phục Chi Địa.

Khi Tinh Ngôn cùng Linh Y đến được Nam Hải mệnh môn thì mặt trời đã xuống biển tây, trên mặt biển mệnh môn phản chiếu ánh tà đỏ rực. Gió biển ù ù, vạt áo Tinh Ngôn lật phất trong gió.

Đến Nam Hải long vực, Linh Y đang định hạ xe ngựa xuống sóng biển, thì nghe hai tiếng "Bẹp bẹp", bỗng có mấy vật từ trời sa xuống, rơi vào trong sóng biển bên cạnh bọn họ.

Hai người Tinh Ngôn nghe tiếng quay đầu nhìn, thì thấy một vị lão giả khăn xanh áo đỏ đang vùng vẫy trong sóng biển. Ở bên cạnh lão là hai con thủy điều to lớn, đang ngửa bụng lên trời. Nhìn bộ dạng như con vịt của bọn chúng, chắc là hai con vịt trời thể hình to lớn.

Thấy có người rơi xuống biển, Tinh Ngôn đang định nhảy xuống cứu người. Đang định khởi thân thì phát giác thiếu nữ bên cạnh chẳng hề quan tâm, cứ ở đó cười trộm. Thấy thần tình cổ quái của nàng, Tinh Ngôn biết có điểm lạ, cũng kiên nhẫn yên tĩnh quan sát.

Sau khi cười trộm một hồi, Linh Y mới hướng vào trong sóng biển trùng trùng, la lớn:

"Luru bộ lão thần tiên, hôm nay ngài cũng đến phó hội sao?"

Thoại âm chưa dứt, bỗng thấy lão già vốn vùng vẫy nhếch nhác trong sóng lớn, đột nhiên vọt người lên, trong nháy mắt đã đứng trước cỗ xe bọn họ.

Đội lão đứng vững, cũng không đợi đáp lời, Linh Y nhìn hai con thú lớn hình vịt đó, tò mò hỏi tiếp:

"Luru bộ tiên, hai con vịt này là vật cưỡi của ông?"

Nghe lời này của Linh Y, tiên nhân áo đỏ đứng trên đầu sóng nhấp nhô, trên mặt có chút lúng túng. Đội trấn định lại, lão mới vui vẻ hồi đáp:

"Không sai, Tứ độc long nữ quả nhiên có nhãn lực tốt! Hai con thần điều này đúng là vật cưỡi mới của bốn tiên. Bất quá bọn chúng không phải là vịt trời, mà gọi là "Man Man".

Vừa nói đến chỗ này, hai con thủy điều nổi lênh bênh trên mặt biển, con trước con sau lần lượt kêu "Man", "Man", tựa hồ đang chứng minh cho lời nói của chủ nhân bọn chúng.

Nhìn hai con Man Man giỏi hiểu tính người đó, Luru bộ tiên vuốt râu cằm, dương dương tự đắc:

"Khà khà, tiểu công chúa có chỗ không biết, Man Man điều này sát cánh mà bay, rất là khó kiếm, may mà bốn tiên trước khi đi dự tiệc Nam Hải tìm được hai con. Lúc đầu phối hợp còn chưa hoàn hảo, hại bốn tiên té một cú chổng vó".

Nghe lời này, Tinh Ngôn lưu ý quan sát một chút, mới phát hiện hai con Man Man mà Luru bộ tiên nói, đều chỉ có một cánh một mắt. Chẳng trách, tiên nhân áo đỏ trước mặt nói nhất định phải tìm được hai con.

Đội Luru bộ tiên gào thét hai con vật cưỡi, đạp chân lên chúng nhập thủy mà đi, Linh Y mới nói Tinh Ngôn biết, thì ra Luru bộ tiên này cũng là một tiên nhân cổ quái, tuy lão giỏi nhất là thuật thần hành, nhưng rất thích thuần hóa kì cầm quái thú để làm vật cưỡi. Chỉ bất quá, so với thuật thần hành chớp mắt đi ngàn dặm của lão mà nói, thuật thuần hóa quái thú mà lão luôn tự hào là cũng ngang ngửa với thuật thần hành, dưới con mắt của Linh Y, trình độ điều khiển thú điều của lão, còn thua cả tiểu Quỳnh Dung!

Khi Linh Y kể mấy chuyện linh tinh trong giới thần tiên, Tinh Ngôn lại đang nghĩ đến đôi Man Man điều vừa rồi, quả thật là càn khôn mệnh mông, không gì không có!

Sau khi gặp Luru bộ tiên không lâu, Tinh Ngôn cùng Linh Y cũng ngự long mã xa, rẽ nước mà đi, di chuyển đến thâm xứ trong Nam Hải long vực. So với lúc trên bầu trời, khi vào trong nước, bốn thốt long mã lại mạnh mẽ như rồng, còn không để Tinh Ngôn nhìn rõ cánh vật xung quanh thì đã thấy thần câu đột nhiên lao nhanh đến trước, mang bọn họ lẫn xe hướng về một nơi khí đoàn sắc lam sáng rỡ phía trước. Sau đó, chỉ nghe một tiếng "Rầm" vang động, cỗ xe bốn ngựa của bọn họ đã trong vòng sáng của ngàn vạn đoá lam khi tung bay, nhập vào một chỗ kì dị.

"Đây chính là Nam Hải long cung".

Linh Y ở bên hơi thở như lan, nhẹ nhàng thông báo.

Nghe được câu này, mắt nhìn cung điện hoa lệ trước mặt, mũi hít vào thứ khí tinh khiết tựa như không khí xen lẫn hơi nước, Tinh Ngôn bỗng nhớ đến lần xuống Tứ độc long cung dưới đáy Bà dương hồ. Ở nơi này, trên con đường dưới đáy biển lót vỏ sò sáng rỡ, tảo biển hai bên đường xanh um, phẳng phất như nhuộm ánh trắng nhàn nhạt.

Thấy ánh sáng giống như nguyệt hoa đó, Tinh Ngôn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên. Vừa nhìn, lập tức khiến y giật mình thất kinh.

Thì ra, lúc này phía trên đầu y, không phải là một vùng tối đen như y nghĩ. Ngược lại, dưới đáy biển rộng lớn vạn dặm, cũng chẳng khác gì trên thế gian, trên đầu cũng là một bầu không rộng lớn xanh nhạt. Trong bầu không lam sắc đó, cũng như trên thế gian, có một vàng trắng sáng đang tán phát quang hoa dịu dịu.

"Chẳng lẽ thần cung dưới đáy biển này, được kiến trúc ở một thế giới khác?"

Chứng kiến càn khôn dưới đáy biển, Tinh Ngôn không thể tưởng nổi.

Bất tri bất giác, bọn họ đã đến trước một cổng chào bằng ngọc thạch. Đến chỗ này, Tinh Ngôn nhìn thấy trên cây cột ngọc thạch trước cổng chào, có không ít thần thú cổ quái được buộc ở đó, trong đó có con tựa hồ tựa báo, đang gặm gừ bực tức không thôi.

Đến đây Linh Y cùng Tinh Ngôn xuống xe, dắt long mã vào một khóm tảo gần đó để chúng ăn, sau đó nàng kéo áo Tinh Ngôn, nhắc y mau nhanh chân.

Thế là trong không gian kỳ dị đó, chân không chạm đất phiêu hốt bước đi, lướt qua không ít nhân vật hình dáng kì lạ, không bao lâu, Tinh Ngôn cùng Linh Y đến trước một cung điện ẩn trong rừng san hô.

Cung điện này cũng mái cong cột thẳng, chẳng khác gì mấy điện đường chốn nhân gian. Chỉ là vật liệu xây dựng, không phải là gạch ngói mà là vỏ trai sò, khiến cả tòa cung điện lưu quang rạng rỡ, chiếu sáng cả rừng san hô vây quanh. Nghe Linh Y nói, cung điện trắng sáng này chính là nơi dùng để mở yến thường hoa đêm nay, "Linh nhị cung".

Đến rừng san hô bên ngoài Linh nhị cung, Tứ độc tiểu long nữ này giờ xâm xâm đi tới, lại bỗng nhiên dừng chân. Nhờ Tinh Ngôn kiểm tra cẩn thận trang phục bên ngoài coi đã chỉnh tề chưa, sau khi kiểm tra xong, Tứ độc công chúa mới yên tâm cùng y thong thả đi về phía cổng Linh nhị cung.

Bước vào cổng, yêu hoàn đón khách vừa xướng tên "Tứ độc công chúa Linh Y đến", Tinh Ngôn liền nghe trong cung điện sáng rõ có tiếng cười lớn cất lên, sau đó có một thanh âm nam tử hùng hồn cất lên:

"Linh Y muội đến rồi à?"

Thoại âm chưa dứt, Tinh Ngôn thấy một nam tử cao lớn khoác áo bào trắng, đang từ trong sảnh cung đi về phía bọn họ.

Đội gã đến gần, Tinh Ngôn mới nhìn rõ vị kim giáp thần nhân uy phong lẫm lẫm đó, nếu theo cách nhìn của thế gian, cũng chỉ gần ba mươi, xương gò má cao, mắt cắt mũi ưng, khí thế lẫm liệt hiếp người.

Tuy dung mạo người này không hề anh tuấn, nhưng phối hợp với thân hình cao lớn, lại không nộ mà uy, lộ ra một cỗ anh khí hùng hục. Đứng trước mặt người này, dù Tinh Ngôn thường ngày lớn gan, lúc này cũng không khỏi có ý nể sợ.

Chỉ là, vị thiếu nữ bên cạnh y hoàn toàn bình thường. Thấy nam tử ra đón, lại không trực tiếp đáp lời mà nghiêng người thi lễ, sau đó nhìn vào mục quang nồng nhiệt của nam tử, ngữ khí bình thường đáp:

"Thì ra là Mạnh Chương thủy hầu. Xin hỏi Long gia gia gần đây có khỏe không?"

"...Khắc khặc!"

Nghe Linh Y hỏi, Nam Hải thủy hầu nhiệt tình mà đến có chút lúng túng. Hơi ngừng một chút, gã mới có chút cam chịu đáp:

"Linh Y muội muội, ta nói với muội nhiều lần rồi, muội gọi cha ta là Long bá bá là được. Luận bối phận, cha ta cũng cùng vai vế với cha muội thôi".

Nghe lời này của gã, lại nhìn thần thái của Nam Hải thủy hầu, Tinh Ngôn không khỏi kinh ngạc thầm:

Không ngờ Nam Hải long thần uy mãnh phi thường, ở trước mặt Linh Y lại biến thành ôn thuận như thế. Trong ngôn đàm cử chỉ, lại có chút không được tự nhiên, nói chuyện có vẻ hơi ấp a ấp úng.

Thấy tình hình trước mặt, Tinh Ngôn mới nhớ từng nghe Linh Y nói qua, trong Tứ Hải gì gì đó, ai không biết Tứ độc long nữ trước giờ lạnh lùng như băng sương, lạnh nhạt đối người. Mỗi lần nghe nàng nhắc đến chuyện này, Tinh Ngôn nhìn thần sắc nửa giận nửa thẹn thùng của nàng thì chỉ nghe cho có mà thôi. Nào ngờ, đến hôm nay mới biết lời của nha đầu này e là không phải nói chơi.

Đang nghĩ chuyện cũ đến xuất thần, bỗng nghe vị thủy thần trước mặt có chút nghi hoặc hỏi:

"Linh Y, không biết vị này..."

"Y hả?"

Nghe Mạnh Chương hỏi Tinh Ngôn, Linh Y bỗng lộ sắc vui vẻ, mỉm cười đáp:

"Y gọi là Trương Tinh Ngôn, là hàng xóm gần thủy phủ của tôi, hiện tại tu tập đạo pháp trên Thượng Thanh cung, pháp lực rất là cao cường!"

"..."

Bỗng thấy thần nữ trước mặt tươi tắn như hoa, sóng mắt lưu chuyển, thủy hầu Mạnh Chương nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ, quên cả đáp lời. Qua một lúc hồi thần lại, mới biết thiếu niên mặt mũi xán láng chỉ là một phạm nhân tu đạo, Mạnh Chương cũng chẳng theo lễ chào hỏi, chỉ quan tâm nói với Linh Y:

"Muội muội sao lại không cẩn thận như thế? Nếu không có Phù du tướng quân hộ vệ, vạn nhất trên đường gặp phải quỷ ma thì sao?"

Nghe ngữ khí quan tâm của Mạnh Chương, Linh Y có chút không thoải mái, hơi giận đáp:

"Ai, Mạnh đại ca lo xa rồi, trên thế gian này, đâu có nhiều yêu quái thế chứ!"

Tuy biết trong Nam Hải thủy vực thường có Chúc u quý quái quấy nhiễu, nhưng thấy Mạnh Chương ở tiệc thưởng hoa vẫn mặc quân phục, Linh Y cảm thấy hơi kì quái. Bất quá, nghe nàng giận dỗi như thế, Mạnh Chương lại chẳng để tâm, trong lòng chỉ vì mấy chữ "Mạnh đại ca" mà thâm vui vẻ.

Đúng vào lúc này, bỗng nghe góc sảnh có một trận tao động, tựa như có người nói chuyện, Linh Y nhìn thủy hầu đang ngẩn ngơ trước mặt, nói:

"Thủy hầu đại nhân, nói chuyện này giờ rồi, ngài mau đi chào hỏi khác nhân đi".

Nói xong, nàng cùng Tinh Ngôn đi đến một ngọc án trong sảnh ngồi xuống. Sau khi an tọa, hai người bọn họ liền nhìn về chỗ ồn ào vừa nghe.

Nhìn sang phía đó, Linh Y buột miệng nói:

"A, thì ra là Phu Chư, Minh Xà cải lộn! Nếu là ta, không bao giờ cùng mời hai người đó".

"Ách?"

Nghe lời nói của Linh Y hơi cổ quái, Tinh Ngôn không hiểu, liền tò mò hỏi:

"Phu Chư, Minh Xà là thần tiên chốn nào? Vì sao không thể mời cùng lúc hai người?"

Thấy y nghi hoặc, Linh Y kiên nhẫn giải thích:

"Hai người này là một cặp từ đối đầu. Phu Chư đó, vốn là một con nai trắng bốn sừng, có thể triệu hoán đại thủy. Còn Minh Xà là một con rắn trắng bốn cánh, có pháp thuật gây đại hạn".

Nói đến chỗ này, Linh Y thở nhẹ một hơi:

"Ai...cũng không biết vì sao, cả hai đều là bạch sắc mà vừa chạm mặt đã trở thành oan gia..."

"Khắc khắc!"

Tuy kiến vẫn không rộng như Linh Y, nhưng nghe nàng than thở, Tinh Ngôn vẫn có chút dờ khóc dờ cười.

Đương nhiên, sự ồn ào đó cũng không kéo dài, khi Nam Hải thủy hầu uy nghiêm bước qua, trận cãi lộn đó lập tức tự động biến mất.

Nghe chủ nhân kiến nghị, hai vị thần tiên có thể triệu thủy, gây hạn đó, lập tức chia ra hai phía, ngồi ở hai vị trí cách xa nhau.

Bỏ qua mấy chuyện vụn vặt. Đợi sau khi khách nhân ổn định, Tinh Ngôn mới biết, rất không may, với thần lực của Nam Hải thủy hầu cũng tính sai kim hải đàm hoa ở long cung năm trăm năm mới khai hoa một lần. Thì ra, theo tính toán của Mạnh Chương, phải hai canh giờ nữa thì kim hải đàm hoa mới nở. Do đó, buổi tiệc thưởng hoa cũng phải lui lại hai canh giờ nữa.

Nghe nói lùi thời gian lại, những tiên tử thần nữ cũng dừng dừng không để ý, dù sao bọn họ đều là hạng uống gió ăn sương, đâu bao giờ bị đói bụng, tiệc bị lùi lại, bất quá chỉ là chậm hưởng dụng mỹ vị trần tu của Nam Hải long cung mà thôi.

Thế là trong đại sảnh lập tức ồn ào nổi lên. Những tiên nhân đến dự yến, nghe nói lúc này còn sớm, ai nấy tự tìm người quen của mình, tụ tập tán gẫu cùng nhau. Tự nhiên, trong đó không thể thiếu giọng nói ồm ồm truyền thụ cách thuần phục tiên cầm thần thú của Lưu bộ tiên. Còn bên cạnh lão, cũng có không ít tiên nhân hảo học kiên nhẫn lắng nghe.

Thấy đủ dạng thần tiên tụ tập lại nói chuyện, Thượng Thanh đường chủ lần đầu tham gia tự nhiên lắng tai nghe, hy vọng có thể nghe được phương cách tốt để tu tiên luyện đạo. Bất quá, dù muốn lắng nghe cũng không thể chuyên tâm được, thiếu nữ bên cạnh y sau mấy lần từ tuyệt lời mời của Nam Hải thủy hầu, cứ hào hứng trò chuyện cùng y.

Nhân đàm như thế không kéo dài lâu. Qua một lúc thì có mấy nữ thần xinh đẹp bước qua, kêu Linh Y cùng đi thảo luận một chuyện quan trọng. Tuy ánh mắt nhạy bén của thiếu niên nhìn thấy trong tay mấy tiên tử đó, bất quá chỉ giấu mấy thứ trang sức kì lạ, nhưng nghe Linh Y hỏi ý kiến mình, y cũng gật đầu ưng thuận.

Thấy y không có ý kiến, Linh Y liền theo bọn họ. Tuy cũng chẳng có chuyện gì quan trọng nhưng cách biệt đã lâu, cũng có nhiều chuyện muốn kể cho nhau nghe. Khi gia nhập cùng bọn họ, Linh Y mới phát hiện, đề nghị đầu tiên của đám tỷ muội chính là khảo vấn năng lực cuộc có quan hệ thế nào với thiếu niên đó.

Không nhắc đến chuyện tò mò của các cô gái. Tinh Ngôn ngồi bên ngọc án đưa mắt quan sát bọn họ nói chuyện, mới biết bọn họ dù sao cũng không giống người thường, lúc nói chuyện cười đùa đều toát ra một cỗ thần khí đoan trang nghiêm nghị.

"Trong những nữ nhân mà ta biết, đại khái cũng chỉ có Cự Doanh, Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, mới có dạng thần khí đó..."

Ngoài ra, cũng chỉ khi Linh Y gia nhập vào hội những tiên tử xinh đẹp đó, Tinh Ngôn mới phát hiện, thì ra Tứ độc long nữ quả là rất xinh đẹp. Ở cùng những tiên tử, ai nấy đều xinh như hoa, Linh Y vẫn nổi bật hẳn lên. Chẳng trách Nam Hải thủy hầu phải cho người lên về nàng để ngắm.

Cứ ngồi yên lặng một mình như thế qua một lúc thì y bắt đầu cảm thấy có chút buồn chán. Thế là, đợi thêm chốc lát, Tinh Ngôn đứng lên, định đi ra rừng san hô bên ngoài Linh nhị cung ngắm nhìn cảnh biển.

Đi ra khỏi cổng cung, Tinh Ngôn thông thả dạo bộ vào trong rừng san hô lấp lánh. Cứ tùy ý mà đi như thế, bất tri bất giác đã đi rất xa.

Ngắm cảnh san hô chán chê, Tinh Ngôn chợt nhớ đã đi hơi lâu, định chuyển thân quay về. Chỉ là, sau khi đi qua mấy khúc quanh, y mới giật mình phát giác đã lạc đường...

Bất quá, may mà bản thân biết Thuận thủy quyết, cho dù ở trong khí tức kì dị dưới đáy biển cũng có thể nhẹ nhàng di chuyển. Thế là Tinh Ngôn liền nhảy lên thượng không rừng san hô, nhắm chỗ phát tán hào quang, nhanh chóng di chuyển về phía đó.

Chỉ đáng tiếc, đợi khi y đến gần, thì phát hiện nơi đó chẳng qua chỉ là một võ trai rất lớn đang phát tán ánh sáng trắng. Thấy có người đến, con trai ngàn năm đó liền khép miệng lại, xung quanh lập tức trở nên âm đạm.

Nhắm lẫn thêm mấy lần nữa, bất tri bất giác, thiếu niên lần đầu xuống Nam Hải long vực, đã cách Linh nhị cung càng lúc càng xa.

Ngay khi đang nôn nóng tìm đường, Tinh Ngôn bỗng thấy phía trước có một nơi xuất hiện hào quang, rất giống như Linh nhị cung. Thế là y vội niệm Thuật thủy quyết, di chuyển thẳng vào nơi đó.

Chỉ là, đợi khi ổn định thân hình thì phát hiện, bản thân đã đến một chỗ xa lạ như mộng như ảo!

Còn lúc này, ở một lối vào có núi bao quanh, có hai võ trai lớn màu trắng đồng thời mở nắp. Trong võ trai tinh khiết như tuyết đó, mỗi bên có một vị nữ tử chấp kiếm, đang đưa mắt nhìn nhau. Qua một lúc, một người nghi hoặc hỏi đồng bạn:

"Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ có cảm giác được hình như có người xâm nhập cấm địa hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.13 - Chương 199: Kiều Vũ Phi Dâm, Nật Triều Hoa Nhi Kết Mộng.

Tàn bộ trong rừng san hô, bất tri bất giác, Tinh Ngôn đã quên mất đường về. Khi phi thân lên không trung bên trên khu rừng, bởi vì ít luyện tập Thuật thủy quyết nên nhất thời không nắm chắc, khiến càng lúc càng xa Linh nhị cung.

Lúc chuyển dịch trong nước, bất ngờ thấy phía trước như có một vùng ánh sáng xanh nhạt, Tinh Ngôn cũng không nghĩ nhiều, cầm đầu xông về phía đó.

Đợi khi lọt vào trong đó, Tinh Ngôn mới phát hiện, bản thân đã đến một hồ cốc sắc nước xanh lam. Bốn bên đá ngầm dựng lô nhô. Sơn nam dưới đáy biển trắng như tuyết vây quanh hồ cốc nước xanh yên tĩnh như gương. Nước hồ trong đến mức không có tạp chất, chẳng cần phải ngưng thần chăm chú vẫn nhìn thấy từng lùm thủy thảo bồng bồng dưới đáy hồ. Trên mặt hồ ờ xa, có một chiếc thuyền nhỏ nằm bất động trên mặt hồ, phảng phất như được khắc dính vào chỗ đó.

Vàng trắng treo trên thượng không thủy vực, hiện cũng phủ một tầng sáng mỏng lung lên bề mặt hồ, nước hồ xanh hòa lẫn ánh trắng, tạo nên một màn sương mù xanh nhạt. Cảnh vật như mộng như ảo, Tinh Ngôn vừa nhìn, nhất thời ngây ngốc, quên cả việc tìm lối ra.

Thong thả bước mấy bước trên mặt cát mịn, Tinh Ngôn bỗng phát hiện, ở bên gốc cây cự thụ có một nữ tử y phục trắng như tuyết đang đứng tựa vào đó. Ánh trắng thanh u xuyên qua tầng tầng lá, quang ảnh loang lổ trên người nàng, từ xa nhìn không thấy được rõ ràng. Nơi này quá yên tĩnh, lúc đầu y cũng không cảm giác được có người.

Thấy có người ở đó, Tinh Ngôn mới nhớ đã lạc đường, liền định đến hỏi thăm lối ra. Trong đầu có suy nghĩ đó, y gia tăng cước bộ, bước về hướng cự thụ bên hồ đó.

Lúc này, Tinh Ngôn đang bước trên cát mịn, dù đang bước nhanh nhưng vẫn chỉ phát ra tiếng động rất nhỏ. Cho đến khi y đến gần, vị thiếu nữ bên gốc cây đó vẫn không phát giác có người tới.

Tiến gần thêm chút nữa, Tinh Ngôn mới thấy rõ, vị bạch y thiếu nữ tựa vào gốc cây, tóc đen xõa như thác, chỉ dính một cây trâm hồng đơn giản. Váy dài phủ chân, mặt xoay về phía hồ, thỉnh thoảng cử động, hướng xuống chỗ vòng sóng lăn tăn trên hồ. Trong tay nàng cầm một vòng hoa, nhìn qua thì vòng hoa này còn chưa hoàn thành, thiếu nữ thỉnh thoảng nhặt lấy cánh hoa vừa từ trên cây cự thụ rơi xuống hồ, tập trung vào việc kết vòng hoa trong tay.

Thấy thiếu nữ chuyên tâm kết vòng hoa, vẫn không phát giác có người đến. Đứng phía sau nàng đợi một lúc, thấy nàng không có chút phản ứng nào, Tinh Ngôn chỉ đành tiến tới, cung tay thi lễ, nhã nhặn hỏi:

"Vị tiên tử này, làm phiền rồi".

"Hiện tại tôi không cần thận bị lạc đường, cô có thể cho tôi biết Linh nhị cung phải đi thế nào không?"

Nghiêm túc thi lễ nói xong, y đang đợi thiếu nữ đáp lời, nào ngờ, thiếu nữ này giờ yên lặng, phảng phất như nghe tiếng sấm rền giữa trời quang, vòng hoa trong tay rơi xuống hồ, cả người nhảy vọt lên, thân thể run rẩy, tựa như một con nai nhỏ bị kinh hãi.

"Úy?"

Thấy nữ tử kinh hoàng như thế, Tinh Ngôn vô cùng mê hoặc, nghĩ thầm:

"Kì quái...lời của ta vừa rồi, đâu có quá lớn?"

Tuy lòng nghi hoặc, nhưng thấy phản ứng của thiếu nữ kịch liệt ngoài ý, cũng không biết có hiểu lắm gì, Tinh Ngôn vội xuất ngôn bổ cứu:

"Tiên tử ở trên, thỉnh cho tôi vừa rồi đường đột. Kì thật tối nay tôi đi dự tiệc Nam Hải, không cẩn thận bị lạc đường, vì thế mới nhờ tiên tử chỉ đường, thật không có ý khác".

Nghe y lặp lại, bạch y nữ tử đó cuối cùng cũng trấn tĩnh, từ từ xoay người lại.

"A!"

Lần này, lại đổi sang thiếu niên đại kinh thất sắc! Thấy rõ dung nhan nữ tử yếu điệu đó, dù Tinh Ngôn tâm tính trầm tĩnh, vẫn không nhịn được buột miệng kinh hô, sau đó thối lui mấy bước, cố sức mới bình ổn được thân hình.

Thấy bộ dạng kinh hoàng của y, nữ tử đó vẫn bình tĩnh như thường, phảng phất đã thấy phản ứng như thế nhiều lần rồi.

Lại nói Tinh Ngôn, đợi ổn định thân hình, trấn định tinh thần, mới nghĩ đến cử động rất thất lễ vừa rồi, thế là xấu hổ xin lỗi:

"Xin lỗi, tôi vừa rồi, thật là vì..."

Thiếu niên bình thường ăn nói tron tru, áp ứng đến đây thì nhép nhép miệng, cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

Thì ra, vào lúc này, đợi vị nữ tử dáng hình rất xinh đẹp đó quay lại, Tinh Ngôn mới phát hiện trên gương mặt thanh xuân của thiếu nữ, có mấy đường đen ngoằn ngoèo đan xen nhau, giống như mây đen che mặt, phá hủy hết nét đẹp trên mặt! Có lẽ do khác quá xa so với tưởng tượng, thiếu niên chưa chuẩn bị tinh thần tự nhiên kinh hoàng thất thố.

So với đường nét trên gương mặt, vẩy rồng đuôi cá dưới chân nữ tử, lại không thu hút sự chú ý của thiếu niên bao nhiêu.

Đợi con kinh hoàng qua đi, Tinh Ngôn mới ý thức được, vừa rồi bản thân đã thất lễ:

"Ai, cho dù xấu như quỷ thì cũng không phải bốn ý của cô ấy, cử động vừa rồi của ta, nhất định khiến cô ấy khó chịu".

Trong đầu suy nghĩ, lại nỗ lực nhìn vào mặt thiếu nữ, thì phát hiện nàng ta tuy thần sắc bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt trong như nước hồ nằm giữa những đường nét văn vận, đã lộ ra thần sắc bi thương không thể che giấu.

Thấy như thế, Tinh Ngôn hết sức hoảng hốt. Xuất thân của y vô cùng thấp kém, mấy năm trước chịu đựng biết bao nhiêu sự khinh thường, trong lòng đã trải nghiệm rất nhiều tư vị bi ai. Thế là, còn không đợi tinh thần hoàn toàn trấn định, Tinh Ngôn đã bước tới xin lỗi:

"Thật lòng xin lỗi! Tôi vừa rồi bị bất ngờ quá. Xin cô nương thứ cho tôi vô tri, không nên để tâm làm gì".

"Kì thật cô cũng không cần quá lo lắng, trước đây tôi có quen một thiếu nữ ở trong xóm, trên mặt cô ấy có một khối u lớn, rất là khó nhìn. Nhưng về sau, cô ấy nhờ mai mối, vẫn tìm được một người chồng tốt".

Nói nhanh đến chỗ này, Tinh Ngôn mới giật mình phát giác, trong lời nói của mình vẫn chạm đến dung mạo của thiếu nữ trước mặt, thật là bất trí. Nhận ra điểm này, y tức thì im miệng không nói nữa. Luông cuống liếc mắt nhìn thiếu nữ, nhận thấy thần sắc nàng vẫn trầm lặng. Thấy thế, Tinh Ngôn tức thì lòng đầy hối hận:

"Ai! Nghĩ ta bình thường miệng như bôi mỡ, sao đến lúc này lại áp a áp ứng, nói năng linh tinh vậy trời?"

Trong lòng hối hận, thần sắc trên mặt thì đầy vẻ xấu hổ xen lẫn lúng túng. Lúc này, y không hề chú ý, sau khi nghe lời an ủi của y, trong mắt của vị thiếu nữ đó đã có biến hóa. Bất tri bất giác, thân hình mảnh mai của nàng lại bắt đầu khẽ run trở lại.

Thế là, vị khách mời của Long cung đang hoảng hốt, bỗng thấy mặt hồ yên tĩnh trước mặt nảy sinh biến hóa.

Phảng phất cảm ứng được một chủng thần bí nào đó, nước hồ vốn xanh như lưu li bỗng nhiên động đặng không thôi. Trong nháy mắt, cả mặt hồ đã trào sôi ừng ực, vô số trụ nước vọt khỏi mặt hồ bắn vút lên trời, dường như muốn bắn tóe văng trắng trên cao.

Trong nhất thời, nước hồ đã cuộn cuộn như triều, sóng lớn ừn ừn tiến vào bờ, như muốn lập tức nuốt lấy thiếu nữ lẫn Tinh Ngôn.

Thấy tình cảnh hung hiểm, thiếu niên đang lúng túng xấu hổ, lập tức lấy lại bản lĩnh!

"Cô nương chớ sợ!"

Hét lên một tiếng, y lập tức tiến tới cản trước mặt thiếu nữ, mặt hướng về phía sóng hồ đang cuộn cuộn tiến tới, phát ra một tiếng huyết sáo liên miên bất

tuyệt. Tức thì, theo tiết tấu kì dị của tiếng huyết sáo, mặt hồ đang sôi réo lập tức bình ổn trở lại. Từng con sóng cao ngất trời cũng sụp xuống, biến thành những đầu sóng nhấp nhô theo điệu huyết sáo của thiếu niên.

Qua một lúc, sóng hồ hung mãnh vốn điên cuồng lao tới đã tan biến như nước mưa thấm đất, hơi nước theo gió phà tới thấm vào y phục, thân thể, khiến hai người đứng trên bờ đắm mình vào một vùng mát lạnh.

Thì ra, thiếu niên đã lý giải pháp thuật đến mức lô hỏa thuần thanh, đem thần thuật "Thủy long ngâm", "Phong thủy dẫn" phả vào tiếng huyết sáo, khiến sóng gió ngút trời hóa thành trời yên bể lặng.

Trong màn hơi nước ngập không trung, Tinh Ngôn lại xoay người, trong tia nước li ti cung thân bái một bái, sau đó đứng thẳng người lên, hai mắt nhìn thẳng vào thiếu nữ, ngữ khí ôn nhu hỏi thăm:

"Tại hạ là Thượng Thanh Trương Tinh Ngôn, xin hỏi phương danh của tiên tử?"

"..."

Nghe y hỏi, nữ hài nhân trước mặt vẫn im lặng không nói. Ngay khi Tinh Ngôn ngập ngừng, bỗng nghe có tiếng "Rắc" thanh linh vang lên khiến y giật nảy mình. Đợi lúc trấn tĩnh tâm thần thì phát hiện đã không còn thấy thiếu nữ đó nữa.

"A! Nữ tử Long cung quả nhiên thần kì!"

Thấy thủ đoạn thần long thấy đầu không thấy đuôi của nữ hài nhân đó, Tinh Ngôn hết sức kinh dị. Chỉ bất quá trong lúc kinh ngạc, vẫn ần ần có chút di hám:

"Ài, khả năng là cô ấy vẫn còn bực ta..."

Tuy chỉ mới gặp mặt, chưa thể gọi là quen biết, nhưng thiếu niên tâm địa thiện lương, lại vẫn có chút tiu nghỉu.

Buồn bã đứng đó một lúc, khi Tinh Ngôn quay người, chuẩn bị rời khỏi nơi tình cờ đến này, thì đột nhiên nhìn thấy trên bãi cát trắng mà nước vừa rút đi xuất hiện hai chữ, nét chữ rất tú lệ:

Tịch Ảnh.

...Đợi khi cáo biệt hồ cốc tình cờ bước vào, trên đường may gặp thị nữ Long cung, sau khi hỏi rõ đường đi, lúc bước vào Linh nhị cung nguy nga tráng lệ, trong lòng Tinh Ngôn vẫn còn nhớ đến cảnh tượng ở hồ cốc vừa rồi, còn nhớ cả thiếu nữ thần bí đó.

"Tịch Ảnh, tên rất hay!"

Khi y đang như mộng như thật, như say như tỉnh, thì bên cạnh bỗng có thanh âm vui vẻ cất lên:

"Tinh Ngôn, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi! Vừa rồi đi đâu vậy? Thêm chút nữa là Hải đàm hoa sẽ nở rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.13 - Chương 200: Hoa Khai Tửu Noãn, Bồi Quân Tiệp Khả Vong Xan.

Tinh Ngôn về đến Linh nhị cung thì vị Long nữ lúc này bị đám tỷ muội Thủy quốc kéo đi, đang sốt ruột kiểm y. Tuy hỏi thị nữ, biết bạn của nàng đi tản bộ trong rừng san hô, nhưng đợi lâu không thấy quay lại, trong lòng cũng không khỏi nôn nóng. Vừa dùng lời khéo léo thoát khỏi đám tỷ muội, đang định đi tìm Tinh Ngôn thì thấy y bình an trở về. Thấy được thân ảnh quen thuộc đó, lo lắng trong lòng Linh Y lập tức biến mất.

Thấy nàng vui vẻ chạy đến đón, mấy nam tiên trẻ tuổi này giờ vẫn lén nhìn trộm nàng, trong lòng thầm xưng kì:

"Kì quái, một tên hộ vệ Long cung, sao lại được Tứ độc công chúa quan tâm như thế?"

Lúc này, Hải đàm hoa đã sắp nở, tân khách đều quay về chỗ ngồi, ổn định trật tự. Trên nền sảnh sáng óng ánh, Long cung lực sĩ đã mang ra một ngọc đỉnh trắng ôn nhuận. Trong bạch ngọc đỉnh chứa đầy một chất dịch trong suốt, trên bề mặt nổi lên một cây kỳ thảo xanh biếc, thân cây thon dài, lá cũng

xanh biếc, những chiếc lá xòe ra ôm lấy một nụ hoa vàng nhạt xinh xinh.

Nghe Linh Y nói, cây lá xanh hoa vàng trong ngọc đỉnh, chính là Hải đàm tiên hoa mà chúng nhân đang chờ thưởng thức.

Trong Linh nhị cung, không khí đã trầm lắng xuống, tân khách an tĩnh không nói chuyện, mắt chăm chú quan sát kì cảnh Hải đàm hoa bung cánh. Thấy không khí yên tĩnh như thế, Linh Y cũng ngưng ngừng không lên tiếng trả lời câu hỏi kế tiếp của Tinh Ngôn.

Lại qua một lúc, chủ nhân thủy phủ Mạnh Chương, thấy nụ hoa vàng nhạt trong đỉnh đã đậm sắc vàng hơn, thân cây rung động khe khẽ, thì vội vung tay, miệng rỉ rả âm tiết kì quái. Tức thì, toàn bộ con trai đang chiếu sáng Linh nhị cung, theo tiếng khép vỏ, cả đại sảnh lập tức rơi vào trong màn tối.

Khi ánh sáng tắt hết, Tinh Ngôn mới phát hiện, thì ra cây Hải đàm hoa trong ngọc đỉnh, vô luận lá xanh hay là nụ vàng, toàn bộ đều tỏa ra một tầng hào quang sáng rõ.

Lúc này, trong sảnh đã tịch lặng vô cùng, không một tiếng động phát sinh. Nghĩ những tiên khách, tán nhân được mời đến, tuy kiến thức rộng lớn, nhưng nghĩ đến cây Nam hải kì hoa năm trăm năm mới nở một lần, ai nấy đều nín thở ngưng thần, chuyên tâm chờ đợi hoa nở.

Lại qua một lúc, Tinh Ngôn thấy kì thảo hào quang lấp lánh đó, bỗng như thông linh ngộ đạo, nụ hoa đã có trăm năm, đột nhiên không gió mà đong đưa, giống như hướng ra xung quanh gập đầu chào chúng tiên. Trong lúc đong đưa, Hải đàm hoa vốn hào quang nhàn nhạt, bỗng phát ra mấy chục đạo quang mang kim sắc rực rỡ, phá tan màn tối tứ bề.

"Thì ra Hải đàm hoa trước khi nở, còn có thể xuất ra kim quang!"

Thấy phương thức khai hoa độc đáo của Hải đàm hoa, Tinh Ngôn nhìn như si như mê.

Khi y đang đợi nụ hoa sau khi phát xuất kim quang sẽ khai hoa, thì thấy mấy chục đạo kim quang đang tự do phát tán, bỗng như chịu một dẫn lực cường đại, dừng lại quanh thân cây, biến hóa thành những cánh hoa kim sắc mỹ lệ. Nụ hoa vàng dần dần trở nên trong suốt, từ từ xòe những cánh hoa mềm mại. Sau đó, không trung trong Linh nhị cung thấm đẫm một làn hương khí dịu dàng rất lạ.

Mũi hít thở không khí pha lẫn mùi hương hoa thơm lừng, Tinh Ngôn nhìn những cánh hoa đã xòe ra, phát hiện trong quang mang kim sắc, còn ẩn ẩn một sợi quang đỏ rực, vẽ một đường vân lạ mắt lên trên cánh hoa nhu mì.

Đã chứng kiến Hải đàm hoa nở, sau một lúc thưởng thức, Linh nhị cung lại hồi phục về rực rỡ ban đầu. Bạch ngọc đỉnh chứa tiên hoa được Long cung lực sĩ cẩn thận mang đi, đem nó về phòng dành riêng cho nó để bảo dưỡng.

Kế tiếp, Nam Hải thịnh yến gồm tiên khách bốn phương chính thức bắt đầu. Từng món ngon chưa từng thấy qua, được những nha hoàn yểu điệu liên tục dâng lên các vị tiên khách.

Đội món ngon dâng lên, vị khách đi theo Tứ độc long nữ đã đổi meo, khi chủ nhân buổi tiệc lên tiếng mời, lập tức y bắt đầu thưởng thức ẩm thực mới mẻ dưới đáy biển. Lúc nhắm nháp, đưa thìa gắp một món như là món gỏi, thì thấy sợi gỏi rất dài và dai, không sao rút lên được. Đang lúng túng thì có một người hầu cầm đến một cái kiếm, kiếm nhấp liên tục, thoáng chốc đã xắt nhỏ món gỏi đó ra.

Thấy có người ân cần giúp đỡ, Tinh Ngôn ngẩng đầu định cảm ơn, vừa nhìn thì đột nhiên phát giác:

Thì ra cái kiếm mà người đó dùng cắt, lại mọc ở cuối cánh tay của người đó.

Ngẩn ra một lúc, Tinh Ngôn chợt nghĩ, người hầu này chắc là một cua tinh.

Không giống y, Linh Y chẳng chút lả lẫm, yêu cầu cua tinh đó cũng cắt món gỏi trên bàn mình ra, sau đó nói với Tinh Ngôn tên của món ăn này:

"Đây là đặc sản Nam Hải 'Lăng đài độn', mùi vị không tệ, người ăn nhiều chút đi".

Sau một lúc thưởng thức những thứ rong, tảo kỳ lạ, các vị tiên khách quen biết nhau lại bắt đầu trò chuyện. Cũng như những nữ nhân khác, Linh Y cũng là người thích hoa, đêm nay chính mắt chứng kiến thời khắc Hải đàm hoa khai hoa, cũng hết sức sướng khoái, hào hứng kể cho Tinh Ngôn nghe diễn cổ về Hải đàm hoa. Nghe nàng kể, Tinh Ngôn cũng lên tiếng phụ họa:

"Đúng thế! Hải đàm hoa tỏa ra kim quang, đặc biệt trong cánh hoa còn có một sợi đỏ tạo những vân hình rất đẹp".

"Phải biết, có kim quang phiêu dật, lại có hồng tuyến bên trong, có lẽ Hải đàm hoa sẽ rất lâu mới tàn".

Đứng trên góc độ ngũ hành đưa ra cao luận, Tinh Ngôn đang đợi Long nữ có nhận xét thì bỗng phát hiện thiếu nữ lộ xuất biểu tình kì quái:

"Ủy? Tinh Ngôn người nhìn thấy trong cánh hoa có sợi vân đỏ hả? Sao ta không thấy?"

Nghe Linh Y nói như thế, Tinh Ngôn hết sức ngạc nhiên. Phải biết, vừa rồi y trong không gian tối đen nên nhìn thấy rất rõ trong màn kim quang của Hải đàm hoa, có một sợi đỏ tạo vân nổi bật. Thấy biểu tình của y, Linh Y biết y không có gạt nạt. Ngay khi nàng định hỏi các tiên khách khác, thì bỗng nghe ở vị trí chủ nhân mặt bắc sảnh, vị Nam Hải thủy hầu đang lớn tiếng nói với mấy vị đứng sĩ quen biết ngồi bên:

"Hải đàm hoa này, còn có một chỗ đặc biệt. Lúc nó nở hoa, nếu có duyên thì sẽ xuất hiện điềm lành. Lúc đó, nếu có nam tử nào nhìn thấy trên cánh hoa

có sợi vân đỏ, thì chứng tỏ người đó sẽ cùng với nữ tử gặp trong ba ngày vừa qua, tạo nên một đoạn tiền lữ nhân duyên mỹ mãn".

"Sao? Là thật?"

"Đương nhiên là thật! Nhìn phản ứng của tiên huynh, vừa rồi chắc là có thấy sợi vân đỏ hả?"

"A...Mạnh Chương huynh cười rồi, tôi chỉ là lần đầu nghe nói điển cổ này, cảm thấy rất mới mẻ thôi".

"Thì ra như thế!"

Sau đó cũng không nghe bọn họ nói gì nữa. Ở một góc sảnh Linh nhị cung, một thanh sam thiếu niên, hiện tại đang lộ sắc thái xấu hổ. Còn thiếu nữ đối diện y, thì cả mặt đỏ bừng.

"A...Mạnh Chương đúng là nói vớ vẩn".

Nghe Mạnh Chương kể điển cổ này với bằng hữu của y, thiếu nữ bình thường băng lãnh này, hiện tại đang nhảy loạn, mặt đỏ bừng cúi gằm xuống, không dám ngược nhìn thiếu niên đối diện.

Thấy nàng như thế, Tinh Ngôn áp ứng mấy tiếng, không biết nên nói thế nào, chỉ đành ngồi im như tượng. Đương nhiên, lúc này Tinh Ngôn phải cố sức ra vẻ nghiêm túc, hai mắt chỉ nhìn vào các món ăn, hết sức tỉnh táo, không để lộ ra sự hớn hờ trong lòng.

Khi bầu không khí đang hết sức vi diệu thì thấy vị Long nữ đang hồ thẹn đỏ, đột nhiên ngừng đầu liếc nhìn y, sau đó lại cúi đầu xuống. Ngoài thần sắc hồ thẹn, còn xen lẫn mấy phần hoảng hốt, không biết là nàng đang nghĩ gì trong đầu.

Lúc này, trong lòng thiếu nữ đang ngổn ngang trăm mối.

"Vừa rồi thủy hầu có nói, ứng trong ba ngày vừa qua...Trong ba ngày này, Tinh Ngôn chắc gặp không ít thiếu nữ? Không nói Tuyết Nghi, Quỳnh Dung đang ở Bàn long trấn, tên gia hỏa này không biết đã gặp bao nhiêu thiếu nữ dưới Long cung này rồi".

"Ai, cũng không biết, rốt cuộc là ai mới là uyên lữ với y đây..."

Đang khi nàng suy tới nghĩ lui, thiếu niên trong suy nghĩ của nàng, bỗng cảm thấy im lặng không nói càng khiến ngượng ngùng, thế là linh cơ máy động, nghĩ đến một đề tài khác. Liền nghe Tinh Ngôn lên tiếng hỏi Long nữ:

"Linh Y, cô biết trong Nam Hải này, có một nữ tử gọi là 'Tịch Ảnh' không?"

"Tịch tỷ tỷ?"

Nghe Tinh Ngôn hỏi, Linh Y buột miệng thốt ra lời đáp. Nhìn phản ứng của nàng, Tinh Ngôn liền cười nói:

"À, thì ra cô biết".

"Đương nhiên, tỷ ấy là nhị công chúa của Nam Hải long thần đó".

Lúc này, thiếu nữ vốn đang tâm thần hoảng hốt đã hồi phục lại vẻ thường tình. Suy nghĩ một chút, Linh Y có chút nghi vấn hỏi:

"Tinh Ngôn, người...đã thấy tỷ ấy?"

Linh Y nghĩ, Tịch Ảnh bởi vì dung mạo thiên sinh có khuyết điểm, rất ít chịu gặp người, nơi đó cũng là cấm địa ở Nam Hải, không được phép thì không ai được bước vào. Còn bản thân vị tỷ tỷ đó, lại là Phong bạo nữ thần ở Nam Hải, thần lực kinh người. Nếu có ai lỡ chân bước vào, nhất định là tan xương nát thịt. Nghe lời nói của Tinh Ngôn, đang lo lắng cho y, thì thấy y nói rất bình thường:

"Đúng thế, vừa rồi ta đi dạo, không cẩn thận bị lạc đường đến một hồ cốc, thấy cô ấy đang ở đó".

"Hả? Vậy người có bị sao không?"

Nghe Tinh Ngôn kể, Linh Y tức thì khản trương:

Mặc kệ, nếu y có tổn thương gì, ta nhất định đi tìm vị Long công chúa đó lý luận một phen!

Thấy nàng khản trương, Tinh Ngôn có chút kì quái, đáp:

"Không có? Vô tình gặp phải, lại không tranh chấp, sao có thể thụ thương chứ".

"..."

Thấy bộ dạng ngờ ngác chẳng hiểu của Tinh Ngôn, Linh Y im lặng một lúc, sau đó lại hỏi:

"Người có thấy dung mạo của tỷ ấy không?"

"Có, còn nói chuyện với cô ấy một lúc. Có gì kỳ quái sao?"

Tĩnh Ngôn đột nhiên phát giác, Linh Y nghe mình kể, thần sắc rất kinh ngạc. Thấy nàng kinh ngạc như thế, suy nghĩ một chút, y liền biết được nguyên nhân, liền nói:

"Linh Y, vị Tịch Ảnh tỷ tỷ đó cũng không may mắn. Thân là con gái, phong tư yếu điệu, nhưng thật không hay, trên mặt lại sinh ra một cái nốt lớn".

"Cũng đành chịu, nghe nói là thiên sanh, cũng không thể trách tỷ ấy".

Thấy Tĩnh Ngôn nói đến chuyện bất hạnh của người khác, thần tình trên mặt có chút buồn bã, Linh Y liền an ủi y một câu. Ngưng một chút, Linh Y lại chợt nghĩ đến:

"A! Nói như thế, nữ nhân mà y gặp trong ba ngày, còn thêm cả Tịch tỷ tỷ?"

Ý nghĩ này xuất hiện, đang khi ngập ngừng, Linh Y bỗng nhận ra bản thân đang để mất sự bình tĩnh thường có. Ngẩng đầu nhìn thiếu niên, vẫn là thần sắc đáng tiếc, Linh Y khôi phục thần tình thường ngày, hỏi Tĩnh Ngôn:

"Tĩnh Ngôn, nếu như Tịch Ảnh tỷ tỷ xinh đẹp chứ không phải như thế, người có nữ quay về thường hoa hay không?"

"Sao lại nói vậy!"

Nghe Linh Y nói, thiếu niên tức thì hồ hoán oan uổng:

"Ta cùng cô ấy chỉ là bình thủy tương phù, hà huống Trương Tĩnh Ngôn ta cũng không phải là hạng trông mặt mà bắt hình dong!"

"Thật không?"

Thấy bộ dạng lúng túng của Tĩnh Ngôn, Linh Y cảm thấy rất lý thú, giả bộ mắng:

"Hừ, ai biết người thế nào..."

Mắng xong, nàng lại nghĩ đến một chuyện, hứng thú truy vấn:

"Đúng rồi, Tĩnh Ngôn, theo lời người nói, nếu lúc mới gặp ta, trên mặt ta cũng có nốt xấu xí, người có phải sẽ vội trả sáo cho ta rồi cơ giò chạy mất hay không?"

Hỏi xong đang đợi Tĩnh Ngôn lên tiếng phủ nhận, nào ngờ, thiếu niên trước mặt ngập ngừng một chút, sau đó cười cười đáng ghét, nghiêng đầu nhìn nàng, giả vờ rất khó nói:

"Cái này...Ta phải suy nghĩ kỹ. Có lẽ là thế, cũng có lẽ là không..."

"Chi bằng, lúc nào rảnh rồi, cô lấy mực bôi lên mặt thử xem?"

"...Không nói với người nữa!"

Thấy Tĩnh Ngôn chọc ghẹo mình, Linh Y hừ một tiếng, bắt chước Quỳnh Dung tiểu muội, ghéech mặt lên không thèm quan tâm thiếu niên. Nàng lúc này không hề biết, những tiên khách quen biết nàng, hiểu rõ tính cách thường ngày của nàng, đột nhiên thấy nàng lộ ra phong thái hồn nhiên như thế, ai nấy hết sức kinh dị, không biết hôm nay rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì. Có tiên nhân giỏi về bói toán, bắt đầu thăm bảmsố, xem thử hôm nay phải chăng có điềm loạn gì.

Đương nhiên, chuyện này tự nhiên chẳng có quan hệ gì đến phong thủy tử vi. Nếu như nhất định phải truy vấn nguyên nhân, có lẽ là vì vị Long tộc công chúa đó, từ đáy lòng đã sinh một sợi dây tình rồi.

Khi hai người trò chuyện, Linh nhị cung lại cho một đội tiên cơ yếu điệu, mang theo đủ thứ tiên nhạc khinh linh du dương tiến vào sảnh. Trong bài nhạc réo rất vang lên, dường như ản ản nghe có tiếng nước thánh thót. Nghe Linh Y nói, khúc nhạc này gọi là "Yên Ba".

Trong lúc Linh nhị cung âm nhạc réo rất thì ở đây Bà Dương hồ cách vạn dặm, đang có một trường đối đáp nho nhỏ. Trong long cung u tĩnh, đang có một vị cung trang lệ nhân, cung kính nói với cha chồng của mình:

"Bẩm Long quân, Linh Y nha đầu gần đây có chút cổ quái. Phen này đi Nam Hải dự yến, không mang theo Phù Du tướng quân".

Nghe nói đến cháu gái bảo bối, Vân Trung Quân cười hà hà:

"Vậy sao, nha đầu đó vì sao khác thường như thế? Gần đây cũng rất ít làm phiền ta".

Cung trang lệ nhân nghe vậy mỉm cười, đáp lời:

"Theo ý của con, e là Linh Y nha đầu có chút tâm tư với Nam Hải thủy hầu".

Thì ra, vị phu nhân dung nhan đoan lệ này, chính là Trương thủy nữ thần, hiện là thê tử của Động Đình quân, con trai Tứ Độc long vương, cũng là mẫu thân của Linh Y. Nghe bà ta nói như thế, Tứ Độc long vương Vân Trung Quân đang cười hà hà dường như chẳng để ý, chỉ điềm đạm hỏi:

"Con sao nhìn ra điều đó?"

"Bầm long quân, nha đầu này thường chẳng có hứng thú đi phó hội Tứ hải, nhưng lần này, vừa nhận được thiệp mời từ Nam Hải, dường như rất nôn nóng, bộ dạng cứ như hận không thể lập tức xuất phát vậy. Quan trọng nữa là, lần này nó xuất môn, cả Phù Du tướng quân cũng không mang theo, chắc là sợ có người ở bên làm kỷ hà cản mũi".

"Theo Trương nhi thấy, Nam Hải thủy hầu đó, tuổi cũng tương đương Linh Y, lại thân dung hơn người, cai quản thủy vực rộng lớn, chúng ta có thể trở thành người nhà với cậu ấy, vô luận đối với Linh Y hay là Tứ độc long tộc, đều là rất có lợi".

Xem ra, Trương phu nhân rất hài lòng với vị Nam Hải thủy hầu đó. Không những con gái vui vẻ, cả tiền đồ của Tứ độc long tộc cũng được bà ta đưa ra, chừng như muốn thuyết phục chủ nhân chân chính của Tứ độc long cung Vân Trung Quân.

"À, là như thế..."

Thấy mẫu thân quan tâm đến chung thân đại sự của con gái, vị lão long quân từng tặng sáo cho thiếu niên, chỉ là điềm đạm nói một câu:

"Con cháu tự có phúc của con cháu. Duyên số của Linh Y, chúng ta cũng không cần can thiệp nhiều".

Nói đến đây, ngừng một chút, Tứ độc lão long quân lại hỏi:

"Tiểu Trương, gần đây phu quân con đi đâu rồi?"

Nghe cha chồng hỏi con trai người, Trương phi vội đáp:

"Bầm long quân, phu quân mấy ngày trước đã đi tuần 'Lưu vân mục'. Theo bẩm báo của thần trấn giữ Vân Mộng trạch, gần đây quanh Lưu vân mục thường có ma nhân xuất hiện, e rằng yêu ma có ý bất lợi đối với long mã trong mục trường".

"À..."

Nghe con dâu nói, Vân Trung Quân nheo mắt suy nghĩ, sau một hồi mới nói với vị Trương Thủy nữ thần trước mặt:

"Động Đình nhi làm rất tốt".

"Bình yên đã lâu rồi, Tứ độc long tộc chúng ta cũng phải chỉnh trang lại long binh vũ bị đi".

Không nói đến cuộc đối đáp dưới đây Bà Dương nữa, lại nói đến Nam Hải long cung. Trong Linh nhị cung chiêu đãi tiên khách bốn phương, nhạc khúc trong tiệc lúc này đã từ khúc "Yên Ba" rêu rắc chuyển sang khúc "Phá Quân" hào hùng. Khi điệu nhạc hào hùng vang lên, liền có hai đội lực sĩ tiến vào sân, bắt cặp thi tài đấu vật với nhau.

Khác với Tứ độc long cung, Nam Hải long vực bởi vì thường bị quý quấy nhiễu, rất trọng võ bị. Sau màn đấu võ, một long khôi võ sĩ dung mạo cương ngạnh đứng lên hò hét không thôi, giống như đang chỉ huy quân mã trên chiến trường, còn mấy võ sĩ cường tráng vừa thi tài xong, kết hợp thành trận thế, dưới sự điều khiển của tướng quân chỉ huy, không ngừng biến đổi trận pháp, hệt như đang đánh nhau cùng địch nhân vậy.

Thấy thế, tiên khách tán nhân đến từ khắp nơi đều tán dương võ công Nam Hải cường thịnh. Trong đó có không ít người nhận ra vị tướng quân chỉ huy đó, chính là một trong Long thần bát bộ tướng, thủ hạ của Mạnh Chương, Bàn Long.

Lúc này, tiếng trống cất lên thùng thùng, phảng phất như chấn động tim người. Cảm thụ âm trống hùng hồn, Tinh Ngôn trong lúc chán hám, vẫn nhận thấy hình dạng cái trống rất kì lạ.

Đem thắc mắc hỏi Linh Y, mới biết trống đó chính là trống của Nam Hải quân, do da Quỷ Ngưu chế thành, phần lớn chất liệu làm trống đều là gỗ. Không giống trống thường, trống này chỉ chứa một khoảng nhỏ trên mặt để đặt da Quỷ Ngưu. Nếu làm như trống thường thì chỉ cần gõ nhẹ, âm thanh lập tức chấn động năm trăm dặm, do đó trống Quỷ Ngưu cũng được gọi là "Lôi cổ".

Nghe Linh Y giải thích, lại nghe tiếng trống chấn động tâm phách, Tinh Ngôn tắc lười tán thưởng không thôi.

Trong tiếng trống hùng hồn, vị tướng đứng đầu Long thần bát bộ tướng, Bàn Long, đã điều khiển trận dần dần chuyển đến gần vị trí Tinh Ngôn.

Ngay lúc này, trong tiếng trống thúc dục, đột nhiên có người gầm lớn:

"Có quý khí!"

Tiếng gầm phản nộ thành linh cát lên, át cả tiếng trống đang dội thành thành!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 201: Tiên Tra Hà Ngoại, Lệ Doanh Hồng Tụ Thanh Sam.

Ngay khi tiếng trống Quỷ Ngưu thúc dục gấp gáp, bỗng nghe có người gầm lớn:

"Có quỷ khí!"

Tiếng gầm như tiếng sấm, át cả tiếng trống Quỷ Ngưu đang động thành thành.

Nghe Bàn Long tướng quân gầm lớn, tiếng nhạc trong Linh nhị cung tức thì ngưng bật. Máy tiên tử, tán nhân vẫn còn thả hồn phiêu diêu theo tiếng nhạc, lúc này cũng giống các tân khách khác, một trận hoảng loạn nho nhỏ xuất hiện. Các tiên khách hiện đều có tâm tư giống nhau, nghĩ thầm:

"Là quỷ quái phương nào lớn gan như thế? Phải biết Nam Hải long tộc chính là tử cừu của Chúc u quỷ phương. Hiện tại lại có U minh quỷ vật dám đến long cung, thật là lớn gan hung hãn!"

Mấy tiên khách này, thấy người phát thoại chính là Bàn Long tướng quân thường ổn trọng nhất trong các long tướng, tự nhiên tin tưởng không nghi đối với phán đoán của hắn.

Đối với Bàn Long mà nói, quỷ tộc tử địch lại dám coi thường long uy, tiềm nhập vào sào huyệt long tộc, tự nhiên khiến hắn chấn kinh không thôi. Cũng chính vì như thế, mới khiến hắn quá kinh ngạc mà buột miệng hô hoán.

Lại nói tiếng gầm của Bàn Long khiến thiếu niên đang suy nghĩ "Lễ nhạc nhân gian, e là xuất phát từ tiên tộc", lập tức chấn kinh, không chậm trễ chút nào, vội vàng vận chuyển Thái hoa, trong chớp mắt đã che giấu quỷ khí trên quỷ nhãn thành vô ảnh vô hình.

Lập tức, vị Bàn Long tướng quân vốn mẫn duệ phi thường đang ở gần bên, chợt có chút bối rối.

Lúc này, trong Linh nhị cung vô cùng yên tĩnh, các lực sĩ đang biểu diễn phá trận đã tụ tập phía sau tướng quân, quang mang lập lòe trong tay, chỉ đợi thần tướng hạ lệnh là lập tức hàng quỷ phục ma. Còn những tiên khách thì thầm vận pháp thuật hộ thân, tránh phải chịu tai nạn từ trận chiến long, quỷ.

Còn vị Nam Hải thủy hầu, nghe bộ tướng hô hoán, tức thì nhanh chóng tiến đến, gương mặt giận dữ hết hỏi:

"Bàn tướng quân, ác quỷ ở đâu? Vì sao còn không bắt lại?"

Nghe nói có quỷ, Mạnh Chương đang tức giận phi thường, không ngờ đám quỷ vật đáng ghét đó lại dám đến quấy nhiễu trong tiệc của gã.

Nghe chủ công hỏi, Bàn Long cung thân thi lễ, ngữ khí hồ thẹn đáp:

"Bẩm thủy hầu, vừa rồi thuộc hạ ngửi được khí tức u minh rất rõ, tuyệt không dám nói dối thủy hầu".

"Chỉ là hiện tại, không còn cảm giác được quỷ khí đó, thật là quá quái!"

Thấy bộ dạng hồ thẹn của thuộc hạ, thủy hầu Mạnh Chương không trách hắn lỗ mãng. Gã biết, mãnh tướng số một của mình, tính nóng như lửa, nhưng tuyệt không phải hạng lỗ mãng. Trong tám đại tướng, hắn là kẻ trầm ổn nhất. Nghĩ đến chỗ này, lại kiểm tra một lúc, Mạnh Chương liền hỏi:

"Bàn tướng quân, vừa rồi người ngửi được quỷ khí, rốt cuộc là từ chỗ nào truyền lại?"

"Bẩm tướng quân, là từ..."

Nói đến chỗ này, Bàn Long xoay người, mắt nhìn nhìn, sau đó đưa tay chỉ, giọng nói chắc nịch:

"Là từ trên người vị khách nhân kia!"

Chúng nhân nhìn theo hướng Bàn Long chỉ, phát hiện chính là chỗ Tinh Ngôn đang đứng!

Thấy người phát ra quý khí mà Bàn Long chỉ, chứng tiên tức thì ồn ào bàn tán. Linh Y thấy vậy, lập tức đứng dậy mắng:

"Bàn tướng quân chớ vô lễ! Sao dám chỉ bậy vào bạn ta?"

Còn lúc này, người thiếu niên bị chỉ trúng thì tỏ vẻ rất bất ngờ, dường như hoàn toàn không có phản ứng.

Thấy Tử độc công chúa nổi giận, lại thấy thiếu niên ngơ ngác không giống đang giả vờ, Bàn Long nhất thời có chút không chắc.

Thấy Linh Y phát nộ, vị tướng quân thủy hầu uy phong lẫm lẫm, tức thời cũng có chút tay chân luống cuống.

Chỉ bất quá, thủy hầu Mạnh Chương dù sao cũng là một bá vương trong thủy tộc, chinh chiến lâu năm với quý tộc, nghe thuộc hạ cảnh báo, đâu thể dễ dàng bỏ qua. Thấy thuộc hạ bị Tử độc công chúa khiển trách, Mạnh Chương đứng hắng một tiếng, cung tay nói với công chúa đang phân nộ:

"Linh Y muội tạm chớ nổi giận! Theo đại ca thấy, Bàn tướng quân tư giác miễn duệ, không thể nhìn lầm đâu".

Nói đến đây, thấy long nữ lại muốn phát nộ, gã vội nói tiếp:

"Chỉ bất quá, cho dù ngươi được quý khí, cũng chưa chắc là từ trên người vị tiểu hữu này phát ra. Theo ta thấy, chắc là pháp lực yếu thấp, bị đám quý tộc giáo trá âm thầm xâm nhập vào cơ thể!"

"Nếu là như thế, chúng ta không kiểm tra cho rõ, e là đối với công chúa, cũng như vị tiểu hữu này, đều hết sức bất lợi!"

Nghe Mạnh Chương phân tích, tuy Linh Y cảm thấy không thoải mái với những lời gã nói, nhưng phân tích của gã có tình có lý, nhất thời cũng không biết nên phản bác thế nào. Hừ một tiếng, Linh Y hỏi:

"Vậy các người muốn kiểm tra thế nào?"

"Chuyện này đơn giản thôi!"

Thấy Linh Y không phát tính ngang ngạnh, Mạnh Chương tức thì vui vẻ, quay đầu hô:

"Mau đến ôn phòng lấy Đồng minh thảo ra đây!"

Nghe lời này của Mạnh Chương, không ít tiên khách tức thì bừng tỉnh, ai nấy trầm kêu hay. Thì ra, Đồng minh thảo thể gian khó kiếm đó, có thể phát ra Đồng minh u quang, chính là dùng để rọi ra quý hình.

Thấy Mạnh Chương phân phó, Linh Y cũng không có ý kiến. Trong lòng nàng, "Quý khí" mà Tinh Ngôn phát ra, nàng tự nhiên biết rõ nguyên ủy, chỉ là, lúc này tuyệt không nói ra được. Nàng biết, Nam Hải long vực cùng U minh quý tộc, thế như nước với lửa. Lúc này mà nói Tinh Ngôn có kết giao cùng quý vương, không biết sẽ dẫn đến họa hoạn thế nào.

"Chuyện này phải làm sao là tốt?"

Tuy nghe Bàn Long đã ngời thấy quý khí, nhưng Linh Y lúc này tâm thần rối loạn, đang cảm thấy hối hận, lần này không nên dẫn Tinh Ngôn đến đây. Đưa mắt nhìn sang thiếu niên thì thấy y vẫn ung dung, sắc mặt vẫn trầm tĩnh như thường.

Thấy bộ dạng của y, Tử độc công chúa dần bình tĩnh lại. Nàng nghĩ:

"Hừ, cho dù chút nữa bị Mạnh Chương phát giác quý khí, ta đem danh hiệu gia gia ra, 'Áp giải' Tinh Ngôn về Tử độc long cung để thẩm tra..."

Đang khi trong lòng suy nghĩ đối sách, thủ hạ của Mạnh Chương đã đem một bó Đồng minh thảo đến.

Cầm bó tiên thảo u quang nhàn nhạt trong tay, Mạnh Chương hô "Đắc tội rồi", đi đến trước người Tinh Ngôn, phúi phúi từ trên xuống dưới người y.

"Úy?"

Cẩn thận đem Đồng minh thảo phúi khắp thân thể thiếu niên, Mạnh Chương phát hiện u quang của tiên thảo chẳng có gì khác lạ. Quay đầu nhìn đại tướng tâm phúc, Mạnh Chương hỏi:

"Bàn tướng quân, người có phát giác quý khí chạy khỏi chỗ y không?"

"Chưa từng".

Bàn Long khẳng định chắc chắn. Thấy thế, Mạnh Chương nghi hoặc nói:

"Chẳng lẽ tiên thảo trong tay ta không đủ thần quang?"

Trong lòng gã dĩ nhiên hy vọng có thể tìm ra quý quái đã hỗn nhập long cung.

Nghe gã nói như thế, Tinh Ngôn xoay chuyển suy nghĩ, ung dung cười nói:

"Bầm thủy hầu, kì thật tiểu tử từng luyện thuật thôi quang, có thể giúp thần quang của tiên thảo thêm sáng rõ".

Thì ra y thấy thủy hầu bán tín bán nghi, muốn nhân cơ hội xuất Thái hoa đạo lực, ngoài việc giúp Đồng minh u quang đó sáng hơn, chỉ ít cũng có thể khiến người ngoài nhìn thấy Tam thanh đạo lực thuần chính của y, từ đó chứng minh những ác quỷ tâm thường khó mà tiếp cận y được.

Lại nói Mạnh Chương, thấy người bị khảo nghiệm chủ động đề nghị, cũng chỉ đành gật đầu ưng thuận. Thế là, trong ánh mắt chăm chú của các tiên khách, trong nháy mắt ai nấy đều cảm giác được có một cỗ đạo lực chí thanh chí thuần xuất từ ngón tay của thiếu niên, hùng dũng chuyển đến chỗ tiên thảo ẩn ẩn u quang.

"Phụt".

Giống như cỏ khô bị hỏa tinh chiếu, Đồng minh thảo vốn u quang ẩn ẩn, tức thì bị kích phát ra quang hoa rực rỡ, hết như một bó đuốc bùng bùng!

Còn trong minh quang huyền diệu đó, vị thiếu niên phạm trần ở trong thần quang vẫn hết sức ung dung, tay áo phát phơ, thần thái chẳng khác gì các tiên khách ở đây, nhìn không thấy có nửa phần quý ảnh nào!

"Bàn tướng quân, ta thấy ngươi chắc là uống rượu hơi nhiều rồi!"

Thấy tình cảnh trước mắt, Mạnh Chương tức thì quay đầu khiển trách thuộc hạ. Bị chủ công trách mắng, vị long tướng đó mặt đầy hổ thẹn. Bởi vì, đúng là trước đó hắn từng uống hết hai bình rượu ngon.

Trải qua một phen phong ba, tuy sau đó vẫn tiếng tục nhả nhạc oanh ca, nhưng hiện không ít người trong Linh nhị cung đang có cảm giác khác lúc chưa xảy ra chuyện. Mấy tiên khách tán nhân thần lực uyên thâm không ngờ, một vị thiếu niên tùy tùng của Tứ hải công chúa, lại có thể thi xuất tiên lực tinh thuần như thế. Cái gọi là "Thấy mầm biết cây", đến lúc này thì nhiều người mới nghĩ, vị Tứ độc long quân cai quản Bà Dương, lãnh tụ của sáu thủy hệ, tuy thường ngày ẩn giấu tài nghệ, hành sự không có gì nổi bật so với đám thủ hạ Hà Bá, nhưng bên trong, kì thật thực lực không hề nhỏ!

Còn vị tam thái tử Mạnh Chương của Nam Hải thì đang có cảm nhận khác.

Thấy Linh Y thân thiết với thiếu niên cùng đến, y tự nhiên đã hỏi qua Linh Y, biết thiếu niên đó chẳng qua chỉ là một đệ tử mới gia nhập của đạo môn nhân gian, thì không thêm đề ý. Chỉ là, vừa rồi Mạnh Chương thấy Tinh Ngôn thi triển đạo lực tiên gia tinh thuần, tức thì cải biến cách nhìn.

Sau khi thay đổi cách nhìn, lại thấy Tứ độc long nữ nói năng thân thiết với thiếu niên, trong lòng tam thái tử Nam Hải không khỏi cảm thấy không thoải mái.

Đối với Tinh Ngôn, Linh Y mà nói, qua sự cố này, hai người bọn họ đối với buổi tiệc ở long cung đã không còn hứng thú như lúc đầu. Đợi tiệc thường hoa vừa kết thúc, Linh Y từ chối lời mời đi du ngoạn Nam Hải của Mạnh Chương, lập tức cùng Tinh Ngôn quay về.

Khi bốn con long mã kéo cỗ xe thoát khỏi mặt biển, Tinh Ngôn nhận thấy lúc này đang là hoàng hôn. Tịch dương nhuộm mây trời đỏ ối, hắt lên mặt biển một màu vàng sẫm. Đến khi thoát khỏi Nam Hải long vực, bầu trời trên đầu đã chuyển sang đen như mực.

Tinh hà xán lạn trong không trung phản chiếu vào mặt biển bao la, tạo nên vô số điểm sáng lấp lánh. Từ trên long xa nhìn xuống, thì thấy những điểm sáng đó nhấp nhô theo sóng biển, hết như dãy ngân hà đang chảy trong lòng biển. Tiếng gió lùa qua tai, không gian tĩnh lặng, phảng phất cả đất trời chỉ có sao và nước, nàng và ta.

Cảm thụ sự tĩnh lặng đó, thiếu nữ đang ngồi trên long xa, không biết nghĩ đến chuyện gì, bỗng nhiên cánh mũi phát nóng, lệ châu đã lã chã rơi. Xoay mặt tựa vào ngực thiếu niên, nước mắt tự do chảy xuống, thấm ướt một vùng trên chiếc áo mỏng của thiếu niên.

Đợi sự lúng túng qua đi, Tinh Ngôn chỉ vỗ nhẹ lên vai thiếu nữ, lặng im không nói.

Nhìn xuống bờ vai thon thả đang rung động của thiếu nữ, Tinh Ngôn bỗng nhớ đến tình cảnh tương phùng kì diệu của hai người ở Bà Dương hồ năm xưa, bất giác cảm khái vô cùng. Chuyện cũ trôi qua, tựa như lời điệu từ:

Núi nghiêng soi bóng nước, có ba đóa hoa tuyết, mỹ nhân trong nhà. Tinh mộng sương giăng, lại ngồi thấp đèn soi bóng, sầu loạn mệnh mang.

Biển xanh trời rộng, sao nhấp nháy xa. Đêm dài như một năm, khói che khuất Giang Nam, mưa tung gió giật...

Tâm thần phiêu diêu, lúc trần định đã thấy thiếu nữ thương tâm trong lòng đã ngưng khóc, Tinh Ngôn vận chuyển mục lực, nhìn thấy ở phía bãi xa, có mấy gian nhà sát biển điêu tàn. Thế là y than một tiếng, cúi đầu nhẹ giọng nói với người trong lòng mình:

"Linh Y, đêm nay chúng ta nghỉ tạm ở mấy gian nhà nát ven biển kia thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 202: Vân Hoa Nhập Mộng, Bồi Hôi Tâm Thủy Chi Gian.

Tinh không thanh lãnh vô ngân, phảng phất khuấy động ưu sầu từ tận đáy lòng của Linh Y, khiến nàng càng thêm đắm lẹ.

Thấy long nữ thường vẫn cứng rắn, đột nhiên bật khóc, Tinh Ngôn cũng sinh cảm xúc. Tuy y luôn hòa nhã, nhưng tâm tư lại thập phần mẫn duệ. Trong buổi tiệc ở Nam Hải vừa qua, tuy bản thân bị phát giác có "Quý khí", nhưng tư thái vênh vác của long thần tướng quân cùng cách đối đãi nhìn thì có lễ, thực chất lại là khinh thường của Nam Hải thủy hầu, y cũng cảm nhận rất rõ ràng. Nói cho cùng, đều đó chẳng qua vì y chỉ là một phạm nhân.

Đối với phần cảm giác đó, long nữ quen thân với y dĩ nhiên cũng cảm thụ được, từ sau lúc đó, Tinh Ngôn đã thấy thần tình của nàng có chút buồn bã. Hiện tại rơi lệ, e là chính vì trường phong ba trong buổi tiệc, đã khiến nàng nghĩ đến khoảng cách thân phận giữa hai người.

Quen biết Linh Y đã lâu, sự ưu sầu trong lòng nàng, Tinh Ngôn làm sao không cảm thụ được?

Nhìn ánh trăng trải rộng ra vô biên, thiếu niên cảm thấy ưu sầu cũng lan khắp lòng mình.

Không trung bao la, ánh trăng gợi sầu, người trong lòng đang bị thương nhỏ lệ, Tinh Ngôn thăm than thở, cúi đầu nói nhỏ với Linh Y:

"Linh Y, không cần khó chịu, chuyện này ta đã quen rồi...chúng ta đang ở trên cao, khí trời lạnh lẽo, ta sợ sẽ bị nhiễm bệnh. Chi bằng, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở ven biển kia".

Nghe thiếu niên nói nhẹ nhàng, Linh Y ghen ngào thêm một chút thì ngừng tiếng khóc, ngồi thẳng lên, hai mắt vẫn còn lệ mông lung, khẽ đáp ứng:

"Được".

Thế là, mấy thót long mã thông linh, trong tiếng hí vang, chuyển hướng bay đến mấy gian nhà nát ven biển bên dưới.

Khi đặt chân lên bãi cát mềm mại, Linh Y đưa tay nắm lấy cánh tay của Tinh Ngôn, tựa vào y mà đi. Đi trên bãi cát một đoạn, cảm thấy người bên cạnh mình hơi mệt, Tinh Ngôn liền bảo nàng ngồi trên tảng đá ven biển nghỉ ngơi, để y đi kiểm tra trước. Lúc này Linh Y rất nhu thuận, ngoan ngoãn ngồi xuống, đưa mắt nhìn theo Tinh Ngôn. Đợi khi thân ảnh của y biến mất ở mấy gian nhà, nàng quay đầu lăm lăm đếm những dấu chân của hai người in trên bãi cát. Chốc chốc, vị long nữ bình thường vẫn hành sự vô kỵ lại quay đầu, nhìn xem người thiếu niên đang là chỗ dựa của mình đã quay về chưa.

Lại chờ thêm một lúc lâu Tinh Ngôn mới quay lại. Trong màn đêm mờ hồ, chỉ nghe y nói, hòn đảo này rất hoang vu, mấy gian nhà đó đã hư nát hết, rất lâu không có người cư ngụ. Vừa rồi, y đã chọn một gian còn tương đối, dọn dẹp qua một chút, giờ thì Linh Y chỉ cần đến đó nghỉ ngơi.

Tựa vào người Tinh Ngôn, vị Tứ độc công chúa lúc này đã như mềm ngọc không xương. Tinh Ngôn vừa đỡ vừa dìu, mang vị thần nữ nửa mê nửa tỉnh tiến đến gian nhà ven biển.

Tuy gian nhà này cách nước biển cũng xa, là gian tốt nhất còn lại trong dãy nhà đổ nát này, nhưng dù sao thời gian cũng quá lâu, gió biển, phong ba đã tàn phá rất nhiều. Bất quá, nhờ Tinh Ngôn vừa rồi chỉnh sửa cấp tốc, những ô cửa trống lóc cũng được y dùng bản gỗ chặn lại, trên chiếc giường bỏ hoang lâu ngày đã phủ dày một lớp lá khô, Tinh Ngôn dùng áo khoác trải lên, lập tức tạo thành một chiếc giường ngủ êm ái.

Tuy mọi thứ tương đối ổn, nhưng khi dìu Linh Y vào nghỉ, vị long nữ tâm thần hoảng hốt cứ bám chặt lấy y, không chịu buông tay. Ngập ngừng một lúc, Tinh Ngôn nhẹ nhàng đỡ tay thiếu nữ ra, đặt nàng lên giường nghỉ. Cũng không biết thiếu nữ dùng hương liệu gì, lúc này u hương len khắp gian nhà. Khi Tinh Ngôn bước ra ngoài, kiểm một bản gỗ tạm làm cánh cửa, thì nghe thiếu nữ như đang nằm mộng lăm lăm gì đấy, chỉ là gió biển thổi ù ù bên tai, cụ thể nói gì thì không nghe rõ được.

Bước chân dần dần im mất, trong ánh trăng mờ hồ, Tứ độc công chúa mi mắt còn ước lệ, từ từ chìm vào giấc ngủ trong tiếng sóng biển rì rầm..

Sáng hôm sau, khi ánh nắng rọi qua khung cửa vỡ, Linh Y mới tỉnh giấc.

"A, Tinh Ngôn đâu?"

Dụi dụi hai mắt còn mơ màng, Linh Y nhớ đêm qua mình và Tinh Ngôn cùng vào nghỉ trong gian nhà này.

"Liệu có phải đã đi trước rồi không?"

Long nữ có chút hoảng hốt, nghĩ đến chỗ này, đột nhiên kinh hoàng lên, lập tức ngồi dậy, đưa mắt kiểm tra thân thể.

Chỉ thấy y phục mình vẫn nghiêm chỉnh. Lại cẩn thận kiểm soát cơ thể, phát hiện bản thân ngoài chút mệt mỏi, toàn thân chẳng có gì khác.

"...Ta nghĩ đến chuyện gì vậy!"

Thiếu nữ đang gấp gấp kiểm tra, đột nhiên đỏ bừng mặt, gương mặt xinh đẹp thoáng chốc đã như ráng hồng! Khi tâm tư cuồng loạn, không thể kìm nén xấu hổ, thì từ đáy lòng bỗng như có một thanh âm cất lên:

"Kì quái...Lúc đầu vừa gặp, y đã dám hôn trộm ta, sao hiện tại...lại biến thành chính nhân quân tử vậy chứ?"

Cầm áo khoác của thiếu niên trải trên giường, dời mảnh gỗ làm cửa tạm qua một bên, bước ra bên ngoài, Linh Y thấy vị quân tử tốt bụng đó, đang ngồi xếp bằng ngay ngắn trên tảng đá ven biển, mặt hướng về mặt trời, tựa như đang chuyên tâm luyện khí đã tọa.

"Hừ! Lại giả bộ không quan tâm đến ta..."

Không biết sao, vừa nhìn thấy thiếu niên thân nhiên như không ngồi luyện khí, Tử độc long nữ vừa rồi còn ý xấu hổ, hiện tại lại cảm thấy tức giận. Rón rén đi đến gần, Linh Y bỗng la lớn:

"Tĩnh Ngôn! Chào buổi sáng!"

Hừ hừ, kêu lớn như thế, không khiến tên đáng ghét này tẩu hỏa nhập ma, thì cũng khiến y giật mình ngã lăn quay!

Chỉ đáng tiếc, tuy tiếng của Linh Y rất lớn, nhưng khi theo gió biển truyền vào tai thiếu niên thì lại dễ nghe vô cùng.

"Dậy rồi à".

Nghe Linh Y chào buổi sáng, Tĩnh Ngôn cũng thu liễm tinh thần, vươn người đứng dậy, tung thân nhảy lên, lướt qua bãi cát đến trước mặt Linh Y.

Trong ánh nắng rực rỡ, thấy gương mặt quen thuộc lại xuất hiện trước mắt mình, phiền não của Linh Y chợt tan biến hết. Đưa áo khoác cho thiếu niên đường chủ, kêu y mau mặc vào. Đợi y mặc xong, Linh Y hỏi một tiếng, mới quay mặt lại hỏi:

"Tĩnh Ngôn, đêm qua ngươi không ngủ à?"

"Đúng thế".

"Nếu như ta cũng ngủ, vạn nhất có hải thú dạ ma lên đến bắt cô thì sao?"

Thiếu niên nói xong cười hì hì, bất quá, nghe y nói, một cảm giác xung động len lỏi trong lòng Linh Y.

"Vậy ngươi có mệt không?"

"Không mệt! Không ngờ nơi biển lớn lại có linh khí nhiều như thế, tu tập 'Luyện thần hóa hư' một đêm, dường như công hiệu gấp nhiều lần hàng ngày!"

"Nếu không phải Quỳnh Dung, Tuyết Nghi đang đợi ta, ta còn muốn ở đây thêm một thời gian nữa".

"Linh Y, bây giờ chúng ta có thể quay về chưa?"

Tĩnh Ngôn nói luôn một hơi, trung khí đầy đủ, hai mắt lấp lánh có thần, chẳng giống gì người vừa mất ngủ một đêm. Chỉ bất quá, lúc này nữ nhân trước mặt y, toàn bộ tâm tư đều đề trên người y, chẳng hề đề ý đến trạng thái sung mãn của y, chỉ lo lắng y mất ngủ mệt mỏi. Nghe y nói muốn lập tức quay về, Linh Y suy nghĩ nhanh, linh cơ máy động, nói:

"Tĩnh Ngôn, không cần gấp. Ta vẫn còn hơi mệt, muốn xuống nước tắm một chút, chỉ bằng ngươi vào nhà nằm ngủ chút đi?"

"Được, cô đi tắm đi, ta bảo đảm không nhìn lên!"

Nói xong, Tĩnh Ngôn lại có chút ngập ngừng, Linh Y biết tâm tư của y, liền nói:

"Yên tâm đi, ta là long tộc công chúa, ngươi không cần lo có hải quái đến hại ta đâu!"

Nói rồi, không đợi y đáp lời, Linh Y đã phiêu phiêu lướt trên không, sau đó nhảy ùm xuống biển. Y trang hoa lệ của nàng vào thời khắc trước khi nàng xuống nước, tự động bay lên, lẳng đàng theo gió đến bên Tĩnh Ngôn. Dây thắt lưng trong đồng y phục còn bay đến trước mặt y, treo trên cổ Tĩnh Ngôn.

Mùi ngiri mùi hương tiêu hồn trên y phục của thiếu nữ, Tĩnh Ngôn không dám dừng lâu, vội lấy dây thắt lưng của nàng xuống, ôm lấy đồng y phục đi ra phía sau tảng đá lớn ngoài bờ biển.

Qua chừng nửa canh giờ, Linh Y đoán Tĩnh Ngôn cũng ngủ được chút, liền theo sóng biển vào bờ, tiến đến bên tảng đá, lấy y phục cẩn thận mặc vào.

"Tên ngốc đó chắc cũng ngủ được một lúc rồi?"

"...Úy?"

Khi Linh Y đang chuyên tâm mặc y phục, bỗng nghe phía sau tảng đá có tiếng "Phốc, phốc" vang lên. Nghe thanh âm đó, rất giống như có người đang đi chân trần trên bãi cát đầm nước.

"..."

"Ta đã kiểm tra qua rồi, bãi cát này trong chu vi mấy chục dặm không hề có người, tiếng bước chân này...A! Chẳng lẽ là y?"

Nghĩ đến chỗ này, Linh Y bỗng đỏ bừng cả mặt, bàn tay đang cài cúc áo cũng có chút lập bập.

"Tên này sao lại bại hoại như thế! Hồi đêm thì rất giống chính nhân quân tử, hiện tại ban ngày thì lại..."

Nghĩ đến chỗ này nàng cũng không dám tưởng tượng tiếp. Sự tình khẩn yếu lâm đầu khiến nữ hài tôn quý này hoảng hốt lúng túng. Muốn bỏ chạy thì phát hiện hai chân mềm nhũn, chỉ có thể tựa vào tảng đá mới đứng vững, không thể nào vận khởi được chút khí lực.

"Đây là..."

Lại qua một lúc, long nữ cuối cùng cũng run rẩy vận xong y phục, đầu óc dần thanh tỉnh lại, phát hiện tiếng bước chân "phốc phốc" đó vẫn không ngừng truyền tới.

Đợi khi hồi phục lại bình tĩnh, thiếu nữ đứng lên đưa mắt nhìn ra, lúc này Linh Y mới phát hiện tiếng động "Phốc phốc" đó, bất quá chỉ là Tinh Ngôn đang cầm kiếm vô nhẹ xuống bãi cát!

Cố gắng một lúc mới trấn định lại như thường, Linh Y lúc này mới dám lên tiếng hỏi Tinh Ngôn:

"Tinh Ngôn, ngươi đang làm gì thế?"

"A, Linh Y, cô tắm xong rồi à?"

"Con gái mấy cô tắm lâu thật...Linh Y mau đến xem, mấy con còng này cũng thú vị ghê!"

Linh Y nghe nói nhìn lại, phát hiện theo tiếng đập của y, mấy con còng ẩn trong bãi cát hoảng hốt chui ra, chạy loạn khắp nơi. Đợi mấy con còng thân thể trong suốt chạy lên khỏi hang, Tứ hải đường chủ mới ngưng đập, đợi chúng chui lại xuống thì lại gõ kiếm xuống cát. Cứ làm đi làm lại, đúng là chơi không biết chán!

"Hi hi, chờ cô tắm lâu qua, ta chơi để giết thời gian..."

"Ách? Sao mặt cô lại đỏ như thế?"

Tinh Ngôn chẳng hiểu sự tình, thấy thiếu nữ không đáp ứng trò chơi hứng thú của y, thì cảm thấy có chút kì quái. Quay mặt nhìn mới phát hiện gương mặt của thiếu nữ đã đỏ bừng.

Tinh Ngôn thấy vậy, vội đưa tay sờ trán nàng, phát hiện nóng đến kinh người.

"A, Linh Y vừa rồi mặt mà xuống nước lạnh nên phát sốt rồi! Ái chà!"

Lời quan tâm còn chưa nói hoàn chỉnh thì trên đầu đã bị cú một cái đau điếng.

Tạm không nhắc đến thiếu nữ mừng, giận khó đoán trên bãi cát bên biển biếc, lúc này trong Bàn Long tiểu trấn cách đó vạn dặm, trong một cái sân nhỏ, có một tiểu nữ hài đang cắn ngón tay, ngửa mặt chuyên tâm nhìn lên bầu trời.

Ngây ngốc nhìn rất lâu, tiểu nữ hài đó mới xoay người, có chút lúng túng nói với nữ tử sau lưng nó:

"Tuyệt Nghi tỷ tỷ, muội lại đếm lộn rồi..."

"Tỷ nói, phải đếm đến bao nhiêu thì Tinh Ngôn ca ca mới từ trên khỏi mây đó trở về chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 203: Tương Tư Minh Nguyệt, Chiêu Thu Thủy Dĩ

Hàm Tình.

"Tình Ngôn, vì sao tối qua ngươi không ngủ trong phòng?"

Khi long mã lại kéo cỗ xe bay lên không trung, sau khi nói mấy lời linh tinh, Linh Y cuối cùng nhịn không được đưa vấn đề thắc mắc trong lòng mình ra hỏi. Dù sao, khi tâm trạng ý loạn tình mê chấm dứt, ở giữa trời biển bao la sáng sủa, nữ hài nhân cuối cùng cũng thanh tỉnh. Nếu như đêm qua buông thả tình cảm thì theo lẽ pháp hiện thời, nàng hiện tại cũng không biết nên xử lý thế nào.

Do đó, khi bản thân lại ở trên tầng không lạnh lẽo, bị gió lạnh vù vù quét qua mặt, trong lòng Linh Y rất cảm kích người ngồi ngay thẳng bên cạnh mình.

Chỉ bất quá, tâm tư nữ nhân rắc rối khó đoán. Cảm kích thì cảm kích, trong lòng Linh Y vẫn không khỏi sản sinh sự hoài nghi:

Chẳng lẽ bề ngoài của ta không ổn? Bằng không đêm qua vì sao y có thể thân nhiên ở ngoài luyện công chứ?"

Vấn đề này, đối với nữ hài nhân luôn tự phụ dung mạo mà nói, đúng là hết sức quan trọng, do đó cho dù tình cảnh đêm qua xấu hổ, Linh Y vẫn lấy dũng khí, tìm lúc thích hợp dùng ngữ khí bình thường nhất hỏi điều thắc mắc của mình.

Nghe Linh Y hỏi như thế, Tình Ngôn ngần ngừ một chút, sờ đầu mắc cỡ hỏi đáp:

"Ai, Linh Y cô cũng biết, tuy ta là đệ tử đạo môn, từ nhỏ đã mộ đạo, tâm chí cực kì kiên định, hành sự cực kì ngay thẳng, nhưng nếu thật sự ở cùng một nữ nhân xinh đẹp như cô cả một đêm dài, thì sợ khó mà khống chế nổi..."

"Ta ngồi trên đá luyện công, đập công trên bãi cát, kì thật đều để hướng sự chú ý của bản thân, để tránh tâm ma phát tác".

"...Có ma mới tin người".

Nghe Tình Ngôn tự xưng "Hành sự ngay thẳng", Linh Y buột miệng châm chọc. Lại nghe y nói tiếp "Không chế không nổi", thì nhớ lại tình cảnh đêm qua, tim liền đập như trống, giả vờ giơ tay muốn đánh vào vai y. Chỉ bất quá, một phen biện bạch chẳng ra gì vừa rồi, lại khiến Linh Y rất vui vẻ, tuy tay đã giơ cao, cuối cùng vẫn thu lại, uống công Tình Ngôn nghiêng người né.

Chỉ là, thấy thần sắc xấu hổ trên mặt thiếu nữ, Tứ hải đường chủ vừa định buông lời chọc ghẹo, bỗng thấy buồn bã trong lòng, nghĩ thầm:

"Linh Y à, cô dù sao cũng là long thần trong biển hồ, cả đời du hí vui vẻ, nếu muốn kết thành tình nghĩa vợ chồng, thật là thiên nan vạn nan..."

Nghĩ đến chỗ này, lại thấy mấy thót long mã đang tung vó cười mây phía trước, Tình Ngôn cảm thấy thất vọng tràn trề. Nữ hài nhân bên cạnh thì vẫn bình thường, không hề phát giác sự thất vọng của y.

Thời gian cứ êm ả trôi qua, đợi khi long xa của Linh Y tiếp cận Bàn Long trấn thì trăng đã lên cao. Đêm nay, chính là đêm Trung thu. Khi long mã dừng lại trên thượng không Bàn Long trấn, trên bầu trời vốn trong trẻo không mây, bỗng có từng đụn mây kéo đến, trong thoáng chốc vàng trăng đang tán phát ánh sáng, liền bị tầng mây mỏng như vẩy cá đó che mờ.

"Là ca ca về".

Khi gợn mây đầy trời, trên mái sương phòng của một khách sạn trong trấn, có một tiểu nữ hài cao hứng nhảy lên.

"Tuyệt Nghi tỷ, đường chủ ca ca và Long nữ tỷ về rồi".

Cảm nhận khí tức quan thuộc từ trên mây truyền xuống, Quỳnh Dung hưng phấn hô hoán, từ trên mái nhà nhảy xuống, còn không đợi hai chân tiếp đất, thì đã òn ào báo cho Tuyệt Nghi tỷ trong phòng biết đã thấy Tình Ngôn ca ca quay về.

Nghe Quỳnh Dung nói, Khấu Tuyệt Nghi vội bung quả dưa hấu lớn mua hồi sáng đặt lên bàn ngoài sân, sau đó vung tay lên, xung quanh bàn trái cây liền xuất hiện những bông tuyết nhỏ. lát sau, trên mặt hoa quả đã phủ một lớp băng tinh mỏng. Pháp thuật tạo băng ướp lạnh hoa quả này, trong hai ngày nay Tuyệt Nghi đã cùng Quỳnh Dung thử qua mấy lần. Hiện tại nàng biết, nên để gần lúc ăn hãy thi pháp thì mới giữ được vị ngon ngọt của hoa quả, nếu làm lạnh sớm thì hoa quả quá lạnh, ăn vào sẽ tê răng, còn như làm lạnh trễ thì lúc ăn sẽ không được mát lạnh.

Khi Tình Ngôn và Linh Y đang từ trên mây phiêu nhiên hạ xuống, trong sân đã bày biện xong hoa quả. Lúc này, Tuyệt Nghi đang xếp ghế ngồi, còn Quỳnh Dung thì chạy tới chạy lui bày mấy món ăn để thưởng nguyệt. Thấy hai người bọn Tình Ngôn đã xuống tới, hai tỷ muội cùng đứng lên, đồng loạt hỏi thăm hai người Tình Ngôn. Mấy người bọn họ, tuy mới cách biệt hai ngày, lại cảm thấy như đã rất lâu. Hiện tại trùng phùng, tự nhiên vô cùng vui vẻ. Sau khi hỏi qua mấy tiếng, Tình Ngôn gọi mọi người cùng ngồi xuống đàm luận thường nguyệt.

Đêm Trung thu yên tĩnh an tường, trong cái sân nhỏ chỉ có bốn lữ khách đang ngồi bên án tre trong ánh trăng mờ mờ, vừa ăn hoa quả, vừa kể những chuyện vui trong hai ngày qua. Khi kể những chuyện riêng của nữ nhân, mấy cô gái cứ mặc kệ đường chủ ngồi ngơ ngác, túm tụm nhỏ to thì thảo với nhau.

Nhìn mấy cô gái hòa hợp như người một nhà, cùng ăn món chè trôi nước sum họp mà Quỳnh Dung mua ngoài chợ, trong lòng Tình Ngôn bỗng nhiên xúc

động, chợt nhớ đến đêm Trung thu vui vẻ năm ngoái trên Thiên kiều nhai. Ngày tháng trên Thiên kiều nhai, tuy bình đạm như nước, nhưng hồi tưởng lại thì cảm thấy ấm áp thân thiết vô cùng.

"Ai, ta cũng phải mau tìm được Thủy tinh mất tích đó, tranh thủ sớm quay về La phù sơn thôi".

Khi Tinh Ngôn suy nghĩ đủ thứ chuyện, mấy cô gái bên cạnh đều lấy trâm cài xuống khiến mái tóc xanh xoắn xuống như thác phủ lấy đôi vai. Trên đầu bọn họ lúc này đều đội vòng chuỗi kết bằng đủ loại vỏ ốc tinh xảo mà Tinh Ngôn mua được từ khu chợ dưới biển Nam Hải, trong đó có một vỏ ốc sáng loáng như ngọc, tên là "Tuyết vẫn", cực kì trân quý. Khi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi rất thích lễ vật đường chủ tặng, thì tầng mây mỏng trên trời cũng theo bốn con long mã dần tiêu tán, ánh trăng tinh khiết vô ngần không còn bị che chắn, lại tỏa xuống khắp nhân gian, phủ một lớp bạc óng ánh lên mái tóc xanh của mấy thiếu nữ.

Thấy những gương mặt xinh đẹp vui vẻ trước mắt, Tinh Ngôn không khỏi lại nhớ đến một thiếu nữ ở phương xa:

"Lúc này Cừ Doanh đang làm gì chứ? Đang cùng phụ hoàng, mẫu hậu của nàng ngắm trăng? Trong thâm cung đại nội, liệu có thể có buổi tán chuyện ngắm trăng thân mật thế này hay không?"

"Cừ Doanh...Hiện có phải cũng giống ta, đang ngắm đầu ngắm vàng trăng tròn trên trời cao?"

Nhìn vòng hoa bạc treo trên nền trời sẫm, Tinh Ngôn không khỏi hơi phân tán tinh thần.

Đang lúc xuất thần thì tiểu Quỳnh Dung bỗng nhảy đến trước mặt y, đòi y kể lại những cổ sự lý thú nhìn thấy ở Nam Hải long cung. Nghe Quỳnh Dung yêu cầu, y làm ca ca dĩ nhiên không thể không kể. Vội thu hồi ánh mắt đang gắn chặt vào vàng trăng sáng ngời, Tinh Ngôn đưa tay xoa đầu tiểu muội muội vừa cách biệt hai ngày, kéo nó vào lòng, nghiêm túc giảng giải những kiến văn ở long cung cho nó nghe.

Khi kể đến chỗ bản thân vô ý đi lạc vào trong hồ cốc, bên hồ có thần thụ hoa như ngọc thạch, thì thấy tiểu thiếu nữ ở trong lòng y ngược cái mặt nhỏ xinh lên, có chút tiếu cợt:

"Ca ca, sao huynh không hái mấy đóa hoa như ngọc thạch đó về, như thế, muội và Tuyết Nghi tỷ sẽ kết thành vòng hoa, khỏi tốn tiền của ca ca. Ca ca, mấy đóa hoa đó giống ngọc thạch thật hả? Rớt xuống đất có kêu đình đang không?"

"Cái này..."

Nghe Quỳnh Dung hỏi, Tinh Ngôn gõ gõ đầu, có chút ngượng ngừng đáp:

"Ta cũng không rõ, lúc đó ta quên xem thử rồi".

Nghe y đáp như thế, Linh Y nhĩ này giờ chỉ im lặng, không nhin được chen vào mắng:

"Vậy cũng quên. Quỳnh Dung muội à, ca ca của muội đúng là ngốc".

"Ca ca...ngốc?"

"Không đúng".

Nghe Linh Y nói, Quỳnh Dung từ trong lòng Tinh Ngôn nhảy ra, đứng trên đất lác lác thân hình, nghiêm túc nói:

"Long nữ tỷ tỷ, ca ca quên xem hoa, nhất định là có nguyên nhân rất quan trọng".

"..."

Thấy tiểu Quỳnh Dung nghiêm túc biện hộ cho ca ca, Linh Y có chút mỉm cười. Liếc vị thiếu niên đang lúng túng, vị Long tộc công chúa tiếp tục châm chọc:

"Quỳnh Dung tiểu muội không biết rồi, lúc đó hai mắt của ca ca chỉ nhìn chăm chăm vào cô gái đứng dưới gốc cây, làm gì còn nhớ đến chuyện đi xem hoa".

Nghe Linh Y tỷ chọc ghẹo ca ca, Quỳnh Dung lập tức vỗ tay hoan hô:

"Thì ra là do vậy".

"Muội biết ca ca nhất định có nguyên nhân trọng yếu".

Đang lúc cao hứng, tiểu Quỳnh Dung quên mất hỏi chuyện của nữ tử đứng dưới gốc cây.

Qua một lúc, khi không khí trong sân đã lắng xuống, vị tiểu nha đầu bắt đầu chuyên tâm thưởng thức hoa quả, bỗng nói một câu không đầu không đuôi:

"Kì thật muội biết, cái cây nở hoa như ngọc thạch đó, tương lai cũng ra trái như ngọc thạch. Bởi vì"

Cúi đầu cắn miếng dưa hấu, Quỳnh Dung mới lại nhồm nhoàm nói tiếp:

"Bởi vì Quỳnh Dung hay nằm mơ thấy, trên núi có rất nhiều cây cho trái như cứng như ngọc bội của ca ca, không thể ăn".

Nói xong, nó mặc kệ nước dưa hấu dính đầy hai mép, lại cúi đầu chuyên tâm gặm tiếp.

Đối với những lời nói ngây thơ của Quỳnh Dung, mấy người Tinh Ngôn tự nhiên không để trong lòng.

Lại nhàn đàm một lúc, hoa quả trên án cũng dần dần ăn hết. Tuy đã là Trung thu, nhưng nơi này thuộc miền nam, trong sân rất ít gió, chúng nhân cảm thấy hơi nóng. Đợi Tuyết Nghi, Linh Y thu dọn bàn tiệc, Quỳnh Dung đề nghị mọi người cùng lên mái nhà hóng mát. Tuy đề nghị này có chút không được đăng hoàng, nhưng mấy thiếu niên nam nữ này chẳng quan tâm đến thói thường, đồng ý với đề nghị đó. Thế là, trong sân sau khách sạn bỗng có một trận sương khói vương vít, trong nháy mắt mấy người Tinh Ngôn đã ngồi trên mái nhà.

Khi bọn họ lên trên mái nhà thì đã gần nửa đêm. Bốn bề gió thổi nhẹ nhẹ, đêm yên tĩnh như nước. Lúc này mặt trăng cũng ẩn sau mây, những ngôi sao bị ánh trăng làm cho lu mờ lại bắt đầu nhấp nháy trên nền trời thăm đen. Ngân hà vắt từ đông sang tây hiện cũng lộ rõ hình dáng, rất dễ phân biệt. Dưới bầu trời sao, Tinh Ngôn vừa hóng mát, vừa kể cho mấy cô gái nghe vài chuyện truyền miệng trong nhân gian.

Nghe nói khi Nguru Lang, Chức Nữ bị Vương mẫu chia cách ở hai đầu ngân hà, trong một năm chỉ có thể nhờ cầu ô thước mà gặp được một lần, vị long nữ này giờ không nói chuyện bỗng lên tiếng bổ sung, nói là theo nàng biết, Vương mẫu đã bị chúng nhân chỉ trích nhảm. Kì thật đầu sỏ gây ra tội ác khiến Nguru Lang, Chức Nữ phải chia cách chính là vị công chúa đáng ghét hi nộ vô thường của Vương mẫu. Tuy nguyên nhân cụ thể không rõ, nhưng lúc nhỏ nghe gia gia Vân Trung Quân giảng cổ sự, hình như sự tình đúng là như thế.

Nghe Linh Y đính chính, tiểu nha đầu đang bị cô sự hấp dẫn, như cảm động lây, bỗng nhiên nổi giận, chu cái mỏ nhỏ nhắn:

"Công chúa đó thật không ngoan! Chức Nữ tỷ tỷ, Nguru Lang ca ca thật là đáng thương".

"Vương mẫu đại thẩm đó cũng vậy, tiểu cô nương không ngoan cũng không biết quản, còn kém hơn cả ca ca của ta".

...Ngay khi mấy lời chính nghĩa xuất từ phế phủ của tiểu nha đầu vừa nói xong, sao trời đang sáng rõ, đột nhiên nhất tề nhấp nháy, hệt như lão thiên liếc mắt nhìn xuống vậy!

Bỏ qua mấy lời tán gẫu, sáng hôm sau khi Tứ độc công chúa vẫn còn mang lòng quyến luyến quay về long cung dưới đáy Bà Dương hồ, thì thấy mẫu thân cùng nha hoàn thân cận của nàng đang chờ trong tam cung của nàng. Thấy nàng trở về, nha hoàn đó liền vui vẻ bước tới nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lô Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.13 - Chương 204: Thất Tinh Tự Linh, Kinh Phá Mộng Trung Chi Đảm.

Khi Linh Y quay về Tứ độc long cung dưới đáy Bà Dương Hồ, lòng vẫn như đang còn ở đêm trăng sáng gió mát nơi tiểu trấn miền nam, thì thấy mẫu thân đón sẵn đưa đến Phụng Tảo cung. Linh Y theo lễ thăm hỏi sức khỏe mẫu thân, thấy nàng lễ phép như thế, ái phi của Động đình long quân cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Trước giờ cô con gái cung của bà hề thấy mẫu thân là chạy đến làm nũng, sao mới có mấy ngày không gặp, Linh Y nha đầu lại biến thành một cô nương đứng đắn như thế?

"Đúng rồi, nhất định là Linh nhi đã có người trong lòng rồi".

"Nhớ khi xưa, lần đầu tiên ta thấy qua phụ thân của nó, không phải biểu hiện cũng hệt như nó hiện giờ sao?"

Long phi nhớ thị nữ có báo, nói là công chúa gần đây mê theo thừa may vá, hiện tại lại thấy bộ dạng này của con gái, bà càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Khẽ ním cười, vị Tương thủy nữ thần xinh đẹp đoạn lệ liền kéo Linh Y ngồi xuống, hỏi nó về hành trình đến Nam Hải phó yến. Tự nhiên, trong cuộc nói chuyện, mười câu đã hết tám câu là hỏi bóng hỏi gió, muốn xem suy nghĩ của con gái đối với thủy hầu Mạnh Chương. Chỉ bất quá, mẫu thân thì cố che giấu mục đích thực sự, còn con gái cũng chỉ là trả lời qua quýt cho xong chuyện.

Hai mẹ con trò chuyện một lúc, cuối cùng Động đình long phi cảm thấy đáp án của mình chưa có, liền tiếp lời Linh Y, nói:

"Đúng thế, hài tử Mạnh Chương là đệ tử của Lô thần, tự nhiên thần thông quảng đại. Mấy năm nay nghe nói nó thống suất mãnh tướng long tộc, đánh nhau với quý phương, đánh cho bọn quý chúng Chúc u ẩn trốn không dám ra, vậy nhất định cũng rất mưu trí".

"Nghe ta nói, vị Mạnh đại ca của con, đúng là anh kiệt trong đám trẻ long tộc, sau này Linh nhi con cũng nên thân cận hơn".

Nghe mẫu thân nói như thế, Linh Y có chút bồn chồn. Thấy nàng mất tự nhiên, Long phi còn cho là con gái xấu hổ, không muốn để lộ ý trung nhân cho mẹ biết. Đối chiếu với kinh nghiệm ngày xưa của bản thân, Long phi càng khẳng định suy nghĩ của mình. Đã rút ra được kết luận, vị Tương thủy nữ thần cũng như những người mẹ khác, lộ ra nụ cười hạnh phúc:

"Ai, con gái đã lớn rồi, bộ dạng hiện tại, thật giống ta năm xưa..."

Trong lúc hạnh phúc, thấy con gái đã trưởng thành, trong lòng cũng cảm thấy có chút buồn bã.

Thấy Linh Y không được tự nhiên, bà làm mẫu thân cũng cảm thấy không nên hỏi thêm, vạn nhất không cẩn thận nói trúng tâm sự của nó, khiến nó xấu hổ mà nổi tính ngang ngạnh thì e có tác dụng ngược. Nghĩ như thế, Long phi một lòng vì chung thân đại sự của con gái, cũng chỉ đành tạm thời nhẫn nại, giả bộ như không có chuyện gì, tùy tiện hỏi sang mấy vấn đề khác.

Qua một lúc, Long phi khởi thân đi đến án ngọc, đưa tay lấy một quyển trục tinh xảo, vừa trải ra vừa mỉm cười nói:

"Linh Y con xem, mấy ngày nay con không có ở đây, vì nương tìm được một bức họa, con ngắm xem thế nào".

Linh Y nghe lời đến bên ngắm bức họa, là một bức "Tiều tử trung đẳng sơn đồ". Tiều phu trong tranh, lưng mang búa, người lom khom, khó nhọc đi trên dốc núi cao đầy đá nhọn trong mưa sâu gió thắm. Bức họa mở ra không gian rộng lớn, núi cao sừng sững, nhưng tiều phu dưới núi lại mờ nhạt rõ ràng, hiển nhiên không phải là bức vẽ của người thường.

Bất quá, bức họa mà Long phi lấy ra, mục đích không phải khảo nghiệm trình độ bình tranh của con gái. Đem bức họa này cho Linh Y xem, là vì gần đây bà nghe được một chuyện lý thú. Bất quá, sau khi xem qua bức họa, Linh Y lại suy nghĩ lan man:

"Tòa núi này, đột ngột chọc thẳng vào mây, thật giống tòa Mã đề sơn của nhà Tĩnh Ngôn..."

Đang khi suy nghĩ linh tinh thì nghe mẫu thân hứng thú nói:

"Linh Y, gần đây mẫu thân nghe được một chuyện rất thú vị".

"Sao? Chuyện gì vậy?"

"À, trước khi nói chuyện này, con phải cho mẹ biết, tiều phu này từ đây trèo đến đây, đại khái phải mất bao nhiêu thời gian?"

Vừa nói, Long phi vừa đưa tay chỉ vào hai vị trí chân núi và đỉnh núi trên bức họa.

Thấy mẫu thân trịnh trọng hỏi một vấn đề rất bình thường, Linh Y suy nghĩ một chút thì thành thật đáp:

"Khả năng mất nửa ngày?...Không đúng, nếu mưa gió lớn như thế, nói không chừng mất cả ngày mới lên tới!"

"Con cũng nói như thế!"

Nghe Linh Y hồi đáp, Long phi cười vui vẻ, nói:

"Ta lúc đầu nhìn thấy bức họa, cũng có đáp án giống thế. Chỉ bất quá, ta nghe long cung Kiếm Nga hay ra ngoài tìm bảo vật nói, trên đường mang bảo họa về, đi qua một chỗ man hoang, gặp mấy người địa phương, cho bọn họ xem bức họa, vô ý hỏi vấn đề này, con đoán xem bọn họ hồi đáp thế nào?"

"Hồi đáp thế nào?"

Thấy vẻ mặt tươi cười của mẫu thân, Linh Y biết đáp án nhất định không tầm thường, liền nghi hoặc hỏi:

"Chẳng lẽ mấy người man hoang đó chân nhanh, chỉ cần một canh giờ là đủ?"

"Không đúng".

"Bọn họ trả lời là, chỉ cần một cái chớp mắt là được!"

"Sao?"

Linh Y vừa nghe xong thì rất kinh ngạc, chỉ bất quá suy nghĩ nhanh qua thì bỗng nhiên đại ngộ:

"Đúng rồi! Con sao quên mất, mấy người man hoang đó, nói không chừng có khả năng đặc biệt, có thể đằng không bay đi cũng không chừng!"

Bất quá, suy đoán của nàng lại bị mẫu thân phủ định. Chỉ thấy Long phi cười cười đáp:

"Thú vị chính là chỗ này, mấy thổ nhân đó không biết thuật đẳng không. Bọn họ hỏi đáp như thế, chỉ là vì kiến thức mông muội chưa được khai hóa. Bọn họ trước giờ chưa từng thấy qua sách vở tranh vẽ, lần này là lần đầu tiên thấy được bức họa, không thể nào liên tưởng đến cao son ngoài thực tế được. Bọn họ chỉ biết, từ chân núi đến đỉnh núi trong bức họa này, bất quá chỉ bước một bước là tới!"

"Nghĩ như thế, tự nhiên chỉ cần một cái chớp mắt là đủ rồi!"

"A, ra là vậy!"

Lần đầu nghe chuyện như thế, Linh Y cũng cảm thấy thú vị. Thấy bộ dạng chột hiểu ra của con gái, Long phi vuốt tóc mai rũ xuống, suy nghĩ một chút, buộc miệng nói:

"Kì thật, đạo lý này nhiều lúc cũng có chỗ dùng".

"Giống như người phạm sống chỉ mấy chục năm, cũng như những thổ nhân chưa từng thấy qua bức họa đó, làm sao có thể tưởng tượng được thần nhân thọ ngang biển cả như chúng ta chứ?"

"Linh nhi à, tương lai con chọn phu quân, kì thật vô luận hần có thần thông quảng đại hay không, quan trọng nhất phải được trường sanh. Bằng không, há chẳng phải con sẽ phải sống như quả phụ hay sao?"

"Nói cho cùng ta làm mẹ, không thể để con chịu khổ được!...Úy?"

Long phi tâm tình đang tốt, không kiềm được lòng nói thêm mấy câu, nào ngờ, nói đến đây bỗng thấy con gái đang vui vẻ, đột nhiên sắc mặt biến thành trắng bệch, thân hình lão đảo, như muốn lập tức ngã xuống đất.

Thấy thế, Long phi không khỏi đau lòng, thầm trách bản thân nóng nảy. Linh Y vừa trở về đã kéo qua đây hỏi han lung tung. Không cần nói, Nam Hải gió to sóng lớn, con gái cưng của mình nhất định ngồi long xa mệt mỏi, vừa về chưa kịp nghỉ ngơi, đương nhiên là phải hoa mắt chóng mặt.

Vừa thầm trách bản thân, Long phi vừa khấn trương đỡ lấy con gái, muốn tự mình đỡ con gái đến bên án ngọc ngồi nghỉ. Nào ngờ thấy mẹ đỡ, Linh Y chỉ nhẹ nhàng đẩy ra, nói bản thân không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt, muốn cáo từ trở về phòng nghỉ ngơi.

Thấy con gái như thế, Long phi cũng không còn cách, chỉ đành kêu nha hoàn thay mình đưa công chúa về Linh châu cung nghỉ ngơi.

Sau khi Linh Y rời đi không lâu, Long phi nghe thủ hạ vào báo:

"Bẩm Long phi nương nương, Nam hải thủy hầu Mạnh Chương phái người đưa thượng phẩm Thiên dược long xa bách thất đến, nói là cảm ơn Tứ độc công chúa lần này đã dời thân ngọc!"

Bỏ qua mấy tiểu tiết ở Tứ độc long cung, lại nói đến Bàn long tiểu trấn, trở về từ Nam Hải, thường thức đêm Trung thu, Tinh Ngôn cũng không gấp dẫn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lên đường.

Không biết là đột nhiên phát hiện sinh hoạt ở tiểu viện này an bình, hay là lưu luyến dư hương còn lảng đãng trong phòng, hôm nay bọn họ vẫn còn ở lại Bàn long trấn.

Khi ánh nắng ban mai chiếu rọi nơi nơi, dẫn theo hai cô gái tâm địa đơn thuần, Tinh Ngôn vui vẻ đi dạo ngắm cảnh trấn. Hiện tại đang là chợ phiên náo nhiệt trên vùng cao, những tiểu thương nhiệt tình hò hét chào mời, trên đường người đi chen chúc. Trong không khí ẩm ỉ đó, thỉnh thoảng lại ngất lên mùi thức ăn. Đi ngang khu mua bán lừa ngựa, không khí lại có thêm mùi khai nồng của chúng. Đi trên con đường nhỏ nhưng tấp nập này, nhớ đến cảnh tượng đền đài nguy nga, yến tiệc linh đình dưới Nam Hải long cung, Tinh Ngôn cảm thấy phố chợ vùng cao này còn vui vẻ hơn nhiều. Thoải mái đi lại khắp nơi không ai quản thúc, chân đạp trên đất tuy không có cảm giác phiêu điều như dưới long cung, nhưng khiến người ta cảm thấy chân thật, có thể tựa vào được.

Không biết thế nào, thường ngày đi trong phố chợ, Tinh Ngôn cảm thấy rất tự nhiên như cá xuống nước. Nhưng hiện tại, trong lòng y lại sinh ý cảm thán.

Còn bên cạnh y, có lẽ do hai ngày không gặp, tiểu nha đầu bình thường lí lắc như chim, chạy chơi lung tung, lúc này cũng chỉ bám lấy ca ca, giống như muốn ca ca đền lại hai ngày qua cho nó vậy. Tuyết Nghi tỷ tỷ của nó thì tay khoát một giỏ trúc, cứ chậm rãi đi sau hai người. Nếu Tinh Ngôn, Quỳnh Dung muốn mua gì thì nàng đưa giỏ đến cho bọn họ đặt vào.

Vị Mai tuyết tiên linh xuất thân từ động thiên băng nhai đó, lúc này một tay nhẹ giữ mép áo, một tay cầm giỏ trúc, rất giống một cô gái mới về nhà chồng, không còn chút lãnh ngạo nào.

Chỉ bất quá, thấy có thiếu nữ xinh đẹp như thế đi trên phố, mấy tên lưu manh có ý sàm sỡ len đến gần, còn chưa kịp động tay động chân thì bỗng thấy hàn quang lóe lên, sau đó cả người hoảng hốt như nằm ác mộng, đợi khi tỉnh táo thì đã bị đám đông che khuất, không còn thấy thiếu nữ đó đâu.

Thời gian một ngày cứ như thế trôi qua. Khi minh nguyệt đương không, Tinh Ngôn chờ Quỳnh Dung ăn xong món chè bình dân thì cùng chuyển thân quay về khách sạn.

Đêm nơi tiểu trấn yên tĩnh vô cùng, mọi người đều đã quay về nhà. Đi trên con đường vắng bóng người qua lại, ánh trăng mềm mại như nước phủ đầy đầu tóc y phục bọn họ.

Quay trở lại khách sạn, sau khi tắm gội xong, tùy tiện lấy một cuốn sách ngồi đọc, tiểu Quỳnh Dung hai mắt nhử lại đã được Tuyết Nghi kéo về phòng ngủ. Đợi hai cô gái về phòng, Tinh Ngôn cũng cởi áo khoác ngoài, nằm xuống giường tre chìm vào giấc ngủ.

Đêm mười sáu tháng tám, trăng tròn vô cùng. Trên nền trời xanh thẫm dường như không thấy có ánh sao sáng nào. Dưới ánh trăng sáng rõ, vài đụn mây lơ lửng cũng trở nên mờ nhạt như sương khói. Ánh trăng tinh khiết luồn qua song cửa vào phòng, đồ vật trong phòng, vô luận là bàn ghế tủ giường, hay cả Tinh Ngôn, cũng đều tắm trong ánh trăng nhàn nhạt như khói sương, cảnh tượng trở nên lung linh như đã chuyển sang một thế giới khác.

Thiếu niên ngủ say trên giường, gương mặt còn mang nét hân hoan, không biết có phải đang mơ đến những kỷ niệm êm đềm giữa mình và Linh Y trong chuyến đi Nam Hải hay không. Lúc này, nếu như có sao tinh nào bay ngang phòng thì có thể thấy, thân hình cùng các bộ phận trên người thiếu niên đang tạo thành hình 斗, hết như xếp thành trận hình thiên cương bắc đẩu.

Trong làn gió đêm mát mẻ thổi vào phòng, còn mang theo cả tiếng chó sủa nơi xa. Trăng sáng bên cửa sổ, gió mát khắp phòng, đêm thu miền nam hình như chẳng có gì khác so với bình thường. Chỉ là, khi trời thanh trăng sáng, bỗng phảng phất có người không cẩn thận đụng vào một cơ quan xa xưa, vào thời khắc đó, đột nhiên phá vỡ huyền cơ đã chôn vùi rất lâu, thế là trong đêm đen thẫm sâu, bỗng nhiên biến thành một thế giới sáng lạ.

Sau sát na đó, trong khách sạn bình dân nơi tiểu trấn miền nam, bỗng có bảy đóa quang đoàn cự đại bay lên, phân bổ khắp chu vi căn phòng. Bảy vòng sáng rực rỡ không biết từ đâu đến đó, chẳng tuân theo kết cục của căn phòng, mỗi vòng sáng cứ yên tĩnh ở đúng vị trí đã được định sẵn. Lúc này, không những vật dụng bằng gỗ trong phòng, mà cả cây cối trồng ngoài sân, toàn bộ đều chìm trong ánh sáng của bảy vòng sáng đó.

Cũng theo bảy vòng sáng bắt phàm dưới đất, trên khung trời rộng lớn phía tây bắc, bắc đẩu thất tinh vốn bị mặt trăng sáng che khuất, đột nhiên nhát tề rực lên, phóng xuất quang hoa chói mắt ra đại địa mệnh mang!

Vào lúc này, mọi thứ đều tĩnh lặng, chỉ có một thân thể nhẹ nhàng bay lên..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 205: Thu Không Kiểm Lệ, Hát Phá Mộng Lý Thần Ky.

Khi Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi lưu lại Bàn Long tiểu trấn ở miền nam, thì đêm mười sáu tháng tám, Tinh tương quan ở kinh thành viết trong Tinh thư:

"Tháng tám Đinh tị, thất diệu nhập nguyệt, vi kinh thiên. Đại thần có mưu đồ, hoàng đế cũng sợ. Loạn thần tử".

Tuy trong Tinh thư chỉ viết mấy chữ, nhưng Tinh tương quan hôm sau trình tấu biểu cho hoàng thượng, thì giải thích thêm một phen:

"...Nhật dương, thì nguyệt âm. Nguyệt dương, thì tinh âm. Nguyệt xuất thì tinh vong. Minh nguyệt ám mà tinh tỏ là vi kinh thiên. Kì chiêm viết: 'Vi bất thần, vi canh vương'".

Theo học thuyết âm dương, vạn vật đều có âm dương, âm dương vốn tương đối. Nếu thái dương là dương thì thái âm nguyệt lượng là âm. Nếu nguyệt lượng là dương thì tinh thần tham đầu là âm. Cũng đối ứng như thế, trong đạo quân thần, quân là dương, thần là âm. Vốn khi minh nguyệt chiếu sáng thì không thấy nhiều sao, Nhưng đêm qua lúc trăng đang sáng, đột nhiên bắc đẩu thất tinh lại cùng sáng lên, thật là vô cùng khả nghi. Theo nghiên cứu nhiều năm của Tinh tương quan, dị tượng xuất hiện đêm qua, chứng tỏ thiên hạ có người không trung, có lòng lật đổ đương kim thánh thượng.

Lúc này, thiên hạ thái bình đã lâu, một thời gian dài không động binh đao, tấu biểu của Tinh tương quan lập tức khiến triều đình nhốn nháo. Những thần tử tin vào Tinh đạo thì ào ào tấu thỉnh hoàng thượng sớm cho điều tra trong triều có ai có tâm phản trắc hay không. Còn những thần tử không tin chiêm tinh dị thuật thì gân cổ bác bỏ lời tấu của Tinh tương quan, khần thỉnh hoàng thượng không nên nghe mấy lời hoang đường đó. Khi tranh luận thì chia bè kéo cánh, nhất thời triều đình cãi đến náo loạn.

Trong đám triều thần ồn ào tranh cãi đó, lại có vài người trong lòng có chứa mưu mô, kín đáo mỉm cười.

Không nói đến tranh cãi trong triều đình, lại nói đến một nơi trong khách sạn nhỏ ở Bàn long trấn, đang chìm trong bảy vòng sáng rạng rỡ.

Đối ứng với bắc đẩu thất tinh đột nhiên phóng quang ở tây bắc, bảy vòng sáng trong không gian nhỏ hẹp này cũng bày bố theo hình trạng thiên cương đẩu, trong luồng sáng rực rỡ đó, thiếu niên vốn ngủ say trên giường tre, lại im lìm bay lên, thân thể vô cùng tự nhiên bay đến trung tâm của bắc đẩu tinh trận. Lúc thân hình bay lên, tuy hai mắt nhắm chặt, phảng phất như không biết, nhưng trong không minh như có một cổ lực lượng thần bí đang nâng đỡ

bên dưới y, giúp y nhẹ nhàng bay lên mà không bị kinh động thức giấc.

Khi Tinh Ngôn bay đến trung ương trận, vô ý thức đình trụ thân hình, hết như là hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, trong nhất thời sóng quang chuyển động, mọi thứ trong tiểu viện đều dao động lắc lư. Lúc này, Tinh Ngôn cùng bảy vòng sáng đó, phiêu phiêu dang dang, phảng phất như thành bốn thể phản chiếu lên dạ không, tất cả chướng ngại đều không tồn tại, quang đoàn ngấm vào cây cối, khiến bọn chúng hư ảo như đang ở thượng không khoáng đã không có sinh vật.

Dị tượng không thể tưởng tượng nổi đó phát sinh, cả khách sạn lại vẫn im lìm ngủ như cũ, phảng phất mọi thứ đều như mộng ảo, không kinh động đến bất cứ ai. Chỉ bất quá, so với sự yên tĩnh của khách sạn, trong dạ không rộng lớn trên nó đang có biến hóa lớn. Hai vị khách nhân linh giác mẫn duệ ngụ ở phòng kế bên, đột nhiên từ trong mộng thức tỉnh, cùng đồng loạt vận y phục, đẩy cửa phòng ra quan sát.

"Ca ca, huynh ấy..."

Lúc này tình cảnh trước mặt Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cực kì trống lẽ:

Khắp sân tinh quang xán lạn như tạo thành một khối nước trong suốt, đường chủ thì đang trong ao quang đó, nhẹ nhàng du chuyển như cá. Bảy vòng sáng không ngừng tán phát quang mang, thu hút thiên địa linh khí đưa vào tinh trận. Thiên địa linh khí ngũ sắc khi vào tinh trận, chiếu theo phương vị bắc đầu thất tinh, rồi tụ đến chỗ thân thể ở trung tâm tinh trận. Thiên địa nguyên linh nhập vào tinh trận thì ngưng luyện thành một cỗ thiên lực hư không chí thanh chí thuần, sau đó đổ vào trong cơ thể thiếu niên liên miên bất tuyệt.

Dưới sự xâm nhập của lực lượng này, thân thể Tinh Ngôn tựa như cá trong ao, chìm trên trời, đảo lộn nghiêng lệch trong khoảng hư không đó.

Lúc thiên địa linh khí trong không trung nhật dần, bảy vòng sáng trong sân cũng chuyển ám, thì nghe một tiếng "Vù", có một thanh kiếm phá không bay đến. Trong tinh quang âm đạm, thanh Phong Thần cổ kiếm gần đây linh quang u ám, lúc này phảng phất như lại thông nhân tính, ở trong hư không ngưng chú thiếu niên. "Nhìn" y đang chịu thiên lực cường đại như thế, sau luyện hóa thân thái vẫn tự nhiên, thanh Phong thần cổ kiếm không khỏi lắc lắc mũi kiếm, phảng phất như đang gặt đầu tán thưởng. Thế là chốc lát sau, trong hai tiếng kêu kinh hoàng ở gần đó, thanh cổ kiếm thông linh đột nhiên bùng phát quang hoa, hết như thiên địa linh lực vừa nãy, lao vào thiếu niên với tốc độ cực nhanh.

"Yêu quái!"

Khi Quỳnh Dung, Tuyết Nghi hô hoán, muốn ngư khỏi binh khí ngăn cản thanh kiếm đó, thì thấy thanh quái kiếm phản chủ đã đâm xuyên qua người Tinh Ngôn, "Xoẹt" một tiếng không biết bay đến nơi nào.

"Ca ca!" "Đường chủ!"

Lúc hai tiếng kinh hô gần như sắp khóc vang lên, trong sân vốn đang sáng tỏ như ban ngày bỗng sập xuống u ám, sau đó ánh trăng bình hòa điềm đạm, lại phủ đầy tiểu viện.

"Ca ca..."

Đội nhìn rõ tình huống trong sân, tiểu Quỳnh Dung vốn nước mắt nước mũi lèm nhèm, lập tức nín khóc tươi cười, chạy như bay đến bên thiếu niên đang đứng ngay ngắn trong sân, đưa tay sờ lên ngực ca ca xem liệu có một cái lỗ lủng hay không. Đồi Chu tước thần nhận phía sau nó, đột nhiên mất đi sự điều khiển của chủ nhân, "Xoảng, xoảng" hai tiếng, đồng loạt rơi xuống đất.

"Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là nằm mộng?"

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vẫn như thường, không chỉ Quỳnh Dung nghi hoặc, cả Tuyết Nghi cũng không dám tin. Thấy gương mặt mê hoặc của hai cô gái, Tinh Ngôn mỉm cười, đưa tay nheo mũi Quỳnh Dung, nói:

"Không phải nằm mộng đâu".

"Ta làm một trò ảo thuật. Các người xem đây".

Thoại âm chưa dứt, Tuyết Nghi đã thấy trước mũi Quỳnh Dung muối muối, đột nhiên xuất hiện bảy đóa quang mang tinh oánh, lượn lờ quanh ngón tay của đường chủ. Lúc quang điểm du động, kéo thành những đường sáng đan xen, tạo ra một đồ án rất đẹp.

Thấy tình cảnh ngoạn mục trước mắt, tiểu nha đầu có khả năng triệu xuất hóa vũ chu tước, trên gương mặt nhỏ lập tức tươi cười như hoa, vỗ tay hoan hô:

"Thì ra ca ca cũng có thể tạo ra đom đóm!"

"Khà khà!"

Nghe lời nói ngây thơ của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn không nhịn được bật cười khà khà, vung tay, bảy điểm tinh quang bay ra, xuyên qua vách tường, thỉnh linh nhập vào trong thanh kiếm đã nằm yên trên tường.

Trải qua phen dị biến vừa rồi, lúc này trong lòng Tinh Ngôn chỉ cảm thấy tinh thần linh thấu, phảng phất trải qua tẩy lễ trong tinh trận vừa rồi, cả người được tẩy sạch đến tận xương tủy, biến thành đặc biệt trong sạch. Còn một chiêu thần kiếm xuyên tâm cuối cùng lại giống như đã phá đi phong ấn trong

người y, rất nhiều kinh văn thường ngày đọc không hiểu, lúc này đều tự nhiên thông suốt.

Có được thu hoạch này, tâm tình Tinh Ngôn hết sức khoan khoái. Quay về phòng thay y phục rồi quay lại sân, chiếu theo cảm giác của bản thân, đem sự tình vừa phát sinh kể cho Quỳnh Dung, Tuyết Nghi nghe. Nói xong, thiếu niên tinh thần sáng khoái, hồi đáp nghi vấn của bọn họ:

"Tuyết Nghi, những Tinh thần trên trời, đương nhiên cũng có linh tính của chính chúng".

"Đường chủ nói đúng, Tinh thần, nhật nguyệt trên trời, đúng là có khả năng cũng như mặt đất mà chúng ta đang đứng, mỗi thứ đều có thuộc tính ngũ hành, hoặc là băng hòa, hoặc là mộc thạch. Nhưng cho dù thế nào, cũng không nhất định là vật chết. Vạn vật có linh, bọn chúng đều có thể có linh tính của chúng, cũng giống như chúng ta vậy".

"...Khà, Quỳnh Dung muội muội, phải biết điều này, không phải ca ca thông minh, mà là trên thế giới này, có rất nhiều sự vật vượt khỏi sự tưởng tượng của chúng ta. Cũng giống như Quỳnh Dung muội có thể khóc cười, các Tinh thần trên trời cũng chưa chắc không có hi vọng ai nhạc. Vừa rồi ca ca cảm giác rất rõ, phảng phất những quang đoàn đó đều là từ bắc đẩu thất tinh trên trời giáng xuống. Bọn họ giống như là huynh đệ tỷ muội của ta, vây quanh thân thể ta, giúp ta tu tập, luyện hóa linh khí trong thiên địa".

"...Vì sao không luyện nhiều hơn một chút? A...là vì 'Thiên địa linh khí', 'Nhật nguyệt tinh hoa' mà chúng ta luyện hóa hấp thụ, kì thật đều là lực lượng thúc động căn khôn tự động vận chuyển. Ta vừa luyện hóa, chính là vận chuyển lực tự nhiên của nơi Bàn long trấn này. Nếu như ta không biết chừng mực, thì có thể dẫn đến tai nạn lớn".

Đổi đáp đến đây thì đã nửa đêm. Trong sân mùa thu không biết từ lúc nào đã có sương mù lã đăng, nhuộm ánh trắng thành tấm màn mỏng thưa thớt, như có như không vương vãi bên người bọn họ. Trong những bụi cỏ góc tường, còn có tiếng trùng mùa thu ngâm xướng. Đêm yên như nước, hai thiếu nữ chuyên tâm nghe giảng, không nói tiếng nào. Thoại ngữ của đường chủ bọn họ thì trở nên có chút yếu ớt, phảng phất như từ trên mây truyền xuống:

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, chính như vạn vật đều có âm dương, chuyển thế gian, có chuyện biết thì cũng có chuyện không thể biết. Sanh linh trong thiên địa có thể có tư tưởng, cố nhiên có thể truy nguyên, thông qua các dạng phương thức khác nhau để giải thích nghĩa lý của gần như mọi sự vật trên thế gian. Thế nhưng, ngoài những việc 'Có thể biết', nhất định có rất nhiều việc mà chúng ta vĩnh viễn cũng không thể lý giải, không thể tưởng tượng được".

"Từ bỏ kiêu ngạo, kính trọng tự nhiên, đó mới là chân lý căn bản nhất của đạo môn chúng ta..."

Nói đến chỗ này, thiếu niên rất ít khi nghiêm túc thế này, bỗng ngưng lời, ngẩng đầu nhìn lên dạ không vô tận, phảng phất bản thân lại rơi vào trầm tư phiêu dăng.

Lại qua một lúc nữa, thấy ca ca vẫn không lên tiếng, Quỳnh Dung lén động chân động tay, sau đó cười hi hi, lẩm bẩm tự nói:

"Ca ca nói đúng! Đương nhiên có rất nhiều chuyện kỳ quái mà không biết nguyên nhân!"

"Hi...giống như Tinh Ngôn ca ca, nếu không phải gặp được nữ hài tử vừa ngoan vừa khả ái như ta, thì sao biết trên thế gian này còn có tiểu hồ ly có cánh chứ!"

Khi trong tiểu viện ở khách sạn nơi Bàn Long trấn diễn ra buổi đối đáp truy cứu thiên nhân nghĩa lý, thì dường như đồng thời, ở thâm xứ Vân Mộng đại trạch cách xa ngàn dặm, cũng phát sinh một kì sự.

Vân Mộng đại trạch, chu vi ngàn dặm, hơi nước ngùn ngụt, là thủy trạch lớn nhất thuộc quyền Tứ độc long quân. Ở sâu trong đại trạch này, có một bãi bùn vô cùng rộng lớn, vô số kì trân thảo mộc chưa từng thấy trên thế gian sinh trưởng ở bãi bùn này. Ở bãi bùn này, cũng là mục trường nuôi dưỡng trần cầm dị thú của Tứ độc long tộc, Lưu Vân mục.

Lưu Vân mục trường của Tứ độc long tộc, ngày cũng như đêm, trên cao vĩnh viễn là bầu trời xanh nhạt tinh nguyệt giao huy. Lúc này, trên bãi bùn rậm rạp cỏ nước nhất của Lưu Vân mục, đang có muôn ngàn thốt long lân thần mã sắc lông như tuyết, an tường thông thả gặm cỏ hoa dị thảo tươi tốt trên đất.

Vào lúc mọi thứ vẫn như thường thì không biết liệu có phải chịu ảnh hưởng của dị tượng thất tinh ngoài trạch hay không, trong đám cỏ nước rậm rạp cách bấy ngửa không xa, có mấy chục khối đá nửa chìm nửa nổi trong nước, bỗng tỏa ra hồng quang nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 206: Không Sơn Quả Vũ, Mịch Thần Nữ Kì Hà Tung.

"Long mã ở Lưu vân mục bị trộm một nửa?"

Nghe tin tức xúi quẩy này, dù là khí độ tốt như Động Đình long quân, sắc mặt tức thì cũng biến thành khó coi! Phải biết, phụ thân Tứ độc long quân của ông ta, gần đây rất kỳ vọng vào đám chiến kỵ này. Lỗi căn dặn còn văng vẳng bên tai, không ngờ lại xảy ra sự tình này.

Lúc nghe bẩm báo, vị nghiêm phụ của Linh Y, phu quân của Trương phi, vừa từ Lưu vân mục quay về Tứ độc thủy phủ, đang chuẩn bị đoàn tụ cùng gia đình, dường như còn chưa kịp thở thì đã nghe được tin tức xấu đó. Ông ta nghe Long tướng trấn giữ ở đó sai người đến báo, nói gần như ông ta vừa bước chân đi thì nơi nghỉ ngơi của long mã ở Phi vân mục xảy ra chuyện. Nơi bãi bùn dày đặc có nước đột nhiên phát cháy lớn, lan dài mấy dặm, giống như một bức tường ngăn cách, vây lấy đám long mã bên trong. Theo người bẩm báo miêu tả, đương thời hán chứng kiến thế lửa cực kì hung mãnh, đỉnh lửa theo gió bốc lên, gần như muốn phụt tới tận mây.

Khi hỏa diễm bùng bùng thì những long binh ở mục trường chẳng chút kinh hãi, dù sao bọn họ cũng là những kẻ chơi đùa nơi sóng to gió lớn, một trận lửa thế này há làm bọn họ luống cuống. Thế là dưới sự hợp lực của đám long binh long tướng, trước hồng thủy bọn họ tạo ra có thể nuốt chửng mọi thứ, lại bị bức tường lửa cản lại. Hỏa diễm nhìn thì như bình thường nhưng dường như đã được phủ vào một pháp chú thần bí, thủy láng hừng dững tiến đến thì tường lửa bỗng xuất hiện quang mang xanh tím, toàn bộ thủy láng tiến đến đều bị hóa thành hơi nước, chớp mắt đã theo gió tan hết.

Bởi vì có bức tường lửa thần bí đó ngăn cản, dù long binh long tướng cố sức cũng không vượt qua được, đến chừng nửa tuần hương thì hỏa diễm đột nhiên biến mất. Chỉ là, sau khi lửa tắt thì bọn họ không cao hứng chút nào, vì bọn họ phát hiện, tiêu tán theo bức tường lửa đó, còn có long mã thần kỵ của bọn họ.

"Yêu ma đáng chết!"

Nghe thủ hạ thuật lại, lại liên tưởng đến việc ma tung ngẫu nhiên trước đây quanh Lưu vân mục, Động Đình quân lập tức biết thủ phạm là ai. Đám long mã còn lại cũng rất thông minh, đám long binh tự nhiên rất dễ dàng biết những long câu bị mất, không phải bị thiếu chết mà là bị người trộm. Nghĩ đến gần đây có ma nhân thần bí hoạt động, liền biết những long tộc chiến kỵ vang danh tam giới đó, nhất định là bị đám yêu ma đáng chết đó bắt trộm.

"Kì quái, đám yêu ma ẩn nấp ở mạn hoang đó, trước giờ vẫn hòa bình cùng Trung thổ đại địa, sao gấp bở sung chiến lực như thế, còn dám gây sự cùng Long tộc ta?"

Xem ra, đám ma quái này hành sự quả là lớn gan, dám mạo phạm long uy. Nghĩ đến chỗ này, Động Đình long quân bỗng nhiên động tâm, nhớ lại con gái đã từng nói qua, kể nó đã từng giao đấu bất phân thắng bại mấy lần với ma nữ mất tín pháp lực cao cường. Theo Linh nha đầu nói, lúc đầu là do ma nữ đáng ghét đó muốn hại nó trước, nhưng Long quân đối với con gái thì hiểu rất rõ, chuyện này rốt cuộc là ai chọc ghẹo ai thì khó mà xác định được.

"À, chút nữa gặp Linh Y nha đầu, ta phải hỏi nó rõ ràng".

Nghĩ đến chuyện Long mã bị trộm, Động Đình long quân nhũn chặt mày, lòng đầy tâm sự.

Thấy bộ dạng âu sầu của ông ta, Long phi giới thiệu ý người liền đích thân dâng lên một bát chè xanh thơm ngát. Thấy phu quân lúc uống trà mà vẫn tâm sự trùng trùng, Long phi một lòng muốn khuyên giải phu quân, thăm nghĩ:

"Ai, nếu như lúc này có một con rết anh vũ thần dũng như Nam Hải thủy hầu, phu quân đâu có ưu sầu như thế..."

Tạm không nói đến không khí ưu sầu dưới Tứ độc long cung. Ở sơn dã Nhiều Châu cách đó không xa, buổi chiều hôm đó, có mấy vị phụ nhân sơn thôn đang tụ tập ở một nơi, vừa may vá vừa tán gẫu với nhau.

Dù đã là mùa thu, nhưng gió núi thổi tới vẫn mang theo hơi nóng. Gần đây khí trời khô hanh, Mã Đề sơn gần hai tháng chưa có hạt mưa nào. Mấy dây dưa lên chưa cho quả đã thiếu nước héo queo. Chủ đề mọi người đang bàn tán chính là đoán xem trận hạn này liệu có phải do long vương ở Bà Dương Hồ nổi giận hay không. Đương nhiên, trong lúc phỏng đoán, chuyện Long vương dưới đáy hồ có tồn tại hay không lại khiến bọn họ tranh cãi thêm một trận. Bất quá lúc này, chủ đề tán gẫu của bọn họ lại chuyển hướng:

"Tôi nói Trương gia đại nương, con trai bà lên Thượng Thanh cung, cũng coi như đã vượt vũ môn, nhưng nếu nó xuất gia, vậy hương hỏa Trương gia các người..."

"Không sao, Lý thẩm không cần lo lắng".

Thì ra trong những người này, mẹ của Tinh Ngôn cũng có mặt. Nghe Lý đại thẩm ở giữa thôn nói đến chuyện hương hỏa của Trương gia, mẹ Tinh Ngôn liền ngưng việc ở tay, nghiêm túc nói:

"Tinh Ngôn nhà tôi tuy là đạo sĩ xuất gia, nhưng Thượng Thanh cung cũng cho kết hôn. Trước đó Tinh Ngôn đã hỏi rõ, bằng không nhà ta cũng đâu chịu nhường nui!"

Nghe bà ta nói như thế, một vị phụ nhân ở bên gạt đầu phụ họa:

"Đúng vậy, tôi nghe nói mấy đạo sĩ trên Thượng Thanh cung đều có thể cưới vợ. Mấy tiểu nha đầu trẻ tuổi ở gần đây, cứ tận dụng cơ hội lên lên đạo viện trên núi nhà bà. Ta nghĩ ở La Phù sơn đó, chắc cũng giống vậy? Lại nói, Tinh Ngôn lại làm đại quan, mà đại quan trên thế gian, ai chẳng có ba thê bảy thiếp!"

Xem ra những lời này còn có sức thuyết phục hơn mẹ Tinh Ngón nói nhiều, xung quanh lập tức rộn tiếng phụ họa.

Cứ nói qua nói lại một hồi, Lý thăm lại lên tiếng:

"Trương đại nương à, gần đây Tinh Ngón có viết thư nói nhìn trúng con gái nhà ai chưa?"

Lời này vừa xuất, tức thì dẫn dắt đến tâm sự lớn nhất của mẹ Tinh Ngón. Đúng thế, đến nay Tinh Ngón sao chưa thông báo có đối tượng thích hợp. Tuy nói mấy tháng trước Cứ Doanh nha đầu có đến nhà thăm, nhưng nhà nàng hiền nhiên cao quý, con mình không thể với cao được.

"Ai, mắt thấy Tinh Ngón đã sắp hai mươi rồi, chuyện này cũng phải tính thôi..."

Vừa nghĩ đến chuyện này, mẹ Tinh Ngón bất chợt âu sầu ủ rũ, chẳng nghe tiếp được mấy người xung quanh nói chuyện gì nữa.

Khi bà ta phát sầu thì chúng nhân bỗng cảm thấy sắc trời âm đạm xuống. Ngẩng đầu nhìn thì thấy trên trời cao, hiện đột nhiên mây đen dày đặc, dưới đất cũng đã nghe có gió lạnh thổi tới.

"Muốn mưa rồi!"

Khi mấy thôn phụ cuống quýt dời bàn vào nhà thì mưa lớn đã trút xuống ào ào.

"Ông trời cuối cùng cũng chịu mưa rồi!"

Khi mấy phụ nhân trú mưa trong nhà đang cảm tạ trời cao, bỗng thấy trong mưa gió bên ngoài, có một thiếu nữ đang theo con đường đất đi tới, váy xoe áo lụa, mày mắt sáng sủa, xăm xăm đi về phía này. Khiến bọn họ kinh kì đó là, trong mưa gió ào ào, hai tay nữ hài nhân đó chỉ ôm một cái hộp lễ, không hề có dụng cụ che mưa nào, nhưng vẫn thản nhiên đi trong mưa lớn. Lúc đi chuyển, thất lưng theo gió bay bay, cả người dường như chẳng dính một giọt mưa nào.

Nhìn nàng ung dung đi trong mưa to gió lớn, mấy vị thôn phụ chợt sản sinh ảo giác, phảng phất trận mưa lớn đổ xuống thành linh này, chỉ bất quá là xa giá bộ liễn cho vị cô nương giống như thần tiên đó.

Đang khi vẫn cảm giác mơ hồ thì thiếu nữ ăn vận sang trọng đó đã đến trước nhà. Đứng ngoài màn mưa từ mái nhỏ đổ xuống, thiếu nữ nhẹ giọng hỏi:

"Xin hỏi Trương gia bá mẫu ở Mã Đề sơn có ở đây không?"

"Cô là..."

Thấy có người đến tìm mình, mẹ Tinh Ngón không khỏi ngạc nhiên. Nghe bà ta đáp, thiếu nữ liền nhoẻn miệng cười, hệt như một đóa hoa sen nở giữa trời mưa, vui vẻ đáp:

"Trương gia mẫu nương, con là Linh Y, là bằng hữu của Tinh Ngón!"

"Úc, thì ta là cô!"

Nghe Linh Y nói, mẹ Tinh Ngón lúc này mới chợt nhớ ra:

"Linh Y cô nương là sư phụ của oa nhi nhà ta phải không?"

Trước khi Tinh Ngón xa nhà, y đã từng kể qua chuyện của nữ hài nhân này, chỉ bất quá mẹ Tinh Ngón trước giờ chưa từng gặp qua. Thấy mẹ Tinh Ngón cuối cùng cũng nhận ra mình là ai, Long nữ tươi cười cao hứng, lại có chút ngượng ngừng nói:

"Chính là con, bất quá cũng không phải là sư phụ gì, đó là nói đùa thôi ạ".

Nhẹ nhàng bước qua màn nước, Linh Y bước vào trong nhà, đưa hộp lễ lên, nói là Tinh Ngón nhờ nàng mang quà Trung thu về. Đợi mẹ Tinh Ngón thu nhận, nàng lại từ tay áo lấy ra một cái túi màu vàng, nói là Tinh Ngón nhờ chuyển chút tiền cho cha mẹ tiêu dùng.

Lúc chuyển lời tặng lễ, tiểu long nữ cười tươi như hoa, trong ngôn ngữ lại tự nhiên mang một cỗ uy thế, khiến cho các phụ nhân thôn đã không dám nhìn thẳng vào nàng. Chỉ có mẹ Tinh Ngón đang vô cùng vui vẻ, hỏi thăm vị tiên nữ này tình hình gần đây của Tinh Ngón. Nghe bà ta hỏi, Linh Y tóm tắt mấy chuyện gần đây của Tinh Ngón cho bà ta nghe. Chỉ bất quá tuy thiếu nữ giỏi hiểu ý người, ngôn từ cũng ôn hòa, nhưng nàng không hiểu được chuyện thân thân quý quý, đối với một phụ nhân bình thường, thì có tác động rất lớn. Nàng kể mấy câu, nhìn thấy sắc mặt mẹ Tinh Ngón kinh hãi, Tinh Ngón lập tức hiểu ý, tiếp theo chỉ kể những chuyện ăn uống vui chơi của Tinh Ngón, thế là mẹ Tinh Ngón quả nhiên bình tâm vui vẻ.

Lại nói thêm mấy câu, Linh Y liền khéo léo cáo từ. Đợi khi nàng đi vào trong mưa gió hôn ám, mấy phụ nhân trong nhà vẫn còn ngây ngốc, giống như chưa có phản ứng lại sau chuyện vừa rồi. Mãi một lúc sau, khi thân ảnh của nữ hài nhân đó biến mất dưới chân núi, mưa gió ngoài trời cũng dần nhỏ hạt. Mấy lão tỷ muội mới bình tĩnh lại. Cáo biệt mấy bạn già, mẹ Tinh Ngón liền ôm hộp lễ và túi tiền quay về nhà trên Mã Đề sơn. Đợi đến tối trưng phu trở về mới cùng mở hộp ra xem, phát hiện trong hộp có lót một miếng lụa mỏng màu vàng, bên trên bày tám cái bánh nhỏ theo đồ hình thất tinh bạn nguyệt. Tuy còn chưa thưởng thức nhưng vừa mở hộp đã nghe một mùi thơm thoảng lên mũi, hiền nhiên là thứ đồ trân quý. Hai vợ chồng Trương lão đầu đồng thanh nói:

"Đưa con này thật là, mua chi lễ vật quý như thế! Mấy thứ bánh này, ăn được là được rồi!"

Bất quá, tuy miệng nói thế nhưng thấy con hiếu thảo, hai ông bà đều cười hoài không thôi.

Tạm không nhắc hai vợ Trương lão đầu hoan hỉ trong lòng, lại nói Linh Y, mượn danh nghĩa Tứ Hải đường chủ tặng quà cho lão nhân gia xong thì trong lòng khoan khoái, đợi mưa trở về Tứ độc long cung. Khi về đến cung thì nghe cha có chuyện muốn hỏi mình, Linh Y liền đổi y phục, đi đến cung điện phụ thân.

Khi quẹo qua hành lang, bước đến ngoài thư hiên của Động Đình long quân, Linh Y nghe được thanh âm cao hứng của phụ thân truyền ra ngoài:

"Tốt, rất tốt! Nghe ngóng nhanh như thế, lần này ghi đại công cho ông!"

"Hà hà...không ngờ đám ma quái này giảo trá như thế, lại nghĩ đến chuyện đem long mã tinh thông thủy tính đến giấu trong châu đảo hải ngoại. Bất quá tuy bọn chúng hành động ngoài ý liệu, nhưng hải vực rộng lớn dù sao cũng là thiên hạ của Long tộc ta, đã ở trong biển, chớ mong là chúng ta không biết".

"Khà, nếu không qua chuyện lần này thì không biết Lê Linh Châu trưởng lão lại là Ma cương đệ tứ thiên ma! Hảo, đã là hảo, vậy Phù tướng quân, chúng ta hãy bàn tính kỹ càng. Nếu lần này có thể đoạt lại long mã trong tay Lê trưởng lão, Tứ độc long tộc ta nhất định có thể dương danh tứ hải!"

Đứng ngoài nghe đến chỗ này, không biết sao, trong lòng Linh Y lại máy động, sau đó như có suy nghĩ, nhất thời quên cả việc tiến vào!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 207: Thu Biểu Tiêu Sắt, Cổ Động Chính Ba Vạn Lý.

Qua Trung thu, tuy khí trời ở miền nam vẫn còn chút oi nồng, nhưng làn gió mang theo mùi cỏ tạp đã dần dần trở nên mát mẻ. Đi qua một thôn làng nép mình trong bóng cổ thụ, Tinh Ngôn ngắm nhìn những tàn cây lá đã nửa vàng nửa xanh, thỉnh thoảng có những cây lá đã vàng hết, đứng trong không gian rải rộng dưới nền trời xanh biếc, khung cảnh vừa yên bình vừa xinh đẹp, báo cho lũ khách biết mùa thu đã về rồi.

Lúc đi ngang qua khu rừng nhỏ, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua cuốn tung lá vàng lá lướt trong không trung hết như những cánh bướm, nhất là khi có trận gió mạnh bốc cả lá vàng dưới đất lên, khi đó cả không trung như có cả rừng bướm lượn.

Đưa tay phẩy những chiếc lá bám trên vai xuống, Tinh Ngôn bước tới, cũng định giúp lấy mấy chiếc lá vàng trên đầu nó xuống, nào ngờ cô nhóc đã rút đầu né qua, nói những chiếc lá này màu sắc rất đẹp, để trên đầu nhất định rất dễ nhìn. Thế là cả một đoạn đường, tiểu Quỳnh Dung đi đứng rất cẩn thận vì sợ rơi mấy chiếc lá xuống, mãi đến khi nó chợt quên mất, co giò đuổi theo một con chó hoang.

Cứ nhàn nhả đi trong trời thu như thế, cũng không biết qua mấy thôn mấy làng, bất tri bất giác đã qua mười mấy ngày. Suốt đường đi, Quỳnh Dung thì cứ vui vẻ ngây thơ như thế, Tuyết Nghi thì vẫn ôn nhu thanh thoát, có hai cô gái phong thái trái ngược nhau ở bên cạnh, Tinh Ngôn cảm thấy lần xuống núi trải nghiệm này, không hề tịch tịch vô liêu như các đồng môn trên La Phù sơn hay nói chuyện.

Chỉ là, ngày tháng tuy nhẹ nhàng trôi qua, nhưng nhiệm vụ cần thực hiện đến lúc này vẫn không có chút tiến triển nào.

Mấy ngày nay, chiếu theo giả thuyết gần đây, y cũng dò xét qua những nơi có khí hậu khác thường, nhưng vẫn không có thu hoạch gì. Tuy trước khi xuống núi, Linh Hư chương môn từng nói, lần này để y hạ sơn, chủ yếu vẫn là du sơn ngoạn thủy, lịch lãm địa lý dân tình, hy vọng từ đó ngộ được thiên cơ yếu đạo.

Chỉ bất quá, đi rong hơn nửa năm trời vẫn chẳng tìm thấy chút manh mối nào của Thủy chi tinh, Tinh Ngôn không khỏi có chút nôn nóng.

Khi tháng chín chạm ngõ, một ngày Tinh Ngôn dẫn theo hai cô gái đến một vùng núi rộng lớn, thấy sắc trời sắp tối, nhưng trước sau đều là sơn dã không một ngọn khói. Tuy nhiên, tình huống này bọn họ vẫn thường gặp nên không có gì lo lắng, đi thêm một chút qua một eo núi thì gặp một ngọn sơn thần miếu nằm trên sườn núi, Tinh Ngôn liền dắt hai cô gái trèo lên, vào sơn thần miếu nghỉ ngơi.

Đội cùng làm thành mấy cái đệm cỏ êm ái, Tinh Ngôn mới cùng hai cô gái đi ra ngoài, vừa nhai lương khô, vừa ngắm cảnh núi trong ánh hoàng hôn còn sót. Khi đang ngắm cảnh thì bỗng thấy phía chân trời âm ảm, có một ánh mây chợt sáng lên, hào quang lan rộng. Khi Tinh Ngôn chỉ cho Quỳnh Dung xem thì thấy đám mây đó nhanh như chớp đã bay đến gần, hai mắt vừa hoa lên, đã thấy một người đứng trước mặt.

"Tĩnh Ngôn, các người đang ăn tối à..."

Thấy nửa cái bánh gạo trong tay Tĩnh Ngôn, lại thấy trên mép Quỳnh Dung còn dính bột trắng, Long nữ vừa cời mây đến lên tiếng hỏi.

"Ách...Linh Y cô sao đến đây?"

Mấy ngày nay Tĩnh Ngôn chuyên tâm vào nhiệm vụ của sư môn, không sử dụng sen ngọc lần nào, ngờ đâu lần này Linh Y lại tự tìm đến. Thấy nàng đến, Tĩnh Ngôn liền hỏi:

"Có chuyện lớn gì sao?"

"Đợi các người ăn xong hãy nói".

Thấy bọn họ vẫn còn đang ăn, Linh Y tạm thời ngừng câu chuyện, lẩm nhẩm thi pháp, hóa ra ba cái bát ngọc, trong đó chứa đầy nước ngọt, theo thứ tự đưa cho ba người. Ăn uống kết thúc, bốn người ngồi trước sơn thần miếu nói chuyện. Thì ra, Linh Y lần này tìm đến, chính là hỏi Tĩnh Ngôn có thể giúp nàng tìm long mã bị bắt trộm ở Lưu vân mục về hay không.

Linh Y kể sơ qua chuyện mất long mã, nói với Tĩnh Ngôn:

"Ta nghe cha nói, long mã của chúng tôi bị trộm đang giấu ở Lê Linh Châu trong Đông nam hải vực. Ta nghĩ, chỉ cần qua được tai mắt của Lê Linh Châu trưởng lão, tiềm nhập vào nơi chứa long mã, ta dùng long tộc bí pháp, rất dễ đuổi ngựa theo đường biển trở về".

Một phen thính câu của Linh Y rất là khéo léo, lần này nàng quả thật chỉ là đến hỏi ý kiến của Tĩnh Ngôn, nếu như y cảm thấy không đi được thì coi như không có đề nghị này. Bất quá, tuy nàng nói khéo léo nhưng Tĩnh Ngôn vừa nghe liền khẳng khái đáp ứng:

"Được! Linh y, chỉ cần cô không sợ, ta sẽ đi cùng cô. Thứ nhất, bởi vì cô đã đề nghị, thứ nhì, gia gia Vân Trung Quân của cô có ân tri ngộ với ta, ta đã sớm mong có cơ hội báo đáp người!"

Tuy y hồi đáp như thế, trọng điểm nằm ở lý do thứ hai, nhưng Linh Y nghe được, cảm thấy vô cùng dễ chịu, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười như hoa.

Mấy lời của Tĩnh Ngôn đúng là xuất từ đáy lòng. Từ sau khi lên La Phù sơn, y hiện càng lúc càng nhận rõ, nếu như không phải năm xưa Long quân tặng sáo tặng sách, bản thân tuyệt không có được cơ hội khám phá thiên cơ yếu đạo như hôm nay, cũng không thể thoát khỏi rất nhiều nguy nan. Nghĩ lại, bản thân lúc đó chỉ là một tiểu tử lẩn lộn kiếm sống nơi phố chợ, nếu không có Vân Trung Quân thì cả đời cũng chẳng góc đầu lên nổi. Có câu "Uống nước nhớ nguồn", thiếu niên chưa có cơ hội báo đáp, vừa nghe Linh Y nói liền đồng ý. Còn Long nữ Linh Y từ xa tìm đến, tuy chỉ là muốn đề nghị xem thử, nhưng thật sự trong lòng rất hy vọng Tĩnh Ngôn đáp ứng. Hiện tại nghe Tĩnh Ngôn khẳng khái đồng ý, tự nhiên thập phần cao hứng. Nói cho cùng, đề nghị của nàng vẫn là vì lợi của chính mình. Từ sau khi nghe Long phi nói chuyện, Linh Y có chút buồn bực không an. Lần này mất long mã, nàng cảm thấy có thể nhân cơ hội này, nếu như Tĩnh Ngôn có biểu hiện xuất sắc, nói không chừng sẽ có lợi cho tương lai cả hai sau này...

Đương nhiên, suy nghĩ như thế không thể cho Tĩnh Ngôn biết. Sau khi tươi cười vui vẻ, Long nữ cùng Tĩnh Ngôn thảo luận kế hoạch cụ thể để đem long mã về.

Đến lúc bàn cụ thể, Tĩnh Ngôn mới phát hiện, vị Linh nha đầu tràn trề hứng thú đến tìm mình mới chỉ biết sơ qua sự tình, nhưng tình tiết bên trong chưa từng nghĩ qua. Có thể từ trong mục trường được thủ vệ của Tứ độc long tộc canh giữ nghiêm ngặt, thuận lợi lấy trộm một nửa long mã, làm được chuyện đó há có thể là người thường? Hà huống, nếu đơn giản như Linh Y tưởng tượng, cha nàng vì sao đến giờ vẫn án binh bất động?

Không giống như vị long tộc công chúa chỉ quen sống trong nhung lụa, Tĩnh Ngôn từ nhỏ đã bươn chải ngoài đời, tự nhiên cảm nhận được sự tình không đơn giản như thế. Nói ra những suy xét của mình, Tĩnh Ngôn liền khiến vị long tộc công chúa phát ngẩn. Thế là Tĩnh Ngôn chỉ đành hỏi kỹ càng những tin tức mà nàng nghe được.

Bất tri bất giác màn đêm đã xuống lúc nào không hay, trước sơn thần miếu gió lồng vu vu, mấy người đành quay vào trong miếu. Thấy trước bức tượng sơn thần chẳng còn nhang đèn, Tĩnh Ngôn kêu Quỳnh Dung khiến đôi hỏa điều của nó ra chiếu sáng.

Trong hỏa ảnh từ đôi chu tước, tiểu Quỳnh Dung hiện chẳng biết nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe, một lúc thì nghiêng người nói nhỏ với Tuyết Nghi tỷ:

"Tuyết Nghi tỷ, lần này Quỳnh Dung cũng muốn đi, tỷ thì sao?"

"Ta cũng đi!"

Buột miệng thốt ra tâm ý trong lòng mình, thiếu nữ luôn giấu bồng ửng hồng mặt, lại bổ sung một câu:

"Nếu như muội đi thì ta cũng đi, như thế có thể chăm sóc muội và đường chủ..."

"Quá tốt rồi...nếu như Tuyết Nghi tỷ ở lại đây một mình, Quỳnh Dung cũng không yên tâm!"

Khi Quỳnh Dung bàn luận cùng Tuyết Nghi, Tĩnh Ngôn cũng gần như hoàn tất kế hoạch:

"...Linh Y, Linh Châu trưởng lão trong lúc chứa giấu long mã mà vẫn dám triệu khai Linh Châu đại hội như thường, cũng không ngoài việc muốn thể hiện mọi thứ vẫn không có gì khác. Ngoài ra, Lê trưởng lão đó cũng biết, Tứ độc long tộc cho dù dùng phương pháp tấn công theo thủy lộ, cũng không thể

phái nhân thù trà trộn vào những ma tiền vốn đã quen biết nhau trong tam sơn ngũ trạch".

Thiếu niên trong hỏa quang của chu tước, đều đều nói ra suy nghĩ của mình:

"Bất quá, hành động này của thiên ma trường lão vẫn có chút khoa trương, chúng ta chỉ bằng tương kế tựu kế, tìm cách đường đường chính chính tham gia đại hội, ung dung thám sát châu đảo ẩn giấu long mã, tìm cơ hội tốt để hạ thủ. Nếu như ta đoán không sai, nơi ẩn giấu long mã trong ma châu, nhất định địa hình cô quái, bảo vệ nghiêm ngặt. Nếu như tùy tiện tiến vào, đến tám phần là ra về không công!"

"Được, đều nghe theo ngươi!"

Đối với lời của Tinh Ngôn, Linh Y hoàn toàn tán đồng. Trong hồng quang sáng ngời, thiếu niên trước mặt nàng, tuy điểm đạm nói chuyện, thần sắc bình hòa, nhưng trên gương mặt phảng phất quang thái kì dị. Long nữ đang hào hứng cũng chẳng để ý tìm hiểu nguyên nhân, chỉ biết thấy thần tình cử chỉ tự tin của thiếu niên thì mọi chuyện đều nghe theo. Lúc ngoài miệng tán đồng, trong đầu nàng không khỏi nghĩ thầm:

"Chẳng trách thế gian có câu 'Thân gái mười hai bến nước', nữ nhân chúng ta, chẳng phải đều trông mong được nương tựa vào một người chồng tốt sao..."

Long nữ thường ngày tôn quý cường cường, lúc này lại biến thành giống như những nữ nhân trên thế gian, linh hội cảm giác kì lạ này. Cảm giác này ba phần ngọt ngào, ba phần ấm áp, ba phần xấu hổ, khiến mặt nàng nóng bừng, cả người phát run, chỉ mong sao cảm giác này vĩnh viễn không mất đi.

Tuy lúc này gương mặt Linh Y đã ửng hồng, không sao bình tâm tĩnh khí lại được, nhưng may mà hỏa điều của tiểu Quỳnh Dung chiếu ra hồng quang rực rỡ, nhờ vậy nàng mới không bị phát giác.

Khi Linh Y có chút ý loạn tình mê, Tinh Ngôn lại đang nhũm mày suy nghĩ. Cẩn thận suy xét một lúc, y liền đề xuất một vài tình tiết dễ thương lượng cùng Linh Y.

Chẳng hạn như, làm sao để y và nàng có bộ dạng giống như ma quái để đi phó hội Linh Châu, Tinh Ngôn triệu hoán Tiêu Mãng quý vương, thành thật thỉnh giáo vị tùy tùng quý khí lạnh lẽo đó làm thế nào để bản thân có thể cải trang giống như tà ma.

Bỗng nghe chủ nhân hỏi đến vấn đề có ý nghĩa như thế, Quý vương vui vẻ cười đến không khép được miệng, từ từ đem hết kinh nghiệm quý báu tích tụ nhiều năm ra truyền thụ. Cuối cùng, hắn còn đem Trầm hồn cự phù ma khí xung thiên ra để giúp chủ nhân chút lực. Sau một lúc cẩn thận truyền thụ, tên quý vương đang tu luyện đến lúc khản yếu quan đầu lên tiếng cáo tội, ảo hóa về hình trạng chiếc nhẫn để tiềm tâm tu luyện.

Bất quá, tuy có âm thầm hắc khí do vị lương sư quý vương giúp đỡ, nhưng mấy cô gái cho biết, bộ dạng của Tinh Ngôn quả thực chẳng khiến người ta liên tưởng đến tà ma được. Thế là, mấy nữ hài chụm đầu thảo luận một trận, Linh Y nhớ trong Tứ độc long cung hình như từng có một bộ giáp gọi là "Hắc ma khải" gói trong miếu Tổng tử nương nương ở đông thành dương châu.

Nghe gia gia nói, bộ giáp này có được từ ma tộc, hình như là chiến quả từ trận đại chiến rất lâu trước đây. Bởi vì nó ma khí quá nặng nên niêm phong trong tượng thần ở đại miếu Dương Châu, ngày ngày tiếp thụ muôn vạn người đến bái lạy hương hỏa, như thế mới có thể cùng phong ma pháp chủ của long tộc chế trụ ma linh trong áo giáp. Hiện tại mấy nam nữ này nóng lòng hành sự, đầu để ý đến chuyện khác! Thế là nơi miếu Tổng tử nương nương hương hỏa đang thịnh ở ngoại thành Dương Châu, một đêm bỗng xảy ra chuyện. Theo lời ông từ, trong đêm mưa gió đó, ở chính điện có vài tiếng động lạ. Chỉ bất quá, khi đó sấm chớp đi đùng không ngớt, ông ta không dám ra trước kiểm tra. Đợi mưa lặng gió im, ông ta mới dám gọi thêm người trong miếu cùng thấp đèn kiểm tra, lúc đó mới phát hiện bức tượng đã ngã xuống đất vỡ nát.

Không cần nói cũng biết chính là Linh Y thi pháp đem ma giáp ra để Tinh Ngôn sử dụng. Bỏ qua dân chúng Dương Châu góp tiền tạc lại thần tượng, lại nói đến mấy người Tinh Ngôn đã chuẩn bị xong mọi thứ, ngồi lên long mã xa của Linh Y, thẳng đường về phía đông nam.

Chỉ bất quá trước khi đi Ma châu, Linh Y còn có một chuyện quan trọng, đó là đi đến Đông hải bái phỏng Linh quy đoán sự như thần. Thì ra ở trong đông hải mệnh môn, có một hòn đảo gọi là "Ngư Ba". Hình dáng Ngư Ba đảo rất đặc biệt, vốn là do một con ba ba khổng lồ tạo thành. Trên lưng con ba ba khổng lồ bám đầy bùn đất, cây biển tươi tốt, nếu nó nổi lên thì đúng là một hòn đảo xuất hiện.

Linh quy một mình tạo thành đảo đó là chỗ quen biết với đông hải long tộc, rất giỏi dự đoán tương lai. Mà Tứ độc long tộc của Linh Y cũng là một chi của đông hải long tộc. Tứ độc long vương Vân Trung Quân vốn là hậu duệ của đông hải long chủ, trước đây cũng đã nhiều lần dẫn cháu gái đến để hỏi xem dùng loại linh châu nào để dưỡng nhan, ở nơi nào có mạch nước ngầm ấm áp...Do đó hôm nay gặp phải đại sự như thế, Linh Y càng muốn đi hỏi ý của Linh ngoan.

Theo kiến nghị của Linh Y, cỗ xe hạ xuống trên một tảng đá rêu ở ngoan đảo. Đội Linh Y gọi mấy tiếng, Tinh Ngôn kinh ngạc thấy từ một cái động sâu thẳm trên ngoan đảo, bỗng có tiếng động ì ùng, sau đó một cái đầu ba ba to lớn thò ra.

"Ngư Ba gia gia, lần này chúng ta đi Ma châu đoạt lại long mã, có thể thành công không?"

Thấy Linh Ngoan nghe tiếng gọi xuất hiện, Linh Y liền ngọt ngào hỏi ý nó.

Thấy nữ oa nhân hậu bối hôm nay lại hỏi vấn đề nghiêm túc như thế, Linh quy cũng có chút kinh dị. Thế là trong sự chăm chú khẩn trương của Tinh Ngôn, Quỳnh Dung, Ngư Ba nhắm mắt lại một lúc, sau đó mở hai mí mắt đen sì ra, nhìn về hướng Tinh Ngôn, Linh Y lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

"Khà! Có phải nói chuyện này lúc đầu có trắc trở nhưng cuối cùng vẫn có thể thành công hay không?"

Không cần Linh Y giải thích, Tinh Ngôn cũng biết ngụ ý từ động tác của Linh Ngạn.

"Đúng thế".

Tiểu long nữ vốn còn không nắm chắc, nghe dự ngôn của Linh quy thì cũng an lòng. Sau khi Linh Y hồi đáp Tinh Ngôn, lão quy lắc đầu gật đầu khiến sóng biển dâng cao đập vào tảng đá bọn họ đang đứng. Trong bọt sóng tung tóe, Linh Y lại hướng về Linh quy la lớn:

"Ngu Ba gia gia, đây là bằng hữu Trương Tinh Ngôn của con! Người có thể hồi đáp y một vấn đề không?"

Nói xong, nàng đẩy đẩy Tinh Ngôn, kêu y mau hỏi thần quy. Thấy nàng có hảo ý, Tinh Ngôn nghĩ ngợi một chút, cất giọng có chút bồn chồn hướng về trước hô hoán:

"Ngu Ba tiên bối, tôi muốn hỏi ngài, tương lai tôi có thể ở cùng Linh Y cô nương hay không?"

Bỗng nghe Tinh Ngôn hỏi vấn đề này, Linh Y không khỏi vừa gấp vừa xấu hổ, giậm giậm chân nhưng thần tình lại nôn nóng chờ phản ứng của Linh quy. Bất tri bất giác, tay của nàng nắm chặt vạt áo của mình lúc nào không hay.

May sao, đợi một lúc thì biểu hiện của Ngu Ba lão quy cũng giống khi nãy, trước tiên thì lắc đầu, sau đó lại gật đầu. Thấy thế, Linh Y liền thở phào một hơi, bởi vì nàng biết, trước gia Linh quy gia gia hầu như luôn đoán đúng.

Trong lúc vui vẻ, nàng cũng dục Quỳnh Dung, Tuyết Nghi hỏi vấn đề của bản thân. Tuy Linh Y cực lực thúc giục, nhưng cuối cùng chỉ có Quỳnh Dung hỏi vấn đề của nó. Tuyết Nghi thì trừ trừ một lúc, sau đó chỉ liên tục thoái thác, dường như sợ hỏi được kết quả không tốt.

Chỉ bất quá, vị tiểu cô nương đứng cảm hỏi về vận trình của mình lại không được may mắn. Nó bất chước ca ca hỏi:

"Ngu Ba gia gia, tương lai tôi có ở cùng Tinh Ngôn ca ca được hay không?"

Lòng đầy hy vọng, thấy Linh quy gia gia lắc đầu hai cái, thì trông chờ lão quy gật đầu như hai lần trước. Nào ngờ, đợi một lúc lâu vẫn không thấy Linh quy có phản ứng gì, thế là hai mắt Quỳnh Dung lập tức đầy lệ:

"Hu..."

Không ngờ kết quả lại là như thế, Linh Y vội an ủi tiểu nha đầu đang khóc hu hu, nói Quy gia gia đôi khi cũng đoán không chuẩn. Nghe Linh Y an ủi, Quỳnh Dung nức nở nói:

"Ngu Ba gia gia còn lắc đầu đến mấy cái!"

Sau đó mọi người lại lên long xa, lúc long mã kéo xe bay về hướng đông nam, Tinh Ngôn vẫn không ngừng an ủi tiểu nữ oa đang thương tâm, khuyên giải nó không nên mê tín. Chỉ bất quá tuy ngoài miệng không ngừng an ủi, nhưng vị đường chủ ca ca của nó cũng đang có nghi hoặc tương tự nó.

Khi Tinh Ngôn ngoài miệng và trong lòng không đồng nhất cùng nhau thì bỗng phát hiện, tiểu nha đầu đang thút thút trong lòng mình bỗng nhiên nín khóc bật cười, như hoa lê trong mưa, vui vẻ nói:

"Ca ca không cần lo lắng, Quy gia gia đó lại nói chúng ta có thể ở cùng nhau rồi!"

"Ách..."

Thấy tiểu nữ hài đang khóc lóc bỗng nhiên chuyển biến, Tinh Ngôn không khỏi ngơ ngác chẳng hiểu làm sao.

Y không hề biết, vừa rồi nữ hài nhân lai lịch cổ quái ở trong lòng y, trong lúc khóc lóc lại ảo xuất thân hình, gấp gáp quay lại trước mặt Linh quy đang đưa mắt dõi theo bọn họ. Lần này, tiểu nữ hài triệu hoán đôi chu tước thần điều linh lực cường đại ra, khiến bọn chúng lượn vòng trên đầu Linh quy tiên bối. Dưới trận thế đó, Quỳnh Dung lại liên tục hỏi mấy lần, yêu cầu lão quy bói lại mấy lần, cuối cùng cũng khiến lão quy vạn năm pháp lực cường đại đó như ngộ ra điều gì, nhìn tiểu nha đầu đang phùng phùng lừa giận mà gật gật đầu. Thế là tiểu nha đầu có được đáp án như ý, hài lòng thu thân quay về!

Qua một lúc gián đoạn, long mã kéo theo xe chở bốn người thẳng một đường tiến đến Lê Linh ma châu.

Tiến nhập đông nam hải cương, Tinh Ngôn liền vận hắc sắc ma giáp ma khí lạnh lẽo vào, mũ giáp che kín khuôn mặt, chỉ để lộ cặp mắt. Trên mũ giáp có hai cái sừng nhọn hết như sừng mãnh thú. Trên thân giáp khắc chi chít đồ hình hoa văn, hắc khí bao trùm lên ma giáp, hiện tại vị đường chủ đạo môn đã hoàn toàn biến thành một vị ma vương khủng bố.

Khi trông ma giáp vào người, thiếu niên gần như dung thành một thể với giáp trụ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kì dị. Chứng cảm giác này tuy cực kì phức tạp mơ hồ, nhưng chỉ ít y cũng minh bạch một điểm: đầu óc của mình hiện trở nên nhạy bén mau lẹ chưa từng có. Thế là lúc khi bốn thót long mã theo pháp thuật của Linh Y tiến vào ma cương hải vực, vị ma vương hắc sắc đó đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lập tức không khỏi đỏ mặt lạnh!

Q.13 - Chương 208: Mạn Vụ Phi Không, Tá Vân Long Dĩ Thừa Phong.

Tinh Ngôn mặc vào hắc sắc ma giáp "Mượn" ở Dương Châu miếu, tâm tư bình tĩnh, đưa mắt nhìn sóng biển ầm ào vụn dậm bên dưới. Lần này là lần thứ nhì vượt không ngang biển, nhưng nhìn thấy mây trắng lướt qua ngang người, tâm tình vẫn kích động như lúc đầu. Tiểu Quỳnh Dung cũng chẳng hiểu động như bình thường, hiện đang ôm lấy tay vịn trên xe, thò đầu chuyên tâm nhìn xuống dưới.

Khi mọi thứ đều như thường, Tinh Ngôn không biết vì sao, trong lòng đột nhiên kinh hãi. Chỉ bất quá suy nghĩ nhanh qua, y liền kêu Linh Y ngừng long xa.

Thấy Tinh Ngôn khẩn trương như thế, Linh Y không biết nguyên nhân, sau khi điều khiển long mã dừng lại, mê hoặc hỏi y:

"Có chuyện gì à?"

"Linh Y, ta hồ đồ rồi. Lần này chúng ta trà trộn vào Ma châu đoạt long mã về, sao có thể ngồi long mã xa chứ?"

Đạo lý này thật quá rõ ràng, vừa nghe y nhắc nhở, Linh Y lập tức bừng tỉnh. Chống tay vào cằm suy nghĩ một chút, nàng càng thêm lo lắng:

"Tinh Ngôn, nói như thế chúng ta không chỉ không thể ngồi long xa, còn phải tìm cho người một vật cưỡi nữa!"

"Hả? Vì sao?"

"Bởi vì ta nghe cha ta nói, Ma châu đại hội mà chúng ta định trà trộn vào, những ma quái đến phó hội đều có ma kĩ hàng cầm phục thú. Nếu bốn người chúng ta đi người không đến, nhất định khiến bọn chúng chú ý. Hà huống"

Nói đến đây Linh Y hơi ngập ngừng, lưỡng lự nói:

"Hà huống nếu không có thần kì phi thiên, đại hải mệnh mông trước mặt, các người làm sao có thể bay qua!"

"Cái này..."

Nghe Linh Y nói, Tinh Ngôn tức thì cũng thấy lo lắng.

Khi không khí có phần căng thẳng, cô nhóc Quỳnh Dung nãy giờ ôm lấy tay vịn xe không dám động, thấy ca ca gặp vấn đề nan giải, lập tức ngồi dậy tự đề cử mình:

"Vậy để Quỳnh Dung làm vật cưỡi cho ca ca!"

Hưng phấn nói xong, nó thấy đám ca ca, tỷ tỷ của nó, ai nấy đều hiện thần sắc cổ quái, lúc này mới nhớ đến gương mặt sưng phù của mình lúc mới học bay. Trên mặt đỏ bừng, Quỳnh Dung vội bổ sung:

"Đừng chủ ca ca, kì thật sau này muội lén luyện rất lâu rồi!"

Đến lúc này Quỳnh Dung bỗng có chút hối hận, bản thân lén trốn đi luyện tập, thật không nên giấu ca ca không để ca ca biết.

Thấy nó nhiệt tình, Tinh Ngôn có chút dở khóc dở cười. Thấy bộ dạng ngây thơ của tiểu nha đầu, y lắc đầu cười nói:

"Quỳnh Dung muội muội, đa tạ hảo ý của muội. Chỉ bất quá hiện tại muội còn nhỏ, đợi sau này muội lớn hãy nói".

Thấy Quỳnh Dung nóng lòng muốn thử, Tinh Ngôn chỉ đành khéo léo ngăn cản ý định của nó. Lúc này Linh Y cũng nói thêm vào:

"Đúng thế...Quỳnh Dung muội muội hiện còn nhỏ, đợi thêm mấy năm nữa..."

"Vậy ca ca nói nhớ giữ lời..."

Thấy mọi người đều ngăn cản, Quỳnh Dung chỉ đành dừng ý định của mình, lên tiếng nhắc nhở ca ca giữ lời hứa. Khi Tinh Ngôn dùng lời thề đã quá quen để bảo đảm, nhìn bộ dạng âm ức của tiểu nữ oa, cảm thấy vô cùng khá ái.

Chỉ là, khi Linh Y ở bên che miệng cười thầm thì tự nhiên cảm thấy cả người không được tự tại. Linh Y bằng vào linh giác đưa mắt nhìn, phát hiện thiếu niên giáp trụ đen ngòm đang chăm chú nhìn mình. Thấy vậy, Linh Y xấu hổ mắng:

"Tình Ngôn người làm gì nhìn ta chăm chăm như thế? Chẳng lẽ trên mặt ta có vết bẩn à?"

Đang khi xấu hổ, Long nữ thông minh nhảy bén bỗng động tâm:

"Không đúng! Tên ngọc này chưa từng nhìn ta như thế...A, thì ra là chuyện này!"

"Hừ hừ, tên khốn đáng ghét, dám nghĩ đến chuyện đem long tộc công chúa tôn quý ta làm vật cỗi!"

Đột ngột nghĩ thông nguyên nhân, Long cung công chúa lập tức khôi phục bản tính điều ngoa, đứng lên chống tay ngang hông, trừng mắt mắng Tình Ngôn:

"Không cho người hiểu sai chủ ý của ta!"

"Sao thế? Chuyện khác thì có thể, riêng chuyện này vì sao không được!"

...

Không nói đến cơn giận của Linh Y, đại ước chừng nửa buổi thì thấy trong biển mây mênh mông trên thượng không đông nam đại hải, đột nhiên xuất hiện một đường mây hình rồng. Trong đường mây đó, đang có một du long được mây đen bao quanh, uốn lượn xé tầng tầng mây ra, phá không bay về hướng đông nam. Sinh linh tôn quý không biết từ nơi nào đến đây, khắp thân thể ẩn trong một tầng vân vụ hắc sắc, không thể nhìn rõ hình dạng của nó. Tuy không biết linh vật hình trạng tựa rồng này từ đâu đến, nhưng trên đường mây tịch liêu, trong tiếng gió vù vù còn có tiếng người thoang thoảng. Nghe thanh âm, tựa như là một thiếu niên đang lái nhải than oán:

"Linh Y à, cô có thể bay chậm chút không? Bay nhanh quá làm ta chóng cả mặt..."

"...!!!"

Đối với thỉnh cầu hợp lý như thế, hồi đáp lại là một trận chấn động kịch liệt, sau đó cái đuôi như hắc ngọc của du long dưới người y bỗng vậy mạnh, hất băng tuyết tung tóe trong mây, tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy.

Với tốc độ trong lúc giận dữ, chẳng bao lâu ba người ngồi trên thân rồng đã nhìn thấy hải ngoại Ma châu trong truyền thuyết. Nhìn qua tầng tầng vân vụ băng hàn trôi qua trước mắt, thiếu niên cười rồng thấy trong sóng biển trùng trùng bao la phía trước, đột nhiên dâng lên một đoàn vân vụ đỏ rực vô cùng to lớn, đang phập phù theo sóng biển. Trong xích vân đó, hồng quang bao phủ, ánh ra mặt biển xanh biếc, tạo nên một thế giới đỏ rực rộng lớn. Theo tốc độ của thân long đang cười, quang huy đỏ rực đó càng lúc càng rộng, dần dần phủ hết cả tầm nhìn của bản thân.

Thấy kì cảnh thần ảo như thế, trong lòng Tình Ngôn bất giác vọng lên lời tóm tắt của Linh Y về Lê Linh Châu:

"Tiên châu Lê Linh, gió cuộn khắp nơi, chương khí vây quanh, ngày đêm lửa cháy, gió lớn thổi mãnh liệt, mưa cỡ nào cũng không thể dập tắt..."

Đối chiếu miêu tả đặc biệt như thế, lúc nhìn thấy xích vân từng đoàn trôi nổi không ngừng, Tình Ngôn biết bọn họ đã đến mục tiêu của chuyến đi.

"Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, bám chặt vào!"

Thấy rất nhanh đã đến nơi, Tình Ngôn nhắc hai cô gái một trước một sau bám chặt. Nghe y nhắc nhở, tiểu Quỳnh Dung ngồi trong lòng y vội ôm lấy đôi sừng, còn thiếu nữ phía sau, ngăn ngừa một chút cũng vòng hai tay ôm chặt lấy y.

Tuy đường nét của Lê Linh Châu đã xuất hiện từ xa, nhưng khoảng cách đến đó vẫn còn xa. Chỉ bất quá lúc này, trên không trung thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài nhân vật kì hình quái trạng hồ khiếu vượt qua, bay về phía Ma châu hòa khí trùng thiên. Mãi đến lúc này Tình Ngôn mới phát hiện, những ma quái dị linh bay ngang qua, không hề cảm nhận được sự đáng sợ âm sâm. Ngược lại, xem ra còn rất trang nghiêm thần thánh. Chẳng hạn như con sói đen có cánh vừa bay qua, đôi cánh đen hai bên sườn đã được chủ nhân cố ý tạo ra ngân huy lấp lánh, trông rất thánh khiết hoàn hảo.

Thấy như thế, Tình Ngôn thu dần pháp lực, màn hắc sắc vân vụ quanh thân Linh Y giảm đi rất nhiều.

Đội khi đáp xuống châu đảo khắp nơi đều là hồng thạch, long hình do Linh Y hóa thành cũng giống như các vật cưỡi của các ma linh đến phó hội, chậm chậm bay theo chủ nhân bước dưới đất. Vì đề biểu đạt sự tôn kính đối với Lê Linh Châu trưởng lão, tất cả khách đến đều xuống vật cưỡi, đi bộ trên nền lưu li thạch hồng quang sắc sỡ.

Giống như những gì đã dự liệu trước, trên bãi biển Ma châu không hề có bóng vũ sĩ canh gác. Tất cả khách nhân sau khi đến nơi thì lũ lượt tự tiến về trung tâm đảo. Tuy không biết "Linh Châu đại hội" này vì sao không cần dùng thiệp mời, nhưng Tình Ngôn vẫn thần nhiên đi sau đám khách nhân diện mục quái đản đó.

Vừa đi Tình Ngôn vừa lưu ý đám khách nhân nói chuyện. Đám dị linh đến từ hoang châu đã trạch ngữ âm lộn xộn khó hiểu, nhưng cố lắng nghe một lúc thì vẫn lóang thoáng hiểu được, bọn họ nói đến nơi tổ chức Linh Châu đại hội: Thiên hỏa phong, Sâm hồng thai.

Tuy mấy chữ mà thiếu niên nghĩ trong đầu chưa chắc đúng, nhưng nghe âm tiết cũng đại trí là như thế.

Trên đường đi, nhìn đám yêu ma diện mục quỷ dị cách không xa, trong lòng Tinh Ngôn không khỏi sợ hãi. Chỉ bất quá y lại không biết, trong lúc y đang lo sợ không yên thì đám ma quái đến phó hội đó, thấy bộ dạng ma vương hiem thấy của y, cũng đang thăm đoán trong đầu, đoán y là ma thân một cõi nào đó.

Nói đến, các lộ yêu ma hợp ý với Lê trưởng lão đến đây, tuy bọn chúng đều là "Ma tộc", nhưng tên nào tên nấy đều là linh giả hùng mạnh ở đủ các giới nhân thần yêu quỷ. Đám yêu ma quỷ linh này không biết vì nguyên nhân gì mà tụ họp lại một chỗ, nghe lệnh của một nơi thần bí gọi là "Ma Đồi". Chính vì tộc loại đa tạp, cho nên những ma khách này trong mắt Tinh Ngôn, hình trạng vô cùng khác biệt. Trên đường gặp phải, yêu thú ma linh có diện mạo tuấn mỹ cũng có, hình dạng thú vật cũng có...Thình thoảng một trận âm phong thổi qua, nếu chăm chú quan sát, còn có thể phát hiện có ma quái diện mạo liên tục biến đổi.

Trầm mặc theo đám ma quái đó đi tới trước, qua một hiệp cốc chỉ đủ kê hở qua lọt một người, sau đó lại qua một khu rừng kì dị. Cây cối mọc loạn trên nền sơn nhám hồng sắc, lá cây thân cây có màu da người, quả cây lại đầy đủ ngũ quan, giống như đầu người. Từ bên đường nhìn sang, những quả hình mặt người đó như đang mỉm cười, đứng là "Tôi cười như hoa".

Thấy quả cây mặt người đáng yêu như thế, Quỳnh Dung toàn thân y phục đen tuyền, từ bên cạnh Ma vương ca ca chạy sang bên đó nói chuyện cùng quả cây mặt người đó. Cũng không biết tiểu nha đầu nói chuyện gì, Tinh Ngôn còn chưa kịp ngăn cản thì đã thấy đám quả cây phát tiếng cười lớn. Trong tiếng cười oa oa, có mấy quả cười lớn nhất lục bụi rơi xuống, nhảy tung tung trên mặt đá. Còn không kịp để Tinh Ngôn quan sát, mấy quả cây mặt người đó chớp mắt đã hóa thành một đồng nước đỏ. Nhìn màu sắc vũng nước, cũng không biết là nước quả hay là máu tươi nữa.

Thấy tình cảnh đáng sợ đó, Quỳnh Dung cũng bị dọa giật mình, vội ngoan ngoãn chạy về bên cạnh ca ca, không dám nói chuyện nữa. Thấy đám quả cây rơi xuống đất hóa thành vũng máu quỷ dị, tiểu nha đầu im lặng như thóc, còn ca ca của nó thì giả tăng cảnh giới. Bước chân vào chỗ xa lạ, hòa vào đám ma quái đáng sợ, dù y lớn gan cũng không khỏi có chút sợ hãi. Nhìn những ma linh kì hình dị tướng lũ lượt nối nhau đi, thế là vị thiếu niên vốn cho rằng đã có kế hoạch tốt, lúc này trong lòng bỗng dâng lên mấy phần hàn ý!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 209: Hỏa Vũ Lưu Ly, Khủng Nhiễm Bán Sanh Chi Kiếp.

Ngay khi Tinh Ngôn lo lắng trong lòng thì hai cô gái bên cạnh y lại chẳng nghĩ ngợi gì. Vừa gây ra một tình cảnh quỷ dị, hiện tại Quỳnh Dung cố hết sức nghiêm chỉnh đi về trước, chỉ là vì thân thể nó nhỏ nhắn khiến người khác thấy như nó đang đi tung tăng. Bên cạnh nó, Tuyết Nghi vẫn vận y phục trắng như thường, nhẹ nhàng theo sau Tinh Ngôn.

Lại đi một lúc, Tinh Ngôn bắt đầu có chút bồn chồn:

"Sao còn không thấy cây cối đỏ phát lửa như trong truyền thuyết? Không phải Lê Linh Châu là nơi cây cối thường không tồn tại được sao?"

Chỉ bất quá đi tiếp không bao lâu, đặc biệt sau khi qua một rừng cây mặt người nữa thì cây cối có lá đỏ hơn cả lửa càng lúc càng nhiều. Càng đi tới thì sắc lá càng đỏ sậm cho đến khi bọn họ thấy được chính xác một khu rừng phát hỏa. Nghe tiếng lửa phùng phùng bên tai, Quỳnh Dung nhìn không được bước đến bìa rừng, nhón chân thò tay chạm thử vào cây lá hồng hồng lửa đỏ, sau đó quay người lớn tiếng báo cáo, nói là lửa thật.

Thấy Quỳnh Dung đã thử nghiệm, Tinh Ngôn lúc này mới hơi yên lòng. Xem ra, tin tức Linh Y nghe được đại thể đều chính xác.

Càng đi tới, giữa sơn nhám bên đường xuất hiện càng nhiều cây lửa. Tiếng lửa tấp tấp liên tục, thải ra hỏa khí nóng bức, hắt ánh lửa nhuộm đỏ cả đoàn người đang đi. Trong vùng hỏa ảnh đó, gương mặt tiểu Quỳnh Dung biến thành đỏ bừng, nhìn giống như một quả táo chín. Trên gương mặt xinh đẹp của Tuyết Nghi lấp lánh mồ hôi, hết như hơi nước bám trên mặt sen. Đối với vị tinh linh xuất thân từ băng nhai mà nói, hiện tại tuy hỏa khí bức nhân, nhưng bên trong thân thể đã mặc bảo giáp chống lửa của Nam hải, do đó nàng vẫn ung dung bước đi. Khi hai cô gái ở bên cảm nhận khí nóng thì tám Hắc ma khải giáp trên người Tinh Ngôn vẫn lạnh lẽo như thường, tựa hồ không chịu chút ảnh hưởng nào từ hỏa khí. Đi qua con đường mọc đầy cây lửa, thình thoảng lại có vài cành cây lửa rơi xuống, mọi người phải chú ý né tránh.

Cẩn thận đi tới, khi ba người Tinh Ngôn đi ngang một bãi đá lồi chồm bọc quanh vách núi thì bỗng nhiên trước mắt sáng lóa lên. Đột nhiên đôi mắt thích ứng với ánh sáng trước mặt, Tinh Ngôn mới phát hiện nơi phát sáng thì ra là một biển lửa rộng lớn. Trong biển lửa phùng phùng đó, lại có một tòa sơn phong cao đến tận mây, hùng dũng đứng trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy núi cao lửa đỏ phía trước, không cần ai nhắc nhở, Tinh Ngôn cũng biết bọn họ cuối cùng đã đến Thiên hỏa tuyệt phong mà trên đường nghe nói đến. Có lẽ Sâm hồng thai tổ chức Ma châu đại hội là nằm trên đỉnh Thiên hỏa phong này.

Khi đến dưới chân Thiên hóa phong, thấy rõ biển lửa tung hoành cuộn cuộn, Tinh Ngôn rốt cuộc mới hiểu vì sao ma chúng của Lê linh châu tụ hội không cần thiệp mồi. Biển lửa mênh mông không cần gió vẫn bùng bùng ôm lấy ngọn núi trong lòng nó. Lưỡi lửa không ngừng liếm lên cao, phảng phất như muốn phụt cao đến tận đỉnh. Đứng trước biển lửa thao thiên ẩn tàng nhiều nguy cơ, cho dù có vật cưỡi phi thiên nhưng nếu không có linh lực cường đại thì cũng đừng mong bay lên được Thiên hóa phong.

Chính vì như thế, đám ma quái nườm nượp kéo đến phó hội, đến trước biển lửa dưới chân Thiên hóa phong thì đều ngừng chân, ngửa mặt ngóng lên trên. Trong bọn chúng, chỉ có vài ma linh pháp lực cao cường, đến trước biển lửa thì gọi vật cỡi đến, cưỡi một tiếng ngồng cuồng đằng không bay lên. Chỉ là, trong một thời gian ngắn khi Tinh Ngôn đến dưới Thiên hóa phong, có tám hắc ảnh phá không bay lên, nhưng chỉ có ba hắc ảnh là thành công lên được đỉnh núi. Không ít linh quái muốn thử lên đỉnh, có mấy linh quái bị lưỡi lửa hung mãnh đuổi theo, chớp mắt đã hóa thành tro tàn, những kẻ may mắn thoát được thì hết sức kinh hoàng, ngoài những tên cố chấp còn ở lại, đám còn lại chỉ đành hậm hực bỏ đi.

Thấy tình hình như thế, dù Tinh Ngôn đã vài lần thấy qua hỏa trường hung mãnh, nhưng lần đầu tiên thấy ngọn lửa cuồng mãnh như có linh tính trước mắt, cũng không khỏi thẩn thất kinh.

"Chẳng lẽ lần này phí sức chuẩn bị mà cả hình dạng Ma châu đại hội thế nào cũng không nhìn được?"

Lúc này bên cạnh thiếu niên đang thấy lúng túng, đã có mấy ma nhân không ngại vạn dặm tìm đến, thấy tình thế trước mắt, sau khi đánh giá bản lĩnh của bản thân thì quay người bỏ đi không chút do dự.

Thấy tình hình như thế, Tinh Ngôn càng thêm ảo não.

Ngay vào lúc này, bên tai y bỗng nghe có tiếng gió động, sau đó thì thấy một màn thủy vụ trắng đục chậm chậm lan ra trước mặt, chớp mắt đã tạm thời áp chế được một khu vực nhỏ của biển lửa.

"Mau lên đi!"

Thanh âm ngọt ngào như vang từ đáy lòng, Tinh Ngôn đưa mắt nhìn, trong vân đoàn đột nhiên ngưng tụ đó, đang có một thân ảnh uyển chuyển du động.

"Thật không sao?"

Tuy biết mây mưa từ rỗng, nhưng Tinh Ngôn vẫn có chút nghi ngờ. Chỉ bất quá đợi khi y cùng Quỳnh Dung, Tuyết Nghi khởi thân bay lên lưng rồng, trong lòng không còn chút tạp niệm, chỉ phục trên lưng rồng cùng nó bay lên. Trong tiếng gió rít vù vù bên tai, cơn mưa do Linh Y tạo ra phủ xuống hóa linh bên dưới tạo nên tiếng xùy xùy không ngớt trong một vùng khói xám mù mịt. Hơi nước xen lẫn hơi khói bao bọc lấy ba người Tinh Ngôn khiến bọn họ không hề thấy nóng bức khó chịu. Dưới màn bạch vụ mù mịt, cái Tinh Ngôn có thể thấy lúc này, chỉ là một khung trời đỏ rực trên đầu.

Hiện tại, những ma linh khác vẫn ở dưới đất, thấy vị hắc giáp ma thần uy phong lẫm lẫm cỡi rồng bay lên thì tên nào cũng lộ sắc kinh ngạc. Trong đám bọn chúng, có một hắc bào lão giả thân hình ốm như cây tre, khi Tinh Ngôn cỡi rồng đằng không thì lão cũng chớp thời cơ phiêu thân bay theo, ẩn mình trong màn thủy khí sau đuôi rồng. Chỉ bất quá, tuy thấy phương pháp của lão xảo diệu, tạm thời có thể tránh được tai ương bị lửa thiêu, nhưng những yêu ma đang thúc thủ vô sách khác vẫn không dám liều lĩnh thử, vạn nhất lên giữa không trung, đuôi rồng ngưng không quấy nữa, bản thân há không phải trở thành món ngon cho hỏa linh của Thiên ma trường lão sao?

Bất quá, bọn ma quái trừ trừ bất tiến đó đã nhanh chóng hối hận, tình cảnh đáng sợ đó cuối cùng đã không xuất hiện. Những kẻ có thị lực tốt thì thấy sau khi đoàn bạch vân đó bay lên thượng không rực đỏ thì tan ra thành mấy điểm đen, biến mất trên đỉnh núi ngút trời.

Không nhắc đến bọn ma quái dưới chân núi đang hối hận, lại nói mấy người Tinh Ngôn, sau khi bay lên đỉnh Thiên hóa phong, du long do tiểu công chúa hóa thành cũng trở lại hình người. Lúc này nàng giả trang là một thị nữ, y phục gọn gàng, tóc tết hai bím thả xuống vai, biểu tình đang đầy sắc giận. Khi hắc bào lão giả bám theo sau nàng lên đỉnh cung tay chào rồi bỏ đi, Linh Y liền lên giậm mạnh một phát lên bàn chân của thiếu niên.

"Ái!"

Thiếu niên đang tập trung quan sát bốn bề đỉnh núi, bất ngờ bị giậm một cú đau đến méo miệng!

Khi y đang cố nhịn đau thì tiểu nha đầu lanh lợi bên cạnh nhìn thấy tình cảnh đó, trong đầu nghĩ hoài không thông:

"Vì sao Linh Y tỷ tỷ có thể tức giận được? Quỳnh Dung rất hâm mộ à..."

"Ta cũng muốn làm vật cưỡi cho ca ca, nhưng ca ca lại không cần, hu!..."

Đang lúc buồn phiền, Quỳnh Dung vô ý sờ sờ đầu, đột nhiên ngẩn ra, đứng lại không tiến tới.

"Có chuyện gì?"

Phát giác Quỳnh Dung không đi tới, Tinh Ngôn lập tức dừng chân quay người lại nhìn, thì thấy tiểu nha đầu đang khóc lóc, đứng nguyên tại chỗ không đi.

"Ách?"

Thấy tình hình đó, trong lòng Tinh Ngôn bỗng "Hồi hộp", không biết bản thân đã gây ra sai lầm gì. Đang định lên tiếng hỏi thì thấy Quỳnh Dung chạy đến

khóc lóc nói:

"Hu hu! Hai cây hỏa điều trăm của muội đâu mất rồi!"

"Sao?"

Nghe nó nói như thế, ba người Tinh Ngôn lúc này mới lưu ý trên mái tóc của tiểu nha đầu, hiện chẳng thấy hỏa điều chu tước đâu cả.

"Nhất định vừa nãy bay lên núi bị rơi rồi!"

Thấy Quỳnh Dung khóc lóc, tiểu long nữ là người giỏi thuật phi tung nhất liền an ủi:

"Quỳnh Dung đừng khóc, đề tỷ tỷ đi tìm giúp muội!"

An ủi xong, Linh Y liền đi về phía vách núi, định phi thân xuống tìm. Chỉ là, đột khi Linh Y đến sát mép vách núi, ba người đứng phía sau nàng, bao gồm cả người bị mất đồ đang khóc lóc, đột nhiên nhìn thấy trên khung trời cuộn cuộn mây đỏ bỗng xuất hiện hai con hỏa điều cự đại, hai cánh rực lửa đập liên hồi, thân tốc tiến về đỉnh Thiên hòa phong.

Đôi cự điều hỏa diễm rực rỡ đột nhiên xuất hiện khiến Linh Y đang đi về phía vách núi giật bắn mình!

"Đây là..."

Nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của linh điều, trong lòng Linh Y nhất thời cũng có chút sợ hãi. Chỉ bất quá, vừa thấy đôi hỏa điều to lớn khác xa bình thường đó, Quỳnh Dung lập tức nhận ra:

"Tìm được rồi!"

Hoan hô một tiếng, Quỳnh Dung mặc kệ hơi nóng kịch liệt, chạy ào qua đưa tay nắm lấy móng vuốt sắc bén của hỏa diễm cự tước, nín khóc tươi cười nhìn về phía Tinh Ngôn nói:

"Muội tìm được rồi! Muội biết bọn chúng rất ngoan mà!"

"Khà khà, đương nhiên!"

Thấy Quỳnh Dung vui vẻ như thế, Tinh Ngôn cũng vui lây:

"Bọn chúng đương nhiên rất ngoan, ngoan như chủ nhân của chúng vậy!"

Thấy đôi chu tước thần điều từ biển lửa trở về, thiếu niên vốn thắc thỏm trong lòng tức thì tinh thần phấn chấn, một chút u ám trong lòng lập tức biến mất. Cảm thụ sức nóng ràn rụa trong không khí, thiếu niên linh giác miễn duệ vui vẻ nghĩ:

"Hiện tại có thêm đôi thần điều lợi hại này, cho dù không đoạt được long mã, muốn an toàn rút lui cũng không quá khó!"

Khi tâm tình thoải mái, cả biển lửa mênh mông ở đây cũng trở nên chẳng có gì ghê gớm. Trong tiếng lửa phụt phụt tỏa ra hơi nóng ngút ngàn, Tinh Ngôn nhẹ nhàng bước trên con đường lát đá đen đi về phía trước. Ma giáp nhìn thì trầm trọng nhưng chẳng khiến cử động của y vướng víu chút nào.

Nhẹ nhàng tiến về phía trước, Tinh Ngôn vẫn không quên quay đầu cười nói với tiểu muội muội:

"Quỳnh Dung à, muội xem núi này khắp nơi lửa đỏ, có giống với quái mộng mà muội hay nằm mơ thấy không?"

"Thật à? Thế nhưng Quỳnh Dung không nhớ có qua đây chưa!"

Vừa cười nói vừa cất bước, không bao lâu bọn họ đã thấy trên tuyết đỉnh cao phong nhập mây trước mặt, có một tòa cao thai hồng nham thạch đứng sừng sững. Cao thai chót vót đó, giống như một con mãnh thú cự đại, đang từ trên cao nhìn xuống đám sinh linh bé nhỏ. Lúc này, đúng khi sắc đêm buông xuống, thế là những kẻ đang đứng ở lưng chừng trời này, nhìn thấy trong tầng mây u ám như muốn đè xuống đầu, đột nhiên có một mặt trăng tròn đỏ rực xuất hiện. Nguyệt luân huyết sắc đó, xuyên qua tầng mây che chắn, hắt ánh nguyệt hoa yêu dị xuống vùng ma cương bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.13 - Chương 210: Thái Thanh Thần Thủ, Huy Vi Khiếu Hồ Chi

Phong.

Đây là lần đầu tiên Tinh Ngôn nhìn thấy nguyệt hoa kì dị như thế, trong ánh sáng đỏ rực của nó phủ xuống, phảng phất ngửi được trong không khí loãng thoáng có mùi tanh.

Phi thân lên đến Sâm hồng thai cao vời vọi này, nhưng hình như vẫn chưa đến được nơi tổ chức Ma châu đại hội. Hiện tại con đường đá dưới chân bọn họ đang có khối trắng mù mù bốc lên, hai bên đường có rất nhiều thạch trụ cự đại xếp la liệt không theo thứ tự. Do bị huyết sắc nguyệt quang bao phủ nên khó biết rõ màu sắc thực sự của những cây trụ này, chỉ cảm giác chúng như những cự nhân toàn thân đầy máu, đang lạnh lùng quan sát đoàn người trên đường.

Lần đầu bước đi trong quỹ cảnh kì bí như thế, nhìn những thạch trụ tắm mình trong huyết sắc nguyệt quang, trong lòng Tinh Ngôn không tự chủ nảy sinh ý sợ hãi. Tuy có ý kinh sợ, nhưng quay đầu nhìn lại con đường đã qua, thấy bên trên là mây đỏ phủ tầng tầng, bản thân thì đang ở trên đỉnh cao vạn trượng, bên dưới còn có biển lửa mênh mông, sớm đã không có đường lui. Nghĩ đến điểm này, Tinh Ngôn lại trấn tĩnh, nhìn mấy cô gái đang thấp thòm đi sau mình, Tinh Ngôn hít sâu một hơi, lại cất bước đi tới.

Đang khi sải bước dứt khoát, thiếu niên đã bình tĩnh trở lại, không ngờ dưới chân trơn nhầy, sém chút nữa đã trượt ngã.

"Chuyện gì?"

Nhanh chóng tập trung tinh thần, ổn định thân hình, Tinh Ngôn hết sức kinh ngạc. Bởi vì trong sát na vừa rồi, dường như trong lòng cảm thấy chán nản, đầu óc chợt choáng váng. Lúc này tuy y chưa biết nhiều về pháp lực cảnh giới, nhưng vừa rồi bản thân đã điều chỉnh tâm tư ổn thỏa, sao có thể đang đi mà trượt chân được chứ?

Lúc này cũng không thích hợp để nghỉ nhiều, Tinh Ngôn liền trấn tĩnh lại, tiếp tục tiến tới. Lúc này, những cô gái bên cạnh y đều không phát hiện, trong sát na vừa rồi, huyết sắc nguyệt luân trong thiên không, đột nhiên như có một tia hồng quang lóe qua, liền đó hộ tâm kính của hắc sắc ma giáp vốn đang âm thầm vô quang, trong chớp mắt như có một đạo hồng sắc điện mang thần tốc lướt qua, sau đó những hoa văn thần bí trên ma giáp có một tia hồng quang ần ần lưu chuyển không dễ phát giác, phảng phất như hồ ứng cùng ma nguyệt trên trời.

Đi trong rừng huyết sắc thạch trụ một lúc, không bao lâu Tinh Ngôn thấy một thạch trường vuông vức rộng rãi bày ra trước mặt.

Thạch trường này dường như còn rộng hơn cả quảng trường trên Phi Vân đỉnh ở La Phù sơn, hơi nhô khỏi mặt Sâm hồng thai. Lúc này, trên thạch trường hòa quang dày đặc, trong đó hắc ảnh trập trùng, tựa như có không ít người đang di động. Ở không trung trên thạch trường, có rất nhiều ma cảm phi thú đập cánh lượn vòng.

Nhìn ma ảnh trùng trùng trong hòa quang, Tinh Ngôn nhớ lại hỏa linh hiểm trở dưới Thiên hỏa phong, hiện tại phát hiện ở đây có quá nhiều yêu quái, không khỏi thâm kinh hãi.

"Mặc kệ, cứ tiến tới rồi tính tiếp".

Đến lúc này, ý chí ngang ngạnh không sợ trời không sợ đất của y lại nổi lên, hất đầu lên ngang tàng bước vào thạch trường. Lúc này Tinh Ngôn đã tháo mũ trụ trên đầu xuống, bởi vì quan sát các ma quái đều vận y phục nghiêm túc, nếu không tháo mũ trụ xuống thì e là quá khoa trương.

Đội khi bước vào trong trường, Tinh Ngôn mới phát giác Ma châu đại hội đã bắt đầu, hiện tại trong trường tiếng giao đàm khắp nơi. Lúc bước vào thạch trường cũng chẳng thấy có ai đến hỏi han cất vấn, cảnh tượng hệt như một bãi đất trống ở quê mà mọi người đang ngồi hóng mát, chẳng ai cấm cản người khác tham gia.

Thấy tình hình này, vị ma thần vốn chuẩn bị một bài thuyết từ hợp lý không khỏi có chút thất vọng trong lòng. Đương nhiên, tuy không có người hỏi tới, nhưng Tinh Ngôn cảm giác rất rõ vào sát na bản thân bước lên thạch trường, khoảng một trăm ma chúng đang bàn tán xôn xao đều như cảm ứng được mà chợt ngừng câu chuyện trong thoáng chốc, sau đó lại tiếp tục trao đổi.

Đội khi Tinh Ngôn dẫn hai người Quỳnh Dung, Tuyết Nghi di chuyển vào trong thạch trường, mới phát hiện bên trong có sắp đặt rất nhiều bàn ghế bằng đá thô sơ. Quanh những cái bàn đá này đều có từng nhóm ma chúng tụ hội, vừa thưởng thức những món ăn bày biện trên bàn, vừa trao đổi những tin tức có được. Xen kẽ trong không gian là những cây đuốc sáng rực mà khi đến gần quan sát mới phát hiện thì ra đó chính là những cây lửa đã chứng kiến trên đường đến đây.

Lúc vừa bắt đầu, Tinh Ngôn rất ngạc nhiên trước sự rời rạc của Ma châu đại hội này. Theo kinh nghiệm của y, Ma châu đại hội chắc phải có một cái đài cao có thể có mấy tầng bồi đức cao vọng trọng ở trên giảng diễn, sau đó những hậu sanh tiểu bối theo thứ tự ra mặt, hoặc hỏi vấn đề không hiểu, hoặc lên đài diễn thuyết. Chỉ ít cũng phải giống thần yến ở Nam hải, chủ nhân ngồi ở vị trí chủ tiệc, ba vài ca vũ ẩm thực. Nhưng hiện tại, Ma châu đại hội nổi tiếng lại giống như một nắm cát rời, bắt đầu đã lâu mà cả Ma châu trường lão lên phát biểu khai hội cũng không có.

Chỉ bất quá, đội thêm một chút, Tinh Ngôn liền phát hiện, những ma chúng thần quái đang tụ tập giao đàm ở quanh rất có ấn tượng. Lúc bọn họ nói chuyện thì không những chỉ lên tiếng, tay chân đồng thời còn múa may, diễn giải quan điểm pháp thuật của bản thân.

Hiển nhiên, những kẻ này đều là hạng có ma lực cao cường. Tinh Ngôn quan sát những tầng quang lóe sáng như chớp ở xung quanh, tuy quang đoàn bạo liệt nhưng đều ở trong sự khống chế của chủ nhân, đến khi đối phương quan sát xong thì mới thu lại quang cầu cường đại của mình.

Thấy năng lực điều khiển pháp lực như chơi của bọn họ, Tinh Ngôn không khỏi thán phục. Còn những ma linh đến từ khắp nơi, một khi bản thân đã giảng diễn xong vấn đề của mình, thấy đối phương không có thắc mắc gì thì lập tức chuyển sang nhóm khác để tiếp tục quảng bá kiến văn. Tình cảnh ở đây hoàn toàn khác với kiểu cách mỹ lệ sang trọng trong thần yến ở Nam hải.

Cẩn thận quan sát đám linh quái một hồi, vị đường chủ đạo môn giả trang đến dự hội dân bình tĩnh, dẫn theo ba cô gái đi dạo khắp thạch trường. Lúc này Tinh Ngôn đi đầu, ba cô gái tay nắm tay đi phía sau, gương mặt ai cũng vừa tò mò vừa khần trương. Dạo quanh một lúc, Tinh Ngôn phát hiện ở sát bên ma thai, có tám khối hắc thạch bi to lớn đứng sừng sững án theo phương vị bát quái. Trên thạch bi tạo hình thiên nhiên đó đều có khắc một câu theo lối chữ triện lớn. Đi qua một vòng, Tinh Ngôn đọc được tám câu:

"Lâm thiên địa chi u ám"

"Thống vạn vật chi duy cương"

"Cửu âm dương chi biến hóa"

"Hiển ngũ đức chi tinh quang"

"Dược thanh long vu thương hải"

"Hoan bạch hồ vu kim sơn"

"Tạc nham thạch nhi vi thất"

"Thác cao dương dĩ dương tiên".

Tuy đây là Linh châu ma đàn, nhưng tám câu này lại biểu hiện đại nghĩa lắm rồi. Chỉ bắt quá tám câu đó lại do dòng dung nham đỏ rực chậm chậm chảy như rắn bò tạo thành, khiến cho nội dung dù đầy vẻ chính khí vẫn gây cho người xem một cảm giác yêu dị khó tả.

Lúc xem mấy tấm thạch bi, Tinh Ngôn bỗng phát hiện Quỳnh Dung cũng giống như y, đang ngẩng đầu chăm chú quan sát hỏa nhiệt bia văn. Thấy bộ dạng nghiên cứu nghiêm túc của nó, Tinh Ngôn đành lên tiếng:

"Đi được chưa muối!"

Lại thông thả đi thêm một lúc, quan sát rõ cảnh vật trên thạch trường, Tinh Ngôn cũng dần dần bắt đầu lưu tâm đến đối đáp của đám ma quái. Y tìm một chỗ đang bàn luận có kiểu nói dễ nghe dễ gia nhập, lắng nghe chủ đề bàn luận của hội ma quái này.

Vừa lắng nghe, y vừa tự châm cho mình một chén rượu, hớp thử một ngụm rượu có màu đỏ như máu. Đợi rượu ngấm vào bụng, Tinh Ngôn mới phát hiện rượu này tuy màu sắc khiếp người, nhưng khi uống vào lại cực kỳ thơm ngọt thuần hòa. Chỉ là tuy rượu uống rất ngon, nhưng thân vẫn đang ở nơi hiểm địa, không thể tùy ý buông thả. Sau khi hớp một ngụm, Tinh Ngôn lại đặt chén rượu xuống.

Khi sức nóng của mỹ tửu dần lan trong bụng, Tinh Ngôn nghe được đám ma linh hình dạng quái đản chính là đang đàm luận thế nào là thiên đạo. Nghe đến chủ đề này, Tinh Ngôn cũng thấy hứng thú, lập tức nghiêm túc lắng nghe.

Lúc này, Linh Y, Tuyết Nghi, còn có Quỳnh Dung hiếu động, hiện thấy Tinh Ngôn nhập bọn với ma linh thì cũng tự đi tìm một khối đá trắng ở gần đó ngồi xuống, lặng yên nghe bọn họ nói chuyện. Trong ánh hỏa quang dao động, mấy nữ hải nhân đang quan sát cử chỉ của thiếu niên không hề nhận ra, tư thái uyển chuyển như dao hoa chiều thủy của bọn họ đang thu hút sự chú ý của các linh quái quanh đó. Thế là, tự nhiên có không ít linh quái tiến đến bắt chuyện, thậm chí có linh quái phóng túng còn đề nghị kết thành uyên lữ với Tuyết Nghi. Chỉ là, tuy mấy linh quái đó nói năng phóng túng, nhưng mấy người Tuyết Nghi cũng nhìn ra bọn chúng không hề có ác ý, do đó cũng chỉ che miệng cười, không hề nổi giận.

Đương nhiên, bọn Linh Y không hề biết, đám ma thần tiến đến đó không hề đường hoàng như bọn họ nghĩ. Bọn chúng hiện không có cử động vô lễ là vì bọn chúng đang nảy sinh cảm giác sợ hãi. Khi bọn chúng tiến đến gần mấy nữ hải nhân này, đặc biệt từ tiểu nha đầu ngây thơ vui vẻ trong bọn, tự nhiên trong lòng sinh ra cảm giác sợ sệt không thể kháng cự được.

Bên phía Tinh Ngôn, sau một lúc lắng nghe đám linh quái bàn luận, y dần dần cảm thấy không phục. Thì ra mấy linh quái đang đàm luận thiên đạo đó, mở miệng là nói khùng nói điên, cứ muốn làm theo con đường nghịch thiên. Tuy Tinh Ngôn sinh tính thoáng đảng, thường ngày đọc sách cũng chẳng câu nệ, tham khảo rất nhiều trường phái. Chỉ bất quá, cái gọi là đạo bất đồng khó cùng mưu, y dù sao cũng là môn đồ tam thanh chính đạo, trên La Phù sơn giảng cầu đạo thuận thiên, lúc này nghe đám ma nhân bên cạnh đâm đầu nghiên cứu làm thế nào nghịch thiên, lập tức cảm thấy không được thoải mái.

Kiên nhẫn nghe thêm một lúc, khi đến lượt tên quái đầu hồ mình người nói hăng hăng cả nước bọt thì Tinh Ngôn cũng không còn nhịn nổi, lên tiếng thêm mấy câu thuận thiên tham gia vào. Tiếp đó, những linh quái bị hồ đầu quái tranh nói đang định bỏ đi lập tức ngừng bước, tiếp tục nghe bọn họ tranh luận. Đương nhiên, Tinh Ngôn chỉ là nói sơ khởi vài câu, nhưng hồ đầu quái đó lại chẳng nghe vào, tranh cãi ầm cả lên.

Thấy bản thân không kiềm chế nói ra mấy câu lại khiến ồn ào như thế, Tinh Ngôn cũng cảm thấy xấu hổ. Đang đưa mắt ngó lơ xung quanh thì chợt nghe phía sau có thanh âm trầm trầm như vọng từ trong động cát lên:

"Vị ma huynh này, kì thật Xích hồ sơn thần nói cũng không sai".

"Ách?"

"Phải biết đạo lý thiên đạo vốn như một thể mà hai mặt. Người thường đều nói phải thuận thiên đạo, không biết cũng như âm dương lưỡng nghi, thuận thiên đạo hay nghịch thiên, diệt thiên, cũng là thiên địa chính đạo".

Nghe câu nói mới mẻ đó, Tinh Ngôn vội quay đầu nhìn. Thì ra đang có một vị lão giả thân hình cao lớn đứng sau lưng y, người khoác áo bào đen, bên trên thêu mây, sẫm màu bạc. Trên mặt lão tuy hai mắt tinh nhuận có thần, nhưng sắc mặt lại như tờ giấy vàng nhạt. Tuy cất tiếng nói nhưng hai gò má chẳng chút động đậy. Ngoài chỗ đặc dị đó, lão giả này vừa nhìn thì thấy đầu tóc đỏ rực, nhưng quan sát kỹ thì phát hiện mái tóc đỏ đó lại là hỏa diễm bốc cháy.

"Lão đầu này là ai?"

Thấy tình hình này, Tinh Ngôn thầm kinh ngạc.

Chỉ bất quá tuy thấy lão giả đó tựa hồ lai lịch không nhỏ nhưng y cũng chẳng e sợ gì, vẫn bảo trì quan điểm của bản thân, nói tất cả sinh linh trên thế gian, chỉ có thuận thiên mới có thể sinh tồn trường cửu được. Cũng chỉ có thuận thiên tu hành mới có khả năng đạt được tầng cao nhất của ma đạo.

Thấy Tinh Ngôn lúc biện giải khí độ rất ung dung, lão giả mặt vàng không những không giận mà còn thầm kinh ngạc. Suy nghĩ một lát, lão vẫn không động thanh sắc nói:

"Tiểu huynh đệ dường như không tin hỗn độn nghịch thiên chi lực có thể giúp ma kỹ của chúng ta cường đại? Vậy chúng ta phải chăng nên thử xem sao".

Nói xong, lão giả đó nhìn Xích hồ sơn thần đang liếm liếm mép, nói:

"Xích hồ lão đệ xin cho mượn Khai sơn ảo phủ dùng một chút".

Nghe Hắc bào lão giả nói, Tinh Ngôn kinh ngạc phát hiện, Xích hồ sơn thần ở trước mặt bỗng nhiên mặt xám ngoét, thân hình khô vụn tức như thấp xuống một nửa. Lúc đang kì quái thì thấy thân quái đó biểu tình ngoài mặt xúi quẩy, cúi đầu lấy cái búa đất ở hông đưa lên, nhưng ngập ngừng một chút, lấy hết dũng khí nhỏ giọng cầu khẩn hắc bào lão giả:

"Trưởng lão ở trên, kì thật cây thiết phù nhỏ bé của tiểu thần thật là một vật bất tường...Mỗi lần bạt xuất, nó đều phải uống ba chén máu, bằng không thì không cất lại..."

Nghe hán nói như thế, Tinh Ngôn mới chú ý cây đại phù của hán, bề mặt huyết ca quang âm âm, rõ ràng đã uống máu rất nhiều. Đang cẩn thận quan sát thì nghe hắc bào lão giả bên cạnh cười lớn:

"Dễ làm thôi!"

Thoại âm chưa dứt đã thấy Khai sơn phủ đột nhiên bay lên, mang theo tiếng kêu quỷ dị vọt lên không trung đỏ rực. Nháy mắt, lúc chủ nhân của nó còn đang ủ rũ thì ma phủ đã bay trở về tay của hắc bào trưởng lão. Lúc này nhìn lại, Tinh Ngôn phát hiện trên mặt phủ vốn đen bóng, đã tẩm huyết thủy đỏ tươi, đang không ngừng nhỏ giọt xuống đất.

Thấy thần sắc ngạc nhiên của Tinh Ngôn, hắc bào trưởng lão giải thích:

"Đây là máu trong rừng nhân mộc. Mấy nhân mộc này đã sắp tu thành nhân thân huyết nhục rồi".

Nghe được lời này, lại nhìn tiên huyết lâm li, trong lòng Tinh Ngôn dâng lên cảm giác bất nhẫn.

Lúc này, dần dần có nhiều ma quái đến vây quanh. Trong ánh mắt chờ đợi của bọn họ, hắc bào trưởng lão cũng chẳng quan tâm đến Hồ đầu sơn thần lòng đau đến râu hổ run run, hét khê một tiếng, ác phù trong tay trái lập tức dâng không bay lên kèm theo vài tia hỏa tinh tung tóe. Khi mấy tia hỏa tinh này xuất hiện, Tinh Ngôn lập tức cảm giác thạch trường dưới chân đột ngột rung động.

"Chẳng lẽ bọn chúng có liên quan?"

Đang suy nghĩ thì thấy Hắc bào lão giả đó cười nói với mình:

"Mời xem cho rõ, đây là hỗn độn hỏa loạn chi lực!"

Thoại âm vừa dứt, chúng nhân liền cảm giác trước mắt hoa lên, ma vân trên trời lập tức chuyển loạn, sau đó cảnh vật loại khôi phục lại như thường. Đợi khi mấy ma quái linh lực cường đại hồi thần lại, mới phát hiện cây phù mệnh danh là huyết ma bình trong tay trưởng lão đã trở thành một cục sắc chẳng có chút sinh cơ nào.

Thấy tình cảnh như thế, chúng ma vây quanh đều kinh tâm. Bởi vì bọn họ đều nghe nói, Khai sơn ảo phủ của Xích hồ sơn thần, ma linh ký sanh trong đó đặc biệt cường đại, nếu như không có loạn ma chi lực trừ khử cửu u huyền minh, quyết không thể chỉ trong nháy mắt quét sạch sinh cơ của huyết ma linh. Trong tiếng ồn ào kinh thán của chúng nhân, tên sơn thần xúi quẩy thương tiếc bình khí bị hủy thì biểu tình như có tang, âu sầu ủ rũ.

Đương nhiên Tinh Ngôn không hề biết nội tình. Thấy hắc bào trưởng lão trong lúc cười nói trảm thủ nhân mộc, sau đó chỉ trong nháy mắt đã hủy bình khí của người khác, trong lòng y bỗng dâng lên sự căm phẫn. Lại nghĩ đến tai họa của Hồ đầu ma quái là do y mà ra, Tinh Ngôn hết sức xấu hổ.

Thấy hắc bào trưởng lão cảm khối sắt nhìn mình cười cười, ý như muốn y nhận thua. Thấy tình cảnh đó, Tinh Ngôn suy nghĩ nhanh, kiểm chế phần nộ trong lòng, cũng mỉm cười đáp lại. Chỉ bất quá, lúc này y đã thăm vận Thái hoa đạo lực trong tay, tức thì một cỗ thanh lực xuất ra, "Xoạt" một tiếng, cách không đoạt lấy khối sắt trong tay lão già đó.

Thấy hành động của y, lão già không khỏi giật mình. Bất quá sau đó lão lại cảm thấy hứng thú, vẫn cười cười quan sát Tinh Ngôn. Lúc này, xung quanh bọn họ đã có tới ba vòng người vây quanh. Thấy thiếu niên dám đoạt vật trong tay hắc bào lão già, đám ma quái kinh tâm quan sát thiếu niên biểu diễn thế nào.

Chứng kiến tình cảnh nhiệt náo trước mặt, tiểu Quỳnh Dung vốn ngoan ngoãn ở bên tỷ tỷ cũng chạy nhanh qua, rẽ đám đông tiến vào, chạy đến trước xem ca ca biểu diễn.

Khi chúng nhân chăm chú quan sát, trong tay Tinh Ngôn đột nhiên xuất hiện mấy điểm ngân quang, chuyển động quanh khối sắt đó. Trong dạ không ám sắc, bảy điểm ngân mang như hàn tinh đang chiếu theo một quỹ đạo chứ không phải chuyển động hỗn loạn.

Không khí lặng đi chốc lát, sau đó chúng nhân nghe thiếu niên điềm đạm nói:

"Trưởng lão, nhân gian có câu 'Cổ mộc ngàn năm, hủy trong chốc lát', khí vật thể gian này, hủy thì dễ, lập mới khó".

Thoại âm chưa dứt, trước mắt chúng nhân ngân quang loáng qua, sau đó đã thấy khối sắt vô tri trong tay thiếu niên đột nhiên như bùng lên sinh khí. So với thời gian biểu diễn vừa rồi của hắc bào trưởng lão, hành động của thiếu niên còn nhanh hơn nhiều.

Thế là khi tinh quang tiêu biến, ma phủ đã hồi phục lại xích hồng quang ảnh, vị Xích hồ sơn thần đang đau lòng đột nhiên há miệng lắp bắp:

"Đây, đây..."

Xích hồ sơn thần trong lúc kinh ngạc, chỉ phát được hai tiếng như tiếng hổ gào.

Thì ra, hắc phủ trong tay Ma giáp thiếu niên trước mặt đã trở lại hình trạng ban đầu quen thuộc với hắn. Chỗ bất đồng duy nhất đó là trên mặt phủ vốn ảm ảm huyết sắc, hiện tại đã chuyển thành thanh quang thần dị. Thấy tình trạng đó, Xích hồ ma thần như thấy được lão băng hữu của mình phục sinh, vui sướng gào lên "Oa oa".

Trong tình cảnh đoàn viên vui vẻ đó, chúng nhân bỗng nghe có thanh âm trẻ con trong trẻo cất lên:

"Lão già già... liệu có thể biến cái búa đó lại lần nữa hay không? Vừa rồi ca ca làm nhanh quá, tôi còn chưa kịp thấy rõ!"

"..."

Nghe kiến nghị đáng sợ đó, chủ nhân ma phủ vội chạy tới giật lấy áy phủ trong tay thiếu niên về, hai tay ôm chặt trong lòng, bộ dạng rất kiên quyết.

Thấy hành động của hắn, lại thấy ma phủ đã trở lại như cũ, hắc bào trưởng lão cười khà khà, nhìn thiếu niên tán dương:

"Hay cho câu hủy thì dễ, lập mới khó!"

"Kì thật tiểu lão vừa rồi cũng không có lòng hủy vật. Hành động vừa rồi, thứ nhất là vì tranh luận với ngươi, thứ nhì là vì huyết phủ của vị Xích hồ lão huynh đã tàn hại vô số sinh linh, ảnh hưởng xấu đến thanh danh ma tộc ta. Hôm nay trưởng lão ta chính là muốn mượn cơ để hủy nó thôi".

Ma vực trưởng lão chân chính là người trong ma tộc lại mở miệng nói hai chữ ma tộc chẳng chút húi ky. Bọn họ chẳng giống như lời đồn của dân gian, truyền ngôn nói nếu có ai dám ở trước ma nhân nói một chữ "Ma", lập tức tiểu mệnh khó giữ.

Lại nói hắc bào lão già, nhìn Hổ quái sơn thần hổ thẹn trước mặt, đột nhiên nhỏ giọng lẩm nhảm như nói với bản thân:

"Cũng tốt, đã có chính khí, như thế cũng không còn là cấm vật..."

Lẩm nhảm đến chỗ này, vị ma tộc trưởng lão có mái tóc phát lửa đỏ cúi đầu im lặng lúc lâu, sau đó bỗng ngẩng đầu, mỉm cười với Tinh Ngôn, nói:

"Tiểu huynh đệ, ngươi có Bắc đầu chi lực, vốn là rất đáng mừng. Chỉ là"

Ngừng một chút, sau đó thốt ra những lời kinh tâm động phách:

"Ngươi có biết, trên bầu trời rộng lớn, Nam đầu chủ sinh cơ, Bắc đầu chủ tử khí. Hôm nay ngươi đã hấp thụ Bắc đầu thất tinh thần hoa, chỉ sợ đã động đến Thiên sát tinh, cái ngày thầy phơi ngân dậm, máu chảy thành sông đã không còn xa rồi!"

Q.13 - Chương 211: Đấu Chuyển Thiên Diêu, Hiểm Trung Ngẫu Đắc Lạn Mạn.

"Thầy phơi ngàn dặm? Máu chảy thành sông?"

Hắc bào lão giả nói xong một lúc, Tinh Ngôn mới ý thức được vừa nghe điều gì. Trong đầu đảo qua đảo lại hai câu này mấy lần, thiếu niên thần thái thanh tuấn ngang ngạnh liền mỉm cười, không đồng ý nói:

"Lời của trưởng lão vẫn bối tự nhiên lắng nghe. Chỉ bất quá ngài vừa rồi chắc cũng nghe được, tôi bình thường tu tâm luyện đạo đều dựa vào thuận thiên, sao có thể không e dè mà đồ lục sanh linh chứ?"

"Hà huống, văn bối pháp lực chỉ mới có chút thành tựu, không đáng nhắc đến trước mặt các vị cao nhân tiền bối, cho dù có lúc động nộ thì cũng chẳng thể gây được chuyện gì, làm sao có chuyện thầy phơi ngàn dặm?"

Nghe biện giải của y, trưởng lão ma tộc nhất thời cũng không hồi đáp. Hiện tại đôi mắt vốn tinh nhuận của lão đột nhiên trở nên mờ lung, phảng phất như đang dò xét Tinh Ngôn. Một lúc sau lão mới mỉm cười đáp:

"À...có lẽ, có lẽ. Ta chẳng qua cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi".

Nhẹ nhàng tiếp nhận lời đáp đó, Tinh Ngôn chợt nhớ đến một chuyện, liền thành khẩn hỏi:

"Trưởng lão hiểu nhiều biết rộng, tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, muốn xin trưởng lão chỉ giáo".

"Cứ nói đừng ngại".

"Không biết trưởng lão có từng nghe nói, có một nơi mà thần linh dùng pháp thuật yểm, có thể khiến trong chu vi mấy chục dặm không thể thi triển pháp thuật khác, chỉ có pháp kỹ của họ là sử dụng được hay không?"

Thì ra Tinh Ngôn thấy trưởng lão đó hiểu rõ Xích hổ sơn thần, thì từ hai chữ "Sơn thần" liên tưởng đến lần trước Quỳnh Dung đột nhiên hóa thân thành thần nữ pháp thuật cao cường, tuy tiểu nha đầu bình thường luôn kiên trì nhận mình là con của Sơn thần, nhưng nói đến lần đó thật phải cảm tạ Sơn thần, bằng không e là đã gặp độc thủ. Tâm hoài niềm cảm tạ, Tinh Ngôn mặc kệ tiểu nha đầu thông minh ở bên đang chu mỏ lên, quyết định phải hỏi cho rõ.

Chỉ là, khi Tinh Ngôn đang chuẩn bị miêu tả chi tiết tình cảnh lúc đó thì kì quái phát hiện, vị trưởng lão ma tộc khí độ bất phàm trước mặt bỗng nhiên biến đổi, thần sắc trở nên ngưng trọng.

"Vừa rồi tiểu lão có nghe nhầm hay không? Thật đúng là tất cả pháp thuật đều thất hiệu? Ách, cả người cũng không thi triển được?"

"Đúng vậy!"

"Thế này..."

Ngưng một chút, hắc bào lão giả vốn không lộ sắc vui giận bỗng có biểu tình mơ màng, lẩm nhẩm tự nói với bản thân:

"A, đó chắc là 'Thần chi thành' trong truyền thuyết...Trong thần thành, duy ta độc tôn, đây mới là thần kỹ chân chính à..."

Ma tộc trưởng giả như đang phiêu lưu đến một nơi xa, không thấy được thần sắc mù mờ của thiếu niên trước mặt, qua một lúc lâu mới chợt hồi thần, lên tiếng đáp:

"Nếu như ta đoán không nhầm, người tình cờ gặp phải tuyệt không phải là thần quái sơn trạch tầm thường, có thể khiến toàn bộ pháp thuật cao cường đều thất hiệu, thuật cường hoành bá đạo thế này chỉ có thượng tiên đại thần viễn cổ mới có thể sử xuất".

Nói đến đây, vị Thiên ma trưởng lão ma lực uyên thâm có chút tự nhạo nói:

"Khắc khắc, mấy người chúng ta, bình thường hào xưng là thiên ma thần tiên, nhưng so với tiên thánh cổ thần mà nói, có đáng vào đâu..."

"Tiên thánh cổ thần?"

Nghe vị trưởng lão đó nói, thiếu niên vốn đã mơ hồ càng thêm khó hiểu. Liếc nhìn tiểu Quỳnh Dung thì thấy nó đang nhú mồm chu mũi, nỗ lực thể hiện mình đang tức giận. Tinh Ngôn nhìn thấy không nhìn được cười, lòng nghĩ:

"Khà...tiểu nha đầu ngây thơ này thật là mệnh tốt, lúc nguy nan lại được thượng tiên cổ thần giúp đỡ".

"Nữ thần xinh đẹp đó chắc là thần thánh du ngoạn ngang qua nơi ấy?"

Nghĩ đến dung mạo nữ thần đó, quả tim y không khỏi đập loạn lên.

Đến lúc này, cuộc đối đáp của một già một trẻ, một ma một đạo coi như đã kết thúc. Ma tộc trưởng lão phát tay áo, cung tay thì lễ rồi mỉm cười bỏ đi. Những linh quái vây quanh cũng dần tản đi, chỉ có vị Xích hổ sơn thần thì gào gào cảm tạ Tinh Ngôn một trận, sau đó lững thững rời đi.

Đối đáp với Hồ đầu sơn thần một lúc, Tinh Ngôn mới biết vị trưởng lão ma kỹ cao cường khi nãy chính là chủ nhân của Ma châu này, Hung Lê trưởng lão.

Sau đó, Tinh Ngôn quay lại chỗ Tuyết Nghi, Linh Y, ngồi xuống tảng đá xanh bên cạnh bọn họ, kể lại chuyện cho bọn họ nghe. Trong lúc nói chuyện cũng tận dụng thời gian điều tức, một phen biểu diễn vừa rồi cũng khiến y tiêu hao không ít linh lực.

Khi y điều tức thì vị Long tộc công chúa tâm cao khí ngạo có lòng tốt làm hộ pháp cho y, mắt phượng tròn lên tỏ ý xua đuổi không ít yêu nữ ma oa tươi cười đến bắt chuyện làm quen. Linh Y không dám lơ là bởi vì thiếu niên Nhiều Châu ở bên cạnh nàng, những cử chỉ giờ tay nhắc chân lúc này đều toát ra một khí độ bất tục, rất thu hút người khác.

Lại qua chừng nửa canh giờ, khi Tinh Ngôn định đứng dậy đi tham quan tiếp thì bỗng thấy mọi người xung quanh đều có biến đổi, không gian vốn đang ồn ào tiếng bàn luận dần dần yên lặng, hòa thụ trong thạch trường cũng đột nhiên âm đạm hòa quang, cả Sâm hồng thai chốc lát đã trở nên u tĩnh.

"Phát sinh chuyện gì?"

Thấy tình cảnh đó, thiếu niên vốn có âm mưa tức thì tập trung quan sát tình huống xung quanh.

Đúng lúc này y bỗng thấy trên thượng không thai trường, đột nhiên có một người khắp người hồng quang bao bọc, phiêu phiêu trên đầu chúng nhân. Tinh Ngôn chăm chú quan sát thì phát hiện đó chính là Hung Lê trưởng lão. Lúc này, Hung Lê trưởng lão đang ở trong một đoàn hồng quang phiêu đảng giữa không trung, trong miệng rì rầm, chính là đang dùng ngữ ngôn đặc biệt nói với chúng ma bên dưới.

Thấy tình hình như thế, Tinh Ngôn lập tức yên tâm. Tuy không hiểu ma tộc trưởng lão nói gì, nhưng hiển nhiên không phải là nói đến y.

Lại qua một lúc, hắc bào trưởng lão trang trọng tuyên giảng đó bỗng nhiên thư thái thần sắc, sau đó lớn giọng hô mấy tiếng. Theo tiếng hô của lão, đám ma quái yêu linh này giờ yên lặng nghe giảng, đột nhiên phát ra một tràng hoan hô vang dội. Trong tiếng hoan hô, vị thiếu niên đường chủ lòng đang thon thót lo lắng cũng lên tiếng hô đại theo.

"Thiên ma trưởng lão vừa rồi là nói gì vậy chứ?"

Khi Tinh Ngôn đang suy nghĩ thì thấy hắc bào trưởng lão ở trên không trung bỗng ung dung hoành không một đoạn, bay đến trên một tấm hắc thạch bi ở bên thạch trường, ngẩng mặt hú mấy tiếng dài. Trong tiếng hú cao như hổ hồng đó, màn mây đỏ vốn che khuất mặt trăng nhất thời tan ra bốn phía, bầu trời u ám trên hải đảo lại xuất hiện. Trong loạn mây tứ tán, lại có một đám mây đen bay đến, vừa hay che lấy vầng trăng đêm bị ma hỏa nhuộm thành huyết sắc. Mọi thứ diễn ra chỉ trong nháy mắt, không gian vốn đang xán lạn bỗng nhiên trở nên u ám.

"Liệu có phải cử hành nghi thức hắc ám gì đấy hay không?"

Trong lúc tắc lười khen thầm bản lĩnh cường đại thao túng vân không của Thiên ma trưởng lão, Tinh Ngôn cũng bắt đầu suy đoán hàm ý trong hành động đó. Trong lúc suy đoán y không khỏi có chút cảm khái, nghĩ phải chi bản thân hiểu được ma ngữ thì hay biết mấy!

Đang suy nghĩ thì lại phát hiện phong vân đột biến. Bầu trời vốn u ám đột nhiên lưu quang sáng lòa, hỏa vũ bùng bùng, phát xuất vô số hoa hỏa ngũ sắc rực rỡ.

"A, thì ra chỉ là một nghi thức nhạc lễ".

Phát hiện bản chất sự việc, Tinh Ngôn liền yên tâm cùng mấy cô gái ngẩng đầu thưởng thức màn ma hoa diễm hỏa rực rỡ trên đầu. Những bông hoa lửa không biết xuất xứ từ đâu, lúc thì tạo thành đồ án kỳ dị, lúc thì thành vòng hoa, lúc thì nhảy múa, tự do di chuyển, tự do va chạm, tạo ra vô số quang vũ ngũ sắc đẹp mắt.

"Thật lợi hại!"

Chứng kiến khung cảnh huyền ảo trên không trung, thiếu niên như quên sạch mọi lo lắng khẩn trương trong lòng, cứ ngơ ngẩn thưởng thức cảnh tượng thần kỳ đó. Mấy cô gái bên cạnh y, thấy mỹ cảnh như thế, tự nhiên cũng nhìn đến say mê.

Qua một lúc, sau một trận di động mãnh liệt như sấm chớp cường kích, quang vũ minh diễm đầy trời bỗng trở nên ôn nhu, ngũ sắc rực rỡ chuyển biến thành màu hồng nhạt nhu hòa. Bầu trời trên cao đột nhiên biến thành một con sông trong suốt, trên mặt sông phiêu đảng từng đóa hoa hồng sắc, bập bênh trôi nổi, sau đó ào ạt diệt vô tung.

Ngẩng đầu nhìn những đóa hoa lửa phiêu đảng trên nền trời, bất tri bất giác Tinh Ngôn chìm đắm vào cảnh giới như say như mê, không gian yên ắng, mọi âm thanh đều biến mất, phảng phất bên cạnh chỉ còn nghe tiếng y phục lất phất phát trong gió của nữ hài nhân đang cùng y đứng trên cao thai không khoáng ngấm hoa quang. Trong nhất thời, thiếu niên nhìn đến nhập thần, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, phảng phất như bản thân muốn bay lên, bay đến hoa vào điệu múa của diễm linh, sinh diệt cùng diễm linh...

Cũng không biết qua bao lâu, kì cảnh trên không cũng dần dần tan biến, dạ không lại trở về hình dạng bình đạm của nó. Gió từ biển thổi vào, thức tỉnh thiếu niên đang trầm mê trong ảo cảnh.

Cũng giống như y, khi màn quan thường điểm quang của Ma châu đại hội đã kết thúc, những ma quái yêu linh đến từ hoang sơn đã trạch khắp nơi, đa số vẫn chìm trong ảo cảnh động nhân đó. Còn Quỳnh Dung, Tuyết Nghi cùng Tứ độc công chúa thì nhất tề đứng lặng bên cạnh thiếu niên, gió đêm thổi qua vẫn không khiến bọn họ thoát khỏi tình thái si mê, không gian bốn bề kéo dài sự yên ắng.

Khi màn biểu diễn hóa hoa như mộng như ảo ấy qua đi thì Ma châu đại hội cũng dần tiến đến hồi kết. Thiên ma trưởng lão vừa rồi ẩn thân thao túng ma điểm, lúc này lại hiện thân, đứng trên thượng không ở đông nam Thạch thai, vỗ tay hét lớn một tiếng, sau đó trong dạ không mê li xuất hiện mấy trăm tảng cự thạch, nối dài như một chuỗi trân châu treo trên không trung, một đầu gắn với Sâm hồng thai bên dưới.

Triệu hoán cự thạch tạo thành thiên lộ đặc biệt, Ma tộc trưởng lão sau khi hoàn thành thì khiêm tốn mời khách nhân lần lượt bước lên để về chỗ nghỉ ngơi. Đến khi mấy người Tinh Ngôn đi lên cự thạch thiên lộ, vị ma tộc trưởng lão tươi cười tiến đến thì nghe thiếu niên đã bước tới gần bên nhỏ giọng nói:

"Hung Lê tiền bối, xin thứ lỗi".

"Hả?"

"Hung Lê tiền bối xin chớ kỳ lạ, vẫn bối kì thật chỉ là khách tu tiên mộ đạo bình thường, thật không phải là người trong ma tộc".

"Sao?"

Nghe y đột nhiên nói ra sự thật, Ma châu trưởng lão ngạc nhiên ngẩn người. Thiếu niên đã định chủ ý cũng chẳng quan tâm đến thần sắc của vị trưởng lão, tiếp tục nói:

"Lần này tôi nhân vì có được bộ ma giáp này, lại nghe danh Lê Linh ma châu đại hội đã lâu, trong lòng tò mò tìm đến phó hội, thật là mạo muội..."

Chợt nghe hai tiếng "Ma giáp", vị Lê Linh trưởng lão này giờ vẫn bất động thanh sắc đột nhiên lông mày khẽ động, nhưng vẫn bảo trì thần thái vốn có, không hề quan sát đánh giá Tinh Ngôn.

Trầm ngâm một lúc, vị Ma cương đệ tứ thiên ma bỗng thoáng qua nét cười xảo quyệt, cũng hạ giọng nói:

"Kì thật ta cũng đang định nói với ngươi, phải làm sao mới đi đến chỗ nghỉ ngơi, bởi vì ta nghĩ ngươi chắc không biết".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 212: Thừa Phù Phù Hải, Lãng Lí Thả Bạ Nhàn Âu.

Nghe Hung Lê trưởng lão nói, rõ ràng lão đã sớm biết Tinh Ngôn không phải là người trong ma tộc. Bất quá Tinh Ngôn sớm đã phán đoán, bằng không y cũng không đại gì mà nói lời thật.

Hiện tại chỉ thấy Thiên ma trưởng lão tươi cười nhỏ giọng nói với thiếu niên: "Lúc này thấy thái độ bất nhẫn của các hạ đối với việc lão hủ lấy máu nhân mạng, khi đó ta đã biết ngươi không phải là hạng coi thường sinh linh như bọn ta".

Nói đến chỗ này, Hung Lê không hề tiếp tục truy vấn lai lịch của Tinh Ngôn, chỉ là chuyển giọng, chỉ cho y cách đi đến chỗ nghỉ ngơi: "Các người cứ theo đường này mà đi, cứ đi đến cuối đường thì sẽ thấy được chỗ nghỉ".

Tiếp đó, Tinh Ngôn theo lời của trưởng lão ma tộc, bước trên cự thạch thiên lộ, cẩn thận đi về phía đầu kia con đường. Trên đường gió thổi rất mạnh, y phục tóc tai bọn họ đều bị thổi bay phất phới.

Cứ theo con đường này mà đi, vị Long nữ đang giả trang tỷ nữ thì thảo chất vấn Tinh Ngôn, hỏi y vì sao lại để lộ chuyện bản thân không phải thuộc ma tộc. Nghe nàng hỏi, Tinh Ngôn đưa mắt nhìn xung quanh, đáp nhỏ một câu: "Đây bất quá là 'Bỏ nhỏ mà tranh lớn'".

Nhỏ giọng đáp xong, y cũng không nói tiếp, cẩn thận tiếp tục tiến tới.

Ước chừng đi được khoảng nửa tuần trà thì đến được đầu cuối con đường. Phía cuối cự thạch thiên lộ đó chính là nối vào mặt đất rắn chắc.

Nhảy xuống cự thạch thiên lộ, đặt chân lên nền đất chân thật, Tinh Ngôn thấy trước mắt có cả trăm lối rẽ. Cũng không biết Hung Lê trưởng lão thi triển pháp thuật gì, trong cả trăm lối rẽ đó chỉ có một lối có hồng quang sáng rỡ trước mặt bọn Tinh Ngôn.

Nhớ lại lời nói của trưởng lão, mấy người Tinh Ngôn liền bước vào con đường có ánh sáng đỏ. Đi được chừng mấy trăm bước thì lại dừng ba ngã rẽ, trong đó cũng chỉ có một ngã rẽ có ánh sáng.

Quẹo qua nhánh rẽ có hồng quang sáng rỡ, đại ước chừng nửa tuần hương, Tinh Ngôn đã thấy điểm tận cùng của con đường, nơi đó có một tiểu ốc đắp bằng đất đỏ, trong tiểu ốc đã thấp mấy ngọn nến, ánh nến ấm áp tỏa ra ngoài song cửa. Xem ra, nơi này chính là chỗ nghỉ ngơi của bọn họ rồi.

Bước vào căn tiểu ốc đất đỏ, Tinh Ngôn thấy bên trong bày bố rất đơn giản. Ngoài một bộ bàn ghế bằng đá ra thì chỉ có một cái giường, bề rộng có thể ngủ được hai người. Nhìn quanh một vòng, Tinh Ngôn thăm nghĩ Linh châu hải ngoại quả nhiên phong tình tập quán khác với Trung thổ, sự bài trí quá đơn giản ở đây khiến bọn họ phải tổn một phen thương lượng.

Bởi vì giường chỉ có thể chứa được hai người, Tuyết Nghi và Quỳnh Dung đều phát biểu ý kiến, cho rằng Linh Y là khách nhân mà bọn họ kính trọng, theo lý phải ngủ trên giường. Còn trong Tứ hải đường đương nhiên phải tôn kính đường chủ, do đó bọn họ kết luận, Tinh Ngôn sẽ ngủ chung với Linh Y trên giường.

Kiến nghị này đương nhiên không thể thực hiện, cuối cùng ba cô gái miễn cưỡng chịu chật ngủ chung trên giường, còn Tinh Ngôn thì ngủ trên bàn đá. Qua một chuyến đi dài mệt mỏi, bốn người dần dần chìm vào giấc ngủ trong tiếng gió biển rì rào.

Sáng hôm sau khi bọn họ đang ở trước nhà quan sát xung quanh thì thấy một hán tử khỏe khoắn diện dung cổ quái, khắp người vẫn vẹn da báo tiến đến cúi đầu chào buổi sáng, mời bọn họ đi "Rửa mặt ăn sáng". Thế là tiếp đó, bọn họ rời căn nhà đi đến bãi biển không xa phía trước, vốc tay lấy nước biển rửa mặt, lại ngậm lấy mấy ngụm nước biển coi như đã súc miệng. Sau đó, mấy người Tinh Ngôn cũng như những ma nhân đến phố hội khác, dùng bữa sáng gồm những món ăn chứa trong những mảnh sò lớn. Lúc này rất nhiều ma quái đến phố hội đã thức giấc, trên bãi biển vô cùng nhiệt náo.

Tuy bữa sáng ở Ma châu kì kì cổ quái, mùi vị tanh nồng, nhưng đứng trước biển hóng gió, vừa chọn lựa món ăn, vừa ngắm mặt trời lên, thật cũng rất có tư vị. Được chọn nhiều món ăn đối với Quỳnh Dung lại là chuyện rất thú vị, tiểu nha đầu chạy tới chạy lui, bụng cái này cái kia, bận rộn vô cùng.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Tinh Ngôn cùng ba cô gái quay về tiểu ốc, bắt đầu bàn luận kế hoạch.

Vốn thì đêm qua Linh Y từng đề nghị nhân lúc trời tối đi thám sát nhưng Tinh Ngôn sau khi suy nghĩ thì không đồng ý. Theo ý nhận xét, đêm tối đối với chúng ma hải châu thì cũng chẳng khác gì ban ngày, ban đêm không chừng còn canh phòng nghiêm ngặt hơn. Ban ngày đi khắp nơi dò xét, nếu bị phát hiện còn có thể biện luận chẳng qua bản thân chỉ là muốn đi ngắm cảnh hải đảo, vô tâm đi lạc mà thôi. Do đó, Linh Y cuối cùng đành đồng ý với kiến nghị của thiếu niên, quyết định ban ngày sẽ đi dò la chỗ giấu long mã.

Chỉ là, khi bọn Tinh Ngôn chuẩn bị xuất môn thì đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng động, tựa như có người đang bước thình thịch đến chỗ họ, trong tiếng bước chân nặng nề đó còn xen lẫn tiếng gừ trầm trầm.

Nghe thanh âm này, không cần ra ngoài nhìn thử, Tinh Ngôn vung tay ra hiệu cho mấy cô gái tiến nhanh ra trước, bởi vì căn nhà này quá nhỏ, một khi động thủ thì không khỏi vướng víu tay chân.

Bất quá khi bọn họ tiến ra ngoài thì phát hiện tiếng động đó bất quá chỉ là do hai người đi đến mà thôi. Y nhận ra một trong hai người đó chính là vị Hồ đầu sơn thần đêm qua buồn vui lẫn lộn. Bên cạnh hắn là quái vật một sừng mũi trâu to lớn, thân thể vảy giáp xanh, đáng đi xiên xiên.

Thấy đến chỉ có hai tên này, Tinh Ngôn tức thì thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì tuy hai tên ngu đầu hồ quái này thân hình to lớn, nhưng cước bộ trầm trọng, hơi thở nặng nề, quả thật không phải là đối thủ của mấy người bên phía y.

Tinh Ngôn bình tĩnh, ra hiệu cho mấy cô gái thu lại vũ khí, sau đó mỉm cười tiến tới, ôm quyền nhã nhặn nói: "A! Không biết là sơn thần đại ca đến, tiểu đệ không nghênh tiếp từ xa, thất lễ thất lễ!"

Thấy y khách khí, Xích hồ sơn thần mang lòng cảm tạ vội ngừng bước, ôm quyền hoàn lễ. Đúng lúc này, vị ngu quái đến cùng hắn chẳng quan tâm đến chuyện khác, hai tay đột nhiên đưa tới, ấn một vật vào tay Tinh Ngôn, sau đó áp úng nói: "Nhờ ngươi".

"...Hồ huynh, đây là ý gì?"

Tuy thiếu niên rất khỏe nhưng vật đặt vào tay lại là một khối sắt rất nặng, tức thời y không khỏi sém chúi nhủi, trong lòng chẳng hiểu làm sao quay mặt sang hỏi vị Hồ đầu sơn thần.

Thấy tình hình đó, Xích hồ sơn thần cũng lúng túng, vội giải thích với y: "Tiểu ân công chớ làm lạ, huynh đệ của tôi vốn lỗ mãng, không giỏi nói chuyện".

"Kì thật là thế này, Thanh Hủy lão đệ hôm nay qua đây cũng là muốn nhờ ngài giúp".

Nghe Xích hồ sơn thần giải thích, Tinh Ngôn lúc này mới biết ngu quái trước mặt cũng là một thần quái ở thảo trạch nam hoang. Khối sắt mà hắn ấn vào trong tay Tinh Ngôn nửa canh giờ trước vốn còn là binh khí ưa thích của hắn, một thanh lang nha bổng cực kì trầm trọng.

Thanh lang nha bổng này cũng giống như cây ma phù của Xích hồ sơn thần, cũng là cấm vật uống máu, lệ khí cực nặng, mà ngu quái này thiên tính lại rất

thích ngắm hình dạng của mình dưới nước, mỗi lần đến sông hồ uống nước đều đem lang nha bổng quảy nước lên rồi mới uống. Chỉ là lang nha bổng là vật nhiễm máu, mỗi lần hấn cho vào nước đều làm nước ngọt biến thành màu đỏ như máu. Do đó, từ đêm qua thấy thiếu niên biến huyết ma phù của Hồ thần đại ca trở thành thanh quang lưu động, nhìn tựa như là thần binh thì tên ngu quái này đã động tâm. Sáng nay hấn đã đi tìm Hung Lê trưởng lão, năn nỉ lão biến lang nha bổng của hấn thành khối sắt, sau đó nhờ Xích hồ sơn thần dẫn đường tìm vị tiểu ca diệu thủ vô song đó để năn nỉ biến binh khí của hấn có thần khí ẩn bên trong.

Nghe Hồ quái sơn thần giải thích một lúc, Tinh Ngôn lộ sắc khó xử. Thấy thần sắc của y, Xích hồ sơn thần lo lắng Tinh Ngôn thoái thác, vội thuyết phục dùm cho huynh đệ của hấn: "Khắc khắc, vị ân công chính đạo này, kì thật huynh đệ của tôi cũng giống tôi, tuy là người trong ma tộc nhưng luôn an phận ở hoang sơn dã trạch, chưa từng xung đột cùng nhân sĩ chính đạo, hấn còn từng đánh nhau rồi kết bạn với một người trong chính giáo nữa đó!"

Tên Hồ đầu sơn thần này quả nhiên mồm mép hơn hấn vị huynh đệ của hấn rất nhiều, sớm đã từ nơi trưởng lão ma tộc biết được vị tiểu ân công này không phải là người trong ma đạo, vừa thấy thần sắc khó xử của Tinh Ngôn thì đoán chắc y không chịu viện thủ. Nếu thật là như thế, vị huynh đệ ngu xuẩn của hấn chẳng phải lỗ vốn lớn hay sao, mà linh trong binh khí nào phải dễ luyện được? Tâm huyết nhiều năm rất có thể hủy trong chốc lát!

Do đó, Hồ đầu sơn thần lập tức trở hết tài ăn nói của hấn, lại thêm vào một câu cuối, hy vọng Tinh Ngôn hài lòng. Sự thật thì cả trăm năm nay, vị Thanh Hủy lão đệ của hấn chỉ có gặp một người chính đạo duy nhất, hấn biến thành bộ dạng một sùng như hiện nay đều do ơn đức của vị chính đạo đó ban cho. Đương nhiên lời thật không thể nói, chỉ hy vọng có thể khiến Tinh Ngôn vui vẻ mà giúp cho.

Tồn hao tâm tư thuyết phục, Xích hồ sơn thần bỗng thấy thiếu niên mỉm cười, hòa nhã nói với hấn: "Hồ đại ca có lời nhờ ta đâu thể vì khác biệt chính đạo ma đạo mà từ chối? Ta hiện chỉ vì có chỗ khó".

...

"Khó thế nào?"

Xích Hồ và Thanh Ngưu nhất tề khản trương, lại nghe thiếu niên nói: "Chỗ khó của ta là vì chưa từng thấy qua hình dáng ban đầu của cây thiết bổng này!"

"...Thì ra như thế!"

Thế là tiếp đó hai vị sơn trạch thần quái hoa tay múa chân, nháo nhào mô tả cho Tinh Ngôn. Đợi khi thiếu niên khôi phục lại đúng hình dạng ban đầu của thanh thiết bổng thì trời cũng đã gần trưa.

Tiền hai tên linh quái ra về, thời gian buổi sáng cũng chẳng còn nhiều để bọn họ thám thính. Bất quá từ cuộc nói chuyện với Xích Hồ và Thanh Ngưu, Tinh Ngôn cũng nghe được một tin tức trọng yếu. Xích Hồ nói hôm nay Thiên ma trưởng lão không triệu tập đại hội, thời gian cả ngày để cho các vị khách nhân thoải mái đi thưởng lãm phong vật ở Lê linh hải đảo. Đương nhiên, trưởng lão cũng nói, trên đảo có vài chỗ cấm, thỉnh mọi người đừng phạm vào.

Nghe Hồ đầu sơn thần thuật lại, Tinh Ngôn ngoài miệng thì ậm ừ nhưng trong lòng mừng rỡ: "Khà...thật là trời đã giúp ta, như thế chúng ta cũng chẳng cần lưu tâm ứng phó. Còn cấm địa gì đấy, hôm nay chúng ta cứ tiến đại vào thám thính, nếu bị phát hiện thì đổ thừa thanh âm của Xích hồ lão huynh rền rĩ quá, nhất thời không nghe rõ!"

Trong lòng đã có tính toán, bọn họ nhất thời cũng không gấp lên đường. Sau khi dùng bữa trưa, lại nghỉ ngơi một lúc, bốn người mới thông thả bắt đầu đi dạo trên hải ngoại linh châu.

"Muốn tìm được chỗ giấu long mã, chỉ ít chắc cũng mất vài ngày quá?"

Trước khi đến nơi này, Tinh Ngôn đã biết nhiệm vụ này rất khó. Ma châu trưởng lão không phải là người thường, chỗ giấu long mã nhất định bố trí cơ quan trùng trùng, nguy trang vô số, há có thể để người ngoài dễ dàng tìm được?

Chỉ bất quá, sự tình tiếp theo lại khiến người ta ngạc nhiên. Sự việc vốn tưởng rất phức tạp lại dường như biến thành đơn giản. Xuất phát không bao lâu, chỉ dựa vào linh giác mẫn duệ của Quỳnh Dung và Linh Y đối với thủy thảo điều thú, bọn họ đã phát hiện được nơi thiên ma ẩn tàng Tứ độc long cầu!

Lại nói bọn họ cứ thông thả đi về phía trước, không bao lâu thì đến một hải đảo cây cối xanh tươi. Hải đảo này thật khác với hồng nham hỏa thụ nơi Lê linh châu đảo, trên đảo cây cối um tùm xanh tốt. Phóng mắt nhìn, bên trong từng lùm cây xanh có không ít loài chim lạ chao liệng, cảnh tượng thật khiến người ta sáng khoái.

Theo linh giác của hai cô gái, long mã bị trộm rất có thể được giấu trong hải đảo xanh tươi này.

Tuy trên đường không đụng phải thủ vệ nhưng để nhanh đạt được mục đích, mấy người Tinh Ngôn cũng không dám chậm chạp. Theo linh giác, sau khi phỏng đoán phương vị ẩn tàng long mã, Tinh Ngôn cùng Linh Y thì thuật tiềm nhập xuống nước, di chuyển dưới tầng rong biển một lúc, dần dần tiến sang mặt đông nam của hải đảo, nơi này rất có thể chính là chỗ giấu long mã.

Khi đến gần, bọn họ vẫn không dám mạo hiểm, chỉ nấp sau san hô quan sát qua làn nước trong.

Trong tảo biển hoảng đặng, Tinh Ngôn nhìn thấy ở phía bên kia có một bãi cát rất lớn. Trên cát bùn trắng loáng đó có vô số thủy tảo sinh trưởng, giữa những lùm thủy tảo là rất nhiều long mã đang nhón nhơ dạo chơi. Đám tuyết bạch long cầu đó thỉnh thoảng nhảy lên, bốn chân tạo mây trắng trong làn nước biển xanh trong, hình thành một bức họa độ tuyệt mỹ.

Nhìn những con long mã du nhàn đó, nếu không phải quanh bãi cát còn có một tường lửa bao lấy, nhất định ai cũng cho rằng đó là một mã trường yên hòa.

Cẩn thận quan sát một lúc, Tinh Ngôn đưa tay vẫy Linh Y. Linh Y hiểu ý tiến sát tới kéo lấy tay thiếu niên, viết vào lòng tay y hai chữ: "Xông qua".

Tinh Ngôn gật đầu, sau đó chỉ vào tường lửa nhàn nhạt hỏi ý Linh Y. Linh Y nghiêm túc quan sát một lúc, sau đó viết vào tay y: "Dễ phá".

Viết xong hai chữ "Dễ phá", long nữ nôn nóng liền động thủ. Thiếu niên ở sát bên chỉ nghe "Vù" một tiếng, một đạo ngân quang loáng qua, sau đó tảo biến xung quanh dao động một trận, Linh Y đã cầm binh khí ở tay.

Nói đến, đây là lần đầu Tinh Ngôn nhìn thấy binh khí của vị Tứ độc công chúa, lúc này trong làn nước biển xanh trong, tay Linh Y đang cầm, chính là một ngân cung đường nét uyển chuyển, hoa quang xán lạn.

Thấy nàng muốn phá thủy mà lên, Tinh Ngôn vội kéo vạt áo của nàng, xua tay ra ý không thể khinh cử vọng động. Sau đó kéo nàng lạng lạng rồi đi.

Đôi khi trở lại nơi xuất phát, Linh Y nghi hoặc hỏi: "Tinh Ngôn, vừa rồi vì sao ngăn cản ta, ta thấy tường lửa đó rất đơn giản, chỉ cần Ngân nguyệt thần cung của ta bắn ra, nháy mắt là phá được. Sau đó chúng ta có thể từ thủy lộ xua long mã đi, không mất bao lâu đã có thể về Tứ độc long thành rồi".

Nghe nàng hỏi, Tinh Ngôn nghiêm túc đáp: "Chuyện này e không đơn giản như thế. Trước đây nghe cô kể lại tình cảnh ở Lưu vân mục, lại thêm đêm qua ta đối đáp cùng thiên ma trường lão, nhận thấy lão là người trí mưu phi thường. Nơi đây cấm chế càng đơn giản, chúng ta càng phải đề phòng trùng bẫy".

"Thiên tân vạn khổ cướp lấy long mã về, bảo vệ há đơn giản như thế?"

Nghe y giải thích, Linh Y nghĩ một chút thì cảm thấy rất có lý nên không dị nghị thêm. Sau đó, Tứ hải đường chủ sợ đêm dài lắm mộng, đưa tay nắm lấy vị tiểu muội muội đang ngó ngó nghiêng nghiêng, dẫn mấy cô gái đi tiếp, ra về như đang say sưa ngắm cảnh hải đảo.

Ban đầu chỉ là giả bộ ngoạn cảnh, chỉ là từ từ, mấy thiếu niên nam nữ này bị cảnh trời xanh mây trắng, biển rộng cát trắng thu hút, bất tri bất giác đã đến hoàng hôn. Sóng biển bị ánh tà dương nhuộm thành đỏ ối, đuổi nhau nối đuôi chạy ào lên mặt cát. Ngoài xa, mặt biển như một tấm thảm màu đồng không lồ nhấp nhô, thỉnh thoảng vài cánh chim trắng liệng cánh sát xuống mép nước, phảng phất như muốn đặt mình lên tấm thảm êm ái đó. Bất chợt nghe trong không gian ngân lên mấy tiếng chuông, lẳng lặng theo gió trời xa.

Đứng trước khung cảnh hoàng hôn trên biển, Tinh Ngôn cùng mấy cô gái đều ngấm đến nhập thần, nhất thời quên cả nói chuyện. Trong mắt mấy cô gái lúc này, chỉ ao ước mình cũng có thể hạnh phúc được như những chú chim ngoài biển xa.

Cứ lặng người trước tịch dương như thế, bất tri bất giác thời gian cứ lặng lẽ trôi qua. Cuối cùng, vẫn là Tinh Ngôn hồi tỉnh trước nhất.

Nhớ lại mấy tiếng chuông khi nãy, cũng không biết là có ngụ ý gì, Tinh Ngôn gọi mấy cô gái, ngụ ý bọn họ đã đến lúc phải trở về. Trên đường về nhà, tiểu Quỳnh Dung hoạt bát lại gây ra phiền phức, vì đuổi theo một con bọ rùa chạy vào trong rừng cây, không biết sao chẳng thấy lối dạng. Thế là Tinh Ngôn kêu Tuyết Nghi, Linh Y đứng chờ, bản thân thì tiến vào rừng tìm.

Đi trong rừng cây âm u một lúc vẫn không thấy tung ảnh Quỳnh Dung, Tinh Ngôn liền sinh cảm giác lo âu. Đang định lên tiếng gọi thì phát hiện có một hồ nước hình tròn đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ngẫu nhiên gặp phải hồ nước nằm yên tĩnh trong vòng cây ôm quanh, lúc này sắc đêm đã phủ xuống, trên mặt hồ thoang thoang một làn khí trắng nhờ, Tinh Ngôn không thể quan sát rõ, chỉ nghi ngờ trong lòng:

"Chẳng lẽ tiểu nha đầu Quỳnh Dung chơi chưa đủ, lại xuống hồ chơi tiếp?"

Thế là thiếu niên vội vận hết mục lực, chăm chú quan sát trên mặt hồ. Lập tức, y liền thất kinh!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.13 - Chương 213: Tam Thiên Thần Ma Quỷ, Nhất Kiếm Quy Khứ Lai.

Không biết phải chăng là ngẫu nhiên hay không, trên đường tìm người lại khiến Tinh Ngôn bắt gặp một kỳ cảnh mê người.

Khi y vận mục lực nhìn thấy rõ trong làn thủy khí mờ lung có một nhân ảnh thì không khỏi thất kinh:

"Nữ nhân nhà ai lại dám xuống hồ tắm? Không sợ hồ sâu chết đuối sao?"

Thì ra, trong sắc đêm mờ mờ còn pha chút tà dương sót lại phủ trên mặt hồ, trong hồ đang có một thiếu nữ tắm đêm. Nhờ mục lực hơn người, Tinh Ngôn thấy rõ, nửa thân trên thiếu nữ lộ trên mặt hồ hoàn toàn dễ trần.

Lúc này đêm đã mờ mịt trước mắt, toàn bộ ánh sáng trên trời như đều bị hút vào mặt hồ, tạo nên một tấm gương óng ánh sương khói. Thiếu nữ trong hồ làn da trắng mịn, tóc dài quấn thân, dường như không phải là nữ tử Trung thổ, màu sắc mái tóc hình như cũng chẳng phải màu đen bình thường. Bất quá lúc này ánh sáng không đủ, Tinh Ngôn nhất thời cũng nhìn không rõ cụ thể màu gì.

Mỉ cảnh trước mắt, mục lực Tinh Ngôn lại tốt, toàn bộ tư thái động nhân của giai nhân trong hồ đều rơi vào trong mắt y, bất giác vị đường chủ vốn tự cho bản thân có sức kiềm chế tốt bị thu hút toàn bộ tâm thần vào thiếu nữ đó, quên luôn mục đích của bản thân.

Vào lúc tâm mê thần loạn thì bên cạnh bỗng có thanh âm cất lên:

"Thật là đẹp..."

Thiếu niên nhìn đến nhập thần, nghe được lời này thì rất tự nhiên nói theo:

"Đúng thế, không những đẹp, mà là quá hoàn hảo...Ách?"

Đội hồi thần lại, Tinh Ngôn nhìn sang bên, kinh hãi khi phát hiện người bình luận đó chính là tiểu nha đầu mà y đang đi tìm. Thấy y nhìn qua, tiểu nha đầu làm mặt quỷ cười cười, đưa ngón tay lên môi ngụ ý nhắc nhở đường chủ im lặng:

"Chớ nói, chúng ta lén xem tiếp!"

...Ngần ra chốc lát, cuối cùng vị Tứ hải đường chủ cũng tỉnh thần, lập tức kéo tiểu nha đầu không tình nguyện khỏi nơi đó, quay lại chỗ Tuyết Nghi, Linh Y đang chờ!

Lúc này với công lực của y đã có thể nâng vật nặng như không, cử động vừa rồi chẳng qua chỉ làm động vài cái lá, thiếu nữ trong hồ không hề hay biết, vẫn chuyên tâm khóa nước tắm tấp. Đợi khi lòi được Quỳnh Dung lên đường, Tinh Ngôn cũng thật tình kể lại, nói bản thân vừa rồi đi tìm Quỳnh Dung vô tình nhìn thấy nữ tử mà tộc đang tắm dưới hồ. Thấy y thành thật, Linh Y cũng không cười, chỉ cười lâu cá nói:

"Chẳng trách tìm lâu như thế".

Sau đó trên đường quay về chỗ nghỉ, Quỳnh Dung bị Tuyết Nghi nắm chặt tay, muốn rời đi cũng không thể. Đi đường nhàm chán, nó lắc lắc cái đầu, nghiêm chỉnh luyện tập cổ vãn cú pháp ca ca dạy cho:

"Kiến kì hình dã, phảng phát như Tuyết Nghi tử, bất phân bá trọng. Lại tựa như hơn hẳn Quỳnh Dung..."

Nghe cổ ngữ tác vãn của nó, trong đội hình bốn người ngoài vị thiếu niên phát đỏ mặt ra thì chẳng ai hiểu được nó nói gì.

Khi về đến nơi, lúc này Tinh Ngôn mới biết tiếng chuông nghe lúc chiều có ý nghĩa gì. Thì ra lúc đó chính là giờ cơm tối, tuy những ma linh ở tam sơn ngũ nhạc này đã tu luyện đến mức không cần ăn uống, nhưng lần này có cơ hội họp mặt, mọi người đều tập trung trên bãi biển, vừa lựa chọn món ăn vừa tán gẫu. Hiện tại khắp bãi biển đều vang vang tiếng cười nói đủ dạng.

Đề đám ma nhân khôi nghi ngờ, Tinh Ngôn cũng không quay về tiểu ốc mà dẫn mấy cô gái gia nhập vào trong buổi tiệc đêm trên bãi biển luôn. Khác với đêm qua chẳng có ai trò chuyện, tối nay khi bọn họ vừa bước vào, lập tức đã nghe Xích Hồ sơn thần cùng Thanh Hủy trạch quái hồ hoán, chạy đến nói chuyện với bọn họ.

Khi yến tiệc ở trên bãi biển tiến hành nhiệt náo, Tinh Ngôn không hề biết, trong một cự bảo đồ bằ có hình dạng như sừng trâu bên dưới ma đảo, đang có hai người nghị sự trong sảnh. Nếu như lúc này Tinh Ngôn có thể nghe được nội dung cuộc đối thoại, nhất định sẽ kinh ngạc không nhỏ. Chỉ thấy một lão giả áo xám đang đứng trước Hung Lê trưởng lão, hơi khom người cung kính hỏi:

"Thiên ma đại nhân, không biết thiếu niên đó hiện tại muốn gì? Bọn họ liệu có đem long mã đi?"

"À, điều này ta cũng không biết".

Nghe thuộc hạ hỏi, Thiên ma trưởng lão cũng không thể giải đáp. Đối diện thuộc hạ cũng là lão hữu đang kinh ngạc, Hung Lê mỉm cười, đưa tay khua nhẹ trên không, trên không trung lập tức xuất hiện một hóa ảnh đỏ rực, trong hóa ảnh đó du du lảng lảng những đám ảnh lơ mờ, xem hình dạng thì tựa như là một con mắt.

"Hoang Văn, ta không thể ở sau bọn họ được, phải phụ thuộc vào 'Thiên mục'. Tứ độc thiếu niên đó chẳng phải tầm thường, nếu có động tĩnh gì, nhất định khó giấu được y".

"Ách, thì ra là thế".

Lão già áo xám có tên Hoang Văn đó nghe vậy cũng thấy có đạo lý, cũng không hỏi thêm. Với thân phận là Thiên ma thì giả khá cao trong ma tộc, Hoang Văn biết, vị đệ tử thiên ma này còn có một danh xưng là "Đa mục thiên ma". Nếu như lão đã ám mục ảnh vào sau thiếu niên thì nhất cử nhất động của bọn họ đều khó mà qua mắt được lão.

Trầm mặc một lúc, nghe ngoài cửa ầm ưốc truyền vào tiếng huyên náo của đám ma quái dự yến. Nghe tiếng ầm ưốc đặc biệt của ma tộc, Hung Lê phá vỡ sự trầm mặc:

"Hoang Văn, ta nghĩ thiếu niên đó đã tìm được chỗ giấu long mã, cho dù đương thời không dám khinh cử vọng động, hiện tại chắc cũng tính động thủ rồi?"

"Lời của trưởng lão rất đúng".

Lão ma tiếp lời Hung Lê:

"Để đoạt lấy long mã, hiện tại phòng vệ sơ sài, chúng ma đều tập trung trên bãi biển, chính là thời cơ tốt để động thủ, thiếu niên cực kì cơ mãn, sao có thể bỏ qua cơ hội được".

"Khà khà, chính là như thế!"

Hung Lê trưởng lão nghe được lời hợp với tâm ý của lão, liền bật cười khà khà. Không ai ngờ được, vị ma tộc trưởng lão hao tâm tổn trí tru tính kế hoạch, sau khi đắc thủ đoạt được long mã lại muốn để Tử độc long tộc đoạt về lại.

Thì ra, một phen lao khổ của lão, bề ngoài là nói để tăng thêm chiến kị cho ma tộc, nhưng thực ra là vì tiểu ma chủ trở mặt với Tử độc long nữ, bức lão đi trốn Tử độc long mã. Theo tính toán của lão, Tử độc long mã Vân Trung Quân, trình độ lão mưu thâm toán cũng chẳng kém lão, cho dù với uy thế của ma tộc thì cũng không nên mạo phạm đến Tử độc long mã. Hơn nữa chứng kiến thực lực khu động thiên tính của thiếu niên tối qua, người mà hiển nhiên là do lão Long phái đến, đặc biệt là kinh nghiệm đàm lược của y, Hung Lê quyết định lần này thuận nước đẩy thuyền, đem long mã trả lại. Dù sao cũng đã đoạt được long mã một lần, tiểu ma chủ chắc cũng tiêu khí giận rồi.

Nếu là người khác biết được điều này thì không khỏi kinh nghi bất định. Không thể ngờ lão tổn hao tâm trí mới đạt được mục đích. Thế mà chỉ cần một suy nghĩ đã đem thành quả dâng cho người khác. Hành sự của người trong ma tộc quả nhiên là không thể lường được.

Nghị sự xong, hai thủ lĩnh của Ma châu đều trầm mặc, chỉ đợi thủ hạ phát hiện long mã thất tung đến báo cáo.

Chỉ là trầm mặc không bao lâu, hai lão ma linh chợt mở bừng mắt nhìn nhau, không hẹn mà đồng thanh:

"Không đúng! Long tộc thiếu niên tâm tư cơ mãn, thấy phòng vệ lỏng lẻo như thế thì chắc chắn sẽ sinh nghi?"

Hai vị đầu não Ma châu dường như đồng thời nghĩ đến việc triệt tiêu toàn bộ thủ vệ rất có khả năng là khéo quá hóa vụng. Chỉ bất quá, một chút sơ sót này đâu thể làm khó được ma tộc trưởng lão trí tuệ hơn người? Chỉ cần suy nghĩ một chút, Hung Lê liền nói:

"Hoang Văn lưu ở nơi này xem tình hình, bây giờ ta sẽ đến đông nam lục đảo để bố trí một phen".

Nói xong lão liền nhắc chân định đi. Đúng vào lúc này thì đột nhiên nghe ngoài cửa có tiếng châu ngọc leng keng, sau đó thấy ở bậc cửa vốn ảm đạm bỗng nhiên sáng lên. Hung Lê cùng Hoang Văn đưa mắt nhìn ra thì thấy có một nữ tử xiêm y xúng xính, châu ngọc rực rỡ, đang uy nghi đứng ở bên cửa. Hai sợi hồng sắc lẳng đái lưu quang lóng lánh phát phơ hai bên người nàng, hào quang Thụy Khí tỏa ra chói mắt.

Thấy nữ tử tôn quý đó đến, vị ma châu trưởng lão vốn ung dung bất biến bỗng giật mình, sau đó thầm kêu khổ:

"Thôi rồi! Sao vào lúc gây cản này cô ta lại đến chứ?"

Trong lòng kêu khổ nhưng động tác không dám chậm chạp, Hung Lê lập tức cùng Hoang Văn tiến tới cung thân thi lễ:

"Ma châu Hung Lê, Hoang Văn, cung nghênh ma chủ!"

Thấy bọn họ cung kính, vị ma nữ xinh đẹp trên mặt như cười như không, đôi mắt áp bức Hung Lê, hỏi:

"Hung Lê thúc thúc, sao hôm nay ta đến, thúc thúc đều trốn trong phòng không đi tiếp ta? Hiện tại thúc thúc muốn đi bố trí gì vậy, liệu có thể cho ta đi cùng hay không?"

Nói đến câu cuối, ngữ khí của thiếu nữ biến thành thập phần nghiêm lệ. Nghe nàng ta nói như thế, vị đệ tử thiên ma bình thường khí độ ung dung chợt biến sắc, cứ ập a ập ứng, một câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

Tạm không nói đến lão đang toát mồ hôi, lại nói mấy người Tinh Ngôn, sau khi ứng phó cùng đám ma nhân một lúc thì quay về tiểu ốc nghỉ ngơi.

Đến chừng cuối giờ dần, khi sắc đêm sắp tàn, Tinh Ngôn cùng mấy cô gái lặng lẽ tiến về đông nam lục đảo, nơi cất giấu long mã. Ước chừng nửa tuần hương, vượt qua mấy chót canh, cuối cùng cũng đến nơi cần đến.

Tầm ẩn trong làn nước biển mát lạnh, Tinh Ngôn quan sát vòng tường lửa một lúc, sau đó nhìn Linh Y cười cười, nghĩ thầm:

"Quả nhiên không ngoài sở liệu!"

Thì ra. Hỏa tường ban ngày nhìn thì tựa như bình đạm không có gì lạ, nhưng hiện tại quan sát trong đêm tối, thì thấy trong quang điểm ẩn ẩn lưu động vô số quang mang đỏ rực, tương hồ giao thác, kết thành đóa đóa kì hoa diễm lệ.

Thấy tình trạng đó, Tinh Ngôn không còn nghi ngờ. Lại tiềm phục một lúc, phát hiện bốn bề chẳng có động tĩnh lạ, long nữ liền phá thủy mà ra. Mím cười lấy ra dị bảo "Thần nguyệt ngân cung" của long tộc, co eo kéo cung, lập tức hình thành một vầng trăng cong xán lạn. Sau đó Linh Y vận long tộc thần tộc, trên cây cung thanh lãnh như băng đó liền xuất hiện một mũi tên tinh oánh.

"Vù..."

Dường như không nghe kịp tiếp xé nước, mũi quang tiễn đã chạm vào hỏa tường phía trước.

"Bực!"

Chỉ nghe một tiếng va chạm trầm muộn, sau đó ma tộc hộ tường tưởng như không thể phá đã bị xuyên thủng một cái lỗ lớn, đóa đóa hỏa quang gấp phải quang tiễn tinh oánh đều như tuyết tan trong nước nóng, khi quang tiễn tiêu tán thì trên hộ tường cũng xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Thấy tình cảnh đó, Tinh Ngôn không chậm trễ chút nào, hô một tiếng, cùng Tuyết Nghi, Quỳnh Dung tụ tập cùng Linh Y, cùng phi thân về phía lỗ hồng đó.

"Chẳng lẽ chuyện đã thành rồi?"

Đêm nay y đã suy tính kỹ càng, nhận định chỉ cần phá vỡ hỏa tường, chuyện còn lại đối với Linh Y là quá dễ dàng.

"Xấu hổ, không ngờ ma châu lại phòng bị sơ sài như thế!"

Thấy sự tình đơn giản, Tinh Ngôn bỗng cảm giác bản thân đã quá cẩn thận.

Chỉ là, vừa suy nghĩ như thế thì phía trước đã phát sinh dị biến!

"Tinh Ngôn mau lui!"

Đang xuyên qua hỏa tường, Tinh Ngôn bỗng thấy Linh Y phía trước hô hoán, vừa nghe tiếng cảnh báo thì đồng thời Tinh Ngôn cũng cảm thấy một trận hỏa quang nóng rất đang chụp xuống.

"Không hay! Trúng bẫy rồi!"

Thấy tình hình khác lạ, Tinh Ngôn lập tức biến đã có chuyện. Chỉ bất quá tuy sự việc xảy ra đột ngột nhưng Tinh Ngôn vẫn có được phán đoán chuẩn xác nhất.

"Không cần bỏ chạy".

Thấy cự ly giữa mình và Tuyết Nghi, Linh Y không xa, Tinh Ngôn lập tức vận chuyển Thái hoa đạo lực, chuẩn bị thi thuật bao bọc lấy bọn họ.

Chỉ là, khi y định tác pháp tương cứu thì bỗng nhiên cảm giác hộ thân ma giáp trên người đột nhiên trầm trọng vô bì, giống như trúng phải triệu hoán thần bí nào đó, hắc ma khôi giáp đã sống trở lại. Thế là trong sát na, Thái hoa thanh quang lưu chuyển quanh người y đột nhiên như bị một hố sâu hấp thụ sạch. Thế là thiếu niên vốn định cứu người nhảy mất đã biến thành một bức thạch tượng không thể động đậy.

"...Chạy không được sao?"

Đúng vào lúc này, bản thân đang bị một cổ quái lực giữ chặt không thể vùng vẫy, y bỗng nhiên cảm thấy có hai đạo cự lực ào đến hai bên.

"Mau chạy!"

Thiếu niên bị ma giáp thôn phệ dường như mất đi toàn bộ thần chí, trước thời khắc chìm vào hỏa ngục thì được hai thiếu nữ trợ giúp, sau đó thân hình của hai cô gái nhanh chóng trôi về phía trước.

Mọi việc diễn ra trong chớp mắt, khi thiếu niên rơi lại vào trong làn nước mát lạnh thì phát hiện lỗ thủng trên hỏa tường cũng đã khép lại.

Dưới sự thôn phệ của ma giáp, thiếu niên may mắn thoát khỏi hỏa ngục, không chỉ toàn thân vô lực, trong đầu cũng chán nản vô cùng.

"Chi bằng chết cho xong?"

Không biết có phải do tác dụng của ma giáp hay không, thiếu niên vốn tâm tính kiên nhẫn, lúc này lại chỉ muốn sóng biển cuốn mình đi, đoạt lấy tính mệnh của mình.

Đúng ngay thời khắc nguy cấp ấy, thiếu niên thần chí hoảng hốt đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bồng, sau đó nhìn thấy hắc sắc khói giáp tan nát thành nhiều mảnh văng ra tứ phía. Lúc này nhẫn quý trên ngón tay y đột nhiên xạ xuất quang mang trấn nhiếp tâm phách.

"Kẻ vô tri nào? Dám tranh đấu cùng lão Tiêu!"

Đôi khi Tinh Ngôn tỉnh táo lại thì nghe phảng phất tiếng quý vương Tiêu Máng ở trong đầu. Tuy thanh âm thô hào, nhưng trong tai Tinh Ngôn lại trở nên dễ nghe vô cùng. Lúc này lại có một thanh âm trẻ con vang lên cạnh y:

"Chúng ta đi cứu hai vị tỷ tỷ về!"

Tinh Ngôn cúi đầu nhìn, thấy chính là tiểu Quỳnh Dung đang giận dữ đứng ở trước mặt y. Thì ra tiểu nữ hài này thấy Tinh Ngôn bị Linh Y, Tuyết Nghi hợp lực đẩy ngược khỏi hỏa tường thì cũng như bóng theo hình bám theo, thoát khỏi kiếp nạn.

Lúc này, vị đường chủ ca ca của nó cũng không kém bị phẫn:

"Tự nhiên phải cứu bọn họ về!"

Cầm Dao quang thần kiếm trong tay, Tinh Ngôn phi thân lên không, chuẩn bị tìm cơ hội tấn công hỏa tường. Chỉ là vào lúc này, hỏa tường trước mặt y bỗng nhiên biến mất vô tung, hiện lộ tình cảnh thật sự bên trong. Sau khi thấy trường cảnh bên trong, Tinh Ngôn không khỏi lạnh người:

"A! Thì ra bọn họ sớm đã lâm đại địch!"

Sau khi hỏa ảnh tiêu tán, long mã ảnh tượng toàn bộ đều tiêu thất. Trên bãi cát lục đảo chỉ toàn là ma tộc binh sĩ khói giáp sáng ngời kết thành đội hình, nghiêm trận bao vây.

Bên trong vòng vây của bọn chúng là hai vòng lửa đang nhốt hai thiếu nữ, lúc này thần sắc của Linh Y, Tuyết Nghi đều rất lo lắng, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho y, ngụ ý bọn họ không sao, kêu bọn Tinh Ngôn mau chạy đi.

Thấy tình hình đó, lòng Tinh Ngôn như bị đao cắt.

Cố gắng trấn tĩnh, y lúc này mới chú ý ở bên hai hỏa tù giam Linh Y, Tuyết Nghi chính là vị hắc bào trưởng lão. Không thể ngờ được, hôm trước còn thân thiện cười nói với lão, lúc này đã trở mặt thành thù.

Vị ma châu trưởng lão thấy Tinh Ngôn nhìn qua thì cười hắc hắc, lớn tiếng hét:

"Hay cho bọn lớn gan, dám đến Lê Linh quấy nhiễu!"

Hết xong, Thiên ma trưởng lão quay người cung kính nói:

"Bẩm ma chủ, Hung Lê may mà không nhục mệnh!"

Mãi đến lúc này, Tinh Ngôn mới phát hiện phía sau Hung Lê còn có một vị nữ tử thần thái uyển chuyển. Vừa nhìn thấy mái tóc đỏ rực cùng đôi mắt tím sẫm, Tinh Ngôn không kiềm được lửa giận:

"Thì ra là cô!"

Nữ tử mà Hung Lê đối xử cung kính chính là nữ tử đã hí lộng y mấy tháng trước ở Dao Dương trấn. Hôm nay nhìn thấy nụ cười đắc ý của cô ta, hiển nhiên cô ta chính là chủ mưu.

Chỉ bất quá, tuy trong lòng bộc phát nộ khí, nhưng hình thể bức nhân, Tinh Ngôn cũng chỉ tạm thời nhẫn nhịn. Bình ổn tâm thần, Tinh Ngôn cung thân khấn cầu:

"Ma tộc trưởng lão, đêm nay là tiểu tử vô tri dám mạo phạm uy nghi, mong trưởng lão có thể nương tay cho hậu sinh tiểu bối, thả hai vị bằng hữu của tôi ra, sau này chúng tôi đảm bảo không đến quấy nhiễu!"

Nghe y nói, Đa mục thiên ma hắc bào phiêu phiêu, khoe miệng động đậy đang định lên tiếng thì không ngờ tiểu ma chủ ở bên đã xông tới trước, dương đắc ý, không chút lưu tình quát:

"Tên dâm tặc vô sỉ còn dám nói giúp tiểu long? Hôm nay bọn cung bắt được nó, muốn hành hạ nó đến chết, ngươi có thể làm gì được ta?"

Nói đến câu cuối, cũng không biết nghĩ đến chuyện gì, ma nữ đó đột nhiên tức giận, biểu hiện như muốn xông tới cắn cho Tinh Ngôn một phát.

Thấy biểu hiện cô ta như thế, lại thấy ma binh đông nghịt phía trước, Tinh Ngôn cũng biết chuyện khó thương lượng. Lại nghe ma nữ nói lời đáng ghét, Tinh Ngôn cũng không nhịn nữa, mắng lại:

"Nói ta là dâm tặc? Cũng không biết là ai không biết liêm sỉ, đang đêm chạy đến tìm ta!"

"Hừ! Nếu cô dám động đến một sợi lông của bọn họ, sau này ta sẽ khiến đảo này không lúc nào yên!"

Nói xong, y liền té khỏi Phong thần kiếm, nhắm một khối đá ở đằng xa chém tới. "Ầm" một tiếng, cả khối đá lớn đã bị chẻ làm đôi. Thấy ca ca xuất kiếm, tiểu Quỳnh Dung mắt đầy lửa giận cũng triệu hoán đôi cự đầu hòa diễm hùng hực, chuẩn bị lao vào địch trận. Chỉ bất quá nó vừa định động thủ thì bị đường chủ kéo lại.

"Quỳnh Dung, chúng ta đi. Ngay mai lại đến!"

Nói xong, y đánh ra một đạo thanh quang rẽ nước thần tốc độn tẩu. Phía sau, vị ma châu trưởng lão thấy tiểu ma chủ vừa bị thiếu niên chọc đến thất khiếu xuất khói, nhìn theo thiếu niên mắng loạn:

"Hừ, chỉ hai con chim với một đứa nhóc mà cũng dám đại ngôn, không biết xấu hổ?"

Không biết có nghe được hay không, đạo thủy lộ trong biển chỉ đột nhiên ùn lên, sau đó trở lại sự tĩnh lặng ban đầu.

Đội tiểu ma chủ mắng xong, Hung Lê trưởng lão nắm lấy tay cô ta khuyên nhủ, sai ma binh hộ tống cô ta về Hòa ly cung trên đảo để nghỉ ngơi.

"Cái gì mà ngày mai lại đến? Bất quá chỉ là hư ngôn hăm dọa mà thôi".

Nghĩ đến lời uy hiếp của thiếu niên khi nãy, Hung Lê bỗng nắc cười, trong lòng rất xem thường. Chỉ bất quá, ước chừng mấy ngày sau y sẽ mang Tứ độc đại quân đến, khi đó mới thật là đau đầu. Nhìn hóa tù trong vòng vây của ma binh, Thiên ma trưởng lão không khỏi than thầm. Sau đó phất tay áo cuốn lấy mấy tấm hắc sắc ma giáp, quay về ma bảo.

Trải qua một phen nháo nhào, bất tri bất giác trời đã sáng. Lúc này những ma linh đến phó hội mới thức giấc, hoàn toàn không biết trên đảo đã phát sinh biến cố lớn. Vị Xích hồ sơn thần nhìn trời sáng, đang tính liệu có nên rủ vị Thanh Hủy lão đệ đi thăm tiểu ân công hay không.

Ngày hôm nay vẫn yên ổn trôi đi, không khí trên ma đảo vẫn náo nhiệt vui vẻ. Ma nhân trên Linh Châu đảo đều cho rằng chỉ ít mấy ngày nữa mới có đại đội địch thủ kéo đến. Đã là như thế, chỉ bằng cứ để ngày cuối cùng của ma châu đại hội kết thúc êm đềm.

Gần đến chạng vạng, đưa mắt tiễn các ma hữu phá không mà đi, Hung Lê trưởng lão mới thấy an lòng. Ma châu đại hội cuối cùng đã hoàn tất, kế tiếp đã có thể tập trung nghĩ cách đối phó với quân lực của Tứ độc long tộc.

Là chiến? Là hòa? Tất cả đều theo chủ ý của tiểu ma chủ.

Khi tà dương đã tận, sắc đêm trùm xuống châu đảo, Hung Lê trưởng lão đang đi tới đi lui trong ma bảo, trong đầu suy tính kế sách. Trong ma bảo rộng lớn, chỉ nghe tiếng bước chân của lão vọng vọng.

Đúng lúc này, lão bỗng nghe có tiếng bước chân gấp rút từ xa truyền đến, dường như có người đang nôn nóng đến đây.

"Hoang Văn?"

Đội khi thấy rõ diện mục người đến, Hung Lê không khỏi kinh dị. Bởi vì lão hữu này của lão trước giờ luôn trầm ổn, chưa từng lộ vẻ hoảng hốt như hôm nay, bằng không bước chân đâu thể gấp gáp như thế?

"Xảy ra chuyện gì?"

Thấy Hoang Văn kinh hoảng như thế, Hung Lê thâm biết không ổn vội xuất ngôn hỏi. Nghe lão hỏi, Hoang Văn cũng không kịp bình tâm tĩnh khí, hỏn hên đáp:

"Không ổn rồi, tiểu ma chủ không thấy đâu!"

"Hả?"

Vừa nghe lời này, Thiên ma trưởng lão cũng thất kinh. Chỉ bất quá ngăn ra thoáng chốc, lão lại cảm thấy đâu cần phải gấp gáp như thế:

"Hoang Văn, nha đầu đó nguoi không phải không biết, nó trước giờ thần xuất quỷ mặc, không thấy đâu cũng là chuyện thường!"

"Khắc khắc!"

Nghe lão nói như thế, thần sắc Hoang Văn vẫn nôn nóng vô cùng, ho khan hai tiếng, giọng run run bẩm:

"Trưởng lão, không phải như thường! Lần này cả Tứ vân xa của tiểu ma chủ cũng không đánh hơi được khí tức của cô ấy!"

Thoại âm chưa dứt đã có một đoàn tử sắc vân hà từ ngoài bay vào, Hung Lê nhìn thấy chính là Tứ vân xa mà tiểu ma chủ thường cười. Hiện tại Tứ vân xa đang lộ ra biểu tình sầu não, bẩm báo với Thiên ma trưởng lão đức cao vọng trọng:

"Trưởng lão, thật không tìm thấy ma chủ rồi!"

"Ách?"

Hung Lê trưởng lão hiểu rõ tính tình tiểu ma chủ, cho đến lúc này vẫn còn nghi hoặc:

"Cho dù thiếu niên đó gan lớn hơn trời cũng không thể dễ dàng đắc thủ cướp người như thế? Phải biết bí kỹ Thiên ma lực của tộc ta, thiện về thao túng hỗn độn bốn nguyên chỉ lực, nghe nói tiểu ma chủ gần đây đã có chút thành tựu. Dù không xuất toàn lực nhưng bằng vào hỏa lực thì duy trì một lúc lâu vẫn được, Long tộc thiếu niên đó sao có thể...A!"

Không biết sao nghĩ đến chỗ này, Hung Lê bỗng nhớ đến bàn luận thuận thiên của thiếu niên tối hôm kia. Thanh sắc quang khí của y như hiện ra trước mắt lão, Hung Lê trưởng lão không khỏi có chút kinh hoảng.

Đúng vào lúc này lại có ma binh chạy vào bẩm báo, nói là trên bãi cát phụ cận Hỏa li cung, sóng biển sừng sững không tan. Nghe báo dị trạng, Hung Lê không dám chậm trễ, vội cùng Hoang Văn, Tử vân xa đi xem thử.

Đợi khi đến bãi cát đó, bọn họ quả nhiên thấy chỗ bãi nước cạn gần bờ có một tường nước dựng đứng, những con sóng không ngừng ủa vào lướt lên cao.

"Viên linh thủy kính' của Đông hải long tộc?"

Ma tộc trưởng lão đã nắm được tình hình, suy nghĩ:

"Thi xuất pháp thuật này chắc là để truyền lời".

Trong đầu nghĩ như thế, Hung Lê liền ngưng mục quan sát, quả nhiên phát hiện trong đó có hai hàng chữ. Đợi khi đọc xong, dù là thiên ma tọa trấn một phương của ma tộc, lão cũng không khỏi đại kinh thất sắc, buột miệng than:

"Không ngờ thiếu niên đó lại dám lớn gan đến mức này. Chỉ đến ngày mai mà y cũng không chờ được!"

Đọc xong đoạn văn tự, Đa mục thiên ma dậm chân than thở. Lại nghĩ đến thủ đoạn ngoan lạt xuất kỳ bất ý của thiếu niên, lão cũng không dám chậm trễ, phát tay áo phá tan bức tường nước, sau đó gọi Tử vân xa bay về phía tây nam. Trên bãi cát lúc này chỉ còn Hoang Văn ngơ ngác nhìn chúng ma binh.

Hết quyển 13.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.14 - Chương 214: Âm Thất Khi Tâm, Quan Ngã Đương Đầu Bổng Hát.

Theo ghi chép trên Phong vật chí, "Trong Đông nam hải, có huyền châu, có ôn hồ, điều ngư vương yên". Kì thật Huyền châu ôn hồ thịnh danh chính ở trong Lê linh chư đảo. Chỉ bất quá Ôn hồ trong Huyền châu hiện đã bị ma tộc biến thành nội hồ trong Hỏa li cung. Hồ nước nóng trong cung bốn mùa tỏa khói, kết hợp cùng bạch ngọc đá xanh tinh nhuận của cung điện, tạo thành một khung cảnh vô cùng ảo lệ.

Vị tiểu ma chủ Oánh Hoặc bị báo thất tung, nửa canh giờ trước còn đang ngâm mình thư giãn trong Ôn hồ ở Li cung.

Nửa canh giờ trước, trong làn hơi nước nghi ngút, một thiếu nữ tuyệt mỹ vừa thư thả hưởng thụ cảm giác ấm nóng sáng khoái, vừa đắc ý vì chuyện hôm nay của mình. Vị tiểu ma nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn này đang có tính toán trong lòng: "Hôm nay phải tắm nhanh một chút, còn phải đi hành hạ con hoàng giác tiểu long đó!"

Lần này, nhờ vào Hung Lê thúc thúc ma lực cao cường, cuối cùng cũng bắt được con tiểu long đáng ghét đó, chỉ hận một điều là không tóm được tên thiếu niên dâm tặc khôn kiếp. Tên háo sắc này thân pháp nhanh thật, Hung Lê thúc thúc còn chưa kịp động thủ thì đã lui mất như trạch. Bất quá...

"Hừ hừ, chút nữa ta phải hỏi cho rõ tiểu long, tiểu tình lang của nó, ngoài bản lĩnh bơi dàu dưới chân thì có tình có ý gì với nó hay không?"

Nghĩ tới điều này, Oánh Hoặc dường như toàn thân hưng phấn, cũng chẳng còn tâm tình hưởng thụ làn nước ấm áp nữa, liền nhô người khỏi ao ngọc, định đi đến bên án mặc y phục.

Chỉ là, khi nàng vừa nhô được nửa người khỏi ao ngọc thì bất ngờ kinh hô một tiếng, tiếp đó thụp người xuống lại hồ nước!

"Là ai?"

Ngay thời khắc vừa rồi, tiểu ma nữ linh giác猛然 duệ đột nhiên cảm giác được một trận hàn ý khiến cả người bủn rủn.

"Chẳng lẽ là nhầm lẫn? Khi ta đang tắm, làm gì có ai dám đến gần Li cung nữ bước chứ?"

Trong lòng bán tín bán nghi, Oánh Hoắc đưa mắt quan sát xung quanh. Đang lúc kinh nghi bất định thì đột nhiên nghe một thanh âm lạnh lùng cất lên. Vị trí thanh âm chính là từ án ngọc bên hồ nước: "Chớ tìm nữa, là ta".

Theo tiếng hồi đáp lạnh lùng đó, một gương mặt thanh tú từ từ xuất hiện cách không xa chỗ Oánh Hoắc.

"Lại là người!"

Vừa thấy diện dung đáng ghét vô cùng quen thuộc đó, Oánh Hoắc vừa kinh vừa nộ, lập tức nghiêng rặng muốn nhảy lên khỏi hồ ngọc để bắt thiếu niên. Chỉ bất quá vừa động thân, hơi lạnh lập tức nhắc nhở nàng:

"Không thể xông lên! Hiện tại ta đang khóa thân!"

Thế là Oánh Hoắc ôm một bụng khí tức nấp dưới làn nước, lúc này nàng mới chợt nhớ đến một danh xưng khác của thiếu niên: "Dâm tặc!"

Nghĩ đến điểm này, Oánh Hoắc vội nhìn sang thiếu niên, phát hiện y đang lạnh lùng quan sát về phía nàng, nhãn quang chậm chậm di động, cũng không biết là đang suy xét điều gì.

Thấy tình cảnh đó, tiểu ma nữ nghi thần nghi quỷ hơi cúi đầu, phát hiện dưới làn nước chính là thân thể đang lồ lộ của mình.

Đã rõ hình thể trước mắt, Oánh Hoắc tức thì vừa giận vừa xấu hổ, trong lòng chửi thiếu niên vô si. Đương nhiên vào lúc khẩn cấp này, điều cần làm trước tiên không phải là tức giận mà là phải giữ được thân thể tôn quý của ma tộc cung chủ, không thể để cho người ngoài tùy tiện ngắm nghía.

Một chuyện còn con này đương nhiên không thể làm khó ma tộc cung chủ nổi danh. Chỉ bất quá nhãn châu đảo một vòng, mái tóc dài đỏ rực của nàng lập tức xõa ra nhuộm đỏ cả một vùng nước, lúc này không thể nhìn thấy gì bên dưới làn nước được nữa.

"Vậy thì chắc không thể thấy được rồi?"

Tiểu ma nữ tâm tư lạnh lẽo dương dương đắc ý. Chỉ bất quá...

"Úy?"

Kì quái! Ao ngọc này vốn có đường dẫn nước nóng liên tục chảy vào thoát ra, sao đột nhiên mực nước lại hạ nhanh như thế? Đang khi Oánh Hoắc còn đang suy xét nguyên nhân thì nước quanh thân nàng đã nhanh chóng rút đi, nháy mắt đã lộ ra đáy ao ngọc. Lúc này, Oánh Hoắc mới phát hiện trong ao ngọc còn có một người khác:

"Tiểu hài này là..."

Tiểu ma nữ nhất thời còn chưa có phản ứng, đột nhiên phát hiện trước mắt có một tiểu nha đầu không biết từ đâu đến, đang hết sức bận rộn ở dưới đáy ao ngọc. Tiểu nữ hài này đang cầm một miếng vải quăn tròn làm nút bịt lấy đường dẫn nước vào. Chỉ là tay chân nó lỏng lẻo vẫn để có nước len vào, nhưng cuối cùng nước trong hồ rút nhanh hơn đã khiến hồ cạn trơ đáy. Tiểu nha đầu hoàn thành trò chơi của mình, nhanh như chim thoát khỏi hồ ngọc, chạy đến bên cạnh ca ca, rất xấu hổ cười hi hi nói:

"Hi hi! Lại gây họa rồi..."

Còn lúc này, thiếu nữ bị tiểu Quỳnh Dung chơi xỏ đang hoảng hồn, hai tay ôm chặt trước ngực, đôi môi mấp máy không thành tiếng.

Thế là vị ma nữ tôn quý trước giờ chỉ quen ăn hiếp người khác, chưa từng chịu ủy khuất, lúc này trong đôi mắt tím đã dần dục lệ, thanh âm run rẩy:

"Các người, người... người là dâm tặc háo sắc!"

Hiện tại trong đầu nàng chỉ là một vùng trống rỗng, đối với thiếu niên ngoài mấy từ "Dâm tặc háo sắc" thì đã không biết nói gì nữa.

Nghe nàng mắng, Tứ hải đường chủ rình mò đến đây đại nộ mắng:

"Dâm tặc háo sắc gì chứ? Lần trước chẳng phải đã thấy rồi sao, có gì lạ nữa!"

Nói xong, vị thiếu niên đạo môn chẳng có chút lòng thương hương tiếc ngọc, phất tay áo cuốn lấy đồng y phục trên án bay phủ xuống người thiếu nữ, sau đó hai tay múa lên, tạo ra một màn hắc vụ âm âm bao vây lấy thiếu nữ chưa kịp phản ứng. Pháp thuật bắt người này chính là chiêu thuật y học được từ quý vương Tiêu Mãng, nhưng dùng Thái hoa đạo lực thanh thuần để thi triển.

Thấy y thi pháp, hơn nữa chỉ là một tiểu pháp thuật, tiểu ma nữ lập tức trấn định. Thậm chí, trước khi màn hắc vụ bao phủ lấy thân thể, nàng còn kịp suy

tính mấy phương án trong đầu:

"...Ta nên thi pháp hóa giải hay là giả bộ để hấn bắt được? Sau đó xem hấn rốt cuộc muốn làm gì?"

"Chơi trò nào cho vui đây..."

Vị tiểu ma nữ bình thường chẳng có gì phá, có được cơ hội này để gì chịu bỏ qua.

"Được rồi, cứ giả bộ để hấn bắt đi. Xem hấn đưa y phục cho ta, dường như cũng không phải là hảo sắc".

Chủ ý đã định, Oánh Hoặc liền tạm bỏ qua cơ hội hành hạ tiểu long nữ, quyết định im lìm hóa giải pháp thuật của thiếu niên, sau đó giả bộ như trúng phải mê vụ ngất đi.

Chỉ là, khi Oánh Hoặc vận khởi hỗn độn thiên ma chi lực để đối kháng thì chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, "Phịch" một tiếng mềm oặt đổ xuống đáy ao, bất tỉnh nhân sự.

Thấy pháp thuật có hiệu quả, Tinh Ngôn thầm kêu may mắn, sau đó tay áo phất ra cuốn lấy thiếu nữ đã hôn mê lên, kẹp nách bên hông chuẩn bị rút êm. Lúc này, tiểu Quỳnh Dung luôn phối hợp ăn ý với ca ca đi trước, cái đầu nhỏ nhắn ngó nghiêng ngó dọc, dụng tâm quan sát một lúc rồi quay đầu ra hiệu ca ca yên tâm.

"Phù... Thật lợi hại, cuối cùng cũng bắt được!"

Trong tiếng tự tán thưởng, hai huynh muội lập tức dùng thần thuật "Thuấn thủy quyết", thần tốc chạy ra ngoài thiên không rộng lớn nơi đại dương mênh mông.

Hành động xuất kì bất ý của Tinh Ngôn tự nhiên khiến trên dưới ma châu đảo đại loạn. Theo suy nghĩ của người trong ma tộc, kẻ sĩ chính đạo ắt phải đường đường chính chính đến đối trận. Thiếu niên đó chắc là phần tử ưu tú của long tộc, mấy ngàn trước nhân cơ hội ma châu đại hội để trà trộn vào tìm cách đoạt lại long mã chắc là đã phá lệ hành động rồi. Nào ngờ, thiếu niên chính đạo đó lại thi triển thủ đoạn hạ lưu như thế. Không ít ma linh ở Linh châu biết chuyện, không khỏi dờ khóc dờ cười:

"Thủ đoạn ti bi thế này không phải là thủ đoạn mà ma tộc chúng ta thích dùng sao?"

Bất kể là nói thế nào, hành động tập kích của Tinh Ngôn hôm nay, vô luận là thời gian, địa điểm, hay là đối tượng, đều là hết sức bất ngờ. Nhờ vậy mới khiến y dễ dàng đắc thủ và cũng khiến ma châu loạn thành một khối. Nửa canh giờ sau, Tinh Ngôn thi pháp tạo nên một bức tường nước mà Hung Lê đoán là "Viên linh thủy kính", trên đó dùng pháp thuật hiển hiện hai hàng chữ:

"Người thất tung đang ở trong tay ta, xin đối xử tốt với bạn ta."

Năm ngày sau gặp lại trao đổi người".

Thoại ngữ biểu hiện khách khí nhưng lại ám tàng uy hiếp, lập tức khiến vị ma châu trưởng lão không dám chậm trễ, khiến mây bay thẳng về tây nam. Sau khi lão đi, Hoang Văn vội phóng xuất hai thiếu nữ đang trong lồng hỏa ra, tạm giam vào trong hai gian tịnh thất kiên cố.

Lại nói Hung Lê, vì chuyện quan trọng, lúc này đang khẩn cấp trở về ma đô, đem chuyện báo cáo với ma quân.

Ma đô mà Hung Lê đang gấp rút trở về chính là ở ngoài bát hoang. Đương thời theo địa lý, ngoài Trung thổ người đồng kinh tế thịnh vượng, còn có một vùng hoang vu rộng lớn ở phía tây gọi là bát hoang. Ngoài bát hoang lại có bát phát. Tây nam bát phát xưng là "Tiêu nghiêu viêm thổ", ma nữ Oánh Hoặc vừa bị Tinh Ngôn bắt đi chính là đến từ ma đô thuộc Tiêu nghiêu viêm thổ.

Ở hắc hồng tuyệt vực do dung nham tinh thạch tạo thành, lại có một địa phương vĩnh viễn được bao bọc trong gió đen cuộn cuộn, cung điện ma đô chính là tọa lạc nơi đó. Lúc này, thiên ma trưởng lão sau khi tiến vào ma cung thì đi thẳng đến cung khuyết của ma quân. Đứng trước vòm cung rộng lớn, thân hình của Hung Lê trưởng lão vô cùng nhỏ bé.

Vị thiên ma trưởng lão gấp gấp chạy về ma cung, khi đến nơi lại chẳng nói một tiếng, cũng chẳng nhìn quanh, chỉ im lặng cung kính cúi đầu. Vòm cung ma điện trên đầu lão phảng phất như là một bầu trời sâu thẳm lấp lánh tinh quang. Đợi một lúc lâu, trên vòm cung như bầu trời đêm đó truyền xuống một thanh âm trầm trầm:

"Chuyện này ta đã biết rồi".

Thanh âm uy nghiêm tựa như lan khắp bát hoang lại tựa như chỉ vang bên tai Hung Lê trưởng lão. Thiên ma trưởng lão vẫn cung kính đứng yên, sau một lúc lại nghe một thanh âm kiều mị cất lên:

"Quân vương của ta, ngài có biết khi nào Hoặc nhi trở về không?"

Thanh âm kiều mị đó chính là của mẫu thân Oánh Hoặc. Nghe bà ta hỏi, thanh âm uy nghiêm của ma quân biến thành hòa hoãn đáp:

"Đợi ta một chút".

"Ách? Trên thế gian này lại có sự tình ta không dự đoán được sao?"

"Hà...như thế cũng hay. Nếu chuyện gì cũng đoán trước được thì chẳng còn thú vị gì".

Khiến người ta thất kinh đó là, vị ma tộc vương giả cao cao tại thượng dường như cả ngàn năm nay chẳng chút động tâm, lần này lại dường như có hứng thú.

Tuy sự tình tiểu cung chủ thất tung hết sức nghiêm trọng, nhưng thấy ma quân vẫn bình tĩnh, Hung Lê cũng không nói nhiều. Sau đó, đợi khi lão đưa lên hắc ma khải giáp bị thiếu niên vứt bỏ, vị ma quân ẩn thân trong hư vô đó mới dường như động tâm.

Trong u minh như có một cặp mắt chăm chú quan sát tám hắc ma khải giáp, sau một lúc, thanh âm trầm trầm của ma quân lại vang lên:

"Huynh đệ của ta, người cũng về đi..."

Lại nói đến Tinh Ngôn. Hiện tại y đang cùng tiểu muội muội thần tốc xuyên hành trong lòng biển băng lãnh u ám. Trong lúc di chuyển, Quỳnh Dung đột nhiên ở trong khí đoàn la lên:

"Ca ca, ma nữ động đây rồi!"

Tiểu Quỳnh Dung luôn chăm chú quan sát động tĩnh của ma nữ, nhìn thấy khoe miệng của Oánh Hoắc động đây liền la lớn.

"Hà?"

Nghe Quỳnh Dung báo cáo, Tinh Ngôn hơi cúi đầu nhìn, đưa tay đánh một phát vào trán Oánh Hoắc, lại khiến nàng ta hôn mê trở lại.

Thấy ma nữ không còn cử động, Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung tiến thẳng về hướng đã định trước!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.14 - Chương 215: Tàng Kiều Thảo Đường, Thu Thập Thu Thủy Xuân Vân.

Khi Tinh Ngôn mang Oánh Hoắc bỏ chạy theo thủy lộ, trời đã sập tối. Khi mặt trời khuất hẳn bóng, màn đêm đen ngòm phủ lên mặt biển mênh mông thì nhiệt độ nước biển xuống rất nhanh, thiếu niên cảm thấy sự lạnh lẽo thấu xương tấn công vào cơ thể.

Lúc này, màn đêm bao trùm, đại hải vô biên vô tế, bên dưới đại dương sắc đen như u minh, rất là khủng bố. Chỉ là, đảo vong trong không gian tứ bề đều đen ngòm lại khiến Tinh Ngôn đặc biệt an tâm. Cứ cấp tốc xuyên hành, thỉnh thoảng quay đầu nhìn sang bên thì thấy Quỳnh Dung cũng khẩn trương nhìn y, trên gương mặt nó thần sắc rất kiên định. Thiếu niên vốn đang bị phiền, thấy vậy bỗng cảm giác ấm áp trong lòng, bất tri bất giác có chút ghen ngào.

Thần tốc tiến đi mãi đến khi sắc nước trên đầu dần sáng lên, hai kẻ đảo vong mới tiếp cận được nơi cần đến của bọn họ. Thì ra địa phương mà Tinh Ngôn dự tính ẩn nấp chính là một đầm nước ở cửa biển tây nam. Từ khi Linh Y, Tuyết Nghi rơi vào tay ma tộc đến khi bắt cóc được ma tộc công chúa, thời gian bất quá chỉ khoảng sáu canh giờ. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Tinh Ngôn cũng đã vạch được một kế hoạch ổn thỏa. Đầm nước này chính là hôm trước nói chuyện, hai linh quái sơn trạch dã thần là Xích hồ và Thanh hủ đã chỉ cho y.

Từ khi cướp được nhân vật quan trọng của ma tộc, suy nghĩ kế tiếp của Tinh Ngôn là làm thế nào trốn khỏi tai mắt thần thông quảng đại của thiên ma trưởng lão. Suy xét một lúc thì cảm thấy ẩn thân nơi đầm nước nông, nhờ vào chướng vụ thủy khí, có lẽ sẽ thoát khỏi tai mắt của thiên ma pháp lực cao cường.

Khi thấy nước biển dần chuyển màu xanh rồi dần dần biến thành ngầu đục, Tinh Ngôn biết đã tiếp cận được nơi cần đến. Cửa biển này tiếp nhận sáu con sông mang phù sa đỏ ra, phía bên trong hình thành một khu vực đầm lầy rộng mênh mông, men theo một nhánh sông tiến vào, không bao lâu bọn họ đã vào đến nơi ẩn thân.

Căng thẳng chạy mãi đến chỗ này, khi tiếp xúc đầm nước thủy khí mù mịt, thảo mộc phức tạp, tâm tình của Tinh Ngôn mới có thể nhẹ đi.

"Ừm" một tiếng phá nước lên, nhảy lên bờ nơi cỏ nước thừa thối, Tinh Ngôn nhìn thấy mây đen đang vần vũ, một khoảng cây xanh rậm rì chạy dài ngút mắt, khí đỏ từ trong đó ùn ra như cuồng phong, trong nháy mắt như muốn nuốt gọn người ta.

Lần đầu tiên hành tẩu trong đầm lầy, cho dù thân pháp của Tinh Ngôn và Quỳnh Dung đều rất nhanh nhẹn, nhưng vẫn chân cao chân thấp, bước đi vô cùng khổ sở. Đương nhiên, thỉnh thoảng có gặp vài hồ bùn ẩn tàng nguy hiểm nuốt người, nhưng đối với Tinh Ngôn, Quỳnh Dung mà nói, đó tuyệt không phải là nguy hiểm tri mệnh, chỉ vừa cảm giác chân lún xuống thì lập tức đề khí vọt lên.

Lúc này đại ước chừng cuối giờ thìn buổi sáng, chính là lúc sinh cơ tràn trề nhất nơi đầm lầy. Thảo mộc sum sê lan khắp nơi, từng tán lá rộng tham lam hấp thu thủy khí sung mãn. Đây đó trong từng lùm cỏ rậm, có vô số loài côn trùng lạ chấp chới. Dưới mặt nước xanh rêu, rất khó phát hiện có những loài vật gì cư trú, chỉ cảm giác chúng chậm chậm di chuyển, thỉnh thoảng lại thả bọt khí nổi lên.

Lần đầu tiên xâm nhập đầm lầy, đối với Tinh Ngôn, Quỳnh Dung mà nói, chỗ đặc biệt nhất vẫn là mấy điều thú nhìn thấy trên đường. Có lẽ thường ngày rất ít khi thấy người, bọn điều thú này chẳng hề sợ sệt khi thấy hai huynh muội Tinh Ngôn. Thậm chí có một đoạn đường, tự nhiên có một con vịt nước trắng phau cứ đập cánh bơi theo bọn họ.

Chẳng giống như sơn dã hồ trạch ở Nhiều Châu hay La Phù sơn, vịt nước ở đây toàn thân trắng phau không có chút sắc lai tạp như Tinh Ngôn từng thấy trước đây. Ngoài ra, ở đây đôi lúc còn có cả dã thú hung mãnh xuất hiện, thế nhưng hình như bọn chúng rất có linh giác, từ xa ngửi được khí tức của hai huynh muội Tinh Ngôn thì lập tức co đầu lủi trốn.

Nam hoang chiều trạch mà Thanh hũy quái chỉ, quả nhiên vô cùng rộng lớn. Đi chừng hơn một canh giờ Tinh Ngôn mới tìm thấy được một chỗ ẩn thân thích hợp. Cách phía trước không xa, có một vùng đất rừng được thủy thảo bao bọc. Trong vùng rừng đó, dưới kẽ lá rậm rì thoáng hiện một căn nhà cỏ. Đến gần thêm một chút thì đại thể thấy rõ toàn bộ căn nhà, mái nhà dựng hình chóp, chắc là để cho mưa dễ chảy xuống. Khu rừng này phẳng phất tách biệt như một cô đảo, xung quanh nước bao bọc, những cây cỏ thụ sát rìa nước chìa những chùm rễ sù xì bám xuống bùn, quần lay rễ cây là những chùm thủy thảo cộng sinh tươi tốt.

Xem ra đầm lầy ẩm thấp này không phải hoàn toàn không có dấu chân người, căn nhà cỏ này chắc là nơi nghỉ chân của người địa phương vào đầm lầy săn thú.

Nhìn khe nước vòng quanh mà không có một khúc cây nào làm cầu để qua, Tinh Ngôn đoán trong nhà chắc không có người cư ngụ. Nghĩ như thế, y liền gọi một tiếng, như đại bàng tung cánh, mang theo Oánh Hoắc cùng Quỳnh Dung vượt qua bãi nước, tiến vào thám thính căn nhà. Không ngoài sở liệu của y, trong thảo lưu chỉ có mấy khí cụ thô lậu, khắp nơi bụi bặm bám đầy, xem ra chủ nhân đã rất lâu không đến đây. Thế là trong tiếng chim chóc rền rĩ, Tinh Ngôn bỏ Oánh Hoắc trong nhà, tạm lấy thảo lưu này làm chỗ dừng chân.

Lâu sau, đợi khi tiểu cung chủ ma cung tỉnh lại, thì phát hiện tay chân mềm oặt, cả người đều không thể động đậy.

"Ta đang ở..."

Thờnẹ mấy hơi, Oánh Hoắc đưa mắt quan sát xung quanh, đặc biệt chăm chú nhìn thiếu niên. Oánh Hoắc vừa tỉnh lại đã có chút mê hoặc:

"...Kì quái, vì sao ta giống như vừa ngủ một giấc vậy?"

"Trước khi tên tiểu tặc này đánh mê ta, ta không phải đã thi pháp kháng cự sao? Sao hiện tại cái gì cũng không nhớ vậy".

Tiểu ma nữ vô cùng nghi hoặc, bản thân vốn đã vận thiên ma chi lực kháng cự, muốn thăm giữ sự tỉnh táo. Nhưng hiện tại rất hiển nhiên là đã từng hôn mê bất tỉnh, lúc này vừa tỉnh dậy, toàn thân vô lực, đầu óc nhức nhối.

Suy nghĩ một lúc, Oánh Hoắc đột nhiên tỉnh ngộ: lúc này đâu phải là lúc phát giác chứ!

Thế là nỗ lực vùng vẫy một lúc, tiểu ma nữ chống tay xuống đất cố lấy uy phong thường ngày, trừng mắt mắg thiếu niên:

"Hay cho tên yêu đạo! Ngươi dám đối xử với bốn cung thế này?"

Nghe thanh âm khỏe khoắn của nàng ta, Tinh Ngôn tức thì thờ phào nhẹ nhõm:

"Còn may không có gì quá nặng".

Mặc kệ Oánh Hoắc nghĩ gì, Tinh Ngôn cứ nói thật với nàng ta:

"Cô hỏi ta làm gì à? Khắc khắc, ta đã là yêu đạo, tự nhiên phải hạ bùa hạ chú!"

Vừa nghe lời này, Oánh Hoắc vội cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy trên hai chân mình có dán hai mảnh vỏ cây mỏng. Trên hai mảnh vỏ cây đó dường như có đồ án kì quái dùng nước từ quả vẽ lên, vừa nhìn là biết bùa chú mà đạo môn nhân gian hay dùng. Lúc này hai mảnh vỏ cây dán lên đôi chân trắng nõn của thiếu nữ thật khó coi, bất quá Oánh Hoắc cũng chẳng có tâm trí nào so đo, nhếch mép cười lạnh nói:

"Hừ, phù chú tào lao này mà muốn bắt giữ bốn cung chú?"

Nói xong, còn không kịp đề Quỳnh Dung nhắc nhở, vị tiểu ma chủ cảm thấy hoàn toàn hồi phục liền vùng vẫy, muốn tung người bay lên như bình thường, tác pháp tấn công thiếu niên vô lễ kia. Chỉ là, khi nàng vừa vùng vẫy, hai miếng phù chú trên chân lập tức sáng rỡ thanh quang, nhất thời như liệt dương chiếu tuyết, toàn bộ thiên ma chi lực mà nàng không hề ngưng tụ đã biến mất sạch! Thế là "Bạch" một tiếng, tiểu ma chủ lại ngã nhào ra đất.

Thấy bộ dạng nhếch nhác của nàng, Tinh Ngôn tức thì cũng không còn lo lắng, cười lớn nói:

"Khà! Ngoan ngoan đi, chỉ cần một phù chú nhỏ này cũng đủ để bắt cô rồi!"

Nói xong, y mặc kệ nàng ta, cùng tiểu Quỳnh Dung đi thu thập khí cụ trong nhà. Thế là sau đó tiếng mắng chửi "Dâm tặc", "Vô lại" không ngừng vang lên trong nhà. Chỉ bắt quá, mấy thứ này chẳng có tác dụng gì với Tinh Ngôn, khi xưa ở Nhiều Châu, cũng không biết đã bị chửi như thế bao nhiêu lần rồi.

Vừa giận vừa thẹn chửi loạn một hồi, tiểu ma nữ cuối cùng cũng phát hiện nhục mạ của mình vô hiệu. Vô luận bản thân nói gì, tên khốn đó cũng như bị điếc không nghe. Ngược lại bản thân chửi khô cả nước miếng, thật là không đáng. Thế là Oánh Hoặc bình tĩnh lại, lẳng lặng quan sát hai thân ảnh trước mặt.

Nhìn thấy đáng vẻ ung dung như thường của Tinh Ngôn, Oánh Hoặc cảm thấy kì lạ trong lòng:

"Nhìn công phu giả điếc của hán thành thực như thế, e là đạo phái nhân gian cũng có chút ly kỳ!"

Im lặng suy nghĩ một chút, tiểu ma chủ vốn thích tìm tòi cái mới lạ, thấy không khí im ắng quá liền tìm cách gọi chuyện. Nhấn châu chuyển động, nhìn thấy y phục xóc xếch trên thân thể, liền hướng về Tinh Ngôn đánh tiếng, chuẩn bị dẫn dắt câu chuyện:

"Úy!"

"Tên kia, ngươi có phải là quân tử không?"

Nghe nàng hỏi, Tinh Ngôn quay đầu nhìn, đáp nhanh:

"Đương nhiên không phải. Cô chẳng phải gọi ta là dâm tặc sao".

Nói xong, lại tiếp lấy mảnh vải thấm nước Quỳnh Dung đưa qua, tiếp tục chùi mấy dụng cụ nhà bếp để sử dụng.

Nghe y đáp như thế, Oánh Hoặc đã chuẩn bị vô số câu nói tiếp theo tức thì cụt hứng, cảm thấy phiền muộn vô cùng, không khỏi nghĩ đến vì sao lại bị thiếu niên bắt được dễ dàng như thế. Khác với Hung Lê trưởng lão, Oánh Hoặc chú ý đến Linh Y đã lâu, nhờ đó biết được thiếu niên bắt quá chỉ là một tiểu đạo sĩ đạo môn tầm thường, vậy mà lại bị hán bắt được, càng nghĩ Oánh Hoặc càng mơ hồ. Phải biết cho dù là thiếu niên anh kiệt nhất ở nhân gian, nếu giao thủ cùng nàng cũng khó mà chịu nổi một đòn.

"Chẳng lẽ lần trước sau khi bị ta hí lộng, hán đã đi luyện tà thuật gì đó để chuyên đối phó ta?"

Con tin bị kẻ bắt cóc hất hủi, đang bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Trong đầm lầy nơi man hoang này, một ngày huyền ảo bất tri bất giác kết thúc rất nhanh. Khi mặt trời về tây phả ánh đỏ loang loáng mặt đầm, tầng mây thấp trên đầu cũng lặng lẽ tan đi. Khi tiếng côn trùng rì rả giao nhau, màn đêm cùng ánh tinh quang cũng đã buông xuống ngôi nhà cỏ.

Buồn bã bước ra khỏi căn nhà, Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung đứng nhìn đường hào nước viền quanh khu đất, con tin của bọn họ cũng được khiêng ra khỏi nhà, đặt tựa vào một thân cây để bọn họ tiện giám sát.

Một ngày bận rộn cuối cùng đã qua, mọi chuyện đến giờ vẫn thuận lợi theo dự tính của y. Nhìn tiểu ma nữ mặt đầy sắc giận ở bên, Tinh Ngôn phảng phất như thấy một làn nước mát khiến tâm tình lo lắng của y dịu đi.

Chỉ là, vào thời khắc yên tĩnh này, y đột nhiên nghe trong thanh âm côn trùng rì rả có pha lẫn âm thanh "Tách tách" kỳ lạ.

"Gì vậy?"

Khi thiếu niên kinh ngạc quay đầu quan sát thì thấy tiểu thiếu nữ cả ngày bận rộn theo mình, lúc này đang yên lặng nhìn xuống mặt nước, ngẩn ngơ xuất thần. Dưới ánh tinh quang nhìn thấy rất rõ, mặt nước bên dưới Quỳnh Dung đang gợn những vòng sóng nho nhỏ.

"A, thì ra là Quỳnh Dung khóc".

Khi Tinh Ngôn phát hiện nguyên nhân thì tiểu cô nương đã ràn rụa lệ. Hai hàng nước mắt im lìm theo gò má nhỏ xuống mặt nước.

"Muội, muội nhớ Tuyệt Nghi tỷ..."

Trong tinh quang dạ ảnh, nghe nữ hài nhân ngâm thơ nói như thế, Tứ hải đường chủ vốn kiên cường, lúc này cũng không kiềm được bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.14 - Chương 216: Kiểm Khí Sơ Trầm, Hồn Dĩ Tiêu Vu Vân Phổ.

Nước mắt nhỏ xuống mặt nước lấp lánh tinh quang, cảnh vật trước mặt chẳng hề khiến tiểu ma nữ cảm động.

Từ chiều tối đến giờ, Oánh Hoặc vẫn ôm một bụng khí tức. Hiện tại thấy Tinh Ngôn và Quỳnh Dung buồn bã, Oánh Hoặc chỉ là hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị xuất ngôn châm chọc. Chỉ bất quá khi nàng ta vừa mở miệng, còn chưa kịp thốt ra câu nào thì Tinh Ngôn đột nhiên xuất thủ, đầu cũng không quay lại chỉ vung tay lên, nửa trái dưa đại rồi tay vừa vụn bay vào miệng Oánh Hoặc, bịt kín miệng nàng ta, khiến toàn bộ lời châm chọc đều quay ngược vào bụng.

Nửa trái dưa đại Tinh Ngôn ném qua không nhỏ chút nào, tiểu ma chủ phải mất một lúc khổ sở sai nuốt mới ăn xong. Đợi khi Oánh Hoặc có thể lên tiếng thì Tinh Ngôn đã an ủi Quỳnh Dung xong, hai người lại im lìm ngồi ăn dưa.

Thấy tình cảnh như thế, Oánh Hoặc càng cảm thấy bức dọc. Điều duy nhất an ủi nàng ta đó là mắng chửi cả ngày đau họng, ăn được nửa trái dưa mát thật là dễ chịu. Chỉ là, lặng im một lúc, Oánh Hoặc bỗng nhớ đến nửa trái dưa khi này, bề mặt nhất định đã dính không ít nước miếng của thiếu niên. Trong sát na, tiểu ma chủ phát ghê, không biết nên ỏi ra hay không. Đang lúc do dự thì thiếu niên dường như có mặt ở sau lưng bước qua, đưa tay phất ngang mặt nàng, sau đó Oánh Hoặc cảm giác một trận thiên toàn địa chuyển, dựa vào gốc cây chìm vào giấc ngủ...

Đêm ở đầm lầy cũng chẳng có gì lạ. Lại nói đến Linh Y, Tuyết Nghi bị giam ở ma châu. Lúc đầu bị bắt, cả hai đều bị nhốt trong khung lửa nóng bức, hết sức khó chịu, ngoài ra Linh Y còn có một mối lo lắng lớn hơn nhiều. Lần này không cẩn thận để rơi vào tay Oánh Hoặc, tự nhiên khó mà tránh khỏi bị nỏ hành hạ châm biếm, điều này đối với Tứ độc công chúa kiêu ngạo thì khó mà chịu nổi.

Chỉ bất quá lo lắng đó không biến thành hiện thực. Mãi đến đêm nay, tiểu ma nữ hung dữ đó vẫn chưa thấy xuất hiện, chỉ có mấy tên ma linh đưa bọn họ vào hai gian tịnh xá giam giữ. Khiến Linh Y kì quái đó là, không chỉ đem bọn họ vào gian tịnh xá mát mẻ mà đám ma nhân hung ác đó còn đưa hoa đưa chim vào trang trí, sắp xếp để bọn họ giải sầu.

Thấy bọn chúng trước hung dữ sau cung kính, Linh Y, Tuyết Nghi đều mê hoặc không hiểu, chẳng biết đám ma nhân giao hoạt này có chủ ý gì.

"Không phải là sợ uy danh của Tứ độc long tộc chứ?"

...Có lẽ không phải vậy".

Suy xét tiền nhân hậu quả giữa hai bên, Linh Y cảm thấy đám người ma giới lớn gan đó, không hề giống bọn đầu voi đuôi chuột chút nào.

Lúc nghi hoặc, Linh Y vẫn không quên thăm hy vọng Tinh Ngôn có thể dẫn Quỳnh Dung chạy càng xa càng tốt, ngàn vạn chó hờ đồ muốn quay lại cứu nàng. Dưới tình thế này, Tinh Ngôn dù có quay lại cũng chẳng thể làm gì được. Dù sao, nàng cũng là công chúa của Tứ độc long tộc, ma tộc nhất thời cũng không dám mạo phạm gì nàng, nếu không đêm nay bọn chúng cũng chẳng tôn trọng thế này. Còn về an nguy của bản thân, tự nhiên sẽ có long binh long tướng của bốn tộc đến lo.

Nghĩ thông suốt sự việc, lo lắng của Linh Y lúc này chỉ là sợ Tinh Ngôn không nghĩ được như thế, liều mạng quay lại rồi đâm đầu vào lưới.

"Tinh Ngôn tuy có lúc ngu ngốc, nhưng chắc không quá ngu như thế?"

Long nữ hiện bị cầm tù, chỉ có thể an ủi bản thân thế thôi.

Không giống như Linh Y suy nghĩ nhiều chuyện, vị mai hoa tiên linh cách một bức vách vẫn u nhàn điềm tĩnh như thường. Trong mắt Tuyết Nghi, phảng phất như sinh tử, an nguy chẳng hề tồn tại. Trong đầu nàng vẫn luôn cho rằng bản thân chỉ là một tì nữ của đường chủ, vô luận bình thường y đối xử với nàng tốt thế nào, nhưng đến thời khắc này, phương pháp thích ứng nhất của đường chủ là tiếp tục cùng Quỳnh Dung đi thực hiện nhiệm vụ của sư môn. Còn sinh tử của nàng, tự nhiên không đáng để đường chủ phải phí sức, còn về vị long tộc công chúa ở đây, sau này thế nào cũng có người của long tộc đến cứu ra thôi.

Nếu như có chút lo lắng, chính là Tuyết Nghi đang lo sau này không có ai giúp tiểu muội muội ăn mặc, giặt dũ mà thôi.

Hai cô gái cứ trầm mặc bất động, gió lùa vào tịnh xá thổi bóng nền lác lác trên tường, đêm nơi tù địa ma châu vô cùng yên tĩnh.

Sáng hôm sau, tại đầm lầy nơi Tinh Ngôn trú chân, tiểu ma nữ thức giấc phát hiện bản thân vẫn còn dựa vào gốc cây. Không ngờ thiếu niên chỉ tùy tiện phất tay lại khiến nàng ngủ lâu như thế, lúc này mặt trời đã lên cao rồi.

Thấy bản thân lại bị thiếu niên làm hôn mê, Oánh Hoặc rất phẫn nộ, lập tức muốn tìm thiếu niên tính toán. Chỉ bất quá đưa mắt nhìn xung quanh, lại chẳng phát hiện tung tích của kẻ đáng ghét đó đâu. Hiện tại trước gian nhà vô cùng u tĩnh, tiếng chim chóc riu rít khắp nơi, chỉ có tiểu cô nương gọi là Quỳnh Dung đang một mình chơi đùa.

Khi Oánh Hoặc đã hoàn toàn tỉnh táo, Quỳnh Dung đang đuổi theo mấy con ong ruồi, bọn ong vo ve bay vào trong các lỗ nhỏ trên tường nhà. Thấy bọn chúng tròn mắt dạng, tiểu nữ oan không cam tâm lập tức áp sát tường, chuyên tâm tìm kiếm sào huyệt của bọn chúng.

Thấy nó đang ham chơi, Oánh Hoặc lặng tai nghe ngóng một lúc, xác định xung quanh chẳng còn ai, trong lòng liền có chút nghi hoặc:

"Kì quái, tên ác tặc đó không thấy đâu, không sợ ta chạy sao?"

Đang suy nghĩ thì thấy tiểu nữ oa chuyên tâm bắt ong ở không xa, đột nhiên quay đầu nói:

"Chớ mong chạy...ở đây còn có Quỳnh Dung ta à!"

"..."

Nghe ngữ khí của nó như trả lời cho thắc mắc trong đầu mình, Oánh Hoắc tức thì thất kinh:

"Chẳng lẽ tiểu nha đầu này có thể nhìn thấu tâm tư ta?"

Bất quá suy nghĩ này có chút hoang đường, có lẽ nha đầu này chỉ vô tình trùng hợp. Ngưng một chút, thấy Quỳnh Dung ngây thơ có thể lợi dụng được, Oánh Hoắc liền suy tính:

"Cơ hội tốt thế này phải tận dụng để thoát thân, dù sao nha đầu này cũng chẳng có bản lĩnh lắm".

Nào ngờ, suy nghĩ này vừa xuất hiện, tiểu nữ hài chỉ lo chơi lại quay đầu, nghiêm túc nói:

"Vị tỷ tỷ này, tuy ta bản lĩnh kém nhưng bùa chú của ca ca rất lợi hại à!"

Nói xong, nó liền chạy đến chỗ Oánh Hoắc, chỉ trỏ trước sau người nàng lia lịa.

Mãi đến khi Quỳnh Dung đề tỉnh, Oánh Hoắc mới phát hiện, trước sau trên người nàng đều có vài tấm bùa chú phủ vắn cổ quái, trong đó ả ả như có tiếng nước chảy, hiển nhiên là tà thuật mà tiểu tặc đó dùng đối phó nàng.

Thấy bản thân bị bùa chú cảm tù, tiểu ma nữ tức thì đại nộ, trong lòng hiểu rõ bản thân không thể nào thoát khỏi bùa trận này được. Đến lúc này, Oánh Hoắc mới chân chính đánh giá lại bản lĩnh của thiếu niên, trong lòng nghi hoặc:

"Chẳng lẽ nhân gian có đạo môn huấn luyện được đệ tử trẻ tuổi xuất sắc như thế?"

Oánh Hoắc lúc này mới cố nhớ đến những thông tin liên quan đến thiếu niên:

"...Môn phái của tiểu tặc này gọi là gì? Là Thượng nguyên, hay là Tam thanh?"

Suy nghĩ một hồi không ra, nàng liền chuẩn bị tìm cách dò hỏi tiểu nha đầu trước mặt. Dựa theo lời nói của Quỳnh Dung, Oánh Hoắc hỏi bùa chú của ca ca nó rốt cuộc lợi hại thế nào.

Nghe nàng ta hỏi, Quỳnh Dung đột nhiên đỏ mặt, ấp úng kể lại chuyện năm xưa bị ca ca dùng bùa bắt lộ nguyên hình.

Nghe nó kể lại chuyện cũ, tiểu ma nữ đang nhần rồi tự nhiên có hứng thú, cứ dựa theo đó mà gọi chuyện. Chỉ bất quá, không biết tiểu Quỳnh Dung nghĩ sao mà chỉ kể những chuyện sinh hoạt thường ngày, chứng minh ca ca rất yêu thương nó và Tuyệt Nghi tỷ. Đương nhiên, bình luận trong đầu của tiểu ma nữ dành cho hai huynh muội Quỳnh Dung là:

"Hai kẻ ngốc".

Chỉ là, lời bình luận này còn ở trong đầu chưa xuất ra, nào ngờ đã khiến tiểu nha đầu nổi giận:

"Không được chửi ca ca ta!"

Oánh Hoắc giật mình, kì quái:

"Úy? Vì sao chỉ là không cho ta mắng ca ca nguoi, không hề trách ta mắng nguoi?"

Nghe nàng ta hỏi, Quỳnh Dung lại đỏ mặt, có chút thẹn thùng đáp:

"Bởi vì ta vốn rất ngốc..."

Tiểu nha đầu xấu hổ nói tiếp:

"Kì thật Quỳnh Dung vẫn hay ngốc, nhưng không để ca ca biết. Bởi vì ta cũng biết, một tiểu muội muội ngốc thì không tốt, ca ca sẽ không thích..."

"Hả?"

Thấy bộ dạng thẹn thùng của tiểu nha đầu, Oánh Hoắc chẳng thể nào châm chọc được, còn hứng thú nghe nó nói tiếp. Lúc này, Quỳnh Dung lại đổi sang thần sắc trầm ngâm, nghiêm túc nói Oánh Hoắc biết, bản thân cũng đã thử mấy lần, có lúc thông minh, có lúc rất ngốc, xem xem ca ca thích cái nào.

"Kết quả ra sao?"

Thấy nó ngây thơ như thế, tiểu ma nữ thông minh mưu trí cũng bị thu hút, buột miệng hỏi một câu. Quỳnh Dung có chút ừ ừ đáp:

"Kết quả còn chưa rõ, bởi vì ca ca đều thích!"

"Hả?"

Oánh Hoắc mãi đến lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ:

"Úy? Kết quả không phải đã có rồi sao? Đây chẳng phải nha đầu này ngốc hay không ngốc thì ca ca nó, ách, tiểu tặc đó đều không quan tâm sao?"

Nghĩ như thế, lại thấy bộ dạng phiền muộn của tiểu nữ oa trước mặt, Oánh Hoắc cười trộm:

"Hi hi, 'có lúc thông minh', thật không biết lúc nó thông minh thì thế nào!"

Bất quá tuy nghĩ vậy nhưng Oánh Hoắc không hề nói ra. Bởi vì Oánh Hoắc cho rằng, tuy bản thân đã nghĩ ra nhưng dù sao đây vẫn là kẻ thù của nàng. Tiểu nha đầu này hôm trước rút cạn nước trong hồ khiến nàng xấu hổ trước mặt thiếu niên, thù này sao quên được chứ!

Còn đối với Quỳnh Dung mà nói thì thật không may, lần này nó lại không chú ý đến suy nghĩ trong đầu Oánh Hoắc.

Hai bên cứ đối đáp linh tinh như thế, bất tri bất giác đã đến chiều lúc nào không hay.

Khi bóng nắng dần dần dịch chuyển sang phía đông thì thiếu niên cuối cùng cũng quay về. Lúc thiếu niên phi thân vượt qua hào nước tiến đến nhà, Oánh Hoắc nhìn thấy rất rõ, khắp người y đều ướt sũng, nước không ngừng rỏ xuống đất.

"Hắn chạy đi đâu? Sao nhìn giống như vừa từ trong nước ra vậy?"

"Không phải là trượt chân té xuống nước chứ?"

Khi Oánh Hoắc suy đoán thâm đắc ý thì Tinh Ngôn đưa đồ trong tay cho Quỳnh Dung, bước qua thi pháp một chút, sau đó xách con tin tiến vào nhà.

Đội mọi người vào trong nhà, Tinh Ngôn đi nhóm bếp, chuẩn bị cùng Quỳnh Dung nấu bữa chiều. Chỉ là, khi y vừa lấy ống đồng định thổi lửa thì nghe tiểu ma nữ vốn im lìm bỗng nhiên thì thào mấy tiếng, cũng không biết là nói gì.

Tinh Ngôn nghe tiếng kinh dị, vội quay đầu nhìn, y lập tức ngẩn như tượng gỗ!

Thì ra, tiểu ma chủ tóc đỏ đang nằm nghiêng trong nhà, hiện tại y phục xộc xệch, hở trước hở sau. Trong quang ảnh hoàng hôn, ẩn ước như có hai vật đang khẽ rung động, thấp thoáng thấy hình dáng như hai gò tuyết nhỏ trắng loáng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.14 - Chương 217: Ma Cương Phương Thảo, Ngộ Bán Mộng Lí Tiên Lang.

Tinh Ngôn nghe động nhìn qua, Tứ Hải đường chủ mục lực cực tốt, vừa nhìn đã thấy hai vật tròn mềm trắng ngần khẽ phập phồng. Tức thì, y chỉ cảm thấy máu nóng dồn lên mặt, đầu choáng mất hoa.

Vào lúc y phát giác như tượng, ma nữ ở góc nhà lại xấu hổ nhìn sang bên cầu khẩn:

"Quỳnh Dung tiểu muội, đến giúp tỷ chỉnh đốn y phục với!"

Thì ra từ khi Oánh Hoắc bị Tinh Ngôn bắt ngờ bắt khỏi Hóa li cung, y phục trên người nàng đã vụn rất nhếch nhác. Hai ngày nay, nàng lại bị Tinh Ngôn ôm tới ôm lui, y phục giản đơn trên người thực khó mà chỉnh tề được. Vừa rồi bị Tinh Ngôn mang từ ngoài vào nhà, mảnh áo trước ngực đã bị bung ra khiến nàng cảm giác một trận lạnh giá lùa vào ngực. Phát hiện tình cảnh đó, ma nữ vốn không sợ trời không sợ đất tức thì thẹn đỏ cả mặt, trong lòng như có trùng bò, cả người không tự tại, nghi thần nghi quỷ, không biết liệu có phải thiếu niên cố tình làm vậy không. Đang lăm bằm một mình thì bị thiếu niên nhìn qua, thế là khí tức trong lòng dâng lên, bất quá phải nhẫn nhịn lên tiếng cầu khẩn tiểu Quỳnh Dung.

Nghe nàng yêu cầu Quỳnh Dung, Tứ hải đường chủ đỏ mặt tía tai mới gạt mình tỉnh hồn. Cố gắng dời mắt đi chỗ khác, đưa tay giữ vị tiểu muội muội tốt bụng đang vui vẻ chạy sang muốn giúp ma nữ lại.

"Ủy?"

Bị ca ca kéo ra sau lưng, Quỳnh Dung vô cùng khó hiểu. Bất quá cũng như thường ngày, nó không hề hỏi vì sao, cứ ngoan ngoãn trốn sau lưng Tinh Ngôn. Giống như Quỳnh Dung, Oánh Hoặc thấy cử động của Tinh Ngôn, cũng mê hoặc chẳng hiểu.

Trong mục quanh nghi hoặc của hai nữ hải nhân, hai tay Tinh Ngôn từ từ huy động, trong không trung liền xuất hiện hai đạo kinh khí vô hình như hai đạo du long, uyển chuyển uốn khúc bay về phía Oánh Hoặc.

Khi đến gần Oánh Hoặc, hai đạo kinh khí vô hình giống như có một bàn tay vô hình ẩn bên trong, chậm chậm chỉnh sửa lại từng chỗ y phục cho Oánh Hoặc. Hiển nhiên, chuyện này yêu cầu phải hết sức tinh tế, tuy pháp thuật của Thượng thanh đường chủ cao cường, nhưng xong chuyện cũng hao phí rất nhiều sức.

Đợi khi đại công cáo thành, Oánh Hoặc chỉnh tề y phục, Tinh Ngôn mới cảm giác trên trán đầy mồ hôi. Thấy y tổn hao công lực như thế, Oánh Hoặc càng thêm khó hiểu. Kì quái suy nghĩ:

"Ủy? Sao lúc này lại biến thành chính nhân quân tử? Sao không qua đây lợi dụng?"

Còn Quỳnh Dung thì trong lòng bỗng nhiên đại ngộ:

"Biết rồi! Thì ra ca ca muốn biểu diễn pháp thuật cho ta xem!"

Tức thì, nó liền nghiêm túc nhớ lại từng cử động của ca ca vừa rồi.

Chỉ là, cả hai đều đoán sai. Oánh Hoặc không hề biết, Tinh Ngôn cũng không phải là người câu nệ tiểu tiết, chỉ là vừa rồi trong đầu y suy nghĩ, tiểu ma đầu này quỷ kế đa đoan, áo lót bị hở ra không chừng là cô ta thi pháp mở ra. Nếu như thế, Quỳnh Dung mà qua sẽ bị trúng kế, tiểu ma nữ đó bắt được Quỳnh Dung thì thế nào cũng yêu cầu giải khai bùa chú cho cô ta. Đến lúc đó, cho dù sự việc diễn tiến thế nào thì cũng sẽ rất nhức đầu.

Một trường não loạn nho nhỏ cuối cùng cũng qua, trong căn nhà cỏ lại khôi phục sự yên tĩnh tạm thời. Trong không khí tĩnh lặng hiếm có đó, Quỳnh Dung đột nhiên lên tiếng ngâm tụng văn bài.

Tiểu Quỳnh Dung trong lúc rồi rãnh này thì bỗng nhiên nhớ lại hai vật tròn mềm mại của ma nữ tỷ tỷ khi nãy. Nhìn vật sinh tình, Quỳnh Dung lại nhớ đến chuyện rình rộm người khác tắm ở bờ hồ ma châu, hình như lúc đó cảm xúc nó dâng trào, có làm một đoạn cú. Hiện tại nhớ lại, đoạn cú đó không dễ dàng gì sáng tác được, thế là nhân xúc cảnh sinh tình, Quỳnh Dung tự nhiên đem đoạn cú đó ra ngâm tụng ôn lại.

Còn ca ca của nó ở bên, nghe tiếng ngâm tụng nho nhỏ của nó, tự nhiên nhớ lại phong cảnh bên hồ hôm đó.

"Nha đầu này!"

Đang nghĩ cách để Quỳnh Dung quên đi đoạn cú đó, Tinh Ngôn lại phát hiện tiểu muội muội của y đang hướng về phía tiểu ma nữ mà ngâm. Thấy tình hình đó, y bất giác động tâm, xoay người hỏi Oánh Hoặc:

"Này, người tắm trong hồ đêm đó có phải là cô không?"

Nghe y hỏi, ma nữ đang nhàn đến phát chán lập tức đáp:

"Đúng à, đúng à, đó là bồn cung!"

Nhìn đã lâu, Oánh Hoặc từ trước đến giờ chưa bao giờ cảm thấy nói chuyện lại thích như thế, vừa thấy thiếu niên mở miệng thì đã tranh nói:

"Hừ hừ, nếu không phải đêm đó đồ háo sắc nhà ngươi lên xem bồn cung tắm, ta vẫn không biết ngươi và tiểu long đã trà trộn lên Lê linh đảo của ma tộc ta".

Tiếp đó, nàng đem sự tình đêm đó dương dương đắc ý kể ra, còn thuận miệng thêm mấy câu oán trách Thiên ma trưởng lão, dám ám trợ bọn Tinh Ngôn lấy long nữ. Một phen liếng thoáng của nàng đã kể lại sự tình rất rõ, cả Quỳnh Dung cũng lập tức minh bạch tiền nhân hậu quả của chuyện này. Chỉ là, sự thật câu chuyện đối với Tinh Ngôn mà nói, lại giống như đất bằng dậy sóng, tức thì bị chấn động phát ngân tại chỗ.

"Thế nào? Bồn cung chủ có phải rất thông minh không?"

Nhìn bộ dạng trắng bệch mặt mày của Tinh Ngôn, Oánh Hoặc càng đắc ý, không nhịn được bật cười hà hà.

Chỉ bất quá, lúc này Tinh Ngôn chẳng hề để ý đến nàng ta. Sau khi ngăn ra, y mới từ từ hỏi:

"Cô nói toàn bộ chuyện này chỉ vì một xích mích nhỏ giữa cô và Tứ độc long nữ. Chỉ có vậy mà cô khiến Hung Lê trưởng lão trù tính mấy năm, đi Lưu vân mục trường trộm ngưu về, sau đó lại thiết kế hãm hại ta?"

"Đúng thế!"

Nhìn tiểu ác tặc lộ biểu tình vừa kinh ngạc vừa thất kinh, Oánh Hoặc cảm thấy rất an ủi. Hiện tại, tiểu cung chủ ma tộc hành sự chẳng nề kỵ gì thậm chí còn có chút hối hận, hối hận vì sao không sớm nói chuyện này ra. Chỉ là, đang khi nàng ta đặc ý thì nghe thiếu niên lạnh lùng hỏi:

"Cô vì sao phải làm như thế?"

Còn chưa nghe ra lãnh ý trong thoại ngữ của thiếu niên, ma nữ tùy tiện hồi đáp:

"Bởi vì ta thích!"

Lời này vừa xuất, nộ hỏa ngập ngụa trong lòng thiếu niên, lúc này cuối cùng đã phát tác, há miệng quát lớn:

"Hay cho ác nữ vô lương vô lý vô hành vô tri! Chỉ biết vui giận của mình mà không quan tâm đến an nguy người khác, dẫn đến chuyện lớn như thế!"

Thượng thanh đường chủ xuất thân bản khổ, vô luận thế nào cũng không tưởng trên thế gian còn có hạng người như thế. Tiểu ma nữ này, dựa vào thân phận của mình, chỉ vì để thỏa mãn mình mà khiến bao nhiêu người phải khổ. Dạng sự tình này, Tinh Ngôn vô cùng căm ghét. Tức thì, y nộ khí bộc phát, đưa tay gọi Phong thần kiếm, xách đi thẳng đến chỗ ma nữ.

"Người muốn làm gì?"

Thấy thiếu niên đột nhiên như biến thành người khác, hai mắt đỏ bừng xách kiếm bức đến, ma cương tôn chủ hoành hành bá đạo bỗng cảm giác một cỗ hàn khí từ dưới chân truyền lên. Đám con cháu mang huyết thống ma tộc quân vương, thường ngày vô luận đối diện yêu thú thân ma hung ác đến đâu cũng tuyệt không thể xuất hiện hình trạng như lúc này, cả người trên dưới, từ ngoài vào trong, không có chỗ nào là không run rẩy!

Âm ảnh tử vong khủng bố áp tới như núi, lúc này trong đầu ma nữ đã quá hoảng sợ, chẳng còn biết gì cả.

"Ca ca..."

Vào lúc khẩn yếu quan đầu, trong nhà bỗng vang lên một thanh âm.

"Ách?"

Thanh âm rụt rè đó lại giống như một dòng suối mát, lập tức xua tan lệ khí hung bạo đang bao phủ trong nhà.

Thiếu niên trần trệ sát khi nghe tiếng gọi thì quay đầu nhìn. Phát hiện chính là Quỳnh Dung đang gọi mình. Tiểu nữ oa lúc này đang dùng toàn lực kéo áo y, ngẩng mặt nhìn y, lắc lắc đầu.

Đối diện đôi mắt trong veo không lẫn tạp chất của Quỳnh Dung, thiếu niên tức thì khôi phục sự tỉnh táo. Thờ dãi một tiếng, Tinh Ngôn vung tay, Phong thần kiếm ngân một tiếng quay trở về vỏ kiếm trên lưng.

Cho đến lúc này, khí cơ hung mãnh như một tòa núi ép xuống Oánh Hoặc mới tiêu tan vô hình. Ai cũng không ngờ, thiếu niên hiện tại ôn hòa đứng trong tiểu ốc này, vừa rồi lại phát xuất khí cơ cường đại như thế.

Chỉ là, tuy uy thế áp bức đã tan biến, nhưng cảm giác khủng bố vừa rồi vẫn còn in sâu trong lòng ma nữ, đến khi thiếu niên đến trước mặt nàng, trong mắt tiểu ma nữ chưa từng biết khuất phục ai, lại bắt gặp ứa lệ long lanh.

"Hừ!"

Thấy bộ dạng đáng thương của nàng, Tinh Ngôn lại cho là nàng giả vờ. Đi đến trước mặt, gỡ một tấm bùa trên chân nàng, Tinh Ngôn hét ra lệnh mau đi giúp dọn dẹp nhà. Thiếu nữ đáng thương trước giờ quen có kẻ hầu người hạ, chưa từng chịu khổ, bất quá hiện tại hốt hoảng kinh tâm, nào dám bộc lộ uy nghi thường ngày. Nghe Tinh Ngôn phân phó, cũng chỉ đành miễn cưỡng đi làm mấy việc tay chân.

Đợi khi bắt tay làm, Oánh Hoặc mới phát hiện, mấy việc bình thường thấy đơn giản, hiện tại lúc đích thân làm thì cảm thấy vô cùng gian nan. Ma nữ tóc đỏ thân phận cao quý, hiện tại phải dưới sự chỉ bảo của tiểu Quỳnh Dung mới có thể lóng ngóng hoàn thành những việc mà thiếu niên giao phó.

Đến khi hoàn thành công việc, Oánh Hoặc cảm giác cả người vô lực, mệt đến muốn chết.

"Liệu không phải vì trên chân còn có bùa chứ?"

Ma nữ cơ bản đã hành động được như thường, thấy tình cảnh kiệt sức của bản thân liền quy kết là do ác bùa của thiếu niên. Chỉ bất quá đang khi an ủi không chú ý, nàng lại làm đổ thùng nước dùng để chuẩn bị nấu cơm. Thế là trong nhà liền vang lên thanh âm kinh ngạc của tiểu nha đầu:

"Ma nữ tỷ tỷ! Không ngờ tỷ còn ngốc hơn cả Quỳnh Dung..."

Nghe cô nhóc nói, Oánh Hoặc bất giác ảm ức vô cùng. Quay đầu nhìn về phía thiếu niên thì thấy y cũng đang nhìn mình, bộ dạng như cười như không.

Vừa tiếp xúc biểu hiện trào phúng đó của thiếu niên, Oánh Hoắc ôm bụng tức khí đã nửa ngày trời, thanh âm gần như muốn khóc, hỏi:

"Người vì sao phải hại ta thế này?"

Nghe nàng hỏi, Tinh Ngôn mỉm cười, đáp rất nhanh:

"Bởi vì ta thích".

Đêm đó, tuy có Oánh Hoắc tham dự, nhưng bận rộn cả buổi cũng chỉ nấu được chút cháo thanh đạm. Dù như thế, ma nữ Oánh Hoắc vốn chẳng ăn thức ăn nhân gian, nhưng thấy chén cháo có công mình nấu thành trước mặt thì cảm thấy rất muốn ăn, lén húp mấy miếng thì nhận thấy vị tiểu muối muối nói đúng, ăn rất ngon.

Một ngày lộn xộn bát nháo nơi đầm lầy nam hoang cuối cùng cũng qua đi. Đợi Oánh Hoắc ăn xong, Tinh Ngôn đi ra ngoài lấy vào một thau nước để nàng và Quỳnh Dung súc miệng. Cũng không biết sao, thường ngày đều có người hầu đem nước hầu hạ, tiểu ma nữ chưa từng biết cảm kích, thế nhưng lúc này đối diện hành động thiện ý của thiếu niên, nàng lại cảm giác có chút cảm động.

Thế là, khi màn đêm buông xuống, khi Tinh Ngôn đi đến cạnh nàng để thi pháp, Oánh Hoắc liền nghiêm túc nói:

"Ta, ta tự ngủ được rồi. Yên tâm, ta không chạy đâu".

Nào ngờ, lời nói thành tâm của nàng chỉ khiến thiếu niên cười cười, sau đó y kiên quyết đáp:

"Không được".

"Vì sao?"

Oánh Hoắc cảm thấy rất tức giận.

"Bởi vì, ta sợ cô lại giống lần trước, nhân lúc ta ngủ thì lén chạy đến nằm trên người ta..."

"Người!"

Một câu nổi giận còn chưa nói xong thì một màn hắc vụ đã thoáng qua, tiểu ma nữ ý đồ chưa tận đã trầm trầm ngủ say...

Sáng hôm sau, đợi khi Oánh Hoắc tỉnh lại thì phát hiện trước mặt lại chỉ có một mình tiểu nha đầu đang nhảy nhót chơi đùa, còn tên đáng ghét kia cũng như hôm qua, chẳng thấy tung tích đâu.

"Tên khốn kiếp đó làm gì mà bí bí ẩn ẩn vậy?"

Nhìn ra khoảng không mênh mông bên ngoài, nghe tiếng chim ríu rít bên tai, Oánh Hoắc nhất thời có chút mê hoặc.

Ma nữ đang thất lạc tinh thần không hề biết, thiếu niên mà nàng đang nghĩ, lúc này đang di chuyển thần tốc ở ngoài vạn lý hải cương. Hôm nay, đã là ngày thứ ba trong ước định năm ngày đổi người với ma tộc. Khác với tiểu Quỳnh Dung vô tâm, thiếu niên bên ngoài tuy vẫn điềm đạm, nhưng trong lòng như có lửa đốt. Mắt thấy ước hẹn sắp đến, trước khi đến hạn định, y cần phải tìm được một chỗ thích hợp để đổi người. Bởi vì, địch thủ của y là cả một ma tộc đông người, vũ lực cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.14 - Chương 218: Minh Khê Thùy Điều, Tạm Thâu Nhân Vu Thanh Lưu.

Hai ngày nữa là đến ngày trao đổi người với ma tộc.

Vị đường chủ của danh môn chánh phái không hề hoài nghi về hành động bất cóc lần này của mình chút nào, dưới tình thế đó, nếu chỉ dựa vào pháp thuật kinh văn học từ Thượng thanh cung thì hoàn toàn không có khả năng cứu người. Biện pháp hữu hiệu chính là dựa vào kinh nghiệm bắt người mà bản thân đã từng thực hiện cùng Cứ Doanh ở Bà Dương hồ. Hiện tại, y đang đi tìm địa điểm thích hợp trong đông nam hải để tiến hành đổi người.

"Hòn đảo này vẫn không được, tuy bên dưới thác nước đó có đường ngầm thông ra ngoài đảo, nhưng thông đạo này sao giấu được tai mắt của ma nhân".

Từ hải đường chủ đã định chủ ý thuận thủy mà chạy, lại phủ định một hòn đảo dường như rất thích hợp, tiếp tục bay tìm hòn đảo khác.

Lúc này, mặt trời vốn ẩn trong mây đã nhô khỏi biển mây ở trời đông, di chuyển chậm chậm trên đầu Tinh Ngôn, mặt trời trên biển lúc này đã biến thành màu vàng chói, chiếu sáng lấp lánh trên người Tinh Ngôn.

Dễ thủ khó công, còn phải có thủy đạo không dễ phát giác dễ chạy, hòn đảo như thế quả thật khó tìm. Tìm mất hai ngày, xem qua gần cả trăm đảo, lại chẳng có được một cái thích hợp, Tinh Ngôn không khỏi nôn nóng. Đứng trên đầu sóng, nhìn vàng thái dương di chuyển lên giữa trời, trong lòng lại không yên tâm về con tin đang giao cho Quỳnh Dung canh giữ, Tinh Ngôn bất chợt thất thần, "Ừm" một tiếng rơi xuống nước, uống một ngụm nước biển lớn.

"Xúi quẩy!"

Nước biển chất ngấm chui vào họng thật khó chịu, đang thăm kêu xui xẻo thì Tinh Ngôn bỗng cảm giác có dị trạng.

"Ủy? Đây là chuyện gì?"

Sau khi nuốt một ngụm nước biển, Tinh Ngôn phát hiện thân thể rơi xuống nước đang nhanh chóng tự động trôi về phía tây bắc.

"Không phải là sóng lớn cuốn đi chứ?"

Quan sát xung quanh thì phát hiện vùng biển mà mình rơi xuống, tuy thần tốc lưu động nhưng chỉ có sóng gợn lăn tăn, khác hẳn với hình trạng ba đảo hùng dũng thường thấy ngoài biển khơi.

"Có gì lạ đây?"

Ở nơi đại dương mênh mông bất trắc, Tinh Ngôn đâu dám lơ là, vội thi xuất pháp thuật ổn định thân hình, không để trôi theo hải lưu nữa. Chỉ bất quá, kiểm tra một lúc, Tinh Ngôn phát hiện dòng hải lưu này chu vi rất lớn, nước biển ấm áp, không ngừng di chuyển về hướng tây bắc, chưa thể phát hiện được điểm cuối của nó ở đâu.

Thấy tình cảnh đó, Tinh Ngôn cũng cảm thấy kì lạ, liền thi triển Thuận thủy quyết thuận dòng mà đi, muốn xem xét rốt cuộc thế nào. Chỉ là, đại khái di chuyển nửa canh giờ vẫn không phát hiện điểm cuối của dòng hải lưu, nhưng lại nhận ra thuật độn thủy của Linh Y thi triển trong dòng hải lưu này thì tốc độ tăng gấp mấy lần.

"Kì quái! Không ngờ trong đại hải mênh mông lại có dạng thủy lưu thế này, chẳng khác gì những con sông trong lục địa".

Chỉ bất quá, tuy có thêm kiến thức, nhưng nhiệm vụ lần này vẫn chưa hoàn thành.

"Ai, hòn đảo thích hợp rốt cuộc ở đâu chứ..."

Di chuyển theo dòng hải lưu ấm áp, đạo môn đường chủ ưu tư trong lòng, cảm thấy hình như nắm bắt được gì đấy, nhưng khi tập trung suy nghĩ thì vẫn không hình dung rõ, cứ vậy di chuyển, mãi đến khi đến một chỗ nước hơi nông, Trương đường chủ mới thông suốt:

"A, ngốc quá! Nơi đổi người đầu nhất thiết phải là hải đảo? Âm lưu này chẳng phải là nơi bỏ chạy tốt nhất sao?"

Tuy tự châm biếm, nhưng lúc này trong lòng Tinh Ngôn sướng khoái vô bì. Lại cẩn thận tuần tra một phen, y mới hải lòng quay về. Lúc này, thái dương đã ở ngay đỉnh đầu, chính là giữa trưa rồi.

"Quỳnh Dung, Quỳnh Dung!"

Thẳng đường quay về, khi vừa đến trước căn tiểu ốc, Tinh Ngôn không nhìn được cát tiếng gọi lớn, muốn đem tin tức tốt này nói cho Quỳnh Dung biết. Nghe y gọi, tiểu nha đầu liền từ trong lùm cây nhảy ra, vui vẻ gọi: "Ca ca về rồi!"

Chỉ là, vừa thấy bộ dạng của nó, Tinh Ngôn không khỏi bật cười:

"Khà khà! Quỳnh Dung sao giả trang thành thế này?"

Thì ra lúc này tiểu Quỳnh Dung lượm lá rụng quanh nhà kết thành một cái mào đội trên đầu. Cái mào lá cây này vốn cũng chẳng có gì mắc cười, chỉ là do nó nhảy nhót nên cái mũ lác lác lệch xuống nhìn rất ngộ, đến khi nó chạy đến chỗ Tinh Ngôn thì cái mào đã che khuất cặp mắt của nó.

Bất quá vị tiểu muội muội này cũng rất ngộ nghĩnh, nhất thời không thèm kéo cái mào lên, ngếch mũi nghe mùi vị ca ca trong gió, vẫn hết sức chính xác nhảy vào lòng ca ca.

Tinh Ngôn gỡ cái mào ra dùm nó, Quỳnh Dung ngửa mặt lên báo cáo:

"Ca ca, tỷ tỷ mất tím bệnh rồi!"

"Sao?"

Đội khi Tinh Ngôn chạy đến chỗ cây đại thụ trước nhà, phát hiện tiểu ma nữ mà y bắt về, quả thật đang sinh bệnh.

Dưới bóng râm, ma cương cung chủ vốn uy phong trùng trùng, lúc này lại yếu ớt dựa vào gốc cây, hai mắt vô thần, thần sắc mệt mỏi, bộ dạng chẳng còn chút sức sống.

Thấy tình hình đó, Tinh Ngôn cũng biết không phải là giả, liền cảm thấy kì quái:

"Quái lạ! Cô ta cũng có thể sinh bệnh?"

Tuy thắc mắc nhưng Tinh Ngôn không dám chậm trễ, vội chạy đến gần quan sát tỉ mỉ. Lúc đến sát mới phát hiện trán của Oánh Hoặc rất nóng, hai bên má ửng đỏ, nếu quan sát kỹ còn thấy có những hạt nhỏ li ti.

Thấy y đến trước mặt, lại đưa tay kiểm tra mặt mình, tiểu nữ tóc đỏ phát bệnh ngo ngoáy một chút, miệng mấp máy như muốn nói nhưng cuối cùng không thể thốt ra lời.

"Ủy? sao chỗ này lại có vết nước vậy?"

Tinh Ngôn nhìn thấy trên gương mặt nóng bừng của Oánh Hoặc còn có chút nước thì cảm thấy hơi kì quái. Nghe y hỏi, Quỳnh Dung liền trả lời, nói trước khi y về, thấy mặt tỷ tỷ nóng quá thì đem nước đến vẩy lên mặt tỷ tỷ.

"A, ra thế".

Sau khi chẩn đoán, Tứ hải đường chủ tinh thông y thuật đã xem ra bệnh tình của Oánh Hoặc:

"Xem ra, cô ta bị trúng chướng khí thủy độc rồi".

Nhìn hình dạng, vị ma nữ xuất thân từ vùng đất nóng bức chắc không quen với nơi có hơi nước trùng trùng nên trúng phải thủy chướng.

Ma tộc công chúa bách tật bất xâm, lần này phát bệnh, cũng không biết có phải do bị thiếu niên dọa hay là kiếp số ứng phải đây.

Mất thấy con tin đã lâm trọng bệnh, Tinh Ngôn tự biết phải có cách ứng xử tốt, nếu như để nàng chết, hậu quả quả thật không thể gánh nổi.

Lại qua một lúc, thấy y không nói gì, Quỳnh Dung tò mò hỏi:

"Ca ca, muội có cần tiếp tục vẩy nước không?"

"Không cần đâu".

Lúc này Tinh Ngôn cũng đã nghĩ ra biện pháp, mỉm cười nói:

"Chúng ta mang cô ấy đi đến một chỗ tốt".

Nói xong, y ôm thân thể mềm oặt của tiểu ma nữ lên, dưới chân sinh mây, cùng Quỳnh Dung phi thân lên không, bay về phía mặt tây.

Bay được một lúc, vượt qua con sông rộng phù sa cuộn cuộn, bọn họ đến một đầm cỏ sắc xanh mơn mướt.

"Nơi này có cá diếc có thể trị bệnh".

Sau khi đáp xuống đất, Tinh Ngôn thấy Quỳnh Dung ngờ ngạc nên nói cho nó biết vì sao lại đến đây, trước đây lúc ở trên ma châu, lúc nói chuyện với Thanh hỷ quái có nghe hắn nhắc đến gần đầm lầy có một vùng đầm cỏ sản sinh ra một giống cá diếc, không chỉ thịt mềm thơm ngọt, còn có thể giải được chướng khí. Lúc đó vị Thanh hỷ quái tốt bụng nhắc nhờ y, nếu như không cẩn thận bị nhiễm nam hoang chướng khí thì có thể tìm cá diếc để giải độc.

Còn trong hai ngày vừa rồi, Tinh Ngôn trong lúc tuần du đã tìm được nơi Thanh hỷ quái nhắc đến có bọn cá này sinh trưởng, đến khi có chuyện, y lập tức tìm đến đúng chỗ. Đặt Oánh Hoặc trong bóng râm, bản thân thì bắt đầu tìm vật liệu chế tạo ngư cụ bắt cá.

Thiếu niên xuất thân nông thôn, lên núi hái quả, xuống sông câu cá đều rất thành thục. Hai năm nay tuy tập trung tu đạo nhưng bản lĩnh này không hề mai một, nơi này vật liệu phong phú, Tinh Ngôn chỉ loáng một cái đã tạo được một cần câu. Dây câu chính là rễ cành dai nhăng của một cự thụ, cần câu là nhánh trúc, sau đó y lấy Phong thần kiếm, vận đao như gió, chỉ trong chớp lát đã gọt một mảnh tre thành dạng lưỡi câu. Trong lúc y chế tác cần câu thì Quỳnh Dung hái về một đồng dã quả, Tinh Ngôn cũng không khách khí ăn mấy trái. Cần câu đã có, chỉ còn thiếu mồi câu...

"Quỳnh Dung muội muội, dã quả này muội thích ăn chứ?"

"Thích!"

"Vậy thì được!"

Mọi thứ đã có, Tinh Ngôn lập tức buông câu, chỉ đợi linh ngư cắn câu để trị bệnh cứu người.

Khi y thả câu, tiểu Quỳnh Dung hoạt bát hẳn chuyện cũng không làm ồn, ở bên dòm chừng Oánh Hoắc, thỉnh thoảng lại cắn một miếng dã quả.

Không khí nơi này mát mẻ cũng khiến cơ thể tốt hơn, Oánh Hoắc miễn cưỡng hé mắt, quay đầu quan sát hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh.

Lúc này chính là khoảng thời gian sáng nhất trong một ngày, cả đầm cỏ rộng lớn ánh lên dưới mặt trời, từng mảng cỏ tươi mơn mớn nối nhau chạy dài đến ngút mắt, lá cỏ ngả nghiêng dưới làn gió. Nước rất trong, soi rõ từng áng mây trời lơ lửng. Xa xa có mấy cánh chim nước thấp thoáng, đôi khi có vài con bay đến rất gần, lướt qua trước mặt Oánh Hoắc.

Đầm cỏ trước mặt Oánh Hoắc, hiện lên rất rõ nét, cỏ xanh, nước xanh mây trắng, hoa tươi, tất cả đều phô bày hết vẻ đẹp của mình, sắc thái rực rỡ. Trước mỹ cảnh khó thấy đó, ma nữ như khôi phục được mấy phần sinh khí, cố gắng cựa quậy người, tựa vào gốc cây sau lưng.

Thấy nàng ngồi dậy, Quỳnh Dung quan tâm hỏi:

"Khỏe hơn không?"

"Khỏe hơn rồi".

Ma tộc công chúa tâm tính vô ky, trải qua hai ngày khó khăn, đối với tiểu nha đầu ngây thơ này đã sinh không ít hảo cảm. Đưa mắt nhìn thấy một thân ảnh bất động ở đằng xa, Oánh Hoắc hỏi Quỳnh Dung:

"Ca ca người đang làm gì thế?"

"Ca ca đang câu cá để tỳ ăn trị bệnh!"

"Vậy sao?"

Bán tín bán nghi quan sát một trận, xác nhận tư thế của thiếu niên đúng là đang câu cá, Oánh Hoắc liền có chút kì quái hỏi:

"Quỳnh Dung tiểu muội, ta thấy ca ca của người cũng biết chút pháp thuật bàng môn tả đạo, muốn bắt cá là chuyện dễ dàng, sao hắn lại đi dùng cần câu như thế?"

"Đúng à!"

Nghe Oánh Hoắc đề tỉnh, Quỳnh Dung cũng cảm thấy kì quái, bất quá đối với nó mà nói, tìm cách giải thích những hành vi kỳ quái của ca ca là bản lĩnh giỏi nhất của nó, thế là Oánh Hoắc liền nghe tiểu nha đầu nghiêm túc đáp:

"Không phải thế, tỳ tỳ mất tím, ca ca nói, chúng ta không thể, không thể tát..."

Nói đến chỗ này, Quỳnh Dung đột nhiên ấp úng, không thể nhớ nổi câu thành ngữ ca ca từng dạy. Đang khi nó toát mồ hôi thì Oánh Hoắc đã đoán ra:

"Là tát ao bắt cá?"

"Đúng, đúng, là tát ao bắt cá! Tỳ tỳ mất tím thật lợi hại!"

"Hà hà, gọi ta Oánh Hoắc là được rồi".

Nghe cách gọi của Quỳnh Dung, Oánh Hoắc cảm thấy có chút kỳ quặc. Đợi tiểu muội muội đồng ý, Oánh Hoắc lại nghĩ đến một vấn đề khác. Im lặng một lúc tĩnh dưỡng tinh thần, vị tiểu ma nữ lại có chút ủy khuất hỏi:

"Quỳnh Dung, người nói, ca ca của người đối với ngư nhân đều tốt như thế, sao lại đối xử xấu với ta? Tên đáng chết xấu xa đó, lại, lại nhân lúc ta tắm đến bắt ta!"

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Oánh Hoắc tràn đầy phẫn uất, nhìn chẳng giống như đang bệnh chút nào.

Nghe nàng than oán, Quỳnh Dung cũng không lập tức phụ họa, cúi đầu suy nghĩ một chút, Quỳnh Dung nghiêm túc nói với vị tỳ tỳ đang tức giận:

"Oánh Hoắc tỳ tỳ, nếu như tỳ là bằng hữu của ca ca, tỳ bị người xấu bắt, ca ca nhất định cũng sẽ cứu tỳ".

"Ca ca không phải người xấu!"

"A..."

Nghe tiểu nha đầu ngây thơ nói như thế, ma tộc công chúa không biết phản bác sao, chỉ a một tiếng, sau đó im lặng xuất thần.

Lại qua một lúc, Oánh Hoặc mới lại lên tiếng:

"Người nói ca ca của người không phải người xấu, vậy tỷ tỷ sao?"

Nghe Oánh Hoặc hỏi như thế, Quỳnh Dung có chút ngập ngừng, ngượng ngịu lấy tay vẽ vẽ trên đất, đáp:

"Khả năng là: trừ phi..."

"Trừ phi sao?"

Thấy tiểu muội muội muốn nói lại ngung, ma tộc công chúa hơi khản trương, lắng tai nghe:

"Trừ phi..."

"Trừ phi không phải!"

"..."

Đợi khi mặt trời về tây, Tứ hải đường chủ tốn nửa ngày câu cá cuối cùng cũng quay về nhà.

Vào nhà đem cá đi rửa sạch, sau đó khứa thành nhiều sớ trên thân cá rồi đem hấp. Ai nói thuốc hay khó nuốt? Món thuốc này không những dễ ăn mà còn rất thơm ngon. Quỳnh Dung ham ăn, ăn không nghỉ miệng. Tinh Ngôn nhắc nó:

"Quỳnh Dung, không cần ăn quá nhiều đâu, muội có thể cất mai ăn tiếp mà".

"vâng vâng!"

Tiểu nữ oa lên tiếng đáp, nhưng kì quái phát hiện cái miệng của mình không nghe theo điều khiển của bản thân, cứ ăn mãi ăn miết.

Thấy như thế, thiếu niên biết loài cá này rất bỏ, sợ Quỳnh Dung ăn nhiều không tốt, chỉ đành bịa chuyện dọa nó, nói nếu ăn nhiều nhất định sẽ bị ma nhân bắt ăn thịt.

"Muội biết không, ma tộc thích nhất là ăn thịt trẻ con!"

Lúc nói lời này, Tinh Ngôn nhìn nhìn qua bên kia, ngụ ý nơi này cũng có một ma nhân ăn thịt trẻ con. Nghe y nói như thế, Quỳnh Dung cũng không khỏi ngừng ăn, len lén quan sát Oánh Hoặc. Chỉ là, sau khi nhìn dung mạo xinh đẹp của Oánh Hoặc, tiểu nha đầu lại bắt đầu ăn tiếp.

Thấy như thế, Tinh Ngôn chỉ đành gia tăng mức độ hăm dọa:

"Quỳnh Dung, muội còn ăn tiếp thế nào cũng biến thành mập thù lù đó!"

Lần này đe dọa đã có hiệu quả: nghe ca ca nói, tiểu Quỳnh Dung suy nghĩ một lúc thì đặt đũa xuống, ngoan ngoãn chạy đi súc miệng.

Sau khi ăn cá xong, Oánh Hoặc cuối cùng cũng hạ sốt, chỉ là, trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng lại nghe một mùi hôi nồng đang tỏa đến trước mặt. Cố gắng hé mắt ra thì thấy thiếu niên đang cầm một vật gì đó xanh um đến bôi trên mặt nàng.

"Ta không cần!"

Nghe mùi thuốc hôi như thế, Oánh Hoặc muốn nôn mửa. Vừa nghĩ đến thứ gớm ghiếc đó bôi lên da mặt mịn màng của mình, Oánh Hoặc không khỏi hoảng hốt, dùng hết sức vùng vẫy né tránh.

"Quỳnh Dung, giúp ta giữ cô ấy!"

Thiếu niên chẳng chút thương hương tiếc ngọc, dưới sự giúp sức của Quỳnh Dung, đè chặt lấy ma nữ, sau đó cẩn thận bôi khắp mặt Oánh Hoặc, vừa bôi vừa nói:

"Cô chó có làm loạn. Cô xem mặt mũi tóc tai của cô nhếch nhác thế nào, nếu để hai bên mặt mọc ra hai đốm hồng thì cả đời này đừng mong lấy chồng nữa!"

Nghe đến đây, tiểu ma nữ mất tím tóc đỏ cũng không duy trì nổi, chìm vào cơn mê luôn, không kịp nghe mấy câu sau của thiếu niên:

"Khắc khắc, vạn nhất vì trên mặt cô xuất hiện ban đỏ, ma châu trưởng lão không chịu lỗi, chỉ đồng ý đổi về một người thì làm sao..."

Lại một ngày nữa trôi qua, chỉ cần kiên nhẫn thêm một ngày là có thể đem con tin phiền phức này đi đổi lấy Linh Y, Tuyết Nghi về rồi.

"Phù, xong trường phong ba này, ta phải tập trung tìm Thủy tinh linh, tranh thủ quay về Thiên điều nhai, sống những ngày tháng an ổn vui vẻ..."

Mang suy nghĩ như thế, Tứ hải đường chủ mệt mỏi cũng trong tiếng trùng rí rả, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là, thiếu niên đang điềm tĩnh ngủ không hề hay biết, nơi giang hà hồ hải cách đây vạn dặm, có một trường điều binh khiến tướng quy mô to lớn, đang tiến hành hết sức khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 219: Hoàng Điều Đa Tình, Thường Hưởng Mộng Trung Hộ Khách.

Ăn xong cả chiếc do Tinh Ngôn chế biến, thủy chương mà Oánh Hoặc trúng phải đã hoàn toàn tiêu giải.

Được ăn món quý bổ dưỡng, lại ngủ một giấc ngon lành, đến sáng hôm sau Oánh Hoặc phát giác những mệt mỏi do bệnh tật hôm qua đã như biến mất. Đợi Quỳnh Dung mang chậu nước vào giúp nàng rửa mặt, Oánh Hoặc soi mặt vào chậu nước, nhận thấy những đốm đỏ hôm qua đã hoàn toàn lặn đi.

"Thì ra tên đó quả thật có chút bản lĩnh bàng môn tả đạo".

Được lợi cho bản thân, Oánh Hoặc không khỏi có đánh giá đề cao tên ác đồ đó.

Lần đầu tiên trong đời mắc bệnh, ma nữ điều ngoa lúc này mới biết, tư vị hôn mê trầm trầm quả thật không dễ chịu. Khi khí sáng thần thanh, lại nhớ đến tình cảnh thiếu niên chuyển tâm ngồi câu cá đêm qua, không biết sao, ma nữ luôn coi trời bằng vung lại sinh cảm kích trong lòng.

Chỉ là, khi Oánh Hoặc khó nhọc hơi cúi mình, định chân thành cảm tạ thì bị Tinh Ngôn yêu cầu đứng lên, bảo nàng từ dưới gốc cây cỏ thụ đi đến trước vách nhà, sau đó quay lại, cứ tới lui như thế mấy lần.

Tuy chẳng hiểu dễ làm gì nhưng hiện tại nàng đang cảm kích trong lòng, vẫn y theo lời Tinh Ngôn mà đi. Khi Tinh Ngôn kêu nàng đứng lại, tiểu ma nữ nhẹ nhàng xoay một vòng, mái tóc dài hoa mỹ đón gió xòe rộng, sau đó nhẹ nhàng xoắn xuống, biểu hiện điềm tĩnh đứng trước mặt Tinh Ngôn.

"Hừ, làn này chắc phải tán thưởng dung mạo xinh đẹp của ta chứ?"

Ma nữ tôn quý đêm qua trước khi đi ngủ bị thiếu niên nói xỏ, đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng, hiện tại mắt thành Tinh Ngôn đang chăm chăm nhìn mình, trong lòng không khỏi có chút kỳ vọng.

Kiên nhẫn đợi một lúc mới nghe Tinh Ngôn lên tiếng: "À, không tệ!"

"Vậy sao?" Oánh Hoặc nghe nói, vừa thẹn vừa vui.

"Đúng thế! Trà về nguyên dạng, ngày mai lão già Hung Lê cũng không ăn gian được!"

"!!"

Bốn ngày ở trong nhà cỏ giữa đầm lầy đã trôi qua, Tinh Ngôn vẫn bồi thảo dược thêm mấy lần lên mặt Oánh Hoặc để da mặt nàng hoàn toàn trở lại về mịn màng ban đầu. Lúc bồi thuốc cũng không biết ma nữ đó có chú ý gì, không những không nổi đóa, còn nhắm hờ mắt, mi mắt rung rung, yên lặng để cho Tinh Ngôn làm.

Thấy nàng đột nhiên biến thành ngoan ngoãn, Tinh Ngôn bất giác có chút kinh nghi bất định, trong lúc hành động hết sức cẩn thận, thăm vận pháp lực, đề phòng nàng đột nhiên làm loạn. May sao, cả ngày trôi qua, giữa hai người vẫn bình yên vô sự.

Ngày nơi đầm lầy nam hoang dường như qua rất nhanh. Mới rửa đi lần thuốc lần thứ tư trên mặt Oánh Hoặc thì mặt trời đã sắp lặn, chỉ còn một vùng tịch dương đỏ ối ở chân trời phía trước. Lúc này những đám mây trắng ở phía xa cũng bị nhuộm đỏ, lơ lửng trôi nổi trên đầm cỏ bao la.

Khi hoàng hôn nhuộm đỏ gần cả nửa bầu trời, tiểu Quỳnh Dung ngậy thơ kêu Oánh Hoặc ra xem lửa đốt mây, chỉ chỉ trỏ trỏ, liên tưởng hình dạng của những đám mây trên trời với những con vật mà nó biết. Oánh Hoặc bất tri bất giác cũng bị nó hấp dẫn, cùng nó thảo luận xem đám mây đó rốt cuộc là giống con gì nhất.

Thời gian vui vẻ đó chẳng kéo dài, khi khối mây thứ năm đạt được sự thống nhất về hình dạng của hai thiếu nữ thì sắc trời đã mù mờ. Trong thoáng chốc, bầu trời trên đầu đã chuyển sắc đen, sau đó trắng cùng sao buông thả ánh sáng của chúng ra khắp khung trời.

Khi hoàng hôn tan đi, vầng trăng non nhú lên ở phía đông, vô số vì sao cùng nhấp nháy trên bầu trời thì ma cung công chúa thống lĩnh vạn ma ở ma cung, trong lòng bỗng có chút thất lạc. Thiếu nữ ngắm mây trời lần đầu phát hiện, vận thái mà mình hay bay trong đó, khi đứng dưới đất ngắm, lại trở nên đẹp như thế.

Thấy Oánh Hoắc ngóng mắt về phía chân trời phát giác, thiếu niên đang chuẩn bị nấu cơm tối vội đi qua, thì xuất Thái hoa thanh lực kiểm tra khắp người nàng thì thấy cả người nàng vẫn yếu ớt, không thể đào tẩu.

Gấp gáp kiểm tra xong, Tinh Ngôn định lên tiếng cảnh cáo một phen. Đúng lúc đó y bỗng thấy tiểu ma nữ điều ngoa không hề xuất ngôn châm chính, ngược lại còn nhoèn miệng cười với y trong bóng chiều nhập nhoạng.

"Sao lại cổ quái như thế?"

Thấy nàng bất chợt rất ngoan, Tinh Ngôn sinh nghi không dám kêu nàng đi giúp lật vật nữa, chỉ thi pháp để thân thể nàng yếu ớt tựa vào gốc dong.

Đội sau khi dùng cơm, trăng cũng đã lên giữa trời, lúc này tuy đã đêm nhưng trong đầm lầy vẫn rất ít gió, trong phòng hơi nóng bức. Thế là Tinh Ngôn cùng Quỳnh Dung cùng bay lên cây dong mà Oánh Hoắc đang tựa người để hóng mát. So với đêm hôm qua con tin làm ồn ào, đêm nay đã an tĩnh hơn rất nhiều, vô luận là âm thanh do chim đêm hay là côn trùng phát ra cũng đều biến thành hết sức êm ái. Đưa mắt nhìn lên dạ không, mây trôi như nước chảy, vầng trăng bạc như một chiếc thuyền nhỏ đang lắc lư trên dòng sông mây.

Trải qua cả ngày ồn ào mệt mỏi, ngồi ngắm trăng sáng trong đêm yên tĩnh, cảm giác chẳng khác nào đang ở chốn thần tiên.

Lúc này, Quỳnh Dung ngồi bên cạnh Tinh Ngôn, vạt váy trắng đu đưa theo chân, đôi mắt đen bóng của nó loáng thoáng xuất hiện thần thái vàng nhạt kì dị, Tinh Ngôn vô tình phát hiện, nghĩ thầm:

"Có lẽ lai lịch của Quỳnh Dung không đơn giản chỉ là một con tiểu thú thánh khiết..."

Không biết thế nào, gần đây vấn đề này cứ lảng vảng trong đầu y, không thể xóa được. Nghiêm túc suy xét, bản thân đã ở cùng Quỳnh Dung dù chỉ hơn một năm, nhưng trong một năm ngắn ngủi đó đã khiến Tinh Ngôn cảm thấy Quỳnh Dung rất giống một tiểu muội muội đã lớn lên cùng y từ nhỏ, tồn tại bên cạnh y, tự nhiên như là hơi thở vậy.

Thế nhưng, ở trong cư xử hàng ngày, tiểu nữ oa ngây thơ khá ái đó, trên người lại có hiện tượng kì quái không thể giải thích. Nghĩ đến điểm đó, Tinh Ngôn lại quay đầu lên quan sát tiểu muội muội, nhủ thầm:

"Quỳnh Dung à, muội thật sẽ luôn ở cạnh ta chứ?"

Từ hải đường chủ vốn chỉ lên ngọn cây hóng gió, lúc nghĩ đến vấn đề này lại không khỏi trầm tư. Chỉ bất quá, tiểu nha đầu tự cho là "Trương Quỳnh Dung" ở bên thì chẳng hề phát giác ca ca của nó đang buồn bã. Quỳnh Dung vừa rồi nghe ca ca bảo đảm ngày mai sẽ đem Tuyết Nghi tỷ và Linh Y tỷ về cho nó, lúc này đang rất hoan hỉ, miệng lẩm nhẩm hát một khúc hát gi dó của nó.

Ngồi trong đêm yên tĩnh, bất tri bất giác sương đêm thấm đẫm y phục hai huynh muội. Lúc này, nữ hải nhân ngồi tựa dưới gốc cây phảng phất đã ngủ say rồi.

Khi đêm đã khuya, tiểu thiếu nữ ngưng bài ca của mình, tò mò hỏi ca ca:

"Ca ca, mấy ngày nay, huynh vì sao hung dữ với tỷ tỷ mất tím như thế? Tỷ ấy hình như đã hiểu lầm rồi".

Nghe nó hỏi như thế, Tinh Ngôn thầm nói Quỳnh Dung đúng là một tiểu cô nương ngây thơ, nhưng nó đã hỏi, Tinh Ngôn cũng nghiêm túc hồi đáp:

"Quỳnh Dung muội không biết, tiểu ma nữ ở phía dưới chúng ta, ngang ngược vô lễ, hung hăng độc ác, tuy là một ma đầu của ma tộc nhưng không biết điều, không hiểu chuyện bằng cả Quỳnh Dung muội".

Nghe đến đây, tiểu thiếu nữ nghiêm túc lắng nghe liền mỉm cười, vô cùng tự hào, sau đó càng dụng tâm nghe ca ca nói:

"Mấy ngày nay ta ác ngôn ác ngữ với cô ta, chỉ bất quá là làm giảm ngạo khí của cô ta. Phải biết làm người không thể ỷ vào sức mạnh mà tùy ý khinh khi người khác. Đặc biệt là ở địa vị cô ta, thống lĩnh cả đám thuộc hạ pháp lực cao cường. Nhất cử nhất động của cô ta đều liên quan đến sinh tử tính mạng của nhiều người. Đã là như thế sao có thể khinh cử vọng động, tùy ý làm xằng chứ?"

Nói đến đây, Tinh Ngôn bỗng phát hiện thiếu nữ vốn im lìm dưới gốc cây, hơi thở bỗng nhiên nặng nề. Động tĩnh nhỏ đó làm sao qua được linh giác của Tinh Ngôn:

"Khà, thì ra là chưa ngủ".

Biết Oánh Hoắc giả ngủ, Tinh Ngôn chợt động tâm, cũng không vạch trần, cứ tiếp tục nói chuyện với Quỳnh Dung:

"Kì thật mấy ngày nay ca ca dùng biểu hiện tức giận đối xử với cô ta, không phải là có ác cảm với cô ta. Tương xử mấy ngày nay, ta cảm thấy cô ta cũng không phải hoàn toàn xấu, chỉ là trước giờ không có câu thúc nên hành sự ngang ngược. Nói cách khác, vị tỷ tỷ mất tím này của muội giống như một viên ngọc thô chưa được mài, nếu không được uốn nắn thì khó mà trở thành ngọc tốt được".

"A, thì ra là thế, dù sao chỉ cần ca ca nói là đúng rồi, có phải không?"

"Đúng à..."

Đối với kết luận đơn giản của Quỳnh Dung, Tinh Ngôn cũng không phí lực giải thích. Một phen nói chuyện này, chủ yếu là nói cho người ở dưới nghe. Dù sao, ma nữ này tuy đáng ghét nhưng thế lực rất lớn, nếu để kết cừu, vô luận là đối với bản thân hay sự môn đều không có lợi.

Lại ngồi yên lặng một lúc thì nghe tiểu nữ oa không nhịn được ngáp to một cái, hai mắt đã bắt đầu mơ hồ. Tinh Ngôn liền kéo nó nhảy xuống, đưa nó vào nhà ngủ, sau đó lại quay ra, bắt đầu thi pháp với thiếu nữ đang giả ngủ:

Hoặc như lời của Hung Lê trưởng lão, Tinh Ngôn thật có thiên tính chi lực, cái gọi là một thông thì tất cả thông, Thượng Thanh đường chủ vốn học rộng biết nhiều, đối diện thiếu nữ tựa nghiêng dưới ánh trăng, hai tay chăm chăm di động trên không, lập tức có mấy quang điểm nho nhỏ xuất hiện, sau đó càng lúc càng nhiều, lấp lánh cả không trung, rất lâu không tan.

"Pháp thuật của thiếu niên này, quả thật có chút cổ quái!"

Thiếu nữ đang giả ngủ cảm thấy có một cổ lực kì quái đang từ bốn phía ập đến, dùng linh giác thiên sinh thám thính thì phát hiện cổ lực trôi buốt đang ập đến này dường như hoàn toàn hòa thành một thể với thiên địa, viên chuyển lưu động, phảng phất vĩnh viễn không kết thúc.

Cảm giác được cổ lực đó di chuyển lập đi lập lại, sinh sinh bất tức, Oánh Hoặc trong lòng không khỏi kinh hãi.

"Tên tiểu tặc này rốt cuộc lai lịch thế nào? Chỉ tùy tiện vung tay lại có thể mượn dùng cả thiên địa chi lực!"

Đang khi nghi hoặc, thiếu niên đó đã thi pháp xong, thở phào một hơi, sau đó dương dương đắc ý nói:

"Khà, thế này thì làm sao cô có thể chạy được?"

Nói xong, thiếu niên thong thả đến trước mặt Oánh Hoặc, gục gặt đầu nói:

"Xin lỗi, ngày mai phải đem cô đi đổi người, đêm nay vô luận thế nào cũng không thể để sơ sót, vì thế đêm nay ta đành chịu ủy khuất, ở đây bồi tiếp cô vậy".

Nói xong thì ngồi xếp bằng ngay ngắn đối diện Oánh Hoặc, bắt đầu tĩnh tâm đã tọa. Thấy y như thế, Oánh Hoặc cũng có chút dờ khóc dờ cười. Thế là một ngồi một nằm dần dần chìm vào giấc ngủ.

...

Cũng không biết qua bao lâu, thiếu niên nửa mê nửa tỉnh giật mình mở mắt, màn đêm đen tối đã sắp qua, chân trời phía đông đã có màu trắng bạc nhàn nhạt.

"Xấu hổ quá, ta lại ngủ mê đi".

Đầu óc vừa có chút tỉnh táo, Tinh Ngôn mơ mơ hồ hồ suy nghĩ:

"Hiện tại vẫn còn sớm, không biết bao lâu nữa sẽ sáng đây?"

Đang mơ mơ hồ hồ nghĩ thì đột nhiên phát giác có chút không đúng. nỗ lực ngưng thần cảm giác một chút mới biết bàn tay của y đang đặt trên một chỗ mềm mại. Từ hải đường chủ trong đầu còn chưa tỉnh táo, thuận thế ấn nhẹ xuống, chỉ cảm thấy mềm mại sướt tay, lại cảm nhận một chút, thấy còn có hơi nóng nhẹ nhàng truyền qua tay.

"Á!"

Thiếu niên hai mắt nhắm nhèm, lúc này mới ấn ước đã phát sinh chuyện gì, bắt giác hô khẽ một tiếng, vội rút tay về. Mắt mở to ra nhìn, phát hiện thiếu nữ đó cũng đã tỉnh giấc, đang yên lặng chăm chăm nhìn y, đôi mắt của nàng lúc này đã sáng như sao trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.14 - Chương 220: Hoa Nghênh Cựu Lộ, Phủ Kim Tích Dĩ Thần Thương.

"Đang nằm mộng?"

Trời tờ mờ sáng, mắt mũi tèm nhem, mọi thứ trước mắt hư hư ảo ảo, sương sớm lăng đăng vây quanh, khí trời đất như hòa hợp thành một màu sắc ám muội.

"Chắc là đang nằm mộng".

Tĩnh Ngôn lại nhắm mắt.

Chỉ là, tuy hai mắt nhắm lại, không còn thấy được trăng diện hoang đường khó tin đó, nhưng cảm giác mềm mại tròn đầy nơi tay, còn có sự ấm áp lan truyền, thủy chung cũng dễ tỉnh y:

E rằng, đây không phải là cơn mộng.

Tình trạng hoảng hốt như thế không kéo dài lâu. Đang khi trái tim đập thình thịch thì bỗng cảm giác mu bàn tay mình bị người ấn ấn, thế là một cỗ nhiệt lượng nóng bỏng cùng cảm giác êm ái truyền đi. Đến lúc này, Tĩnh Ngôn cũng không nhận được nữa, hai mắt mở to:

Lần này, y xác định bản thân không hề nằm mộng.

Tiểu ác ma bị bắt về để cải biến tính điều ngoa, hiện tại khắp mặt đỏ bừng, hai mắt chăm chăm nhìn y, trong đôi mắt tím đỏ toàn ánh nhìn êm dịu, phảng phất như còn óng ánh nước.

"..."

Linh giác hơn người đã giúp Tĩnh Ngôn đại thể biết đã phát sinh chuyện gì. Trong lúc gấp rút cũng chẳng nghĩ được gì khác, chỉ cảm thấy trên mặt đã không chịu sự khống chế của bản thân, một cỗ nhiệt lượng bùng bùng tập kích lên mặt, nháy mắt đã nhuộm đỏ mặt mày. Không biết phải chăng khí huyết thịnh vượng hơn người mà lúc này sương sớm ngưng tụ quanh y, lập tức hóa thành một lũ khói trắng bốc đi.

Thời khắc mỹ lệ đó đến quá bất ngờ, thiếu niên không dám tin vào mắt mình. Cả hai đối mặt nhìn nhau một lúc, Tĩnh Ngôn mới đột nhiên tỉnh ngộ, "A" một tiếng rút tay về, vận lực nhảy sang phía khác, nỗ lực bình tâm, miễn cưỡng chất vấn nữ nhân đang nằm nghiêng dưới gốc cây:

"Cô...cô làm gì thế?"

Thấy dáng vẻ y, tiểu ma nữ nhất thời động tình cũng thu lại tâm thần lăng đăng, trên mặt lại xuất hiện thần quang động nhân, mỉm cười đáp:

"Không có gì".

"Chỉ là đêm khuya gió lạnh, bốn cung chủ chinh dụng bàn tay của người để ngự phong hàn".

"Ách..."

Tĩnh Ngôn nghe nói thì vô thức quay đầu quan sát tứ bề, chỉ cảm thấy không khí nơi đầm lầy này tuy không còn nóng bức khó chịu, nhưng tuyệt không thể nói là có gió lạnh gì gì đấy.

Đang không biết trả lời thế nào thì thấy tiểu ma nữ tính quái đó từ té đánh giá y từ trên xuống dưới, sau đó một nét cười thoáng hiện nơi khóe miệng rồi rất nhanh chuyển thành một nụ cười tươi. Khi Tĩnh Ngôn bị nhìn đến mất tự nhiên thì nghe tiểu ác ma đó dương dương đắc ý nói:

"Mấy ngày nay còn cho rằng 'Đường chủ ca ca' của chúng ta thật là đại quân tử không gần nữ sắc. Ai ngờ, thì ra cũng là dạng thấy sắc khởi ý".

"Vậy ta gọi người là tiểu tặc háo sắc vốn chẳng sai!"

Ma cung chủ trước sau bảo thủ ý kiến, sau mấy ngày bị đè nén, cuối cùng cũng vẫn hồi cự thế, trên mặt cười hết sức vui sướng.

Thấy nàng như thế, Trương đường chủ vốn hồ thẹn vạn phần lại có chút dờ khóc dờ cười, định thần suy nghĩ, nhớ hôm nay chính là ngày đem ma nữ đi đổi lấy Linh Y, Tuyết Nghi về, không thể để có sai sót gì. Nghĩ đến điểm này, Tĩnh Ngôn cũng chẳng hơi đâu mà đấu khẩu với Oánh Hoắc, áp chế huyết khí, định tâm tĩnh thần, ôm quyền cung cung kính kính bái một bái với vị ma nữ trước mặt.

Thấy y đột nhiên đổi tính, thái độ cung kính, Oánh Hoắc liền hồ đồ loạn lên.

"Chẳng lẽ lại muốn trêu chọc ta?"

Đang đầy lòng cảnh giới thì thấy thiếu niên đứng thẳng lên, nét mặt ôn nhu, dùng ngữ khí hòa hoãn chưa từng có nói với nàng:

"Cung chủ ở trên, mấy ngày nay tại hạ đắc tội nhiều, thật là bị bức bất đắc dĩ mà thôi. Có gì đường đột lỗi mẫn, xin cung chủ rộng lòng bỏ qua".

"Hôm nay đã đủ ước hẹn năm ngày, ta phải trả cung chủ về. Mong cung chủ đại nhân không tính toán với tiểu nhân".

Thì ra một phen náo loạn khi nấy, tuy Tinh Ngôn hiện vẫn chưa nghĩ ra là có ý gì, nhưng hôm nay là ngày quan trọng, phải tìm biện pháp nắm giữ tiểu ác ma hành vì cổ quái ngoài ý này, tránh để cô ta gây ra rối loạn.

Chỉ bất quá, nghe y nói như thế, trên mặt Oánh Hoặc vốn còn đắc ý cười cười, lại tức thì đông cứng.

Ngần ra hồi lâu, khi nàng chớp máy môi định nói gì đấy thì thiếu niên thấy nàng im lặng đã lâu, nghĩ chắc là vô sự, thế là cung cung kính kính bái tiếp một bái, lên tiếng: "Cung chủ điện hạ nghỉ thêm chút đi, ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô", nói xong lẹ làng bước vào nhà. Lúc này mặt trời đã ló dạng, bầu trời trên đầu đã chuyển sang màu sáng trắng, Oánh Hoặc có chút buồn bã đưa mắt nhìn lên, tinh quang, nguyệt hoa đều đã thoái lui trước vầng thái dương, khoảng không bàng lãng xung quanh nàng cũng đã sáng lên nhiều, vài chiếc lá dong từ cây dong cổ thụ là đà theo gió rơi xuống, chỉ qua một đêm mà lá dong đã rụng thành một lớp mỏng trước mặt nàng.

Lại qua một lúc lâu, Oánh Hoặc thấy từ trong tiểu ốc tỏa lên một làn khói trắng, lát sau, khi trong làn khói đã pha lẫn mùi thơm thức ăn thì đột nhiên khói tỏa mù mịt, bỗng thấy tiểu nha đầu Quỳnh Dung sắc súa chạy ra, lén liếc mắt nhìn Oánh Hoặc rồi chạy đến bên dòng nước rửa mặt.

Rửa mặt vuốt tóc xong, tiểu thiếu nữ quay vào nhà lấy ra một cái chậu gỗ, múc một chậu nước mát, sau đó đem đến để trước mặt Oánh Hoặc, đứng nhìn nàng rửa mặt.

"Không được chạy à..."

Quỳnh Dung nhắc nhở nàng, quay đầu nhìn chút khói còn sót vương vít trên mái lá, tiểu hài nhân có chút mắc cỡ nói:

"Quỳnh Dung vụng về quá, may mà hôm nay Tuyết Nghi tỷ tỷ về rồi!"

Khi Oánh Hoặc dưới sự giám sát của Quỳnh Dung rửa mặt xong, Tinh Ngôn cũng từ trong nhà bung ra một nồi cháo lòng, bày biện ra ngay mặt đất, ba người ngồi quanh cùng dùng bữa sáng.

Hôm nay biểu hiện của đôi huynh muội trước mặt Oánh Hoặc thật tương phản với thường ngày. Mới sáng Quỳnh Dung đã rất cảnh giới, chi e không cẩn thận để Oánh Hoặc chạy mất thì không đổi được hai vị tỷ tỷ về. Còn thiếu niên hay thô bạo vô lễ, nói năng châm biếm thì lại biến thành khách khách khí khí:

"Cung chủ, mời dùng cháo!"

"Cung chủ, mời dùng!"

"Hừ!"

Thấy y ân cần như thế, Oánh Hoặc liếc mắt nhìn, sau đó chẳng thèm quan tâm đến y.

Húp được mấy muỗng cháo, Oánh Hoặc không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên nhoèn miệng cười, nói với vị tiểu nha đầu vẫn đang rất cảnh giới:

"Quỳnh Dung muội muội, sau này ta đến tìm muội chơi được không?"

"Được à!"

Quỳnh Dung buột miệng đáp, sau đó suy nghĩ lại bổ sung một câu:

"Bất quá hôm nay phải giúp hai tỷ tỷ của muội quay về!"

"Được!"

Oánh Hoặc sảng khoái hồi đáp, sau đó nhìn sang thiếu niên bên cạnh, thấy biểu hiện của y vẫn bình thường, nhưng Oánh Hoặc biết trong lòng y lúc này đang khản trương lắng nghe. Thế là vị công chúa ma tộc điệu ngoa nửa thật nửa giả nói:

"Quỳnh Dung muội muội, sau này ta đến sẽ tranh ăn với muội đó. Vốn muội ăn được một bát nhưng có ta thì muội chỉ được nửa bát thôi!"

"A!"

Nghe Oánh Hoặc nói, tiểu Quỳnh Dung đang thưởng thức chén cháo nóng nhất thời cũng ngẩn ra suy nghĩ. Bất quá chỉ thoáng sau, tiểu muội muội thông minh đã nghĩ được phương pháp giải quyết:

"Ma nữ tỷ tỷ đừng lo, sau này kêu ca ca nấu nhiều hơn thì chúng ta đều có thể được ăn như nhau"

...

"Muội muội nghĩ thật chu đáo!"

Đội dùng xong bữa sáng, ánh nắng đã tỏa khắp mọi góc ngách. Lúc này Tinh Ngôn đứng nhìn Oánh Hoặc cùng Quỳnh Dung đem bát đi rửa, trả lại

nguyên vẹn đồ đạc cho chủ nhân căn nhà. Xong chuyện, Tinh Ngôn cười nói với tiểu ma nữ:

"Chúng ta đi thôi".

Nói xong tay vung lên, định thi pháp như lần trước làm Oánh Hoắc mê man.

"Khoan khoan!"

"Chuyện gì?"

Tinh Ngôn đẩy cánh giới, Oánh Hoắc mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nói:

"Người xác định là kì hẹn năm ngày? Không phải mười ngày nữa tháng?"

"Đúng, là năm ngày, ta nhớ rất rõ".

Thiếu niên thành thật hồi đáp. Đáp xong thì thấy trong mắt người đối diện lộ ra thần sắc lưu luyến. Thấy nàng như thế, Tinh Ngôn cũng đành nói thẳng:

"Cung chủ điện hạ, hôm nay đã đến hạn định, ta không thể làm người thất tín".

Nói xong, hai tay vung lên, một màn hắc vụ liền xuất hiện, tiểu ma chủ liền bị quỷ vương vụ pha lẫn Thái hoa đạo lực làm cho mê man.

Khác với lần trước, lần này khi ôm thân thể của ma nữ bên hông, Tinh Ngôn cảm giác rất rõ đường nét lồi lõm trên người nàng. Hai chân điểm xuống đất phi thân lên không, thiếu niên đường chủ huyết khí phương cương bất giác nghĩ:

"Quên hỏi chuyện sớm nay rốt cuộc là..."

Ôm Oánh Hoắc trong tay, cảm nhận thân thể mềm mại của nàng, trong đầu Tinh Ngôn chợt mụ mị, lúc này chợt nhớ quên hỏi chuyện lúc sớm. Ai, xem ra chuyện đó đã thành một án chưa giải quyết được, cũng không biết liệu có cơ hội giải khai hay không.

Trong đầu suy nghĩ lung tung, bất tri bất giác đã vượt khỏi đầm lầy, trước mặt bọn họ là dòng sông đỏ ngầu phù sa, vận pháp quyết nhập thủy di chuyển, sau một lúc đã ra đến biển xanh mênh mông. Cắt ngang đầu sóng di chuyển, chưa đến nửa canh giờ, Tinh Ngôn đã dẫn Quỳnh Dung đến nơi có dòng nước ngầm đã tìm ra hôm trước.

Đưa ma nữ hôn mê cho Quỳnh Dung canh giữ, Tinh Ngôn toàn lực thi triển "Thuần thủy quyết" men theo dòng ám lưu ám áp đặc dị, tiềm tra mấy trăm dặm, phát hiện không có tung tích của ma tộc, Tinh Ngôn lúc này mới thấy yên tâm. Sau đó y tìm được một nơi có địa hình thủy thể đặc biệt gần dòng hải lưu, ghi nhớ kỹ càng, phân phó Quỳnh Dung mấy câu thì phi thân nhập hải, ẩn thân di chuyển đến Lê linh ma châu, tác pháp truyền lời cho ma nhân.

Còn lúc này, chúng ma tộc trên Lê linh châu đảo cũng khẩn trương vạn phần, lo sợ chuyện này có biến cố giữa chừng. Theo lệnh của Hung Lê trưởng lão, mấy ngày nay bọn chúng không hề cho người đi truy tìm nơi hạ lạc của tiểu cung chủ, mà y theo hẹn định chờ đợi ở Lê linh châu.

"Ngàn vạn lần chớ xảy ra chuyện gì!"

Sang ngày thứ năm, dường như tất cả binh tướng ma tộc đều kiên nhẫn cầu nguyện trong lòng. Chuyện hôm nay quả thật trọng đại, dù trưởng lão đã bảo đảm thiếu niên tuyệt đối không thất ước, nhưng chúng nhân vẫn hết sức thấp thòm. Bởi vì, tuy chiếu theo đạo lý, thiếu niên không có lý do gì dễ phạm ước, nhưng vạn nhất y tuổi trẻ không hiểu chuyện, hoặc không khống chế được pháp lực cổ quái, nếu dễ cung chủ xảy ra chuyện gì khiến ma quân nổi giận, không cần nói, ma chúng trên ma châu đảo, bao gồm cả Hung Lê trưởng lão, đều khó tránh khỏi kết cục bị tiêu phách lạc hồn.

Chính vì như thế, đến sáng ngày thứ năm, dường như tất cả ma binh trên Lê linh chư đảo đều triệt hồi về cố thủ Lê linh đảo. Hành động như thế là vì sợ có tộc binh nào không cẩn thận, kinh động thiếu niên không dám đến truyền lời thì rắc rối to!

Trước khi hai bên giáp mặt, thật là ai nấy đều cẩn thận, không dám có chút sơ sót nào.

Mãi đến khi Tinh Ngôn phóng xuất "Viên linh thủy kính" để truyền lời, không bao lâu đã được quân thám thính của ma đảo phát hiện, lập tức chuyển lời báo cho Hung Lê trưởng lão. Lần này chỉ đơn giản có một câu:

"Đông nam thiên nam một ngàn bốn trăm dặm, nơi hòn đảo có thủy triều đỏ sẫm".

"Tôi biết nơi này!"

Đội ma binh báo xong, bên cạnh hắc bào trưởng lão liền có mấy ma tướng không hẹn cùng lên tiếng.

"Được, bọn ta đi nhanh".

Hung Lê trưởng lão ra lệnh thủ hạ nghiêm thủ bốn đảo, sau đó dẫn Hoang Văn cùng mấy thủ hạ đắc lực, áp giải hai thiếu nữ đang cầm tù trên đảo, phá không mà đi.

Trên đường, giống như đã có ước hẹn với thiếu niên đường chủ, hôm nay Hung Lê cũng rất hòa ái với hai cô gái. Lão nói với Tuyết Nghi, Linh Y, một

chút nữa sẽ trả hai người lại cho tiểu hữu của bọn họ, mong cả hai tạm nhẫn nại, không nên để xảy ra chuyện.

Bỗng nhiên nghe lão nói như thế, hai cô gái tự nhiên hết sức kinh ngạc.

"Là Tinh Ngôn đến cứu chúng ta?"

Luôn cho rằng chắc phải là phụ thân Động Đình quân dẫn thủ hạ đến cứu mình, hiện tại nghe nói thế, Linh Y không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Nghe Hung Lê nói vậy, Linh Y vừa cảm động vừa lo lắng, nghĩ đến Tinh Ngôn thế đơn lực cô, liệu có cách nào chống lại thế lực to lớn của ma tộc, lần này, có phải là một cái bẫy hay không?

Nghĩ đến đây, Tứ độc long nữ trập trùng lo lắng. Lúc này, bất chợt đảo mắt thì vừa hay cũng nhìn thấy sự ưu tư trong mắt của Tuyết Nghi, thế là Linh Y càng thêm sầu não. Hiện tại nàng chỉ nghĩ, nếu chút nữa thấy không ổn thì phải tận lực để Tinh Ngôn, Quỳnh Dung đào tẩu.

Chỉ là, Tứ độc công chúa đang sầu lo trong lòng không đoán ra tình thế trước mắt, cũng không đoán ra tâm ý chân thật của thiếu nữ đồng bạn. Lúc này, vị nữ hài thanh lãnh bị hiểu lầm là nữ tướng của Long tộc công chúa đang suy nghĩ trong đầu:

"Ai, Linh Y muội có binh mã Long tộc đến cứu, đường chủ đâu cần lo lắng như thế. Phen này đến chắc là do Quỳnh Dung muội muội yêu cầu..."

Nghĩ đến chỗ đó, nhìn không ít ma nhân ma lực cường đại xung quanh, Tuyết Nghi không khỏi sầu thảm, thê thiết nghĩ:

"Lần này đường chủ đã nghĩ sai rồi. Hạng tinh linh thảo mộc như ta đâu có giá trị gì để phải mạo hiểm chứ? Chút nữa, đợi lúc mấy ma nhân định hạ thủ, ta sẽ tự đoạn trước, như thế đường chủ và Quỳnh Dung đều không bị vướng víu, cũng không dễ bị ma nhân bắt được".

"Còn ta, chỉ cần nhìn thấy bọn họ lần cuối là đủ rồi..."

Thế là vị mai tuyết tinh linh đã hạ quyết tâm, khôi phục lại thần thái lãnh ngạo như thường, không còn một chút sợ hãi, lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.14 - Chương 221: Tuệ Thiệt Như Oanh, Đề Thôi Vạn Lý Phong Lôi.

"Đông nam thiên nam một ngàn bốn trăm dặm, nơi hải đảo có thủy triều đỏ sẫm".

Theo tin tức đó, đội hình ma tộc không mất bao nhiêu sức đã rất nhanh tìm được hòn đảo đó trong Nam hải vực. Xung quanh một ngàn bốn trăm dặm ở đông nam thiên nam, chỉ có duy nhất một hòn đảo đặc biệt như thế, bốn bề nước biển đỏ sẫm không ngừng lên rồi lại rút. Nếu theo đúng lời truyền của thiếu niên thì chỗ đổi người nhất định là đảo đó.

Chỉ là đợi khi đến trên hải đảo, đưa mắt quan sát xung quanh, đám người Hung Lê vẫn không thấy thân ảnh của thiếu niên và tiểu ma chủ đâu. Chiếu theo lý, hải đảo này dài mà hẹp, diện tích không quá lớn, dựa vào mấy ma tộc cao thủ phóng xuất tinh lực do thám, kiểm tra tới lui mấy vòng vẫn không tốn bao nhiêu thời gian. Thế nhưng trên hòn đảo nhỏ như lòng bàn tay này lại chẳng có phát hiện dấu tích của ai.

"Chẳng lẽ thiếu niên đó chơi ta?"

Chính là quan tâm tắc loạn, thấy tình hình mới có chút không ổn, cả thiên ma trưởng lão thâm trầm lão toán cũng sinh hoài nghi. Hiện tại trong mắt lão, vị thiếu niên dám cả gan bắt cóc tiểu cung chủ của ma giới thì chẳng có chuyện gì mà không dám làm. Đang hoài nghi thì bỗng nghe ma tướng bên cạnh hô lớn:

"Trưởng lão nhìn xem, trong sóng đông nam hải đó hình như có người!"

"Thật không?"

Vừa nghe bộ hạ tấu, đa mục thiên ma vội phóng xuất mục quang nhìn về phía đông nam, quả nhiên phát hiện trong ngọn sóng xa xa hình như có bóng người dao động.

"Khà! Cũng màu mè gớm!"

Cuối cùng đã phát hiện ra tung tích của đối phương, Hung Lê trưởng lão tâm tình khoan khoái, vội gọi đám thủ hạ cẩn thận áp giải Linh Y, Tuyết Nghi nhắm hướng có nhân ảnh dao động đó mà đến.

Lúc này, hai vị nữ tử bị áp giải đi, vừa cảm thụ ống quần bị sóng biển ngấm lạnh, vừa đầy lòng nghi hoặc:

"Kì quái, xem hành động của đám ma nhân giao hoạt này thì hình như không có sắp xếp bầy trước".

Thấy bọn chúng luống cuống khần trương, hai người bọn họ rất hoài nghi, cũng không biết vị thiếu niên đó rốt cuộc đã dụng thủ cước gì lại khiến đám ma đầu rối loạn như thế. Đến lúc này, nhìn tình huống trước mặt, Tuyết Nghi cũng không còn ý nghĩ tự đoạn, chỉ mong sớm nhìn thấy đường chủ của nàng.

Đoạn đường nhanh chóng đã đi hết, đoàn người Hung Lê trưởng lão dừng lại cách ba người Tinh Ngôn chừng mười mấy trượng.

"Đến trễ rồi, đến trễ rồi!"

Thấy Tinh Ngôn, Thiên ma trưởng lão cũng như quên mất sự khần trương, đứng trên đầu sóng, ôm quyền chào hỏi vị thiếu niên phía trước:

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của lão hủ, Trương lão đệ quả nhiên là người giữ tín, thì ra đã đến sớm rồi".

Nhìn biểu hiện ân cần thân thiện của lão, người không biết còn cho rằng đây là hảo hữu nhiều năm không gặp. Thấy lão khách khí, Tinh Ngôn cũng hồi lễ:

"Khéo nói khéo nói! Kì thật tôi cũng vừa đến, chỉ là thấy tiểu đảo này nhỏ hẹp mới đi dạo quanh, để lão ca chờ lâu rồi".

Chào hỏi qua, sau khi đều thăm tán thưởng lẫn nhau, hai bên lập tức vào chính đề:

"Đúng rồi lão đệ, hôm nay ta mang hai vị bằng hữu của ngươi đến, không biết phải chăng lão ca cũng thỉnh hồi được vị khách nhân bên lão đệ? Cô ấy đến đảo ta làm khách, cha của cô ấy rất là nhưng nhớ".

Khác với bên kia, hai người Tuyết Nghi, Linh Y nơi cổ chân bị đeo ma hoàn chứa pháp lực trói buộc, không thể đảo tẩu. Do đó dù đứng giữa vòng vây của ma tướng, Tinh Ngôn cũng nhìn rõ. Nhưng bên phía Tinh Ngôn cũng chẳng có pháp bảo nào thích hợp, chỉ đành làm Oánh Hoặc hôn mê, để Quỳnh Dung canh giữ nàng. Lại sợ đối phương nhìn ra hư thật nên kêu Quỳnh Dung lấy đôi Chu tước hòa điều ra, khiến chúng xòe cánh phát lửa, bao phủ che chắn Oánh Hoặc ở bên trong.

Hiện tại nghe Hung Lê trưởng lão đề nghị đổi người, Tinh Ngôn quan sát tình thế, lập tức cười hi hi, nói với chúng ma tướng đối diện:

"Chư vị ma tôn, thỉnh cho vãn bối nói thẳng: hôm nay thanh thế các người cường đại, tôi xin các người thả người trước, đổi hai vị bằng hữu của tôi qua bên này, tôi sẽ thả Oánh Hoặc về".

Câu này nói rất thẳng thắn, lại trực tiếp đề cập đến danh hùý của ma nữ. Lời này vừa xuất, chúng ma tướng sau lưng Hung Lê trưởng lão lập tức ồ ào, lộ ra biểu tình bất mãn. Chỉ là lúc này, người cầm đầu ma chúng là Hung Lê trưởng lão, nghe Tinh Ngôn nói thì cũng không cần nghĩ đáp ngay:

"Được!"

Thoại âm chưa dứt, vị đệ tử thiên ma đã phát tay áo về phía sau, hai thiếu nữ lập tức nhẹ nhàng di chuyển về phía Tinh Ngôn. Khi bọn họ cười sóng đi, hai vòng ma hoàn trắng loáng nơi cổ chân cũng dần biến sắc âm đậm, càng gần đến Tinh Ngôn thì quang điểm trên ma hoàn càng mờ đi.

Thấy thế, Tinh Ngôn cũng chẳng chần chừ, tạ lễ với Hung Lê trưởng lão, sau đó quay người thi pháp, hóa giải quỷ vương chú trên người ma nữ, đồng thời tiểu Quỳnh Dung cũng thu hồi đôi Chu tước thần nhận, để Oánh Hoặc lộ ra cho chúng nhân thấy. Ma nữ đó lúc này cũng có chút hoảng hoảng hốt hốt, nhưng đã có thể miễn cưỡng đứng trên sóng.

"Đi đi".

Nhìn thiếu nữ cười sóng trước mặt, khẩu khí của Tinh Ngôn đã ôn nhu hơn nhiều.

Nghe lời này của y, Oánh Hoặc lại chẳng hồi đáp, chỉ đứng nhấp nhô trên đầu sóng, mái tóc đỏ rực xỏa tung trong gió biển, môi mím lại không nói một câu. Chỉ bất quá, nàng ta bình tĩnh đoan chính như thế lại gây hại cho vị thiếu niên đường chủ. Lúc này Linh Y, Tuyết Nghi đã dần dần tiếp cận, bên ma tộc thấy tiểu ma chủ lộ ra thần thái khác thường, tức thì nhao nhao lên, cả Hung Lê trưởng lão luôn trầm ổn cũng nôn nóng, cùng thủ hạ chầm chậm di chuyển về phía đó.

Thấy tình hình như thế, Tinh Ngôn tức thì toát mồ hôi hột, trong lòng như có kiến bò. Lúc này nếu xảy ra chút sơ sót thì đúng là vạn kiếp bất phục. Vào lúc khẩn yếu quan đầu, Tinh Ngôn thần tốc phán đoán tình thế trước mặt: Cục thế rất căng thẳng, bản thân nếu muốn một chương đánh văng ma nữ về phía bên kia thì thật là hành động ngu xuẩn, chỉ cần bản thân vung tay lên, chắc chắn sẽ dẫn đến bên ma tộc theo thế tấn công.

Thần tốc phán đoán tình thế, tâm niệm chuyển dịch như chớp, Tinh Ngôn lập tức nhìn ma nữ, chuẩn bị ngon ngọt năn nỉ nàng. Chỉ là đúng lúc này, y còn chưa kịp lên tiếng thì vị ma nữ biểu hiện đoan trang bỗng cười "Khi" một tiếng.

"?"

Đang khản trương bỗng nhiên nghe một tiếng cười, thiếu niên giật bắn cả người. Còn đang kinh tâm thì thấy ma nữ mặt mày lâu cá nói:

"Sợ lắm à?"

"Hừ hừ, ai kêu người mấy ngày nay dám ăn hiếp ta!"

Nói xong, cũng không lý đến phản ứng của thiếu niên, Oánh Hoắc đã quay người uyển chuyển đi về phía đối diện. Còn lúc này, Linh Y và Tuyết Nghi cũng đến trước mặt Tinh Ngôn.

"Phù...tính toán thuận lợi!"

Thấy mọi chuyện đều như dự tưởng, vị Tứ hải đường chủ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện này rốt cuộc đã xong rồi!"

Lúc này, thấy mấy cô gái bên cạnh gặp nhau mừng mừng rỡ rỡ, Tinh Ngôn cũng khoan khoái. Đương nhiên nơi này phong ba hiểm ác, tuyệt không phải lúc tâm tình. Lập tức Tinh Ngôn cung tay chào ma chúng, dẫn mấy nữ nhân độn thủy, thần tốc ly khai hải đảo. Chỉ là lúc này, dị biến chợt sinh!

"Trung Tinh Ngôn!"

Cách khói sóng mù mịt, bên kia đột nhiên truyền đến một giọng yêu kiều la lớn:

"Trung Tinh Ngôn, ta thích ngươi!"

Âm thanh bất ngờ này dù trong sóng gió vẫn vang rất rõ, truyền vào tai mấy người đang định ly khai, tức thì như sấm động. Không chỉ bên phía Tinh Ngôn kinh ngạc, cả vị đầu não bên phía ma tộc cũng đám ma tướng đều như bị sét đánh, ai nấy phát ngốc như tượng!

"..."

Cuối cùng vẫn là Tứ hải đường chủ có phản ứng đầu tiên, Tinh Ngôn phát giác mấy cô gái bên cạnh mình đều đang nghi hoặc nhìn mình, y lúng túng nói:

"Khái khái! Ma nữ giao hoạt nói quái ngôn, nhất định là có âm mưu, nơi này không thể ở lâu, chúng ta mau đi!"

Nói xong, Tứ hải đường chủ hết sức cảnh giới vung tay tạo ra hai đạo thanh quang, thần tốc thi triển Thuận thủy quyết bao bọc thân thể Quỳnh Dung, Tuyết Nghi, sau đó kéo Linh Y cùng độn thủy, theo dòng ám lưu di chuyển về bắc, chớp mắt đã ly khai chốn quý dị đó.

Tạm không nhắc Tinh Ngôn cứu được người độn thủy bỏ chạy, lại nói đến chư vị ma linh nơi Lê linh ma châu. Đối với bọn họ mà nói, hôm nay còn có một phen phiền phức đang chờ bọn họ. Đám ma tướng vây quanh, cẩn thận hộ tống ma chủ quay về cung.

Mới đi được nửa đường thì bỗng có ma binh hoảng hốt đến báo, nói là dường như cùng lúc với mấy vị đại nhân lên đường, rất nhiều Tứ độc long binh cùng Nam hải quân tướng đánh tới, đại quân cuốn đến như gió, không chỉ đoạt về long lân chiến mã, còn dễ dàng công phá mấy đảo ngoài đường như không có ma binh lưu thủ. Theo phân phó của trưởng lão không được xuất chiến, chúng nhân ma tộc chỉ đứng nhìn kiêu binh hãn tướng do Nam hải long thần thủy hầu soái lĩnh điều oai múa võ, cảnh báo đám "Ác ma" chớ mạo phạm uy nghi Long tộc, bằng không nhất định bị diệt tộc.

Nghe ma binh bẩm báo đến đây, thủ lĩnh ma châu đang cẩn thận hộ tống tiểu ma chủ về cung tức thì tức giận la hét. Trong tiếng nộ khiếu liên miên, cả Hoang Văn điểm tinh cũng phấn khích:

"Đám Long tộc giao hoạt, lại dám nhân lúc đổi người xâm nhập, thật là ti bi vô sỉ!"

Lúc kích phấn, Hoang Văn quên mất nói đến thân phận con tin của tiểu ma chủ. Nghe lão nói, Thiên ma trưởng lão thần sắc chợt khản trương, cẩn thận lên quan sát tiểu ma chủ, thấy nàng vẫn đang ngóng về hướng bắc thì an tâm. Thế là chỉ nghe Thiên ma trưởng lão đằng hắng một tiếng, áp chế tiếng ồn xung quanh, sau đó ung dung nói với chúng thủ hạ:

"Chư vị chớ động nộ. Hôm trước ta đã bái kiến ma thần quân vương, chuyện hôm nay sớm đã nằm trong dự liệu của ma quân. Chư vị cứ yên tâm, không cần đợi lâu, cũng không cần chúng ta phí lực, mỗi cừu hôm nay cũng tự nhiên được báo thù!"

Tuy lời của lão úp úp mở mở, nhưng đám ma tướng nghe là lời của ma quân lập tức im lặng, thần tình nghiêm túc, trong chớp mắt như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đợi khi bọn họ quay về ma châu, binh mã Long tộc đã triệt thoái. Còn vị tiểu ma chủ không biết có phải tức giận vì bị người dùng pháp thuật khác chế hay không, vừa về đến Lê linh châu thì đã bộc phát ti tính, phóng xuất thiên ma chi lực phá hủy hết mười mấy ngọn đồi mới chịu dừng tay.

Lại nói đến mấy người Tinh Ngôn.

Theo dòng ám lưu đào tẩu, không bao lâu bọn họ đã ra đến đại dương mênh mông, sau đó đến cửa Trường Giang, một trong bốn cửa biển thuộc Tứ độc long tộc. Đến được đây, Tinh Ngôn và Linh Y mới an tâm, đây đã là phạm vi của Tứ độc long thần rồi.

Vừa rời cấm đầu chạy thẳng, hiện tại đã đến đất của mình, Linh Y cùng mấy người Tinh Ngôn liền lên một bãi bồi ngồi nghỉ ngơi.

Thở phù phù mấy hơi, Linh Y bắt đầu trách mắng Tinh Ngôn, trách y sao quá mạo hiểm như thế. Trong bãi lau sậy mênh mông, chỉ nghe tiếng Tứ độc long nữ giận mắng:

"Tinh Ngôn ngươi thật quá sợ hốt. Ngươi phải biết, trong hải vực tại mắt của Long tộc chúng ta rất nhiều, ta cùng Tuyết Nghi bị giam hãm ở ma châu, cha ta sẽ biết liền, lập tức đến cứu, đâu cần ngươi mạo hiểm như thế!"

Tứ độc long nữ vừa thoát hiểm cảnh, hiện tại thần sắc trên mặt quả thật chỉ toàn nét giận.

Thấy nàng như thế, thiếu niên vốn lạnh lẽ, nhất thời cũng không biết rốt cuộc nàng giận chuyện gì, oan khuất biện hộ:

"Linh Y à, kì thật lần này ta không hề mạo hiểm chút nào. Hai người bọn cô đều là người mà ta phải cứu, còn ma nữ đó lại là người mà ma tộc muốn cứu. Như thế, không nguy hiểm chút nào!"

Nghe y nói như thế, lại thấy bộ dạng nghiêm túc của y, vị tiểu long nữ này giờ làm mặt giận bỗng nhiên nhoen miệng cười:

"Biết ngươi có bản lĩnh, Trương đại đường chủ à!"

Nghe Linh Y trách yêu, lại thấy nụ cười tươi như hoa của nàng, dù Tứ hải đường chủ cơ biến, lúc này cũng không khỏi mê hồ, không biết nữ hài nhân này trong lòng đang nghĩ gì.

Đang suy đoán trong đầu thì thấy vị băng tuyết nữ tử cũng đang yên lặng chăm chú nhìn y. Thần sắc Tuyết Nghi lúc này đã không còn vẻ thanh lãnh thường thấy mà đổi sang một vẻ tươi tắn nhu mì, Tinh Ngôn bị nàng thu hút, nhìn đến Tuyết Nghi xấu hổ cúi mặt xuống.

Sau đó, Quỳnh Dung thuật lại tình hình mấy ngày nay cho hai vị tỷ tỷ nghe. Tuy từ trong miệng cô nhóc, biết được mấy ngay qua mọi chuyện đều yên bình, nhưng khi nghe xong Quỳnh Dung kể, Linh Y vô cùng kinh ngạc. Khác với Tuyết Nghi, long nữ Linh Y biết rõ sự man trá kiêu ngạo của tiểu ma đầu Oánh Hoặc, hiện tại nghe nói thiếu niên ở cùng cô ta mấy ngày mà vẫn bình yên vô sự, không khỏi đại kinh ngạc. Lại nghĩ đến hành vi thường ngày của quý nha đầu ma tộc, Linh Y liền nói với thiếu niên đang dương dương đắc ý:

"Kì thật, ngươi vẫn quá mạo hiểm..."

Lúc này, cái câu "Ta thích ngươi!" của Oánh Hoặc chẳng ảnh hưởng gì đến nàng. Trong lòng nàng, câu nói đó chẳng qua chỉ để ly gián bọn họ mà thôi, nàng đương nhiên chẳng để mắc lừa!

Nghỉ ngơi một lúc, vào lúc Tinh Ngôn định khởi thân tiếp tục hộ tống Linh Y về phủ thì Linh Y lại có kế hoạch khác. Chỉ nghe nàng dùng ngữ khí ôn nhu nói:

"Tinh Ngôn, lần này đa tạ ngươi đã cứu ta. Bất quá tiếp theo không cần ngươi tiễn đưa, bởi vì lần này là ta trốn nhà đi đoạt long mã. Nếu như để cha ta thấy ngươi, e là sẽ trách tội ngươi".

"Ừ, có đạo lý, như thế cũng tốt".

Tinh Ngôn suy nghĩ thấy Linh Y nói có lý, do đó trò chuyện thêm chút thì từ biệt Long tộc công chúa, chuẩn bị ai nấy tự đi đường mình.

Chỉ là, đúng vào lúc này, ngay khi Tinh Ngôn định chuyển thân đi thì bỗng nghe phía sau có tiếng gọi lớn, có người hô hoán:

"Hảo tiểu tử, ở yên đó! Gây ra đại họa như thế còn muốn chạy sao?"

Tinh Ngôn nghe nói thất kinh, bản năng thì muốn chạy. Trước khi co giò quay đầu lại nhìn, thì thấy dưới bầu trời mênh mông, đang có một người đạp nước mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Yên Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.